

Tác giả: Ân Tâm

Biên tập: HappyOneday, m

Hào môn kinh mộng i:

99 ngày làm cô dâu

HÀO MÔN KINH MỘNG: 99 NGÀY LÀM CÔ DÂU

Ân Tâm

Sachvui.Com

Ngôn Tình

Hợp đồng hôn nhân kết thúc khi tròn 99 ngày, nghe có vẻ kỳ lạ nhưng đó là câu chuyện của một cô gái. Vay hạnh phúc hay khổ đau sẽ đến với cô đây.

Đêm tân hôn, chồng cô uống rượu say bí tỉ. Sau đó anh lại bận rộn với công việc của mình. Ba tháng sau khi cưới, cô mới trở thành người đàn bà của anh. Cứ tưởng mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp nhưng nào ngờ ba cô bất ngờ nhảy lầu, cô phải đeo đôi bông ngọc trai đen.

Vào buổi tiệc mừng công của mình, trông thấy người đàn ông ngồi trên hàng ghế nhà đầu tư, cô đột nhiên hoang mang hoảng sợ... Người đó vươn tay tháo đôi bông ngọc trai đen của cô, cô muốn lấy lại, nhưng người đó thu tay về, nở nụ cười với cô, “Muốn lấy? Đêm nay đến phòng làm việc của tôi mà lấy.” Cô ngớ ngàng lùi từng bước về sau. Đôi mắt người đó vẫn sâu thẳm như ngày xưa, “Còn chín ngày nữa mới hết nghĩa vụ làm vợ của cô.” Đối với cô 99 ngày đó dài

đăng đẵng vậy trong những ngày đó cô phải làm gì để qua ngày? Tất cả sẽ có trong truyện Hào Môn Kinh Mộng của tác giả Ân Tầm.

Mục lục

- Quyển 1 - Chương 1: Chồng về nhà trễ
- Quyển 1 - Chương 2: Em gọi tôi là gì?
- Quyển 1 - Chương 3: Lúng túng đêm khuya
- Quyển 1 - Chương 4: Tin tức
- Quyển 1 - Chương 5: Dây số xa lạ
- Quyển 1 - Chương 6: Nhìn tận mắt
- Quyển 1 - Chương 7: Em rất sợ tôi?
- Quyển 1 - Chương 8: Hẹn hò cùng anh
- Quyển 1 - Chương 9: Dáng dấp người chồng
- Quyển 1 - Chương 10: Hòa Vy
- Quyển 1 - Chương 11: Gia đình điều chế hương
- Quyển 1 - Chương 12: Vinh hoa phú quý làm gì?
- Quyển 1 - Chương 13: Tiệc tối
- Quyển 1 - Chương 14: Người phụ nữ kiêu ngạo
- Quyển 1 - Chương 15: Hạ Đồng
- Quyển 1 - Chương 16: Người đàn ông dưới nắng sớm
- Quyển 1 - Chương 17: Thẻ vàng
- Quyển 1 - Chương 18: Hóa ra anh rất nguy hiểm
- Quyển 1 - Chương 19: Thước đo tình yêu
- Quyển 1 - Chương 20: Người đến không có ý tốt
- Quyển 1 - Chương 21: Mũi tôi rất thính
- Quyển 2 - Chương 1: Tiêu Diệp Lỗi
- Quyển 2 - Chương 2: Hai người đàn ông dưới tuyết rơi
- Quyển 2 - Chương 3: Con nhỏ xấu xa
- Quyển 2 - Chương 4: Đừng có làm bộ làm tịch
- Quyển 2 - Chương 5: Chị em bất hòa
- Quyển 2 - Chương 6: Đạo lý hiển nhiên
- Quyển 2 - Chương 7: Yêu thật lòng
- Quyển 2 - Chương 8: Nguy hiểm rình rập
- Quyển 2 - Chương 9: Em đóng kịch giỏi hơn chị mình
- Quyển 2 - Chương 10: Sự chán ghét của Lệ Minh Vũ

Quyển 2 - Chương 11: Đoán không ra
Quyển 2 - Chương 12: Quan tâm sao?
Quyển 2 - Chương 13: Tâm sinh thất vọng
Quyển 2 - Chương 14: Cáo già và hồ ly
Quyển 2 - Chương 15: Ống kính ẩn dấu
Quyển 2 - Chương 16: Mục đích thật sự
Quyển 2 - Chương 17: Gặp mặt
Quyển 2 - Chương 18: Rắc rối lại đến
Quyển 2 - Chương 19: Tôi tới là vì cô ấy
Quyển 2 - Chương 20: Giáng sinh đầy máu
Quyển 2 - Chương 21: Đau đến tan nát cõi lòng
Quyển 3 - Chương 1: Buổi ký tặng "Kính mộng hào môn"
Quyển 3 - Chương 2: Nước hoa "Midi"
Quyển 3 - Chương 3: Mộ Thừa
Quyển 3 - Chương 4: Chưa hẳn người yêu nhưng quá xa bạn bè
Quyển 3 - Chương 5: Người đàn ông trong xe MPV
Quyển 3 - Chương 6: Bức tranh gia đình
Quyển 3 - Chương 7: Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt
Quyển 3 - Chương 8: Yêu không nhất định phải tỷ lệ thuận với được yêu
Quyển 3 - Chương 9: Ôm nhau dưới bóng đêm
Quyển 3 - Chương 10: Lời mời của nhà đầu tư
Quyển 3 - Chương 11: Tiệc chúc mừng
Quyển 3 - Chương 12: Hoàn toàn cố ý
Quyển 3 - Chương 13: Ánh mắt anh ta nhìn em
Quyển 3 - Chương 14: Tôi muốn chính em
Quyển 3 - Chương 15: Bông ngọc trai đen
Quyển 3 - Chương 16: Lâu rồi mới gặp
Quyển 3 - Chương 17: Đâu đâu cũng thấy uy hiếp
Quyển 3 - Chương 18: Chiến thắng trong yên lặng
Quyển 3 - Chương 19: Đòn chí mạng
Quyển 3 - Chương 20: Chính tà khó dò
Quyển 3 - Chương 21: Biến hóa khó lường
Quyển 3 - Chương 22: Đằng sau là cô đơn trống trải

Quyển 4 - Chương 1: Cầu hôn bên vòng xoay ngựa gỗ

Quyển 4 - Chương 2: Thành phố của anh và cô

Quyển 4 - Chương 3: Mọi thứ đều thay đổi

Quyển 4 - Chương 4: Không thể chỉ nhìn bề ngoài

Quyển 4 - Chương 5: Không ngờ em lại trở về

Quyển 4 - Chương 6: Yêu thương khiến con người nghệt thờ

Quyển 4 - Chương 7: Không hẹn mà gặp

Quyển 4 - Chương 8: Mộ viên

Quyển 4 - Chương 9: Phong vân tái khởi

Quyển 4 - Chương 10: Bạn từ phương xa tới thăm

Quyển 4 - Chương 11: Vạch trần bản chất

Quyển 4 - Chương 12: Kết cuộc của hạnh phúc

Quyển 4 - Chương 13: Trở lại biệt thự Bán Sơn

Quyển 4 - Chương 14: Búp bê rách nát

Quyển 4 - Chương 15: Một mình rời đi

Quyển 4 - Chương 16: Nhìn xa trông rộng

Quyển 4 - Chương 17: Điều khoản chí mạng trong hợp đồng

Quyển 4 - Chương 18: Đánh mất tôn nghiêm

Quyển 4 - Chương 19: Nỗi đau từng trái

Quyển 4 - Chương 20: Ai lo lắng cho ai

Quyển 4 - Chương 21: Mùi hương kỳ lạ

Quyển 5 - Chương 1: Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến

Quyển 5 - Chương 2: Bức ảnh đáng sợ trên mộ bia

Quyển 5 - Chương 3: Kinh hồn nơi nghĩa trang

Quyển 5 - Chương 4: Muốn tìm một người

Quyển 5 - Chương 5: Xưng hô với người ngoài

Quyển 5 - Chương 6: Vô cớ bỏ đi

Quyển 5 - Chương 7: Quyết định của Lệ Minh Vũ

Quyển 5 - Chương 8: Rất dũng cảm

Quyển 5 - Chương 9: Tiếp thu dạy dỗ

Quyển 5 - Chương 10: Thuận theo yêu cầu

Quyển 5 - Chương 11: Món nợ mười năm

Quyển 5 - Chương 12: Không ai hạnh phúc

Quyển 5 - Chương 13: Say rượu
Quyển 5 - Chương 14: Chùn bước
Quyển 5 - Chương 15: Toàn người xa lạ
Quyển 5 - Chương 16: Cơn giận của đàn ông
Quyển 5 - Chương 17: Đâm thùng tờ giấy
Quyển 5 - Chương 18: Tính sổ
Quyển 5 - Chương 19: Cũng nghĩ đến quà tặng
Quyển 5 - Chương 20: Về Bán Sơn
Quyển 5 - Chương 21: Một Mặt Xa Lạ
Quyển 6 - Chương 1: Người Chồng Tốt
Quyển 6 - Chương 2: Đại Luật Sư Lạc Tranh
Quyển 6 - Chương 3: Bệnh Viện Tâm Thần Thanh Sơn
Quyển 6 - Chương 4: Anh Chờ Em
Quyển 6 - Chương 5: Ấm Áp
Quyển 6 - Chương 6: Em Thuộc Về Anh
Quyển 6 - Chương 7: Như Hình Với Bóng
Quyển 6 - Chương 8: Không Phải Bà Lệ
Quyển 6 - Chương 9: Lặp Lại Chuyện Xưa
Quyển 6 - Chương 10: Đau Lòng
Quyển 6 - Chương 11: Người Lập Bia
Quyển 6 - Chương 12: Nghi Hoặc
Quyển 6 - Chương 13: Đêm Cuối
Quyển 6 - Chương 14: Ngày Thứ Chín
Quyển 6 - Chương 15: Điện Thoại
Quyển 6 - Chương 16: Đáp Án Cuối Cùng
Quyển 6 - Chương 17: Sét Đánh
Quyển 6 - Chương 18: Manh Mối Ở Nhà Họ Hòa
Quyển 6 - Chương 19: Hành Vi Biến Thái
Quyển 6 - Chương 20: Ảo Ảnh Đêm Khuya
Quyển 6 - Chương 21: Bất Ngờ
Quyển 7 - Chương 1: Phát Hiện
Quyển 7 - Chương 2: Nơi Ánh Đèn Mờ Nhạt Lại Là Người Ấy
Quyển 7 - Chương 3: Bệnh Nặng

Quyển 7 - Chương 4: Diệt Trừ
Quyển 7 - Chương 5: Lời Mời
Quyển 7 - Chương 6: Người Thật
Quyển 7 - Chương 7: Anh Muốn Nhìn Thấy Em
Quyển 7 - Chương 8: Anh Đau Đầu
Quyển 7 - Chương 9: Bất Trắc
Quyển 7 - Chương 10: Tôi Chỉ Là Con Ngốc
Quyển 7 - Chương 11: Mang Thai
Quyển 7 - Chương 12: Mình Yêu Nhưng Không Thể Ở Cạnh Nhau
Quyển 7 - Chương 13: Hiện Trường Giết Người
Quyển 7 - Chương 14: Phân Tích Đáng Sợ
Quyển 7 - Chương 15: Mất Khống Chế
Quyển 7 - Chương 16: Đòn Chí Mạng
Quyển 7 - Chương 17: Bất Đồng Quan Điểm
Quyển 7 - Chương 18: Tin Nhắn Thoại
Quyển 7 - Chương 19: Người Em Yêu Vĩnh Viễn Là Anh Ấy
Quyển 7 - Chương 20: Suôn Sẻ
Quyển 8 - Chương 1: Cách Duy Nhất Cứu Nhà Họ Hòa
Quyển 8 - Chương 2: Từ Chối
Quyển 8 - Chương 3: Đánh Rơi Lọ Thuốc
Quyển 8 - Chương 4: Bị Lừa
Quyển 8 - Chương 5: Tâm Tư Thay Đổi
Quyển 8 - Chương 6: Muốn Trốn? Bỏ Ngay Ý Định Đó Đi!
Quyển 8 - Chương 7: Hành Vi Thái Quá
Quyển 8 - Chương 8: Anh Là Nhạc Bất Quần
Quyển 8 - Chương 9: Vụ Việc Ngoài Ý Muốn
Quyển 8 - Chương 10: Lo Được Lo Mất
Quyển 8 - Chương 11: Rời Khỏi
Quyển 8 - Chương 12: Nhìn Thấy
Quyển 8 - Chương 13: Cấp Cứu
Quyển 8 - Chương 14: Phẫn Nộ
Quyển 8 - Chương 15: Sự Thật
Quyển 8 - Chương 16: Điện Thoại

Quyển 8 - Chương 17: Bệnh Án
Quyển 8 - Chương 18: Lựa Chọn
Quyển 8 - Chương 19: Còn Có Một Từ Gọi Là
Quyển 8 - Chương 20: Quyết Định
Quyển 8 - Chương 21: Biệt Thự Bạch Lan
Quyển 8 - Chương 22: Giày Vò
Quyển 8 - Chương 23: Đau Đớn Tột Cùng Đổi Lấy Hạnh Phúc Vô Tận
Quyển 8 - Chương 24: Ngây Ngơ
Quyển 8 - Chương 25
Quyển 8 - Chương 26: Hù Dọa
Quyển 8 - Chương 27: Email Lạ
Quyển 8 - Chương 28: Người Khách Bất Ngờ
Quyển 8 - Chương 29
Quyển 9 - Chương 1: Bày Mưu Tính Kế
Quyển 9 - Chương 2: Mâu Thuẫn Chị Em
Quyển 9 - Chương 3: Kẻ Thù Của Đối Thủ Chính Là Bạn Bè Của Mình
Quyển 9 - Chương 4: Phân Tích Của Mark
Quyển 9 - Chương 5: Bản Lĩnh (18+)
Quyển 9 - Chương 6: Dị Dàng Và Nguy Hiểm (18+)
Quyển 9 - Chương 7: Hy Vọng
Quyển 9 - Chương 8: Nổi Giận
Quyển 9 - Chương 9: Người Đứng Đằng Sau
Quyển 9 - Chương 10: Anh Có Tình Cảm Với Em
Quyển 9 - Chương 11: Giành Những Thứ Tốt Nhất Cho Cô Ấy
Quyển 9 - Chương 12: A Miêu A Cầu Gặp Nhau
Quyển 9 - Chương 13: Đồ Máu
Quyển 9 - Chương 14: Tâm Linh Tương Thông
Quyển 9 - Chương 15: Lừa Cười
Quyển 9 - Chương 16: Cố Tình Hãm Hại
Quyển 9 - Chương 17: Hình Cũ
Quyển 9 - Chương 18: Bán Đứng
Quyển 9 - Chương 19: Tình Táo
Quyển 9 - Chương 20: Cầu Hôn (1 2)

Quyển 9 - Chương 21: Lễ Vật

Quyển 9 - Chương 22: Hâm Nóng Tình Yêu

Quyển 10 - Chương 1: Ấm Áp

Quyển 10 - Chương 2: Tả Giai Tuệ

Quyển 10 - Chương 3: Tung Tích Chiếu Nhấn

Quyển 10 - Chương 4: Xứng Đôi Vừa Lúa

Quyển 10 - Chương 5: Trước Là Tiểu Nhân, Sau Là Quân Tử

Quyển 10 - Chương 6: Công Bằng

Quyển 10 - Chương 7: Từ Hiếu Làm Đến Thù Hận

Quyển 10 - Chương 8: Ông Trời Triều Cột

Quyển 10 - Chương 9: Có Yêu Mới Biết Quý Trọng

Quyển 10 - Chương 10: Cầu Hôn Lần Thứ Hai

Quyển 10 - Chương 11: Lời Thoại Kinh Điển

Quyển 10 - Chương 12: Bị Cầu Hôn

Quyển 10 - Chương 13: Đại Hội Cổ Đông

Quyển 10 - Chương 14: Yêu

Quyển 10 - Chương 15: Trù Tính Cho Tình Yêu

Quyển 10 - Chương 16: Giao Dịch

Quyển 10 - Chương 17: Tin Tốt

Quyển 10 - Chương 18: Xót Xa

Quyển 10 - Chương 19: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Quyển 10 - Chương 20: Giám Định

Quyển 10 - Chương 21: Bình Lặng

Quyển 10 - Chương 22: Đào Túy

Quyển 10 - Chương 23: Người Tài Giỏi

Quyển 10 - Chương 24: Sự Quan Tâm Của Bạch Sơ Diệp

Quyển 10 - Chương 25: Giết Người Diệt Khẩu

Quyển 10 - Chương 26: Thất Bại Chồng Chất

Quyển 10 - Chương 27: Là Vui Hay Buồn

Quyển 10 - Chương 28: Giáng Sinh Yêu Thương

Quyển 11 - Chương 1: Ngoại truyện 1: Hạnh phúc thuộc về em (1)

Quyển 11 - Chương 2: Ngoại truyện 1: Hạnh phúc thuộc về em (2)

Quyển 11 - Chương 3: Ngoại truyện 2: Bằng lòng với hạnh phúc của ai (1)

Quyển 1 - Chương 1: Chồng về nhà trễ

Tình yêu, trước giờ luôn là đường một chiều, nếu anh lựa chọn rời bỏ giữa đường, xin anh hãy đi thẳng một mạch, đừng ngoảnh lại, cũng đừng chờ mong trở về nơi đã từng bắt đầu. Bởi vì con đường này vẫn tiếp tục đi thẳng. Và trên con đường đó, em không phải là em nữa, mà anh cũng không còn là anh của lúc đầu. Có lẽ chúng ta đã được định trước, không thể về lại nơi từng bắt đầu.

Em đã từng ngày qua ngày chờ đợi trong đêm khuya, chờ đợi anh trở về, cứ cố chấp mà chờ đợi như vậy...

Biệt thự Bán Sơn.

Đã gần cuối thu, những cơn mưa to như trút nước làm tiết trời se lạnh. Giữa màn mưa đen thẫm, căn biệt thự to lớn, yên tĩnh tựa như một thiếu nữ đứng lặng im, chỉ tỏa ra ánh sáng mờ nhạt. Từng hạt mưa tí tách rơi bên cửa sổ sát sàn lại càng khuấy động lòng người bất an.

Đã hơn mười hai giờ nhưng Tô Nhiễm lại không cảm thấy buồn ngủ. Cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh, bước xuống phòng ăn dưới lầu, rót nước uống. Nhưng vừa đến dưới lầu thì sấm chớp nổi lên cắt ngang tầm nhìn, cùng lúc đó ngoài cửa sổ có ánh đèn xe rọi sáng, cả người nhỏ nhắn của cô đột nhiên run rẩy, mái tóc xoăn dài như tảo biển xuôi thuận theo bờ vai, đôi lông mày tinh tế thấm đượm bao phần chờ mong, cũng hiện ra chút ít căng thẳng.

Không lâu sau, trong phòng khách truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa.

Tô Nhiễm chưa bao giờ cảm thấy hồi hộp như vậy, bàn chân nhỏ nhắn như ngọc đang giẫm trên thảm trải sàn lông dài xa hoa của Úc sống lại, một cảm giác nhồn nhột len lỏi sâu vào lòng cô.

Cánh cửa mở ra cuốn theo mùi hương của mưa mùa thu ngoài cửa vào phòng.

Tô Nhiễm thoát đầu sửng sốt. Sau đó, trống ngực cô cũng đập rộn ràng.

Là anh về, là Lê Minh Vũ.

Gió thổi phất qua một góc áo khoác trên người anh, rõ ràng anh đã uống nhiều rượu nên hai thuộc hạ phải đỡ anh về. Cả người anh cao lớn rần rỏi lảo đảo trong gió đêm. Tô Nhiễm thấy vậy cũng không kịp mặc thêm áo khoác, vội chạy ra giúp dìu Lê Minh Vũ vào phòng khách, rồi xấu hổ ôm vai đứng sang một bên. Cô không ngờ anh sẽ bất thành linh về nhà lúc nửa đêm như vậy. Từ sau ngày cưới đến giờ, Lê Minh Vũ biến mất trọn một tháng, anh là người chồng được pháp luật công nhận của cô. Vậy mà đêm nay anh lại uống say mềm rồi xuất hiện.

"Phu nhân, xin lỗi đã làm phiền chị nghỉ ngơi." Hai thuộc hạ không dám nhìn thẳng Tô Nhiễm, cung kính cúi đầu nói.

"Không sao đâu. Hai anh vất vả rồi." Tô Nhiễm cố nén giọng để nghe thật tự nhiên, cô như một đóa hoa xinh đẹp lặng nở trong bóng đêm, nhu hòa mà đầm ấm.

Sau khi hai thuộc hạ ra về, bầu không khí phòng khách cũng rơi vào tĩnh lặng.

Hiện tại, trong biệt thự không có quản gia, mỗi ngày chỉ có người giúp việc làm theo giờ cố định đến quét dọn khắp các phòng.

Thân hình Lê Minh Vũ cao lớn dựa vào sofa, kể cả khi anh nhắm mắt, vàng trán cau lại thì vẻ nam tính của anh cũng khiến người khác chỉ cần nhìn một lần cả đời sẽ khó quên. Anh chỉ choàng sơ áo khoác mà không cài cúc, lộ ra bộ vest màu tối bên trong, áo sơ mi và cravat cũng là tông màu tối phối với nhau, pha trộn giữa cao quý, thành thực mà khiêm tốn.

Gương mặt anh dưới ánh đèn pha lê xa lạ mà anh tuần quá mức, bờ môi kiêu hãnh, lạnh lùng ngấm lộ ra khí chất mạnh mẽ. Dù cho anh say rượu, lẳng lặng ngồi đó cũng tạo ra một tư thế cao sang cách biệt như cả ngàn dặm.

Đối với người uống rượu say, Tô Nhiễm rất có kinh nghiệm, vì bố dựng cô thường xuyên say xỉn. Khi còn nhỏ, cô đã quen với việc thấy mẹ chăm sóc cho ông như thế nào. Suy nghĩ một lát, cô cầm điều khiển chỉnh đèn chùm trên trần nhà tối lại, ánh sáng mờ lung bao phủ toàn bộ phòng khách, cô quay người đi vào phòng ăn.

Chưa tới mười phút, Tô Nhiễm đã nhanh chóng pha xong trà giải rượu nóng hổi. Vừa bung trà vào phòng khách, còn chưa đến gần sofa, giữa mờ tối, một giọng nói trầm thấp thản nhiên vang lên, nghe rất rõ ràng như không hề say rượu...

"Mấy giờ rồi?"

Tiếng nói bất thành lời làm Tô Nhiễm hoảng sợ, ngón tay run rẩy thiếu chút nữa đã đánh đổ cả tách trà, cô ngẩng người trong giây lát

rồi mới nhận ra Lê Minh Vũ đang nói. Tô Nhiễm ngoảnh lại nương theo ánh đèn leo lét, cô thấy anh đang giơ tay lên xoa xoa trán, có lẽ do uống rượu nên anh đau đầu.

Đợi một lúc không nghe ai trả lời, anh rốt cục cũng mở mắt, quay đầu về phía cô.

Trong chớp mắt Tô Nhiễm như bị điện giật, đôi đồng tử đen thẫm như bóng đêm ngoài cửa sổ, sâu lắng bình lặng đang chăm chăm nhìn cô. Khi say đôi đồng tử trong mắt anh chẳng những không lơ đãng, mơ hồ như người khác mà ngược lại, ánh mắt ấy càng thêm sắc bén khiến người đối diện không dám nhìn thẳng. Cô vừa nhìn một giây đã vội vàng cúi xuống. Trống ngực Tô Nhiễm đập dồn dập, khi nhịp tim trở lại bình thường, trong cô chỉ còn vương lại cảm giác ngại ngùng.

Trong bóng tối, tuy rằng cô không dám nhìn nữa nhưng vẫn cảm nhận rõ ánh mắt anh chưa từng rời khỏi cô. Anh đang quan sát cô, tựa như một thợ săn vô cùng điềm tĩnh chờ đợi con mồi sập bẫy, duy trì trầm mặc, thờ ơ mà lại hết sức giày vò người khác. Tô Nhiễm chỉ thấy ngực mình sắp nổ tung, dường như cô có thể cảm nhận được độ nóng từ ánh mắt đó, bỗng chốc bóp nghẹt cô.

Ngoài cửa sổ, sấm chớp chợt lóe lên, gần như châm lửa cho tiếng trời vắng lặng, ánh mắt Lê Minh Vũ sâu thẳm, nhìn chăm chăm vào cô gái bị ánh chớp bất chợt ngoài kia làm giật mình. Cô gái đó đang mặc đầm ngủ màu đen mỏng manh, càng tôn thêm làn da mịn màng, không chút tì vết, tươi sáng gần như hoàn hảo. Tô Nhiễm căng thẳng, nuốt nước bọt, kiểu nhìn chăm chú này làm cô không cách nào trốn tránh.

Một lúc lâu sau, cô cắn nhẹ môi, vừa muốn mở miệng đánh vỡ loại yên lặng khiến người khác ghẹt thở này thì Lê Minh Vũ đã nói

trước, giọng anh vẫn vậy, trầm khàn hờ hững...

"Mấy giờ rồi?" Anh hỏi lần nữa rồi tiếp tục nhắm mắt, tựa đầu vào sofa.

Tô Nhiễm thấy anh không nhìn mình nữa, cô hơi thả lỏng, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, khẽ nói, "Gần một giờ sáng." Nói xong, cô lại mang tách trà giải rượu để trước mặt anh, "Anh uống cái này đi, ít ra thì sáng mai anh không bị đau đầu."

Cô nhìn lướt qua đồng hồ trên cổ tay anh, dưới ánh đèn mờ nhạt, xa hoa của đèn chùm, ngực cô thoáng chao đảo, người này quen được hầu hạ sao? Rõ ràng bản thân chỉ cần giơ tay là có thể biết giờ mà vẫn còn kỳ quái hỏi cô.

Lệ Minh Vũ không màng nhúc nhích, ngay cả mắt cũng không mở.

Tô Nhiễm thì luôn đứng bên cạnh, không biết phải nói gì.

"Khuya rồi, đi ngủ đi, không cần lo cho tôi, làm phiền rồi." Cuối cùng anh cũng chịu nói, nhìn trán anh cau lại, cô biết anh đang mệt sau khi uống rượu.

Lời nói khách khí, xa lạ làm cô sững sờ. Nhìn gò má dưới ánh đèn kia khiến trái tim cô loạn nhịp, cuối cùng cô vẫn nhẹ nhàng ngồi cạnh anh. Đây là lần thứ hai cô được gần anh như vậy, gần đến nỗi có thể ngửi thấy hơi thở của anh, hơi thở thơm mùi hổ phách, nhàn nhạt như mùi gỗ.

Tuy rằng hổ phách thường được dùng làm nước hoa cho nam nhưng cô biết rõ, đây là mùi tự nhiên của Lệ Minh Vũ, nhạt như nước, phải người kỹ mới có thể cảm nhận được, là mùi của đàn ông trưởng thành, thành thực mà khiêm tốn. Song song, cô cũng có thể

ngửi được mùi rượu trên người anh, hương rượu thơm mát tuy hòa trộn với mùi hổ phách độc nhất của anh nhưng cô vẫn có thể biết rõ rượu tối nay anh uống chính là rượu vang đỏ của Louis. Loại rượu này, chỉ được cung cấp đặc biệt cho yến tiệc của quan chức chính phủ, bởi vì khan hiếm và đắt tiền nên căn bản là không mua được trên thị trường.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 1 - Chương 2: Em gọi tôi là gì?

Tô Nhiễm có thể về phòng ngay nhưng cô không làm như vậy.

Nhìn anh có vẻ khó chịu, cô cũng không đành lòng. Dù anh không muốn uống trà giải rượu nhưng ít ra cũng không thể ngồi trên sofa cả đêm được. Cô khẽ thở dài, mất tự nhiên, nói, "Anh rể, hay là em đỡ anh về..."

"Em gọi tôi là gì?" Không đợi cô nói xong, Lê Minh Vũ mở mắt lần nữa nhưng lần này ánh mắt anh nhìn cô không còn là quan sát và đánh giá nữa. Ánh mắt anh lúc này như đang tra hỏi cô một cách nghiêm khắc. Mặc dù anh không lên cao ngưỡn điệu, vẫn trầm thấp như cũ nhưng kiểu nhìn chăm chú lúc này giống như đang ngăm ra uy và mệnh lệnh cho cô hơn.

Tô Nhiễm vội vã sửa lại lời nói: "Xin lỗi, Minh Vũ..."

Đôi mắt sắc bén, chăm chú nhìn gương mặt lúng túng của cô. Một lúc lâu sau, anh mới dời tầm mắt, "Đưa tôi trà giải rượu."

Cô đưa tách trà, anh nhận lấy, uống hết rồi hơi cuối người về trước, đặt tách không lên bàn.

Động tác tùy ý này đã để cô ngửi thấy một mùi hương khác, nguyên bản không thuộc về anh.

Mùi hương của nước hoa nữ.

Nếu cô đoán không sai thì nước hoa này là "Trầm luân", thuộc bộ sưu tập mới nhất năm nay của nhãn hiệu YVSA.

Hương đầu là tử đinh hương, ngò rí và hoa cam vùng Grasse; hương giữa là hoa hồng; còn hương cuối là gỗ đàn hương và mộc dược.

Loại nước hoa này biểu đạt cho một người phụ nữ tao nhã mà thần bí, viếng thăm vào đêm khuya, mang theo sự cấm kỵ và cám dỗ. Dù cho sau khi người đó đã rời khỏi, hương thơm vẫn tỏa khắp xung quanh, vẫn khiến đàn ông cảm thấy thư thái cùng cuốn hút.

Mùi hương như có như không này, vẫn quýt quanh cổ áo sơ mi của Lê Minh Vũ, lại men theo, bay vào mũi Tô Nhiễm. Trong nháy mắt, cô đau đớn như có người đang dùng kim châm đâm trực tiếp vào lòng cô. Cô không biết người phụ nữ dùng nước hoa này ra sao, nhưng cô biết một điều, là người phụ nữ đó đã triền miên cả đêm cùng chồng cô...

Ngón tay mảnh khảnh vô thức nắm chặt, móng tay hầu như khảm vào lòng bàn tay, mùi nước hoa vừa mới hít vào phổi đã được thay thế bằng cảm giác đau đớn chưa từng có. Cô nên tiếp tục bình tĩnh, coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh sao? Đương nhiên là nên như vậy rồi. Với người ngoài, cuộc hôn nhân này là chuyện đáng nói biết bao, đáng tiếc trong mắt anh chẳng qua chỉ là một trò đùa trẻ con, dù cô muốn tranh luận gì đó, anh quan tâm sao?

Từ trước tới giờ, cô luôn yêu anh nhưng hầu như chuyện đó chỉ là của bản thân cô, không liên quan đến anh, mà anh cũng chẳng muốn liên quan.

Lê Minh Vũ không biết cô đang nghĩ gì, có lẽ đã bớt say nên anh liền loay hoay đứng dậy.

Tô Nhiễm thấy vậy cũng lo lắng, vội vàng đứng lên, đưa tay đỡ anh, cô sợ anh mất thăng bằng rồi sẽ ngã.

Sự chủ động của cô cũng không làm Lê Minh Vũ chán ghét, choàng tay khoát lên vai cô, anh lão đảo bước đi. Thật sự thì anh rất cao, ít nhất cũng 187 cm, Tô Nhiễm dìu anh nhưng lại giống như anh đang trực tiếp ôm cô vào lòng. Cô chỉ cao đến ngang ngực anh, vòm ngực anh cường tráng như tảng đá rắn chắc, cô chỉ có thể ngẩng đầu cố sức đỡ lấy cả người cao lớn của anh. Cũng may là anh không say đến mức mê man bất tỉnh, bằng không thì cô đã phải nghĩ đến việc gọi nhân viên y tế tới giúp.

Vất vả thở dốc, cô cũng dìu được anh tới phòng ngủ của hai người trên lầu hai. Tô Nhiễm còn chưa kịp bật đèn thì đã cảm thấy đôi chân mềm nhũn, vẫn chưa buông tay, cô và Lê Minh Vũ đã cùng vấp ngã trên chiếc giường rộng lớn, thoải mái.

Quyển 1 - Chương 3: Lúng túng đêm khuya

Vì say rượu nên Lê Minh Vũ đứng không vững, toàn bộ trọng lượng cơ thể anh đều dồn vào Tô Nhiễm. Trong nháy mắt cả hai ngã nhào xuống giường, cô chỉ cảm thấy cả người mình nặng trĩu, còn hơi thở thì ngập tràn mùi rượu nhạt pha lẫn với hương thơm hổ phách, tất nhiên là có cả mùi nước hoa phụ nữ lượn lờ như có như không mà cô đang tận lực quên. Hơi thở đàn ông rót vào bên tai, thoáng chốc mặt cô đỏ ửng, còn trái tim thì đập loạn nhịp.

Cô chưa bao giờ gần gũi anh như vậy, cho dù là đêm tân hôn cũng không có thế này.

Hơi thở của người đàn ông ở trên khiến tâm trí Tô Nhiễm luống cuống, hoảng loạn nghiêng mặt về phía bóng tối, ánh đèn chiếu từ hành lang rọi vào đường nét một bên khuôn mặt Lê Minh Vũ vô cùng rõ ràng, sóng mũi cao thẳng anh tuấn như được điêu khắc.

Tô Nhiễm quên cả việc đẩy anh ra, tuy rằng cô hết sức thận trọng nhưng lại bị ngoại hình của anh mê hoặc. Đôi mắt đẹp ngơ ngác nhìn khuôn mặt anh. Trong đầu cô không khỏi nhớ lại lần đầu gặp anh.

Mấy tháng trước đây, giám đốc điều hành phái cô đến cơ quan chính phủ để xin ký duyệt công văn, người phụ trách trực tiếp là Lê Minh Vũ, chỉ có sự đồng ý và chữ ký của anh thì công văn mới có hiệu lực. Tô Nhiễm vĩnh viễn cũng không quên cảm giác trái tim mình đập điên cuồng khi nhìn thấy anh lần đầu tiên.

Ngày hôm đó, anh vừa chủ trì xong một cuộc họp của chính phủ.

Trong đoàn người, anh nổi bật với vóc dáng cường tráng. Khi đó, anh vắt áo vest trên khuỷu tay, vừa đi về phòng làm việc vừa dặn dò những công việc liên quan với vài cán bộ theo sau. Sau khi thấy cô, anh chỉ giơ tay tỏ ý mời cô vào phòng làm việc. Từ đầu đến cuối, ánh mắt anh chưa từng lơ đãng, luôn vững vàng kiên định như vậy, còn giọng nói thì trầm ấm dễ nghe.

Thật sự, cô đã từng tiếp xúc với không ít quan chức chính phủ. Nếu không phải là người bụng bia thì cũng là người háo sắc, nhưng Lê Minh Vũ không giống vậy. Anh là nghị sĩ trẻ tuổi nhất, có tiền đề nhất trong quốc hội. Đối lập với những quan chức chính phủ thích giờ giọng điệu nhà quan, Lê Minh Vũ dù chỉ ngồi yên ở đó lắng nghe, trên người không tỏ thái độ nhưng vẫn uy nghiêm quyền thế, khiến người khác không dám coi thường ý kiến và hành động của anh.

Có lẽ trời sinh anh chính là người ăn bát cơm này, trời đã định trước anh sinh ra là để làm lãnh đạo.

Trái tim Tô Nhiễm tan chảy ngay trong khoảnh khắc nháy mắt ấy, nhưng vào nửa tiếng sau đó, cô lại nhanh chóng rơi xuống vực thẳm.

Cô không ngờ chị ruột của mình sẽ đi vào phòng làm việc, cười dịu dàng rồi thân mật ôm khuỷu tay anh, giới thiệu: "Tô Nhiễm, đây chính là Mr.right mà chị hay nhắc tới đó, em phải gọi anh ấy là anh rể nha."

Ngày đó, Tô Nhiễm suýt nữa là chạy trốn vào đồng hoang.

Tháng đó, cô hầu như không còn cảm nhận được hơi ấm mùa xuân.

Người đàn ông nằm trên động dục, dường như nhận ra được cô đang chăm chú, không hề chớp mắt mà nhìn bản thân, anh hơi quay đầu lại nhìn, mùi rượu nhàn nhạt và hơi thở ấm áp thuộc về anh lan ra khắp đôi má cô, cảm giác ngứa ngứa kéo Tô Nhiễm trở về hiện

thực. Khi bốn mắt nhìn nhau, cô căng thẳng nuốt nước bọt, cơ thể nhỏ nhắn, xinh xắn bỗng chốc ngọ nguậy theo bản năng.

"Đừng nhúc nhích." Giọng nói Lệ Minh Vũ khàn đục, nghe có vẻ như anh đang phải kìm nén gì đó, cô hoảng sợ, không dám động đậy nữa, chỉ mở to đôi mắt long lanh như nước nhìn anh.

Đôi má anh rất gần cô, gần đến nỗi cô cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ và rắc chắc của vòm ngực, gần đến nỗi cô có thể hít thở hô hấp của anh. Dáng người cô nhỏ bé không chịu được phát run.

Cô gả cho anh, anh là chồng cô, nhưng đêm tân hôn ngoài uống say mềm ra thì anh chưa từng thử chạm vào cô, đêm nay không phải là anh muốn...

Hô hấp bắt đầu trở nên rối loạn, ngay giây phút tiếp theo cô lại thấy trên người mình nhẹ bẫng, Lệ Minh Vũ lao đảo đứng dậy, không nói tiếng nào đi thẳng vào phòng tắm.

Tô Nhiễm ngây người.

Hành động của anh khiến cô cảm thấy rất tủi thân. Tô Nhiễm cắn môi đứng dậy, mái tóc quấn dài dịu dàng buông xõa sau lưng.

"Anh rể, à, Minh Vũ..." tự trách mình ăn nói vụng về, cô vội vàng đổi kiểu xưng hô, khẽ gọi tên anh.

Lệ Minh Vũ quay người nhìn cô.

"VẬY..." Tô Nhiễm hít thật sâu, đè nén nỗi lòng đang nặng trĩu, nói nhỏ, "để em chuẩn bị nước tắm cho anh trước đã, anh chờ một chút."

Lệ Minh Vũ không nói lời nào.

Thấy anh không phản đối, cô bước ngang qua anh.

Hình bóng cô hiện ra trong ánh sáng mờ lung càng thêm nhu mì, đầm ấm. Từng đường cong tinh tế tựa như một bức tranh đẹp đẽ. Hương thơm thoang thoảng trên người cô làm luồng khí khô nóng quen thuộc trong cơ thể anh trở dậy, đôi lông mày anh nhăn vô thức cau chặt. Anh rất hiểu loại cảm giác này tượng trưng cho điều gì, ánh mắt anh sa sầm, ngay khi cô sắp bước vào nhà tắm, giọng nói trầm trầm trước sau như một vang lên...

"Đêm nay tôi ngủ ở phòng khách."

Lưng Tô Nhiễm thoáng chốc cứng lại, cô không ngoảnh đầu ra sau, sau một giây, cô dịu dàng nói, "Dạ."

Bóng dáng khuất dần vào nhà tắm, một lát sau tiếng nước chảy truyền ra bên ngoài.

Cảm thấy hơi đau đầu, Lệ Minh Vũ đi đến sofa ngồi xuống. Lúc này, anh mới đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng, nơi mà được gọi là "phòng tân hôn". Mọi thứ đều thiết kế dựa theo sở thích của anh, ngay cả chăn, ga trải giường cũng là màu tối. Trong không khí tựa hồ vẫn còn lững lờ hương thơm trên người Tô Nhiễm, rất nhẹ rất nhạt, không phải là mùi nước hoa thường hay vây quanh anh. Hương thơm này càng như là một loại hương thoang thoảng tự nhiên. Anh không biết mùi hương đó là gì, anh chỉ cảm thấy hít vào phổi rất thanh khiết, dễ chịu.

Anh quay đầu nhìn về phía nhà tắm, ánh mắt trầm ngâm suy tư...

Lại một tháng nữa trôi qua. Tháng mười hai trời vào đông, nhưng may mắn mỗi ngày ở thành phố này, gió đều thổi nhẹ nên không quá lạnh mỗi khi ra ngoài.

Cây ngô đồng Pháp dọc theo hai bên đường đã khô héo từ lâu, ánh mặt trời ngày đông chói chang, chiếu sáng những chiếc lá vàng khô.

Đẹp nhất trong mùa chính là khi lá rụng. Khi đó, mọi nơi trên mặt đất đều ngập tràn màu vàng rực, quang cảnh đường phố lại càng trở nên mỹ lệ.

Ngày ngày, thành phố đều sầm uất và bận rộn, bất kể xuân hạ thu đông, không quản giá lạnh nóng bức, kể đến người đi mang theo sự phồn thịnh, tô điểm cho thành phố càng thêm phong phú.

Tô Nhiễm dời tầm mắt đang nhìn xe cộ qua lại ngoài cửa sổ trở về, cũng vừa lúc An Tiểu Đóa mua xong cà phê, mang tới. Sau khi vào chỗ ngồi đối diện, cô dậm dậm chân, nũng nịu nói, "Tô Nhiễm, mình phát hiện ra một chuyện. Mọi người thường nói con gái qua hai mươi lăm tuổi mới có thể cảm nhận thời gian qua nhanh. Hai đứa mình mới hai mươi ba à, nguyên buổi sáng đi dạo hai khu mua sắm, bây giờ làm sao để mau mau hết giờ đây?"

An Tiểu Đóa là bạn thân mười một năm của Tô Nhiễm, từ thời đi học đến khi đi làm, hai người chưa từng có chuyện gì mà không kể nhau nghe. Hai người họ thật sự là tri kỷ của nhau. An Tiểu Đóa sinh ra tại Đài Bắc nhưng từ nhỏ đã theo ba mẹ đến sống ở thành phố này. Cô xuất thân trong gia đình có truyền thống theo nghề y, ba mẹ đều là bác sĩ ngoại khoa quyền uy, chính vì vậy họ mới có thể được mời lương cao đến làm việc ở đây.

Thật ra thì An Tiểu Đóa không thích theo nghề y lắm. Có lẽ vì từ nhỏ

cô đã sớm quen với việc nhìn ba mẹ mình cầm dao mổ. Nhưng dù cho không muốn, cô cũng không thay đổi được sắp đặt của họ. An Tiểu Đóa bắt đầu làm từ bác sĩ khoa cấp cứu trong một bệnh viện tốt nhất thành phố. Tuy rằng bình thường cô rất bận rộn nhưng chỉ cần rảnh rỗi thì sẽ hẹn Tô Nhiễm ra cùng nhau đi dạo, ăn uống, trò chuyện.

Tuy là thế nhưng giữa Tô Nhiễm và cô vẫn có sự chênh lệch.

Tô Nhiễm không phải học chuyên ngành y mà là chuyên ngành tiếng Trung.

Mỗi lần cùng An Tiểu Đóa đi dạo, Tô Nhiễm rất ít khi mua quần áo, bởi vì hoàn cảnh gia đình cô không cho phép.

Tuy rằng, ba Tô Nhiễm có thể coi là một trong mười người giàu nhất thế giới, nhưng khi còn rất nhỏ, gia đình hạnh phúc của cô đã bị tiểu tam [1] phá hoại. Ba cô mắc vào sai lầm mà người đàn ông có tiền thường phạm phải, ở bên ngoài ngoại tình, mẹ cô cực kỳ tức giận nên đã ly hôn. Tòa án phán chị gái cô theo ba, còn cô do còn nhỏ nên theo mẹ.

[1] Tiểu tam chỉ những người hay đi quấy rối, phá hoại hạnh phúc của người khác.

Sau đó, ba cô cưới tiểu tam.

Sau đó nữa, mẹ cô cũng lấy người khác.

Quyển 1 - Chương 4: Tin tức

Đối với chuyện gia đình phức tạp của Tô Nhiễm, An Tiểu Đóa là người rõ nhất. Vì vậy, từ trước đến nay, cô chưa bao giờ khoe khoang mình giàu có trước mặt Tô Nhiễm. Đối với tình bạn này, cô rất trân trọng. Cô thường nói với Tô Nhiễm, sau này nếu có dịp nhất định sẽ dẫn cô cùng về Đài Bắc, thăm bà ngoại mình.

Bà ngoại là nỗi bận lòng duy nhất hiện nay của An Tiểu Đóa.

Nghe An Tiểu Đóa than phiền, Tô Nhiễm mỉm cười, "Muốn mình nói ư, đi dạo phố thì phải coi đi với ai. Nếu hôm nay, cậu đi với Hàn thiếu, người nào đó sẽ không thấy chán đâu nhỉ?"

"Tô Nhiễm à! Cậu lúc nào thì học được miệng mồm như vậy hả? Mình là bạn tốt nhất, thân nhất của cậu đó. Vậy mà bây giờ lại trêu chọc mình? Cái gì mà Hàn thiếu chứ, mình và anh ta không có gì với nhau mà." An Tiểu Đóa dí dỏm bĩu môi, làm ra vẻ coi thường.

Người ta thường nói: Tính cách của một người liên quan tuyệt đối đến hoàn cảnh lúc nhỏ, điều này hoàn toàn đúng. Từ nhỏ, An Tiểu Đóa đã sống vô ưu vô lo, cộng thêm trưởng thành trong gia đình hoàn chỉnh, cho nên tính cách cô rất hướng ngoại, có chuyện gì cũng sẽ nói ra, buồn vui giận hờn trong lòng đều thể hiện rõ trên nét mặt. Tô Nhiễm thường hay nói khuôn mặt cô chính là dự báo thời tiết. Nhưng Tô Nhiễm thì ngược lại, bởi vì gia đình nên cô sống rất nội tâm. Tính cách cô điềm tĩnh và dịu dàng, có chuyện gì cũng để trong lòng, dù vui hay buồn, khi đối mặt với người khác, trên mặt cô bao giờ cũng mang theo nụ cười nhẹ nhàng.

Nụ cười của Tô Nhiễm luôn luôn như vậy. An Tiểu Đóa biết cho tới bây giờ Tô Nhiễm chưa từng thật sự vui vẻ.

Mỗi khi nhìn bạn mình, An Tiểu Đóa đều thấy đau lòng. Tô Nhiễm đáng lẽ phải ngậm chìa khóa vàng trưởng thành mới đúng, chỉ tiếc hoàn cảnh lại đưa đẩy cô đến một gia đình bình thường không thể bình thường hơn. Nhưng dù như vậy, trên người Tô Nhiễm vẫn luôn có một loại khí chất cao quý, là trời sinh có sẵn, hơn nữa khí chất này không ai có thể bắt chước được.

Sau khi nghe An Tiểu Đóa nói, Tô Nhiễm cũng không nói thêm gì, chỉ cúi đầu khuấy nhẹ cà phê trong tách. Hàng mi dài rũ xuống che lấp nỗi cô đơn, trống vắng trong đôi mắt cô.

Đúng vậy, thời gian trôi qua nhanh thật.

Chớp mắt mà cô đã kết hôn được hai tháng.

Nghĩ vậy, Tô Nhiễm không khỏi cười khổ, kết hôn được hai tháng nhưng cô và Lệ Minh Vũ chỉ gặp nhau hai lần. Ngoài đêm tân hôn thì lần kia là sau khi anh say rượu rồi về nhà.

Đêm đó, anh ngủ ở phòng khách. Hôm sau khi thức dậy, cô mới biết được trong biệt thự to lớn chỉ còn một mình cô.

Lại nữa tháng trôi qua, cô biết anh bận rộn tranh cử. Sau đó, cô đọc được những tin đồn không hay về anh trên báo. Kể từ ngày đó, ngay cả tin thời sự cô cũng không xem lại càng không đọc báo, tạp chí có liên quan đến giới chính khách.

An Tiểu Đóa thấy cô không nói lời nào, hiếu kỳ nhìn cô, nhìn một lúc lại bị chiếc nhẫn kim cương to trên ngón áp út Tô Nhiễm hấp dẫn. Kéo tay bạn mình qua, An Tiểu Đóa khoa trương, trợn hai mắt thật

to, "Trời ơi Tô Nhiễm, nhẫn trứng chim bồ câu luôn nha! Họ Lệ kia ra tay cũng hào phóng quá nhỉ? Cậu đeo cái này ra đường không sợ bị cướp hả?"

Tô Nhiễm cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, cái này do chính Lệ Minh Vũ đeo cho cô lúc đám cưới. Có trời mới biết, cô không đành lòng tháo nó ra đến mức nào. Dù cho không phải nhẫn kim cương xa hoa đắt tiền, dù cho chỉ là một chiếc nhẫn cỏ đồ chơi, không đáng giá, chỉ cần là tự tay anh đeo, cô cũng không bao giờ tháo ra.

Thấy cô như vậy, An Tiểu Đóa thờ dài một hơi, buông tay cô ra rồi quan tâm hỏi han, "Tô Nhiễm, cậu vẫn chưa nói với mình lý do đột nhiên kết hôn đó."

Thực ra An Tiểu Đóa luôn rất lo lắng cho sinh hoạt của Tô Nhiễm sau khi kết hôn.

Cô cũng nghe nói Lệ Minh Vũ kia nổi tiếng là người đàn ông độc thân hoàng kim, giàu có, Tô Nhiễm quen biết anh ta từ khi nào?

Tô Nhiễm nghe vậy ngẩng đầu lên. Lần này, nụ cười trên môi cô ngập tràn hạnh phúc, "Tiểu Đóa, mình yêu anh ấy nên mới đồng ý kết hôn."

"Yêu anh ta? Cậu với anh ta biết nhau được bao lâu mà nói là yêu? Tô Nhiễm, cậu..."

An Tiểu Đóa vẫn chưa nói xong thì bị bản tin trên TV cắt ngang...

"Tin quốc tế: Hội nghị quốc tế ngày bảy vừa qua, lại lần nữa đưa ra đề nghị chất vấn nguyên bộ trưởng kinh tế Giả Ni. Quốc hội yêu cầu ông phải tiếp nhận chất vấn nhiều hạng mục vào tháng mười hai. Do

vậy, tuyển cử quốc hội lần chín sẽ tiến hành trong ngày hai mươi bốn cùng tháng, cùng ngày với đêm bình an. Có tin tức cho rằng, toàn quốc hội hiện tại đã sớm khai hỏa một trận chiến tuyển cử quốc hội mới. Rộng rãi dư luận nhận định, tuyển cử quốc hội lần này, cạnh tranh chủ yếu sẽ là Lệ Minh Vũ, đại diện cho đảng tân dân chủ và nguyên bộ trưởng kinh tế Giả Ni, đại diện cho đảng bảo thủ truyền thống. Về tin tức liên quan đến tuyển cử, chúng tôi sẽ tiếp tục cập nhật thêm."

Quyển 1 - Chương 5: Dây số xa lạ

Khi điện thoại Tô Nhiễm đổ chuông, An Tiểu Đóa đang mở to hai mắt chăm chú xem ti vi, tách cà phê cầm trên tay cô dừng giữa không trung.

Là một dây số lạ.

Trong nháy mắt điện thoại chuyển tới, giọng nói quen đến mức không thể quen hơn từ đầu dây khác truyền đến Tô Nhiễm. Giọng nói trầm ấm tựa như tảng đá chông chênh, đè ép lòng cô. Dù cho cách nhau bởi điện thoại nhưng cô vẫn có thể cảm thụ được phân lượng quyền uy trong lời nói của anh, tuy rằng ngữ điệu của anh luôn nhẹ nhàng như mặt nước, không tí gợn sóng.

"Buổi tối cần đi dự tiệc."

"Dạ." Tô Nhiễm dịu dàng trả lời, ngẩng đầu nhìn thoáng qua màn hình ti vi. Người trên ti vi vừa lúc chính là chủ nhân của cuộc gọi này. Hình ảnh là tin tức giới truyền thông chụp anh tham dự một hội nghị kinh tế nào đó. Ánh mắt anh trong hình trước sau luôn chuyên chú, giống y lần đầu cô gặp anh.

Phút chốc này khiến Tô Nhiễm thấy phảng phất như cách cả thế hệ, cô không rõ vì sao anh đột nhiên muốn báo cáo hành tung với mình, anh đã biến mất một tháng.

"Có váy dạ hội không?" Điện thoại một chỗ khác lại hỏi, giọng nói đều đều, từ tốn.

Tô Nhiễm lúc này mới chợt tỉnh ra là anh muốn dẫn cô theo dự tiệc.

"Ah...không có." Cô thành thật trả lời.

Điện thoại chỗ khác lại trầm lặng giây lát, khi Tô Nhiễm đang muốn hỏi anh bây giờ cô có cần đi mua váy hay không thì giọng nói trầm trầm lại vang lên lần nữa, vẫn yên ả như trước...

"Ở đâu?"

Là hỏi cô đang ở đâu sao?"

Người này rõ là thích tiết kiệm lời nói.

Nói xong vị trí hiện tại, Lê Minh Vũ ở đầu dây bên kia trầm giọng ra lệnh, "Hai mươi phút nữa ra cửa quán cà phê."

"Dạ." Tô Nhiễm không biết có phải chính anh tới đón cô hay không, cũng không hỏi liền cúp máy.

Nhìn lịch sử cuộc gọi, Tô Nhiễm lúc này mới phát hiện tim mình đập nhanh biết bao, đặt bàn tay nhỏ nhắn lên ngực, sau một lát hơi chần chẫn, cô nhìn chăm chăm dãy số xa lạ một lúc, suy nghĩ một chút rồi nhập vào hai chữ "Minh Vũ", lại thấy không thích hợp, lặng lẽ đổi thành hai chữ "Ông xã".

Y như đang làm chuyện xấu.

Nghĩ lại có chút buồn cười, anh là chồng cô mà tới tận ngày hôm nay mới biết được số điện thoại của anh.

Làm xong những việc này, Tô Nhiễm ngẩng đầu lên, thấy đôi mắt An

Tiểu Đóa đang nhìn cô một cách khó hiểu. "Ô Nhiễm, mặt cậu sao đỏ như ớt khi vậy?"

"An Tiểu Đóa!" Ô Nhiễm bất đắc dĩ nhìn cô, giọng điệu giả vờ như đang dạy bảo, "Cậu là con gái, có thể dùng từ lịch sự một chút không?"

"Ok! Lịch sự thì lịch sự, vậy bây giờ có thể nói mình biết điện thoại của ai mà vừa nghe xong mặt cậu lại ửng đỏ như bờ mông mềm mại, đáng yêu của khi không?" An Tiểu Đóa cười hết sức kỳ dị, nhồm người tới trước, chỉ chỉ vào màn hình ti vi, "Còn không phải là anh ta hả?"

Ô Nhiễm không để ý đến trò đùa của cô, chăm chú uống tiếp cà phê.

Tính cách của An Tiểu Đóa đôi khi cũng hơi lảm lòi, thấy thế lại càng hiểu kỳ, "Ô Nhiễm, chuyện Lê Minh Vũ muốn tranh cử bộ trưởng kinh tế đối ngoại thật không?"

"Có lẽ."

"Có lẽ? Cậu đúng là vợ anh ta ư, cái gì mà có lẽ?" An Tiểu Đóa rõ ràng không hài lòng tí nào với câu trả lời của Ô Nhiễm, bĩu môi, chưa tới nửa giây hai mắt cô lại bắt đầu tỏa sáng, bất thành linh nắm lấy tay Ô Nhiễm, kích động nói: "Trời ơi, là bộ trưởng kinh tế đối ngoại đó, cậu có biết một khi mà ngồi trên cái chức này rồi thì có nghĩa là gì không hả?"

Hưng phấn của An Tiểu Đóa dường như không lây một chút nào đến Ô Nhiễm, yên lặng nhìn thoáng qua An Tiểu Đóa, cô chỉ lãnh đạm nói câu, "Bộ trưởng kinh tế đối ngoại có quyền định ra chính sách phát triển mậu dịch quốc tế. Đối với các công ty và tập đoàn trên thị trường thì nắm trong tay những quyết định quan trọng có ảnh hưởng

đến chính sách, sách lược quản lý. Đây là những kiến thức chúng ta từng học qua khi còn ở trường mà."

"Đương nhiên mình biết, chẳng qua là không nghĩ tới bạn thân nhất của mình sắp trở thành phu nhân bộ trưởng. Cậu có biết quan trọng nhất toàn cầu là cái gì không hả? Kinh tế, kinh tế, chính là kinh tế đó! Nếu như lần này Lệ Minh Vũ tranh cử thành công, thay thế nguyên bộ trưởng kinh tế Giả Ni. Điều đó có nghĩa là anh ta có thể hô phong hoán vũ trên thị trường tài chính toàn cầu, khủng khiếp chưa." An Tiểu Đóa vỗ ngực, nói một cách khoa trương.

Quyển 1 - Chương 6: Nhìn tận mắt

Tô Nhiễm điềm nhiên nhìn An Tiểu Đóa đang vô cùng hưng phấn. Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu sáng gương mặt cô, làn da trắng nõn càng thêm tươi tắn, đôi môi đỏ xinh khẽ cong lên, cười nhẹ.

"Thái độ cậu rõ ràng là hờ hững mà." An Tiểu Đóa chống cằm nhìn cô, "Tô Nhiễm, cậu yên tâm. Lệ Minh Vũ đã là người đàn ông của cậu, thì xem như việc của cậu cũng là việc của mình. An Tiểu Đóa đây, sẽ vận động tất cả mọi người mình quen biết bỏ phiếu bầu anh ta." Nói xong, cô suy tư một chút, nghiêng đầu nói, "Tô Nhiễm, cậu nói các nghị sĩ tham gia tuyển cử có phải đằng sau đều có các tập đoàn tài chính hỗ trợ không? Mình nghe nói sau lưng Giả Ni có tới mấy tập đoàn tài chính lớn lặn. Cậu biết mình có một người chú làm luật sư đó, chú mình cũng từng tham gia tranh cử. Chính vì chú không có tập đoàn tài chính giúp sức đằng sau, nên cuối cùng ngay cả chức nghị sĩ cũng không được."

Tô Nhiễm nghe xong, trong lòng cô dù ít dù nhiều cũng thấy băn khoăn. Cô cầm tách cà phê đã hơi nguội lên uống, dạ dày cô quặn đau. "Được rồi mà, cà phê đắt tiền như vậy không hợp khẩu vị cậu sao? Cậu uống nhanh nhanh lên."

An Tiểu Đóa mỉm cười, uống cà phê, "Thực ra, mình không quen uống cà phê phân mèo này tí nào, so với loại này, mình càng thích uống Lam Sơn hơn. Nếu không phải vì nó quá hiếm, đánh chết mình cũng không uống đâu nha."

Đây mới đúng là bản chất thật của An Tiểu Đóa. Trước mặt người

ngoài, giả trang thành thực nữ, muốn nhả nhận bao nhiêu cũng có. Còn trước mặt Tô Nhiễm, từ trước tới giờ, An Tiểu Đóa luôn cư xử tùy tiện như một cậu bé. Tô Nhiễm nghe thấy, khẽ cười, sửa lời cô: "Cậu có thể gọi cà phê này là Kopi Luwak, hoặc gọi nó là cà phê chồn cũng được, làm sao mà từ miệng cậu gọi ra lại thành khó nghe như vậy rồi?"

Kopi Luwak, trong tiếng Indonesia, Kopi nghĩa là cà phê, còn Luwak là cách gọi "con chồn" của người Indonesia. Cà phê chồn là cà phê đắt nhất thế giới hiện nay. Nhưng quá trình sản xuất có nói làm sao cũng không thể văn minh. Tuy rằng, giá mỗi cân cà phê loại này lên tới vài trăm đô la, nhưng không quên được sự thật, nó là thành phẩm từ quá trình bài tiết đường tiêu hóa ở chồn.

An Tiểu Đóa cười, vả vả miệng, nhin không được lại hỏi, "Gấp như vậy, có phải cái người làm quan to kia sắp tới đón cậu không?"

"Nói chung cậu uống nhanh lên một chút, lát nữa mình không thể đi với cậu." Tô Nhiễm đẩy tách cà phê sang một bên, cô vốn bị đau dạ dày, lẽ ra không nên uống cà phê.

"Tiểu Nhiễm Nhiễm..." An Tiểu Đóa sao chịu để yên, cô lắc lắc tay Tô Nhiễm, làm nũng, "Cậu cho mình nhìn tận mắt Lệ Minh Vũ nha, mình toàn thấy anh ta trên báo chí, chưa thấy ngoài đời bao giờ hết, cậu yên tâm, mình tuyệt đối giấu mặt, chỉ trốn ở sau cửa thôi, được không? Mình chỉ muốn xem anh ta có xứng với bạn học xinh hoa như ngọc Tô Nhiễm của mình hay không thôi mà."

Tô Nhiễm vốn muốn nói với cô lát nữa chưa chắc đích thân Lệ Minh Vũ đến đón, nhưng cô biết không lay chuyển được bạn mình, đành phải gật đầu, "Được rồi."

An Tiểu Đóa vui mừng nhảy nhót.

*

Hai mươi phút sau, Tô Nhiễm đứng giờ ra đứng trước cửa quán cà phê. Đang nghĩ đồng hồ mình chạy nhanh, vừa muốn giơ tay lên xem giờ thì thấy một chiếc xe MPV màu tối chạy tới ven đường, chậm rãi dừng cạnh cô.

Tô Nhiễm hồi hộp nắm chặt quai túi xách.

Cửa xe từ từ mở ra.

Trái tim cô cũng theo đó mà treo lơ lửng. Cuối cùng, khi Tô Nhiễm tận mắt nhìn thấy người đàn ông mở cửa xe, cô bỗng đứng ngạt thở cùng bối rối.

Tô Nhiễm không ngờ Lê Minh Vũ thật sự tới đón cô.

Tuy rằng, vừa rồi khi đứng đợi, cô luôn luôn tưởng tượng...

Ánh mặt trời bao phủ lấy anh. Nhìn anh rất chần chừ với đồ vest màu tối, cravat màu tối kèm với kẹp cravat tinh tế, vóc người hiện ra càng thêm cao lớn, rắn rỏi. Anh của hôm nay nhất quán vững vàng thành thực, không giống như hai lần say rượu trước. Tô Nhiễm lại nghe thấy trống ngực mình đập dồn dập, không ngừng vọng vào màng tai.

"Lên xe đi." Giọng anh trầm thấp, chủ động mở cửa rồi đứng yên nơi đó, xa cách hờ hững.

Tô Nhiễm hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén trái tim đang đập rộn rã, nắm tay thật chặt, bước lại gần anh.

Trong không khí, phơn phớt mùi hương thuộc về anh, mùi hổ phách

thơm mát của khí chất đàn ông, tuy thoáng thoáng nhưng ngửi rất dễ chịu. Nhanh chóng, cô đi lướt qua thân hình cường tráng của anh lên xe, ngồi vào chỗ của mình, cửa xe đóng lại, Lê Minh Vũ lên xe từ bên khác.

Trong và ngoài xe đều như nhau, sang trọng mà không mất đi sự tế nhị, khiêm tốn. Trần xe sáng lóng lánh, rục rờ như thủy tinh, ánh nắng nhẹ chiếu sáng ly rượu đế cao xếp cạnh những chai rượu vang đỏ và rượu mạnh thơm ngon để Lê Minh Vũ uống những lúc bình thường ngồi trên xe. Dưới chân là thảm lót sàn lông dài, vô cùng mềm mại, Tô Nhiễm có chút khôngỡ khi giẫm lên bề mặt của chúng. Cô len lén liếc mắt nhìn Lê Minh Vũ đang ngồi bên cạnh, cơ thể cô gồng cứng và căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi trong xe anh. Trong xe, ngoài trừ hương rượu dịu nhẹ, còn có mùi thơm hổ phách trên người anh. Tô Nhiễm vô thức hít vào thật sâu, không nghĩ thấy bất kỳ mùi hương nào khác của phụ nữ, khoe miệng cô thoáng cong lên.

Không gian xe không nhỏ nhưng Tô Nhiễm lại cảm thấy không khí oi bức, có lẽ là vì ngồi cạnh Lê Minh Vũ. Đối lập với sự dè dặt của cô, anh tỏ ra hơi biếng nhác, ngồi tựa vào ghế, trầm giọng ra lệnh tài xế, "Chạy đi."

Xe tựa như đàn cá tung bơi trong đại dương sâu thẳm.

Khi xe khởi động, Tô Nhiễm vô thức quay đầu, nhìn thoáng cửa quán cà phê, An Tiểu Đóa thật sự không lộ diện, nhưng lại đưa một bàn tay lên, ra hiệu "OK" hướng về cô, nhìn qua rất buồn cười. Đang nhìn, điện thoại Tô Nhiễm vang lên.

Cô lấy điện thoại trong túi ra xem, đúng là tin nhắn của An Tiểu Đóa gửi tới, dí dỏm viết: "Tô Nhiễm, một chữ, đẹp! Hai chữ, thành thực!

Lời khuyên: nhất định phải giữ kỹ, kim cương bậc cao này số lượng cực kỳ khan hiếm, so với nhẫn trứng chim bồ câu trên tay cậu, loại này bán chạy hơn!" Thêm sau đó là liên tiếp mấy dấu chấm than, đủ thấy nội tâm An Tiểu Đóa đang rất chấn động.

Tô Nhiễm đọc tin nhẫn, không nhịn được cười thành tiếng. An Tiểu Đóa này đúng là khoa trương.

Lệ Minh Vũ đang định xem tài liệu, thấy cô đột nhiên cười, bình thản hỏi, "Làm sao vậy?"

"Dạ, không có gì, chỉ là một tin nhẫn vui thôi." Tô Nhiễm nhìn anh, mỉm cười xấu hổ, vội vàng để điện thoại vào lại túi.

Lệ Minh Vũ cũng không hỏi thêm gì, chỉ nhìn lướt qua cô rồi tiếp tục chăm chú đọc tài liệu.

Tô Nhiễm khẽ cắn môi, nói thật, cô rất rất yêu anh, nhưng khi gặp anh, cô không biết phải nói gì. Giống như lúc này, thực ra cô rất muốn hỏi anh định đi đâu, cũng muốn biết hai tháng nay anh đang bận chuyện gì, thế nhưng, lời nói vừa ra tới miệng thì đã cứng rắn nhin xuống.

Tô Nhiễm ước gì lúc này mình đang ngồi trong một chiếc xe phổ thông, ít ra tiếng ồn của động cơ xe có thể che lấp phần nào sự yên lặng tràn đầy ngại ngùng. Nhưng tiếc thay, cô lại đang ngồi trong một chiếc xe cao cấp, tiếng động cơ đã được cửa xe cách âm, chỉ còn yên lặng, yên lặng vô hạn...

Cô đang định quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, Lệ Minh Vũ đột nhiên mở miệng, giọng nói thản nhiên...

"Em rất sợ tôi?"

Quyển 1 - Chương 7: Em rất sợ tôi?

Thần kinh vốn đang căng thẳng bị tiếng nói bất thành lời càng thêm hoảng loạn, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đôi mắt đẹp trong vắt như nước mở to, thoáng nhìn tựa như chim cung sợ cành cong [1] .

[1] Gốc: Kinh cung chi điều (Chim cung sợ cành cong): Xuất phát từ câu chuyện kể về một cung thủ thiện xạ tên Đại Lỗ, sống vào thời Chiến Quốc. Thành ngữ này dùng để chỉ sự sợ hãi, hoảng loạn khi con người gặp lại một tình huống đáng sợ tương tự như từng diễn ra trong quá khứ.

Trong lúc nhất thời, chưa kịp định thần, Tô Nhiễm không biết Lê Minh Vũ vừa nói chuyện gì.

Lê Minh Vũ nhìn cô, đôi mắt anh vẫn sâu lắng như mọi khi, tựa mặt biển thăm thẳm, phẳng lặng dưới ánh trăng. Cái nhìn chăm chú của anh làm toàn thân Tô Nhiễm lúng túng, cô lại nhớ tới lần anh say rượu đêm đó, anh cũng chăm chăm nhìn cô như vậy, giống như một con báo đầu đàn trong đêm tối, mặc dù trầm tĩnh nhưng vẫn ngập tràn nguy hiểm, khiến người khác bất an...

Giây phút này cũng vậy, ngoại trừ nguy hiểm, còn có cảm giác khẩn trương, trái tim đập rộn ràng không ngớt, ánh mắt anh quá mức trầm tĩnh, trầm tĩnh đến nỗi làm cô hít thở khó khăn.

Tô Nhiễm vô thức nắm chặt tay, cả lòng bàn tay đều ướt nhẹp mồ hôi.

Cho tới bây giờ, cô mới biết, một người đàn ông dù không làm gì, chỉ yên lặng ngồi cạnh bên, không nói gì cả mà chỉ nhìn, bạn cũng sẽ khẩn trương, rung động.

Lệ Minh Vũ nhìn gương mặt cô, rồi xuống tới bàn tay cô đang nắm chặt đặt cạnh anh. Có lẽ anh biết vừa rồi cô không nghe thấy, khép phần tài liệu đang cầm trong tay. "Em rất sợ tôi?" Anh lặp lại lần nữa, giọng nói của anh trầm thấp tựa như câu khẳng định.

Hình như anh vĩnh viễn đều kiên nhẫn như vậy, nhưng lại không có ai dám tùy ý khiêu chiến với tính nhẫn nại của anh.

A...

Lần này, Tô Nhiễm vô cùng tập trung nên nghe rõ anh vừa nói gì, vô thức ngước mắt, thấy anh vẫn đang quan sát mình bằng ánh mắt bình thản tự nhiên. Cô bối rối, vội vàng cup mắt, lặng lẽ hít một hơi thật sâu, yếu ớt trả lời, "Không, không sợ..."

Tiêu rồi, cô nói lắp!

Lệ Minh Vũ thoáng hồ nghi, lặng lẽ nhìn cô một lúc, bình thản mở miệng lần nữa, "Thả lỏng, đừng khẩn trương như vậy."

"Dạ." Tô Nhiễm cắn nhẹ môi, gật đầu.

Không cần soi gương cô cũng biết vẻ mặt mình ra sao, An Tiểu đoá mà thấy được bộ dạng này của cô, thế nào cũng trêu đùa hơn nửa năm.

Lệ Minh Vũ hơi chỉnh tư thế ngồi, động tác thờ ơ lộ ra mùi hương đàn ông thành thực, độc nhất thuộc về anh, "Em có thích nhãn hiệu gì

không?"

"Dạ? À..." Tô Nhiễm không ngờ anh sẽ tiếp tục nói chuyện với mình, mím môi đỏ ao, "Dạ không." Cô chưa bao giờ đòi hỏi cao với việc ăn mặc, cũng chưa bao giờ mặc hàng hiệu. Không giống như chị cô, người luôn đi trước thời trang. Quần áo mặc nhất mà Tô Nhiễm có cũng không quá ba trăm đồng.

Song, cô chưa bao giờ cho rằng đây là chuyện mất mặt. Tâm tư cô luôn kiên định: chỉ tiêu tiền do bản thân mình làm ra.

An Tiểu Đóa luôn thấy bất bình cho cô, thường xuyên hình dung cô như nàng lọ lem danh giá, khoác áo ngoài hào môn, nhưng thực tế chỉ là bà chủ của đồng củi đốt, tự mình dọn về rồi tự mình nhóm lửa cho mù phù thủy là mẹ kế và chị gái.

Lệ Minh Vũ thoáng trầm ngâm, không nhìn cô nữa, tiếp tục xem tài liệu.

Tô Nhiễm khẽ thở dài một hơi, nhịp tim dần hồi phục, ánh mắt lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Dòng người đông đúc, những tòa nhà cao chọc trời, mang màu sắc hiện đại khuây khỏa phần nào tâm trạng của cô.

Yêu một người là như thế nào?

Là khi gặp mặt thì bối rối khôn xiết, không gặp mặt thì nhớ nhung điên cuồng. Dù chỉ thoáng bước qua nhau, dư vị cũng sẽ đọng lại rất lâu, có lẽ là ngọt ngào, có lẽ là buồn đau, tâm trạng con người vốn đang bình thường cũng trở nên kỳ lạ, vốn đang lạc quan yêu đời cũng thành đa sầu đa cảm, có phải không? Là thế này sao?

Quyển 1 - Chương 8: Hẹn hò cùng anh

Tô Nhiễm từng tưởng tượng không biết bao nhiêu lần cảnh cô và Lê Minh Vũ hẹn hò, nhưng chưa bao giờ nghĩ lần đầu tiên hai người hẹn hò là ở cửa hàng váy dạ hội cao cấp, tuy rằng cô không biết ngày hôm nay có được tính là một buổi hẹn hò không.

Nếu không phải Lê Minh Vũ dẫn cô tới đây, chắc chắn nhân viên trong cửa hàng này tuyệt đối sẽ không ngó ngang cô, vì hôm nay cô mặc đồ rất bình thường. Thường ngày nếu có đến cửa hàng này, chắc cũng không ai nghĩ cô đến để mua sắm.

Nhưng với Lê Minh Vũ thì ngược lại, thân phận của anh quyết định uy nghiêm của anh, quần áo cao cấp trên người anh thuyết minh thay cho địa vị của anh trong tầng lớp thượng lưu. Vì vậy, những nhân viên cửa hàng cười đến vô cùng tự nhiên, tự nhiên tới mức chân thành, nhưng Tô Nhiễm biết, đôi khi tiền tài vật chất có thể mua được nụ cười thật lòng.

"Nghị sĩ Lê, mời anh xem những mẫu váy dạ hội mới nhất năm nay. Mỗi mẫu đều là giới hạn số lượng, tuyệt đối không có cái thứ hai." Một nhân viên cười dịu dàng, giới thiệu với Lê Minh Vũ, giọng nói êm ái, ngọt ngào tựa như chim hoàng oanh.

Trái lại, Tô Nhiễm đang bơ vơ đứng yên một bên, rõ ràng váy dạ hội là cô mặc nhưng ánh mắt những người này chỉ biết nhìn trân trân vào người trả tiền, ai nói chỉ có mắt chó mới nhìn người thấp [1] ?

[1] Gốc: 狗眼才看人低 (mắt chó mới nhìn người thấp) chỉ những

người chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong.

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình giới thiệu nhưng dường như không thu được sự chú ý của Lê Minh Vũ. Anh thư thả ngồi trên sofa, chân trái thon dài bắt chéo qua đùi phải, nhìn anh lúc nào cũng hòa nhã, trầm tĩnh như vậy. Anh nhìn Tô Nhiễm, bình thản hỏi, "Em thích mẫu nào?"

Những chiếc váy dạ hội rực rỡ đến hoa cả mắt, tựa như bướm bay trong bụi hoa, Tô Nhiễm choáng váng, cô chưa từng đến cửa hàng cao cấp loại này, cũng chưa bao giờ mặc cái gọi là váy dạ hội, bỗng chốc cô không biết chọn mẫu nào.

"Em không biết chọn..." Cô vốn muốn nói thêm rằng những mẫu này đều rất đẹp, nhưng nghĩ lại vẫn nên quên đi. Cô sợ nói vậy Lê Minh Vũ sẽ hiểu lầm cô là một người phụ nữ ham hư vinh. Những tình tiết tẻ như sau khi nam chính nghe nữ chính nói thích tất cả, không chút chần chừ mà gói lại hết, chuyện đó chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết. Tô Nhiễm cũng không tin Lê Minh Vũ sẽ làm chuyện có ảnh hưởng tiêu cực đến kết quả tranh cử của anh.

Nhân viên đứng bên cạnh nhay bén, cười tươi, vội vã giới thiệu, "Thực ra mấy mẫu này chị mặc đều rất đẹp, chị xinh đẹp điểm lệ, nước da lại trắng, mặc cái gì cũng hợp. Chị xem mẫu váy dài đến gối màu oải hương này đi ạ. Vạt váy viền ren không đối xứng, nhẹ nhàng mà tôn dáng. Còn mẫu màu bạc may bằng vải satin này, điểm nhấn của váy chính là phần viền ren đen, nhún nhiều tầng, mang lại vẻ nữ tính, thoanh thoát. Còn mẫu váy trong tay chị là theo phong cách Hy Lạp cổ, mẫu thiết kế này gần đây rất thịnh hành trên thế giới, thông thường mẫu này đều dựa theo chất liệu vải để dập ly, nhưng mẫu mới của năm nay có đôi chút khác biệt. Váy được dập ly bằng tay, nhìn vừa đẹp lại tự nhiên hơn, thiết kế hở vai và lưng có thể tôn thêm vóc người cao gầy, làm bật chiếc cổ và bờ vai đẹp của chị."

Phong cách giới thiệu chuyên nghiệp mê hoặc Tô Nhiễm. Đương nhiên sau khi nghe, mẫu nào cô cũng yêu thích, quyến luyến khó chọn. Giờ phút này, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao các cô gái đều thích đi dạo những cửa hàng cao cấp nổi tiếng, bởi vì ở đây rất biết cách tiếp đón khách hàng, đương nhiên là ví tiền của bạn nhất định phải đủ dày hoặc là tìm một đại gia cam tâm tình nguyện vì bạn mà chi tiền.

Mỗi một mẫu đều là tâm huyết của những bậc thầy thiết kế nổi tiếng quốc tế, tựa như món quà đẹp nhất mà ông trời tặng cho cô.

Tô Nhiễm mất hết chủ ý, quay đầu nhìn Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ đang ngồi trên sofa lật tạp chí, bao giờ nhìn anh cũng nhẩn nại như vậy, dường như anh không nghĩ rằng chuyện đàn ông cùng phụ nữ chọn quần áo là chuyện mất mặt.

Thấy Tô Nhiễm khó lựa chọn, anh liền để tạp chí trong tay sang một bên, hơi cúi người về trước, hai cánh tay đặt trên đùi, ngón tay thon dài đan vào nhau, ánh mắt sắc sảo nhìn lướt qua những chiếc váy dạ hội tinh tế, sang trọng. Cuối cùng chỉ chính xác một mẫu trong số đó, giọng nói cực kỳ khẳng định, "Lấy cái này."

Tô Nhiễm cúi đầu nhìn, chính là cái cô đang cầm bên tay phải.

Giữa những chiếc váy rực rỡ màu sắc, mẫu váy màu đen tuyền này sang trọng mà chẳng chặc.

"Cái màu đen này?" Lần đầu tiên, Tô Nhiễm nảy sinh nghi vấn với anh, có lẽ là do tuổi tác nên cô rất khi mặc màu đen.

Nhưng Lê Minh Vũ rất kiên định, trầm giọng nói lần nữa: "Đúng vậy."

Tô Nhiễm thỏa hiệp, buổi tiệc này chắc là rất quan trọng với anh, nếu không thì cần gì phải dẫn theo người nhà? Mỗi khách mời trong buổi tiệc không giàu thì cũng quý, ăn mặc quá sặc sỡ đúng là không thích hợp. Khế gặt đầu, đưa những chiếc váy còn lại cho nhân viên cửa hàng xong, cô liền lên lầu.

Mười phút sau, Tô Nhiễm từ trong phòng thử đồ đi ra, nhưng vẫn đứng ở cầu thang, vẻ mặt cô có chút cứng ngắc, bàn tay nhỏ nhắn liên tục che chắn trước ngực, lần nữa không buông.

Tất cả nhân viên cửa hàng đứng dưới lầu đều tròn mắt nhìn.

Nhân viên giúp Tô Nhiễm thử váy đứng bên cạnh nói nhỏ, "Phu nhân, chị mặc váy dạ hội này thật sự rất đẹp, chị mau cho nghị sĩ Lệ nhìn đi."

Vẻ mặt Tô Nhiễm khó xử, nhìn dưới lầu hỏi, "Minh Vũ...cái này, váy này không hợp?"

Lệ Minh Vũ đang yên lặng đọc tạp chí, nghe cô gọi, ngẩng đầu nhìn hướng trên lầu, thoáng chốc ngây người vài giây, đôi mắt đen láy ánh lên nguồn sáng không tên, anh để tạp chí sang một bên, thân hình cường tráng dựa vào sofa, anh nhìn Tô Nhiễm thật lâu.

Tô Nhiễm bị anh nhìn đến bối rối, sợ bộ dáng của mình lúc này làm anh mất mặt, lật đật nói: "Em, hay là em đi thay cái khác." Cô chưa từng mặc váy nào mà cổ áo và phần lưng phía sau lại khoét lớn như vậy.

Không đợi cô xoay người, Lệ Minh Vũ liền nói, "Xuống lầu." Giọng nói trầm thấp, dễ nghe nhưng lại như đang ra lệnh.

Tô Nhiễm đành phải thuận theo, sợ giẫm phải váy, cô chậm rãi vén lên, bàn tay còn lại liều mạng che chắn trước ngực, rồi bước từng bước một xuống lầu.

Ánh mắt anh cố định, nhìn dõi theo cô. Cạnh tay vịn cầu thang màu trắng, Tô Nhiễm dè dặt với chiếc váy dạ hội dài màu đen đang mặc, mái tóc xoắn dài dịu dàng, xoa bông bành trên vai, phụ họa cho động tác bước xuống lầu còn có phần cổ áo khoét trước ngực nhẹ nhàng đung đưa, cô tựa như ma quỷ đêm tối bước ra từ thế giới đồng thoại, đôi mắt đẹp thoáng run sợ như bị bên ngoài quấy rối mộng đẹp, vẻ đẹp này, đẹp đến mức rung động lòng người.

Tô Nhiễm băn khoăn đi xuống lầu, thấy Lê Minh Vũ còn đang chăm chú nhìn, cô vội vàng cup hàng mi dài, che khuất sự tự ti trong mắt, khuôn ngực vì đập kịch liệt mà phập phồng nhấp nhô.

Người đàn ông ngồi trên sofa đứng dậy, đi về phía Tô Nhiễm, cô bất ngờ, vô thức lùi về sau.

Nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh nhìn cảnh này, đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt ngập tràn nghi hoặc.

Thấy cô lui về sau, Lê Minh Vũ hơi kinh ngạc, cau mày không vui. Anh tiến lên, kéo cô đến trước gương.

"Bỏ tay xuống." Anh đứng đằng sau cô, giọng nói trầm trầm ra lệnh.

Tô Nhiễm nào dám bỏ tay, vẻ mặt lúng túng năn nỉ, "Minh Vũ, váy này thật sự..."

Nói chưa hết câu, Lê Minh Vũ trực tiếp nắm tay cô kéo xuống, một bàn tay khác khẽ vuốt xuôi theo đường cong trên cơ thể cô, sửa lại dáng váy.

Như có sự tiếp xúc vô hình chạm vào, khiến Tô Nhiễm đỏ bừng hai má. Cô có thể cảm thụ được độ nóng ấm từ lòng bàn tay anh, ủi qua từng lớp vải một trên da thịt cô. Trời ơi! Anh đang ở rất gần cô, gần đến mức chỉ hơi nhích nhẹ liền có thể tựa ngay vào vòm ngực rắn chắc của anh, cô bất giác ưỡn thẳng lưng, trái tim không ngừng đập mạnh. Nhưng Lê Minh Vũ dường như đang rất tập trung sửa váy. Tô Nhiễm cảm thấy hơi thở của anh rót vào bên tai cô, rồi thẳng tiến vào nơi sâu nhất trong trái tim.

"Em mặc váy đen này rất hợp." Lê Minh Vũ lên tiếng, giọng nói thản nhiên, ẩn chứa cả sự tán thưởng.

Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn vào gương, bối rối nhìn thoáng qua rồi nhìn kĩ lại mới biết cô gái hai má đỏ bừng trong gương chính là bản thân.

Nhân viên cửa hàng liền bước lại, vẻ mặt tràn đầy ao ước, nói, "Phu nhân, nghị sĩ Lê rất có mắt nhìn, chi mặc váy này rất hợp."

Tô Nhiễm ở trong gương nhu hòa thanh nhã, ngay cả cô cũng không nhận ra mình.

Màu đen thường không dành cho thiên sứ nhưng mặc chiếc váy này trên người lại tràn đầy vẻ đẹp thần thoại. Cổ váy chữ V khoét sâu quyến rũ mọi ánh nhìn, tôn lên khuôn ngực đẹp, căng tròn của Tô Nhiễm, làn váy nhiều lớp buông lửng càng tăng thêm khí chất thần tiên. Chiếc váy dài thướt tha này đòi hỏi người mặc phải có chiều cao thích hợp mới tôn được nét đẹp của váy.

Thiết kế váy trước ngực và sau lưng đối lập nhau. Đằng sau váy được cắt may hở lưng hoàn toàn. Tô Nhiễm mang vẻ đẹp rạng rỡ của loài bướm, lưng ong nõn nà hoàn mỹ. Vì vậy, cô hoàn toàn phù

hợp với chiếc váy này.

Nhìn bản thân trong gương, Tô Nhiễm quả thực kinh ngạc, kỳ thực, cô chưa bao giờ nghĩ bản thân mình có thể xinh đẹp như vậy.

"Thích không?" Giọng anh trầm thấp lần nữa vang lên phía sau cô, tựa như rượu vang đỏ thơm mát và tinh khiết, hơn nữa mùi hương hổ phách khi anh đứng gần, hoàn toàn khiến cô say đắm.

Tô Nhiễm đỏ mặt, khẽ gật đầu, cảnh đẹp như đồng thoại hiện ra trong gương.

Người đàn ông cao lớn cùng cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, đồ vest giày da lịch lãm cùng váy dạ hội thướt tha, thành thực chứng chắc cùng ngây thơ e ấp, đây...là cô và Lê Minh Vũ sao?

Nhưng phải công nhận, mặc váy dạ hội này cô mới hiểu câu "người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân" là hoàn toàn đúng, chính cô nhìn mình cũng thấy thích. Tô Nhiễm len lén liếc nhìn Lê Minh Vũ trong gương, không ngờ ánh mắt người đàn ông này rất độc đáo, vừa rồi anh không như những người đàn ông khác, kêu cô thử hết cái này đến cái khác, mà vô cùng quả quyết chọn ngay chiếc váy dạ hội này. Có lẽ, việc này cũng liên quan đến tác phong làm việc thường ngày của anh.

Thấy cô đồng ý, Lê Minh Vũ buông tay, lãnh đạm nói với nhân viên cửa hàng, "Được rồi."

Mùi hổ phách dịu nhẹ xa dần chiếc váy Tô Nhiễm đang mặc, cô lạc lõng. Nhân viên đi tới, cười nói: "Phu nhân, để em dẫn chị lên lầu thay lại quần áo."

Tô Nhiễm gật đầu.

"Khoan đã." Phía sau, Lê Minh Vũ đột nhiên lên tiếng.

Tô Nhiễm quay đầu nhìn anh.

Sắc mặt nhân viên cửa hàng thoáng ngưng trọng, sợ anh đổi ý hoặc là có ý kiến khác.

Quyển 1 - Chương 9: Dáng dấp người chồng

Lệ Minh Vũ đi tới, dừng bước trước mặt cô.

Vóc người anh cao lớn che chắn phần lớn ánh sáng phía sau, Lệ Minh Vũ cúi đầu, ánh mắt anh nhìn cô sâu thẳm trầm tư.

Bởi vì khoảng cách rất gần nên Tô Nhiễm hầu như phải ngẩng mặt lên đối diện với anh, tư thế này làm cô không thể né tránh, vừa muốn cúi đầu, lại nghe anh nói: "Đừng nhúc nhích."

Cô giữ nguyên tư thế nhìn anh. Thực lòng, cô cũng không cam lòng dờn tầm mắt khỏi anh, tuy rằng trái tim cô đang bắt đầu đập mạnh một cách đáng ghét.

Anh giơ tay, ngón tay thon dài chậm rãi hướng về đôi má của cô.

Đôi mắt đẹp bỗng dựng mở to, anh muốn làm gì? Muốn vuốt ve khuôn mặt cô sao?

Ngón tay ấm áp đan vào mái tóc cô, vén phần tóc đang phủ trên đôi má sang bên thái dương, Người đàn ông này chính là thuốc độc mê hoặc phụ nữ, ngón tay anh mang theo mùi hương hổ phách nhẹ nhàng, dễ dàng làm cô mất đi hô hấp, mất đi ý thức.

Cô mãi mê nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, dần dần mất phương hướng trong hồ nước sâu thẳm tăm tối, càng vùng vẫy càng trầm luân. Bàn tay Lệ Minh Vũ xuôi theo đôi má mịn màng tới vành tai cô, cảm giác nhồn nhột làm Tô Nhiễm bỗng chốc run rẩy.

Vành tai duyên dáng và mềm mại dường như khiến anh thỏa mãn, khoe miệng cương nghị khẽ cong lên, rồi bàn tay anh lướt xuống bờ vai trần của cô. Không biết là khăn trương hay không gian xung quanh quá lớn, đôi vai tinh tế của cô căng cứng, lòng bàn tay nắm lấy vai cô mang đến xúc cảm trơn bóng như ngọc.

Hô hấp càng lúc càng khó khăn, nhịp tim càng lúc càng nhanh, nhiệt độ từ bàn tay anh lại không ngừng nóng lên, Tô Nhiễm thật sự sợ trái tim mình sẽ vỡ tung.

Nhưng vào lúc này, Lê Minh Vũ hơi quay đầu, "Đôi bông ngọc trai đen, cầm qua đây."

Nhân viên hiểu ngay, vội vã làm theo yêu cầu của anh, cười nói: "Nghị sĩ Lê, anh thật là có mắt nhìn, bông tai ngọc trai đen này được gọi là 'Ngọc trai đen Nam Dương', chỉ có ở Thái Bình Dương, vô cùng khan hiếm. Hơn nữa, ..."

"Đeo thử xem." Lê Minh Vũ cắt ngang lời giới thiệu, anh nhìn Tô Nhiễm nói. Anh hoàn toàn không hứng thú với những lời giới thiệu sản phẩm dong dài này.

Nhân viên thức thoir đứng sang một bên.

Tô Nhiễm nhận lấy rồi nhìn, màu sắc ngọc trai đen tươi sáng tự nhiên, làm con người có cảm giác như đang hướng về biển cả huyền bí, vừa nhìn biết ngay là đồ quý, cầm chúng tay cô cảm thấy bất an, nói nhỏ với Lê Minh Vũ: "Ngọc trai đen Nam Dương rất đắt tiền, em thực sự không cần..."

"Đeo lên." Anh nhấn mạnh lần nữa, ngữ điệu không lên cao nhưng lại lộ ra quyền uy vô pháp làm trái.

Tô Nhiễm khẽ thở dài, nghe lời anh đeo vào.

Thì ra, vừa rồi anh mê mẩn như vậy là để đánh giá, chọn đồ trang sức cho cô.

Lệ Minh Vũ hài lòng, ánh mắt thoáng dịu dàng, nói, "Gói bông tai và váy dạ hội lại." Nói xong, đưa cho nhân viên thẻ vàng.

Nhân viên cửa hàng vui mừng đi thanh toán.

Tô Nhiễm nhìn cảnh này, trong lòng không khỏi cảm thán. Tô Nhiễm nhớ An Tiểu Đóa từng nói: Đàn ông chỉ có hai trạng thái đẹp trai nhất. Một là khi tập trung suy nghĩ. Hai chính là khi thanh toán tiền vì phụ nữ.

Nhìn Lệ Minh Vũ đang ký hóa đơn thanh toán, Tô Nhiễm bất giác nở nụ cười rồi lại thấy ngượng ngùng trong lòng. Lúc này trông anh thật sự rất đẹp trai, có chút giống...dáng dấp người chồng.

Quyển 1 - Chương 10: Hòa Vy

Từ độ cao mười ngàn mét, máy bay dần hạ cánh.

Cổng số một của nhà ga quốc tế đã sớm đầy người đến đón bạn bè và người thân của mình từ nước ngoài trở về.

Hòa Vy ra khỏi cổng sau cùng, cô đẩy xe hành lý, mái tóc cắt ngắn tinh tế và quyến rũ. Tuy rằng, cặp kính mát che hơn nửa khuôn mặt nhưng vẫn không mất đi ngũ quan xinh xắn của cô. Hòa Vy ăn mặc vô cùng sang trọng, giày cao gót gõ từng tiếng trong trẻo xuống sàn đá cẩm thạch, vóc người cô cao gầy mà thon thả, áo tay dài bó sát người, ôm lấy từng đường cong duyên dáng trên cơ thể cô.

"Cô hai! Ở đây!" Quản gia luôn đứng ở cổng chờ nhìn thấy Hòa Vy vui vẻ gọi to, ra sức vẫy tay với cô.

Hòa Vy khựng lại, sau khi nhìn thấy quản gia, đôi mắt giấu sau kính mát đảo mắt nhìn xung quanh. Thấy chỉ có một mình quản gia, khoe miệng cô trữu xuống. Quản gia nhanh chóng đi lên trước, kéo xe hành lý trong tay cô, thân thiết hỏi: "Ngồi máy bay suốt bảy tiếng, chắc cô mệt rồi? Tôi đã kêu tài xế lấy xe đợi bên ngoài, chúng ta nhanh về nhà thôi cô, ông chủ thấy cô nhất định sẽ rất vui."

Hòa Vy nhìn qua không vui, chỉ lạnh nhạt hỏi, "Ba tôi đâu? Sao ông không tới đón tôi?"

"Ông chủ còn đang họp. Cô cũng biết tính ông chủ mà, công việc chưa xong làm sao ông an tâm nghỉ ngơi được ạ?" Quản gia điềm đạm nói, đi theo Hòa Vy ra ngoài.

Xe chạy đến bên người Hòa Vy. Ngồi vào xe, cô hỏi, "Vậy mẹ tôi đâu? Bà không biết hôm nay tôi về sao?"

"Cái này..." Quản gia bối rối. Sau một lúc, ấp a ấp úng nói, "Ông chủ không nói, người làm chúng tôi cũng không dám báo tin."

Hòa Vy cười nhạt, "Nói vậy, con nhỏ Tô Nhiễm cũng không biết rồi?"

"Cô ba làm sao có thể biết được ạ? Cô ba luôn rất quan tâm cô, nếu cô ba biết hôm nay cô về nước, chắc chắn sẽ là người đầu tiên chờ ở sân bay." Quản gia vội vàng nói.

Xe chạy hướng về trung tâm thành phố, nhưng bầu không khí trong xe lại có vẻ không hòa hợp với hướng xe đang đến.

Hòa Vy cầm tạp chí trên xe lên xem, khi quản gia quay lại thì đã muộn, người đàn ông trên bìa tạp chí đã đập vào mắt Hòa Vy. Cô tháo kính râm xuống, đôi mắt đang nhìn ảnh bìa tạp chí hao hao giống Tô Nhiễm, ngón tay Hòa Vy khẽ vuốt hình ảnh trên trang bìa, nhắm mắt lại, đôi mắt trầm lặng của người đàn ông đó vẫn không trôi xa khỏi tâm trí cô.

Lệ Minh Vũ, người đàn ông này cô yêu đến tận xương tủy!

Quản gia thấy thế, bất đắc dĩ than nhẹ, "Cô hai, cô cần gì phải làm vậy? Cậu Lệ đã kết hôn rồi, cô nên quên cậu ấy!"

Hòa Vy cầm chặt tạp chí, ánh mắt buồn bã, "Tôi đương nhiên biết anh ấy đã kết hôn. Hơn nữa, người anh ấy lấy không phải ai khác mà chính là cô ba trong miệng mọi người, em gái ruột của tôi."

"Cô hai, dù sao hai cô cũng là người một nhà..."

"Người một nhà? Cái gì mà người một nhà? Nếu lúc trước mẹ tôi thực sự coi tôi là người một nhà, bà sẽ không chỉ dẫn một mình em gái tôi đi, ngay cả họ cũng đổi thành họ của bà, con nhỏ kia phải gọi là cái gì? Nó phải gọi là Hòa Nhiễm mới đúng, nó có tư cách gì mà cùng họ với bà?" Hòa Vy càng nói càng lớn tiếng, lộ rõ tức giận, bất bình trong nội tâm cô.

Quản gia khó xử, "Cô hai à, cô đừng nói cô ba như vậy."

"Lẽ nào nó không xấu sao? Bề ngoài thì đáng yêu động lòng người, thực tế thì tâm địa gian trá!" Hòa Vy đau lòng nhìn người đàn ông trên bìa tạp chí, giọng nói ghen ngào: "Người nó cướp đi không phải ai khác mà là người đàn ông tôi yêu nhất, là anh rể của nó!"

Cô cho rằng cô sẽ quên, cho rằng đến nơi đất khách quê người có thể bình phục đau đớn trong lòng, nhưng việc này hoàn toàn không có khả năng. Ba chữ Lệ Minh Vũ này, từ lâu đã thành khối u ác tính cắm rễ thật sâu trong tim cô, người đàn ông này vĩnh viễn là nỗi đau suốt cả đời cô.

Quyển 1 - Chương 11: Gia đình điều chế hương

Nhà họ Hòa nằm ở vùng ngoại ô, rời xa trung tâm thành phố phồn hoa, sầm uất. Đối lập hoàn toàn với những biệt thự kiểu mới theo lối kiến trúc hiện đại ngày nay, nhà họ Hòa mang đậm phong cách Trung Hoa, có thể thấy chủ nhân nhà họ Hòa là người yêu thích và tôn trọng truyền thống văn hóa. Chiếm không ít diện tích đất là khoảng rừng trúc phía sau nhà, gió mát lướt qua bóng trúc lòa xòa, phong cảnh đó thật kỳ diệu.

Nhưng đừng thấy vậy mà nghĩ ai cũng có thể tùy ý ra vào con đường mòn vắng vẻ tới khu rừng, toàn bộ đều thuộc phạm vi sở hữu của ngôi nhà. Ngôi nhà nhìn vào rất u tĩnh nhưng tiềm ẩn trong nó là cả đội ngũ vệ sĩ, năng lực không thua kém gì tổ chức cảnh sát.

Nhà họ Hòa bắt đầu lập nghiệp từ nghề điều chế hương nên từng được gọi là "gia đình điều chế hương". Ngày nay, Hòa thị đã trở thành tập đoàn niêm yết trên thị trường, chủ nhân nhà họ Hòa - Hòa Tấn Bằng cũng được xếp trong mười người giàu nhất thế giới, đương nhiên, sau khi niêm yết ra thị trường, tập đoàn Hòa thị sớm đã không còn làm về điều chế hương. Ngoài giới từng đưa tin, sau khi Tô Ánh Vân - vợ đầu Hòa Tấn Bằng rời khỏi nhà họ Hòa, kết cấu công ty liền phát sinh thay đổi, từ chỉ kinh doanh duy nhất một ngành đổi thành đa ngành. Ngoại trừ không đụng vào việc sản xuất nước hoa, những cái khác như nhà đất, tài chính, dịch vụ ăn uống đều có liên quan tới Hòa thị.

Hòa Tấn Bằng cùng người vợ trước Tô Ánh Vân có với nhau hai người con gái, con lớn là Hòa Vy và con út là Hòa Nhiễm. Về sau, Tô

Ánh Vân bất mãn với việc Hòa Tấn Bằng bao dưỡng tiểu tam mà ly hôn. Đồng thời, bà cũng dẫn con út rời khỏi nhà họ Hòa. Bắt đầu từ ngày đó, tên con út liền sửa thành... Tô Nhiễm.

Nhà họ Hòa từ trước tới giờ đều tài hùng thế mạnh nhưng luôn luôn khiêm tốn. Ngoại trừ, quan hệ xã hội thường ngày, Hòa Tấn Bằng không tiếp nhận bất luận phỏng vấn gì của giới truyền thông. Vì vậy, người ngoài đối với chuyện nhà họ Hòa từ hiếu kỳ dần chuyển thành phai mờ, cuối cùng cũng lãng quên.

Cho đến khi...

Ông trùm giới chính trị Lệ Minh Vũ cưới cô ba nhà họ Hòa trở thành tin tức tiêu điểm của báo chí, người bên ngoài lại bàn tán sôi nổi về nhà họ Hòa lần nữa.

Khi Hòa Vy về tới nhà, trời đã gần xế chiều. Bạch Sơ Diệp đang sai sửa người làm, nhìn thấy Hòa Vy, bà liền nở nụ cười, vội vàng tiến lên trước kéo lấy Hòa Vy. Trong nụ cười của bà tràn đầy xúc động, "Tiểu Vy, rốt cục con về rồi, ba con cứ nhắc tới con suốt."

"Dì Diệp." Trái ngược với nhiệt tình của Bạch Sơ Diệp, Hòa Vy tỏ ra lạnh nhạt, chỉ hờ hững kêu một tiếng rồi không nói gì nữa.

Bạch Sơ Diệp chính là tình nhân mà năm đó ba cô bao dưỡng. Ngày hôm nay, tuy đã là nữ chủ nhân nhà họ Hòa, nhưng trong lòng Hòa Vy, Bạch Sơ Diệp trước sau vẫn không thoát khỏi vai vợ bé.

"Tiểu Vy, dì vừa kêu người làm nấu món huyết yến [1] mà con thích ăn nhất. Ngồi máy bay lâu như vậy, chắc con đói bụng lắm rồi. Uống huyết yến xong, chúng ta lập tức mở tiệc ăn mừng, được không con?" Bạch Sơ Diệp dường như sớm đã quen thái độ thờ ơ lãnh đạm của Hòa Vy, vẫn nói cười như trước.

[1] Huyết yến: là loại tổ yến có màu đỏ tươi, có giá cao nhất trong số các loại tổ yến vì nó rất hiếm.

Hòa Vy bực bội liếc Bạch Sơ Diệp, lạnh lùng nói, "Không có tâm trạng, không ăn." Nói xong, đi hướng lên lầu hai, "Bác đem hành lý của tôi lên phòng."

Bạch Sơ Diệp sững sờ tại chỗ, sắc mặt thoáng lạt lỗng. Thấy quản gia cầm hành lý của Hòa Vy, bà vội vàng đi lại cầm lấy, "Bác đưa tôi mang lên được rồi. bác đi làm việc đi."

Quản gia còn chưa gật đầu, cửa phòng sách liền mở ra, giọng nói uy nghiêm truyền đến...

"Tiểu Vy, sao con đối với dì Diệp như vậy?"

Chủ nhân của giọng nói chính là Hòa Tấn Bằng, tuy tuổi ông đã gần xế chiều nhưng ánh mắt ông vẫn ngời sáng hữu thần, không khó nhận ra khí thế ngất trời của ông ở giới kinh doanh. Ông vừa xong công việc, mới mở cửa ra liền nhìn thấy thái độ Hòa Vy đối với Bạch Sơ Diệp, hiển nhiên ông không vui.

Quyển 1 - Chương 12: Vinh hoa phú quý làm gì?

Hòa Tấn Bằng là người đứng đầu nhà họ Hòa. Dù Hòa Vy không vui cũng không dám lỗ mắng hơn. Cô đứng ở lối lên cầu thang, sắc mặt tuy vẫn còn lạnh nhạt nhưng giọng điệu thoáng vòng vo, "Ba, con làm sao với dì Diệp? Con chỉ là không ăn thôi mà, cái này cũng sai sao? Con còn chưa quen với lịch múi giờ."

Bạch Sơ Diệp thấy hai người sắp tranh cãi, vội đứng bên cạnh, nhẹ giọng khuyên ngăn: "Tấn Bằng, Tiểu Vy vừa mới xuống máy bay, cứ để con nghỉ ngơi một lát đi anh. Đợi đến tối em bụng chút đồ ăn khuya lên được rồi."

Hòa Tấn Bằng nghe vậy, sắc mặt dịu bớt, la Hòa Vy, "Còn không cảm ơn dì Diệp?"

Hòa Vy hừ lạnh một tiếng, cô làm bằm, "Làm bộ làm tịch."

"Con nói cái gì?" Hòa Tấn Bằng nghe thấy, cau mày.

"Con mệt, muốn nghỉ ngơi!" Hòa Vy lần này không để ý tới Hòa Tấn Bằng, lãnh đạm nói, rồi xoay người bỏ đi.

"Tiểu Vy, ba cảnh cáo con, em con bây giờ đã kết hôn với Lê Minh Vũ. Con là chị tốt nhất nên tự kiểm điểm mình, đừng làm chuyện người ngoài chê cười!" Hòa Tấn Bằng nói từ phía sau.

Hòa Vy khẽ run. Khi cô quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn tái nhợt, "Chuyện để người ngoài chê cười, nhà họ Hòa làm còn ít

sao?"

"Con..."

"Chưa lúc nào con thôi nghĩ, nếu lúc trước người mẹ dẫn đi là con, không phải con nhỏ xấu xa kia sẽ thế nào? Áo cơm không lo thì sao? Vinh hoa phú quý làm gì? Cuối cùng con vẫn cô đơn một mình, không chỗ dựa vào." Hòa Vy nắm chặt tay, hốc mắt ửng đỏ.

Hòa Tấn Bằng càng lúc càng giận, hô hấp cũng dần gấp gáp.

"Nhưng mà..." Ánh mắt Hòa Vy lộ rõ oán giận, cười tự giễu, "Con biết, con nhỏ Tô Nhiễm và con không giống nhau. Đối với ba, nó có giá trị lợi dụng hơn, không phải sao? Ba kính yêu của con."

Câu nói cuối cùng, Hòa Vy gằn từng chữ. Nói xong, cô liền xoay người trở về phòng.

"Con, con..." Câu cuối cùng của Hòa Vy chọc giận Hòa Tấn Bằng, sắc mặt ông tái xanh, ông bỗng chuyển choáng.

"Tấn Bằng..." Bạch Sơ Diệp vội đỡ ông đến sofa ngồi, đưa tay vuốt nhẹ ngực ông, "Anh nhìn anh kìa, tức giận với con bé làm gì? Anh cũng đâu phải không biết con bé rất yêu Lê Minh Vũ, có bức dọc hơn nữa thì cũng rất bình thường. Lúc này, nếu con bé không giận thì anh có thấy bình thường không?"

Uống nước một lúc, Hòa Tấn Bằng hơi nguôi giận, bất đắc dĩ thở dài, xót xa nói: "Chuyện nó yêu Lê Minh Vũ là sự thật, nhưng hôn sự do chính Lê Minh Vũ chủ động ưng thuận. Ngày cậu ta tới cầu hôn em cũng đã thấy rõ ràng, Lê Minh Vũ chỉ rõ người muốn lấy làm vợ là Tô Nhiễm. Em nói xem, làm sao Tiểu Vy mãi vẫn không hiểu đây?"

"Cho con bé thêm chút thời gian nữa, tính Tiểu Vy anh cũng không phải không biết, vô duyên vô cớ gặp những chuyện này, trong lòng con bé chắc chắn rất khó chịu, thời gian này cứ thuận theo con bé." Bạch Sơ Diệp vỗ nhẹ lưng ông, vừa cười vừa nói.

"Sơ Diệp à..." Hòa Tấn Bằng kéo tay bà qua, an ủi vỗ nhẹ, "Mấy năm nay, Tiểu Vy hay tỏ thái độ với em. Vất vả cho em rồi. Anh biết em luôn cố gắng rất nhiều để cải thiện quan hệ giữa hai người, anh đều thấy hết."

"Tấn Bằng, anh khách sáo như vậy làm gì? Chúng ta là người một nhà mà." Bạch Sơ Diệp dịu dàng tựa vào lòng ông.

Hòa Tấn Bằng gật đầu, ôm chặt bà.

Quyển 1 - Chương 13: Tiệc tối

Màn đêm rục rỡ, thâm thúy.

Câu lạc bộ tổ chức tiệc đêm, nơi đỗ xe đã đầy từ lâu. Đèn trang trí thấp sáng cây cối xung quanh câu lạc bộ như những chấm nhỏ lấp lánh nơi chân trời. Câu lạc bộ nằm giữa ba khu vực phồn hoa nhất của vùng nhưng lại giấu mình vào yên lặng. Ý tưởng của ngôi nhà là sự tĩnh lặng giữa nhiều thứ ồn ào trong cuộc sống. Ở đây rất hạn chế hội viên. Vì vậy, người tới dự tiệc đêm nay không giàu thì cũng quý.

Ngoại trừ những nhà tài phiệt nổi tiếng hoạt động trong giới kinh doanh, toàn bộ đều là quan chức chính phủ, chính khách và người có địa vị cao quý.

Hơn tám giờ tối, một chiếc xe MPV màu tối sang trọng chậm rãi chạy vào câu lạc bộ rồi ngừng lại. Nhân viên thấy vậy liền tiến lên chào đón.

Trong xe, Tô Nhiễm khẩn trương nhìn ngoài cửa sổ, rồi cúi đầu nhìn váy dạ hội trên người, âm thầm hít sâu một hơi. Suốt đường đi cô đều cố gắng thả lỏng nhưng tới nơi vẫn thấy sợ.

Nhân viên cung kính mở một bên cửa xe. Lệ Minh Vũ xuống xe trước tiên rồi vững vàng đi tới bên cửa xe khác, tự mình mở cửa. Anh đưa tay cho Tô Nhiễm đang thấp thỏm lo lắng.

Lòng bàn tay anh rộng lớn rắn chắc hết như con người anh, rõ ràng anh ở rất gần nhưng cô vẫn không dám tùy tiện khinh suất.

Tô Nhiễm nhìn bàn tay tràn ngập ý mời trước mắt, nỗi khẩn trương trong lòng dù ít dù nhiều cũng vơi bớt, chần chừ một lúc cô đưa bàn tay mình cho anh. Anh cầm lấy, sự ấm áp từ bàn tay anh men theo bàn tay Tô Nhiễm thẳng tiến vào tim.

Sau khi hai người xuống xe, tài xế chạy xe đi.

Lệ Minh Vũ đặt tay Tô Nhiễm lên khuỷu tay mình, khoảng cách giữa hai người càng trở nên gần gũi, thân thiết.

"Minh Vũ..." Càng đến gần câu lạc bộ, Tô Nhiễm lại càng khẩn trương. Cô cảm giác rõ mọi sức lực mình có đều do Lệ Minh Vũ mang đến. Nếu không phải anh dắt cô đi, chắc hẳn đôi chân cô bước nửa bước cũng khó. Cô bất giác dựa sát vào anh hơn, ngẩng đầu nói nhỏ bên tai anh, "Em sợ, em chưa bao giờ tham dự tiệc của chính khách..."

Lệ Minh Vũ quay đầu nhìn Tô Nhiễm. Màn đêm phủ bóng lên đôi má trắng nõn như ánh trăng của cô, hàng mi cô dài run rẩy theo nội tâm hoang mang, bộ dáng cô lúc này làm anh nghĩ đến nữ thần bóng đêm lạc đường trong rừng sâu. Ánh mắt anh thoáng buông lỏng, nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt lấy khuỷu tay mình, anh vỗ nhẹ mu bàn tay cô, "Em coi như mình tham dự một buổi tiệc bình thường. Người nào em không biết thì không cần để ý. Thả lỏng."

Tô Nhiễm gật đầu, cô cảm thấy đôi mắt anh tuy vẫn trầm lắng như nước, nhưng tràn đầy sức mạnh khiến cô an tâm.

*

Đại sảnh khoác lên mình lớp áo lộng lẫy xa hoa. Buổi tiệc này là một cuộc tụ họp của giới quan chức, rất nhiều người hoạt động trong giới

chính trị và kinh doanh đều tới tham dự.

Không nghi ngờ gì Lê Minh Vũ và Tô Nhiễm hoàn toàn thành tiêu điểm của buổi tiệc, hai người vừa bước vào liền dẫn đến không ít náo loạn. Lê Minh Vũ là người ứng cử bộ trưởng kinh tế đối ngoại, là người có máu mặt lẫn lộn gần hai năm trong giới chính trị, sự có mặt của anh hiển nhiên thu hút rất nhiều ánh nhìn. Hơn nữa, ngoại hình Lê Minh Vũ lại cao lớn anh tuấn xuất chúng, tác phong thành thực vững vàng, không chỉ khiến không ít người đẹp hâm mộ không ngớt mà càng khiến đông đảo đàn ông mặc cảm.

Tô Nhiễm càng khỏi phải nói, chuyện kết hôn giữa Lê Minh Vũ và cô ba nhà họ Hòa gây xôn xao cả hai giới chính trị và kinh doanh. Đêm này, lần đầu tiên Lê Minh Vũ cùng phu nhân đến dự tiệc, mức độ được quan tâm của Tô Nhiễm hoàn toàn có thể nghĩ ra được.

Các quý ông ở đây dù thế nào cũng không nghĩ tới, cô ba nhà họ Hòa chưa bao giờ lộ diện, đêm nay nhìn thấy lại mê người như vậy, đứng cạnh Lê Minh Vũ đúng là một đôi trời đất tạo thành.

Bóng đêm tựa hồ tiếp thêm sinh khí cho Tô Nhiễm.

Váy dạ hội màu đen tôn làn da nõn nà của Tô Nhiễm thêm mê ly, kết hợp với nhiều tầng voan mỏng, ngọc trai đen kết quanh phần eo và kim cương óng ánh kết viền cổ áo càng truyền thêm sự quyến rũ của màn đêm lên cô, phảng phất tựa như hạt sương long lanh đọng trong đêm tối, khiến người khác phải mở mắt thật to ra nhìn.

Những gương mặt ở đây, Tô Nhiễm đều thấy quen mắt nhưng muốn hòa nhập thì rất khó. Dù sao cô cũng không hay xem tin tức chính trị. Trái lại, ở cách đó không xa có vài người nổi tiếng trong giới kinh doanh, cô thấy có ấn tượng hơn.

"Minh Vũ, cháu tới rồi, ta còn tưởng cháu không nể mặt." Một ông cụ tiến lên, cười tươi rói, bắt tay với Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ môi mỏng khế cong một nụ cười thường thấy nhất ở chính khách, đúng chuẩn đến hoàn mỹ, sít sao không kể hờ, "Lời này cháu gánh không nổi ạ. Cháu chỉ là hậu bối, nào dám ra vẻ trước các tiền bối?"

Ông cụ vô cùng hài lòng, nhìn thấy Tô Nhiễm bên cạnh Lê Minh Vũ, vẻ mặt ông kinh ngạc, "Chắc cô bé này là phu nhân của cháu? Đẹp, thật sự rất đẹp."

Lê Minh Vũ thông dong giới thiệu, Tô Nhiễm mới biết thì ra ông cụ này là chủ nhân của buổi tiệc, cô lễ phép bắt tay ông cụ, nụ cười luôn hiện trên môi cô.

Lê Minh Vũ nhanh chóng biến mình từ khách thành chủ. Hết người này đến người khác đi tới chủ động chào hỏi anh. Vừa mới bắt đầu, Tô Nhiễm cố phối hợp đứng cạnh anh, nhưng sau một lát cô thực sự không chịu được nữa, liền nói với Lê Minh Vũ một tiếng rồi đi tới nơi ít người nghỉ ngơi.

Trời sinh tính cô không thích những loại giao tiếp kiểu này, tiệc rượu đêm nay rõ ràng chỉ là một buổi xã giao của giới chính trị. Nếu nói đơn giản thì đây là một hoạt động liên quan đến tranh cử sắp tới, mà những ông trùm trong giới kinh doanh được mời đến cũng chỉ là người đứng đằng sau hỗ trợ tài chính. Ngoài mặt ai cũng chuyện trò vui vẻ nhưng thực tế lại là mưa gió ngầm nổi.

Nhìn mọi người đang cố gắng tươi cười, Tô Nhiễm cảm thấy mệt thay họ. Khi còn rất nhỏ, cô cũng từng theo ba mẹ đi dự tiệc, nói cho cùng lúc đó cô vẫn chỉ là một đứa trẻ, sẽ cùng chị gái và những đứa trẻ khác đến dự tiệc chơi đùa, nhưng mà hiện tại, cô đã trưởng

thành, cũng vẫn là dự tiệc nhưng đã không thể tìm được người cùng mình trò chuyện nữa rồi.

Con người rất kỳ lạ. Càng lớn con người càng cô đơn, như vậy, rốt cuộc là cô đơn chọn lựa con người, hay là con người lựa chọn cô đơn?

Tô Nhiễm nhẹ nhàng cầm ly rượu vang đỏ, cô nhìn Lệ Minh Vũ đang nổi trội ở phía xa qua rượu vang trong ly. Dù cho giữa đoàn người đông đúc cũng sẽ dễ dàng tìm được anh. Anh với đồ bộ đồ vest thẳng thớm lịch lãm, thu hút không biết bao sự quan tâm từ phái nữ. Qua lớp rượu lỏng lánh, Tô Nhiễm thấy ánh mắt của những người phụ nữ đó như hùm như beo nhìn anh.

Xoay người qua, Tô Nhiễm cô đơn đi đến cửa sổ sát sàn, so với náo nhiệt của anh, lẻ loi của cô vô cùng rõ nét.

Dạ dày cô bắt đầu đau, đều là họa do tách cà phê lạnh ban ngày gây nên, lại thêm vừa rồi cô uống rượu vang đỏ, có lẽ vậy mà bệnh dạ dày tái phát. Tô Nhiễm khế ấn bụng mình, lại không dám làm quá rõ để tránh mọi người chê cười. Cô buộc mình phải cố chịu đựng cơn đau.

Đúng lúc này, giọng nói của bồi bàn từ phía sau truyền đến, cung kính mà ôn hòa, "Phu nhân Lệ, cốc nước ấm này của chị ạ."

Tô Nhiễm sững sốt quay lại, bồi bàn ở đây có mắt thần sao? Bồi bàn này chu đáo quá thì phải?

Bồi bàn cười cười, giải thích, "À, cốc nước ấm này là nghị sĩ Lệ vừa mới dặn dò chuẩn bị cho chị. Nghị sĩ Lệ nói dạ dày của chị không khỏe, không thể uống rượu."

Tô Nhiễm ngây người, chậm rãi cầm lấy cốc nước ấm, một lúc lâu sau mới định thần trở lại. Cô nhìn về phía Lê Minh Vũ, anh không nhìn cô bên này, vẫn tao nhã cầm ly rượu, nói chuyện vui vẻ với vài người trong giới chính trị, bóng lưng anh cao lớn lộ ra tác phong ung dung, ổn trọng.

Quyển 1 - Chương 14: Người phụ nữ kiêu ngạo

Nhiệt độ từ cốc nước thủy tinh cầm trong tay khiến cô ấm áp hơn. Tô Nhiễm nhìn theo bóng lưng anh, dường như cốc nước ấm trên tay đã khiến nỗi trống vắng trong cô không còn.

Cốc nước này có nghĩa là anh quan tâm cô sao?

Đáy lòng cô tràn đầy vui sướng, nhưng đồng thời lại thấy có chút bất an, nếu lỡ anh chỉ vô tình nhìn thấy thì sao?

Loại cảm giác lo được lo mất này thực sự gay go.

Bồi bàn đứng bên cạnh thấy Tô Nhiễm nhận lấy cốc nước, mỉm cười, thân thiết hỏi: "Phu nhân Lệ, chị có cần em lấy ít thuốc đau dạ dày không ạ?"

Tô Nhiễm nhìn lại, khẽ mỉm cười, "Không cần, tôi uống nước được rồi. Cám ơn."

Bồi bàn lễ độ vòng người đi phía sau.

Cửa sổ thủy tinh ánh ra bóng dáng Tô Nhiễm xinh đẹp diễm lệ. Uống ít nước ấm, dạ dày cô cũng thấy bớt đau. Lại thêm vài chính khách vây quanh Lệ Minh Vũ, tựa như anh mới là chủ nhân đích thực của buổi tiệc.

Tô Nhiễm mỉm cười, ánh mắt cô nhìn anh nồng nàn tình yêu và kính trọng.

Hít sâu một hơi, Tô Nhiễm cảm thấy trái tim mình rất ấm áp. Cô vừa muốn dời tầm mắt thì thấy cách đó không xa có một cô gái đang đi tới. Cô gái đó mặc một chiếc váy dạ hội dài màu oải hương, tà áo buông thõng một bên, hiện ra vẻ đẹp nóng bỏng, mê người. Màu váy này làm cô gái thần bí nhưng lại không mất đi nét dịu dàng nữ tính. Làn váy kết đầy pha lê óng ánh bật lên phong cách lộng lẫy và rực rỡ. Cô gái này nhìn qua tuổi còn rất trẻ, có lẽ chưa tới ba mươi, đường nét ngũ quan là sự hòa quyện giữa hai dòng máu Á Âu. Cô gái mang phong thái nhiệt tình của người phương tây và trang nhã của người phương đông, mái tóc dài đơn giản xõa sau lưng càng lộ thêm sự thông minh giỏi giang.

Tô Nhiễm phát hiện, cô gái này rất được hoan nghênh trong giới chính khách. Ngay cả vài người có tiếng trong giới kinh doanh có vẻ cũng nhún nhường cô ba phần. Tô Nhiễm đang khó hiểu thì thấy cô gái đó đi về phía Lê Minh Vũ.

Tim cô bỗng đập mạnh hơn, ngón tay mảnh khảnh vô thức bấu chặt vào cốc thủy tinh. Không biết vì sao, cô rất hy vọng Lê Minh Vũ không nhìn thấy cô gái đó, vô cùng không muốn.

Chỉ tiếc, trời cao không thấu nỗi sợ trong lòng Tô Nhiễm. Cô thấy rõ ràng Lê Minh Vũ xoay người, cô gái kia tiến lên, hết sức mạnh dạn chủ động ôm anh. Lê Minh tuy rằng không đáp lại nhưng cũng không cự tuyệt, khoe miệng anh vẫn duy trì độ cong mà chính khách nên có, cười mà như không cười.

Rõ ràng hai người họ vô cùng cô cùng thân quen. Nét mặt cô gái tràn đầy tình cảm nồng nhiệt mà Tô Nhiễm rất quen thuộc, loại tình cảm mà cô thường gặp ở chính bản thân mình. Cô thấy Lê Minh Vũ nhìn cô gái bằng ánh mắt chan chứa nhu tình, tiêu biểu của say đắm và chiếm hữu. Rồi cô lại thấy cô gái đó hết sức tự nhiên khoác tay anh,

hầu như cả người cô gái dán sát vào người Lê Minh Vũ, chỉ cần cánh tay anh khẽ động thì sẽ chạm đến bộ ngực đầy đặn của cô gái.

Cô gái lén nói gì đó vào tai Lê Minh Vũ, nụ cười từ đôi môi đỏ mọng của cô gái có thể nhấn chìm bất cứ người đàn ông nào. Lê Minh Vũ nghe xong, môi mỏng anh khẽ cong, vẻ mặt ngăm đồng ý.

Trái tim Tô Nhiễm cũng theo độ cong trên môi Lê Minh Vũ mà kinh hoàng, từng cơn đau ứa vào lòng cô. Cô rất muốn tiến lên kéo Lê Minh Vũ lại, thế nhưng đôi chân cô như bị đóng đinh trên mặt đất, muốn động mà không thể.

Dường như Lê Minh Vũ ở phía xa cũng cảm nhận được cái nhìn trần trần của cô, anh giương mắt nhìn thẳng qua bên này. Ánh mắt anh vẫn sâu thẳm như đại dương nhưng lại dọa Tô Nhiễm sợ, cô cuống quýt dời tầm mắt, xoay người nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ. Nhịp tim cô đập mạnh vào màng tai, đau đớn cả cõi lòng.

Chưa được bao lâu thì cô gái đó liền kéo Lê Minh Vũ rời khỏi đại sảnh câu lạc bộ.

Tô Nhiễm không kịp được quay đầu lại, chỉ còn thấy bóng lưng của anh.

Cao lớn, mờ nhạt.

Cô có nên đuổi theo phía trước, chí ít cũng hỏi anh một câu, cô ấy là ai?

Chỉ tiếc cốc nước ấm cầm trong tay đang run bần bật, Tô Nhiễm vẫn không có dũng khí để tiến lên trước giành lại chồng mình.

Đêm tiệc này, chưa bao giờ thuộc về cô, không phải sao?

Dạ dày cô lại bắt đầu đau buốt từng cơn, so với vừa rồi, lần này càng thêm không đúng lúc. Tô Nhiễm vịn cửa sổ, cảm giác mệt mỏi chưa bao giờ có bữa vây cô, ánh mắt nhìn Lê Minh Vũ sớm đã không còn tiêu cự, thật lâu cũng không cách nào dời đi.

"Cô ta là Hạ Đồng, đương nhiên, đây là tên tiếng trung cô ta tự đặt cho mình. Cô ta còn có một tên gọi khác rất êm tai Vera Jador." Một giọng nói ôn hòa đột nhiên vang lên cạnh cô, ngữ khí vô cùng thông thả, tựa như vị ngọt thanh nhẹ của hoa cúc.

Mọi lực chú ý của Tô Nhiễm đều dồn vào Lê Minh Vũ, không ngờ có người đi tới, cô ngây người một lúc lâu rồi mới quay đầu nhìn. Là một người đàn ông mặc âu phục, cao lớn như Lê Minh Vũ, nhìn đã ngoài bốn mươi. Ngoại hình người đàn ông này không anh tuấn nhưng ông có sự tự tin và vững chãi của một chính khách, khiến người khác không thể coi nhẹ sự hiện diện của ông.

Người đàn ông này nhìn quen mắt nhưng trong lúc nhất thời Tô Nhiễm không nhớ đã thấy ở đâu.

Người đàn ông thấy cô nhú mày nghi hoặc, khẽ mỉm cười, đưa tay hướng về cô, "Chào bà Lê, tôi là Giả Ny."

Giả Ny?

Tên này tựa như sét đánh nổ tung trong đầu Tô Nhiễm. Cô nhanh chóng liên tưởng người đàn ông trước mắt này với bộ trưởng kinh tế đối ngoại mà cô thường thấy trên ti vi, à không, nói đúng hơn thì lần này ông có giữ chức được hay không vẫn còn là ẩn số.

"Hóa ra ngài là bộ trưởng Giả, vừa rồi thật thất lễ." Tô Nhiễm vội vã đáp lại cái bắt tay của ông.

Giả Ny nhìn qua đúng là người từng trải sóng to gió lớn, nụ cười ông hài hòa nhưng không ấm áp, ánh mắt ông nhìn Tô Nhiễm trước sau đều lộ rõ say mê, "Từ lâu đã nghe nói hai cô con gái của gia đình điều chế hương họ Hòa xinh đẹp như hoa. Ngày hôm nay tận mắt trông thấy, thực đúng là vinh hạnh."

Quả nhiên rất xinh đẹp, cô chỉ đứng ở đây, liền như hoa lan lặng nở trong hang tối, rực rỡ tỏa sáng.

"Bộ trưởng Giả quá khen rồi ạ." Tô Nhiễm lịch sự đáp, trong lòng không khỏi cẩn thận, "Gia đình điều chế hương chỉ là lời khen người ngoài dành cho thôi ạ."

Đây hẳn sao cũng là tiệc của chính khách tổ chức, lời nói nông sâu khó lường. Hơn nữa hiện tại, Giả Ny cũng là một trong những người ứng cử, ngộ nhỡ cô nói gì đó không thỏa đáng sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Lệ Minh Vũ.

Giả Ni tiếp xúc với vô số loại người, hiển nhiên nhìn ra tâm tư của Tô Nhiễm, cười cười, "Bà Lệ nói cũng đúng. Người ngoài khi nhắc tới gia đình điều chế hương thì chỉ nghĩ đến nhà họ Hòa, nhưng vài chục năm trước đây, mọi người đều biết gia đình điều chế hương thật sự phải là nhà họ Tô. Tôi đến nay ít nhiều vẫn còn nhớ mùi hương của "Đào Túy". Chỉ tiếc rằng tập đoàn Hòa thị ngày nay đã không còn làm."

"Đào Túy" là tên của một loại nước hoa, cũng là sản phẩm giúp nhà họ Tô thành danh chỉ trong một đêm. Từ lúc đó, nhà họ Tô liền dựa vào kỹ thuật điều chế hương để quảng bá tên tuổi.

Nhà họ Tô, chính là gia đình của mẹ Tô Nhiễm. Mỗi một người phụ nữ nhà họ Tô đều có tình cảm đặc biệt với nước hoa.

Tất cả chuyện này Tô Nhiễm đều nghe từ mẹ.

Mọi thứ có liên quan đến nhà họ Hòa và nhà họ Tô.

"Đào Túy" là nước hoa mà mẹ Tô Nhiễm dùng cả cuộc đời để điều chế. Có người nói hương thơm thanh nhã của nước hoa này bỏ xa đại đa số nước hoa nổi tiếng hiện đang có ngoài thị trường, nó như là nước hoa có hương thơm kéo dài đầu tiên trên thế giới. Chính vì vậy, nhà họ Tô mới có thể gây được tiếng vang lớn trong nghề. Từ khi đơn đặt hàng ở nước ngoài không ngừng tăng nhanh, nhà họ Tô liền xem sản xuất nước hoa là nghề chủ lực. Vì toàn bộ nguyên liệu nước hoa đều nhập khẩu, nên khi mở rộng kinh doanh, nhà họ Tô lợi dụng phong thái đó để tiến nhập vào thị trường nước hoa quốc tế. Có thể nghĩ ra lượng sản phẩm tiêu thụ là bao nhiêu.

Lúc đó, ba Hòa Tấn Bằng của Tô Nhiễm chỉ là quản lý chịu trách nhiệm hoạt động của nhà họ Tô, nhưng không ngờ được mẹ Tô Ánh Vân của Tô Nhiễm coi trọng. Tô Ánh Vân xinh đẹp, mỗi lần Hòa Tấn Bằng nhìn bà đều mặt đỏ tim đập. Thường xuyên gặp gỡ, giữa hai người nảy nở tình yêu say đắm. Hòa Tấn Bằng từ nhỏ đã không cha không mẹ, nhà họ Tô đối xử với ông như người thân. Ba mẹ Tô Ánh Vân cũng thật tâm thích cậu thanh niên giàu có đẹp trai này, tuy Tô Ánh Vân là con một trong nhà nhưng thuận theo nguyện vọng của cô, cho phép hôn sự này.

Nhà họ Hòa và nhà họ Tô sau khi kết thân, Hòa Tấn Bằng càng tích cực chủ động gánh vác việc kinh doanh. Tuy rằng, hiếm có được nhà điều chế hương nào như Tô Ánh Vân nhưng suy cho cùng thì bà cũng không hiểu chuyện làm ăn buôn bán, lại thấy chồng mình dụng tâm như vậy, dần dần bà cũng chuyển trọng tâm công việc từ kinh doanh sang gia đình. Rất nhanh, việc kinh doanh của nhà họ Tô được Hòa Tấn Bằng trông coi càng lúc càng phát đạt, lượng tiêu thụ

của mỗi loại nước hoa đều bỏ xa các công ty cùng ngành. Kỹ thuật điều chế hương của nhà họ Tô nhận được sự đồng thuận từ quốc tế nên càng có thêm nhiều công ty nước hoa nổi tiếng muốn mời riêng người nhà họ Tô điều chế hương, nhưng đều bị Tô Ánh Vân khéo léo từ chối.

Ba mẹ Tô Ánh Vân vô cùng hài lòng Hòa Tấn Bằng. Một thời gian sau liền đưa hết toàn bộ tài sản nhà họ Tô cho Hòa Tấn Bằng quản lý, thẳng thắn buông hết mọi quyền hành. Về sau nữa, Tô Ánh Vân có thai, Hòa Tấn Bằng càng thương yêu vợ mình hơn. Ba mẹ Tô Ánh Vân cũng mỉm cười mà chết.

Tô Ánh Vân một lòng một dạ yêu thương chồng. Sau khi sinh con gái lớn, bà càng chuyên tâm hơn vào gia đình để Hòa Tấn Bằng toàn quyền quyết định công việc. Vào năm Tô Ánh Vân mang thai Tô Nhiễm, Hòa Tấn Bằng mở rộng quy mô công ty, ngoại trừ nước hoa còn làm thêm ngành khác. Tô Ánh Vân đã lấy người họ Hòa, đương nhiên cũng đồng ý đem toàn bộ của cải nhà họ Tô xác nhập vào tập đoàn Hòa thị. Kể từ đó, vốn liếng và nền móng của tập đoàn Hòa thị càng thêm vững chắc.

Tất cả vốn rất hoàn mỹ, mãi cho đến sau khi sinh Tô Nhiễm được tám năm.

Bạch Sơ Diệp xuất hiện, hoàn toàn phá tan yên ổn của nhà họ Hòa.

Tô Ánh Vân đòi ly hôn, Hòa Tấn Bằng luyến tiếc liền mang tài sản của nhà họ Hòa và nhà họ Tô ra uy hiếp. Ý định ban đầu của ông là tốt, chỉ muốn giữ lại quyết định của vợ mình, đáng tiếc tính cách Tô Ánh Vân kiên cường, lại tận mắt thấy cảnh chồng mình và Bạch Sơ Diệp thăm thiết, mặc cho Hòa Tấn Bằng uy hiếp thế nào bà đều kiên quyết ly hôn.

Hòa Tấn Bằng hổ thẹn trong lòng, cũng đành buông tay.

Tô Ánh Vân sau khi ly hôn không lấy bất cứ thứ gì, chỉ dẫn Tô Nhiễm ra đi. Hòa Tấn Bằng cũng thử hẵng năm gửi tiền tặng quà cho Tô Ánh Vân nhưng đều bị bà mắng đến bỏ chạy.

Tô Nhiễm luôn không hiểu vì sao khi mẹ ra đi chỉ dẫn theo cô mà không phải chị gái. Đến năm lên mười tuổi, cô mới hoàn toàn hiểu hết dụng tâm của mẹ.

Mẹ sinh hai người con gái, kém nhau hai tuổi nhưng chỉ có một người thừa hưởng thể trời phú của nhà họ Tô. Đó chính là khả năng điều chế hương bẩm sinh.

Không sai, nhà họ Tô có thể làm ông tổ của nghề điều chế hương không phải là ngẫu nhiên, tất cả đều nhờ vào khả năng thiên bẩm bẩm cảm với mùi hương của con gái nhà họ Tô. Nói cách khác, trời sinh khứu giác Tô Nhiễm rất nhạy, chỉ cần cô ngửi bất kể mùi hoa nào đều sẽ nhớ kỹ trong đầu. Một nhà điều chế hương xuất sắc chỉ cần nhớ ba nghìn năm trăm loại hương khác nhau, mà Tô Nhiễm từ nhỏ đến lớn có thể phân biệt nhanh chóng hơn năm nghìn loại hương khí. Đương nhiên, dựa vào mũi thì không thiếu người làm được như vậy. Khả năng lớn nhất của Tô Nhiễm chính là cô có thể ngửi ra ý nghĩa của nước hoa mà cô chưa từng biết đến sự tồn tại của nó. Đây là tài năng bẩm sinh mà chị gái cô Hòa Vy không có.

Tô Ánh Vân luôn tin rằng chỉ cần đào tạo Tô Nhiễm chuyên nghiệp, thì cô có thể dùng ý niệm, trí nhớ và tình cảm để sáng tạo ra loại nước hoa mà cô muốn, trở thành nhà điều chế hương đáng mặt bậc thầy.

Tiếc rằng, bóng ma thời thơ ấu đã lưu lại vết tích rất sâu trong lòng Tô Nhiễm. Mỗi khi ngửi thấy mùi nước hoa, Tô Nhiễm có thể nhớ tới

cảnh ba mẹ cãi nhau. Vì vậy tới tận ngày hôm nay, với nghề này Tô Nhiễm đều thấy rất mâu thuẫn.

Không biết là Hòa Tấn Bằng hiểu tâm tư con gái hay là nổi thẹn trong lòng với Tô Ánh Vân mà kể từ sau ngày ly hôn, tập đoàn Hòa thị liên không còn làm về nước hoa, thà rằng phải tốn nhiều tiền đầu tư vào ngành nghề khác.

Cùng với việc Hòa Tấn Bằng không tiếp tục kinh doanh nước hoa, "Đào Túy" cũng dần trở thành huyền thoại. Về sau, người bên ngoài cũng chỉ biết có một loại nước hoa tên là "Đào Túy" sớm đã thất truyền, cũng không ai biết nguồn gốc của "Đào Túy", mà Tô Nhiễm, cô con gái được trời phú cho khả năng đặc biệt, bà cũng tận lực che đậy.

Cho nên, khi Tô Nhiễm nghe Giả Ny nói thì kinh ngạc muôn phần, suy cho cùng hiện tại rất ít người biết "Đào Túy" vốn là do nhà họ Tô tinh chế.

Cô mỉm cười, khẽ nói: "Bộ trưởng Giả có lòng."

Giả Ny thấy cô không muốn nhiều lời, hiển nhiên không tiện hỏi thêm, nhưng cũng không nỡ tách rời người đẹp như vậy, liền cười nhã nhặn, "Chúc bộ trưởng này có giữ được hay không vẫn còn là một ẩn số. Cô phải biết rằng chồng cô không phải ngọn đèn không nhiên liệu, tuy nói đằng sau tôi có vài tập đoàn tài chính hỗ trợ, nhưng phía sau Lê Minh Vũ chính là nhà họ Hòa của cô, bàn về tài lực tôi liền thua."

"Bộ trưởng Giả nói vậy là sao ạ?" Về mặt Tô Nhiễm vẫn yên ỗ như cũ, khóe miệng cong lên nụ cười hiền hậu như nước, "Chúc bộ trưởng kinh tế vốn gần gũi với các công ty nên tôi cho rằng ý dân mới là nhân tố quyết định. Cố gắng hoàn thiện chức trách, đây là cách tốt

nhất để thuyết phục dân chúng."

"Được, một câu cố gắng hoàn thiện chức trách. Bà Lệ quả nhiên nổi bật, lời nói đáng giá ngàn vàng." Giả Ny khẽ cười, "Chắc hẳn bà Lệ cũng biết, tôi đang chịu cùng một cáo buộc của quốc hội. Trong giới chính trị biến hóa khó lường này, rốt cuộc là người làm hay ý trời, không ai có thể nói chính xác. Hơn nữa, Lệ Minh Vũ chồng cô cũng rất có mảnh khỏe chính trị, sở trường nhất của anh ta chính là lôi kéo lòng người, muốn tôi bại dưới hậu bối này, thực sự là không cam lòng."

Tô Nhiễm không muốn cùng ông tiếp tục đề tài này, điềm đạm nói: "Tôi chỉ là một cô gái trẻ, không can dự vào chính trị đại sự. Con người tôi nghĩ rằng mọi thứ chỉ cần cố gắng hết mình thì phán quyết của ông trời chắc chắn tốt, của mình cuối cùng vẫn là của mình, không phải của mình cưỡng cầu cũng không được. Bộ trưởng Giả, ngài nói phải không ạ?"

Giả Ny gật đầu, thăm thía nói: "Ngày hôm nay lần đầu gặp cô, tôi thực sự rất cảm phục. Cô tuổi còn trẻ đã có thể hiểu rõ vinh hoa quyền quý, không ỷ vào quyền thế, quả là đáng kính phục. Chỉ tiếc rằng, Lệ Minh Vũ không xứng với cô."

Quyển 1 - Chương 15: Hạ Đồng

Tô Nhiễm không ngờ ông sẽ đột nhiên chuyển đề tài, cô ngẩn người, một lúc sau mới lúng túng nói khẽ: "Bộ trưởng Giả, tôi không hiểu ý của ngài lắm."

Giả Ny nghe vậy thì cười, "Bà Lệ là một người thông minh, nhưng thường thường người phụ nữ thông minh hay phạm cùng một sai lầm, chính là mù quáng chờ mong, không trải qua quá trình này, bà Lệ sẽ không trở thành người phụ nữ thông minh." Trong lời nói có ý ám chỉ, bất chợt ông ghé sát Tô Nhiễm, "Lệ Minh Vũ người này tâm cơ rất nặng, lòng dạ thâm sâu, ngay cả tôi cũng lật thuyền trong mương theo kế của anh ta. Anh ta bề ngoài ôn hòa trầm lặng, nhưng trên thực tế lại như một con báo, sẽ canh lúc cô không chú ý hung hãn cắn cô, cái cắn này thường ở nơi chí mạng của đối phương. Bà Lệ chỉ là một người phụ nữ, cô muốn dùng hết toàn bộ tâm tư vào anh ta chỉ là phí công, vì sao không vì bản thân mình sau này mà định liệu?"

Tô Nhiễm theo bản năng lùi về sau, Giả Ny nói làm Tô Nhiễm vô cớ thấy bất mãn, tạm thời không tính lời nói của ông có lý hay không, nhưng Lệ Minh Vũ là chồng cô, một người ngoài ở trước mặt đánh giá chồng mình như vậy, trong lòng cô tự nhiên không vui.

Lệ Minh Vũ rốt cuộc là người như thế nào, cô không biết. Nhưng cô hiểu rất rõ một điều, đánh giá con người thì phải nhìn vào đôi mắt người đó. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Lệ Minh Vũ, đôi mắt anh trầm tĩnh ung dung, chính là kiểu bình ổn sau khi trải qua quá nhiều sóng gió, bất luận chuyện gì đều vô pháp dao động phần yên ổn này trong

mắt anh. Cô tin chắc anh cũng có một mặt không muốn ai biết đến nhưng cô vẫn nguyện lòng chờ đợi sự thật đằng sau phần yên ổn đó.

"Bộ trưởng Giả, cảm ơn lời khuyên của ngài nhưng tôi nếu đã lấy Lê Minh thì là người của anh ấy, vô luận anh ấy là người đàn ông thế nào, tôi cũng tuyệt đối không rời khỏi anh ấy." Hít sâu một hơi, Tô Nhiễm mỉm cười nhìn thẳng vào đôi mắt Giả Ny.

Đôi mắt Giả Ny lộ rõ sự ngỡ ngàng, đành cười lắc đầu: "Bà Lê nếu đã nói thế này, tôi cũng không tự mình gây phiền nữa. Chẳng qua tôi thấy phẩm chất bà Lê đoan trang đức hạnh, còn Lê Minh Vũ thì để mặc vợ yêu một mình, ở nơi công cộng cùng người phụ nữ khác ngọt ngào âu yếm. À, tôi chỉ thấy lướt qua thôi."

Tô Nhiễm âm thầm cắn môi, cưỡng chế run rẩy trong lòng, tầm mắt đã lạc mất ý cười, "Bộ trưởng Giả quá mức lo lắng rồi, giữ mình trong sạch là nền tảng của công chức nhà nước. Minh Vũ chẳng qua là đang trao đổi công việc quan trọng, anh ấy..."

"Hạ Đồng, hai mươi bốn tuổi, tốt nghiệp khoa kinh doanh đại học Harvard. Ba là Hoa kiều, hiện nay là bộ trưởng Hạ trong giới chính trị. Mẹ là Berry, người Pháp chính gốc, là chủ của một điền trang rượu vang nổi tiếng trên thị trường. Hạ Đồng tuy vừa mới tốt nghiệp đại học nhưng từ năm mười tám tuổi đã thành thạo đường đi nước bước trên thương trường. Trong giới chính trị cô ta là 'gái hồng lâu' có tiếng. Thế lực của gia tộc cô ta và nhà họ Hòa của cô ngang nhau, thậm chí có thể nói là hơn chứ không kém. Hạ Đồng có thể nói là nữ thần trong cảm thụ của đông đảo đàn ông, quả thực rất thu hút cả hai giới chính trị và kinh doanh. Quan trọng hơn, cô ta từng có một đoạn tình cùng Lê Minh Vũ, cụ thể thế nào thì tôi không biết, nhưng nhìn họ nói cười rôm rả, cũng không khó đoán mức độ thân mật giữa hai người họ. Giả Ny không đợi Tô Nhiễm nói xong liền chủ động giới thiệu Hạ Đồng. Nói đến đây, ông dừng một chút nhìn cô, "Bà Lê,

không biết tôi nói vậy, cô có còn ngây thơ cho rằng Lê Minh Vũ và cô ta chỉ là quan hệ công việc không?"

Tô Nhiễm đứng yên nhưng trái tim cô đã lạnh giá từ lâu. Mỗi câu nói của Giả Ny đều như dao nhỏ rạch lên ngực cô. Nước ấm trong cốc thủy tinh sớm đã nguội lạnh, phần lạnh lẽo đó lại lần nữa ủa vào cô.

Cô quay đầu nhìn Giả Ny, nhìn đôi mắt vô cùng tự tin mà chế giễu kia, bàn tay âm thầm xiết chặt, khóe miệng lại cong lên nụ cười bình tĩnh...

"Bộ trưởng Giả, xem ra tranh cử lần này ngài cũng không nắm chắc lắm, bằng không làm sao ngài quan tâm đến nhiều việc riêng của Minh Vũ như vậy?" Giọng cô tĩnh lặng như hoa, không chút hỗn loạn, "Đời tư của Minh Vũ thế nào tôi là người rõ hơn ai hết, cho nên nếu bộ trưởng Giả muốn mượn chuyện này để đả kích Minh Vũ, tôi cho rằng ngài phải nhận lại thất vọng rồi. Nếu tôi là bộ trưởng Giả, tôi sẽ dồn hết tinh lực cho tuyển cử, mang tâm tư dùng cho lòng dân, như vậy làm sao có lo lắng xảy ra? Đương nhiên, tôi chỉ là một người con gái nông cạn không hiểu chính sự, sao có thể đánh đồng cùng bộ trưởng Giả? Nếu tôi nói không phải, mong bộ trưởng Giả rộng lượng bỏ qua."

Giả Ny vô cùng ngạc nhiên nhìn Tô Nhiễm trước mắt. Người phụ nữ này bề ngoài nhìn qua hết sức mềm yếu, nhưng thực tế cô có chủ kiến và nguyên tắc của mình. Cách hành xử đúng mực của cô quả thực khiến ông không khỏi ca ngợi.

"Bộ trưởng Giả, tôi muốn đi lấy thêm ít nước ấm, không thể cùng ngài nói chuyện nữa. Thực sự xin lỗi." Tô Nhiễm kết thúc đề tài, muốn rời khỏi.

Giả Ny khẽ mỉm cười, "Được, hy vọng sau này còn gặp lại cô."

Tô Nhiễm cũng cười lại, nhẹ nhàng gật đầu rồi xoay người đi.

Trong không khí vượn lại mùi hương thơm mát, thổi vào hô hấp của Giả Ny, ông hít sâu một hơi, ngay ngất say mê.

Không ngờ, cảnh này đập vào đôi mắt ở góc câu lạc bộ, đôi mắt đỏ đen láy mà yên tĩnh, như một con báo tỏa ra tia sáng âm u....

Quyển 1 - Chương 16: Người đàn ông dưới nắng sớm

Tia nắng sớm đầu tiên rọi vào rèm cửa, ánh sáng chiếu loang lổ lên tấm thảm màu tùng lam. Trên giường, một cơ thể đáng yêu khẽ động đậy, bờ môi đỏ mọng phát ra tiếng rên như có như không.

Khi Tô Nhiễm tỉnh dậy thì phát hiện cửa sổ đã mở toang từ lâu.

Đôi mắt đẹp mơ màng nhìn xung quanh, cô bất chợt tỉnh hẳn. Tô Nhiễm vội vàng ngồi dậy, từng cơn đau đầu ập đến làm cô khẽ rên một tiếng, giơ tay xoa chán, đợi đã...

Cô về nhà từ lúc nào?

Đầu óc cô tựa như keo sữa, mơ hồ không rõ ràng. Bàn tay ấn vào điều khiển bên cạnh, rèm cửa sổ chậm rãi kéo ra. Hiếm khi thời tiết đẹp như hôm nay, bầu trời đầy mây cũng dần trong xanh, ánh nắng ngày đông ấm áp chiếu vào đôi má cô càng thêm trắng sáng, mái tóc xoắn dài dịu dàng xõa rơi như một nàng tiên cá dễ mến vừa tỉnh dậy ngoài biển khơi.

Nhưng gương mặt Tô Nhiễm nhanh chóng trắng bệch, hệt như lá rụng trên cây cao ngoài cửa sổ, vô lực mà hoảng loạn.

Là ai thay váy ngủ cho cô?

Tô Nhiễm vỗ mạnh đầu nghĩ lại từng chuyện xảy ra hôm qua. Cô nhớ mình thấp thỏm khoác tay Lê Minh Vũ vào câu lạc bộ, sau đó một số người lại gần, Lê Minh Vũ giới thiệu cô với nhiều nhân vật

trong giới chính trị và kinh doanh, cô thấy Lê Minh Vũ và Hạ Đồng rời khỏi câu lạc bộ, Giả Ny đi đến nói chuyện một lúc với cô, về sau nữa khi tiệc bắt đầu cô vẫn không thấy bóng dáng Lê Minh Vũ....

Tô Nhiễm liều mạng nhớ lại, trong đầu hiện lên vài cảnh hoàn chỉnh....

Ở tiệc rượu, cô như một người không nơi nương tựa, lại bị vợ của vài quan chức quần quýt mời rượu. Cô uống một ít rượu vang, sau đó cô càng uống càng nhiều, vì chỉ như vậy cô mới có thể gây tê dại dần liên tục quặn đau của mình. Tô Nhiễm nhắm mắt lại, hàng mi dài như cánh bướm khẽ run rẩy. Cuối cùng, cô cũng có chút ấn tượng. Hình như có một người đàn ông đi đến, thay cô uống những ly rượu mời đó rồi ôm cô vào trong xe.

Hóa ra không phải cô nằm mơ, dọc đường về cô thật sự xui vào lòng người đàn ông đó, ổn trọng mà ấm áp, người đàn ông này là ai? Là Lê Minh Vũ sao?

Dường như nghĩ tới điều gì, Tô Nhiễm vội kéo mái tóc dài lên chóp mũi. Sau một thoáng tỉ mỉ ngửi, đôi mắt cô ngẩn ra. Mái tóc cô vẫn còn thoang thoảng mùi hổ phách dịu nhẹ như tơ nhện, nhưng cô vẫn có thể ngửi ra được.

Trời ạ!

Cô uống say mà không ngờ còn say trước mặt Lê Minh Vũ? Quan trọng hơn anh còn thay quần áo cho cô?

Khuôn mặt Tô Nhiễm bỗng chốc ửng đỏ, cái này có nghĩa là cô bị anh thấy hết?

Vậy bây giờ anh đâu?

Bàn chân trần giẫm trên mặt thảm bất an ra khỏi phòng ngủ, rồi đi thẳng một mạch xuống lầu, mọi thứ đều yên lặng dị thường, giống như mọi khi.

Có lẽ anh đã đi rồi.

Cũng như lần trước anh về nhà, hôm sau khi thức dậy anh liền biến mất không dấu vết. Cách duy nhất cô có thể thấy được anh chính là trên tivi và báo chí.

Trái tim Tô Nhiễm vốn đang lừng lờ thoáng chốc trượt dốc, vốn đang chờ mong cũng thành thất vọng.

Nhưng không ngờ vừa đi tới phòng ăn thì thấy bóng dáng đàn ông đang ngồi bên bàn ăn xem báo. Anh ngồi ở đó, vóc người cao lớn đổ bóng dài trên sàn nhà, khuôn mặt anh tuần tập trung, yên tĩnh dị thường.

Tô Nhiễm không ngờ sẽ nhìn thấy anh ở phòng ăn. Cô bỗng chôn chân tại chỗ, ngáy người ở cửa phòng ăn nhìn Lê Minh Vũ như nhìn người ngoài hành tinh. Rung động bất ngờ thoáng chốc thành kinh hoàng, khẩn trương vô cớ lại lần nữa cuốn lấy cô.

Con người luôn mâu thuẫn, nhất là phụ nữ.

Tâm tình Tô Nhiễm lúc này chỉ có thể dùng hai chữ "mâu thuẫn" để diễn tả.

Trong nắng sớm bình yên này, cô mong muốn được thấy Lê Minh Vũ, mong muốn anh chưa rời khỏi nhà. Nhưng song song lại không hy vọng gặp anh, bởi vì cô sợ xấu hổ, sợ không biết phải nói gì.

Cô và Lê Minh Vũ kết hôn gần ba tháng nhưng số lần nói chuyện với nhau chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh trong phòng ăn, cũng có thể coi là lần đầu tiên anh thật sự sống chung với cô sau khi kết hôn.

Thân ảnh nhỏ nhắn của cô thu hút sự chú ý của Lê Minh Vũ. Anh quay đầu lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô hơi u ám. Tô Nhiễm đứng cách đó không xa như chú nai con hoảng loạn. Bàn tay cô khế đặt cạnh cửa, bàn tay còn lại luống cuống, hết nắm chặt lại buông ra. Cô mặc trên mình một chiếc váy ngủ hai dây, vẻ mặt cô lim dim mơ màng, còn lộ ra chút biếng nhác, dè dặt.

Bàn chân trần của cô dừng ở đó. Đôi chân trắng nõn như trái dứa dính lên thảm trải sàn lông dài.

Tô Nhiễm bị anh nhìn càng thêm khẩn trương, vô thức ôm vai, lắp bắp nói, "Em... em tưởng anh không ở nhà...em..em lên lầu thay đồ..."

"Ngồi xuống ăn sáng." Lê Minh Vũ lên tiếng cắt ngang, giọng nói trầm trầm đầy từ tính nhưng lộ ra quyền uy.

"Dạ? À." Tô Nhiễm sửng sốt, một lúc sau mới định thần lại, cô cắn môi, đi lên trước ngồi đối diện anh.

Bữa sáng, ăn sáng sao.

"Ah, Minh Vũ, em đi làm bữa sáng." Tô Nhiễm nhớ trong nhà chưa có điểm tâm, vội vàng đứng dậy.

"Em không cần làm việc này." Lê Minh Vũ lật báo, hờ hững nói, thậm chí không màng ngẩng đầu. Sau khi nhìn thấy tiêu đề trên một trang đặc biệt của báo, anh hơi nhíu mày.

Tô Nhiễm nghe lời, ngồi xuống lần nữa. Cô thấy anh nhú mào, cũng không dám nói thêm gì.

Ngay khi không biết làm sao, có một người đột nhiên đi tới, nhìn qua người phụ nữ này tầm bốn mươi năm mươi tuổi, cung kính đặt từng phần ăn thơm ngon lên bàn, nói, "Cậu Lệ, cô Lệ, mời dùng bữa."

Bất thành linh xuất hiện thêm một người phụ nữ với vai trò giúp việc trong nhà lại càng làm Tô Nhiễm hoảng sợ. Cô ngẩng đầu, trợn to mắt nhìn người phụ nữ đó. Người phụ nữ này cũng biết Tô Nhiễm đang nhìn mình, thần sắc vẫn kính cẩn bình tĩnh như cũ, ánh mắt không chút nào dè dặt.

"Đây là chị Hoa, người giúp việc tôi mới mời về. Sau này, chị ấy sẽ lo việc ăn uống hằng ngày cho em." Lệ Minh Vũ điềm tĩnh như thường, vô cùng tự nhiên khép báo lại, trầm thấp nói.

Tô Nhiễm lúc này mới hiểu ra. Cô nhìn người đàn ông ngồi đối diện tao nhã cầm tách trà lên uống, nói nhỏ: "Minh Vũ, thực ra em có thể tự chăm sóc tốt bản thân."

Lệ Minh Vũ không trả lời. Anh chỉ vô cùng yên lặng dùng bữa, tác phong anh thâm trầm đến khó hiểu. Tô Nhiễm cũng không nói gì nữa, cúi đầu, lặng lẽ ngồi ăn.

Chị Hoa rời khỏi phòng ăn đi làm việc khác. Phòng ăn lại sa vào yên tĩnh, rõ ràng có hai người đang dùng bữa, nhưng một chút tiếng động cũng không có.

Khi Tô Nhiễm ăn được phân nửa, cô giương mắt, lạnh lẽo nhìn Lệ Minh Vũ đang ngồi đối diện rồi lại nhìn váy ngủ trên người, muốn nói lại thôi. Kỳ thực, cô rất muốn hỏi anh chuyện liên quan đến tối qua,

còn nữa chính là...váy ngủ của cô có phải được anh thay cho hay không.

Quyển 1 - Chương 17: Thẻ vàng

Đang do dự, giọng nói đàn ông tràn đầy từ tính bình thản vang lên từ phía đối diện, "Tối hôm qua là chị Hoa thay váy ngủ cho em."

Tô Nhiễm ngừng dùng bữa, ngẩng đầu nhìn anh, niềm vui nho nhỏ và gương mặt trong nháy mắt như bị nước lạnh dập tắt, đôi mắt đẹp chất chứa tủi hờn, anh khinh thường việc chạm cô như vậy sao? Ngay cả thay quần áo cũng để người giúp việc làm thay? Cô là vợ anh mà.

Sóng mũi cô cay cay, vội thu lại ánh nhìn, hàng mi dài sụp xuống, che lấp đôi mắt đang rơm rớm nước.

"Dạ." Cô cố nén nước mắt, khẽ đáp.

Lệ Minh Vũ nghe giọng cô có chút run rẩy, bèn giương mắt lên nhìn. Ánh mắt anh trầm tĩnh lướt từ khuôn mặt xinh xắn xuống bờ vai trắng mịn như ngọc, rồi theo khuôn ngực đẹp đang hít thở phập phồng bên dưới váy ngủ, đường cong như ẩn như hiện khiến ánh mắt anh tối sầm lại. Anh lảng nhìn đi chỗ khác, lên tiếng: "Sau này khi dự tiệc, đừng ngốc nghếch để người khác chuốc mình say rượu nữa."

Giọng nói anh bình thản vừa nghe như quan tâm, vừa nghe như không.

Tô Nhiễm vô cớ thấy tủi thân hơn. Cô ngẩng lên nhìn anh, giây phút này cô rất muốn hỏi anh một câu: Tối qua anh đi đâu? Nếu không

phải anh bỏ theo Hạ Đồng, em có thể uống rượu sao?

Đáng tiếc, những lời này cô chỉ hò hét trong lòng, trước sau cũng không nói ra, hít sâu một hơi, cô tránh ánh nhìn chăm chú của anh, cúi đầu, dịu dàng đáp, "Em biết rồi."

Lệ Minh Vũ không tiếp tục ăn, sắc mặt bình ổn như trước nhìn cô.

Tô Nhiễm không dám ngẩng đầu nhưng cô luôn cảm thấy đôi má mình nóng hổi. Cô giương mắt lên, lại chạm phải ánh nhìn của anh, Tô Nhiễm vội vàng dời mắt, cầm cốc nước trái cây uống. Anh còn muốn nói gì? Làm sao cứ nhìn cô hoài vậy?

Thấy vẻ mặt cô như thế, Lệ Minh Vũ cầm thẳng bộ đồ ăn trong tay, tao nhã đặt xuống bàn. Anh nhìn cô, trầm giọng hỏi, "Vẫn sợ tôi như vậy?"

Vĩnh viễn cô đều là bộ dạng dè dặt, thế nhưng tối hôm qua rõ ràng cô trò chuyện rất vui vẻ với Giả Ny, khiến anh còn tưởng lầm rằng mình thấy Hòa Vy.

Anh nói làm tay Tô Nhiễm khẽ run. Khi ngẩng lên nhìn, cô cố nhoẻn miệng cười, "Anh là chồng của em, làm sao em sợ anh được?" Trên thực tế, cô thật sự rất sợ anh. Cô vừa kính trọng, vừa yêu thương đồng thời cũng sợ anh.

Có lẽ, đây là đạo lý "Vì yêu sinh ra sầu, vì yêu sinh ra lo."

Nghe cô nói như vậy, Lệ Minh Vũ cũng không tiếp tục tranh luận chủ đề này. Từ đầu đến cuối, anh luôn là kiểu người như vậy, tùy ý tung ra vấn đề gây hoảng loạn đối phương, còn bản thân anh thì coi như không có việc gì, tiếp tục yên lặng mà điềm tĩnh, tiếp tục ung dung mà uy nghiêm.

Lệ Minh Vũ dùng xong bữa sáng, anh cầm giấy ăn lau khóe miệng, động tác của anh vĩnh viễn đều ưu nhã mà trầm tĩnh. Sau đó, anh lấy thẻ vàng đẩy đến trước mặt Tô Nhiễm, lãnh đạm nói, "Giữ lấy thẻ này."

Hà?

Tô Nhiễm sững sốt, chỉ cảm thấy thẻ tín dụng trên bàn chói mắt, "Minh Vũ, cái này..." Anh có ý gì?

Lệ Minh Vũ tựa vào ghế, đùi phải thon dài bắt chéo lên chân trái. Lần này, anh trả lời câu hỏi của cô, "Phí sinh hoạt hằng ngày và các chi tiêu khác phát sinh, em đều có thể rút từ thẻ này. Buổi chiều nay, em có thể đến hãng lấy xe, em biết chạy xe chứ?"

Tô Nhiễm nghe xong liền sững sốt, vô thức gật đầu, "Nhưng em không có bằng lái."

"Vậy tôi sẽ sắp xếp một tài xế qua đây. Về sau em đi đâu cũng tiện hơn."

Đây là lần anh nói nhiều nhất với cô, ngữ khí rõ ràng nhẹ nhàng nhưng lộ ra mệnh lệnh và yêu cầu như chức quyền của anh trong giới chính trị. Cô khó hiểu, một lúc lâu sau mới có phản ứng...

"Khoan đã, Minh Vũ, anh cho em chi phiếu làm gì? Còn nữa, xe là sao?"

Lệ Minh Vũ chăm chú nhìn cô hồi lâu, nhìn đến khi Tô Nhiễm cảm thấy toàn thân khó chịu, anh mới cầm lấy tờ báo vừa xem, rút từ đó ra một trang đặc biệt đặt lên bàn, hờ hững nói: "Đây là em thì phải?"

Tô Nhiễm càng thêm khó hiểu, hiểu kỳ đến gần nhìn, thoáng chốc đôi mắt đẹp bỗng trừng to!

Quyển 1 - Chương 18: Hóa ra anh rất nguy hiểm

Tin này đăng trên mảng xã hội của báo, tiêu đề thật to nổi bật cả trang đặc biệt: Từ công chúa thành nàng lọ lem, vợ mới cưới của người ứng cử chức bộ trưởng kinh tế Lê Minh Vũ lại là người giữ trẻ!

Tô Nhiễm bị sự quan tâm bất ngờ này dọa sợ, vội vã đọc lướt phần tin bên dưới. Cô càng xem càng lạnh người, hơi lạnh rét buốt từ cột sống tản rộng ra toàn thân. Bài báo đăng tin Tô Nhiễm đang dạy học ở một nhà trẻ kèm theo một bức ảnh chụp cô từ trên xuống dưới. Ở dòng nhận xét cuối cùng còn trắng trợn hạ thấp uy tín của anh hơn, hôn nhân của Lê Minh Vũ chẳng qua là vở hài kịch cưới nàng lọ lem làm vợ.

Xem đến chữ cuối cùng, cả trái tim Tô Nhiễm đều chua xót. Thấy Lê Minh Vũ đứng dậy đi khỏi phòng ăn, cô vội vàng chạy theo.

Anh trầm tĩnh cầm cravat để trên sofa. Tô Nhiễm nhìn không ra rốt cuộc anh có giận hay không, chuyện này đổi lại là người khác đều sẽ không vui? Dù sao anh cũng sắp tranh cử, mỗi lần tuyển cử nhiệm kỳ mới, tin đồn kiểu này tuy là quá mức khoa trương, nhưng ít nhiều cũng ảnh hưởng đến hình tượng người ứng cử, nên giải thích trước sau vẫn phải giải thích.

"Minh Vũ..." Tô Nhiễm khẽ gọi, rồi cẩn thận nhìn anh, "Em không ngờ ký giả sẽ chụp ảnh em. Thực ra, chuyện này là như vậy. Trước khi kết hôn, quả thực có một đoạn thời gian em làm ở nhà trẻ nhưng lúc đó em dạy thay bạn mình. Sau khi kết hôn thì em chuyển sang làm bán thời gian. Em, em thật sự không cố ý gây phiền phức cho anh."

Trước gương, Lê Minh Vũ đang cài cúc áo sơmi, nghe cô nói vậy, anh trầm giọng, "Chăm lo gia đình không phải việc em muốn làm."

"Minh Vũ, không phải em có ý này. Em..."

"Từ hôm nay trở đi, mọi phí sinh hoạt của em đều do tôi phụ trách. Nghỉ việc nhà trẻ đi." Anh cầm cravat, giọng điệu hết sức kiên quyết.

Tô Nhiễm cắn môi, thấy anh muốn thắt cravat, liền vội vã đón lấy, nhón chân lên thắt giúp anh. Anh không cự tuyệt, cô cũng thoáng thả lỏng, thử ướm lời, "Anh cho em thẻ và xe, chính là vì không muốn để em ra ngoài làm việc?"

Lê Minh Vũ nhăn trán, còn Tô Nhiễm chỉ thấy trên đỉnh đầu mình thoáng lạnh. Lúc này, cô mới phát hiện ra người này dù chỉ cau mày liền tựa như một con báo, cả người tản đầy mùi nguy hiểm, ngón tay đang thay anh thắt cravat khẽ run.

"Lê Minh Vũ tôi không muốn bị người ngoài nói nuôi không nổi vợ của mình. Anh hơi nheo mắt, quan sát người phụ nữ như đóa sen trắng đang đứng rất gần mình.

Trái tim cô theo những lời này của anh mà đập mạnh. Cô ngẩng đầu nhưng phát hiện đôi mắt trầm tĩnh của anh không biết từ lúc nào đã nhuộm đầy sự cương quyết không thỏa hiệp.

Tuy rằng rất nhanh nhưng vẫn khiến Tô Nhiễm khiếp sợ.

Phòng khách rộng rãi, chỉ có một mình cô và anh, thoáng chốc trở nên nhỏ hẹp. Tuy lời anh nói làm tâm cô không ngừng kinh hoàng, nhưng sắc mặt anh thay đổi làm cô thêm hoang mang. Ánh mắt anh như vậy cô chưa bao giờ gặp qua.

Không dám tiếp tục đề tài này, chuyện đi làm còn nhiều thời gian để nói, lúc này nhắc tới cũng không phải dịp tốt. Suy nghĩ một chút, hồi lâu sau cô lên tiếng phá vỡ yên lặng, "Minh Vũ, chúng ta kết hôn lâu rồi nhưng chưa từng về thăm ba mẹ. Hai ngày trước, ba gọi điện nói...nếu có thời gian thì về nhà một chuyến." Thanh âm càng lúc càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn thì thào.

Lệ Minh Vũ cúi đầu nhìn cô. Cô cũng cố lấy hết dũng khí ra nhìn thẳng anh. Hai đôi mắt đối diện nhau phản chiếu ra hình ảnh mờ nhạt của đối phương. Hồi lâu sau anh lên tiếng, "Tôi rất bận."

Thất vọng vẩn vít lấy Tô Nhiễm, cô chỉ còn biết gật đầu, sửa sang cravat chỉnh tề cho anh, ngón tay thon dài buông lỏng, cố gắng đè nén tủi thân trong lòng.

Cô cầm cặp đưa anh. Lệ Minh Vũ liền xoay người đi, bóng lưng cao lớn tản ra khí thế mờ ảo.

"Minh Vũ..." Tô Nhiễm không kìm được ở phía sau kêu anh.

Anh ngừng lại, quay đầu nhìn cô.

Tô Nhiễm hít sâu một hơi, nỗi đau trong lòng như những đợt sóng lẫn tăn xô vào nhau...

"Trên người anh, có mùi nước hoa phụ nữ..." Cô dừng một chút, nhìn người đàn ông mà cô vô cùng yêu thương đang đứng trước mặt, cố nén xót xa trong lòng, khẽ khàng nói, "Nếu trong phòng nghỉ có cravat sạch, anh nên thay cái mới."

Mùi hương của "Trầm Luân", cô đã từng ngửi được mùi này một lần trên người anh. Lần này, thậm chí cô còn có thể ngửi ra vị thơm mát

nhật tình của hoa cam vùng Grasse và mê hoặc của cây mật dược! Là của người phụ nữ đó? Là của Hạ Đồng phong lưu tình tứ kia sao? Bởi vì anh chưa bao giờ ở nhà nên không có quần áo để thay sau khi tắm rửa. Vì vậy, anh vẫn mặc nguyên bộ đồ ngày hôm qua. Mùi hương chí mạng đó không chỉ dính trên cravat mà còn phảng phất trên cả áo khoác ngoài màu tối của anh.

Trong đầu cô lại lần nữa hiện lên cảnh Hạ Đồng nhật tình kéo anh rời khỏi câu lạc bộ, rốt cuộc hai người họ đi đâu? Quãng thời gian trước khi tiệc bắt đầu, anh và Hạ Đồng đã làm gì?

Đôi mắt Lê Minh Vũ hơi ngẩn ra nhưng mau chóng che lấp. Ánh mắt anh âm thầm đánh giá người vợ mà anh lấy còn chưa tới ba tháng lần nữa.

Lúc này, Tô Nhiễm không né tránh ánh mắt của anh, bàn chân trần lặng lẽ đứng đó, đôi mắt cô tĩnh lặng như hồ nước mùa thu, mạnh dạn đón lấy cái nhìn dò xét của anh, gương mặt cô dịu dàng không nổi giận cũng không phát điên như những người phụ nữ khác, cô chỉ vô cùng yên lặng, tựa như một đóa hoa lan thanh nhã tươi mát, lặng lẽ nở rộ giữa đêm khuya, không nhiễm hạt bụi nào.

"Suýt chút nữa thì tôi quên. Trời sinh em ra là nhà điều chế hương, bất luận mùi gì đều không tránh khỏi khứu giác nhạy của em." Đôi môi mỏng của anh khẽ nhếch lên, vẻ mặt trầm tĩnh lạnh lùng lộ ra nguy hiểm. Anh không xoay người đi mà lại hướng tới gần cô hơn.

Tô Nhiễm theo bản năng lui về sau, trái tim cũng theo biến hóa trên gương mặt anh mà run rẩy. Cô làm sao lại cho rằng anh chỉ là người đàn ông trầm tĩnh? Giây phút này, loại nguy hiểm trên gương mặt anh cô chưa bao giờ gặp qua, xa lạ làm cô hoảng sợ.

Lê Minh Vũ chăm chăm nhìn cô, rồi thẳng thắn cầm cặp trong tay để

sang một bên. Thấy anh không vội đi mà trái lại còn đến gần hơn, cô hoảng sợ thót tim, lại vô thức lui về sau vài bước, gót chân cô va phải sofa, thân thể nhất thời mất đi thăng bằng, ngã ngồi lên sofa.

Cả người cô liên tục lui về sau, lưng dính sát vào sofa. Cô hồi hộp nuốt nước bọt.

Lệ Minh Vũ hiển nhiên không dự định buông tha cô, cánh tay dài dang ra chốt cô giữa ngực anh và sofa. Anh nhìn cô từ trên cao, độ cong lạnh lùng trên khóe miệng anh cô chưa bao giờ gặp qua, cho dù miệng anh chỉ khẽ cong cũng tràn đầy mùi dã tính. Quần áo anh ngay ngắn chỉnh tề, cho dù anh đang ở tư thế này đối diện với cô, anh vẫn rõ ràng trầm ổn ung dung, nắm trong tay đại cuộc.

Ánh nắng từ người anh rọi xuống, cơ thể cô xinh xắn nhỏ nhắn hầu như bị gấn chặt vào thân hình cao lớn cường tráng của anh, cánh tay rắn chắc chống đỡ vóc người anh đang từ từ ép xuống vì hơi dùng sức mà cô mơ hồ thấy phần lưng cơ bắp to lớn của anh, đủ thấy vóc người của anh rất đẹp.

Gương mặt anh ở rất gần cô, hương hổ phách dịu nhẹ hòa quyện vào hơi thở của cô, khiến cô đầu vầng mắt hoa...

Ánh nắng lặng lẽ lưu chuyển trên gương mặt anh, trái tim Tô Nhiễm đã ngừng đập từ lâu. Cho tới bây giờ, cô mới phát hiện thì ra Lệ Minh Vũ rất nguy hiểm!

"Mũi của em chỉ biết ngửi chồng mình thôi sao?" Anh nở nụ cười nhưng một chút ý cười cũng chưa từng hiện lên trong mắt anh. Đôi mắt anh càng thêm sâu thẳm mờ mịt, đầu anh tiến sát lại như muốn chiếm lấy bờ môi cô, Lệ Minh Vũ nhìn chăm chú vào đôi mắt trong vắt như nước mùa thu đang ở trong lòng anh, thấp giọng hỏi, giọng điệu anh trầm ấm quyến rũ.

Hơi thở khác thường của anh mê hoặc cô. Nhưng đáng tiếc anh không phải người lương thiện!

Chuông báo động mãnh liệt vang lên trong đầu Tô Nhiễm, cô bỗng đứng bưng tỉnh, dồn hết sức đẩy anh ra. Cô vừa muốn đứng dậy lại bị một bàn tay của anh vững vàng đè lại, rồi chặn ngang cô giữ nguyên tư thế và khoảng cách vừa rồi.

"Minh Vũ..." Cô sợ, thực sự rất sợ. Tuy rằng cô biết anh không phải con người đơn giản như vậy nhưng những lần ở chung anh đều trầm tĩnh ổn trọng, chưa bao giờ tràn ngập tính công kích như hôm nay.

Ngón tay anh thon dài chạm vào đôi má cô, chậm rãi lướt xuống, khẽ giữ lấy chiếc cằm nhọn tinh tế, nâng lên, rồi kéo gần đến hầu như khít chặt vào bờ môi mỏng của anh...

"Em yêu tôi không?"

Câu hỏi bất ngờ khiến toàn thân Tô Nhiễm chấn động. Đôi mắt đẹp trừng to nhìn anh, cô nghe lầm đúng không? Anh vừa hỏi cái gì?

"Trả lời tôi." Thần sắc Lê Minh Vũ vẫn điềm tĩnh sắc bén, khóe miệng anh giữ nguyên ý cười sâu xa khó đoán, đôi mắt đen thẫm lặng im lại nhuộm đầy tàn ác.

"Em..." Anh tiến gần cô nhưng không giống vẻ mặt giữa những người yêu nhau. Vẻ mặt anh lúc này làm cô nghẹt thở, anh rất gần cô, đôi mắt anh đen láy khiến cô hoa mắt mê man, đầu cô cũng mơ hồ đau nhức, đôi môi anh đào khẽ run rẩy, "Yêu."

Cô yêu anh, không cần che giấu.

"Tốt." Sau khi nghe cô trả lời, anh bất ngờ xoa nhẹ đầu cô, ánh mắt anh dần u ám, "Tôi không biết em, nhưng em hẳn là hiểu tôi nên mới nhờ ba em giúp đỡ gả cho tôi, có phải không?"

"Không..." Đầu Tô Nhiễm nổ vang, cô vô thức lẩm bẩm. Nỗi bất an trong lòng cô lại bắt đầu lan rộng vô tận.

Trong đầu cô vang lên những lời Giả Ny từng nói ở buổi tiệc: Lệ Minh Vũ người này tâm cơ rất nặng, lòng dạ thâm sâu, ngay cả tôi cũng lật thuyền trong mương theo kế của anh ta. Anh ta bề ngoài ôn hòa trầm lặng, nhưng trên thực tế lại như một con báo, sẽ canh lúc cô không chú ý hung hãn cắn cô, cái cắn này thường ở nơi chí mạng của đối phương...

Lệ Minh Vũ nghe xong, ánh mắt tối sầm lại, bàn tay giữ lấy khuôn mặt của cô, "Như vậy, tôi cần phải thẩm định chữ yêu của cô ba nhà họ Hòa đáng giá bao nhiêu rồi?" Khuôn mặt tuần tú hoàn toàn cúi xuống, môi mỏng gần sát vành tai mềm mại thơm mát của cô. Mùi hương ấm áp của anh khiến cô không thể không co rúm lại vì sợ, cô nghe rõ từng câu từng chữ anh nói...

"Không - đáng - một - đồng!"

Nói xong, anh đứng dậy cầm cặp, từ đầu đến cuối không hề nhìn đến cô. Dù là sắc mặt hay ánh mắt anh đều khôi phục lại vẻ trầm tĩnh của mọi khi. Anh tự nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra, "Vì vậy, cô chỉ cần đóng cho tốt vai bà Lệ. Còn chuyện khác, cô không có quyền can thiệp."

Tô Nhiễm vẫn không nhúc nhích ngồi trên sofa nhìn anh, nhìn anh như nhìn người xa lạ.

Đối với cô mà nói anh vốn là xa lạ, anh của ngày hôm nay càng thêm

xa lạ.

Đau đớn thoáng chốc lan tràn khắp toàn thân, thấm thấu vào máu...

Lệ Minh Vũ đi, đến khi tiếng xe chạy truyền đến bên tai, Tô Nhiễm cuộn tròn hai chân mình lại ôm chặt trước ngực, mái tóc dài xõa xuống hai bên vai, đôi mắt đẹp mờ mịt mà bất lực. Cô như một con búp bê bị nghiền nát vừa trải qua đả kích to lớn, chỉ còn chút khí lực cuối cùng để hô hấp. Lời anh nói khiến cô buốt lạnh, Dù cho cả người cô đều cuộn tròn trên sofa nhưng vẫn không thể xua tan đi lạnh lẽo nơi đáy lòng.

Tình yêu của cô, anh xem thường.

Đúng rồi, thứ không đáng một đồng, làm sao lại đòi hỏi anh coi trọng?

Ngón tay cô mảnh khảnh bấu chặt vào lòng bàn tay. Nước mắt cuối cùng cũng rơi nơi hốc mắt, lăn dài xuống khóe miệng, chua xót dị thường..

Yêu, hóa ra chỉ là việc của một mình cô...

PS: Mọi người đã thấy ngược nhẹ chưa ạ? ^^!

Quyển 1 - Chương 19: Thước đo tình yêu

Giáng sinh năm nay đang đến gần.

Tô Nhiễm chống cằm trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Những bông tuyết trắng xóa rơi dày như khoác sự thuần khiết lên cho thành phố vốn náo nhiệt sầm uất, hết một cô thiếu nữ để mặt mộc mặc váy trắng. Người qua người lại hối hả bên đường, từng chiếc xe buýt hai tầng màu đỏ giữa lòng thành phố tựa như những miếng bánh dâu tây.

Hương thơm ấm áp của tiệm cà phê cũng sớm tràn ngập không khí giáng sinh, ánh đèn nhấp nháy trên cây thông trong quán như là ảo mộng thần tiên.

"Wow, Tô Nhiễm, cái này đúng là thẻ vàng nha! Trúng bờ câu quý hiếm nhà cậu ra tay thật rộng rãi. Mình phải nghiên cứu xem bên trong có bao nhiêu mới được." An Tiểu Đóa ngồi đối diện, nghiêng đầu chăm chú nhìn thẻ vàng trong tay. Hai mắt cô còn sáng lấp lánh hơn cả ánh đèn trên cây thông bên cạnh, vẻ mặt của cô điển hình cho bộ dáng thèm thuồng.

"Trúng bờ câu quý hiếm" đã trở thành đại từ An Tiểu Đóa gọi Lê Minh Vũ.

Tô Nhiễm dờ khóc dờ cười nhìn cô: "Không phải là thẻ vàng sao? Sao cậu ngạc nhiên dữ vậy?"

Lần này cô biết nghĩ hơn nên đã chọn sữa nóng để uống, rồi cũng thầm quyết định trong lòng, đợi một ngày nào đó có đủ dũng khí, cô nhất định phải đến bệnh viện nội soi dạ dày. Tuy rằng An Tiểu Đóa làm trong bệnh viện nhưng rất ít khi Tô Nhiễm đến nơi đó tìm cô, mùi thuốc khử trùng nồng đậm ở bệnh viện khiến Tô Nhiễm rùng mình.

"Thôi đi bạn hiền! Thẻ vàng cũng có phân chia ra hạn mức nha, giống như thước đo của một người khi yêu cậu vậy đó. Hạn mức của thẻ vàng này quyết định mức độ anh ta yêu cậu." An Tiểu Đóa lắc lắc thẻ vàng trong tay, vô cùng phóng đại, rồi chu mũi làm nũng, nói: "Tô Nhiễm, mình tò mò quá à, cậu cho phép mình kiểm tra giúp cậu nhé!"

Tô Nhiễm bàng hoàng, lại nghe đến "học thuyết thước đo tình yêu" của An Tiểu Đóa, trong lòng cô chột căng thẳng, vội nói, "Tiểu Đóa, đừng đùa nữa mà! Một cái thẻ có gì đáng tò mò đâu."

Sau buổi sáng hôm đó, cô biết rất rõ Lê Minh Vũ không hề yêu cô, một mặt khác trong con người anh mà không ai biết đã lộ ra với cô, khoảng khắc đó, trái tim lạnh giá của cô như bị một con dao nhỏ cố sức đâm xuyên. Đến tận bây giờ, mỗi khi nhớ tới, cô đều đau đớn không thôi.

Nhưng mà cô thừa nhận, phụ nữ khi ở trước mặt bạn thân của mình đều giữ lấy phần nào thể diện, không muốn để họ biết mình không hạnh phúc. Vì vậy, có những lúc phụ nữ khổ cực rành rành nhưng vẫn sĩ diện tươi cười. Đó là vì phần tôn nghiêm, sớm đã bị đàn ông hung hăng giẫm đạp.

Tôn nghiêm, không đáng giá, nhưng không cách nào vứt bỏ.

Tính cách An Tiểu Đóa vui vẻ hoạt bát, hơn nữa cô luôn hiếu kỳ về Lê Minh Vũ, vì vậy cô làm sao mà bỏ qua cơ hội này. An Tiểu Đóa không nói lời nào, liền cầm ngay điện thoại, gọi thẳng cho dịch vụ trả

lời tự động của ngân hàng, đôi mắt cô sáng lấp lánh.

So với phần khích của An Tiểu Đoán, Tô Nhiễm lại đang phập phồng lo lắng.

Chưa được bao lâu sau, hai mắt An Tiểu Đóa càng mở càng to, hưng phấn cúp điện thoại, rồi hào hứng khế hỏi nhanh Tô Nhiễm, "Cậu biết thẻ này có bao nhiêu tiền không hả?"

Tô Nhiễm lắc đầu, cô vốn không định tiêu tiền trong thẻ này.

"Hạn mức vô hạn, hội viên cao cấp." An Tiểu Đóa hưng phấn như vừa tìm được báu vật, rồi vội vàng cầm lấy bóp tiền của Tô Nhiễm. Sau khi đã cẩn thận cất thẻ vàng vào bóp, cô nói: "Thật sự khiến cho người khác ước ao. Tiểu Nhiễm Nhiễm, nhìn không ra nha, chắc là bình thường nhìn cậu vô thanh vô tức, mà người đó lại cưng cậu như vậy đấy. Thẻ này cậu nhớ giữ kỹ. Thẻ vàng hạn mức vô hạn ư, mới nghe là khiến người khác muốn phạm tội ngay rồi."

Cuối cùng, cô bổ sung thêm một câu, "Trúng bờ câu quý hiếm đối với cậu không tệ nha. Ít ra cũng hạn mức tối đa."

"Cậu bày bạ gì đó, đừng nói lung tung nữa." Tô Nhiễm chỉ cảm thấy lòng mình đau xót. Có đôi khi, lý thuyết và thực tế trái ngược nhau, hạn mức tối đa không có nghĩa là tình yêu cũng phải tối đa.

Quyển 1 - Chương 20: Người đến không có ý tốt

An Tiểu Đóa cười ranh mãnh, uống một ngụm lớn cà phê rồi đập bàn, "Đúng rồi, xe! Mau dẫn mình đi coi xe."

An Tiểu Đóa là điển hình của mù đường, cho nên tới nay cô đều hạn chế chạy xe, nhưng niềm yêu thích xe luôn tồn tại trong cô. Vì vậy, vừa nghe Tô Nhiễm có xe, cô liền rục rịch.

Tô Nhiễm bưng cốc sữa ấm bằng hai tay, độ ấm từ mặt ngoài cốc truyền đến lòng bàn tay nhưng không cách nào sưởi ấm lòng cô. Tô Nhiễm thở dài, "Mình không có chạy xe đến."

"Vì sao?" Xung quanh rất yên tĩnh nên giọng nói An Tiểu Đóa nghe có vẻ hơi chói tai.

Tô Nhiễm ra hiệu cô nhỏ giọng lại, nói khẽ: "Mình thấy đi phương tiện giao thông công cộng rất tốt, bảo vệ môi trường. Mình lại không cần chen chúc với xe khác vào giờ cao điểm, mà không khác người nữa."

"Mình thấy cậu ngốc thì có." An Tiểu Đóa không đồng ý nhìn cô, "Người ta cho cậu đồ thì cậu cứ lấy đi, không lấy mới là khác người đó."

"Tiểu Đóa, có nhiều chuyện cậu không hiểu đâu." Tô Nhiễm nói được một nửa thì dừng lại, mọi tâm tư chỉ có thể theo sữa nhấn chìm vào miệng, hàng mi dài rủ xuống che khuất cô đơn trong mắt. Cô yêu anh yêu đến hèn mọn, vậy thì một chút tự trọng cuối cùng, cô vẫn muốn giữ lại cho bản thân mình?

An Tiểu Đóa cẩn thận quan sát Tô Nhiễm. Hồi lâu sau, cô kéo tay Tô Nhiễm qua, lo lắng hỏi, "Có phải cậu không hạnh phúc không?"

Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn cô, nở nụ cười che đi nỗi cô đơn trống trải trong lòng, "Không, Tiểu Đóa, mình được mà, thật đó."

Đây đúng là một người bạn chân chính.

Trong cuộc đời mỗi người, bạn gặp gỡ rất nhiều người khác nhau. Có người hỏi bạn mua căn nhà này bao nhiêu? Có người hỏi chồng bạn một tháng kiếm được bao nhiêu tiền? Cũng có người hỏi bạn kết hôn chưa? Có con chưa? Nhưng chỉ có người bạn thật sự thương yêu bạn, mới hỏi bạn một câu...bạn hạnh phúc không?

Cô hạnh phúc không?

Gặp Lệ Minh Vũ là lúc hạnh phúc của cô bắt đầu. Nhưng ngày hôm nay, niềm hạnh phúc này đã pha trộn quá nhiều đắng cay và chua xót, khiến cô không thể không hoài nghi, tình yêu, thật sự là như thế này sao? Hay là, tất cả những điều này đều do ông trời sắp đặt trừng phạt tình yêu đơn phương, để người ta ném trái tốt cùng đau khổ, cuối cùng thì hiu quạnh héo tàn.

An Tiểu Đóa thử tìm trong ánh mắt Tô Nhiễm ra một chút bóng dáng của bịa đặt, nhưng chưa được như mong muốn thì đã bị tiếng giày cao gót lạnh lạnh phá vỡ trầm mặc giữa hai người. Ngay sau đó, một giọng nữ uyển chuyển ngọt ngào chen ngang....

"Cô là bà Lệ?"

Tô Nhiễm ngẩng đầu, đôi mắt đẹp ánh ra hình bóng người phụ nữ sang trọng. Khóe miệng cô ta khẽ nhếch lên cười, không nói thẳng

nhưng làm sao cũng không thân thiết được.

Đôi mắt Tô Nhiễm chột ngây ra. Đại não cô nhanh chóng đem người phụ nữ ở trước mặt liên tưởng tới người phụ nữ đeo sát Lệ Minh Vũ, rồi cùng anh rời khỏi buổi tiệc.

Hạ Đồng?

Sao lại là cô ta?

"Bà Lệ, không ngại tôi ngồi xuống chứ?" Hạ Đồng cười cười, cầm giỏ xách hàng hiệu trong tay đặt lên bàn.

Tô Nhiễm không ngờ tốc độ tiến công của Hạ Đồng sẽ dũng mãnh như vậy, nụ cười bình thản luôn nở trên môi người khách không mời mà đến này, thực tế sớm đã đánh giá đối phương từ đầu đến chân.

"Mời ngồi." Cô nói một cách dịu dàng.

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. [1]

[1] Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến.

Hạ Đồng ngồi xuống, cô ta mặc một chiếc quần legging màu đen, đùi phải vô cùng tự nhiên bắt chéo lên chân trái, rồi tao nhã nghiêng sang một bên. Quần legging đen càng tôn đôi chân Hạ Đồng thêm thon dài gợi cảm.

"Vị này là?" Hạ Đồng nhìn thoáng qua An Tiểu Đóa.

Tô Nhiễm không có ý giới thiệu, nhìn vẻ mặt nghi hoặc của An Tiểu Đóa, điềm đạm nói, "Tiểu Đóa, mình gọi điện cho cậu sau nha."

An Tiểu Đóa dường như đã đoán được phần nào, muốn nói gì đó thì bị ánh mắt Tô Nhiễm ngăn lại, đành cầm túi đứng dậy, nói, "Được rồi, có chuyện gì thì cậu phải gọi ngay cho mình." Nói xong, lại nhìn thoáng qua Hạ Đồng, nhíu mày, bồi thêm một câu, "Tô Nhiễm, nếu cậu muốn đuổi ruồi thì cứ nói mình biết, mình mua cho cậu mười chai thuốc diệt côn trùng loại lớn!"

Hạ Đồng không vui, liếc mắt nhìn An Tiểu Đóa.

An Tiểu Đóa cũng không chút nào yếu thế, trừng mắt lại Hạ Đồng.

Tô Nhiễm vội vàng khuyên An Tiểu Đóa rời khỏi.

Bên ngoài quán cà phê, tuyết rơi càng lúc càng dày.

Hạ Đồng gọi nước uống, rồi ngồi vào chỗ An Tiểu Đóa vừa ngồi lúc nãy. Phụ nữ và phụ nữ rất kỳ lạ, mục đích gặp mặt quyết định lực hút giữa hai người. Một đôi tri kỷ khi ngồi mặt đối mặt, cơ thể thường nghiêng về trước, còn một đôi oan gia khi ngồi mặt đối mặt, đương nhiên sẽ dùng khoảng cách để biểu đạt bài xích và kháng cự trong nội tâm. Bất luận nụ cười có bao nhiêu tươi, bất luận lời nói có bao nhiêu ngọt thì sự bất đồng lực hút sớm đã quyết định thái độ và tính chất của cuộc nói chuyện giữa hai người.

Cử chỉ và lời nói của con người đôi khi còn chân thực hơn cả ánh mắt, càng có năng lực bày tỏ chuẩn xác suy nghĩ trong nội tâm.

"Bà Lệ lúc rồi rã thường hay hẹn bạn bè sao? Cũng đúng thôi, thỉnh thoảng gặp bạn bè quả thực có thể khuây khỏa nỗi lòng." Hạ Đồng cười nhìn cô, lời nói chứa đầy sự tự cao.

Tô Nhiễm không khó nghe ra giọng điệu hả hê của cô ta, cầm cốc

sữa nóng uống, nói: "Gặp nhau lần đầu không nên nói câu này." Sau đó, ánh mắt Tô Nhiễm thoáng hờ hững, nhếch miệng hỏi, "Xin hỏi cô là?"

Tình nhân và vợ lớn vĩnh viễn đều bắt đầu như thế này, ai quy định vợ lớn nhất định phải phát điên, rồi luôn mồm luôn miệng mắng hồ ly tinh? Xung đột giữa phụ nữ đa phần thường quay quanh một người đàn ông, vậy thì cứ xem ai có khả năng giữ bình tĩnh lâu hơn.

Trong tình yêu và cuộc hôn nhân này, Tô Nhiễm đã vô tình nhận lấy thất bại, nhưng không có nghĩa là cô cũng phải đầu hàng trước mặt tình địch. Ít nhất, cũng nên vì bản thân mà giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng.

Hạ Đồng nghe cô nói vậy, vốn sững sốt, khóe miệng khẽ nhếch lên châm chọc, "Không ngờ bà Lệ lại thích giả ngây giả ngô." Nói xong, rút từ trong hộp thuốc tinh tế ra một miếng thuốc lá dành cho nữ. Miếng thuốc dài mảnh màu đen kẹp giữa những ngón tay sơn móng, muốn châm thuốc nhưng lại ra vẻ như quan tâm đối phương, "Không ngại chứ?"

Tô Nhiễm không trả lời, cười khế, "Để ý chứ, người hít phải khói thuốc chịu ảnh hưởng nhiều hơn người hút thuốc mà. Điều này phàm là người trưởng thành đều biết."

Có lẽ Hạ Đồng không ngờ Tô Nhiễm sẽ trả lời như vậy, cô ta giật mình, ngón tay thon dài vuốt nhẹ miếng thuốc, ánh mắt dần chuyển sang công kích...

"Bà Lệ không theo kịp thời đại rồi, thuốc lá nữ này không hề có hại cho sức khỏe. Khi châm thuốc, nó sẽ tỏa ra hương thơm tươi mát. Chắc vì thuốc này hiếm nên không ai biết." Cô ta phả một hơi thuốc vào mặt Tô Nhiễm, nói, "Trong nước không mua được loại thuốc này

đâu. Minh Vũ biết tôi thích, cố ý đặt từ nước ngoài về."

Dựa theo câu nói này của cô ta, rõ ràng là đang gây hấn. Trong không khí, vốn đang thơm ngát mùi cà phê cũng đổi thành mùi thuốc súng.

Trong xung đột giữa phụ nữ, lòng người nào hỗn loạn hơn thì sẽ dẫn thẳng đến kết cuộc thất bại. Tô Nhiễm nghe được ý đồ khiêu khích đối phương của Hạ Đồng, nụ cười dịu dàng luôn nở trên môi, chỉ tay về phía góc tường, coi thường nói: "Tôi nghĩ, cô vẫn nên tôn trọng quy định."

"Con người sống ở đời không thể muốn làm gì thì làm, phải sống theo đạo lý. Con người cũng là một tổ chức của xã hội động vật, phải tuân theo đạo đức và khuôn mẫu có sẵn, bằng không sao có thể gọi là con người?" Tô Nhiễm nhẹ nhàng lên tiếng, nụ cười bình thản.

Hạ Đồng nghe ra cô đang mắng khéo mình, cười lạnh nói: "Thì ra bà Lệ là người khéo ăn khéo nói." Cô ném điếu thuốc trong tay sang một bên, hơi đổi tư thế ngồi, rồi chuyển đề tài, "Nếu trí nhớ của bà Lệ không tốt, vậy để tôi giới thiệu một chút. Tôi là Hạ Đồng, chắc Minh Vũ từng nhắc tên này trước mặt cô."

"Hóa ra là cô Hạ, thất lễ rồi. Trước mặt tôi, Minh Vũ chưa bao giờ nhắc tới tên cô. Nhưng mà bây giờ biết cũng chưa muộn." Giọng Tô Nhiễm từ tốn, lạnh lùng nhìn cô ta, "Nếu cô Hạ không ngại, có chuyện gì cô cứ nói thẳng."

Ánh mắt Hạ Đồng xoi mói, nói mỉa mai, "Được, vậy tôi sẽ nói thẳng. Tôi và Minh Vũ đã thích nhau từ lâu rồi."

Những lời này khêu thẳng vào nỗi đau của Tô Nhiễm. Tuy rằng cô đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị Hạ Đồng đánh mạnh một cái. Bàn

tay cầm cốc vô thức bấu chặt lại, giống như trái tim cô đang không ngừng co rút, mỗi lần co rút máu lại ngấm ra ngoài, cuối cùng trong cổ họng hầu như đều lan tràn mùi máu.

Độ ấm từ cốc sữa trong tay như tiếp thêm sức mạnh đáp trả cho Tô Nhiễm. Cô nhìn Hạ Đồng, cười dịu dàng như cũ, "Thì sao?"

"Ngày hôm nay, tôi gọi cô một tiếng bà Lệ là vì nể mặt Minh Vũ. Cô thích giả ngây giả ngô là chuyện của cô. Tôi tới tìm cô hôm nay chỉ để hỏi, cô muốn gì mới chịu rời khỏi Minh Vũ, ly hôn với anh ấy?" Giọng điệu Hạ Đồng càng thêm công kích, cực kỳ trái ngược với sự dịu dàng của Tô Nhiễm.

"Sao cô Hạ lại cho rằng hôn nhân chỉ là một cuộc giao dịch nhỉ?" Ánh mắt Tô Nhiễm lãnh đạm, ngữ khí vẫn thong thả như trước.

Hạ Đồng chăm chăm nhìn Tô Nhiễm bằng ánh mắt khinh thường, "Hôn nhân của người khác tôi không biết, nhưng hôn nhân của cô và Minh Vũ chính là một cuộc giao dịch." Cô ta dừng một lát, hừ lạnh một tiếng, "Cô cho rằng Minh Vũ lấy cô là vì cái gì? Nếu như thân phận của cô không phải là cô ba nhà họ Hòa, còn lâu anh ấy mới để mắt đến cô. Cô cũng không tự nhìn lại mình coi có xứng với Minh Vũ hay không. Con nhỏ ngu ngốc chỉ biết uống sữa. Muốn làm phu nhân bộ trưởng, đùa hả."

Mỗi một câu nói như là dao nhỏ đâm vào trái tim Tô Nhiễm. Đặc biệt là ánh mắt Hạ Đồng càng như mũi kim đâm xuyên đôi mắt cô. Tô Nhiễm thầm hít sâu một hơi, cầm muống quấy sữa trong cốc, mạnh mẽ dùng lý trí ngăn lại đau đớn trong lòng.

"Cô Hạ, nếu nói đây là một cuộc giao dịch, vậy thì hai bên giao dịch phải có kết quả mới được. Giao dịch chưa kết thúc nghĩa là hai bên vẫn chưa đi đến kết quả như mong muốn. Cô Hạ lúc này muốn đoạt

lấy hình như còn hơi sớm." Ý cười nơi mắt cô càng đậm, sáng lạn đến chói mắt đối phương. "Về phần sữa này, tôi từ nhỏ đã không quen uống rồi, nhưng không còn cách nào khác, Minh Vũ lo lắng tôi bị đau dạ dày, không cho phép tôi uống cà phê. Phụ nữ mà, lấy chồng thì theo chồng, chồng đã có ý tốt, tôi người làm vợ đương nhiên phải thuận theo mới được."

Hạ Đồng nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

"Còn nữa..." Tô Nhiễm khẽ mỉm cười, thong dong nhìn Hạ Đồng, "Chắc Minh Vũ không biết cô đến tìm tôi đâu nhỉ? Anh ấy không thích bên ngoài quấy rầy đến người nhà anh ấy đâu. Xem ra, cô chẳng hiểu gì về anh ấy rồi."

Bên ngoài cửa sổ lớn sau lưng Tô Nhiễm, bông tuyết lất phất bay. Trái ngược với phong cách ăn mặc xa hoa của Hạ Đồng, hôm nay Tô Nhiễm mặc áo len màu trắng đơn giản và tươi tắn, phối hợp với bông tuyết rơi dày phía sau, cô như một thể hòa hợp của đất trời. Thần sắc cô dịu dàng điềm tĩnh vô cùng, ngay cả giọng điệu cũng chưa từng gắt lên.

Nghe cô nói, Hạ Đồng thầm than đã tính toán sai. Cô không ngờ người phụ nữ của Lê Minh Vũ sẽ ung dung điềm tĩnh như vậy, thậm chí khi đối mặt với khiêu khích của cô ta, Tô Nhiễm vẫn mỉm cười như cũ. Tô Nhiễm này quá đơn thuần hay tâm cơ quá nặng?

"Tôi nghĩ trên đời này không ai hiểu Minh Vũ hơn tôi." Hạ Đồng nhanh chóng chuyển hướng tấn công. Cô ta uống cốc cà phê bồi bổ vừa bùng lên, tỏ ý phản đối nhún vai, "Hôm nay nếu đã nói đến mức này rồi, vậy tôi cũng không ngại nói rõ thêm với cô. Cô biết mấy ngày nay Minh Vũ không về nhà thì anh ấy ở đâu không? Cô nắm được nơi anh ấy ở chứ? Bà Lê, tuy Minh Vũ đã cưới cô, nhưng cho tới bây

giờ anh ấy chưa từng coi cô là vợ, nếu không thì sao lại không về nhà với cô?"

Tay Tô Nhiễm bất giác phát run, nụ cười trên môi cũng thoáng cứng lại.

Hạ Đồng thấy Tô Nhiễm không nói gì, tao nhã như người ra trước, đưa bàn tay sơn móng đỏ chót vén tóc qua tai, nhếch miệng cười khinh khỉnh, "Bà Lệ, tôi không phải người đầu tiên bới móc khuyết điểm của cô. Khi hai người kết hôn thì đã đồn đại ra rồi. Nói cái gì mà căn biệt thự Bán Sơn thực ra là tài sản của nhà họ Hòa. A, tôi hiểu rồi..." nói được một nửa cô ta như vừa tỉnh ngộ, khoa trương lấy tay che miệng ra vẻ giật mình...

"Cô nói, có phải ba cô biết cô là người lập dị, sợ cô không ai lấy nên mới đem căn biệt thự mười ngàn thước [1] làm của hồi môn cho cô không? Chà chà, chuyện này rất đáng đồng tình với Minh Vũ nha. Cuối cùng, tôi cũng hiểu rõ nguyên nhân anh ấy không muốn về nhà rồi. Nghĩ cũng đúng, ở trong biệt thự đó với đi ở rể thì có cái gì khác nhau đâu. Huống chi, Minh Vũ là người rất coi trọng danh dự."

[1]Thước: đơn vị đo lường của Trung Quốc, một thước khoảng 1/3 mét.

Trái tim Tô Nhiễm bỗng dưng đau xót, ánh mắt nhìn Hạ Đồng dần chuyển lạnh, "Cô Hạ à, nói chuyện phải chú ý một chút. Chỉ bằng mấy lời vừa rồi tôi hoàn toàn có thể kiện cô tội phỉ báng."

Người lập dị nhà họ Hòa, biệt danh giới truyền thông tặng cho cô vào ngày cưới. Đám cưới của nghị sĩ Lệ Minh Vũ, đương nhiên sẽ nhận được rất nhiều sự quan tâm từ phía bên ngoài. So với Lệ Minh Vũ, ký giả càng có hứng thú với Tô Nhiễm hơn.

Thực ra thì chuyện này đơn giản vô cùng. Tô Nhiễm là người có khứu giác nhạy duy nhất của nhà họ Hòa. Mẹ Tô Ánh Vân của Tô Nhiễm từ nhỏ đã dạy cô ngửi nhiều loại hương khí và thực vật. Tới hôm nay, tuy luôn bài xích nghề điều chế hương nhưng việc này đã thành thói quen lâu năm của cô. Khi Tô Nhiễm ngửi thấy mùi hoặc thực vật mới đều sẽ vô thức nhớ kỹ. Để ghi nhớ, Tô Nhiễm còn có một thói quen, thói quen này làm người ngoài khó bề tưởng tượng, đó là...nhai thực vật.

Cô cho rằng, mùi hương thường rất dễ nhớ nhưng thực vật thì ngược lại. Thực vật sinh sản theo mùa nên sẽ nảy sinh ít nhiều biến hóa. Nếu chỉ dựa vào mũi để phân biệt thì không chuẩn xác, dùng răng và khoang miệng, kết hợp với mũi dẫn truyền đến đại não phân tích thì mới cảm thụ được sự biến hóa ở thực vật. Làm vậy mới có thể nhanh chóng phân biệt được mùi hương của thực vật ở các giai đoạn khác nhau.

Phương pháp này do chính Tô Nhiễm nghĩ ra. Những bậc thầy điều chế hương hiện nay không còn dùng cách nguyên thủy này để phân biệt mùi nữa. Vì vậy, hành vi khác người của Tô Nhiễm được lý giải thành tật xấu khó hiểu.

Mà trùng hợp có ký giả chụp được lúc Tô Nhiễm đang nhai thực vật nên liền thành ngọn nguồn để bên ngoài suy đoán sôi nổi. Tính cách con người chính là như vậy, khi đối mặt với tình huống nào đó thì chỉ biết nhận xét theo cảm tính mà chưa bao giờ tự hỏi phía sau tình huống đó còn có nguyên nhân và ý nghĩa gì khác hay không. Hành vi "quái đản" này của Tô Nhiễm làm giới truyền thông càng lúc càng hứng thú. Đây cũng là nguyên nhân khiến Tô Nhiễm tuy đã kết hôn gần ba tháng nhưng ký giả vẫn thường xuyên chụp ảnh cô.

Quyển 1 - Chương 21: Mũi tôi rất thánh

Hạ Đồng thấy sắc mặt cô chuyển lạnh, trong lòng thầm vui sướng, càng cho rằng Tô Nhiễm chỉ là một người lập dị. Hạ Đồng tựa vào ghế lần nữa, khẽ cười: "Nếu pháp luật có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn, vậy tốt nhất bà Lệ nên tìm thêm vài luật sư. Tôi cũng không ngại nói với cô, mấy ngày nay tôi đều ở cùng Minh Vũ. Ở chỗ của anh, chúng tôi không biết có bao nhiêu ân ái. Khi cô kiện tôi tội phỉ báng, tốt nhất kiện tôi thêm tội dụ dỗ chồng người khác nữa. Danh tiếng thế nào, xưa nay tôi chả quan tâm tới. Cái tôi quan tâm chỉ là Minh Vũ thôi."

Nói rõ đến không thể rõ hơn.

Sữa trong ly cuối cùng cũng nguội lạnh như trái tim Tô Nhiễm. Mấy ngày nay, đích thực Lệ Minh Vũ không về nhà. Cô muốn gọi cho anh nhưng mỗi lần cầm lấy điện thoại, cô đều không có dũng khí để nhấn vào dãy số có tên "ông xã". Cô không biết bản thân mình đang sợ điều gì, cô chỉ cảm thấy đôi khi chờ mong cũng là một loại hy vọng. Ít ra thì cô không phải nghe đáp án từ đối phương.

Nhưng Tô Nhiễm tuyệt đối không nghĩ tới, Hạ Đồng ngày hôm nay lại chạy tới nói với cô, mấy ngày nay Minh Vũ đều ở cùng cô ta!

Lòng Tô Nhiễm quặn đau, như bị người khác xát muối lên vết thương, không ngừng đau đớn. Tô Nhiễm ngược mắt nhìn người phụ nữ đối diện. Thật sự Hạ Đồng rất đẹp, dòng máu lai mang đến cho cô sự quyến rũ, mê hoặc đàn ông phạm tội. Tô Nhiễm nhạy cảm phát hiện đặc ý trong ánh mắt cô, đau đớn phút chốc ngừng lại, thay

thế bằng nghi hoặc.

"Phải không?" Tô Nhiễm tỉnh bơ nhào người về trước. Cô hít sâu một hơi, cẩn thận phân biệt mùi hương đang thoang thoảng trong không khí, khóe miệng khẽ cong: "Cô Hạ mắc chứng hoang tưởng sao?" Nếu tôi đoán không sai, mấy ngày nay cô Hạ ở khách sạn, cô không ở cùng Minh Vũ."

Hạ Đồng sừng sốt, "Cô có ý gì?"

"Cô Hạ đang ở khách sạn Hyacinthus, tôi nói không sai chứ?" Tô Nhiễm lại dựa lưng vào ghế, giọng nói dịu dàng tràn đầy tự tin.

Hạ đồng nhìn cô chằm chằm, hô hấp dần trở nên dồn dập, hồi lâu sau tức tối nói: "Cô theo dõi tôi?"

Tô Nhiễm mỉm cười lắc đầu: "Theo dõi cô? Xin lỗi, tôi rất bận. Tôi nào có thời gian mà theo dõi cô, còn nữa, tôi cần phải theo dõi cô sao? Cô Hạ mấy ngày nay ở khách sạn, nhưng lại luôn miệng nói ở cùng Minh Vũ. Cô Hạ à, cô đã trót làm vợ bé thì cũng phải làm cho xứng đáng một chút chứ? Có đạo đức nghề nghiệp không vậy cô? Minh Vũ là phương tiện cô dùng để đối phó với tôi. Vậy ít nhất cô cũng phải bịa đặt sao cho trọn vẹn, thì mới đạt được mục đích chứ?"

"Tôi, tôi bịa cái gì chứ? Tôi đích xác ở cùng Minh Vũ." Hạ Đồng mất mặt, nhìn Tô Nhiễm chằm chọc: "Tôi coi như cô ăn không được nho, đồ thừa nho chua đi? Chắc chắn cô không biết Minh Vũ lúc trên giường có bao nhiêu nhiệt tình rồi. Sáng nay, chúng tôi còn triền miên rất lâu đó nha. Minh Vũ nói, chỉ có tôi mới có thể khiến anh có cảm giác, chỉ có..."

"Biết nguồn gốc của khách sạn Hyacinthus không?" Tô Nhiễm không để ý đến những lời này, liền nhẹ giọng cắt ngang, ngữ điệu phẳng

lặng như mặt hồ.

Nếu chỉ nghe Hạ Đồng nói, Tô Nhiễm chắc chắn sẽ đau khổ tột cùng. Nhưng trong khoảnh khắc tưởng chừng đau đớn tan nát đó, cô đã nhìn thấy đặc ý trong mắt Hạ Đồng nên kéo lý trí trở lại. Hạ Đồng nếu dám chủ động tìm cô, tất nhiên đã chuẩn bị tốt mọi thứ. Trong đó có lời nói thật tất nhiên cũng phải có lời nói dối, cô đương nhiên không thể chỉ dựa vào lời nói của một mình cô ta?

Hạ Đồng không ngờ Tô Nhiễm sẽ hỏi một câu ngoài lề, gây người hồi lâu, cau mày nói: "Tôi đã nói tôi không ở khách sạn. Nguồn gốc của khách sạn thì có liên quan gì với tôi?"

Tô Nhiễm gọi phục vụ đổi một tách trà nóng, khẽ khuấy trà rồi cười nhẹ: "Yêu một người đàn ông tất nhiên phải yêu luôn thành phố anh ấy sống. Cô Hạ luôn miệng nói tâm ý tương thông với chồng tôi, làm sao đối với thành phố này một chút nhiệt tình cũng không có?" Nhân nhả uống một hớp trà nóng, rồi cô nói tiếp: "Hyacinthus là một từ có nguồn gốc từ tiếng Hy Lạp. Trong thần thoại Hy Lạp, chàng trai trẻ Hyacinthus được thần mặt trời Apollo yêu thương nhưng bị một chiếc đĩa ném trúng ngộ thương mà chết. Trong khách sạn cô Hạ ở, chắc chắn đặt đầy hoa dạ lan hương? Tên khoa học của hoa dạ lan hương cũng bắt nguồn từ Hyacinthus, có thể nói, đây là một khách sạn năm sao lấy bối cảnh thần thoại Hy Lạp, vừa vào khách sạn này có thể thấy ngay sắc tím của hoa dạ lan hương."

Hạ Đồng thở gấp: "Tôi không có tâm trạng ngồi đây nghe cô kể về lịch sử khách sạn. Chuyện này thì có gì liên quan đến đề tài của chúng ta?"

"Trên người cô Hạ vẫn còn vương lại mùi hoa dạ lan hương. Mùi của hoa này rất đặc biệt. Lẽ nào cô Hạ không ngửi được sao?" Tô Nhiễm cười tươi.

Sắc mặt Hạ Đồng hơi đổi, bất giác cúi đầu ngửi mùi trên người mình. Nhưng chính động tác này đã để lộ hành vi nói dối vừa rồi của cô ta. Cô ta ngửi thấy trên người mình ngoài mùi nước hoa vừa xịt sáng nay thì không còn mùi gì khác, lại nhìn thấy vẻ mặt của Tô Nhiễm liền thẹn quá hóa giận, "Cô đùa tôi? Mùi hoa dạ lan hương gì chứ? Lẽ nào nơi ở của Minh Vũ không thể có hoa dạ lan hương sao? Cô chưa từng đến nơi ở của Minh Vũ, dựa vào cái gì mà ngồi đây lên mặt với tôi?"

Tô Nhiễm khẽ phẩy nhẹ hương trà lên ngửi, sờ dĩ cô chọn trà là muốn mũi của mình được thanh sạch hơn. Nghe Hạ Đồng lớn tiếng, Tô Nhiễm đành cười, dường như cười cho sự thiếu cặn của cô ta, "Xem ra cô Hạ thật sự không hiểu thành phố này rồi. Vì mùi hoa dạ lan hương khá đặc biệt cho nên thành phố này chưa bao giờ trồng, chỉ có trong khách sạn Hyacinthus mới có mùi hoa dạ lan hương. Về phần cô Hạ nói nơi ở của Minh Vũ có hoa dạ lan hương..." cô nhếch miệng chế giễu, "Quả thực tôi chưa từng đến nơi ở của Minh Vũ, nhưng rõ ràng tôi hiểu anh ấy nhiều hơn cô. Vì trước giờ anh ấy đều không thích mùi thơm quá nồng, nhất là mùi hoa dạ lan hương. Từ khi còn nhỏ, anh ấy đã dị ứng với hoa dạ lan hương rồi. Cho nên mấy ngày nay anh ấy làm sao có thể ở cùng với cô nhỉ?"

Vì yêu anh nên cô tìm hiểu mọi thứ thuộc về anh.

"Cô nói lung tung gì vậy? Cô nói trên người tôi có mùi hoa dạ lan hương rồi liền dựa vào nó để kết luận tôi ở khách sạn. Đúng là hoang đường mà. Nếu vậy làm sao tôi lại không ngửi được mùi hoa dạ lan hương gì đó chứ?" Hạ Đồng như con thú nhỏ bị giẫm đuôi đang bắt đầu phản công.

Tô Nhiễm thấy cô ta mất hết bình tĩnh thì điềm tĩnh hơn, chỉ chỉ vào mũi mình, "Cô Hạ à, mũi tôi rất thính."

Vừa rồi khi Hạ Đồng nhướn người về trước, cô ta đã lưu lại mùi trong không khí. Tuy mùi này loãng như tơ nhện lại quện chung với hương vị nồng đậm của cà phê nhưng Tô Nhiễm vẫn có thể ngửi ra hương hoa dạ lan hương. Vì vậy, cô mới có thể đảo ngược tình thế.

Hạ Đồng đứng phắt dậy, buồn bực quát to: "Tôi đã nói rồi, tôi không biết mùi hoa dạ lan hương gì hết. Ngoài trừ hương cà phê, tôi chỉ ngửi thấy trên người tôi mùi...."

"Mùi nước hoa Frago." Tô Nhiễm cười, cất tiếng gọi tên nước hoa mà Hạ Đồng muốn nói. Ngoài tự tin, trong mắt cô còn có quyết tâm giành chiến thắng...

"Nước hoa hôm nay cô Hạ dùng chính là 'Mật Ái' trong bộ sưu tập mới nhất năm thuộc thương hiệu nước hoa Frago của Pháp. Loại nước hoa này số lượng có hạn. Ngoài trừ hội viên cao cấp thì người thường không mua được."

Hạ Đồng đứng bất động nhìn Tô Nhiễm, cô ta tuyệt đối không nghĩ tới một người nhà quê lại có thể nhanh chóng gọi ra tên nước hoa cô ta dùng. Loại nước hoa này sản xuất chưa tới năm mươi lọ trên toàn thế giới. Đừng nói người bình thường được dùng, ngay cả người thôi cũng đã hiếm.

Thư thả uống hết tách trà, thấy Hạ Đồng còn đang nhìn mình trân trân, Tô Nhiễm chậm rãi lắc đầu, "Chỉ tiếc, mùi hương 'Trầm Luân' mà trước đây cô từng dùng, kết hợp với mùi hương 'Mật Ái' hiện tại, khi ngửi thật sự rất khó chịu." Cô khẽ thở dài một hơi, "Hương giữa của 'Mật Ái' được điều chế từ hoa iris với vị thanh mát của chanh, còn hương cuối của 'Trầm Luân' là cây mật dứa. Tuy rằng chỉ còn vương lại rất ít nhưng vẫn đủ để làm hỏng hương thơm thuần khiết của 'Mật Ái', giống như là ma quỷ giẫm phải đuôi thiên thần vậy đó."

Hỗn hợp rất thất bại. Cô Hạ hẳn là người am hiểu về nước hoa, sao lại dùng nước hoa mới khi mà trên quần áo mình vẫn còn lưu lại mùi nước hoa khác chứ? Tuy cổ tay và vành tai có thể rửa sạch nhưng trên quần áo dù sao vẫn sẽ vương lại. Cô Hạ phạm một sai lầm rõ ràng như thế này, thật sự khiến tôi bất ngờ."

Nói xong lời này, Tô Nhiễm lảng lạng cười nhìn cô ta. Đôi mắt Tô Nhiễm sáng như ánh sao, hờ hững như dòng suối nhưng tâm tư cô không cách nào yên ổn. Tuy cô biết mấy ngày nay Lê Minh Vũ không ở cùng Hạ Đồng nhưng có một sự thật cô không thể nào quên. Đó chính là cái đêm anh say rượu, trên người anh thật sự có mùi hương "Trầm Luân" thuộc về Hạ Đồng. Điều này đủ để chứng minh, đêm mưa hai tháng trước, Lê Minh Vũ quả thực ở cùng cô ta.

Tô Nhiễm làm sao cũng không tưởng tượng ra được cảnh đó, cũng không muốn tìm hiểu đêm đó hai người họ chỉ xã giao hay là làm chuyện khác. Cô không biết, cô chỉ thấy trái tim mình nặng trĩu, thắng Hạ Đồng thì thế nào?

Chẳng qua chỉ là tự giấu mình giấu người.

Hạ Đồng nhìn Tô Nhiễm như nhìn ma nhìn quỷ, nụ cười của Tô Nhiễm trong mắt cô ta thật sự là một kiểu châm biếm, ung dung của Tô Nhiễm càng như con dao nhỏ tàn nhẫn cắt đứt những lời cô ta muốn nói. Ngày hôm nay, cô ta hoàn toàn tính sai rồi, cô ta không ngờ Tô Nhiễm sẽ dùng thái độ bình lặng để đánh cô ta không kịp trở tay.

Một lúc lâu sau, cô ta mới lên tiếng: "Thảo nào Minh Vũ không yêu cô. Cô đúng là đồ điên!" Nói xong, Hạ Đồng liền cầm giỏ xách vội vã rời đi, tựa như đang trốn tránh ôn thần.

Tô Nhiễm vẫn ngồi yên tại chỗ, nhìn bóng dáng Hạ Đồng bỏ đi. Nụ

cười ung dung trên môi chuyển thành đau xót chán nản. Đúng lúc này, điện thoại cô vang lên, là An Tiểu Đóa gọi.

"Sao rồi? Cô ta có làm gì cậu không? Người phụ nữ đó là ai? Không phải là tình nhân Lê Minh Vũ nuôi dưỡng bên ngoài chứ? Nếu vậy, mình cần phải cho anh ta mất mặt mới được, quá..."

"Tiểu Đóa..." Tô Nhiễm biết An Tiểu Đóa lo lắng, nhẹ nhàng nói: "Mình không sao, chỉ là kẻ điên đụng phải người không bình thường thôi."

Khi Tô Nhiễm rời khỏi quán cà phê, những bông tuyết rơi xuống mái tóc cô. Áo khoác dài màu trắng không giấu được nỗi cô đơn trên gương mặt cô. Cô hít vào thật sâu, bông tuyết hòa lẫn với hương vị của thành phố, là mùi hương mà cô yêu thích.

Đúng vậy, cô rất yêu anh, cho nên cô cũng yêu thành phố này vô cùng.

Cô lê bước qua từng khung cửa sổ bằng kính. Sau lưng cô, một chiếc xe sang trọng màu tối chậm rãi chạy theo, không nhanh cũng không chậm, không ngừng lại cũng không vượt qua...

Quyển 2 - Chương 1: Tiêu Diệp Lỗi

Em biết, ngay khoảng khắc em rung động đã định trước em là người thua cuộc trong tình yêu. Em yêu anh, không liên quan đến ngày tháng, cũng không liên quan đến phong tình, lại càng không liên quan đến anh. Chán nản và buồn đau trong lòng em tựa như hạt nước thấm vào đá, chỉ mong anh có thể cho em một phần yên tĩnh là được. Lúc này, em thà rằng mình xoay người rời đi, cũng không muốn anh thấy những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má em....

Xe lửa dừng lại, tuyết rơi trắng xóa dường như cũng ngừng theo.

Tô Nhiễm đứng ở sân ga vắng người chinh chang áo khoác, nhìn những tòa nhà xa xa dưới màn tuyết trắng xóa, cô nở nụ cười từ tận đáy lòng. Mỗi khi buồn, nơi đầu tiên mà cô nghĩ đến chính là đây.

Xe lửa màu đỏ chậm rãi lăn xa, trả lại sự yên tĩnh vốn có của đất trời.

Tô Nhiễm nhắm hai mắt, hít thật sâu mùi hương se lạnh ngọt ngào thân quen. Sân ga ngoài trời này được cư dân địa phương dựng lên tạm thời. Xa xa nhìn lại, chiếc xe lửa nhỏ như bước ra từ trong thế giới thần tiên, xa hơn nữa là cối xay gió màu trắng. Gió thổi phất qua, cánh quạt cũng chậm chậm xoay tròn như cách điệu thêm cho thị trấn nhỏ này.

Thị trấn Hoa Điền là nơi Tô Nhiễm sinh sống trong suốt mười năm qua. Nơi đây nằm gần sát thành phố nhưng vì bảo vệ môi trường

nên có rất ít đường dành cho xe ô tô. Vì vậy, mỗi khi Tô Nhiễm về đây đều phải ngồi trên chiếc xe lửa nhỏ màu đỏ ấy, như là từ thành phố bước vào thế giới thần tiên đầy hạnh phúc.

Thị trấn nhỏ này yên ả và thanh bình vô cùng, chính là nơi như trong câu thơ "Xuân hữu bách hoa hạ hữu nguyệt, thu hữu lương phong đông hữu tuyết [1] ". Đây cũng là chính nơi mà mẹ Tô Nhiễm ở, tám tuổi cô theo mẹ đến thị trấn nhỏ này. Sau đó, mẹ cô gặp được bố dượng Tiêu Quốc Hòa, hai người liền định cư luôn tại đây.

[1] Xuân hữu bách hoa hạ hữu nguyệt, thu hữu lương phong đông hữu tuyết: Xuân có trăm hoa hè có trăng, thu có gió mát đông có tuyết.

Đẩy cửa bước vào sân, Tô Nhiễm liền thấy bố dượng uống rượu. Ông ngồi trên chiếc xích đu dưới tàng của đám dây leo vốn đã khô héo từ lâu, chờ tỉnh bớt hơi rượu. Thấy Tô Nhiễm về, ông liền xăm soi, lè nhè: "Tôi còn tưởng rằng cô nhận lại người ba có tiền thì không về nữa chứ."

Ánh nắng ngày đông ấm áp chiếu sáng Tô Nhiễm. Áo khoác trắng trên người càng ánh thần sắc cô thêm trắng nhợt. Nghe vậy, cô liền bước lên trước, khẽ nói, "Chú Tiêu, chú nghĩ nhiều quá rồi." Lại thấy sắc mặt của ông, cô bất đắc dĩ nói: "Sao đến bây giờ mà chú vẫn còn uống nhiều rượu như vậy?"

"Thì sao? Cô còn muốn quản cả tôi? Tôi thích uống thì uống!" Tiêu Quốc Hòa vừa nghe liền nổi nóng, đỏ mặt tía tai mà quát Tô Nhiễm, rồi bực mình đưa tay hướng về cô....

"Đừng có nói nhiều, mau đưa tiền sinh hoạt của hai tháng này ra đây."

Tô Nhiễm căn môi, lấy bóp tiền trong giỏ xách ra, rồi rút từ đó một tờ tiền mệnh giá lớn đưa cho Tiêu Quốc Hào, "Chú Tiêu, chú lớn tuổi rồi. Sau này, chú uống ít thôi ạ."

Kể ra, Tiêu Quốc Hào cũng là một nhân tài. Ông là người địa phương ở thị trấn Hoa Điền. Dân ở đây, ai cũng biết Tiêu Quốc Hào có tiếng về trồng trọt. Bất kể cây cối, hoa cỏ nào chỉ cần qua tay ông thì chắc chắn sẽ sinh sôi tươi tốt vô cùng. Nhưng đáng tiếc có một năm chính phủ lấy đất để xây dựng công trình công cộng, đúng lúc lấy ngay mảnh vườn của ông, từ đó Tiêu Quốc Hào suy sụp chán nản. Hằng ngày chỉ biết làm bạn với rượu, mọi thứ trong nhà đều nhờ vào một mình Tô Ánh Vân chống đỡ.

Ý tốt của Tô Nhiễm qua lỗ tai của Tiêu Quốc Hào lại thay đổi tính chất vốn dĩ của nó, ông nhú mày nhìn cô, "Sao? Cô sợ tôi chết để một mình mẹ cô lẻ loi à? Bây giờ cô nhận lại ba mình rồi, là cô bà nhà họ Hòa, tôi càng không thể chết được." Nói, rồi đếm tiền cầm trong tay, lắc đầu, "Sao lại ít thế này nhỉ? Cô bây giờ đã là phu nhân của nghị sĩ gì đó rồi, tiền sinh hoạt sao vẫn không tăng thêm hả?"

Vừa dứt lời, ông liền giật lấy bóp tiền của Tô Nhiễm, rồi lấy hết tiền giá trị lớn có trong đó ra, "Rõ là keo kiệt, cô về nhà mẹ ruột mình mà mang ít tiền như vậy ư? Nghị sĩ gì đó không cho cô tiền xài à?"

"Chú Tiêu, con...."

"Phải Tiểu Nhiễm về không? Vào mau đi con." Trong phòng truyền ra tiếng nói dịu dàng của Tô Ánh Vân.

Phật đường, thoang thoang hương thơm, ánh sáng phản chiếu từ cửa thủy tinh soi lên người Tô Ánh Vân, mơ hồ như hư ảo.

Tô Ánh Vân tuy đã có tuổi nhưng năm tháng vẫn không lấy đi vẻ mỹ

lệ của bà. Sự tĩnh tâm trong bà tựa như nụ cười của bà, vĩnh viễn đều thanh tao như vậy. Thấy Tô Nhiễm đi vào, bà nhẹ nhàng đặt mõ đang cầm trong tay mình sang một bên, mỉm cười nói, "Con mau đến thắp một nén nhang khấn cầu Bồ Tát đi."

Tô Nhiễm nghe lời, tiến lên trước. Tuy cô không biết nên khấn xin điều gì nhưng vẫn làm theo. Thắp nhang xong, cô ngồi xuống đệm cỏi cạnh Tô Ánh Vân, rồi im lặng nằm lên đùi bà. Từ nhỏ đến lớn cô rất thích như thế này, được mẹ cô dịu dàng vuốt ve mái tóc. Giây phút này dường như mọi phiền não đều biến mất.

Tô Ánh Vân cười, hiền từ vỗ về cô. Bà biết cô có tâm sự, hồi lâu sau mới điềm đạm hỏi: "Sao vậy con? Con về bất ngờ như vậy đã nói với Lệ Minh Vũ chưa?"

Tô Nhiễm như một chú mèo nhỏ, lười biếng nhắm mắt lại, "Anh ấy biết ạ." Cô nói dối chỉ vì không muốn mẹ lo lắng.

Không ai hiểu con bằng mẹ. Tô Ánh Vân biết tâm tư của Tô Nhiễm, khẽ thở dài, rồi cũng không nói gì.

Một lúc lâu sau, Tô Nhiễm ngẩng đầu, dăm chiêu nhìn Phật đường thờ cúng Bồ Tát, thì thầm, "Mẹ, Bồ Tát thật sự có thể nghe được tiếng lòng thế gian sao? Họ ở trên cao mà thế gian lại nhiều người như vậy, họ đều có thể nghe thấu hết tiếng lòng của mọi người sao ạ?"

Tô Ánh Vân khẽ cười, "Con gái, thành tâm tất linh."

Tô Nhiễm quay đầu nhìn mẹ, nụ cười của bà mãi mãi là ấm áp nhất.

"Mẹ, con không rõ tại sao mẹ luôn thờ phụng thần linh. Nhiều năm như vậy, mẹ luôn ở Phật đường, chú Tiều cũng vì vậy mà không vui."

Tô Ánh Vân đứng dậy, điều chỉnh lại nén nhang mà Tô Nhiễm vừa đốt, nói khẽ: "Con người gặp phải sợ hãi mới thay đổi, bằng không sẽ bội phần cô độc. Mẹ chỉ muốn loại bỏ nghiệp chướng của nửa đời trước, vì mẹ mà cũng vì ba con."

"Loại bỏ nghiệp chướng của mẹ và ba? Mẹ, con không hiểu." Tô Nhiễm lần đầu tiên nghe bà nói những lời này.

Tô Ánh Vân im lặng nhìn cô, "Đều là chuyện đã qua, mọi việc có nhân tất có quả. Mẹ ở đây ăn chay niệm Phật để loại bỏ nghiệp chướng, chính vì không muốn con phải chịu quả này. Con đừng hỏi nhiều nữa."

Tô Nhiễm hiểu tính mẹ mình, chỉ cần bà không muốn nói, người khác dùng cách gì cũng hỏi không được. Cô ngẫm nghĩ đôi chút, muốn hỏi khéo nhưng thấy một bóng dáng xuất hiện ở cửa Phật đường...

"Diệp Lỗi..." Tô Nhiễm sững sốt, anh về nước lúc nào?

Tiêu Diệp Lỗi là con trai ruột của chú Tiêu, nhỏ hơn Tô Nhiễm ba tuổi. Từ khi Tô Nhiễm theo mẹ tái hôn đến ở nhà họ Tiêu thì đã biết cậu em trai trên danh nghĩa này, khoảng đầu mới đến rất khó sống chung với anh. Tính tình của anh rất khó nắm bắt nhưng anh khá thẳng thắn. Có điều sống chung một thời gian, Tiêu Diệp Lỗi cũng tiếp nhận người chị gái này, dần dần trở nên rất tốt. Sau này, Tô Nhiễm học đại học, còn Tiêu Diệp Lỗi cũng được mẹ ruột mình cho đi du học, không ngờ hôm nay lại gặp anh ở nhà.

Nghe Tô Nhiễm kêu mình, Tiêu Diệp Lỗi đi ra từ sau cửa. Anh hai mươi tuổi, vóc người cao lớn khỏe mạnh, nhìn anh có vẻ già dặn hơn so với tuổi của mình. Anh nhìn Tô Nhiễm, không vui nói, "Tô Nhiễm, từ nay về sau đừng gọi tên tôi nữa." Nói xong, xoay người đi

khỏi phòng.

Tô Nhiễm sững sờ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Tô Ánh Vân đi lại, nói nhỏ, "Đuổi theo nó hỏi thử đi con."

Tô Nhiễm gật đầu, cũng ra khỏi phòng.

Tiêu Diệp Lỗi đi thẳng một mạch, không quay đầu lại, cũng không để ý Tô Nhiễm đuổi theo phía sau. Tuyết lại bắt đầu rơi, Tô Nhiễm bước nhanh hơn, cuối cùng cũng vượt qua anh, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn cản trước mặt anh...

"Diệp Lỗi, lời cậu vừa nói là có ý gì?"

Tiêu Diệp Lỗi đứng yên, bông tuyết rơi xuống gương mặt anh tuấn của anh. Rõ ràng là anh đang tức giận vô cùng, nghiêng chặt răng, thấy Tô Nhiễm hỗn hển đuổi theo, anh kéo mạnh cánh tay cô, khuôn mặt tuấn tú gần như dán sát gương mặt cô, "Chị đuổi theo tôi làm gì? Không phải chị rất có khí phách sao? Vì sao thừa dịp tôi ở nước ngoài mà về nhận lại thân phận giàu có của mình? Vì sao phải gạt tôi lấy người đàn ông khác?"

Tô Nhiễm bị anh kéo chặt cánh tay nên đau, lại thấy lời nói của anh mơ hồ, vừa muốn giãy ra, lại nghe đến một giọng nói trầm thấp nồng đậm vang lên không xa, tựa như là âm thanh ma quỷ vọng về...

"'Người đàn ông khác' trong miệng cậu chính là anh rể của cậu, là chồng hợp pháp của Tô Nhiễm!"

Tô Nhiễm cả kinh, quay đầu nhìn lại, trái tim vốn đang bình lặng liền kinh sợ dậy sóng...

Chính là Lệ Minh Vũ!

Anh bước xuống từ xe MPV, trên người anh là chiếc áo khoác màu nâu nhạt, bên trong vẫn là âu phục màu tối như mọi khi, áo khoác anh không cài nút, thân hình to lớn đứng dưới màn tuyết càng như thần linh. Anh bước từng bước về phía Tô Nhiễm và Tiêu Diệp Lỗi. Mỗi bước đi của anh tựa như người sáng lập nên trời đất vạn vật, tất cả chúng sinh đều không thoát khỏi lòng bàn tay của anh....

Quyển 2 - Chương 2: Hai người đàn ông dưới tuyết rơi

Tuyết rơi làm mờ cả đôi mắt.

Tô Nhiễm sững sờ đứng yên tại chỗ, cô không ngờ lại gặp Lê Minh Vũ ở thị trấn Hoa Điền. Thoáng chốc cô ngây người, trái tim cô không ngừng rộn ràng đánh mạnh vào ngực, đau đớn cả cõi lòng.

Tiêu Diệp Lỗi vẫn nắm chặt cánh tay Tô Nhiễm như cũ, ánh mắt chăm chăm nhìn Lê Minh Vũ lộ rõ thù địch và đề phòng.

Lê Minh Vũ dừng bước trước mặt hai người, vẻ mặt anh bình tĩnh đến khó tin, như thể anh đang nhìn một cảnh không hề liên quan đến bản thân. Anh chỉ chậm rãi giơ tay, một cử động đơn giản nhưng tràn đầy quyền uy không cho phép chống đối...

"Tô Nhiễm, qua đây". Bốn chữ êm đềm điềm tĩnh cất lên từ đôi môi mỏng của anh, ngữ điệu đều đều như thường.

Tô Nhiễm không cách nào phân biệt anh đến thị trấn Hoa Điền làm việc hay đến đây để tìm cô. Xác suất của khả năng sau là vô cùng nhỏ mà cô cũng không dám tham lam mong đợi xa vời. Cô quay đầu khẽ nói với Tiêu Diệp Lỗi, "Diệp Lỗi, cậu không phải con nít. Đừng làm loạn nữa, mau buông tôi ra đi."

"Tô Nhiễm, tôi có thể thấy chị lấy anh ta chẳng hề hạnh phúc, vì sao? Tôi thật sự không hiểu vì sao chị muốn lấy anh ta!" Tiêu Diệp Lỗi không định buông tay, vẻ mặt anh vô cùng lo lắng.

"Diệp Lỗi, tôi...um..." Tô Nhiễm vừa mới gọi tên anh, còn chưa nói hết câu thì cảm thấy cả người mình bị kéo mạnh qua. Ngay lập tức, đầu cô hơi choáng váng va vào lồng ngực đàn ông rắn chắc, hương hổ phách dịu nhẹ quen thuộc vây lấy cô.

Cô hoảng sợ ngẩng đầu. Trên đỉnh đầu, đôi mắt tinh anh của Lê Minh Vũ thâm trầm nhìn cô, đáy mắt anh càng thêm đen thẳm.

"Anh buông Tô Nhiễm ra!" Tiêu Diệp Lỗi xông lên trước, vừa mới đưa tay ra liền bất ngờ bị Lê Minh Vũ nắm chặt lấy.

Tô Nhiễm kinh hãi, muốn mở miệng khuyên can, thì nghe thấy Lê Minh Vũ nói với Tiêu Diệp Lỗi, giọng nói trầm thấp đáng sợ...

"Với tư cách là anh rể của cậu, tôi cần phải nhắc cậu một điều. Tô Nhiễm chỉ là chị gái của cậu, cậu không được phép gọi thẳng tên họ cô ấy. Còn nữa, cô ấy có hạnh phúc hay không cũng chỉ liên quan đến tôi, không liên quan đến cậu. Chị cậu lấy tôi là vì yêu tôi, cậu nghe hiểu không?" Lê Minh Vũ nói xong, hung hãn thả tay Tiêu Diệp Lỗi.

Tiêu Diệp Lỗi nhìn anh trân trối, hít thở dồn dập.

"Chúng ta đi." Lê Minh Vũ không muốn nói thêm với Tiêu Diệp Lỗi, kéo cánh tay Tô Nhiễm đi về phía xe MPV.

Bước chân anh rất lớn, cô thất tha thất thểu đi theo.

"Lê Minh Vũ, anh đứng lại đó cho tôi!" Phía sau, Tiêu Diệp Lỗi hét to.

Lê Minh Vũ bỏ ngoài tai, không màng dừng chân.

Tiêu Diệp Lỗi nắm chặt tay, sai bước lớn đuổi theo, lạnh lùng nói:

"Không phải chị ấy yêu anh mà là sợ anh!"

Lần này, Lê Minh Vũ dừng bước, bàn tay đang nắm cánh tay Tô Nhiễm bất giác buộc chặt. Cô đau đến cau mày, thấy Tiêu Diệp Lỗi xót xa đang muốn lên tiếng, Tô Nhiễm liền lắc đầu: "Diệp Lỗi, cậu về nhà đi. Đừng giờ tính trẻ con nữa mà."

"Tô Nhiễm, tôi..."

"Tô Nhiễm, em lên xe trước." Không đợi Tiêu Diệp Lỗi nói xong, Lê Minh Vũ nhìn cô ra lệnh, giọng nói anh đầy lạnh lùng.

"Minh Vũ, Diệp Lỗi chỉ là quá..."

"Lên xe." Anh không để cô cơ hội nói hết, ngữ điệu chuyển lạnh.

Tô Nhiễm lo lắng nhưng cũng không dám cãi lời anh, đành cắn môi bước lại xe đang đậu cách đó không xa.

Tiêu Diệp Lỗi thấy vậy càng thêm bức mình, muốn bước đuổi theo Tô Nhiễm nhưng Lê Minh Vũ trầm tĩnh chặn anh lại, bàn tay níu chặt lấy cổ áo anh, ánh mắt phẫn nộ nhìn thẳng Tiêu Diệp Lỗi. So với lửa giận trong đôi mắt Tiêu Diệp Lỗi thì đôi mắt Lê Minh Vũ càng như ma quỷ, tương phản giữa lo lắng và điên cuồng...

"Cảnh cáo cậu, để tôi thấy cậu lôi lôi kéo kéo Tô Nhiễm lần nữa, tôi sẽ đánh gãy hai tay cậu."

Quyển 2 - Chương 3: Con nhỏ xấu xa

Tiêu Diệp Lỗi nghe xong liền cười nhạt, đẩy anh ra, cầm lấy một cục gạch...

"Lệ Minh Vũ anh muốn đánh tôi đúng không? Qua đây, cầm cái này đập đầu tôi đi." Nói rồi đem cục gạch nhét vào tay Lệ Minh Vũ. "Anh đập đi, trừ khi tôi bể đầu, nếu không thì không xong với tôi đâu."

Lệ Minh Vũ nhìn hành động và cố chấp của anh mà bật cười, tóm lấy anh lần nữa, khoe miệng khẽ nhếch một nụ cười như có như không, "Thằng nhóc này, còn chưa chịu thôi. Được, để tôi xem không xong thì cậu tính thế nào."

Rất ít người có can đảm đối đầu và tranh luận trực tiếp cùng anh. Trong giới chính trị, ai cũng ngoài mặt thì hài hòa nhưng sau lưng lại ngấm ngầm giở trò. Tiêu Diệp Lỗi dám thẳng thắn đôi co với anh như vậy khiến anh phải nhìn bằng con mắt khác.

"Lệ Minh Vũ, tôi nói cho anh biết, vĩnh viễn tôi cũng không gọi anh là anh rể. Tô Nhiễm..."

Tiêu Diệp Lỗi còn chưa nói xong, liền nghe cách đó không xa tiếng kêu sợ hãi của Tô Nhiễm. Hai người đàn ông vô thức buông lỏng tay, nhìn theo hướng phát ra tiếng. Dưới tuyết rơi, Tiêu Quốc Hào say khướt, chân đẫm đá chân chiêu chạy tới, nét mặt ông hừng hực lửa giận, trong tay ông cầm theo một cái xẻng.

Xa hơn chút nữa chính là Tô Ánh Vân, bà thờ hồn ha hồn hển đuổi

theo, thấy Tô Nhiễm liền la to, "Tiểu Nhiễm, cản chú Tiêu con lại, đừng để tới gần Diệp Lỗi."

Ánh mắt Lê Minh Vũ tối sầm, còn Tiêu Diệp Lỗi thì ngậy ra tại chỗ.

Tô Nhiễm theo bản năng tiến lên cản Tiêu Quốc Hào, vội hỏi: "Chú Tiêu, chú muốn làm gì?"

"Cô tránh ra cho tôi. Hay lắm, các người đều gạt tôi phải không? Coi tôi là đồ bỏ đi, cái gì cũng không biết?" Tiêu Quốc Hào xô mạnh Tô Nhiễm, hướng về Tiêu Diệp Lỗi đang đứng cách đó không xa, điên cuồng hét to, "Thằng nhóc này, lúc trước anh hứa với tôi ra nước ngoài học kinh tế, tôi mới đồng ý để anh gặp mẹ anh. Kết quả anh lại đi học nông nghiệp gì đó. Lẽ nào đời ba anh làm nông dân còn chưa đủ, anh còn muốn tiếp tục làm ư? Hôm nay tôi không đánh chết anh không được!"

"Chú Tiêu, chú khoan nóng đã." Tô Nhiễm cũng hiểu được chút ít, nhưng hiện tại không phải lúc để giải thích. Tiêu Quốc Hào chỉ cần vừa uống rượu thì liền giống như người điên, cô quay đầu gọi to Tiêu Diệp Lỗi, "Diệp Lỗi, cậu đi trước, đi nhanh lên đi."

Khi cô còn nhỏ đã từng chứng kiến Tiêu Quốc Hào đánh Tiêu Diệp Lỗi, nghĩ tới là cô đã thấy sợ. Tiêu Quốc Hào mỗi lần uống rượu đều đánh thẳng tay. Lần đó, vì Tiêu Diệp Lỗi nhớ mẹ mình mà suýt nữa đã bị ông đánh chết. Đừng nghĩ hiện tại Tiêu Quốc Hào đã già nhưng thật sự khi ông ra tay, Tiêu Diệp Lỗi phải cố gắng hết sức mới có thể chống đỡ.

Tô Ánh Vân cũng đuổi theo, dốc sức kéo Tiêu Quốc Hào, tình cảnh hỗn loạn cực kỳ.

"Ba, ba đang làm gì? Con học nông nghiệp thì sao?" Tiêu Diệp Lỗi

đương nhiên không dám lại gần, nhưng cũng không đành lòng rời đi, trong lòng anh cảm thấy oan ức vô cùng.

"Anh là đồ cận bã, tôi coi như không có đứa con như anh. Hôm nay tôi thà đánh chết anh, cũng không để anh bước theo vết xe đổ của mình. Các người tránh ra cho tôi." Tiêu Quốc Hào vừa nghe càng thêm tức giận, đẩy mạnh Tô Ánh Vân sang một bên.

"Chú Tiêu, chú bình tĩnh một chút. Diệp Lỗi..."

Tô Nhiễm còn chưa nói hết liền bị tát mạnh một cái vào má, đau đớn dữ dội thấm thoát lan rộng. Cô đứng chết sững, đôi môi đỏ mọng run rẩy hứng lấy bạt tai của Tiêu Quốc Hào.

Tô Ánh Vân nhìn thấy liền phát rồ, tiến lên khóc to đâm vào Tiêu Quốc Hào.

Tiêu Diệp Lỗi cũng bước nhanh lại, nóng nảy la to: "Ba, ba điên rồi?"

"Tôi chỉ biết con nhỏ xấu xa này khuyên anh đi học nông nghiệp. Từ nhỏ đến lớn, anh chỉ nghe một mình lời nó nói. Con nhỏ xấu xa, cô từ nhỏ ăn của tôi uống của tôi, đã không biết đền ân thì thôi, cô còn muốn hủy cả đời Diệp Lỗi, tôi đánh chết con nhỏ xấu xa này..." Tiêu Quốc Hào uống rượu vào thì khỏe vô cùng, dốc sức đẩy Tô Ánh Vân và Tiêu Diệp Lỗi sang bên, giơ cái xẻng trong tay về phía Tô Nhiễm...

"A..."

"Ba, đừng mà..."

Trong chốc lát, tiếng kêu sợ hãi của Tô Nhiễm cùng thanh âm cuồng loạn của Tô Ánh Vân và Tiêu Diệp Lỗi trộn lẫn vào nhau, nhưng lại nhanh chóng im bật.

Tô Nhiễm không kịp tránh, chuẩn bị nhận lấy đau đớn thì cảm thấy mình được một người đàn ông ôm vào lòng. Sau đó, liền nghe thấy người đó rên lên một tiếng...

Quyển 2 - Chương 4: Đừng có làm bộ làm tịch

Tuyết rơi càng lúc càng dày, xung quanh đều là âm thanh ồn ào, nhưng trong lỗ tai Tô Nhiễm chỉ còn tiếng tim đập vững chãi của anh, từng nhịp từng nhịp tựa như cây búa giáng vào màng tai cô, hương hổ phách dễ chịu nhuộm đầy áo khoác anh, bàn tay anh chú ý che chở đầu cô. Mùi hương quen thuộc theo động tác của anh tiến sâu rồi lấp đầy phổi cô, thay thế giá lạnh của băng tuyết.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi khi đã kết thúc Tô Nhiễm mới định thần lại. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại thấy vầng trán anh tuấn của Lê Minh Vũ cau chặt.

"Minh Vũ..." Cô sợ đến độ hồn vía đều bay hết phân nửa. Cái xẻng trong tay Tiêu Quốc Hào tàn nhẫn đập vào cánh tay trái của anh, xem chừng lực đạo này không nhẹ. Cô bặm chặt miệng mình lại, còn hốc mắt đỏ hoe, trái tim cô đập mạnh như muốn rơi ra ngoài, cảm giác còn đau đớn hơn cả chính mình bị đánh.

"Ba..." Tiêu Diệp Lỗi xông lên trước liều mạng ôm ông. "Ba điên rồi, làm sao ngay cả anh rể ba cũng đánh chứ?" Không ngờ anh lại kêu Lê Minh Vũ một tiếng anh rể.

"Buông ra, thằng nhóc này, anh bị con nhỏ xấu xa kia làm cho hư rồi!" Tiêu Quốc Hào nói xong còn muốn giơ tay đánh Tô Nhiễm.

Cái xẻng trong tay thoáng chốc bị Minh Vũ xoay người bắt lấy, lưỡi xẻng sắc bén cắt đứt lòng bàn tay của anh. Tô Nhiễm hoảng hốt kêu lên một tiếng, nước mắt cũng nhanh chóng tuôn rơi, "Minh Vũ, anh

buông ra, anh mau buông ra đi."

Hành động của anh không chỉ làm Tiêu Diệp Lỗi khiếp sợ mà cũng khiến Tiêu Quốc Hào hết sức kinh hãi, làm ông dần dần tỉnh táo lại, cổ ông ửng đỏ thờ hốt hốt nhìn Lê Minh Vũ.

"Tô Nhiễm nếu gọi chú một tiếng chú, tôi liền kính chú một lần." Đôi mắt Lê Minh Vũ hầu như bốc hỏa, lạnh mặt nhìn xuống Tiêu Quốc Hào, "Tô Nhiễm gả cho tôi thì là người của tôi, muốn đánh cũng không đến lượt chú đánh."

Đây là lần đầu tiên Tô Nhiễm nhìn thấy anh nổi giận, giọng nói tuy rằng vẫn trầm thấp như vậy nhưng rõ ràng anh đang phẫn nộ. Thoáng chốc, cô sửng người.

Tiêu Quốc Hào dường như bị khí thế của anh dọa sợ, ông buông xẻng ra, xẻng rơi trên mặt tuyết, máu đỏ thấm ướt mặt tuyết trắng.

"Con, con không sao chứ?" Tô Ánh Vân vội vàng tới gần, nhưng khi nhìn thấy rõ ràng bề ngoài của Lê Minh Vũ, bà lại càng hoảng sợ. Bất chợt, bà lui về sau hai bước, ánh mắt vốn đang lo lắng chứa đầy sợ hãi, "Con, con..."

"Mẹ, mẹ sao vậy ạ?" Tô Nhiễm sắp điên rồi, đầu tiên là cha dựng sau đó là mẹ, thế này là sao?

Lê Minh Vũ nhìn Tô Ánh Vân, dường như đối với vẻ mặt như là thấy quỷ của bà, anh không cảm thấy có gì lạ. Ánh mắt anh chậm rãi khôi phục lại nhất quán trầm tĩnh, thản nhiên nói, "Con không sao, con dẫn Tô Nhiễm về. Hôm nào sẽ về thăm hỏi sau ạ." Nói xong, liền khẽ khom người lễ phép trước Tô Ánh Vân, nắm tay Tô Nhiễm rời khỏi.

"Dì Vân, dì sao vậy ạ?" Tiêu Diệp Lỗi tiến lên đỡ cơ thể đang run rẩy

của bà, lo lắng hỏi.

Tô Ánh Vân nhìn chiếc xe MPV đang lăn bánh nhanh trên mặt tuyết trắng, hồi lâu không nói gì. Trong lòng bà vô cớ nghi hoặc và sợ hãi tăng cao. Quá giống, làm sao anh lại có thể giống như vậy chứ? Đây là lần đầu tiên bà nhìn gần anh, anh không phải họ Lê sao?

*

Trong xe MPV, Tô Nhiễm cẩn thận băng bó vết thương cho Lê Minh Vũ. Nước mắt giọt trước giọt sau rơi trên mu bàn tay anh.

Hôm nay anh làm sao vậy? Bỗng nhiên xuất hiện, rồi bỗng nhiên ngăn cản bố dựng đánh cô, không phải anh đã nói tình cảm của cô đối với anh một đồng cũng không đáng sao? Vậy hôm nay là chuyện gì xảy ra?

Nước mắt nóng bỏng làm Lê Minh Vũ cau mày, thấy vết thương đã băng bó xong, anh liền rút tay về, rồi cởi áo khoác ra, động tác có vẻ hơi vụng về. Tô Nhiễm thấy vậy, vội vàng giơ tay lên lau nước mắt rồi giúp anh, cánh tay anh có lẽ cũng bị thương.

Nhưng không ngờ, Lê Minh Vũ chẳng những không nhận lấy tình cảm của cô mà còn dốc sức đẩy mạnh cô ra.

"A..." Cả người Tô Nhiễm va vào cửa xe, đau đến độ khế kêu một tiếng.

Tài xế phía trước qua kính xe kinh hoàng nhìn thoáng ra đằng sau.

"Minh Vũ..."

"Đừng có làm bộ làm tịch trước mặt tôi." Lê Minh Vũ cau mày lộ rõ

chán ghét.

Tô Nhiễm cắn chặt môi. Cô không biết làm sao mình lại đắc tội với anh, nước mắt không ngừng tụ lại quanh khóe mắt, rồi nhanh chóng lăn dài...

Xin lỗi pà con, lag quá. Giờ mới post được >""

Quyển 2 - Chương 5: Chị em bất hòa

Khi màn đêm buông xuống, nhà họ Hòa cũng trở nên náo nhiệt, quán gia chỉ huy người làm bung đủ mọi món ăn lên để khai tiệc.

Hòa Tấn Bằng ở vị trí chủ tiệc, ngồi lần lượt bên tay trái ông là Lê Minh Vũ và Tô Nhiễm, bên tay phải là Bạch Sơ Diệp và Bạch Lâm. Bạch Lâm là em trai của Bạch Sơ Diệp, là cậu trên danh nghĩa của Tô Nhiễm và Hòa Vy. Dựa vào quan hệ chị em, ông ta cũng vào làm ở công ty nhà họ Hòa, giúp quản lý một số công việc kinh doanh. Hòa Vy không biết đã đi đâu, mãi đến buổi tối vẫn chưa thấy xuất đầu lộ diện.

"Nào, chúng ta vì Lê Minh Vũ dành được thế thượng phong trong đợt tranh cử chức bộ trưởng, có thể chiến thắng ngay ở trận đầu mà cạn ly này." Hòa Tấn Bằng nâng ly đầu tiên, thần sắc vô cùng vui mừng.

Lê Minh Vũ vừa muốn nâng ly, Tô Nhiễm ngồi cạnh bên khẽ nói: "Ba, cánh tay Minh Vũ bị thương, hay để anh ấy lấy trà thay rượu đi ba."

Hòa Tấn Bằng vừa nghe, liền cười ra tiếng, "Nhìn con bé này xem, mới lấy chồng chưa bao lâu, tâm tư chỉ biết nghĩ đến chồng mình thôi. Minh Vũ à, con nhất định không được phụ cô con gái này của ba, nó quả là một lòng một dạ với con."

"Ba..." Tô Nhiễm chẳng qua là lo lắng vết thương của anh, không có ý gì khác.

Lê Minh Vũ ra lệnh cho tài xế chạy thẳng từ thị trấn Hoa Điền đến

nhà họ Hòa. Suốt dọc đường đi, anh chẳng nói tiếng nào. Tô Nhiễm đoán không ra rốt cuộc anh đang suy nghĩ điều gì, nên tự nhiên cũng không dám hỏi. Kỳ thực, cô rất muốn biết ý nghĩ của anh, thí dụ như làm sao gặp anh ở thị trấn Hoa Điền, hay như vì sao khi mẹ thấy anh lại có phản ứng khác thường? Còn nữa chính là, cô từng đề nghị qua việc về nhà họ Hòa, nhưng lần trước anh đã nói rõ mình rất bận, hôm nay làm thế nào có thời gian dẫn cô về nhà họ Hòa?

Rõ ràng ba cô hết sức vui khi gặp anh, hai người ở phòng sách nói chuyện rất lâu, mãi đến giờ ăn mới ra ngoài. Tô Nhiễm biết hai người không nói gì ngoài chuyện liên quan đến tuyển cử.

Lần này về nhà, dù ít dù nhiều cô cũng thấy lo lắng, nghe ba nói chị cô đã từ Milan trở về, cô chỉ lo giáp mặt chị mình. Nhưng may thay, vì tuần lễ thời trang ở Milan vừa kết thúc, chị cô còn bận rộn lựa chọn chuyên đề cho tạp chí, có lẽ đêm nay sẽ không về.

Lệ Minh Vũ thản nhiên cười, nâng ly rượu, rồi nghiêng đầu nói với Tô Nhiễm: "Hiếm khi có được ngày như hôm nay cùng sum họp với mọi người trong gia đình, vết thương anh không sao, em yên tâm."

Tô Nhiễm ngây ngẩn nhìn anh, thoáng chốc lạc lối trong đôi mắt đen láy đang mỉm cười, phải anh đang cười không? Nhưng trên xe rõ ràng anh rất tức giận mà, thậm chí còn không cho phép cô đến gần.

Bạch Sơ Diệp ngồi đối diện nhìn cảnh này, cười mỉm chi, "Tấn Bằng, em thấy Minh Vũ cưng Tiểu Nhiễm vô cùng. Anh nhìn coi, đây không phải phu xướng phụ tùy thì là gì?"

Đôi má Tô Nhiễm ửng hồng, cũng vội vàng nâng ly, "Thôi mà dì Diệp, ly này con kính dì được không ạ?"

"Con bé này." Đôi mắt Hòa Tấn Bằng tràn đầy yêu thương, cười to,

rồi uống cạn sạch ly rượu.

Đặt ly rượu xuống, Hòa Tấn Bằng nhìn Lê Minh Vũ, "Vết thương của con có vẻ rất sâu." Rồi quay qua nhìn Tô Nhiễm, sắc mặt ông đột nhiên không vui, "Con là con gái của Hòa Tấn Bằng, Tiêu Quốc Hào lại cả gan đánh con?"

"Ba, ba hiểu lầm rồi, thực ra không phải..."

"Chú Tiêu chỉ nhất thời say rượu thôi ạ." Lê Minh Vũ bình thản cắt ngang Tô Nhiễm, nhìn Hòa Tấn Bằng nói.

"Phải nói ấy mà, thằng cha đó đúng là con ma men, suốt ngày chả làm được việc gì đứng đắn." Bạch Lâm ngồi bên lên tiếng, nụ cười chứa đầy giễu cợt, "Tiểu Nhiễm, con có thể tìm đâu ra một người chồng tốt như Lê Minh Vũ chứ? Vì con mà bị thương, con sau này phải tốt với Minh Vũ. Đàn ông làm việc ở bên ngoài, con phải làm vợ hiền mới được. Phụ nữ phải nũng nịu mới khiến đàn ông thương yêu. Điểm ấy con phải học hỏi chị con rồi. Con xem lúc chị con ở cùng Minh Vũ, chị con thật..."

"Nhiều đồ ăn như vậy mà không lấp đầy miệng cậu sao?" Hòa Tấn Bằng đặt mạnh ly rượu lên bàn, không vui nhìn Bạch Lâm, "Ở đâu ra mà lảm lòi vậy?"

Bạch Sơ Diệp vội vàng huých Bạch Lâm, ý bảo ông ta đừng nói lung tung nữa. Bạch Lâm nhún vai, không nói thêm gì.

"Tiểu Nhiễm, ăn nhiều một chút đi con! Dì Diệp biết con thích ăn đồ ngọt nên có làm riêng mấy món ngọt tráng miệng cho con nữa." Bạch Sơ Diệp cười phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

"Cám ơn dì Diệp." Tô Nhiễm thăm hít sâu một hơi, nén nỗi đau trong

lòng, cười gượng.

Đúng lúc này...

"Làm đồ ngọt tráng miệng? Có Minh Vũ, nó còn cần đồ ngọt à?" Một giọng nữ biếng nhác truyền đến, ngay sau đó là tiếng lanh lảnh của giày cao gót.

Tô Nhiễm sững sốt, đúng là Hòa Vy đã về.

Hòa Vy là tài năng xuất chúng trong làng thời trang. Hôm nay, trang phục cô mặc rất nổi bật, vừa nhìn liền có thể nhận ra cô mới tham gia xong một hoạt động quảng bá hình ảnh của nhãn hiệu nào đó. Hiện nay, cô đang là chủ biên của tạp chí "LaDurée", là tạp chí sang trọng của Pháp mà tập đoàn Hòa thị thu mua từ ba năm trước. Hòa Tấn Bằng không hiểu về tạp chí nhưng lại muốn tiến quân vào lĩnh vực giải trí, nên sau này khi tạp chí đi vào hoạt động liền giao quyền cho Hòa Vy.

Hòa Vy cũng không phụ kỳ vọng của Hòa Tấn Bằng, vốn cô rất nhạy bén với những sản phẩm sang trọng nên chỉ sau vài năm ngắn ngủi cô tiếp nhận tạp chí "LaDurée" liền đưa nó thành tạp chí thời trang hàng đầu, cùng chia sẻ thị trường với tạp chí "Elle", "L'Officiel" dưới quyền của "MUTEEN", sức ảnh hưởng của nó khiến người trong nghề không ngớt khen ngợi.

Vì vậy, phàm là người trong làng thời trang ai cũng biết đến cái tên Hòa Vy, cũng biết nơi nào có cô nơi đó có thời trang.

Hòa Tấn Bằng rất tự hào về hai người con gái này của mình. Một Hòa Vy có thể dẫn đầu xu hướng thời trang, một Tô Nhiễm trời sinh có khúu giác nhạy. Nói đúng hơn, hai người này đều có duyên với mặt hàng sang trọng.

Nhưng mà tối nay Hòa Vy đột nhiên về nhà sớm, thật sự khiến Hòa Tấn Bằng sửng sốt. Ông biết cô tối nay có hoạt động phải tham gia nên mới sắp xếp tụ họp gia đình, không ngờ vẫn không tránh được.

Trái tim Tô Nhiễm thoáng cái treo lơ lửng. Trước khi biết Lê Minh Vũ, cô và chị gái Hòa Vy hầu như không giấu nhau chuyện gì, nhưng bây giờ hai người dường như đã không thể trở lại như trước được nữa. Cô bất giác đứng dậy, so sánh với vẻ mỹ lệ của Hòa Vy, Tô Nhiễm hôm nay ăn mặc giản dị đến không thể giản dị hơn. Đôi môi đỏ mọng hơi bối rối nói, "Chị, chị về rồi."

Vừa nói xong, cô ý thức nhìn qua Lê Minh Vũ đang ngồi cạnh bên, vốn tưởng rằng anh đang nhìn chăm chăm Hòa Vy nhưng không ngờ anh xem như không có việc gì xảy ra, vẫn ngồi yên như cũ, sắc mặt anh không chút thay đổi, giống như Hòa Vy chưa từng liên quan đến anh.

Hòa Vy tự nhận thấy bầu không khí phòng ăn xấu hổ, ánh mắt cô lia nhanh qua Tô Nhiễm, cười khẩy một tiếng, "Thế nào? Chị về, em rất thất vọng phải không?" Sau đó, ánh mắt cô cực kỳ tự nhiên lướt xuống Lê Minh Vũ, dịu dàng thế chỗ cho lạnh lùng.

Tô Nhiễm bị những lời này làm ghen ngào, nhất thời cô ngây người không biết làm sao cho phải, đối mặt với sắc sảo của Hòa Vy, cô vô lực chống đỡ. Đã lâu như vậy, cô chưa gặp lại Hòa Vy, vì cô không có mặt mũi để gặp chị gái mình, dù nói thế nào thì cô vẫn là người đoạt đi người đàn ông mà Hòa Vy yêu nhất.

Bàn tay hơi run rẩy được bàn tay đàn ông ấm áp nắm chặt, cô kinh ngạc cúi đầu, lại thấy Lê Minh Vũ khẽ nhếch miệng cười, giọng nói trầm thấp cất lên, "Được rồi, em ngồi xuống ăn đi."

Lòng Tô Nhiễm như được sưởi ấm, mỉm cười ngồi xuống.

Hòa Vy vô thức siết chặt tay, cau mày lại. Bạch Sơ Diệp ngồi đối diện vội vàng chen vào, "Tiểu Vy, con qua đây ngồi bên dì Diệp này."

"Cám ơn, nhưng con không thích ngồi kế hồ ly tinh dùng cơm. Con ngồi ở đây." Hòa Vy không chút khách khí châm chọc, kéo ghế bên tay phải Lê Minh Vũ ngồi xuống.

Bạch Sơ Diệp bối rối mở to miệng, không nói gì.

Hòa Tấn Bằng thấy vậy, liền không vui cau mày, "Nhiều ghế như vậy, làm sao con cứ một mực phải ngồi ghế đó?"

"Ba, con quen ngồi bên tay phải Minh Vũ khi ăn cơm rồi." Hòa Vy thoáng cười, nụ cười lộ ra ý muốn trả thù.

Hòa Tấn Bằng đè nén lửa giận.

Bạch Lâm ngồi cạnh bày ra bộ dạng xem kịch vui, "Thú vị thật, bên cạnh cậu bây giờ là hai cô con gái nhà họ Hòa, người ngoài nhìn vào thấy rõ cậu hưởng hết hạnh phúc rồi còn gì. Ày, tôi lại thấy rất hiếu kỳ. Nếu bây giờ để cậu chọn lựa lần nữa, cậu sẽ chọn Tiểu Nhiễm hay Tiểu Vy?"

"Bạch Lâm, cậu ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì lên lầu cho tôi!" Hòa Tấn Bằng thấy vậy càng thêm không vui.

Bạch Sơ Diệp ngồi cạnh cũng vội vàng khuyên: "Em bớt nói lại đi, còn sợ chưa đủ loạn sao?" Nói xong, nhìn Tô Nhiễm cười, "Đừng trách cậu con nha. Cậu con hay ăn nói thiếu suy nghĩ..."

"Không đâu, con thấy vấn đề này của cậu rất có ý nghĩa." Hòa Vy

chợt cười, hiếm khi cô phối hợp với Bạch Lâm được một lần, thân thể vô cùng tự nhiên ghé sát vào cánh tay Lê Minh Vũ, giọng điệu trở nên dịu dàng, "Minh Vũ, anh không ngại nói một chút chứ."

"Tiểu Vy, con đang quậy gì vậy? Hôm nay là em gái và em rể con về thăm nhà mình sau ngày cưới [1] . Con đừng ở đây gây sự nữa." Hòa Tấn Bằng hắng giọng, đè nén lửa giận, rồi cố ý nhấn mạnh sự thực là Lê Minh Vũ và Tô Nhiễm đã kết hôn.

[1] Ở đây Ân Tâm dùng "回門" (hồi môn). Từ này để chỉ người con gái sau khi lấy chồng, cùng chồng về nhà cha mẹ mình để báo kiến.

Hòa Vy chẳng những không ngừng, trái lại càng táo tợn hơn, "Ba, con làm gì mà gây sự? Con nói đùa không được sao?" Nói rồi cô nhìn Tô Nhiễm, hơi nheo mắt, "Tiểu Nhiễm, trước đây chị em mình không phải hay nói đùa với nhau sao? Lúc em biết chị cặp bồ còn chọc chị là mê trai, rồi nói cái gì mà ít hôm nữa gặp anh rể, đem bộ dạng nhớ nhung của chị kể hết cho anh rể nghe. A đúng rồi, vậy bây giờ em có nói cho Minh Vũ biết chị đã từng nhớ anh ấy biết bao chưa?"

"Chị..." Tô Nhiễm biết Hòa Vy cố tình làm khó mình, sống mũi cô cay cay. Cô cũng không ngờ lại yêu phải người đàn ông của chị mình, nhưng mà, ai có thể kiểm soát được phần tình cảm sai trái này?

Hòa Vy thấy thế thì cười nhạt, cả người càng dán sát anh hơn, "Minh Vũ, Tiểu Nhiễm bình thường vẫn hay mau nước mắt trước mặt anh ư? Nhưng em biết anh ghét nhất chính là loại phụ nữ hễ động một tí thì khóc."

"Tiểu Vy, con về phòng mình đi!" Hòa Tấn Bằng ra lệnh.

"Ba, ba không thể bắt công với con như vậy, con..."

"Thực ra, vấn đề này cũng không có gì khó trả lời." Lê Minh Vũ lên tiếng cắt ngang Hòa Vy. Anh buông cốc thủy tinh trong tay xuống, khẽ cười, "Lời nói vừa rồi của cậu hơi quá, con Lê Minh Vũ cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, không có bản lĩnh để hưởng hết phúc như vậy, cho nên nếu chọn một lần nữa, con nghĩ con vẫn chọn Tô Nhiễm."

Tô Nhiễm sững sốt nhìn Lê Minh Vũ, anh lại khẽ mỉm cười, đặt một miếng bò bít tết vừa cắt tỉ mỉ vào đĩa của cô, động tác lưu loát liền mạch tỏ ra tự nhiên như vậy, hiển nhiên làm Hòa Vy ngồi cạnh sắp phát điên.

"Minh Vũ, anh..."

"Cậu, người một nhà hiếm có dịp sum vầy, lời nói không hại đến bữa ăn nhưng ảnh hưởng đến tình cảm trong nhà thì không tốt. Vấn đề này cháu chỉ trả lời một lần để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu." Lê Minh Vũ không để ý đến ánh mắt kinh hoàng của Hòa Vy ngồi cạnh, mà thản nhiên cười nói với Bạch Lâm ở đối diện, nhưng trong lời nói nụ cười lại mang theo hàm ý cảnh cáo.

Bạch Lâm dường như hiểu ra, nhún vai không nói gì nữa.

"Được rồi được rồi, dùng cơm thôi." Bạch Sơ Điệp vội vàng xoa dịu.

Trên bàn cơm lại khôi phục không khí hòa hợp vừa rồi, phải nói còn hòa hợp hơn cả lúc này. Suốt quá trình, Lê Minh Vũ nói cười rôm rả cùng Hòa Tấn Bằng, nhưng cũng không quên gấp đồ ăn cho Tô Nhiễm. Hòa Tấn Bằng nhìn mà vui mừng.

Hòa Vy dường như cũng kìm nén, vài lần Tô Nhiễm thử nói chuyện cùng cô nhưng đều bị bộ dạng lạnh như băng của cô dập tắt. Tô

Nhiễm bất giác cầm cốc thủy tinh, đầu óc nhanh chóng nghĩ cách xoa dịu quan hệ với Hòa Vy, càng tự hỏi biến hóa bất thành hình của Lê Minh Vũ.

Đang nghĩ ngợi, bên tai vang lên tiếng nói tràn đầy từ tính của Lê Minh Vũ...

"Dạ dày em không khỏe. Anh không phải đã nói không cho em uống rượu rồi sao?"

Tô Nhiễm theo bản năng quay đầu nhìn Lê Minh Vũ, rồi lại chìm đắm vào đôi mắt sâu thẳm như đáy đại dương của anh, tùy ý anh giành cốc thủy tinh đặt sang một bên. Lê Minh Vũ tràn trề cưng chiều khẽ nhéo mũi cô, hết như đang dung túng một bé con không nghe lời.

Khuôn mặt cô bỗng dưng đỏ bừng, hương hổ phách dịu nhẹ khiến lòng cô rối bời.

Hòa Vy ngoài dự đoán không hề tỏ ra tức giận, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Tô Nhiễm bị dịu dàng chưa bao giờ có của Lê Minh Vũ quấy nhiễu cả lòng, tay cô run rẩy, bộ đồ ăn thoáng cái rơi xuống đất.

"Coi em kìa, không cẩn thận gì hết." Lê Minh Vũ cười cưng chiều, vừa muốn khom người...

"Để em tự làm." Tô Nhiễm nhu hòa nói, cười dịu dàng nhìn anh rồi khom người nhặt bộ đồ ăn.

Nụ cười hạnh phúc lan tràn từ môi đến lông mày, nhưng khi nhìn đến cảnh dưới bàn thì đột nhiên ngưng trệ.

Dưới bàn ăn, đôi chân thon dài gợi cảm của Hòa Vy đang quấy rối

quấn chéo lên đùi Lê Minh Vũ, nhẹ nhàng cọ sát vào quần tây thẳng thớm của anh, dường như không chút nào sợ Tô Nhiễm nhìn thấy, ngược lại càng như rắn quấn chặt hơn.

Một đạo sấm sét tàn nhẫn nện thẳng vào đầu cô, Tô Nhiễm chỉ cảm thấy choáng váng, ngay cả đường nhìn cũng trở nên mơ hồ không rõ, hít thở thoáng chốc dồn dập. Trong mắt cô lúc này chỉ còn lại hình ảnh Hòa Vy mạnh dạn quyến rũ quấn lấy chân Lê Minh Vũ.

Như đang cố ý diễn cho cô xem, Hòa Vy càng táo tợn hơn nữa. Bàn tay Hòa Vy thoáng duỗi ra, lướt dọc theo bên phải xuống hạ thân giữa hai chân Lê Minh Vũ, vô cùng chính xác phủ lên, vuốt ve, trêu đùa...

Tô Nhiễm đứng phắt dậy, sắc mặt cô trắng bệch, cả người cô phát run.

Tuy cô chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ, nhưng cũng biết Hòa Vy đang làm gì. Hòa Vy, họ làm sao có thể...

"Sao vậy em?" Thần sắc Tô Nhiễm tái nhợt bị Lê Minh Vũ cười vắn lại, bàn tay thon dài dịu dàng vỗ về hoang mang của cô, nụ cười trên môi anh luôn ung dung như vậy, hết như anh đứng ngoài sự việc.

Tô Nhiễm nhìn anh chăm chú, nụ cười của anh cùng với độ ấm từ bàn tay anh chẳng những không làm cô cảm động mà trái lại càng làm cô phát run.

Hồi lâu sau, cô mới tìm lại được giọng nói của mình, như động vật thân mềm bị rút sống lưng, cô run rẩy vô lực, "Bộ, bộ đồ ăn dơ..." Nếu không phải sợ ba hoài nghi, cô đã rời khỏi bàn ăn từ lâu.

Trái tim cô sớm đã tan vỡ, máu chảy cạn khô để lại đau đớn vô bờ.

Lệ Minh Vũ bất giác cong môi.

Hòa Tấn Bằng không biết, nghe xong liền cười to, "Con bé này, bộ đồ ăn dơ thì có gì mà khẩn trương vậy. Người đâu, đổi bộ đồ ăn mới cho cô ba."

Tô Nhiễm cắn chặt răng...

*

"Tiểu Nhiễm à, con nói thật với ba đi, Minh Vũ có tốt với con không?" Ăn tối xong, Hòa Tấn Bằng trò chuyện với Lệ Minh Vũ rồi sau đó gọi Tô Nhiễm vào phòng sách.

Tô Nhiễm mở miệng, hồi lâu sau cô gật đầu, đè nén nỗi đau trong lòng, khẽ nói, "Dạ, rất tốt."

Hòa Tấn Bằng nghe vậy, lúc này mới thở dài một hơi, "Xem ra Lệ Minh Vũ rất quan tâm con, nếu không sẽ không vì con mà bị thương, lại càng không thể ở trên bàn ăn mà bảo vệ con như vậy. Tiểu Nhiễm à, chỉ cần Minh Vũ thật lòng thật dạ đối với con là ba an tâm rồi, có thể giúp con tìm được nơi tốt để nương tựa, áy náy của ba cũng bớt phần nào. Con không cần lo lắng chị con. Sau này, ba sẽ khuyên nó bớt phóng túng tùy ý lại, nhưng con cũng phải thông cảm cho nó, dù sao nó thật sự rất yêu Minh Vũ."

"Ba, ba yên tâm đi ạ. Là con có lỗi với chị, con làm sao có thể trách chị được." Tô Nhiễm run rẩy đáp. Tất cả đều do cô chọn lựa, dù là thống khổ cũng phải chịu đựng. Cô nhớ rõ khi đó ông hỏi cô muốn gì, cô hết sức khẳng định nói với ông rằng cái gì cô cũng không muốn, cô chỉ muốn Lệ Minh Vũ.

Không ngờ ông thật sự chấp nối nhân duyên cho cô, càng không ngờ Lê Minh Vũ sẽ chủ động đến nhà cầu hôn, có lẽ mọi thứ đều nhờ vào ông. Khi hai người kết hôn, ông mới biết quá khứ của Lê Minh Vũ cùng Hòa Vy, nhưng tất cả đều đã chậm.

Cô vẫn nhớ thần sắc của ông lúc đó, cũng nhớ kỷ Hòa Vy vô cùng vui vẻ khi nghe cô sắp kết hôn, chuẩn bị quà tặng cho cô, nhưng trong khoảng khắc nhìn thấy Lê Minh Vũ ở nơi tổ chức lễ cưới, Hòa Vy hoàn toàn sụp đổ.

Tô Nhiễm biết bản thân mình là người xấu, là người xấu cướp đi bạn trai của chị mình. Tới tận bây giờ, cô vẫn không rõ khi đó mình nghĩ thế nào, là bị tình yêu làm cho mù mịt đầu óc, hay là lòng cô thật sự mất cân bằng? Cô không biết, có lẽ cô đúng là một người không đáng để được tha thứ, cho nên, cô cần bị nghiêm phạt.

Hòa Tấn Bằng không biết suy nghĩ trong lòng cô, vỗ nhẹ tay cô, nói: "Chỉ cần con hạnh phúc, ba mới vui vẻ, mọi chuyện đều đã là quá khứ. Nhưng phụ nữ vẫn phải vì bản thân mình mà suy tính mới được. Minh Vũ là một người đàn ông phụ nữ khó nắm bắt, con phải chừa lại chút tâm tư cho mình."

Nước mắt của Tô Nhiễm chực trào ra, nhưng vẫn nén lại, khẽ gật đầu cười.

*

Từ phòng sách đi ra, Tô Nhiễm hít sâu. Thật lòng mà nói, cô bây giờ không biết nên đối mặt với Lê Minh Vũ thế nào, anh rốt cuộc muốn làm gì? Vừa định xuống lầu, cô lại nghe phòng trong cùng có tiếng động, cô vội lan can bước nhẹ lên phía trước. Cửa phòng khép hờ, âm thanh từ bên trong truyền tới.

Tô Nhiễm chỉ cảm thấy kỳ lạ, nghe kỹ hơn mới biết là tiếng động của Hòa Vy, trái tim cô kinh hoàng, ánh mắt chăm chú nhìn vào kẽ hở nơi cánh cửa.

Qua kẽ hở, Hòa Vy ôm chặt Lê Minh Vũ, như một đứa trẻ bất lực khóc nức nở trong lòng anh, vừa khóc vừa đánh vào người anh, "Vì sao? Vì sao anh muốn nó mà không phải em?"

Lê Minh Vũ quay lưng về cửa, anh không ôm Hòa Vy nhưng cũng không đẩy cô ra, bóng lưng cao lớn của anh hờ hững đập vào mắt Tô Nhiễm.

Hòa Vy lau nước mắt, hai tay ôm chặt lấy anh, phút chốc đôi môi đỏ mọng chạm vào bờ môi mỏng của anh, như một con cá đói khát...

Tô Nhiễm đột nhiên run rẩy, cô trốn vào góc cửa, che miệng mình lại, độ lạnh từ vách tường sau lưng chui vào lòng cô. Nước mắt lăn dài, từng giọt từng giọt rơi xuống sàn đá cẩm thạch màu đen...

Quyển 2 - Chương 6: Đạo lý hiển nhiên

Đêm tối yên tĩnh mà đáng sợ.

Khoảng sân ngoài cửa sổ đã lên đèn, chiếu sáng cho từng bông tuyết tung bay trên bầu trời. Trên sofa phòng khách, Tô Nhiễm cuộn mình lẳng lặng ngồi giải ô chữ. Sau khi lấy Lê Minh Vũ, giải ô chữ hình như đã thành một phần quan trọng trong cuộc sống của cô. Nhưng đêm nay, từ nhà họ Hòa về đến bây giờ, dù cho đã điền được bao nhiêu chữ, trái tim cô vẫn hỗn loạn, vẫn đau nhức, khóe mắt cô ửng đỏ, cô cắn chặt môi nhưng nước mắt cứ thế lăn dài trên gương mặt cô.

Giữa rừng chữ nghĩa rậm rạp chỉ còn hình ảnh Lê Minh Vũ và Hòa Vy ôm hôn nhau. Cô rất muốn suy nghĩ từ góc độ của Hòa Vy, suy nghĩ khi Hòa Vy mất đi Lê Minh Vũ thì đau lòng biết bao, thấy thái độ của Lê Minh Vũ thì Hòa Vy khổ sở đến nhường nào, thế nhưng, Tô Nhiễm không cách nào kiềm chế nỗi đau của bản thân mình. Thì ra tận mắt chứng kiến người đàn ông mình yêu thương triền miên cùng người phụ nữ khác sẽ đau đớn như vậy. Trước khi gặp Lê Minh Vũ, cô cho rằng những tình tiết, diễn biến tâm lý kiểu này chỉ diễn ra trong tiểu thuyết hoặc phim ảnh, chẳng qua chỉ là tình tiết để lấy đi nước mắt của người xem.

Cô không biết bản thân làm sao để trở về, cô chết lặng suốt dọc đường, ngay cả đầu ngón tay cô cũng trở nên tê dại.

Chị Hoa giúp việc đi đến, thấy thế nhẹ giọng hỏi, "Cô chủ, cô làm sao vậy ạ?"

Tô Nhiễm vội vàng lau nước mắt, "Tôi không sao."

Chị Hoa hoài nghi nhìn cô cũng không hỏi thêm gì, hắng giọng nói: "Cô chủ, cậu Lệ kêu tôi tới gọi cô."

Tô Nhiễm ngây ngẩn, "Anh ấy không phải đang ở phòng sách sao?"

"Dạ không, cậu Lệ đang ở trong phòng tắm. Còn cái này..." Chị Hoa đưa khăn và áo choàng tắm sạch đến trước mặt Tô Nhiễm, "Nhờ cô đưa cậu Lệ ạ." Nói xong liền bỏ đi.

Tô Nhiễm sửng sờ nhìn khăn và áo choàng tắm trong tay, anh có ý gì?

————— hoa lệ phân cách tuyến —————

Nhiệt độ phòng tắm tăng cao.

Thành thật mà nói, Tô Nhiễm không hề muốn bước vào, bởi vì Lệ Minh Vũ đang ngâm mình trong bồn tắm rộng lớn, chỉ cần lại gần một chút thì có thể thấy rõ ràng "khung cảnh" dưới nước. Cô đỏ mặt, đặt áo choàng tắm sang một bên, cả quá trình cô không dám giương mắt lên dù chỉ là một chút, hơn nữa lòng cô thực sự vẫn thấy khó chịu, thản nhiên nói, "Em để đồ ở đây. Một lát anh thay là được rồi." Làm xong, cô liền xoay người đi.

"Tôi cho em đi rồi à?" Phía sau, Lệ Minh Vũ lười biếng cất tiếng.

Tô Nhiễm dừng chân, cả trái tim cô treo lơ lửng, cảm giác khẩn trương chột thay thế cho nỗi đau trong lòng.

"Qua đây." Anh nặn ra hai chữ ngắn gọn.

Tô Nhiễm xoay người, nhưng lúng túng không dám ngẩng đầu. Dù sao từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với "người đàn ông khóa thân" như vậy, "Em có chuyện phải làm, em..."

"Tắm cho tôi." Anh bực mình cắt ngang cô.

"A?" Tô Nhiễm kinh hãi, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, thoáng chốc tầm nhìn rơi vào nửa người trên cường tráng của Lê Minh Vũ. Làn da anh màu đồng quyến rũ, cơ bắp săn chắc mạnh mẽ như thần mặt trời Apollo trong thần thoại Hy Lạp, những giọt nước còn vương trên vòm ngực, lóng lánh theo từng đường cong.

Cô vô thức lùi lại, hít một hơi, vội vàng thu lại tầm nhìn. Từ khi kết hôn với anh đến giờ, cô chỉ toàn thấy anh trong hình tượng đồ vest giấy da, còn "tiếp xúc thẳng thắn" như hôm nay là lần đầu tiên. Cô biết vóc người anh rất đẹp, nhưng không ngờ sẽ đẹp đến mức khiến cô không dám nhìn thẳng. "Tại sao em phải tắm cho anh?" Cô bất giác hỏi vặn lại anh.

Dường như không ngờ cô sẽ cãi lại, Lê Minh Vũ sừng sốt, ngay lập tức đôi môi mỏng khẽ cong, anh giơ cánh tay trái bị thương lên, "Nguyên nhân rất đơn giản, tôi vì em mà bị thương. Thế nào, sợ tôi ăn em?"

Tô Nhiễm thoáng chốc khó thở.

"Em yên tâm..." Lê Minh Vũ hơi dựa ra sau, không nhanh không chậm lên tiếng, "Dù tôi có ăn em, thì cũng là đạo lý hiển nhiên."

Quyển 2 - Chương 7: Yêu thật lòng

Tô Nhiễm cứng đờ, chăm chú nhìn người đàn ông trong bồn tắm lớn, thấy ánh mắt thâm thúy của anh thoáng hiện lên ý bốn cọt như có như không, một nỗi giận không tên bất giác nổi lên trong cô. Cô nắm chặt tay, thềm hít thật sâu để bản thân trấn tĩnh lại. Cô yêu anh là thật, nhưng không có nghĩa phải yêu đến mức phát điên phát rồ trước mặt anh.

Tâm tư của anh cô không cách nào suy đoán, khi thì xa cách như người lạ, khi thì gần gũi như người chồng tuyệt vời, đâu mới đúng là bộ mặt thật của anh? Hay cả hai đều không phải. Cô cắn răng bước lại, anh là người chồng danh chính ngôn thuận của cô, vậy cô còn gì phải kiêng dè?

Thành bồn tắm rộng rãi, đủ cho cô ngồi xuống, cô cố sức để đôi mắt mình chỉ tập trung vào nửa người trên của anh. Cô vẫn duy trì ưu tư, cẩn thận tránh vết thương, lau nửa người trên giúp anh.

Lòng bàn tay mềm mại vì sữa tắm mà càng thêm trơn nhẵn, Tô Nhiễm có thể cảm nhận được cơ bắp săn chắc và cường tráng của anh, nước theo cổ tay trắng nõn của cô chảy xuống ngực Lệ Minh Vũ, phác họa trôi chảy từng đường cong trên cơ thể anh.

Cả quá trình cô đều dốc sức ra lệnh cho bản thân không được nghĩ ngợi miên man, cũng không được nhìn lung tung, nhưng cơ bắp rắn chắc dưới lòng bàn tay vẫn khiến gò má cô đỏ ửng, trái tim đập dồn dập, không cần soi gương cô cũng biết sắc mặt mình xấu hổ nhường nào, cô lơ đãng nâng mắt nhìn anh nhưng không ngờ anh lại đang

chăm chăm nhìn cô, đôi mắt luôn trầm lặng kia thấp thoáng tối tăm khiến cô bất an.

Tô Nhiễm cố nén sợ hãi, dờn tầm nhìn về lớp sữa tắm, cổ họng cô lại bất ngờ khô rát. Cô biết, anh vẫn chưa rời mắt khỏi cô.

Hồi lâu sau, Tô Nhiễm thấy đã làm gần xong, cô cầm vòi hoa sen mở nước. Nước chảy dày đặc trên làn da màu đồng của Lê Minh Vũ, cơ thể trắng kiện càng thêm nổi bật dưới ánh đèn pha lê.

Trong phòng tắm, sự gượng gạo luôn ngấm hiện diện.

Ngay khi Tô Nhiễm sắp khóa vòi hoa sen, Lê Minh Vũ thản nhiên lên tiếng, "Hôm nay, em đã thấy hết?"

Cô bàng hoàng nhìn thẳng vào đôi mắt khó nắm bắt kia, trong đôi mắt đen láy như đá quý lóe lên ánh sáng tăm tối kín đáo.

"Phải, em đều thấy hết." Tô Nhiễm hít sâu một hơi, rồi bình thản trả lời.

Lê Minh Vũ im lặng, khó hiểu nhìn cô.

Lần này, Tô Nhiễm không chọn trầm mặc giống anh nữa, cô nhìn anh nói khẽ: "Lúc đó anh muốn em thế nào? Muốn em lật đổ bàn ăn? Hay là chạy ào vào phòng tắm một trận với hai người? Em không làm, vì không muốn ba em khó xử, đây cũng là tôn nghiêm em giữ cho anh và Hòa Vy."

Lê Minh Vũ hơi nheo mắt, lần đầu tiên anh nhìn thấy một Tô Nhiễm như vậy, một Tô Nhiễm có thể ung dung nhiều lời trước mặt anh, có thể đem hờn tủi trong lòng mà tự nhiên bộc bạch. Ánh mắt rơi vào khuôn mặt cô, rồi dọc theo sóng mũi xinh đẹp xuống phía dưới. Bụi

nước vòi hoa sen hơi ngấm ướt mái tóc xoăn dài, những hạt nước trong suốt đọng lên xương quai xanh trắng nõn gợi cảm, tựa như vô số chấm nhỏ nơi chân trời trên người cô.

Bàn tay cô chu đáo tẩy sạch sữa tắm trên người anh, cảm giác nhờn nhớt khiến cảm giác xao động quen thuộc nhất trong anh trỗi dậy một cách dễ dàng. Anh đối với cô lạnh lùng vì cô chẳng qua chỉ là người vợ mà Hòa Tấn Bằng kiên quyết gả cho anh, anh đối với cô hư tình giả ý vì anh không muốn người ngoài biết cuộc hôn nhân này có bao nhiêu buồn cười. Anh có thể dung túng bản thân mình lơ là cô, phiền chán cô nhưng anh cực kỳ ghét loại cảm giác này, loại cảm giác...trời sinh giữa đàn ông và phụ nữ.

Đang nghĩ ngợi, anh nghe thấy Tô Nhiễm khẽ thở dài. Cô cầm khăn ẩm nhẹ nhàng lau cánh tay bị thương giúp anh, giọng nói cô dịu dàng kỳ ảo, "Em biết anh chán em, cũng biết anh và chị em là một đôi nhưng anh phải tin em, nếu em biết anh chính là người mà chị em một lòng một dạ muốn lấy, thì dù em có yêu anh nhiều đến thế nào, em cũng tuyệt đối không nói với ba."

Tô Nhiễm hiểu rõ, cô và Hòa Vy đã không thể quay lại như trước. Nếu thời gian có thể đảo ngược, cô thà rằng trở về thời gian trước khi gặp Lê Minh Vũ lần nữa. Cô chỉ là một người con gái bình thường không thể bình thường hơn, dù từng trải biết bao khó khăn, cô vẫn sẽ nằm mơ mình là nàng lọ lem gặp được chàng bạch mã hoàng tử trong cổ tích. Kết quả cô thật sự gặp được anh, phong thái anh thành thực ổn trọng, khi anh làm việc thì tập trung nghiêm túc, giọng nói anh dễ nghe trầm thấp khi ra lệnh, hương hổ phách dịu nhẹ trên người anh. Tất cả mọi thứ đều khiến cô say mê, biết rõ yêu một người đàn ông như vậy sẽ rất khổ cực nhưng cô vẫn cứ không thấy hối hận mà tiếp tục yêu anh.

Tô Nhiễm biết cuộc hôn nhân này là sự nỗ lực vô cùng to lớn của ba

cô, tuy không muốn thừa nhận cái gọi là "hôn nhân chính trị", nhưng cô không thể lừa mình dối người phần lợi ích mang lại cho đôi bên. Lệ Minh Vũ có thể chủ động tới nhà cầu hôn, cô hạnh phúc đến phát điên; anh đề nghị đám cưới đơn giản cô liền bằng lòng, thậm chí ở giáo đường làm đám cưới cũng chỉ có một mình ba cô tham gia, cô cũng không bận tâm; anh thích mọi thứ đều màu tối, cô liền chủ động trang trí toàn bộ phòng tân hôn thành màu tối, ngay cả ga trải giường cũng là màu tối.

Cho đến khi hạnh phúc sắp tới gần, chị Hòa Vy lại chủ động nói với cô, Lệ Minh Vũ là người đàn ông mà chị cô muốn lấy, là anh rể của cô. Thế giới trong cô phút chốc sụp đổ, cả tháng đó cô hầu như chết lặng.

Cô không rõ Lệ Minh Vũ nói thế nào với Hòa Vy, cô cũng muốn vứt bỏ nhưng đến giây cuối cùng cô không cách nào buông tay. Nhiều lần cô muốn nói sự thật với ba nhưng rồi kìm lại. Cô rất hiểu Hòa Vy, tình yêu của Hòa Vy có muôn hình vạn trạng, thậm chí có lần Hòa Vy sẽ kết hôn ngay lập tức nhưng vào ngày cưới Hòa Vy lại chạy đi du lịch. Cô luôn thầm mong, biết đâu Lệ Minh Vũ và Hòa Vy cũng chỉ là tình yêu qua đường.

Hôn lễ vẫn cử hành như thường lệ. Vào ngày kết hôn, Hòa Vy suýt nữa đã giết cô, khi đó cô mới nhận ra, hóa ra lần này Hòa Vy thật lòng.

"Em cho rằng, tôi vì Hòa Vy mà ghét em?" Cánh tay phải của Lệ Minh Vũ khoát lên thành bồn tắm lớn, nghe cô nói xong thì hờ hững buông lời.

Tô Nhiễm dừng động tác, nhìn anh một lúc lâu cong môi cười, nụ cười chứa đầy bất đắc dĩ, "Xem ra, mặc kệ anh vì cái gì, chuyện anh ghét em là sự thật."

Lệ Minh Vũ nheo mắt, đôi mắt sâu thẳm ngây ngẩn.

"Trước đây, anh từng gặp mẹ em?" Tô Nhiễm đột nhiên hỏi .

Anh nhúm mày, lạnh lùng nói, "Chưa từng."

"Vậy em thực sự đoán không ra nguyên nhân anh ghét em. Hay là, cái anh ghét không phải là em, mà là cảm giác khó chịu cuộc hôn nhân này mang lại." Giọng nói Tô Nhiễm vẫn mềm nhẹ như trước.

"Em thực sự tự tin như vậy?" Lệ Minh Vũ nghe xong, khóe môi hơi nhếch lên châm chọc.

"Không phải em tự tin mà là em yêu anh." Tô Nhiễm can đảm nhìn anh, ánh mắt yên ổn mà bình tĩnh, như ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ, lẳng lặng tỏa sáng.

"Em không quan tâm cuộc hôn nhân này bị lợi ích làm bẩn, bởi vì đối phương là anh. Anh không yêu em nhưng em không quan tâm, bởi vì chỉ cần nhìn thấy anh là em đã rất hạnh phúc. Trong mối tình này, em toàn tâm toàn ý để yêu, yêu đến khổ cực. Em không rõ tình cảm giữa anh và chị em là thế nào, em chỉ biết là em yêu anh, đau khổ dè dặt yêu anh. Em lo được lo mất, mỗi một ngày đều sống trong hoang mang, em khát vọng được thấy bóng dáng của anh, nhưng lại sợ thấy hình bóng anh lạnh lùng. Em không biết trong mắt anh em là người thế nào, em chỉ biết rằng anh là người đàn ông mà em yêu nhất trong cuộc đời này, người đàn ông em yêu đến đau đớn nhất. Thế nhưng, đáng giá...dù có một ngày, chúng ta thật sự phải buông tay, em vẫn muốn cảm ơn anh, cảm ơn đã có một người như vậy, có thể cùng em trải qua năm tháng đẹp nhất trong cuộc đời, để em có thể nhớ, để em có thể khó quên..."

Cô ngừng nói, thu mắt lại, hàng mi dài che khuất đôi mắt đang dần đỏ hoe, cổ họng nghẹn ngào.

Quyển 2 - Chương 8: Nguy hiểm rình rập

Bụi nước dần thấm ướt đôi mắt cô.

Cô không nói nữa, cũng không tiếp tục nhìn anh, hơi nóng từ vòi hoa sen trong tay làm cả phòng tắm mờ mịt hơi sương.

Lệ Minh Vũ liên tục nhìn cô, nghe những lời cô chưa bao giờ nói qua, nhìn viền mắt cô dần đỏ ửng, hàng mi dài run nhẹ như đôi cánh ve sầu ngày thu. Anh chưa từng nghĩ có lúc cô sẽ nói những lời như vậy với anh.

Một giọt nước mắt lóng lánh trong suốt lăn dài từ hốc mắt đến hai má cô.

Anh vô cớ buồn bực, giọt nước mắt kia như một con dao nhỏ đâm vào ngực anh. Anh nhú mày, loại buồn bực đột ngột này vẫn không hề tản đi. Chết tiệt, cô khóc gì chứ!

Tô Nhiễm nhanh chóng lau nước mắt, thấy anh nhú mày nhìn trân trân bản thân, cô cắn môi xấu hổ nói, "Đã tắm xong rồi."

Lệ Minh Vũ vẫn không đứng dậy, ngược lại anh giơ cánh tay lên. Lòng bàn tay dày rộng vén mái tóc dài đang rũ trên khuôn mặt, ánh mắt cáu kỉnh dần được thay bằng thần sắc trầm ngâm.

Tô Nhiễm ngẩn người, độ ấm và mùi hương từ đầu ngón tay của anh len lỏi vào hô hấp của cô, khiến phút chốc cô chỉ muốn trốn tránh, anh chưa bao giờ chủ động chạm cô như vậy.

"Em, em lấy khăn tắm giúp anh." Nói xong, cô liền muốn đứng lên.

Bàn tay của người đàn ông vô cùng mạnh mẽ kiềm cô lại, anh hơi tăng thêm lực làm cả người cô không thể không ngã vào anh.

Tô Nhiễm tránh không được, thấy anh ngời thẳng dậy, cô sợ hãi giờ bàn tay theo bản năng chống lên bả vai mạnh mẽ của anh. "Minh Vũ..."

Hiển nhiên Lê Minh Vũ không định buông tha cô, tiếp tục kéo cô về trước, khuôn mặt anh tuấn hướng lại gần cô. Tô Nghiễm bỗng trợn to hai mắt, nhìn khuôn mặt anh đang ở trước mắt ngày càng gần, ngay cả hít thở cũng ngừng lại, trái tim thoáng chốc bật ra khỏi lồng ngực, bờ môi run rẩy.

Khi đôi môi mỏng của Lê Minh Vũ gần khít chặt lên bờ môi đỏ mọng của cô, cô bất giác quay mặt sang bên, độ ấm của đôi môi anh chạm vào má cô, thiêu đốt da thịt cô. Trời ạ! Anh, anh muốn làm gì? Cô chưa chuẩn bị tâm lý gì cả.

Cô không phối hợp dường như làm anh không vui. Bàn tay anh giữ chặt ót cô, khiến cô đành phải nhìn anh. Lần này cô trừng to mắt nhìn bờ môi anh chính xác hạ xuống...

Nụ hôn của anh tràn ngập mạnh mẽ cùng bá đạo, dọa Tô Nhiễm hoảng loạn, ngay tức khắc cả người cô nóng rang, gương mặt cô đỏ bừng như cà chua, rồi bỗng chốc đôi mắt cô trừng to hơn nữa, cô kinh ngạc thở dốc, trái tim cô đập mạnh rộn ràng.

Hô hấp của Lê Minh Vũ càng thêm ồ ồ, môi cô ngọt ngào mềm mại như thạch trái cây, chỉ lướt qua thì không cách nào thỏa mãn. Bàn tay giữ chặt ót cô, chậm rãi chuyển xuống dưới, cánh tay phải thì

vững chãi ôm lấy vòng eo thon thả của cô, nụ hôn trở nên càng lúc càng sâu.

Tô Nhiễm say mê, trái tim đập loạn nhịp song cũng đầy rung động ngọt ngào. Cô từ từ nhắm mắt, ngốc nghếch thuận theo đòi hỏi của Lê Minh Vũ. Hóa ra hôn người đàn ông mà mình thương yêu thật sự rất tuyệt vời, tuyệt vời đến nỗi dường như xung quanh đều tràn ngập những cánh bướm đủ màu sắc. Hương hổ phách dễ ngửi khiến cô quên cả hít thở. Cô giống như một đứa trẻ sắp chết đuối thì vớ được cột gỗ là Lê Minh Vũ, mất đi anh, cô không cách nào để sống sót.

Đầu lưỡi nóng bỏng của anh luồn vào đôi môi đỏ mọng, lướt qua hàm răng của cô, bàn tay anh thon dài chui vào quần áo cô, lòng bàn tay nóng bỏng chạm vào da thịt cô, làm cô không khỏi run lên, hít thở vội vã giữa kẻ răng bật thành tiếng, toàn thân cô mềm nhũn xụi vào lòng anh, bàn tay chặn trước lồng ngực anh đã mất đi sức lực từ lâu.

Anh động lòng rồi sao? Cho nên mới hôn cô?

Khi cô sắp tắt thở, Lê Minh Vũ lại buông cô ra. Tay anh nhẹ nhàng nâng cầm cô lên, ánh mắt và nhiệt độ đều tỏa ra tia sáng tối tăm không rõ. Anh nhìn cô chăm chăm, dường như cả thế kỷ trôi qua, cô mới nghe anh chậm rãi lên tiếng: "Tô Nhiễm, tôi hỏi em, có phải em không rời bỏ tôi?"

Lê Minh Vũ kéo cô lại gần hơn, gần từng chữ hỏi: "Yêu tôi, em thật sự không hối hận?"

Cổ họng Tô Nhiễm căng thẳng, khuôn mặt đỏ ửng mãi vẫn chưa bình thường. Cô hoang mang nhìn anh. Đôi mắt anh u ám ẩn giấu điều gì đó đáng sợ vô cùng, một cảm giác sợ hãi và dị dạng mà cô không hiểu. Đây vốn là một câu nói ngọt ngào thì phải? Vì sao cô nghe lại thấy không thích hợp?

Tô Nhiễm hít sâu, cố tránh khỏi vẻ mặt thâm trầm khó đoán của anh, bờ môi đỏ mọng run rẩy cất tiếng, "Phải, em không hối hận."

"Được."

Lệ Minh Vũ bỗng nhiên cười, không nói tiếng nào nữa liền đứng lên, ôm Tô Nhiễm đã ngẩn ngơ từ lâu vào phòng ngủ...

Quyển 2 - Chương 9: Em đóng kịch giỏi hơn chị mình

Ánh đèn vàng nhạt hắt sáng lên cửa sổ vòm cung, bông tuyết rơi dày lây nhuộm mềm mại cho bóng đêm. Ngọn đèn trong nhà loáng thoáng như đàn đom đóm bay lượn nơi chân trời.

Ngọn đèn nơi phòng ngủ tuy mờ lung nhưng Tô Nhiễm trước sau vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Lê Minh Vũ, cô chỉ cảm thấy sau lưng mình mềm mại, anh ôm cô đặt lên giường.

Những giọt nước trên cơ thể anh thấm ướt quần áo Tô Nhiễm. Cô nhắm chặt hai mắt, như một chú thỏ sa lưới, rồi không cảm thấy bất kỳ sức nặng nào ép xuống người mình, cô e dè mở mắt. Phút chốc, trái tim cô liền đập nhanh một nhịp.

Lê Minh Vũ ngồi bên giường, anh không như hổ đói gấp gáp vồ vập con mồi, ánh mắt tối tăm dán chặt vào cô, giữa mênh mông sâu xa lộ ra tà khí cùng biếng nhác. Thấy dáng vẻ bất an của cô, anh vươn tay ra, ngón tay thon dài khẽ đan vào mái tóc mềm mại của cô, dễ như trở bàn tay anh làm Tô Nhiễm run rẩy.

Cô hốt hoảng không biết nên làm gì, ánh mắt của anh như muốn nuốt chửng cô. Tô Nhiễm vô thức cắn đôi môi đỏ mọng, nhưng đừng nhìn lại lơ đãng rơi vào vị trí tượng trưng cho nam giới, cô bỗng trợn to hai mắt, cô nóng rực toàn thân, gương mặt cô đỏ ửng như cà chua, trống ngực đập mạnh rộn ràng, cô vội vàng nhìn lảng sang chỗ khác.

Nhưng kỳ lạ chính là dù cô có dời ánh nhìn thì trước mắt cô vẫn cứ

thấp thoáng một hình ảnh. Hình ảnh của vật tượng trưng cho nam giới không e dè mà càng cao lớn hùng tráng. Cô hít thở khó khăn, cô, cô sẽ chết sao?

Đang suy nghĩ, thì cả người Lê Minh Vũ đè xuống. Tô Nhiễm vốn đang khấn trương bèn theo bản năng né tránh, cô lên thấy anh cau mày không vui. Tô Nhiễm còn chưa kịp định thần, anh liền bắt lấy tóc cô, sau đó, cô cảm thấy môi anh mạnh mẽ đè xuống.

Bờ môi cô đau đớn.

Nụ hôn của anh cuồng nhiệt mà hung hãn, mất hết sự dịu dàng như vừa nãy. Tô Nhiễm không hiểu lý do gì làm anh bỗng thô bạo như vậy, lực đạo bất ngờ khiến cô khó thở, bàn tay anh sau lưng cô càng tăng thêm sức mạnh, cô đau đến muốn hét lên nhưng lại gọi không ra tiếng.

Tai họa khủng khiếp như đang bắt đầu.

Hồi lâu sau, Lê Minh Vũ hơi buông cô ra.

“Sợ?” Hơi thở của anh khế gấp gáp, ấm nóng phốt bên tai cô, giọng nói trầm thấp của anh đầy kiềm chế, cơ thể Tô Nhiễm lại không tự chủ được phát run.

Lê Minh Vũ ngẩng đầu, lần này anh dịu dàng hôn lên cánh môi run rẩy của cô, khóe miệng anh khế nhếch. “Sợ tôi hay là sợ nó, hử?” Anh vừa nói vừa kéo tay cô thẳng xuống phía dưới.

Tô Nhiễm sợ hãi bật thành tiếng, lòng bàn tay bị vật nóng đang trướng to làm bỏng, tựa như bàn ủi là qua khiến cô run lẩy bẩy. Tô Nhiễm muốn rút tay về nhưng lại bị anh nắm chặt hơn, theo sau là nụ hôn của anh rơi xuống. Lần này, nụ hôn của anh không còn thô bạo,

môi lưỡi nòng cháy trêu đùa bên gáy cô, nòng nhiệt rực cháy mơ trớn cô tan chảy.

Tô nhiễm xụi lơ trong lòng anh, nghe được tiếng hít thở khàn đục, cô không thể không rên thành tiếng.

Ngón tay cô khẽ run làm vật nam tính của anh càng thâm phòng trướng. Anh bắt lấy gương mặt cô, giọng nói tràn đầy dục vọng, "Em đóng kịch giỏi hơn chị mình."

Tô Nhiễm chấn động, đau đớn đột nhiên lan rộng.

"Tuy nhiên, chị gái em thì nhiệt tình như lửa, còn em thì giả bộ ngây thơ thuần khiết lại càng làm tôi thêm ham muốn." Nụ cười trên môi Lê Minh Vũ tàn nhẫn và khinh thường. Anh giờ tay cởi hết quần áo trên người cô.

Cô mềm mại, trắng nõn như tuyết rơi ngoài cửa sổ, làn da cô mịn màng sáng bóng vì ngượng ngùng mà ửng hồng mê người, khuôn ngực đầy đà hít thở phập phồng, gắt gao khóa chặt tầm mắt của Lê Minh Vũ, khiến đôi mắt anh càng thêm sa sầm, yết hầu anh giật cục.

Chết tiệt, anh chưa bao giờ nghĩ cô lại đẹp như vậy...

Quyển 2 - Chương 10: Sự chán ghét của Lê Minh Vũ

"Ô Nhiễm, em khó chịu càng thêm kiều diễm, còn phóng đảng hơn cả chị mình!" Lời lẽ nồng nhiệt cùng tàn nhẫn châm chọc cất lên, ngón tay anh không an phận bắt đầu lướt xuống dưới tiến công.

Tô Nhiễm bất giác cắn chặt bả vai rắn chắc của anh, nước mắt rơi lên vòm ngực đàn ông rộng lớn.

Lê Minh Vũ cười khẩy, cái loại phụ nữ giả ngây giả ngô chính là món đồ chơi mà đàn ông yêu thích chiếm hữu nhất, "Dạng chân!" Giọng anh như hạt cát trôi trên đá, trầm thấp đến dọa người.

"Minh Vũ, em, em sợ..." Tay Tô Nhiễm bám chặt lấy cánh tay anh.

"Giả ngây giả ngô riết thành nghiện?" Anh cau mày, ngón tay thon dài lại mãnh liệt tiến sâu vào.

Tô Nhiễm chột thét lên, móng tay cào chặt vào người anh.

Ánh mắt anh đột nhiên thơ thẩn, còn ngón tay anh thì bị hút chặt, chạm tới nơi thuần khiết co giãn, tấm chắn tượng trưng cho sự trong trắng của cô, vật ngăn cản lực tấn công của anh.

"Em...là lần đầu?" Anh bàng hoàng.

Tô Nhiễm bất lực gật đầu, cô đau đớn cuộn cong người như tôm. Như vậy có đáng để anh tin không? Tin cô không giống Hòa Vy?

Lệ Minh Vũ nhìn cô một lúc lâu, rồi rút tay khỏi người cô, Tô Nhiễm bật ra tiếng rên nhay cảm. Anh bất ngờ xuống giường làm cô tủi thân, chực trào nước mắt nhìn anh. "Minh Vũ...." Vì sao? Cô không hiểu.

Lệ Minh Vũ kéo khăn tắm vây quanh người, cúi gằm nói, "Dáng vẻ của em làm tôi cay ghét cực độ."

"Em...em là vợ của anh mà." Nước mắt không kìm được mà tuôn rơi, cô dùng ga trải giường che cơ thể đang trần trụi của mình. Lẽ nào, cô như vậy khiến anh xem thường?

"Biến đi!" Lệ Minh Vũ lạnh lẽo nói.

Tô Nhiễm đứng dậy, ngón tay thon găm chặt vào lòng bàn tay, giọng run run: "Em phải...làm như thế nào, anh mới có thể hài lòng?"

"Mặc quần áo của mình rồi về phòng đi." Anh lớn tiếng ra lệnh. Người phụ nữ đáng chết. Cô cứ bất lực đứng đó như vậy cũng đủ khiến cơ thể anh khô nóng.

Tô Nhiễm cụp mi, cả lòng cô nguội lạnh, trái tim anh rớt cuộc chứa người nào trong đó?

"Minh Vũ..." Cô đau xót, mạnh dạn ôm anh từ đằng sau, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào bờ lưng lãnh đạm của anh, nước mắt như chuỗi ngọc trai đứt đoạn, "Vì sao anh không thấy tình yêu của em dành cho anh?"

"Tôi kêu em đi ra!" Cô vừa dứt lời, Lệ Minh Vũ thô bạo đẩy cô.

"A.." Cơ thể Tô Nhiễm yếu đuối, suýt nữa đã bay ra ngoài, thoáng chốc cô đập vào giường, cô lúc này như búp bê vỡ nát trên giường.

Đau đớn làm cô nhú chặt mày, ga trải giường trên người bỗng buông lỏng, cơ thể cô mềm mại nửa ẩn nửa hiện càng mê người hơn.

Bộ dạng nóng bỏng đập thẳng vào mắt Lê Minh Vũ, cảnh này hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của anh, dục vọng đàn ông như mãnh thú không thể kiềm trụ được nữa. Rốt cuộc, anh vẫn không thể kiềm nén, sai bước tiến lên, tay anh giữ chặt khuôn mặt cô. "Em không đi thì đừng hối hận. Tôi sẽ làm em càng khó chịu. Đây là tự em chuốc lấy."

Tô Nhiễm nâng đôi mắt đắm lệ chăm chú nhìn anh, đáy mắt anh sẫm tối như sóng biển thâm sâu tàn bạo, còn chưa kịp phản ứng, anh liền kéo trở ngại trên cơ thể hai người xuống đất, cơ thể cường tráng một lần nữa mạnh mẽ áp sát cô, anh cúi đầu, so với vừa rồi, anh càng thêm điên cuồng.

Mơ trớn bất ngờ khiến Tô Nhiễm cảm thấy đau đớn khó chịu, nhưng từ tận đáy lòng lại rộ lên niềm hạnh phúc vui sướng. Cô bất giác vùi đôi môi đỏ au vào ga trải giường như để kìm nén tiếng rên mê của mình, cơ thể mềm mại bắt đầu vận vẹo vô lực.

Quyển 2 - Chương 11: Đoán không ra

"Minh Vũ..." Môi anh nóng bỏng xuôi thẳng xuống dưới. Cô kìm không được khẽ kêu tên anh, rung động ngọt ngào dập dờn giữa hai chân làm cô vô lực, tay cô cài sâu vào mái tóc anh, tìm kiếm nơi an toàn ngã vào, đau đớn đã không còn, chỉ còn muôn vàn khoái cảm xoay quanh. Cô mềm mại vạn vọ nhiệt tình, bàn tay nắm chặt vào ga trải giường.

"Lẳng lơ trời sinh." Anh nhìn cô chăm chăm, tàn nhẫn lên tiếng, giọng nói anh vì dục vọng hừng hực mà thêm trầm đục.

Câu nói nhục nhã khiến Tô Nhiễm khóc không ra tiếng, cô khẽ lắc đầu nhưng thần trí lại bị hạ thân nóng hổi của anh dìu dắt đến biển cả rộng lớn vô hạn.

Cô chỉ cảm thấy anh đang nhẹ nhàng cọ xát, xâm nhập cận kề, độ nóng chết người gần như muốn đem cô nung chảy.

"Minh Vũ..." Cơ sảng tình ái tê dại xa lạ khiến cô không biết làm gì ngoài việc gọi tên người cô yêu.

#màn che đây#

Tô Nhiễm cảm thấy toàn thân mình đau đến không thể đau hơn được nữa. Việc nam nữ với cô chỉ là con số không, hoàn toàn xa lạ, toàn thân cô run rẩy.

Lần đầu tiên Lê Minh Vũ cảm nhận ham muốn đàn ông như dung

nham phun trào. Nhiều lần kích động mãnh liệt, anh chỉ muốn đâm sâu vào cô, anh khao khát được hưởng thụ ngay thể nào là tư vị khi lấp đầy cô. Anh cong môi nhìn đôi mắt cô long lanh chứa chan vui thích mà mê ly của kích tình mạnh mẽ.

Tô Nhiễm cắn môi để cơn thủy triều lạ lẫm cuốn đi, ánh mắt cô đê mê bắt chặt lấy cánh tay anh, phủ lên cơ thể đầy mềm mại then thung theo tiết tấu của anh, kịch liệt đong đưa không ngừng, hòa hợp hạnh phúc thống trị cảm xúc của cô.

"Minh Vũ..." Cô thờ hớn hển gọi tên anh, nhận lấy quà tặng âu yếm mà anh tặng cho.

Rất lâu sau, khi anh tuôn trào lên tấm chăn cuối cùng của cô, cô thét lớn rồi ngất đi theo tiếng gầm nhẹ của anh...

----- hoa lê phân cách tuyến -----

Sáng sớm.

Tuyết vẫn rơi dày ngoài cửa sổ, ánh sáng mỏng manh chiếu vào bờ vai trần của Tô Nhiễm, làn da trắng nõn nổi bật trên nền chăn mền màu đen. Cô khẽ ưm một tiếng tỉnh dậy từ giấc mơ, ngoại trừ cảm giác đau nhức, hai chân cô vẫn còn run rẩy.

"Minh Vũ..." Cô khẽ gọi, nhưng khi mở mắt ra, cô thấy bên giường đã trống rỗng.

Khuôn mặt Tô Nhiễm hiện lên bao phần thất vọng, nhưng nhanh chóng lại được tư vị hạnh phúc vây lấy, ngọt ngào như kẹo đường trong tay bé con, không khí vẫn còn thấp thoáng mùi hương của anh, ngay cả môi cô cũng có mùi hổ phách dịu nhẹ, anh hôn cô, nhưng lại...

Nhưng mà cô nghĩ không ra, trải qua tối hôm qua cô có được tính là người của anh không, hay chỉ là "nửa người" thuộc về anh? Cô không hiểu vì sao Lệ Minh Vũ phải kiềm nén như vậy, rõ ràng cô thấy anh chịu đựng rất khổ cực, nhiều lần thỏa mãn nhưng anh vẫn không hài lòng. Hơn nữa, vì sao anh vẫn giữ thân hoàn chỉnh cho cô?

Đang nghĩ ngợi, chị Hoa gõ cửa bước vào, Tô Nhiễm vội vã lui người vào trong chăn, chỉ để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Quyển 2 - Chương 12: Quan tâm sao?

Chị Hoa là người từng trải, vừa nhìn liền biết chuyện gì xảy ra. Tuy rằng trong lòng chị Hoa thấy rất khó hiểu làm sao kết hôn ba tháng rồi mới động phòng, nhưng không nói ra, nhẹ giọng hỏi: "Cô chủ, bây giờ cũng gần buổi trưa, cơm tôi đã chuẩn bị xong, cô mau xuống giường ăn đi ạ."

"Hả? À, tôi xuống lầu ngay đây." Tô Nhiễm đỏ mặt ấp úng đáp, không ngờ đã tới buổi trưa rồi.

"Ây...anh ấy đâu?"

Chị Hoa xoay người, "Cậu Lệ sáng sớm đã ra ngoài, còn dặn tôi gần đến buổi trưa thì lên gọi cô dậy." Đặt quần áo sạch cạnh Tô Nhiễm, chị Hoa cười nói: "Phải nói cậu Lệ là người rất chu đáo. Tôi thấy cậu ấy thật lòng thương cô."

"Thương tôi?" Tô Nhiễm ngẩn người, anh thương cô sao?

"Sao không phải ạ? Lần trước khi cô say rượu, cậu Lệ hầu như cả đêm không ngủ chăm sóc cho cô. Cậu ấy không chỉ tự mình thay váy ngủ cho cô mà còn xuống bếp làm trà giải rượu cho cô nữa. Đêm đó là ngày đầu tiên tôi đến làm việc nên tôi nhớ rất rõ." Chị Hoa ríu ra ríu rít nói.

"Hả?" Tô Nhiễm hoàn toàn ngây người.

Đêm đó...là anh thay váy ngủ cho cô?

----- hoa lê phân cách tuyến -----

Tối buổi trưa, phòng cấp cứu bệnh viện mới thoáng yên tĩnh đôi chút. An Tiểu Đóa mệt mỏi thở phì phò nằm bò lên sofa trong phòng nghỉ. Một lúc lâu sau, cô mới uể oải cầm lấy nước cam Tô Nhiễm đưa cho mình, nụ cười vô cùng thê lương, "Đồng chí Tô Nhiễm, mặt trời mọc hướng tây phải không? Tôi làm ở bệnh viện nhiều năm như vậy, đồng chí chưa từng chủ động ghé thăm. Hôm nay đồng chí bị sao vậy?"

"Câu đừng cười ghê như vậy được không?" Tô Nhiễm xoa cánh tay, mở nắp bình nước cam ra đưa cho cô, "Cậu uống nhanh đi, phúc lợi của bệnh viện."

An Tiểu Đóa cười cười, "Ân cần quá, nếu không thì làm sao giữ chân được trứng bồ câu quý hiếm nhà cậu nhỉ."

Tô Nhiễm trừng mắt, "Bạn cả buổi sáng mà cũng không khóa được miệng cậu."

An Tiểu Đóa trở mình ngồi dậy, "Cậu không nhắc đến thì thôi, nhắc tới là phát bực à. Cậu nói có phải ông trời muốn diệt vong loài người không, cả buổi sáng toàn là tai nạn giao thông, còn không thì đang đi trên đường lớn rộng rãi thênh thang bị một chậu hoa đập đầu bị thương. Tô Nhiễm cậu phải cẩn thận nha, mình không muốn ngày nào đó nhìn thấy cậu trong phòng cấp cứu đâu đấy. Ui ui, tôi vừa nói nhảm gì vậy nè, xin thần linh đừng trách con. Xí, không đúng à..." Cô bỗng nhìn Tô Nhiễm, "Cậu đừng lảng sang chuyện khác nha. Nói, không có chuyện gì cậu cũng không tới bệnh viện tìm mình."

Tô Nhiễm khóc dở mếu dở, rõ ràng là cô độc thoại liên tục, cô làm gì có tránh sang chuyện khác đâu, thấy cô chăm chú nhìn mình, thanh

giọng nói: "Thực ra cũng không có gì, mình chỉ muốn tới bệnh viện làm kiểm tra thôi à."

"Kiểm tra? Nhìn cậu đâu giống bị bệnh đâu." An Tiểu Đóa càng khó hiểu.

"À..." Tô Nhiễm chần chừ, đôi má cô ửng hồng, suy nghĩ một lát rồi cô ngồi lên sofa gần An Tiểu Đóa, "Tiểu Đóa, kỳ thực là mình có chuyện muốn cậu tư vấn."

"Được đó, mình thích làm nhất là làm tư vấn tâm lý cho người khác. Cậu nói đi." An Tiểu Đóa cười tươi như hoa.

Tô Nhiễm liếm bờ môi đỏ mọng, then thùng mở miệng, "Tiểu Đóa, theo góc độ y học cậu nói, cậu nói...cái kia nửa người có thể mang thai không?" Tối hôm qua Lê Minh Vũ hết lần này đến lần khác phóng thích hạt giống nóng hổi vào cơ thể cô. Cô đã từng đọc được chuyện xử nữ mang thai trên mạng.

"Phì...khụ khụ.." An Tiểu Đóa phun nước cam, sặc sụa ho khan, rồi bị lời nói của Tô Nhiễm gây choáng, "Nửa người? Cái gì nửa người? Chỉ có nửa người trên hay nửa người dưới? Mẹ ời, đó không phải người chết à? Người chết làm sao có thai?"

Quyển 2 - Chương 13: Tâm sinh thất vọng

Tô Nhiễm bị kiểu tư duy không căn cứ này khiến cho dở khóc dở cười, đành nói, "An Tiểu Đóa, cậu là con gái đừng nói ghê như vậy được không? Cậu là bác sĩ, không phải pháp y, đừng có cái gì cũng nghĩ đến người chết mà?"

"Mình nào có? Cậu không phải vừa nói nửa người sao? Nào có ai còn một nửa mà sống yên lành đâu? Tàn tật ư?" An Tiểu Đóa càng khó hiểu, nghi hoặc nhìn chăm chăm Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm thực sự khâm phục sức tưởng tượng của cô, giơ tay lên ý bảo cô đừng suy nghĩ miên man thêm nữa, than nhẹ một tiếng, "Mình nói nửa người, không phải là nửa đoạn người. Quên đi, mình nói thẳng để cậu đỡ mắc công suy luận bậy bạ." Tô Nhiễm dừng một chút, thấy An Tiểu Đóa mở to hai mắt chăm chú lắng nghe, nuốt nước bọt rồi nói, "Tiểu Đóa, ý của mình là, cái kia..nếu nam nữ xảy ra quan hệ với nhau, nhưng cô gái vẫn còn là xử nữ, cậu nói...cô gái đó có khả năng mang thai không?"

Hai hàng mi của An Tiểu Đóa sắp vện vào nhau, cô nắc cục. An Tiểu Đóa có tật cứ mỗi lần gặp gì đó khó hiểu hay kinh khủng thì sẽ nắc cục, Tô Nhiễm nhìn dáng dấp cô, trong lòng thầm than bạn trẻ này khẳng định là không hiểu rồi.

Quả nhiên, An Tiểu Đóa mãi lâu sau mới dùng ánh mắt cực kỳ "ngây thơ vô tội" nhìn cô, "Chị Tô à, ý chị là gì? Nam nữ phát sinh quan hệ rồi? Cô gái đó vẫn còn xử nữ sao? Khoan, chờ một chút, người đàn ông cậu nói lên giường cùng lúc với mấy người phụ nữ luôn hả?

Phát sinh quan hệ rồi mà vẫn còn là xử nữ?"

Càng nói càng quá, lực chú ý của An Tiểu Đóa này đã không còn vào chuyện mang thai rồi. Tô Nhiễm bất đắc dĩ nhào lên sofa, hồi lâu sau rầu rĩ nói, "An Tiểu Đóa, suy nghĩ của cậu có thể bình thường chút được không? Ý mình là người đàn ông đó tuy rất muốn cô gái kia, nhưng, nhưng mà.."

"À, mình hiểu rồi!" An Tiểu Đóa phát mạnh một cái lên người Tô Nhiễm, tỉnh ngộ, "Ý cậu là người đàn ông kia thực ra không có phá thân cô gái đó chứ gì?"

"Hơ...Phải." Tô Nhiễm giương mắt nhìn cô, "Cậu nói thật thẳng thắn."

"Có gì đâu mà, mình là bác sĩ, trong mắt mình chỉ có bệnh nhân không phân biệt giới tính. Loại chuyện tình thú này cần đứng ở góc độ khoa học để xem, không việc gì phải thần bí và kiêng kỵ hết." An Tiểu Đóa cười đắc chí, rồi lại vô cùng tò mò hỏi câu, "Người đó cậu nói là ai vậy? Mình quen không thể? Người đàn ông này cũng biến thái quá ha? Nếu không muốn người ta thì đừng chạm, treo lơ lửng là sao hả?"

Tô Nhiễm nghe xong liền đỏ mặt, mắt tự nhiên, đưa tay vuốt vuốt tóc rồi khẽ nói, "Chỉ là sáng này mình lên mạng đọc được chuyện như vậy, cho nên thấy hiếu kỳ thôi."

"À, làm mình hết hồn, may mà cậu là phụ nữ có chồng được ba tháng rồi đó, bằng không mình còn tưởng người biến thái kia là người ấy của cậu." An Tiểu Đóa uống nước cam nên không nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Tô Nhiễm. Sau khi uống hết, cô thư thái nghiêng người dựa vào sofa, "Kỳ thực dưới loại tình huống này, tỷ lệ mang thai của cô gái đó rất nhỏ, nếu như vậy mà có thể mang thai ngay thì cô gái kia nên đi mua vé số hoặc đua ngựa, nhất định trúng

giải nhất."

"VẬY Ờ." Tô Nhiễm vốn có chút chờ mong liền mất hết, cắn môi, nổi lên thất vọng như có như không...

Quyển 2 - Chương 14: Cáo già và hồ ly

Phòng khách sạn, rèm cửa sổ dày che khuất khung cảnh mỹ lệ của thành phố bên ngoài cửa sổ.

Hạ Đồng mặc váy ngủ đỏ gợi tình nóng bỏng bước lả lướt lên trước, hai ly rượu vang đỏ trên tay ánh lên bàn tay trắng bóng càng thêm tươi sáng, cô ta buông một ly rượu xuống, cánh tay mượt mà ôm lấy cổ người đàn ông, cả cơ thể mềm mại ngã vào lòng người đàn ông đó. "Anh thật là đáng ghét mà, lẽ nào em không bằng những phần tài liệu này sao? Từ nãy tới giờ, ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn người ta gì hết à."

Lệ Minh Vũ ôm Hạ Đồng, nhếch môi cười rồi buông tài liệu xuống, nhận lấy ly rượu vang cô ta đưa, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, "Em phải hiểu rõ, hai ngày nữa là tới bầu cử."

"Biết, đương nhiên em biết mà. Trên đời này còn ai quan tâm chuyện này hơn em chứ?" Cơ thể đầy đặn mũ miều ép sát vào anh, khẽ vuốt ve lồng ngực đàn ông rắn chắc, ngón tay chậm rãi lướt qua đôi má cương nghị, thở gấp một tiếng, "Nhưng Minh Vũ, người ta rất nhớ anh mà."

Thần sắc Hạ Đồng động tình như một mèo con, nhưng ngược lại Lệ Minh Vũ quá mức nguội lạnh, anh chỉ nhếch miệng nhìn hai mắt mơ màng đỏ hồng ham muốn tình ái của cô ta.

"Hạ Đồng, tài liệu này chưa đủ." Giọng nói anh trầm thấp.

Hai cánh tay cô ta vòng lại ôm anh, đôi môi đỏ mọng cạ vào quai hàm khiêu gợi của anh, cúi đầu nói: "Minh Vũ, Hòa Tấn Bằng là cáo già không dễ ứng phó đâu, anh cũng biết sức ảnh hưởng của ông ta ở giới kinh doanh không nhỏ, ông ta có thể lôi kéo phần lớn người trong thương hội đấy. Em có thể cầm được tài liệu này không dễ chút nào đâu."

Bàn tay Lê Minh Vũ chậm rãi dờn xuống bờ hông vênh của cô ta, ngắt nhẹ làm cô ta cong môi rên rỉ, "Hòa Tấn Bằng là cáo già, thì em cũng là hồ ly, muốn mấy người trong thương hội đó nhả ra lại khó sao?"

"Minh Vũ, anh thật xấu. Anh cam lòng để em đi giao thiệp với mấy lão già đó vậy sao? Người ta là của anh mà." Hạ Đồng chu miệng ỏng ẹo.

Anh nâng cằm cô ta lên, ánh mắt không chút ý cười, "Đương nhiên, nếu thấy ảm ức, em có thể không làm. Từ trước tới giờ, tôi đều không thích miễn cưỡng người khác."

Hạ Đồng thấy thế liền vội vàng bổ nhào vào lòng anh, nũng nịu nói: "Người ta nói chút thôi, anh giận làm gì? Anh yên tâm, cáo già Hòa Tấn Bằng này cứ để em điều tra, nhất định kết quả sẽ khiến anh hài lòng."

Lê Minh Vũ luồn tay vào tóc cô ta, ánh mắt sâu thẳm đắm chiêu, giọng nói trầm thấp, "Nhất định phải nhanh."

"Em làm việc đã bao giờ khiến anh thất vọng chưa? Mấy lão già trong thương hội sống đến tuổi này, muốn cái gì em rất rõ." Hạ Đồng vừa nói vừa chủ động cạ đôi môi đỏ mọng vào môi anh, lảng lơ nói, "Đàn ông các anh thật là xấu. Nhất là anh, lại càng xấu hơn."

“Tôi xấu? Xấu chỗ nào?” Anh đóng tài liệu lại, dựa người ra sau, coi thường lên tiếng.

Hạ Đồng như dây leo nhích gần lại, “Anh lúc nào cũng làm trái tim người ta bất ổn, thế còn không xấu sao?”

Lệ Minh Vũ nhìn người phụ nữ trong lòng, không lên tiếng.

Cô ta chỉ cảm thấy miệng lưỡi mình khô khốc, dù anh không làm gì, lòng cô ta vẫn không kiềm chế được mà điên cuồng. Khuôn mặt tô son trát phấn cầu kỳ dán vào ngực anh, tay cô ta trượt thẳng xuống dưới, mạnh dạn phủ lên bụng dưới của anh, chậm rãi tháo dây nịt hàng hiệu. Cả người cô ta mềm dẻo như động vật không xương, đôi môi đỏ mọng hé ra, lưỡi gợi tình mở dây kéo quần của anh, rồi ngẩng đầu, vô cùng lẳng lơ nói: "Minh Vũ, người ta muốn hút xì gà..."

Lệ Minh Vũ nhếch miệng, bàn tay vỗ nhẹ lên đầu cô ta, giọng nói không chút dao động, "Phải xem bản lĩnh của em."

Gương mặt Hạ Đồng tràn đầy vui mừng, như một con cá đói khát dây dưa trên người anh, rồi phóng túng đứng dậy dựa vào bàn trà, cầm qua một ly rượu vang đỏ, tùy tiện nghiêng ly rượu, đổ lên khe rãnh đầy đặn của mình. Rượu vang đỏ nhanh chóng thấm ướt làn váy mỏng đến không thể mỏng hơn của cô ta. Thân hình cô ta trắng trẻo tỏa ra mùi rượu vang đỏ nồng đậm hấp dẫn.

"Minh Vũ.." Cô ta quyến rũ mời gọi, ẩm ướt nửa che nửa đậy khiến đàn ông phát cuồng.

Lệ Minh Vũ vẫn dựa người vào sofa như trước, ánh mắt sâu thẳm không chút động tình. Anh chỉ thản nhiên cong môi, nhìn cơ thể mềm mại đang nôn nóng trước mặt, rất lâu sau tỉnh bơ buông lời, "Tự cời."

Hạ Đồng muôn vằn lẳng lơ, đưa tay tụt dây váy ngủ. Váy voan mỏng manh ướt sũng rượu vang thoáng chốc rơi xuống đất. Hai tay cô ta khẽ vuốt cơ thể đầy đà của mình, uốn éo như rắn cắn đồ đôi mắt đàn ông. Sau cùng, cô ta quỳ gối giữa hai chân anh, bàn tay bao phủ vật đàn ông hùng vĩ, đầu lưỡi đói khát trượt lên cánh môi. Có trời mới biết cô ta khao khát vật đàn ông hùng vĩ này đến nhường nào.

"Minh Vũ..." Cô ta rên rỉ, nhìn chăm chú vào ánh mắt anh, rồi không thể chịu đựng được nữa, cô ta liền cúi đầu, há mồm.

Đầu lưỡi mềm nhũn khiến Lê Minh Vũ vừa lòng nhếch môi cười, bàn tay to lớn ấn mạnh đầu cô ta khiến cô ta không chịu nổi nhưng cũng không cam lòng đẩy ra, thân thể cô ta chuyển động, lộ ra một mặt khêu gợi nhất.

Toàn bộ quá trình, Lê Minh Vũ vẫn lạnh nhạt quan sát cô ta. Trong nháy mắt, cô ta thì thầm gọi tên anh, anh lơ đãng nhớ tới Tô Nhiễm. Dáng dấp ngượng ngùng của cô, vẻ mặt lo sợ của cô, run rẩy trên giường của cô, khi cô vì đau nhức mà khóc thầm bên tai anh, cùng với khuôn mặt lúng túng vùi vào chăn nhưng lại không kèm được tiếng rên mê mên của cô... Nghĩ rồi nhớ, đôi mắt trước sau yên ổn của anh rốt cục cũng có biến hóa, đôi mắt anh càng lúc càng tối tăm sa sầm, hít thở cũng dần dần dập.

Bàn tay đang đè chặt ót cô ta tăng thêm lực, khiến Hạ Đồng đau đớn thành tiếng, nhưng làm cho dục vọng của Lê Minh Vũ dâng cao. Anh dường như có thể nghe đến tiếng khóc Tô Nhiễm xin anh nhẹ lại, hít sâu một hơi, anh dường như ngửi được hương thơm thoang thoang trên người Tô Nhiễm, như một liều thuốc độc khiến anh điên cuồng không thể kiềm chế.

Hô hấp của Lê Minh Vũ càng lúc càng khàn đục, anh kéo mạnh người phụ nữ giữa hai chân mình lên, không chút tình cảm đẩy ngã

lên giường rộng lớn. Trước mắt anh, tất cả đều thành Tô Nhiễm...

----- hoa lê phân cách tuyến -----

Từ bệnh viện đi ra, Tô Nhiễm đi dạo từ con phố này đến con phố khác, mơ hồ không mục đích. Tuyết trắng dày bay phất phơ quanh người, rơi trên áo khoác trắng của cô. Dừng bước trước cửa kính của một tủ trưng bày, gương mặt nhỏ nhắn thoáng phần khích. Khuôn mặt cô thanh tú khiến cho người đi đường không kìm được mà quay lại nhìn nhiều lần.

Một bộ quần áo kiểu mới trên ma-nơ-canh nam sau cửa kính tủ trưng bày thu hút ánh mắt của Tô Nhiễm. Nhìn một chút, khóe môi cô không nhịn được hơi cong lên, ánh mắt cũng đong đầy hạnh phúc ấm áp. Bộ quần áo này rất hợp với Lê Minh Vũ. Nhớ lại lần trước cô cùng anh đi chọn lễ phục, trong lòng càng thêm ngọt ngào như những bông tuyết nhẹ rơi. Cô đẩy cửa đi vào, nhân viên cửa hàng ngay lập tức bước tới chào đón...

"Chào chị. Cửa hàng chúng tôi có mẫu mới, chị muốn mua tặng hay là để mặc a."

Tô Nhiễm dịu dàng cười, chỉ chiếc áo khoác trong tủ kính, "Đây là mẫu mới? Tôi muốn mua cái này tặng chồng tôi."

Nhân viên nhìn cô, ngượng ngùng cười, "Rất xin lỗi chị, cái áo khoác này vừa có người đặt trước nhưng chưa kịp tới lấy, cái áo khoác ngoài này là do nhà thiết kế JK mới hoàn thành, trong tiệm chỉ có duy nhất cái này, nếu chị muốn thì có thể đặt trước."

"À, vậy tôi muốn đặt một cái." Tô Nhiễm từng nghe tên nhà thiết kế này, tuy tính cách không tốt nhưng là nhà thiết kế đầy tài năng.

"Chồng tôi cao chừng 187 cm, vai rộng..." cô nói ra các số đo như

thuộc nằm lòng của Lê Minh Vũ cho nhân viên.

Sau khi đặt mua xong, Tô Nhiễm đưa tiền đặt cọc, chuẩn bị đi thì nhân viên ở đằng sau gọi cô lại, "Chị nếu không ngại, có thể cho tôi một phút được không? Sắp tới là cuộc tranh cử chức bộ trưởng kinh tế. Chị có thể bỏ một phiếu cho nghị sĩ Lê Minh Vũ được không?" Nói xong, kín đáo đưa cho cô một tờ rơi.

Tô Nhiễm sững sờ, khóe môi nhếch lên.

"Tất cả mọi người trong khu phố chúng tôi đều bầu cho nghị sĩ Lê. Anh ấy thực sự nghĩ cho thương nhân chúng tôi. Nếu như anh ấy trúng cử chức bộ trưởng, chúng tôi hoàn toàn tin tưởng anh ấy là một bộ trưởng tốt." Nhân viên hết sức kiên nhẫn nhìn Tô Nhiễm, sau đó giơ nắm tay lên, "Chúng tôi tuyệt đối sẽ không công nhận loại người như Giả Ny làm bộ trưởng. Thế nên chúng ta nhất định phải nỗ lực! Cố lên! Bảo vệ quyền lợi của chúng ta."

Tô Nhiễm ấm áp trong lòng, cười, "Được, chúng ta cùng nhau nỗ lực."

Quyển 2 - Chương 15: Ổng kính ản dẫu

Bước ra cửa hàng quần áo, tuyết rơi càng lớn hơn, phát phơ vào quần áo của người đi đường.

Tô Nhiễm thở ra một hơi, hơi lạnh trong không khí như đám mây trôi lững bồng bênh, cô vui vẻ mỉm cười không còn cảm thấy lạnh nữa.

Đường phố xung quanh náo nhiệt vô cùng. Tô Nhiễm đến gần mới phát hiện có vài người đang giơ ảnh chụp rất lớn của Lê Minh Vũ xung quanh để tuyên truyền, vận động phiếu bầu. Gương mặt Tô Nhiễm tràn trề ấm áp, tâm tình cô thoải mái hơn bao giờ hết.

Trong làn tuyết tung bay, Lê Minh Vũ trên ảnh chụp cười rất đậm rất nhẹ, trầm tĩnh mà chín chắn, hết như lần đầu cô nhìn thấy anh. Cô dừng bước đứng yên nơi đó, đôi mắt tĩnh lặng thoáng ý cười nhìn anh, môi cô khẽ cảm khái.

Tình yêu, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ mơ mộng xa vời đó là chuyện của hai người, chỉ cần được yêu sẽ không hối hận. Tuy tình yêu sẽ làm con người hóa rồ, đánh mất tôn nghiêm và lý trí, nhưng thế gian vẫn còn rất nhiều chuyện tre già măng mọc, yêu đến chết vẫn không thay đổi.

Có thể sống một lần vì yêu, cho dù tự mình lao vào bước đường cùng, cô vẫn cam tâm tình nguyện.

Kết quả của lần tuyển cử này có thể nào đối với cô mà nói cho tới bây giờ chưa từng quan trọng. Cô yêu anh, không liên quan đến thân

phận của anh, địa vị của anh, chỉ liên quan đến anh là Lê Minh Vũ, chỉ là Lê Minh Vũ mà cô yêu.

Bên góc đường, có vài người lang thang hát rong, nhảy múa, cạnh họ là túi đựng tiền lớn, trong đó chỉ có lác đác mấy đồng lẻ. Bọn họ ở đối diện với quảng trường, đài phun nước chính giữa vì tuyết rơi mà cũng tạm dừng, xung quanh là những chú chim bồ câu. Khi Tô Nhiễm đi ngang qua, đàn bồ câu sau lưng cô tung bay, cô thấy bông tuyết rơi phấp phới làm những người lang thang càng cố gắng biểu diễn hơn.

Nhiều người đi ngang qua, nhưng thỉnh thoảng có vài người ném xuống vài đồng xu lẻ sau đó liền đi, dường như đô thị bận rộn không ai để ý đến tiếng ca điệu nhảy.

Tô Nhiễm tiến lên phía trước, lấy từ trong ví ra một tờ tiền giấy rồi đặt vào túi, vừa định rời đi thì tiếng hát từ đàn ghi ta cất lên.

Tình yêu à, nó chỉ như một chú mèo

Bạn đuổi bắt nó liền trốn chạy

Vui đùa cùng bạn rồi lẩn trốn

Bạn chạm nó liền bay

Rồi quay đầu châm biếm bạn ngây thơ

Thế nhưng a

Tình yêu vẫn khiến bạn lưu luyến

Tựa như lưu luyến hình ảnh một con mèo

Vui vẻ rồi trốn chạy...

....

Ca từ bài hát rất dễ thương, giọng hát của những người lang thang cũng rất ngọt ngào. Tô Nhiễm nghe thấy rất thú vị, bước lại đó lần nữa, lẳng lặng đứng trong làn tuyết tung bay nhìn họ biểu diễn.

Tuyết rơi phớt qua làm mái tóc dày khẽ tung bay, đôi mắt đong đầy hạnh phúc, ngay cả khóe môi cũng không nhịn được mà cong lên. Vài chú bồ câu xám sau lưng lại cất cánh, cảnh này nhìn qua càng thêm tươi đẹp, gợi cho người qua đường không kèm được mà ngoảnh đầu lại nhìn.

Một người đàn ông lang thang bước lại mời Tô Nhiễm khiêu vũ. Cô lúng túng, khiêu vũ trên đường chưa bao giờ cô làm qua. Huống chi, cô cũng không biết khiêu vũ.

Người đàn ông lang thang nhìn ra cô đang lúng túng, cười tươi rồi kéo thẳng cô qua cùng khiêu vũ trong tuyết. Tiếng đệm ghi ta càng thêm hăng say, hát ca cũng trở nên vui tươi hơn, rồi họ cùng đứng dậy vừa hát vừa nhảy.

Tiếng cười của Tô Nhiễm như tiếng chuông ngân nga vang vọng giữa trời tuyết.

Người đi đường dừng chân lại nhìn, có người vỗ tay theo nhịp điệu, như tiếp thêm sinh lực cho thành phố. Con người bởi vì áp lực bộn bề mà tiêu hao sinh lực.

Vài người đàn ông lang thang ca hát khiêu vũ cùng những cô gái dịu dàng bên đường, cảnh này nhìn qua không thích hợp với nhịp điệu

bận rộn của cuộc sống nhưng lại thành nét đẹp ý vui.

Vui sướng lây sang cả những chú chim bồ câu, chúng càng không ngừng vui mừng bay lượn trên không trung.

Một chiếc xe MPV màu tối vừa vặn chạy ngang, người đàn ông trong xe bất giác cau mày. Tài xế nhìn thoáng qua, cẩn thận hỏi ý, "Ông Lê, người đó có phải phu nhân không ạ? Hay là chúng ta..."

"Chạy đi." Ánh mắt Lê Minh Vũ đang nhìn cô gái đối diện liền thu về, mở báo ra lần nữa, ung dung thản nhiên lên tiếng.

Xe hòa vào tiếng ca vui mừng bên cạnh.

Mà ở một góc khác của quảng trường, ống kính ẩn núp chậm rãi tia lại gần, tiếng "tách" nhanh chóng vang lên, dừng lại ở hình ảnh Tô Nhiễm cùng hát múa vui đùa với những người lang thang.

Quyển 2 - Chương 16: Mục đích thật sự

Ngoài cửa sổ phòng làm việc là san sát những tòa nhà theo lối kiến trúc hiện đại của thành phố, tòa nhà nào cũng rất cao, cao chọc trời.

Lệ Minh Vũ lấy một tập tài liệu từ két an toàn đặt trên bàn trà. Vóc người cao lớn thoải mái ngồi xuống sofa. Anh châm thuốc lá, hút một hơi rồi nhìn người đàn ông ngồi đối diện, nói: "Đồng Hựu, cậu xem thử đi."

Đồng Hựu là trợ lý theo anh đã ba năm, cũng là người thân tín của anh. Đồng Hựu thường ngày nhìn qua rất hay vui vẻ nói cười, nhưng năng lực làm việc tốt cực kỳ, xem xét giải quyết công việc hết sức kỹ càng tận tâm mà những trợ lý khác không thể theo kịp.

Đồng Hựu cầm tập tài liệu trên bàn mở ra nhìn một lúc, sau đó hồ nghi ngẩng đầu: "Anh muốn điều tra nội tình của Hòa Tấn Bằng?"

Lệ Minh Vũ gật đầu, gảy tàn thuốc lá, "Số liệu quan trọng của phần tài liệu này chưa đầy đủ, tôi cần cậu tiếp tục điều tra."

Đồng Hựu trầm ngâm nhìn anh.

"Cậu có thắc mắc?" Lệ Minh Vũ nhìn thấu băn khoăn của anh.

Đồng Hựu hít sâu một hơi, "Anh Lệ, nhà họ Hòa cùng nhà họ Hạ, liên kết tập đoàn như không có liên quan nhiều đến nhau. Em không hiểu lý do gì mà anh đột nhiên kéo nhà họ Hòa vào điều tra. Hòa Tấn Bằng là ba vợ của anh mà?"

Cho tới nay, anh đều giúp Lê Minh Vũ thu thập những thông tin liên quan đến hợp tác của nhà họ Hạ. Bộ trưởng Hạ hiện nay đang hoạt động mạnh trong giới chính trị. Mặt ngoài ông ta hòa ái thương dân, đề xướng trong sạch chính trực. Nhưng trên thực tế, rất nhiều khoản tiền được giao dịch ngầm chuyển tới một trang viên rượu nho tại Pháp. Cổ đông lớn của trang viên rượu này là Berry - vợ của ông ta, con gái ruột Hạ Đồng là điển hình của gái hồng lâu, cùng vun đắp cho hoạt động chính trị của ba và kinh doanh của mẹ, thúc đẩy vô số lợi ích khổng lồ.

Bối cảnh liên kết tập đoàn khai thác khá sâu, cũng hao tốn không biết bao thời gian của Lê Minh Vũ và Đồng Hựu. Đây là một gia đình mượn vỏ công ty trên thị trường. Ban đầu bởi vì vài giao dịch không hợp lý mà thu hút sự chú ý của Lê Minh Vũ. Điều tra đến cùng mới phát hiện, thì ra người đứng sau điều khiển tập đoàn chính là nguyên bộ trưởng kinh tế Giả Ny. Ông ta lợi dụng chức quyền mượn có trợ giúp bên ngoài để tiến hành giao dịch ngầm nhằm trục lợi, Lê Minh Vũ nắm trong tay một số chứng cứ sau đó trực tiếp gửi đến cơ quan kiểm sát. Vì vậy, địa vị của Giả Ny cũng bị lung lay.

Anh luôn luôn nghi ngờ nhà họ Hạ và tập đoàn hợp tác có dây dưa lợi ích với nhau. Một khi có cùng lợi ích, vậy thì bộ trưởng Hạ cũng khó tránh liên can. Chỉ tiếc, ngoại trừ ngồi lên được chức bộ trưởng kinh tế, bằng không thì không có cách nào điều tra sâu hơn.

"Hòa Tấn Bằng không phải tay trắng dựng nghiệp. Nhà họ Hòa có ngày hôm nay, phần lớn là dựa vào quan hệ với gia đình điều chế hương lâu đời là nhà họ Tô. Ngay từ đầu, gia đình điều chế hương này vốn đã không sạch sẽ. Đến khi Hòa Tấn Bằng tiếp nhận, ông lần lượt móc nối quan hệ với người nắm quyền quyết định chính sách kinh doanh." Lê Minh Vũ lạnh lùng mở miệng, dập đầu thuốc vào gạt tàn, tiếp tục nói: "Ông ta không phải người làm ăn trung thực. Trái

ngược với cách xử lý nhà họ Hạ và tập đoàn hợp tác, nhà họ Hòa, tôi muốn đối phó kiểu khác."

"Anh Lệ, chẳng lẽ anh nghĩ nhà họ Hòa kiểm soát đằng sau thương hội?" Đồng Hựu dù sao cũng theo anh nhiều năm, thấy anh cười lạnh cũng liền biết rõ không có chuyện tốt.

"Quan mới nhậm chức thường kéo theo ê kíp thì khi Giả Ny đương nhiệm cũng đã chiếm không ít chỗ tốt trong thương hội. Bộ trưởng mới tẩy trừ đi vài vệt bẩn của thương hội, thì có gì quá đáng?" Lệ Minh Vũ hơi nheo mắt.

"Trong giới kinh doanh, có ai không biết Hòa Tấn Bằng là cáo già? Hòa Tấn Bằng dựa vào nhà họ Tô lập nghiệp, nhưng sau khi niêm yết trên thị trường, cũng vì không theo ngành sản xuất nước hoa nên bị nhiều cổ đông nghi ngờ. Vậy thì rõ ràng, các cổ đông vẫn nhớ mãi không quên nhà họ Tô điều chế hương. Anh Lệ, sao anh không xem xét thử công thức bí truyền của nhà họ Tô?" Đồng Hựu đề nghị.

Ánh mắt Lệ Minh Vũ u ám hơn, "Công thức bí truyền của nhà họ Tô chính là 'Đào Túy'. Nhiều năm trôi qua, 'Đào Túy' đã sớm thất truyền. Cho dù lúc đó Tô Ánh Vân không nắm được công thức bí truyền, 'Đào Túy'..." Gương mặt anh đột nhiên chuyển lạnh, gằn từng tiếng, "Nếu thật sự còn tồn tại, tôi cũng sẽ tự tay hủy diệt."

Đồng Hựu vô cớ rùng mình, anh không rõ, mọi người đều hoài niệm "Đào Túy", nhưng tại sao trong mắt Lệ Minh Vũ lại thành đối tượng tàn ác không thể dung tha...

Quyển 2 - Chương 17: Gặp mặt

Đây là lần đầu tiên sau khi Tô Nhiễm kết hôn, Tô Ánh Vân đến biệt thự Bán Sơn. Cảm xúc của bà tuy rất nhiều nhưng cũng không lộ ra ngoài mặt.

Chị Hoa dọn đủ loại hoa quả, bánh ngọt, nước trà lên rồi lại tắt bếp chuẩn bị buổi trưa.

Mộ Mạn Vân thấy vậy liền lắc đầu, nhìn Lê Minh Vũ đang ngồi trên sofa đối diện, giọng nói rõ ràng không hài lòng, "Minh Vũ, biệt thự này mà con chỉ thuê một người giúp việc? Ngoài người giúp việc này, lao công hay gì gì đó cũng không có? Thậm chí làm theo giờ cũng được, lẽ nào mọi việc đều để Tiểu Nhiễm tự làm ư?"

"Mẹ, trong nhà không nên có nhiều người lạ." Lê Minh Vũ đáp.

"Con nói gì vậy? Thêm một hai người giúp việc thì có gì đâu. Mẹ thấy, hai đứa con hãy cứ chuyển tới ở biệt thự nhà họ Lê đi. Ở đó, mẹ giúp đỡ lo lắng cũng tốt hơn. Ít ra, sẽ không lạnh lẽo vắng ngắt như nơi này."

Lê Thiên ngồi bên cũng mở miệng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, "Con đi làm thì không sao, còn Tiểu Nhiễm một mình, ngay cả người để nói chuyện cũng không có."

Không đợi Lê Minh Vũ lên tiếng, Tô Nhiễm liền đứng dậy theo rót trà cho Lê Thiên, nhẹ nhàng mỉm cười, "Ba mẹ, thực ra việc thuê ít người là chủ ý của con. Con không thích chung quanh ồn ào. Minh

Vũ cũng hiểu chuyện này, cho nên ba mẹ đừng lo lắng ạ."

Mô Mạn Vân tràn đầy yêu mến nhìn Tô Nhiễm, kéo tay Tô Ánh Vân vẫn đang mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Chị sui à, phải nói cô bé Tiểu Nhiễm này thật sự rất đáng yêu, vừa dịu dàng lại nền nã, còn nói giúp bệnh vục Minh Vũ. Minh Vũ sai rành rành ra đó, nhà họ Lê chúng tôi cưới được cô con dâu như Tiểu Nhiễm thật là có phước." Giọng nói cũng như gương mặt của bà khoan thai hiền hậu, ánh mắt chan chứa mừng rỡ chân thành.

"Chị sui, bà nói vậy là khen Tiểu Nhiễm tận trời xanh rồi. Con bé này từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh tôi. Tôi hiểu rõ tính khí của nó, đôi lúc nó rất bướng bỉnh. Tôi phải nói, có thể có người đàn ông như Minh Vũ bao dung, thương yêu nó, đây mới là tốt phúc." Tô Ánh Vân nhẹ nhàng cười, lại âm thầm quan sát biến hóa trên vẻ mặt của Lê Thiên và Mộ Mạn Vân.

Tô Nhiễm kéo tay Tô Ánh Vân, ngượng ngùng nhỏ giọng: "Mẹ, mẹ sao lại nói con mình như vậy."

Tô Ánh Vân ngắt chóp mũi cô, "Mẹ nói sai sao? Con là một cô bé bướng bỉnh." Nói xong, bà nhìn Lê Minh Vũ, "Minh Vũ, hai đứa sau này sẽ khó tránh những va chạm, tính cách Tiểu Nhiễm đơn thuần, con nhất định phải chăm sóc nó thật tốt."

"Mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy." Lê Minh Vũ nắm tay Tô Nhiễm, giọng nói anh trầm ấm chân thành.

Tô Nhiễm cúi đầu nhìn bàn tay mình được bàn tay anh bao bọc, mặt liền ửng hồng, hạnh phúc vỡn cả lòng.

Lê Thiên uống trà, cười hài lòng. Ông làm chính trị gia hơn ba mươi năm, trên người lại không mang sắc bén của một người chính trị gia

cần có. Mà ngược lại, ông dễ gần điềm đạm, ông không nói nhiều, chỉ thỉnh thoảng góp vào một hai câu quan trọng.

Mộ Mạn Vân là một học giả nổi tiếng. Hiện nay bà đang giảng dạy văn học Pháp tại một trường đại học danh tiếng. Bà rất am hiểu về lịch sử của bốn nền văn minh cổ, lịch sử thời kỳ Đại cách mạng Pháp, văn chương của bà truyền đạt ra quan điểm cùng phê bình văn học độc đáo, được dùng làm nền tảng cho những nghiên cứu về văn minh cổ đại.

Hôm nay là lần đầu tiên bà gặp Tô Ánh Vân. Cho đến nay bà chỉ nghe nói người phụ nữ này là nhà điều chế hương. Hôm nay, sau khi gặp Tô Ánh Vân, lòng bà cảm thán vô vàn. Tuy nói năm tháng lấy đi tuổi xuân của phụ nữ, nhưng vẫn không cách nào che giấu vẻ đẹp của Tô Ánh Vân, hết như sự kinh ngạc năm xưa của "Đào Túy" mang lại, bà chỉ cười nhẹ nhàng cũng đủ làm bao người say mê quý mến.

"Chị sui à, nhắc tới cũng thật buồn cười. Hai đứa nhỏ kết hôn được ba tháng rồi, mà hôm nay chúng ta mới gặp nhau lần đầu. Nói đến đám cưới này, tôi rất muốn mừng thẳng con tôi. Hình thức gì cũng không được, đâu cần phải đơn giản như vậy, cuối cùng không phải giới truyền thông vẫn biết sao?"

Tô Ánh Vân cười, "Chỉ cần bọn trẻ thích là được rồi. Chúng ta đều là cha mẹ, con cái đặt đâu chúng ta ngồi đó vậy." Ngờ vực trong lòng bà hoàn toàn buông xuống. Từ lần trước gặp Lê Minh Vũ, bà liền sợ hãi, dự cảm chẳng lành luôn lẩn quẩn trong đầu bà. Vì vậy, bà mới yêu cầu hôm nay hai nhà gặp nhau một lần, cũng vừa vặn để thăm hỏi hai người lớn bên nhà họ Lê nên lần này thẳng thắn gặp nhau ở biệt thự Bán Sơn.

Bà luôn nghi ngờ Lê Minh Vũ không phải con ruột nhà họ Lê. Hiện tại xem ra nghi hoặc này là dư thừa, có phải con ruột hay không chỉ cần

nhìn mặt người lớn nhà họ Lê liền biết ngay. Tảng đá trong lòng bà rốt cục cũng buông xuống, thoái mái hơn rất nhiều.

"Chị sui nói phải, tôi và ông Lê nhà tôi lần đầu nhìn thấy Tiểu Nhiễm thì quý mến ngay, cô bé này thoảng ra một loại sinh khí như "Đào Túy" mà nhà họ Tô chị điều chế năm đó làm người ta yêu thích." Mộ Mạn Vân cười nói.

Tô Nhiễm nãy giờ đang dựa trong lòng Lê Minh Vũ, chỉ cảm thấy anh hơi cứng đờ, như nghe được đề tài nhạy cảm gì đó. Cô nghi hoặc ngẩng đầu, đã thấy sắc mặt anh trầm tĩnh như thường ngày. Vừa rồi, là do cô ảo giác chăng.

Tô Ánh Vân mỉm cười, "Hóa ra chị sui cũng từng dùng qua "Đào Túy"?"

"Đương nhiên rồi chị sui. Khi đó 'Đào Túy' quả là giành được không ít sự quan tâm của mọi người, chỉ tiếc rằng trên thị trường hiện nay không có loại nước hoa nào có thể đạt được bản lĩnh này." Mộ Mạn Vân tiếc nuối, nhìn Tô Ánh Vân, "Tôi nghe nói Tiểu Nhiễm trời sinh nhạy cảm với nước hoa, sao không thử làm nhà chế điều hương?"

"Chị sui cũng không thể nói vậy, hiện tại trên thị trường nước hoa rất đa dạng làm nhiều người vô cùng phân vân khi chọn lựa. 'Đào Túy' thực ra cũng gặp được thời điểm tốt thôi, quá khứ cũng đã qua rồi. Về phần Tiểu Nhiễm..." Ánh mắt Tô Ánh Vân nhuộm đầy tự hào, rồi nhìn cô cười khổ, "Tôi cũng từng khuyên nó nhiều lần, nhưng nó vẫn không nghe lời. Con gái bướng bỉnh."

Lê Thiên cười hiền hậu, "Con cháu tự có phúc con cháu, chúng ta đều già rồi không nên ép buộc bọn trẻ."

Tô Ánh Vân gật đầu, nhìn Tô Nhiễm, "Tiểu Nhiễm, ba mẹ chồng con

thương con biết bao. Sau này, con phải ngoan ngoãn nghe lời."

"Mẹ..." Tô Nhiễm hờn dỗi nói.

Mộ Mạn Vân cười hài lòng, "Tôi bây giờ chỉ mong được bông cháu. Minh Vũ, con đừng có lấy cớ cũ bận việc mà nói, biết chưa? Con nhìn bạn bè đồng lứa với con..."

"Con biết rồi, nhà người ta đã có cháu ẵm bông. Năm nay, vợ anh ta lại vừa mang thai." Lệ Minh Vũ nói nhanh suy nghĩ của Mộ Mạn Vân, có thể tưởng tượng dạng này anh đã từng nói không biết bao nhiêu lần.

"Biết là được rồi. Tiểu Nhiễm, mẹ chính là mẹ chồng thời đại mới. Con phải quản kỹ Minh Vũ vào, con quản càng kỹ mẹ càng mừng. Vừa đến giờ tan tầm, con phải gọi ngay nó về nhà, không cho ra ngoài xã giao. Gần tới giáng sinh rồi, thoáng cái lại hết một năm. Tốt nhất là hai đứa nên sinh con vào năm nay luôn." Mộ Mạn Vân nói thao thao bất tuyệt, bao nhiêu phong độ trên bục giảng bà đều dồn vào chuyện nhà, vô cùng hòa nhã gần gũi.

Tô Nhiễm cười lúng túng, lại bị Lệ Minh Vũ kéo vào lòng. Cô chỉ nghe giọng nói trầm thấp của anh vọng lại trong ngực, "Tụi con sẽ cố gắng."

Tâm tư cô bỗng rung động, ngẩng đầu nhìn đường nét góc cạnh trên gương mặt anh, lại nghĩ đến chuyện xảy ra tối đó, trái tim cô rộn ràng không ngừng...

Quyển 2 - Chương 18: Rắc rối lại đến

Trạm xe lửa đi thị trấn Hoa Điền.

Ánh nắng soi xuống xe lửa nhỏ màu đỏ như một viên đá quý sắc hồng Sri Lanka rực rỡ khảm vào làn tuyết trắng.

Tô Nhiễm bịn rịn kéo tay Tô Ánh Vân, "Mẹ, sao cứ phải ngồi xe lửa ạ? Minh Vũ, anh ấy muốn chạy xe đưa mẹ về mà."

Gió thổi, Tô Ánh Vân thắt lại khăn quàng cổ cho Tô Nhiễm, cười nói: "Mẹ quen ngồi xe lửa rồi, hai đứa đưa mẹ về rồi cũng phải quay lại lần nữa, đi tới đi lui nhiều lần làm gì. Mẹ tự về được mà, không sao đâu con." Bà vỗ nhẹ tay Tô Nhiễm, rồi nhìn Lê Minh Vũ vừa châm thuốc lá, đang đứng đợi cách đó không xa, kéo cô sang một bên, nói nhỏ: "Mẹ thấy Minh Vũ cũng rất được, là rồng phượng giữa loài người. Nhưng mà, phụ nữ trước sau vẫn phải khôn ngoan một chút mới được. Người phụ nữ hạnh phúc nhất là phải kết bạn với người đàn ông thành công, kết hôn với người đàn ông bình thường. Con thì đúng lúc ngược lại. Cậu ta không phải dạng người dễ bị phụ nữ lèo lái, trừ phi cậu ta cam tâm tình nguyện. Cho nên Tiểu Nhiễm, khi con còn chưa nắm hết trọn vẹn tâm tư của cậu ta, con cần phải trù liệu con đường an toàn tốt nhất cho mình.

Tô Nhiễm nghe không hiểu.

"Aiz, con bé này y chang mẹ năm đó." Tô Ánh Vân dứt khoát nói thẳng, "Con để cậu ta làm chủ gia đình, vậy có nghĩa là phụ thuộc kinh tế. Phụ nữ phải có tiền trong tay mới an toàn. Đàn ông có thể nói

ngon nói ngọt với con, thề non hẹn biển với con, nhưng một thứ duy nhất không thể cho con hoàn toàn chính là cảm giác an toàn. Cảm giác an toàn của phụ nữ là phải dựa vào năng lực chính mình để đạt được, con hiểu không?"

Tô Nhiễm lúc này mới hiểu ra, cười nói, "Mẹ được rồi mà. Con hiểu rồi."

Tô Ánh Vân khẽ thở dài một hơi, "Nỗi lo duy nhất bây giờ của mẹ chính là chị con. Aiz, nghiệp chướng mà, hôm nào mẹ phải nói với nó..."

"Mẹ, chuyện này mẹ đừng lo nghĩ nữa. Con sẽ cố giải quyết." Tô Nhiễm nhẹ giọng nói, "Mẹ đi xe cẩn thận. Về đến nhà phải gọi liền cho con."

Tô Ánh Vân gật đầu, xe lửa rít lên một tiếng. Lê Minh Vũ đi lên trước nói đơn giản với bà vài câu chú ý an toàn, bà vội vàng vẫy tay với hai người, "Được rồi, hai con mau về đi. Mẹ lên xe đây."

Tô Nhiễm gật đầu, đứng yên nhìn bóng lưng Tô Ánh Vân. Phút chốc, cô mới nhận ra mẹ thật sự đã già.

Lê Minh Vũ đứng cạnh cô, đợi khi xe lửa khởi động, anh thấy gương mặt cô thoáng buồn bã, ánh mắt lại hiện lên đau xót mà ngay cả anh cũng không biết. Anh thanh giọng, thản nhiên nói: "Về thôi."

Gió thổi từng cơn, tuyết lại bắt đầu rơi.

— — — — — hoa lệ phân cách tuyến — — — — —

Tuyết rơi suốt một đêm, hôm sau lại có chuyện bất ngờ xảy ra.

Khi xảy ra chuyện, Tô Nhiễm vừa ngủ dậy, chị Hoa ôm một đồng lớn tạp chí, báo cuống quýt đi đến. Tô Nhiễm lại thấy mình tiếp tục trở thành tiêu điểm. Tiêu đề rõ ràng cho dù người có cận cả nghìn độ cũng vẫn thấy như thường...Cô giữ trẻ mở đầu trào lưu mới lần nữa, nhảy múa cùng những người hành khất bên đường.

Bài báo dạt dào cả ngàn chữ nhét đầy mắt Tô Nhiễm. Cô ngây người hồi lâu, gấp rút mở tạp chí và báo khác ra xem. Tất cả đều đưa tin như nhau, thậm chí có tờ còn đăng cả ảnh chụp cô khiêu vũ cùng những người đàn ông lang thang.

Lòng cô nguội lạnh, buông thõng tay ra, tạp chí và báo đang cầm liền rơi lả tả xuống thảm trải sàn.

"Anh ấy đâu?" Mãi lâu sau, Tô Nhiễm sốt ruột hỏi.

Gần đến bầu cử, bài báo này nhất định là đòn tấn công chí mạng với anh.

Chị Hoa cũng khẩn trương, chỉ về dưới lầu, dè dặt nói, "Cậu chủ...ở dưới lầu, cũng vừa thấy tin này, còn nữa, trên mạng cũng lan truyền. Cậu chủ, sắc mặt cậu chủ nhìn không được tốt ạ."

Tay Tô Nhiễm phát run, vội mặc thêm áo rồi ra khỏi phòng ngủ.

Lệ Minh Vũ ngồi trên sofa phòng khách, anh nhàn nhã vừa uống cà phê vừa đọc báo. Tô Nhiễm đứng trên cầu thang, bối rối nhìn bóng lưng to lớn của anh. Phong thái anh vẫn như mọi khi nhưng lại luôn dọa cô sợ như vậy.

Tô Nhiễm liếm bờ môi khô khan của mình, bước xuống lầu, trước khi đến sofa cô mới hiểu rõ giới truyền thông "quan tâm" đến nhường nào cuộc sống của cô. Lệ Minh Vũ có thói quen hằng ngày đều xem

báo và tạp chí. Giới truyền thông đem chuyện của cô xôn xao, thậm chí còn bình luận rằng đây có thể là đòn chí mạng với cuộc tranh cử lần này của Lê Minh Vũ, ti vi trên tường cũng đang đưa tin liên quan đến cô.

Tô Nhiễm len lén liếc nhìn tờ báo anh đang đọc, cô ngạc nhiên đến kinh hãi. Hình ảnh cô cùng những người lang thang khiêu vũ bên đường vô cùng rõ ràng đập vào mắt cô, rồi lại nhìn Lê Minh Vũ, anh dường như cũng đang xem rất chăm chú.

"Minh Vũ..." Cô muốn lên tiếng giải thích chuyện hôm đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

"Ảnh chụp rất đẹp." Lê Minh vẫn đọc báo, không ngẩng đầu lên nhưng lại lấy tách cà phê đưa cho Tô Nhiễm.

Hả?

Tô Nhiễm không ngờ anh sẽ nói một câu kỳ lạ như vậy, ngần người hồi lâu mới hiểu anh muốn cô làm gì. Cô nhận tách cà phê, rồi lại đưa đến trước mặt anh, bất an hỏi: "Anh vừa nói gì?"

Lần này, Lê Minh Vũ ngẩng đầu lên nhìn cô, sau đó để tách cà phê sang bên, đứng dậy cầm áo khoác, có vẻ anh đang chuẩn bị ra ngoài.

"Tôi nói, ảnh chụp rất đẹp." Anh nhấn nài lặp lại lần nữa, mặc áo khoác rồi bổ sung thêm câu, "Ít ra, lần này kỹ thuật chụp của nhà báo cũng không tệ."

Tô Nhiễm nghi hoặc, đưa cặp cho anh rồi hỏi nhỏ, "Anh sẽ không giận chứ?"

Lệ Minh Vũ quay đầu nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh nhưng quyền uy, khiến cô chột dạ vô thức muốn né tránh. "Thế nào, em mà cũng hiểu làm vậy tôi sẽ giận à?"

"Em..." Cô chỉ biết chặc chặc anh sẽ giận, thầm thở dài, giải thích: "Em biết hình này gây bất lợi cho việc tranh cử của anh. Thực ra, em lúc đó chỉ là..."

"Tôi chỉ thấy tiếc chút thôi." Lệ Minh Vũ hơi nhếch môi, ánh mắt không hề nổi giận, giọng điệu vẫn bình ổn, "Nếu tôi sớm thấy em nhiều tài như vậy, tôi sẽ thay đổi cách nhìn về em."

"Gì ạ?" Tô Nhiễm sững sốt nhìn anh.

"Chí ít, tôi sẽ không cho rằng em chỉ là một cô công chúa nhà giàu như bây giờ." Anh nói đơn giản đến tàn nhẫn.

Tô Nhiễm chết đứng.

Ngay khi đang lúng túng, tin tức trên ti vi thu hút sự chú ý của hai người...

"Sau đây là tin tức liên quan đến tuyển cử bộ trưởng sắp tới. Vài ngày trước, giới truyền thông vừa đăng tải hình ảnh phu nhân của nghị sĩ Lệ Minh Vũ. Trong đó, bức ảnh chụp cô cùng khiêu vũ với những người lang thang bên đường khiến cho cư dân mạng rất quan tâm. Có người nói, từ sau chuyện người giữ trẻ, cộng thêm tin này có thể ảnh hưởng xấu đến kết quả tuyển cử của nghị sĩ Lệ, cũng có người dự đoán nghị sĩ Lệ có thể thất bại trong cuộc tranh cử vào đêm bình an, đương nhiên cũng không loại bỏ do bên khác gây nên. Sự kiện trên mạng này cũng gây ra rất nhiều cuộc chiến của cư dân mạng, xếp hạng lượt xem nhiều nhất. Trong vòng nửa tiếng đồng hồ, tình hình đã xảy ra biến hóa. Hầu hết cử tri và cư dân mạng đều cho

rằng tin này vừa vặn phản ánh một mặt khác của nghị sĩ Lệ và phu nhân. Vào thời buổi mà tình người lạnh bạc như hiện nay, có thể cùng khiêu vũ với những người lang thang bên đường đúng là thể hiện tính cách ngây thơ bộc trực. Chiến tranh rồi phản chiến, đã có 90% ý kiến ủng hộ chuyện lần này...

Nghe xong, Tô Nhiễm hoảng hốt lấy tay bịt miệng mình, mãi lâu sau khi bản tin kết thúc, cô mới định thần lại, vui mừng ngạc nhiên thay thế hoảng loạn vừa rồi, "Minh Vũ, mọi người đều ủng hộ chuyện lần này. Mọi người..." Nói chưa hết câu, cô liền im bặt, bởi vì sắc mặt trầm tĩnh của Lệ Minh Vũ dần trở nên khó xem vô cùng. Thậm chí, anh rõ ràng không vui nhìn cô.

Cô nói sai gì sao? Lần này chẳng phải chuyện xấu thành chuyện tốt sao?"

Ánh mắt Lệ Minh Vũ không hề nhìn vào ti vi, mà là chăm chú nhìn cô. Ánh mắt anh sắc bén như một con dao đâm cô đau đớn. Một lúc lâu sau...

"Hoang đường!" Anh nghiêng răng gằn ra hai chữ rồi xoay người bỏ đi.

Tô Nhiễm ngẩn ngơ...

————— hoa lệ lệ phân cách tuyến
—————

Ngày mốt là tới giáng sinh nhưng trời lại nắng đẹp bất ngờ. Những cửa hàng kinh doanh đã sớm trang trí rực rỡ cho cây thông, các trung tâm mua sắm lớn bắt đầu xúc tiến hoạt động giảm giá trong dịp lễ. Khắp nơi trên đường, đâu đâu cũng thấy nhiều người mặc đồ ông già nô-en chan chứa nhiệt tình phát tờ rơi, người qua đường dường

như cũng bước chậm lại. Không khí giáng sinh tràn ngập khắp mọi nơi trong thành phố, khẽ hít nhẹ cũng cảm nhận được mùi của giáng sinh.

Quán cà phê ở tầng một của cao ốc thời trang, hương cà phê nồng đậm lan tỏa vào không khí ngày đông ngọt ngào, ngào ngạt đến mê người.

Từ đây đến phố mua sắm, trung tâm mua sắm khổng lồ từ nam đến bắc và hai tòa cao ốc tạo thành khu liên hợp cấp 5A [1] . Một phần trong cao ốc hiện đại là tài sản của nhà họ Hòa, tòa soạn của tạp chí "LaDurée" mà Hòa Vy làm chủ biên cũng nằm ngay cao ốc này.

Quán cà phê đối diện, là kết hợp của đủ loại kiến trúc kinh điển khiến mọi nơi ở đây đều lộ rõ hơi thở cao quý của một trung tâm thương mại hiện đại. Đáng tiếc, Tô Nhiễm không có tâm trạng để thưởng thức phần hoa nơi đây.

Túi lớn túi nhỏ đặt cạnh Hòa VY, vì công việc bận rộn nên cô ít khi đi mua sắm nên mỗi lần đi sắm sửa cô sẽ mua toàn bộ mọi thứ. Cô uống cà phê rồi nhìn Tô Nhiễm ngồi đối diện, thản nhiên nói, "Khó có dịp hai chị em mình ngồi đây."

Tô Nhiễm hít sâu một hơi, mềm nhẹ trả lời: "Chị, em biết bây giờ dù em có nói xin lỗi, chị cũng không tha thứ cho em. Chuyện này em sai, em không biết chị thật lòng với Minh Vũ."

"Minh Vũ? Wow, cô gọi nghe thật thân mật." Hòa Vy cầm tách cà phê nhưng lại khó kìm được ngón tay đang run rẩy. Cô buông tay, tách bể tan tành trên mặt đất.

"Chị..."

"Tôi hận cô. Giống như chiếc cốc bể trên mặt đất này, dù có tan tành cũng không thể tha thứ."

Tô Nhiễm thở gấp.

"Năm đó, mẹ dẫn cô đi, thậm chí sửa cả họ cho cô, tôi không tính toán, bởi vì trong lòng tôi trước giờ luôn có người em này. Khi cô lên trung học có bạn nam theo đuổi, cô sợ đến khóc lớn nức nở, là tôi theo cô mỗi ngày đến trường đón cô tan học. Tô Nhiễm, nhiều năm như thế, tôi thực sự rất muốn biết trong lòng cô có người chị này hay không? Phải, tôi bình thường thích đùa giỡn tình yêu nhưng trên đời có người phụ nữ nào suốt đời mãi như vậy không? Ai không mong muốn tìm được một người đàn ông tin cậy để chung sống suốt đời? Khi tôi và Minh Vũ hẹn hò, cô đâu phải không biết tôi yêu anh đến mức nào. Thậm chí mỗi lần hẹn hò, tôi đều thấp thỏm bất an, không biết mặc cái gì cho đẹp, lẽ nào cô không nhìn ra sao?" Hòa Vy càng nói càng lớn tiếng, bỗng chốc tay cô đập lên bàn, "Dựa vào cái gì, cô cướp đi hạnh phúc của tôi?"

Quyển 2 - Chương 19: Tôi tới là vì cô ấy

Hòa Vy tức giận khiến mọi người ngồi xung quanh đều chú ý, quay đầu qua nhìn. Nhân viên quán cà phê đi lại dọn mảnh vụn của chiếc cốc trên sàn nhà nhưng Hòa Vy cản lại, cố gắng nén lửa giận, đưa một tờ tiền giá trị lớn cho nhân viên.

Tô Nhiễm chờ cô bình tĩnh rồi mới lên tiếng, "Chị, nếu hôm nay hẹn em ra để mắng một trận, em bằng lòng. Thực tế là em có lỗi với chị, em không muốn ở trước mặt chị nói tình yêu có thể khiến phụ nữ mất đi lý trí đến thế nào, bởi vì bất luận hôm nay em có nói gì thì chị đều cho rằng đó là khoe khoang. Người kết hôn với Minh Vũ là em, nên người đáng bị mắng cũng là em."

Hòa Vy dù sao cũng là người trong giới thời trang và truyền thông, ít nhiều cũng học được cách kìm chế tính tình, trầm giọng nói: "Tôi muốn mắng người, cần gì phải gọi cô."

Tô Nhiễm khó hiểu.

Hòa Vy nhìn cô cười nhạt, bỗng cầm chiếc túi bên cạnh lên, logo in trên túi hầu như đâm mắt Tô Nhiễm bị thương.

"Áo khoác này không thấy lạ chứ?" Cô nhẹ nhàng mở ra, ngón tay trơn trợt chất liệu vải mềm mại của áo khoác, dịu dàng như đang vuốt ve tình nhân, "Mẫu mới nhất của nhà thiết kế JK, Minh Vũ mặc rất hợp. Cô biết tôi từ trước nay chưa bao giờ có thói quen chọn đồ cho đàn ông nhưng không hiểu vì sao, khi tôi thấy áo khoác này thì nghĩ ngay đến Minh Vũ. Thế mới biết, thì ra khi chọn quần áo cho

người đàn ông mình yêu là chuyện hạnh phúc đến cỡ nào."

Tay Tô Nhiễm khẽ run, nước trái cây trong cốc rung nhẹ, "Thì ra người đặt mua áo khoác này trước chính là chị."

"Không ngờ à? Tôi cũng không ngờ ánh mắt hai chị em chúng ta lại giống nhau như vậy, bất kể là đàn ông hay là quần áo nam, đều cùng thích chung." Hòa Vy cất áo khoác, dịu dàng đặt ra đằng sau rồi lãnh đạm nói: "Ngại quá, lẽ ra tôi nên nói sớm với cô, cô sẽ không phải tốn thời gian đặt áo khoác đó rồi."

Tô Nhiễm nhìn Hòa Vi như nhìn người xa lạ, hồi lâu sau cô hít sâu một hơi, "Chị, rốt cục chị muốn như thế nào?"

"Cô không hợp với Minh Vũ." Hòa Vy không chút khách khí nhìn cô gần từng chữ: "Nếu đổi lại tôi là cô, tôi tuyệt đối sẽ không gây rắc rối cho anh ấy vào lúc này. Anh ấy cần một người phụ nữ có thể giúp anh ấy, chứ không phải người phụ nữ luôn gây phiền toái. Cô có biết tin lần trước ảnh hưởng xấu thế nào với anh ấy không? Anh ấy thiếu chút nữa đã mất cơ hội tranh cử, lần này cô muốn triệt để hủy đi anh ấy có phải không?"

Tô Nhiễm không trả lời, với những bình luận của giới truyền thông. Hòa Vy có thể xem là chuyên gia, cô làm trong ngành truyền thông nhiều năm, bất kể là chỗ nào cô cũng quen biết. Tuy rằng chuyện lần này trong mắt đa số cư dân mạng là chuyện tốt, nhưng với người tranh cử mà nói, chuyện này dù không quan trọng nhưng vẫn có thể bị đối phương mang ra công kích.

"Chị, em sẽ không rời khỏi Minh Vũ." Mãi lâu sau, Tô Nhiễm ngẩng đầu lên nói với ánh mắt đầy kiên định.

Khóe miệng Hòa Vy khẽ trĩu xuống, nhìn cô rất lâu rồi lạnh lùng nói:

"Sợ rằng, chờ khi cô biết sự thật thì dù không muốn cũng phải ra đi."

"Sự thật gì? Chị, chị muốn nói gì?" Tô Nhiễm nhíu mày.

Một chiếc xe ngừng lại bên đường đối diện. Cửa xe mở ra, ánh nắng soi sáng người đàn ông đang bước xuống xe.

Vị trí của hai người đang ngồi là đường dành riêng cho người đi bộ nên xe không được phép chạy vào.

Hòa Vy ngừng nói, ý cười đằm đằm hiện trên gương mặt cô, Tô Nhiễm rất đổi ngạc nhiên với biến hóa của cô, thuận thế nhìn qua, đột nhiên sững sốt. Lê Minh làm sao lại tới?

"Đây là nơi tôi và anh ấy thường hẹn hò. Hôm nay là tôi hẹn anh ấy tới. Anh ấy không có thói quen đến muộn, vậy cũng thấy được anh ấy vẫn còn khấn trương với tôi. À con nữa, dù cho hai người đã kết hôn thì lòng anh ấy trước sau đều có tôi. Bằng không, hôm nay anh ấy sẽ không đến." Hòa Vy nhìn thấu suy nghĩ của cô, hời hợt buông lời.

Trái tim Tô Nhiễm hết như bị người khác tàn nhẫn giẫm đạp.

Lê Minh Vũ nhanh chóng nhìn thấy Tô Nhiễm, anh sa sầm mặt lại. Vừa bước lên trước, Hòa Vy liền chủ động đứng dậy, bổ nhào vào lòng anh trước mặt Tô Nhiễm, làm mọi người xung quanh không thể không nhìn.

"Minh Vũ, em biết anh sẽ đến mà. Anh nhất định sẽ đến." Giọng nói Hòa Vy trở nên dịu dàng vô cùng, nũng nịu như người con gái đang yêu.

Lê Minh Vũ không đẩy cô ra ngay, vẫn đứng yên không nhúc nhích,

nhưng ánh mắt anh luôn chăm chú nhìn Tô Nhiễm ở đối diện, sâu thẳm đến nỗi khiến người khác ghệt thờ.

Phút chốc này, nước mắt Tô Nhiễm chực trào rơi, cô nắm tay đứng dậy, một loại kích thích thúc đẩy cô muốn tiến lên kéo hai người đang ở trước mắt kia ra. Thế nhưng, toàn thân cô vô lực, việc duy nhất cô có thể làm chỉ là chống hai tay lên bàn, đối mặt với cái ôm của chị gái cô và người đàn ông kia.

Thời gian như dừng lại ở hình ảnh châm biếm này, một người đàn ông anh tuấn cùng hai cô gái xinh đẹp, khiến bao người mơ màng.

Rốt cục, Tô Nhiễm không thể chịu được nữa. Dù tình yêu chỉ là chuyện của một người, thì cũng không có nghĩa cô cần phải chà đạp bản thân. Tay cô run rẩy cầm lấy túi xách muốn xoay người rời đi, nhưng lại phát hiện dù là nội tâm hay hít thở đều đau đớn vô vàn.

Lệ Minh Vũ ở đằng sau bất ngờ đẩy Hòa Vy ra, "Tôi tới không phải vì cô." Sau khi nhận nhặt buông lời, anh liền đi nhanh về trước, kéo tay Tô Nhiễm muốn rời đi.

Tô Nhiễm kinh ngạc đến ngây người, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hòa Vy cũng sửng sốt, nhưng mau chóng định thần lại, chột chân trước mặt Lệ Minh Vũ, khó tin nhìn anh, "Anh vừa nói gì? Minh Vũ, vừa rồi là em gọi điện hẹn anh tới đây mà. Vậy mà anh nói tới đây không phải vì em?"

"Chẳng qua cô chỉ là gọi cho thư ký của tôi." Tâm trạng Lệ Minh Vũ yên ổn vô cùng.

Hòa Vy thở gấp, "Minh Vũ, em không hiểu ý của anh. Anh tới đây

chẳng lẽ không phải vì biết em ở đây chờ anh sao?"

Lệ Minh Vũ nhìn cô, "Hết sức xin lỗi. Tôi nghe chị Hoa nói Tô Nhiễm ở đây nên tôi mới tìm tới."

Hòa Vy hoang mang lắc đầu, "Không, Minh Vũ..."

"Tôi tới đây là vì cô ấy." Lệ Minh Vũ vô cùng yên lặng đáp lời, nói xong quay đầu nhìn Tô Nhiễm, "Anh đưa em về nhà."

Tô Nhiễm rơm rớm nước mắt, vô thức gật đầu, như một đứa trẻ đắm chìm trong giấc mơ. Cô tùy ý để anh nắm tay mình đi thẳng qua bên đường đối diện, không kịp được mà quay đầu nhìn. Cô thấy Hòa Vy đắm nước mắt ngồi bệt xuống đất, lòng cô không khỏi quặn đau.

"Sau này, cố gắng ít gặp Hòa Vy lại." Lệ Minh Vũ mở cửa xe, khi cô bước vào, anh thản nhiên nói.

Tô Nhiễm ngừng lại, kinh ngạc nhìn bóng dáng anh đi qua bên cửa xe khác. Trong nháy mắt cửa xe mở ra, cô đột nhiên hỏi, "Minh Vũ, anh có yêu chị ấy không?"

Lệ Minh Vũ ngây người một giây. Khi anh nhìn cô, ánh mắt anh trở nên bức bối, giọng điệu thoáng câu kinh ra lệnh, "Lên xe!"

Anh không trả lời câu hỏi của cô, trái tim cô lừng lờ...

————— hoa lệ lệ phân cách tuyến
—————

Giáng sinh trắng đúng hẹn lại đến. Cả ngày giáng sinh, Tô Nhiễm đều ở nhà, không hề bước ra đường. Khi ti vi cuối cùng cũng tuyên bố Lệ

Minh Vũ đã tranh cử thành công chức bộ trưởng kinh tế đối ngoại với hai mươi phiếu chênh lệch, cô lại không có quá nhiều xúc động. Con người thường chính là vậy. Trước khi đạt được kết quả, quá trình là cố gắng nhất, khẩn trương nhất, nhưng đợi đến khi có kết quả mới phát hiện, mọi nhiệt tình, mong muốn và sức lực sớm đã tiêu hao trong quá trình, rồi lại như từ lâu đã đoán được kết quả này.

Hay đây là điều mà người ta thường nói, kết quả không quan trọng, quan trọng là quá trình.

Chị Hoa ngược lại vui vẻ vô cùng, vội vàng lên kế hoạch xem đêm nay nên ăn mừng như thế nào.

Tô Nhiễm ngồi bất động trên sofa, ôm gối ngơ ngác xem ti vi. Lệ Minh Vũ đang đọc diễn thuyết nhậm chức, nhìn qua anh không có quá nhiều xúc động, hệt như chức bộ trưởng kinh tế này vốn là thuộc về anh. Giọng nói anh vẫn trầm thấp hùng hồn như mọi khi, ánh mắt anh vẫn trầm tĩnh như ngày thường. Vĩnh viễn anh đều là vậy, mọi việc anh đều nắm chắc trong tay từ lâu.

"Chị Hoa, không cần vội vàng đâu. Đêm nay, anh ấy sẽ không về." Cô mệt mỏi nói. Ngày hôm nay chắc hẳn có rất nhiều người thay cô chúc mừng anh.

Một thứ cảm giác dẫn đo nẩy nở từ tận đáy lòng cô. Đáng ra, cô phải vui vẻ mới đúng, nhưng vì sao một loại bi thương khó hiểu lại sinh sôi trong cô vậy? Giống như, cô không biết anh có yêu Hòa Vy hay không, cũng không biết khi anh làm bộ trưởng rồi thì cuộc sống của họ sẽ thay đổi như thế nào. Có quá nhiều biến cố khiến cô bất an, lo lắng...

Quyển 2 - Chương 20: Giáng sinh đầy máu

Ngày 25 - lễ Giáng sinh, tuyết rơi trồn một ngày. Nhiều năm sau, mỗi khi nghĩ đến Giáng sinh, Tô Nhiễm vẫn nhớ mãi ngày Giáng sinh năm nay, vĩnh viễn ghi nhớ ngày Giáng sinh đau lòng này.

Bởi vì, đêm Giáng sinh năm nay, chồng cô Lệ Minh thành công trúng cử chức bộ trưởng kinh tế đối ngoại. Cô đợi anh suốt đêm nhưng anh không trở về, đúng như dự liệu của cô.

Rồi lại bởi vì, Giáng sinh năm nay...

Ba cô nhảy lầu.

Khi cô được báo tin chạy tới bệnh viện, Hòa Tấn Bằng đang được cấp cứu. Bạch Sơ Diệp khóc đến sắp tắt thở, Bạch Lâm ở cạnh bên không ngừng an ủi. Tô Ánh Vân cũng đến bệnh viện, bà không khóc, chỉ yên lặng đứng cạnh cửa sổ, ánh mắt nhìn chăm chú vào ngọn đèn trên phòng cấp cứu, sắc mặt bà lạc lõng ngội lạnh.

Hòa Vy suy sụp ngồi trên ghế dài, toàn thân đều đang run rẩy. Thấy Tô Nhiễm chạy tới, Hòa Vy liền nắm lấy tay cô, run lẩy bẩy nói: "Tiểu Nhiễm, ba nhảy lầu, ba nhảy lầu rồi. Đang yên lành sao ba lại nhảy lầu vậy? Sáng nay, khi chị ra khỏi nhà, ba còn khỏe mà, chúng ta...chúng ta có thể mất ba không?" Chưa nói xong, nước mắt từng giọt lăn dài. Tất cả mạnh mẽ kiên cường thường ngày của cô đều tan rã trong nháy mắt.

Sợ hãi và bi thương to lớn nhấn chìm Tô Nhiễm. Cô cũng muốn

khóc, nhưng lại chịu đựng, cô nhẹ giọng an ủi Hòa Vy, rồi cố nén nước mắt nhìn mọi người xung quanh. Cũng còn may, chuyện này chưa bị người ngoài biết, cô cần phải tỉnh táo để có thể biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Tô Ánh Vân cuối cùng cũng bước tới, lau nước mắt cho Hòa Vy, nhìn Bạch Sơ Diệp, giọng nói chuyển lạnh...

"Bạch Sơ Diệp, cô ở cạnh Hòa Tấn Bằng, vì sao ông ấy nhảy lầu, lẽ nào cô không biết?"

"Tô Ánh Vân, chị có ý gì? Không phải chị đang nghi ngờ chị tôi hại chết anh rể chứ?" Bạch Lâm đứng phắt dậy, khó chịu nói: "Đến bây giờ, ngay cả cảnh sát còn chưa đưa ra kết luận là anh rể tự sát hay bị giết, chị dựa vào cái gì mà ở đây nghi ngờ?"

Tô Ánh Vân cười lạnh, "Nhà họ Bạch mấy người thì có gì tốt?"

"Chị..."

"Cậu, mẹ, mọi người đừng ầm ĩ nữa. Mấu chốt bây giờ là chúng ta bây giờ cần phải biết rõ chuyện gì đã xảy ra." Tô Nhiễm vội vàng mở miệng khuyên ngăn, "Ba đang cấp cứu bên trong, mọi người cứ ở đây cãi nhau cũng không giải quyết được vấn đề gì đâu."

Bạch Sơ Diệp lau nước mắt, đi lên trước nhìn Tô Ánh Vân, "Chị Vân, em biết chị luôn hận em, nhưng em thật sự rất yêu Tấn Bằng, làm sao em có thể hại anh ấy? Tấn Bằng bất ngờ nhảy lầu, đầu óc em bây giờ vẫn trống rỗng. Em, em không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." Bà ta ghen ngào, nói không nên lời.

Tô Ánh Vân lạnh như băng nhìn bà ta, cũng không tranh cãi nữa, nhìn Tô Nhiễm, cúi đầu hỏi, "Xảy ra chuyện lớn như vậy, Minh Vũ

đâu? Cậu ta làm sao lại không tới cùng con?"

"Anh ấy..." Tô Nhiễm vừa muốn mở miệng, đèn phía trên phòng cấp cứu liền tắt. Bác sĩ từ bên trong bước ra, tháo khẩu trang xuống, gương mặt đầy mệt mỏi.

Tất cả mọi người đều vây lại, bác sĩ bất đắc dĩ lắc đầu, "Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức."

Bạch Sơ Diệp ngất ngay tại chỗ.

Tay Tô Ánh Vân run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Hòa Vy che miệng bật khóc. Chỉ có Tô Nhiễm, bộ dạng quá mức yên lặng của cô khiến bác sĩ nhìn đều thấy sợ. Mãi lâu sau, cô mới lãnh đạm nói, "Chúng tôi có thể vào nhìn ba tôi lần cuối không?"

Bác sĩ gật đầu.

Vài người chậm chậm đi vào, khóc lóc kêu la nối tiếp tạo thành một khung cảnh.

Tô Nhiễm chuẩn bị bước vào nhưng đến cửa cô dừng lại. Đôi mắt cô ẩm nước, ngực như bị hoàn đá to lớn hung hăng đè nén, làm cô ngạt thở. Bên tai cô dường như vẫn còn văng vẳng tiếng nói của ba...Tiểu Nhiễm, Minh Vũ có tốt với con không?"

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn khát khao tình thương của ba. Bây giờ, cô đã nhận được nhưng thoáng chốc lại mất đi. Ông trời, còn sẽ làm cô mất thứ gì?"

Tay cô vịn lấy khung cửa, khó khăn bước vào. Nhưng khi vừa muốn vào cửa, sau lưng cô lại vang lên một giọng nói đàn ông hiền hậu...

"Cô chính là Tô Nhiễm, cô ba nhà họ Hòa?"

Cô quay đầu nhìn lại, là một cảnh sát, cô mệt mỏi gật đầu một cái.

Người đàn ông giơ hướng cô giơ lên một tờ giấy chứng nhận rồi nhẹ giọng: "Chào cô, tôi là Đinh Minh Khải thanh tra cao cấp của tổ trọng án. Vụ án liên quan đến cái chết của ba cô do người trong tổ tôi phụ trách."

"Chào anh, cảnh sát Đinh." Tô Nhiễm như gặp được cứu tinh, bắt tay anh, "Ba tôi vì chuyện gì mà nhảy lầu? Các anh có bắt được hung thủ không? Dù chỉ là một chút manh mối."

Đinh Minh Khải nhìn hai mắt mờ màng ngấn lệ của cô, không đành lòng nói, "Cô Tô, chúng tôi đã điều tra. Ông Hòa xảy ra chuyện không may ở phòng đọc sách. Trong phòng, không có bất cứ dấu vết gì. Điều tra sơ bộ xác định ông Hòa là tự sát, nhưng chúng tôi sẽ khám nghiệm tử thi và dựng lại hiện trường để điều tra tỉ mỉ. Xin cô yên tâm."

Bờ môi Tô Nhiễm run rẩy, gật đầu, vòng tay ôm chặt mình.

"Mục đích tôi đến đây là còn vì chuyện này nữa." Đinh Minh Khải đưa một túi đồ cho Tô Nhiễm, "

"Đây là di vật của ông nhà, bước đầu giám định đây là những vật ông Hòa mang theo trong túi áo. Mời cô nhận lại. Chúng tôi sẽ cùng bên pháp y và pháp chính tiếp tục điều tra chi tiết hơn. Đương nhiên, nếu cô nghĩ ra chuyện gì có liên quan đến vụ án, có thể liên hệ với tôi. Đây là danh thiếp của tôi."

Tô Nhiễm nhận lấy. Trong túi, có đồng hồ của Hòa Tấn Bằng, ví tiền

cùng những vật khác, ngoài ra còn có một chiếc chìa khóa nhỏ. Lúc đầu, nhìn sơ qua cô không chú ý đến nhưng nhìn kỹ lại mới thấy chìa khóa này có phần quen mắt...

— — — — — hoa lệ phân cách tuyến — — — — —

Bóng đêm bao phủ bầu trời, Tô Nhiễm tìm được một câu lạc bộ hút xì gà ở phía đông thành phố, ông chủ ở đây dẫn cô tới trước một tủ bảo hiểm. Cô biết mình đã tìm đúng chỗ. Ở đây nhất định cất giữ bí mật của ba, không chừng có liên quan đến chuyện nháy lâu này.

Chìa khóa trong túi đồ thuộc về câu lạc bộ hút xì gà này. Cuối cùng cô cũng nhớ mình thấy chìa khóa này trong hộp xì gà của ba.

Ông chủ chỉ vào một tủ bảo hiểm trong đó, cười nói: "Cô Tô, đây là ngăn tủ mà ông Hòa dùng. Ở câu lạc bộ hút xì gà của chúng tôi đều hạ chế hội viên, mỗi người đều có riêng một tủ bảo hiểm. Bởi vì nơi đây tính bảo mật rất cao nên rất nhiều khách đều đem đồ trang sức quý báu hoặc văn kiện khóa ở chỗ này. Ông Hòa chính là một trong những người đó."

"Cảm ơn chú." Tô Nhiễm cầm chặt chìa khóa trong tay, lòng bàn tay cô toát đầy mồ hôi lạnh.

Tính tình ông chủ phóng khoáng, khoa tay, "Chuyện nhỏ thôi. Được rồi, hôm nay sao ông Hòa không tới? Lâu rồi chưa gặp ông ấy."

Tô Nhiễm nước mắt lưng tròng, chịu đựng, cố gắng mỉm cười, "ba cháu, ba...gần đây không được khỏe, đang ở nhà tĩnh dưỡng ạ."

Ông chủ gật đầu, "Cho chú gửi lời thăm ông ấy, mong ông ấy sớm hồi phục."

Sóng mũi Tô Nhiễm cay cay.

Chào hỏi vài câu rồi ông chủ rời khỏi.

Tô Nhiễm run run tra chìa khóa vào ổ, vì tay cô run rẩy mà chìa khóa mấy lần. Rốt cục, cô cũng mở được, trái tim cô cũng đập nhanh một nhịp.

Trong tủ sắt chỉ có một hộp gỗ đơn độc lẻ loi, sơn đen sáng bóng, tựa như...một cỗ quan tài nhỏ đáng sợ.

Cô hít sâu một hơi, chậm rãi cầm hộp trong tay, như là đang cầm chiếc hộp Pandora, không biết khi mở ra cô sẽ thấy điều gì, cũng không biết sẽ mang đến kết quả thế nào.

Chiếc hộp mở ra, Tô Nhiễm sửng sốt, chỉ là một phần văn kiện?

Kiểm tra trước sau hộp một lúc lâu, cô mới thừa nhận chỉ có một phần văn kiện đặt trong nó. Văn kiện mở ra...

Sau một phút, văn kiện từ trên tay Tô Nhiễm rơi xuống...

Cô chết lặng, như vừa bị sấm sét hung hãn đánh mạnh. Mãi lâu sau, hai chân cô mềm nhũn, ngồi sụp xuống đất.

Cổ họng cô tắc nghẹn, hô hấp ngưng trệ, sắc mặt cô trắng bệch đến dọa người, cả người không ngừng run rẩy. Cô nhìn trân trân phần văn kiện như nhìn thấy dã thú. Cô muốn hét chói tai nhưng lại gọi không thành tiếng. Cô muốn khóc nhưng lại mất hết sức lực...

Rất lâu sau, Tô Nhiễm run rẩy lấy điện thoại từ trong túi xách, bấm gọi một dãy số.

Nhanh chóng, giọng nói trầm thấp quen đến không thể quen hơn từ chỗ khác trong điện thoại truyền đến. Lúc này đây, cô nghe giọng nói đó xa lạ mà đáng sợ vô cùng.

"Anh đang ở đâu" Cô nghe giọng nói run rẩy đến lạc giọng của chính mình.

"Nhà." Đối phương đáp một chữ ngắn gọn.

"Tôi có chuyện muốn hỏi anh."

Đầu dây bên kia lại vang lên tiếng cười nhạt, "Về đi. Xem chừng, chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc với nhau." Nói xong liền cúp máy.

Nước mắt Tô Nhiễm theo điện thoại mà chảy xuống, không đến một phút, cô liền dốc sức lau đôi má đầm nước, cầm văn kiện đứng dậy rời đi.

Nếu như, ông trời đã định trước vào ngày Giáng sinh này cô sẽ mất đi tất cả mọi thứ. Cô cũng tình nguyện mất đi mọi thứ rõ ràng. Dù cho, đây là một hồi khó tránh của số phận...

Quyển 2 - Chương 21: Đau đến tan nát cõi lòng

Lễ Giáng Sinh năm nay rất lạnh. Khi Tô Nhiễm xuống xe đứng ở cửa biệt thự, cô chỉ thấy loại lạnh này như mũi khoan, khoan thật sâu vào lòng. Cảm giác khó chịu mà cơ thể cô chưa từng trải qua cùng với cơn đau từ dạ dày co thắt đang hoành hành trong cô. Tô Nhiễm nắm thật chặt áo khoác trên người, hít một hơi thật sâu rồi đi vào.

Sắc mặt chị Hoa khi mở cửa cho cô đầy lúng túng, nhìn ánh mắt của Tô Nhiễm cũng không làm sao tự nhiên lên được, lời nói càng thêm ấp úng, "Cô chủ, cô... cô về rồi à."

Tô Nhiễm nhìn thoáng qua vẻ mặt của chị Hoa, mi tâm nổi lên mờ mịt nghi hoặc. Vào phòng khách, cô mơ hồ ngửi thấy thoang thoang hương thơm như có như không trong không khí, nhạt như hoa cúc nhưng ngửi kỹ hơn lại thấy vừa phải, vốn cơ thể và tinh thần cô đang mệt mỏi nên cũng không còn lòng dạ nào để phân biệt. Cô chỉ còn lại chút sức lực cuối cùng, nhột nhột hỏi, "Anh ấy đâu?"

"Cậu, cậu ấy đang ở phòng sách." Thấy Tô Nhiễm nhìn mình, chị Hoa vội vàng dời tầm mắt.

Tô Nhiễm biết chị Hoa có việc giấu diếm nhưng rồi cũng không hỏi gì, xoay người lên lầu.

"Cô chủ..." Chị Hoa ở phía sau gọi lại.

Tô Nhiễm dừng bước, sắc mặt tiều tụy quay đầu lại nhìn.

Chị Hoa bối rối muốn nói nhưng lại thôi, một lúc lâu sau miệng hơi mở ra, nhẹ giọng nói: "Tôi nghe nói ông Hòa mới mất hôm nay, xin cô kiềm nén bi thương."

Chua xót khổ sở khó tả quét qua lòng cô, ánh mắt của ba lại hiện lên trong trí nhớ cô, khẽ gật đầu, xoay người lần nữa, cổ họng cô nghẹn ngào như hóc xương cá từ lâu, cô cũng không còn khả năng ngẫm nghĩ chị Hoa như thế nào biết chuyện này, nếu như có thể có nhiều tinh lực suy nghĩ hơn thì cũng không thua đến mức không còn manh giáp nào.

Cửa phòng sách khẽ khép, Tô Nhiễm biết Lê Minh Vũ đang ở bên trong. Đẩy cửa ra, vị thuốc lá nhàn nhạt mơ hồ quẩn lấy hương hổ phách thuộc về anh. Ngay sau đó, cô lại ngửi được mùi hương thơm mát tựa tơ nhện như ẩn như hiện, lần này Tô Nhiễm khẳng định là hương thơm dịu nhẹ của hoa cúc, nếu có thể tập trung thêm chút nữa thì nhất định cô sẽ đoán ra mùi hương này là của một loại nước hoa mà Hòa Vy mang từ Milan về.

Người hậu tri hậu giác [1] trước giờ toàn phải chịu đả kích, cô nên sớm nghĩ ra người tới nhà, là do cô quá mức chậm chạp nên khi đẩy cửa vào chứng kiến cảnh tượng trên sofa mới hoàn toàn suy sụp.

[1] Hậu tri hậu giác: chỉ sự chậm chạp trong quá trình từ nhận thức đến hiểu biết một việc gì đó.

Cho tới nay, Tô Nhiễm luôn vô cùng thích căn phòng này, ở đây lưu lại rất nhiều mùi hương của Lê Minh Vũ, dù anh không ở nhà, bình thường cô cũng sẽ tựa vào sofa đen thoải mái, lẳng lặng cảm thụ sự tồn tại của anh, tựa như một gốc dây leo, mùi hương của anh chính là thân cây để dây leo quẩn lấy, cung cấp chất dinh dưỡng, sương mai và ánh sáng mặt trời cho cô.

Nhưng lúc này Hòa Vy đang ngồi cách đó không xa, chiếm lấy nơi vốn thuộc về cô, còn Lê Minh Vũ thì không ngồi trên ghế chính trong phòng sách, thân hình cao to cũng cùng dựa vào sofa, Hòa Vy ôm chặt lấy anh, khuôn mặt xinh xắn nhỏ bé khóc đến thê thảm, cảm động lòng người, tựa như một con vật nhỏ bé không nơi nương đã tìm được đối tượng để bám vào, mà đối tượng đó hình như cũng cực kỳ có tính nhẫn nại đang vỗ về, an ủi cô.

Tô Nhiễm nhìn gương mặt Hòa Vy, gương mặt đó cũng hao hao như cô, giây phút này cô lại như thấy được chính bản thân mình, chỉ tiếc rằng Lê Minh Vũ chưa bao giờ ngồi trên sofa đen đó ôm cô như vậy, cho tới bây giờ đều là một mình cô, cho tới bây giờ đều là...

Cô đứng chết lặng ở đó, toàn bộ tri giác đều ngừng lại, bên tai chỉ còn tiếng khóc nức nở của Hòa Vy, một người là chồng cô, một người là chị cô, chỉ vẹn vẹn vài giờ trước cô vừa mất đi ba mình, trên đời này ai mới là người đáng thương nhất?

Lòng bàn chân trên thảm lông mềm mại như đang giẫm bước trong mây, phút chốc liền có thể khiến cô từ trên cao rơi xuống, trong nháy mắt ngã tới thịt nát xương tan.

Sắc mặt cô trắng bệch rơi vào tầm mắt Lê Minh Vũ, vẻ mặt anh không biến hóa nhiều, hơi nheo mắt, tận lực che lấp cảm giác khó chịu không rõ đang nổi lên trong lòng mình, một lúc lâu sau anh nói, "Thời gian em về so với tôi ước tính trễ hơn rất nhiều."

Hòa Vy khóc từ nãy tới giờ mới phát hiện ra Tô Nhiễm đã về, ngẩng đầu lên, hai mắt cô rung rung ầm ầm.

Tô Nhiễm hóa đá cuối cùng cũng có phản ứng, tâm cô hình như không còn đau đớn, ngược lại dạt dào lại đau buốt như bị xé rách. Đúng rồi, tâm đã đau đớn quá nhiều lần nên cũng không còn cách

nào để thừa thụ thêm nhiều đau khổ nữa nên dạ dày cô mới phải đau.

"Có lẽ, sáng mai tôi mới nên về gặp anh." Giọng cô mềm yếu như tơ nhện, nước mắt chảy ngược vào trong, viền mắt khô khốc đau xót.

Lệ Minh Vũ không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi đó nhìn cô, lông mày hơi thả lỏng.

Hòa Vy ngược lại thấy không được như ý mình muốn thì không chịu ngừng, đứng dậy đi ngay về phía Tô Nhiễm, ngang ngược kéo cánh tay cô, phát cuồng lên hỏi: "Tô Nhiễm, cô còn về đây làm gì?"

Mỉa mai nặng nề khiến Tô Nhiễm suýt nữa đã hét lên, cô nhìn Hòa Vy, ánh mắt ngập tràn bi thương như thiên thần sắp mất, chậm rãi nói, "Những lời này tôi cần phải hỏi chị mới đúng, coi như tôi có lỗi với chị, chị hết lần này tới lần khác đều dùng cách này dẫn dắt tôi, vậy cũng đủ rồi. Hôm nay ba vừa mất, chị lại chạy tới nhà tôi, rốt cuộc chị muốn làm gì?"

"Nhà cô?" Hòa Vy nén nước mắt gượng cười, chỉ tay về Tô Nhiễm, "Năm đó khi mẹ ôm cô đi đã không chút do dự mà đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Hòa. Căn biệt thự này là tài sản của nhà họ Hòa, khi nào thì thành nhà của cô? Tôi không ngại nói với cô, nếu như khi đó không phải cô âm mưu khiến ba nghe theo mà xe chỉ luồn kim, thì căn biệt thự này phải là nhà mới của tôi và Minh Vũ. Tôi mới là bà chủ nhà này! Vì cô, ba mới đem phần bất động sản này sang qua tên cô, Tô Nhiễm, vì sao cô vừa mới trở về nhà họ Hòa thì liền muốn cướp đi mọi thứ của tôi?"

"Cho nên hôm nay ngay cả hậu sự của ba chị cũng không màng đến mà chạy tới đây? Vì cái gì? Đòi lại biệt thự hay đòi lại anh ta?" So với Hòa Vy, trái lại Tô Nhiễm dường như rất bình tĩnh, cô không cuồng

loạn, cũng không nói lời châm chọc, chỉ là trấn tĩnh hơn bao giờ hết.

Nhưng chỉ mình cô mới biết được, cô đang mệt mỏi chứ không phải yên ổn, khi một người phụ nữ mệt đến ngay cả thanh âm của bản thân cũng không nghe được thì nghĩa là tâm người đó cũng đã chết theo.

Trong cuộc tình này, từ đầu đến cuối là một mình cô chân thành dần sâu vào, mà Lê Minh Vũ thì sao? Anh chỉ như bây giờ luôn duy trì dáng vẻ trầm lặng, từ đầu đến cuối xem bản thân mình thành người ngoài cuộc, không tham dự, không phối hợp, anh tựa như khách qua đường, một ngày nào đó sẽ khởi hành rời đi không lưu lại bất luận vết tích gì.

"Tôi vì sao phải băn khoăn nhiều như vậy?" Hòa Vy dốc hết nội tâm mà hướng về Tô Nhiễm la to, "Tô Nhiễm, cô chiếm được mọi thứ, còn tôi mất hết tất cả. Tôi hận cô, vì cô bất chấp tình cảm chị em cướp đi hạnh phúc của tôi. Tôi hận mẹ, vì trong lòng bà chỉ có một mình cô, đưa con gái trời sinh có khúu giác nhạy, bất kể tôi cố gắng thế nào hay xuất sắc làm sao, người bà yêu mến vẫn là cô. Tôi hận nhất chính là ba, vì sao? Tôi và cô đều là con gái ông nhưng ông lại vì để cô được hạnh phúc mà hủy đi hạnh phúc của tôi, ông làm sao có thể ích kỷ như vậy? Dù cho trước đó ông không hay biết, vậy thì trước khi đám cưới diễn ra ông hoàn toàn có thể ngăn lại nhưng ông không hề làm vậy, thà rằng khiến tôi không còn gì ông cũng phải thành toàn cho cô!"

Tiếng gào thét giận dữ ùn ùn kéo đến cuốn Tô Nhiễm sạch phẳng, từng câu từng lời như là kim châm đâm vào ngực cô.

Nỗi đau lan tràn toàn thân Tô Nhiễm, cô như một bệnh nhân ung thư hết thuốc cứu chữa, chỉ còn đợi để chút hơi thở sau cùng của sinh mệnh. Nước mắt Hòa Vi rơi như nhò vào lòng Tô Nhiễm, so với

khoảnh khắc đau đớn nhìn thấy văn kiện thì oán hận giữa hai chị em mới khiến cô đau lòng nhất, cô không hiểu tại sao mà hai chị em lại thành như hôm nay.

"Vậy vì sao chị phải khóc? Nếu thật sự hận ba như vậy thì chị chảy nước mắt vì ai?" Tiếng nói cô ảm đạm, thì thào hỏi.

"Ô Nhiễm, đừng tưởng là cô rất hiểu tôi, nếu như cô hiểu tôi thì nên biết nỗi đau của tôi." Hòa Vy khóc càng thêm dữ dội, hai mắt đầm lệ tràn đầy căm hận, "Ba mất, tôi và cô cũng không còn là chị em. Từ nay về sau, cô là cô, tôi là tôi. Ô Nhiễm, cô nghĩ cô xứng với Minh Vũ sao? Tôi nói cho cô biết, nếu như không có ba âm thầm giúp đỡ, cô làm sao có thể lấy được Minh Vũ? Cô cho rằng Minh Vũ thực sự thích cô?"

Hàng mi dài của Ô Nhiễm rung động, sau khi nghe Hòa Vy nói, cô như búp bê thủy tinh, không chút tiếng động, một lúc lâu sau cô nói, "Hóa ra chị đã biết từ lâu."

Hóa ra chỉ có bản thân cô mới là đồ ngốc.

"Đương nhiên, hạnh phúc của tôi vô duyên vô cớ mất đi, cô nghĩ tôi sẽ ngoan ngoan chịu thua? Tôi..."

"Hòa Vy, ảm ỉ đủ rồi." Lê Minh Vũ ngồi trên sofa, rốt cuộc cũng chịu mở miệng cắt ngang lời Hòa Vy, giọng anh bình thản hiện rõ quyền uy.

Hòa Vy xoay đầu nhìn anh, "Minh Vũ, em nói đều là sự thật mà."

"Em nói nhiều quá rồi, ra ngoài." Ánh mắt anh từ đầu đến cuối luôn ngừng trên gương mặt Ô Nhiễm.

Hòa Vy không để ý, tiếp tục nói. "Minh Vũ, chẳng lẽ anh còn muốn cùng nó..."

"Đi ra ngoài." Tiếng nói Lê Minh Vũ trầm thấp đầy hàm ý cảnh cáo, ngữ điệu anh không lên cao nhưng vẫn khiến người khác khiếp sợ.

Hòa Vy khẽ dẫn lòng, lau nước mắt, không nói gì nữa ra khỏi phòng sách.

Chỉ còn lại cô và anh.

Người thì đứng yên một chỗ, sắc mặt tái nhợt.

Người thì ngồi trên sofa đối diện, bình tĩnh thong dong.

Trong phòng sách yên lặng tựa cõi chết, dường như có thể nghe được cả tiếng chuyển động của không khí.

"Nói đi, em muốn hỏi tôi chuyện gì?" Một lúc lâu sau, Lê Minh Vũ chậm rãi mở miệng, ngữ điệu đều đều.

Tô Nhiễm chăm chú nhìn anh rất lâu, tay cầm phần văn kiện từ trong túi ra, ánh mắt lặng im, thấm đầy bi thương vô tận như đang cùn tể một thời quá ngây thơ và cố chấp đã qua của bản thân. "Tôi biết cuộc hôn nhân này không thể sạch sẽ nhưng tôi vẫn ôm một chút ảo tưởng, thậm chí còn đang hy vọng dù thực sự có chuyện gì, tôi cũng có thể có năng lực cải biến những thứ này, tôi tưởng rằng, chỉ cần tôi dụng tâm yêu thì có thể..." Cổ họng cô nghẹn ngào.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra hôn nhân cũng có thể là giao dịch thương nghiệp.

Phần văn kiện này, không, dựa theo điều khoản chặt chẽ mà nói thì

đây là hiệp ước song phương. Bên A là ba cô, còn bên B chính là người đàn ông ngồi đối diện cô.

Trên hiệp ước viết rõ, bên A sẽ dốc hết tài lực trong khả năng để giúp bên B tranh cử thành công, nhưng điều kiện tiền đề là phải chủ động cưới Tô Nhiễm - con gái thứ hai của nhà họ Hòa, thừa nhận Tô Nhiễm là vợ hợp pháp của bên B. Ngoài trừ điều đó, trên hiệp ước còn đề ra điều khoản đảm bảo hôn nhân, nội dung là một khi bên B tham gia tranh cử thành công thì phải chủ động ly hôn. Ngoài việc chi số tiền bồi thường đã định cho vợ hợp pháp, còn phải dùng thân phận bộ trưởng kinh tế trợ giúp tập đoàn Hòa Thị vận hành trôi chảy, thuận lợi trên thị trường tài chính. Nếu làm trái hiệp ước, sẽ phải bồi thường một số tiền lớn tương đương làm chi phí đền bù trả cho nhà họ Hòa.

Bất kỳ khoản hạn mức bồi thường nào trên hiệp ước đều khiến người khác cứng lưỡi, nói không nên lời. Tô Nhiễm nhìn mà khiếp sợ đến nổi tâm tàn ý lạnh.

Cô chợt nhận ra rằng, tình yêu chẳng qua chỉ là câu chuyện cổ tích. Hoàng tử từ trước đến giờ chưa từng gặp cô bé lọ lem, cổ xe bí đồ dù trước hay sau thì vẫn là xe ngựa cũ nát. Ba cô dùng kiểu thủ đoạn thương nghiệp quen thuộc nhất, tính toán để giữ gìn đoạn hôn nhân này, nhưng ông hoàn toàn quên mất cái cô cần chỉ là tình yêu của người đó.

Lệ Minh Vũ lẳng lẳng nhìn văn kiện trong tay cô, hình như việc cô nhanh chóng tìm thấy văn kiện này, không chút nào làm anh kinh ngạc, môi mỏng khẽ nhếch, "Ba em là người làm ăn, cùng người làm ăn hợp tác, chỉ có giấy trắng mực đen mới có thể khiến ông thấy an tâm. Tôn chỉ nhất quán của ba em chính là không có thứ gì mà tiền không mua được."

"Vậy anh thì sao?" Tô Nhiễm ngay cả hít thở cũng đau đớn.

"Cũng vậy." Lê Minh Vũ không chút nào che giấu, trả lời cô dứt khoát.

Nét cười nhợt nhạt, vô lực hiện trên bờ môi Tô Nhiễm, nhưng lại khẽ lắc đầu như tự giễu bản thân, "Suýt chút nữa thì tôi quên, đã ký phần hiệp ước này thì tượng trưng anh cũng cùng một loại người, tôi thật đại khờ, làm sao có thể ảo tưởng chúng ta còn có tương lai nhỉ?"

Tô Nhiễm thu mắt lại, vành mắt đến cuối cùng cũng đau buốt, nước mắt thấm ướt hàng mi nhưng cố chịu đựng để không rơi xuống.

"Vậy anh muốn nói gì với tôi?" Vài phút sau, cô lại mở miệng lần nữa.

Vành mắt cô đỏ hồng khiến ngực Lê Minh Vũ không thể không đập mạnh một cái, nỗi đau xa lạ nhẹ nhàng lan rộng, loại cảm giác chưa từng gặp này làm anh chau mày một cách khó chịu, nhưng sau cùng lại làm thay đổi kế hoạch mà anh đã định ra từ lâu.

"Thỏa thuận ly hôn trên bàn, nếu em ký, có thể nhận được khoản tiền bồi thường đáng kể, tôi cũng sẽ đảm bảo tập đoàn Hòa Thị hoạt động ổn định trên thị trường, về phần ba em có lập di chúc hay không, phân chia cổ phần Hòa Thị thế nào là chuyện của gia đình em, không liên quan đến tôi; đương nhiên, em cũng có thể không ký, chúng ta vẫn có thể duy trì quan hệ vợ chồng hợp pháp, nhưng điều kiện tiên quyết là không bao giờ em được can thiệp tới sinh hoạt tự do của tôi."

Vốn dĩ anh chỉ có một quyết định, chính là ly hôn, nhưng mới vừa rồi, anh đã cho phép bản thân mình cho cô con đường thứ hai để lựa chọn.

Tô Nhiễm nâng mắt, bước chầm chậm về phía trước bàn, tờ đơn thỏa thuận ly hôn mỏng manh tựa như sự tuyệt tình của anh, trong nháy mắt cầm lấy đơn thỏa thuận, Tô Nhiễm chỉ cảm thấy toàn thân đều nhẹ bẫng, là ngay cả linh hồn cũng đã tan vỡ sao? Hay là lúc này đau thương đã tan nát cõi lòng?

"Em có thể suy nghĩ một lát." Khó khăn lắm anh mới nói được một câu.

"Không cần suy nghĩ, tôi ký." Tô Nhiễm quay lại nhìn anh, giọng cô yếu ớt song lạnh nhạt, "Còn chuyện anh đền bù, cứ giữ cho Hòa Vy đi, tôi sẽ không lấy một xu nào thuộc về anh hay thứ gì của nhà họ Hòa. Anh và Hòa Vy, ngày hôm nay đã cho tôi lý do tốt nhất để rời đi."

Ánh mắt Lê Minh Vũ ngẩn ra, có lẽ anh không ngờ cô sẽ lựa chọn ra đi trắng tay.

Tô Nhiễm cầm lấy cây bút bên cạnh, cố đè nén ngón tay đang run rẩy, cô ký tên mình vào bản thỏa thuận rồi đưa cho anh, vẻ mặt kiên quyết khiến đôi mắt cô nhìn qua càng thêm trong suốt mà tuyệt vọng.

Anh không cầm lấy ngay, chỉ chăm chú nhìn cô một lúc lâu mới đưa tay tiếp nhận, tay anh đặt bút ngưng trệ trong nháy mắt, sau đó dứt khoát ký tên mình lên.

Giờ khắc này, lòng Tô Nhiễm tựa như tro nguội.

Câu hỏi mà trước giờ cô chưa từng mở miệng hỏi anh, hôm nay cũng đã tan thành bọt nước, không cần phải hỏi nữa.

Đã có lúc cô muốn hỏi anh một câu thế này, anh có từng thích em không, dù chỉ là một chút...

"Tôi sẽ phái luật sư tới liên lạc với em về chuyện này." Lòng mày Lê Minh Vũ cau chặt tựa như đang kiềm nén một điều gì đó.

Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, "Không cần, tôi không cần gì cả, một người đã từng trong tình yêu ngay cả tôn nghiêm cũng có thể mặc kệ, vậy còn gì không thể vứt bỏ? Nói với Hòa Vy rằng, căn biệt thự này tôi trả lại chị ấy, từ nay trở đi, phạm là những gì của chị ấy, tôi đều không cần." Nói xong, cô xoay người đi.

Lê Minh Vũ nhìn theo bóng lưng cô, đôi mắt anh càng trở nên sâu thẳm.

"Tôi chỉ có một câu muốn hỏi anh." Tô Nhiễm đứng lại, tay cô run rẩy vịn lấy khung cửa, chống đỡ thân thể đang lung lay sắp ngã.

"Câu gì?"

Tô Nhiễm không quay lại nhìn anh, chỉ khẽ hỏi, "Anh cũng hận ba tôi sao?"

Lê Minh Vũ cau mày, không trả lời.

Cô dường như cũng không mong chờ câu trả lời của anh, thanh âm cô yếu ớt, mỏng manh vang lên lần nữa, "Ba bất ngờ nhảy lầu, chính tôi cũng thấy sững sờ. Tôi không bình tĩnh được giống như anh, cho nên nghìn vạn lần đừng để tôi biết chuyện này có liên quan đến anh, bằng không..."

Tô Nhiễm nói đến đây, không tiếp tục nói hết câu. Cô khẽ nhắm mắt rồi lại mở mắt, trong mắt cô chỉ còn lại trống rỗng và hững hờ, đi khỏi phòng sách, hoàn toàn rời xa biệt thự.

Cửa phòng sách che khuất bóng lưng Tô Nhiễm, cô như một linh hồn lặng tiếng phiêu bạt đêm khuya.

Lệ Minh Vũ châm một điếu thuốc, làn khói mờ ảo lượn lờ xung quanh. Anh nhìn phần văn kiện mà Tô Nhiễm đánh rớt, nhặt lên mở ra, từng câu từng chữ trên văn kiện đều là lúc trước Hòa Tấn Bằng tử mị định ra, con cáo già này nhất định phải đảm bảo một phần lợi ích cuối cùng cho Tô Nhiễm sau khi ông qua đời.

Cầm lấy thỏa thuận ly hôn lần nữa, ánh mắt anh càng thêm sa sầm. Anh dập điếu thuốc trong tay vào gạt tàn, trầm ngâm một lúc rồi gấp nhanh thỏa thuận ly hôn thành một chiếc máy bay giấy. Lệ Minh Vũ giờ tay phóng ra ngoài, nó lượn một vòng trong không trung rồi đáp xuống thảm trải sàn...

— — — hoa lệ lệ phân cách tuyến — — — —

Còn một giờ nữa là lễ Giáng sinh sẽ trôi qua, tuyết vẫn rơi dày như trước ngoài bầu trời, màn sương trắng xóa bao phủ toàn bộ thành phố, nhìn xuyên qua bóng đêm, ngay cả chấm nhỏ cũng khuất hết ánh sáng.

Tô Nhiễm bước đi không mục đích trong màn tuyết, nước mắt rơi suốt đường cô đi, cuối cùng chỉ còn lại hốc mắt ửng đỏ sưng phù, cô nghĩ có lẽ nước mắt mình cũng đã cạn khô.

Hai chân cô lạnh lẽo đến tê dại, ngay cả cơ thể cũng ngội lạnh, nhưng như thế nào cũng không lạnh buốt bằng lòng cô.

Ngày này năm nay, ông trời như cùng cô nô đùa, chỉ vèn vện một ngày đã cho cô nếm trải hoàn toàn tư vị khi mất đi mọi thứ, mới vừa vắn vài tiếng trước liền để cô từ thiên đường té xuống địa ngục. Cô yêu Lệ Minh Vũ như vậy, yêu đến có thể vì anh mà phát rồ, nhưng lại

nén chịu mọi thứ cô đơn lạnh lẽo, cô quý trọng Hòa Vy như vậy, nhưng lại bởi vì một người đàn ông mà đánh mất phần tình cảm chị em này.

Ngày hôm nay, là đại nạn của cô, thẳng thừng bẻ gãy đôi cánh ảo tưởng của cô.

Cuối cùng, cô dừng chân trước một tháp đồng hồ, cô mệt, thật sự rất mệt.

Ngẩng đầu lên nhìn kim đồng hồ trên tháp, tí tách tí tách di chuyển, lạnh lùng và cứng nhắc xuyên qua lối kiến trúc Gothic, đèn màu xung quanh thoáng mang lại chút màu sắc của ấm áp. Tuyết rơi đầy trên cây thông tựa như đôi cánh dài của bóng ma.

Mười một giờ, tiếng chuông gõ nhịp, ngày hôm nay lại sắp trôi qua, còn cô thì sao? Ngày mai của cô ở nơi nào?

Bên tai cô vẫn còn vang vọng cuộc điện thoại ba tiếng trước của bác sĩ...

"Cô Tô, kết quả kiểm tra cuối cùng của cô đã có. Mọi chỉ tiêu đều rất bình thường, nhưng mà đề nghị cô nên chú ý đến việc ăn uống hơn vì cô bị đau dạ dày. Còn nữa, cô đã mang thai rồi."

...

Hô hấp Tô Nhiễm trở nên gấp gáp, cô nắm chặt tay, khuôn mặt thê lương trắng bệch như tờ giấy trắng. Cô lại nghĩ tới lời nói của An Tiểu Đóa..."Kỳ thực dưới loại tình huống này, tỷ lệ mang thai của cô gái đó rất nhỏ, nếu như vậy mà có thể mang thai ngay thì cô gái kia nên đi mua vé số hoặc đua ngựa, nhất định trúng giải nhất."

Cô có cần đi mua vé số hay đua ngựa không?

Cho tới bây giờ, cô mới hiểu rõ vì sao đêm đó Lệ Minh Vũ chỉ muốn cô nửa người, có lẽ ngay từ đầu anh đã sớm định ra kế hoạch có một ngày như hôm nay, anh không thèm cô, thế nhưng, cô lại chính là "Cô gái may mắn" trong tỷ lệ rất nhỏ này.

Nếu vào ngày hôm qua, cô có thể sẽ vui mừng mà nhảy dựng lên. Còn bây giờ, đứa bé này tràn đầy chiêm biếm, đứa bé này từng giây từng phút sẽ nhắc cô nhớ tới một đoạn hôn nhân hoang đường đến thế nào mà cô từng có.

Cô phải làm sao bây giờ?

Cô đã từng khát khao như vậy, bây giờ chỉ còn lại hoang mang.

Tay cô run rẩy đặt lên bụng mình, đứa bé này còn quá nhỏ, cô vẫn chưa thể cảm giác được sự tồn tại của con, cô làm sao có thể mang thai? Làm sao có thể vào lúc này lại có con với Lệ Minh Vũ?

Tô Nhiễm suy nghĩ suốt dọc đường, nếu bác sĩ gọi cô sớm hơn một chút, cô có thể không kiên quyết ký tên ly hôn như vậy hay không? Nếu bác sĩ gọi trễ hơn một chút, cô có phải sẽ không mờ mịt như thế này không?

Nhanh chóng, cô phủ nhận mọi ý niệm trong đầu, yêu một người rất vất vả nhưng để thay đổi một người không yêu mình lại càng vất vả hơn. Khi hôn nhân thành một hợp đồng buôn bán, cô còn phải đối mặt như thế nào? Lẽ nào, cô lại để đứa bé này tiếp tục dẫm chân vào bi kịch thời thơ ấu của cô lần nữa?

Từ biệt thự đi ra, trái tim cô đau nhức nhưng vẫn cảm nhận được Hòa Vy đang đứng trên cửa sổ lên nhìn cô, nhìn cô làm thế nào để

bước từng bước rời đi, Hòa Vy đang sợ điều gì? Cái gì nên trả cho Hòa Vy không phải cô đều đã trả hết rồi sao?

Dạ dày cô lại quặn đau, Tô Nhiễm cố sức khom người nén nỗi đau. Vài người xung quanh khi đi qua đều không thể không chú ý nhìn cô. Cô hoang mang bỏ chạy, lúc này cô không chịu nổi cái gọi là ánh mắt "thương cảm".

Tay cô run rẩy mở ra danh bạ điện thoại của mình. Cô nghĩ tới An Tiểu Đóa, nghĩ tới mẹ nhưng cô không đủ dũng khí để ấn xuống gọi. Ngón tay cô luôn dừng trên một dãy số tên là "Ông xã". Mồ hôi lạnh trên trán thấm ướt mái tóc dài của Tô Nhiễm. Cho đến khi ngón tay đặt trên dãy số đó lạnh cóng đến vô tri vô giác, cô cắn răng, xóa tên anh vĩnh viễn ra khỏi danh bạ của mình.

Nháy mắt, điện thoại cô lại bất ngờ đổ chuông, là một dãy số lạ.

Tô Nhiễm im hơi lặng tiếng nghe máy.

"Chào cô Tô, tôi là người ở cửa hàng quần áo. Lần trước cô có đặt chúng tôi làm một áo khoác nam, ngày hôm nay vừa có hàng rồi. Ngày mai, cô xem tiện lúc nào thì ghé qua đây lấy được không ạ? Đương nhiên, nếu cô không tiện tới cửa hàng, chúng tôi sẽ mang quần áo qua giao cho cô. Địa chỉ của cô là..."

"Không cần." Tô Nhiễm lặng người cắt ngang đối phương, ánh mắt cô trống rỗng, "Tôi sẽ chuyển khoản toàn bộ tiền áo qua cho cô. Còn chiếc áo khoác đó, cô đốt đi." Nói xong, cô cúp máy.

Tuyết rơi càng lúc càng dày, nhưng ý thức của cô càng lúc càng mỏng manh. Mỗi lần hít thở đều như mũi chĩa kéo qua kéo lại dữ dội từ mũi đến khoang miệng cô. Tô Nhiễm thất tha thất thểu bước đi. Cô không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết mình phải đến nơi

nào. Khi ngang qua một con phố, cô chỉ cảm thấy chân mình bước hụt, cả người ngã nhào xuống, hôn mê bất tỉnh...

Quyển 3 - Chương 1: Buổi ký tặng "Kinh mộng hào môn"

Trên đời này, không có tình yêu nào đòi hỏi bạn phải buông tha tôn nghiêm hay lãng phí bản thân mình. Tình yêu, có thể khiến tâm hồn bạn không còn đúng màu sắc vốn dĩ của nó, khiến bạn bi thương vô bờ, khiến bạn thương tâm rơi lệ, hay có lẽ khiến bạn điên cuồng đổ kỵ. Nhưng tình yêu, trước sau vẫn là thứ tình cảm ấm áp nhất, có thể cho bạn hy vọng, có thể cho bạn niềm vui, có thể để tâm tư bạn từ bất an đến an toàn. Nếu bạn không cảm giác được những điều này, nếu không phải như thế này, vậy có nghĩa là bạn đã dùng sai cách để yêu, hoặc là, bạn yêu nhầm người rồi. Thà rằng như vậy, chi bằng bản thân mình hãy tự rút lui.

Bốn năm sau, Đài Bắc.

Xe từ sân bay quốc tế Đào Viên chạy nhanh về trung tâm thành phố. Tháng ba mùa xuân, không khí Đài Bắc thoang thoảng hương thơm từ muôn vàn loài hoa khác nhau.

Nhân viên làm việc tại khu văn học của nhà sách Đài Bắc đang luống ca luống cuống. Quản lý phụ trách quan hệ đối ngoại sốt ruột đốc thúc, "Nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút! Người sắp tới rồi. Giờ này mà mấy anh mấy chị còn lúng túng vụng về thì làm được cái gì hả? Trời ơi, cậu..." Một nữ quản lý, nóng như đang ngồi trên đồng lửa chỉ trích, rồi chỉ vào một nhân viên lớn tiếng nói: "Poster của cô Riva sao đặt ở đó? Che hết tầm nhìn của giới truyền thông rồi kìa."

Nhân viên vội vàng thay đổi vị trí thích hợp.

"Helen, tới rồi tới rồi." Một nhân viên chạy đến trước mặt quản lý, hỗn hển nói.

Helen sửng sốt, "Cái gì? Cô Riva đến rồi?"

Ơ...

Nhân viên há hốc, chỉ bên ngoài, "Không phải, ý em nói mấy người bên truyền thông đến làm phỏng vấn, còn độc giả đến xin chữ ký đã tới hết rồi. Bây giờ đều đang chen chúc ngoài cửa nhà sách."

"Trời ơi." Helen vỗ trán một cái, giơ tay nhìn đồng hồ, "Mới giờ này thôi mà. Mấy người này đến sớm quá vậy. Mau mau sắp xếp ổn thỏa cho giới truyền thông đi. Còn độc giả thì cứ theo thứ tự mà vào, đừng để ảnh hưởng đến những khách hàng khác trong nhà sách."

"Dạ, em biết rồi. Tiểu Vũ vừa gọi điện nói đón cô Riva ở sân bay rồi. Khoảng bốn mươi phút nữa sẽ tới. Còn nữa, người đại diện của cô Riva nói, tối nay cô Riva phải bay đi Paris nên muốn chúng ta sắp xếp bên truyền thông đừng phỏng vấn nhiều quá. Bằng không thời gian sợ..."

"Được rồi! Được rồi! Tôi biết rồi." Helen bị làm cho nhức đầu, vội vàng ngắt lời nhân viên, lần này nghìn vạn lần đừng xảy ra rắc rối gì nha.

Riva không phải ngôi sao gì đó, nhưng dựa vào quyển "Hào Môn Kinh Mộng, cô trở thành tác giả có sách bán chạy, ngôi sao sáng chói trong giới văn học. Tiểu thuyết "Hào môn kinh mộng" là một quyển tiểu thuyết tình yêu gây chấn lầy bối cảnh cạnh tranh trong giới kinh doanh giàu sang quyền thế, dựa theo quan điểm của nữ chính để

phơi bày ra tầng tầng lớp lớp chuyện xưa của gia đình điều chế hương quyền thế đã lập nghiệp như thế nào giữa âm mưu và toan tính. Tình tiết hồi hộp hấp dẫn, được người đọc gọi là tiểu thuyết thách thức khả năng chịu đựng tâm lý đến cực hạn của con người.

Trước khi xuất bản "Hào môn kinh mộng" đã xảy ra một cuộc chiến quy mô lớn giữa các quốc gia tranh giành bản quyền. Vừa phát hành liền đứng đầu vị trí sách bán chạy nhất ở ba mươi lăm quốc gia, mạnh mẽ bứt phá các kỷ lục về sách bán chạy nhất. Số liệu thống kê ghi nhận: Ở Anh, top 5 của "The Sunday Times"; ở Mỹ, top 6 "The New York Times"; ở Pháp, top 3 tiểu thuyết trinh thám; nhà sách trực tuyến Amazon, top 1 tiểu thuyết tâm lý hồi hộp; ở Úc, top 2 sách bán chạy sau tuần đầu tiên xuất bản; ở Canada, sau hai ngày xuất bản giành được quán quân tiểu thuyết trinh thám; ở Hà Lan chưa xuất bản nhưng trước mắt đã được xếp vào "Tiểu thuyết bán chạy nhất năm"; ở Bungari, top 1 bảng xếp hạng sách toàn quốc; còn ở Đài Loan, quyển sách này dễ dàng giành top 1 trên cửa hàng sách văn học trực tuyến.

Cho nên, buổi ký tên hôm nay của tác giả là nhờ Helen bỏ không biết bao nhiêu công sức đi tranh thủ giành quyền tổ chức. Vì vậy, không thể có bất cứ sai lầm gì. Song trước đó, cô cũng tìm hiểu về tác giả sách bán chạy này, mới phát hiện hồ sơ cá nhân của cô Riva hầu như trống không, không tra được tên họ thật, không tra được tuổi thật, cũng không tra được từng làm nghề gì. Tóm lại, người này y như "Hào môn kinh mộng", vô duyên vô cớ từ trên trời rớt xuống lọt vào vòng tròn văn học, để người khác không kịp trở tay.

*

Xe chạy vào nội thành Đài Bắc, tốc độ chậm lại. Nhà cao tầng san sát nhau ngoài cửa xe như tô điểm thêm phần hoa cho thành phố. Xuân về hoa nở, càng nhìn càng ảm áp dễ chịu.

"Riva, em nghĩ gì vậy?" Trong xe MPV, một người phụ nữ nhẹ giọng hỏi, nhìn qua người phụ nữ này chưa tới bốn mươi, người châu Á, khi nói chuyện về ngoài dịu dàng.

Tô Nhiễm dời tầm mắt từ ngoài cửa sổ về, tháo mắt kính đang đeo xuống rồi dựa người vào ghế xe. Cô quay đầu nhìn người phụ nữ ngồi cạnh, khẽ mỉm cười, "Không có gì. Em chỉ đang nghĩ lát phải ứng phó thế nào với giới truyền thông mới đúng."

"Em vẫn chưa thích ứng được sao? Việc liên tiếp đi ký tên sách này sớm nên thành thói quen làm sao để đối phó với giới truyền thông." Người phụ nữ đùa nghịch nói.

Tô Nhiễm nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, "Em có thích ứng hay không cũng chẳng sao. Chỉ cần có chị Guerlain, vấn đề gì cũng được giải quyết, không đúng ư?"

Guerlain là người đại diện trên danh nghĩa của cô, cũng là tên gọi của một nhãn hiệu nước hoa thuộc tập đoàn Louis Vuitton. Người cũng như tên, Guerlain có sự nhạy cảm với thị trường không giống như nhiều người khác. Vì lẽ đó, vào đêm "Hào môn kinh mộng" được hoan nghênh, người đầu tiên Tô Nhiễm nghĩ có thể giúp cô giao tiếp xử lý công việc chính là Guerlain.

Guerlain nghe cô nói vậy, đành cười, "Rõ là hết cách với em rồi. Em cứ yên tâm đi, chị sao nở lòng để nước bọt của giới truyền thông nhấn chìm em được?" Nói xong câu đó, lại tỉ mỉ quan sát cô.

"Sao vậy chị?" Tô Nhiễm ngờ vực.

Guerlain bóp mặt cô, hỏi nghiêm túc: "Riva, em kể chị nghe đi. Tình tiết trong 'Hào môn kinh mộng' của em là hư cấu hay có thật?"

"Vấn đề này giới truyền thông hỏi qua không biết bao nhiêu lần. Đương nhiên là hư cấu rồi, làm sao ngay cả chị cũng nảy sinh nghi ngờ? Chị giống với em à?"

Guerlain trợn mắt nhìn cô, "Ai kêu em viết chân thật như vậy chứ? Từ lúc chị coi xong cuốn tiểu thuyết này của em, chị cứ thấy ám ảnh mãi. Nhưng mà ngẫm lại, hiện thực làm sao có khả năng xảy ra một màn kịch hóa như vậy chứ? Phải công nhận, em đắp nặn nam chính quá thực rất vô lại. Kết hôn thôi mà, cần gì phải âm mưu toan tính. Rút cuộc chẳng những lợi dụng suôn sẻ nữ chính để đạt được mục đích, rồi còn chiếm cổ phần công ty của gia đình giàu có đó cho mình, hoàn toàn đảo khách thành chủ. Nếu chuyện này có thật, chị không bóp chết người chồng đó là không được..

Tô Nhiễm nghe Guerlain nói liền thoáng, không nói gì, chỉ cười nhạt.

Nhân viên Tiểu Vũ ngồi trước nghe vậy, tâm tư cũng bắt đầu ngửa ngáy, quay đầu nhìn Tô Nhiễm, niềm nở nói: "Kỳ thực tình tiết em thích nhất trong "Hào môn kinh mộng" chính là khi nữ chính biết được sự thật thì quay về gia đình giàu có đó lần nữa đoạt lại quyền lợi của mình. Chị Riva, nếu chị là nữ chính trong truyện, chị cũng sẽ làm như vậy sao?"

Nụ cười trên môi dần cứng lại, ánh mắt Tô Nhiễm thoáng hồi tưởng quá khứ, một dãy ngân hà hồi ức nhanh chóng hiện lên trong đầu cô. Mãi lâu sau, cô mới mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng, "Truyện vẫn mãi là truyện. Vấn đề mang tính giả thuyết này, tôi chưa bao giờ nghĩ đến."

Tiểu Vũ sững sờ, thè lưỡi không dám hỏi thêm. Ai cũng nói tính cách cô Riva rất quái lạ, hôm nay cuối cùng anh cũng được lĩnh giáo, giây trước vừa nói vừa cười, giây sau liền trở mặt giọng.

Guerlain cũng nhận thấy sắc mặt cô thay đổi, khẽ cười nói: "Chắc em mệt rồi. Nghỉ ngơi tí đi, chúng ta gần tới rồi đó."

Tô Nhiễm gật đầu, ngả đầu rồi nhìn ra ngoài cửa xe.

Đã bốn năm, cô nỗ lực để quên đi loại cảm giác này. Thế nhưng mùa xuân vẫn cứ tới và mỗi khi đến mùa này, cô lại mơ hồ ngửi thấy mùi hổ phách dịu nhẹ, mùi hương khiến người khác ngạt thở, khiến cô nỗ lực dùng lớp lớp năm tháng che đậy khả năng bị vạch trần quá khứ đã qua.

Trên cửa sổ ánh lên đường nét gương mặt cô, thanh thuần ngây thơ sớm đã không còn, bốn năm sau cô đã cắt đi mái tóc dài dịu dàng mơ mộng của mình. Tóc ngắn ngang gáy khiến cô nhìn qua càng thêm phong thái của một người phụ nữ trưởng thành. Nhiều năm trôi qua, cô cho rằng khi tỉnh lại lần nữa, cô sẽ đau khổ, thậm chí thống hận, nhưng không có, cái gì cũng chưa từng có.

Cô chỉ muốn tĩnh tâm cảm nhận thời gian qua đi, dụng tâm trải nghiệm thời gian đẹp đẽ mà trước đây cô chưa từng có cơ hội va chạm. Chỉ là cô muốn tưởng niệm cho phần dĩ vãng đã qua của mình. Vì vậy, mới có ý tưởng về "Hào môn kinh mộng" này, đương nhiên đa phần câu chuyện đều là cảm nhận chân thực của cô, còn phần sau đề cập đến việc thay đổi tính cách và hành vi của nữ chính đều là cô hư cấu. Hiện thực vẫn là hiện thực, tàn nhẫn quá sao còn cơ hội?

Cô thích trạng thái và cuộc sống hiện tại của mình. Rất nhiều thời điểm, văn chương mượt mà có thể lay động đến tâm hồn của con người. Vì thế, cô tình nguyện dùng văn chương để quên hết mọi thứ, làm lại từ đầu. Coi như là thay đổi hoa lệ cũng tốt, nói là trở về bình thường cũng không sao. Sự thực đã chứng minh cô có thể dùng

cách này để tưởng niệm cho đoạn tình yêu đã qua của mình. Nhờ phản ứng của người đọc mà cô cảm nhận bản thân mình vẫn còn sống.

Buổi ký tặng sôi động hơn bao giờ hết. Người đọc đợi ký tên nối đuôi nhau thành hàng dài. Nụ cười dịu dàng luôn hiện trên môi Tô Nhiễm, cô kiên nhẫn ký tên mình lên từng cuốn, chụp hình chung với từng người đọc rồi gửi lời cảm ơn đến họ.

Tô Nhiễm mỉm cười, hỏi tên cậu ta, viết vài lời chúc, nụ cười chân thành vô cùng, "Cám ơn em và bạn của mình. Hy vọng các em mỗi ngày đều vui vẻ nha."

Cô không biết, vì lẽ đó cô quý trọng mỗi một cơ hội được gặp mặt người đọc.

hình. Nhưng rồi bị người đọc xếp hàng phía sau thúc giục, cuối cùng cậu ta cũng lưu luyến rời đi.

Buổi ký tặng kéo dài hơn bốn tiếng đồng hồ, Tô Nhiễm đổi bút hết cây này đến cây khác, cô rất chu đáo không tùy tiện ném lung tung mà cẩn thận xếp ngay ngắn sang một bên. Quản lý Helen đứng bên ngoài thấy vậy cũng cảm động, rất ít tác giả nào nghĩ đến vất vả của nhân viên như vậy. Nhiều tác giả sau khi ký xong, hiện trường cứ như bị người ngoài hành tinh tập kích, nhân viên phải dọn dẹp cả buổi mới xong.

Guerlain đứng cạnh thấy cũng xót xa vô cùng. Hơn bốn tiếng đồng hồ ký tên không ngừng nghỉ, nụ cười của cô từ đầu đến luôn tự nhiên thoải mái như vậy, không chút nào là giả vờ đóng kịch. Song gần đây Guerlain cũng quen dần với tác phong làm việc của cô. Là một tác giả có sách bán chạy toàn cầu, cũng có nghĩa cô phải đi khắp mọi nơi, đến từng quốc gia để ký tên. Mỗi ngày này, cô ngủ rất ít, hầu như chỉ nghỉ được khoảng ba bốn giờ. Hết thành phố này đến thành phố khác, người thường đã sớm chịu không nổi nhưng quãng thời gian dài như vậy, Guerlain chưa từng nghe Tô Nhiễm than mệt. Trước mặt người đọc, cô luôn nhã nhặn như thế này, tựa như hoa cúc đại nở rộ nơi đồng quê, tỏa ra mùi thơm đậm nhạt như gió.

Sau khi kết thúc buổi ký tặng, giới truyền thông luôn chờ chực bên cạnh cũng bắt đầu phỏng vấn. Cuộc phỏng vấn này vốn sẽ diễn ra trước khi ký tên, nhưng Tô Nhiễm khẳng định ký tên tặng người đọc xong, mới tiếp nhận phỏng vấn. Chỉ vì một nguyên nhân rất đơn giản, cả một đại đội người đọc xếp hàng dài chờ ký tên, còn giới truyền thông khi bắt đầu phỏng vấn sẽ hỏi đông hỏi tây lan man, thường làm trễ thời gian.

Guerlain cũng hết cách, hành động xếp giới truyền thông sau cùng này không phải lần một lần hai nữa rồi. Hầu như mỗi lần ký tên, cô

đều sẽ kiên trì làm vậy. Kể từ đó, giới truyền thông liền đóng cho cô cái mác "Tinh tình lập dị", lấy người đọc làm đầu, trái lại thành đặc tội với giới truyền thông.

"Riva, nghe nói "Hào môn kinh mộng" của cô là cải biên dựa trên một câu chuyện có thật, chuyện này có đúng không?" Quả nhiên, một phóng viên vì chờ đợi mà mất hứng, bắt đầu gây khó dễ.

Guerlain nghe thấy liền nhúc nhích đầu, trả lời phỏng vấn giới truyền thông là như vậy. Nếu phóng viên này mở đầu đầy hào hứng thì những phóng viên khác tự nhiên cũng vui vẻ hòa theo. Đám người này cũng không phải loại người dễ đối phó.

Tô Nhiễm xoa nhẹ cổ tay mỗi nhừ, cười, "Vị phóng viên này, tôi là tác giả 'Hào môn kinh mộng', sao ngay cả tôi cũng không biết tiểu thuyết này cải biên từ câu chuyện có thật vậy ạ? Tôi phải lĩnh giáo anh rồi."

Cô không chút nào ngại ngần giúp nhân viên thu dọn khăn trải bàn trước mặt truyền thông, nhân viên vừa mừng lại vừa lo nhận lấy.

Guerlain bất đắc dĩ thở dài, con bé này lại giờ tính rồi.

Các phóng viên xì xầm với nhau, có lẽ không ngờ cô trước mặt người đọc thì như làn gió xuân tươi mát nhưng thoáng cái lại không chút khách khí với giới truyền thông. Phóng viên đặt câu hỏi có vẻ lúng túng, hăng giọng: "Cô có nhắc tới gia đình điều chế hương trong sách của mình, làm tôi chợt nhớ đến gia đình quyền thế Hòa Thị vì họ cũng lập nghiệp từ nghề điều chế hương."

Khóe miệng Tô Nhiễm khẽ trĩu xuống, nửa giây sau, khẽ nói: "Vậy ạ? Nếu có cơ hội tôi phải ghé thăm nhà họ Hòa mới được, coi như thu thập thêm tư liệu sống."

Thái độ không hợp tác của cô khiến giới truyền thông thấy khó chịu. Một phóng viên khác lập tức hỏi tiếp: "Riva, trong 'Hào môn kinh mộng', nữ chính cô hấp dẫn là một nhà điều chế hương có khứu giác nhạy. Hơn nữa, những kiến thức về điều chế hương được viết đến khiến mọi người mở mang hiểu biết. Rất nhiều người đều suy đoán ngoài sáng tác cô còn làm thêm gì đó, chẳng hạn như nghiên cứu điều chế hương?"

"Giới tích lũy tư liệu sống để sáng tác là yêu cầu cơ bản đối với khả năng của tác giả. Tác giả sáng tác không phải là trò đùa, thứ gì đó viết ra không phải để cho có, hơn nữa cũng không thể phóng đại ảo tưởng. Chung quy, chức năng của tác giả là phải dẫn dắt người đọc, để họ hiểu thêm những lĩnh vực mà họ chưa từng biết đến. Bất kể tôi có làm nghề điều chế hương hay không, tôi cũng sẽ không liều lĩnh phỏng đoán cùng bịa đặt bản chất thực sự của nghề điều chế hương." Tô Nhiễm nói nghiêm túc.

"Cô Riva, tạm tiếp theo cô muốn đi đâu?"

Ánh mắt Tô Nhiễm trở nên trầm tĩnh, nhẹ giọng nói hai chữ, "Paris."

Quyển 3 - Chương 2: Nước hoa "Midi"

Máy bay xuyên qua màn đêm, rồi đáp xuống sân bay Charles De Gaulle (CDG).

Pháp, quốc gia của mùi hương, cho dù nhịp điệu đô thị bận rộn cũng không thể xóa đi hơi thở lãng mạn vốn đã ăn sâu vào máu thịt người Pháp. Nguyên nhân chính là vì hiện tượng độc quyền sản xuất nước hoa, cũng cung cấp phần lớn cơ hội vào nghề cho nhà điều chế hương. Đương nhiên, vẫn có những nhà điều chế hương sản xuất nước hoa tự do bên ngoài. Họ thường thuê vài người thợ dùng cách truyền thống nhất để làm ra nước hoa, những trường hợp như vậy đều có cửa hàng riêng của chính bản thân mình.

Tô Nhiễm thì thuộc về nhóm người tự sản xuất nước hoa bên ngoài. Bình thường ngoại trừ thời gian sáng tác, cô còn làm nghề khác...điều chế hương. Guerlain là một người phụ nữ thần bí, nhưng đây chỉ là ấn tượng đầu của Tô Nhiễm về người này.

Guerlain có cửa hàng riêng của bản thân, nhưng trước đây không được ai biết đến. Về sau, Tô Nhiễm tham gia giúp cửa hàng gia đình này có nước hoa quý báu riêng. Sau này nữa, nhờ sáng kiến của Tô Nhiễm, Guerlain phát triển cửa hàng gia đình này thành nơi điều chế nước hoa và mùi hương đặc biệt theo yêu cầu riêng của từng người. Trong quá trình làm, dùng những nguyên liệu quý giá như Long Diên Hương và trầm hương nên dần dà, ngoài phái nữ cũng có thêm không ít phái nam thuộc tầng lớp thượng lưu bị thu hút.

Tô Nhiễm không giống với phần lớn những nhà điều chế hương

chuyên nghiệp. Cô không học ở trường dạy làm nước hoa Givaudan Roure nổi tiếng, nằm trong khuôn viên trường Grasse. Hầu như những nhà điều chế hương tham gia sản xuất nước hoa đều tốt nghiệp từ nơi này, thời gian học tập ở đây kéo dài đến sáu năm.

Tô Nhiễm chỉ dựa vào khứu giác nhạy trời cho nhà họ Tô mà mình thừa kế được để hoàn thành từng loại nước hoa. Đối với nước hoa, cô có sức sáng tạo và khả năng miêu tả riêng của bản thân, nên tự tìm cách để điều chế ra. Chính nhờ khả năng trời cho này, về sau cửa hàng cũng bắt đầu làm vài loại nước hoa riêng theo yêu cầu của khách.

Tô Nhiễm hợp tác cùng Guerlain được ba năm. Từ điều chế hương cho đến sáng tác tiểu thuyết, Guerlain đều chung vai gánh vác cùng cô. Cô điều chế nước hoa cho cửa hàng của Guerlain, còn Guerlain tuyên truyền quảng bá tiểu thuyết của cô tới hơn ba mươi quốc gia.

Tuy rằng, cho tới bây giờ Guerlain không biết cô từng là một người như thế nào ngoài tên tiếng Trung của cô là Tô Nhiễm, nhưng như vậy cũng đã đủ.

Trong phòng điều chế hương, Tô Nhiễm đang phối hợp nhiều mùi hương cùng nhau, ánh sáng dịu nhẹ của dung dịch các loại ánh lên sắc màu mỹ lệ. Căn phòng không lớn nhưng phù hợp với kỹ thuật điều chế truyền thống nhất. Sau nửa tiếng làm việc, thấy Guerlain đứng ngoài cửa cách âm nhìn mình cười đáng ngờ, cô bước ra khỏi phòng.

"Guerlain, việc phát triển "Midi" chúng ta cần thay đổi một chút. Em vừa phát hiện nếu cứ mỗi ounce tăng thêm một chút Long Diên Hương, thì càng tăng cảm giác khi dùng nước hoa. Dung hợp hương cuối Long Diên Hương và cây thần sẽ khiến mùi nước hoa thơm hơn, người tổng thể không chỉ tạo ra cảm giác thần bí, mà còn thể

hiện được sự thành thực, kinh nghiệm từng trải của những người thành công tích góp theo năm tháng."

"Midi" là một loại nước hoa nam, từng được Tô Nhiễm viết trong "Hào môn kinh mộng". Rất nhiều độc giả sau khi đọc thường muốn tìm kiếm những thứ tương tự từng được miêu tả trong đó. Ví dụ như quần áo nam nữ chính mặc, nơi từng đi qua, trang sức yêu thích,... Thời điểm trước khi "Hào môn kinh mộng" được các quốc gia giành nhau mua bản quyền, Guerlain - người đại diện của Tô Nhiễm cũng như chủ cửa hàng nước hoa hy vọng Tô Nhiễm có thể điều chế ra loại nước hoa này.

Tô Nhiễm cũng có cùng đồng quan điểm này. Vì vậy, nước hoa "Midi" hầu như được phát hành cùng lúc với "Hào môn kinh mộng". Mùi nước hoa này quả thực khiến con người say mê, như chính cái tên của nó. Mùi hương thơm theo từng giai đoạn khác nhau cũng giống như vén lên tầng tầng lớp lớp bí mật, huyền bí mê người.

Guerlain khẽ mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô, nói: "Em là thiên tài điều chế hương, em nói cái gì thì là cái ấy." Guerlain luôn thấy rất hiếu kỳ về khả năng ngửi qua là không quên được của cô.

"Đúng rồi, chị có cái này cho em. Chị nhận được lúc em đang trong phòng điều chế hương." Guerlain lấy ra một thư mời. Tô Nhiễm cầm lấy, nhìn thoáng qua rồi lại để sang một bên, lười biếng dựa vào sofa.

Từ Đài Bắc trở về Paris, cô vẫn chưa được ngủ ngon.

"Coi sơ rồi để đó? Đây là thư mời tham dự triển lãm nước hoa nha. Những nhà điều chế hương có tiếng như Mathilde, Guy Robert đều sẽ tham gia. Em biết có bao nhiêu người trong nghề muốn thiết lập quan hệ với họ không hả?

Tô Nhiễm lim dim mắt, mệt mỏi muốn ngủ, "Em chỉ là tép riu thôi mà. Có đi cũng làm nền thôi, chi bằng ở nhà ngủ cho rồi."

Guerlain không định cho cô ngủ, cười tùm tùm áp sát cô, giờ tay véo mũi cô, "Cái mũi này biết bao nhiêu người muốn có nha. Chị nghĩ họ cũng rất hiếu kỳ, người châu Á sao lại sinh ra được cái mũi nhạy bén như vậy?"

"A, đau em..." Tô Nhiễm hờn dỗi lên tiếng.

Guerlain hoảng sợ, vội vàng thả lỏng tay, rồi lúng túng vuốt mũi cô, "Bảo bối à, em không sao chứ? Cái này đúng là phương tiện kiếm ăn của em nha."

Tô Nhiễm hít hít mũi, cười đánh tay cô, "Em là người hợp tác với chị, không phải nhân viên của chị. Chị nói quảng bá ở Đài Bắc xong sẽ để em nghỉ ngơi. Còn nữa, người châu Á làm sao không thể sinh ra mũi nhạy bén? Không lẽ chỉ cho người Pháp thôi sao? Nước hoa cũng đâu phải hàng độc quyền của Pháp."

Guerlain nhún vai, "Được được được, chị không nói gì nữa. Nhưng mà, em thật sự không muốn tham gia sao?"

Tô Nhiễm lắc đầu, "Em nói rồi, sau khi phát hành "Midi" và "Hào môn kinh mộng", em muốn nghỉ ngơi một quãng thời gian." Cô chưa bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ làm nghề này. Đây từng là nghề mà cô chán ghét nhất nhưng không ngờ hôm nay cô lại làm. Thời gian là bậc thầy của tạo hóa, cuối cùng sẽ vào lúc vô ý nhất mà hoàn toàn thay đổi một người.

"Đồng chí Tô Nhiễm thân yêu, đừng nghỉ ngơi mà. Tạm thời không nói đến nước hoa đi, nhưng còn 'Hào môn kinh mộng' đang trong đợt

quáng bá, lúc này em làm sao có thể nghỉ ngơi? Đúng rồi, có vài đài phát thanh mời em làm chương trình đó." Guerlain nói với Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm chưa kịp trả lời, điện thoại cô đã đổ chuông. Cô cầm lên nhìn, nụ cười dịu dàng nở trên môi. Điện thoại chuyển đến tiếng cười khanh khách từ nơi khác...

"Mẹ Tô Nhiễm, mẹ hết bận chưa? Con với ba đều rất nhớ mẹ."

Quyển 3 - Chương 3: Mộ Thừa

Ánh mắt Tô Nhiễm mềm mại dịu dàng hẳn ra, cô nói thêm vài câu rồi mới cúp máy, đứng dậy muốn đi.

"Lại là Gargamel hả? Chỉ cần là điện thoại của con bé, dù đang ở Bắc cực em cũng muốn bay về." Guerlain khẽ thở dài nói.

Tô Nhiễm bị Guerlain chọc cho bật cười, "Cái gì mà Gargamel chứ? Lần nào chị cũng gọi sai tên con bé, em không biết chị vô tình hay cố ý nữa. À, đúng rồi em lấy cái này." Tô Nhiễm dọn sơ đồ đạc, lấy một cái bình xinh xắn trên giá xuống, "Nhớ cái em nói nha."

"Này, tóm lại chương trình phát thanh em có đi không đấy? Chị trả lời với người ta sao đây?" Guerlain đuổi theo, nói to theo bóng lưng của cô.

"Chờ em trở về rồi tính." Tô Nhiễm bắt taxi rồi lên xe rồi đi.

Bệnh viện St.Antonius

Tọa lạc tại bờ bắc sông Seine-et-Marne, nằm gần Notre Dame. Vì phong cảnh thanh bình ven sông Seine-et-Marne nên ở đây cực kỳ phồn hoa.

Tô Nhiễm xuống xe đi vào bệnh viện, bấm thang thang máy đến lầu mười. Một y tá ở quầy tiếp bệnh nhân liền hỏi: "Chị Riva tới

rồi."

"Bác sĩ Mộ có trong đó không em?" Cô mỉm cười nói.

Y tá ngẩng đầu xem đồng hồ treo trên tường, "Bác sĩ Mộ còn đang ở phòng mổ, giải phẫu hơn cả tiếng nữa mới xong. Bác sĩ Mộ dặn tụi em nếu chị tới thì vào phòng làm việc của anh ấy đợi ạ."

Tô Nhiễm gật đầu, "Đúng rồi, em thấy Băng Nụ không?"

"Cô bé đó không chịu ngồi yên một chỗ, vừa chạy theo mấy bác sĩ khác chơi rồi ạ. Cô bé mà biết chị tới chắc vui lắm." Y tá vừa cười vừa nói, "Chị đến phòng làm việc nghỉ ngơi một chút đi ạ."

"Cám ơn em."

Tô Nhiễm vừa muốn đi, y tá liền gọi cô lại, vội vội vàng vàng lấy một quyển sách từ dưới bàn lên, rồi cầm bút nhét vào trong tay cô, "Chị Riva, chị có thể ký tên cho em không? Em thích quyển sách này lắm."

Quyển sách trong tay y tá chính là "Hào môn kinh mộng".

Tô Nhiễm cười dịu dàng, không nói thêm gì, ký tên mình lên sách.

————— hoa lệ phân cách tuyến
—————

Bầu trời tối tăm đáng sợ, dù mở to hai mắt cô cũng không nhìn thấy chút ánh sáng nào, cô hít thở khó khăn, cả người cô không thể động đậy.

Âm thanh truyền đến bên tai cô chỉ còn là tiếng còi của xe cảnh sát và xe cấp cứu. Hết tiếng này đến tiếng khác hầu như sắp đâm thủng

màng tai cô. Xung quanh cô là rất nhiều tạp âm hỗn độn khiến cô bất an.

Cô dường như có thể ngửi được mùi hương của lễ Giáng sinh. Nhưng tiếc rằng ông già Noel đã quên mất một người là cô. Cô như một người chết đuối giữa biển nước, túm không được bất cứ khúc gỗ di động nào. Không biết qua bao lâu, cô mới được người khác cứu lên, sau đó, âm thanh xung quanh cô ít nhiều cũng giảm đi.

Rồi không biết khi nào, cô cảm giác cả người mình đau đớn. lạnh lẽo, tựa như từng tế bào trên cơ thể đều đang nứt toác, đau đến không thể không rên rỉ.

"Cô ơi, cô ơi, cô tên gì?" Bên tai cô là giọng nói nam nữ xen lẫn vào nhau.

Cô hoảng hốt, muốn lên tiếng nhưng vô lực. Cô cố sức mở mắt lại thấy ngọn đèn sáng chói trên đỉnh đầu, từng ngọn từng ngọn hết như dao nhỏ quệt vết thương lên đôi đồng tử của cô. Cô mơ hồ nghe những người ở xung quanh nói chuyện, anh một câu tôi một câu, làm cô bức dọc, càng nghe càng buốt giá...

"Huyết áp 90, 45, mạch đập 80."

"Cô ấy liên tục mất máu, mau chóng cầm máu đi."

"Huyết áp cô ấy đang tụt, làm sao bây giờ?"

"Cô ấy xuất hiện tình trạng xuất huyết, đưa bé e rằng không giữ được."

"Mau kêu kho máu chuẩn bị 300CC máu O."

"Bác sĩ, cô ấy vẫn là xử nữ?"

"Hết cách rồi, đứa bé không giữ được, phải lấy ngay ra ngoài mới được."

"Máu chảy không ngừng."

"Xuyên qua màng trinh."

...

Thiết bị lạnh giá đi vào cơ thể, rét lạnh vô cớ châm vào mỗi một tế bào trên người cô...

"A.." Tô Nhiễm bất chợt tỉnh dậy từ ác mộng. Đôi mắt cô ngập tràn khủng hoảng và bất an, tóc trên trán ướt sũng mồ hôi lạnh bết vào hai bên má, cô thở hổn hển như một người bị chìm dưới nước đột nhiên được người cứu lên.

Bốn năm qua, mỗi khi mệt mỏi nhất, ác mộng này đều giày vò cô. Cứ mỗi khi thức giấc, cô lại như vừa bước qua cái chết một lần.

Bất thành linh, một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh bên trán cho cô. Tô Nhiễm kinh hãi run rẩy, quay đầu qua nhìn. Nụ cười đàn ông hiền hậu chiếu vào mắt cô. Bên cạnh người đàn ông đó, còn có một cô bé đang ngẩng mặt, cười tủm tỉm ngắm cô.

"Lại nằm mơ?" Người đàn ông lo lắng nhìn cô, khẽ hỏi.

Trong lúc nhất thời, Tô Nhiễm chưa kịp định thần nơi đây là đâu, ngỡ ngẩn nhìn người đàn ông trước mắt. Ánh nắng kéo bóng người đàn ông to lớn đó rất dài. Người đàn ông đó mặc áo blouse trắng tượng trưng cho chức vị bác sĩ trưởng khoa. Người đàn ông đó được bao

bọc trong ánh mặt trời chói sáng, như nguồn sáng ấm áp hòa tan sương mù và lạnh lẽo từ sâu thẳm lòng cô. Mãi lâu sau, cô mới xoa nhẹ hai bên thái dương đau nhức, mệt mỏi nói: "Xin lỗi Mộ Thừa. Có phải em ngủ lâu lắm không?"

Mộ Thừa, bác sĩ khoa não quyền uy, chuyên gia ngoại khoa não giỏi vừa được mời đến bệnh viện St.Antonius. Anh cư xử khiêm tốn, mặc dù từng có không ít nghiên cứu và luận điểm được giới y học công nhận nhưng anh chưa bao giờ chấp nhận bất kỳ phỏng vấn nào của giới truyền thông. Năng lực chuyên môn uy tín và ngoại hình cao lớn xuất sắc thu hút rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Mộ Thừa cười, cầm khăn ấm đã chuẩn bị trước đưa cho cô, "Chắc em mệt lắm rồi."

Cô bé bên cạnh lại cầm lấy khăn ấm, nũng nịu nói, "Con muốn giúp mẹ Tô Nhiễm lau mồ hôi." Nói xong, cô bé leo lên ghế dựa, giơ tay lau mồ hôi cho cô, "Mẹ Tô Nhiễm, thực ra ba vào đây từ lâu rồi. Ba ngồi ở đây nhìn mẹ hơn cả tiếng đồng hồ luôn đó."

Tô Nhiễm nghe vậy, sắc mặt thoáng lúng túng, nhìn Mộ Thừa xin lỗi lần nữa, "Ngại quá." Mất mặt chết thôi, sao lại ngủ lâu như vậy trong phòng làm việc của anh chứ.

Mộ Thừa bước lại xoa đầu cô bé, điềm đạm cười nói: "Em đừng nghe Băng Nụ nói linh tinh."

"Còn lâu con mới nghe ba nói. Vừa rồi, ba nhìn mẹ Tô Nhiễm say mê luôn nha." Cô bé bĩu môi nói, "Còn nữa, ba không được gọi con là Băng Nụ, chỉ có mẹ Tô Nhiễm mới được gọi con như vậy thôi."

Lần này, Mộ Thừa cũng không trách cô bé nói linh tinh nữa, chỉ đứng yên ở đó, cong môi mỉm cười, "Xem ra trong lòng con bé này chỉ có

một mình em."

Lòng Tô Nhiễm căng thẳng, cười gượng, cứng chiều vuốt mũi cô bé rồi cầm giỏ xách qua, thần bí nhìn cô bé nói: "Con đoán, mẹ mang theo cái gì cho con?"

"A..." Cô bé đảo mắt, sau đó lắc đầu, đôi mắt chứa đầy chờ mong.

Cô lấy ra một chiếc bình nhỏ xinh xắn, lấp lánh sắc hồng nhạt dưới ánh mắt trời, hết như cây gậy phép thuật trong thế giới cổ tích, đẹp vô cùng.

"Woa, phải nước hoa không mẹ?" Cô bé cầm lấy, vội vàng mở ra ngửi, vui mừng nhảy nhót nói: "Mẹ Tô Nhiễm, nước hoa sao lại có vị kem? Con muốn ăn quá à."

Quyển 3 - Chương 4: Chưa hắn người yêu nhưng quá xa bạn bè

"Con thích không?" Đây là nước hoa cô làm riêng cho trẻ con, không có mùi thơm ngào ngạt như nước hoa của người lớn, cô chỉ dùng hương thơm thoang thoảng của hoa quả làm thành phần chính, mùi hương đa dạng sẽ khiến trẻ con tưởng tượng ra những giấc mơ thần tiên.

"Dạ thích, cảm ơn mẹ Tô Nhiễm." Cô bé ôm má Tô Nhiễm hôn một cái. Sau đó chạy đến khoe với Mộ Thừa: "Ba, ba xem nè. Đây là nước hoa của con, mẹ Tô Nhiễm không có cho ba đâu."

Ánh mắt Mộ Thừa chan chứa ý cười, ngồi xổm xuống, "Đúng vậy. Ba rất đáng thương. Con đi chia sẻ niềm vui với mấy cô chú khác trong bệnh viện được không?"

Cô bé che miệng, "Ba muốn cầu hôn mẹ Tô Nhiễm ư?"

Tô Nhiễm đỡ người.

Mộ Thừa nhéo nhẹ mặt cô bé, "Vậy con còn không ra ngoài?"

Cô bé le lưỡi, cao hứng chạy ra.

Trong phòng làm việc chỉ còn lại cô và Mộ Thừa.

Tô Nhiễm hiển nhiên cũng ngại ngùng, tiếp tục dựa vào ghế trường

kỷ. Cô đứng dậy nhưng lại thoáng cảm thấy hoa mắt. Bàn tay đàn ông vội vàng đỡ lấy cô. Mùi nắng sớm trên áo blouse trắng nhẹ nhàng lấp đầy hô hấp của cô.

Cô ngẩng lên, anh cũng vừa vặn cúi xuống mãi miết nhìn cô. Đôi mắt anh khiến cô không kịp né tránh, anh nhìn cô, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ che giấu.

"Cám ơn anh. Em không sao." Cô chột tránh anh, khẽ cười, dịu dàng mà xa cách.

Xấu hổ chiếm lấy bầu không khí trong phòng.

Mộ Thừa cũng cảm giác được, nhưng chỉ thản nhiên cười, "Con bé Băng Nụu thế nào đêm nay cũng vui quá mà không chịu ngủ."

"Chỉ cần con bé đừng xem thành kem để ăn là được rồi." Tô Nhiễm dịu dàng nói.

Mộ Thừa đành cúi đầu cười, rồi ngẩng đầu lên, kéo nhẹ cô qua, ôn hòa nhìn cô, "Tiểu Nhiễm, sở dĩ Băng Nụu vui đến ngủ không được là vì con bé cho rằng anh sắp cầu hôn em."

Ánh mắt Tô Nhiễm trống rỗng, sau vài giây mất tự nhiên, cô khẽ cất tiếng, "Suy nghĩ của trẻ con rất đơn giản. Anh nên giải thích một chút với con bé."

"Vì sao phải giải thích?" Anh luôn hiền hậu như nước, bàn tay anh kéo cô không làm đau cô nhưng cũng không để cô dễ dàng trốn tránh, "Nếu như anh nói với em, anh cũng có ý này thì sao?"

Ánh mắt Tô Nhiễm ngây ra, "Mộ Thừa, em chưa bao giờ nghĩ đến việc này."

"Anh biết." Ngữ khí Mộ Thừa trở nên nghiêm túc, bàn tay anh chậm rãi hạ xuống đầu cô, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt nhẹ vào tóc cô rồi dừng lại ngay ót, "Chính vì anh hiểu rõ em từng trải qua nỗi đau thế nào, nên anh nguyện ý tiếp tục chờ đợi em."

Tô Nhiễm ngẹn thở, đóng chặt hai mắt.

Từng cảnh từng cảnh đã qua lại xuất hiện trong đầu cô, khiến toàn thân cô lạnh run.

Chỉ có bản thân cô mới hiểu rõ, ác mộng dần vặt cô suốt bốn năm qua không chỉ đơn thuần là một giấc mơ, nó là sự thật đã từng xảy ra. Đêm lễ Giáng sinh bốn năm trước, sau khi cô bất tỉnh không thể chống đỡ được nữa, nửa người dưới của cô băng huyết. May mắn có người đi ngang qua nhìn thấy rồi gọi xe cấp cứu. Đêm hôm đó, cô không chết vì lạnh nhưng cô cảm nhận được một chuyện còn rét cóng hơn cả việc rơi vào hồ nước lạnh buốt. Thiết bị sắc bén chui vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, xuyên qua màng trinh lấy đi đứa con của cô, đứa con mà cô đã sớm sanh non.

An Tiểu Đóa nói, xử nữ mang thai nên đi mua vé số, chắc chắn sẽ trúng giải nhất. Cô được giải nhất rồi, nhưng cuối cùng giải nhất lại bị hủy đi. Khi cô còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý làm mẹ, đứa bé liền mất đi. Tất cả mọi thứ đều như ảo ảnh, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Quãng thời gian đó, Tô Nhiễm lâm vào thời gian dài bất an và khủng hoảng. Còn An Tiểu Đóa thì đi chữa bệnh ở vùng khác nên chỗ dựa duy nhất của cô lúc đó chỉ có một mình Tô Ánh Vân. Trong vòng một đêm ngắn ngủi, Tô Ánh Vân già đi rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối khi ở trước mặt Tô Nhiễm, bà chưa từng rơi giọt nước mắt nào. Bà chỉ ôm cô, dịu dàng nói: "Đứa con này giống mẹ, giống mẹ..."

Sự can thiệp của bác sĩ tâm lý không làm tình huống của Tô Nhiễm giảm đi, trái lại càng thêm nghiêm trọng. Mỗi ngày cô đều hốt hoảng. Cuối cùng có một ngày cô đập mạnh đầu mình vào góc giường, máu chảy đầy mặt, các y tá sợ đến thét chói tai.

Khi tỉnh lại lần nữa, đầu cô đã quấn đầy băng gạc, bên người cô ngoại trừ Tô Ánh Vân còn có một người khác. Ánh mắt người đó ôn hòa điềm tĩnh nhưng lại tràn đầy an ủi. Thấy cô tỉnh lại, người đó cười, "Sau này đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa."

Về sau, cô mới biết người đó tên là Mộ Thừa. Anh là bác sĩ ngoại khoa não. Cô ngẫu nhiên gặp được anh, anh cũng vừa vặn là bác sĩ mà bệnh viện cô ở mới mời về để giao lưu học thuật. Nhưng không ngờ anh lại đồng ý tiếp nhận cô - người bệnh suýt nữa đã đập bể đầu của chính mình. Từ ngày đó, anh liền trở thành bác sĩ của cô.

Sau này nữa, công trình nghiên cứu học thuật của Mộ Thừa kết thúc, chuẩn bị quay lại Paris, anh mong muốn đưa cô đi cùng. Chỉ vì nguyên nhân rất đơn giản, anh là bác sĩ của cô, anh sợ ngày nào đó cô sẽ bế tắc lại đập đầu mình vào giường.

Lòng Tô Ánh Vân lo lắng còn Tô Nhiễm lại bị bức ảnh trẻ con trong ví tiền anh mê hoặc. Mộ Thừa cười nói với cô ảnh chụp là con gái của anh. Tên con gái anh rất có ý nghĩa, gọi là Cách Lạc Băng, tên con anh là do mẹ đặt cho nhưng cuối cùng cô ta lại bỏ rơi con gái của mình.

Tô Nhiễm khẽ vuốt ảnh chụp, cô không hiểu tại sao trên đời lại có một người mẹ nhẫn tâm như vậy.

Mộ Thừa bình thản nói, mẹ của con anh cho rằng đi theo bác sĩ thì không có tương lai, không có tiền đồ.

Khoảnh khắc đó Tô Nhiễm mới hiểu, hóa ra trên đời này không phải chỉ có một mình cô trải qua đau khổ.

Cứ như vậy, trong gần bốn năm thời gian, cô nhìn Mộ Thừa làm như thế nào từ bác sĩ ngoại khoa não đến chuyên gia ngoại khoa não quyền uy trong giới y học. Giá trị con người anh cũng thăng tiến theo con đường anh trải qua. Anh trở thành người đàn ông độc thân hoàng kim trẻ tuổi, có tiền đồ nhất.

Cách Lạc Băng hay là Mộ Cách Lạc Băng hầu như lớn lên bên cạnh cô. Vì cô mất đi con ruột của mình nên cô hết sức cưng chiều cô bé. Chỉ có điều tên cô bé nghe không xuôi tai, Tô Nhiễm gọi thẳng cô bé là Băng Nụ, hơn nữa cô bé lại giống như một nàng búp bê làm từ khối băng, tinh tế hoạt bát, trong sáng đáng yêu.

Tô Nhiễm hay nghĩ. Nếu mẹ Băng Nụ nhìn thấy cô bé nghe lời hiểu chuyện như vậy, cô ta sẽ không ân hận? Nếu mẹ Băng Nụ biết mình từng vứt bỏ một người đàn ông mà ngày hôm nay người đàn ông đó đã trở nên ưu tú đến nhường nào, cô ta sẽ không hối hận?

Cô không biết, chỉ biết từ khi nhìn thấy Băng Nụ, tâm lý và bệnh của cô dường như không cần thuốc cũng khỏi hẳn.

Tô Nhiễm tránh không được tình cảm chân thành anh dành cho mình. Nhiều năm trôi qua, cô rất hiểu sự thay đổi trong tâm tư của anh. Quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân lúc đầu dần dần thay đổi tính chất. "Mộ Thừa, thực ra bao nhiêu năm qua, em thật lòng rất biết ơn anh. Nhưng mà..."

"Anh biết em muốn nói gì. Anh nói rồi, anh nguyện ý chờ em." Mộ Thừa hòa nhã cắt ngang cô, ánh mắt nuông chiều, "Em tỉnh rồi. Vậy nên đi ăn gì đó thôi."

"Em không đói lắm..."

"Đừng quên, anh mới là bác sĩ của em. Nghe lời anh." Anh vỗ nhẹ đầu cô, hết như anh đang nuông chiều con gái, nói: "Ngày mai, em cần phải nội soi kiểm tra dạ dày." Thấy cô nhú mồm, anh cười nói, "Lần này phải làm kiểm tra."

Tô Nhiễm cười, không thể làm gì khác ngoài gật đầu.

Trên đời luôn có một người như vậy. Nụ cười của anh sưởi ấm bạn, lời nói của anh khiến bạn không thể chống cự, đề nghị của anh làm bạn không đành lòng từ chối. Dù không phải tình nhân nhưng cũng không nở đối xử khác với anh. Có lẽ, đây chính là quan hệ giữa cô và Mộ Thừa...chưa hẳn người yêu nhưng quá xa bạn bè.

Quyển 3 - Chương 5: Người đàn ông trong xe MPV

Chuyện Cách Lạc Băng thích nhất chính là được đi ăn cùng Tô Nhiễm. Ăn xong, tay trái cô bé thường kéo ba, còn tay phải thì kéo Tô Nhiễm, giống như một gia đình ba người. Giây phút này, không có điều gì có thể làm cô bé vui vẻ hơn. Từ nhỏ, cô bé đã không được gặp mẹ nên cô bé khát vọng có mẹ hơn ai hết trên đời. Trong tâm hồn non nớt của cô bé, Tô Nhiễm chính là mẹ của mình.

Thời tiết dễ chịu, rất thích hợp để đi dạo sau khi ăn.

Khả năng đeo bám của Cách Lạc Băng siêu cao, Mộ Thừa không đồng ý cho cô bé ăn ngay đồ lạnh sau khi ăn cơm, chuyện này có lẽ liên quan đến thói quen nghề nghiệp của anh. Nhưng Tô Nhiễm thì không đành lòng nhìn khuôn mặt buồn bã của cô bé, không nói lời nào liền mua hai cây kem thật to. Cách Lạc Băng một cây, cô một cây.

Cô rất thích ăn đồ ngọt.

Mộ Thừa vào những lúc như vậy đành phải im lặng, nhìn bộ dạng vui vẻ của Tô Nhiễm và Cách Lạc Băng, anh cũng không nỡ cự tuyệt. Anh không biết nên làm gì khác ngoài việc thường theo sau dặn dò "Ăn ít thôi".

Khi Tô Nhiễm ở cùng Cách Lạc Băng, cô càng giống như một đứa bé cứng đầu, đôi khi cô nổi tính bướng bỉnh sẽ khiến Mộ Thừa dở khóc dở cười.

Trời vừa nhập nhoạng tối, trung tâm mua sắm cũng bắt đầu bước vào nhịp điệu bận rộn. Quảng trường đằng trước trung tâm mua sắm có một vòng xoay ngựa gỗ thật to. Cách Lạc Băng reo hò chạy qua, rồi năn nỉ Mộ Thừa và Tô Nhiễm chơi cùng với cô bé.

Tô Nhiễm ôm cô bé, "Băng Nụ, ngựa gỗ làm sao ngồi đủ ba người? Hay là để ba chờ ở ngoài, mẹ với con chơi được không?"

Mắt Cách Lạc Băng thất vọng, nhìn Mộ Thừa, nũng nịu tìm cứu tinh, "Ba..."

Mộ Thừa đi lại, anh vô cùng tự nhiên khoác tay lên vai Tô Nhiễm, chỉ vào một chỗ trong đó, "Bên kia có xe gia đình. Chúng ta ngồi cái kia đi..." Nói xong, tiện thể kéo tay Tô Nhiễm đi qua.

Xe gia đình theo sau xe ngựa gỗ, hợp với một gia đình ba người hoặc nhiều hơn ngồi lên. Tô Nhiễm vốn đang thấy không tiện nhưng đã vào, cũng chỉ đành thuận theo lên xe gia đình.

Bóng đêm bao trùm, ánh đèn chớp tắt xung quanh chiếu lên từng khuôn mặt tươi cười, bản hòa tấu âm nhạc chan chứa sắc màu cổ tích. Cách Lạc Băng thích thú vỗ tay, tươi cười rạng rỡ.

Tâm tình Tô Nhiễm phấn chấn hẳn lên, sương mù ác mộng cũng nhanh chóng tan biến.

"Nhìn em ăn kìa." Mộ Thừa ngồi cạnh Tô Nhiễm, thấy khóe miệng cô dính kem, anh cười rồi sẵn sóc lau cho cô.

Tô Nhiễm cười thẹn thùng, lại nhìn anh rồi chợt cười tươi hơn, "Anh còn nói em nữa. Anh xem anh đi."

Mộ Thừa cúi đầu nhìn, không biết góc áo anh dính kem từ lúc nào.

Vết bẩn này nhất định là Cách Lạc Bằng không cẩn thận làm dính.

"Anh đừng nhúc nhích, để em lau cho, anh cầm kem dùm em." Cô đưa kem cho anh, lấy khăn giấy trong túi, cúi đầu cẩn thận lau vết kem trên góc áo giúp anh.

Âm nhạc nhẹ nhàng bao phủ xung quanh, dường như việc kẹt xe trên đường không chút nào làm ảnh hưởng đến vui vẻ thoải mái bên này.

Phía trước có lẽ xảy ra chuyện gì, xe kẹt nối dài từ đầu đường đến cuối đường. Đền sau xe đỏ rực nối nhau thành chuỗi dài, nhìn qua trắng lè vô cùng.

Trong một chiếc xe MPV, tài xế tắt hẳn động cơ. Người đàn ông trung niên ngồi ở vị trí phó lái xe nóng ruột lau mồ hôi, quay đầu nhìn người đàn ông đang dựa vào chỗ ngồi phía sau, dè dặt cười nói: "Ngài Lệ, có lẽ chúng ta phải đến trễ một tí rồi. Thực sự xin lỗi ngài. Tôi cũng không ngờ đường này sẽ kẹt như vậy. Ngài cũng biết thực ra Paris rất ít khi như vậy."

Tài xế lặng lẽ nhìn thoáng phía sau, người ngồi ở vị trí phó lái xe chính là CEO của họ, suốt đường đi tài xế chỉ thấy ông ta liên tục bợ đỡ sẵn đón người đàn ông ngồi sau, dường như có liên quan đến việc hợp tác một hạng mục gì đó. Nói chung chỉ là tài xế nên cũng không biết nhiều chuyện. Nhưng không khó nhận ra người khách này là loại người không thể dây vào, bằng không thế nào lại có thể để một CEO luôn kiêu căng ngạo mạn chịu cúi mình nịnh bợ. Chỉ có điều người đàn ông ngồi phía sau đó hình như không thấy cảm kích, dọc đường đi anh ta rất ít nói chuyện, bộ đồ vest thẳng thớm làm vóc người anh ta càng thêm lãnh đạm.

Dù không biết rốt cuộc anh ta có địa vị gì nhưng loại khí thế tỏa ra

trên người anh ta khiến mọi người đều phải tôn trọng.

Lệ Minh Vũ đang nhắm mắt nghỉ ngơi tựa lưng vào ghế mở mắt ra. Anh nhìn lướt qua tình hình giao thông phía trước, bình thản nói, "Chuyện ngoài ý muốn, không trong khả năng kiểm soát của mọi người. Chờ thì được rồi."

CEO cuống quýt gật đầu, "Được được. Ngài có thể hiểu thật là tốt."

Lệ Minh Vũ không màng tới dáng dấp cẩn thận của ông ta, anh thu tầm nhìn về, định tiếp tục nhắm mắt lần nữa. Nhưng một hình bóng quen thuộc bỗng đập vào mắt, ánh mắt anh đột nhiên sắc bén. Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, hai mắt anh lướt tìm trong đoàn người. Một cách chính xác, ánh mắt anh ngừng ngay trên ngựa gỗ xoay tròn ở quảng trường!

Trên xe gia đình, Tô Nhiễm đang cười với một người đàn ông, cô dịu dàng lau góc áo cho anh ta. Tay anh ta đang cầm kem, ngồi bên cạnh còn một cô bé cũng đang cầm kem. Hình ảnh ba người ngồi chung với nhau tạo nên một bức tranh gia đình hạnh phúc hoàn chỉnh.

Xe MPV chạy vòng quanh ngựa gỗ, chỉ cách nhau một con đường, gần đến mức anh có thể thấy rõ má lúm đồng tiền của Tô Nhiễm. Đèn màu xoay tròn đổ bóng loang lổ trên người cô, chiếu sáng gương mặt xinh đẹp của cô lúc sáng lúc tối. Đã không còn mái tóc xoăn dài của bốn năm trước, cô bây giờ với mái tóc ngắn năng động phá cách, có chút...xa lạ.

Người đàn ông đó không biết nói gì với cô, anh chỉ thấy Tô Nhiễm cười tươi, còn cô bé bên cạnh cũng cười toe toét, cuối cùng anh ta cũng không kìm được mà bật cười.

Lệ Minh Vũ ngồi trong xe MPV, đôi mắt trầm tĩnh dần trở nên sa sầm sắc lạnh, khắp người anh toát lên mùi vị lạnh lùng như lây lan đến cả CEO đang ngồi phía trước. Ông ta quay đầu lại, thấy Lệ Minh Vũ không biết đang nhìn gì, cất giọng: "Ngài Lệ, xe đằng trước đã chạy rồi ạ. Khoảng nửa tiếng nữa là có thể tới."

Lệ Minh Vũ không dời mắt khỏi hình ảnh ba người vui vẻ cười đùa ở cách đó không xa, toàn bộ phong thái ung dung thản nhiên của anh bỗng u ám đáng sợ.

CEO không phát hiện ra biến hóa của anh, quay đầu lần nữa, đưa anh một món quà tinh tế, "Ngài Lệ, mong ngài nhận món quà gặp mặt nho nhỏ này. Chỉ là chút tấm lòng thôi ạ."

Cửa sổ xe dần dần đóng lại.

Là một lọ nước hoa dành cho nam.

"Ngài Lệ, Paris là thành phố của nước hoa. Nước hoa 'Midi' này nghe nói nhận được sự đánh giá rất cao của giới chuyên môn." CEO cười, thấy anh không có ý bất mãn, ông ta lập tức nói thêm: "Tôi còn nghe nói, nhà điều chế nước hoa này là một nữ nhà văn. Cô ta thực sự rất tài giỏi."

Lệ Minh Vũ nhìn chăm chú vào hàng chữ Pháp đẹp đẽ trên mặt lọ. Midi? Anh mở lọ, một hương thơm thần bí lan rộng, như là mùi hồ phách dịu dịu nhưng ngửi kỹ hơn lại thấy không giống, hao hao như mùi Long Diên Hương. Nhưng nói đúng hơn thì đây chỉ là một loại mùi hồ phách...

Xe chậm chậm lăn bánh. Giữa không khí thơm mát nhẹ nhàng trong xe, anh nhìn lướt qua khắp người Tô Nhiễm đang ở cách đó không xa, rồi hít vào thật sâu mùi hương của "Midi". Khi thu tầm nhìn trở lại,

ánh mắt anh đã khôi phục vẻ trầm tĩnh của mọi khi, nhưng khóe miệng anh lại thoáng cong lên.

Quyển 3 - Chương 6: Bức tranh gia đình

Thành phố Paris, mùa hè không nóng bức và mùa đông không rét lạnh. Câu thơ "Ngày đầu xuân, hoa vừa nở rộ" tuy không hợp lắm khi dùng để nói về Paris, nhưng ít nhiều vẫn phù hợp với ý nghĩa đó. Khí hậu nóng dần tô điểm thêm nhiều màu sắc cho hình ảnh bận rộn của thành phố này.

Sau khi Tô Nhiễm làm xong kiểm tra nội soi dạ dày, cô dựa vào một bên ghế nghỉ ngơi. Tuy kiểm tra không gây đau đớn nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng, vừa nghỉ tới cảnh một ống dẫn soi tới soi lui trong dạ dày là cô đã muốn nôn.

Mộ Thừa vừa làm xong giải phẫu não cho bệnh nhân, anh gõ cửa bước vào phòng làm việc của bác sĩ trưởng khoa nội. Áo blouse trắng sáng lộ ra vẻ tươi mát dịu ngọt của cam quýt. Thấy Tô Nhiễm ỉu xiu nghiêng người dựa vào một bên, anh liền cười. Mộ Thừa tiến lên trước, chu đáo kéo cả người cô dựa vào mình. Cô không phản kháng, chỉ như động vật thân mềm mệt mỏi dựa vào ngực anh, văng trán cô cũng rịn đầy mồ hôi.

"Đáng lẽ hôm qua không nên cho em ăn nhiều kem như vậy." Mộ Thừa dịu dàng lau mồ hôi cho cô nói.

Tô Nhiễm ngẩng đầu, uể oải nói: "Cái này không liên quan đến chuyện em ăn kem nha. Em là bị dọa sợ mà."

"Thấy rồi. Mỗi lần làm xong kiểm tra dạ dày, phản ứng của em còn nghiêm trọng hơn cả bệnh nhân khoa não của anh." Nụ cười Mộ

Thừa tràn đầy nuông chiều, tay anh xoa nhẹ tóc rử trên trán cô.

Tô Nhiễm chỉ cảm thấy ngura ngúra, ngón tay anh luôn tràn đầy sức mạnh khiến người khác an tâm, khẽ mỉm cười, "Anh nói xem đến khi nào bệnh viện mới có thể nghiên cứu ra cách kiểm tra dạ dày bằng siêu âm? Mỗi lần nhìn thấy ống dẫn đó là em sợ rồi."

Mộ Thừa bị lời nói của cô chọc cười, "Y học là đề tài nghiêm túc, sao em nói nghe lại đơn giản đến vậy nhỉ?"

"Nhưng thực sự rất khó chịu mà. Nhiều người bị đau dạ dày cứ nghe tới nội soi dạ dày liền sợ rồi. Lương y như từ mẫu đó." Tô Nhiễm phục hồi lại chút sức lực, phản bác anh.

Anh chịu thua, không cách nào nói lại cô. "Được được được. Anh nói không lại em. Ngồi bít của em không chỉ lợi hại, mà miệng em cũng chẳng thua ai." Cho tới bây giờ Mộ Thừa luôn nhường nhịn Tô Nhiễm, mãi mãi anh đều như một nguồn nước ấm áp. Đôi khi Tô Nhiễm thắc mắc, không biết khi tức giận, bộ dáng của anh sẽ ra sao?

Cô chưa bao giờ thấy qua.

Nghe vậy, cô vừa muốn lên tiếng thì Ridley - bác sĩ trưởng khoa nội cầm kết quả phim chụp đi tới. Có lẽ nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, Ridley cười nói: "Trong mắt tôi cô chỉ như một chú thỏ. Bên này tôi gây tê còn chưa xong thì bên kia cô đã sợ toát hết mồ hôi lạnh rồi."

"Cần phải kiên cường hơn, bít nhát gan lại." Mộ Thừa cười, giơ tay xoa tóc Tô Nhiễm, rồi quay đầu nhìn Ridley, "Kết quả lần này thế nào?"

Ridley đưa phim chụp cho anh, "Khoảng thời gian gần đây cũng

không đến nỗi nào. Triệu chứng loét dạ dày không thấy xuất hiện, nhưng mà sau này không nên ăn đồ lạnh nữa."

"Em nghe chưa? Ý kiến của chuyên gia." Mộ Thừa cũng nhìn phim chụp, cười hài lòng. Đúng vậy, tất cả số liệu đều rất bình thường, nói thêm với Ridley: "Cậu cứ kê thêm thuốc bổ cho cô ấy đi."

"Mộ Thừa, em không cần đâu." Thực sự uống những thuốc đó thì Tô Nhiễm lại đau đầu.

"Nghe lời anh." Mộ Thừa nhìn cô điềm đạm nói.

Ridley không cần Mộ Thừa nhắc, cũng đã kê xong thuốc từ lâu, đưa anh rồi trêu ghẹo: "Bác sĩ Mộ, bệnh nhân nào của anh cũng được quan tâm quá trớn như vậy sao?"

Mộ Thừa nhận lấy đơn thuốc không nói gì, chỉ thản nhiên cười.

Tô Nhiễm hơi xấu hổ, vội vã đứng dậy nói: "Mộ Thừa, anh lo việc của anh trước đi. Ưm, hôm nay Băng Nụ muốn em đón tan học." Băng Nụ bốn tuổi hiện đang học tại một trường mẫu giáo. Bởi vì mấy ngày nay Tô Nhiễm mạnh mẽ đòi hỏi được nghỉ ngơi, cho nên cô rất vui sướng khi đón cô bé tan học.

Mộ Thừa nhìn đồng hồ, "Em như vậy đi ra ngoài anh không an tâm. Em chờ anh một chút..."

"Không cần. Ơ, thuốc này anh lấy giúp em là được rồi. Em không sao." Cô cầm lấy túi, nhanh như chớp vụt khỏi phòng làm việc.

Mộ Thừa mãi nhìn theo hướng cô biến mất, nụ cười dịu dàng luôn nở trên môi.

Ridley đi lại, vỗ vỗ vai anh, cố tình bời một câu, "Chuyện bác sĩ yêu bệnh nhân này là khó xơi nhất."

----- hoa lê phân cách tuyến -----

"Mẹ Tô Nhiễm..." Vừa tới giờ tan học, Bằng Nụ chạy ra khỏi đám đông đầu tiên, vui mừng gọi to Tô Nhiễm đang đứng chờ ở cổng trường.

Tô nhiễm ngồi xổm xuống, đón lấy tên lửa Băng Nụ đang phóng như bay về phía mình.

"Ha ha..." Cách Lạc Băng cười tươi như nắng, ôm cổ cô hỏi: "Ba đâu mẹ? Sao không cùng tới đón con?"

"Ba à, ba còn đang ở bệnh viện. Chúng ta đi ăn gì trước rồi cùng chờ ba, được không con?" Tô Nhiễm kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô bé, cườì hỏi.

Cách Lạc Băng gật mạnh đầu, lại nghĩ tới chuyện gì đó liên lục tung chiếc cặp nhỏ xíu của mình.

"Con đang tìm gì?" Tô Nhiễm dẫn cô bé đến dưới tán cây ngô đồng bên đường, rồi ngồi thẳng xuống bệ vỉa hè, tò mò nhìn cô bé.

Cách Lạc Băng lấy từ trong cặp ra một bức tranh, quơ quơ khoe với Tô Nhiễm, "Hôm nay, cô giáo khen con vẽ bức tranh này rất đẹp."

Tô Nhiễm cầm bức tranh qua nhìn, là một bức tranh gia đình. Trong bức tranh, ba mẹ đang dắt tay một cô bé đi giữa hai người. Cách Lạc Bằng nũng nịu giới thiệu, "Đây là con, người này là ba, còn người này là mẹ Tô nhiễm. Gia đình chúng ta sẽ mãi mãi sống cùng nhau."

Bức tranh non nớt với màu sắc sặc sỡ đầy hy vọng khiến Tô Nhiễm chờ người rất lâu. Khuôn mặt trẻ con của Cách Lạc Băng cười tươi như hoa làm tâm tư cô bất an. Cô thích đứa trẻ này nhưng cô không biết mình có thể cho cô bé được mong muốn như vậy hay không.

Nếu bốn năm trước, cô gặp Mộ Thừa thì sẽ thế nào? Lòng cô rất rõ ràng, Mộ Thừa là một người đàn ông hết sức ưu tú, anh luôn toát lên một cảm giác kiên định trấn an người khác, nụ cười của anh, quan tâm của anh và lời nói của anh đều luôn ấm áp như vậy. Nếu cô có thể chọn lựa lần nữa, cô nhất định sẽ chọn yêu một người đàn ông như thế. Chỉ tiếc rằng, cô của ngày hôm nay đã mất hết năng lực làm vợ, cô không còn cách nào để yêu được nữa. Đoạn tình yêu tai ương bốn năm trước suýt nữa đã cướp đi sinh mệnh của cô. Cô không còn dám tin vào tình yêu thêm lần nào. Bởi vì, tình yêu chưa bao giờ thiên vị với cô...

"Mẹ Tô Nhiễm, mẹ sao vậy ạ?" Cách Lạc Băng thấy ánh mắt cô đại ra, sợ hãi phốt phốt tay trước mặt cô.

Tô Nhiễm chợt định thần lại, tay cô thả lỏng theo bản năng. Bức tranh thoáng chốc bị gió thổi đi.

"A, mẹ, bức tranh bay rồi..." Cách Lạc Băng hét to, khuôn mặt cô bé mếu máo.

"Băng Nụ đừng khóc. Con ngoan đứng yên ở đây. Mẹ tìm bức tranh về cho con." Tô Nhiễm biết bức tranh này rất quan trọng với Băng Nụ, vội vàng dỗ dành cô bé vài câu, rồi chạy đi tìm bức tranh.

Bức tranh không biết đã bay đi đâu, không thấy bóng dáng đâu cả. Tô Nhiễm thẳng theo hướng gió, ngay cả đường lớn cô cũng đi tìm. Cô chỉ sợ bức tranh rơi vào khu đỗ xe ven đường, vì vậy cô liền tìm kiếm từng chiếc từng chiếc.

Một chiếc xe MPV đã đậu bên đường từ rất lâu chậm rãi đóng cửa sổ lại. Kính thủy tinh màu tối ánh lên đường nét lạnh lùng và cương nghị trên gương mặt anh. Trên tay anh chính là bức tranh gia đình vừa bị gió cuốn bay. Khuôn mặt tươi cười của một gia đình ba người chiếu thẳng vào mắt anh, hết như cảnh tượng anh thấy bên vòng xoay ngựa gỗ ngày hôm qua...

Quyển 3 - Chương 7: Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt

Tô Nhiễm không ngừng tìm ở bãi đỗ xe phía trước, trông cô sốt ruột vô cùng, ngay cả gầm xe cô cũng cúi người tìm kiếm.

Dáng dấp của cô hoàn toàn đập vào đôi mắt tinh anh của người đàn ông. Hôm nay, cô ăn mặc như một cô bé nhà hàng xóm, áo dệt kim màu phối với quần jean đơn giản. Cô đi qua đi lại không ngớt ở bãi đỗ xe như một làn gió tươi mát khiến người khác không muốn quan tâm cũng khó.

"Ồ, cô gái kia tìm gì vậy?" Tài xế tạm thời của Lê Minh Vũ nghi hoặc lắm lắm, không ngừng rướn đầu nhìn xung quanh, rồi lặng lẽ đưa mắt nhìn người đàn ông phía sau. Trong lòng tài xế càng thêm nghi hoặc.

Mấy ngày nay anh ta là tài xế chịu trách nhiệm việc đi lại của Lê Minh Vũ, nhưng cứ mãi cảm thấy hành vi của anh Lê rất kỳ quái, chỉ nói đến ngày hôm nay, khi không lại vô duyên vô cớ muốn đến trước cổng một nhà trẻ, cũng không rõ anh Lê rốt cuộc đang đợi ai. Dù sao xe cũng ngừng ở đây hơn nửa tiếng đồng hồ rồi.

Lê Minh Vũ dường như không quan tâm đến lời nói của anh ta, cũng không động đậy chỉ dựa lưng vào ghế ngồi phía sau, ánh mắt anh u ám nhìn bức tranh gia đình trong tay. Cô gái trên tranh cười tươi như hoa, dịu dàng điềm tĩnh khiến người khác cảm thấy rất thư thái tươi mát. Anh giương mắt lần nữa, Tô Nhiễm đã tìm tới bên này. Gương mặt cô tuy lo lắng nhưng vẫn rạng rỡ như trong bức tranh.

Ánh mắt sắc bén vẫn luôn ngừng trên Tô Nhiễm bên ngoài cửa xe. Anh nhìn không chớp mắt Tô Nhiễm đến gần chiếc xe, chăm chú nhìn cô tìm kiếm cả buổi hết chiếc xe này đến chiếc xe khác. Bàn tay anh thon dài hơi nắm lại, bức tranh gia đình trong tay liền nhún nhúm...

Trong nháy mắt bức tranh vừa bay lên, anh thấy cô bé kia lớn tiếng kêu cô...mẹ.

Đôi mắt sâu thẳm dần tối hơn như một màn sương dày đặc đáng sợ.

Tô Nhiễm ngoài cửa xe hồn nhiên không hay biết chỉ lo chuyên tâm tìm bức tranh gia đình bị mất. Bàn tay cô chống thẳng lên thân xe, cả người ghé sát vào xe liên tục dò xét.

"Aiz, người này làm gì..."

"Kệ cô ấy." Lệ Minh Vũ cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói trầm thấp như tảng đá

Người lái xe đành phải thôi.

Bàn tay cô chống lên cửa xe bên trái, Lệ Minh Vũ chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy dáng vẻ tìm bức tranh của cô. Bàn tay Tô Nhiễm mảnh khảnh, như từng búp măng nhỏ nhắn xinh xắn, rực rỡ dưới ánh mặt trời chỉ cách anh bởi một lớp kính phản quang. Anh không tìm được mà giơ tay lên, đặt ngay nơi tay cô đang đặt bên ngoài cửa sổ. Dường như anh có thể cảm nhận ngay hương thơm tươi mát và mềm mại của đầu ngón tay cô.

Có lẽ, rét mướt đã quá lâu nên dù cách nhau một lớp thủy tinh lạnh lẽo, anh vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của cô.

Đã bốn năm....

Tô Nhiễm mau chóng đứng dậy, thu tay trên cửa sổ về. Cô khẽ thở dài một hơi, ánh mắt phảng phất thất vọng nhìn xung quanh lần nữa. Xem ra, không tìm được bức tranh rồi. Trong xe, Lê Minh Vũ cũng chậm rãi bỏ tay xuống, anh vẫn mãi miết nhìn Tô Nhiễm. Lần này, cô ở rất gần, chỉ cách anh có một cánh cửa xe. Anh có thể thấy cô thở gấp, thấy sự mềm mại trong đôi mắt đẹp của cô, thấy hàng mi đen nhạt như núi xa, thấy đôi môi anh đào thở nhẹ, mỗi một đường nét đều gần trước mắt anh.

Cảnh này, như một đoạn phim ngừng lại. Một người ngoài xe, một người trong xe. Nam nữ chỉ cách nhau một cánh cửa.

Tô Nhiễm lau mồ hôi rịn ra trên trán. Cô thất vọng vừa định rời đi, trong lòng lại vô cớ nổi lên một cảm giác kỳ lạ. Cô dừng bước, ánh mắt trở nên nghi ngờ, đây là cảm giác gì? Tựa như một loại khuấy động của cảm giác lâu ngày không gặp, rồi cùng lúc mang đến cho cô bất an và sợ hãi.

Giống như....

Luôn có người nhìn chằm chằm bản thân cô. Cảm giác bị người khác nhìn trộm và đi theo càng lúc càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức khiến tâm tư Tô Nhiễm bắt đầu bồn chồn không yên, như một con thú nhỏ đang cố sức lao khỏi lồng ngực, xông về chỗ nào đó mà không rõ phương hướng.

Tô Nhiễm đè nén lồng ngực nặng trĩu, cảm giác đột ngột xảy ra này hết sức kỳ lạ, có gì đó quen thuộc vô cùng, giống như...cô có thể ngửi được mùi hổ phách dịu nhẹ trong không khí, như gần như xa lượn lờ quanh hơi thở.

Trái tim cô chột co thất mạnh!

Vì sao cô lại nghĩ đến mùi này thuộc về hơi thở của anh?

Vì sao cảm giác này giống như...

Anh đang đứng ở chỗ nào đó trong đám đông chăm chú nhìn cô, không nhúc nhích mà mãi miết nhìn cô...

Mãi lâu sau, Tô Nhiễm không nhịn được mà cười tự giễu bản thân, cố đè cảm giác quái lạ và liên tưởng mơ hồ này xuống đáy lòng. Thực sự là buồn cười mà. Cô và anh đã thành người dưng nước lã. Thời gian bốn năm đã đủ chôn giấu mọi việc xảy ra trong quá khứ, những việc mà cô không còn muốn nhớ tới nữa.

Tô Nhiễm quay lưng bước về cây ngô đồng ven đường. Hình bóng của cô xinh đẹp, mỏng manh dưới ánh nắng mặt trời.

Ánh mắt Lê Minh Vũ vẫn không dời khỏi cô. Anh nhìn cô cau mày đứng cạnh xe anh, nhìn ánh mắt cô trở nên mờ mịt, nhìn nụ cười tự giễu bên môi cô, lại nhìn cô quay bước về dưới tán cây ngô đồng, khẽ lắc đầu với con gái của cô, rồi hai mẹ con cô ôm nhau.

Hạnh phúc của cô, dường như đã không còn liên quan đến anh.

Nhưng điều này lại khiến trái tim anh vừa đau đớn khó chịu lại không cách nào nói thành lời.

"Lái xe." Rất lâu sau anh trầm giọng ra lệnh.

Xe dọc theo ven đường chậm rãi lăn bánh về trước, chạy lướt qua Tô Nhiễm, dần bỏ xa hình ảnh cô dẫn cô bé ở sau rồi lại thông qua kiếng xe khắc thật sâu vào ánh mắt anh...

————— hoa lê phân cách tuyến

Chương trình phát thanh vào mười một giờ đêm trên đài MNC đa phần đều xoay quanh đề tài tình cảm của phụ nữ. Sóng điện từ bỏ xa tiết tấu bận rộn của đời sống hiện đại ra đằng sau. Chương trình này không ngờ lại mang đến hiệu quả cao bất ngờ ngoài dự tính. Vì chuyên gia nghiên cứu tâm lý phát hiện rằng, con người, dù là đàn ông hay phụ nữ, buổi tối mười một và mười hai giờ là thời điểm lòng người mềm mại yếu ớt nhất. Tình cảm, là đề tài phức tạp muôn thuở của loài người, cũng là vấn đề có năng lực gợi mở được sự đồng tình nhiều nhất.

Chương trình bắt đầu với đề tài vây quanh đời sống tình cảm của phụ nữ, sau đó đường dây nóng liên tục gọi tới tham gia. Tô Nhiễm kiên trì giải đáp các vấn đề và tư vấn tình cảm cho thính giả. Tình cảm không có chương trình dạy nào cụ thể nhưng vẫn có thể học tập trau dồi, vô luận là đã từng trải ít hay nhiều.

DJ của đài lúng túng nhìn lướt qua Tô Nhiễm, vài lần cô ta rất muốn cắt ngang lời của thính giả nhưng đều bị Tô Nhiễm dùng ánh mắt ngăn lại. Sau khi nghe xong, cô ta thật sự rất sợ Tô Nhiễm không thể thu xếp được mớ hỗn độn này, cô ta suy nghĩ một chút rồi viết giấy đưa cho Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm cầm qua nhìn, trên đó viết: Cô Riva, tùy tiện nói vài câu rồi chúng tôi sẽ chèn quảng cáo.

Quyển 3 - Chương 8: Yêu không nhất định phải tỷ lệ thuận với được yêu

Tiếng khóc của một thính giả từ nơi khác trong điện thoại rất thương tâm, khiến người khác không nở lòng cắt ngang. Tô Nhiễm khẽ thở một hơi, vo tờ giấy lại để sang bên rồi quay đầu nhìn DJ, ra hiệu cô ta đừng chen quảng cáo vào.

"Tôi nên làm cái gì bây giờ? Cô Riva, cô nói tôi nên làm cái gì bây giờ?"

Tô Nhiễm lẳng lặng chờ cô ta khóc xong, cô hỏi thăm. Ánh mắt cô lộ vẻ xúc động. Tai họa tình yêu này, cô đã từng nếm trải, vì lẽ đó cô hoàn toàn có thể hiểu rõ nỗi đau này. Hồi lâu sau, cô nhẹ nhàng cất tiếng, "Vậy cô có thể nói tôi biết, cô đã quyết định buông tay chưa?"

"Rồi..." Thính giả ghen ngào nói, "Tôi biết anh ta không yêu tôi, anh ta vẫn luôn một mực lừa dối tôi. Tôi không muốn buông cũng phải buông. Tôi, tôi không thể giữ được anh ta nữa rồi."

Tô Nhiễm than nhẹ, mềm mỏng nói: "Đời người vốn dĩ là một kiểu chấp nhận. Trong tình yêu, mỗi người đều không có khả năng trở lại nguyên vẹn. Khoảnh khắc rút lui nhất định là đau đớn, nhưng bạn phải biết rằng, thời điểm bạn bị thương nhất chính là thời điểm bạn quyết định buông tay. Trên đời này, không có tình yêu nào đòi hỏi bạn phải buông tha tôn nghiêm hay lãng phí bản thân mình. Tình yêu, có thể khiến tâm hồn bạn không còn đúng màu sắc vốn dĩ của nó, khiến bạn bị thương vô bờ, khiến bạn thương tâm rơi lệ, hay có lẽ

khiến bạn điên cuồng đổ kỵ. Nhưng tình yêu, trước sau vẫn là thứ tình cảm ấm áp nhất, có thể cho bạn hy vọng, có thể cho bạn niềm vui, có thể để tâm tư bạn từ bất an đến an toàn. Nếu bạn không cảm giác được những điều này, nếu không phải như thế này, vậy có nghĩa là bạn đã dùng sai cách để yêu, hoặc là, bạn yêu nhầm người rồi. Thà rằng như vậy, chi bằng bản thân mình hãy tự rút lui."

"Cô Riva, tôi không biết bản thân mình có thể làm được hay không. Một ngày vừa qua, tôi luôn kiềm nén, tôi không biết phải tâm sự với ai, dổ lòng với người nào."

"Khi người đàn ông bạn yêu quyết định rời xa bạn, dù bạn có kêu trời trách đất thế nào cũng chẳng làm nên chuyện gì. Nhiều năm sau khi nhớ lại việc đã qua này lần nữa, bạn sẽ cảm thấy thực ra lúc đó chỉ là một hồi tu thành chánh quả, thời gian sẽ là phương thuốc hồi sinh tốt nhất dành cho bạn. Đừng dồn ép bản thân bạn quá. Tủi thân, bất đắc dĩ, muốn khóc, những điều này là một phần không thể thiếu trong cuộc đời bạn. Ấm ức thì hãy tìm chỗ dựa tinh thần, bất đắc dĩ thì hãy thuận theo tự nhiên, muốn khóc thì hãy khóc thật lớn. Trên đời này, ngoại trừ bản thân, không còn người nào thật sự hiểu rõ con người bạn."

Thính giả nức nở, rõ ràng lời nói của Tô Nhiễm khiến lòng cô ta dễ chịu hơn rất nhiều. Cô khuyên bảo đơn giản vài câu rồi cúp máy.

DJ ở bên cạnh nghe cũng cảm động. Cô ta chưa từng nghĩ tác giả bị giới truyền thông đồn thổi là quái dị sẽ kiên trì trấn an người mà mình không quen biết. Cô không như những người khách mời khác chỉ biết động viên hay nói vài lời chỉ có mẽ ngoài. Giọng nói của cô rất nhẹ, mỗi một câu nói đều như xuất phát từ tận đáy lòng, làm rung động đến người khác. Thế nhưng, cô ta biết thính giả đó vĩnh viễn cũng không thấy được hình ảnh của Riva khi nói tới những lời này. Khuôn mặt cô tuy trầm tĩnh nhưng ánh mắt lại bay tới một nơi rất xa,

vừa như là đang hồi tưởng, vừa như trải qua rất nhiều sương mù mờ mịt. Dù giọng nói cô có mềm nhẹ hơn nữa cũng có thể khiến người nghe cảm thấy một nỗi buồn man mác.

Khi chương trình sắp kết thúc, Tô Nhiễm khẽ bổ sung thêm một câu, "Hãy quý trọng người vì bạn mà rơi nước mắt, bởi vì chỉ có tình yêu chân chính mới có thể chứa đựng nhiều nước mắt."

Tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng đệm nhạc, như chất chứa từng
gợn sóng rung động...

_____ hoa lệ phân cách tuyến

Ngoài đài phát thanh, đêm khuya yên tĩnh vô cùng, những chấm sáng nhỏ lấp lánh lay động trên nền trời.

Màn đêm trải dài bao phủ một chiếc xe lờ mờ sáng ở cách đó không xa. Lần này, trong xe chỉ có một mình Lê Minh Vũ, anh ngồi ngay vị trí lái xe, ánh đèn leo lét chiếu sáng gương mặt thâm trầm của anh.

Khúc nhạc dương cầm nhẹ nhàng như dòng nước quanh quẩn trong xe, giọng nói Tô Nhiễm thông qua sóng điện từ càng thêm sâu sắc trong vắt. Đêm nay, cô như đang khế khàng nỉ non vào tai anh, có chút mệt mỏi, còn có chút đau buồn mờ mịt chảy vào lòng anh.

Lệ Minh Vũ thoáng chình âm lượng lớn hơn. Giọng nói của cô và âm nhạc hòa trộn vào nhau, kỳ ảo mà sâu xa...

"Đời người vốn dĩ là một kiểu chấp nhận. Trong tình yêu, mỗi người đều không có khả năng trở lại nguyên vẹn. Khoảnh khắc rút lui nhất định là đau đớn, nhưng bạn phải biết rằng, thời điểm bạn bị thương nhất chính là thời điểm bạn quyết định buông tay. Trên đời này,

không có tình yêu nào đòi hỏi bạn phải buông tha tôn nghiêm hay lãng phí bản thân mình. Tình yêu, có thể khiến tâm hồn bạn không còn đúng màu sắc vốn dĩ của nó, khiến bạn bi thương vô bờ, khiến bạn thương tâm rơi lệ, hay có lẽ khiến bạn điên cuồng đổ kỵ. Nhưng tình yêu, trước sau vẫn là thứ tình cảm ấm áp nhất, có thể cho bạn hy vọng, có thể cho bạn niềm vui, có thể để tâm tư bạn từ bất an đến an toàn. Nếu bạn không cảm giác được những điều này, nếu không phải như thế này, vậy có nghĩa là bạn đã dùng sai cách để yêu, hoặc là, bạn yêu nhầm người rồi. Thà rằng như vậy, chi bằng bản thân mình hãy tự rút lui."

.....

Lông mày anh tuấn vô thức cau chặt, nơi sâu thẳm nhất trong lòng anh đột nhiên bị những lời nói này va chạm mạnh mẽ, ánh mắt u tối dường như cũng chứa chan cảm xúc khó nói thành lời. Anh nhắm mắt dựa cả người vào xe, lặng lẽ nghe giọng nói của cô qua sóng điện từ. Trong đầu anh, lơ đãng hiện lên hình ảnh bốn năm trước...

"Tôi sẽ phái luật sư tới liên lạc với em về chuyện này."

"Không cần, tôi không cần gì cả, một người đã từng trong tình yêu ngay cả tôn nghiêm cũng có thể mặc kệ, vậy còn gì không thể vứt bỏ? Nói với Hòa Vy rằng, căn biệt thự này tôi trả lại chị ấy, từ nay trở đi, phạm là những gì của chị ấy, tôi đều không cần."

.....

Ánh mắt của cô bi thương mà tuyệt vọng, như là cánh bướm vô tâm lao vào sa mạc, rồi bị bão cát tàn nhẫn cuốn đi đôi cánh bay lượn, chỉ còn biết giãy dụa di chuyển từng bước một.

Không biết qua bao lâu, Lê Minh Vũ chợt mở mắt ra, đài phát thanh

sớm đã đổi thành quảng cáo, chương trình cũng kết thúc.

Về mặt anh khôi phục về trầm tĩnh như mọi khi, anh đảo mắt, lại thấy Tô Nhiễm đi ra từ đài phát thanh. Dường như cô từ chối xe đưa rước mà đài phát thanh sắp xếp sẵn, một mình cô bước đi dưới ánh đèn đường.

Lệ Minh Vũ không hề do dự khởi động xe. Anh đợi cô đi một đoạn không xa rồi mới chạy theo, im hơi lặng tiếng mà theo sát phía sau cô.

Đèn đường đổ dài bóng Tô Nhiễm. Cô đi rất chậm, hệt như đang tận hưởng sinh khí của màn đêm, lại càng như đang cùng đêm tối chia sẻ nỗi lòng cô đơn trống trải. Anh không biết lúc này Tô Nhiễm suy nghĩ điều gì, chỉ là bóng lưng nhu mì của cô khiến anh vô cớ nghệt thờ.

Lệ Minh Vũ chậm rãi lái xe theo sau. Nơi ghế phụ trong xe, bày ra một quyển "Hào môn kinh mộng"...

Mây đen che khuất ánh trăng, bóng dáng của cô sáng loang lổ trên tủ kính của những cửa hàng ven đường. Lệ Minh Vũ chăm chú nhìn bóng lưng cô, quẹo theo sang một con đường khác. Nhưng khi đang rẽ ngoặt, một chiếc xe MPV khác chạy lướt qua cạnh anh, hướng về phía Tô Nhiễm...

Quyển 3 - Chương 9: Ôm nhau dưới bóng đêm

Màn đêm yên tĩnh.

Cô hít một hơi thật sâu hương hoa dịu nhạt không biết từ đâu bay tới loáng thoáng trong làn gió nhẹ. Không khí đầu xuân dù là buổi tối vẫn tươi mát vô cùng. Từ đài phát thanh đi ra, Tô Nhiễm dọc theo ven đường, bên tay phải cô vẫn còn vài cửa hàng sáng đèn, những tòa nhà cao tầng tản ra ánh đèn neon như đom đóm lấp lánh. Bên tay trái, thỉnh thoảng lại có vài chiếc xe chạy qua. Con phố mà cô đang đi này cách xa quán bar nên vắng vẻ vô cùng.

Bóng dáng Tô Nhiễm kéo dài dưới ánh đèn đường, giống như một linh hồn cô đơn vô chủ, phiêu bạt khắp đất trời. Trái tim cô vô cớ nặng trĩu, từ lúc làm xong chương trình cô cảm thấy áp lực bội phần. Đêm khuya vắng vẻ làm cô càng thêm mất cảm ưu tư. Tô Nhiễm vô thức quay đầu nhìn xung quanh, đường phố phía sau sạch sẽ vắng vẻ, nhưng vì sao, cô luôn cảm thấy mình bị theo dõi?

Cô đứng yên thật lâu, trái tim cô lúc nào cũng hoảng loạn. Loại cảm giác này cực kỳ giống ban ngày, giống như mọi hành tung của cô đều bị cặp mắt của người khác lom lom nhìn vào. Cặp mắt đó, trầm tĩnh, buồn bã như con báo đen trong bóng tối, khiến người khác không chạm vào được nhưng lại không cách nào bỏ qua sự tồn tại của nó.

Là cảm giác sai sao?

Nếu như sai, vì sao cô lại dễ dàng nghĩ tới chuyện dĩ vãng mà cô

không còn muốn nhớ tới nữa? Một đoạn ký ức của bốn năm về trước.

Cô chợt bước nhanh hơn rất nhiều, hô hấp có chút nghẹn ngào, cô có thể ngửi rõ ràng mùi hồ phách lững lờ trong không khí, là mùi hương của người đàn ông đó.

Không thể!

...

"Thỏa thuận ly hôn trên bàn, nếu em ký, có thể nhận được khoản tiền bồi thường đáng kể, tôi cũng sẽ đảm bảo tập đoàn Hòa Thị hoạt động ổn định trên thị trường, về phần ba em có lập di chúc hay không, phân chia cổ phần Hòa Thị thế nào là chuyện của gia đình em, không liên quan đến tôi; đương nhiên, em cũng có thể không ký, chúng ta vẫn có thể duy trì quan hệ vợ chồng hợp pháp, nhưng điều kiện tiên quyết là không bao giờ em được can thiệp tới sinh hoạt tự do của tôi."

"Em có thể suy nghĩ một lát."

"Không cần suy nghĩ, tôi ký."

"Còn chuyện anh đền bù, cứ giữ cho Hòa Vy đi, tôi sẽ không lấy một xu nào thuộc về anh hay thứ gì của nhà họ Hòa. Anh và Hòa Vy, ngày hôm nay đã cho tôi lý do tốt nhất để rời đi."

...

Những chuyện xảy ra vào lễ Giáng sinh năm đó lại hiện rõ mồn một trong đầu cô. Người đàn ông ngồi trên sofa, vóc người anh cao lớn lạnh lùng như đêm cô nát bấy. Đôi mắt anh chưa từng có ấm áp, lời

nói anh chưa từng có cảm xúc, hành động của anh chưa từng có cảm thông. Tất cả mọi thứ thuộc về anh, cô đã cố gắng chôn giấu kể từ giây phút cô dốc sức đập mạnh đầu mình vào góc giường.

Ngón tay Tô Nhiễm bấu chặt vào dây đeo của túi xách, lòng cô hoảng loạn kích thích đau đớn đến thái dương. Cô đã từng có cảm giác này, khi thiết bị lạnh lẽo đi vào cơ thể lấy đi đứa con của cô. Quãng thời gian đó, toàn bộ thế giới của cô đều bị cảm giác sợ hãi bất an này thống trị. Cô mơ hồ không rõ bầu trời trong sáng hay tối tăm, cô chỉ cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều là đen tối mịt mù. Trước mắt cô chỉ còn là cảnh tượng huyền ảo.

Tô Nhiễm dừng chân, chống tay lên một tủ kính của hàng bên đường điều chỉnh hô hấp, cảm giác bi thương vô cớ hết lần này đến lần khác cứ cuốn tới.

"Tô Nhiễm, tôi hỏi em, có phải em không rời bỏ tôi?"

"Em không đi thì đừng hối hận. Tôi sẽ làm em càng khó chịu. Đây là tự em chuốc lấy."

...

Không...

Cô che chặt lỗ tai mình, ngồi xổm xuống đất, dạ dày cô bắt đầu đau đớn.

"Tiểu Nhiễm..." Phía sau, Mộ Thừa đi ra từ xe MPV, bước nhanh đến đỡ cô, lo lắng nhìn, "Em sao vậy?"

Anh vốn đến để đón cô nhưng không ngờ nhân viên đài phát thanh lại báo rằng cô đã đi, gọi điện thoại thì không mở máy, không thể làm

gì khác ngoài việc đi dọc đường tìm cô. Rốt cục, anh nhìn thấy cô ngồi xổm nơi đó như một nàng búp bê không nhà để về, khiến trái tim người khác cảm thấy hết sức đau đớn.

"Mộ Thừa..." Tô Nhiễm chờ người nhìn anh, hốt hoảng nhìn nhận người đàn ông trước mắt.

"Là anh đây. Tiểu Nhiễm, có phải em đau dạ dày không?" Mộ Thừa thấy sắc mặt cô trắng bệch đến đáng sợ, lau mồ hôi ướt trên trán cô, thấp giọng hỏi.

Tô Nhiễm không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn anh. Gương mặt anh dưới bóng đêm dịu dàng, ánh mắt anh khẩn trương, từ trong đôi mắt đen láy của anh, cô thấy được hình bóng bất lực của mình.

Tủi thân kéo tới, viền mắt cô đỏ hoe. Tới bây giờ cô mới biết, thì ra có thời điểm con người sẽ không cần gì hết, chỉ cần có một người quan tâm, khẩn trương vì bạn. Như vậy là đã hạnh phúc.

Thoáng chốc, nước mắt cô lăn dài, Tô Nhiễm ôm lấy Mộ Thừa. Có phải ông trời đã định trước hay không, cứ mỗi khi cô bất lực hay đau khổ, người bạn này sẽ luôn ở bên, người đàn ông không phải người yêu này sẽ mang đến cho cô ấm áp?

Có lẽ Mộ Thừa không ngờ cô sẽ chủ động ôm lấy anh. Ánh mắt anh ngẩn ngơ ấm áp trong bóng đêm, anh vỗ nhẹ đầu cô, thì thầm: "Là em vừa nói trên chương trình của đài phát thanh. Đừng dồn ép bản thân mình quá. Tủi thân, bất đắc dĩ, muốn khóc, những điều này là một phần không thể thiếu trong cuộc đời. Ấm ức thì hãy tìm chỗ dựa tinh thần, bất đắc dĩ thì hãy thuận theo tự nhiên, muốn khóc thì hãy khóc thật lớn."

Anh có thể cảm nhận được cơ thể cô run rẩy. Chính vì vậy mà anh

càng thêm yêu thương cô. Nếu như có thể, anh tình nguyện để cô cả đời dựa vào anh như vậy, dù cho trái tim cô thủy chung đều khóa chặt, dù cho cô chỉ xem anh là bạn bè, anh vẫn nguyện ý như vậy.

Tô Nhiễm nước mắt lưng chòng, cổ nén cổ họng đang nghẹn ngào. Vài giây sau, cô ngẩng đầu nhìn anh, cô hít mũi rồi nói nhỏ: "Em đâu có khóc? Đàn ông đàn ang mà cũng nghe chương trình phát thanh sao?"

"Anh thích làm độc giả của em, càng thích làm thính giả của em hơn." Mộ Thừa cúi đầu nhìn cô, cong môi cười dịu dàng, "Nhưng mà, anh không đồng ý câu cuối của em."

Tô Nhiễm dần giấu đi nỗi đau, nhẹ giọng hỏi, "Câu nào?"

Mộ Thừa vuốt nhẹ lông mày đang cố ra vẻ kiên cường của cô, cúi đầu nói: "Câu cuối em nói với người thính giả kia đó. 'Trên đời này, ngoại trừ bản thân, không còn người nào thật sự hiểu rõ con người bạn.' Nhưng mà anh không đồng ý, anh cho rằng người hiểu bản thân nhất không hẳn là bản thân người đó, mà là người yêu người đó thật lòng."

Cô sững sốt.

"Em đã nói, tình yêu là ấm áp, là hy vọng, nhưng vì sao em lại phũ phàng phủ định tình yêu như vậy chứ?" Giọng nói Mộ Thừa tràn đầy từ tính trong bóng đêm, chứa chan dịu dàng, "Anh cho rằng tình yêu là một cuộc gặp gỡ, không cần chờ đợi cũng chẳng cần chuẩn bị. Người yêu em chân chính sẽ hiểu hết những gì thuộc về em. Khi em vô tâm lơ đãng người đó sẽ vì em mà chuẩn bị tốt tất cả cho em."

Tô Nhiễm lặng lẽ nhìn anh, chẳng bao lâu trước đây cô cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng tai họa đã qua khiến cô đánh mất chờ mong ở

tình yêu, rất lâu sau cô khẽ nói: "Anh đã trải qua cảnh ngộ bị người khác bỏ rơi, anh vẫn còn tin tưởng vào tình yêu như vậy sao?"

"Tin chứ." Mộ Thừa cười bình thản, "Cũng là em nói, nếu tình yêu làm đôi bên đều khó chịu, vậy chính là yêu nhầm người rồi, hay là dùng sai cách để yêu. Anh nghĩ, anh và cô ấy sai ở chỗ là gặp nhau không đúng lúc, rồi sau đó lại dùng sai cách để yêu."

Lời anh nói vang bên tai Tô Nhiễm, nụ cười của anh càng làm cô thêm xót xa, cô lặng lẽ nhìn anh, nói: "Mộ Thừa, anh là người tốt."

Mộ Thừa cười ấm áp với cô, ôm cô vào lòng, thở nhẹ một hơi, cảm anh khẽ chống lên đỉnh đầu cô.

Tô Nhiễm không đẩy anh ra, vào đêm khuya này, ai cũng cô đơn vắng vẻ. Đôi khi cô nghĩ, cô và anh như hai động vật sưởi ấm cho nhau, vượt qua mỗi mùa hè nóng bức, từng mùa đông giá rét...

Ánh trăng chiếu sáng mọi cảnh tượng ven đường, bông liễu chậm rãi bay lượn dưới màn đêm, rơi chung quanh một đôi nam nữ đang ôm nhau trước tủ kính của cửa hàng, yên tĩnh như thời gian đang xuôi dòng.

Trong một chiếc xe MPV đỗ ven đường, độ ấm trong đôi mắt Lê Minh Vũ đã xuống đến không độ, u ám sa sầm một cách đáng sợ. Anh không hề chớp mắt nhìn đôi nam nữ đối diện đang ôm nhau ngoài cửa sổ. Anh dùng tay dập tắt điếu thuốc đang cháy, độ nóng hầu như làm bỏng cả tay anh.

Từ đài phát thanh đi ra, anh luôn chậm rãi chạy theo Tô Nhiễm. Khi cô dừng bước lại nhìn xung quanh, xe anh lặng lẽ tấp vào trong bóng tối, rồi thấy cô không biết tại sao lại ngồi xổm xuống, trái tim anh vô cớ thắt chặt. Anh vừa muốn xuống xe thì một chiếc xe MPV khác

nhANH chóng từ sau xe anh chạy lên, dừng trước mặt Tô Nhiễm.

Anh tắt máy, hết thấy mọi việc ngoài cửa sổ đều đập vào mắt anh.

Anh thấy người đàn ông kia quan tâm bước lên, lại thấy Tô Nhiễm như một đứa bé bất lực ôm chầm lấy người đàn ông kia...

Ánh đèn kéo dài hình bóng hai người, bông liễu nhẹ nhàng bay chung quanh họ. Màn này như một cảnh tượng lãng mạn nên thơ trong phim, nhưng khi vào mắt anh lại mục nát xấu xí đến cực hạn! Lê Minh Vũ khẽ nhủ mắt, anh thấy gương mặt người đàn ông kia vô cùng rõ ràng.

Tô Nhiễm nhìn qua như một chú mèo con, cam tâm tình nguyện để người đàn ông kia ôm vào lòng.

Anh chưa bao giờ thấy cô như vậy, hay là bốn năm trước cô rất giỏi che giấu mặt này của bản thân. Vì vậy, anh không thấy được nhiều mặt cảm xúc của cô. Bốn năm trước, cô chỉ như một nguồn suối trong vắt, phẳng lặng, không chút gợn sóng.

Thời gian là bậc thầy tạo hóa hoàn mỹ nhất, anh tin tưởng những lời này.

Hồi lâu sau, anh châm thuốc lần nữa, hạ cửa sổ xuống, anh hút sâu một hơi. Cánh tay kẹp thuốc từ từ khoát ngoài cửa xe, tiếp tục nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau bên ngoài. Ánh mắt tối tăm lại thu về về sâu thẳm tối tăm như thường ngày, tựa như thủy triều rút nước không chút dấu vết.

Anh cầm lấy điện thoại, nhấn vào một dãy số, rồi trầm giọng ra lệnh: "Liên hệ với người phụ nữ tên Guerlain. Nói với cô ta có người cảm thấy hứng thú với 'Midi'."

Cúp điện thoại, anh khởi động xe.

Đạp xuống chân ga, xe chạy lướt qua hai người đang ôm nhau bên đường, bông liểu bay càng nhiều hơn...

————— hoa lệ phân cách tuyến
—————

"Huyết áp 90, 45, mạch đập 80."

"Cô ấy liên tục mất máu, mau chóng cầm máu đi."

"Huyết áp cô ấy đang tụt, làm sao bây giờ?"

"Cô ấy xuất hiện tình trạng xuất huyết, đưa bé e rằng không giữ được."

"Mau kêu kho máu chuẩn bị 300CC máu O."

"Bác sĩ, cô ấy vẫn là xử nữ?"

"Hết cách rồi, đưa bé không giữ được, phải lấy ngay ra ngoài mới được."

"Máu chảy không ngừng."

"Xuyên qua màng trinh."

Tiếng động ầm ĩ dần nhỏ lại, hình ảnh trước mắt cô đổi sang một cảnh khác...

Ánh mặt trời chói sáng dưới tòa văn phòng cấp 5A.

"Tôi hận cô. Giống như chiếc cốc bể trên mặt đất này, dù có tan tành cũng không thể tha thứ."

"Không ngờ à? Tôi cũng không ngờ ánh mắt hai chị em chúng ta lại giống nhau như vậy, bất kể là đàn ông hay là quần áo nam, đều cùng thích chung."

Là Hòa Vy, là khuôn mặt bi phần của cô, là lời nói đầy châm biếm như dao nhỏ gào thét kéo đến.

"Ô Nhiễm, đừng tưởng là cô rất hiểu tôi, nếu như cô hiểu tôi thì nên biết nỗi đau của tôi. Ba mất, tôi và cô cũng không còn là chị em. Từ nay về sau, cô là cô, tôi là tôi. Ô Nhiễm, cô nghĩ cô xứng với Minh Vũ sao? Tôi nói cho cô biết, nếu như không có ba âm thầm giúp đỡ, cô làm sao có thể lấy được Minh Vũ? Cô cho rằng Minh Vũ thực sự thích cô?"

Hết tiếng ồn này đến tiếng ồn khác kéo đến.

Là một giọng nói khác..."Cô Tô, chúng tôi đã điều tra. Ông Hòa xảy ra chuyện không may ở phòng sách. Trong phòng, không có bất cứ dấu vết gì. Điều tra sơ bộ xác định ông Hòa là tự sát, nhưng chúng tôi sẽ khám nghiệm tử thi và dựng lại hiện trường để điều tra tỉ mỉ. Xin cô yên tâm."

Sau đó lại lâm vào tối tăm vô tận.

Từ từ, trong bóng tối hiện lên màn sương trắng mờ ảo. Toàn thân Hòa Tấn Bằng đầy máu bước từng bước về cô, thống khổ nói: "Ô Nhiễm, ba chết rất thảm..."

"A..." Ô Nhiễm hét to sợ hãi, tỉnh dậy lần nữa từ ác mộng, khóe mắt

cô ẩm ướt.

Cô vô thức nhìn gối nằm của mình đã thấm ướt một mảng lớn.

Ngón tay cô mảnh khảnh cài vào tóc, nhẹ nhàng massage da đầu để giảm bớt cảm giác đau đớn và khẩn trương mà cơn ác mộng này gây nên. Cô làm sao vậy? Dạo gần đây ác mộng dường như cứ xuất hiện tới tấp.

Trong đầu cô không khỏi nhớ tới cuộc nói chuyện với nhà tư vấn tâm lý.

"Mark, dạo gần đây giấc mơ ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến sinh hoạt của tôi. Hơn nữa, tôi toàn mơ thấy ác mộng. Mỗi lần khi tỉnh giấc, tôi đều thấy cực kỳ sống động."

"Cô Tô, cảnh trong mơ thường có liên quan rất lớn đến những việc từng xảy ra trong hiện thực. Có khi là sự thật đã phát sinh, có khi là ý thức yếu ớt từng trải qua trong hiện thực. Vô luận là giấc mơ như thế nào, đều là hình thái ý thức mà đại não thể hiện hành vi thực tại của cô. Nói rõ hơn, trong lòng cô vẫn còn vài việc hay người nào đó mà cô không bỏ xuống được."

Nghĩ tới đây, Tô Nhiễm dùng sức hít sâu một hơi. Cô thoáng tỉnh táo hơn, nhìn đồng hồ báo thức ngay đầu giường. Trời đã gần sáng rồi.

Cô đặt bàn chân trần xuống giường, đi tới trước rèm cửa sổ. Từ góc độ này, cô có thể ngắm nhìn phong cảnh mỹ lệ của thành phố Paris. Cô không thích náo nhiệt, nhưng lại không chịu được cảnh sống vắng vẻ thoát ly khỏi mọi người. Vì lẽ đó, cô thuê phòng trọ nơi đây.

Guerlain thường thấy khó hiểu hỏi cô, nếu quanh năm đều ở Paris, vì sao cô không mua thẳng một căn hộ để ở? Đôi khi ngay cả Mộ Thừa

cũng không hiểu nổi hành động của cô.

Cô chưa bao giờ trả lời câu hỏi này, bởi vì chỉ có bản thân cô mới hiểu rõ khổ sở khi sống phiêu bạt nơi đất khách quê người.

Thành phố có đẹp hơn nữa, cũng không phải của cô.

Quê nhà có xa hơn nữa, cô cũng thấy gần trong gang tấc.

Sắc trời hôm nay âm u, từng chiếc xe buýt hai tầng dưới nơi cô đang đứng qua lại từng góc lớn ngõ nhỏ trong thành phố, nhìn như những chiếc hộp diêm xinh xắn di động.

Trên cửa sổ ánh lên khuôn mặt tái nhợt của cô. Tô Nhiễm xoa bóp huyết thái dương, không khỏi trầm ngâm suy tư. Cô còn điều gì mà không thể buông? Hòa Vy và Lê Minh Vũ ư? Tô Nhiễm cười khổ, ngồi xuống thảm trải sàn rồi dựa người vào cửa sổ. Khi còn chưa quyết định đến Paris, cô phong phanh nghe được tin hai người họ đã kết hôn. Chị gái cô cuối cùng cũng được như ý nguyện lấy người đàn ông mà chị cô yêu thương, còn cô thì nguyên vẹn rút lui. Như vậy, không phải là tốt sao?

Quyển 3 - Chương 10: Lời mời của nhà đầu tư

Về sau, Tô Nhiễm cũng nhận được thông báo của cảnh sát xác minh rằng ba cô đúng thật là nhảy lầu tự sát. Tuy cô đã từng ngờ vực nhưng cảnh sát luôn làm việc nghiêm túc cẩn thận, sẽ không vô duyên vô cớ đưa ra kết luận này.

Tất cả tin tức cô chỉ có thể hỏi qua mẹ, vì cô thật sự không muốn biết mọi thứ về nhà họ Hòa. Chắc hẳn, Hòa Vy sẽ nhìn cô như kẻ thù, chẳng những không hỏi được gì mà quan hệ càng trở nên bế tắc.

Cho nên Tô Nhiễm thực sự nghĩ không ra còn chuyện gì mà cô không buông xuống được. Cái gì nên trả cô cũng trả rồi, còn gì đáng để băn khoăn nữa?

Đang nghĩ ngợi, điện thoại cô đổ chuông. Cô nghe máy là điện thoại của một nhà báo, muốn hẹn cô làm phỏng vấn.

"Xin lỗi, tôi không có thời gian." Tô Nhiễm không chừa cơ hội cho đầu dây bên kia lên tiếng, lãnh đạm nói rồi cúp máy. "Hào môn kinh mộng" quả thực khiến mọi người muốn biết nhiều hơn về tác giả nhưng trước giờ cô chưa bao giờ là người tham danh lợi. Chỉ viết một cuốn sách thì có gì hay để phỏng vấn? Cô và danh hiệu "Người nổi tiếng" này không liên quan gì với nhau.

Bầu trời âm u cũng ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. Tô Nhiễm đang định đến phòng thể dục, điện thoại cô lại reo.

Tô Nhiễm bực dọc nghe điện thoại, không màng nhìn số mà cứ trực

tiếp bắt máy...

"Tôi đã nói rồi. Tôi không có thời gian, mọi người sao..." Cô nói được một nửa thì bị cắt ngang.

"Tình yêu à, là chị nè. Em mở cửa đi."

Là Guerlain.

————— hoa lệ phân cách tuyến
—————

Ăn sáng xong, Guerlain thoải mái dựa vào một bên, thấy Tô Nhiễm đã dọn hết mọi thứ rồi cũng ngồi xuống, cười: "Chị thấy Mộ Thừa là người đàn ông tốt. Anh ta sợ em một mình không ăn sáng nên cố tình gọi điện nhờ chị mang đồ ăn qua cho em. Nhiều năm rồi, người đàn ông tốt như thế em còn đi tìm ở đâu?"

Tô Nhiễm không lên tiếng, rót hai ly nước cam rồi đưa Guerlain một ly.

"Không phải em ghét bỏ anh ta vì đã từng kết hôn mà còn nuôi con đấy chứ? Không đúng nha, em và Gargamel không phải rất hợp nhau sao? Chị thấy em rất thích đứa bé đó mà." Guerlain nhận ly nước cam, nhẹ giọng nói.

"Là Cách Lạc Băng." Tô Nhiễm nhăn nải sửa đúng cách gọi cho Guerlain, uống nước cam, nhìn cô nói, "Bây giờ mới bảy giờ sáng, bình thường chị cũng không mang đồ ăn sáng đến sớm như vậy. Chị nói đi, tìm em có chuyện gì?"

Guerlain bỏ ly nước xuống, "Đúng là chuyện gì cũng không gạt được em mà. Em nhìn cái này đi." Nói rồi lấy từ trong túi ra một phần tài

liệu đưa Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm nghi ngờ cầm lấy, cẩn thận mở ra xem, rất lâu sau mới ngẩng đầu nói, "Chị tin có miếng bánh béo bở như vậy rớt từ trên trời xuống sao?"

Đây là hợp đồng hợp tác đầu tư vào việc đóng gói "Midi" và mở rộng thị trường nước hoa. Dựa theo điều kiện quy ước sẵn có, đối phương chỉ đứng ra với tư cách là một tập đoàn trên thị trường. Dĩ nhiên, mặt sau của hợp đồng còn có số liệu thống kê chi tiết về tổng thể cơ cấu của tập đoàn và mở rộng ngành sản xuất sản phẩm sang trọng.

"Tin. Chị đương nhiên tin." Guerlain cẩn thận cầm lấy hợp đồng như đang sợ Tô Nhiễm xé rách, rồi cất vào giỏ lần nữa, "Cái này không phải bánh từ trên trời rớt xuống. Tô Nhiễm, điều này chứng minh sự chuẩn bị bao năm qua của chúng ta đã cảm động đến ông trời, cuối cùng cũng ban cho chúng ta một món quà thật to. Đây là thời cơ."

So với kích động của Guerlain, Tô Nhiễm tỏ ra rất điềm tĩnh, suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, "Không đúng, em nghĩ chuyện này không đơn giản như vậy. Chị ngẫm thử xem, Paris là thiên đường của nước hoa. Ngoại trừ các thương hiệu đẳng cấp trên thị trường không nhận đầu tư từ ngoài vô như Chanel, Guerlain, Shalimar, JOy Jean Patou, thì những cửa hàng nhỏ trong nội thành Paris như chúng ta có rất nhiều. Mỗi cửa hàng đều có thương hiệu nước riêng, vậy vì sao đối phương cứ khẳng định muốn đầu tư 'Midi'? So với thị trường nước hoa nam, chẳng phải đầu tư vào nước hoa nữ thì sẽ lời hơn sao?"

Guerlain thở nhẹ một hơi, "Chị hiểu rõ bản khoản của em. Nhưng đừng quên nước hoa 'Midi' này chính là dựa vào tình tiết trong 'Hào môn kinh mộng' của em. Chị thì nghĩ ngược lại, hiện tại đầu tư vào 'Midi' là một việc làm sáng suốt. Em nghĩ đi, sách em bán chạy đến

mức nào. Lúc này đem nước hoa ở trong sách ra phát triển trên thị trường chắc chắn là cơ hội vô cùng tốt. Cái này gọi là sản phẩm ăn theo, nhất định có lời. Những cửa hàng khác thực sự có nước hoa riêng của mình, làm được những thứ còn hơn chúng ta, nhưng không có nền tảng để dựa vào. Em xem thử đi, bây giờ có loại nước hoa nào mà có tình tiết bên trong nó không? Thậm chí còn có tình tiết lãng mạn."

Tô Nhiễm thấy thần sắc Guerlain hồng hào, không thể làm gì khác hơn ngoài cười.

Thật lòng mà nói, lúc trước cô điều chế "Midi" chỉ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của độc giả. Có người mua tất nhiên là tốt, không ai mua coi như một lần điều chế hương. Cô chưa từng nghĩ tới nước hoa này sẽ đem ra phát triển sản xuất, chiếm thị phần nhất định trên thị trường. Cho tới bây giờ, cô thấy cuộc sống hiện tại rất tốt, vô ưu vô lo, không có áp lực và phiền não, có tiền thì đi du lịch, hết tiền thì điều chế nước hoa kiếm tiền. Hiện tại, tiền nhuận bút kha khá của "Hào môn kinh mộng" cũng đủ để cô áo cơm không lo. Cô không muốn bản thân mình sống vất vả.

Thấy biểu cảm của cô, Guerlain cũng hiểu cô nghĩ thế nào. Đã cùng hợp tác nhiều năm, cô rất rõ tính cách của Tô Nhiễm, cô không muốn đi tranh thủ điều gì, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Guerlain suy tư rồi khẽ than, "Tô Nhiễm, chị khác với em. Nếu không cố gắng tranh thủ, chị sẽ sống rất vất vả."

Tô Nhiễm nhìn Guerlain, hồi lâu sau liền lắc đầu, "Không phải là em không cố gắng tranh thủ. Em cũng đã từng tranh thủ. Kết quả đau thương từ gân cốt đến nội tâm. Vì vậy em nghĩ, khi nào cần làm việc thì làm, cứ thuận theo tự nhiên là được, đừng nên yêu cầu quá cao."

Guerlain cười, nụ cười đầy chua xót, "Quá khứ của mỗi người đều không giống nhau. Tô Nhiễm, thực ra chị chưa từng nói thật với em. Chị là một người phụ nữ từng kết hôn rồi ly hôn. Chồng trước của chị yêu một cô gái Pháp nhỏ hơn chị ba tuổi. Kể từ ngày ly hôn, chị nói với bản thân mình, chị nhất định phải thành công, phải thành công hơn anh ta, để anh ta hối hận vì lúc trước đã chọn người khác."

Tô Nhiễm giật mình Guerlain. Cô không biết thì ra Guerlain cũng từng có quá khứ như vậy. Cảnh ngộ giống nhưng lại không giống cô. Chỉ ít cô không nghĩ làm thế nào để Lê Minh Vũ hối hận. Tên này là quá khứ đã qua, cứ chấp nhất trả thù như thế thì chỉ có một lời giải thích rõ ràng, hoặc là không cam tâm, hoặc là vẫn còn yêu đối phương. Cô hít sâu nhưng không nói ra những lời này. Mỗi người đều có lựa chọn riêng của mình, không ai có thể gò ép ai theo khuôn mẫu.

"Được rồi, nếu chị thực sự thấy hài lòng như vậy. Em đồng ý."

"Thật không? Tốt quá, Tô Nhiễm cảm ơn em." Guerlain vui vẻ ôm cô, "Chị biết em nhất định sẽ đồng ý mà. Đây là địa chỉ gặp mặt đêm nay với nhà đầu tư. Em nhớ kỹ nha. À, người trung gian bắc cầu cho mình cũng tới, họ sẽ thay mình đánh giá để phòng ngừa sai sót. Em cứ yên tâm." Guerlain nhanh chóng viết tên khách sạn đưa cô.

"Gặp nhà đầu tư? Chị là chủ cửa hàng, một mình chị đi là được rồi." Tô Nhiễm hoang mang.

"Nhưng em là nhà điều chế 'Midi' mà, nhà đầu tư chỉ đích danh muốn gặp nhà điều chế hương đó." Guerlain cười, vỗ nhẹ khuôn mặt cô. "Đêm nay mặc đẹp chút nha. Em phải đi ra ngoài xã giao mới được."

Tô Nhiễm bất đắc dĩ thở dài, đành phải đồng ý.

Ngoài cửa sổ, bầu trời u ám.

Quyển 3 - Chương 11: Tiệc chúc mừng

Thành phố về đêm vẫn tản ra dư vị bận rộn của ban ngày, lấp lánh theo ánh đèn neon càng thêm xa hoa say đắm.

Khi Tô Nhiễm bắt xe chạy một mạch tới khách sạn thì đã trễ nửa tiếng đồng hồ.

Cô không phải cố ý mà là ác mộng dẫn vật nên cả ngày đều uể oải chán chường. Tô Nhiễm định ngủ trưa lấy lại tinh thần, nào ngờ đánh một giấc thẳng tới sáu giờ chiều.

Tiệc tối cũng bắt đầu lúc sáu giờ chiều.

Vì vậy khi cô bước vào đại sảnh của khách sạn, nếu không nói ra họ tên có lẽ nhân viên đã đuổi cô ra. Lễ tân ở khách sạn có quy định người tới phải mặc đồ trang trọng, nhưng cô lại đơn giản vô cùng với áo thun và quần jean wash ống suông, giày búp bê đế bằng, mặt mộc không trang điểm, mái tóc ngắn xinh xắn chải sơ trước khi đến đây. Thảo nào nhân viên lễ tân khi nhìn thấy cô không khỏi hít sâu một hơi.

"Trời ơi! Bà nhỏ của tôi! Em như vậy mà tới đây sao?" Guerlain sốt ruột chờ đợi ở cửa thang máy, thấy cô liền giật mình choáng váng, kéo cô sang một bên rồi nhìn cô từ trên xuống dưới.

Tô Nhiễm mỉm cười, chỉ vào Guerlain, "Chị Guerlain, chị dự tiệc sao?"

So với Tô Nhiễm, Guerlain ăn mặc cực kỳ chỉnh chu, phải nói là gợi cảm vô cùng. Váy dạ hội lộng lẫy, gương mặt trang điểm cầu kỳ, còn tóc tai thì chải chuốt kỹ lưỡng. Tô Nhiễm nhìn thấy liền muốn bật cười.

"Em còn cười? Haizz, em định mặc thế này mà đi lên à? Bên cạnh có cửa hàng quần áo, em đi mua một bộ thay nhé? Mặc một bộ trang trọng khác cũng đỡ hơn em bây giờ." Guerlain quan sát cô, nhất là quần jean quá "nhếch nhác" này nhỉ?

Tô Nhiễm cau mày khó hiểu, "Không phải là bàn chuyện hợp tác sao? Ai quy định đi nói chuyện hợp tác thì phải mặc thành dạng gì đó chứ? Còn nữa, em chỉ làm nền thôi, đâu cần phải long trọng giống chị như vậy? Được rồi mà, em đã trễ cả nửa tiếng rồi. Bây giờ mà lại chú trọng đến chuyện mặc cái gì thì càng tỏ ra không có thành ý."

Guerlain muốn nói lại thôi.

"A, về mặt chị có cái gì đó không đúng nha. Hôm nay..." Tô Nhiễm nhìn dáng vẻ của Guerlain nghi ngờ dừng bước, sáp gần lại, "Có đúng là bàn chuyện hợp tác không?"

"Đương nhiên đúng rồi. Nhưng bàn chuyện hợp tác chỉ là một phần trong đó thôi." Guerlain bất đắc dĩ lắc đầu, "Quên đi quên đi, để chị nói thật với em. Bên phía nhà đầu tư rất coi trọng lần hợp tác này, lại biết sách mới xuất bản của em bán rất chạy. Cho nên tối nay không chỉ nói chuyện hợp tác, còn làm tiệc chúc mừng riêng cho em. Ban sáng chị không nói là muốn cho em một kinh ngạc vui mừng. Ai dè, có kinh ngạc nhưng không có vui mừng. Biết trước em sẽ mặc như vậy thì chị nhắc em rồi."

Tô Nhiễm nghe thấy, trợn to mắt, chỉ Guerlain rồi lại chỉ mình, "Vì em mà làm tiệc chúc mừng? Cái này, cái này khoa trương quá rồi?"

"Điều này chứng minh đối phương thật sự có lòng hợp tác cùng chúng ta. Cô nhìn lại dáng vẻ của cô đi..." Guerlain cố ý quét ánh mắt "khinh bỉ" nhìn cô. "Còn luôn miệng nói thành ý, chẳng những trề nửa tiếng, mà còn mặc đồ xấu như quỷ nữa. Cô à, cô đang phát tởm rơi trên đường sao? Cô Tô, dù cô đi dạo mua sắm cũng phải diện lên một chút chứ?"

"Ai nói? Em thấy mặc vậy có sao đâu. Được rồi, nếu không lên mới quá đáng thật đó. Đi đi mà, nếu hôm nay em là diễn viên, thì chuyện mặc cái gì là do em quyết định. Chị cứ yên tâm." Tô Nhiễm cười, kéo Guerlain vào thang máy, nhấn nút một cái.

Ngay cả tâm tư muốn nhảy lầu Guerlain cũng có.

————— hoa lệ phân cách tuyến
—————

Thang máy đến tầng mười, Tô Nhiễm vừa bước một chân ra trước, chỉ nghe vài tiếng "peng peng", ruy băng, dây kim tuyến và bột tuyết đủ màu sắc tất cả đều bay đến người cô. Nụ cười thích thú của rất nhiều người làm Tô Nhiễm khựng lại.

Tô Nhiễm đứng yên, kinh ngạc ngẩn ngơ nhìn đủ thứ kim tuyến phủ lên người. Xem chừng cô thật sự trở thành đối tượng chúc mừng của mọi người rồi, nhìn thấy mọi người đứng canh ở cửa thang máy, cô bất giác bật cười.

Guerlain từ phía sau bước lên trước, múa tay với mọi người, nói: "Mọi người đến xem nè. Cô gái đây mới từ ổ chăn bò ra nè."

Phản ứng của mọi người ngược lại hoàn toàn, không hề có bất cứ ý châm biếm nào mà tất cả đều thoải mái cười to.

Tô Nhiễm lúc này mới nhìn xung quanh, có vẻ tất cả phòng tiệc của tầng mười đều được bao trọn. Cô nhận ra những người đang đứng trước mặt này, đa số đều là nhân viên liên quan đến việc xuất bản phổ biến "Hào môn kinh mộng", còn có cả khách hàng thích "Midi" của cửa hàng Guerlain. Có điều so với Tô Nhiễm, tất cả họ đều ăn mặc rất trang trọng.

"Đi thôi, đồ lười biếng. Trong phòng tiệc còn có mấy người mà em không biết nữa. Để chị giới thiệu với em." Guerlain kéo cô đến sảnh chính của buổi tiệc.

Tô Nhiễm ngẫm le lưỡi, lúc này mới hiểu vì sao vừa rồi Guerlain lại giật mình và bất đắc dĩ như vậy.

Vào phòng tiệc, Tô Nhiễm mới thật sự lĩnh giáo đủ người đến ngày hôm nay quả thực không ít.

Sảnh chính của buổi tiệc được trang trí theo phong cách thanh lịch, không rực rỡ dung tục hay xa hoa huyền ảo như trong tưởng tượng của cô, mà toàn bộ sảnh chính đều theo tông xám trầm ổn, tông trắng thuần khiết, màu hồng dâu nổi bật điểm xuyết trên nền xanh đậm thần bí. Bong bóng hồng dâu rực rỡ phối hợp với sắc trắng nhìn như hoa sen của Quán Thế Âm Bồ Tát; hoa Iris xanh đậm chen vào giữa tông xám. Từng mảng từng mảng xanh lớn như biển cả mênh mông thần bí kết hợp cùng hoa sen Quán Thế Âm thuần khiết tạo nên hình ảnh mỹ lệ đồng nhất.

Vị nồng ngọt của rượu vang đỏ, mùi sâm banh đào tươi trong không khí, hình ảnh bánh kem nhiều tầng đang chậm rãi xoay tròn cùng trang phục của mọi người dự tiệc hài hòa đến cực đỉnh. Tô Nhiễm không kìm được mà cúi đầu nhìn bản thân, không biết làm sao đành cười. Hình như...thật sự rất nổi trội.

Nhưng nhìn cảnh trước mặt này, cô cảm thấy có chút quen thuộc.

Guerlain tươi cười tiến lên, như nhìn thấu suy nghĩ của cô, nhắc nhở, "Thế nào? Có phải thấy rất quen mắt không? Tất cả đều theo buổi tiệc tối mà em miêu tả trong sách để bày biện, vẫn nhớ những gì em đã viết chứ? 'Hoa iris thâm thúy kia như sắc màu của biển cả, mê hoặc ánh nhìn của người khác, hoa sen tinh khiết di động ở giữa như là lớp cát trắng tinh tế vây quanh, khẽ hít sâu có thể ngửi ngay hương vị của biển dưới ánh mặt trời.'"

Tô Nhiễm giật mình nhìn cô, "Chị thuộc lòng sao? Em còn không nhớ những gì em viết trong đó." Lúc đó chẳng qua là hình ảnh trong trí tưởng tượng của cô. Chỉ có ông trời mới biết cô sợ nước đến nhường nào, cô chưa bao giờ đi biển.

"Đương nhiên. Cuốn tiểu thuyết của em chị thuộc nằm lòng từ lâu rồi. Nhưng mà em đừng cảm động, sản phẩm của buổi tiệc này không phải chị sắp đặt đâu. Nghe nói là nhà đầu tư muốn người trang trí thành như vậy đó." Guerlain cười, lại úp úp mở mở bổ sung thêm một câu, "Xem ra, đối phương cũng là một độc giả trung thành của em nha."

Nói xong, Guerlain liền lắc đầu, "Chỉ tiếc rằng, ngày tốt cảnh đẹp như vậy, lại bị phân chuột như em làm xấu."

Tô Nhiễm ghen ngào, cảm nhận rõ bất mãn của Guerlain với việc mặc quần áo quá tùy ý của cô hôm nay.

Guerlain kéo cô giới thiệu với một số người, nhà xuất bản, biên kịch nổi tiếng, thậm chí còn có vài bậc thầy nước hoa nổi tiếng cũng tới tham dự. Mọi người tới đây phân rõ ra hai ngành nghề, nhưng không ngờ lại rất hòa hợp.

Tiệc chúc mừng này, Tô Nhiễm thoát nhìn có chút quái lạ. Cụ thể ở đâu thì cô không nói ra được, chỉ cảm thấy có gì đó danh bất chính ngôn bất thuận. Vì lẽ đó, khi người chủ trì yêu cầu cô lên nói vài câu với mọi người, cô cứng họng hồi lâu không biết nên nói gì. Cuối cùng, chỉ bật lên được một câu, cảm ơn mọi người.

Có lúc nói quá nhiều sẽ vô tác dụng. Một câu cảm ơn tuy ngắn gọn, nhưng hoàn toàn là phát ra từ nội tâm. Nếu lời nói không phải phát ra từ nội tâm, dù cho có hoa mỹ thế nào cũng khiến người khác thấy dối trá.

Những người ở dưới đều dốc sức vỗ tay hưởng ứng, ngay cả những người cô không biết cũng cười tươi rạng rỡ. Trong lúc nhất thời khiến cô sản sinh cảm giác lằm lẩn. Có những nụ cười chân thật từ những người luôn hăng hái giúp công việc viết sách của cô, họ là những người chứng kiến sách của cô từng bước tiến vào thị trường. Rồi có những nụ cười còn chân thật hơn cả chân thật cần có, mà những người này, toàn bộ cô đều không nhận ra.

Tiệc chúc mừng mở màn rất náo nhiệt. Guerlain thừa dịp dẫn Tô Nhiễm qua giới thiệu với người trung gian. Ông ta là một người đàn ông trung niên, ánh mắt tinh nhuệ sáng chói, vừa nhìn cô liền cảm nhận được ông ta là một người dày dặn kinh nghiệm, lăn lộn nhiều năm trong thương trường.

Trò chuyện đơn giản hai ba câu. Một người đàn ông với đồ vest giầy da từ phía sau ông ta đi lên trước. Người này nhìn qua tuổi còn rất trẻ, thần sắc nghiêm túc thận trọng nhưng trên môi lại hiện ra nụ cười nhẹ nhàng cho thấy sự thành ý.

"Chào cô Riva, chúc mừng cô." Anh ta đưa tay ra.

Tô Nhiễm mỉm cười bắt tay anh ta, lại thoáng nghi ngờ nhìn mặt người trung gian này.

Người trung gian cười vội vàng giới thiệu: "Đây chính là đại diện của nhà đầu tư, anh Đồng Hựu."

Tô Nhiễm bất ngờ, "Chào anh Đồng Hựu."

Đồng Hựu nhẹ nhàng cười, ánh mắt như đang che giấu gì đó, sau một lúc nói: "Cô Riva, tiệc chúc mừng hôm nay cô có hài lòng không?"

"Tôi chẳng qua chỉ viết một cuốn sách, thế nào lại được coi là sự nghiệp? Anh Đồng, làm phiền anh rồi." Tô Nhiễm khách sáo, thầm đánh giá người đàn ông trước mặt, luôn cảm thấy trong ánh mắt Đồng Hựu nhìn cô dường như có chút gì đó không rõ ràng.

Guerlain là một người làm ăn điển hình, thấy vậy lập tức nói: "Mọi người một khi ký hợp đồng thì đều là người một nhà cả. Anh Đồng Hựu, không cần phải xa lạ như vậy. Anh cứ gọi tên tiếng Trung Tô Nhiễm là được rồi."

"Tô Nhiễm? Cô Tô, tên rất êm tai, người cũng như tên." Đồng Hựu nhìn cô tán thưởng, "Nước hoa cô Tô điều chế, chúng tôi cảm thấy rất hứng thú, nhưng có thể hợp tác hay không vẫn phải đợi cô Tô cùng thảo luận với chủ của chúng tôi mới quyết định được. Thật lòng, tôi cũng mong muốn lần này có thể hợp tác vui vẻ, cùng trở thành người một nhà với cô Tô."

Tô Nhiễm ngạc nhiên, "Chủ của anh? Anh không phải là đại diện sao?"

"Chủ của chúng tôi hết sức coi trọng việc khai thác thị trường nước

hoa. Vì vậy, ngài ấy đích thân đến đây để thảo luận chuyện hợp tác này. Mọi người, mời đi theo tôi." Đồng Hựu nhìn thoáng qua Tô Nhiễm rồi nhìn về những người khác.

Guerlain vừa nghe liền sáng mắt, vội kéo Tô Nhiễm bước theo Đồng Hựu.

Tô Nhiễm hờ hững đi theo. So với kích động của Guerlain, cô lại không cảm thấy gì. Cô chỉ là một nhà điều chế nước hoa, chi tiết khai thác thị trường thế nào đương nhiên là do Guerlain quyết định chính.

————— hoa lệ phân cách tuyến
—————

Nơi thảo luận chuyện hợp tác được sắp đặt ở phòng khách VIP tại tầng mười một, tầng trên của phòng làm tiệc chúc mừng.

Không giống tiếng cười nói vui vẻ ở tầng dưới, tầng này vô cùng yên tĩnh. Tiếng giày cao gót của Guerlain thoáng chốc bị bao phủ bởi tấm thảm dày dưới chân. Phòng khách VIP đóng chặt cửa, Đồng Hựu đi trước dẫn đường cho Tô Nhiễm.

Trong nháy mắt, khi cửa phòng khách VIP sắp đẩy ra, cô chỉ thấy vô có chóng mặt, một cảm giác khó nói thành lời lấp đầy toàn thân. Còn chưa kịp định thần, Guerlain đã kéo nhẹ cô, cúi đầu xuống, cô thấy lòng bàn tay Guerlain đầy mồ hôi.

"Tiểu Nhiễm, chị thấy nhà đầu tư này thật sự coi trọng nhà điều chế hương. Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải giành được hợp tác. Vì vậy lát nữa, em nhất định phải nói nhiều một chút nha."

Tô Nhiễm theo bản năng gật đầu, cô hiểu rõ lần hợp tác này đối với Guerlain rất quan trọng.

Hít sâu một hơi, Đồng Hựu ở phía trước chậm rãi đẩy cửa phòng khách VIP.

Hệt như là mở ra vùng đất mới.

Trong phòng khách VIP còn yên lặng, tĩnh mịch hơn cả bên ngoài.

Sau lưng, cánh cửa chậm rãi đóng lại.

Khoảnh khắc Tô Nhiễm bước vào, trái tim cô chợt đập mạnh không ngừng. Cô ngửi thấy mùi hổ phách dịu nhẹ trong không khí. Lần này tuyệt đối không phải ảo giác, mà thật sự tồn tại. Mùi này nhẹ như tơ nhện nhưng cô vẫn có thể ngửi được.

Cô ngược mắt, cách đó không xa có một người đàn ông dường như đang thưởng thức cảnh đêm ngoài cửa sổ. Bóng lưng anh ta thẳng tắp cao lớn như đại bàng giang cánh bay lượn trên bầu trời đêm, đồ vest thẳng thớm tôn thêm vóc người cao lớn của anh ta.

Vốn là một khung cảnh đẹp mắt ấm áp nhưng lại khiến Tô Nhiễm bất giác lui từng bước một về sau.

Cô nhìn thấy cái gì?

Người này...

"Anh Lệ, đây chính là chủ cửa hàng và nhà điều chế hương 'Midi'. Em đã dẫn người đến rồi." Đồng Hựu ở bên cạnh lên tiếng.

Giọng nói Đồng Hựu chậm rãi cung kính, nhưng vì một câu "Anh Lệ" mà dọa Tô Nhiễm hồn vía lên mây.

Người đàn ông đứng trước cửa sổ sát sàn từ từ xoay người. Bên ngoài cửa sổ là cảnh đêm Paris rộng lớn. Bên trong cửa sổ, thân hình đàn ông cao lớn ánh lên kính trong suốt.

Trái tim Tô Nhiễm ngừng đập theo khoảnh khắc người đàn ông xoay người, toàn bộ máu trong cơ thể cô đều trở nên lạnh lẽo, cô cứng đờ trừng to hai mắt.

Giờ phút này, cô chỉ muốn tông cửa chạy ngay ra ngoài.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, người nói chuyện hợp tác với họ, người định đầu tư vào "Midi" lại là anh, là Lê Minh Vũ!

Bốn năm rồi, năm tháng rõ ràng rất ưu ái với anh. Thời gian trôi đi, anh nhìn qua càng thêm thành thực anh tuấn. So với trầm tĩnh của bốn năm trước, anh càng thêm ung dung quyền uy, môi mỏng khẽ cong, không còn là đáng dấp khi xưa cô nhìn thấy nữa. Bốn năm sau, anh thoát nhìn càng thuần chất phong thái của một doanh nhân.

Tại sao anh ở đây?

Một người luôn theo con đường chính trị làm sao lại bất ngờ nhúng tay vào chuyện trong giới kinh doanh? Anh làm một việc lộ liễu như vậy, chẳng lẽ không sợ người ngoài biết được sao?

"Chị còn tưởng rằng nhà đầu tư là một ông già chứ. Không ngờ lại trẻ tuổi anh tuấn như vậy ha? Chị nhìn sao cứ thấy quen mắt? Đã gặp ở đâu rồi ta?" Guerlain đề thấp giọng nói thì thầm với Tô Nhiễm, rồi thấy cô cả buổi vẫn không có phản ứng, ngẩng đầu lên nhìn. Guerlain lấy làm lạ, sắc mặt Tô Nhiễm sao lại kém như vậy?

"Tiểu Nhiễm, em làm sao vậy?"

Tô Nhiễm vô thức lắc đầu, sắc mặt đã tái nhợt từ lâu, cố nén tâm tình đang hoảng sợ, thấp giọng nói, "Em không sao."

Quyển 3 - Chương 12: Hoàn toàn cố ý

"Giới thiệu với mọi người." Đồng Hựu tiến lên, "Vị này chính là chủ của tôi - anh Lệ." Anh lại nhìn Lệ Minh Vũ. "Vị này là chủ cửa hàng - cô Guerlain, còn vị này là nhà điều chế 'Midi' - cô Tô Nhiễm."

Nếp nhăn trên đôi mắt sâu thẳm khi cười của anh như chim én bay lượn trên mặt hồ phẳng lặng, nhẹ nhàng lướt qua, khiến người bắt không được. Đầu tiên, anh bắt tay với Guerlain. Sau đó, anh quay đầu nhìn Tô Nhiễm, vươn tay với cô...

"Cô Tô đã lâu không gặp." Anh cong môi nói.

Tô Nhiễm nhìn chăm chăm bàn tay đang hướng về mình. Bàn tay này vẫn dày rộng như trước. Cô đã từng khát vọng biết bao được bàn tay này nắm chặt. Người đàn ông trước mắt này như thành linh từ trên trời giáng xuống, đánh cô luống cuống chân tay, còn lời nói của anh thì khiến cô không kịp phòng bị.

Quá khứ bốn năm trước, hết cảnh này đến cảnh khác lần lượt hiện lên trong đầu cô. Mỗi một hình ảnh nhớ lại vẫn còn mới nguyên như ngày nào.

...

"Tô Nhiễm, tôi hỏi em, có phải em không rời bỏ tôi?"

"Yêu tôi, em thật sự không hối hận?"

"Phải, em không hối hận."

"Được."

...

"Tiểu Nhiễm, hóa ra mọi người biết nhau à?" Guerlain thấy cô chậm chạp không đưa tay, thầm huých cô một cái, cười nói.

Lúc này, Tô Nhiễm mới định thần lại. Cô hít sâu một hơi, lúm đồng tiền yếu ớt hiện lên bên môi, "Em và anh Lệ gặp nhau lần trước ở buổi gặp mặt độc giả. Không ngờ gặp mặt lần nữa lại dưới trường hợp này." Cô cố nén bất an trong lòng, nhìn thẳng vào mắt Lệ Minh Vũ, "Xin chào, anh Lệ."

Cô đưa tay, ung dung điềm tĩnh bắt tay anh.

Đôi mắt anh thoáng bất ngờ nhưng lại nhanh chóng che phủ. Anh cong môi, nụ cười như rộng hơn.

Guerlain nghe lại càng vui vẻ, "Vậy sao? Trùng hợp thật đó."

"Đúng vậy, tôi là độc giả trung thành của cô Tô." Lệ Minh Vũ không vạch trần cô, giọng nói trầm thấp nồng đậm. Trong lúc nói chuyện, anh lại không có ý buông tay, chăm chú nhìn cô cười một cách bình thản, ánh sáng rực rỡ kín đáo hiện ra trong đôi mắt anh. "Đây đúng là duyên phận ông trời sắp đặt. Cô Tô, cô nói có phải không?"

Tô Nhiễm theo bản năng muốn rút tay về nhưng anh lại nắm chặt hơn. Sợ Guerlain nghi ngờ, cô đành thôi, khẽ cười, "Gặp mặt hôm nay chẳng qua chỉ là duyên phận do anh Lệ sắp xếp, dường như không liên quan nhiều tới ông trời. Thời gian của anh Lệ luôn luôn quý giá, hay là chúng ta hãy tranh thủ bàn chi tiết về chuyện hợp tác."

"Nếu tất cả mọi người đều biết nhau thì tốt quá. Anh Lệ, vì phần tình cảm đã có từ trước mong anh sau này sẽ quan tâm đến chúng tôi hơn. Tôi tin nhất định chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ." Guerlain chuyên tâm vào chuyện hợp tác nên không nhận thấy sóng lớn cuộn trào giữa hai người bọn họ, vội vàng đưa danh thiếp.

Lệ Minh Vũ lúc này mới buông tay Tô Nhiễm ra, cầm lấy danh thiếp rồi cười đầy hàm ý, "Đương nhiên. Mời ngồi."

Ngồi vào chỗ của mình, anh lên tiếng, "Cô Tô có danh thiếp không?"

Tô Nhiễm nhận lấy tách trà Đồng Hựu đưa, khẽ nhếch miệng, "Tôi chỉ là một người thất nghiệp, nào có danh thiếp? Anh Lệ nói đùa rồi."

Guerlain vừa nghe xong, vội vã nói vào: "Anh Lệ, Tô Nhiễm quen ỷ lại nên bình thường chuyện liên quan đến xuất bản đều do tôi sắp xếp cho cô ấy. Cô ấy rất sợ phiền phức, mong anh Lệ đừng chê bai." Con bé này làm sao vậy? Nói chuyện mà chẳng nể mặt đối phương gì cả? Người ta đường đường là nhà đầu tư muốn danh thiếp thì dù không có cũng phải trả lời khôn ngoan một tí chứ.

Lệ Minh Vũ hơi dựa người ra sau, nhìn Tô Nhiễm buông lời, "Tôi rất hiểu tính cách cô Tô."

Tô Nhiễm không khỏi giật mình, cô giương mắt nhìn anh chăm chăm, ánh mắt đầy cảnh giác.

Hà?

Guerlain cũng thoáng ngây ngẩn, không phải chỉ mới gặp mặt một lần sao?

"Ý tôi nói là tính cách tác giả thường thể hiện trong tác phẩm của mình. Tôi nếu là độc giả trung thành của cô Tô, tự nhiên cũng sẽ từ trong câu chữ lời văn mà đọc hiểu tính cách cô Tô." Ánh mắt Lê Minh Vũ hiện lên ý cười, nhìn thẳng vào đôi mắt trong vắt của Tô Nhiễm, "Tôi chẳng qua chỉ là một người tầm thường, không biết cô Tô có tán thành với cách nói của tôi hay không?"

Tô Nhiễm tránh ánh nhìn chăm chú của anh, chỉ khẽ mỉm cười không nói gì.

"Đồng Hựu..." Lê Minh Vũ đưa tay sang bên cạnh. Đồng Hựu lấy từ trong hộp danh thiếp ra một tờ đưa cho anh. Lê Minh Vũ cầm lấy rồi chậm rãi đẩy đến trước mặt Tô Nhiễm...

"Đây là danh thiếp của tôi. Hy vọng cô Tô có thể lưu tên tôi vào điện thoại cô."

Làm trò trẻ con trước mặt mọi người sao. Tô Nhiễm không cự tuyệt, đành cầm lấy. Danh thiếp tao nhã màu xám bạc, lấp lánh như ánh sáng của kim loại. Cô nhìn lướt sơ qua nội dung mặt trên, rồi bỗng trừng to hai mắt, cơn ớn lạnh theo cột sống tản ra khắp người cô.

Mặt trên danh thiếp viết: Chủ tịch tập đoàn Hòa Thị Lê Minh Vũ.

Hồ hấp của Tô Nhiễm dần gấp gáp, tập đoàn Hòa Thị? Anh làm sao lại trở thành chủ tịch?

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Ánh mắt cô chứa đầy khiếp sợ đối diện với đôi mắt đen thăm thẳm thông của anh. Bình tĩnh ở anh tương phản với sự sôi sục của cô. Đây chính là một kiểu cố ý.

Guerlain thấy sắc mặt của cô bất thường, tò mò áp sát vào nhìn, chột hai mắt trừng to, suýt nữa thì đã la toáng lên, "Tập đoàn Hòa Thị? Thì ra ngài chính là chủ tịch tập đoàn Hòa Thị?"

Bất kể thế nào Guerlain cũng không nghĩ tới Hòa Thị sẽ chủ động hợp tác với cửa hàng nhỏ của cô. Có lẽ người ngoài không biết, nhưng Guerlain là người chuyên làm về nước hoa, ít nhiều cũng biết nghe kể về Hòa Thị. Có người nói là gia đình điều chế hương, "Đào Túy" chính là kỳ tích năm xưa của Hòa Thị trên thị trường. Tuy cô chưa từng tiếp xúc với "Đào Túy" nhưng nhờ vào người trong nghề, cô cũng biết sức hấp dẫn của nước hoa này.

Nhưng cô cũng mơ hồ nghe được gia đình điều chế hương này hình như xảy ra biến cố, cụ thể thế nào thì cô không biết.

"Cô Guerlain, xuất phát từ việc đảm bảo những điều khoản đã quy định trước trong hợp đồng nên tài liệu khi mời mọi người, không đề cập rõ tên tập đoàn. Mong cô thứ lỗi." Đồng Hựu ngồi bên bình thản nói.

Guerlain liên tục gật đầu, trong lòng lại thấy nghi hoặc, "Nhưng tôi cũng nghe nói dưới quyền tập đoàn Hòa Thị không có nhãn hiệu nước hoa riêng nào."

"Vì vậy, chúng tôi mong muốn mở rộng thêm thị trường nước hoa." Lệ Minh Vũ hời hợt nói.

Khi đàm phán, vẻ mặt Lệ Minh Vũ đều luôn trầm ổn điềm tĩnh. Trước đây, Tô Nhiễm chưa bao giờ thấy sức hấp dẫn đặc biệt ưu tú của anh trong giới kinh doanh. Phải rồi, cô chưa từng thấy qua thần sắc của anh khi thảo luận việc công là như thế nào. Nhưng điều này không còn quan trọng nữa, đầu óc cô bây giờ chỉ nghĩ đến nhà họ Hòa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tuy ba cô đã qua đời, nhưng tính

cách và khả năng của Hòa Vy tuyệt đối có thể gánh vác nhà họ Hòa, làm sao Lệ Minh Vũ lại trở thành chủ tịch?

Dù cho Hòa Vy và Lệ Minh Vũ đã kết hôn nhưng chuyện này không có khả năng xảy ra. Một người trong giới chính trị mà liên quan đến việc phát triển trong giới kinh doanh? Có thể sao?

Cô đang ngẫm nghĩ, Lệ Minh Vũ lên tiếng, ánh mắt lộ nét cười thản nhiên như đang suy nghĩ, "Cô Tô nếu là nhà điều chế 'Midi', vậy chuyện hợp tác tiếp theo, tôi thấy nên để cô Tô tự mình cùng tôi thảo luận thì tốt hơn. Bởi vì nước hoa này còn cần cải thiện."

Tô Nhiễm sửng sốt, chợt không vui giương mắt nhìn anh. Anh đúng là đang cố ý!

Quyển 3 - Chương 13: Ánh mắt anh ta nhìn em

Thảo luận công việc xong cũng đã gần rạng sáng. Trong toilet, Tô Nhiễm rửa mặt, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, thần sắc cô tái nhợt dần dần bình thường trở lại. Sự xuất hiện bốn năm sau của Lê Minh Vũ, không chừng với cô cũng chỉ là một tai họa không được báo trước. Nhưng cô vẫn biết rõ, mọi thứ đã không thể quay về lúc ban đầu.

Guerlain đứng sau tiến lên trước, đưa tay ra vò nước trước gương. Dòng nước từ vòi nước cảm biến ào ào chảy xuống. Guerlain rửa sơ tay rồi cầm khăn lau đưa cho Tô Nhiễm đang ở bên cạnh...

"Em với anh Lê kia chắc không chỉ đơn giản là mới gặp mặt nhau một lần như vậy đâu nhỉ?"

Tô Nhiễm hơi sững sốt, chần chờ một giây rồi nhận khăn, cô soi gương, chậm rãi lau nước còn đọng lại trên gò má, bình thản nói, "Không phải anh ta đã nói qua sao, anh ta là độc giả trung thành của em."

"Tiểu Nhiễm, chị là người từng trải. Chuyện giữa nam và nữ này rất khó mà giấu chị." Guerlain lau tay xong, lại cầm kem dưỡng da tay đặt trước gương lên thoa, "Theo chị thấy, người đàn ông này nhất định đến vì em. Bên cạnh anh ta có trợ lý Đồng Hựu, còn bên cạnh em có chị là chủ cửa hàng. Dù cho anh ta có coi trọng việc khai thác thị trường nước hoa đến thế nào cũng sẽ không yêu cầu một nhà điều chế hương như em một thân một mình đi thảo luận công việc với anh ta?"

Tô Nhiễm khẽ thở dài một hơi, dựa người vào tường đá cẩm thạch bên cạnh, giơ tay xoa thái dương, mệt mỏi nhìn Guerlain, "Anh ta sẵn lòng đầu tư, còn chị mong muốn nhận được đầu tư. Người sẵn lòng hợp tác với người mong muốn. Em không hy vọng mình bị cuốn vào chuyện làm ăn này."

"Nước hoa thật sự có vấn đề sao? 'Midi' em thay đổi sau này thực ra rất được hoan nghênh. Anh Lệ vừa rồi lại nói mùi hương không dai. Theo chị thấy anh ta bới lông tìm vết thì có, hoặc là giống như chị đoán, anh ta tới là vì em." Guerlain nhìn chằm chằm cô, dừng một chút rồi lại bồi thêm một câu, "Nói thật nha. Chị cứ thấy ánh mắt anh ta nhìn em có gì đó không hợp cho lắm."

"Được rồi, có gì không thích hợp chứ. Người muốn hợp tác là chị, bây giờ nói không muốn hợp tác cũng là chị. Vậy chị còn muốn hợp tác nữa hay không?" Tô Nhiễm ngẩng đầu vuốt tóc, ánh mắt chột sáng rồi tối, "Nếu không thì quên chuyện hợp tác này đi. Ước muốn ban đầu khi em điều chế 'Midi' là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của độc giả, vốn không nghĩ sẽ thương mại hóa nó. Nếu 'Midi' thật sự rơi vào tay một người thương gia chỉ biết đến tiền thì hoàn toàn mất hết ý nghĩa của nó rồi."

"Ai nói không hợp tác? Cơ hội khó có được nha em." Guerlain hốt hoảng, gấp rút kéo tay cô, "Lúc này, em không được cáu kỉnh. Tiểu Nhiễm, coi như công sức chị giúp em phát triển 'Hào môn kinh mộng' ra toàn thế giới, lần này em cũng phải giúp chị. Mấy ngày nay, em phải giao thiệp cho tốt với anh ta, coi anh ta rốt cuộc muốn thế nào, anh ta muốn dư vị kéo dài bao lâu. Em cũng đâu phải là không có cách."

Tô Nhiễm bất đắc dĩ nhìn Guerlain, "Em chỉ là một người điều chế hương, không phải thần tiên. Dư vị không phải nói cứ kéo dài bao lâu

là kéo dài bấy lâu."

"Haiz..." Guerlain hết cách thở dài một hơi, "Cũng đúng ha. Tiểu Nhiễm, chẳng qua chuyện này chỉ vì anh ta là chủ tịch tập đoàn Hòa Thị nên mới vậy. Có thể em không biết Hòa Thị lập nghiệp từ nghề điều chế hương. Nước hoa 'Đào Túy' năm xưa chính là nước hoa có dư vị kéo dài đầu tiên đó. Tới tận bây giờ vẫn chưa có nước hoa nào có khả năng sánh kịp nó đâu."

Câu nói vô tình của Guerlain rơi vào lỗ tai Tô Nhiễm, lòng cô chợt đau buốt, cô không nói chuyện, hàng mi dài che lấp đôi mắt chứa chan cô đơn trống trải.

Thần sắc của cô làm Guerlain hiểu lầm, vội nói: "Tiểu Nhiễm, kỳ thực không phải chị bức em phải làm thế này thế kia đâu. Chị..."

"Em hiểu mà." Tô Nhiễm khẽ lên tiếng cắt ngang Guerlain, nở nụ cười dịu dàng, "Chị yên tâm. Em sẽ theo chuyện này cùng chị." Tô Nhiễm biết Guerlain luôn cố chấp so đo cao thấp với người chồng trước. Phụ nữ có lẽ là vậy. Khi tình yêu đã không còn cách nào mang lại cảm giác an toàn thì điều duy nhất mà họ muốn chính là vật chất. Đàn ông bất cứ lúc nào cũng có thể phản bội bạn, nhưng tiền trong thẻ vĩnh viễn chỉ biết thuộc một mình về bạn.

Guerlain lúc này mới thấy nhẹ nhõm. Khi thảo luận đến mục đích hợp tác, con bé này suýt nữa đã ngủ gục. Guerlain thật sự lo lắng vô cùng, nhưng cũng may anh Lệ không để tâm.

Nhưng càng như vậy, Guerlain lại càng thấy kỳ quái. "Midi" thật sự có sức hấp dẫn lớn đến mức khiến chủ tịch đích thân tới để bàn bạc chuyện hợp tác sao? Thậm chí ngay cả khi nhìn thấy Tô Nhiễm tỏ vẻ khó chịu không phối hợp, họ cũng chẳng hề bức bối và ác cảm?

Suy nghĩ một lát, cô không tìm được mà căn dặn Tô Nhiễm, "Tiểu Nhiễm, hợp tác chỉ là hợp tác. Nếu đối phương thật sự đưa ra yêu cầu quá đáng, em tuyệt đối đừng đồng ý. Nếu hợp tác này xây dựng trên sự hy sinh của em thì khoản tiền này chị thà không kiếm."

Tô Nhiễm nghe xong, trong lòng cảm thấy khó hiểu, vô thức hỏi, "Yêu cầu quá đáng? Chị ám chỉ cái gì?"

"Ví dụ như, aiz..." Guerlain suy tư, khó nói, "Anh ta đòi hỏi em...chuyện đó trên giường ấy, hay là làm tình nhân gì gì đó. Những chuyện này, em không được đồng ý."

Tô Nhiễm chờ người, mãi lâu sau cô không nhìn được mà bật cười,
"Guerlain, chị đang nghĩ cái gì vậy?"

Trên giường? Bốn năm trước anh khinh thường chạm vào cô, với cô đây là chuyện nhục nhã vô cùng. Đòi cô làm tình nhân? Bốn năm trước cô đã ký đơn ly hôn với anh. Dù anh thật sự có mục đích, phương diện này cũng không thể có khả năng xảy ra.

"Cười cái gì? Chị nói chuyện nghiêm túc với em đó." Guerlain nóng nảy, vỗ cô một cái, "Em đừng cứ suốt ngày suy nghĩ đơn giản như vậy được không? Chị nói cho em biết, lúc này chị thấy rõ ràng ánh mắt anh ta nhìn em hoàn toàn không phải là ánh mắt của người đang bàn bạc chuyện hợp tác. Mà đó là ánh mắt của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ, là cái kiểu..phải nói thế nào ta? À đúng rồi, chiếm hữu! Ánh mắt anh ta nhìn em chính là chiếm hữu!"

Tay Tô Nhiễm run rẩy, đánh rơi giỏ xách...

----- hoa lê phân cách tuyến -----

Bước ra khỏi phòng khách VIP của khách sạn, Guerlain vui mừng vì

bắt được taxi ngay. Khi hai người đang định lên xe, tiếng kèn từ sau lưng truyền đến. Quay đầu nhìn lại, một chiếc xe màu tối chậm rãi dừng cạnh hai người.

Cửa sổ hạ xuống, đèn đường rực rỡ chiếu sáng gương mặt Lê Minh Vũ. Đôi mắt anh sâu thẳm lảng lảng nhìn Tô Nhiễm đang đứng trước mặt, môi mỏng cong lên một nụ cười đầy ý vị.

Tô Nhiễm hoang mang.

Guerlain thì giật mình, cất tiếng, "Anh Lê?"

"Tôi tới đón 'bạn cũ' đi ăn khuya. Từ lần trước gặp nhau, tôi luôn mong muốn được sum họp vui vẻ với cô Tô. Cô Guerlain, cho tôi mượn nhà điều chế hương của cô một tý, không sao chứ?" Giọng nói Lê Minh Vũ đều đều, trầm thấp dừng dừng, như có như không nhấn mạnh hai chữ "Bạn cũ".

Quyển 3 - Chương 14: Tôi muốn chính em

Tô Nhiễm đứng chôn chân tại chỗ.

Nói thật lòng, bốn năm trước cô rất ít khi thấy anh cười, nhưng mỗi khi anh cười thì thường không có chuyện tốt lành gì xảy ra. Cho nên nhìn nụ cười hiện tại trên môi anh, trái tim cô bắt đầu không yên.

Guerlain chần chờ, giơ tay nhìn thoáng qua đồng hồ, hơi mất tự nhiên nói, "Anh Lệ, anh nhìn bây giờ có chút..."

"Ngại quá, tôi bị lệch giờ." Lệ Minh Vũ cũng cố ra vẻ giơ tay xem đồng hồ, nhưng về mặt anh lại không hề áy náy, bình thản cắt ngang Guerlain rồi nhướn mắt nhìn thoáng qua gương mặt Tô Nhiễm, "Vấn đề liên quan đến 'Midi', tôi nghĩ vẫn phải trò chuyện kỹ hơn với cô Tô."

Guerlain thấy anh đã nói rõ như vậy, cũng không có ý muốn ngăn cản nữa, quay đầu nói với Tô Nhiễm, "Tiểu Nhiễm, vậy chị về trước. Em cùng anh Lệ trò chuyện kỹ hơn nhé." Nói xong, thầm thì căn dặn vào tai Tô Nhiễm, "Cẩn thận khi tiếp xúc với anh ta. Nếu em thấy thật sự không ổn thì phải mau chóng chuồn đi."

Tô Nhiễm gật đầu, lòng cô ngập tràn bất an.

Guerlain mau chóng lên taxi rời khỏi.

Tô Nhiễm đứng dưới đèn đường, gió đêm thổi phất qua tóc trước trán cô. Rõ ràng hiện tại là mùa xuân nhưng cô lại cảm thấy lạnh

người.

Lệ Minh Vũ xuống xe, mở cửa bên chỗ ghế phụ, anh nhìn cô, trầm giọng nói, "Lên xe."

Tô Nhiễm chăm chú nhìn anh hồi lâu, hít sâu một hơi rồi lên xe. Cửa xe nhanh chóng đóng lại. Anh lúc nào cũng ra vẻ rất ga lăng.

Cô vừa cài dây an toàn xong, Lệ Minh Vũ liền đạp xuống chân ga, xe xoay đầu ngược lại, chạy hướng về nơi khác, chỉ vương lại khói xe mờ nhạt đằng sau.

Tốc độ bất ngờ khiến cô không thể không cau mày, tay cô bất giác vịn vào cửa xe, dạ dày bắt đầu cồn cào khó chịu.

"Sợ?" Lệ Minh Vũ quét mắt nhìn cô, thản nhiên nói.

"Phụ nữ luôn luyện tức sinh mệnh." Cô đáp.

Tốc độ xe chậm lại.

Bàn tay anh nhẹ nhàng cầm tay lái như đang nắm giữ số phận sống chết của con người trong tay. Anh lại ngoặt cua, bên ngoài cửa sổ, ánh đèn lấp lánh miêu tả cảnh quang trường trước nhà thờ Đức Bà Paris theo phong cách kiến trúc Gothic, đỉnh tháp cao nhỏ với thánh giá nằm trên phảng phất như muốn thiếp hợp với vòm trời.

Tô Nhiễm phát hiện, thà rằng anh chạy nhanh ít ra cô cũng có thể quên đi bầu không khí nặng nề trong xe. Bây giờ, anh lái với tốc độ vừa phải ổn định, ngược lại càng khiến cô cảm thấy không được tự nhiên. Việc này cũng tương tự như cách cư xử của anh, trầm thấp yên lặng mà dọa người bất an.

Xe chạy vào khu vực thành thị.

Cô nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, cô không biết rốt cuộc anh muốn làm gì. Sau một lúc lâu, cô coi thường nói, "Tôi từ trước tới nay không có thói quen ăn khuya."

"Bốn năm trước em có." Giọng nói Lê Minh Vũ nghe hơi khó chịu, bàn tay anh đánh tay lái quẹo cua.

"Thói quen có thể thay đổi."

"Em cũng nói có thể thay đổi." Khóe miệng khẽ nhếch.

Tô Nhiễm cau mày, "Anh nhất định phải làm khó tôi sao?"

"Chúng ta chỉ đến nơi khác thôi." Lê Minh Vũ vẫn rất thoải mái, giọng nói anh trầm ấm.

"Anh rốt cuộc muốn chở tôi đi đâu?" Lòng Tô Nhiễm bắt đầu thấp thỏm không yên, có vẻ như anh không định thả cô đi.

"Nơi tôi ở." Lê Minh Vũ ngắn gọn trả lời, ngữ điệu bình thản.

Mắt Tô Nhiễm thoáng kinh ngạc, dự cảm không hay nổi lên trong cô, "Dừng xe!" Cô lạnh nhạt nói.

Lần này xe không dừng lại như cô mong muốn.

"Tôi nói anh dừng xe!" Tô Nhiễm quay đầu nhìn anh, lạnh lùng quát to.

Trong kiếng xe, Lê Minh Vũ chỉ cong môi cười, chẳng hề có ý định dừng xe.

Tô Nhiễm không muốn tiếp tục dây dưa với anh, không nói lời nào liền mở cửa. Nhưng...

Lúc này cô mới phát hiện, hóa ra cửa xe đã khóa từ lâu.

"Anh..."

Cô còn chưa kịp xuống xe thì Lê Minh Vũ đã tấp xe vào ven đường. Anh ung dung ngồi ở vị trí lái xe nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm lộ rõ ý cười.

"Mở cửa, tôi muốn xuống xe." Tô Nhiễm không muốn nhìn thấy nụ cười của anh, cố nén cảm giác bức bối, cô bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Lê Minh Vũ vẫn mặc kệ, thản nhiên buông lời, "Gấp như vậy làm gì? Tôi vẫn chưa định thả em đi." Nói xong, anh rút một điều thuốc, lịch sự hỏi cô, "Không ngại chứ?"

Tuy là câu hỏi, nhưng dường như không có đáp án để lựa chọn.

Cửa sổ ở vị trí lái xe chậm rãi hạ xuống, anh châm thuốc hút một hơi, rồi khoát cánh tay đang kẹp thuốc ra ngoài cửa sổ. Mùi thuốc lá nhạt nhẽo hòa quyện cùng hương hổ phách thuộc về anh, tạo ra một mùi hương khó diễn tả thành lời, là mùi hương đàn ông phóng khoáng quyến rũ.

Tô Nhiễm nghe ra ý trong câu nói của anh, câu "Tôi vẫn chưa định thả em đi." này sợ rằng không chỉ có đêm nay.

Tô Nhiễm trầm ngâm, thềm hít sâu một hơi, khi nhướng mắt lần nữa nhìn anh, ánh mắt cô càng thêm điềm tĩnh ngạo lạnh, "Anh Lê, nếu là vấn đề của nước hoa, vậy ngày mai tôi sẽ tự mình đến thảo luận

với anh. Nếu anh còn chuyện khác phải nói, vậy xin anh tìm Guerlain. Chị ấy mới là đối tượng hợp tác với anh."

Lệ Minh Vũ chột cười, quay đầu chăm chú nhìn cô, rất lâu sau nói, "Nước hoa của em đích xác có vấn đề. Tôi nghĩ nên thêm mùi vào nước hoa."

"Anh muốn thêm gì?" Tô Nhiễm nhăn nạy hỏi anh.

Anh nhếch miệng, đặt điều thuốc cầm trong tay vào gạt tàn, bỗng nhiên anh chậm rãi đến gần cô, gần đến nỗi cả gương mặt anh hầu như sát vào gương mặt cô.

Tô Nhiễm sửng sốt, cả người bất giác dựa vào ghế ngồi sau lưng.

Anh muốn làm gì?

"Nghe em nói, hương chủ yếu trong 'Midi' là Long Diên nhưng theo tôi biết cái này chỉ là mùi hổ phách thôi. Ý kiến của tôi là, chi bằng em nên đổi thành..." Lệ Minh Vũ nhìn cô cười nhẹ, hơi thở từ đôi môi anh lượn lờ quanh chóp mũi cao thẳng của cô, "Mùi hổ phách thuần túy, em thấy thế nào?"

Trái tim Tô Nhiễm đập mạnh một nhịp, vài giây sau, cô cực kỳ bình tĩnh nhìn thẳng vào ánh mắt anh, "Xin lỗi anh, tôi sẽ không điều chế theo kiểu này. Nếu anh Lệ có nhu cầu, tôi sẽ giới thiệu nhà điều chế hương khác với anh."

"Nhà điều chế hương khác? Tôi không thích." Lệ Minh Vũ giơ tay, ngón tay thon dài bạo dạn vuốt ve từ đôi má cô xuống sống mũi cao thẳng rồi nhẹ nhàng lướt qua phần tóc vén bên tai cô, "Tô Nhiễm, tôi muốn chính em."

Tô Nhiễm cả kinh, dốc hết sức đẩy anh ra, cô tức giận trừng mắt, giọng cô lạnh như băng, "Mở cửa xe."

"Trốn chạy?" Lệ Minh Vũ cười nhẹ.

Cô hơi nheo mắt, nhìn thẳng vào nụ cười đầy ác ý của anh, mặt không chút thay đổi đáp, "Tôi chỉ không muốn lãng phí thời gian của mình với một người buồn chán nhạt nhẽo." Bốn năm rồi, cái cô muốn chỉ một cuộc sống yên ổn, cô gây sự hay trêu chọc anh? Vì sao anh vẫn cứ muốn dẫn dắt cô?

Quyển 3 - Chương 15: Bông ngọc trai đen

Lệ Minh Vũ không giận, ngược lại còn bật cười, anh ngồi thẳng dậy, "Tôi không thích ép buộc người khác. Vậy đi, tôi cho em ba lựa chọn?"

Tô Nhiễm cau mày, cô không muốn nghe nhưng lại phải nghe vì cửa xe căn bản mở không được.

"Thứ nhất, theo tôi ăn khuya, chúng ta sẽ từ từ thảo luận về vấn đề cải tiến nước hoa. Thứ hai, về nơi ở của tôi, ở đó tôi và em vẫn có thể nói chuyện công việc. Thứ ba..." Anh cố ý không nói nữa, ánh mắt chăm chú nhìn cô dần biến hóa, tựa như sương mù giăng đầy màn đêm, khiến người khác nhìn không thấu.

Tô Nhiễm biết chắc chắn không phải chuyện tốt, lại không muốn tiếp tục dây dưa với anh, thản nhiên nói, "Còn gì?"

Lệ Minh Vũ nghiêng người, cánh tay khoát lên ghế xe, đến gần cô vô cùng, giọng nói trầm thấp nồng đậm cất lên, "Trở lại bên cạnh tôi."

Trái tim Tô Nhiễm chợt treo lơ lửng, cô cười khẩy, nhưng nụ cười trên môi lại bất giác biến mất, "Anh Lệ, anh rất thích nói đùa đúng không?"

"Em biết tôi là người không thích nói đùa." Anh nói nhỏ, nhìn cô.

"Anh không thích ép buộc người khác nhưng chỉ cho tôi ba lựa chọn, nếu tôi không chọn thì sao?" Nhìn ánh mắt thoáng biến hóa của anh,

cô nhếch miệng nói: "Tôi hiểu rồi. Có phải anh sẽ không bàn bạc việc hợp tác? Anh Lệ, chuyện bức bách người khác này không thích hợp để anh làm. Dù anh muốn, cũng phải nhìn rõ đối tượng. Anh xem nhiều tiểu thuyết quá hay là đột nhiên thích diễn kịch? Loại tình tiết kiểu này, anh nên quên đi thì tốt hơn."

Nụ cười rộng hơn nhưng ý cười lại không hiện trong mắt anh. Lần này, anh bất ngờ đỡ lấy gáy cô, buộc cô phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt mình. Lệ Minh Vũ chỉ cần hơi cúi đầu liền có thể thưởng thức ngay bờ môi đỏ mọng đến mê người của cô.

"Bốn năm không gặp, em ngày càng mạnh mẽ." Anh cúi đầu, giọng nói và hơi thở anh tản ra mờ mịt nguy hiểm.

"Tôi nghĩ lúc này không tiện với cái gọi là ôn chuyện cũ." Cô đáp, ngữ khí lãnh đạm.

Mắt Lệ Minh Vũ thoáng tối tăm, ánh mắt sa sầm, buông cô ra, "Được, vậy đến nơi tôi ở. Chúng ta đổi cách thức ôn chuyện cũ." Anh nói rồi khởi động xe.

Tô Nhiễm nhìn anh trân trân hồi lâu. Khi xe khởi động, cô nắm tay thành nắm, lấy điện thoại từ trong giỏ ra, bấm một dãy số...

"Phải sở cảnh sát không ạ, tôi muốn báo án..."

Xe bỗng ngừng lại. Lệ Minh Vũ quay đầu nhìn cô, anh dường như không ngờ cô sẽ báo cảnh sát, ánh mắt anh lộ rõ kinh ngạc nhưng không màng giựt lấy điện thoại của cô.

"Tôi bị người khác giam trong xe không ra được. Loại xe là..." Tô Nhiễm nhìn anh, nói từng chữ từng lời với một bên khác trong điện thoại.

Lệ Minh Vũ hết sức nhẫn nại chờ cô báo cảnh sát xong. Rất lâu sau, anh không kìm được khẽ cười một tiếng.

"Còn không mở cửa sao?" Cô đứng đưng đối mặt với anh, "Cảnh sát gần tới rồi. Đến lúc đó vì chuyện này mà lên báo, nhất định rất ý nghĩa."

Anh nhú mày, mãi lâu sau cũng mở cửa như cô mong muốn.

Tô Nhiễm không nói tiếng nào liền mở cửa muốn xuống xe...

"Chẳng lẽ em không hiếu kỳ chút nào về chuyện nhà họ Hòa?" Giọng Lệ Minh Vũ lười nhác chọt vang lên phía sau cô.

Đề tài bất ngờ bỗng chốc xuất hiện trước mắt Tô Nhiễm, lưng cô thoáng cứng đờ, rồi thản nhiên nói, "Mọi chuyện của nhà họ Hòa từ lâu đã không còn liên quan đến tôi."

Vóc người cao lớn của Lệ Minh Vũ nhướng về trước, một cánh tay ôm vòng lấy cô, bàn tay anh phủ lên bàn tay đang vịn trên cửa xe của cô, nụ cười và lời nói nặng nề rơi vào tai cô, lưng cô như có như không mà tựa vào lồng ngực anh. Cô muốn né tránh nhưng anh lại càng ôm chặt hơn...

"Mọi người thường nói phụ nữ tuyệt tình còn tàn nhẫn hơn đàn ông. Nào ngờ nhờ tác giả lớn như cô Tô mà hôm nay tôi được lĩnh giáo cận kề một phen như vậy."

Không khó nghe ra ý cười đùa trong giọng nói của anh. Tô Nhiễm thầm điều chỉnh lại hô hấp. Quay đầu nhìn anh lần nữa, nụ cười với lúm đồng tiền nhẹ nhàng hiện lên trên gương mặt cô, nhẹ như nước nhưng đầy quyến rũ cám dỗ. "Trời sinh phụ nữ chung tình nhưng

chính vì đàn ông bạc tình mà trở nên tuyệt tình. Anh phải hiểu rằng, phụ nữ là động vật cảm tính. Khi đối mặt với lừa dối và tuyệt vọng, tình cảm của họ sẽ thành cực đoan. Đương nhiên khi không còn gì đáng để lưu luyến thì phải cư xử tuyệt tình. Đây cũng là thói quen bản năng tự bảo vệ bản thân của phụ nữ, giống như sự yêu thích hư vinh trời sinh ở đàn ông. Tuyệt tình, là ô dù tự nhiên che chắn cho phụ nữ."

"Không hổ là tác giả, ngay cả mẩu người cũng xuất khẩu thành thơ." Lệ Minh Vũ cười thản nhiên, "Nói vậy, em rất hận tôi?"

Tô Nhiễm nhìn anh như nhìn người ngoài hành tinh, cười, "Thật ngại quá. Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi. Tôi không hận bất cứ người nào cả, cũng không nghĩ mình sẽ đối xử tuyệt tình với ai. Đời người hết sức ngắn ngủi, tôi sẽ không vì thù hận luẩn quẩn trong lòng mà giày vò bản thân."

"Phải không? Lý lẽ biện luận đường đường chính chính của em suýt chút nữa ngay cả tôi cũng tin. Đã như vậy, đây là cái gì, hở?" Anh cười nhẹ bên tai cô, bàn tay khác chậm rãi xòe ra trước mắt cô...

Một chiếc bông ngọc trai đen ngọt ngào sáng lấp lánh dưới ánh đèn xe, bày ra trong lòng bàn tay anh nhưng lại đau đớn như kim châm vào mắt Tô Nhiễm.

Cô chờ người, theo bản năng sờ lên vành tai mình, không biết từ khi nào chỉ còn lại một chiếc đụn độc.

Bốn năm trước, khi ký vào thỏa thuận ly hôn, cô ra đi với bàn tay trắng. Cái gì cô cũng không lấy, nhưng chỉ mang đôi bông ngọc trai đen này theo mình. Suốt bốn năm qua, bất tri bất giác cô vẫn luôn mang nó bên cạnh. Còn tại sao cô lại thích đôi bông này như vậy, cô cũng không muốn mãi miết đuổi theo tâm tư của mình. Có lẽ, mang

nó theo để nhắc nhở bản thân, tình yêu là tai họa, đừng nên chạm vào, cũng đừng nên suy nghĩ đến nó.

"Nếu như tôi nhớ không lầm, đây là tôi tặng cho em." Giọng anh vang lên từ đằng sau, hết như âm thanh của ma quỷ.

Tô Nhiễm nhú mào, đưa tay muốn giặt lại...

Anh thu tay về, cười, "Muốn lấy? Đêm nay đến phòng làm việc của tôi mà lấy." Anh nhấn mạnh lời nói, từng chữ từng chữ như những viên ngọc rơi vào tai cô, "Bây giờ là một giờ sáng. Em còn thời gian cả ngày để chuẩn bị. Địa chỉ liên lạc của tôi có trên danh thiếp. Đêm nay, tôi chờ em."

"Tôi sẽ không đi." Tô Nhiễm chỉ cảm thấy lòng mình càng lúc càng lạnh.

Lệ Minh Vũ nở nụ cười, "Tô Nhiễm, sớm hay muộn gì em cũng phải cùng tôi ăn bữa khuya này."

Tô Nhiễm nghiêng chặt răng, rất lâu sau, cô lạnh lùng buông lời, "Anh đúng là đồ điên!" Nói xong, cô lập tức xuống xe, cố sức đóng cửa xe thật mạnh.

Lệ Minh Vũ không đuổi theo xuống, chỉ nhìn bóng lưng cô qua kiếng càng lúc càng xa. Nụ cười trên môi anh dần biến mất. Đôi mắt sâu thẳm càng thêm tĩnh lặng, âm u như bóng đêm, khiến người khác ngạt thở đến chết...

Nhìn Tô Nhiễm được cảnh sát đón đi, anh mới đạp chân ga, xe lướt như hỏa tiễn xuyên qua màn đêm.

Quyển 3 - Chương 16: Lâu rồi mới gặp

Hằng ngày, mặt trời đều mọc.

Ánh nắng rạng rỡ ngấm mình trong bầu trời xanh thẳm, những gợn mây trắng bông bành như nhúm bông xé nhuyễn tô vẽ cho nền trời rộng lớn. Mọi thứ vẫn tươi đẹp như thường ngày.

Tô Nhiễm uể oải ngồi trên bồn hoa. Cô mặc áo thun trắng đơn giản cùng quần jean thoải mái, đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu xanh bộ đội, còn tai thì đang đeo một tai nghe thật to. Phía sau cô chính là nhà thờ Đức Bà Paris. Lúc này, du khách tham quan không nhiều. Trên quảng trường, từng đàn bồ câu lớn đang bay lượn, con thì đập xuống kiếm ăn, con thì ríu rít gọi nhau.

Cô thoải mái ngẩng đầu, ánh nắng hôn lên vàng trán cô, gò má trắng mịn tằm mình trong ánh sáng rực rỡ, thuần khiết như gương mặt của em bé sơ sinh. Cô nhắm đôi mắt, hàng mi dài cũng khẽ đung đưa theo âm nhạc trong tai nghe, bình thản như một đứa trẻ.

Ở phía khác của nhà thờ Đức Bà Paris, một người đàn ông dừng chân đứng lại, ánh nắng bao bọc lấy thân hình cao lớn của anh ta. Bồ câu từ bên cạnh anh ta bay đi, anh ta nhìn Tô Nhiễm, thần sắc tràn ngập dịu dàng, nụ cười loáng thoáng hiện lên nơi ánh mắt, anh ta giơ máy chụp hình, điều chỉnh tiêu cự rồi chụp dáng vẻ đang đắm mình trong ánh sáng mặt trời của cô.

Sau khi chụp xong vài tấm hình, anh ta cười, khước mắt lại lơ đãng ngấm nhìn một bên khác rồi thoáng sững sốt, bỏ ngay ý định muốn

tiến lên trước.

Trên bồn hoa, Tô Nhiễm vẫn đang lười biếng nghe nhạc, nghe đến hăng say vui vẻ, một bàn tay to tháo tai nghe của cô xuống. Cô ngáy người, ngẩng đầu, "Diệp Lỗi?"

Là Tiêu Diệp Lỗi. Kể từ sau khi ly hôn, cô cũng không gặp anh. Vậy mà thoáng chốc đã bốn năm trôi qua, không ngờ anh lại bất ngờ xuất hiện trước mặt cô.

Thời gian như một lưỡi dao, bốn năm thời gian khắc họa đôi má anh càng thêm góc cạnh. Anh với dáng vẻ trẻ con từng có đã không còn, nếp nhăn khi cười cũng lộ ra sự trưởng thành và xốc vác.

Cuộc gặp này im hơi lặng tiếng, tự nhiên như hoa nở rồi tàn, tự nhiên cứ như hai người mỗi ngày đều gặp nhau như vậy.

"Có khỏe không?" Tiêu Diệp Lỗi đứng dưới ánh mặt trời, nhưng sự ngổ ngược trời sinh trong nụ cười vẫn không thay đổi.

Cảm giác thân thiết lâu ngày không gặp rung động nổi lòng Tô Nhiễm. Cô đứng dậy, xúc động tiến lên ôm anh, "Diệp Lỗi, sao lại là cậu? Sao cậu lại tới Paris?" Cô ngẩng đầu, niềm vui dâng trào trong ánh mắt, "Mẹ và chú Tiêu khỏe không? Còn cậu nữa, nhìn cậu xem, vóc dáng lại cao lên rất nhiều."

Tiêu Diệp Lỗi cao hơn cô rất nhiều. Ở cùng một chỗ với anh, cô càng thêm nhỏ nhắn đáng yêu.

Anh nhìn cô, ánh mắt cũng tràn trề ý cười, nhưng không buông cô ra, mà trái lại càng ôm cô thật chặt vào lòng.

Tô Nhiễm khẽ cười, lúc đầu cô không cảm thấy gì, nhưng sau đó

thấy anh không có ý buông cô ra, Tô Nhiễm cảm giác có gì đó không đúng. Cánh tay anh mạnh mẽ như một người đàn ông trưởng thành, hình như đã không còn giống bốn năm trước chịu không nổi một đòn nữa. Tâm tư cô hơi cảnh giác, định mở miệng thì lại nghe anh cúi đầu nói bên tai, "Tô Nhiễm, tôi rất nhớ chị. Bốn năm qua, tôi nhớ chị, nhớ đến sắp phát điên."

Tô Nhiễm sửng sốt, cô nghe lời nói của anh có phần không thích hợp, bất giác cô muốn đẩy anh ra, thì đã thấy gương mặt anh khoan khoái, nếp nhăn khi cười thoáng hiện trên môi, "Còn dì Vân nữa, dì suốt ngày đều nhắc đến chị. Tuy rằng chị hay gọi điện về nhà, nhưng dì vẫn rất nhớ chị."

Nỗi lo trong lòng cô cũng buông xuống, cô cười giơ tay đánh anh một cái, "Thằng quỷ nhỏ này nói chuyện phải lấy hơi sao?"

Cổ tay đang giơ lên của cô lại bị Tiêu Diệp Lỗi nắm nhẹ, anh mãi miết nhìn cô, ánh mắt thoáng trở nên nghiêm túc, "Tôi nói đều là sự thật."

Bốn năm hình như khiến mỗi người đều thay đổi rất nhiều.

Chính như Tiêu Diệp Lỗi bỗng xuất hiện trước mắt này đây, bộ dáng của anh làm cô vừa quen thuộc vừa xa lạ.

"Tôi biết cậu nói thật." Cô cười rút tay ra, vỗ nhẹ vai anh, ánh mắt cô hơi cô đơn, "Thực ra, tôi cũng nhớ mọi người lắm. Đúng rồi, cậu tới Paris khi nào? Sao không gọi trước cho tôi một cú điện thoại?"

"Bốn năm rồi chúng ta không gọi điện cho nhau. Tôi cho rằng, có thể chị đã quên tôi." Tiêu Diệp Lỗi buông cô ra, ngồi trên bồn hoa bên cạnh nhìn cô.

Tô Nhiễm cười nhẹ nhàng, ngồi cạnh anh, "Làm sao có thể? Chúng

ta là người thân mà." Nói rồi khẽ thở dài một hơi, cô khoác vai anh, nhưng phát hiện đã không thể ôm được anh như trước nữa, không kèm được mà lắc đầu, "Cậu thật sự đã trưởng thành."

"Người không lớn chính là chị. Đừng có lúc nào cũng ra vẻ chị gái với tôi. Trong mắt tôi, bốn năm qua, chị cũng không thay đổi mấy." Tiêu Diệp Lỗi quay đầu lại nhìn cô, kéo nhẹ tay cô qua, cánh tay anh từ phía sau ôm trọn cô vào lòng...

"Đôi khi, người thân cũng có thể ôm nhau như vậy."

Tô Nhiễm bị anh ôm vào lòng, cứ cảm thấy là lạ, muốn đứng dậy lại bị anh ôm càng chặt hơn.

"Diệp Lỗi..."

"Tôi tới Paris để giao lưu học tập, nhân tiện ghé thăm chị." Anh cắt ngang cô, bổ sung một câu, "Là dì Vân dặn dò kêu tôi qua xem chị có sút mẻ thiếu hụt gì không."

Tô Nhiễm đứng dậy, giã khỏi lòng anh, ngồi đối diện, "Diệp Lỗi, tôi ở đây rất tốt. À đúng rồi, cậu phải học mấy ngày? Bây giờ ở đâu?" Cô biết anh vẫn chọn nghề mà mình thích nhất, điều này rất tốt.

Tiêu Diệp Lỗi nhếch mày, "Tôi học xong rồi. Nhân lúc mấy ngày nay ở Paris, tôi định đi chơi rồi mới về. Tô Nhiễm, tôi ở chỗ chị được không?"

"Ở chỗ tôi?" Tô Nhiễm hơi sững sốt.

"Sao vậy, không tiện? Hay là..." Anh bỗng nhiên dí sát vào Tô Nhiễm, ánh mắt chăm chú nhìn cô, "Chị sống cùng bạn trai, sợ tôi làm phiền hai người?"

"Làm gì có chuyện đó? Đừng nói mò." Tô Nhiễm trừng mắt nhìn anh, thấy anh ra vẻ không tin, vội đầu hàng, "Được được được. Tôi muốn cậu đến ở còn không được sao? Đồ nhiều chuyện."

Tiêu Diệp Lỗi được như ý, bật cười.

Sau một lúc...

"Tô Nhiễm, chuyện Hòa Vy kết hôn với Lê Minh Vũ, chị nghe nói chưa?" Anh chợt hỏi.

Tay Tô Nhiễm cầm tai nghe run nhẹ, nụ cười trên môi thoáng cứng đờ. Hồi lâu sau, cô cười tươi hơn, "Chuyện của họ không liên quan đến tôi."

"Vậy chuyện nhà họ Hòa thì sao?" Tiêu Diệp Lỗi than nhẹ, "Tôi nghe nói tập đoàn Hòa Thị đổi chủ."

Hóa ra là sự thật.

Trái tim Tô Nhiễm đập nhanh một nhịp, nụ cười trên môi biến mất.

"Tô Nhiễm, chị không nhận được thư từ luật sư sao? Thông báo việc phân chia tài sản nhà họ Hòa." Tiêu Diệp Lỗi nghi ngờ nhìn cô.

"Có nhận." Cô nhìn xa xăm, "Lúc còn sống, ba đã lập di chúc. Sau khi ba qua đời, tài sản nhà họ Hòa và cổ phần tập đoàn Hòa Thị đều có phần của mẹ và tôi. Nhưng cậu biết, mẹ và tôi không hứng thú với những thứ thuộc về nhà họ Hòa. Ba đã không còn thì nhà họ Hòa cũng không còn quan hệ gì với tôi nữa."

Tiêu Diệp Lỗi hiểu rõ tính cách của cô, gật đầu, "Thế nhưng tôi nghe

nói. Hiện giờ người có thể và nắm nhiều cổ phần của nhà họ Hòa là Lê Minh Vũ, không phải Bạch Sơ Diệp hay Hòa Vy. Dưới nhiều trường hợp, tuy Hòa Vy là người đại diện Hòa Thị ra mặt, nhưng thực tế phần lớn quyền hạn đều bị thương hội khống chế. Chị không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Bị thương hội khống chế?

Thần sắc Tô Nhiễm phảng phất bối rối khó hiểu.

"Chị cũng cảm thấy kỳ quái phải không?" Tiêu Diệp Lỗi nhẹ giọng hỏi.

Tô Nhiễm trầm ngâm, lại nghĩ đến danh thiếp của Lê Minh Vũ, đột nhiên làm cô liên tưởng đến quan hệ giữa anh và thương hội, anh tranh cử bộ trưởng kinh tế, tự nhiên cũng sẽ qua lại gần gũi chặt chẽ với thương hội. Chuyện này có liên quan gì đến nhau hay không?

"Tô Nhiễm, chị nghĩ ra cái gì sao?" Anh thấp giọng hỏi.

"A, không có gì." Tô Nhiễm đè nén nghi hoặc nhấp nhô trong lòng, cười nhẹ, "Có lẽ cậu không hiểu Hòa Vy. Tuy nói chị ấy giỏi xã giao, nhưng chẳng qua chỉ nổi tiếng trong giới thời trang. Nếu bàn về sách lược và mưu kế trên thương trường, một cô gái như chị ấy sao có thể ứng phó nổi? Nhìn bề ngoài chị ấy rất mạnh mẽ và thành công, thực tế chị ấy cũng có lúc mệt mỏi. Nếu chị ấy đã kết hôn với Lê Minh Vũ, vậy dĩ nhiên sẽ giao gánh nặng nhà họ Hòa cho Lê Minh Vũ. Điều này rất bình thường."

"Chị chắc không?" Tiêu Diệp Lỗi lắc đầu không đồng ý, "Tô Nhiễm, tôi không đồng ý với suy nghĩ của chị. Biết đâu Lê Minh Vũ thật sự có âm mưu mà chúng ta không biết."

"Dù cho như vậy cũng không liên quan tới tôi." Cô nhìn anh, nụ cười

có chút miễn cưỡng, "Nhà họ Hòa là chuyện của Hòa Vy. Nếu tôi nhúng tay vào lần nữa, chị ấy sẽ càng hận tôi hơn, cần gì phải làm vậy? Thật ra chỉ cần người nhà họ Hòa có thể bình an, không nhất định phải vinh hoa phú quý như thế nào."

Tiêu Diệp Lỗi cười, "Cũng đúng, dù sao bây giờ chị cũng không phải người nhà họ Hòa, cũng không phải người nhà họ Lệ, mà là người...nhà họ Tiêu." Anh nói một lời mang hai lớp ý nghĩa, rồi dùng sức kéo cô qua, "Cho nên, họ thích dẫn vật nhau như thế nào là việc của bọn họ, không liên quan đến chị. Dù nhà họ Hòa thật sự có chuyện, cũng chỉ là 'người trong nhà đánh nhau'. Cuộc sống của chị không bị cuốn vào là tốt rồi."

Tô Nhiễm cười thản nhiên, ánh mắt lại hơi suy tư.

Cô muốn trải qua cuộc sống đơn giản bình thường nhất, nhưng người đàn ông đó... Sự xuất hiện lần nữa của anh có thể phá tan yên ổn của cô hay không? Anh rốt cuộc có mục đích gì? Còn có lời mời đêm nay của anh...

"Chị nghĩ gì vậy?" Tiêu Diệp Lỗi huých cô.

"Không có gì. Chỉ đang nghĩ làm tiệc tẩy trần cho cậu như thế nào. Tuy rằng có hơi muộn." Cô cười, cố định thần lại.

"Đúng rồi nha." Tiêu Diệp Lỗi cười nhìn cô, "Ai nói là muộn? Không muộn chút nào hết. Nghe nói chị bán bản quyền sách được lắm. Hôm nay, tôi phải ăn một bữa no nê mới được."

"Được thôi. Cậu muốn ăn gì, tôi mời." Giọng nói Tô Nhiễm thoải mái nhẹ nhõm.

Tiêu Diệp Lỗi cười kéo cô dậy, "Đương nhiên là một bữa tiệc hoành

tráng kiểu Pháp rồi, càng mắc càng tốt. Đi thôi."

Hai người rời khỏi quăng trường.

Người đàn ông đứng ở một góc khác của quảng trường luôn dõi theo bóng lưng Tô Nhiễm, thấy hai người đã đi xa, anh ta cũng đành cười bỏ đi.

----- hoa lệ phân cách tuyến -----

La Tour'd Argent

Đây là một nhà hàng tọa lạc tại Quaide la Trounelle, tiếng tăm vang lừng trên toàn thế giới. Nhà hàng nổi tiếng nhất với mười tám món vịt, mùi vị thơm ngon vô cùng từng khiến Charles Chaplin, nhiều vị tổng thống, thủ tướng Pháp, và tổng thống Mỹ Roosevelt, Truman, Eisenhower, Kennedy cho đến Nixon đến ăn. Nhà hàng này còn được dịch là "Tòa tháp bạc", có nghĩa là sáng chói.

Toàn bộ quá trình dùng cơm, Tiêu Diệp Lỗi vẫn ăn nhưng lại chẳng cảm nhận được mùi vị gì. Suốt bữa ăn, anh hầu như chỉ cau mày nhìn cô bé ngồi bên cạnh Tô Nhiễm, cộng thêm Mộ Thừa không biết từ đâu mọc ra.

So với Tiêu Diệp Lỗi đang khó chịu, Mộ Thừa từ đầu đến cuối luôn dịu dàng như nước. Hai kiểu tính cách đàn ông này đều là kiểu khiến phụ nữ khó chống lại nhất. Một người nhiệt tình như lửa, một người ấm áp chất phác như nước. Song hai kiểu tính cách này vẫn có điểm tương tự nhau. Đó chính là một khi đã nhìn trúng cái gì thì nhất định phải có cho bằng được, còn chưa đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua.

Mộ Thừa chọn một chai rượu vang đỏ lâu năm. Rượu vang vừa khai,

nhân viên phục vụ bên cạnh rót rượu vào từng ly đặt giữa ba người. Mộ Thừa nhanh chóng lấy ly rượu trước mặt Tô Nhiễm để trước mình, rồi đem một cốc sữa nóng đặt trước mặt cô.

Tô Nhiễm khẽ mỉm cười, "Hôm nay vui vẻ như vậy, uống một chút cũng được mà."

"Em là bệnh nhân của anh, anh nói không thể uống là không thể uống." Mộ Thừa chau mày nói, rồi cầm lấy ly rượu, nhìn Tiêu Diệp Lỗi, "Ly này tôi thay Tiểu Nhiễm mời cậu. Coi như là tẩy trần cho cậu. Hy vọng mấy ngày nay, cậu đi chơi vui vẻ."

Tiêu Diệp Lỗi nhếch miệng, khẽ cụng ly, rồi hai người cùng uống một ngụm rượu vang đỏ.

"Bác sĩ Mộ đối với bệnh nhân nào cũng đều quan tâm như vậy sao?" Tiêu Diệp Lỗi lắc nhẹ rượu vang đỏ trong ly, sau đó mới để xuống. "Theo tôi thấy, hình như bác sĩ Mộ quan tâm hơi quá rồi."

"Diệp Lỗi..." Tô Nhiễm khẽ kêu anh. Sao anh lại như vậy, sao lại nhìn Mộ Thừa như nhìn kẻ thù. Từ lúc gặp mặt đến bây giờ, anh cứ tỏ vẻ khó chịu với người ta.

Hôm nay, cô vốn không định mời Mộ Thừa, nhưng vừa lúc anh gọi điện, lại nghe nói Diệp Lỗi tới, anh chủ động hẹn gặp ở nhà hàng này. Không ngờ Diệp Lỗi...

Cách Lạc Băng ngồi bên cạnh nhéo lên tiếng, "Cậu Diệp Lỗi, ba con rất thích mẹ Tô Nhiễm nha."

Sắc mặt Tiêu Diệp Lỗi tối sầm.

Tô Nhiễm nghe xong, vội nói: "Băng Nụ, ăn cái này đi con."

Cách Lạc Băng gật đầu, ăn một miếng khoai tây nghiền thật to. Cô bé rất thích ăn khoai tây nghiền ở nhà hàng này.

"Còn tôi cho rằng bác sĩ nhớ kỹ bệnh tình của bệnh nhân là đạo đức cơ bản của nghề nghiệp." Mộ Thừa không hề phủ nhận lời nói của Cách Lạc Băng, cười điềm đạm, "Dạ dày của Tiểu Nhiễm không khỏe, phải hết sức chú ý mới được."

"Bác sĩ Mộ, suy nghĩ của tôi bất đồng với anh." Tô Diệp Lỗi cau mày cười, "Cuộc sống ngăn ngui, cứ thuận theo tự nhiên, thích cái gì thì thử cái đó. Rượu vang đỏ không giống rượu mạnh. Nó làm từ quả nho, loại trồng trên hai mươi lăm năm, rễ cây cắm rất sâu vào lòng đất, hấp thụ nhiều khoáng chất và nguyên tố vi lượng. Rượu nho lên men từ loại trái này là có giá trị dinh dưỡng nhất. Chai rượu mà chúng ta đang uống bây giờ hội đủ điều kiện này. Anh là bác sĩ, hẳn là nắm được trong rượu vang đỏ chứa nhiều axit amin, khoáng chất và vitamin. Những chất dinh dưỡng này, cơ thể con người cần phải được bổ sung và hấp thụ thêm. Tôi không cho rằng rượu vang đỏ có hại với Tô Nhiễm. Nếu tôi là anh, tôi tuyệt đối sẽ chiều theo ý muốn của Tô Nhiễm, cho cô ấy uống thứ cô ấy thích."

Mộ Thừa nghe vậy, nụ cười càng rộng hơn, "Cậu Tiêu không hổ danh là nhà nghiên cứu thực vật học. Tôi thường nghe Tô Nhiễm nhắc đến cô ấy có một cậu em trai xuất sắc đến cỡ nào. Hôm nay được gặp quả thực làm tôi mở rộng tầm nhìn. Chỉ thành phần một chai rượu vang đỏ mà đã nghiên cứu thấu đáo như vậy. Chỉ có điều đứng trên góc độ bác sĩ như chúng tôi để đánh giá, rượu vang đỏ tuy thành phẩm từ quá trình lên men tự nhiên, nhưng hàm lượng đường trong nho chuyển hoá thành cồn khi lên men thường từ mười phần trăm đến mười ba phần trăm. Vì lẽ đó mà nói, rượu vẫn là rượu, cứ nên uống ít thì tốt hơn."

Tiêu Diệp Lỗi nhìn Mộ Thừa, cười rồi chinh anh, "Anh sai rồi. Tô Nhiễm chỉ là chị gái trên danh nghĩa của tôi."

Trên bàn ăn rõ ràng đang có chiến tranh ngầm giữa hai người đàn ông.

Thế nhưng, Tô Nhiễm chỉ chú ý đến Cách Lạc Băng ngồi bên cạnh, vừa rồi cô bé không cẩn thận làm dính khoai tây nghiền trên váy, cô kéo cô bé qua, ngẩng đầu nói với hai người, "Tôi dẫn Cách Lạc Băng đi toilet rửa sạch. Mọi người cứ ăn trước."

Thấy cô đi xa, nụ cười của Tiêu Diệp Lỗi cuối cùng cũng biến mất, anh nói thẳng: "Anh thích cô ấy?"

Mộ Thừa buông ly rượu, hơi dựa người về sau, "Phải, tôi thích cô ấy."

"Tôi nói rồi, cô ấy chỉ là chị gái trên danh nghĩa của tôi." Ánh mắt Tiêu Diệp Lỗi kiên quyết, nhấn mạnh lần nữa.

"Thì sao? Vừa rồi tôi đã nói, rượu là rượu, coi như là làm từ trái cây nguyên chất thì vẫn chỉ là rượu. Mãi mãi cũng không thể thành nước trái cây." Mộ Thừa trầm tĩnh từ tốn nói, ngay cả nụ cười cũng dịu dàng. "Nhưng mà sức khỏe của Tô Nhiễm đã quyết định cô ấy không thể đựng vào rượu được."

Tiêu Diệp Lỗi hiểu ý của anh, cười khẩy một tiếng, "Bác sĩ Mộ, để tôi chích trước cho anh một mũi tiêm dự phòng. Tô Nhiễm là của tôi, tôi tuyệt đối không buông tay."

"Thật trùng hợp. Tôi cũng nghĩ như vậy." Nụ cười trên môi Mộ Thừa càng tươi hơn, bình tĩnh nhưng lại lộ rõ sự cương quyết.

— — — — — hoa lệ phân cách tuyến — — — — —

"Diệp Lỗi, sao cậu mang ít đồ vậy? Quần áo cũng chỉ có vài cái. Hay là ngày mai tôi dẫn cậu đi mua thêm nha?" Về đến nhà, Tô Nhiễm bận rộn sắp xếp đồ đạc dùm anh, thấy anh mang quá ít đồ, cô không kìm được mà cắn nhần.

"Tô Nhiễm, tôi không phải trẻ con." Phía sau, giọng Tiêu Diệp Lỗi không vui.

Tô Nhiễm quay đầu lại, cô chỉ cảm thấy ngại ngùng.

Tiêu Diệp Lỗi vừa tắm xong, cả người anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm rồi đi ra, nước còn đọng lại dọc theo bả vai săn chắc của anh chậm rãi chạy xuống, phác họa cơ bắp cường tráng hết sức hoàn mỹ, làn da khỏe mạnh màu lúa mì sáng bóng dưới ánh đèn như thần mặt trời, hai chân thon dài hữu lực không chút nào che lấp mà đứng trước mặt cô.

Tô Nhiễm bất giác thấy gượng gạo, cúi đầu lục đồ trong giỏ của anh, "Áo ngủ đâu? Cũng không mang?"

Còn chưa kiểm xong, cô liền bị Tiêu Diệp Lỗi kéo qua, anh cười cười, "Tôi không quen mặc áo khi ngủ."

"Vậy..." Tô Nhiễm chỉ cảm thấy anh đứng quá gần, cô lui về sau một bước. Anh không thể cứ lúc ẩn lúc hiện như vậy trong phòng, thân hình cao to trước mắt này đã đủ chứng minh anh không còn là một đứa trẻ. Cơ thể này hoàn toàn là của người đàn ông trưởng thành.

"Yên tâm, ngày mai tôi đi mua. Bằng không để một tác giả lớn như chị thấy hết vóc người của tôi, chẳng phải là quá thiệt thòi cho tôi sao." Tiêu Diệp Lỗi biết cô xấu hổ, khéo léo thay đổi bầu không khí.

Tô Nhiễm bật cười, đấm mạnh vào ngực anh, "Phải rồi phải rồi. Cậu bị thiệt thòi, mau vào phòng nghỉ đi."

Tiêu Diệp Lỗi gật đầu, nhìn thật sâu vào mắt cô rồi xoay người đi tới phòng dành cho khách, nhưng tới cửa phòng thì dừng lại như có chút suy nghĩ nhìn Tô Nhiễm.

"Làm sao vậy?" Thấy anh nhìn mình, Tô Nhiễm hỏi.

"Chị không đi nghỉ ư?" Tiêu Diệp Lỗi nhìn lướt qua đồng hồ trên tường, đã khuya lắm rồi.

Hôm nay, Tô Nhiễm rất lạ. Anh nhớ rõ Tô Nhiễm trước đây không thích đi dạo phố nhưng hôm nay ăn xong bữa tối, cô không chỉ kéo anh đi dạo ngắm cảnh đêm Paris mà còn đi xem phim xuất khuya, giống như đang xua đuổi thời gian qua mau.

Chuyện này không giống tác phong của cô.

Tô Nhiễm theo bản năng nhìn thoáng qua đồng hồ, "À, tôi đi ngủ ngay đây."

Tiêu Diệp Lỗi chăm chú nhìn cô hồi lâu, dựa thẳng người vào cửa, "Có phải chị có chuyện gì không?"

Tô Nhiễm ngây ngẩn, rất lâu sau mới nói, "Tôi nào có việc gì. Được rồi, ngày mai cậu không làm gì hết, tôi dẫn cậu ra ngoài chơi. Còn nữa nha, quần áo của cậu ít quá, chúng ta đi..."

"Tô Nhiễm, có phải bốn năm trước còn chuyện gì mà tôi không biết không?" Tiêu Diệp Lỗi mở miệng cắt ngang lời cô, vẻ mặt chuyển thành nghiêm túc.

Trái tim cô chấn động nhẹ. Chuyện bốn năm trước, người biết chỉ có một mình Tô Ánh Vân.

"Diệp Lỗi, hôm nay cậu làm sao vậy? Mọi chuyện của tôi cậu đều biết mà." Cô mỉm cười.

Tiêu Diệp Lỗi ngờ vực.

"Được rồi mà, cậu mau đi nghỉ đi." Tô Nhiễm sợ anh hỏi thêm, vội đứng dậy, "Tôi cũng muốn đi nghỉ, mệt quá rồi."

"Ngày mai, tôi hẹn bạn học đi tham quan triển lãm thực vật. Hơn một giờ tôi mới về, lúc đó tôi sẽ gọi cho chị." Tiêu Diệp Lỗi nói.

"Được." Tô Nhiễm gật đầu.

Khi cô sắp vào phòng, Tiêu Diệp Lỗi đột nhiên cất giọng nói, "Chị còn yêu anh ta không?"

Bàn tay cô đặt trên cửa bỗng ngừng lại, cô dừng bước, nụ cười cũng đông cứng.

"Chị còn yêu anh ta không? Chị còn yêu Lê Minh Vũ không?" Lần này, giọng anh hạ thấp hơn.

Anh biết rõ, bốn năm trước đối với tình cảm cô cố chấp đến cỡ nào, bốn năm sau thì sao? Đằng sau nụ cười của cô có phải vẫn còn che giấu anh điều gì nữa không?

Tô Nhiễm quay đầu lại, đôi mắt khẩn trương nhìn anh, nói nhỏ, "Không yêu." Đã từng yêu, đã từng tổn thương, đã từng đau khổ, cho nên cô đã tỉnh rồi. Tình yêu đơn phương rất thống khổ. Đến cuối

cùng cô mới phát hiện thực ra bản thân cô không chịu đựng nổi thống khổ như vậy.

Kỳ thực ngay từ đầu tình yêu này đã được định trước đầy đau khổ và dày vò.

Cô yêu anh, yêu đến tuyệt vọng, nhưng cô vẫn chờ mong.

Đến tận khi tự tay anh bẻ gãy đôi cánh của cô, để cô mất hết năng lực làm vợ, cô đã khóc, cô đã đau thương.

Yêu Lê Minh Vũ là một chuyện đau đớn giày xé tâm can. Trừ phi bạn đã chuẩn bị đến chuyện sinh tử trong cuộc đời thì hãy dấn thân vào yêu. Chính vì ban đầu cô chưa chuẩn bị tốt nên thiếu chút nữa cô đã đánh mất cả tính mệnh.

Ngày hôm nay, cô không còn muốn yêu nữa. Cứ như vậy, lẳng lặng trải qua mỗi một ngày là tốt rồi.

Tiêu Diệp Lỗi nhìn bóng lưng cô khuất dần, đôi mắt anh tràn đầy đau đớn...

Màn đêm tĩnh mịch đến đáng sợ.

Tô Nhiễm về phòng ngủ, ôm chân ngồi trên giường. Kim đồng hồ trên đầu giường tích tắc tích tắc trôi qua. Ánh trăng êm dịu ngoài cửa sổ chiếu sáng gò má nhợt nhạt như gấm như lụa của cô.

Nhớ tới lời nói lúc rạng sáng của Lê Minh Vũ, trái tim cô dần thấy hoảng sợ. Cô không dựa theo địa chỉ trên danh thiếp mà tìm anh, anh có thể làm ra chuyện gì hay không?

Khi kim đồng hồ chỉ đến một giờ sáng, cô cầm lấy điện thoại, cần

răng bấm một dãy số.

Một lúc sau, điện thoại truyền đến giọng lười nhác của Guerlain từ chỗ khác.

"Guerlain, hôm nay có chuyện gì xảy ra không?" Cô thấp thỏm lo âu hỏi.

"Không có. À, phải rồi, hôm nay anh Đồng gọi điện tới nói, muốn tìm một ngày chính thức ký hợp đồng hợp tác. Còn có..." Guerlain ngáp một cái thật to, nói tiếp: "Nói Hòa Thị có ý muốn rót thêm tiền, nhưng chuyện này cần phải tìm thời gian cụ thể để bàn bạc. Chị nói mọi người có chuyện gì xảy ra vậy? Đều hơn nửa đêm mới gọi điện. Đầu tiên là anh Đồng, bây giờ là em..."

"Em chỉ hỏi một chút. Không có gì nữa, chị nghỉ ngơi đi." Tô Nhiễm sợ Guerlain dong dài, vội cắt ngang cô, nói vài câu rồi cúp máy.

Cô mệt mỏi dựa vào đầu giường, thần sắc đầy nghi ngờ.

Lệ Minh Vũ, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Quyển 3 - Chương 17: Đâu đâu cũng thấy uy hiếp

Một chỗ khác ở thành phố.

Trong một cao ốc to lớn, chỉ còn một căn phòng sáng đèn.

Người đàn ông ngồi trên ghế da, ngón tay anh ta kẹp thuốc lá, gạt tàn trên bàn từ lâu đã đầy tràn tàn thuốc. Bóng đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ xuyên thấu qua cửa thủy tinh, chiếu lên ánh mắt cô độc lạnh lẽo của anh ta.

Người đàn ông lặng lẽ ngồi nghe thời gian tích tắc trôi qua như trái tim anh ta.

Điếu thuốc cháy đến phần cuối, đốt tới đầu ngón tay anh ta, run nhẹ rồi đầu thuốc rơi xuống.

Đồng Hựu gõ cửa đi vào, thấy vậy, khẽ nói, "Anh Lệ, sao anh còn chưa đi nghỉ nữa ạ?"

"Mấy giờ rồi?" Lệ Minh Vũ trầm thấp hỏi, gơ tay lấy thêm một điếu thuốc, giọng anh nghe đầy mệt mỏi.

"Gần ba giờ sáng rồi ạ. Anh Lệ, sáng mai anh còn phải họp." Đồng Hựu không biết vì sao anh luôn ngồi đợi ở phòng làm việc mà không đi nghỉ, anh đã ngồi đây suốt mấy tiếng đồng hồ.

Suy nghĩ một chút, Đồng Hựu nói thêm: "Nếu không chúng ta hoãn hội nghị ngày mai lại ạ?"

"Không cần, cứ hợp như thường lệ." Lệ Minh Vũ thản nhiên nói, anh hít một hơi thuốc rồi phả ra, khói thuốc lượn vòng trong không trung cuốn lấy cơ thể anh dần tan đi.

Đồng Hựu thấy vậy bước lại, nhưng thấy trên bàn anh bày ra một quyển "Hào môn kinh mộng", khẽ thở dài một hơi, "Anh Lệ, anh...không phải đang chờ phu nhân chứ ạ? Chị ấy chắc không tới đâu."

Anh chỉ biết hai người này đã được định trước phải dây dưa cùng nhau.

"Câu đi nghỉ đi." Không ngờ, Lệ Minh Vũ không giận, giong tay ý bảo Đồng Hựu đi nghỉ.

Đồng Hựu đứng yên, không nhúc nhích.

Lệ Minh Vũ xoay người, liếc mắt nhìn anh, "Sao vậy, còn việc khác?"

Sắc mặt Đồng Hựu do dự, chần chờ rồi khẽ nói, "Cô Hòa, cô ấy..."

"Cô ta lại làm loạn?" Anh nhếch miệng, thờ ơ nói, ngón tay anh lướt qua bìa sách, vuốt nhẹ trên tên tác giả.

"Anh Lệ, anh thật sự không thể cứ như vậy. Anh càng thế này, cô Hòa lại càng quá đáng." Đồng Hựu có vẻ hơi bức xúc.

"Mặc kệ cô ta, cô ta muốn cái gì tôi rõ, không đáng bận tâm." Ngỡ khí Lệ Minh Vũ trầm tĩnh dừng dừng như thường, khép sách lại, chỉ vào nó, "Sách này cậu xem chưa? Viết cũng không tệ."

Đồng Hựu bất đắc dĩ thở dài, "Em xem rồi, nhưng em không biết phu

nhân biết được đến đâu. Tình tiết viết trong đây đều là chuyện xảy ra với nhà họ Hòa, thậm chí còn có những chuyện xảy ra suốt bốn năm qua. Chị ấy làm sao biết được? Anh Lệ, chuyện này rất bất lợi với anh."

"Đúng vậy, Tô Nhiễm càng lúc càng khiến tôi nhìn cô ấy với con mắt khác xưa. Tôi cũng rất muốn biết sao cô ấy lại biết được nội tình." Lệ Minh Vũ bình thản nói, hút một hơi rồi nói thêm: "Nhưng tiểu thuyết đầu sao cũng là tiểu thuyết. Tình tiết hư cấu vẫn rất nhiều."

"Thực ra..." Đồng Hựu muốn nói lại thôi.

"Cậu nói đi."

Đồng Hựu liếm môi, "Thực ra phu nhân, chị ấy thật sự rất yêu anh. Sao anh không kể với chị ấy những chuyện đã xảy ra. Hòa Thị vốn là..."

"Được rồi Đồng Hựu, có một số việc nói nhiều chẳng có lợi gì." Lệ Minh Vũ đứng dậy, vóc dáng cao lớn ánh lên cửa sổ sát sàn, đôi mắt thoáng lạnh lẽo, thản nhiên nói, "Không phải người nào cũng đáng để tin. Thế giới này vốn đầy rẫy lừa dối, một thế giới xen lẫn lợi ích và lừa dối, con người một khi đã quen bị lừa dối thì chẳng còn cách nào để tin tưởng vào cuộc đời nữa."

Đồng Hựu nhìn anh, ánh mắt ngưng trọng mà xót xa.

Lệ Minh Vũ xoay người, hai tay anh chống trên cửa sổ, bóng lưng cường tráng mãi mãi đều cô độc như vậy.

Ánh mắt anh nhìn bóng đêm dưới cửa sổ dần hiện ra cô đơn trống trải...

— — — hoa lệ phân cách tuyến — — — —

Tô Nhiễm ngủ thẳng đến trưa, tối qua cô trằn trọc cả đêm, hầu như trời gần sáng cô mới ngủ.

Cô gõ cửa phòng dành cho khách nhưng không ai trả lời, biết Tiêu Diệp Lỗi đã ra ngoài. Cô rót một cốc nước trái cây, uể oải ngồi trên sofa, còn chưa kịp uống, điện thoại cô đã đổ chuông. Cô nghe máy, là Cách Lạc Băng.

Một chỗ khác trong điện thoại, giọng nói cô bé ngọt ngào như kem, nũng nịu nói, "Mẹ Tô Nhiễm, mẹ tới căn tin cạnh nhà trẻ tìm con được không?"

Tô Nhiễm sửng sốt, "Băng Nụ, sao con lại tới căn tin? Ai dẫn con đi?"

"Chú ạ, con không biết chú nhưng chú biết con, còn nói là biết mẹ nữa."

"Chú? Là chú hôm qua con gặp phải không?" Cô khó hiểu, muốn hỏi thêm nhưng bên kia đã cúp điện thoại.

"Alô?" Cô hoang mang.

Không phải Tiêu Diệp Lỗi, anh không thích trẻ con. Hơn nữa, anh cũng không cần đi gặp Băng Nụ. Trời ơi, chẳng lẽ Băng Nụ bị kẻ xấu bắt cóc?

Cô vội vàng gọi điện cho Mộ Thừa, trợ lý nghe máy nói anh đang mổ cho bệnh nhân.

Tô Nhiễm không có thời gian do dự, gấp rút mặc quần áo rồi ra cửa.

Căn tin nhà trẻ.

Vẫn chưa đến buổi trưa nên có rất ít người.

Trước mặt Cách Lạc Bằng bày đủ loại kem thơm ngon, cô rướn mắt nhìn người đàn ông cao lớn dẫn mình ra đây, để kem sang một bên, "Cháu làm sao tin chú biết mẹ biết mẹ Tô Nhiễm của cháu? Chú cúp điện thoại như vậy là không lịch sự."

"Mẹ Tô Nhiễm? Cô ấy là mẹ ruột của cháu?" Người ngồi đối diện không phải ai khác, chính là Lệ Minh Vũ. Nghe cô bé nói vậy, anh hơi nhướng người ra trước, quan sát cô bé ăn đến miếng dính đầy kem.

Mắt Cách Lạc Bằng xoay vòng, nghiêng đầu, "Đương nhiên, mẹ Tô Nhiễm chính là mẹ cháu."

Anh nheo hai mắt, "Vậy ba cháu là ai?"

"Hừ, sao cháu phải nói với chú? Cháu không biết chú là người tốt hay người xấu." Cách Lạc Bằng làm mặt quỷ nhìn anh, tỏ thái độ không phối hợp.

Lệ Minh Vũ bật cười, cầm khăn lau miệng cho cô bé, nói, "Vậy đi, cháu nói cho chú biết tất cả mọi chuyện liên quan đến Tô Nhiễm. Chú mời cháu ăn kem, muốn ăn bao nhiêu cũng được. Cháu chịu không?"

Cách Lạc Bằng nhếch mày trợn mắt nhìn anh, cô bé nhăn mũi, chăm chú nhìn anh cả buổi rồi chợt thốt lên, "Có phải chú muốn dẫn mẹ Tô Nhiễm đi không? Không cho cháu gặp mẹ nữa?"

Lệ Minh Vũ hơi sững sốt, lập tức cong môi, "Phải."

"Chú là sói xám [1] ! Là người xấu! Cháu không để chú dẫn mẹ Tô Nhiễm đi đâu? Hừ!" Cách Lạc Băng chột hét to với anh, cô bé giận đến đỏ mặt.

[1] Sói xám: là hình ảnh thường gặp trong truyện dành cho thiếu nhi, thường diễn tả cái xấu như tham lam, độc ác, gian xảo,...

Lệ Minh Vũ ngõ ngàng, điều chỉnh tư thế ngồi một chút, nói: "Thực ra cháu không nói, chú cũng biết ba cháu là ai."

"Cháu mới không tin." Cách Lạc Băng chu miệng.

"Nếu chú đoán sai, vậy chú mời cháu ăn hết toàn bộ kem có ở đây. Nhưng nếu chú đoán đúng, sau này cháu không được phép gọi Tô Nhiễm là mẹ nữa, biết chưa?" Lệ Minh Vũ nói nhẹ nhàng.

Cách Lạc Băng nghiêng đầu, trợn mắt nhìn anh rất lâu, "Được, vậy chú nói ba cháu là ai?"

Lệ Minh cong môi, "Ba cháu là Mộ Thừa, phải không?"

"Băng Nụ, con..." Tô Nhiễm nói đến phân nửa, nhìn thấy người đàn ông nhàn nhã ngồi đối diện Cách Lạc Băng, cô ngạc nhiên kinh hãi, giọng cô đột ngột im bật.

Tô Nhiễm tuyệt đối không nghĩ tới người dẫn Băng Nụ đi lại là Lệ Minh Vũ. Suốt dọc đường đến đây, cô nghĩ đủ mọi tình huống có thể xảy ra, hầu như chỉ cần có một chút khả năng thì cô đều nghĩ tới nhưng lại bỏ sót Lệ Minh Vũ.

Người trong căn tin không nhiều nên vừa vào cửa cô liền nhìn thấy anh nhàn nhã ngồi đối diện Băng Nụ đang ăn kem. Thấy cô tới, cô

bé vui mừng dốc sức vẫy tay với cô.

Tô Nhiễm chôn chân tại chỗ cả phút đồng hồ. Cô chưa bao giờ tưởng tượng hình ảnh Lê Minh Vũ ở chung với trẻ con là thế nào. Bốn năm trước, cô yêu anh mù quáng, nhưng lại không hiểu tý nào về con người anh. Con người anh như một ẩn số gây khó dễ cho người khác, khiến người khác không còn cách nào khác ngoài việc miệt mài đi tìm hiểu anh thực ra là người như thế nào.

Ánh mặt trời cháy tràn trên bờ vai Tô Nhiễm, đôi mắt khẩn trương và khiếp sợ của cô lọt vào tầm mắt anh, bờ môi mỏng của anh không kèm được mà thoáng nhếch lên. Bộ dáng của cô làm anh nhớ tới bốn năm trước. Khi đối mặt với anh, lúc nào cô cũng như một con thỏ nhỏ nhẩn đang hoảng sợ. Đôi mắt trong vắt xinh đẹp của cô vừa rục rở lại vừa như đang vùng vẫy. Có một điều anh không hiểu chính là rõ ràng anh chán ghét nhưng suốt bốn năm qua, mỗi khi nằm mơ anh vẫn luôn nhớ kỹ bộ dáng này của cô, ngay cả hình ảnh cô bất lực đêm hôm đó vẫn luôn cào xé trái tim anh.

Đêm hôm đó cô nhìn qua cũng nhỏ nhẩn thế này, cô như một đứa bé rơi xuống nước, hai tay chỉ biết ôm chặt cổ anh, đau đớn mà bấu chặt tay vào bả vai rắn chắc của anh, tiếng khóc thầm của cô, ngâm nga rên rĩ của cô, thờ gập của cô, tất cả mọi thứ đều đan xen vào nhau xuất hiện trong giấc mơ của anh.

Ánh mắt Lê Minh Vũ tối sầm, anh dựa người vào ghế, nhìn Tô Nhiễm đầy suy tư.

Tô Nhiễm hiểu cái gì nên tới vẫn phải tới, anh là kiểu đàn ông có thù tất phải báo. Quả nhiên, anh không ra tay với cửa hàng của Guerlain nhưng lại bắt đầu quấy rối những người xung quanh cô.

Cô thầm hít sâu một hơi, chống lại ánh mắt anh, bước lên ôm Băng

Nụ, khẽ nói: "Băng Nụ, không phải mẹ đã từng dặn con không được tùy tiện nói chuyện với người lạ, càng không được tùy ý đi theo người lạ sao? Sao con không nghe lời mẹ?"

"Con không có đi lung tung, là sói xám nói biết mẹ Tô Nhiễm nên con mới đi theo." Băng Nụ càng nói càng nhỏ, cô bé sợ Tô Nhiễm nổi giận.

"Sói xám?" Tô Nhiễm sững sờ.

Cách Lạc Băng chỉ Lệ Minh Vũ, "Chính là chú ấy. Chú ấy nói muốn dẫn mẹ đi, không cho con gặp mẹ Tô Nhiễm nữa."

Tô Nhiễm ngạc nhiên nhìn người đàn ông đối diện, tuy trẻ con đôi khi sẽ cường điệu lên nhưng cốt lõi là chuyện đó vẫn có thật không phải hư cấu. Những lời này quả thực dọa cô sợ vô cùng.

Lệ Minh Vũ cười một nụ cười đầy bí hiểm.

"Anh Lệ, rốt cuộc anh muốn như thế nào?" Cô ôm chặt Cách Lạc Băng, nhìn anh hỏi.

Đôi mắt Lệ Minh Vũ trầm tĩnh lướt qua gương mặt cô rồi đến khuôn mặt Cách Lạc Băng đang tức giận trừng mắt nhìn anh, vóc người cao lớn hơi nhoài về trước, "Cô bé, vừa rồi không phải chúng ta đã đánh cuộc với nhau sao. Chỉ cần chú đoán đúng tên ba cháu thì sau này cháu sẽ không gọi mẹ Tô Nhiễm nữa?"

Trái tim Tô Nhiễm đập nhanh một nhịp.

Khuôn mặt Cách Lạc Băng liền ảm ức, nghẹn ngào rồi bật khóc, cô bé cố sức ôm chặt Tô Nhiễm, "Không chịu. Mẹ Tô Nhiễm là mẹ. Hu hu."

"Anh Lê, anh quá đáng lắm." Tô Nhiễm không biết xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng hai người này không hợp nhau.

"Quá đáng? Tôi cho rằng người lỡ hẹn mới là người quá đáng nhất." Lê Minh Vũ cười, khế nói. Anh cầm chiếc cốc bên cạnh, tự mình rót nước cam vào cốc rồi bất ngờ đặt trước mặt Tô Nhiễm. Động tác của anh tỏ ra hết sức tự nhiên.

Tô Nhiễm chỉ biết người này chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Mấu chốt là cô thật sự không biết mình đã đắc tội gì với anh? Cô là cuộc sống đã qua của anh, anh không phải cũng có cuộc sống riêng của mình rồi sao? Nước sông không phạm nước giếng, vì cái gì mà phải khuấy trộn vào nhau?

"Uống chút nước cam cho đỡ sợ. Em yên tâm, tôi sẽ không làm gì trẻ con. Huống chi..." Nụ cười luôn hiện trên môi Lê Minh Vũ, giọng điệu anh nghe cực kỳ nhẹ nhàng, "Cô bé này không phải con ruột của em. Tôi càng không cần phải gây khó dễ."

Tô Nhiễm nắm chặt tay, một câu nói thơ ơ châm vào trái tim cô thật đau.

Cô lẽ ra đã có con của mình. Đứa bé đó có thể vẫn còn nếu không phải vì anh tuyệt tình, con của cô cũng sẽ được chạy được nhảy như Cách Lạc Băng. Hôm nay anh tới đây rốt cuộc là vì cái gì, chỉ để hỏi thăm đứa bé này có phải con của cô hay không?

Thấy ánh mắt cô u oán, Lê Minh Vũ cau mày khó hiểu, nhưng anh lại nhanh chóng che giấu cảm xúc, nhìn Cách Lạc Băng lần nữa, "Cô bé, có muốn nghe chuyện cũ của ba cháu không?"

Cách Lạc Băng quay đầu, nước mắt còn đọng trên đôi má, "Chuyện

cũ của ba?"

"Đúng vậy, ba cháu không phải là một bác sĩ rất giỏi sao? Vậy chú kể cháu nghe chuyện cũ liên quan đến công việc chữa bệnh của ba được không? Cháu muốn nghe không?"

Cách Lạc Bằng không nói tiếng nào liền trườn khỏi người Tô Nhiễm, ngồi xuống ghế bên cạnh, gật đầu thật mạnh.

Tô Nhiễm nhìn chăm chăm Lê Minh Vũ, tâm tư cô bất giác hoảng loạn.

Lê Minh Vũ không nhìn cô, đưa tay vuốt nhẹ đầu Cách Lạc Bằng. Động tác này của anh khiến Tô Nhiễm cảm thấy uất ức bội phần. Nếu như, đứa bé năm đó vẫn còn...

"Ba cháu Mộ Thừa là một bác sĩ rất giỏi rất giỏi." Anh lên tiếng.

"Dạ, cháu biết." Cách lạc Bằng thích nhất được nghe người khác khen ba của mình. Sau khi nghe những lời này, thái độ thù địch của cô bé giảm đi rất nhiều.

Lê Minh Vũ khẽ mỉm cười, "Rất nhiều bệnh nhân đều thích nhờ ba cháu làm phẫu thuật giúp mình. Bất luận là nam hay nữ, là già hay trẻ." Anh cố ý nói hết sức chậm rãi, Cách Lạc Bằng ngửi thấy mùi ngon, nhưng Tô Nhiễm lại cảm giác có một trái bom đang chôn trong lời nói này, lúc nào cũng có thể giãm trúng nổ tung.

Quả nhiên, câu chuyện của anh chợt xoay chuyển, nụ cười của anh càng thêm lạnh lẽo, "Nhưng mà, có một lần khi ba cháu đang mổ đã xảy ra sai lầm. Ba cháu hại chết một cô bé cũng dễ thương như cháu."

Phút chốc, Tô Nhiễm liền che hai tai Cách Lạc băng lại, phần nộ nhìn anh, "Anh đang nói bậy cái gì vậy?"

Lệ Minh Vũ đạt được mục đích, môi mỏng cong lên nụ cười thỏa mãn. Anh cầm cốc nước cam bên cạnh lên uống, từ tốn nói, "Sao vậy, người tình của em không kể em nghe những chuyện này sao? Quá khú của anh ta đúng là cực kỳ đặc sắc."

"Tôi không biết anh đang nói chuyện gì. Tóm lại, anh đừng ở trước mặt trẻ con mà nói xấu về ba chúng." Tô Nhiễm lạnh lùng.

Cách Lạc Băng ở trong lòng Tô Nhiễm, ngọc ngọ thoát khỏi hai tay cô, mở to đôi mắt long lanh nhìn Lệ Minh Vũ, "Sói xám, vừa rồi chú đang nói gì?"

Lệ Minh Vũ khẽ đặt cốc nước lên miệng, anh nhìn Tô Nhiễm, ánh mắt tự tin mà bình tĩnh, khước miệng lộ rõ ý xấu, "Cô Tô, cô hãy quyết định câu chuyện vừa rồi tôi kể có cần lặp lại lần nữa cho cô bé này nghe hay không?"

Cô chưa từng gặp qua vẻ mặt này của Lệ Minh Vũ.

Bốn năm trước, ấn tượng đầu tiên mà anh mang lại cho cô chính là nghiêm túc thận trọng, sự trầm tĩnh chỉ có riêng ở con người anh. Anh không làm những chuyện nhảm chán, mọi việc đều sẽ dùng cách thức bình thường để giải quyết.

Nhưng hiện tại mới phát hiện hóa ra cô sai rồi.

Hóa ra, mức độ cô hiểu anh còn chưa được một phần mười.

Cô khó chịu, rồi quay đầu nhìn Cách Lạc Băng, cười nhẹ nhàng, "Băng Nụ, chú sói xám chỉ đang nói giỡn với con thôi. Cô giáo trong

nhà trẻ không phải đã dạy con sao, sói xám rất thích nói dối, cho nên các bạn nhỏ không được thích nó, đúng không con?"

Mắt Cách Lạc Băng tỏa sáng, liên tục gật đầu.

"Vậy bây giờ Băng Nụ có nên đi về nhà trẻ ngay hay không? Lát nữa Băng Nụ phải ngủ trưa rồi." Tô Nhiễm dịu dàng nhìn cô bé nói.

Cách Lạc Băng gật mạnh đầu, rướn người từ trên ghế xuống, "Mẹ Tô Nhiễm, bây giờ con về nhà trẻ, không thèm nghe sói xám nói nữa."

"Mẹ dẫn con về."

"Dạ thôi, Băng Nụ là con nít lớn rồi, con muốn tự mình về." Băng Nụ nói, cầm cặp của mình làm mặt quỷ với Lệ Minh Vũ rồi mới đi. Cô bé đeo cặp mèo đi hia, nhìn cực kỳ đáng yêu.

Tô Nhiễm cũng không cố ép cô bé, căn tin nằm ngay bên cạnh nhà trẻ nên sẽ không sao.

Đợi Cách Lạc Băng đi rồi, Tô Nhiễm cố gắng đè nén lửa giận, nhìn Lệ Minh Vũ, cô khó chịu lên tiếng, "Anh Lệ, tôi hy vọng anh đừng độc ác như vậy. Anh biết lời nói của người lớn sẽ gián tiếp làm tổn thương trẻ con, sẽ ảnh hưởng đến phát triển tinh thần và thể chất. Băng Nụ rất thần tượng ba của mình, mong anh đừng nói bậy trước mặt con bé."

Bộ dáng dịu dàng nói nhỏ vừa rồi của cô với Băng Nụ đập vào mắt anh, còn bây giờ lại thay đổi một trăm tám mươi độ, khiến anh bất đắc dĩ mà lắc đầu cười. Khi Lệ Minh Vũ nhìn cô lần nữa, ánh mắt anh hoàn toàn thay đổi.

"Ai không hiểu rõ sẽ cho rằng mọi người là người một nhà. Nhưng ai hiểu rõ..." Anh nói, bàn tay duỗi ra rồi chợt nắm lấy bàn tay cô đang đặt trên bàn, cô kinh hãi muốn giãy khỏi lại bị anh nắm càng chặt hơn, ánh mắt tối tăm của anh lia nhanh qua ngón tay trắng mịn của cô, cong môi, "thì sẽ biết bác sĩ khoa não kia chẳng qua chỉ là người tình của em mà thôi."

"Buông ra." Tô Nhiễm gắng sức rút khỏi tay anh, bực bội trừng mắt.

Lệ Minh Vũ cũng không miễn cưỡng, dựa vào ghế lần nữa, bình thản nói, "Nhưng cũng không tồi, em vẫn chưa lấy anh ta."

Tô Nhiễm lúc này mới hiểu vừa rồi vì sao anh lại nắm tay cô. Anh là đang xem ngón áp út của cô, Tô Nhiễm vô thức để tay mình xuống dưới bàn, ánh mắt cô lơ đãng nhìn thấy ngón áp út của anh. Lòng cô chợt đau nhói. Trên ngón áp út của anh có mang nhẫn.

Thì ra anh thật sự đã cưới Hòa Vy.

Nỗi đau từ tim chợt lan tràn trong cô, khiến cô hít thở dồn dập hơn.

Dường như nhìn thấy ánh mắt cô biến hóa, anh cúi đầu nhìn, cười cười, "Sao vậy, nhẫn này có phải rất quen mắt không?"

Tô Nhiễm thoát đầu sửng sốt, nhưng nhanh chóng nhận ra chiếc nhẫn mà anh đang đeo. Không ngờ lại là nhẫn kết hôn của họ. Ngay tức khắc, một nỗi giận không tên bốc lên, cô phẫn nộ nói, "Anh xem Hòa Vy là cái gì? Anh đừng càng lúc càng quá đáng."

Anh và Hòa Vy không phải yêu nhau sao? Làm sao có thể dùng nhẫn kết hôn trước đây để ứng phó với cuộc hôn nhân hiện tại? Như vậy rốt cuộc là sao? Anh muốn mượn dịp vừa nhục nhã cô mà cũng nhục nhã Hòa Vy? Quá đáng lắm.

Lời nói của cô khiến Lê Minh Vũ nao nao, ánh mắt anh tối sầm, nhanh chóng hiểu ý của cô, môi anh mím chặt, trầm tĩnh đối diện với cô, anh dường như không định giải thích bất cứ điều gì, chỉ thản nhiên trả lời, "Hòa Vy, ở trong mắt tôi chỉ là một đứa trẻ muốn kẹo mà không đòi được để ăn. Chỉ có điều cô ta cũng tạm tạm, ít ra có thể để em thấy rõ bộ mặt chân thật nhất của cô ta. Nhưng hơi khác một chút, con người thường dùng kiểu hiền lành nhất để che lấp những chuyện đã xảy ra, tốt biến thành xấu, xấu trái lại biến thành tốt."

"Chính như anh?" Tô Nhiễm cười nhạt.

Lê Minh Vũ không giận, anh chỉ cười, "Chính như bác sĩ khoa não kia của em." Nói xong, anh hơi đổi tư thế ngồi, "Về phần tôi, có lẽ như em nghĩ, tôi trước giờ chưa từng nói bản thân mình là người tốt gì cả."

Tô Nhiễm nhìn anh trân trân cả buổi, hồi lâu sau nói: "Anh có tư cách gì mà điều tra quá khứ của người khác?"

"Chuyện tình cảm quá khứ không phải cứ là quá khứ thì quên đi. Nó là hồi ức đã qua trong cuộc đời của em, là sự việc từng trải không cách nào loại bỏ." Lê Minh Vũ nhìn cô, "Thực tế, tôi chẳng qua chỉ nói ra chuyện cũ của bác sĩ Mộ thôi."

"Bác sĩ Mộ là người thế nào tôi rõ hơn anh." Tô Nhiễm không vui nói.

Độ cong trên môi Lê Minh Vũ thoáng trĩu xuống, sáng ngời trong mắt anh cũng trở nên tối sầm, ánh mắt anh nhìn cô đầy mùi nguy hiểm, "Em rất lo lắng cho anh ta?"

Ánh mắt anh khiến cô bất an.

"Phải, tôi rất lo lắng cho mỗi một người quan tâm đến tôi." Cô nhấn mạnh.

Anh gật đầu, tỏ ý đã hiểu mà cười, "Cũng đúng, đối phương quan tâm em như vậy. Chí ít em cũng phải đền đáp một chút mới được. Biết đâu có một ngày bởi vì em mà họ bị liên lụy, em sẽ làm thế nào?"

Một cảm giác lạnh người theo sóng lưng cô dâng trào, như một con sâu dọa cô không rét mà run, "Anh có ý gì?"

"Không có gì, chỉ là con người tôi không thích người khác không một lý do mà lỡ hẹn với mình. Tôi chỉ nhắc nhở chút thôi." Thần sắc anh nhìn qua rất dịu dàng.

Tô Nhiễm không nhịn được nữa liền đứng dậy, "Nếu anh thích chơi loại trò chơi buồn chán này, vô cùng xin lỗi anh tôi không có thời gian để chơi cùng. Nếu anh Lệ thật sự rảnh rỗi, vậy nhờ anh mang mấy lời này nói với Hòa Vy. Dù sao đi nữa, chị ấy cũng rất yêu anh." Nói xong, cô xoay người muốn đi.

"Vẫn không bỏ xuống được Hòa Vy, chi bằng em cứ dứt khoát về nước mà thăm cô ta. Nói không chừng, chị em em gặp lại sẽ có rất nhiều chuyện để nói." Phía sau, giọng nói Lệ Minh Vũ trầm thấp thông thả vang lên tựa như một dây roi da sắc bén.

Tô Nhiễm nắm tay thành nắm, "Nhàm chán." Cô không quay đầu lại, đi một mạch ra khỏi cửa.

Lệ Minh Vũ không đuổi theo, chỉ thản nhiên cười.

— — — — — hoa lệ phân cách tuyến — — — — —

"Tiểu Nhiễm, chuyện gì xảy ra vậy em?" Trong phòng nghỉ của bác sĩ trưởng khoa, Mộ Thừa đưa một cốc nước nóng cho Tô Nhiễm, nhẹ giọng hỏi.

Khi anh vừa mổ xong, trợ lý liền báo anh biết Tô Nhiễm gọi điện tới, hơn nữa nghe giọng cô rất gấp gáp.

Tô Nhiễm nhận lấy cốc nước nóng, nhưng tay cô lại cảm thấy hơi lạnh, cô mệt mỏi, lắc đầu, "Không có gì đâu anh."

"Thật không?"

Cô gật đầu, cười nhẹ.

Mộ Thừa đau lòng nhìn cô, anh ngồi xuống, không nén nổi tình cảm mà ôm lấy bờ vai cô, nói dịu dàng: "Tiểu Nhiễm, em phải nhớ kỹ, bất kể chuyện gì xảy ra, em đều phải nói với anh. Trên đời này, không phải chuyện gì em cũng có thể tự mình đối phó, em hiểu không?"

Tô Nhiễm chỉ cảm thấy lòng mình nặng nề, lại nghĩ tới lời Lê Minh Vũ đã nói, tâm trạng cô càng thêm tụt dốc.

Mộ Thừa biết cô có việc giấu trong lòng, nhưng không thúc giục, chỉ lặng lẽ nhìn cô.

Rất lâu sau, cô ngẩng đầu, "Mộ Thừa, nếu như em nói, muốn anh dẫn em đi, anh sẽ làm như vậy sao?"

"Sẽ." Anh không hề nghĩ ngợi, trả lời dứt khoát, vẻ mặt anh nghiêm túc, "Chỉ cần em nói, anh sẽ làm."

"Nhưng còn sự nghiệp của anh? Nhà của anh ở đây..."

"Anh không quan tâm?" Anh cười nhẹ nhàng như làn gió mát, mơn trớn gương mặt cô, "Em biết rõ anh quan tâm gì nhất mà."

Tô Nhiễm uất ức, khế tựa vào ngực anh, ánh mắt cũng sâu xa trống trải, "Cám ơn anh, Mộ Thừa. Cả đời này có thể kết bạn với anh thật tốt." Mộ Thừa dịu dàng, Mộ Thừa quan tâm cô, sao lại là kiểu người theo như lời Lê Minh Vũ nói chứ?

Mộ Thừa vô thức ôm cô chặt hơn, nói nhỏ: "Tiểu Nhiễm, anh đối với em..."

Nói chưa hết câu, điện thoại trong giỏ đã vang lên, Tô Nhiễm vội cầm lên nghe máy.

"Cô Tô phải không ạ? À, vừa rồi có một anh yêu cầu lấy chìa khóa dự phòng cô để ở phòng bảo vệ. Tôi thấy có gì đó không ổn nên gọi điện báo cô một tiếng." Là bảo vệ khu cô ở. Tô Nhiễm thường hay quên mang chìa khóa nên có lúc cô sẽ tin tưởng giao chìa khóa cho nhân viên nhưng nhiều lúc bởi vì trễ lịch trình định sẵn, cô cũng gửi thêm một chiếc ở phòng bảo vệ. Dù không mang theo chìa khóa xuống lầu, cô vẫn có sẵn chìa khóa dự phòng.

Vì vậy nghe lời này, Tô Nhiễm chợt ngẩn người, "Anh?" Cô nhanh chóng định thần, cười nói, "À, chắc em trai tôi? Không sao đâu." Có lẽ là Tiêu Diệp Lỗi. Anh nói không chừng sẽ về nhà sớm, có thể anh muốn thay quần áo hay gì đó. Cô nghĩ tới anh không có chìa khóa nhà nên liền đồng ý.

Ai dè bảo vệ lại nói, "Không phải em trai cô đâu ạ. Anh ấy nói anh ấy họ Lê, là chồng của cô...nhìn anh ấy liền biết ngay là người rất tốt."

"Cái gì?" Tô Nhiễm kinh hãi.

— — — — — hoa lệ phân cách tuyến — — — — —

Tô Nhiễm như tên lửa phóng nhanh về nhà, tay cô run rẩy mở cửa phòng. Quả nhiên, cô nhìn thấy Lê Minh Vũ ngồi trong phòng khách, đùi phải thon dài gác lên chân trái, thấy cô về, anh bỏ tạp chí xuống, cong môi cười.

Cô sắp điên rồi!

Một ngày hai lần bất thành linh xuất hiện trước mặt cô như vậy, trái tim cô sắp chịu không nổi nữa rồi.

"Ai cho anh vào? Đi ra ngoài!" Cô chỉ ra ngoài cửa, đè nén xúc động muốn mắng chửi người khác, bình tĩnh lên tiếng.

Lê Minh Vũ đứng dậy, bước từng bước về phía cô.

Cô tưởng rằng anh sẽ đi, không ngờ anh lại vươn cánh tay dài của mình vòng tròn qua người cô. Một tiếng vang lên cửa phòng liền đóng lại, nhưng anh chẳng hề có ý buông cô ra, anh giơ cánh tay còn lại chống lên tường sau lưng cô, nhốt thẳng cô vào phạm vi thuộc về anh.

Hết cách trốn tránh.

Mùi hương hổ phách dịu dịu lấp đầy hơi thở của cô.

Tô Nhiễm tròn to hai mắt.

Anh chỉ cười, "Khẩn trương như vậy làm gì? Anh lại chẳng thể ăn em."

"Tôi có thể báo cảnh sát." Cô ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh.

"Được thôi. Anh cũng muốn nghe em nói gì với cảnh sát?" Giọng Lê Minh Vũ trầm thấp mềm mỏng vô cùng, ánh mắt anh thoáng ấm áp, "Anh cầm chìa khóa quang minh chính đại mà vào, không có ý đồ trộm cướp, cũng không vào phòng với động cơ cưỡng bức. Em đoán cảnh sát tới, họ sẽ giải quyết thế nào đây?"

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Cả người Tô Nhiễm đều bị dồn sát vào tường, không thể tiến lên trước cũng chẳng thể lui về sau. Cuối cùng, cô buộc lòng phải thỏa hiệp, bất đắc dĩ hỏi, "Lê Minh Vũ, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Cuối cùng cũng nhớ tên của anh rồi? Anh còn tưởng rằng trong lòng em chỉ còn một mình người làm giải phẫu kia thôi chứ." Lê Minh Vũ cười, cúi thấp mặt chăm chú nhìn cô, giọng anh nghe cực kỳ thân thiết.

Tô Nhiễm nhìn anh, "Đây là nhà của tôi. Ôn chuyện cũ, tôi và anh đã hết đề tài để ôn. Nếu thảo luận việc công, mời anh đến cửa hàng Guerlain."

Không ngờ anh thả cô ra, ngồi trên sofa lần nữa, trầm thấp nói, "Anh đến chỉ để ôn chuyện cũ." Anh dựa người ra sau, "Rót cho khách chén trà là đạo lý tiếp khách cơ bản nhất."

Cô đi lại, bình tĩnh nhìn anh, "Vừa rồi tôi có nói, tôi và anh đã hết chuyện cũ để nói."

"Em làm rồi, anh tới đây không phải nói chuyện cũ về em." Lê Minh Vũ bình thản nhếch miệng, ánh mắt sắc bén lướt chuẩn xác đến phòng dành cho khách, "Nghe nói, em trai em tới ở đây."

Tô Nhiễm chỉ thấy nực cười, xem ra không có chuyện gì về cô giấu được con mắt của anh.

"Phải, chuyện này liên quan gì tới anh?"

"Không có gì, chỉ quan tâm đến chuyện học hành của em trai em thôi. Không biết đêm nay cậu ấy có về được hay không." Anh cười, hời hợt buông lời.

Lòng cô bất giác hoảng sợ, anh có ý gì?

Điện thoại đúng lúc đó đổ chuông, Tô Nhiễm nhìn điện thoại rồi nhìn người đàn ông ngồi trên sofa, sao nụ cười của anh giống như biết trước điện thoại cô chắc chắn sẽ reng vậy?

Cô nén sợ hãi nhấn nút nghe máy, đúng là giọng nói của Tiêu Diệp Lỗi...

"Tô Nhiễm, học phần của tôi này sinh vấn đề. Bây giờ đang ở sân bay, tôi phải về kiểm tra ngay. Chị nhớ chú ý sức khỏe của mình."

"Hả? Sao có thể như vậy? Diệp Lỗi..."

"Khoan nói đã, tôi phải qua cổng an ninh rồi. Về tới, tôi sẽ gọi cho chị." Nói xong, bên kia vội vội vàng vàng cúp máy.

Vô lại!

"Rốt cuộc anh làm gì với Diệp Lỗi?" Tô Nhiễm buột miệng, nhắm thẳng vào anh hét to. Cô tức giận tới nỗi đỉnh đầu bốc khói, anh là ma quỷ phải không? Chính là ma quỷ ông trời phái xuống giày vò cô? Cô chỉ muốn trải qua những ngày bình lặng yên ổn, vì sao anh phải

xuất hiện? Vì sao anh vừa xuất hiện thì nhiều chuyện lại thành như vậy?

Chuyện này tám mươi phần trăm là liên quan tới anh. Anh vô duyên vô cớ xông vào nhà cô, lại vô duyên vô cớ nhắc tới Tiêu Diệp Lỗi, làm sao mà trùng hợp như vậy?

Lệ Minh vũ nghe vậy liền giả vờ vô tội, hai tay bày ra, khó tin nhìn cô, "Anh làm cái gì?"

Vẫn còn giả bộ?

"Diệp Lỗi nói học phần của cậu ấy xảy ra vấn đề. Một người học ở nước ngoài như cậu ấy làm sao học phần có khả năng nảy sinh chuyện chứ? Có phải anh đã biết trước không? Hay là, chuyện này có liên quan tới anh?" Tô Nhiễm phát bực, giận không thể ném thẳng anh từ cửa sổ xuống.

"Hóa ra là vậy à." Anh tỏ vẻ như mình vừa chợt hiểu ra, rồi tự mình rót nước vào chiếc cốc bên cạnh, hết sức "tốt bụng" nhìn cô nói, "Vào thời điểm mấu chốt này mà xảy ra chuyện rõ là khiến người ta xót xa. Những chuyện đại loại như học phần mà nói, lớn không lớn, nhỏ không nhỏ. Nói không chừng còn ảnh hưởng đến cả việc tốt nghiệp suông sẻ của cậu ấy, cũng nói không chừng khi cậu ấy về tới kiểm tra lại chỉ là một hiểu lầm."

Nói đến đó, anh từ tốn uống nước, rồi bổ sung thêm, "Cuộc đời mà, mọi chuyện xảy ra thực sự rất khó đoán trước, biến cố quá nhiều sẽ khiến con người bất an."

Quyển 3 - Chương 18: Chiến thắng trong yên lặng

Lời nói thờ ơ nhưng ai có lỗi tai cũng có thể nghe ra ý tứ uy hiếp trong đó. Tô Nhiễm biết chắc chuyện này không thể không liên quan đến anh, cô cứng đờ đứng yên tại chỗ, chăm chú nhìn người đàn ông vẫn đang thong dong trầm tĩnh như cũ ngồi trên sofa, bàn tay nhỏ nhắn bất giác nắm chặt, rồi nhanh chóng buông lỏng ra.

"Diệp Lỗi không có đắc tội với anh." Rất lâu, cô mới thở đều lại được.

Lệ Minh Vũ ngẩng đầu nhìn cô, thần sắc anh đầy dịu dàng, nhìn anh có vẻ ôn hòa trầm lặng vô cùng, "Dĩ nhiên rồi, bốn năm trước anh và em trai em rất hòa hợp với nhau, cậu ấy đương nhiên không đắc tội với anh." Thấy ánh mắt cô trở nên không vui, anh cố ý cười, "Em sao vậy? Không phải em thật sự nghĩ chuyện học phần này liên quan đến anh đấy chứ? Là cậu ấy học không giỏi, sao lại liên quan đến người khác được em?"

Tô Nhiễm nổi cáu.

"Hơn nữa, qua lại với trường học là một việc làm rất tốn thời gian và công sức. Em cần phải hiểu hiệu trưởng của Diệp Lỗi là nhân vật khó tính nhất trong thành viên hội đồng quản trị của trường. Anh cũng không có bản lĩnh lớn để khiến học phần của sinh viên ưu tú xảy ra vấn đề." Anh phiền muộn nói.

Tô Nhiễm ngửa răng. Ngay cả Diệp Lỗi học trường gì, người trong thành viên hội đồng quản trị của trường, anh đều biết hết, vậy mà vẫn ở đây giả bộ hiền lành sao?

"Được. Anh nói chuyện này không liên quan tới anh, còn Băng Nụ thì sao? Con bé chỉ là đứa trẻ!" Cô biết anh nhất định có âm mưu.

"Băng Nụ? Cô bé đó rất đáng yêu, nên anh mới đi thăm con bé. Anh vốn chỉ muốn trả đồ cho con bé nhưng không ngờ em đến nhanh quá. Không sao đâu, lần sau anh trả cho con bé cũng được mà." Lệ Minh Vũ thản nhiên cười.

Cô ngờ vực, "Đồ gì?"

Lệ Minh Vũ không nói lời nào, lấy từ trong túi áo vest ra một thứ, đặt trên bàn trà, rồi nhìn cô đầy chờ mong.

Tô Nhiễm tiến lên, cầm qua nhìn, đôi mắt cô chợt trợn to!

Lại là bức tranh mà Băng Nụ vẽ. Cô nhớ rất rõ, bức tranh này bị gió thổi đi, cô tìm cả buổi vẫn không thấy. Khi Băng Nụ biết đã mất bức tranh, cô bé buồn bã vô cùng.

Nhưng.....

"Tại sao lại ở đây?" Cô phản xạ có điều kiện nhìn anh hỏi.

Lệ Minh Vũ không trả lời nguồn gốc của bức tranh này, đôi mắt đen thẳm lóe sáng, như một vòng xoáy kỳ lạ khiến người khác không cách nào đoán ra.

"Từ nhỏ thầy cô đã dạy chúng ta, nhặt được của rơi, phải trả lại cho người bị mất. Vậy em nói thử xem, bức tranh này anh phải giải quyết như thế nào đây? Chờ có cơ hội trả cho Băng Nụ?" Anh khiêm tốn hỏi ý kiến Tô Nhiễm, dáng vẻ ưu buồn nhưng tàn ác, "Hay là anh đưa thẳng cho người làm giải phẫu kia?"

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Tô Nhiễm không nhịn được nữa, cảm tức hỏi anh. Mọi khẩn trương, lo lắng và sợ hãi trong lòng cô đã sớm thành oán hận, bùng phát hết lên người anh.

So với kích động của cô, Lê Minh Vũ vẫn trầm tĩnh như thường. Anh dường như lờ đi câu hỏi của cô, uống một hợp nước rồi đặt xuống, tác phong của anh thư thái như đã nắm hết mọi tự tin trong tay mình từ lâu.

Trong không khí, luồng động hai luồng khí chênh lệch, như lửa chạm nước, rồi lại như khí nóng đập vào khí lạnh. Cô dùng chiêu Giáng Long thập bát chưởng, còn anh chỉ tĩnh bơ đờ bằng một chiêu Thái cực, đánh cho lửa giận của cô bức ngược vào trong, lấy nhu chế cương.

Tô Nhiễm nhanh chóng bình tĩnh, âm ỉ dù sao cũng không giải quyết được vấn đề. Cô càng sốt ruột, càng chứng minh mình có nhược điểm để anh nắm bắt. Cô thở sâu một hơi, đợi tâm tình bình ổn trở lại, cô bình thản nói, "Nhờ anh sau này đừng quấy rối Diệp Lỗi hay những người khác bên cạnh tôi."

Thái độ của cô làm Lê Minh Vũ hài lòng, môi anh thoáng cong lên, anh đứng dậy, vóc người cao lớn hầu như che khuất ánh sáng đằng sau anh. Đôi mắt Tô Nhiễm hơi thờ thẩn, vô thức lui về sau một bước.

"Dẫn tôi đến nơi em điều chế hương tham quan." Anh bất ngờ nói.

Tô Nhiễm sững sốt, liền cau mày, "Anh có ý gì?"

"Tôi là nhà đầu tư 'Midi', đương nhiên muốn hiểu rõ quá trình điều chế nước hoa này rồi." Giọng nói Lê Minh Vũ vẫn rất nhẹ nhàng,

giống như đang đòi hỏi yêu cầu đơn giản như chuyện cơm nước thường ngày. "Nước hoa này cần cải tiến. Đừng quên, chúng ta chỉ mới ký thỏa thuận, còn hợp đồng chính thức vẫn chưa ký."

Tô Nhiễm nhìn anh chăm chăm. Nếu chỉ là chuyện riêng của một mình, chắc chắn cô sẽ không nói tiếng nào mà đuổi anh ra khỏi cửa. Nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng khốn khổ của Guerlain, cô đành phải thôi, cố nén bức dọc xuống rồi cầm lấy giỏ xách.

Thang máy từ tầng ba mươi từ từ đi xuống, ở nơi này có khá nhiều hộ gia đình nên trên đường đi xuống, thang máy thường hay dừng đi dừng lại, lãng phí kha khá thời gian.

Trong thang máy, Tô Nhiễm đứng ở một bên cách xa Lê Minh Vũ, lưng cô dán chặt vào vách thang máy. Suốt quá trình, xung quanh đều im lặng như tờ, bầu không khí có phần gượng gạo. Hôm nay cũng không biết tại sao mà người trong thang máy khá đông. Khi thang máy xuống đến tầng hai mươi, cửa thang máy vừa mở ra, thêm một tốp người nữa bước vào. Những người này đi cùng nhau nên ai cũng cố gắng chen chúc chung vào thang máy.

Thang máy như một hộp diêm bị nhồi nết, khó khăn mà đóng cửa lại.

Tuy rằng đã hết khả năng để chứa thêm người nhưng hầu như tầng nào cũng có người bấm chờ thang máy. Toàn bộ quá trình Tô Nhiễm tựa như đang bị lãng trì. Thang máy nhiều người đến nỗi cô gần như không thể hít thở. Tuy nước Pháp là thiên đường của nước hoa, cũng tuy người Pháp sinh ra đã lãng mạn nhưng mùi trên cơ thể họ rất nặng. Vì lẽ đó, họ thường xịt nước hoa để che lấp đi mùi cơ thể, hai mùi này hòa trộn cùng nhau khiến Tô Nhiễm sắp phát điên, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Ai kêu mũi cô thính quá làm gì?

Cô lại không thể giơ tay bịt mũi, như vậy rất thiếu lịch sự.

Loại cảm giác người này áp sát người kia thật khó chịu. Khoảng cách là một cái gì đó rất tế nhị, xa quá sẽ thấy cô đơn, còn gần quá sẽ khiến người ta bất an.

Đang nghĩ ngợi, đoàn người thoáng thay đổi, chớp mắt cô liền bị dồn đến sát góc.

Lệ Minh Vũ không biết đã đến cạnh cô từ lúc nào. Anh đứng đối mặt với cô, hai tay chống lên vách thang máy, xây lên một không gian nho nhỏ dành cho cô, cách ly những người đàn ông và đàn bà đang đứng sát vào cô.

Nhưng cơ thể hai người không thể tránh khỏi mà áp sát vào nhau.

Anh đứng gần cô, gần đến nỗi cô chỉ còn ngửi được mùi hổ phách dịu nhẹ thuộc về anh.

Cho tới tận bây giờ, cô thích vô cùng mùi hương này trên người anh. Cho tới tận bây giờ, dù hai người đã chia tay, cô vẫn rất tỉnh táo để thừa nhận, hơi thở này này đối với phụ nữ là một loại cám dỗ đến chết người.

Bởi vì, nó chỉ là hơi thở, không phải là mùi hương.

Tuy Tô Nhiễm rất giỏi điều chế nước hoa nam nhưng cô không thích đàn ông xức nước hoa. Nước hoa dù sao cũng chỉ là nước hoa, so với mùi hương tự nhiên nó khác rất nhiều. Loại mùi này là từ bên trong tỏa ra ngoài, cho nên nó dịu nhẹ, sạch sẽ, thanh khiết, là một loại mùi có thể mang đến cảm giác an toàn cho người khác. Nước hoa dù có đạt trình độ cao tới đâu cũng không thể đạt được cảm giác

trấn an dành cho người khác mà loại mùi này mang lại.

Bầu không khí thang máy thoáng khác thường, rất nhiều người cũng thấy hành động này của Lê Minh Vũ, trong đó có hai cô nàng người Pháp bạo dạn nhìn Lê Minh Vũ mê mẩn. Rõ ràng, ngoại hình cao lớn cường tráng và xuất sắc của anh đã thu hút hoa thơm và ong bướm.

Lòng Tô Nhiễm bỗng thấy chua xót và buồn khổ. Nhiều năm trôi qua, cô thật sự vẫn quên không được mùi hương trên người anh.

Cô không ngẩng đầu, hai mắt dán vào cravat của anh. Áo vest anh không cài nút, lộ ra áo sômi bên trong với đường nét cơ bắp săn chắc. Nhìn nhìn, trái tim cô bắt đầu đập loạn nhịp, nhưng rồi lại chạm đến nỗi đau.

Cô nghĩ tới cái đêm của bốn năm trước, cơ bắp đàn ông săn chắc của anh miêu tả da thịt mềm mại của cô, nhưng cũng chính đêm hôm đó, anh đã hoàn toàn hủy đi cô.

Có lẽ hạnh phúc sẽ không bao giờ quan tâm đến cô nữa.

"Cám ơn." Cô chỉ cảm ơn anh vì hành động này, ngữ khí của cô thản nhiên mà xa cách.

Tiếng đàn ông cười nhẹ truyền xuống từ đỉnh đầu, hơi thở nhẹ nhàng phả vào cô, anh cúi đầu, thì thào bên tai cô, "Nói cảm ơn với cravat?" Giọng anh trầm ấm như rượu đầy chế giễu.

Mùi hổ phách trong hơi thở cô càng tăng thêm, Tô Nhiễm không ngờ anh sẽ đột nhiên lên tiếng, lại càng không ngờ anh sẽ làm động tác đầy mờ ám này. Cô ngẩng phắt đầu lên, ai dè không cẩn thận, lần này gò má cô dán lên môi anh, mùi hổ phách và hơi thở từ môi anh hòa quyện với hô hấp của cô, ứa thẳng vào mũi đến tận nơi sâu thẳm

trong lòng cô, xúc cảm nóng như lửa chạm vào gò má khiến toàn thân cô bốc cháy.

Cô tránh không kịp, phút chốc cô rất muốn thoát khỏi phạm vi của anh, môi anh được dịp chuyển qua vành tai cô, hơi thở đàn ông từ vành tai cô dần hạ xuống, rồi đáp lên cổ cô.

"Anh..."

"Xuyt..." Lệ Minh Vũ áp sát cô, giọng anh dịu nhẹ như rượu, "Để người khác hiểu lầm sẽ không tốt."

Tô Nhiễm nắm chặt tay, chỉ có thể nhắm hai mắt, để mặc môi anh di chuyển, thần trí cô bắt đầu ngẩn ngơ.

Thang máy cuối cùng cũng tới tầng một. Đoàn người tản đi, Lệ Minh Vũ lại không thả cô ra ngay, tay anh nâng cằm cô lên, ngón cái thô ráp lướt nhẹ qua cánh môi cô, anh cười rồi buông ra.

Cô giãy khỏi vòng ôm của anh, như đang trốn chạy ôn thần.

— — — — hoa lệ phân cách tuyến — — — — —

Ngoài khu ở, tài xế đem xe đến.

Lệ Minh Vũ đi phía trước, Tô Nhiễm đi phía sau.

Khi đi ngang bảo vệ, cô gọi anh, "Chờ một chút."

Anh quay đầu lại, nhìn Tô Nhiễm được bao bọc dưới ánh mặt trời vàng rực, mái tóc có vẻ tùy hứng tỏa sáng rực rỡ, cô không trang điểm nhưng vẫn xinh đẹp vô cùng.

Tô Nhiễm không biết anh đang chăm chú nhìn cái gì, đi lên trước chìa tay với anh, "Có thể giao chìa khóa ra chưa?"

Bảo vệ vừa gọi điện cho Tô Nhiễm bước ra, đúng lúc nghe thấy, cười cười, "Tôi thấy bảo vệ không cần phải giữ chìa khóa dùm cô nữa đâu nhỉ? Cô Tô, chồng cô cũng từ nước ngoài về rồi, chìa khóa cứ để anh ấy giữ cho tốt đi ạ."

Tô Nhiễm giận trừng to mắt nhìn Lê Minh Vũ, chồng ư? Đã không phải từ bốn năm trước rồi.

"À, anh Lê, không phải tôi có ý gì đâu. Anh để bà xã xinh đẹp của mình ở nhà một mình, rồi đi xa nhiều năm, vậy là không được đâu. Lẽ nào anh không sợ mất bà xã sao? Đàn ông ở ngoài kiếm tiền tất nhiên là quan trọng, nhưng cũng phải suy nghĩ đến người nhà của mình." Bảo vệ tưởng rằng hai vợ chồng đang hục hặc với nhau, vội bước lên trước khuyên ngăn.

Anh ta luôn nghĩ Tô Nhiễm độc thân, không ngờ hôm nay lại có một người đàn ông đến đây, tự xưng là chồng của Tô Nhiễm, mới từ nước ngoài trở về, nhìn ngoại hình anh cao lớn lịch sự, vừa nhìn là biết không phải nói dối, cho nên anh ta mới nhiệt tình làm công tác tư tưởng cho hai người.

Tô Nhiễm vừa nghe, tóc tai liền dựng đứng, khốn khổ nuốt nước bọt. Người đàn ông này nhất định là nói gì đó với bảo vệ.

Ngược lại, Lê Minh Vũ vẫn trầm tĩnh, cười nói: "Chính vì sợ đánh mất bà xã nên tôi mới lập tức trở về."

Cô nhìn anh trân trân, cười khinh bỉ trong lòng, giả bộ thật là giống nha.

Bảo vệ thấy sắc mặt Tô Nhiễm không tốt, càng khẳng định suy đoán của mình đúng, anh ta dẫn Lê Minh Vũ sang một bên, nói nhỏ: "Anh đã là người kết hôn thì phải đối xử với bà xã tốt vào." Lại đánh giá quần áo của Lê Minh Vũ từ trên xuống dưới, khẽ cất giọng: "Nhìn anh rất có tiền, nhưng dù sao cũng đừng vì tiền mà bỏ bê bà xã. Tôi thấy anh là người tốt nên mới nhắc anh một câu. Mấy năm qua luôn có một người đàn ông ở cạnh cô Tô đó, bình thường tôi còn thấy anh ta đưa cô Tô về nữa. Anh phải chú ý."

Lê Minh Vũ mỉm cười gật đầu, ánh mắt dần nổi lên lo lắng.

Tô Nhiễm thấy hai người đứng cách đó không xa thềm thì với nhau. Tính nhẫn nại của cô cũng đã tiêu hao hết, cô im lặng đi lại, cũng không còn hơi sức mà suy nghĩ hợp hay không hợp, cô thò tay vào túi áo vest của Lê Minh Vũ lục lọi.

Anh thần thờ đứng yên tại chỗ, để mặc cô lục lọi.

Sau khi tìm được chìa khóa dự phòng, Tô Nhiễm nặng nề đặt chìa khóa vào tay bảo vệ, gằn từng chữ: "Anh nhớ kỹ, lần sau bất kể người nào muốn anh đưa chìa khóa đều phải hỏi tôi trước một tiếng. Đây là nhà tôi, nhớ mất đồ hay thiếu gì đó, anh chịu trách nhiệm được không?"

"Nhưng anh ấy là chồng..."

"Trên đời này có rất nhiều sói đội lốt cừu, coi chừng mình bị ăn mà không biết." Giọng Tô Nhiễm chuyển lạnh cắt ngang lời anh ta, nói xong liền xoay người bỏ đi.

"Đây, đây là chuyện gì?" Bảo vệ thấy mình có ý tốt mà không được đền đáp.

Lệ Minh Vũ dõi theo bóng lưng cô, môi anh thoáng cong lên.

Không ngờ cửa hàng lại không mở cửa buôn bán, Guerlain cũng không biết đã đi đâu, Tô Nhiễm hết cách, đành phải mở cửa cho Lệ Minh Vũ vào.

Vốn tưởng có Guerlain ở đây, thì cô sẽ không phải vất vả nhưng không ngờ, bây giờ chỉ còn anh và cô.

Ánh mặt trời chiếu sáng xung quanh cầu thang như một khối vàng vụn.

Lên tới lầu, Tô Nhiễm chỉ vào trong phòng, "Bên trong chính là phòng điều chế hương, nhưng anh ở ngoài được rồi, đừng nên đi vào." Nói xong, cô đẩy cửa ra.

Phòng điều chế hương là nơi chỉ dành cho nhà điều chế hương. Không cho phép nhiều mùi từ bên ngoài xâm nhập vào trong, thứ nhất sẽ làm ô nhiễm nguyên vật liệu, thứ hai sẽ làm xáo trộn mùi.

Lệ Minh Vũ đứng ở cửa, nhìn chung quanh một vòng.

Tông màu trắng tạo nên tổng thể căn phòng, ánh nắng rọi vào như một thiên đường, gần đó có một phòng kính thật to, bên trong bày đủ dụng cụ điều chế hương, máy móc tinh chế, nhìn sơ càng giống một phòng thí nghiệm hóa học.

"Căn phòng này?" Anh nhíu mày.

Tô Nhiễm điềm tĩnh trả lời: "Chúng tôi không phải doanh nghiệp chuyên điều chế nước hoa, tất cả nước hoa đều được làm ra bằng phương pháp thủ công nhất. Vì vậy, không có những thứ tương tự như dây chuyền sản xuất cỡ lớn. Nước hoa trong cửa hàng cũng chỉ

điều chế được vài loại, ngay cả 'Midi' một tháng cũng chỉ điều chế được vài lọ. Cho nên tôi cực kỳ không hiểu 'Midi' rốt cuộc có cái gì hấp dẫn được anh."

Quyển 3 - Chương 19: Đòn chí mạng

Thái độ của cô trước sau đều không chịu phối hợp.

Thậm chí phải nói là có chút đối địch.

Lệ Minh Vũ lười biếng nhếch miệng, "Cái hấp dẫn tôi không phải 'Midi', mà là người điều chế 'Midi'." Nói xong câu đó, anh liền đi vào phòng.

"Này, anh đừng vô." Trái tim cô bỗng đập mạnh, không biết là vì hành động hay là vì lời nói của anh. Nhưng khi nói lời này ra khỏi miệng thì đã chậm, anh đã đi vào từ lâu, dường như mọi cảm đoán nói với anh đều vô dụng.

Cô nhìn anh cầm đồ vô khuôn lên mặc rồi đi vào phòng kính. Tô Nhiễm cau mày nhưng đành phải đi theo, cô mặc xong đồ vô khuôn liền tiến lại giành lấy dụng cụ mà anh vừa cầm, cẩn thận đặt lên giá, coi thường cất giọng: "Đồ đặc ở đây anh không được đụng lung tung."

Lệ Minh Vũ cười nhạt, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô, "Vậy còn người ở đây thì sao?"

Tô Nhiễm bỗng sợ hãi, quay đầu lại chăm chú nhìn anh.

Anh không đi lên trước, chỉ dựa vào mép bàn thí nghiệm, đôi mắt thâm thúy như bóng đêm nhìn cô không chớp mắt. Ngữ điệu anh nghe thờ ơ như vậy, nhưng Tô Nhiễm cứ cảm thấy có nguy hiểm

chất chứa trong đó. Giây phút này, ánh mắt của anh làm cô nhớ lại đêm anh uống rượu say của bốn năm trước, trong bóng tối, anh cũng không chớp mắt mà nhìn chăm chăm cô thế này, khiến cô ngạt thở.

"Hoàn cảnh ở đây anh Lệ đã thấy rồi. Có thể đi ra chưa?" Cô thu lại ánh mắt, ổn định cảm xúc rồi thản nhiên nói, cô bước lên mang chiết xuất hoa cỏ bị đổ vứt đi.

Cô không để ý đến lời nói của anh, tuy rằng anh nói khiến cô thấy không yên.

Như lời anh nói, cuộc đời có quá nhiều biến cố khiến con người bất an. Nhưng đối với cô bất an lớn nhất chính là gặp lại anh, cô có dự cảm, cuộc sống yên ổn của cô có thể đã đi tới tận cùng rồi.

"Không vội, tôi còn đang ngẫm nghĩ vài kiến thức liên quan đến điều chế hương." Lệ Minh Vũ cười nhẹ, nói, "Dù sao tôi cũng là nhà đầu tư, cần phải khiêm tốn thỉnh giáo người chuyên môn mới không bị lỗ nhiều tiền."

Tô Nhiễm nghe chói tai, lãnh đạm nhếch môi, "Anh Lệ cầm tiền của nhà họ Hòa tới đầu tư, dù cho lỗ vốn cũng là của nhà họ Hòa, liên quan gì tới anh Lệ."

"Tiền là vô tội mà em, nào có phân biệt dòng họ?" Phía sau, người đàn ông khẽ cong môi. Không sao, mồm miệng cô lạnh lợi, nhưng có điều cái anh am hiểu nhất chính là vùi dập.

Tô Nhiễm lười phản ứng với anh.

"Đây là cái gì?" Lệ Minh Vũ không tiếp tục đề tài này, tiến lên cầm lấy một lọ trên giá. Dung dịch trong lọ đẹp đẽ, rực rỡ vô cùng.

"Là chiết xuất hoa cam vùng Grasse." Cô cẩn thận giũt lại từ tay anh, nhíu mày nói: "Tôi đã nói với anh đừng đụng lung tung mà."

Lệ Minh Vũ dường như bị tính bướng bỉnh nho nhỏ của cô chọc cho bật cười, anh khẽ cong môi, rồi lại cố tình cầm một lọ khác, ra vẻ khiêm nhường chờ xin chỉ dạy, "Vậy còn cái này?"

Tô Nhiễm điên tới nơi rồi. Cô lại cướp trở về, lạnh lùng trả lời, "Đây là cỏ vetiver Bourbon."

"Tên nghe lạ quá." Anh cố ý phớt lờ vẻ mặt bực dọc của cô, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Thường để điều chế hương cuối của nước hoa."

Lệ Minh Vũ gật đầu, như là tiếp nhận chỉ bảo, xoay người lại thấy một hàng lọ đủ mọi màu sắc, "Đây là thành phẩm?" Anh mở ra ngửi thử, "Hơi quen."

"Anh Lệ bình thường hay lưu luyến 'bướm hoa', đương nhiên phải quen thuộc nước hoa này rồi." Lời nói lộ rõ châm chọc, "Đây là Madame Butterfly [1] nổi tiếng. Tuy nước hoa này được rất nhiều nhãn hiệu nước hoa phủ nhận, nhưng nhiều người trong tầng lớp thượng lưu vẫn yêu cầu điều chế nước hoa này."

[1] Madame Butterfly: là kiệt tác opera của Puccini, cốt truyện kể về sự đùa bỡn của thuyền trưởng hải quân người Anh với geisha người Nhật Mitsuko.

Đây là khi cô rảnh thì điều chế, chưa bao giờ bán trong cửa hàng.

Lệ Minh Vũ biết cô cố tình châm chọc mình, không màng chấp nhất, nhếch miệng nói, "Nước hoa này không thích hợp đặt ở đây. Dù sao,

tôi không phải tên thuyền trưởng hải quân Anh, mà em..." Anh dừng một chút, im lặng bước lên, "cũng không phải geisha người Nhật Mitsuko."

Tô Nhiễm tự dưng bị anh trêu đùa nên lòng cô không vui. Cô quay đầu lại định trả đũa thì phát hiện không biết anh đã đứng sau cô từ lúc nào, vòm ngực rắn chắc khẽ áp sát vào lưng cô.

"Anh.."

"VẬY đây là cái gì?" Lệ Minh Vũ không cho cô cơ hội nói, cầm lấy một lọ trước mắt cô, còn tay kia lại hết sức tự nhiên mà khoác lên eo cô, chậm rãi ngửi thử, rồi chợt mỉm cười, "Xem ra không cần phải hỏi em rồi. Đây là ether."

"Anh tránh ra." Tô Nhiễm muốn giẫy khỏi vòng ôm của anh.

"Em đoán, tôi có thể tìm thấy mùi hổ phách hay không?" Anh chẳng những không buông cô ra, mà bàn tay đang khoác eo cô lại tiện dịp siết chặt hơn, ôm trọn cô vào lòng. Anh cúi thấp đầu, môi anh khẽ cọ tới cọ lui lên vành tai cô.

Tô Nhiễm phát run, nhìn bàn tay anh lướt nhanh qua từng lọ để trên giá, rồi anh dừng lại ở lọ nằm cuối cùng, nói nhỏ vào tai cô, "Mùi hổ phách."

Ba chữ như dao nhỏ rơi vào lòng cô, kể cả lời nói và hơi thở của anh cũng ngả nhào theo.

Cô hết sức kinh ngạc với bản lĩnh có thể nhanh chóng phân biệt mùi hương của anh.

"Em vẫn chưa quên được tôi, không phải sao?" Hơi thở từ môi anh

hạ xuống bên tai cô, ngón tay thon dài lướt dọc theo cánh tay cô, rồi dừng lại trên eo cô. Độ nóng từ tay anh cách một lớp vải mỏng ủi lên da thịt cô, khiến cô chỉ muốn chạy trốn ngay tức khắc.

Giọng nói anh khiến người ta say mê, hơi thở của anh khiến người ta hoang mang. Nếu là bốn năm trước, cô sẽ không nén nổi tình cảm mà ôm chầm lấy anh, hạnh phúc vô cùng mà nói với anh rằng anh là người đàn ông cả đời này cô bằng lòng đánh đổi mọi thứ để yêu. Nhưng bây giờ, đau xót đã từng trải qua, cô làm sao còn khả năng tin tưởng vào cảm giác này lần nữa?

Thương tổn một khi đã xảy ra thì không còn cách nào để bù đắp.

Cũng như bạn tự tay giết chết một người, rồi nói xin lỗi với người đó, có ích không? Huống chi, anh căn bản không có ý xin lỗi cô.

"Anh Lệ, đi đâu cũng tưởng có người mê mệt mình thật là buồn cười. Vì vậy, có lẽ anh đừng chơi trò khiến người khác buồn cười nữa thì hơn." Cô cứng đờ người, cố sức không hô hấp hơi thở của anh.

Bốn năm trước, anh dùng hành động trực tiếp nhất để nói cô biết, người tự mình đa tình thì kết cục sẽ thảm đến nhường nào.

Lệ Minh Vũ chỉ cười, "Phải không em? Đừng quên, em còn nợ tôi một bữa ăn khuya."

"Chủ của cửa hàng này là Guerlain, chị ấy sẽ thay tôi mời anh." Cô dốc sức phản bác anh.

Người đàn ông phía sau càng ôm cô chặt hơn, anh cười nhẹ vào gò má cô, "Em nói Guerlain à? Lúc này, chưa chắc cô ta có thời gian."

Tô Nhiễm sừng sốt, có ý gì?

"Em hợp tác với Guerlain lâu như vậy, chẳng lẽ không biết chuyện gia đình cô ta sao?" Anh cúi đầu nói, "Cô ta đang tranh chấp giành quyền nuôi con."

Quyền nuôi con?

Tô Nhiễm giật nảy người, Guerlain có con ư?

Đang sợ hãi, cửa phòng điều chế hương thoáng có người mở ra. Guerlain vội vã bước từ ngoài vào, thở hổn hển nói: "Tô Nhiễm, mẫu thử của 'Midi' xảy ra vấn đề khi xét duyệt. Ý kiến của ngành liên quan... A, anh Lê?" Nói chưa hết câu, cô liền sợ hãi kêu to.

Lời nói như bát nước đổ đi, muốn thu về rất khó.

Cảm giác của Guerlain chính là như vậy. Bất kể thế nào cô cũng không nghĩ tới mình gặp phải Lê Minh Vũ ở cửa hàng, hơn nữa cô còn nghe rành rọt câu nói kia của anh. Vì vậy, cô bất giác ngây người, nhanh chóng lâm vào buồn phiền.

Việc xét duyệt hàng mẫu xảy ra vấn đề cũng có nghĩa là việc bỏ vốn vào đầu tư rất bất lợi.

Tô Nhiễm cũng đờ người, nét mặt cô chợt biến sắc.

Trái ngược với hai người, Lê Minh Vũ bình tĩnh vô cùng. Anh khẽ cong môi, không chút kiêng dè với sự có mặt của Guerlain, anh cúi đầu nói nhỏ vào tai Tô Nhiễm: "Xem ra, tôi không cần làm gì, mọi người cũng tự gây họa rồi."

Tô Nhiễm nhìn anh chăm chăm, bất an mờ mịt lượn quanh đầu cô.

Anh không nói thêm gì, chỉ cởi đồ vô khuẩn đang mặc trên người ra, quay người rời khỏi phòng điều chế hương.

"Anh Lệ..." Guerlain thấy vậy càng sợ hãi, sốt ruột nhìn lướt qua Tô Nhiễm rồi vội vàng đuổi theo. Tô Nhiễm ngẫm nghĩ một lúc, cũng cởi đồ vô khuẩn rồi đi ra ngoài.

Lệ Minh Vũ bước xuống lầu, Guerlain một mực theo sau, Tô Nhiễm đứng trên lầu, nhìn thấy cảnh này lòng cô nguội lạnh, thầm thở dài rồi cũng đi theo xuống lầu.

Trước giờ, cô chưa từng cho rằng thứ mà mình điều chế ra có vấn đề, trong này nhất định là có chuyện gì đó.

"Anh Lệ." Guerlain vội chắn trước mặt Lệ Minh Vũ, vẻ mặt cô tuy lúng túng nhưng vẫn cười nói: "Anh yên tâm đi ạ. Hàng mẫu sẽ tiếp nhận xét duyệt lần nữa, chúng tôi tuyệt đối sẽ không gây tổn thất cho việc đầu tư của anh."

"Yên tâm?" Lệ Minh Vũ buồn cười, hỏi vặn lại, đôi mắt đen thẳm lướt qua Tô Nhiễm đang ở phía sau Guerlain, thản nhiên lên tiếng, "Trong đầu tư của tôi không đề cập tới nội dung liên quan đến việc chi trả chi phí cho xét duyệt nước hoa của mọi người."

"Phải! Phải! Phải! Anh Lệ nói đúng. Tôi biết tin tức này rất bất lợi với quyết định đầu tư vào 'Midi' của anh, nhưng chất lượng nước hoa anh tuyệt đối yên tâm đi ạ. Thực ra, xét duyệt nước hoa lần này vấn đề không phải do nước hoa mà là quá trình đóng gói." Guerlain vội giải thích, nói đến vấn đề cụ thể, cô chợt chần chờ.

Tô Nhiễm vừa nghe liền đi lại, nhẹ giọng hỏi: "Chị có ý gì?"

Guerlain bối rối nhìn thoáng qua Lệ Minh Vũ, rồi nhìn Tô Nhiễm, trả

lời một cách ngại ngùng, "Đều do chị không tốt. Sau khi đóng gói nước hoa, chị chưa kịp xem xét chỉ số bảo vệ môi trường, nên khi mang đi kiểm tra thì nhận thấy chỉ số bảo vệ môi trường không hợp lệ." Nói đến đây, Guerlain khẩn trương giải thích với Lệ Minh Vũ, "Anh Lệ, chuyện này thật sự không liên quan đến chất lượng nước hoa. Chúng tôi có thể xin xét duyệt lần nữa, tôi sẽ giải quyết chuyện này ngay."

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Guerlain, Tô Nhiễm biết Guerlain rất nóng lòng nhận được vốn đầu tư này, ngực cô buồn phiền như bị người ta ném một cục đá bụi vào, thấp thỏm lo âu dần lan rộng.

Cô chỉ sợ chuyện chật vật lần này thật sự liên quan đến Lệ Minh Vũ.

Quả nhiên, Lệ Minh Vũ không màng cảm kích sự cam đoan của Guerlain, ánh mắt anh thoáng trầm tư nhưng tĩnh lặng khiến người khác không thể nhìn thấu. "Cô Guerlain, tôi rất khó tin tưởng người gặp phải vấn đề ngay giai đoạn sau khi điều chế hoàn tất làm thêm một điều gì nữa. Tôi xin lỗi, chuyện đầu tư tôi phải cân nhắc thêm."

"Đừng! Đừng! Đừng! Anh Lệ, anh đừng cân nhắc lại, chúng ta không phải đã ký hợp đồng sao? Hơn nữa, không phải anh cũng thấy hứng thú với 'Midi' sao?" Sắc mặt Guerlain tái nhợt, thấy anh muốn đi, cô hoảng sợ, vội bước lên ngăn anh lần nữa.

Lệ Minh Vũ dừng bước, vẻ mặt lạnh lùng thoáng chút thay đổi, "Nói thật lòng, hứng thú của tôi với 'Midi' chỉ ở mức bình thường không đáng kể. Về phần tôi thấy hứng thú với cái gì nhất, cô có thể hỏi rõ nhà điều chế hương của cửa hàng cô." Giọng nói anh trầm thấp hờn hậu, Tô Nhiễm nghe qua cảm thấy có ý ám chỉ.

Tô Nhiễm lạnh cả người, kinh hãi ngẩn đầu, ánh mắt cô vừa lúc chống lại đôi mắt tỏa sáng của Lệ Minh Vũ. Đôi mắt anh như đầm

nước sâu, biến hóa kỳ lạ làm mê hoặc lòng người, anh không chút nào che giấu mà mãi miết nhìn cô.

Bất an trong lòng cô đã được chứng minh là đúng, cô chỉ sợ anh sẽ nói mò hay ám chỉ gì đó trước mặt Guerlain.

Thế nhưng, Guerlain là người thông minh, chỉ e Guerlain đã hoài nghi từ lâu.

Guerlain đứng một bên cũng ngờ vực nhìn Lê Minh vũ, cô bắt gặp ánh mắt anh nhìn Tô Nhiễm, lòng cô dần hiểu rõ hơn. Hồi lâu sau, cô thanh giọng: "Anh Lê, người làm xảy ra vấn đề lần này là tôi, không phải do việc điều chế của Tô Nhiễm. Xin anh suy nghĩ lần nữa về chuyện đầu tư này được không ạ?"

Guerlain đang nỗ lực lần cuối.

Tô Nhiễm không đành lòng nhìn Guerlain như vậy, cô kéo Guerlain qua khẽ nói: "Guerlain, chị đừng như vậy."

"Không, Tiểu Nhiễm, vấn đề lần này thật sự là do chị, là vài vấn đề trong sinh hoạt...của chị, nên chị mới sơ ý đến chuyện đóng gói." Guerlain nghẹn ngào nói.

Tô Nhiễm nghe vậy liền sửng sốt.

"Cô Guerlain, sở dĩ tôi đầu tư vào 'Midi' là vì mong muốn giành được lợi ích và hiệu quả lớn nhất trên thị trường. Nhưng vì vấn đề của cá nhân cô mà làm ảnh hưởng đến quá trình xét duyệt hàng mẫu. Cô cho rằng sẽ còn nhà đầu tư nào tiếp tục hùn vốn hợp tác với người sơ ý như vậy không?" Lê Minh Vũ chất vấn, giọng nói anh lạnh đến mức cả Tô Nhiễm cũng không nhịn được mà run người.

Guerlain sắp bật khóc nhưng vẫn nén lại, tiến lên nói: "Anh Lệ, tôi cam đoan sẽ không có lần sau nữa. Tôi..."

"Cô Tô, có vẻ như hết thầy bạn bè xung quanh cô đều xảy ra chuyện. Thực sự rất kỳ quái." Lệ Minh Vũ không nhẫn nại nghe hết cam đoan và giải thích của Guerlain, ánh mắt anh rơi vào gương mặt Tô Nhiễm, vô hình chung mang đến áp lực chưa từng có cho cô. Những lời này như băng quơ nhưng vừa vụn vỡ hết vào tai cô...

"Chuyện đầu tư cũng không phải là không thể, cần phải xem thành ý của mọi người." Nói xong, anh xoay người mở cửa.

Tô Nhiễm cau chặt mày, ánh mắt anh như tảng đá lớn chông chất lên lòng cô.

Anh mắt Guerlain vui mừng, ở sau lưng anh cẩn thận hỏi, "Anh Lệ, thật sự anh sẽ suy nghĩ lần nữa sao? Anh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối có thành ý. Chúng ta..."

"Thành ý không phải dựa vào miệng mà nói. Cô hỏi thử nhà điều chế hương của mình xem, cô ấy biết tôi thích thành ý như thế nào." Anh không dừng chân, trong chớp mắt anh đóng cửa, giọng nói trầm thấp của anh như là âm thanh ma quỷ vang vọng khắp không gian.

Tô Nhiễm nhìn bóng lưng anh rời đi, cô vô thức nắm chặt tay, sắc mặt cô đã tái nhợt từ lâu.

Guerlain phát giác có chuyện, sau một lúc cô kéo Tô Nhiễm ngồi xuống, hỏi nhỏ: "Em nói thật với chị đi. Em và anh Lệ thật sự trước đây không biết nhau?"

Ánh mắt Tô Nhiễm dần yên ổn, lắc đầu, "Không biết."

"Hôm nay làm sao anh ta lại đột nhiên đến phòng điều chế hương? Hơn nữa, lời nói vừa rồi của anh ta làm chị thấy anh ta có ý đồ với em?" Guerlain lo lắng nhìn cô.

"Chị hiểu lầm rồi. Anh ta...hôm nay chỉ tiện đường đi ngang qua thôi." Tô Nhiễm hơi hốt trả lời. Cô của bốn năm sau, cho tới bây giờ chưa từng muốn dính dáng đến người đàn ông này, dù chỉ là một chút. Nhưng số phận vì sao cứ hết lần này đến lần khác đưa đẩy cô và anh đến với nhau?

"Vừa rồi chị không mở cửa buôn bán là vì chuyện hàng mẫu phải không?" Không phải cô cố tình dờ dặt tâm câu chuyện mà là cô vô tình nghĩ tới lời nói của Lê Minh Vũ, rồi thấy sắc mặt tiều tụy của Guerlain, lòng cô không khỏi lo lắng.

Guerlain lắc đầu, thở dài một hơi, dựa người vào sofa, nhắm hai mắt, thần sắc Guerlain tiều tụy mệt mỏi vô cùng.

Tô Nhiễm không giục cô, chỉ lẳng lặng ngồi một bên.

Mãi lâu sau, khi cô cho rằng Guerlain sẽ không mở miệng giải thích lý do, Guerlain lại cất giọng, ngữ điệu cô yếu ớt như một đứa trẻ bất lực, "Tiểu Nhiễm, em biết không? Cả đời này cái chị quý trọng nhất không phải sự nghiệp, mà là con của chị." Nói đến đây, cô mở to mắt nhìn Tô Nhiễm, nặng nề thở dài, "Thực ra, chị có con."

Tô Nhiễm cũng không tỏ vẻ quá sức kinh ngạc và khó hiểu, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đưa ly nước cho Guerlain, yên lặng nghe cô kể chuyện.

Guerlain và chồng cô gặp nhau trong một buổi vũ hội lãng mạn, do bạn bè hai bên tổ chức. Hai người quen biết rồi quý mến nhau, cuối cùng đi đến hôn nhân. Chồng của Guerlain là một nhiếp ảnh gia nổi

tiếng nên khi Guerlain nói tên anh ta, Tô Nhiễm cũng thấy quen tai. Khác với tính cách của Guerlain, anh ta là người đàn ông thích du lịch dã ngoại, nhiều linh cảm cho ảnh chụp của anh ta đều đến từ thiên nhiên, nhưng sâu thẳm nội tâm của Guerlain, cô vẫn thấy thiếu cảm giác an toàn. Thời gian sau, hai người bắt đầu bất đồng cãi vã nhau. Cho đến sau khi sinh con trai, một cô nàng người Pháp nhiệt tình phóng túng chen ngang vào mà hôn nhân của họ đã hoàn toàn chấm dứt.

Tới hôm nay, cô đều sống vì con trai, nhưng vốn không có ý định tái hôn nên Guerlain sợ con trai mình ở nhà mới sẽ chịu ảm ức. Vì lẽ đó, ngay khi chồng cô tranh giành quyền nuôi con, cô không chịu lùi bước. Hai người cũng không có khả năng tự dàn xếp với nhau nên chỉ có thể nhờ đến phán quyết của tòa án. Guerlain biết dựa vào điều kiện hiện tại của bản thân để giành quyền nuôi con trai là khó khăn vô cùng. Trong lúc tâm trạng cô rối loạn, cô đã làm ảnh hưởng đến vấn đề đóng gói nước hoa.

Nói đến đây, Guerlain khóc không thành lời, tay cô nắm chặt cốc nước, "Kẻ phụ tình đó, lẽ nào anh ta tìm lại vợ con là để cùng điên chung với anh ta sao?"

Tô Nhiễm thở dài, cầm khăn giấy lau nước mắt cho Guerlain. Cô nghĩ tới cuộc hôn nhân thất bại của bản thân, cũng nghĩ đến đứa con vẫn chưa ra đời thì đã mất. Nếu như con của cô vẫn còn, Lê Minh Vũ có tranh giành quyền nuôi con với cô hay không?

Trái tim cô lại bắt đầu nghẹn ngào, nhẹ giọng an ủi Guerlain, "Mọi chuyện đều đã qua rồi, người đàn ông đó có đáng để chị khóc không? Chị phải nhớ kỹ, người đã thương tổn chị thì không đáng để chị phải làm như vậy. Quan trọng nhất bây giờ chính là quyền nuôi con."

"Phải rồi, chị bây giờ không muốn gì cả. Trước đây, trong lòng chị vẫn luôn thầm mong anh ta sẽ thay đổi, nhưng không ngờ anh ta lại quyết định kết hôn với con yêu tinh người Pháp kia. Chị chỉ muốn giành con chị lại thôi." Hốc mắt Guerlain đỏ hoe, kéo tay Tô Nhiễm qua, tủi thân nói: "Thế nhưng em biết không, nhiều năm rồi chị luôn chờ đợi anh ta, luôn chờ đợi. Nhưng anh ta ngay cả mặt mũi cũng không để chị thấy một lần..."

Tô Nhiễm nghe vậy cảm thấy trống trải vô cùng.

Làm sao cô lại chưa từng yêu một người đàn ông. Chỉ là tình yêu của cô đặt sai người. Guerlain dù khổ đau người đàn ông đó cũng đã từng yêu Guerlain, còn cô thì sao? Cuối cùng cũng chỉ do cô tự mình đa tình. Nhìn Guerlain, cô thật sự không hiểu, vì sao hai người yêu nhau mà lại đi đến kết cuộc này? Trước khi kết hôn đều có thề hẹn, dù cho sinh lão bệnh tử cũng gắn bó, nương tựa vào nhau đến trọn đời. Nhưng vì sao, trách nhiệm trong thề hẹn đó chỉ như hoa quỳnh chóng nở mau tàn?

Guerlain lau nước mắt, một lúc sau nhìn Tô Nhiễm, âu sầu hỏi, "Tiểu Nhiễm, em là tác giả viết sách, em có biết rốt cuộc tình yêu là gì không?"

Ánh mắt Tô Nhiễm buồn bã, cô ngẩng đầu lên, thần sắc cô đau buồn, "Em nghĩ, tình yêu thật sự là tình yêu không biết bắt đầu từ đâu, loáng cái đã sâu đậm. Sống có thể chết, chết có thể sống. Cùng sống mà không thể cùng chết, chết mà không thể vì người còn sống mà sống lại thì cũng không phải tội đình tình yêu."

Đây là câu nói cô thích nhất trong "Mẫu đơn đình" của Thang Hiên Tổ. Khi cô xem đến chương này, đọc được những lời này cô liền bật khóc. Tình yêu không biết bắt đầu từ đâu. Một mối tình khắc cốt ghi tâm có thể sống vì người đã chết, chết mà có thể sống lại vì người

còn sống. Nếu chỉ có thể cùng sống, không thể vì tình yêu mà chết, hoặc là chết nhưng không đặt người mình yêu trong lòng thì đó không phải là đỉnh cao của tình yêu thật sự.

Guerlain có lẽ không ngờ cô sẽ trả lời chính xác như vậy, môi Guerlain run rẩy, ánh mắt đau thương nhìn Tô Nhiễm ghen ngào hỏi, "Em đã từng trải qua chuyện này chưa?"

Tô Nhiễm nhướng mắt, ngăn chặn nỗi đau trong hồi ức của mình, khẽ lắc đầu, miệng cô thoáng trĩu xuống, "Chưa từng." Giọng nói cô nhàn nhạt.

Guerlain hít sâu một hơi, lau khô nước mắt, "Quên đi quên đi. Nghĩ đến mấy cái vô dụng này làm gì? Kiếm tiền mới là then chốt. Hiện tại chị đã quên hoàn toàn người đàn ông xấu xa kia rồi, chị phải cướp con trai mình về mới được."

Thấy Guerlain như vậy, Tô Nhiễm bật cười.

Phụ nữ rất dễ yêu ai đó sâu đậm. Khi cô mới gặp Lê Minh Vũ, không biết tình yêu đã nảy nở từ khi nào, nhưng lại không có cách nào vì chết mà có thể sống. Nhưng anh lại khiến cô vì sống mà có thể chết. Khoảnh khắc đó cô mới biết, tình yêu chân thật với cô chẳng qua chỉ là mộng ảo hoang đường.

"Nhưng mà..." Guerlain lại thở dài, "Dù cho hàng mẫu đã qua thẩm tra, nếu anh Lê vẫn không chịu thì cũng khó đưa ra thị trường, rõ ràng không thể xem nhẹ ý kiến của anh ta với 'Midi'."

Nói đến đây, cô như nhớ tới gì đó nhìn chằm chằm Tô Nhiễm, "Còn nữa, câu nói khi anh Lê rời đi là có ý gì? Có phải anh ta thật sự có ý đồ với em không?"

Tô Nhiễm nhìn cô một lúc, cô cười bình thản, lắc đầu, "Chị suy nghĩ nhiều quá rồi. Anh ta không có ý đó đâu. Anh ta chỉ muốn em đem 'Midi' điều chế thành mùi hương mà anh ta thích, nhưng em không đồng ý."

"Thật không?" Guerlain nghi hoặc.

"Thật." Cô dịu dàng trả lời. Đối với cô mà nói chuyện đầu tư không quan trọng, dù sao cô cũng quen cuộc sống với thu nhập bình thường rồi, với chuyện tiền của dư dả cô chưa từng nghĩ tới. Nhưng Guerlain thì ngược lại, quyền nuôi con là mạng sống của Guerlain, có thể nhận được đầu tư hay không là một bước ngoặt chí mạng với Guerlain.

Lơ đãng nhớ tới lời nói của Lê Minh Vũ, hoài nghi mờ mịt sản sinh trong lòng cô, anh làm sao có thể biết rõ chuyện của Guerlain như vậy?

Quyển 3 - Chương 20: Chính tà khó dò

Guerlain quan sát cô hồi lâu, lúc này mới thoáng yên tâm. Cô suy nghĩ một chút, ánh mắt âm trầm vô cùng, "Nhưng chuyện này phải giải thích thế nào với anh Lê đây? Em cũng thấy thái độ vừa rồi của anh ta. Chúng ta cũng đã rất có thành ý rồi. Nếu thật sự muốn lừa dối anh ta, chị cũng sẽ không ăn ngay nói thật đến vậy."

Tô Nhiễm xoa thái dương, trầm ngâm, hàng mi dài che lấp bất đắc dĩ trong ánh mắt. Cô nhướn mắt, cười dịu dàng, "Chị yên tâm đi. Em sẽ tự mình gọi điện giải thích rõ hơn với anh ta."

Dường như phát giác nỗi cô đơn đằng sau nụ cười của cô, Guerlain kéo tay cô qua, lo âu hỏi: "Em thật sự không có chuyện gì chứ?"

"Không có." Cô cười tươi.

Guerlain chần chờ nhìn cô, thở dài nói: "Tiểu Nhiễm, em nhất định phải nói thật với chị. Nếu anh ta có ý đồ với em, chúng ta sẽ nghĩ cách khác. Chị không thể nhìn em chịu ầm ức."

"Chị yên tâm. Em thật sự không sao." Tô Nhiễm trả lời lần nữa.

Cô không hiểu rốt cuộc Lê Minh Vũ xuất hiện lần nữa với mục đích gì, nhưng cô biết, người này bỏ ra nhiều công sức như vậy đơn giản chỉ muốn ra uy với cô, mục đích của anh chính là để cô đến cầu xin anh. Lẽ nào chỉ vì cô lỡ hẹn bữa ăn khuya kia? Không đúng, nhất định là còn chuyện gì đó mà cô không biết.

Cho nên trước khi chưa đạt được mục đích, anh làm sao có thể buông tay?

— — — — hoa lệ phân cách tuyến — — — —

Màn đêm buông xuống, đắm mình trong hương nước hoa say mê.

Trong phòng làm việc, Lê Minh Vũ xem tài liệu, rất lâu sau anh khép lại, ánh mắt anh thâm trầm đến đáng sợ.

Đồng Hựu đứng bên cạnh, thấy vậy liền nói: "Anh Lê, bộ trưởng Hạ rất khó đối phó. Sau lưng ông ta là các tập đoàn liên kết với nhau. Còn vợ ông ta - Berry, mấy ngày nay chúng ta chỉ điều tra được một chút manh mối."

Lê Minh Vũ ngồi trên ghế lớn, đan tay vào nhau, anh trầm ngâm suy tính. Ánh đèn mờ ảo chiếu lên khuôn mặt anh lúc sáng lúc tối, đôi mắt anh sâu thẳm như đang bày mưu tính kế, thâm sâu đến khó lường.

"Tiếp tục điều tra." Hồi lâu sau, anh lên tiếng, giọng anh hờn hậu lộ rõ sự bình tĩnh và kiên quyết, "Phải dọn sạch thế lực nhà họ Hạ, thì thương hội mới có thể trong sạch. Tôi không thể nhìn tất cả mọi lợi ích đều chảy vào túi nhà họ Hạ. Phạm là tiền thuộc về thương hội, tôi phải ép ông ta nhả ra hết."

Đây mới chính là mục đích thực sự của anh khi tới Pháp, anh tới là để điều tra nguồn lực kinh tế ngầm của bộ trưởng Hạ. Điền trang rượu vang do vợ ông ta đứng tên thật ra là để giúp ông ta rửa tiền tham ô. Không loại trừ được u nhọt này thì lợi ích của thương hội và dân chúng vĩnh viễn cũng không được đảm bảo.

Giới chính trị có lúc cũng như giới kinh doanh, đều là chiến trường.

Nhưng thường thường, so với giới kinh doanh thì giới chính trị càng thêm tàn nhẫn.

"Anh làm vậy rất nguy hiểm. Mấy năm nay khi anh đảm nhiệm chức này, anh cũng đã ngầm biến đổi quyền lực trong thương hội. Nhưng bộ trưởng Hạ cũng chẳng ngồi yên, anh động tới lợi ích của ông ta, ông ta sao có thể từ bỏ ý đồ? Chuyện anh tới Pháp lần này, con cáo già đó cũng đã đánh hơi ra, ông ta là đồng môn của lão Khương." Đồng Hựu lo lắng nhìn anh, mọi chuyện xảy ra suốt mấy năm qua làm anh càng lúc càng khó hiểu.

Theo lý thuyết cái chết của Hòa Tấn Bằng sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho nhà họ Hòa. Trước đó chẳng phải anh rất muốn đổi phỏ với nhà họ Hòa sao? Nhưng tại sao còn muốn âm thầm tiếp quản công việc làm ăn của nhà họ Hòa? Tiếp quản thì cứ tiếp quản thôi, nhưng anh còn cố ý tiết lộ chức danh chủ tịch với Tô Nhiễm, lẽ nào anh không sợ người khác nắm lấy nhược điểm?

Bộ trưởng Hạ là nhân vật lấu cá có tiếng, người trong giới chính trị không ai không biết hoạt động ngầm đằng sau ông ta? Ông ta khác với Hòa Tấn Bằng. Hòa Tấn Bằng chết chỉ ảnh hưởng đến lợi ích của vài người trong thương hội. Nhưng một khi bắt được nhược điểm của bộ trưởng Hạ, chẳng khác nào nhúng tay vào bùn. Đến lúc đó, người có liên quan đến không chỉ đơn giản là trong giới chính trị, mà có thể là cả hai giới chính trị và kinh doanh.

Đồng Hựu không vì sao anh lại chán sống như vậy.

Lệ Minh Vũ châm một điếu thuốc, hút một hơi rồi thản nhiên nói: "Đã ngồi ở vị trí này, mấy ai có thể toàn thân rút lui? Tôi nhớ kỷ ban đầu khi Giả Ny đề xướng một cuộc cải cách, kết quả thì sao? Chính vì thông đồng với nhiều người, nên cuộc sống chẳng thú vị gì. Cuộc sống nhàn nhã quá cũng không tốt, thôi thì thêm ít sóng gió coi như

điều chỉnh cuộc sống giúp họ."

Đồng Hựu nghe vậy, càng thêm lo lắng, lắc đầu không tán thành, "Bộ trưởng, dù cho anh không nghĩ đến bản thân, vậy còn ba mẹ người thân của anh thì sao?"

Lệ Minh Vũ trầm tư.

Mãi lâu sau, anh nói: "Ba tôi từng nói, người làm quan thì phải đứng trên chức vị của mình mà làm đúng trách nhiệm và nghĩa vụ. Nếu không thì suốt cuộc đời ngắn ngủi này, chỉ biết sống trong tiếc nuối."

Đồng Hựu cau chặt mày, làm sao anh không hiểu tính cách của Lệ Minh Vũ chứ. Thế nhưng...

"Cáo già đã phát hiện, vậy muốn tìm lỗ hổng của ông ta ở Pháp sẽ rất gay go. Chúng ta chỉ có thể xoay đầu súng mà thăm dò." Lệ Minh Vũ hít sâu một hơi thuốc, khói thuốc mờ nhạt lan tỏa, đôi mắt anh kiên quyết đến dọa người.

"Dạ. Bộ trưởng, em sẽ sắp xếp tất cả." Đồng Hựu không dám hỏi thêm, chỉ biết nghe theo lệnh.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông. Đồng Hựu tưởng rằng đó là điện thoại như mọi khi, định tiến lên nghe nhưng lại nghe Lệ Minh Vũ bình thản nói, "Cậu ra ngoài trước đi."

Đồng Hựu sững sốt, gật đầu rồi đi ra ngoài. Khi đóng cửa, anh vô tình thấy Lệ Minh Vũ cầm một chiếc điện thoại khác...

Điện thoại liên tục chớp đèn, tên hiển thị trên màn hình làm Lệ Minh Vũ không kìm được mà cong môi cười.

Thành phố về đêm, Tô Nhiễm dựa người vào cửa sổ sát sàn, dưới chân cô là xe cộ qua lại rộn rịp, ánh đèn thấp sáng cảnh đêm trong thành phố. Trên cửa kính ánh lên đôi mắt cô đơn của cô. Không biết cô đã do dự bao lâu mới quyết định gọi điện cho Lê Minh Vũ. Khi điện thoại đổ chuông, từng tiếng như dao nhỏ đâm vào tim cô. Nếu như có thể, cô không bao giờ muốn gọi vào dãy số này. Cô có thể tưởng ra được vẻ mặt đắc ý đến nhường nào khi anh nhận được cuộc điện thoại này.

Nhanh chóng điện thoại từ một nơi khác được nghe máy, trái tim cô cũng đập mạnh một nhịp.

"Cuối cùng em cũng chịu gọi vào số này rồi." Trong căn phòng yên tĩnh, giọng anh trầm ấm thông qua điện thoại càng thêm mê người.

Tô Nhiễm cắn môi, lòng cô đau đớn, cố nén lửa giận, bình thản cất giọng, "Anh Lê, tôi muốn...nói chuyện liên quan đến 'Midi' với anh."

"Được." Anh mỉm cười.

Tô Nhiễm thoáng lúng túng, nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ. Cánh môi cô gần như đã bị cô cắn nát, cô không lên tiếng, đầu dây bên kia cũng không nói gì, như đang chờ cô chủ động mở miệng. Trong lúc nhất thời, không khí trầm mặc đến dọa người.

Hồi lâu sau, cô cất giọng phá vỡ yên lặng, "VẬY...sáng mai tôi đi..."

"Bây giờ." Anh thản nhiên nói ra hai chữ.

"Hoặc là tới ngay phòng làm việc của tôi, hoặc là ngừng ngay việc hợp tác. Em chọn đi." Giọng nói Lê Minh Vũ từ tốn, thậm chí nghe dịu dàng vô cùng, nhưng lại như ngầm uy hiếp.

"Cái gì?" Tô Nhiễm cả kinh.

"Anh Lệ, bây giờ đã khuya rồi. Chúng ta có thể bàn chuyện hợp tác vào ngày mai được không?" Lòng Tô Nhiễm nghĩ ra điều gì đó, nhưng rồi cô nhanh chóng phủ định.

Một chỗ khác cúi đầu cười, "Khuya ư? Đêm chỉ vừa mới bắt đầu. Tôi cho em ba mươi phút. Tới hay không là tùy em."

Trong điện thoại chỉ còn lại tiếng tút tút.

Trên cửa kính, sắc mặt Tô Nhiễm tái nhợt. Điện thoại di động từ tay rớt xuống, cô hít thở dần dần dập. Cả người cô vô lực, ịn trán lên cửa sổ, bất an trong lòng càng lúc càng lan rộng.

Qua rất lâu sau, cô mới định thần lại, nhìn đồng hồ trên tường, tay cô run rẩy, cô từ từ đứng dậy...

Quyển 3 - Chương 21: Biến hóa khó lường

Màn đêm đen sẫm đến đáng sợ, từng chấm nhỏ xa xăm nơi chân trời dường như cũng bị mây đen che lấp. Trên mặt đất chỉ còn vô số ánh đèn rực rỡ như đêm thêm hốt hoảng vào lòng Tô Nhiễm.

Taxi dừng trước một tòa cao ốc chọc trời bằng kính và thép, Tô Nhiễm không xuống xe ngay, ánh đèn sáng ngời rọi qua cửa sổ, lẳng lẳng chiếu lên gương mặt cô. Tài xế taxi thấy cô ngồi lâu mà vẫn chưa xuống xe, liền nhìn cô qua kính chiếu hậu. Sắc mặt cô nhìn tái nhợt, càng thêm xót xa dưới ánh sáng lờ mờ.

Ngoài cửa xe là cảnh đêm Paris phồn hoa, đôi mắt to của cô vô hồn trống trải như một linh hồn đơn độc không nơi nương tựa. Mãi lâu sau, cô cầm điện thoại lên xem giờ, từng giây từng giây lướt qua thật nhanh như muốn nhắc nhở cô phải đi làm điều gì đó.

Tay cô đề giữ cửa xe, vô thức nắm chặt rồi lại bất đắc dĩ thả ra. Càng đến gần cô càng khó thở.

Sau một lúc, tài xế taxi không nhịn được lo lắng hỏi, "Cô ơi, sắc mặt của cô không được tốt lắm, cô có sao không?"

Tô Nhiễm lúc này mới định thần, cô hoảng sợ nhìn vào đôi mắt đầy nghi hoặc của tài xế, "Tôi không sao. Cảm ơn anh." Nói xong, cô mở cửa xuống xe.

Taxi nhanh chóng rời đi.

Tô Nhiễm hít sâu, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh Guerlain và Cách lạc Bằng, còn có cả diện mạo của Tiêu Diệp Lỗi. Cô lại hít sâu thêm một hơi nữa rồi đi vào.

Dựa theo địa chỉ trên danh thiếp để tìm phòng làm việc của Lệ Minh Vũ không phải là chuyện khó. Bởi vì, toàn bộ khu văn phòng đều đã tắt hết đèn, chỉ còn duy nhất một căn phòng khép hờ cửa lóe ra ánh sáng.

Nói cách khác, cả cao ốc chỉ còn một mình cô. À không, còn có Lệ Minh Vũ.

So với tối tăm vô tận thì Lệ Minh Vũ còn đáng sợ hơn.

Tô Nhiễm đứng ngoài cửa, tay giơ lên rồi buông xuống, tay giơ lên rồi lại buông xuống lần nữa. Cô như bị cảm xúc sốt ruột và bị động bủa vây. Hồi lâu sau, cô cắn chặt môi, khẽ gõ cửa phòng làm việc.

"Vào đi." Giọng nói đàn ông xuôi tai như trong điện thoại vào đêm khuya tĩnh lặng thế này nghe càng thêm trầm thấp hờn hậu.

Tô Nhiễm hít sâu một hơi, cái gì phải tới thì sẽ tới.

Cô đẩy cửa đi vào.

"Đóng cửa lại." Lệ Minh Vũ ngồi bên bàn làm việc vẫn đang vùi đầu vào tài liệu, không màng ngẩng đầu tựa như đã sớm đoán ra cô nhất định sẽ đến. Giọng anh trầm thấp nồng đậm ra lệnh, "Ngồi tạm trên sofa kia một lát."

Tô Nhiễm đi thẳng tới sofa, chọn chỗ cách xa anh nhất rồi ngồi xuống. Cô hơi nghiêng người dựa sát vào tay vịn, ánh mắt cô nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh.

Từ ngày cô biết anh đến giờ, hoàn cảnh xung quanh anh vẫn luôn là sắc tối. Cô không biết anh thích màu này, hay có thể giải thích rằng màu tối đã trở thành thói quen của anh. Lòng người là phức tạp nhất. Thói quen là cái gì đó rất phức tạp, nó ăn sâu vào mỗi một chi tiết trong sinh hoạt của bạn, để tâm lý bạn từ không quen của thuở ban đầu dần thay đổi, mãi đến tận khi bạn hoàn toàn khuất phục trước nó.

Chính vì vậy, khi con người không cam lòng vứt bỏ hay quên đi một sự việc hoặc con người nào đó, đều là do thói quen quá phá.

Trong phòng làm việc trầm lặng vô cùng. Tô Nhiễm luôn mãi chờ anh anh lên tiếng, nhưng dường như tài liệu trên tay anh có sức hút còn hơn cả cô.

Tô Nhiễm chỉ cảm thấy lúng túng, lòng cô ít nhiều cũng thấy đây chính là một kiểu trêu đùa của anh. Anh gọi cô tới đây nhưng lại không nói lời nào mà ngồi ở đó xem tài liệu. Rốt cuộc, anh muốn làm gì?

Cô bất giác ngẩng đầu nhìn anh. Phía sau anh là cửa sổ sát sàn rộng lớn. Cảnh đêm Paris lấp lánh ngoài cửa sổ. Anh chọn khu vực đẹp nhất trong nội thành Paris để đặt trụ sở văn phòng, nhưng lại không có tâm trạng ngắm nhìn cảnh đẹp. Cô thật sự không hiểu suy nghĩ của anh.

Ánh sáng mờ nhạt trong phòng phác họa đường nét gương mặt anh thêm rõ ràng, mày kiếm đen dày cương nghị cùng đôi mắt hẹp dài sâu thẳm đầy cương quyết, vàng trán lạnh lùng mà nghiêm nghị, gây cho người khác cảm giác thần bí cùng thâm sâu khó dò. Nhất là vào ban đêm như thế này.

Áo sômi đen vừa vặn làm anh càng thêm cao quý. Tuy đã từng kết hôn rồi ly hôn với anh, nhưng Tô Nhiễm đành phải thừa nhận, điều kiện của anh thật sự rất đáng để nhiều phụ nữ phải dòm ngó. Anh lúc này không giống lắm với hình tượng nghiêm túc thường ngày. Áo sômi với hai cúc trước ngực không cài lộ ra đường nét gợi cảm nơi cổ và xương quai xanh, còn loáng thoáng hiện lên vòm ngực rắn chắc, trưởng thành nhưng đầy phóng khoáng.

Âm thanh lật từng trang tài liệu làm Tô Nhiễm hơi giật mình. Cô vội vàng cup mắt, hàng mi dài che lấp nỗi buồn trong mắt. Người đàn ông này rất nguy hiểm, cần phải cẩn thận mới được. Đang trầm ngâm, một giọng nói trầm thấp hờn hậu nhưng tràn đầy ngữ khí trêu tức vọng đến, "Là em có chuyện nhờ tôi, sao gặp tôi em lại không nói?"

Tô Nhiễm ngẩng đầu thì thấy anh buông văn kiện xuống, cả người dựa vào ghế, cong môi nhìn cô. Ánh mắt anh đen kịt như màn đêm ngoài cửa sổ. Cô thầm chuẩn bị trong lòng rồi khẽ lên tiếng: "Ước nguyện ban đầu khi tôi điều chế 'Midi' không phải để kiếm tiền. Lúc trước, anh Lê xem trọng nước hoa này nên chất lượng thế nào tôi nghĩ anh hiểu rất rõ. Còn chuyện hàng mẫu không qua được xét duyệt là vấn đề xảy ra ở khâu đóng gói. Guerlain rất coi trọng việc hợp tác này. Chị ấy nhất định sẽ dồn hết sức lực làm tốt chuyện này. Vì vậy, mong anh Lê có thể suy nghĩ lại chuyện hợp tác lần nữa."

Nói một hơi một hồi những lời này, cô lặng lẽ nhìn anh. Kỳ thực, cô cũng chỉ muốn nói bao nhiêu đây. Không phải cô không muốn giúp Guerlain giành được khoản đầu tư này, nhưng thật sự mỗi khi cô đối mặt với anh. Cô đột nhiên phát hiện mình không có gì để nói, cô chỉ muốn trốn chạy càng xa càng tốt.

Nghe xong, Lê Minh Vũ cong môi cười nhạt đầy thích thú, "Nói vậy từ đầu đến cuối em không hề hứng thú với chuyện hợp tác này?"

"Phải." Cô không chút nào che giấu ý nghĩ trong lòng.

"Tại sao?" Anh hơi cau mày.

"Bởi vì hứng thú của tôi chỉ là 'Midi'."

Lệ Minh Vũ khẽ cười, tay anh day nhẹ trán, "Em toàn dùng thái độ này để bàn bạc chuyện hợp tác à?" Nếu đổi lại là nhà đầu tư khác thì thái độ của em đã dọa đối phương bỏ chạy từ lâu rồi."

Tô Nhiễm sửa tư thế ngồi, dựa thẳng người vào sofa, rồi nhìn anh cười nhạt, "Nếu đổi lại là nhà đầu tư khác, tôi nghĩ thái độ của tôi sẽ tốt hơn rất nhiều."

"Ồ?" Lệ Minh Vũ nghe xong càng thêm thích thú, "Nói vậy, nguyên nhân làm em không thấy hứng thú với việc hợp tác này chỉ là vì tôi? Hay nói cách khác..." Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt thoáng cười nhạt, "Chẳng qua là em sợ tôi gần gũi em, cho nên em muốn tránh xa tôi, đúng không?"

Anh thờ ơ buông lời nhưng lại như mũi khoan tiến vào nơi sâu thẳm trong lòng Tô Nhiễm. Cô thoáng run rẩy, khẽ nhếch miệng cười nhạt như làn gió mát, "Anh Lệ, trí tưởng tượng của anh thật sự phong phú vô cùng."

"Từ khi gặp nhau đến giờ, em luôn miệng gọi anh Lệ, vậy em muốn chứng minh điều gì?" Thần sắc anh nổi lên ý cười thản nhiên, ánh mắt lại sắc bén như dao, "Muốn chứng minh với tôi sau khi ly hôn em sống tốt cỡ nào. Hay là muốn quên đi quãng thời gian em trải qua cùng tôi để làm lại từ đầu, vui vẻ với người đàn ông khác. Hay lại là...em sợ yêu tôi lần nữa?"

Câu nói cuối cùng như tảng đá khổng lồ giáng mạnh vào ngực cô. Ánh mắt cô chấn động, cổ nén sợ hãi, cô lạnh lùng cất giọng, "Hình như anh càng lúc càng đi xa trọng tâm câu chuyện."

Thái độ của cô chẳng làm anh giận. Lê Minh Vũ chỉ cong môi cười khó đoán, trầm giọng nói, "Được thôi. Chúng ta quay về chủ đề vừa rồi. Nếu như tôi nói, thái độ hiện tại của em không cách nào giành được sự hợp tác của tôi thì sao?"

Tô Nhiễm cau chặt mày, cô nhìn anh rất lâu rồi đứng dậy, không nói lời nói liền cầm giỏ xách đi về phía cửa.

Xem như cô đã hiểu. Tối khuya anh gọi cô tới đây, chẳng qua chỉ để trêu đùa. Người đàn ông này căn bản không có ý hợp tác. Từ đầu tới cuối chỉ muốn đùa giỡn cô và Guerlain, giống mèo vờn chuột đầy ác ý và nghiền ngẫm.

Lê Minh Vũ ngồi trên ghế da, cả người anh vẫn từ tốn biếng nhác như trước, khóe miệng anh trước sau đều cong lên. Ngay khi cô vừa đụng tay tới cửa...

"Tâm tình hiện tại của Tiêu Diệp Lỗi không biết thế nào? Em đoán bây giờ cậu ta đang ngồi trên máy bay, không biết tâm trạng có hoảng loạn hay không? Hay là cậu ta quá lo lắng chuyện học phần của mình xảy ra vấn đề, suốt đường đi đều phải cầu nguyện chuyện này chỉ là hiểu lầm." Phía sau, giọng nói đàn ông chậm rãi vang lên, ưu mỹ như màn đêm tao nhã.

Bàn tay chạm vào cửa chốt cứng đờ. Tô Nhiễm dừng lại, cả người thơ thẩn đứng yên tại chỗ.

Thấy cô dừng bước, anh cong môi cười thỏa mãn, mở miệng lần nữa, "Tôi rất thích đứa trẻ đó. Em nói thử xem, khi tôi mang bức

tranh trả lại, con bé có vui hay không? Có thể còn quẩn quýt lấy tôi, muốn tôi kể chuyện liên quan đến ba con bé."

Tô Nhiễm bỗng xoay người, giận dữ mở to mắt nhìn anh.

Nụ cười trên môi Lê Minh Vũ càng tươi, anh nhướn người về trước, chống tay lên bàn, ngón tay thon dài đan vào nhau, còn ngón cái thì vuốt nhẹ cằm mình, nhìn cô không chớp mắt, "Em biết Guerlain vừa nhận được điện thoại của chồng mình không? Người đàn ông đó quyết định để tòa phán quyết quyền nuôi con."

Cái gì?

Tô Nhiễm sửng sốt, vừa nhận được điện thoại? Người đàn ông này vì sao lại có thể nắm rõ như vậy? Cô khó tin nhìn anh, ánh mắt kinh hãi như vừa gặp phải quỷ.

"Loại chuyện kiện cáo kiểu này sẽ bắt đầu thẩm tra xử lý trong vòng một tuần nữa. Em đoán đến lúc đó Guerlain có nhận được quyền nuôi con hay không?" Anh cười nhẹ, ngữ điệu của anh bao giờ cũng bình thản như đã định liệu được mọi việc.

"Anh có ý gì?" Tô Nhiễm sắp bị anh dày vò đến điên rồi. Cô siết tay lại, oán hận cắn chặt răng.

Lê Minh Vũ trầm ngâm nhìn cô, "Với bản lĩnh của em, muốn được đầu tư không phải là khó. Nhưng với quy mô nhỏ như cửa hàng của bọn em mà trong vòng một tuần gấp gáp tìm kiếm đầu tư, thì chuyện này đã khó lại càng khó hơn." Anh phân tích rõ ràng, nhấn mạnh từng chữ, "Em cho rằng, em có thể giúp Guerlain giành được quyền nuôi con, vậy tỷ lệ thành công là bao nhiêu, hờ?"

Từng chữ từng lời của anh đều lộ rõ uy hiếp, chân thực đến tàn

nhấn.

Nhìn bộ dáng của anh, ngực Tô Nhiễm càng buồn phiền, cô lạnh lùng nói, "Đêm nay anh gọi tôi tới, chẳng qua chỉ là muốn tôi mở miệng cầu xin anh."

Lệ Minh Vũ khẽ cười, "Không được ư?"

Ánh mắt cô đầy tức giận, nhưng vẫn cố gắng nhin xuống. Cô không hiểu người đàn ông này, vì vậy cô không rõ rốt cuộc anh có thể làm chuyện hại tới những người bên cạnh cô thật hay không, nhưng trời sinh đàn ông hay thích ra vẻ gia trưởng, nhất là người đàn ông ngồi ở địa vị cao như anh, chắc hẳn loại khát khao này sẽ càng mãnh liệt. Vậy thì thủ đoạn giúp anh thu hoạch được thành công đương nhiên sẽ tàn nhẫn hơn người bình thường.

Vì lẽ đó, cô không dám đánh cược. Nếu chỉ là một mình cô, cô sẵn sàng liều mình.

Chỉ tiếc, con người không thể chỉ sống vì bản thân.

Cô chột nghệt thờ. Cô chỉ muốn sống yên ổn, sống yên ổn cách xa anh, nhưng vì cái gì mà tâm nguyện đơn giản như vậy lại không thể thực hiện?

Một lúc lâu sau...

"Họ vô tội, anh không thể nhắm vào họ." Cô đè nén giọng nói run rẩy của mình, nhìn anh gần từng chữ.

Lệ Minh Vũ ra vẻ trầm tư. Hồi lâu sau, anh tỏ ra vô tội chối bỏ lý do của cô, "Nhắm vào họ?" Ánh mắt anh sâu thẳm đầy mạnh mẽ, "Em sai rồi, tôi chỉ nhắm vào một mình em."

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Tô Nhiễm hơi đề cao giọng nói của mình, "Nếu như anh chỉ muốn trêu đùa tôi, vậy chúc mừng anh, anh thành công rồi."

Lệ Minh Vũ dựa người ra sau, ngữ khí chuyển lạnh, ánh mắt anh nhìn cô chứa đầy tình cảm khó nói thành lời, "Em qua đây."

Chân Tô Nhiễm cảm thấy nặng nề, cô cau mày nhìn anh trân trân như đang nhìn mảnh hổ dã thú.

"Qua đây." Anh lặp lại lần nữa, khi giọng nói cất lên, anh chợt bật cười, "Em vẫn như bốn năm trước, đều thích để tôi lặp lại lời của mình."

Cô không muốn nghe anh nhắc lại chuyện của bốn năm trước. Tô Nhiễm cắn môi, tiến lại rồi dừng trước bàn làm việc.

Lệ Minh Vũ bất mãn nhíu mày, "Gần một chút. Đến bên cạnh tôi."

Quá đáng lắm!

Nếu ánh mắt có thể giết người, vậy Lệ Minh Vũ tuyệt đối có thể chết trên hàng vạn lần dưới ánh mắt của Tô Nhiễm.

Anh ung dung thản nhiên nhìn cô, dường như đang cùng cô thi xem ai nhẫn nại hơn.

Tô Nhiễm rốt cục cũng tiến lên, hai chân như dính vào nhau. Cô dừng bước trước mặt anh.

Anh cong môi cười hài lòng, trông mắt anh ánh lên khuôn mặt phần nộ và bức dọc của cô, nếp nhăn bên khóe miệng anh khẽ hiện lên.

Anh vươn tay rồi vô cùng tự nhiên khoác lên đùi cô, sau đó chậm rãi lướt lên.

Tô Nhiễm theo bản năng chụp lấy bàn tay không an phận của anh, lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của anh, "Mời anh tự trọng."

Ánh mắt Lê Minh Vũ đầy tăm tối, con ngươi đen thẳm như sóng biển cuộn cuộn đang che giấu nguy hiểm. Khóe miệng anh khẽ cong, lời nói lại nghe thiếu lịch sự vô cùng...

"Mời tự trọng? Đã trễ thế này mà em còn tới đây. Không phải em đã chuẩn bị tốt tâm lý từ lâu rồi ư?"

Tô Nhiễm trừng mắt nhìn anh, ánh mắt đầy cảnh giác.

"Thế nào, khi em vào chẳng phải đã biết trong cao ốc này, ngoại trừ bảo an thì cũng chỉ còn tôi và em thôi sao?" Anh bắt đùi phải chéo qua chân trái, nhìn cô, khóe miệng anh đầy lạnh lùng, "Tôi muốn cái gì, trong lòng em hẳn là hiểu rõ."

Khuôn ngực Tô Nhiễm phập phồng theo từng nhịp hít thở, đáy lòng cô tràn ngập uất ức, nhưng đôi mắt to đầy oán giận vẫn nhìn chằm chằm anh đến cùng. Nỗi căm hờn này rơi vào mắt Lê Minh Vũ, khiến cho sắc mặt anh thoáng sa sầm, ánh mắt anh càng thêm tối thẫm. Anh hơi nheo hai mắt, lạnh lùng nói: "Thành ý của em chỉ có bấy nhiêu."

Cô cắn chặt bờ môi đỏ mọng của mình, cảm giác phẫn nộ vô tận sản sinh từ tận sâu thẳm lòng cô, "Anh muốn thành ý như thế nào?" Dự cảm mơ hồ càng lúc càng mãnh liệt.

Ánh mắt anh trở nên đầy ý vị nhìn cô, "Thân thể phụ nữ bao giờ cũng thành thật hơn miệng của họ." Anh cong môi, nói thẳng: "Cho nên tôi

muốn em dùng thân thể của mình để đổi lấy hợp tác, em thấy thế nào?"

Trái tim cô chột nát vụn trong nháy mắt.

Cô khiếp sợ nhìn anh.

Anh làm sao có thể đường đường chính chính mà đưa ra loại yêu cầu xấu xa này?

Anh làm sao có thể xem cô rẻ mạt như vậy?

"Đừng khẩn trương. Chỉ cần đêm nay làm tôi vui vẻ..." Lệ Minh Vũ nhìn cô chăm chăm, gằn từng chữ: "Hợp tác, liền không thành vấn đề."

Gò má Tô Nhiễm giận đến đỏ bừng. Chiếc cổ thanh tú vô thức chuyển động lộ ra làn da trắng nõn như tuyết nơi cổ áo sơ mi đầy thu hút, rơi vào ánh mắt anh trở thành phong cảnh tuyệt vời nhất. Nói xong lời này, mắt anh cũng dần dò theo cổ cô chậm rãi lướt xuống cổ áo một cách thích thú. Lớp áo bao phủ lấy bầu ngực đầy đặn nhấp nhô theo từng nhịp hô hấp gấp gáp, toát lên sức cuốn hút, dụ dỗ người khác phạm tội.

Lệ Minh Vũ híp mắt, đôi mắt đượm ý cười dần tối sẫm. Trong đầu anh không khỏi nghĩ đến làn da trắng mịn màng, bầu ngực đầy đặn vô cùng non mềm bên dưới lớp áo sơ mi.

Một nỗi sợ hãi mà Tô Nhiễm hiểu rõ khiến tay chân cô lạnh buốt. Cô sợ sắc tối thẫm trong mắt anh, rồi lại thấy tầm nhìn không chút nào giấu giếm tín hiệu nguy hiểm của bản năng đàn ông từ anh, hai tay cô cuống quýt che chắn nơi đang phập phồng đầy cảm dỗ của mình.

Động tác trẻ con này của cô chọc anh bật cười. Lệ Minh Vũ vẫn không dừng lại, ánh mắt rùng rục tiếp tục lướt xuống dưới.

Tô Nhiễm chỉ mặc quần jean đơn giản nhưng vừa lúc lại làm cô thêm mềm mại uyển chuyển. Lớp vải nhẹ nhàng ôm sát vòng eo thon thả cùng cặp mông cong tròn quyến rũ. Do thời tiết nóng bức nên cô chỉ để chân trần mà mang giày búp bê, mu bàn chân trơn bóng lộ ra ngoài như khối ngọc ngọt ngào trắng sáng. Dưới cái nhìn lộ liễu của anh, cô bất an khấp chặt lại.

Gần kề như lúc này làm anh không kiềm nổi mà nhớ đến vòng bụng trơn phẳng cùng vực sâu dụ người phạm tội ở bụng dưới đang được bao bọc trong chiếc quần jean kia.

Tô Nhiễm không ngờ ánh mắt anh sẽ không chút nào kiêng dè như vậy. Thoáng chốc, cô vừa giận lại vừa thẹn. Lệ Minh Vũ giơ tay, ngón tay thon dài chạm lần nữa lên cơ thể cô, như đang khẽ vuốt ve một món đồ sứ hoàn mỹ. Ánh mắt sâu xa u tối cũng thoáng mềm mại.

Cô siết tay thành nắm, nỗ lực muốn trốn đi. Giọng nói đàn ông lạnh nhạt chọt vang lên như dây roi hung hăng quật vào tim cô...

"Không muốn hợp tác, hờ?"

Động tác phản kháng bỗng dừng lại, nắm tay cũng dần thả lỏng. Tô Nhiễm nhắm hai mắt để mặc bàn tay không an phận của anh di chuyển, môi cô run rẩy, sóng mũi cô chua xót.

Như vậy thì tính là gì?

Bất luận là bốn năm trước hay bốn năm sau, anh luôn nghĩ cùng một cách để nhục nhã cô phải không?

Cô nghe thấy tiếng ghế chuyển động, rồi mùi hổ phách càng lúc càng gần chóp mũi, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được nhiệt độ và hơi thở của anh. Trái tim cô bất giác kinh hoàng. Phút chốc, đôi mắt cô rơm rớm đầy ắp ứ.

Lệ Minh Vũ dựa sát vào cô, vẻ mặt cô như một nàng thơ trắng nhỏ bé đập vào đôi mắt đen thẳm của anh, đôi môi anh nhếch lên rộng hơn, "Nhìn tôi." Anh ra lệnh.

Cô chậm rãi mở to mắt. Anh tiến sát lại cô, mãi cho đến khi vòng eo của cô bị anh dồn thẳng vào mép bàn làm việc, không còn đường để lui, Lệ Minh Vũ lại khoác thẳng tay lên hai bên bàn làm việc, hoàn toàn nhốt cô vào phạm vi thuộc về anh. Thắt lưng cô bất lực ngửa ra, mà anh lại không hề có ý định thả cô. Anh lại tiếp tục áp gần cô, vóc người cường tráng cúi thấp xuống, khuôn mặt cương nghị gần như dán sát vào gương mặt cô.

Tô Nhiễm rất muốn bình tĩnh nhưng toàn thân run rẩy đã bán đứng cô. Đôi môi đỏ mọng thở gấp, mềm mại khiến người khác say mê. Lệ Minh Vũ cười nhẹ, gò má anh vùi vào cổ cô, hít một hơi thật sâu. Hương thơm chỉ thuộc riêng về cô chui thẳng vào lòng anh.

Hương thơm đó như dòng nước ấm, sưởi ấm đôi mắt anh.

Ngay khi cô cho rằng anh sẽ cậy mạnh chiếm hữu cô, anh lại bất ngờ thả cô, nhưng hai tay vẫn không rời khỏi bàn làm việc.

Tô Nhiễm cảnh giác nhìn anh, bất giác nuốt nước bọt.

Ngón tay thô ráp của Lệ Minh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô. Ánh mắt anh thoáng dịu dàng, giọng nói khàn đục như đang kiềm nén cảm xúc sắp bùng nổ nào đó. "Cô bé, đừng quên, em đang cầu xin

tôi. Cứ trốn tránh như vậy chỉ khiến người ta sinh chán ghét."

Ngón cái anh lại chuyển xuống bờ môi căng mọng, nhẹ nhàng giầy vò như hưởng thụ sự mềm mại của cô.

Tô Nhiễm cảm giác ngón tay anh càng lúc càng nóng, đôi mắt anh chột sâu thẳm hơn nhìn cô chăm chú, khiến cô càng thêm căng thẳng. Bờ môi run rẩy nhuộm đầy hơi thở của anh, giọng nói anh trầm khàn làm cô thấy hổ thẹn.

Sau đó, Lê Minh Vũ không hề động vào cô, anh chỉ im lặng nhìn cô, như đang chờ đợi cô chủ động.

Tô Nhiễm hiểu rõ anh muốn đánh thẳng vào niềm kiêu hãnh của cô.

Tuy cô không rõ vì sao anh muốn làm như vậy, cũng không rõ vì sao anh phải nhục nhã cô như vậy, nhưng cô rõ một điều, chính là đêm nay cô trốn không thoát.

Nước mắt lưng tròng nhưng trước sau cô vẫn không chịu thua để nó chảy xuống. Cô gắng hết sức chịu đựng. So với bốn năm trước, bốn năm sau cô càng sợ anh hơn. Anh làm sao có thể bức cô như vậy?

"Anh dựa vào cái gì mà làm vậy? Bốn năm trước là anh chủ động ly hôn, người phụ bạc đoạn hôn nhân và tình cảm này là anh, không phải tôi. Anh dựa vào cái gì mà làm vậy với tôi? Dựa vào cái gì mà bức tôi?" Tô Nhiễm không chịu đựng được nữa, hét to với anh.

Anh vẫn không phản ứng, so với kích động của cô, anh càng thêm trầm ổn tự tin, yên ổn nhìn cô, "Rốt cuộc cũng dám nói đến chuyện bốn năm trước rồi?" Thấy mắt cô ươn ướt, anh nâng nhẹ cằm cô, nhấn mạnh từng chữ, "Dựa vào tôi đột nhiên thấy hứng thú với em." Bàn tay đang nắm cằm cô hơi tăng lực, dường như làm đau cô, cô

bỗng cau mày.

Ánh mắt Lê Minh Vũ sa sầm. Trong đầu anh lại hiện lên hình bóng của một người khác, hình bóng đó chồng chất lên Tô Nhiễm ở trước mặt, khiến ánh mắt anh vốn trầm tĩnh nhanh chóng chuyển thành lạnh lùng và tàn nhẫn.

"Đương nhiên, em có thể đi ngay bây giờ. Chỉ có điều em đừng hối hận." Giọng anh lạnh đến dọa người.

Trái tim Tô Nhiễm hoàn toàn nguội lạnh, cô hất bàn tay đang nắm cầm mình ra, nhìn anh gần từng chữ: "Được, không phải là anh muốn thân thể này sao? Tôi cho anh nhưng mời anh nhớ kỹ. Tôi khinh thường anh, chán ghét anh. Cả đời! Vĩnh viễn!" Giọng nói cô run run mà bén nhọn, nói ra những lời này nước mắt cô cuối cùng cũng lăn dài. Ngón tay cô run rẩy di chuyển đến trước cổ áo mình, cởi từng cúc từng cúc...

Quyển 3 - Chương 22: Đẳng sau là cô đơn trống trải

Cúc sơ mi bung ra để lộ khoảng da trắng nõn, ánh vào tầm mắt anh như một khối ngọc hoàn mỹ.

Tay Tô Nhiễm chậm chạp cời cúc, nước mắt giọt trước giọt sau không ngừng lăn dài trên má, rồi chảy xuống đầu ngón tay.

Suốt quá trình, Lê Minh Vũ đều im lặng nhìn cô, nhìn cô cời từng cúc từng cúc áo trên người, nhìn từng giọt từng giọt nước mắt chảy xuống, đọng vào nơi sâu thẳm lòng anh, ngưng tụ thành tình cảm khó nói nên lời. Ánh mắt trầm tĩnh dần trở nên tan rã chần chờ.

Tô Nhiễm không cần ngẩng đầu cũng cảm nhận được anh không hề chớp mắt mà nhìn cô. Mắt anh như ngọn lửa nóng bỏng, dù không tiếp xúc chỉ lẳng lặng nhìn như vậy, cũng đủ khiến cô không thể lánh thân, hết đường trốn chạy.

Cuối cùng, tay cô run rẩy không còn cách nào để tiếp tục. Chuyện này từ trước tới giờ cô chưa từng làm qua, vì sao anh phải hết lần này đến lần khác gây khó dễ với cô như vậy?

Bầu không khí thấp thoáng thay đổi.

Chỉ còn đọng lại tiếng phụ nữ nức nở.

Cô ngừng tay, Lê Minh Vũ cũng không thúc giục. Một lúc lâu sau, anh lại giơ tay, ngón tay thon dài chạm vào chiếc cổ trắng nõn, cô run rẩy vô thức muốn trốn đi, nhưng rồi cả người lại cam chịu cứng còng tại

chỗ, để mặc ngón tay anh lướt dọc theo mép áo sômi đang mở rộng trên người cô vào trong.

Ngón tay anh thô ráp nóng hổi khiến Tô Nhiễm không thể không nhắm mắt. Nếu đây chỉ là một cuộc giao dịch, vậy cô tình nguyện để bản thân mình chết lặng.

Lệ Minh Vũ mặt không biến sắc nhìn cô, bất giác cau chặt mày. Ngón tay anh hơi tăng lực, làn da phụ nữ mịn màng khiến đôi mắt anh càng thêm tối thẫm. Thân thể cao lớn cường tráng nhướn gần về trước, gần đến mức anh có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể cô đang càng lúc càng căng cứng.

Tay anh ôm vòng lấy cơ thể mềm mại, anh cúi đầu xuống, bờ môi mỏng chạm nhẹ vào vành tai cô. Anh hít thở càng thêm gấp gáp. Khi anh từ từ hạ xuống, Tô Nhiễm chỉ cảm thấy kinh hoàng, một loại sợ hãi không tên lan rộng ra toàn thân.

Môi anh lại xuôi theo vành tai chuyển gần đến đôi môi đang run rẩy khiến đáy mắt anh thấp thoáng dịu dàng. Khi anh vừa muốn hạ xuống, Tô Nhiễm thất kinh, xoay mạnh đầu sang bên khác, nước mắt lăn dài xuống tay anh.

Tay Lệ Minh Vũ bỗng dừng lại, nhưng anh vẫn không dời mắt khỏi cô. Anh chỉ im lặng nhìn, hơi thở nồng cháy phả vào hô hấp của cô.

Hai người cứ mãi căng thẳng với nhau như vậy. Người phụ nữ không mở mắt, còn người đàn ông cũng không tiếp tục xâm phạm.

Lát sau, Tô Nhiễm không nhịn được mở to mắt thì hoảng sợ phát hiện gò má anh ở rất gần cô, gần đến nỗi cô có thể thấy trọn vẹn đáy mắt đen thẫm như mực tàu, lại như màn đêm mờ mịt đang nhìn cô chăm chú, làm sinh sôi một loại cảm giác khiến cô vừa sợ hãi vừa xa

lạ.

Tuy cô không hiểu anh, nhưng cô biết, cô không phối hợp làm anh không vui, có lẽ, anh muốn dù cho cô không thuận theo cũng phải phối hợp, dù cho không phối hợp cũng không được né tránh.

Tay cô nắm chặt dần thả lỏng, nước mắt vẫn đọng lại nơi khóe mắt. Mãi đến khi...

Một nụ hôn dịu dàng rơi xuống trán cô, lực rất nhẹ, nhẹ như lông vũ ấm áp lướt qua vầng trán, rung động đến nơi sâu thẳm nhất trong trái tim. Giọng nói đầy từ tính vang lên từ đỉnh đầu cô. "Cái tôi muốn em làm, không phải là chuyện này."

Đôi mắt rơm rớm nước mở to, Tô Nhiễm nghĩ bản thân mình nghe lầm rồi. Cô nhướn mắt nhìn, đôi mắt anh vẫn trầm tĩnh như mọi khi. Nhưng ngay khoảnh khắc vừa rồi, cô dường như bắt được điều gì đó, vừa như nỗi đau nói không nên lời, vừa như cười giễu chính mình. Tóm lại cụ thể là gì, cô không dám tùy tiện kết luận.

Tay Lê Minh Vũ ôm nhẹ lấy gáy cô, khiến cả người cô áp sát vào lòng anh. Hành động bất ngờ này làm Tô Nhiễm thần thờ. Trong lúc nhất thời, cô không có phản ứng, chỉ ngoan ngoãn dựa vào lòng anh đến quên cả giấy dựa..

Anh vừa nói gì?

Cái anh muốn cô làm, không phải là chuyện này?

Lẽ nào anh...

Người đàn ông vẫn tiếp tục duy trì động tác ôm ấp. Tô Nhiễm chỉ cảm thấy lòng bàn tay anh nóng hầm hập, dường như anh đang cố

sức hoặc đang kiềm nén gì đó. Nước mắt chực trào nơi khóe mắt cuối cùng vì kinh ngạc cũng mờ dần. Cô vừa muốn mở miệng hỏi rõ, lại nghe Lê Minh Vũ lên tiếng, "Cái em thiếu tôi chỉ là một bữa ăn khuya."

Hả?

Tô Nhiễm giật mình, ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn anh.

Lê Minh Vũ cong môi, vỗ nhẹ đầu cô. Anh nhìn quần áo cô xộc xệch, khóe miệng khẽ cười, không nói gì nữa, chỉ ưỡn thẳng người rồi thả cô ra.

Thay đổi bất ngờ trong chốc lát khiến Tô Nhiễm hoàn toàn lờ mờ. Cô không rõ anh đang nói thật hay nói đùa, chỉ dừng lại ở việc ăn khuya? Cái anh muốn chỉ là ăn khuya?

Vậy vừa rồi anh còn...

"Nếu không mặc quần áo, em sẽ hối hận." Lê Minh Vũ thấy cô trừng to mắt nhìn anh, giọng nói anh càng thêm trầm khàn đến dọa người. Nói cho cùng, anh cũng chỉ là một người đàn ông có nhu cầu sinh lý hết sức bình thường.

Tô Nhiễm như một con rối đang sửng sờ, thấy ánh mắt anh tối sầm, cô vội vàng chỉnh lại áo sơmi trên người, gò má bất giác ửng đỏ, cô cắn chặt môi, không muốn tiếp tục nhìn vẻ mặt của anh.

Từ đầu tới cuối, anh chỉ muốn trêu chọc cô, không phải sao?

Lê Minh Vũ dường như xem thấu tâm tư của cô, anh nhìn cô hồi lâu rồi đi đến một bên khác của phòng làm việc, bấm vào một công tắc, cánh cửa tự động mở ra.

Ánh đèn yên ả như đốm sáng trắng sao nhấp nháy. Ly thủy tinh trên bàn lóng lánh giống thạch anh, ánh vào Tô Nhiễm như một khúc gỗ nằm yên tại chỗ. Đôi mắt cô không ngớt kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mặt mình.

Sau cánh cửa là một phòng nghỉ nhỏ, cạnh cửa sổ sát sàn bày một bàn ăn màu tím sậm kiểu Âu, trải dài theo bàn ăn là cánh hoa hồng đen. Nhìn kỹ mới biết đó là pha lê trang trí trên bàn cơm. Pha lê đen quý hiếm chân thật sống động hơn cả hoa hồng thật. Bàn ăn không quá lớn, chỉ vừa vặn cho hai người cùng ăn. Áng nến mờ ảo đọng đưa trên kính, chiếu ra vóc người đàn ông cao lớn bên cạnh.

Không phải là sơn hào hải vị gì, chỉ là những món như gan ngỗng và nấm cục [1], kèm theo một chai rượu vang đỏ lâu năm. Cánh cửa mở ra, mùi rượu dịu dịu cũng hòa vào không khí.

[1] Nấm cục (truffle): là một loài nấm ăn được, mọc sâu trong lòng đất và thường ký sinh trong lớp rễ cây sồi. Loài nấm này được đánh giá cao trong ẩm thực Pháp, ẩm thực Ý, ẩm thực Hy Lạp và ẩm thực Tây Ban Nha.

Mùi hương đó hòa quyện vào hơi thở của Tô Nhiễm, thấm sâu vào phổi cô.

Tô Nhiễm không rành về rượu nhưng chỉ cần ngửi qua cô sẽ nhớ mãi. Đây là rượu vang đỏ được đấu giá vào hai ngày trước. Nghe nói giá cả rất mắc, sở dĩ cô có ấn tượng vì từng có một lần Hòa Vy dẫn cô tham gia vào tiệc dành cho giới thời trang may mắn được nếm thử.

Hóa ra anh đã chuẩn bị mọi thứ từ lâu.

Thế nhưng, vì sao vừa rồi anh lại còn cố tình làm khó cô?

Chỉ muốn nhìn cô rơi nước mắt trước mặt anh?

"Anh..."

"Con người tôi thù rất dai." Lệ Minh Vũ thản nhiên cong môi, "Vừa rồi chẳng qua chỉ cho em một bài học thôi."

Lửa giận vô cớ bốc mạnh trong lòng Tô Nhiễm. Người đàn ông đáng ghét!

"Ngồi đi." Anh nhin cười, vẻ mặt lại trầm tĩnh như thường ngày. Lệ Minh Vũ kéo ghế ra, giọng nói nghe dừng dừng nhưng làm thế nào cũng lộ ra mệnh lệnh.

Cô không bước lên trước, còn anh thì luôn đứng đợi cô.

Một lúc sau, Tô Nhiễm căn môi tiến lên trước, ngồi xuống.

Hương thơm của rượu vang đỏ nhen nhóm ánh sáng vào màn đêm quyến rũ.

Nếu như không hiểu gì về anh mà nhìn thấy chuyện này nhất định sẽ cho rằng anh là người đàn ông tuyệt vời, nhưng chỉ một mình Tô Nhiễm biết, vừa rồi anh bức bách cô như thế nào, ngay khoảnh khắc đó tâm tư nhảy lều cô cũng có. Đôi mắt cô luôn đầy cảnh giác, người đàn ông này vui buồn thất thường, cô không biết giây này anh như vậy, giây sau anh sẽ làm gì với cô.

Cô trước sau đều không dám buông lơ cảnh giác, giọng điệu của anh càng nhẹ, cô càng nghĩ anh có ý đồ khác.

Có lẽ đây là một vòng tuần hoàn về niềm tin giữa người với người. Khi bạn yêu một người, mọi thứ anh ấy làm bạn đều có thể thấu hiểu, dễ dàng tha thứ, nhưng một khi phần yêu này gây tổn thương sâu đậm cho bạn, thì dù tất cả mọi thứ anh ấy làm là đúng, niềm tin này từ lâu đã hóa thành mây khói.

"Anh rốt cuộc muốn thế nào?" Sau khi gặp lại, những lời này không biết Tô Nhiễm đã hỏi anh không bao nhiêu lần nhưng chưa lần nào anh trả lời trực tiếp.

Nghe vậy, Lê Minh Vũ chỉ hơi cong môi, lấy một ly thủy tinh khác nhưng không rót rượu vang đỏ mà đổi thành nước ấm đưa cho cô. Một lúc sau, anh bình thản cất giọng, "Cùng tôi ăn bữa này."

Động tác của anh tự nhiên lưu loát như việc này đã ăn sớm hòa hợp vào sinh mệnh.

Tô Nhiễm theo bản năng nhìn anh. Thần sắc anh thấp thoáng hiện lên nỗi cô đơn trống trải, nhưng nhanh đến rồi lại nhanh đi, khiến cô nghĩ rằng mình đã nhìn nhầm. Ít ra thì cô cho là vậy. Nhìn nước ấm trong ly, cô lơ đãng nhớ đến buổi tiệc của bốn năm trước. Lần đó, trái tim cô cũng bị ly nước ấm như vậy hoàn toàn bắt giữ. Bốn năm sau, trước mắt cô vẫn cùng là một ly nước ấm, người ngồi bên cạnh vẫn cùng là một người đàn ông.

Nhưng cảnh thì còn đó mà người đã mất từ lâu.

"Năm cục vừa vận chuyển từ Provence tới chiều nay. Nếm thử đi, em sẽ thích." Anh cầm ly rượu.

Lúc này, Tô Nhiễm căn bản là không có tâm tình để dùng cơm. Chợt cay nghiệt rồi bỗng ân cần của anh làm cô hồ đồ không rõ. Cô cau mày, hồi lâu sau mở miệng, "Chỉ dừng ở việc ăn khuya?"

Anh vừa uy hiếp vừa dọa dẫm chỉ vì mục đích này?

Lệ Minh Vũ nhấp một ngụm rượu vang đỏ, nhếch miệng, "Đương nhiên tôi sẽ không cự tuyệt đêm nay em ở lại với tôi."

Trái tim Tô Nhiễm đập mạnh một nhịp. Cô không biết anh thuận miệng hay lại cố tình trêu cô lần nữa, nắm chặt ly nước, không trả lời.

Lệ Minh Vũ cũng không nói, chỉ yên lặng thưởng thức rượu, bề ngoài giống như câu vừa rồi chỉ là vô tâm nói ra.

Cửa kính ánh ra phong thái ưu nhã từ tốn của anh khi thưởng thức rượu. Anh nhàn nhã cầm ly, nhấp một ngụm rượu nhỏ vào miệng, nhắm mắt lim dim, đợi vị ngọt tan ra rồi từ tốn nuốt xuống. Anh mở mắt ra, biếng nhác mà gợi cảm hưởng thụ mùi rượu thơm mát đọng lại.

Tô Nhiễm không muốn nhìn anh, nhưng khóe mắt vẫn lơ đãng nhìn về bóng dáng trên kính. Bất kể là bốn năm trước hay bốn năm sau, hình dáng anh khi thưởng thức rượu vẫn tao nhã thanh thoát như vậy, mỗi một cử động nhỏ đều lộ ra hoàn mỹ.

Nhìn một lát, cô bắt đầu thấy nghi hoặc.

Cách hành xử và gia giáo của anh xuất sắc vô cùng, nhưng kiểu hành xử và gia giáo này tuyệt đối không phải xuất phát từ một gia đình chính trị gia. Anh giống... đúng rồi, một kiểu tu dưỡng của thương gia. Khác với những chính trị gia giả nhân giả nghĩa, loại tu dưỡng này như là thứ lắng đọng theo thời gian. Thời gian càng lâu, nó càng quý báu.

Vì sao lại có cảm giác này?

Cô không biết.

Cô cũng thờ thẩn theo nghi hoặc trong lòng.

Lệ Minh Vũ hơi nhướn người về trước, hết sức tự nhiên gấp đồ ăn đặt vào đĩa trước mặt cô, nói thản nhiên, "Ăn cơm với tôi không phải là chuyện quá khó chứ?"

Tô Nhiễm nhìn anh một lát. Lần này, cô không cự tuyệt nữa, gấp thức ăn lên cắn một miếng. Vị ngọt của nếp nhưng khi vào miệng lại thành hương hoa dịu nhẹ. Cô nếm ra được là vị của dành dành.

"Em thích không?" Anh hỏi.

Thật sự rất ngon.

Cô dần lơ là cảnh giác, gật đầu một cái.

Ăn ngon chính là ăn ngon, sẽ không vì ai đó mà thay đổi.

Lệ Minh Vũ hình như rất hài lòng với phản ứng của cô, khẽ nhấp thêm một ngụm rượu. Thỉnh thoảng, anh mới gấp một chút đồ ăn cho mình, phần lớn thời gian đều uống rượu, rồi im lặng nhìn cô.

Cô xấu hổ uống nước, còn chưa buông cốc, anh đã phá vỡ bầu không khí yên lặng...

"Ăn khuya xong theo tôi đến một chỗ."

Suýt chút nữa cô đã sặc nữa, cảnh giác chậm rãi tan ra nãy giờ thoáng chốc sản sinh trở lại, cô nhìn anh chăm chú, "Nơi nào?"

Lệ Minh Vũ lắc nhẹ rượu, miệng ly hơi chạm vào môi, chậm rãi lên tiếng, "Một nơi...có thể để em 'cởi' sạch sẽ."

Tô Nhiễm nổi giận, nhưng lại thấy có gì đó không thích hợp. Khi anh nói lời này, cô không thấy chút nào giống trêu tức như vừa rồi. Ngược lại, nó như trút ra từ cõi lòng, ánh mắt của anh tựa như đang cất dấu nỗi cô đơn nào đó, giống khoảnh khắc mà cô nghĩ là mình đã nhìn lầm kia...

Xe như chú cá bơi lội trong đại dương sâu thẳm, qua lại trên đường phố Paris rồi dừng hẳn tại một chỗ.

Tô Nhiễm dù thế nào cũng không ngờ anh sẽ chở cô đến đây.

Nơi đây cô thường hay dẫn Băng Nụ tới chơi, là vòng xoay ngựa gỗ đã từng lưu không biết bao kỷ niệm và hình ảnh vui vẻ của cô với Băng Nụ, thậm chí có cả Mộ Thừa. Cô ngờ vực quay đầu nhìn Lệ Minh Vũ, không rõ vì sao anh lại dẫn cô tới nơi này.

Đằng sau cô không một bóng người, chỉ còn lại ánh đèn đường trong đêm.

Đôi mắt cô thoáng ngơ ngác.

Cô quay đầu tìm anh lần nữa, lại nghe tiếng nhạc chuyển động của vòng xoay ngựa gỗ, từng nhịp từng nhịp tiết tấu ngân nga vang vọng bên tai. Mỗi lần nghe như vậy, tâm tình của cô đều tốt vô cùng.

Đã hơn nửa đêm, vòng xoay ngựa gỗ lại tự nhiên vận hành. Đèn màu đủ sắc xung quanh chớp động, chấm sao sáng nhỏ lấp lánh trên bầu trời về khuya, gần như đất trời hòa làm một.

Lệ Minh Vũ đi xuống từ bên khác, cô ngậy người nhìn hình bóng anh càng lúc càng đến gần.

Đôi mắt anh chiếu ra bóng dáng xinh đẹp thuần khiết của cô lấp lánh dưới ánh đèn đủ sắc, như một nàng búp bê thủy tinh. Mái tóc cô nhẹ nhàng tung bay trong gió đêm, đôi mắt cô đầy nghi hoặc rơi vào lòng anh, như một chú nai lạc đường khiến người khác thương xót.

"Vì sao?" Đợi anh đến gần, cô không nhin được hỏi.

Anh cười buồn, gior tay xoa nhẹ tóc cô, ánh mắt đầy xa xăm, xa đến mức không cách nào chạm vào. "Tôi chỉ tình cờ thấy nơi này."

Tô Nhiễm không hiểu, rồi bị vè mặt của anh làm mê hoặc, khẽ lắc đầu, "Tôi không rõ."

"Em không cần hiểu, qua đây với tôi." Giọng nói trầm thấp hạ xuống, tay anh liền cầm tay cô, dắt cô đi vào vòng xoay ngựa gỗ, rồi ngồi lên xe gia đình bên cạnh.

Tay anh chợt tăng lực, cả người cô ngã vào lòng anh.

Xe gia đình này, cô và Mộ Thừa từng dẫn Băng Nụu đến ngồi qua.

"Lệ..."

"Suyt, đừng nói." Mũi Lệ Minh Vũ chạm nhẹ vào tóc cô, "Cứ ngồi cạnh tôi như vậy." Nói xong, anh buông cô ra, rồi dựa người sang bên cạnh.

Tô Nhiễm lúng túng. Giọng nói vừa rồi của anh làm cô mê hoặc nhưng vì sao cảm xúc của anh lại trở nên khác lạ? Giọng điệu của anh rõ ràng vẫn trầm thấp giống mọi khi, nhưng vì sao cô lại nghe

thấy buồn đau và không vui vẻ trong đó?

Người không vui vẻ thật sự là cô mới đúng, không phải sao?

Cô không nói gì, chỉ im lặng ngồi bên người anh. Gió đêm nhẹ thổi mùi hương dịu dịu thuộc về anh len vào hơi thở cô, bập bềnh trong không khí từ từ tạo thành một tấm võng vô hình bủa vây lấy cô, rồi buộc chặt...

Vòng xoay ngựa gỗ xoay tròn hết vòng này đến vòng khác. Trong màn đêm yên tĩnh, hai người cùng nhau im lặng tạo nên một bức tranh xinh đẹp.

Anh ngồi ở đó, ánh mắt từ đầu đến cuối đều dõi theo bóng lưng Tô Nhiễm. Cô dịu dàng như đàn lẩn vào cảnh đêm xung quanh, mái tóc cô sáng bóng dưới ánh đèn đủ sắc. Anh không nén nổi mà vươn tay ra nhưng khi tay anh sắp chạm vào tóc cô thì ngừng lại, từng sợi tóc nhẹ nhàng lướt qua, tựa như một chú cá mà vĩnh viễn anh cũng không bắt được đuôi của nó. Cái anh muốn lưu lại là nụ cười của chú cá đó nhưng kết quả chỉ là nước mắt vô tận.

Hình dáng của cô cũng giống đuôi của chú cá đó, thay đổi huyền ảo thành một cảnh tượng朦朧 lung lay động trong ánh mắt đen thẳm của anh. Đôi mắt anh dần dịu dàng, trong dịu dàng lại chứa giữ chút ít hiu quạnh. Anh quen thuộc mùi vị hiu quạnh này vô cùng. Đây là một loại hiu quạnh trỗi dậy từ đáy lòng lạnh giá. Có lẽ, chỉ có nụ cười của cô mới có thể sưởi ấm cho anh.

Nhưng nụ cười của cô lại để dành cho một người đàn ông khác.

Nơi sâu thẳm lòng anh từ trước đến nay đều trống rỗng, vì vậy mà lạnh giá vô cùng. Mỗi một ngày anh trải qua, ánh mắt anh đều như chìm ngập trong thủy triều mênh mông vô bờ.

Phần yên tĩnh này khiến Tô Nhiễm rung động. Cô và anh chưa từng gần nhau như vậy, cũng chưa từng ở cạnh nhau theo cách này. Cô quay đầu liền thấy anh không chớp mắt mà nhìn bản thân mình. Lần này, vì cô xoay đầu rất đột ngột nên cô nắm được cảm xúc trong mắt anh rõ ràng vô cùng. Đó là cô quạnh và lạnh lẽo mà cô chưa bao giờ gặp qua, chân thực đến nỗi khiến cô không cầm được mà xót xa.

Tại sao có thể như vậy?

Lòng cô kinh hãi, ngón tay vô ý quẹt trúng bên cạnh.

"A..." Đinh ốc cửa vào đầu ngón tay Tô Nhiễm, cô khẽ kêu một tiếng.

Ánh mắt Lê Minh Vũ thoáng ngơ ngác, hơi nhướn người về trước rồi kéo tay cô qua.

Tô Nhiễm muốn rút tay về nhưng anh lại nắm chặt hơn. Anh cách rất gần cô. Vẻ mặt anh cau mày đều ánh vào mắt cô. Cô có thể cảm thụ được hơi ấm đàn ông chỉ thuộc riêng về mình anh. Giây tiếp theo, anh ngậm ngón tay đang chảy máu của cô vào miệng mình.

Ngón tay truyền đến cảm giác ẩm ướt tác động ngay vào thần kinh, va chạm mạnh mẽ vào mọi giác quan khơi ra một trận tê dại trong cô, "Đừng như vậy..." Cô rút mạnh tay về.

Lê Minh Vũ chăm chú nhìn cô.

Cô vô thức nắm chặt ngón tay đang chảy máu, tránh ánh mắt của anh, hàng mi dài cụp xuống che khuất sợ hãi từ tận đáy lòng trong nháy mắt vừa rồi.

Anh cũng không tiếp tục ép cô. Thời gian như dừng lại. Hồi lâu sau,

anh giơ tay chạm vào gò má cô. Đáy mắt anh dần trở dậy khát vọng, khát vọng lại dần ngưng tụ thành chăm chú và nặng trĩu. Anh bất ngờ cúi đầu, khuôn mặt cương nghị chậm rãi tới gần cô.

Tô Nhiễm hoảng sợ, vô thức lánh ra sau.

Anh thoáng ngừng lại, không nổi giận cũng không từ bỏ. Ngược lại, anh tới gần cô hơn, tay anh ôm siết vòng eo cô, môi anh ấm áp dán sát lên đôi môi đỏ mọng của cô rồi khóa chặt.

Nụ hôn này hình như chứa đầy đoạn tuyệt.

Anh khó khăn đè xuống kích động điên cuồng mà cạy mở miệng cô, mang ngọn lửa đang cháy mãnh liệt nhập vào trong, liếm qua khoang miệng mẫn cảm đến lưỡi, rồi mặc sức trêu đùa với lưỡi cô.

Tình cảm mãnh liệt của anh khiến cô khó chống đỡ.

Anh khó khăn đè xuống kích động điên cuồng mà cạy miệng cô, mang ngọn lửa đang cháy mãnh liệt nhập vào trong, liếm qua khoang miệng mẫn cảm, rồi mặc sức trêu đùa với lưỡi cô.

Hơi thở nóng bỏng tràn đực phả vào vành tai cô, đôi tay anh nóng như thiêu đốt có thể hủy diệt mọi lý trí của cô. Anh dịu dàng xoa cổ cô lướt dọc đến lưng, mỗi một tác da thịt đều vì vuốt ve của anh mà căng cứng. Trái tim cô âm ỉ nhói đau, còn nội tâm bị anh dẫn dắt mà run rẩy. Cô muốn chống lại cảm xúc khác thường này, cô dường như còn có thể cảm nhận được một loại cảm xúc khác phát ra từ anh. Tuy rằng, cô thật sự không muốn lý giải.

Cảm giác này rất lạ. Khi cô muốn tìm tòi...

"Em có thể đi." Người đàn ông vào lúc này lại buông cô ra.

Tô Nhiễm chờ người, trong lúc nhất thời cô không hiểu lời nói của anh.

"Tôi vẫn tiếp tục đầu tư 'Midi', Đồng Hựu sẽ theo chuyện này." Nói xong, anh đứng dậy, vòng xoay ngựa gỗ cũng chợt dừng theo anh.

"Anh...nói thật chứ?" Tô Nhiễm không giải thích được. Anh lẽ ra không phải là người tốt như vậy.

"Chỉ có một điều kiện." Lệ Minh Vũ xuống ngựa gỗ, quay đầu nhìn cô, dưới bóng đêm anh có vẻ lạnh lùng khác thường, "Từ nay về sau, đừng để tôi thấy em lần nữa, đừng để tôi có dịp nhận ra em. Nếu không, tôi sẽ không buông tay ra nữa." Anh lạnh lùng buông lời, sải bước rời đi. Bóng dáng anh mờ dần trong màn đêm.

Tô Nhiễm mãi lâu vẫn không có phản ứng. Đến khi định thần lại, anh đã đi từ lâu.

Dưới bóng đêm, trong khoảnh khắc anh xoay người rời đi, vẻ lạnh lùng nơi mắt anh dần tản đi, nổi cô đơn như con nước thủy triều cuốn tất cả vào mắt anh...

Quyển 4 - Chương 1: Cầu hôn bên vòng xoay ngựa gỗ

Tình yêu, không bao giờ biết trước được khoảng cách để gặp.
Nhưng càng yêu, tôi lại càng thương tổn em. Loại thương tổn này
chẳng biết đã có từ lúc nào. Em hướng trái, còn tôi hướng phải, vĩnh
viễn đôi ta cũng không thể quay về điểm ban đầu.

Tựa như trải qua một giấc mơ, đến lúc tỉnh dậy vẫn cảm giác được bị
thương hay vui mừng. Trong lúc lơ mơ, lại bắt đầu không phân biệt
rõ đâu là cảnh trong mơ, đâu là hiện thực.

Cũng chính như Lê Minh Vũ, bất ngờ xông vào cuộc sống của Tô
Nhiễm lần nữa, rồi lại lặng yên mà rời đi, lặng yên như chưa từng có
chuyện gì xảy ra. Kể từ khi Lê Minh Vũ đi, mỗi ngày của cô đều giống
cuộc sống trong suốt bốn năm qua, mặt trời cứ mọc rồi lại lặn.

Bước ra khỏi cửa hàng nước hoa thì trời đã về đêm, Tô Nhiễm bắt
taxi trở về. Cô biếng nhác dựa vào ghế xe, đôi mắt trống rỗng lảng
lảng nhìn cảnh đêm đang lướt nhanh ngoài cửa sổ.

Buổi đêm ở Paris vẫn chói lọi như ngày thường, nhưng điểm khác
biệt chính là tâm tình bình tĩnh hơn bao giờ hết của Tô Nhiễm.

Có một số việc xảy ra trong im lặng, một ngày khi biến mất mới phát
hiện, muốn quên đi hoàn toàn, thật sự rất khó.

Xe chạy về hướng ngoại thành, lượng xe qua lại đông đúc nên tài xế

phải thả chậm tốc độ. Dần dần, cả con đường đều kẹt kín.

Tài xế taxi bức dọc, còn Tô Nhiễm thì chẳng màng quan tâm. Ánh mắt cô dần có hồn hơn, lơ đãng nhìn đến mảng lớn ánh sáng bên ngoài cửa sổ, mắt cô chột rung rung.

Khi xe sắp chuyển động, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại yêu cầu xuống xe. Chẳng kịp nhận tiền thối, cô đã bước về phía vòng xoay ngựa gỗ đang sáng trưng một góc trời.

Lúc này, ở vòng xoay ngựa gỗ, người chơi rất đông, thậm chí xe gia đình cũng nghệt người. Tiếng cười hòa vào nền nhạc du dương nghe vui tai vô cùng. Ánh đèn đủ sắc vụn vặt chiếu lên gò má Tô Nhiễm. Cô yên lặng đứng tại chỗ, thơ thẩn nhớ tới cảnh tượng đêm đó.

Cũng là chiếc xe gia đình đó, Lê Minh Vũ đã kéo cô đến ngồi. Cô không biết vì sao anh lại dẫn cô đến nơi này. Cô chỉ cảm thấy đêm đó, ánh mắt anh trống trải, còn bóng lưng thì cô đơn hơn bao giờ hết. Nụ hôn của anh, lời nói của anh tới bây giờ vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, anh đã khiến yên ổn mà cô duy trì trong suốt bốn năm qua dần tan rã. Cô rất sợ loại cảm giác này. Đúng vậy, cô sợ như thế, sợ một mặt không biết trong con người Lê Minh Vũ mà sản sinh nghi hoặc từ tận đáy lòng; càng sợ loại nghi hoặc này sẽ dẫn cô miệt mài theo đuổi, rồi vì nó mà làm tổn thương chính mình. Cô càng muốn yên ổn lại càng khó quên, quên hết tất cả mọi thứ xảy ra đêm đó cùng anh.

Kể từ đêm đó, cô không còn thấy anh nữa. Ngày hôm sau, khi đích thân Đồng Hựu tới ký kết hợp đồng, cô mới biết Lê Minh Vũ thật sự đã đi. Mọi chuyện hợp tác liên quan đến "Midi" đều do Đồng Hựu

toàn quyền phụ trách. Nhận được hợp tác cũng có nghĩa Guerlain giành được phần thắng cao hơn trong việc tranh quyền nuôi con. Sau đó, cô gọi điện thoại cho Diệp Lỗi, nhưng mẹ nghe máy báo rằng học phần của Diệp Lỗi chỉ là chuyện nhỏ ngoài ý muốn, đã giải quyết xong.

Bên ngoài vòng xoay ngựa gỗ, Tô Nhiễm khẽ thở dài. Trong không khí, lơ lửng mùi hương này đến mùi hương khác, nhưng lại thiếu vắng mùi hổ phách thường dọa cô sợ. Mũi cô không ngửi được mùi hương thuộc về anh, nhưng khi ánh mắt cô vô tình nhìn lướt qua xe gia đình bên cạnh vòng xoay ngựa gỗ, trái tim cô bất giác nhói đau.

Trong phút chốc, cô như thấy được Lê Minh Vũ thong thả ngồi trong xe gia đình xoay tròn hết vòng này đến vòng khác. Anh bình thản ngồi ở đó, ánh mắt mãi miết nhìn về nơi xa xăm, chuyên chú nhập tâm, còn có cả...bi thương.

Tô Nhiễm đè nhẹ lồng ngực, đứng bần thần tại chỗ.

Cô không rõ mục đích của anh là gì, muốn tiêu khiển hay...còn có ý đồ khác? Nếu đúng vậy, vì sao anh lại đột ngột biến mất trong yên lặng, tựa như cô và anh lại quay về cuộc sống giống hai đường thẳng song song suốt bốn năm qua, khác xuất phát điểm cũng chẳng giao nhau.

Đằng sau cô, một bóng dáng cường tráng tới gần, Tô Nhiễm vẫn thẫn thờ nhìn vòng xoay ngựa gỗ. Mãi đến khi, bàn tay người đàn ông vỗ nhẹ lên vai cô.

Độ ấm từ bàn tay người đàn ông hơi kinh động Tô Nhiễm, trái tim cô đập mạnh một tiếng. Cô bỗng quay đầu lại, nụ cười dịu dàng của người đàn ông trước mắt làm phai nhạt hình ảnh người đàn ông trong đầu cô.

"Mộ Thừa?" Anh làm sao lại ở chỗ này?

"Vừa lúc anh chạy qua thì thấy em đứng ở đây." Mộ Thừa cười ôn hòa, chỉ về phía chiếc xe đang đậu cách đó không xa. Anh lại dõi theo tầm nhìn vừa rời của cô, nhẹ nhàng lên tiếng: "Em đứng ở đây làm gì?"

Tô Nhiễm nhìn lướt qua xe gia đình lần nữa. Trên xe, một đôi tình nhân đang ngồi ôm hôn nhau, lòng cô thoáng mất mát. Cô xoay đầu nhìn anh, lắc nhẹ đầu, "Không có gì, giao thông tắc nghẽn nên em dứt khoát xuống xe."

Mộ Thừa cười, "Đi nào, anh đưa em về."

Tô Nhiễm vừa định từ chối, nhìn nhanh qua xe, cô cảm thấy ngờ vực nhìn anh: "Đường này đâu phải về nhà anh."

"Ừ, hướng này về nhà em." Mộ Thừa cúi đầu nhìn cô, giọng điệu dịu dàng.

Cô sững sốt, khó hiểu nhìn anh.

"Anh vốn..." Mộ Thừa hòa nhã nhìn cô, lấy từ trong túi áo ra một hộp quà nhỏ xinh đưa cho Tô Nhiễm, tiếp tục nói: "Muốn đưa em món quà này."

Cầm hộp quà màu oải hương trong tay, dưới ánh đèn lấp lánh không đồng đều của vòng xoay ngựa gỗ, Tô Nhiễm nhìn thẳng chiếc hộp, ngực cô mơ hồ cảm giác được điều gì đó.

Mộ Thừa thấy cô không mở hộp ra, khẽ cười, đưa tay lên chủ động mở hộp...

Một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh làm chói hai mắt Tô Nhiễm.

"Mộ Thừa, anh..." Dự cảm mơ hồ trong lòng thoáng chốc thành hiện thực, thần sắc cô đầy ngổ ngàng khó hiểu.

"Đêm nay, anh đã đặt bàn trước. Anh định đến đón em cùng đi." Giọng Mộ Thừa trầm xuống, tay anh vỗ nhẹ vai cô, vẻ mặt anh nghiêm túc mà quả quyết, "Bởi vì anh muốn chính thức cầu hôn em, hy vọng em có thể đeo chiếc nhẫn này, đồng ý lấy anh."

Tô Nhiễm giật mình, miệng cô mở ra rồi khép lại. Trong chốc lát, cô không biết mình phải trả lời anh như thế nào.

Mối quan hệ chưa hẳn người yêu nhưng quá xa bạn bè đường như đã bị chiếc nhẫn kim cương trước mắt này bỗng chốc xóa bỏ. Cô hiểu tâm ý của Mộ Thừa, cũng biết rất rõ Mộ Thừa là người đàn ông ưu tú cỡ nào. Chưa bao lâu trước đây, cô cũng cho rằng chỉ cần có Mộ Thừa bên cạnh, tất cả đều sẽ tốt đẹp. Bốn năm qua, Mộ Thừa như cái bóng bên cô. Khi Tô Nhiễm cô đơn lẻ loi, anh sẽ dùng bờ vai dày rộng của mình an ủi cô, mang lại hy vọng vô tận cho cô.

Kỳ thực, cô có thể yêu anh. Kỳ thực, trái tim cô đã rung động. Nhưng chiếc nhẫn này tới quá đột ngột, đột ngột đến mức cô vẫn chưa kịp sẵn sàng.

Đàn ông đa tình, phụ nữ chung tình. Thực ra rất nhiều thời điểm điều này chỉ là tương đối. Phụ nữ muốn quên đi sự thất bại trong tình yêu, cách tốt nhất và nhanh nhất chính là bắt đầu bằng tình yêu mới. Nhưng điều này cũng chia ra từng tình huống khác nhau. Nếu bạn vẫn nhớ mãi khôn nguôi quá khứ, vậy thì chỉ có thể trách người đàn ông bên cạnh bạn hiện tại chưa đủ tốt. Ít ra chưa đủ tốt để có thể thay thế hoàn toàn người đàn ông trong mối tình đầy thương tổn bạn

đã trải qua trước đó. Nhưng nếu có thể bình tĩnh đối mặt, vậy thì chứng tỏ người đàn ông bên cạnh bạn đã đủ tốt để bạn quên đi đau thương, tốt đến mức đã hoàn toàn thay thế người đàn ông đã qua.

Kiểu tình cảm này thường nảy nở theo thời gian. Khác với mối tình vừa gặp đã yêu của lần đầu, mối tình này là tình cảm tích tụ từ lâu ngày.

Vì vậy, ai nói trong lòng phụ nữ không thể chứa cùng lúc hai người đàn ông? Ai nói phụ nữ sẽ chung thủy mãi với cùng một mối tình?

Tô Nhiễm chưa bao giờ thử phân tích kỹ lưỡng tình cảm với Mộ Thừa rồi cuộc là thế nào. Cô chỉ biết rằng Mộ Thừa như ngọn đèn tỏa sáng. Miễn là có anh, nơi đó sẽ thấy rất an toàn, rất kiên định. Anh là người đàn ông có trách nhiệm vô cùng, phần trách nhiệm này thúc đẩy anh thành một người đàn ông trưởng thành tháo vát. Anh như ánh nắng mặt trời, bạn không cảm giác được nó tồn tại, nhưng rồi lại từng giây từng phút đều cảm giác được nó tồn tại.

Mộ Thừa thấy Tô Nhiễm lần nữa không nói chuyện, chỉ nhìn hộp nhẫn không chớp mắt. Sau đó, anh cầm qua, ánh mắt dịu dàng thắm đầy nghiêm túc và trang trọng. Với sự có mặt của mọi người ở vòng xoay ngựa gỗ, anh chậm rãi quỳ một gối, lấy nhẫn đưa đến trước mặt Tô Nhiễm, khiến mọi người xung quanh đều dừng bước lại, có những cặp tình nhân nhìn bằng cặp mắt ước ao.

"Mộ Thừa, anh mau đứng lên đi. Anh làm gì vậy?" Tô Nhiễm cả kinh, vẻ mặt càng thêm lúng túng.

Cô vừa muốn tiến lên kéo anh đứng dậy, lại nghe anh từ tốn mà kiên định lên tiếng: "Tô Nhiễm, lấy anh nhé."

Tô Nhiễm thoáng chốc luống cuống, đôi mắt Mộ Thừa nghiêm túc vô

cùng, giọng nói chân thành đến mức khiến cô khó mà từ chối.

Mọi người xung quanh càng lúc càng tụ lại xem nhiều hơn. Ở nước Pháp lãng mạn này, thực ra hành động như thế này không có gì làm lạ. So với tâm lý giúp vui, mọi người càng mong muốn thấy thêm một đôi tình nhân được hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Vì vậy, khi Tô Nhiễm còn đang khiếp sợ, hồi lâu vẫn chưa trả lời thì một người phụ nữ trong đám đông không nén được mà lên tiếng: "Đồng ý đi nào. Người đàn ông tốt như vậy sắp tuyệt chủng rồi. Cô không đồng ý nhất định sẽ hối hận."

Những người khác cũng bắt đầu hòa theo, mắt họ đều chứa chan mong đợi và chúc phúc.

Mộ Thừa quỳ một gối ở đó, môi anh nổi lên ý cười dịu dàng mà anh tuấn, ánh mắt anh trong vắt như mặt nước phẳng lặng. Tô Nhiễm mãi lâu vẫn không trả lời, "niềm vui bất ngờ" này dọa cô rồi. Cô tin Mộ Thừa nhất định là người chồng tốt, nhưng cô thật sự không chắc chắn anh có phải là người đàn ông khiến cô tình nguyện nắm tay đi suốt cuộc đời hay không.

"Tô Nhiễm, anh muốn mang hạnh phúc đến với em. Anh muốn em mỗi ngày đều vui vẻ." Đáy mắt đầy thương yêu trù mến dành cho cô, thâm tình cất giọng: "Xin em cho anh quyền lợi này được không? Để anh chăm sóc em suốt đời."

"Mộ Thừa, em..." Tô Nhiễm thấy tim mình đập rất nhanh, vượt ngoài khả năng gánh vác và chịu đựng. Mắt cô thấp thoáng bối rối, môi cô khẽ run, "Anh đứng lên trước được không? Em, em thật sự không biết..."

"Tiểu Nhiễm..." Mộ Thừa nhìn cô rất lâu. Có lẽ thấy quá nhiều ánh mắt chờ mong của mọi người xung quanh, cũng sợ như thế này sẽ

dọa Tô Nhiễm, anh đứng dậy kéo nhẹ cô đến cạnh mình, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, "Anh yêu em. Xin em hãy tin anh. Những lời này anh nói đều xuất phát từ tận đáy lòng. Xin em cho anh một cơ hội. Dù chỉ là một chút cũng được, để anh chứng minh anh yêu em đến mức nào, được không em?"

"Mộ Thừa, em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này. Chúng ta cứ như mấy năm qua không tốt sao anh?" Gương mặt cô sáng theo ánh đèn lập lòe của vòng xoay ngựa gỗ, ánh mắt cô bất lực mà bàng hoàng.

Cô có thích Mộ Thừa không? Đáp án chắc chắn là có, cô thích Mộ Thừa, thích tất cả mọi thứ thuộc về anh.

Thế nhưng...

Cô có yêu Mộ Thừa không? Đã nhiều năm trôi qua, rốt cuộc cô có yêu anh hay không? Tình cảm yêu mến vốn tồn tại trong lòng cô phải chăng đã sẵn sàng để nâng lên cấp độ mới, phải chăng đã đạt đến tình yêu?

Đôi khi, cô xót xa cho quá khứ mà Mộ Thừa đã từng trải qua. Mỗi lần nhìn anh, cô rất muốn đối với anh tốt hơn một chút, rồi lại tốt hơn một chút. Thế nhưng...

Ánh mắt Tô Nhiễm lơ đãng lướt qua vòng xoay ngựa gỗ, cô bỗng cảm thấy đau buồn mờ mịt vẫn luôn quay chung quanh mình. Cô không biết bản thân đang chờ mong điều gì, hay là cô vẫn chưa sẵn sàng để tiếp nhận, vẫn chưa thật sự tìm lại được khả năng để yêu.

Mộ Thừa nghe vậy, gơ tay vuốt nhẹ tóc cô, ánh mắt ngập tràn thương yêu, "Đừng vội cự tuyệt anh. Cho anh một cơ hội, cũng cho bản thân em một cơ hội để yêu. Em không cần trả lời anh ngay lập tức. Anh từng nói anh sẵn lòng đợi em, đợi đến khi lòng em xác định

rõ người em muốn là anh, không phải anh ta."

Tô Nhiễm hoảng sợ

"Anh đã nghe Băng Nụ kể chuyện mấy hôm trước." Mộ Thừa khẽ thở dài, tròng mắt nhìn cô, "Anh biết người đàn ông đó lưu lại rất nhiều dấu vết vào lòng em. Như vậy, em càng không nên vội vã từ chối anh. Anh hoàn toàn có tư cách chăm sóc em hơn anh ta, không phải sao?"

Bóng dáng Lê Minh Vũ lại hiện lên trong đầu cô lần nữa, tim cô thoáng đau nhói. Nếu như có thể, cô thà rằng đêm đó cô chưa từng đến vòng xoay ngựa gỗ này cùng anh. Nếu như không có đêm đó, may ra cô sẽ không chút do dự mà đón nhận lời cầu hôn của Mộ Thừa. Nếu như không có đêm đó, có lẽ tâm lý của cô sẽ mãi trốn tránh và thờ ơ với Lê Minh Vũ như suốt bốn năm qua. Nếu như không có đêm đó, biết đâu cô sẽ không cho rằng phải chăng Lê Minh Vũ thật sự có nỗi niềm khó nói.

Nếu như không có đêm đó, nếu như...

Đáng tiếc không có nếu như.

"Anh hiểu lầm rồi. Em và anh ta đã không còn liên quan gì đến nhau. Em chỉ sợ..." Tô Nhiễm hít sâu một hơi, lại nhớ tới lời của Lê Minh Vũ, giọng cô thoáng yên ổn, "Sợ anh ta sẽ làm chuyện gì với Băng Nụ thôi."

"Vậy chính là không còn yêu?" Mộ Thừa không truy hỏi nữa, mà anh cũng không có ý hỏi cặn kẽ mọi chuyện. Anh chỉ cười bình thản, bàn tay trắng ngần chạm vào gò má cô, nghiêm túc nói: "Như vậy em toàn tâm toàn ý yêu anh, được không?"

Nghiêm túc và cố chấp trong mắt Mộ Thừa làm Tô Nhiễm kinh hãi. Từ trong mắt anh, cô dễ dàng cảm nhận được tình yêu sâu nặng như đại dương, từng lớp từng lớp một bữa vây lấy cô. Anh chính là một người đàn đàn ông như vậy, có khả năng khiến phụ nữ lúc nào cũng cảm nhận được hương vị hạnh phúc, hương vị ấm áp khi được yêu thương. Bởi vì yêu và được yêu vốn không tỉ lệ thuận với nhau. Nhưng sao từ tận đáy lòng cô lại vô có trỗi dậy chần chừ?

Mộ Thừa không tiếp tục ép buộc cô. Anh chỉ mãi miết nhìn cô, hết sức nhẫn nại chờ cô trả lời.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, cô dần hít thở khó khăn hơn, môi cô mở ra rồi chậm rãi khép lại. Hết thấy mọi chuyện Mộ Thừa làm cho cô suốt bốn năm qua đều hiện lên trong đầu cô đang đấu tranh với bóng dáng của người đàn ông đó. Cuối cùng, cô dường như đã quyết tâm mình sẽ làm như thế nào, hít một hơi thật sâu, nhưng khi vừa muốn lên tiếng, điện thoại bỗng dưng vang lên.

Quyển 4 - Chương 2: Thành phố của anh và cô

Tiếng chuông réo rắc phá vỡ khung cảnh lặng mặng, cũng khiến Tô Nhiễm định thần trở lại. Mộ Thừa thắng thốt có lẽ anh không ngờ vào thời điểm máu chốt lại bị quấy rầy, mọi người vây xung quanh thấy vậy, cũng bất mãn rời đi.

Tô Nhiễm mau chóng lấy điện thoại ra nhìn, lòng cô run sợ, vội vàng nghe máy.

Là điện thoại quốc tế, nghe xong sắc mặt cô liền thay đổi.

Cúp điện thoại, Tô Nhiễm mãi lâu cũng không nói gì, thần sắc cô trầm ngâm. Mộ Thừa thấy vậy, lo lắng trĩu dậy trong lòng, quan tâm hỏi: "Sao vậy em? Điện thoại của ai?"

Tô Nhiễm thành thật trả lời, "Cảnh sát Đinh..."

Mộ Thừa cũng sửng sốt, "Cảnh sát Đinh? Cảnh sát trưởng năm đó phụ trách vụ án ba em nhảy lầu?"

Chuyện bốn năm trước thuộc về Tô Nhiễm, anh ít nhiều cũng có nghe cô kể qua.

Tô Nhiễm gật đầu, sắc mặt thoáng tái nhợt.

"Tiểu Nhiễm, xảy ra chuyện gì?" Mộ Thừa càng xót xa. Lúc này, đương nhiên anh không mang chuyện cầu hôn ra ép cô nữa, anh chỉ mềm nhẹ cất giọng hỏi.

Tô Nhiễm im lặng bần thần. Hồi lâu sau, cô mới ngẩng đầu nhìn Mộ Thừa, mặt mũi nói, "Mộ Thừa, em xin lỗi. Em muốn...về nước một chuyến."

Ánh mắt Mộ Thừa ngây ngẩn, ngờ vực nhìn Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm không nói thêm gì, ánh mắt lơ đãng rơi vào hàng rào màu trắng quanh vòng xoay ngựa gỗ, âm nhạc du dương, thoáng chốc như một mũi khoan dùi sâu vào lòng cô. Bốn năm rồi, cô luôn cố gắng tránh mọi việc hoặc không tránh được thì cũng ép bản thân mình dồn sức loại bỏ khỏi suy nghĩ về thành phố đó. Chỉ vì mỗi khi nhớ đến, mùi vị của thành phố đo đều như hòa trộn vào hơi thở cô. Đó là quê nhà của cô, nhưng cô lại phải xa rời quê hương để cố lãng quên.

Lời Lê Minh Vũ nói đêm đó vô cớ hiện lên trong đầu Tô Nhiễm...

"Em có thể đi. Tôi vẫn tiếp tục đầu tư 'Midi', Đồng Hựu sẽ theo chuyện này. Chỉ có một điều kiện, từ nay về sau, đừng để tôi thấy em lần nữa, đừng để tôi có dịp nhận ra em. Nếu không, tôi sẽ không buông tay ra nữa."

...

Lòng ngực cô bỗng dưng thắt chặt.

Chỉ mong, lần này đừng chạm mặt anh.

—————hoa lệ phân cách tuyến
—————

Máy bay hạ cánh an toàn. Tô Nhiễm ngồi thẳng lên taxi đã đặt trước,

tiến thẳng một mạch về nội thành.

Vừa tới nội thành, cô lấy điện thoại từ trong giỏ xách, bấm một dãy số, đợi đối phương nghe máy, rồi khẽ nói: "Cảnh sát Đinh, tôi vừa xuống máy bay. Khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến Trung Hoàn."

Nói chuyện với đối phương một lát, cô cúp máy, nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ. Bên tai cô vẫn còn quanh quẩn nội dung cuộc gọi đêm đó của cảnh sát Đinh... "Cô Tô, vụ án ba cô nháy lâu vốn đã kết thúc. Nhưng gần đây, mới xuất hiện thêm vài chứng cứ mới, chúng tôi cần phải điều tra vụ án này lại lần nữa. Bởi vì tình huống khá đặc biệt, chúng tôi cần hỏi trực tiếp cô vài chuyện liên quan đến năm đó."

Đinh Minh Khải, người cảnh sát trưởng này cả đời cô cũng không bao giờ quên được. Vừa nghĩ đến anh, cô liền nhớ ngay đến chuyện ba tự sát, cũng nhớ đến sự thật đằng sau chìa khóa đã mang đến thương tổn cho cô. Tô Nhiễm có thể khéo léo từ chối mọi lý do khiến cô về nước, thậm chí là những lý do có ích cho sự nghiệp của cô. Thế nhưng, nguyên nhân ba chết là việc hệ trọng, vốn đã kết thúc rồi lại phát hiện ra manh mối mới, cô là sao có thể thờ ơ? Tới tận bây giờ, cô đều không muốn tin rằng ba tự sát.

Tài xế taxi nhìn Tô Nhiễm qua kính chiếu hậu, không kèm được lên tiếng, "Cô là người địa phương à?" Đàn ông đều như nhau, khi gặp phụ nữ đẹp, họ thường tìm đủ mọi cách để bắt chuyện. Đây là phản ứng thuộc về tuyến thượng thận [1] của đàn ông, là nhu cầu sinh lý hết sức bình thường.

[1] Tuyến thượng thận: nằm phía trên của hai quả thận, tiết ra những hormone cân bằng cơ thể, ví như những hormone chống lại stress, điều tiết huyết áp...

Tô Nhiễm gật đầu một cái, thở dài rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Bốn năm

rời, cô đã rời khỏi thành phố này quá lâu. Thời gian bốn năm, thành phố thay đổi không ít, thậm chí có rất nhiều con đường sầm uất cô không nhận ra. Cô không khỏi hoài nghi, đây là thành phố đã từng thương tổn cô sâu sắc ư?

Hay là, thời gian thật sự có thể thay đổi mọi thứ? Để cho mọi chuyện đều trở thành cảnh còn người mất?

Tài xế taxi lại nhiệt tình vô cùng, nói huyên thuyên: "Tôi thấy cô rất quen, giống ngôi sao nào đó trên ti vi nha."

Tâm tư Tô Nhiễm bị nhiệt tình của anh ta cắt ngang, thản nhiên nói, "Chắc người giống người thôi."

Anh ta thấy cô không nhiệt tình, cũng không dám nói thêm, lén nhìn cô qua kính chiếu hậu lần nữa rồi chuyển tâm lái xe.

Xe chạy quanh hơn nửa vòng cầu vượt, hướng thẳng đến Trung Hoàn. Hết cảnh này đến cảnh khác hiện ra khiến Tô Nhiễm hít thở khó khăn. Cô hít một hơi thật sâu, dè dặt chạm tay mình lên thành phố qua cánh cửa kính ngăn cách, hàng trăm cảm xúc ngổn ngang trong cô.

Có lẽ, cái thật sự khiến con người thương cảm không phải là hồi ức đau đớn, mà là quãng thời gian tươi đẹp đã qua không cách nào tìm về. Mất đi đau đớn là một kiểu giải thoát, mất đi tươi đẹp mới là đau đớn thật sự.

Thành phố của cô. Cô đã trở về.

—————

Cảnh sát Đinh chờ ở ngoài sở cảnh sát từ trước. Taxi vừa dừng, anh

liền sai bước mở cửa, vươn tay ra với cô, "Cô Tô, vất vả cho cô rồi. Lần này thực sự bất đắc dĩ nên mới gọi cô trở về."

Tô Nhiễm bắt tay anh. Bàn tay cảnh sát Đinh thô ráp, do dùng súng lâu năm gây ra, cọ sát làm lòng bàn tay cô sinh đau.

"Là cảnh sát Đinh vất vả mới phải. Đây là việc tôi cần phải làm. Tôi cũng mong điều tra rõ nguyên nhân chết thực sự của ba mình." Cô nói, cùng anh bước vào sở cảnh sát.

Phòng làm việc của Đinh Minh Khải nằm ở cuối hành lang. Tô Nhiễm quan sát một chút, khoảng cách từ phòng làm việc đến cổng thực ra rất xa. Trong lòng cô không khỏi kinh ngạc, có thể để một cảnh sát trưởng tự mình đến cổng chờ, chuyện này nhất định là không đơn giản.

Vào phòng làm việc, Đinh Minh Khải bèn đóng cửa, kéo cửa chớp xuống, cách ly mọi tầm nhìn với bên trong và bên ngoài căn phòng.

"Cô Tô, mời ngồi." Anh rót nước đưa cho cô, rồi bắt đầu vào việc chính. Vừa nhìn liền biết anh là một người làm việc nhanh nhẹn, dứt khoát. Ngồi vào chỗ của mình, anh nhìn Tô Nhiễm hỏi: "Tôi muốn tự mình lấy khẩu cung của cô lần nữa. Chuyện bốn năm trước, cô có thể nhớ được bao nhiêu thì cứ nói ra, mong cô cố gắng hết sức để ngẫm lại năm đó còn chuyện gì mà cô chưa nói với cảnh sát."

Tô Nhiễm suy nghĩ, một lúc lâu sau khẽ lắc đầu, "Xin lỗi cảnh sát Đinh, mọi chuyện tôi biết năm đó đều đã nói hết."

Đinh Minh Khải gật đầu, trầm ngâm rồi nói: "Tôi nhớ bốn năm trước đã giao hết di vật của ông Hòa cho cô Tô. Năm đó khi kiểm tra di vật, chúng tôi thấy không có thứ gì đáng nghi, nhưng không biết cô Tô có phát hiện gì khác hay không? Cho dù là vấn đề không liên quan đến

vụ án?" Nói đến đây, anh dừng một chút, nhấn mạnh, "Bất luận mọi chuyện dù có hay không liên quan đến bí mật cá nhân. Cô Tô phải hiểu rằng đôi khi có những chuyện nhìn bề ngoài không liên quan đến vụ án. Nhưng thực tế lại chính là vấn đề then chốt để phá án."

Quyển 4 - Chương 3: Mọi thứ đều thay đổi

Giọng cảnh sát Đinh trầm xuống, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Tô Nhiễm chính là chìa khóa kia, nó khóa giữ sự thật đằng sau cuộc hôn nhân của cô và Lê Minh Vũ, phần hợp đồng đó có liên quan đến vụ án hay không? Càng nghĩ càng không thông. Hơn nữa, bốn năm trước, khi tức giận, cô đã ném nó cho Lê Minh Vũ. Ngày hôm nay, chìa khóa kia cũng chỉ là chìa khóa. Dù muốn dựa vào đó để điều tra, cũng không còn khả năng tra ra bất cứ manh mối có giá trị nào.

"Cô Tô, có phải cô nghĩ tới chuyện gì hay không?" Đinh Minh Khải thấy cô trầm tư, đợi một lát rồi không tìm được, lên tiếng hỏi.

Thấy ánh mắt anh tràn ngập chờ mong, Tô Nhiễm lắc đầu, "Xin lỗi cảnh sát Đinh, vừa rồi tôi hồi tưởng lại mọi chuyện. Bốn năm trước, biết chuyện gì tôi thật sự đã nói hết."

Đinh Minh Khải thoáng thất vọng, nhưng vẫn gật đầu.

"Cảnh sát Đinh, tôi biết cảnh sát có nguyên tắc và khuôn phép riêng. Nhưng tôi thật sự rất muốn biết rốt cuộc có phát hiện mới gì liên quan đến vụ án của ba tôi." Tô Nhiễm hơi nhướn người về trước, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

Yêu cầu này nghe có vẻ khó xử, Đinh Minh Khải cau mày. Tô Nhiễm chần chờ một lát, nói tiếp: "Nếu thật sự làm khó anh, vậy thì thôi ạ."

Chứng cứ mới phát hiện của cảnh sát điều tra xoay quanh những người có liên quan. Dù sao cô cũng được coi là người có liên quan

đến vụ án, vì vậy hiển nhiên khi hỏi vụ án phát triển như thế nào, quả thực là không tiện. Hơn nữa, chuyện này cũng không phù hợp với nguyên tắc làm việc của cảnh sát.

"Không sao, kỳ thực nói với cô một vài chuyện cũng không sao. Dù gì cô cũng là người nhà họ Hòa, nên cô có quyền được biết." Đinh Minh Khải trầm ngâm, rồi lấy một tập tài liệu trong ngăn kéo đặt trước mặt Tô Nhiễm, nói, "Không biết người này cô có ấn tượng hay không?"

Tô Nhiễm cầm tài liệu mở ra. Trong tư liệu là hình ảnh một người đàn ông trung niên, cô nhìn kỹ rồi lắc đầu, "Người này tôi chưa từng gặp qua. Xin hỏi ông ta là?"

"Ông ta là Trần Trung, làm vườn ở nhà họ Hòa đã được ba mươi năm. Hai ngày trước vừa bị tố là ăn cắp tài liệu của nhà họ Hòa, hiện nay ông ta đang tiếp nhận điều tra." Đinh Minh Khải nhẹ giọng kể về tình huống, "Khi cảnh sát chúng tôi điều tra nghe được Trần Trung đề cập đến chuyện bốn năm trước. Theo như lời ông ta nói, vào đêm mà ba cô nhảy lầu đã từng gặp Lê Minh Vũ. Vì vậy, mời cô đến đây lần này để tìm hiểu rõ thêm. Bởi vì Lê Minh Vũ là chồng cô. Đối với những chuyện liên quan đến anh ta, cô là người hiểu hơn ai hết."

Lời nói vừa rồi làm đầu óc Tô Nhiễm rối bời. Hóa ra, trước đó Lê Minh Vũ đã gặp ba, chuyện này làm sao lại dính dáng đến anh? Mục đích anh gặp ba là gì?

"Xin lỗi cảnh sát Đinh. Tuy rằng tôi rất muốn biết nguyên nhân ba nhảy lầu. Nhưng mọi thứ về Lê Minh Vũ, tôi thật sự không thể giúp được. Vì..." Cô dừng một chút, ánh mắt thoáng ảm đạm, "Vì tôi và anh ta đã ly hôn."

Đinh Minh Khải nghe vậy, ngạc nhiên vô cùng, anh giật mình hỏi, "Nói vậy, chuyện Lê Minh Vũ và chị cô Hòa Vy đã kết hôn là sự thật?"

Tô Nhiễm vô cớ ngạt thở, lồng ngực cô trướng đau, gượng cười, "Chuyện liên quan đến anh ta, tôi không rõ ràng lắm. Suốt mấy năm qua, tôi luôn sống ở nước ngoài." Giọng cô bình thản như đóa hoa nở rộ đêm đen.

Đình Minh Khải dường như nhìn thấy nỗi cô đơn đang cố che giấu nơi mắt cô, gật đầu, "Tôi hiểu rồi. Thực sự xin lỗi cô Tô. Nếu tôi có thể nắm rõ chuyện này sớm hơn, tôi sẽ không làm phiền cô trở về."

"Đây là việc tôi phải làm." Cô khẽ cười, thần sắc nổi lên nghi hoặc, "Cảnh sát chỉ phát hiện ra chuyện này thôi sao?"

"Ngoài những việc này." Đình Minh Khải uống một hớp trà, nói tiếp: "Theo khẩu cung của Trần Trung. Cái đêm của bốn năm trước, ba cô và Lệ Minh Vũ hình như có tranh cãi với nhau. Lúc đó, hoa quỳnh vừa nở trong vườn hoa, Trần Trung biết ba cô rất thích hoa quỳnh nên chuẩn bị mang đến cho ông xem. Khi đi tới cửa phòng sách, ông ta nghe thấy ba cô đang kích động nói chuyện gì đó. Nhưng vì căn phòng cách âm rất tốt, nên Trần Trung không nghe rõ hai người đang tranh cãi gì. Sau đó, ông ta thấy sắc mặt Lệ Minh Vũ lúc rời đi vẫn bình thản như mọi khi nên không để ý lắm."

Tô Nhiễm bần thần hồi lâu.

Lệ Minh Vũ không chỉ gặp, mà còn tranh cãi với ba?

"Anh cho rằng hành động nhảy lầu đêm đó của ba tôi có liên quan với Lệ Minh Vũ, phải không?" Cô sốt ruột hỏi.

"Chúng tôi chỉ không muốn bỏ sót bất cứ chi tiết nào liên quan đến vụ án. Hai ngày trước, chúng tôi đã đi tìm Lệ Minh Vũ điều tra thêm về sự việc lúc đó, anh ta thừa nhận có gặp qua Hòa Tấn Bằng. Vấn đề

hai người giảng co cũng chỉ là việc cá nhân, chúng tôi không hỏi ra chuyện gì từ anh ta. Hơn nữa, luật sư của anh ta rất khéo ăn khéo nói, cảnh sát chúng tôi cũng không có lý do để tiếp tục mời anh ta hợp tác điều tra." Đinh Minh Khải cười, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

Tô Nhiễm thờ dài, khẽ lên tiếng: "Có lẽ tôi biết họ tranh chấp với nhau chuyện gì."

Ánh mắt Đinh Minh Khải rạng rỡ, "Cô Tô nhớ tới cái gì rồi ư?"

Cô cắn môi, cuối cùng vì tiến triển của vụ án, cô khẽ cất giọng, "Đúng như lời Lê Minh Vũ nói, có lẽ bốn năm trước họ tranh cãi với nhau chỉ vì chuyện riêng. Tôi nghĩ chính là chuyện ly hôn của chúng tôi, ba vì chuyện này mà tranh cãi với Lê Minh Vũ cũng là bình thường." Sau đó, cô mang chuyện ly hôn kể đơn giản lại. Đương nhiên, cô không đề cập đến hiệp ước, dù sao đây cũng là chuyện hết sức nhục nhã. Nếu không liên can đến vụ án, cô cũng không muốn nhắc lại chuyện cũ.

Đinh Minh Khải đành thờ dài, "Xem chừng do tôi suy nghĩ quá phức tạp. Có lẽ là bệnh nghề nghiệp, khi Trần Trung nhắc đến chuyện bốn năm trước, tôi vẫn luôn hoài nghi."

"Tôi cũng mong muốn cảnh sát có thể tìm ra bằng chứng mới. Trước giờ, tôi đều không tin ba lại vô duyên vô cớ nhảy lầu." Khi nói xong lời này, cô nhạy cảm phát hiện ra nét mặt Đinh Minh Khải suy tư, muốn nói rồi lại thôi. Vì vậy, cô lại hỏi, "Cảnh sát Đinh, anh có ý kiến gì sao?"

Anh trầm mặc một lúc, rồi nhìn cô, "Trước khi cô Tô tới sở cảnh sát, tôi đã từng đề ra nghi vấn với người trong nhà họ Hòa. Bởi vì Trần Trung bị bắt là do nhà họ Hòa báo án. Khẩu cung mới lấy cũng chỉ xoay quanh chuyện Trần Trung trộm của cải, nhưng sau đó, chị cô lại

vô tình đề cập đến một chuyện. Chị cô nói cô ấy không vừa mắt với Bạch Sơ Diệp, bà ta luôn thích ra vẻ người tốt trước mặt Hòa Tấn Bằng, cô ấy còn nói trước khi ông ấy qua đời đã phát hiện ra Bạch Sơ Diệp ngoại tình. Nói không chừng, chuyện này có quan hệ rất lớn với chuyện ba cô nhảy lầu."

"Cái gì? Ngoại tình?" Tô Nhiễm trợn to mắt trong đầu chợt hiện lên hình dáng đoan trang động lòng người của Bạch Sơ Diệp.

Quyển 4 - Chương 4: Không thể chỉ nhìn bề ngoài

Tuy Bạch Sơ Diệp đích xác là người chen ngang phá hoại nhà họ Hòa. Nhưng dù sao ba cô đã cưới hỏi bà ta đang hoàng, cô cũng không có lý do để tiếp tục oán hận, tình cảm nam nữ vốn không thể phân biệt đúng hay sai, có lẽ ba thật sự yêu Bạch Sơ Diệp. Nhưng Bạch Sơ Diệp lại ngoại tình? Chuyện này rất khó tin, theo cô biết, Bạch Sơ Diệp luôn chăm sóc nhà họ Hòa chu đáo, dịu dàng hiền từ. Điểm ấy so với tính cách mạnh mẽ của mẹ càng khiến đàn ông vui thích hơn.

Đinh Minh Khải ngừng một lát, dường như việc cô bất ngờ đã nằm trong vòng dự liệu của anh. "Trước đó, chúng tôi cũng chú trọng đến lý do lẫn tránh của Hòa Vy. Sau đó, tiến hành điều tra Bạch Sơ Diệp, lại phát hiện tình nhân của Bạch Sơ Diệp thực ra chỉ là một người bạn. Trước đây, Hòa Tấn Bằng quả thực từng hoài nghi, nhưng sự việc đã được giải thích rõ ràng nên không tiếp tục truy cứu. Vì lẽ đó, chúng tôi mới đặt nghi vấn sang Lê Minh Vũ, nhưng mà dựa theo điều cô nói vừa rồi, Lê Minh Vũ cũng không còn liên quan nhiều nữa rồi."

Tô Nhiễm khẽ thở dài một hơi, cô biết Hòa Vy không thích Bạch Sơ Diệp. Trước đây, Hòa Vy thường trù Bạch Sơ Diệp chết không tử tế, có lẽ vì vậy nên mới nói với cảnh sát như thế. Đơn giản chỉ là lời nói ác tâm. Suy nghĩ một lát, cô nhìn cảnh sát Đinh, "Mọi chuyện về Lê Minh Vũ, tôi nghĩ người hiểu nhất có lẽ là Hòa Vy. Nếu mọi người không ngại, có thể hỏi thử chị ấy."

Trước đây hai người họ từng yêu nhau. Hiện tại, đã kết hôn, người

hiểu anh nhất chính là Hòa Vy, chứ không phải cô. Tới tận bây giờ, cô vẫn không thể hiểu nổi con người Lê Minh Vũ, làm thế nào đủ khả năng để cung cấp manh mối có ích cho cảnh sát?

"Hòa Vy." Nào ngờ, cảnh sát Đinh nghe vậy liền lắc đầu, hiển nhiên ấn tượng của anh về Tô Nhiễm rất tốt, vì vậy mới không e dè mà nói: "Tôi cho rằng tinh thần của chị gái cô có chút vấn đề. Cảm xúc của cô ấy rất dễ kích động, nhất là khi chúng tôi nhắc tới Lê Minh Vũ, cô ấy càng tỏ rõ thái độ thù địch. Trong quá trình tôi hỏi, loại cảm xúc này của cô ấy thường xuất hiện nhiều lần, thậm chí tôi còn thấy trên cổ tay cô ấy có vết thương. Cô ấy không chịu hợp tác, dù chúng tôi có hỏi thế nào về Lê Minh Vũ, cô ấy đều không trả lời."

Tô Nhiễm kinh sợ, "Hòa Vy làm sao lại thành như vậy? Anh nói tinh thần chị ấy có vấn đề?" Chị cô là người nổi tiếng trong làng thời trang. Hai ngày trước, cô vừa thấy Hòa Vy trên ti vi, nhưng nhìn tinh thần rất tốt, làm sao lại thành người như lời nói của Đinh Minh Khải?

"Cô khoan hãy khẩn trương, tôi chỉ nói lên suy nghĩ của mình. Dù sao tôi cũng không phải bác sĩ tâm lý. Hơn nữa, nếu hiện giờ chị cô và Lê Minh Vũ là vợ chồng. Vậy thì, việc cô ấy giữ gìn quyền lợi cho anh ta cũng rất bình thường. Suy cho cùng Lê Minh Vũ cũng là bộ trưởng. Bất cứ biến động nhỏ nào đều sẽ gây bất lợi với chức vị của anh ta." Đinh Minh Khải nhanh chóng giải thích.

Tô Nhiễm gật đầu, đáy lòng cô chợt trở dậy chua xót.

Một lúc sau...

"Trần Trung rốt cuộc trộm vật gì của nhà họ Hòa? Ai báo án?" Cô dẫn lòng không được mà bật hỏi.

"Là Hòa Vy báo án. Cô ấy nói Trần Trung trộm dây chuyền quý giá

của mình." Đinh Minh Khải nói, "Trần Trung trước sau đều không thừa nhận mình trộm lấy. Ông ta chỉ không ngừng nói dây chuyền đó vô tình xuất hiện trong phòng, rồi Hòa Vy phát hiện ông ta mới biết. Lúc đó vì không có nhân chứng mục kích chứng minh Trần Trung trong sạch, nên chuyện này cảnh sát chúng tôi vẫn đang điều tra."

Tô Nhiễm như suy nghĩ một lát rồi gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa nhưng thần sắc lại nổi lên nghi hoặc. Trần Trung nếu là người làm vườn trong nhà họ Hòa suốt ba mươi năm qua, thậm chí còn biết ba thích hoa quỳnh, vậy rõ ràng ông ta có tình cảm sâu đậm với nhà họ Hòa, một người như vậy sẽ trộm dây chuyền ư? Nếu muốn trộm, đáng lẽ đã trộm từ nhiều năm.

Có quá nhiều chuyện cô nghĩ không ra. Còn Hòa Vy, tuy tính cách chị cô ngang bướng nhưng không đến mức tính toán chi li với người làm. Cô nhớ hồi trước có một người giúp việc làm hỏng chiếc váy hàng độc mà Hòa Vy mua ở tuần lễ thời trang Pairs, nhưng lúc đó chị cô chỉ cau mày rồi thôi, không nói tiếng nào. Cô rất hiểu Hòa Vy, lớn lên trong hàng hiệu và sản phẩm đắt tiền, dù vật đó có vô giá, chị cô cũng chỉ coi là vật ngoài thân, làm sao lại gây ầm ĩ đến sở cảnh sát?

Có phải bốn năm qua xảy ra nhiều chuyện mà cô không biết hay không?

Bởi vì thời gian có thể thay đổi rất nhiều sự việc, bao gồm cả con người mà cô tự cho rằng mình hiểu vô cùng...

—————hoa lệ phân cách tuyến
—————

Tiêu Diệp Lỗi nhập viện.

Khi Tô Nhiễm trở về thị trấn Hoa Điền cô mới biết tin. Sau khi hỏi mẹ

địa chỉ bệnh viện, cô liền nhận ra Tiêu Diệp Lỗi nằm cùng bệnh viện mà An Tiểu Đóa làm việc. Mọi chuyện xảy ra cô cũng chỉ nghe mẹ kể lại. Bởi vì học phần xảy ra vấn đề nên Tiêu Diệp Lỗi vội vã từ Paris trở về nước, không ngờ trên đường chạy đến trường học lại bị xe đụng. May mắn vết thương không nghiêm trọng, chỉ gãy xương chân. Thời gian này cần nằm viện theo dõi, đợi chân hồi phục hơn thì phải làm thêm kiểm tra tổng quát.

Tiêu Quốc Hào và Tô Ánh Vân thay phiên nhau ở lại bệnh viện trông nom. Khi nào có thời gian, An Tiểu Đóa sẽ đến phòng bệnh phụ giúp săn sóc. Cô là bạn tốt nhất của Tô Nhiễm, vì vậy cô cho rằng chăm sóc người nhà Tô Nhiễm là đạo lý phải làm.

Từ sở cảnh sát đi ra, Tô Nhiễm chạy ngay tới bệnh viện, vừa vặn gặp mặt Tiêu Quốc Hào và Tô Ánh Vân cũng ở đó. Tiêu Diệp Lỗi thấy Tô Nhiễm, gương mặt dưới ánh mặt trời cười càng thêm xán lạn, vội vàng bảo cô ngồi xuống.

Cô bước lại, Tô Ánh Vân ngẩng đầu dịu dàng nhìn cô. Suốt bốn năm Tô Nhiễm không về, bà lo lắng vô cùng. Năm đầu, bà cũng đến Paris không ít lần, nhưng về sau thấy bên cạnh Tô Nhiễm luôn có bác sĩ Mộ, bà cũng yên tâm. Người làm mẹ không cầu mong gì nhiều, chỉ mong con mình sống vui vẻ một đời là được.

Sắc mặt Tiêu Quốc Hào tươi tắn hơn nhiều. Tô Nhiễm thường nghe mẹ nhắc tới ông, mẹ nói kể từ lần trước lỡ tay tát cô một cái thì ông buồn rầu, hối hận rất lâu. Bắt đầu từ hôm đó, ông cũng cai rượu. Suốt bốn năm qua, một giọt rượu ông cũng không đụng tới.

Tô Nhiễm bắt chuyện với Tiêu Quốc Hào. Gặp lại lần này, cô không muốn nhớ về những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Vì vậy, chuyện của bốn năm trước, cô chẳng để bụng làm gì. Tuy nhiên, Tiêu Quốc Hào dù ít dù nhiều, ông cũng thấy lúng túng. Ông cầm phích nước

nóng đặt cạnh bàn, rồi viện cớ châm thêm nước liền đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

"Chú Tiêu con còn canh canh trong lòng. Con người này tuy thích uống rượu, nhưng ngoài lần kia ra thì ông lúc nào cũng tốt và tôn trọng con." Tô Ánh Vân khẽ thở dài một hơi, kéo tay Tô Nhiễm nói. Đối với chuyện kia của bốn năm trước, bà đã từng nổi giận với Tiêu Quốc Hào, dù sao đi nữa Tô Nhiễm cũng là máu thịt của bà, ông dựa vào cái gì mà nói đánh là đánh? Nhưng trải qua nhiều năm cùng ông, bà hiểu ông là một người như thế nào. Chắc hẳn lần đó ông giận quá mất khôn nên mới làm vậy.

"Mẹ, con không trách chú Tiêu." Tô Nhiễm nhẹ giọng đáp lời.

Tiêu Diệp Lỗi với một chân còn đang bị treo thấy vậy cũng nói: "Lần đó, Tô Nhiễm vì con mà bị đánh. Muốn nói áy náy thì phải để con áy náy mới đúng."

Tô Nhiễm quay đầu lại nhìn bộ điệu của anh, nhin không được bật cười, "Hôm nay là ngày hội phê phán khuyết điểm? Lẽ ra xe phải đựng miệng cậu cho hư luôn mới phải, làm sao mà chỉ gãy có cái chân?"

"Dì Vân, dì nghe được không? Miệng Tô Nhiễm mấy năm qua càng lúc càng trở nên ác độc rồi kìa dì." Tiêu diệp Lỗi quay đầu nhìn Tô Ánh Vân, ra vẻ như đang tố cáo.

Tô Ánh Vân gõ nhẹ đầu Tô Nhiễm, trêu mếu nói: "Con bé này, ai lại đi quở em mình như vậy? Còn không xin lỗi Diệp Lỗi, nó vẫn còn nằm trên giường bệnh đấy."

Là bề trên nhìn Tiêu Diệp Lỗi khôn lớn, làm sao Tô Ánh Vân lại không rõ tâm tư của anh. Từ trung học, bà đã còn không còn thấy

Tiêu Diệp Lỗi kêu Tô Nhiễm là chị, thấy loại biến hóa tâm tư này, lòng bà cũng lo lắng vô cùng. Tuy Tô Nhiễm và Tiêu Diệp Lỗi không phải chị em ruột, nhưng chuyện dễ bị lời ong tiếng ve này làm sao có thể biểu đạt ra được. Nhưng may mắn Tô Nhiễm không nghĩ như vậy, bằng không có chết bà cũng không yên lòng.

Thật ra với tâm tư của mẹ, Tô Nhiễm lại không hiểu lắm. Cô chỉ thấy bầu không khí vui vẻ hòa thuận này làm cô cảm nhận được tình thân mà cô thiếu thốn suốt bốn năm qua. Cảm giác này rất ấm áp, nó như một dòng nước ấm hòa hợp vào lòng cô. Ấm áp này không có thứ gì thay thế được.

"Được rồi mà, con xin lỗi Diệp Lỗi không được sao?" Cô cười nhìn anh, "Sao cậu lại bất cẩn như vậy chứ? Nghe tin cậu bị đụng xe, tôi cũng sợ hết hồn."

"Tô Nhiễm, cảm ơn đã lo lắng cho tôi." Tiêu Diệp Lỗi kéo tay Tô Nhiễm, ánh mắt đầy chân tình, "Tôi chỉ cần biết trong lòng cô có tôi là được rồi. Vết thương nhỏ này thì có là gì đâu."

Tô Nhiễm cười nhẹ, rõ ràng cô không lưu tâm đến vẻ mặt biến hóa của anh.

Tô Ánh Vân bên cạnh thấy vậy, vội vàng nắm tay Tiêu Diệp Lỗi và Tô Nhiễm, nhẹ giọng nói: "Chúng ta đều là người một nhà, quan tâm lẫn nhau là chuyện rất bình thường. Diệp Lỗi, con là em trai mà Tiểu Nhiễm thương yêu nhất, nghe nói con nằm viện, chị con làm thế nào có thể bình tĩnh được?"

"Đúng vậy, cho nên cậu phải mau khỏe. Không phải trường đã cử cậu đến châu Âu học sao? Vì cơ hội tu nghiệp này, cậu phải mau khỏe mới được." Tô Nhiễm nói dịu dàng.

Tiêu Diệp Lỗi cười, nhưng nụ cười lại có phần cứng nhắc, rõ ràng lời nói của Tô Ánh Vân làm ánh mắt anh lo lắng.

"Tiểu Nhiễm à, về lần này con đừng đi nữa, được không?" Tô Ánh Vân tận lực lừa đi vẻ mặt cô đơn lạc lõng của Tiêu Diệp Lỗi, cầm tay Tô Nhiễm, cất lời từ tận đáy lòng: "Tuổi mẹ đã cao. Con cứ sống ở nước ngoài thường xuyên, mẹ sẽ rất nhớ con."

"Mẹ..." Lòng Tô Nhiễm chua xót. Cô bất hiểu, vì chuyện riêng của bản thân mà không quan tâm đến bất cứ thứ gì, chạy trốn đến Paris suốt bốn năm qua. Cô đã quên, người biết chuyện năm đó còn có cả mẹ. So với cô, mẹ sinh cô ra rồi nuôi dưỡng cô mới chính là người đau lòng nhất. Vậy mà cô chỉ biết lo cho tâm tình của mình, quên đi cảm thụ của mẹ. Tô Nhiễm hít sâu một hơi, cố nén nước mắt, tựa đầu vào người Tô Ánh Vân, nhu hòa lên tiếng: "Mẹ, con sẽ không đi nữa, sẽ không..."

Cô cho rằng mình sẽ quên rất nhiều chuyện. Nhưng khi hai chân đặt lên thành phố này, cô mới phát hiện, quê hương thật khó mà lìa xa. Năm đó, cô không do dự mà theo Mộ Thừa đi Paris. Ngày hôm nay ngẫm lại, cô mới biết dù thể xác cô đi, nhưng trái tim vẫn ở đây. Có quá nhiều chuyện khiến cô không thể bỏ xuống, tâm trạng này kể từ lúc gặp cảnh sát Đinh càng lúc càng thêm rõ ràng. Cô một mực trốn tránh người nhà họ Hòa, nhưng suýt chút nữa cô đã quên, bản thân cô cũng là người nhà họ Hòa.

Nghe cô nói vậy, Tô Ánh Vân vui vẻ hẳn ra, dịu dàng vuốt tóc cô. Tiêu Diệp Lỗi nằm trên giường bệnh cũng nhìn Tô Nhiễm. Sau khi nghe cô quyết định, vẻ mặt anh càng thêm dịu dàng.

—————hoa lệ phân cách tuyến

—————

Trong hành lang bệnh viện, khu dành cho người nhà bệnh nhân thăm nom, hoa tươi ắt hẳn là vật không thể thiếu khi đi thăm bệnh. Vì vậy, hành lang thơm đầy hương hoa cũng át đi phần nào mùi thuốc khử trùng.

Tô Nhiễm vốn đang muốn tìm Tiêu Quốc Hào, suy cho cùng vướng mắc này phải nhanh chóng gỡ bỏ thì tốt hơn. Tuy bố dựng suốt ngày chỉ thích uống rượu rồi theo cô đòi tiền, nhưng cô nhìn ra ông đối xử với mẹ rất tốt.

Tô Nhiễm vừa muốn rẽ ngoặt lại bị một giọng nói quen đến không thể quen hơn từ ti vi màn hình phẳng treo trên vách tường của hành lang bệnh viện hấp dẫn, trái tim cô đập mạnh một tiếng, bước chân cũng chợt dừng lại.

"Chúng tôi sẽ tiến thêm một bước để mở rộng thương mại xuất nhập khẩu. Điều chỉnh hạn ngạch xuất nhập khẩu đến tỷ lệ hợp lý nhất. Chúng tôi sẽ tích cực khởi xướng việc đầu tư vốn từ nước ngoài. Tất nhiên, song song với nguồn vốn gia nhập từ nước ngoài, chúng tôi cũng dự định sẽ đầu tư xây dựng thị trường tài chính trong nước." Giọng nói đàn ông kiên quyết vững vàng, âm vang hùng hồn đúng mực.

Giọng nói cùng người đàn ông trên ti vi khiến Tô Nhiễm nhất thời quên mất mình muốn làm gì. Cô chỉ còn biết bản thân chăm chú nhìn vào màn hình ti vi. Bốn năm trước, những trường hợp và hội nghị có Lệ Minh Vũ trả lời phỏng vấn của ký giả, cô thấy trên ti vi rất nhiều. Nhưng bốn năm sau, khi nhìn thấy lần nữa, nhất là sau chuyện ở Paris cùng anh, trong lòng ít nhiều cũng sinh sôi thêm một loại cảm giác khác.

Lệ Minh Vũ trên màn hình nhìn vẫn trưởng thành thận trọng như mọi khi. Với những vấn đề đầy thiện chí hoặc hoạn hộc gây khó dễ của

đông đảo ký giả, anh trước sau đều trầm tĩnh đối mặt. Giọng nói của anh khi trả lời vấn đề được đặt ra nghe vẫn tràn đầy sức mạnh, phong thái khiến mọi người không ai dám xem thường sức ảnh hưởng của anh. Đây mới chính là anh. Một người dù đã cùng ly hôn với cô cũng khiến cô không cách nào thoát khỏi cái bóng của anh, một người dù đã cùng ly hôn với cô cũng khiến cô tán thưởng.

Có lẽ Lê Minh Vũ không phải là một người chồng tốt, nhưng anh tuyệt đối là một người bạn tốt, kết bạn với anh sẽ học được rất nhiều thứ từ anh. Tô Nhiễm hay nghĩ, nếu không trải qua nhiều đau xót như vậy, cô nguyện ý làm bạn với anh lần nữa.

Thế nhưng bây giờ vẫn còn có thể sao?

Câu trả lời rất chắc chắn, đã không thể nữa rồi.

Lúc này đây cô chỉ muốn tránh anh thật xa. Như vậy là tốt rồi.

"Một người đàn ông đã trở thành anh rể của mình, vẫn đáng để con dừng chân lưu tâm." Giọng nói vang vọng từ phía sau lộ rõ không vui.

Tô Nhiễm nhìn lại, là Tiêu Quốc Hào đang cầm phích nước nóng đứng đằng sau cô. Thấy cô như vậy, ông chau mày không hài lòng.

"Chú Tiêu." Cô gọi ông, lại thấy ông nhìn ti vi chăm chăm, cô bối rối giải thích, "Thực ra, con không có..."

"Con không cần giải thích với ta." Tiêu Quốc Hào cắt ngang lời cô, nhìn cô thờ dãi. Ông đặt phích nước nóng sang một bên, rồi không biết lấy từ đâu ra một chiếc thẻ đưa cho cô, "Nghe mẹ con nói hôm nay con sẽ đến bệnh viện, nên ta mang cái này trả lại cho con."

Là một chiếc thẻ tín dụng.

Tô Nhiễm cầm lấy, sững sốt nhìn Tiêu Quốc Hào, "Chú Tiêu, cái này là?"

"Trong thẻ này đều là tiền con đưa cho nhà mình. Con nghĩ rằng ta sẽ tiêu số tiền này sao? Mỗi khoản con đưa, ta đều để dành vào thẻ này giúp con. Lát nữa có thời gian, con hãy đến ngân hàng kiểm tra, số tiền này cũng được kha khá." Tiêu Quốc Hào nói chi tiết, nhưng sắc mặt của ông lại thoáng lạnh lùng.

Khi ông nói những lời này, Tô Nhiễm sợ đến ngáy người. Cô trợn to mắt nhìn Tiêu Quốc Hào như nhìn một người xa lạ mà mình chưa từng gặp qua. Ông để dành mỗi khoản tiền mà cô gửi cho gia đình? Tới tận bây giờ, bố dựng trong ấn tượng của cô nếu không uống rượu thì cũng nhè cô ra đòi tiền. Vì vậy, bao năm trôi qua, cô vẫn không hiểu vì sao mẹ lại lấy người đàn ông như vậy. Nhưng bây giờ...

Dường như mọi thứ đã khác.

Hay là, thực ra họ vốn như thế này, chẳng qua cô chỉ thấy được bề ngoài?

"Phụ nữ và đàn ông không giống nhau. Lúc nào trên người cũng phải có tiền mới tốt. Ta sợ con dùng tiền phung phí, khi cần một đồng vét cũng không ra. Cho nên, ta mới phải làm như vậy. Ta vốn tưởng rằng con lấy người đàn ông đó thì sẽ bớt lo hơn, nhưng không ngờ con vẫn khiến người khác nhọc lòng." Tiêu Quốc Hào nhìn lướt qua Lệ Minh Vũ trên ti vi, cau chặt mày không vui, "Khoản tiền này ta chuẩn bị sẵn cho con, phòng vào lúc con gặp khó khăn. Vậy mà con không nói tiếng nào, liền đến Paris, vì một người đàn ông như vậy, đáng giá ư? Vì đàn ông, ngay cả gia đình cũng từ bỏ, thực sự khiến

người khác khó có thể tha thứ." Nói xong, ông liền cầm phích nước nóng rời đi.

Suốt quá trình Tô Nhiễm đều như đang nằm mơ. Cô cúi đầu nhìn thẻ tín dụng trong tay rồi lại dõi theo bóng lưng Tiêu Quốc Hào. Giây phút này, cô mới phát hiện, hóa ra bố dượng cũng đã già, nhìn bóng lưng hơi khom của ông, lòng cô ngập tràn lời nói đầy cảm động vừa rời của ông.

"Con đừng quên đi thăm người bạn tốt họ An của mình. Máy ngày qua may mà có con bé. Đứa con như con còn không bằng người ngoài." Giọng Tiêu Quốc Hào vang vọng trong hành lang, nghe hòa hoãn hẳn, rồi mất dần sau khúc quanh.

Tô Nhiễm vẫn đứng yên tại chỗ, lệ chực trào nơi khóe mắt, khóe miệng lại không nén được mà cười. Hóa ra, trong lòng bố dượng luôn thừa nhận đứa con như cô. Đàn ông thường không khéo bày tỏ tình yêu hoặc tình thân. Nhưng cô thấy cảm giác này ấm áp vô cùng. Tay cô che mũi hít một hơi thật sâu, giấu hết nước mắt, rồi mới xoay người đi khỏi hành lang.

—————hoa lệ phân cách tuyến
—————

"Tình trạng của bệnh nhân thế nào?"

"Bệnh nhân Trần Tiểu An, nam, mười lăm tuổi. Người nhà cho uống nhầm thuốc dẫn đến ngộ độc, đã sơ cứu trên xe cấp cứu."

"Kiểm tra tình trạng sức khỏe của bệnh nhân ngay."

"Huyết áp 102/70. Mạch đập 90. Thực quản của cậu bé bị tắc nghẽn."

"Chuẩn bị thông cổ họng, súc ruột."

An Tiểu Đóa có vẻ mệt mỏi bước ra từ phòng cấp cứu sau khi đã cứu Trần Tiểu An, "Người nhà bệnh nhân đâu? Vẫn chưa tới sao?"

Một người đứng dậy, lắc đầu với cô.

Cô bất đắc dĩ thở dài, quay sang nói với y tá: "Làm thủ tục nhập viện cho Tiểu An trước."

Làm xong những việc này, cô quay người lại liền thấy Tô Nhiễm lặng lẽ đứng ngay khúc ngoặt, cong môi mỉm cười với cô.

An Tiểu Đóa thoáng sửng sốt, rồi ánh mắt nhanh chóng trở nên phấn khích, rơm rớm nước mắt, nhưng không nói lời nào, liền xoay người đi tới phòng làm việc riêng của mình, không để ý đến Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm không kinh ngạc cũng chẳng nổi cáu, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, theo sau An Tiểu Đóa đến phòng làm việc.

"Tiểu Đóa, cậu lo mình thật sao?" Cô chủ động tiến lên, khẽ nói.

An Tiểu Đóa vừa dọn đồ vừa hờn mát lên tiếng: "Bây giờ có ai mà không biết cô là tác giả lớn nổi tiếng, tôi làm sao lại lo cô được?"

"Tiểu Đóa..." Tô Nhiễm thở dài, đi lại kéo cô, "Mình biết cậu rất giận mình. Người khác không hiểu mình, lẽ nào cậu cũng không hiểu luôn sao?"

"Tôi không hiểu cô. Một chút cũng không hiểu cô!" An Tiểu Đóa tức giận, nước mắt rơi như mưa, đập mạnh đồ trong tay mình, "Tô

Nhiễm, cậu còn cần một người bạn như mình ư? Nếu thật sự cần một người bạn như mình, vì sao bốn năm trước không nói tiếng nào thì liền bỏ đi? Cậu biết khi mình nghe nói cậu bỏ đi, mình suýt nữa thì đã phát điên không? Cậu làm sao ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho mình? Suốt bốn năm qua cậu có nghĩ tới người bạn này ư?"

"Tiểu Đóa, xin lỗi. Mình thật sự xin lỗi." Sóng mũi Tô Nhiễm cay cay, ôm chầm lấy cô, nghẹn ngào nói: "Mình biết cậu quan tâm đến mình. Vì vậy, cậu mới không quản ngày đêm chăm sóc Diệp Lỗi. Vì vậy, cậu mới thường xuyên đến thị trấn Hoa Điền thăm mẹ mình. Mọi chuyện cậu làm cho mình, mình đều biết hết. Nhưng cậu biết không, mình thật sự muốn gọi điện cho cậu vô cùng, nhưng mình sợ cậu sẽ trách mình, giận mình, bỏ mặc mình."

An Tiểu Đóa khóc càng dữ dội. So với dáng vẻ tài ba vừa rời ở phòng cấp cứu, bây giờ chỉ thuần chất là một đứa bé, ôm chặt Tô Nhiễm, "Lần sau, cậu cứ bỏ đi không nói tiếng nào thử xem? Mình sẽ không để ý đến người bạn như cậu nữa. Dù cho mắt An Tiểu Đóa bị mù cũng không nhận cậu nữa, có nghe hay không?"

"Không có lần sau. Tiểu Đóa, mình sẽ không đi nữa." Cuối cùng, Tô Nhiễm cũng khóc. Cảm giác rung động như thủy triều trào dâng trong lòng. Có lẽ trên đời này có rất nhiều thứ khiến con người bất an, nhưng tình bạn thật sự vẫn là ngọn nguồn tiếp đầy sức mạnh cho con người.

An Tiểu Đóa thả cô ra, giơ tay lau nước mắt, rồi lau cho Tô Nhiễm, yêu thương chứa chan trong mắt, "Lúc đó nhất định cậu rất đau khổ phải không? Cho nên cậu mới không chút do dự bỏ đi. Xin lỗi Tô Nhiễm, lẽ ra lúc đó mình phải ở cạnh cậu. Như vậy cậu sẽ bớt đau hơn, là mình không tốt." Giọng nói cô nghẹn ngào.

"Tiểu Đóa..." Khóe mắt Tô Nhiễm ửng đỏ. Tiểu Đóa chính là một người bạn như vậy. Rõ ràng chuyện này là do cô không tốt, nhưng Tiểu Đóa lại tự trách bản thân mình. Người bạn tốt như vậy, làm sao cô cam lòng từ bỏ?

"Ngồi bên đây, rồi mau kể mình nghe suốt bốn năm qua cậu sống như thế nào, mọi chuyện ở Paris có tốt không?" An Tiểu Đóa vội vàng kéo cô sang một bên, cấp thiết hỏi.

Đáy lòng Tô Nhiễm cảm động, cùng ngồi với cô rồi đem cuộc sống ở Paris trong bốn năm qua kể đầu đuôi gốc ngọn cho An Tiểu Đóa. Nhưng mà chuyện cô mang thai rồi sanh non vào bốn năm trước cô không đề cập tới. Nỗi đau này một mình cô biết là đủ, cần gì phải để Tiểu Đóa lo lắng không yên? Còn chuyện liên quan đến Mộ Thừa, cô cũng kể qua loa, càng không nhắc đến chuyện gặp Lệ Minh Vũ ở Paris. Cô chỉ đặt trọng tâm vào sinh hoạt của mình ở Paris.

Quyển 4 - Chương 5: Không ngờ em lại trở về

An Tiểu Đóa nghe xong, lòng cô càng bùi ngùi, càng xót xa Tô Nhiễm, thờ dãi nói: "Vậy sau này cậu có dự tính gì không?"

Tô Nhiễm mỉm cười, "Tiểu Đóa, không cần lo lắng cho mình đâu. Có một công ty của Pháp định mời mình làm nhà điều chế hương cho họ. Hơn nữa, vài công ty phát hành sách cũng ngỏ ý muốn mua bản quyền. Tiểu thuyết 'Hào môn kinh mộng' chẳng bao lâu nữa sẽ đàm phán để mua bản quyền dựng thành phim. Vì vậy, sắp tới công việc của mình sẽ rất bận."

"Hả? Nhiều việc như vậy ư, vậy có phải cậu lại muốn đi hay không? Quay lại Paris?" An Tiểu Đóa vừa nghe liền vồn vập nắm chặt tay cô.

Tô Nhiễm vội trả lời, "Không, mình vẫn ở đây. Bản thảo viết ở đâu cũng được. Có thời gian, mình sẽ đi tìm một nơi yên lặng để dùng làm phòng điều chế hương. Như vậy là được rồi."

"Vậy chẳng phải là cần một nhà xưởng thật lớn mới được sao?" An Tiểu Đóa hiếu kỳ hỏi.

Tô Nhiễm lắc đầu, "Lần này khác với cửa hàng mà mình làm ở Paris. Mình không phụ trách khâu sản xuất, chỉ cần mang nước hoa đã điều chế đến công ty là được, nên mình không cần một nơi quá lớn."

"À, hiểu rồi. Cậu yên tâm, mình sẽ cùng đi chọn với cậu." An Tiểu Đóa vỗ vỗ ngực cam đoan, lại nghĩ tới chuyện gì đó vội vàng hỏi: "Đúng rồi, vậy bây giờ cậu ở đâu? Thị trấn Hoa Điền cách đây rất xa

đó."

Tô Nhiễm khẽ thở dài, cười rồi ôm Tiểu Đóa, "Vì vậy, bây giờ cần phải phát huy sức mạnh của cậu. Không chỉ cùng mình chọn nơi làm chỗ điều chế hương, mà còn phải thuê một căn hộ dùm mình. Tốt nhất, là hai trong một."

"Được rồi, mình chắc chắn sẽ đi cùng cậu, chừng nào tìm được chỗ vừa ý mới thôi. Hay vậy đi, trước khi tìm được nơi vừa ý thì ở với mình trước. Tụi mình lâu rồi mới gặp, coi như là ôn chuyện cũ. Hơn nữa, cậu tới thăm em cậu cũng tiện nữa." An Tiểu Đóa cười nói.

Tô Nhiễm nhìn cô, hạnh phúc gật đầu.

An Tiểu Đóa yên tâm, tâm sự với cô rồi chợt nhớ đến cậu bé vừa rồi, "Đúng rồi Tiểu Nhiễm. Vừa rồi cậu bé mà mình cứu, cậu bé gọi là Trần Tiểu An, là con trai Trần Trung, người làm vườn nhà họ Hòa của cậu đó."

Tô Nhiễm thẳng thốt, "Con trai của Trần Trung?"

"Đúng vậy. Nhắc tới cậu bé đó, mình thấy tội nghiệp quá. Từ nhỏ đã mắc bệnh động kinh; mười lăm tuổi rối loạn tâm thần ở tuổi dậy thì chỉ còn như một đứa trẻ. Trần Trung dẫn cậu bé đến đây vài lần, mình cũng từng tiếp xúc với Tiểu An, cậu bé rất ngoan ngoãn nghe lời, rất biết nghĩ cho người lớn. Nhưng chuyện lần này làm mình thấy hết sức kỳ lạ. Tiểu An làm sao lại uống nhầm thuốc được chứ?" An Tiểu Đóa khó hiểu.

Tô Nhiễm nghe vậy, cũng cau mày nghi hoặc..

————— Hoa lệ phân cách tuyến
—————

Vào đêm, trời lại mưa.

Một câu lạc bộ sang trọng nằm gần Trung Hoàn được bao phủ dưới màn mưa.

Cánh cửa từ một căn phòng trong đó bật mở. Lê Minh Vũ đi ra từ bên trong, chân bước lảo đảo đi đến một hành lang, rồi dừng lại cạnh cửa sổ, dựa người vào đó. Anh hít thở không khí đầy mùi mưa thật sâu, hơi lạnh khiến đầu anh đau buốt cũng thoáng tỉnh táo hơn.

Đồng Hựu đi theo phía sau, mang đồ uống giải rượu đưa cho Lê Minh Vũ, "Bộ trưởng, đêm nay anh uống nhiều quá rồi." Trong ấn tượng của anh, việc xã giao của Lê Minh Vũ chỉ là thường tình. Anh sẽ không để bản thân uống quá nhiều, nhưng người ngoài nhìn vào sẽ không nghĩ rằng anh uống quá ít. Nhưng từ Paris trở về, ban đêm khi xã giao, anh thường uống đến say mềm. Đêm nay cũng vậy. Trong căn phòng đó, ngoại trừ nhân vật giới chính trị, còn có giới tài chính và kinh tế. Kiểu xã giao này, anh vốn có thể từ chối, nhưng hôm nay...

Lê Minh Vũ cầm lấy uống một ngụm, rồi đặt lên bệ cửa sổ, hai tay chống lên cửa sổ rồi nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, đôi mắt đen thẫm ngà ngà say. Thế giới phồn hoa sầm uất trước mắt dường như càng lúc càng khiến con người buồn chán, anh kéo cravat, rồi đưa tay xoa thái dương.

"Bộ trưởng, anh ngồi lên sofa bên cạnh nghỉ ngơi một chút đi ạ."
Đồng Hựu nói.

Lê Minh Vũ xoay người nhưng lại không nghe theo ý kiến của Đồng Hựu đến bên cạnh ngồi nghỉ. Ngược lại, ánh mắt anh dời đến màn hình lớn kế bên. Đồng Hựu thấy anh tập trung, cũng nhìn theo, ngay

tức khắc liền hoảng sợ đến đờ người.

Trên ti vi đang bật kênh văn hóa, ý cơ bản của bản tin chính là công ty nào đó chính thức mua bản quyền "Hào môn kinh mộng" dựng thành phim, hiện nay đang lên kế hoạch để thực hiện. Màn hình dừng tại ảnh chụp của Tô Nhiễm với nụ cười nhẹ nhàng luôn nở trên môi, mái tóc ngắn xinh xắn làm cô thêm nổi bật giữa đám đông. Tiếp sau đó, là tin tức về tác giả xuất hiện tại sân bay trong nước.

Đồng Hựu thầm thở dài, vô thức nhìn Lê Minh Vũ thì đã thấy anh không chớp mắt nhìn màn hình rất lâu, rồi kìm không được nhìn về phía màn hình lần nữa. Tô Nhiễm làm sao lại trở về?

Mãi lâu sau, Lê Minh Vũ mới đến ngồi trên sofa, vóc người cao lớn dựa vào ghế. Ánh mắt đen láy mãi miết nhìn người phụ nữ trên màn hình không rời. Hồi lâu, anh kéo cravat xuống hoàn toàn, tình cảm và thái độ thù địch khó nói thành lời lặng lẽ thấm nhuộm vào thần sắc của anh.

Nụ cười dịu dàng của Tô Nhiễm chạm thật sâu vào mắt anh, hít sâu một hơi, anh dường như có thể ngửi thấy mùi hương thơm ngát thuộc về cô.

Tô Nhiễm à Tô Nhiễm, không ngờ em đã về.

Khóe miệng anh khẽ cong nhưng rất khó phát hiện ra, còn đôi mắt đen thẳm như mọi khi lại lướt qua...sự dịu dàng ngay cả bản thân anh cũng không biết.

— — — — —

Khi về đến nơi ở, áo khoác trên người Lê Minh Vũ đã thấm ướt nước mưa. Đồng Hựu không rõ vì sao anh không bung dù, đưa anh về đến

nơi an toàn thì Đồng Hựu cũng rời khỏi. Ánh đèn nhẹ nhàng chiếu sáng phòng khách. Lệ Minh Vũ thừ người trên sofa, đầu đau như búa bổ, mệt mỏi dựa người vào sofa, nhưng lại mơ hồ thấy bóng dáng một người con gái đi lên trước. Mái tóc cô gái mềm mại như tảo biển tinh tế, xoa ngang vai. Cô gái chỉnh đèn trong phòng khách sáng hơn, rồi xoa trán anh, cầm khăn sạch lau mái tóc đen ướt sũng nước mưa giúp anh.

Lệ Minh Vũ say rượu nhìn không rõ. Nhưng khuôn mặt cô gái chiếu vào mắt anh, lờ mờ mà quen thuộc, giống như ánh đèn êm dịu của bốn năm trước, mỗi khi anh say rượu trở về, sẽ luôn có một ngọn đèn thế này chờ anh.

Lệ Minh Vũ không nén được giơ tay chạm vào đôi má của cô gái. Bờ môi cô gái phát ra tiếng kêu khẽ khàng như chú mèo. Khuôn mặt đó giống hệt khuôn mặt luôn quanh quẩn trong đầu anh bao ngày qua, ảo tưởng vô số lần nay đã thành hiện thực.

"Nhiễm?" Anh ngập ngừng, nhưng lại khẽ gọi cái tên luôn chôn giấu vào nơi sâu nhất trong lòng mình, tay anh dịu dàng mơn trớn đôi má cô gái, cẩn thận từng li từng tí như sợ rằng mình sẽ đụng hư, bất giác nhướng người về trước, môi anh yêu thương chạm vào môi cô gái...

Quyển 4 - Chương 6: Yêu thương khiến con người nghệt thở

Cả người cô gái run rẩy, bất động để mặc Lê Minh Vũ dịu dàng hôn môi mình hết lần này đến lần khác. Anh nhẹ nhàng, cẩn thận từng chút một khiến lòng cô đau đớn, nhưng lại không cách nào cự tuyệt môi anh đang càng lúc càng nhiệt tình, hương thơm dễ chịu từ môi anh xen lẫn mùi rượu dịu nhẹ. Bàn tay anh bất giác lướt từ từ xuống dưới, hơi thở phả vào tai cô càng lúc càng nặng nề

Nụ hôn càng sâu, vết thương trong lòng cô càng nặng. Cuối cùng, nước mắt cô vẫn rơi xuống, vị đắng chát lạ thường lẫn dài đến môi anh.

Lê Minh Vũ ngẩng đầu chăm chú nhìn cô gái trước mắt, thần sắc anh đầy nghi hoặc. Mãi lâu sau, đôi mắt đen thẳm trào dâng thương xót, tay anh xoa nhẹ hai gò má cô, ngần ngừ lau nước mắt cho cô, thì thầm dịu dàng, "Em đừng khóc, tim anh đau lắm."

Anh nắm tay cô đặt lên ngực mình, ánh mắt ngà ngà say nhìn cô ngập tràn cô đơn, anh kéo cô gái vào lòng lần nữa, mũi cọ lên tóc bên vành tai cô, nhẹ nhàng nỉ non, "Nhiễm...em có biết anh nhớ em cỡ nào..."

Nói xong, anh hơi nghiêng đầu, đôi môi dọc theo gò má cô chậm rãi hạ xuống.

"Minh Vũ..." Cô gái đau lòng khẽ cất giọng gọi tên anh. Có một câu

nói cô luôn để trong lòng không dám nói ra, cô rất muốn biết rốt cuộc người anh yêu là ai, là Hạ Đồng, hay là....em gái Tô Nhiễm của cô?

Cô chưa bao giờ thấy anh vừa yếu đuối vừa thâm tình như vậy, cũng chưa bao giờ được nghe anh gọi tên bản thân cô dịu dàng như vậy. Vì sao, vì sao vừa rồi lại là Tô Nhiễm? Bốn năm rồi, lẽ nào bốn năm trôi qua, cô vẫn không thoát khỏi Tô Nhiễm?

Một tiếng gọi pha trộn rõ ràng oán trách, lại khiến Lê Minh Vũ phát giác ra điều gì đó. Trong chớp mắt khi môi sắp hạ xuống, anh bỗng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào cô gái giống bóng dáng vẫn mãi hiện trong đầu anh.

Cô gái thấy vậy, hô hấp suýt ngừng lại, trừng to hai mắt nhìn anh.

Lê Minh Vũ nhìn chăm chú cô gái một lúc, đôi mắt đen thẫm hơi nheo lại như cố tỉnh táo hơn. Ánh mắt anh đột nhiên nổi căm, lóe lên lạnh lùng đến cực hạn. Không chút tình cảm, tay anh gạt ngay cô gái trước mắt mình ra, khuôn mặt anh tuần lộc rõ chán ghét, khác một trời một vực với dáng vẻ dịu dàng thắm thì của lúc nãy.

Lúc này, dù đôi mắt anh mờ lung mờ say, nhưng anh vẫn cảm nhận rõ dáng dấp của cô gái trước mắt. Mùi hương trên người cô và cảm giác khi hôn môi, tất cả đều không thích hợp. Người giống dáng vẻ Tô Nhiễm thì chỉ có một...

"Minh Vũ..." Hòa Vy trông thấy đáy mắt anh lạnh lùng, cô run rẩy tiến lên ôm cổ anh, "Anh làm sao có thể nhẫn tâm như vậy? Lẽ nào suốt bốn năm qua, em đối với anh vẫn chưa đủ tốt sao? Lẽ nào anh quên chúng ta đã từng yêu nhau sao?"

Lê Minh Vũ bị cô làm cho đau đầu, cau mày rồi cố sức đẩy cô ra lần nữa, chìa tay ra với cô, "Giao chìa khóa ra đây."

Từ sau khi Tô Nhiễm rời đi, anh cũng chuyển về nơi ở riêng của mình, nhưng Hòa Vy luôn tìm cách lấy chìa khóa dự phòng, làm hại mỗi lần anh đều phải thay khóa mới. Sau này, anh cũng chẳng màng đổi nữa, hành động duy nhất anh làm chính là đòi thẳng chìa khóa dự phòng từ cô.

Hòa Vy lắc mạnh đầu, nước mắt chực trào, "Minh Vũ, anh cho phép em ở lại cùng anh được không?"

"Giao chìa khóa ra đây." Lệ Minh Vũ lặp lại lần nữa, giọng điệu nghe đáng sợ vô cùng.

Hòa Vy không dám quá lỗ mãng trước mặt anh, đành run rẩy lấy chìa khóa từ trong túi ra đặt lên tay anh. Sau khi Lệ Minh Vũ cầm lấy chìa khóa, lãnh đạm buông ra một chữ, "Đi." Nói xong, anh liền xoay người, thất tha thất thểu định lên lầu.

"Minh Vũ, em yêu anh. Em thật sự rất yêu anh, phải làm thế nào anh mới có thể hiểu tình yêu của em dành cho anh?" Hòa Vy vội tiến lên ôm anh từ đằng sau, khuôn mặt dán vào tấm lưng to rộng của anh, nước mắt rốt cục cũng chảy xuống.

Lần này, Lệ Minh Vũ không vội đẩy cô ra, anh chỉ ngượng lạnh lên tiếng, "Cô không cần phải làm gì. Bởi vì, dù cô có làm gì, tôi cũng không yêu cô." Nói xong câu này, anh mới đẩy cô sang một bên.

Hòa Vy ngã sòng xoài trên nền đá cẩm thạch lạnh băng, nước mắt chảy dài, gào thét giận dữ với Lệ Minh Vũ, "Đừng tưởng rằng Tô Nhiễm sẽ còn về bên cạnh anh. Bốn năm trước anh tổn thương nó như thế nào, trong lòng anh rõ ràng nhất! Lệ Minh Vũ, anh đừng quên, hiện tại trong giới chính trị và kinh doanh, có ai mà không biết sự thật tôi và anh mới là vợ chồng? Nếu anh dám yêu người phụ nữ

khác, tôi sẽ phá nát danh dự của anh!"

Sấm sét xẹt qua ngoài cửa sổ, thấp sáng cho phòng khách mờ tối trong chốc lát, soi lên ánh mắt phẫn nộ đầy chết chóc lạnh lẽo của Hòa Vy.

"Vợ chồng?" Lệ Minh Vũ như nghe được chuyện hài, đứng ngay tay vịn cầu thang lạnh lùng nhìn cô từ trên cao, ánh mắt ngà ngà say trào dâng châm biếm, "Mọi thứ đều do cô nói, một mai có vỡ lở ra, tốt nhất cô nên tự mình dọn dẹp. Tôi yêu người phụ nữ nào chỉ là việc của bản thân tôi, không liên quan đến cô. Còn chuyện phá nát danh dự, Hòa Vy, cô không chỉ nói, thậm chí cũng đã làm quá nhiều rồi. Cô không ngại mệt nhưng tôi thì ngại."

Hòa Vy nắm chặt tay, lửa giận nơi ánh mắt thiêu đốt đến đáy lòng cô, nhìn Lệ Minh Vũ đứng trên cầu thang, lòng cô vừa yêu lại vừa hận. Tình cảm khó nói nên lời này càng không ngừng giày vò cô, hồi lâu sau cô lạnh lùng hỏi, "Anh yêu Tô Nhiễm phải không?"

Khuôn mặt Lệ Minh Vũ bình tĩnh, môi anh mím thành đường thẳng, ánh mắt càng thêm lạnh nhạt, "Người của nhà họ Hòa mấy người, một người tôi cũng không yêu."

Hòa Vy nghe như sấm chớp nổ vang trên đầu, bỗng cô như phát điên, thoáng cái chạy tới phía trước, kéo tay Lệ Minh Vũ, muốn tháo chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út của anh.

"Cô làm gì vậy?" Anh nắm chặt cánh tay cô, không vui nhíu mày.

"Bốn năm rồi, anh và Tô Nhiễm đã ly hôn. Anh vẫn mang chiếc nhẫn này làm gì? Lệ Minh Vũ, anh không cam lòng bỏ nó, vậy em sẽ thay anh, để anh cắt đứt phần tâm tư này." Hòa Vy thật sự phát điên, sắc mặt cô tái nhợt, còn tóc tai thì bù xù.

"Đồ điên!" Lệ Minh Vũ lười tranh cãi với cô, vung tay đẩy cô sang một bên, nhưng anh lại quên mất dù sao giữa nam nữ cũng có khác biệt. Hòa Vy lao đảo, cả người ngã xuống cầu thang, la lên một tiếng, trán cô thoáng chốc đập vào tường.

Máu nhuộm đỏ bức tường.

"A...." Cô choáng váng, nhưng khi nhìn thấy trán mình đầy máu kinh hãi hét ầm lên, cuống loạn chỉ tay về phía Lệ Minh Vũ khóc lóc la to, "Lệ Minh Vũ, anh sẽ hối hận, nhất định anh sẽ hối hận."

Lệ Minh Vũ lạnh lùng nhìn cô, thấy cô không bị gì quá nặng, xoay người lên lầu.

Phía sau, truyền đến tiếng hét chói tai và khóc lóc ầm ĩ của Hòa Vy, mãi lâu vẫn không dứt, trong đêm mưa nghe càng thêm đáng sợ...

Quyển 4 - Chương 7: Không hẹn mà gặp

Lại một ngày nữa trôi qua. Sau hai ngày, mưa cuối cùng cũng tạnh. Buổi sáng trời đẹp với áng cầu vồng bảy sắc lơ lửng ngang trời, những chú chim vỗ cánh tung bay trong mây.

Tô Nhiễm xuống taxi, gấp ga gấp gáp đi vào sở cảnh sát, sắc mặt cô thoáng chút lo âu. Khi đến gần sở cảnh sát, một nữ cảnh sát cũng vừa vận đi ngang qua, cô vội hỏi, "Xin lỗi, cô cho tôi hỏi cảnh sát Đinh có trong phòng làm việc không?"

Nữ cảnh sát gật đầu, "À, anh ấy ở phòng thẩm vấn lầu ba, đang... Ờ, cô không thể lên trực tiếp. Cô này..." Vẫn chưa nói xong, Tô Nhiễm liền vội vã lên lầu.

Nữ cảnh sát thấy vậy liền báo tin ngay với nhân viên có trách nhiệm trên lầu để kiểm tra.

Chờ thang máy không kịp, Tô Nhiễm chạy lên lầu ba bằng thang bộ. Phòng thẩm vấn trên lầu ba cô đã từng đi qua. Bốn năm trước, Đinh Minh Khải cũng lấy khẩu cung của cô ở nơi đó. Từ dọc hành lang đến cuối dãy, không biết thế nào nhưng trái tim cô lại vô cớ đập nhanh hơn. Cô chỉ nghĩ rằng do chạy bộ lên lầu, nhưng cảm nhận kỹ hơn lại thấy không phải như vậy, giống như trong phòng thẩm vấn có cảm giác nào đó đang hấp dẫn cô. Cảm giác này rất kỳ lạ, như một nguồn lực từ vĩ đại, hoặc như một kiểu sức kéo, kéo trái tim cô đập đến đau nhức.

Tim cô đập nhanh đến khó chịu, tay cô khế chạm vào khung cửa, cô

chợt không dám đẩy ra. Nhưng đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, vài người cảnh sát thấy cô nói: "Cô này, không thể đi vào."

Tô Nhiễm thấy họ càng chạy càng gần, hốt hoảng, không biết làm sao liền đẩy cửa phòng thẩm vấn ra...

"Cảnh sát Đinh, tôi có chuyện muốn nói với anh..." Đang nói giữa chừng, cô bỗng dừng lại, ngay cả tim cô trong chốc lát cũng ngừng đập. Cô bất ngờ tròn to mắt trông thấy đôi mắt quen đến không thể quen hơn đang ngồi ở phòng thẩm vấn.

Trong phòng thẩm vấn, người đàn ông ngồi đối diện Đinh Minh Khải chính là...Lệ Minh Vũ!

Hai người đối với việc cô đột nhiên xông vào cũng thấy hết sức khó hiểu. Nhất là Đinh Minh Khải, anh đờ ra nhìn cô rất lâu; còn Lệ Minh Vũ thấp thoáng ngạc nhiên, môi khẽ cong, đôi mắt càng thêm sâu thẳm nhìn cô như sư tử đang canh me một chú cừu.

Anh đang tiếp nhận thẩm vấn của Đinh Minh Khải nhưng vẻ mặt anh lại trầm tĩnh, tựa như không phải anh đối mặt với cảnh sát mà chỉ là ký giả bình thường.

Tô Nhiễm cầm chặt tay nắm cửa, muốn lùi về sau nhưng đã không còn kịp, muốn tiến lên trước lại như rảo bước đến vực sâu vạn trượng. Thoáng chốc, cô chỉ biết ngây ngốc đứng yên tại chỗ, tim cô đã ngừng đập từ lâu.

Chính là như thế...

Lại một lần nữa không hẹn mà gặp.

Anh bất ngờ xuất hiện khiến cô chẳng kịp đề phòng như lần gặp mặt

trước ở Paris. Cô kích động chỉ muốn chạy trốn.

Trong đầu cô lại hiện lên câu nói vào đêm đó của anh, vô thức căng thẳng nuốt nước bọt.

Vài người cảnh sát đằng sau Tô Nhiễm, thấy vậy liền nói: "Cô này, sao cô có thể..."

"Không sao. Mọi người tiếp tục công việc đi. Cô ấy tới tìm tôi." Đinh Minh Khải đứng dậy nói với đồng nghiệp.

Các đồng nghiệp gật đầu, nhìn lướt qua Tô Nhiễm rồi đi.

Tô Nhiễm chỉ thấy xấu hổ vô cùng, tránh ra khỏi tầm mắt chăm chú của Lê Minh Vũ, cô nhìn Đinh Minh Khải, khẽ nói, "Cảnh sát Đinh. Tôi, tôi nhất thời nóng lòng nên quên anh đang phá án. Vậy khi nào anh hết bận, tôi sẽ quay lại."

Lê Minh Vũ ngời đối diện như nghe được chuyện hài, nếp nhăn trên môi lan rộng hơn, ánh mắt nhìn Tô Nhiễm đầy suy tư.

Đinh Minh Khải nhìn Lê Minh Vũ rồi lại nhìn Tô Nhiễm. Có lẽ thấy sắc mặt cô mất tự nhiên, gật đầu. Khi anh vừa định sắp xếp cô đến phòng nghỉ để đợi, cửa phòng liền truyền đến tiếng gõ nhẹ, một cảnh sát bước vào nói, "Cảnh sát Đinh, luật sư đại diện của Lê Minh Vũ đã tới."

Một người đàn ông lịch lãm nhanh chóng bước vào, tuổi khoảng bốn mươi năm mươi, đeo kính gọng vàng, bộ dáng văn vẻ lịch sự, nhưng ánh nhìn lại sắc bén, "Cảnh sát Đinh, chúng ta lại gặp nhau. Dựa theo trình tự luật pháp, cảnh sát Đinh đã dùng hết thời gian thẩm vấn đối với đương sự. Tôi muốn dẫn đương sự của mình rời khỏi đây."

Đinh Minh Khải dường như đã sớm lĩnh giáo tài ăn nói của người luật sư này, cười nhạt, "Tôi nghĩ lần này anh phải về với tay không rồi. Đương sự của anh không thể được bảo lãnh, vết thương của cô Hòa Vy chúng ta đều thấy được. Vì vậy, tôi có lý do hoài nghi anh Lê Minh Vũ cố tình gây thương tích cho người khác."

Tô Nhiễm ở bên cạnh vừa nghe liền thất kinh. Lê Minh Vũ cố tình gây thương tích cho người khác? Đối phương còn là chị gái Hòa Vy của cô? Chuyện gì đã xảy ra? Cô theo bản năng hướng mắt về phía Lê Minh Vũ thì đã thấy anh cười nhẹ như gió xuân.

Người luật sư trung niên cười phản đối "Xem chừng cảnh sát Đinh vẫn chưa nhận được báo cáo của cấp dưới. Cô Hòa Vy vừa mới hủy bỏ tố cáo."

"Sao?" Đinh Minh Khải sững sốt.

"Cảnh sát Đinh, anh cũng thật là mọi chuyện chưa làm rõ đã liền lĩnh hành động. Điều này sẽ gây nên ảnh hưởng rất lớn với đương sự của tôi. Cô Hòa Vy rành rành là tự mình té bị thương, chẳng qua cô ấy chỉ nóng nảy cãi nhau đôi chút với đương sự của tôi mà đến sờ cảnh sát báo án. Bây giờ khi tỉnh táo lại, cô ấy hủy án cũng là chuyện bình thường." Người luật sư trung niên cười hết sức ung dung.

Đinh Minh Khải nắm chặt tay, lại chuyển tầm nhìn sang một cấp dưới. Có lẽ cấp dưới cũng vừa nhận được tin, lúng túng gật đầu. Thấy vậy, sắc mặt anh càng thêm khó coi.

Lúc này, Lê Minh Vũ luôn ngồi uống cà phê mới đứng dậy, hơi nói lỏng cravat, cười, "Cảnh sát Đinh, có thể thả tôi đi rồi chứ? Hình như tác giả Tô có chuyện quan trọng muốn báo với anh. Ngộ nhớ bỏ lỡ thời cơ phá án tốt nhất, chẳng phải là cái được không bù đắp nổi cái mất sao?" Nói xong, anh biếng nhác nhìn Tô Nhiễm, cười đầy ý vị.

Tô Nhiễm đương nhiên có thể cảm nhận được cái nhìn đầy ngụ ý của anh, nuốt nước bọt, toàn thân cô chợt thấy khó chịu.

Sắc mặt Đinh Minh Khải khó coi đến cực điểm. Cảnh sát cũng là con người, dẫu sao vẫn mãi ôm thái độ thù địch với quan chức bị tình nghi. Đinh Minh Khải sa sầm, vung tay ý bảo họ có thể rời đi.

Tô Nhiễm mãi không ngẩng đầu nhìn Lê Minh Vũ, chỉ hơi nhếch người sang bên, tránh khỏi cửa ra vào. Khi Lê Minh Vũ đến gần, cô lại thấy mùi hổ phách quen thuộc tiến sâu vào lòng cô.

Cô vốn tưởng rằng anh sẽ bước ngang qua người cô rồi đi thẳng ra ngoài, nhưng không ngờ anh lại dừng chân trước mặt cô. Chốc lát, trái tim cô chợt vỡ tan thành hai, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi giày da thủ công cao cấp.

Người đàn ông cúi đầu cười. Sau đó, anh cũng dần hạ người thấp xuống, gò má anh kề nhẹ vào tai cô, buông từng chữ từng chữ...

"Chào mừng em về nước. Tô Nhiễm...của tôi."

Tô Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu chăm chú nhìn anh, còn anh khi nói xong câu đó cũng ưỡn thẳng người, đối mặt với cô đang sợ hãi từ trên cao. Nụ cười của anh lan tràn từ môi đến đáy mắt, khiến người khác ghê sợ...

Khi Lê Minh Vũ đi, Tô Nhiễm mãi lâu mới định thần lại. Lời anh nói trước lúc đi vào tai cô khiến cô không rét mà run. Cô không biết anh sẽ làm ra chuyện gì, nhưng rõ ràng cuộc sống Hòa Vy cũng không tốt.

"Cô Tô, cô không sao chứ?" Sắc mặt Đinh Minh Khải thấp thoáng

thất bại, nhưng anh cũng cảm thấy lo lắng cho thân sắc của Tô Nhiễm bội phần, hỏi han.

Tô Nhiễm nhanh chóng thoát khỏi cảm xúc khác thường, nhìn Đinh Minh Khải cười, khẽ lắc đầu, ngồi xuống đối diện anh. Đinh Minh Khải thấy thế cũng bất đắc dĩ cười nói: "Cô và Lệ Minh Vũ, hai người thật sự làm tôi đau đầu. Lệ Minh Vũ vốn là người bị tình nghi, nhưng thế nào cũng không chịu ngồi ở đây dù chỉ một phút đồng hồ để tôi thẩm vấn. Còn cô thì sao, là một người vô tội, nhưng lại ngồi đối diện tôi."

Không có gì đáng để buồn cười nhưng lại khiến Tô Nhiễm nở nụ cười miễn cưỡng.

"Cô Tô, cô tìm tôi có chuyện gì?" Đinh Minh Khải không phải người hay thích nói đùa, nhanh chóng trở lại vấn đề chính. Anh đặt một tách cà phê trước mặt cô, nhẹ giọng hỏi.

Tô Nhiễm vô thức nhìn thoáng qua tách cà phê. Trong đầu cô, bất giác trào dâng ý nghĩ: Trên đời này, không phải người đàn ông nào cũng biết bạn có bệnh đau bao tử, và không phải người đàn ông nào cũng chủ động đun một ly nước ấm đến vì bạn.

Nghĩ như vậy, lòng cô hơi thấy hoảng loạn. Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại nghĩ đến chuyện ấy?

Ngẩng đầu nhìn Đinh Minh Khải lần nữa, cô khẽ lên tiếng: "Cảnh sát Đinh, hai ngày trước tôi trông thấy con trai Trần Tiểu An của Trần Trung ở bệnh viện. Tôi mới biết suốt nhiều năm qua, ông ta đích thật vì con trai mà tốn không ít tiền để chữa trị. Thông qua người bạn làm bác sĩ, tôi biết được Trần Tiểu An mỗi khi phát bệnh đều sẽ ở phòng săn sóc đặc biệt. Anh phải biết rằng nếu không tính phí giải phẫu hoặc trị liệu, mà chỉ tính phí phòng săn sóc đặc biệt thôi, thì mỗi ngày

đã tốn trên dưới hai vạn. Một người làm vườn dù thu nhập có cao đến đâu, làm sao có khả năng gánh vác khoản phí nằm viện khổng lồ như vậy? Tôi cho rằng, chuyện Trần Trung ăn cắp tài sản nhà họ Hòa nhất định là có ẩn tình."

Đình Minh Khải nghe xong, liền ngạc nhiên, "Trần Trung có con trai? Cảnh sát chúng tôi điều tra, cuộc đời ông ta chưa từng kết hôn, không có con trai."

Tô Nhiễm sững sốt, "Không có khả năng. Bạn tôi là bác sĩ khoa cấp cứu ở bệnh viện, nhận ra Trần Tiểu An. Bạn tôi khẳng định Trần Trung là ba của Trần Tiểu An."

Đình Minh Khải lâm vào trầm tư, hơi cau mày. Tô Nhiễm cũng thấy hết sức khó hiểu. Từ nhỏ, cô đã rời khỏi nhà họ Hòa, đương nhiên cô không có ấn tượng với Trần Trung, nhưng rõ ràng có con trai mà lại tuyên bố với người ngoài rằng không có, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao ngay cả máu mủ ruột thịt mà ông ta cũng không thừa nhận?

Suy nghĩ một lát, đột nhiên nghĩ tới việc khác, cô vội nói: "Tôi nhớ bạn tôi từng nói, mỗi khi Trần Tiểu An tới bệnh viện đều do nhân viên xã hội đưa tới, người giám hộ cho tới giờ chưa từng xuất hiện. Sở dĩ, bạn tôi biết Trần Trung là ba cậu bé vì có một lần chính tai nghe Trần Tiểu An nói."

Đình Minh Khải bỗng tỉnh ngộ, gật đầu, ánh mắt kiên định hướng về Tô Nhiễm, "Cô Tô, đầu mối cô cung cấp này rất có giá trị. Cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tiếp tục điều tra theo hướng này. Đây là một hướng mới hoàn toàn, nói không chừng sẽ càng tra ra nhiều sự tình bí ẩn."

Tô Nhiễm gật đầu, cô tin Đình Minh Khải là cảnh sát tốt.

"Vây cũng được. Chuyện..." Cô dừng một chút, do dự rồi hỏi,
"Chuyện chị gái tôi là sao? Vừa rồi tôi nghe anh nói Lê Minh Vũ cố ý
gây thương tích cho người khác?"

Đình Minh Khải lướt mắt nhìn cô, cảm thấy hơi hiếu kỳ, "Cô không
biết chút gì về chuyện của Hòa Vy?"

Cô lắc đầu.

"Là như vậy, sáng nay chúng tôi nhận được tố giác của Hòa Vy, chỉ
trích Lê Minh Vũ đẩy cô ấy xuống lầu, làm trán cô ấy bị thương. Vì
vậy, chúng tôi liền theo quy tắc đi lấy khẩu cung. Tuy sáng sớm,
chúng tôi đã mời Lê Minh Vũ đến đây, nhưng một câu anh ta cũng
không nói, hiển nhiên chỉ chờ luật sư. Nhưng người khiến chúng tôi
bế tắc chính là chị gái Hòa Vy của cô, vừa rồi cô cũng nghe được, rõ
ràng là cô ấy báo án, rồi lại đột nhiên đổi ý. Cái này không phải là
lãng phí tiền của người đóng thuế ư?" Đình Minh Khải càng nói càng
bực bội, ánh mắt đầy tức giận.

Tô Nhiễm nghe đến choáng váng.

Lê Minh Vũ đẩy chị cô xuống lầu?

— — — — — Hoa lệ phân cách tuyến — — — — —

"Ừ. Mộ Thừa, em đã quyết định tạm thời không về Paris. Đúng vậy,
bên này có vài việc phải xử lý. Hơn nữa, em vừa tìm được một căn
phòng." Tô Nhiễm từ cục cảnh sát đi ra liền nhận được điện thoại của
Mộ Thừa. Cô vừa chậm rãi bước đi bên ven đường vừa trò chuyện
qua điện thoại.

Ánh mặt trời chiếu sáng chói chang, nhẹ nhàng phủ lên cô, vài vóc

mềm mại cũng ánh lên tia sáng dịu dàng. Bóng cô đổ dài trên mặt đất.

Mộ Thừa ở đầu dãy bên kia dạo dò đơn giản vài câu thì cúp máy. Tô Nhiễm cất điện thoại, rồi đảo mắt nhìn xung quanh. Nơi đây là đường dành riêng cho người đi bộ. Mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, bề ngoài của các cửa hàng buôn bán nằm san sát nhau cũng đã đổi thay. Sau lưng cô, nhiều cao ốc chọc trời hiện ra. Cô bước đi trên đường, trên chính quê hương của mình nhưng lại thấy như một thành phố xa lạ.

Hít sâu một hơi, cô có thể hít vào hương vị của mùa xuân. Thật ra, mỗi thành phố đều có mùi riêng, chỉ thuộc riêng về nó. Bốn mùa xuân hạ thu đông đều khác nhau, chỉ cần ngửi thấy mùi hương quen thuộc này, bất kể kiến trúc xung quanh có thay đổi như thế nào, cô đều luôn kiên định. Bởi vì, ở đây mới là thành phố thuộc về cô.

Đi đến trước một tủ kính trưng bày, Tô Nhiễm đột ngột dừng bước, ngẩng đầu nhìn chằm chằm rất lâu, vốn đang nhẹ nhõm bước đi, cô chợt như bị đổ chì vào người, không còn cách nào động đậy. Cô lại bất giác đến cửa hàng này. Áo khoác ma-nơ-canh mặc trưng trong tủ kính bốn năm trước lại hiện ra lần nữa trong đầu cô. Hôm nay, tủ kính đã thay đổi sang đồ mùa xuân, nhưng cô vẫn quên không được chiếc áo khoác kia của bốn năm trước.

Còn có, lời Hòa Vy đã nói.

Hai chị em cùng lúc chọn đúng chiếc áo khoác đó, rồi lại cùng xem trọng một người đàn ông. Cuối cùng là nghiệt duyên hay tạo hóa trêu đùa? Thậm chí, cô còn nhớ như in, ngay trên con đường này, cô đã vui vẻ khiêu vũ cùng những người lang thang, rồi nhìn thấy được rất nhiều người vận động phiêu bầu vì Lê Minh Vũ. Ngày hôm nay của bốn năm sau, tất cả mọi thứ trước đây đã tan thành mây khói. Kể cả khát vọng và niềm tin vào tình yêu của cô, tất cả đều đã cháy rụi

không còn.

Hòa Vy của bốn năm sau, lại là như thế nào đây? Chị cô đã như mong muốn lấy được Lê Minh Vũ, nhưng vì sao những điều nghe về chị cô lại không tốt? Thoáng chốc, cô như bị thôi thúc rất muốn đến thăm Hòa Vy, ngay cả Lê Minh Vũ cô cũng không căm thù, thì làm sao có thể hận Hòa Vy? Cuộc sống với thù hận căn bản không thích hợp với cô. Nhưng ngẫm lại vẫn nên quên đi. Hòa Vy chắc chắn không biết tin cô trở về, ngộ nhỡ chị cô lại hiểu lầm nữa thì phải làm sao bây giờ?

Sau khi đứng nhìn cả buổi, Tô Nhiễm mới khẽ thở dài một hơi, vừa muốn xoay người đi, liền thấy một chiếc xe MPV chậm rãi đậu trước mặt cô. Cửa sổ từ từ hạ xuống, lộ ra khuôn mặt cười như không cười của Lê Minh Vũ.

Trái tim cô cũng theo cửa sổ hạ xuống mà đập mạnh một nhịp. Nụ cười của anh vẫn luôn khiến cô thấy chóa mắt. Không nói tiếng nào, cô theo bản năng quay người bước đi.

Môi Lê Minh Vũ khẽ nhếch, không nói lời nào, đạp nhẹ chân ga theo sát phía sau Tô Nhiễm. Cô thấy kinh sợ, không biết anh muốn làm gì, thoáng chốc cô chỉ như chuột nhìn thấy mèo mà bỏ chạy. Lê Minh Vũ nhìn thấy, nụ cười trên môi càng thêm tươi, hơi đạp ga mạnh hơn, ung dung bám theo sau.

Một người một xe, cục diện kiểu này duy trì hơn nửa tiếng đồng hồ. Cuối cùng, Tô Nhiễm thật sự chạy không nổi nữa, chống tay lên tường thở hổn hển. Cô trông thấy xe Lê Minh Vũ như âm hồn im hơi lặng tiếng xuất hiện trước mặt mình, đành vẫy tay xin hàng. Đợi đến khi thở đều hơn, cô tiến lên trước, tay gắng sức đạp mạnh một cái vào cửa xe, cô hết mức kiềm chế để khuôn mặt mình luôn bình tĩnh...

"Anh rất rảnh phải không?"

Lệ Minh Vũ ngồi ở ghế lái xe cong môi cười. Cũng không đến nỗi, ít ra cô không có giương cung bạt kiếm gọi anh là Lệ Minh Vũ hay khách sáo gọi anh một tiếng anh Lệ. Anh hơi ngẩng đầu quan sát cô một lúc rồi nói, "Lên xe."

Tô Nhiễm cau mày, dựa vào cái gì mà phải nghe lời anh?

"Không muốn biết tình hình của Hòa Vy sao? Tuy bốn năm trước, cô ta thương tổn em, nhưng dựa theo tính cách của em, em phải rất quan tâm đến cô ta mới đúng chứ." Lệ Minh Vũ nhàn nhã tự đắc nói, giọng điệu rề rề từ tốn, tựa như đã hiểu thấu đáo tính cách của cô từ lâu.

Tô Nhiễm bực bội, đứng yên đối mặt với anh, gằn từng chữ: "Hòa Vy là vợ của anh. Tôi quan tâm làm sao quan trọng bằng một người chồng như anh. Tôi mặc kệ anh vô tâm hay lỡ tay, Hòa Vy rất yêu anh, mong anh có thể quý trọng chị ấy."

"Em đang nói chuyện Hòa Vy ngã xuống lầu?" Lệ Minh Vũ tức cười nhìn cô, rồi lại nhìn tay của mình, hết sức dụi dàng lên tiếng, "Biết đâu thôi nhé. Không chừng tôi thật sự cố tình đẩy cô ta xuống lầu."

"Anh..."

"Có muốn nghe bốn năm qua tôi đối với Hòa Vy thế nào không, hử?" Anh nhẹ giọng cắt ngang cô, nụ cười lộ rõ nguy hiểm.

Tô Nhiễm lạnh lùng nhìn anh, một lúc sau hỏi, "Hòa Vy sống không tốt phải không?"

"Lên xe." Lệ Minh Vũ mời lần nữa, hơi nhếch mày, "Lên xe, tôi nói với em ngay."

Thái độ của anh cực kỳ nhàn nhã, nhàn nhã đến nỗi khiến Tô Nhiễm phát bực. Trong chốc lát, tính tình ngang bướng bỗng trở dậy, cô thật sự sợ anh phải không? Không nói tiếng nào liền vòng qua ghế phụ, mở cửa ra ngồi xuống, rồi sập mạnh cửa xe.

Trong xe chứa đầy hương đàn ông trưởng thành thuộc về anh, cộng thêm mùi hổ phách dịu dịu và vị thuốc lá nhàn nhạt, tạo thành hỗn hợp hoàn mỹ mê hoặc lòng người. Mùi hương thơm mát tự thấm vào hơi thở của cô, dễ dàng làm tâm hồn cô say đắm.

"Anh nói đi, Hòa Vy thế nào rồi? Vết thương có nghiêm trọng không?" Cô sốt ruột hỏi.

Lệ Minh Vũ cười, không trả lời ngay, mà chỉ từ tốn lấy ra một hộp thuốc, nhếch mày, "Không ngại chứ?"

Tô Nhiễm kiên nhẫn gật đầu.

Anh mở hộp thuốc, lấy ra một điếu từ đó. Từng động tác của anh đều luôn tao nhã hờ hững như vậy. Anh ngậm thuốc vào miệng, bật hộp quẹt châm thuốc, hít sâu một hơi rồi khảy thuốc vào gạt tàn.

Tô Nhiễm dõi theo mỗi một cử chỉ của anh, trái tim cô ngằm đập mạnh. Cô lẽ ra phải cảnh giác với anh mới đúng nhưng nhìn từng cử chỉ tao nhã của anh, cảm giác nguy hiểm chợt biến mất một cách lạ lùng.

"Bây giờ anh có thể nói rồi chứ?" Cô hắng giọng, cô nén tình cảm đang nổi lên từ đáy lòng.

Lệ Minh Vũ vẫn không nói gì như trước, chỉ thoáng ấn nút cửa sổ xe chậm rãi đóng lại. Trong nháy mắt, không gian liền trở nên khóa chặt, cách ly hoàn toàn với bên ngoài. Anh quay đầu, ôn hòa nhìn Tô Nhiễm, ánh mắt sâu thẳm nhưng lại đáng sợ vô cùng.

Tô Nhiễm dù có ngốc hơn cũng cảm nhận được ánh mắt anh thay đổi. Cô chợt ý thức nguy hiểm như thủy triều bất ngờ kéo đến. Lúc này cô mới nhận ra người đàn ông này chẳng qua chỉ muốn dụ cô lên xe, căn bản sẽ không nói tình hình liên quan đến Hòa Vy với cô.

Xoay người mở cửa xe, cô lại nghe thấy một tiếng "cạch", cửa xe liền khóa chặt.

"Anh..." Cô tuyệt vọng quay đầu, trừng to mắt nhìn anh, "Mở cửa, tôi muốn xuống xe." Sự việc ở Paris lặp lại lần nữa.

Lệ Minh Vũ từ từ áp sát người gần cô, tay anh giữ chặt cô vào ghế ngồi, đôi môi anh dâng đầy ngụ ý, đôi mắt đen thẳm của anh vẫn trầm tĩnh, trầm tĩnh khiến cô bất an.

"Cô bé đơn thuần. Không ngờ em lại dám lên xe tôi." Anh trầm giọng, ngữ điệu ấm áp, xa xôi mà hoài niệm. Tay anh yêu thương khẽ vuốt ve gò má cô, rồi phác họa theo bờ môi cô, ánh mắt càng thêm tối thẳm, yết hầu của anh chuyển động.

Tô Nhiễm thoát không khỏi anh, lại chẳng muốn trông thấy đôi mắt đáng sợ của anh, cô nhắm chặt mắt, hàng mi dài rủ về phía gò má vô ý run rẩy, càng thêm rung động lòng người.

Anh vẫn không làm gì, lẳng lặng nhìn gương mặt cô.

Trái tim Tô Nhiễm căng chặt, thấy hồi lâu anh vẫn không động tĩnh, cô len lén mở mắt nhìn, lông tơ cô lại bất giác dựng đứng. Thấy anh

vẫn luôn nhìn mình như cũ, cô vội vàng đóng chặt hai mắt, còn tim cô như sắp bật ra khỏi lồng ngực.

Điều bộ của cô rơi vào tầm mắt anh, ý cười dịu nhẹ dần thay thế trêu chọc. Ánh mắt anh cũng chuyển sang dịu dàng nhưng cô lại không nhìn thấy. Anh không nén nổi tình cảm liền cúi đầu, môi anh chạm lên môi cô.

Mềm mại và hương thơm quen thuộc dần dặt rung động to lớn nhất nơi lòng anh. Tay anh vòng ôm eo cô, nụ hôn bất giác sâu hơn.

"Ừm..." Tô Nhiễm đột nhiên mở to hai mắt, nhưng lại bị anh mạnh mẽ cạy môi, chiếc lưỡi nhuộm đầy mùi hương thuộc về anh lùa vào miệng cô. Tất cả đều ngoài sức tưởng tượng của cô. Cô không ngờ anh sẽ...

Cơ thể đàn ông rắn chắc dán vào người cô, truyền nhiệt độ thuộc riêng về bản thân anh sang cô. Hơi thở thành thực càng không ngừng vây quanh cô, cái ôm ấm áp phủ chặt lấy cô, càng lúc càng kịch liệt.

"Ừm...anh...buông ra." Tô Nhiễm thảng thốt vài giây rồi cố sức đẩy anh ra, thở gấp gấp nhìn anh, khuôn ngực cũng phập phồng theo nhịp hô hấp.

Lệ Minh Vũ cũng không cạy mạnh ép cô, đầu đón mờ mịt che lấp trêu chọc trên môi anh, tay anh nâng mặt cô, "Phụ nữ rõ là dễ thay đổi. Bốn năm trước, em không như vậy."

"Bốn năm trước anh cũng không phải anh rể tôi." Tô Nhiễm cảm thấy cần phải nhắc nhở thân phận hiện tại của anh một chút. Mặc dù khi nói lời này ra khỏi miệng, cô nhói đau như bị người khác bóc trần da mình.

"Anh rể?" Anh buồn cười hừ một tiếng, lại đến gần cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú gương mặt trắng ngần đang ngập ngừng của cô, "Tôi thì thấy ngược lại. Thịnh thoảng, em cùng người anh rể này yêu đương vụng trộm một chút cũng không tồi."

Quyển 4 - Chương 8: Mộ viên

Tô Nhiễm nhớ tới câu nói cuối cùng của Lê Minh Vũ, hồi lâu sau lắc đầu, "Thật sự không có gì."

An Tiểu Đóa thất vọng, "Nói thật nha, trứng bồ câu tuy rất khốn nạn, nhưng mình thấy cậu đứng chung với anh ta đẹp lắm. Nói sao ta, à đúng rồi. Trời đất tạo thành, chính là hình dung hai người các cậu, nhìn thế nào cũng thấy xứng đôi." Cô vội tiếp tục: "Xin lỗi bạn yêu, mình không phải muốn nói tốt dùm kẻ khốn nạn đó đâu. Chỉ tại mình thấy hai người các cậu quá có duyên với nhau thôi. Thành phố này nói lớn không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, làm sao lại trùng hợp gặp nhau như vậy?"

Tô Nhiễm khẽ thở dài một hơi, im lặng đi sang quan sát một căn phòng khác.

"Tiểu Nhiễm, vậy còn lần gặp nhau ở Paris thì sao?" An Tiểu Đóa là một cô gái tò mò, bám sát theo Tô Nhiễm hỏi.

Tô Nhiễm cảm thức, đo vách tường, trả lời, "Cũng không có gì. Anh ta chỉ giúp nhà họ Hòa đứng ra đầu tư vào nước hoa mà mình điều chế."

"Wow...dựa theo" An Tiểu Đóa há to miệng bật ra một tiếng, "Phim thần tượng đó, giống hình tượng của trứng bồ câu lắm nha. Có phải anh ta nhớ cậu không, nếu không thì làm sao lại chủ động tiếp cận cậu?"

"Tiểu Đóa, cậu đừng quên, bốn năm trước là anh ta không cần mình,

ly hôn rồi mới nhớ mãi khôn nguôi sao? Kết luận của cậu mắc cười quá." Tô Nhiễm lưu số mình đo được vào laptop, bình thản nói. Căn phòng này tương đối tốt. Trên lầu còn có thể dành làm phòng điều chế hương.

An Tiểu Đóa nhún vai, "Có một số người rất kỳ lạ. Khi kết hôn thì không quý trọng, ly hôn rồi thì lại yêu. Nói không chừng, trứng bồ câu chính là người như vậy."

"Thật không? Vậy sao anh ta còn lấy Hòa Vy?" Tô Nhiễm cất laptop vào giỏ xách, nhìn An Tiểu Đóa nói.

"Chuyện này..." An Tiểu Đóa cũng nghe nói qua, gãi đầu, nín thở trả lời, "Diện mạo của cậu và Hòa Vy hao hao nhau, thì cũng như nhìn vật nhớ người."

"Mình phát hiện cậu thật sự rất thích nói giúp anh ta. Anh ta cho cậu bao nhiêu tiền? Nhìn vật nhớ người? Vậy mình có lý giải thành, bốn năm trước anh ta cũng nhìn gương mặt của mình rồi nhớ đến Hòa Vy không?" Tô Nhiễm nhếch miệng châm chọc, thờ dãi, "Thôi, chúng ta đừng nhắc chuyện này nữa được không? Cậu theo mình đến xem phòng mà. Căn phòng này cũng được lắm, mình định thuê nó."

An Tiểu Đóa nhìn xung quanh, gật đầu, nói: "Mới đây mà cậu quyết định rồi? Mình vẫn chưa ở đủ với cậu."

Tô Nhiễm cười, "Mướn phòng này xong mình cần lắp đặt trang thiết bị, hoàn thành mọi thứ cũng phải tốn thời gian mà. Cậu yên tâm, mình không dọn khỏi nhà cậu nhanh như vậy đâu. Mình vẫn ở nhờ cậu một khoảng thời gian nữa cơ."

"Mình thích cậu ở với mình. Haha..." An Tiểu Đóa ôm Tô Nhiễm, cười tươi.

Tô Nhiễm cũng cười, đáy mắt tràn đầy hạnh phúc.

————— Hoa lệ phân cách tuyến
—————

Mặt trời lặn hướng tây, ánh chiều tà trải dài nơi chân trời.

Mộ viên, gió nhẹ thoảng qua, hai bó cúc trắng đặt trước mộ bia toả hương thơm dịu dịu trong không khí.

Nắng chiều chiếu sáng khuôn mặt Lê Minh Vũ. Bộ đồ vest đen anh mặc hay nét mặt đều cực kỳ trang nghiêm. Kể cả Đồng Hựu đứng phía sau anh, vẻ mặt và phong cách ăn mặc cũng đồng dạng nghiêm túc.

Lê Minh Vũ đứng trước mộ bia, mãi lâu sau, tay anh khẽ vuốt ve ảnh chụp khắc trên mộ bia. Đó là một cô gái với nụ cười ngây thơ trong sáng, đường nét xinh xắn vô cùng, còn ánh mắt lại như pha lê ngâm mình trong nguồn suối lạnh, khiến người khác nhìn vào chỉ thấy tâm tình bản thân bình thản lắng dịu.

Mảnh vườn trong mộ viên hết sức yên lặng, thỉnh thoảng chỉ có một hai con quạ bay qua. Mùa này cũng vừa lúc là thời điểm quạ di cư, nhất là ở nơi âm thịnh dương suy như nơi đây.

Rất lâu sau, Lê Minh Vũ mới lên tiếng, "Đồng Hựu, Quý Hâm Dao đã tái hôn hay chưa?"

Đồng Hựu đi lên trước một bước, "Nghe nói vẫn chưa."

Lê Minh Vũ nhìn chằm chằm vào mộ bia, gương mặt thoáng ảm đạm, "Cũng đến lúc cô ta nên về nước rồi."

"Dạ, em hiểu phải làm như thế nào." Đồng Hựu gật đầu.

Gió mát thổi tới, lay nhẹ những cánh hoa cúc trắng...

— — — — —

Trên bãi cỏ bệnh viện.

Tô Ánh Vân ngồi trên ghế, còn Tô Nhiễm thì nhắm mắt nằm gối đầu lên đùi bà, im lặng cảm nhận nắng chiều lướt qua đôi má, hít thở hương thơm thuộc về mẹ. Khoảnh khắc này, tâm tư cô bình lặng đến khác thường.

Tay Tô Ánh Vân xoa nhẹ đầu Tô Nhiễm, nhẹ giọng hỏi, "Có thời gian con phải về thăm nhà họ Hòa. Ba con vừa mất, trụ cột nhà họ Hòa không còn, mẹ rất lo cho chị con."

"Mẹ, Hòa Vy không phải chỉ có một mình." Tô Nhiễm lười biếng nói.

"Mẹ biết con muốn nói ai. Người đàn ông đó căn bản là không yêu chị gái con, mẹ làm sao yên tâm?" Tô Ánh Vân thở dài, lòng bàn tay là thịt mu bàn tay cũng là thịt. Bà làm sao có thể cắt bỏ?

Thần sắc Tô Nhiễm nghi hoặc, ngẩng đầu, "Mẹ, nếu anh ta không yêu chị, làm sao lại muốn kết hôn với chị?"

"Con bé ngốc, con cho rằng đàn ông giống phụ nữ ư? Kết hôn là vì tình yêu?" Tô Ánh Vân lắc đầu, "Con sai rồi. Trong mắt một số người, hôn nhân vốn chỉ là công cụ. Lấy một người mà chưa hẳn yêu người đó, thì hai người chỉ là vật hy sinh thất bại trong hôn nhân và tình yêu mà thôi."

Tô Nhiễm nghĩ đến bản thân, thần sắc buồn thảm. Bốn năm trước, cô chẳng phải cũng là công cụ của Lê Minh Vũ?

"Đừng nên chuyện gì cũng để bản thân mình gánh chịu. Tiểu Nhiễm, con nghìn vạn lần đừng quên, tình yêu nam nữ có thể phân chia ra rất nhiều loại." Tô Ánh Vân biết tổng tâm tư của cô, nhẹ giọng nhắc nhở, "Ngoại trừ vừa gặp đã yêu, thì còn một loại tình yêu là tình cảm tích tụ từ lâu ngày. So với người trước, người sau càng đáng tin hơn."

Lời nói của mẹ khiến Tô Nhiễm hoang mang, đờ đẫn hơn, cô khẽ nói, "Mẹ, bất luận ra sao, hạnh phúc sẽ không còn đến với con. Những người hay làm trái lời khuyên, chỉ trải qua dạy dỗ thật sự mới có thể nhớ lâu, trải qua đau thương mới học được cách bảo vệ bản thân."

"Haizz..." Tô Ánh Vân thở dài, "Cũng đúng. Tâm tư của Minh Vũ rất thâm sâu khó đoán. Nhưng mà theo mẹ thấy, cậu ta quan tâm con hơn Hòa Vy. Cho nên con gái à, mọi chuyện hãy thuận theo tự nhiên, phải nắm bắt và làm theo cảm giác, mọi chuyện đã qua trong quá khứ đừng giữ mãi trong lòng. Đôi khi, hai người yêu nhau phải trải qua khó khăn nghìn trùng mới thành được với nhau."

Tô Nhiễm ngẩn ngơ, hít sâu một hơi, gật đầu. Vừa định đứng dậy, điện thoại trong giỏ cô lại đổ chuông, cầm lên nhìn sơ qua, cô bỗng đờ người.

"Làm sao vậy?" Tô Ánh Vân thấy sắc mặt cô khác thường.

Tô Nhiễm cầm điện thoại một lát, khó tin nói, "Là dì Bạch?"

Quyển 4 - Chương 9: Phong vân tái khởi

Suốt dọc đường tới nhà họ Hòa, Tô Nhiễm luôn bồn chồn. Cô sợ ở đây đụng mặt Lê Minh Vũ, càng sợ gặp phải Hòa Vy. Tuy cô rất muốn biết tình hình của Hòa Vy, nhìn vết thương của chị cô như thế nào, nhưng nếu thực sự trông thấy, lòng cô ít nhiều cũng thấy xấu hổ.

May thay, nhà họ Hòa vào lúc này yên tĩnh vô cùng.

Bạch Sơ Diệp thấy Tô Nhiễm tới, vội vàng ra đón, kéo tay cô, còn chưa nói gì nước mắt bà ta đã chảy xuống.

Tô Nhiễm hoảng sợ, sốt ruột đỡ bà ta ngồi xuống, cầm khăn giấy đưa cho bà ta, vừa an ủi vừa dịu dàng hỏi mọi chuyện đã xảy ra chuyện gì.

Nửa ngày sau, Bạch Sơ Diệp mới thôi khóc, lau nước mắt một cách tao nhã, dầm dầm vào vai mình, lên tiếng: "Tiểu Nhiễm, bây giờ chỉ có một mình con mới giúp được dì Bạch. Cậu con, à không, là Bạch Lâm, em trai dì không biết tốt xấu. Hai ngày trước đi Macao bài bạc làm đổ nợ, suýt chút nữa đã bị người ta chặt tay. Dì là chị gái không thể ngồi yên làm lơ, đành phải giúp cậu ta trả tiền. Nhưng cậu ta thiếu nhiều lắm, dì không có đủ..." Bà ta nghẹn ngào.

Tô Nhiễm vừa nghe liền hiểu, suy nghĩ một lát, "Cậu thiếu sòng bạc bao nhiêu?"

"Tiền thiếu sòng bạc dì đã trả thay cậu ấy. Nhưng tiền thiếu bọn cho

vay lãi cao nhiều lắm, dì không có khả năng." Bạch Sơ Diệp tức nức nở, "Cái thằng không biết tốt xấu đó đi Macao đánh bài, thua sạch rồi không cam lòng. Vì vậy, mượn tiền của bọn cho vay lãi cao gỡ vốn. Ban đầu thì thắng được vài ván, ai ngờ càng chơi càng thua, càng thua càng vay nhiều hơn. Cậu ấy trốn về nhưng bọn cho vay lãi cao làm sao chịu buông tha? Cậu ấy thiếu mười triệu, chưa bao gồm lãi."

"Cái gì? Mười triệu?" Nãi Tô Nhiễm trống rỗng, làm sao lại thiếu nhiều như vậy?

"Tiểu Nhiễm, dì biết con hoàn toàn có thể không xen vào chuyện chị em của dì. Trước đây, do dì phá gia đình con đổ vỡ, con phải hận dì mới đúng. Nhưng mà, dì thật sự không thể không quan tâm Bạch Lâm. Dù sao cậu ấy cũng là em trai duy nhất trên đời này của dì. Hòa Vy biết chuyện này, con bé giận không thể đuổi chị em dì ra khỏi nhà họ Hòa. Dì không có cách nào cầu xin con bé, dì chỉ có thể xin con thôi." Bạch Sơ Diệp kéo tay Tô Nhiễm, khóc lóc than thở.

Tô Nhiễm khó xử, cô nào có nhiều tiền như vậy? Suy nghĩ rất lâu, cô mới nhớ ra, vội hỏi: "Dì Bạch, hai chị em dì cũng là cổ đông của nhà họ Hòa. Bao năm nay, cậu cũng phải tích góp được chút ít chứ."

Nghe xong, Bạch Sơ Diệp càng thê lương, "Bạch Lâm thường xuyên cờ bạc, sao có thể để dành tiền? Tuy dì được chia lợi nhuận của nhà họ Hòa, nhưng từ sau khi ba con qua đời, Hòa Vy luôn nhắm vào dì, lấy hết mọi lợi nhuận trên danh nghĩa thuộc về dì. Dì cũng không tính với con bé. Nhưng lần trước, dì đã đem mọi của cải vốn liếng có trong tài khoản ra hết, trang sức cũng bán hết để lấy tiền mặt. Dì đã cầm tiền này trả cho sòng bạc trước. Bây giờ, dì thật sự trắng tay rồi."

Tô Nhiễm gật đầu, cụp mi bối rối: "Dì Bạch, không phải con không muốn giúp dì. Con thật sự không có nhiều tiền như vậy. Với con,

mười triệu thực sự lớn lắm."

"Dì hiểu, dì hiểu. Thực ra hôm nay dì gọi cho con cũng không phải nhờ con lấy tiền của chính con giúp dì. Dì... dì biết bốn năm trước con ra đi tay trắng, không có tiền gì cả." Bạch Sợ Điệp khó mở lời, nắm chặt tay, "Dì là muốn, muốn nhờ con..."

Tô Nhiễm thấy bà ta do dự, nói, "Dì Bạch, dì muốn con đi nhờ Hòa Vy giúp, phải không?" Mười triệu với người khác là con số lớn rất lớn, nhưng với Hòa Vy không hẳn là quá khó. Chị cô là chủ một tòa soạn. Dù không có tiền mặt nhưng vẫn có thể huy động vốn từ nơi khác. Hơn nữa, chị cô còn chèn ép phần lợi nhuận của Bạch Sợ Điệp.

Ai ngờ, Bạch Sợ Điệp lại lắc đầu, "Cho tới bây giờ dì không dám trông cậy Hòa Vy sẽ giúp dì. Con bé thống hận dì biết bao, làm sao có thể giúp dì? Tiểu Nhiễm..." Bà ta ngẩng đầu, ánh mắt cầu khẩn nhìn Tô Nhiễm, "Bởi vì Hòa Vy, nên dì không có khả năng vay được tiền từ người khác. Vì vậy, dì chỉ có thể cầu xin con, xin con đi nói với Lê Minh Vũ, nhờ cậu ấy giúp dì dàn xếp chuyện này."

Tô Nhiễm ngây ngẩn. Lê Minh Vũ, lại là Lê Minh Vũ?

"Dì Bạch, dì nhờ con đi tìm anh ta? Con, con và anh ta đã ly hôn rồi. Dù thật sự muốn tìm anh ta, cũng không cần nhờ con, Hòa Vy gần gũi với anh ta nhất." Cô thực sự bị chấn động.

"Dì hiểu dì hiểu, nhưng dì Bạch không phải người mù. Lê Minh Vũ đối xử với Hòa Vy không tốt chút nào cả. Cậu ta tuyệt đối sẽ không vì tình cảm Hòa Vy dành cho cậu ta mà giúp chị em dì. Tiểu Nhiễm, buổi tiệc vào bốn năm trước, dì thấy rõ ràng lắm. Trong tim Lê Minh Vũ có con, cho nên con đi nhờ cậu ta, cậu ta chắc chắn sẽ không làm khó." Bạch Sợ Điệp gấp rút giải thích.

Quyển 4 - Chương 10: Bạn từ phương xa tới thăm

Thấy Bạch Sơ Diệp dùng ánh mắt chờ mong nhìn bản thân, Tô Nhiễm chần chờ một chút, an ủi, "Dì Bạch, tuy mười triệu con kiếm không ra. Nhưng trong tài khoản, con vẫn còn ít tiền. Dì lấy trả bớt tiền lãi trước, phần còn lại con sẽ nghĩ cách giúp dì, được không?"

Bạch Sơ Diệp liên tục gật đầu, nước mắt chực trào, "Tiểu Nhiễm, cảm ơn con. Dì Bạch bây giờ chỉ biết dựa vào con."

Tô Nhiễm trấn an bà ta, thở dài.

"Phải rồi, Quân Hạo ở nước ngoài về rồi, đang ở trên lầu. Vừa rồi nó dặn, chừng nào con tới nhất định phải lên lầu tìm nó." Bạch Sơ Diệp vội nói.

Đáy mắt Tô Nhiễm nổi lên dịu dàng, gật đầu.

Hòa Quân Hạo, em trai cùng cha khác mẹ của cô, nhỏ hơn Tiêu Diệp Lỗi hai tuổi, học xây dựng ở nước ngoài. Lúc trước khi anh chọn chuyên ngành này, Hòa Tấn Bằng tức giận vô cùng, anh dù ít dù nhiều cũng coi như là con trai duy nhất của nhà họ Hòa, không học kinh tế mà lại học xây dựng, đương nhiên sẽ khiến Hòa Tấn Bằng phiền muộn. May là còn có Hòa Vy, nên lúc đó Hòa Quân Hạo mới suông sẽ được học.

Trên lầu hai, Tô Nhiễm gõ cửa rất lâu mà không ai trả lời, nên tự đẩy cửa đi vào liền nghe nhạc rock đỉnh tai nhức óc mở cực to. Khắp căn phòng hầu như cũng đang đưa theo điệu nhạc. Hòa Quân Hạo đưa

lưng về phía Tô Nhiễm không biết đang loay hoay làm gì, mà không phát hiện Tô Nhiễm bước vào phòng.

Tô Nhiễm không nói tiếng nào đi lại tắt nhạc. Thế giới yên lặng ngay tức khắc.

Hòa Quân Hạo quay đầu, trông thấy Tô Nhiễm liền phấn khích đứng dậy, sai bước tiến lên ôm cô, "Chị gái quyến rũ nhất của em rất cực đã tới. Chị để em nhớ chị muốn chết luôn."

Tô Nhiễm cũng cười ôm lại anh, vỗ vỗ lưng, hơi buông ra, ánh mắt mừng rỡ lướt từ trên xuống dưới, "Cao lớn, trưởng thành, giống đàn ông rồi."

"Chị, cái gì mà giống đàn ông chứ? Em trước giờ luôn là đàn ông, ok? Chỉ tại mọi người cứ coi em như con nít thôi." Hòa Quân Hạo nhíu mày phản bác. Anh giống nét đẹp của Bạch Sơ Diệp, đường nét gương mặt rất khôi ngô. Hơn nữa, vóc dáng anh cao lớn, hoạt bát đẹp trai.

Tuy không cùng mẹ, nhưng Tô Nhiễm hết sức tự hào về người em này. "Phải rồi, là chị nói sai được chưa? Cuộc sống ở nước ngoài của em thế nào?"

"Chị sống thế nào, thì em sống thế đó." Hòa Quân Hạo mỉm cười, lấy máy chụp hình đưa cho Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm cười cầm lấy. Cô biết Hòa Quân Hạo thích chụp ảnh khắp mọi nơi mà anh đi qua, điều này cũng liên quan đến chuyên ngành học của anh. Mở máy lên xem ảnh bên trong, cô mau chóng ngừng đầu kinh ngạc: "Hóa ra hai ngày trước em đến Paris? Tại sao không gọi điện cho chị?"

Trong máy ảnh là hình của cô chụp cô ngựa mặt ngồi ở quảng trường nhà thờ Đức Bà Paris, đang thoải mái nghe nhạc. Hòa Quân Hạo cười, lấy lại máy ảnh, trêu chọc, "Một người em trai khác của chị cũng đến tìm, nên em không muốn chị thêm phiền phức. Đãi hai người em ăn cùng lúc rất mệt."

"Một con heo cũng phải nuôi, hai con heo cũng phải nuôi mà." Tô Nhiễm ngồi cạnh anh, cười nói.

"Ờ? Tác giả xuất khẩu thành 'dơ' à. Em phải đồn tin này cho giới truyền thông." Hòa Quân Hạo nghiêng người nhìn cô.

"Ai kêu em không đứng đắn. Lần này về sẽ ở bao lâu?" Tô Nhiễm cốc đầu anh một cái.

Hòa Quân Hạo cười, "Trước mắt nghỉ ngơi cho đã. Sau đó, em sẽ đến Hy Lạp chụp phong cách kiến trúc bản địa." Anh vạch ra hướng đi ban đầu trong thời gian tới, nhìn Tô Nhiễm nói: "Phải rồi. Chị định giúp cậu?"

Hà...

"Em cũng biết chuyện này?" Tô Nhiễm sừng sốt.

"Cậu suốt ngày cứ khóc lóc om sòm, muốn xem không biết cũng khó." Tính cách Hòa Quân Hạo tương đối dễ thích nghi với mọi hoàn cảnh. Gặp chuyện thì bình tĩnh điềm đạm, cá tính này quả thực không phù hợp lắm với một người trẻ tuổi như anh, nhưng nhiều khi lại khiến Tô Nhiễm cảm thấy thoải mái. "Với lại em còn biết, dựa theo tâm tính thiện lương và luôn khát vọng thiên hạ thái bình của chị chắc chắn sẽ bằng lòng thay mẹ em giúp cậu."

Tô Nhiễm cười, dựa vào người anh, "Vậy em còn biết gì nữa?"

"Em còn biết gì nữa? Ừm..." Hòa Quân Hạo giả vờ suy tư, "Em còn biết, dù cho cùng đường chị cũng không đến tìm Lệ Minh Vũ, chị tìm chị hai còn thực tế hơn."

Tô Nhiễm bắt chước dáng vẻ của anh, nhếch mày nhìn, "Thằng quý này, có phải chị nghĩ cái gì em đều biết không?"

"Cũng gần như vậy thôi. Nét mặt hay tấm lòng đều như nhau. Nét mặt chị vừa đổi là người khác biết chị đang nghĩ cái gì ngay." Hòa Quân Hạo đồng dục cất tiếng.

"Em cứ được nước lấn tới phải không? Vậy nói thử xem, tại sao chị không đến tìm Lệ Minh Vũ?" Tô Nhiễm chống cằm, cười dò hỏi.

Hòa Quân Hạo nhún vai, lười biếng cất giọng, "Đơn giản thôi. Bởi vì chị hoài nghi chuyện lần này là do Lệ Minh Vũ nhúng tay vào đúng không. Con người anh ấy thật sự rất khó đoán. Cho nên dựa theo nguyên tắc an toàn, chị sẽ không tự tiện vướng vào anh ấy." Nói đến đây, anh ngẩng đầu nhìn cô, nén cười, "Nhưng mà em lại nghĩ khác."

"Nghĩ gì?" Tô Nhiễm hỏi.

Hòa Quân Hạo hơi đổi tư thế ngồi, nhìn cô chăm chú, nhấn mạnh từng chữ: "Em thấy Lệ Minh Vũ có dụng ý khác, đó là...chị."

Trái tim Tô Nhiễm chợt đập mạnh liệt theo lời nói của anh.

An Tiểu Đóa trực ca đêm. Khi về đến nhà, cũng vừa lúc Tô Nhiễm mới chạy bộ sáng sớm về, nên cũng mua luôn đồ ăn sáng cho cô.

Ánh sáng ngoài cửa sổ long lanh, còn An Tiểu Đóa ngồi ăn cũng nói nhiều đến khác thường, giống như vừa bị chụp thuốc kích thích, lan man một hồi, cô mới vào chủ đề chính. Cô cười bí hiểm, nhướn người về trước, "Tiểu Nhiễm, mình nói cậu nghe nè. Mình sắp chuyển tới khoa ngoại thần kinh, mấy ngày tới mình phải ôn tập thật tốt để chuẩn bị thi đó nha!"

Bộ dáng cô hoàn toàn không giống như phải làm suốt đêm. Nếu đổi lại là trước đây, cô chẳng màng ăn sáng chỉ tiến thẳng vào ôm chăn ngủ một giấc.

Vì vậy, câu nói cuối cùng của cô suýt nữa đã làm Tô Nhiễm nghẹt thở, uống một hớp nước, khó hiểu: "Khoa ngoại thần kinh? Hồi đó, hai bác bắt cậu thi vào khoa ngoại thần kinh, cậu không đi. Hôm nay, sao cậu tự dưng lại nghĩ đến nó?"

Bởi vì, hihi..." An Tiểu Đóa không nhịn được cười, gò má đỏ ửng, mắc cỡ nói nhỏ, "Bởi vì hôm qua có một bác sĩ trưởng khoa ngoại thần kinh mới tới bệnh viện mình. Ngoại hình anh ấy siêu đẹp trai luôn nha. Bản cô nương đã động tâm với anh ấy, quyết định nói chuyện yêu đương đang hoàng."

"Hả?" Miệng Tô Nhiễm há to đến mức có thể để một quả trứng vào trong. Từ trước đến giờ, An Tiểu Đóa không làm những chuyện như thế này, "Cậu vì đàn ông mà thi vào khoa ngoại thần kinh? Tiểu Đóa, chuyện này khó tin quá."

"Thiệt, đây là chuyện thường thôi mà. Tay trái là công việc, tay phải là tình yêu. Cái này gọi là hai trong một. Vừa lúc, mình muốn sự nghiệp tiến lên một bậc mới. Mặt khác, mình cũng muốn cuộc sống tươi mới hơn." An Tiểu Đóa nói xong, hưng phấn đứng thẳng lên ghế, đầu đầu cũng thấy ước mơ, ánh mắt cháy bỏng nhiệt huyết,

"Anh ấy thực sự rất đẹp trai rất ưu tú. Nếu mình không giành được anh ấy, mình nhất định sẽ sàu não mà chết đó."

Tô Nhiễm ngửa đầu nhìn cô, sốt ruột lên tiếng: "An Tiểu Đóa, xuống trước rồi nói được không? Cậu đừng hưng phấn quá, té đó."

"Haha. Vẫn là Tiểu Nhiễm của mình quan tâm mình nhất. Chụt..." An Tiểu Đóa vẫy tay hôn gió cô một cái, ngảy xuống nhưng vẫn không cách nào bình tĩnh lại, "Tiểu Nhiễm, cậu hiểu cảm giác hiện tại của mình không? Cảm giác bối rối khi gặp được người đàn ông mình yêu. Trái tim mình không đập bình thường lại được, làm sao bây giờ?"

"Hàn thiếu của cậu đâu? Cậu đá anh ta rồi ư?" Tô Nhiễm bất đắc dĩ nhìn cô.

An Tiểu Đóa nhăn mũi, "Cho em xin. Bốn năm trước mình đã nói với cậu rằng mình không có gì với anh ta mà. Anh còn lâu mới thích cái loại ăn chơi trác táng như anh ta. Mình thích người đàn ông như bác sĩ Mộ, có học thức, có đạo đức, có nội hàm, trưởng thành thận trọng."

"Bác sĩ Mộ?" Tô Nhiễm hỏi ngay, còn chưa kịp phản ứng thì chuông cửa đã vang.

An Tiểu Đóa khoái chí đi mở cửa. Ngay sau đó, Tô Nhiễm liền nghe cô kích động la to, "Mộ, bác sĩ Mộ, sao anh lại tới nhà em?"

Tô Nhiễm hiếu kỳ nhìn ra cửa, đột nhiên trợn to mắt.

Ngoài cửa, một người đàn ông cao lớn với ý cười dịu dàng bên môi.

Mộ Thừa?

Sao lại là anh?

————— Hoa lệ phân cách tuyến
—————

Dưới khu ở, ánh mặt trời ấm áp chảy tràn trên thảm cỏ xanh mát.

"Hóa ra anh chính là bác sĩ Mộ mà Tiểu Đóa nhắc tới." Tô Nhiễm ngồi trên ghế, nhìn Mộ Thừa cười dịu dàng dưới ánh nắng ấm áp, rồi lặng lẽ quay đầu nhìn thoáng lên lầu. Cạnh cửa sổ, An Tiểu Đóa vội vàng núp đầu xuống, khiến cô không nhìn được bật cười.

Mộ Thừa cũng nhìn theo, có lẽ không thấy gì nên cũng thôi. Ngồi xuống cạnh cô, lên tiếng: "Anh bắt chợt đến nhà, hy vọng không dọa bạn em. Vì anh nghe nói em ở đây nên mới đến tìm."

"Không sao đâu anh, Tiểu Đóa mừng còn không kịp." Tô Nhiễm nói.

"Em nói gì?" Mộ Thừa hơi nhướn người về trước, mỉm cười.

"À, không có gì. Đúng rồi, Băng Nụ đâu anh? Anh làm sao lại để con bé ở Paris một mình?" Tô Nhiễm lo lắng hỏi.

Mộ Thừa nhìn cô, ánh mắt dịu dàng "Anh cũng dẫn Băng Nụ về. Thực ra anh cũng định về luôn, không đi nữa. Băng Nụ chưa quen giờ giấc nên còn đang ngủ. Nếu con bé biết anh tới tìm em, nhất định sẽ nhao nhao không chịu ngủ."

Tô Nhiễm gật đầu, lại thấy chuyện này hơi đột ngột, "Mộ Thừa, mọi thứ anh phẩn đấu ở Paris lẽ nào bỏ hết sao? Vậy thì đáng tiếc lắm."

"Vì em, đáng giá." Mộ Thừa ôn hòa nhìn cô, "Em đã từng hỏi anh. Có

thể dẫn em đi hay không, câu trả lời của anh là có. Bây giờ cũng vậy, em ở nơi nào anh đều sẽ theo em đến đó. Tiểu Nhiễm, từ ngày anh gặp em, anh sẽ không để em cô đơn lần nào nữa."

"Mộ Thừa, em thật sự không muốn mang lại nhiều phiền phức cho anh như vậy. Em..." Tô Nhiễm cảm động, cắn môi.

Đúng vậy, khi trái tim đã trải qua quá nhiều cô đơn lạnh lẽo thì sẽ không nén nổi mà cảm động, sinh mệnh của một người phụ nữ có thể tiếp nhận được bao nhiêu cảm động? Cô không biết người khác thế nào, chỉ biết rằng khi đàn ông vì bạn mà từ bỏ mọi thứ thuộc về anh ta, như vậy đủ để thấy bạn ở trong lòng anh ta quan trọng đến nhường nào.

Mộ Thừa cười, nhẹ giọng nói: "Chuyện của em cũng chính là chuyện của anh. Đừng quên, anh vẫn đang chờ em gật đầu đeo nhẫn."

"Em..." Tô Nhiễm thoáng nghĩ tới lời từng nói với Lê Minh Vũ, nhìn nụ cười của người đàn ông trước mắt, ngực cô lấp đầy buồn phiền.

Thấy vẻ mặt của cô, Mộ Thừa càng thêm dịu dàng, "Em yên tâm. Hôm nay, anh tới đây không phải để ép em đeo nhẫn. Cho am cái này..." Nói xong, anh lấy một thứ từ áo khoác ra đưa cô.

Tô Nhiễm vừa nhìn, đúng là chi phiếu, nhất thời cô bị vài con số trên đó dọa đến hết hoảng trộn to mắt. Mười triệu, là một tờ chi phiếu mười triệu?

"Mộ Thừa, cái này...anh làm sao lại cho em cái này?" Cô lắp bắp.

"Anh biết em cần số tiền này. Em cứ giữ trước đi, cứu người quan trọng hơn." Mộ Thừa không giải thích, chỉ thông dong nói.

Tô Nhiễm vội đưa chi phiếu cho anh, "Không được không được, em sao có thể lấy tiền của anh được?"

"Tiểu Nhiễm, ít ra tiền này của anh là sạch sẽ. Anh không muốn em đi cầu xin bất cứ người nào. Em cầm đi." Mộ Thừa kiên quyết.

Tô Nhiễm nhìn ah, cảm động nhưng cũng thấy nghi hoặc.

Mộ Thừa chỉ là một bác sĩ khoa ngoại thần kinh, sao anh lại có nhiều tiền như vậy?

Càng quan trọng hơn, anh dường như rất rõ tình hình của cô, rõ ràng rành mạch...

—————

Vào đêm, hơi sương mỏng đọng ngoài cửa sổ, phủ lấy toàn bộ thành phố, làm nơi đây trở nên đầy mờ ảo mơ mộng, vừa thật vừa giả.

Ánh đèn sáng trưng nơi phòng làm việc, chiếu từng đường nét đàn ông lên cửa kính. Người đàn ông lắc nhẹ ly rượu vang đỏ trong tay, nghe tiếng gõ cửa, anh ta ngửa đầu uống cạn một hơi, "Vào đi."

Đồng Hựu đi đến, nói thẳng vào vấn đề: "Bộ trưởng, Bạch Sơ Diệp quả thực đã tìm phu nhân. Nhưng mà chuyện của Bạch Lâm ngày hôm nay đã giải quyết xong rồi ạ."

"Giải quyết rồi? Ai giải quyết?" Lệ Minh Vũ cảm thấy kinh ngạc vô cùng, cau mày. Bạch Sơ Diệp và Bạch Lâm có khả năng xuất ra mười triệu?

"Chuyện đó..." Đồng Hựu quanh co một lát, xấu hổ lên tiếng, "Nghe nói là Bạch Sơ Diệp và phu nhân cùng đi trả tiền, vừa đúng mười

triệu."

"Ba!" Lê Minh Vũ đập mạnh lên bàn làm việc, gạc tàn thuốc trên bàn cũng rung theo. Đôi mắt anh loáng cái đong đầy tàn bạo, nguy hiểm như xoáy nước đen cuộn trào, hết sức đáng sợ.

"Mười triệu không phải là ít? Sao cô ấy lại có nhiều tiền như vậy?"

Cả ngày hôm nay, anh đều chờ Tô Nhiễm chủ động tới đây. Không ngờ, chuyện này cô đã tự giải quyết? Quả thực là sai lầm.

Đồng Hựu cũng rất ít thấy anh tức giận như vậy, càng thêm lo lắng. Anh thật sự không biết nếu nói ra tất cả mọi chuyện thì bộ trưởng sẽ còn làm đến chuyện gì, hậu quả khó lường. Thấy anh như vậy, Lê Minh Vũ càng cáu giận, quát lạnh một tiếng, "Nói."

Đồng Hựu hết cách, đành phải kiên trì nói ra: "Em đã phái người đi dò la, nên mới biết được, Mộ Thừa...đã về nước, mười triệu là do anh ấy đưa."

"Mộ Thừa?" Tay Lê Minh Vũ siết chặt, ánh mắt tối tăm dần chuyển lạnh đến đáng sợ. Mộ thừa, lại là Mộ Thừa! Anh đột nhiên cười nhạt, "Mộ Thừa à Mộ Thừa, sao anh cứ thích đối nghịch mãi với tôi?"

Đồng Hựu vừa nghe xong toàn thân liền tê dại, biết kế tiếp chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt, vội vàng lên tiếng: "Bộ trưởng, hay để tìm anh ấy.."

"Chuyện Quý Hâm Dao sắp xếp thế nào rồi?" Lê Minh Vũ bất thành linh cắt ngang anh, cảm xúc lại bình tĩnh như thường.

Đồng Hựu bỗng ghen hòng, "Em đã thu xếp xong. Máy bay của cô ấy sáng mai sẽ tới."

"Được." Lệ Minh Vũ chợt cười, đan tay vào nhau , môi cong đầy ý vị sâu xa, "Tôi không thể đợi nổi đến ngày mai để xem trò hay."

Đồng Hựu hoảng sợ. Nụ cười của Lệ Minh Vũ đầy ma quái...

Quyển 4 - Chương 11: Vạch trần bản chất

Ngày hôm sau, Bạch Sơ Diệp mới hoàn hồn lại. Bà ta vội vàng hỏi tình hình của Tô Nhiễm. Tới bây giờ, bà ta chưa bao giờ tiếp xúc với những người cho vay nặng lãi. Lúc đi trả tiền, suýt nữa đã bị hình xăm của những người đó hù đến chết. Cũng may có Tô Nhiễm và Hòa Quân Hạo đi cùng, nếu không bà ta cũng đã ngất xỉu.

Còn Bạch Lâm có lẽ do quá mức khiếp sợ nên phải đưa thẳng đến bệnh viện. Tô Nhiễm về nhà nghỉ ngơi một chút, nghe điện thoại của Bạch Sơ Diệp xong, cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Trầm tư đôi chút, cô lại gọi điện thoại cho Mộ Thừa, hẹn anh ăn tối.

An Tiểu Đóa ăn mặc chỉnh tề, cầm giỏ xách trên sofa, thấy Tô Nhiễm ngần ngại, cô lo lắng, ngồi xuống, rồi hỏi: "Bảo bối, cậu làm sao vậy? Khó chịu ư?"

Tô Nhiễm xoay người nhìn cô, lắc đầu, rồi nhìn đồng hồ trên tường, thần sắc kinh ngạc, "Còn sớm mà cậu đã phải đến bệnh viện làm việc sao? Không phải cậu trực ca đêm sao? Giờ này mới buổi chiều thôi mà."

An Tiểu Đóa che miệng cười, "Hôm nay, Bác sĩ Mộ làm ca ngày. Đương nhiên mình phải đến sớm. Cái này gọi là một ngày không gặp như cách ba thu đó."

Nhìn nụ cười của cô, ngực Tô Nhiễm chua xót, sắc mặt lộ vẻ lúng túng, cất giọng hỏi: "Tiểu Đóa, cậu...thật sự thích bác sĩ Mộ đến vậy?"

"Đương nhiên. Không phải thích, mà là yêu." An Tiểu Đóa thôi cười, hết sức nghiêm túc nhìn Tô Nhiễm, "Tiểu Nhiễm, cậu biết không chưa bao giờ cảm giác này lại mãnh liệt như vậy. Mình yêu anh ấy ngay từ cái nhìn cái nhìn đầu tiên, thật lòng rất yêu rất yêu. Cho nên mình phải cố gắng hết sức để thi đỗ vào khoa ngoại thần kinh. Đúng rồi, Tiểu Nhiễm, không phải cậu nói cậu là bạn với anh ấy sao, nhất định phải giết bác cầu cho mình, đợi đến lúc tại mình kết hôn thật, mình sẽ mời cậu tất cả kẹo mừng ngon nhất trên thế giới. Hihi."

Tô Nhiễm gượng cười, nhưng lòng cô đầy buồn phiền. Thôi xong rồi, nếu bị Tiểu Đóa biết Mộ Thừa cầu hôn cô thì làm sao bây giờ đây? Bị kịch bốn năm trước với Hòa Vy, cô không muốn tái diễn lần nữa. Tiểu Đóa là bạn tốt nhất của cô, cô tuyệt đối không thể để bốn năm trước mất đi chị gái, còn bốn năm sau lại mất đi bạn tốt. Không, không được.

"Mộ Thừa, anh ấy...anh ấy đích thật là người đàn ông tốt, nhưng cậu cũng biết hoàn cảnh của anh ấy. Anh ấy..."

"Mình biết. Tối hôm qua, không phải cậu đã kể với mình mọi thứ rồi ư, ly dị, rồi còn nuôi con nữa. Mình không để tâm đâu. Nếu mình yêu anh ấy, vậy mình sẽ yêu quá khứ của anh ấy, yêu mọi chuyện thuộc về anh ấy." Vẻ mặt An Tiểu Đóa hạnh phúc lên tiếng.

Tô Nhiễm nhìn cô trù mẩn, khẽ nói: "Đêm nay, mình mời anh ấy ăn cơm, cậu đi không? Coi như là chính thức làm quen."

Mắt An Tiểu Đóa sáng rực, suy nghĩ rồi lắc đầu, "Mình muốn đi lắm, nhưng thôi. Mình muốn chờ đến khi thật sự làm việc ở khoa ngoại thần kinh, sau đó lại chính thức báỉ anh ấy làm thầy. Như vậy mới danh chính ngôn thuận. Haha, ngẫm thấy sướng quá."

Tô Nhiễm đành cười.

"Trời ơi, không nói nữa đâu. Nói tiếp là bác sĩ Mộ tan tành đó. Mình đi đây." An Tiểu Đóa xem giờ, lập tức nhảy dựng lên, ba chân bốn cẳng chạy đến cửa mang giày, rồi đi."

Cửa đóng lại, Tô Nhiễm thở dài một hơi.

Mộ Thừa, có thể yêu An Tiểu Đóa hay không?

————— Hoa lệ phân cách tuyến
—————

Bữa tối, cô chọn ở một nơi gần biển, không náo nhiệt cũng chẳng sầm uất như Trung Hoàn, chỉ có bóng đêm và không gian lãng mạn đầy yên tĩnh. Nhà hàng tây này không đông lắm, chỉ có lác đác một hai người khách. Dưới ánh nến chủ đạo, mọi cảnh vật đều trở nên tươi đẹp.

Băng Nụ thấy Tô Nhiễm thì hết sức vui vẻ, mãi ngồi làm nũng bên cạnh cô. Mộ Thừa ngồi đối diện Tô Nhiễm, im lặng mỉm cười nhìn cảnh tượng trước mắt, đáy mắt lộ vẻ hạnh phúc.

Đợi Băng Nụ ăn tráng miệng xong, Tô Nhiễm nhìn Mộ Thừa, nói từ đáy lòng: "Mộ Thừa, lần này nhờ có anh. Em không biết nên cảm ơn anh như thế nào. Vì vậy, bữa ăn này nhất định phải để em mời mới được. Dì Bạch nói, mười triệu đó sẽ mau chóng gửi lại anh."

"Không gấp." Mộ Thừa cười thản nhiên, "Tiểu Nhiễm, anh không thích em khách sáo với anh như vậy. Chúng ta xa nhau mới mấy ngày, không phải sao?"

"Em không có. Mộ Thừa, anh hiểu lầm rồi. Em chỉ là không ngờ khi

khó khăn nhất lại là anh giúp em. Em không biết nên nói thế nào mới đúng." Tô Nhiễm vội giải thích.

Mộ Thừa khẽ thở dài, nuông chiều nắm tay cô, "Em quên rồi ư. Bốn năm trước, anh cũng xuất hiện vào thời điểm em cần được giúp đỡ nhất. Tiểu Nhiễm, có lẽ ông trời đã an bài anh ở cạnh em, chăm sóc em, yêu thương em."

Băng Nụ bên cạnh trông thấy, cười hạnh phúc, giơ tay lên che mắt.

Tô Nhiễm không cách nào đón lấy cái nhìn chăm chú dịu dàng của anh, cô nghĩ tới An Tiểu Đóa, muốn rút tay về nhưng anh lại nắm chặt hơn, nhẹ nhàng cất tiếng: "Em...thật lòng cảm ơn anh."

Mộ Thừa lắc đầu, "Em biết rõ, cái anh muốn không phải là lời cảm ơn của em."

"Mộ Thừa..." Tô Nhiễm muốn nói lại thôi.

Mộ Thừa cười, lấy từ trong túi áo ra chiếc hộp nhỏ tinh tế lần trước, chậm rãi đẩy đến trước mặt cô, rồi mở ra. Chiếc nhẫn kim cương bên trong lấp lánh dưới ánh nến. "Anh luôn mong đợi câu trả lời của em. Tiểu Nhiễm, lấy anh được không em?"

Tiểu Nhiễm mãi miết nhìn chiếc nhẫn đó, hồi lâu vẫn không lên tiếng. Cô lại nghĩ tới vẻ mặt vui sướng của An Tiểu Đóa lần nữa. Mọi khi nhớ tới, ngực cô đều nhói đau.

"Mẹ Tô Nhiễm đồng ý đi mà." Băng Nụ ngồi bên cạnh hờn dỗi, "Băng Nụ muốn mẹ."

"Đúng vậy, đồng ý đi em. Tiểu Nhiễm, em nhẫn tâm để Băng Nụ đau lòng sao?" Mộ Thừa cười nói.

Tô Nhiễm lặng lẽ nhìn chiếc nhẫn rất lâu, nhướn mắt nhìn Mộ Thừa, liếm môi, rồi cất tiếng, "Mộ Thừa, anh có thể nói trước cho em biết số tiền đó làm sao anh có không? Mười triệu không phải là ít. Trừ khi, em vẫn chưa hiểu rõ anh." Đây là chuyện cô đã muốn hỏi từ sớm. Mộ Thừa nhanh chóng nắm bắt được tình hình của cô, ung dung điềm tĩnh xuất ra mười triệu, tất cả mọi chuyện khiến cô không giải thích được.

Mộ Thừa ngẩn người, nụ cười trên môi thoáng cứng đờ. Lát sau, anh thở dài, nhưng chưa kịp mở miệng giải thích, liền nghe thấy một giọng nói trầm thấp truyền đến...

"Mộ Thừa ngồi ở trước mặt em, đâu chỉ đơn giản là bác sĩ. Anh ấy họ Mộ, là người thừa kế duy nhất của nhà họ Mộ, xuất ra mười triệu là vấn đề với anh ấy ư?"

Tô Nhiễm và Mộ Thừa cùng sửng sốt, giọng nói vang lên từ phía sau cô. Tô Nhiễm quay đầu nhìn liền giật nảy người. Lệ Minh Vũ không biết đến từ lúc nào, vóc dáng cao lớn che khuất phần lớn ánh sáng. Anh vững vàng bước từng bước hướng về phía bên này, môi anh lạnh lùng nhếch lên, đôi mắt đen thẳm giống mãnh thú, tỏa ra ánh sáng tĩnh mịch.

Đằng sau anh, một người phụ nữ cũng đang nhanh chóng bước đến. Vì cách khá xa, nên cô chỉ có thể thấy sơ đường nét xinh xắn của cô ta. Thế nhưng so với việc Lệ Minh Vũ đột nhiên xuất hiện, lời anh nói càng khiến cô giật mình. Cô vô thức nhìn Mộ Thừa, lại phát hiện, sắc mặt anh trở nên cực kỳ khó coi.

Lệ Minh Vũ đi lên trước, liếc Tô Nhiễm. Khi ánh mắt anh rơi vào tay hai người đang nắm cùng một chỗ, ánh mắt anh lạnh lùng hơn, hai tay chống lên bàn, từ từ cúi người xuống. Tuy nhìn Mộ Thừa, nhưng

mỗi chữ mỗi câu lại nói cho Tô Nhiễm nghe...

"Đổi cách giới thiệu khác, mẹ tôi Mộ Mạn Vân là chị của tình nhân em, "Anh nói, đáy mắt chậm rãi trào dâng châm biếm. Lần này là nói cho Mộ Thừa nghe, "Đã lâu không gặp, cậu của...cháu."

Tô Nhiễm kinh sợ, thờ người nhìn Lệ Minh Vũ và Mộ Thừa. Cách xưng hô anh vừa thốt ra quả thực khiến cô sốc vô cùng. Mộ thừa, anh...lại là cậu của Lệ Minh Vũ? Cô vô thức nhìn Mộ Thừa, lại thấy vẻ mặt anh không thay đổi nhiều, chẳng qua chỉ khó coi hơn thôi. Xem chừng, Lệ Minh Vũ không có nói dối.

Cô bất giác rút tay về, loáng cái đầu cô cũng mơ mơ màng màng. Hóa ra, dạo một vòng lớn, người cuối cùng ở cạnh cô cũng liên quan đến Lệ Minh Vũ.

"Tiểu Nhiễm..." Mộ Thừa thấy cô rút tay về, xót xa nhìn cô, miệng anh giật giật, muốn nói rồi lại thôi.

Băng Nuru ngồi một bên không biết làm sao mà chỉ trong chốc lát lại có nhiều có nhiều người đến vậy, càng không rõ chuyện gì xảy ra. Có lẽ thấy không khí này bất thường, cô bé liền rúc người vào lòng Tô Nhiễm. Thậm chí, vùi kín cả mặt, chỉ hé ra một con mắt để nhìn.

Lệ Minh Vũ dường như rất hài lòng với hiệu ứng của sự xuất hiện này, vươn tay ra đóng lại hộp nhẫn, đẩy đến trước mặt Mộ Thừa, nhếch miệng nói: "Chiếc nhẫn này, cháu nghĩ tạm thời cậu vẫn chưa tặng được."

Mộ Thừa cau mày, đứng dậy nhìn Lệ Minh Vũ, vẻ mặt dịu dàng của mọi khi rốt cuộc cũng thay đổi, nhìn người phụ nữ càng lúc càng đến gần, không vui lên tiếng: "Minh Vũ, cậu muốn phá cái gì?"

"Không lẽ giúp gia đình cậu đoàn tụ là phá ư?" Lệ Minh Vũ cười nhờn nhờ.

Tô Nhiễm sừng sốt. Gia đình đoàn tụ? Lẽ nào...

Mộ Thừa thoáng nhìn Tô Nhiễm, vừa muốn lên tiếng giải thích. Người phụ nữ kia đã nhào vào lòng Mộ Thừa, ôm chầm anh: "Mộ Thừa, không ngờ chúng ta còn có thể gặp nhau."

Tay Mộ Thừa cứng ngắc buông xuôi hai bên. Người phụ nữ trong lòng anh không phải ai khác, chính là Quý Hâm Dao, người vợ năm đó đã ruồng bỏ ba con anh. Không ngờ, ngày hôm nay lại xuất hiện nơi đây. Anh nhìn Lệ Minh Vũ, chắc chắn chuyện này liên quan đến anh.

Suốt quá trình, đầu óc Tô Nhiễm đều trống rỗng, tâm tư cô mờ mịt. Phát sinh thay đổi đột ngột trong mối quan hệ khiến cô vô pháp giải thích. Người và việc bất ngờ xảy ra cũng khiến cô không cách nào tĩnh tâm. Cô nhìn phía trước, đôi mắt dán chặt vào người phụ nữ đang ôm Mộ Thừa, lại liên tưởng đến lời Lệ Minh Vũ nói. Người phụ nữ này hẳn là vợ trước của Mộ Thừa.

Băng Nụ núp trong lòng cô không rõ nhìn chăm chú vào cảnh tượng trước mặt rất lâu, chột cái kinh hét to, "Không được phép ôm ba cháu. Ba chỉ có thể cho mẹ Tô Nhiễm ôm. Cô buông ba ra."

Tiếng hét bất thành linh dọa Tô Nhiễm giật mình, cũng khiến sắc mặt của ba người khác thay đổi. Mộ Thừa xót xa, Lệ Minh Vũ bỗng bật dục, Quý Hâm Dao kinh ngạc quay đầu nhìn Băng Nụ. Vài giây sau, vành mắt cô ta đỏ hoe tiến lên kéo lấy Băng Nụ, kích động nhìn từ trên xuống dưới, "Con gái, con gái ngoan của mẹ. Suốt mấy năm qua, mẹ nhớ con lắm." Thấy Tô Nhiễm luôn ôm Băng Nụ, cái bản, giật mạnh cô bé, "Cô có tư cách gì mà ôm con của tôi? Dựa vào cái

gì mà bắt con tôi gọi cô là mẹ? Đồ đàn bà không biết xấu hổ!"

Tô Nhiễm khi khổng khi không bị mắng một trận. Trong nhất thời còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy dáng vẻ của người phụ nữ trước mắt rất đẹp, không dấu hiệu nào giống đã từng sinh con. Nếu cô ta không ăn nói cay độc, cô sẽ nảy sinh thiện cảm với cô ta. Băng Nụ nào biết chuyện gì đang xảy ra? Cô bé chỉ thấy một người lạ đột nhiên ôm mình vào lòng, lại nghe người này mắng Tô Nhiễm. Cô bé bỗng hét lớn, đánh Quý Hâm Dao, "Cô là người xấu, không cho phép chửi mẹ Tô Nhiễm."

"Băng Băng, mẹ mới là mẹ của con. Sau này, con không được phép gọi người phụ nữ này là mẹ nữa, có nghe không?" Quý Hâm Dao ồn ào, vẻ mặt khẩn trương. Cô chưa từng thử nuôi con một ngày, đương nhiên không thể nghĩ ra cách để dỗ trẻ con. Kết quả càng khiến Băng Nụ khóc to hơn.

Tô Nhiễm không nổi, nhưng cũng chỉ có thể lo lắng suông. Dù sao cô ta cũng là mẹ ruột của Băng Nụ, cô can thiệp vào chẳng phải khiến người ta càng thêm không thích? Mộ Thừa không vừa mắt, sai bước lên trước ôm lấy Băng Nụ, lạnh tanh nhìn Quý Hâm Dao, "Cô dạy con bé rồi."

Bộ dáng này của anh Tô Nhiễm chưa thấy bao giờ. Có lẽ người phụ nữ này tổn thương anh rất sâu, cho nên anh mới thay đổi thái độ và tính cách ôn hòa thường ngày.

Quý Hâm Dao khóc nức nở, loáng cái luống cuống, "Mộ Thừa, em xin lỗi. Em thật sự rất nhớ con." Cô khóc lóc nhưng chỉ đổi lấy một tiếng hừ lạnh của Mộ Thừa.

Lệ Minh Vũ đứng một bên xem kịch vui. Có lẽ là thấy xem kịch đã đủ, anh kéo Tô Nhiễm qua, tay vòng ôm lấy eo cô, dù cô giãy như thế

nào cũng không giã ra. Anh cong môi thỏa mãn, "Cậu, thực lòng chúc mừng gia đình cậu đoàn tụ. Cháu nghĩ, cháu và Tô Nhiễm cũng không làm phiền gia đình cậu nữa. Khi nào có thời gian, chào đón cậu về thăm nhà. Nếu mẹ biết cậu về rồi, chắc chắn sẽ rất 'vui vẻ'." Anh cô ý nhấn mạnh hai chữ "vui vẻ", thờ ơ nhưng lại đầy ám chỉ.

"Theo tôi đi." Không đợi phản ứng của Tô Nhiễm, anh liền kéo cô ra ngoài, không chút thương tiếc, cứ dốc hết sức lôi đi.

"Tiểu Nhiễm.." Mộ Thừa thấy vậy liền quỳnh quáng, muốn tiến lên, lại bị Quý Hâm Dao từ phía sau ôm lấy...

"Mộ Thừa, em thật sự rất nhớ anh và con. Mấy năm qua, em sống không tốt chút nào hết. Mỗi lần nhớ anh và con, tim em đau đớn vô cùng."

Người phụ nữ phía sau khóc lóc thảm thiết, nét mặt Mộ Thừa càng lúc càng biến sắc...

Xe phóng như điên trên đường, sắc mặt Tô Nhiễm sợ đến trắng bệch, cô bám chặt vào tay vịn, xe lại ngoặt nhanh làm cả người cô va mạnh vào cửa xe, đau đến cau mày. "Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Dừng xe, anh điên rồi, tại sao lại chạy nhanh như vậy?"

"Câm miệng!" Lệ Minh Vũ tăng ga lần nữa, khuôn mặt anh tuần đã không còn vẻ trầm tĩnh và ưu nhã ở nhà hàng khi nãy. Mắt anh tràn đầy lạnh lùng, sâu thẳm, nguy hiểm như biển cả về đêm.

Tô Nhiễm không hiểu sao anh lại giận giữ đến vậy, lại thấy tâm trạng của anh đáng sợ cực kỳ, cô vô thức ngó ra ngoài cửa sổ, nắm chặt tay.

"Muốn nhảy xuống xe? Nhảy đi, tôi sẽ nhật xác giúp em." Lệ Minh Vũ nhìn thấu tâm tư của cô, lời nói lạnh nhạt lộ rõ châm chọc.

Tô Nhiễm xoay đầu, trợn mắt nhìn anh, cố sức đè nén bức bối, cũng cố sức để bản thân mình bình tĩnh, hồi lâu lên tiếng: "Màn kịch đêm nay là do anh dựng lên đúng không?"

Quyển 4 - Chương 12: Kết cuộc của hạnh phúc

Đáy mắt Lê Minh Vũ càng tăm tối, lạnh lùng buông lời, "Nếu như có thể, tôi tuyệt đối sẽ phong anh ta làm đạo diễn." Không phủ định lời cô nói, nhưng câu trả lời của anh lại khiến lòng cô nguội lạnh.

"Vì sao? Vì sao anh phải làm vậy?"

"Đau lòng, hờ?" Lê Minh Vũ nắm chặt tay lái, thần sắc và giọng điệu anh sa sầm hơn.

Tô Nhiễm không để ý tới thần sắc và giọng điệu bất thường của anh, bình tĩnh nhìn anh, gần từng chữ: "Nếu Mộ Thừa là cậu anh, anh chắc chắn nắm rõ sự việc đã từng xảy ra với anh ấy. Dù sum họp gia đình, ít ra anh cũng phải để Mộ Thừa chuẩn bị tâm lý. Anh ấy là cậu anh, anh cần tôn trọng chọn lựa của anh ấy mới đúng."

"Tôn trọng chọn lựa của anh ta? Để em gả cho anh ta?" Ánh mắt Lê Minh Vũ bạo ngược, giẫm mạnh phanh xe, xoay người nhìn cô chăm chăm.

Suýt nữa Tô Nhiễm đã bay ra ngoài. May mắn cô có đeo đai an toàn, nếu không chắc chắn cô cũng sẽ nhào về cửa kính, tức giận nhìn anh, "Lê Minh Vũ, anh đừng chuyện gì cũng trút xuống tôi được không? Tôi trêu chọc anh?"

Lê Minh Vũ dán mắt vào cô, rất lâu vẫn không trả lời. Rõ ràng anh không ngờ Tô Nhiễm sẽ cãi nhau ầm ĩ.

Thấy anh không tiếp tục châm chọc, giọng điệu của Tô Nhiễm cũng thoáng dịu lại, thản nhiên lên tiếng: "Hơn nữa, chuyện tôi và Mộ Thừa trước sau cũng chỉ là chuyện riêng của chúng tôi. Dù anh muốn vì mợ mình mà đòi lại công bằng, vậy nhờ anh hãy làm rõ sự thật. Thực tế là mợ anh ruồng bỏ Mộ Thừa trước, bỏ chồng quên con. Anh muốn đòi công bằng, tôi yêu cầu anh dừng lại ngay bây giờ. Tôi không phải người thứ ba."

"Theo như lời em nói, con người một khi đã sai lầm thì không thể tha thứ? Sao em biết Quý Hâm Dao không hối hận?" Lệ Minh Vũ dựa người ra vào ghế, cười nhạt.

"Cô ta là Quý Hâm Dao? Tên nghe rất hay, chỉ tiếc người này không có mắt." Tô Nhiễm cố đẽ giọng nói mình nghe như bình thường, "Con người biết sai, đương nhiên có quyền sửa chữa sai lầm, nhưng không phải mỗi một tổn thương qua đi đều có thể trở lại như trước. Anh nghĩ rằng Quý Hâm Dao hối hận rồi ư? Nếu cô ta thật lòng hối hận, vì sao suốt bốn năm dài đằng đẳng, cô ta không tới tìm Mộ Thừa và con? Mộ Thừa vẫn luôn ở Paris, muốn tìm một người khó lắm ư? Tôi thì lại thấy, cô ta chẳng qua đã biết thân phận thật của Mộ Thừa thông qua anh. Cho nên mới biết mà nhớ đến họ."

Lệ Minh Vũ cong môi, ánh mắt lạnh như băng, "Mấy năm không gặp, tôi phát hiện tài ăn nói của em trở nên càng lúc càng tốt."

Hà...

Tô Nhiễm bần thần, người này đang bới móc hay đang khen cô?

"Xem ra việc Quý Hâm Dao về nước làm em chịu đả kích rất lớn." Lệ Minh Vũ phớt lờ đạo lý của cô, tỉnh bơ nhìn cô rồi lên tiếng: "Nhưng tôi cũng thông cảm với em. Anh ta dù sao cũng là tình nhân của em, vợ trước trở về, em muốn xếp ở vị trí nào? Rõ là đáng tiếc, tôi nghĩ

đám cưới của em và Mộ Thừa chẳng còn kịch hay nữa rồi."

Giọng nói anh lộ rõ châm biếm, Tô Nhiễm nghe rất chói tai, nhưng gả cho Mộ Thừa cũng là do cô nói ra, nên cũng chỉ nhún nhin, bình thản nói, "Mộ Thừa có chọn lựa riêng của anh ấy, anh quan tâm hơi nhiều rồi."

"Đến lúc này mà em vẫn bênh vực cho tình nhân của em?" Lệ Minh Vũ bỗng bóp cằm cô, sức lực vừa phải nhưng cô cảm giác rõ cơn giận của anh, "Muốn gả cho anh ta, kiếp sau cũng đừng nghĩ đến."

Anh hết sức tức giận quan sát cô từ trên xuống dưới.

Tô Nhiễm mặc kệ anh, đẩy tay anh, lạnh nhạt cất giọng: "Được. Cảnh cáo của anh tôi nghe rồi. Bây giờ thế nào, có thể để tôi xuống xe chưa?"

"Quá muộn rồi." Anh nhếch miệng, cúi người gần cô, vòng tròn cô lại lần nữa, giọng anh lạnh tanh hạ xuống bên tai cô, "Đã quên tôi nói gì sao? Khi ở Paris tôi đã nói với em, đừng để tôi lại gặp được em, đừng để tôi có dịp nhận ra em. Nếu không, tôi sẽ không buông tay."

Trái tim Tô Nhiễm đập mạnh một tiếng, muốn vùng ra lại bị tay anh nắm chặt lấy, đau đến cau mày, cô quay đầu nhìn anh, bờ môi cô run rẩy.

"Nghe nói em mới nhận vài bản thảo mới. Vậy đi, tôi tặng em một ít tư liệu sống được không?" Giọng điệu trầm thấp hơn, thân hình anh áp về cô, nhìn nhìn, ánh mắt anh biến hóa.

Tô Nhiễm chỉ cảm thấy nguy hiểm đang ào tới, còn chưa kịp né tránh, môi anh đã cúi sát xuống...

"Um..."

#màn che đây#

Trước đây, không phải anh chưa từng đối xử với cô như vậy. Nhưng lần này, cô càng sợ anh hơn, dường như anh không chỉ đơn giản là cường hôn cô.

Nụ hôn của Lê Minh Vũ dần triển miên, anh hôn nhẹ hơn, lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô như đang khiêu vũ. Hương hổ phách dịu dàng mau chóng lấp tràn hơi thở của cô, khiến cô vốn đang phản kháng cũng ngần ngại.

Tô Nhiễm run rẩy lại khiến một góc nơi trái tim anh rung động. Mùi thơm thoang thoảng thuộc về cô như nguồn nước dịu dàng, rồi chuyển thành thác lũ không ngừng trào dâng, bất chợt vây trọn tim anh. Nếu bốn năm trước, anh phải kiềm chế, thì bốn năm sau đã không còn bất cứ kiêng dè gì từ lâu.

Bàn tay anh dùng sức dọ Tô Nhiễm kinh hãi, cúc áo sơ mi của cô mở bung, rãnh ngực căng tròn dưới đèn xe mờ tối đầy quyến rũ, pháp phồng theo từng hơi thở gấp gáp của cô, ánh mắt anh càng tối sẫm. Bất thành linh, đầu anh cúi thẳng xuống, vùi vào ngực cô, hơi thở nóng ấm từ môi anh phả ra khiến cô không ngừng run rẩy giãy dụa.

"Lê Minh Vũ, buông ra. Anh điên rồi ư?" Tô Nhiễm chỉ thấy đầu óc mình trống rỗng, mãi lâu sau một hình bóng mới hiện lên trong đầu cô, là Hòa Vy!

Lê Minh Vũ ngẩng đầu, môi anh kề sát vào cánh môi run rẩy của cô, "Tôi điên, là do em bức tôi điên. Tô Nhiễm, em rất muốn sống hạnh phúc phải không? Vậy tôi cho em đến kết cuộc của hạnh phúc, từ

nay về sau, cuộc sống của em đừng vọng tưởng yên ổn."

"Anh...a..." Tô Nhiễm vừa nói một chữ, liền la lên hoảng hốt. Anh vùi đầu vào ngực cô cắn mút, đầu lưỡi nóng hổi tà ác quấn quanh mãi một nơi.

Cô vùng vẫy nhưng thân thể lại bất giác đưa về trước khiến anh càng thêm hưng phấn. Hơi thở anh phả ra càng lúc càng nóng bỏng, râu vừa mọc dưới cằm khẽ cọ xát làn da non mịn như trẻ con của cô, lưu lại những chấm nhỏ đỏ au nóng rát đầy mê mẩn.

"Suyt..." Lệ Minh Vũ ngẩng đầu, ánh mắt bốn cợt nhìn cô, "Hét to kích động như vậy là đòi tôi ở trên xe muốn em ư?"

Tô Nhiễm thẫn thờ, cô chưa từng nghe anh nói những lời như vậy. Loáng cái, mặt cô đỏ ngầu, cắn chặt môi, đôi mắt phẫn nộ trừng to nhìn anh. Nhưng vì nửa người trên hoàn toàn trần trụi ánh vào đáy mắt anh mà cô càng thấy nhục nhã.

Trông thấy dáng dấp của cô, mắt Lệ Minh Vũ đong đầy thương yêu. Anh cúi đầu, tay anh ôm trọn lấy một bên ngực cô, nâng lên, chậm chậm chơi đùa. Môi anh hạ xuống, không kiềm chế nổi tình cảm mà ra sức cắn mút, in hết dấu hôn nóng bỏng này đến dấu hôn khác lên làn da trắng nõn của cô, rồi tiếp tục đùa giỡn với một bên còn lại. Khuôn ngực trắng ngần của cô nhanh chóng lưu đầy dấu vết thuộc về anh, càng khiến anh điên cuồng hơn.

Ánh mắt Lệ Minh Vũ dịu dàng nhưng ngập tràn tham lam. Khi Tô Nhiễm run run, lộ ra nét mặt thỏa mãn, anh liền cúi đầu ngậm hơn phân nửa bầu ngực cô. Anh mút lấy, rồi chỉ chừa một nụ hoa trong miệng. Sau đó, anh lại cắn mút mạnh hơn nụ hoa đã sưng cứng từ lâu.

"Ừm..." Tô Nhiễm gắt gao cắn môi, không cho bản thân phát ra tiếng, cố gắng nén nước mắt đang chực trào. Cho dù nhục nhã như vậy, nhưng giữa nỗi đau, một dòng điện tê dại vẫn lan tỏa, lấp kín tới tận nơi sâu thẳm nhất, sưởi ấm toàn thân cô.

Đây là nỗi đau của phụ nữ phải không?

"Lệ Minh Vũ, anh thật sự rất đáng thương. Hóa ra, cách anh cho tôi tới nơi tận cùng của hạnh phúc chính là như thế này?" Cô cười khẩy cá cược với vận may, cố ép bản thân mình phải đè nén rung động trong lòng, cô không biết những lời này sau khi nói xong sẽ như thế nào, nhưng ít ra cô không muốn mình phát sinh bất cứ chuyện gì với anh thêm lần nào nữa. "Cũng đúng, anh làm sao có thể chấp nhận vợ trước của anh đột nhiên thành vợ anh nhỉ? Cho nên anh mới nghĩ ra phương thức buồn nôn thế này?"

Quả nhiên, những lời này dường như đang bắt đầu phát huy tác dụng. Lệ Minh Vũ buông bầu ngực của cô ra, ngẩng đầu, ánh mắt đen thẳm lạnh lùng, "Em thật lòng yêu anh ta. Ở trong lòng tôi, đầu em cũng chỉ nghĩ đến anh ta."

"Ít ra, Mộ Thừa dụ dỗ, không biến thái như anh!" Tô Nhiễm lạnh lùng gằn từng chữ.

Anh chắc chắn sẽ buông cô ra, là đàn ông khi nghe đến những lời này chẳng ai lại rước lấy phiền phức vào mình.

Thế nhưng, cô đã quên. Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, cô chưa bao giờ hiểu anh.

"Haha, thật là tình nghĩa sâu nặng." Nghe vậy, anh chỉ cười, đôi mắt lạnh lùng chột dạ dụ dỗ như nước, giọng nói trầm thấp tự nhiên tới gần cô, kề sát môi cô thì thầm, "Vậy tôi cũng nên học theo thế nào là

dịu dàng, em thấy sao?"

Tô Nhiễm bần thần, còn chưa rõ lời nói của anh, đã thấy tay anh đột nhiên suồng sã thò vào trong đùi cô châm lửa. Cô hoảng sợ, cuống quýt né tránh nhưng càng khiến anh thừa cơ sẵn tới.

"Bé cưng, em vẫn tươi mới như bốn năm trước." Anh cong môi, buông lời nhục nhã bên tai cô. Lời nói kiểu này rõ ràng rất bỉ ổi, nhưng từ giọng nói trầm thấp của anh vọng ra lại đầy mê hoặc. Thấy cô vẫn đang giãy dụa, đầu anh đè xuống thấp...

Cảm giác này suýt nữa đã đoạt lấy sinh mệnh của Tô Nhiễm.

Giống như không gãi đúng chỗ ngứa, khiến cô rất khó chịu. Cảm giác này so với chiếm hữu thật sự càng làm con người khó có thể chịu đựng. Cô vừa hít một hơi, liền bị anh giam chặt hai tay lên đỉnh đầu đến tê rần. Cô gắng sức tránh khỏi môi anh, hét to. "Đừng..."

"Suýt, em sẽ thích." Lê Minh Vũ thấy hai gò má cô ửng hồng, đôi mắt sâu thẳm cười quyến rũ, tay anh mặc sức chơi đùa ở nơi bí ẩn giữa hai chân cô, tựa như báo đêm đang giày vò thưởng thức con mồi trong tay.

Tô Nhiễm vốn ngây ngô trong chuyện nam nữ, sao có thể chống lại trò đùa như vậy của anh. Phút chốc, cô chỉ biết giãy dụa, còn ngón tay anh như đang phát huy phép thuật làm cô không cách nào kháng cự lại với loại vui sướng trí mạng này. Cô cắn mạnh môi, nhưng thần trí cô lại dần dần bay xa, cơ thể càng lúc càng nóng lên, hầu như muốn hòa hợp làm một với độ nóng của ngón tay anh.

"A..." Cô nức nở, cảm giác vui thích như sóng biển thủy triều bốc lên trong người cô, gần như nhấn chìm cô.

"Bốn năm trước, dáng dấp thờ gấp rên rĩ đê tiện của em y chang như ngày hôm nay, đều khiến đàn ông hưng phấn..."

Tô Nhiễm mệt nhoài người để mặc anh ôm. Màn này đã rút đi hết mọi sức lực mà cô có. Khoảnh khắc anh cất giọng, nước mắt cô rốt cuộc cũng chảy xuống...

Tô Nhiễm chưa bao giờ cảm giận như lúc này, cô cảm giận người đàn ông trước mặt mình, vì sao bốn năm sau lại trở nên đáng hận như vậy? Cô càng cảm giận bản thân, rõ ràng muốn trốn tránh nhưng khoảnh khắc vừa rồi cô vẫn chìm đắm vào hoan lạc. So với Lê Minh Vũ, cô càng không có cách nào tha thứ cho bản thân.

Từng hạt mồ hôi li ti thoáng ướt sũng tóc cô. Lê Minh Vũ im lặng nhìn cô, nhìn khuôn mặt cô vốn đang ửng hồng dần trở nên trắng bệch, nhìn nước mắt cô lăn dài. Đôi mắt anh đen thẳm lộ rõ yêu thương, khóe miệng khẽ nhếch nhưng rồi trĩu xuống, tay anh nâng cằm cô lên, trầm thấp cất giọng: "Em khóc là vì anh ta?"

Nước mắt thấm ướt hàng mi, tựa như cánh bướm dầm mưa. Tô Nhiễm không nhướn mắt nhìn anh, cũng chẳng quan tâm tới lời anh nói, cuối cùng cũng mở miệng, giọng cô nhẹ nhàng mà vô lực cất lên, "Bây giờ thả tôi đi được rồi."

Anh đã hoàn toàn làm cô nhục nhã, đã đủ chưa? Thỏa mãn rồi chứ?

"Thả em đi?" Lê Minh Vũ nghe vậy, đáy mắt vừa trào dâng yêu thương đột nhiên biến mất, tàn bạo lạnh lẽo nhiệm đầy thần sắc anh, anh nắm cằm cô mạnh hơn, "Sau đó, em lại yên dạ yên lòng sống cạnh anh ta? Mơ tưởng."

Tô Nhiễm bất giác giương mắt nhìn thẳng vào đôi đồng tử sâu thẳm như biển cả, môi cô run run, "Anh còn muốn như thế nào nữa?"

"Ở bên cạnh tôi, dù cho em nghìn vạn lần không muốn, tôi cũng không buông em ra thêm một lần nào nữa." Lệ Minh Vũ dứt khoát nói ra ý nghĩ trong lòng, quyết định kiên quyết dọa cô vừa nghe xong liền kinh hãi.

"Anh điên rồi có phải không? Hòa Vy thì sao? Anh có nghĩ tới cảm nhận của Hòa Vy hay không?" Tô Nhiễm buồn bực, cảm phẫn nhìn anh chằm chằm. "Lệ Minh Vũ, nếu đã cưới Hòa Vy thì anh phải chịu trách nhiệm với chị ấy. Một người đàn ông ngay cả trách nhiệm đối với gia đình cũng không có, còn xứng để gọi là đàn ông ư?"

Lệ Minh Vũ vô thức cau mày, khóe miệng trầm tĩnh bỗng bất ngờ nhếch lên. Anh buông cầm cô ra, tay anh xoa nhẹ phía sau đầu cô như đang vuốt ve vật nuôi, "Em không nhắc, tôi cũng suýt quên quan hệ hiện tại của chúng ta." Anh cười tươi hơn, áp gần cô, giọng nói trầm khàn đầy hứng thú, "Tôi đột nhiên có cảm hứng cho sáng tác tiếp theo của em, em nghĩ ra chưa? Nếu chưa nghĩ ra cứ nói, tôi nghĩ giúp em đề tài thế nào?"

Tô Nhiễm không trả lời, dựa sát người vào ghế xe, ra sức né tránh hơi thở của anh. Nụ cười anh càng dịu dàng, cô càng biết không có chuyện tốt.

Môi anh hầu như muốn dán sát vào cô, trầm tĩnh nói: "Viết về quan hệ vụng trộm giữa em vợ và anh rể thì thế nào? Không kinh nghiệm, không linh cảm, không sao cả. Thời gian tới, tôi sẽ dốc sức tự mình dạy em viết làm sao."

Tô Nhiễm hít sâu, trợn to mắt nhìn anh, anh cười buông cô ra, rồi nổ máy xe.

"Lệ Minh Vũ, anh đừng quá đáng, tôi muốn xuống xe." Cô thật sự sợ,

rõ ràng anh không định thả cô đi, còn cả lời nói của anh, cái gì gọi là "Thời gian tới"?

Lệ Minh Vũ chẳng màng phản ứng với cô, giẫm ga xe chạy đi.

"Lệ Minh Vũ, lẽ nào ba mẹ anh không dạy anh hai chữ 'tôn trọng' viết như thế nào ư? Anh làm sao có thể như vậy? Anh không thể làm vậy, anh không thể thương tổn tôi rồi lại thương tổn tiếp Hòa Vy. Anh..."

"Ba mẹ tôi quả thực không dạy tôi cái gì là tôn trọng. Họ chỉ dạy tôi, cái gì là báo ứng!"

Lệ Minh Vũ lạnh tanh chen ngang bức dọc của Tô Nhiễm, sắc mặt anh cũng trầm xuống.

Tô Nhiễm bỗng im miệng, ngây ngẩn nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, thù hận nơi mắt anh cháy bỏng như lửa khiến cô hoang mang, tại sao lại như vậy?

Xe phóng như bay về trước trong màn đêm, Lệ Minh Vũ mím môi không nói thêm lời nào. Đầu anh lại hiện lên hàng loạt hình ảnh vớ vụn, tiếng thét chói tai, từng mảng máu lớn nhuộm đỏ mắt anh, còn có tay một người phụ nữ dính đầy máu chậm chậm lướt xuống trên gương mặt anh. Anh hít sâu một hơi, dường như không khí xung quanh đều là mùi máu tươi nồng đậm. Một cái ngoặt cua mãnh liệt, mắt anh càng trở nên lạnh lẽo...

————— Hoa lệ phân cách tuyến
—————

Nhà họ Hòa vào đêm yên lặng đến khác thường, ngoài cửa sổ mưa lại bắt đầu rơi xuống.

Từ sau khi Hòa Tấn Bằng qua đời, Hòa Vy cũng không về nhà họ Hòa. Đêm nay, Hòa Quân Hạo lại tụ tập cùng bạn bè, cho nên trong biệt thự ngoại trừ người giúp việc thì chỉ còn hai người là Bạch Sơ Điệp và Bạch Lâm.

Bạch Sơ Điệp đang nghe nhạc trong phòng, Bạch Lâm bước vào, vặn nhạc nhỏ lại rồi ngồi lên sofa, "Chị, em cứ thấy chuyện lần này không thể không dính líu đến Lệ Minh Vũ và con nhỏ Hòa Vy ti tiện."

"Dính líu thì thế nào? Vấn đề của cậu đã giải quyết hết rồi, sau này đừng ăn ở không mà đi cờ bạc nữa. Nếu có lần sau, tôi sẽ không giúp cậu." Bạch Sơ Điệp rót hai tách trà, cũng ngồi xuống, rồi đưa một tách cho Bạch Lâm.

Bạch Lâm uống cạn một hơi, lau miệng, nói: "Chị là chị ruột của em, chị không giúp em thì ai giúp? Hơn nữa, chúng ta sống lâu năm ở nhà họ Hòa, không có công cũng có sức chứ? Dựa vào cái gì mà lão già Hòa Tấn Bằng vừa chết, nhà họ Hòa liền thành của Lệ Minh Vũ và Hòa Vy? Chỉ nghĩ tới thôi là đã thấy giận. May là lần này có Tô Nhiễm ra mặt, bằng không cổ phần công ty thuộc về chúng ta cũng không còn."

Bạch Sơ Điệp khẽ thở dài, "Thật ra, Hòa Vy rất dễ đối phó, khó đối phó mới là Lệ Minh Vũ. Bây giờ nghe nói ngay cả gốc gác của bộ trưởng Hạ, cậu ta cũng muốn điều tra. Người này không đơn giản là chỉ muốn Hòa Thị. Bạch Lâm, hiện nay ở công ty chị không có thực quyền, cậu nhất định phải lanh trí một chút, thu thập thêm nhiều tin tức có lợi. Như vậy, mới tốt cho chị và cậu. Thời gian này, chị sẽ cố chuyển hết tài sản của chị ra ngoài."

"Chị, chị yên tâm. Chúng ta đã chuẩn bị bao nhiêu năm qua ở nhà họ Hòa, Hòa Vy nếu muốn tuyệt tình, chúng ta cũng không cần khách

khí với nó." Bạch Lâm nói.

Bạch Sơ Diệp gật đầu, dựa người vào sofa, "Dù không vì bản thân chị, thì cũng vì Quân Hạo. Con chị mới là trưởng nam của nhà họ Hòa, chị tuyệt đối không thể nhìn con trai mình chịu thiệt."

"Điều đó là đương nhiên. Chúng ta cần phải dọn sạch cản trở cho Quân Hạo. Hơn nữa, Lệ Minh Vũ hiện nay cũng đắc tội với không ít người, kẻ thù của cậu ta chính là bạn chúng ta, tự nhiên sẽ có người giúp chúng ta." Bạch Lâm cười nham hiểm.

Bạch Sơ Diệp nâng tách trà uống một hớp, thong dong lên tiếng: "Hiện nay, người có thể giúp chúng ta nhất không ngờ lại là Tô Nhiễm. Chị thấy con bé này mới là điểm yếu của Lệ Minh Vũ. Thời gian còn dài, chúng ta cứ chờ xem."

"Tô Nhiễm?" Bạch Lâm nhíu mày, "Nói thế nào nó cũng là chị em với Hòa Vy, chúng ta có thể dùng nó ư?"

"Vậy phải xem dùng như thế nào. Cậu đoán sai rồi, nếu Hòa Vy biết Tô Nhiễm đã về, lại còn mập mờ với Lệ Minh Vũ thì sẽ ra sao, hờ?" Bà ta nhếch miệng.

Bạch Lâm bỗng hiểu ra.

Ngoài cửa sổ, sấm chớp lướt qua, đôi mắt Bạch Sơ Diệp lại khôi phục về vẻ dịu dàng của mọi ngày.

Quyển 4 - Chương 13: Trở lại biệt thự Bán Sơn

Tô Nhiễm không ngờ Lê Minh Vũ lại mang cô đến biệt thự Bán Sơn. Mọi thứ ở đây vẫn y chang bốn năm trước, cách bố trí bày biện, nội thất đều không thay đổi. Và hiện tại trong biệt thự vẫn chỉ có một mình cô, không người làm, cũng không quản gia.

Tối qua, Lê Minh Vũ chở cô đến đây rồi đi. Suốt một ngày, cô bị nhốt ở biệt thự, cửa sổ và cửa lớn đều khóa chặt, cô muốn chạy đi khó vô cùng. Điện thoại di động của cô bị anh lấy đi, điện thoại phòng khách cũng bị anh nóng giận cắt đứt, cách ly cô với thế giới bên ngoài.

Tô Nhiễm cuộn mình ngồi cạnh cửa sổ phòng khách, lặng lẽ nhìn mưa rơi như trút nước bên ngoài. Màn mưa bao phủ toàn bộ thế giới, làm cô không còn thấy rõ cây ngô đồng trên hành lang. Một chú chim nhỏ run rẩy dầm mưa ướt sũng vỗ cánh trú ngoài cửa sổ, cô nhìn đến yêu thương. Giờ này phút này, cô mong muốn mình có thể sưởi ấm cho chú chim này qua tấm kính ngăn cách biết bao nhiêu. Đáng tiếc, cái gì cô cũng không làm được.

Đột nhiên, hai ánh đèn xe sáng chói xuất hiện, Tô Nhiễm sửng sốt, cảnh này làm cô nhớ tới quãng thời gian vừa kết hôn với Lê Minh Vũ vào bốn năm trước. Đêm mưa, cô cũng lẳng lặng chờ anh về nhà.

Nhưng bốn năm trước là hạnh phúc, còn lúc này đây cô chỉ có bất an và hoảng loạn.

Anh lại tự mình chạy xe về. Xuống xe, ngay cả dù cũng không bật, anh liền loạng choạng bước đi. Rõ ràng anh đã uống rượu. Tô Nhiễm

đờ người, mãi đến khi cửa phòng khách mở toang, mãi đến khi...Lệ Minh Vũ đi đến.

Chú chim ngoài cửa sổ dường như nhận ra sự bất thường trong phòng, liền vỗ cánh bay đi ngay. Tô Nhiễm vô cớ cảm thấy cô đơn, lại nghe tiếng đóng cửa, đôi mắt đen thẳm nhìn chăm chú về bên này, cô mới có phản ứng, im lặng đi lên lầu.

Khi tỉnh táo, anh vẫn có thể tổn thương cô. Cô không biết, lúc say rượu, anh sẽ còn làm ra chuyện tàn nhẫn đến nhường nào.

Hình dáng cô bỏ chạy đập vào mắt Lệ Minh Vũ, anh nhếch môi, cời áo khoác ướt sũng mưa vớt lên sofa, rồi cũng chậm chậm bước theo lên lầu, tựa như con mèo bình tĩnh đang từ tốn xem màn biểu diễn vụng về của chuột.

Tô Nhiễm vô thức quay đầu lại, lúc này sấm chớp cũng vừa lúc cắt ngang màn đêm, cô sợ hãi nhìn phía sau mình. Từng bước đi của anh tiến lên lầu hai hết như ma quỷ đến từ màn đêm, môi anh cong lên một nụ cười, còn ánh mắt thì lạnh hơn cả cơn mưa đêm ngoài cửa sổ. Có một kiểu đàn ông rất hòa hợp với đêm khuya, và Lệ Minh Vũ chính là kiểu đàn ông này.

Trong không khí, mùi rượu nhàn nhạt hòa lẫn vào hương hổ phách thân quen, tạo thành hương thơm cảm dỗ khó nói thành lời.

Tô Nhiễm chạy chân không vào hành lang, chỉ tiếc bước chân của người đàn ông đằng sau rất lớn, một bước chân của anh đã đuổi kịp vài bước của cô. Trong đêm mưa thế này, một người đàn ông say rượu như vậy, dù cho Tô Nhiễm can đảm hơn cũng sẽ sợ. Cô chạy thẳng một mạch đến căn phòng nằm cuối hành lang, hoảng sợ mở cửa trốn vào, Lệ Minh Vũ thấy vậy, sải bước nhanh hơn. Ngay khi Tô Nhiễm định đóng cửa lại, tay anh bỗng chốc chặn ngang cửa phòng.

"A..." Tô Nhiễm không thể đóng cửa hoảng sợ hét lên. Loáng cái, anh liền hung hãn mở văng cửa phòng. Anh đứng nơi cửa, đèn từ ngoài hành lang chiếu bóng anh lên thảm trải sàn, to cao cường tráng như thần linh.

Tô Nhiễm cả kinh bước từng bước về sau, sắc mặt cô tái nhợt.

Lệ Minh Vũ đi đến, tiện tay đóng cửa phòng, sau đó...khóa chặt.

"Anh muốn làm gì?" Tô Nhiễm cố gắng bình tĩnh, nhưng vì anh đang đến gần hơn mà cô càng lúc càng hoảng sợ. Sấm chớp ồ ạt ngoài cửa sổ cùng người đàn ông trong phòng đang đến gần đều khiến cô bất an.

"Em nói đi?" Anh chợt cười, tháo cravat xuống. Khi say rượu, anh có vẻ lờ mờ hơn, nhưng nguy hiểm vẫn không chút nào giảm đi.

Cô bỗng dung hiểu rõ anh muốn gì, sắc mặt cô thoáng chốc càng thêm trắng bệch như giấy. Cô chỉ biết anh mang cô đến đây chắc chắn không có chuyện tốt, chưa kịp né tránh, cả người đã như gà con bị anh tóm lấy, rồi bế cô lên.

"Bỏ, bỏ ra...ừm..." Anh quăng cô lên giường, cô đau đến nhăn mặt. Ngay sau đó, anh liền đè thẳng lên người cô.

"Anh..."

Không đợi mở miệng, môi anh đã hạ xuống, tay anh cũng không chút ngần ngại cởi hết quần áo trên người cô. Cơ thể cô mềm mại có thể cảm nhận trọn vẹn sức nóng từ người anh. Cô cắn mạnh vào chiếc lưỡi thấm đầy mùi rượu, anh liền thả cô ra, cau mày quan sát cô.

"Đường đường là bộ trưởng, uống say rồi chỉ biết kiểm phụ nữ phát tiết ư?" Tô Nhiễm run cầm cập, tuy cô sợ nhưng vẫn cố bình tĩnh, nhìn anh giận dữ.

Lệ Minh nắm đề lên cô, nhìn khuôn mặt cô tái nhợt, đôi mắt đen thẫm thoáng ngẩn ra, "Phát tiết? Em dùng từ này hay lắm. Nếu đêm nay tôi không làm vậy, chẳng phải là lãng phí công sức dùng từ của em ư?"

"Anh làm gì? Buông tôi ra. Anh là đồ khốn..." Cô giãy dụa, thế nhưng Lệ Minh Vũ ở trên cô lại như sư tử đang bị chọc giận.

Tay Lệ Minh Vũ chậm chậm vuốt ve nửa người trên để trần của cô, tựa như đang thưởng thức viên ngọc xinh xắn nhất. Anh cởi luôn cả quần jean của cô, sấn chớp đánh ngang, cả người cô hoàn toàn trần trụi. Ngoại trừ run rẩy, cô cũng chẳng thể giãy dụa. Cô cũng chẳng hét to sợ hãi, cô chỉ cắn mạnh môi, nhìn tay Lệ Minh Vũ di chuyển trên cơ thể mình, ngón tay anh nóng hổi là lên da thịt cô, nhìn ánh mắt anh ngày càng tối thẫm, hô hấp của anh càng lúc càng khàn đục...

"Bộ dáng run rẩy của em quả là mê người." Anh ép người xuống, đột nhiên cắn vành tai cô, giọng nói trầm thấp đầy ngụ ý, "Em hiểu rõ đàn ông khi phát tiết là sao không? Cái được gọi là phát tiết chính là tôi có khả năng giày vò em suốt hai ngày, để em không thể xuống giường." Nói xong, giọng nói anh càng thêm khàn đục, bàn tay nóng bỏng lướt lên hông cô, "Em có muốn biết đàn ông giày vò phụ nữ như thế nào không, hử?"

Tô Nhiễm ngơ ngác nhìn anh, áo sơmi trên người anh hơi phanh ra, để lộ làn da màu đồng sắt chắc. Mỗi một đường nét trên cơ thể anh đều ẩn chứa ma lực đầy quyến rũ. Cô nhìn đến hoảng hốt, lời anh nói khiến cô thêm sợ hãi. Cô bất giác nhớ tới đêm của bốn năm trước và cảnh trên xe vào ngày hôm qua, có phải anh muốn giày vò

cô như vậy không?

Anh dường như đọc hiểu tâm tư của cô, anh nhếch mày, chậm rãi lắc đầu, "Dù là bốn năm trước hay là tối hôm qua, tôi đều nương tay với em. Đêm nay, tôi sẽ đối xử với em như một người phụ nữ thật sự. Em có thể đón nhận nổi không?"

Nhớ tới dáng dấp cô e thẹn đau nhức bên cạnh anh bốn năm trước, máu nóng trong người anh liền sôi trào.

Tô Nhiễm bị lời anh nói dọa đến cứng đờ. Cô chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ, thể nghiệm trực tiếp nhất vẫn là lần kia của bốn năm trước. Lời nói của anh đầy ngụ ý và uy hiếp. Rốt cục cô cũng hiểu lần này anh sẽ làm thật. Cảm giác này tuy được nhiều tác giả miêu tả rằng rất tốt, nhưng bây giờ cô lại không cảm thấy dù là một chút. Cô chỉ thấy việc bị anh giữ chặt trên giường là nhục nhã.

Nhưng anh lại có vẻ hứng thú với nỗi sợ hãi của cô, cong môi cười, "Đêm nay, tôi sẽ cho em nếm thử khoái lạc và thống khổ của phụ nữ."

Tô Nhiễm cảm giác rõ ràng hơi thở của anh dần gấp gáp hơn, ánh mắt anh nhìn cô cũng dần tối tăm điên cuồng, tựa như mãnh thú hoang dã chuẩn bị xé rách con mồi. Giây phút này, cô thật sự thấy sợ vô cùng! Cô muốn chạy trốn, lại bị khóa chặt trên giường, rồi lại bị anh đè lên người. Muốn trốn tránh căn bản là vô vọng. Cô không ngờ cảnh tượng tồi tệ này lại xảy ra với mình.

"Sợ? Em vẫn nhạy cảm như bốn năm trước..." Giọng nói Lê Minh Vũ trầm khàn, tay anh giữ lấy ót cô. Anh hôn lên chân mày, đôi mắt, chóp mũi, rồi quấn quýt môi cô, dịu dàng mà quyến luyến, thân mật mà gấp rút, khiến cô không cách nào lùi bước, cũng chẳng cách nào cự tuyệt. Một luồng điện tỏa ra khắp người Tô Nhiễm, tay chân cô tê

dại, cảm giác say mê mãnh liệt làm cả cơ thể cô run rẩy.

Giọng Lê Minh Vũ khàn khàn rót vào tai cô, "Ô Nhiễm, đêm nay em đừng hồng ngủ..."

Những lời nói này như một chậu nước lạnh xối thẳng vào đầu cô. Lý trí cô chợt thức tỉnh, cô kinh hoàng thì thào: "Không, không được..." Chỉ tiếc, anh ôm cô đến nghẹt thở, sức lực từ tay anh lại lớn đến kinh người, khiến thanh âm của cô từ từ vỡ vụn. Giây tiếp theo, thanh âm cự tuyệt bị bao phủ hoàn toàn, anh hôn môi cô, buộc cô chỉ có thể thụ động ngửa đầu. Hơi thở rối loạn từ anh đối với phụ nữ cũng là một liều thuốc độc trí mạng...

Tô Nhiễm nghe được tiếng kéo khóa quần của anh, cô vô thức nhìn theo, tầm mắt lại rơi vào "khí thể bưng bưng" bên dưới quần lót nam. Nhớ đến cảm giác đau buốt của bốn năm trước, cơ thể cô bất giác run sợ.

"Phản ứng của em khiến đàn ông cực kỳ tự hào." Khuôn mặt điển trai áp sát vào môi cô nói nhỏ.

Cô gần như quên anh là anh rể của cô, cô gần như quên dáng vẻ phần nộ của Hòa Vy.

Bên dưới ngón tay anh, cô không ngừng bật ra âm thanh đầy mê mẩn, một lần rồi lại một lần lên đến đỉnh cực lạc, cơ thể cô cũng từ từ trống rỗng hư không.

"Đừng như vậy..." Cơ thể cô liên tiếp trào dâng vui sướng vô tận áp vào thể xác và linh hồn, mắt cô rơm rớm nước.

"Em nhạy cảm như vậy, kế tiếp phải làm sao em mới chịu đựng nổi?" Lê Minh Vũ quyến rũ cô. Cơ thể cô căng cứng hết lần này đến lần

khác khiến anh càng càng lúc càng điên cuồng, nhưng vừa nhớ tới đêm đó của bốn năm trước, anh vẫn cố gắng nhẫn nhịn.

"Đừng... Chúng ta không thể như vậy..." Tô Nhiễm vốn không ý thức được khẩn cầu của cô tràn ngập quyến rũ. Động tác đêm nay của anh càng khiến cô trầm luân đến tận cùng của vui thích và dấn vật, nó còn hơn cả đêm đó của bốn năm trước.

"Vậy chúng ta đổi cách khác."

"Không..." Toàn thân Tô Nhiễm khô nóng, cô khó chịu thở nặng nhọc, thất thần cầu xin anh, anh lại giống như đêm đó bắt đầu giày vò cô ư?

Nhìn cô ửng hồng nằm bên dưới, vẻ mặt đáng yêu, nũng nịu lại cảm dỗ, đáy mắt Lê Minh Vũ ánh lên triu mến thương yêu. Anh hơi nhắc eo cô lên cao, khiến mềm mại và nhiệt tình của cô thấm ướt anh.

Cơn mưa lạnh lẽo trút nước ngoài cửa sổ, độ nóng trong phòng không ngừng tăng cao.

"Nhiễm, em là của tôi." Giọng anh dịu dàng ấm áp rơi vào vang vọng bên tai cô, khiến cô bỗng sợ hãi, trái tim cô như sắp bật tung ra ngoài. Khi thấy anh nâng eo mình cao hơn, cái bóng Hòa Vy chợt hiện lên trong đầu cô.

"Không, chúng ta không thể như vậy. Tôi... tôi không thể có lỗi với Hòa Vy, không thể. Đừng ép tôi nữa, xin anh..." Cô giãy dụa, nước mắt cô đọng đầy nơi hốc mắt.

Hơi mù thay thế vẻ dịu dàng hiếm có trong mắt Lê Minh Vũ, chợt vỗ nhẹ vào má cô một cái, môi anh đột nhiên cong lên, anh lại nghiêng người hôn cô, rồi cất giọng bên tai cô, "Cảm giác nghe em

lắm lắm bên tai tôi tiếng anh rề cũng không tòi." Nói xong...

Cùng lúc, Lê Minh Vũ cũng cứng đờ người.

Sấm chớp ngoài cửa sổ bất ngờ quét qua màn đêm, chiếu sáng bóng dáng của một đôi nam nữ trên giường. Tô Nhiễm đau đớn, nức nở cong người như tôm, còn vẻ mặt anh lại tái nhợt, ánh mắt tóe ra lạnh lùng hơn bao giờ hết nhìn chăm chăm vào người phụ nữ dưới thân...

Quyển 4 - Chương 14: Búp bê rách nát

Hai người căng thẳng có đến vài giây, Tô Nhiễm thấy anh bất động, cô vô thức thở dài một hơi, đau đớn dữ dội khiến cô chịu đựng không nổi. Cô không biết tiếp theo anh sẽ tổn thương cô như thế nào. Cơ thể cô đau buốt, mồ hôi ướt đầm tóc, cô thở hổn hển, hơi hé mắt nhìn người đàn ông nằm trên.

Không thấy thì thôi, chứ vừa nhìn cô thực sự bị vẻ mặt anh dọa sợ. Lệ Minh Vũ nhìn chăm chăm cô, ánh mắt anh đen thẳm nóng rực đầy dọa người, toát lên lạnh lùng hơn trước đó. Lúc này, cô có cảm giác như cơn mưa lạnh giá ngoài cửa sổ đang ào ạt tạt vào người cô, khác biệt hoàn toàn với động tác và nỉ non dịu dàng vừa rồi, khiến cô căng thẳng nghẹt thở, muốn vùng vẫy lại nghe giọng anh khàn đục ra lệnh, "Đừng động đây."

Vẻ mặt anh dọa Tô Nhiễm ngây người, cô nghe rằng mình run cầm cập, không biết do đau đớn hay do...vẻ mặt đột nhiên chuyển lạnh của anh.

Nhưng cô còn chưa kịp suy nghĩ sâu xa hơn, Lệ Minh Vũ lại nhấn người xuống, hơi thở gấp gáp như dã thú phả lên da thịt cô, nghiêng rằng nghiêng lợi lên tiếng: "Tô Nhiễm, qua đêm nay, em đừng mơ tôi sẽ buông em ra lần nữa."

Một câu nói khiến lòng dạ Tô Nhiễm vỡ tan.

Cô chưa bao giờ biết hóa ra chuyện nam nữ lại đáng sợ như thế này, đáng sợ đến nỗi con người đánh mất cả lý trí, mà bản thân cô cũng

chỉ biết vô lực mềm nhũn dưới thân anh. Rốt cục, cô cũng cảm nhận được cái gì là bị chinh phục thật sự, cô chỉ có thể tùy ý anh muốn làm gì thì làm, hoàn toàn mất hết năng lực phản kháng.

Tô Nhiễm nhắm mắt, dần chìm sâu vào tình cảnh đáng sợ, hành vi điên cuồng này.

"Mở mắt ra, nhìn tôi, nhìn rõ tôi là ai." Giọng anh khàn đục bỗng ra lệnh, ngữ điệu trầm thấp nhuộm đầy dự vọng đến dọa người, buộc cô phải nghe theo.

Thấy cô mở mắt, đồng tử thắm dự vọng nồng đậm của Lê Minh Vũ mới nổi lên thỏa mãn. Cơ thể anh vì hoạt động kịch liệt mà ướt sũng mồ hôi, từng hạt đọng trên cơ bắp săn chắc trơn nhẵn, phác họa mỗi một đường cong nam tính đầy sức hút. Nhìn khuôn mặt ửng hồng, mềm mại như nước của cô, ánh mắt anh càng thêm tối thẳm. Anh hơi rút người ra, làm cô rên nhẹ một tiếng, rồi anh lật người cô lại, nâng eo cô cao hơn. Anh ngắm nhìn tấm lưng sáng bóng với làn da trắng nõn ửng hồng rực rỡ của cô sau cơn kích tình càng thêm mê người.

Lê Minh Vũ chậm chậm vuốt ve từ gáy đến hông cô, động tác của anh hết như đang sờ vào một món đồ gốm hoàn mỹ nhất. Khuôn mặt Tô Nhiễm mệt mỏi úp xuống gối, để mặc anh nâng cô cao hơn. Cô chỉ cảm thấy hai chân mình đang run rẩy vì vật đàn ông to lớn. Đầu óc cô đã rối tung từ lâu. May là anh ngừng lại, nếu không cô nhất định sẽ chết.

Tới tận lúc này, cô mới ý thức rõ ràng đàn ông rất đáng sợ.

Tô Nhiễm mệt mỏi người hít thở, khuôn mặt cô tái nhợt ướt nhẹp mồ hôi. Cô không biết Lê Minh Vũ muốn đối đãi với cô như thế nào, cô chỉ cảm thấy ngón tay anh quá nóng, nó cũng như ánh mắt dọa

người của anh đang ủi lên da thịt cô. Còn chưa kịp định thần, Tô Nhiễm lại cảm giác được một nguồn lực quen thuộc mà đáng sợ xâm nhập vào cơ thể mình. Nhưng lần này, anh xâm nhập rất nhanh rất mãnh liệt.

"A..." Cô khẽ kêu, cau chặt mày, nhưng vì sức lực điên cuồng của người đàn ông phía sau mà thanh âm cô vỡ vụn.

Bàn tay Lê Minh Vũ giữ chặt cơ thể cô, anh cảm thấy bản thân mình chưa bao giờ lại cuồng loạn mãnh liệt như ngày hôm nay. Vẻ mặt mê đắm của cô càng khiến anh không thể khống chế. Anh ôm chặt cơ thể vô lực, tùy ý anh sắp xếp của cô, anh chỉ muốn cùng cô đốt cháy hết dục vọng. Suy nghĩ này làm anh không chút băn khoăn mà liên tục phóng thích.

"Thẳng người lên cảm nhận tôi." Giọng nói anh khàn đục sa sầm. Anh ghét cô nhắm mắt, lẽ nào lúc này đây cô lại cam tâm tình nguyện tưởng tượng anh thành người đàn ông khác?

Tô Nhiễm sợ hãi, cô cảm thấy động tác anh cuồng dã và dữ dội, cô muốn chống lại nhưng càng bị anh ôm chặt hơn.

Tô Nhiễm không rõ anh nói gì, cô chỉ thấy trong cơ thể mình càng lúc càng nóng, cô muốn cắn mạnh môi, không cho bản thân mình bật ra tiếng. Lê Minh Vũ gầm nhẹ, "Gọi ra!"

Cô bất giác thả lỏng, thanh âm vụn vặt mà cấp bách phát ra từ miệng cô.

Lê Minh Vũ bắt đầu thay đổi tư thế, cô như búp bê vô lực nghiền nát để mặc anh lắc lư, mệt mỏi đón nhận mùi vị hòa lẫn giữa khoái lạc và đau đớn. Suốt quá trình, anh luôn dõi mắt theo gương mặt cô, ánh mắt anh chuyên chú khiến cô hoảng hốt. Ý thức của cô dần mơ hồ

hơn, ngón tay cô trở nên trắng bệch lạnh buốt. Cô không biết đã qua bao nhiêu lâu. Cô chỉ biết quá trình này lâu rất lâu, cơ thể cô như vắt mì được anh biến hóa không ngừng với mọi tư thế. Khi cô khản giọng giữa sự va chạm thân thể, khiến cô gần như ngất đi, cô nghe thấy anh gầm nhẹ một tiếng. Dường như, mọi thứ cuối cùng cũng kết thúc.

Dưới ngọn đèn mờ tối, Tô Nhiễm như vừa trải qua một hồi cực hình, hồng hển nằm trên giường, cơ thể cô lưu đầy dấu vết thuộc về anh. Cô cực kỳ giống búp bê nghiền nát, ánh mắt cô ngây dại vô thần, từng đợt thủy triều khoái lạc chí mạng đã rút hết sức lực của cô.

Trong lúc bần thần, cô thấy cơ thể mình được anh ôm lấy, khuôn mặt tái nhợt dán vào vòng ngực nhấp nhô theo từng nhịp hít thở gấp của anh. Mặt cô thấm đầy mùi hương kích tình và hổ phách. Cô thấy Lê Minh Vũ cầm cốc nước uống một hơi, rồi cúi đầu hôn cô. Cô vội vã tìm kiếm nguồn nước, như cá khát khô trên sa mạc.

"Chịu không nổi?" Lê Minh Vũ cười nhạt.

Tô Nhiễm thấy tai mình lùng bùng, không rõ anh đang nói gì, nhưng cô cảm nhận anh ôm mình chặt hơn, anh nắm tay cô kéo xuống dưới, cười nhẹ, "Tô Nhiễm, vẫn chưa đủ. Đêm nay còn rất dài."

Cô kinh hãi thở dốc, trong tay anh đang nắm lấy cô là vật đàn ông đã thức tỉnh, cô sợ sệt run rẩy.

"Đừng, tôi không được." Cô cố gắng cầu xin. Hoạt động vừa rồi của anh hầu như đã cướp hết sinh mệnh của cô, tiếp tục nữa, cô nhất định sẽ chết.

Lê Minh Vũ nâng cằm cô, ánh mắt thỏa mãn vụt lên một tia tàn nhẫn, "Là người của tôi, em phải đón nhận tôi. Em nhẫn nại cho tôi."

Nước mắt Tô Nhiễm lăn dài, mặt lả lắc đầu, lại thấy anh ôm cô ngồi dậy, giọng nói khàn khàn cất giọng bên tai cô: "Tô Nhiễm, qua đêm nay, em sẽ không rời bỏ tôi nữa."

Anh nhìn cô chăm chú, đôi đồng tử đen láy phản chiếu dáng dấp cô phờ phạc. Anh mãi mãi cũng không quên được dáng vẻ bốn năm trước của cô, đôi mắt xinh xắn đắm lệ tựa như thủy tinh rơi vào tim anh. Chỉ tiếc, tất cả biểu hiện đều là giả dối! Đôi mắt anh đê mê, sâu thẳm tựa như đầm nước khiến cô say sưa hoa mắt.

Tô Nhiễm không cách nào thấu hiểu ý tứ trong lời nói của anh. Cô để mặc anh giơ chân mình lên cao, xâm nhập thật sâu vào cô. Cô bật ra tiếng đau nhức, nơi bí ẩn vừa trải qua giày vò làm sao có thể tiếp nhận xâm chiếm của anh lần nữa? Nơi bí ẩn của cô khít chặt nhất thời khó khăn đón lấy anh. Cơ thể cô chặt kín khiến Lê Minh Vũ chấn động, gần như tan vỡ, anh nín thở cố nén dục vọng, chầm chọc cô, "Xem ra, anh ta chẳng ra gì. Bốn năm rồi, anh ta cũng không làm em thay đổi là bao."

Tô Nhiễm đau đến nói không ra lời. Hơn nữa, cô thật sự không hiểu lời nói của anh.

Cô khóc thút thít, rồi lại không kèm được bám chặt vào vai anh. Mùi hương của anh thật sự rất dễ chịu, cô chỉ thấy toàn thân mình càng lúc càng nóng, tốc độ của anh cũng càng lúc càng nhanh...

Da thịt Lê Minh Vũ màu đồng tráng kiện ánh lên làn da trắng nõn như tuyết của cô, đối lập kích thích thị giác mạnh mẽ. Cô thấy bản thân mình như chiếc thuyền nhỏ dập dờn trên sóng, chỉ biết nương náu theo động tác lúc chìm lúc nổi của anh, thoáng cái vươn đến cực đỉnh, thoáng cái lại rơi vào vực sâu say mê, khoái cảm mãnh liệt như lửa nóng bùng bùng thiêu đốt cô. Lần đầu tiên, cô thấy anh như vậy,

anh như vậy khiến cô sợ hãi nhưng không thể cự tuyệt.

"Đủ rồi, tôi không chịu nổi." Tô Nhiễm không ngừng cầu xin anh.

Nhưng lời cầu xin của cô chỉ khiến anh càng thêm điên cuồng luật động. "Nói, em có phải của tôi hay không?" Anh thở gấp gấp hỏi cô, đồng thời lại liên tiếp chiếm hữu cơ thể cô, lực đạo to lớn va chạm làm cô choáng váng, dường như cả bầu trời đầy sao đều nổ tung trong mắt cô.

"Tôi là...Tôi là của anh...ừm..." Tô Nhiễm chỉ biết ngoan ngoãn đầu hàng.

Sự thừa nhận của cô khiến khóe miệng anh thỏa mãn. Hình dáng cô xinh đẹp trầm luân trong bể tình tràn đầy rung động, làm anh càng cuồng dã hơn. Cộng thêm lời cô nói, khiến anh bùng nổ trong nháy mắt. Mãi lâu sau, anh gằm nhẹ, rồi rót hết yêu thương nóng hổi vào cơ thể cô. Tô Nhiễm hỗn hển, ngón chân cô uốn cong, từng đợt co rút như vô vàn hoa tươi đang đua nở trước mắt cô, rồi lại như lên đến đỉnh cao khoái lạc nhất của đời người. Ngàn chấm sao sáng vút qua đầu cô, loáng cái cô ngất đi.

Cô chỉ biết rằng, buổi tối hôm nay, trong không gian tù túng, cô bị một người đàn ông chưa từng chạm cô thật sự vào bốn năm trước điên cuồng như dã thú xâm chiếm. Một lần rồi lại một lần, vô số lần trong cơn mê man, sức lực của anh đánh thức cô, rồi vô số lần làm cô ngất ngất trên đỉnh cao cực lạc.

Đêm nay, cuối cùng cô cũng hiểu rõ, hóa ra chuyện nam nữ là vậy, cách thức đàn ông giày vò phụ nữ đáng sợ nhường nào.

Khi Tô Nhiễm tỉnh dậy, ánh nắng chói chang chóa mắt cô, cô thấy cô mềm oặt trên giường, còn sau cô là vòm ngực đàn ông ấm áp như tượng. Hơi thở đàn ông đều đều rót vào tai cô, cánh tay ôm chặt cô vào lòng, khiến cô không thể cự quạ.

"Ừm." Tô Nhiễm thử động dậy, cô đau đớn khẽ rên. Cô không thể nhúc nhích, vì chỉ cần thoáng chút xô dịch, cô cảm thấy đau đớn như xương cốt rạn nứt.

Khuôn mặt Tô Nhiễm trắng bệch. Cô không còn đủ sức quay lại trên giường, đành mệt nhoài dựa vào giường, cô bấu chặt chăn che khuất dấu xanh tím trên cơ thể rã rời, cánh môi run run nhìn anh.

Cô nhìn anh rời khỏi giường, nhìn anh tiến lên từng bước về trước, dừng lại trước mặt cô, thân hình anh cao lớn sừng sững như núi dưới ánh mặt trời. Từ trên cao nhìn cô, anh không mặc quần áo, mỗi một cơ bắp săn chắc đều lộ ra ngoài. Tô Nhiễm không dám nhìn anh, cụp mắt, hàng mi dài giấu đi buồn đau nơi đáy mắt.

Lệ Minh Vũ ngồi xuống giường, dường như cũng không có ý định ẵm cô lên, anh nâng mặt cô, vừa lúc tầm mắt cô rơi vào giữa hai chân anh. Nơi đáng sợ dần vật cô suốt cả đêm có vẻ như lại thức tỉnh dưới ánh nhìn lom lom của cô. Tô Nhiễm kinh hãi, muốn quay mặt sang chỗ khác lại bị anh giữ càng chặt, đành nhắm hai mắt.

"Không được nhắm mắt." Lệ Minh Vũ quát lạnh, "Tối qua dạy dỗ vẫn chưa đủ ư?"

Tô Nhiễm buộc lòng mở mắt, vì cô biết người đàn ông này đáng sợ đến mức nào.

Thấy cô nghe lời, anh chậm chậm cong môi cười, thờ ơ nhưng lộ ra nguy hiểm, ngón tay thô ráp chà xát cánh môi khô khốc của cô, rồi

như nuốt tiếc, lắc đầu, "Cô bé đói khát." Nói xong, anh liền cúi người, hôn môi cô.

Đầu Tô Nhiễm luôn ngửa cao, môi cô tràn ngập hơi thở thuộc về anh, cô không cách nào cự quạ. Phút chốc, cô thấy môi mình đau nhói, nụ hôn của anh trở thành gặm cắn, thậm chí không chút nào thương tiếc, anh điên cuồng cắn mút môi cô.

"Không. Đau quá." Cô chống tay lên ngực anh, đau đón rơm rớm nước mắt.

Lệ Minh Vũ thỏa mãn buông ra, nhưng lại nắm chặt cằm cô, lạnh nhạt cất giọng, "Lần đầu của em cho ai, Mộ Thừa?" Có trời biết, tối qua khi anh nghĩ tới điều đó, lòng ngực anh giận đến phát điên. Bốn năm trước và bốn năm sau đều đan vào cùng một nơi, nếu không phải vì không có trở ngại, anh thật sự sẽ tin cô là lần đầu, cô mệt là người cầu xin, đáng vẻ cô kêu đau, nước mắt của cô, mọi thứ đều giống bốn năm trước, chỉ một chút nữa thì anh đã tin.

Nhưng vừa nghĩ cô cũng có thể như vậy dưới thân Mộ Thừa, anh chỉ còn biết tàn phá, tàn phá liều lĩnh và chiếm hữu!

Câu nói của anh cảnh tỉnh cô, rốt cuộc cô cũng hiểu ý tứ trong lời nói của anh tối qua, ngây ngẩn nhìn anh rất lâu. Hóa ra, anh hiểu lầm cô và Mộ Thừa.

"Bắt đầu từ hôm nay, em quên anh ta cho tôi." Lệ Minh Vũ thấy cô không trả lời, lòng anh càng thêm khẳng định, tức giận lưu đầy trong mắt, phần nộ tuyên bố: "Tôi không quan tâm trước đây em có bao nhiêu người đàn ông, cũng không quan tâm em yêu anh ta đến mức nào, kể từ tối hôm qua em chỉ thuộc về một mình tôi. Từ giờ trở đi, em chỉ được biết một người đàn ông là tôi, bất cứ người đàn ông nào cũng không được phép dòm ngó em. Nếu tôi biết em và anh ta

còn dây dưa mập mờ, đừng trách tôi không khách sáo."

Tô Nhiễm kiên cường nén nước mắt, cảm cô đau đớn từng cơn. Nhớ đến tất cả mọi chuyện xảy ra bốn năm trước, giọng cô khàn khàn mà bất lực vang lên, "Lệ Minh Vũ, anh là cầm thú."

Anh lấy tư cách gì yêu cầu cô như vậy? Bốn năm trước là anh ruồng bỏ cô, bốn năm sau anh dựa vào cái gì mà làm như vậy? Không nói đến chuyện Mộ Thừa đối xử quân tử như thế nào với cô bốn năm qua, dù cho cô và Mộ Thừa có quan hệ thật sự thì liên quan gì đến anh? Lúc đó, nếu không phải vì anh tuyệt tình, cô sẽ mất đi thuần khiết ư? Thậm chí, con của cô cũng vì anh tuyệt tình mà không còn. Tất cả mọi thứ này, cô chỉ muốn lãng quên, nhưng vì sao anh không buông tha cô?

Cô nói khiến sắc mặt Lệ Minh Vũ càng thêm u ám, lửa giận nóng cháy trong mắt anh càng thêm rùng rợn. Vì người đàn ông đó mà cô miễn cưỡng không muốn như vậy.

"Cầm thú? Em yên tâm, từ nay về sau, tôi sẽ làm em cảm nhận đầy đủ cái được gọi là cầm thú." Vẻ mặt anh trầm tĩnh như mọi khi, thấy mắt cô hoảng loạn, nhếch miệng cười nhạt, "Tôi vẫn chưa muốn mới nhiều đó mà đã giày vò chết em. Hôm nay, ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi về. Buổi tối, tôi sẽ từ từ dạy bảo em."

Cô không rõ anh nói gì, chỉ cảm thấy màu sắc của ánh mắt anh đáng sợ, giọng điệu anh trầm thấp mềm mại, nhưng lại khiến cô bất an.

Lệ Minh Vũ nói hết, đi vào phòng tắm. Đánh răng rửa mặt xong xuôi, cũng không ngoảnh đầu lại liền rời khỏi.

Trong căn biệt thự to rộng chỉ còn một mình Tô Nhiễm, cô vẫn ngồi dưới đất, bất động như búp bê thủy tinh.

Không biết trôi qua bao lâu, cô mới động dậy, nén nhịn đau đớn đứng dậy, vịn tay lên tường rồi bước từng bước vào phòng tắm.

— — — — Hoa lệ phân cách tuyến — — —

Buổi chiều yên ắng cực kỳ, Tô Nhiễm ngồi bó gối cạnh cửa sổ, ngắm nhìn dòng người và xe cộ ngược xuôi như nước chảy bên ngoài.

Không ngờ cô lại trốn thoát. Có lẽ Lê Minh Vũ cho rằng cô không thể bỏ đi nên không khóa cửa. Rồi khỏi biệt thự, cô liền đi nhờ xe về đến căn phòng mà cô đã mượn. Trong phòng trống không, còn chưa kịp lắp đặt thiết bị, nên cô ngồi bệt dưới sàn nhà suốt mấy tiếng qua.

Áo sơmi khó có thể giấu đi vết thâm tím mà anh lưu lại. Cô khóc to rất lâu trong phòng tắm, lần này cô khóc bi thương hơn cả bốn năm trước. Nước mắt cô hòa lẫn vào bọt nước dưới vòi sen, cô tẩy rửa cơ thể mình một lần rồi lại một lần, nhưng làm như thế nào cũng không tẩy sạch nhục nhã mà tối qua anh gây ra cho cô.

Cô đau đến chết lặng. Cũng như bây giờ, hai mắt cô khô cạn, khóc không ra nước mắt, khắp người cô căng cứng đau buốt, chỉ cần khẽ động dậy, cơ thể và trái tim cô thống khổ như phải trải qua cực hình.

Vì vậy, khi Mộ Thừa và An Tiểu Đóa xông vào căn phòng trống trải, liền thấy sắc mặt Tô Nhiễm tiều tụy ngồi cạnh cửa sổ. Hai người càng thêm hoảng sợ, nhất là Mộ Thừa, anh đứng thừ người. Vài giây sau, anh mới đi đến ôm lấy Tô Nhiễm, còn chưa kịp hỏi, anh đã nghe thấy cô cau mày bật ra đau đớn. Ánh mắt anh thoáng rơi vào dấu vết thâm tím lộ ra ngoài quần áo, đáy mắt anh vừa yêu thương vừa lo lắng...

"Tô Nhiễm, tại sao lại như vậy?" Anh dịu dàng ôm cô, nhìn kỹ hơn

những dấu thâm tím này, anh hiểu rõ ngay lập tức. Mộ Thừa là người từng trải, chỉ cần nhìn sơ đã biết cô gặp chuyện gì. Anh giận tím tái mặt mày, cắn phần quát to: "Tên cầm thú đó đối xử với em như vậy?"

Quyển 4 - Chương 15: Một mình rời đi

An Tiểu Đóa cũng sợ hãi, trong nhất thời cô đứng sững tại chỗ nhìn Tô Nhiễm. Cô chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của Tô Nhiễm, yên lặng đến mức có thể hòa lẫn vào không gian xung quanh. Tô Nhiễm ngồi bó gối im lặng ở đó, sắc mặt trắng bệch dọa người. Trời biết, hai đêm nay, cô tìm Tô Nhiễm đến phát điên. Ngay cả căn phòng trống này, cô cũng đã tìm. Vậy thì Tô Nhiễm mới trở về từ đâu?

Cô không bước lên trước. Nhưng khi cô thấy Mộ Thừa vốn luôn nho nhã dịu dàng lại mất kiểm chế quát to, cô đã hiểu tất cả mọi chuyện. Mộ Thừa yêu Tô Nhiễm, lẽ ra cô phải đoán ra từ sớm. Lần đầu tiên, Mộ Thừa bất ngờ xuất hiện trước nhà cô, lẽ ra cô phải đoán ra chứ. An Tiểu Đóa hít sâu một hơi, đè nén thôi thúc muốn khóc trong lòng. Tất cả dường như diễn ra quá nhanh, Tô Nhiễm gặp chuyện gì, cô không rõ ràng, Mộ Thừa làm sao quen Tô Nhiễm, cô cũng không biết. Cô thấy rất khó chịu, cũng rất ước ao, nhưng cô càng xót xa dáng vẻ hiện tại của Tô Nhiễm.

Mãi lâu sau, Tô Nhiễm mới phản ứng, ánh mắt ngây dại, im lặng nhìn Mộ Thừa ở trước mặt.

"Tiểu Nhiễm, anh là Mộ Thừa. Đừng sợ, mọi chuyện đã qua rồi." Mộ Thừa thấy cô yên lặng, anh đau đến nát lòng, cố nén lửa giận, anh dịu dàng, cẩn thận vuốt tóc cô, cất giọng thì thầm: "Tiểu Nhiễm, anh xin lỗi, là anh không tốt."

Khóe miệng Tô Nhiễm giật giật, viền mắt ươn ướt. Cô hoảng hốt như thấy lại bốn năm trước. Khi cô phát điên, đập mạnh đầu mình bị

thương, khi cô bị trầm cảm nặng, tuyệt vọng thương tổn bản thân, luôn là người đàn ông này xuất hiện trước mặt cô. Anh dịu dàng, yêu thương nói với cô, Tiểu Nhiễm, mọi chuyện đã qua rồi, anh sẽ ở mãi bên cạnh em.

Bốn năm sau, anh vẫn xuất hiện. Khi cô tổn thương vô tận lần nữa, anh vẫn ở đây, dịu dàng vỗ về cô. Đây là Mộ Thừa. Đây là người đàn ông mà cô không thể không biết ơn.

Thấy đôi mắt cô ngấn nước mãi miết nhìn bản thân, Mộ Thừa đau đớn cực hạn. Hình ảnh cô nén nước mắt như một con dao đâm sâu vào tim anh. Tay anh run run chạm vào gò má cô, Mộ Thừa cúi người, đôi môi ấm áp in lên trán cô.

Trong nháy mắt, nụ hôn của Mộ Thừa hạ xuống, An Tiểu Đóa cứng đờ người, rồi xoay mạnh sang chỗ khác. Giây tiếp theo, hai hàng nước mắt lăn dài.

Tô Nhiễm nhắm mắt, hàng mi dài run rẩy như bướm bướm vẫy cánh mềm yếu dưới màn mưa. Giây phút này, cô thật sự rất mệt, rất bất lực. Hơi thở ấm áp của Mộ Thừa giống như một khúc gỗ di động, người sắp chết đuối dường như không còn gì để bám vào.

Nước mắt nhạt nhòa bị nụ hôn của Mộ Thừa chặn lại. Rất lâu sau, anh mới buông cô ra, ánh mắt đau xót nhìn cô chăm chú.

Tô Nhiễm chậm chậm mở mắt, đáy mắt cô bất lực như trẻ con nhìn anh. Cuối cùng, cô cũng lên tiếng, giọng điệu cô yên ổn, "Mộ Thừa, dẫn em đi đi. Bất luận nơi nào cũng được."

"Được, chúng ta đi." Mộ Thừa không chút suy nghĩ liền đồng ý với yêu cầu của cô, anh bế cô bước ra ngoài.

An Tiểu Đóa nhanh chóng lau khô nước mắt, đi sát theo sau.

Sân bay quốc tế, cổng ra số 2.

Người tới người đi vội vã cất bước.

Tô Nhiễm dựa người vào ghế, bên cạnh cô là vali kéo. Mộ Thừa dẫn Cách Lạc Băng đi làm thủ tục, chỉ còn An Tiểu Đóa ngồi cạnh cô. An Tiểu Đóa nhìn bảng báo bay trên đại sảnh, khẽ nói với Tô Nhiễm, "Cậu suy nghĩ kỹ rồi? Thật sự phải đi sao?"

Bởi vì vội vàng nên Mộ Thừa đặt vé chuyến bay có thể cất cánh sớm nhất. An Tiểu Đóa không những lưu luyến Mộ Thừa, mà cô càng lưu luyến hơn cả chính là Tô Nhiễm và Cách Lạc Băng. Vợ trước của Mộ Thừa - Quý Hâm Dao muốn trở lại bên cạnh anh, không chỉ tự tiện dọn vào nơi anh ở hiện tại, mà còn thường xuyên đến khám bệnh ở bệnh viện để canh chừng Mộ Thừa. Cô ta sợ Mộ Thừa bỏ đi nên càng khoa trương hơn, cứ cách vài giờ lại chạy đến nhà trẻ theo dõi Cách Lạc Băng. Cô bé đương nhiên không thoải mái với người mẹ đột nhiên xuất hiện này. Từ lúc mới sinh ra, cô bé chưa từng gặp mẹ, vốn dĩ không có khái niệm về mẹ, nên mỗi lần nhìn thấy Quý Hâm Dao, cô bé liền sợ hãi. Suốt hai ngày Tô Nhiễm mất tích, An Tiểu Đóa vừa đi tìm cùng Mộ Thừa, vừa giúp Mộ Thừa dỗ dành Cách Lạc Băng. Tiếp xúc thường xuyên nên cô cũng thân với cô bé.

Vì vậy, khi Mộ Thừa đồng ý ngay với yêu cầu của Tô Nhiễm, thì liền dẫn cô bé đến sân bay. Trọn mấy tiếng đồng hồ, Tô Nhiễm im lặng không nói tiếng nào. An Tiểu Đóa nhờ Cách Lạc Băng nên cũng nắm bắt được chút ít tin tức vụn vặt, móc nối chúng với nhau cuối cùng cô cũng hiểu. Hai buổi tối vừa qua, Tô Nhiễm bị Lê Minh Vũ dẫn đi, bộ dáng cô chật vật như thế này chắc chắn liên quan đến Lê Minh Vũ.

Thực ra, An Tiểu Đóa chẳng muốn họ quyết định vội vàng như vậy.

Tự tiện lánh đến nước khác là một việc làm rất mạo hiểm. Cô không tán thành cách trốn tránh tâm lý này. Hơn nữa, cũng gần đến giờ Quý Hâm Dao đến nhà trẻ đón Cách lạc Bằng, cô ta sẽ biết Mộ Thừa dẫn con cùng một người phụ nữ khác rời đi. Cô ta khó mà tưởng tượng mọi chuyện lại thành như thế này.

Tô Nhiễm xoay đầu nhìn cô, không trả lời câu hỏi của cô, nhẹ nhàng lên tiếng, "Tiểu Đóa, mình xin lỗi. Về chuyện của mình và Mộ Thừa..."

"Tiểu Nhiễm, thực ra cậu không cần giải thích với mình." An Tiểu Đóa cố cười thật tươi, khẽ cất tiếng cất ngang cô, "Hai ngày nay, Mộ Thừa đi khắp mọi nơi tìm cậu, tìm cậu suốt cả ngày lẫn đêm, anh ấy chưa từng chớp mắt. Thậm chí, anh ấy còn thoải thác vài ca phẫu thuật chỉ để tìm cậu. Vì vậy, mình hiểu hết cả rồi. Anh ấy yêu cậu, rất yêu rất yêu cậu."

Tô Nhiễm nhìn thấy đau thương mà An Tiểu Đóa đang cố che giấu trong ánh mắt, lòng cô chua xót vô cùng. Quyết định này của cô rất ích kỷ. Vào lúc cô buột miệng thốt ra, cô đã quên An Tiểu Đóa, cô đã quên An Tiểu Đóa thích Mộ Thừa đến nhường nào. Tô Nhiễm hít sâu, ánh mắt kiên quyết khác thường, "Cậu yên tâm, người phải đi cũng chỉ có một mình mình."

An Tiểu Đóa nghe vậy liền sững sốt, lắc đầu nguầy nguậy, "Không được không được. Nếu cậu nói như vậy, cậu không được phép bỏ đi." Hốc mắt cô đỏ hoe, cầm tay Tô Nhiễm, "Tiểu Nhiễm, dù mình không yêu Mộ Thừa, cậu cũng không được làm như vậy. Mình chỉ muốn cậu hạnh phúc, vui vẻ. Yêu Mộ Thừa là chuyện của bản thân mình, không liên quan đến cậu và Mộ Thừa. Dù sao anh ấy cũng không biết mình yêu anh ấy, Tiểu Nhiễm..."

Tô Nhiễm cũng rơm rớm nước mắt, bỗng ôm chầm An Tiểu Đóa, giọng điệu cô run run, "Tiểu Đóa, cậu hãy nghe mình nói, từ đầu đến

cuối đều là chuyện của mình. Chiều nay, mình chưa suy nghĩ kỹ, nhưng trên đường đến sân bay mình đã nghĩ rất kỹ rồi. Mình không thể ích kỷ như vậy, không thể xem Mộ Thừa là khúc gỗ di động, anh ấy cần phải có cuộc sống riêng của chính bản thân anh ấy. Trên đời này sẽ có một kiểu người, đi vòng mãi vẫn gặp nhau, nhưng ông trời lại định sẵn hai người chỉ có duyên không phận. Đây chính là mình và Mộ Thừa. Tiểu Đóa, Mộ Thừa là người đàn ông tốt, cậu nhất định phải nắm chắc hạnh phúc của bản thân."

An Tiểu Đóa lắc đầu nguầy nguậy, đứng dậy nhìn cô, nước mắt lăn dài trên má, "Tiểu Nhiễm, cậu cần gì phải như vậy chứ? Lệ Minh Vũ dựa vào cái gì mà đối xử với cậu như vậy? Anh ta đã có chị cậu, bây giờ lại tới bức bách cậu? Cậu không cần đi, mình đòi lại công bằng cho cậu."

Tô Nhiễm cười khỏ, "Tiểu Đóa, mình bỏ đi không phải vì sợ anh ta. Có lẽ mình không nên trở về. Có những việc mình chỉ muốn quên đi, cho nên mình bỏ đi chỉ vì không muốn vướng mắc vào cuộc sống của anh ta. Mình không muốn liên quan bất cứ chuyện gì với anh ta lần nữa. Như vậy, đối với mình hay Hòa Vy đều không công bằng."

"Mộ Thừa chắc chắn sẽ không cho cậu đi một mình." An Tiểu Đóa sốt ruột, nhìn sang quầy đăng ký, Mộ Thừa vẫn chưa quay lại.

Tô Nhiễm cũng nhìn theo, lại cúi đầu lấy vé máy bay từ trong giỏ xách, "Tiểu Đóa, thực ra vừa rồi thừa dịp mọi người kiểm tra hành lý, mình đã lấy vé máy bay, là vé một chiều, đến khác nơi với Mộ Thừa."

"Cái gì?" An Tiểu Đóa kinh hoàng.

"Mình sắp phải vào cửa an ninh rồi. Tiểu Đóa, nếu cậu còn coi mình là bạn thân thì trước mắt đừng kể chuyện này với mẹ mình. Còn Mộ Thừa..." Tô Nhiễm đứng dậy, kéo vali, khẽ nói, "Chuyển lời dùm mình

đến anh ấy, cái mình thiếu anh ấy, kiếp sau nhất định mình sẽ trả lại. Tiểu Đóa, cậu bảo trọng."

"Tiểu Nhiễm..." An Tiểu Đóa cản trước mặt cô. "Sao cậu có thể làm như vậy? Cậu tính làm gì vậy hả? Đánh du kích? Mình mặc kệ trong lòng cậu Lệ Minh Vũ như thế nào, chí ít cậu làm vậy là không công bằng với Mộ Thừa, cậu có nghĩ đến cảm nhận của anh ấy không? Cậu biết khi cậu yêu cầu anh ấy dẫn cậu đi, ánh mắt anh ấy dịu dàng biết bao, có lẽ đây là việc mà anh ấy muốn làm."

Tô Nhiễm dừng bước, lẳng lặng nhìn cô, "Bốn năm qua, Mộ Thừa luôn chăm lo cho cuộc sống của mình. Nếu bốn năm trước không có anh ấy, có thể mình đã không còn trên cõi đời này. Là anh ấy, kéo mình dậy từ vực sâu, để mình hiểu ra mình vẫn có thể tiếp tục sống. Nhưng Tiểu Đóa, sẽ có ngày con người phải sống độc lập, mình không thể dựa mãi vào sự quan tâm của anh ấy mà sống. Mình không có cách nào yêu anh ấy, vì mình đã mất hết tư cách để yêu một người. Nếu Mộ Thừa cứ ở mãi bên cạnh mình, anh ấy chỉ có đau khổ vô vàn. Bây giờ mình ra đi là cách báo đáp tốt nhất với anh ấy."

Mắt An Tiểu Đóa đỏ ngầu, lắc đầu liên tục.

"Tiểu Đóa, mình rất may mắn khi được làm bạn với cậu. Cho nên cậu phải hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc." Tô Nhiễm lau nước mắt giúp An Tiểu Đóa, "Mình đi." Nói xong, cô kéo vali đi đến cửa an ninh.

"Tiểu Nhiễm..." An Tiểu Đóa đứng lặng tại chỗ dõi theo bóng lưng cô, khóc to.

Phía sau lại truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, rồi tiếng quát khê vang lên, "Tiểu Nhiễm!"

Tô Nhiễm và An Tiểu Đóa cùng quay đầu lại, thấy vẻ mặt lo lắng, khó hiểu của Mộ Thừa. Anh bước nhanh lên trước, kéo Tô Nhiễm, "Em muốn làm gì? Chúng ta vẫn chưa tới giờ vào cửa an ninh."

Cách Lạc Bằng cũng chạy lại, ngẩng đầu đầy chờ mong nhìn Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm nhìn khuôn mặt lo lắng của Mộ Thừa, khẽ cất tiếng: "Mộ Thừa, em xin lỗi. Thực ra, khi vừa đến sân bay, em đã lên lấy vé trước. Do em kích động, em không thể kéo anh cùng đi với mình."

Mộ Thừa nghe liền sững sờ, "Em nói cái gì vậy? Em phải biết, anh đã muốn dẫn em đi từ lâu. Tiểu Nhiễm..."

Tô Nhiễm không đợi anh nói xong, liền bước gần lại ôm anh, thì thầm lên tiếng: "Mộ Thừa, lần này hãy để em đi một mình, được không anh? Chúng ta mãi mãi là bạn tốt của nhau. Nhờ anh giúp em chăm sóc tốt cho Tiểu Đóa."

"Tiểu Nhiễm..." Mộ Thừa hơi kéo cô ra, nhìn cô, nhấn mạnh từng chữ: "Anh không hiểu em nói gì. Tóm lại, em đến đâu, anh sẽ theo đến đó."

"Chuyến bay này chỉ còn một chỗ cuối cùng. Mộ Thừa, để em đi một mình. Như vậy em mới thấy yên lòng." Tô Nhiễm cười dịu dàng, giấu đi bất lực và cay đắng nơi đáy mắt.

"Mẹ Tô Nhiễm, mẹ đừng bỏ ba và Bằng Nụ ở lại." Cách Lạc Bằng dường như hiểu ý Tô Nhiễm, khóc nức nở ôm chân cô, giọng nói đầy tội nghiệp.

Mọi người chung quanh không kèm được quay lại nhìn, cảnh này rất dễ khiến người ngoài ngờ vực.

"Băng Nụ, con ngoan ngoãn nghe lời." Tô Nhiễm ngồi xổm xuống, vuốt tóc cô bé, ánh mắt đau xót, "Mẹ chỉ đi khuây khỏa. Mẹ sẽ mau về thăm con, được không?"

"Con không chịu. Oa oa..." Cách Lạc Băng khóc to.

"Con ngoan, không khóc." Cô ôm cô bé, lòng cô nhói đau.

Mộ Thừa nhìn cô, rất lâu sau mới mở miệng, "Tiểu Nhiễm, anh đã nói sẽ ở bên cạnh em mãi mãi. Bây giờ em đi cũng không sao. Anh sẽ ngồi chuyến bay khác đến tìm em."

"Mộ Thừa, tội gì anh phải như vậy? Em sẽ không ở đó lâu. Anh đừng phí sức lực của mình cho em nữa. Suốt mấy năm qua, em biết ơn anh nhiều lắm." Tô Nhiễm đứng lên, lưu luyến nhìn Băng Nụ rồi lại nhìn An Tiểu Đóa đang khóc bù lu bù loa, cố gắng xoay người rời đi.

Mộ Thừa ở phía sau, đột nhiên hô to, "Tiểu Nhiễm, dù em đi đến nơi nào, anh đều sẽ tìm được em."

Tô Nhiễm khẽ run, dừng bước nhưng không quay người. Một lát sau, cô bước về cửa an ninh, sau lưng cô truyền đến tiếng khóc nức nở của Băng Nụ.

Khi vali vừa đặt lên băng chuyền an ninh, điện thoại di động chợt đổ chuông. Nhân viên an ninh bên cạnh liền nhắc nhở: "Cô ơi, phiền cô để điện thoại sang bên này kiểm tra."

"Xin lỗi, vui lòng chờ tôi một chút." Tô Nhiễm nhìn tên người gọi, vội vàng xách vali xuống. Nhiều người đang xếp hàng đợi qua cửa an ninh nên cô đành bước sang một bên nghe máy.

"Tiểu Nhiễm, tính sao bây giờ? Có chuyện lớn rồi, việc xúc tiến "Midi" vào thị trường gặp trở ngại. Bây giờ, chị mơ màng, không biết phải làm sao mới tốt nữa." Đầu dây bên kia là Guerlain. Giọng Guerlain nôn nóng thông qua điện thoại truyền đến tai Tô Nhiễm.

"Hả? Guerlain, chị nói gì vậy? Thị trường gặp trở ngại? Chị có ý gì?" Tô Nhiễm cũng ngây ngẩn, kinh ngạc lên tiếng hỏi.

Quyển 4 - Chương 16: Nhìn xa trông rộng

Guerlain rồi bời, nói năng lộn xộn, "Khi 'Midi' vừa ra mắt trên thị trường nhận được phản ứng rất tốt. Tụi chị cũng đẩy nhanh tiến độ sản xuất ngày đêm. Nhưng lúc em đi chưa được bao lâu, 'Midi' bị một mẫu nước hoa chính thống 'Hoặc Tình' từ Paris cạnh tranh. Nước hoa này nhanh chóng chiếm thị phần, lợi nhuận thu lại của nó xấp xỉ với tiền vốn đầu tư đợt đầu của 'Midi'. Nếu cứ tiếp tục như vậy, 'Midi' sẽ thua thiệt."

Tô Nhiễm khó hiểu, "'Hoặc Tình'? Chị nói là nước hoa chính thống của Paris? Không thể nào, trước đó em đã phân tích thị trường nước hoa ở Paris, em không thấy tin tức nào về nước hoa này."

"Trời ơi, Tô Nhiễm, do em không biết thôi, 'Hoặc tình' không có thử nghiệm trên thị trường. Nước hoa này dựa trên thành phần chính của 'Midi', chỉ thay đổi đôi chút ở hương cuối." Guerlain sốt ruột lên tiếng.

Tô Nhiễm ngây người hồi lâu. Thực ra, cô không cần tiếp tục hỏi, vì cô biết rõ mục đích cuộc điện thoại này của Guerlain là cầu cứu. Nếu thật sự có cách giải quyết, Guerlain chắc chắn sẽ không gọi cuộc điện thoại này. Nếu hai loại nước hoa này phát hành trước sau thì có thể kiện nhà điều chế hương ăn cắp mẫu. Nhưng chuyện này không có khả năng, vì hai loại nước hoa này đều đưa ra thị trường cùng thời điểm. Nếu làm vậy, có thể bị phản tác dụng. Hiện tại, cô rất muốn biết nhà điều chế hương này là ai mà lại chinh cô như vậy.

Guerlain đành nói: "Tiểu Nhiễm, rốt cuộc em có mịch lòng ai trong giới không? Chuyện này chị đã báo với Đồng Hựu, hy vọng anh ta có

thể rót thêm tiền. Nhưng anh ta có nói, nhà đầu tư chỉ chú trọng đến hiệu quả và lợi ích của thị trường. Vận hành và xúc tiến như thế nào là chuyện của chúng ta. Nếu không giải quyết dứt khoát chuyện này, họ sẽ thay đổi hạng mục đầu tư, làm sao bây giờ đây em? Tiểu Nhiễm, chị thực sự hết cách rồi, không phải em đang ở trong nước sao? Em xem em có thể tìm anh Lê bàn bạc đôi chút về truyện này được không?"

Tô Nhiễm vừa muốn mở miệng, nhân viên an ninh bên cạnh không đợi được nữa, cất giọng: "Cô ơi, mong cô nhanh chóng rời khỏi cửa an ninh. Cô hãy đi ra ngoài trước, cứ tiếp tục như vậy cô sẽ làm ảnh hưởng thời gian của những người khác."

Tô Nhiễm vội vàng xin lỗi, kéo vali ra khỏi cửa an ninh, lại bất ngờ thấy An Tiểu Đóa và Mộ Thừa đang đứng bên ngoài. Vài người đàn ông mặc đồng phục không biết đang nói gì với Mộ Thừa, sắc mặt An Tiểu Đóa trắng bệch, Cách Lạc Băng thì hoảng sợ, ôm đùi Mộ Thừa. Thấy tình huống này, cô gấp rút nói điện thoại vài câu, rồi bước lại.

"Tiểu Nhiễm?" An Tiểu Đóa và Mộ Thừa thấy cô trở về, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ. Nhưng Tô Nhiễm còn chưa dừng bước hoàn toàn, một người đàn ông trong nhóm liền lạnh nhạt nói: "Anh Mộ Thừa, mời anh đi cùng với chúng tôi."

Tô Nhiễm bước mau lên trước, "Chuyện gì xảy ra?" Đồng thời, cô cũng đánh giá vài người đàn ông trước mắt. Trong lòng cô thất kinh, là người của sở cảnh sát.

Họ không giải thích, chỉ uy nghiêm nhìn Mộ Thừa.

Mộ Thừa cũng không giải thích nhiều lời, chỉ nhìn Tô Nhiễm rồi cười dịu dàng, "Phiền em lo cho Băng Nụ giúp anh. Đừng lo gì cả, chỉ theo lẽ thường hỏi vài câu thôi. Anh sẽ mau chóng tìm em." Nói xong,

cúi đầu nhìn Băng Nụ, "Con phải ngoan ngoãn nghe lời, nhớ chưa?"

Cách Lạc Băng không biết xảy ra chuyện gì, nghe anh nói vậy chỉ gật đầu.

Mộ Thừa đi theo cảnh sát, Tô Nhiễm càng lúc càng lo lắng, quay đầu nhìn An Tiểu Đóa, thấy mắt cô đỏ hoe, vội hỏi: "Tiểu Đóa, xảy ra chuyện gì?"

An Tiểu Đóa tiến lên ôm Tô Nhiễm, cả người cô run rẩy, nước nở nói: "Cảnh sát dẫn Mộ Thừa đi nói rằng họ hoài nghi sự cố mười năm trước trong lúc trị bệnh có liên quan đến Mộ Thừa, muốn dẫn anh ấy về điều tra."

Tô Nhiễm cả kinh, sự cố trị bệnh mười năm trước?

"Sao có thể như vậy chứ?" Cô vô thức lắp bắp.

"Tiểu Nhiễm..." An Tiểu Đóa nhìn cô, thấp thỏm hỏi: "Bốn năm qua không phải cậu sống gần Mộ Thừa sao? Chuyện này cậu có nghe anh ấy kể không? Rốt cuộc là thế nào? Mộ Thừa là bác sĩ ngoại khoa nào có tiếng, làm sao có thể xảy ra chuyện này?"

Tô Nhiễm lắc đầu, cô không biết, thật sự không biết chuyện này, mười năm trước? Cô và anh vẫn chưa quen nhau, khi đó cô bao nhiêu tuổi?

Dưới tình thế cấp bách, trong đầu cô đột nhiên lóe qua một ý nghĩ như sấm chớp nổ vang, khiến cô nhớ tới lời Lệ Minh Vũ đã nói. Anh nói Mộ Thừa từng hại chết một cô bé. Mãi cô run rẩy, lúc đó cô chỉ nghĩ rằng Lệ Minh Vũ nói bậy, nhưng xem tình huống ngày hôm nay, lẽ nào chuyện này thật sự xảy ra?

Rất đáng sợ, làm sao có thể?

"Tiểu Nhiễm, có phải cậu nhớ đến cái gì không?" An Tiểu Đóa thấy vẻ mặt của cô, vội vàng hỏi.

Tô Nhiễm rất lâu sau mới định thần trở lại, nhìn An Tiểu Đóa lắc đầu, chuyện cô không chắc cô không dám kết luận. Mọi thứ đến quá đột nhiên. Đầu tiên là nước hoa "Midi" này sinh vấn đề, sau đó là Mộ Thừa bị cảnh sát dẫn đi. Dường như ông trời đã định trước không cho cô đi.

"Tiểu Nhiễm..." An Tiểu Đóa muốn biết cô đang nghĩ gì, có phải liên quan đến chuyện này không, vẫn chưa nói hết lời, điện thoại trong giỏ xách đột nhiên đổ chuông. Cô mau chóng cầm điện thoại lên nhìn, là một dãy số lạ.

"Alô? Cho hỏi ai vậy ạ?" Cô nghe máy.

Tô Nhiễm dẫn Cách Lạc Băng đi đến một bên ngòi đợi Tiểu Đóa. Ai ngờ vừa cất bước, nghe thấy An Tiểu Đóa ngạc nhiên lên tiếng, "Tiểu Nhiễm, điện thoại tìm cậu."

"Ah?" Tô Nhiễm cũng thất kinh, cầm lấy điện thoại rồi alô một tiếng. Đầu dây bên kia liền truyền đến giọng nói trầm thấp mà lãnh đạm thân quen, "Còn không định về nhà ư?"

Cuộc gọi bất ngờ, giọng nói ngoài ý muốn, mọi thứ bất thành linh xảy ra khiến Tô Nhiễm dừng bước, cả người cô cứng còng. Cô chỉ cảm thấy ánh nắng ấm áp bên ngoài trở nên lạnh giá, tựa như một chậu nước xối thẳng lên đầu cô, loáng cái lạnh đến thấu tim.

An Tiểu Đóa cũng phát giác Tô Nhiễm là lạ, đi lên trước lo âu nhìn

cô, lại nghe Tô Nhiễm lạnh lùng hỏi, "Anh đang ở đâu?" Lòng cô không khỏi kinh động. Trong ấn tượng của cô, Tô Nhiễm chưa bao giờ lạnh lùng với mọi người như vậy, khoảnh khắc này sắc mặt Tô Nhiễm lạnh nhạt đáng sợ. Cô chưa thấy Tô Nhiễm như vậy bao giờ.

Ánh mặt trời chói rọi, ánh lên gương mặt phờ phạc của Tô Nhiễm.

"Ngoài sảnh sân bay." Đầu dây khác trả lời.

Tô Nhiễm cúp máy, giao cho An Tiểu Đóa, nắm chặt vali, kéo thẳng ra ngoài.

"Tiểu Nhiễm, Tiểu Nhiễm..." An Tiểu Đóa vội dẫn Cách Lạc Băng đuổi theo.

Một chiếc xe MPV đậu ngoài sảnh sân bay, nắng chiều buông xuống, ánh sáng nhợt nhạt chiếu lên xe càng làm xe giống vẻ u ám, thâm trầm của chủ nhân.

Đợi Tô Nhiễm đi đến, cửa xe mới mở ra, quần vest hiện ra trước, sau đó là cả người anh bước xuống theo.

Chiều tà rọi sáng khác thường xuống gương mặt trầm tĩnh của Lê Minh Vũ. Anh đứng yên tại chỗ nhìn cô, khóe miệng anh không cười, cũng không nổi giận. Bầu không khí chợt trở nên kỳ lạ.

Tô Nhiễm đứng xa vài mét đối mặt với Lê Minh Vũ, cảnh này nhìn qua có vẻ giống một mẫu tranh châm biếm. Nắng vàng vụn vặt rải sáng lác đác lên tóc cô, như những mảnh thủy tinh nhỏ vụn.

An Tiểu Đóa ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt. Cô bỗng cảm thấy hồi hộp, xem ra Lê Minh Vũ đã biết chuyện Tô Nhiễm định bỏ đi. Trời ạ, vừa rồi khi nghe thấy giọng Lê Minh Vũ trong điện thoại, cô sợ

vô cùng. Ngữ điệu của anh trầm thấp, bình thản, chỉ nói với cô đúng một câu: Tìm Tô Nhiễm, cảm ơn.

Anh làm thế nào lại quả quyết Tô Nhiễm đi cùng cô? Hơn nữa, còn ở ngay cạnh cô?

Ngắm lại, cô bất giác nổi da gà. Một người bình thường bỗng dưng bị dòm ngó đã thấy khó chịu, còn Tô Nhiễm thì sao? Hành tung của Tô Nhiễm bị người đàn ông này kiểm soát gắt gao? Cảm giác này nếu đổi lại là cô, nhất định mỗi ngày cô đều sợ đến sờn tóc gáy, sống không bằng chết. Cuối cùng, cô cũng hiểu được nguyên nhân Tô Nhiễm muốn bỏ đi.

Nhưng rõ ràng, mọi chuyện đã đổ vỡ.

Gió mát thổi hiu hiu qua góc áo của Tô Nhiễm. Một lát sau, cô đi lên trước, cất tiếng, "Mấy người canh sát đó do anh gọi tới?"

Sắc mặt Lê Minh rớt cuộc cũng biến hóa, khóe miệng anh khẽ nhếch, giọng điệu hời hợt, "Con người dù sao cũng phải chịu trách nhiệm về những việc mà mình gây ra, không phải à?"

"Vậy việc anh làm thì sao?" Tô Nhiễm bình tĩnh hỏi vặn lại.

Lê Minh Vũ cười nhẹ, ra vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu, "Tôi nghĩ rằng, ông xã đến đón bà xã về nhà. Chuyện đó bình thường mà phải không?"

"Tôi và anh đã ly hôn." Tô Nhiễm lạnh nhạt nói, "Bốn năm trước, đơn ly hôn anh để trên bàn. Chuyện quan trọng thế này, dù anh quên, tôi cũng quên không được."

"Quên không được thì đừng quên. Điều này chứng minh, trong lòng em vẫn có tôi." Lê Minh Vũ khẽ mỉm cười, giọng nói đầy dịu dàng.

Tô Nhiễm buồn cười nhìn anh. Anh lúc nào cũng như thế này. Trước mặt người ngoài, ở nơi công cộng, anh luôn ra vẻ bản thân mình là người lương thiện, hiền lành, không để một ai trông thấy bộ mặt tàn nhẫn trong con người anh. Cô đột nhiên nhớ tới Nhạc Bất Quần dưới ngòi bút Kim Dung, người cực thiện mới là người cực ác. Hồi lâu sau, cô hít sâu một hơi, "Mấy lời này nếu anh nói bốn năm trước, nhất định tôi sẽ cảm động. Thế nhưng, tổn thương vẫn là tổn thương. Sở dĩ, tôi quên không được chỉ vì muốn nhắc nhở bản thân mình từng giây từng phút, không được làm đổ một lần nào nữa."

"VẬY À?" Anh chỉ cười, hiếm khi anh lại nhấn nại trò chuyện cùng cô. Anh bước lên trước, dịu dàng vén tóc sang thái dương giúp cô, "Không ngờ em vẫn thích giở tính trẻ con. Được rồi, đừng giận nữa, theo anh về nhà thôi."

An Tiểu Đóa nghe rõ lời nói này vô cùng. Cô không khỏi mê mẩn, đi lên, khẽ hỏi: "Hai người..." Hai người này nhìn thế nào cũng không giống đã ly hôn. Nhất là Lê Minh Vũ, cô chưa tiếp xúc với người đàn ông này bao giờ. Những thứ cô biết về Lê Minh Vũ đều thông qua Tô Nhiễm và tin tức trên tivi. Ngày hôm nay, được nhìn gần người thật quả là khác xa so với tưởng tượng của cô.

Cô luôn cho rằng đàn ông có chức tước nhất định phải gian xảo. Nhưng nhìn Lê Minh Vũ, nụ cười trên gương mặt anh chân thật phát ra từ tận đáy lòng, ánh mắt anh dịu dàng nhìn Tô Nhiễm, tiêu biểu cho tình yêu dạt dào dành cho vợ, vậy rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cảnh này đập vào mắt cô, trái lại khiến cô cảm thấy rằng Tô Nhiễm đang cáu kỉnh?

Chuyện bốn năm trước vốn cô chẳng hiểu gì. Hai người vì sao ly hôn, Tô Nhiễm vì sao lại chết tâm với Lê Minh Vũ, cô cũng không biết. Tô Nhiễm không nhắc tới, cô cũng không dám hỏi. Bây giờ trông

thấy cảnh này, càng khiến cô mê muội.

Nhưng nếu Lê Minh Vũ thật lòng yêu Tô Nhiễm, tại sao lại tổn thương Tô Nhiễm sâu đậm?

Lê Minh Vũ thấy An Tiểu Đóa đến gần, đáy mắt anh lộ vẻ dịu dàng, "Tiểu Đóa, em là bạn thân nhất của Tiểu Nhiễm. Sau này, em phải khuyên bảo cô ấy nhiều, đừng để cô ấy tự tiện bỏ nhà đi. Hành động này chỉ có trẻ con mới làm. Vừa rồi anh không dọa em sợ chứ? Điện thoại của Tiểu Nhiễm bỏ quên ở chỗ anh, anh tìm không được nên đành gọi điện thoại cho em."

An Tiểu Đóa ngây ngốc nhìn Lê Minh Vũ, nụ cười trên môi anh gần như gây cho cô choáng váng, vội vàng xua tay, "A, không, không dọa. Bộ trưởng Lê đừng khách sáo ạ."

"Em là bạn thân của Tiểu Nhiễm, cứ gọi Minh Vũ giống Tiểu Nhiễm được rồi. Em đừng gọi bộ trưởng xa lạ như vậy." Anh cười bình thản, giọng nói trầm ấm.

Hà...

"A, dạ, dạ được." An Tiểu Đóa gật đầu liên tục.

Tô Nhiễm nhìn vẻ mặt giả nhân giả nghĩa của Lê Minh Vũ, rồi nhìn bộ dáng vừa thân thiện vừa lo sợ của An Tiểu Đóa, lòng cô chua xót. An Tiểu Đóa giống hệt cô bốn năm trước, quá mức đơn thuần mà không thấy lòng người hiểm ác đáng sợ. Bốn năm trước, cô cũng tưởng Lê Minh Vũ như vậy. Nhưng sống chung mới biết, người đàn ông này lòng dạ thâm sâu, đến khi nhận ra, cô cũng chỉ còn một nửa sinh mệnh.

Lê Minh Vũ im lặng, lướt mắt qua Tô Nhiễm, cầm vali trong tay cô,

sau đó đi lên trước, nhẹ giọng: "Đi thôi em."

Tô Nhiễm buồn bực. Cô có một loại ảo giác chính là, anh sai rành rành, nhưng toàn bộ thế giới đều sẽ nghĩ rằng cô không biết quý trọng, và cũng chỉ một mình cô mới biết nỗi khổ này.

"Nếu tôi không về, Mộ Thừa sẽ gặp nguy hiểm, phải không?" Cô nhướng mắt nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng.

An Tiểu Đóa nghe rõ, mở to mắt khiếp sợ. Việc Mộ Thừa bị cảnh sát dẫn đi, có liên quan thế nào đến Lệ Minh Vũ?

Lệ Minh Vũ thương yêu vỗ nhẹ đầu cô, "Cô bé ngốc, em nói gì vậy? Anh cũng vừa biết chuyện Mộ Thừa bị cảnh sát dẫn đi. Em yên tâm, anh sẽ thăm dò thử xem chuyện gì xảy ra. Em muốn nắm tin tức thì phải về nhà mới được."

Những lời này sẽ khiến người ngoài cảm động, nhưng lại làm Tô Nhiễm rét run. Cô hiểu ngụ ý của anh, chột bặt cười, nhìn anh: "Guerlain cũng gặp chuyện bất ngờ, anh biết không?"

Cô chẳng qua chỉ muốn tránh xa cuộc sống của anh, nhưng loáng cái anh lại kéo hai người thân thiết với cô vào cuộc, dùng hai người này ngang nhiên uy hiếp cô, rồi còn ra vẻ cẩn thận trước mặt người ngoài. Anh quả là cao tay, cô - Tô Nhiễm dù có tu hành một nghìn năm cũng không đuổi kịp mưu mẹo của anh?

"Guerlain gặp rắc rối?" Lệ Minh Vũ nhú mày, ngẫm nghĩ rồi nói, "Em yên tâm, anh sẽ phái Đồng Hựu tìm hiểu chuyện của cô ấy."

Tô Nhiễm nhìn anh, nhìn thần sắc anh nghi hoặc. Anh rõ là giỏi đóng kịch, thực sự khiến cô phải nhìn anh bằng cặp mắt khác xưa. Mọi thứ đều do anh giở trò, mà còn ra vẻ vô tội. Nếu không phải biết anh tồi

tệ cỡ nào, nhất định về mặt của anh sẽ gạt được cô.

An Tiểu Đóa nghe xong, vội nói với Lê Minh Vũ: "Xin anh giúp đỡ Mộ Thừa, cảnh sát nói là sự cố trị bệnh gì đó, nhưng chắc chắn không phải Mộ Thừa cố ý, có lẽ chuyện này không liên quan đến anh ấy."

"Tiểu Đóa, em thích bác sĩ Mộ, phải không?" Lê Minh Vũ nhìn cô, khẽ hỏi.

Gò má An Tiểu Đóa đỏ bừng, nhưng vẫn dứng càm gạt đầu.

"Yên tâm, Mộ Thừa sẽ không sao. Cảnh sát chỉ hỏi theo lệ thường thôi. Nói không chừng chuyện này chỉ là hiểu lầm." Anh cười nói bình thản.

An Tiểu Đóa phẩn khởi.

Chỉ cần Tô Nhiễm có thể nghe hiểu ra ngụ ý của anh. Anh khẳng định Mộ Thừa sẽ không gặp việc gì. Điều này nhấn nhủ với cô, Mộ Thừa có chuyện hay không đều do anh định đoạt. Tô Nhiễm cắn mạnh môi, nhìn vào mắt anh, coi thường cất giọng, "Tôi về với anh."

"Ừ." Lê Minh Vũ cười tươi, đi tới trước cửa xe, rồi chủ động mở cửa bên ghế phụ cho cô.

Tô Nhiễm quay đầu nhìn An Tiểu Đóa, "Tiểu Đóa, nhờ cậu chăm sóc Băng Nụ. Mộ Thừa nhất định không sao, cậu yên tâm."

An Tiểu Đóa gạt đầu, kéo Tô Nhiễm lại hỏi nhỏ, "Tiểu Nhiễm, cậu và anh tacó chuyện gì vậy? Anh ta rõ ràng rất yêu cậu đó, bốn năm trước không phải cậu cũng yêu anh ta cô cùng ư? Vì sao lại ly hôn? Chuyện hôm nay thật tình làm mình lờ mờ hết rồi. Vết thâm tím trên người cậu..."

"Tiểu Đóa, chuyện của mình, cậu đừng lo lắng quá. Mình cam đoan một dịp nào đó mình sẽ kể hết đầu đuôi mọi chuyện với cậu, được không?" Tô Nhiễm chịu đựng chua xót trong lòng, khẽ nói.

An Tiểu Đóa lo lắng gật đầu.

"Băng Nụ." Tô Nhiễm ngồi xổm xuống, xót xa xoa đầu cô bé, cất giọng hiền hậu: "Phải ngoan ngoãn nghe lời dì An, biết không con? Hai ngày nữa, mẹ sẽ đến thăm con."

"Dạ, mẹ Tô Nhiễm, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời." Cách Lạc Băng khụt khịt, ôm chầm Tô Nhiễm.

Cách đó không xa, Lệ Minh Vũ luôn đứng chờ trước cửa xe, vô cùng nhẫn nại nhìn cảnh này.

Hồi lâu sau, Tô Nhiễm đứng dậy, hít sâu rồi đi về hướng Lệ Minh Vũ, mỗi một bước đi, lòng cô lại trĩu nặng thêm một chút. Cô lên xe, trong nháy mắt xe đóng cửa, lòng cô hoàn toàn tụt dốc.

— — — Hoa lệ phân cách tuyến — — — — —

Hộp báo về tuần lễ thời trang.

Hòa Vy tiếp nhận phỏng vấn, vừa đến sảnh nơi diễn ra hộp báo, một tràng cười của phụ nữ truyền đến, "Tôi thấy cô quen mắt sao ấy. Hóa ra là 'nữ quý' giới thời trang."

Nữ quý giới thời trang là cách người trong nghề dành cho cô. Trong cái nghề đầy gai góc hỗn độn này, mỗi một bước quảng bá sản phẩm, cô đều có yêu cầu cao với từng nhãn hiệu. Vì vậy, rất nhiều hãng quảng cáo sợ Hòa Vy, bởi vì cô thường xuyên bắt bẻ và khó

tính. Nhưng điều khiến mọi người bái phục Hòa Vy chính là những thứ sau khi được cô đánh giá bắt bẻ đều giống như mục nát hóa thành thần kỳ. Giới thời trang chính là như vậy, mỗi nhãn hiệu thời trang sang trọng đều do người có địa vị nhất nắm giữ. Họ mặc quần áo gì, dùng mỹ phẩm nào trang điểm, mang giày gì, đeo túi gì, xuất hiện ở trường hợp nào, mọi thứ đều quyết định xu hướng thời trang thịnh hành trong năm.

Trong mắt nhiều người khác, họ chính là thời trang.

Hòa Vy chính là một người trong số đó, vì cô khắt khe trong công việc nên bị gán cho danh hiệu này.

Cô xoay người, nhìn người đến rồi cười nhạt, "Tôi tưởng là ai, hóa ra là gái bao cao cấp hai giới chính trị và thương nghiệp. Gái bao cao cấp như cô cũng thích tham dự sự kiện thế này cơ đấy." Nói xong, Hòa Vy chìa tay ra với cô ta, biếng nhác mở miệng, "Cô Hạ, đã lâu không gặp."

Người đến chính là Hạ Đồng, thiên kim của bộ trưởng Hạ. Vài năm nay, cô ta luôn quấy rầy Lệ Minh Vũ, trong mắt Hòa Vy, cô ta chỉ đáng ghét như một con gián bỏ đi, nhưng dù sao ở nơi công cộng, cái mà phụ nữ giỏi nhất chính là "gặp dịp thì chơi."

Hạ Đồng cũng bắt tay Hòa Vy, "Tôi cũng muốn dính chút mùi thời trang cho biết. Đối thủ của tôi là cô Hòa Vy, vậy sao tôi có thể coi thường được? Cái này gọi là gì ta? À, hình như có một câu 'biết người biết ta, trăm trận trăm thắng' thì phải? Tôi thất lễ quá, không biết mấy lời này tôi nói đúng không nữa."

Hòa Vy cong môi cười, "Xem ra cô Hạ cũng rất am hiểu văn hóa cổ đại Trung Hoa, không phải hình như mà những lời này đúng là nói như vậy. Chẳng qua cô Hạ áp dụng sai đối tượng thôi. À, tôi quên nói

với cô nữa, Minh Vũ, anh ấy thích văn hóa cổ đại Trung Hoa lắm. Tôi cũng rất thích. Nếu cô thật sự xem tôi thành đối thủ, vậy tôi muốn khuyên cô nên nghiên cứu kỹ một chút về phương diện này. Dù sao, Minh Vũ cũng không thích phụ nữ tư duy quá đơn giản."

Sắc mặt Hạ Đồng hơi đổi, lòng cô ta đương nhiên cáu giận. Bốn năm trước, cô ta bị Tô Nhiễm dạy dỗ, không ngờ bốn năm sau lại nếm thêm một lần như vậy bởi Hòa Vy. Hai chị em nhà họ Hòa quả là khó đối phó.

Thấy Hòa Vy xoay người muốn đi, cô ta đổi chiêu, sau lưng Hòa Vy lên tiếng, "Cô không biết em gái Tô Nhiễm của cô về nước rồi ư? Hình như trong lòng Lê Minh Vũ vẫn còn em gái cô đó."

Hòa Vy cau chặt mày, tim cô đập mạnh, rồi quay đầu nhìn khuôn mặt đắc ý của Hạ Đồng, cười lạnh, "Lòng tốt của cô Hạ tràn đầy ra rồi? Cô có thời gian thì nên chăm chút nhiều hơn về cách ăn mặc của bản thân. Nơi này là chỗ họp báo của giới thời trang, người ra người vào đều có tiếng tăm trong giới. Cô ăn mặc như gái bao cao cấp xuất hiện ở chỗ này, sẽ thành trò cười trong mắt chúng tôi. Nhưng đừng lo, nếu cô Hạ muốn tút lại bản thân, lúc nào cũng có thể tìm tôi. Con người tôi không có nhiều ưu điểm, nhưng chỉ giỏi mỗi chuyện hóa mục nát thành thần kỳ." Hòa Vy khinh thường liếc cô ta rồi rời khỏi.

"Cô..." Hạ Đồng giận đến xanh mặt, cảm tức nói: "Đắc ý cái gì? Để tôi xem cô còn đắc ý được bao lâu, cháy đến nơi mà còn tỏ vẻ điềm tĩnh. Tôi khinh." Nói xong, cô ta giận giữ hướng về phía cửa khác.

Suốt đường đi, Tô Nhiễm không nói chuyện, cô luôn xoay đầu nhìn ngoài cửa xe, còn Lê Minh Vũ cũng chỉ im lặng lái xe. Bầu không khí trong xe thoáng chút ngột ngạt. Một lúc lâu sau, Lê Minh Vũ quẹo cua, giọng anh trầm thấp thoáng châm chọc cất lên, "Xem ra tôi đã đánh giá thấp thể lực của em. Sao vậy, vội vã muốn bỏ trốn với

tình nhân của em?"

Tô Nhiễm không nhìn Lê Minh Vũ, cũng lười giải thích với anh, thản nhiên lên tiếng: "Cuối cùng, anh cũng lộ bộ mặt thật. Phải thôi, bây giờ chỉ có tôi và anh, anh đâu cần phải giả nhân giả nghĩa."

Quyển 4 - Chương 17: Điều khoản chí mạng trong hợp đồng

Đường xá phía trước hơi đông, Lệ Minh Vũ thoáng chạy xe chậm lại, nghe cô nói, ánh mắt anh ẩn sâu thêm khó đoán, "Đúng vậy, cho nên tốt nhất em phải ngoan ngoãn nghe lời tôi, bởi vì tôi không biết mình sẽ còn làm ra chuyện gì".

Tô Nhiễm quay đầu, "Guerlain và Mộ Thừa, họ có cuộc sống riêng của bản thân, không phải quân cờ để anh dùng uy hiếp tôi. Lệ Minh Vũ, anh buồn chán vừa thôi."

"Sao, em cũng biết tôi đang uy hiếp em à? Vậy em còn không ngoan ngoãn ở nhà? Từ nhỏ thầy cô đã dạy chúng ta, phải ngoan ngoãn nghe lời thì mới được thương, không phải ư?" Giọng Lệ Minh Vũ lạnh lùng, khác hoàn toàn với dáng vẻ ở sân bay ban nãy.

Cô rất muốn ghi lại lời nói và bộ dáng này của anh, công bố cho mọi người xem, để những người luôn nghĩ Lệ Minh Vũ hiền lành, nhẫn hậu nhìn rõ mặt mũi của anh, cô nghiêng rằng, "Anh đừng gây khó dễ cho Mộ Thừa và Guerlain." Lệ Minh Vũ cười, không trả lời.

Tim cô đau nhói, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Trông thấy đường phố càng lúc càng quen thuộc, cô càng lúc càng nghệt thờ.

Đường phố loáng cái đã kẹt kín xe.

Lưu lượng giao thông trong nước có phần kém hơn nước ngoài,

đông người, nhiều xe, đường xá sửa chữa khắp nơi, xe cộ càng lúc càng đông đúc.

Tô Nhiễm thấy trong xe ngột ngạt, ấn nút hạ cửa sổ. Nắng chiều đã tàn, mặt trăng lại lên, màn đêm sắp sửa buông xuống- Cô không biết tối nay khi trở về sẽ như thế nào, chỉ cần vừa nghĩ đến thôi qua, toàn thân cô liền run rẩy.

Ven đường, có người vừa hát vừa đàn guitar. Đó là một cô gái rất trẻ, người đi đường nếu nghe êm tai sẽ ném tiền lẻ cho cô gái. Cô gái dường như không quan tâm người qua đường cho bao nhiêu tiền, cô gái chỉ tập trung hát, trước mặt bày ra vài chiếc đĩa CD, có lẽ là đĩa ghi âm lại các ca khúc do chính cô gái hát.

Bài hát của cô gái có chút gì đó dừng dừng, có chút gì đó đau buồn. Cô gái chăm chăm nhắm mắt, chìm đắm vào giọng hát và tiếng đàn guitar.

Hạnh phúc trước mặt người ngoài.

Nhưng sau lưng họ chỉ còn lại cô độc?

Những người yêu nhau, yêu đến chết lặng.

Đã từng chứng kiến biết bao kết thúc tốt đẹp?

Đã từng khổ sở nhưng vẫn ước ao?

Về sau hát thêm gì, Tô Nhiễm không nghe rõ. Cô chỉ cảm thấy ca từ tựa như tơ nhện quấn quanh đến khi cô nghẹt thở mới thôi. Cô muốn khóc, muốn lao ra khỏi xe, tránh xa người đàn ông đang ngồi cạnh cô. Thế nhưng, trái tim của cô cũng bắt đắc dĩ như lời bài hát này. Kỳ thực, từ trước đến nay, cô luôn hiểu rõ một đạo lý. Đời người rất

ngắn ngủi, bất kể thuận buồm xuôi gió hay cánh ngọ trái ngang, đều là ký ức quý báu nhất, là của cải vô giá suốt đời người khi hồi tưởng lại. Vì lẽ đó, cô sẽ không oán hận điều gì. Cô chỉ muốn sống nghiêm túc từng ngày, sẽ không vì ai mà quyết định làm bản thân hối hận, cũng sẽ không vì ai mà hành động làm bản thân tiếc nuối. Nhưng bây giờ cô mới nhận ra, con người muốn sống thanh thản thật sự khó vô cùng. Cô có thể tàn nhẫn một chút, ích kỷ thêm một chút, cứ như vậy, cô sẽ vui vẻ ư? Chắc chắn là không.

Dù sao thì cũng không vui vẻ, vậy tại sao cô lại không cố gắng cho những người thân bên cạnh cô được vui vẻ?

Có lẽ thấy cô nhìn cô gái đang hát ven đường không chớp mắt, Lê Minh Vũ cũng lắng nghe thử, ánh mắt anh đầy ý vị nhìn lướt qua xe cô đang kẹt kín phía trước, rồi bước xuống xe.

Cửa xe đóng lại, Tô Nhiễm mới định thần, nhưng giật mình khi trông thấy Lê Minh Vũ đi về phía ven đường.

Cô gái ngừng hát, không biết anh nói gì, chỉ thấy cô sái chỉ tay xuống những chiếc đĩa CD bày ra trước mặt, anh liền móc bóp tiền, cầm một chiếc rồi băng qua từng chiếc xe bước về phía bên này. Tô Nhiễm hốt hoảng, thần sắc anh trầm tĩnh khiến cô không biết anh đang muốn làm gì.

Anh nhanh chóng trở lại mở hộp đĩa CD, bỏ vào đầu thu rồi ấn nút phát nhạc. Tô Nhiễm liền nghe thấy bài hát mà cô gái kia vừa hát lúc nãy, cô giật mình nhìn anh, không rõ anh làm sao lại hiểu suy nghĩ của cô.

Xe chậm chậm lăn bánh, trong tiếng hát thản nhiên, sắc mặt anh cũng thản nhiên, "Em có thể nghĩ đến anh ta, nhưng dù sao cũng đừng để tôi nhìn ra."

Tô Nhiễm buồn phiền, im lặng nhìn anh hồi lâu.

Đến biệt thự Bán Sơn, Lê Minh Vũ kéo cô đi thẳng ra ngoài. sắc mặt anh thấp thoáng khó coi, anh hối hận rồi, anh không nên mềm lòng mua đĩa hát gì đó cho cô. Suốt đường về, vẻ mặt cô đều ngập tràn bi thương. Chết tiệt, lẽ nào lòng cô chỉ biết nhớ thương Mộ Thừa?

Anh lôi cô vào phòng khách, một tiếng "păng" vang lên, cửa phòng liền đóng lại. Vẻ mặt ôn hòa ở nơi công cộng của anh đã không còn, thay vào đó là thần sắc tối tăm, đầy đáng sợ mà cô thường thấy. Anh bóp mạnh vai cô, làm cô đau đến cau chặt mày.

"Em đang nghĩ cái gì, hmm? Đừng tưởng tôi không biết suốt đường về em nhớ đến ai. Tô Nhiễm, em cho rằng tôi sẽ để em xa chạy cao bay? Em nằm mơ. Tôi cảnh cáo em, đây là lần đầu mà cũng là lần cuối. Lần sau, để tôi phải tới sân bay bắt em về, hậu quả sẽ không đơn giản như vậy." Lê Minh Vũ giận dữ lên tiếng.

Tô Nhiễm nhìn anh chằm chằm, thấy phần nộ trong mắt anh càng lúc càng đậm đặc hơn, cô chỉ cảm thấy nực cười. Tô Nhiễm bình thản đáp lời, "Ngoại trừ có thể kiểm soát thể xác tôi ra, thì anh có tư cách gì yêu cầu tôi một lòng một dạ chung thủy với anh?"

Những lời này buông ra, phần nộ nơi Lê Minh Vũ chợt vụt tắt, đáy mắt anh chuyển thành châm chọc, "Em thật sự cho rằng đơn ly hôn bốn năm trước có hiệu lực?"

"Cái gì?" Tô Nhiễm cả kinh, "Anh có ý gì?"

Lê Minh Vũ tới gần cô, gần từng chữ "Lẽ nào em không biết, ly hôn và kết hôn đều chung một nguyên tắc, ít nhất phải có hai người chứng kiến mới có hiệu lực."

Tô Nhiễm cảm thấy ngọt ngào, "Thật là buồn cười. Trên tờ đơn đó đã ký tên rồi, dù không ký tên, thì tôi và anh cũng đã sống riêng đủ hai năm, đáp ứng đầy đủ điều kiện ly hôn."

Lệ Minh Vũ cười lạnh, không giải thích rõ ràng điều gì, chỉ lấy một phần văn kiện từ trong cặp sách, ném tới trước mặt Tô Nhiễm, đôi mắt anh lại trầm tĩnh, hết như đang tuyên án cho vận mệnh của cô, từ tốn cất tiếng: "Lúc trước là do bản thân em không xem rõ mà thôi. Mở to mắt ra nhìn kỹ cho tôi, còn chín ngày nữa mới hết nghĩa vụ làm vợ của em!"

Văn kiện rớt xuống thảm trải sàn, Tô Nhiễm bàng hoàng. Một lúc sau, cô khom người nhặt lên, tay cô run run lật từng trang. Văn kiện này cô đã thấy bốn năm trước, suốt cả đời cô vĩnh viễn cũng không quên được mỗi chữ mỗi câu trong đây. Vì mỗi một điều khoản đều là si nhục với cuộc hôn nhân đã qua đó của cô, làm sao có thể xem sót?

"Lúc trước vì bảo đảm quyền lợi cho em nên ba em đã bổ sung điều khoản phụ. Mặt trên có viết giới hạn thời gian. Thực ra thì dựa theo quy định về thời gian mà ba em để thêm vào đúng lễ Giáng sinh bốn năm trước, hợp đồng vẫn còn chín ngày. Nói cách khác, chúng ta đã làm trái nội dung định trước, đã ly hôn sớm chín ngày. Nhưng may mắn chỉ có một mình em ký tên, nếu không ngay cả tôi cũng coi là làm trái với điều ước." Lệ Minh Vũ dựa người vào sofa, vô cùng bình tĩnh giải thích.

Tô Nhiễm kinh hoàng, lúc này mới nhìn đến điều khoản phụ mà anh nhắc đến. Nó là một nhóm chữ nhỏ nằm góc dưới trang cuối cùng của văn kiện. Lúc trước, cô chỉ biết xem đến phần kết, ngoài đau khổ cô chẳng kịp xem thêm điều khoản bổ sung. Không, tại sao có thể như vậy?

"Cái này giống như hợp đồng thương mại, chưa đạt đến kỳ hạn hợp đồng hoặc chưa hoàn thành nghĩa vụ cần phải thực hiện, dù thời gian có lâu hơn thì nó vẫn còn hiệu lực. Tô Nhiễm, bây giờ em vẫn là vợ của tôi. Dù chỉ chín ngày, em cũng phải thực hiện hết nghĩa vụ của một người vợ. Khó chấp nhận cũng phải chấp nhận. Tôi là chồng của em, cần hay không cần em là do tôi quyết định. Em chưa ly hôn thì đã sống tùy tiện cùng người đàn ông khác, em cho rằng tôi sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra?" Ánh mắt và giọng điệu của Lê Minh Vũ vô cùng lạnh lùng.

Tô Nhiễm không còn hơi sức nghe anh đang nói gì, cô chỉ nhìn trân trân vào văn kiện trong tay. Cô khó tin nhìn những hàng chữ trên đó hết lần này đến lần khác, nhất là điều khoản phụ. Lê Minh Vũ nói xong, hồi lâu sau cô mới ngẩng đầu, giơ văn kiện lên, lạnh lùng nhìn anh: "Cái này không phải phần văn kiện mà chúng ta đã ký bốn năm trước."

Cô nhớ rất rõ, bốn năm trước khi cô ký tên, anh cũng ký tên. Nhưng trên văn kiện này lại không có chữ ký của anh. Cái này không đúng.

Lê Minh Vũ dường như biết trước cô sẽ nói như vậy, anh bắt chéo chân, nhếch mày rồi bình thản cất tiếng, "Ký kết hợp đồng mà, đương nhiên phải có bản chính và bản phụ rồi. Tô Nhiễm, chẳng lẽ ngay cả điều căn bản này, em cũng không biết ư?"

"Anh..." Tô Nhiễm bỗng dưng hiểu rõ mọi thứ. Bốn năm trước, cái mà họ ký tên vốn chỉ là bản chính hoặc bản phụ của một phần hợp đồng. Tất cả là do cô, do cô đau lòng, nên đã quên đạo lý hợp đồng thì không thể chỉ có một bản. Chắc chắn bản được ký tên đó đã bị anh hủy bỏ. Phần hợp đồng này thỉnh thoảng xuất hiện chữ ký của cô, nhưng chỉ thiếu duy nhất chữ ký của Lê Minh Vũ. Rõ ràng đây là mưu mô của anh. Tô Nhiễm nhìn người đàn ông trước mắt mình như nhìn người đứng xa lạ, à không, đối với cô, Lê Minh Vũ chưa bao giờ

thân quen. Cô cảm hận nhìn anh. "Văn kiện này do anh ngụy tạo. Tôi có thể coi như vô hiệu."

"Ngụy tạo?" Lê Minh Vũ như nghe được chuyện hài buồn cười nhất trên đời, khóe miệng nhếch lên, nhưng đáy mắt trước sau đều lạnh lùng, "Ai có thể chứng minh? Chỉ dựa vào một câu nói của em ư?"

Tô Nhiễm bối rối. Đúng vậy, ai có thể chứng minh cái này do anh ngụy tạo? Ba cô và Lê Minh Vũ đều là nhân vật có máu mặt. Chắc chắn bốn năm trước khi ký kết hợp đồng hôn nhân để gìn giữ danh tiếng, nên chỉ có hai người họ mới biết. Loại chuyện thế này vốn chẳng thể tìm tới luật sư công chúng. Vì vậy, dựa vào thái độ kiêu ngạo của Lê Minh Vũ cũng không khó đoán, không ai có thể nắm bắt được sơ hở của anh.

"Cuộc hôn nhân bốn năm trước đối với anh là một điều sỉ nhục, không phải anh đã nghĩ đến chuyện giải thoát từ lâu rồi ư? Vì sao bốn năm sau anh lại thay đổi? Lê Minh Vũ, rốt cuộc anh muốn cái gì? Một cuộc hôn nhân anh không cần vào bốn năm trước, vì sao anh lại phải tìm vào bốn năm sau?" Cô không hiểu, thật sự không hiểu.

Lê Minh Vũ nhìn cô hơn vài phút, ngay khi Tô Nhiễm cho rằng anh sẽ cho cô một đáp án chính xác, anh lại vô cùng trầm tĩnh lên tiếng, "Ký kết hợp đồng chính là mong muốn con người tuân thủ theo nó. Tôi chỉ biết rằng quan hệ vợ chồng của chúng ta vẫn còn chín ngày mới hết hạn. Chín ngày này, em phải làm tốt vai trò bà Lê, làm hết trách nhiệm của một người vợ."

"Đã như vậy, vì sao bốn năm sau anh mới nhớ tới những chuyện này? Lê Minh Vũ, rốt cuộc anh đang tính toán cái gì?" Tô Nhiễm lạnh lùng hỏi.

Ánh mắt anh càng lúc càng sa sầm. Lê Minh Vũ đứng dậy, đi về phía

cô, vóc người anh cao lớn hầu như có thể ôm trọn cô. Bàn tay anh đỡ lấy ót cô, rồi bất ngờ siết chặt, buộc cô phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt mắt anh...

"Nếu em biết thân biết phận một chút, không chừng tôi đã buông tha em. Nhưng Tô Nhiễm, em thật sự không biết trời cao đất rộng là gì. Nếu số phận hết lần này đến lần khác cứ an bài cho em xuất hiện trước mắt tôi, vậy tại sao tôi còn phải phụ lòng ông trời, hmm?" Giọng điệu anh mềm mỏng, trầm thấp lạ thường, như thầm kín đưa tình, nhưng lại như uy hiếp và gây áp lực.

Lời nói của anh càng khiến cô thêm khó hiểu.

"Buông tôi ra." Tô Nhiễm vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy, anh lại càng siết chặt hơn. Cuối cùng, cô đành ngừng lại, oán giận nhìn anh chăm chú, "Lệ Minh Vũ, tôi sẽ không đồng ý kỳ hạn chín ngày nực cười này của anh. Tôi chỉ biết, lúc trước tôi và anh đã ký tên ly hôn. Tôi mặc kệ điều khoản phụ gì đó, tôi và anh đã là hai người xa lạ, là hai người không liên quan gì nhau. Nếu anh muốn cầm hợp đồng uy hiếp tôi, tốt thôi, chúng ta cứ kéo nhau ầm ĩ ra tòa. Tôi lại đang muốn nhìn người mất hết danh dự là anh hay tôi. Đối với tôi, hợp đồng này vốn chẳng có bất cứ tác dụng nào.

Ba tôi đã mất, dù anh cầm hợp đồng này làm nhà họ Hòa xấu hổ như thế nào cũng không liên quan đến tôi."

Lệ Minh Vũ nhìn cô rất lâu rồi buông tay, miệng anh chậm rãi nhếch lên một đường cong khó đoán. Trong mắt anh, Tô Nhiễm ngay lúc này chỉ giống một con mèo nhỏ đang vươn móng vuốt, bộ dáng cô đáng yêu pha trộn với hung hãn, đôi mắt cô xinh đẹp long lanh nước lộ rõ cảnh giác và chống cự, cô không biết hình dáng lúc này của mình rất dễ khơi dậy nhiệt huyết đàn ông.

"Vậy ư? Thế bây giờ chúng ta thảo luận về Mộ Thừa và Guerlain thì sao?" Anh lại ngồi xuống sofa, hết sức lười biếng gác chân, nhìn Tô Nhiễm, hết như lời cô nói đã nằm trong định liệu của anh.

Tô Nhiễm cau chặt mày, hô hấp gấp gáp.

"Tạm thời không nhắc đến vấn đề Guerlain không được rót thêm vốn thì sẽ chết vật như thế nào, sẽ thiếu xưởng sản xuất bao nhiêu tiền. Chỉ nói mỗi Mộ Thừa thôi. Thực ra, anh ta cũng rất oan uổng, đều là chuyện của mười năm trước rồi, cảnh sát cũng chẳng tìm được chứng cứ gì mà lại bất ngờ dẫn anh ta đến sở cảnh sát. Chuyện này một khi loan truyền ra ngoài, đồng nghiệp cùng làm chung bệnh viện với anh ta chắc chắn sẽ bận rộn, em nói thử xem giới truyền thông có bỏ qua đề tài sốt dẻo như vậy không?" Anh dựa người vào sofa, lạnh nhạt cất giọng. Tô Nhiễm nghe rõ ràng lời anh nói.

Kỳ thực, nhìn thấy anh ở sân bay, cô đã biết chuyện này dính dáng đến anh. Khi anh đến trước mặt cô, trầm tĩnh kêu cô theo anh về nhà, cô chỉ biết anh đang uy hiếp cô, lấy người và việc uy hiếp cô. Một bên là người bạn nam thân thiết suốt bốn năm qua của cô, một bên là chị em kết nghĩa mang lại hơi ấm cho cô nơi đất khách quê người. Nếu muốn cô không quan tâm đến họ, làm sao cô có thể sống thanh thản?

Vì lẽ đó, mãi lâu sau cô cười nhạt, "Chắc hẳn nếu tôi không đồng ý điều kiện của anh, thì người thân tiếp theo bên cạnh tôi cũng mắc phải tai ương? Người anh nhắm tiếp theo là ai?"

"Tô Nhiễm, em nghĩ sai một chuyện rồi. Mấy lời này tôi từng nói trước đây với em. Tôi chẳng hứng thú với người thân bên cạnh em, từ đầu đến cuối tôi chỉ nhắm vào một mình em mà thôi. Đương nhiên, muốn một người ngoan ngoan nghe lời, thì việc hy sinh những người xung quanh là điều không thể tránh khỏi. Nhưng hy sinh ít hay

hiều thì còn phụ thuộc vào việc em có chịu phối hợp hay không". Ngón cái Lệ Minh Vũ khẽ vuốt cằm, thờ ơ nói rồi bồi thêm một câu, "Ah, phải rồi, Tiểu Đóa cũng rất dễ thương. Tôi biết, Tiểu Đóa là bạn thân nhất của em, phải không?"

"Anh không được phép làm hại Tiểu Đóa." Tô Nhiễm nóng nảy. Ngoại trừ ba mẹ, An Tiểu Đóa là người quan trọng nhất với cô. Nếu vì cô mà An Tiểu Đóa bị thương tổn, ngay cả cái chết cô cũng nghĩ đến.

Lệ Minh Vũ quả nhiên tàn nhẫn có đủ. Cô biết rõ chiêu này của anh quá thâm độc, quá độc ác, khiến cô mất hết năng lực phản kháng. Con người này một khi đã muốn gây phiền phức cho Tiểu Đóa, chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách hãm hại?

Văn kiện rớt xuống thảm trải sàn, Tô Nhiễm bàng hoàng. Một lúc sau, cô khom người nhặt lên, tay cô run run lật từng trang. Văn kiện này cô đã thấy bốn năm trước, suốt cả đời cô vĩnh viễn cũng không quên được mỗi chữ mỗi câu trong đây. Vì mỗi một điều khoản đều là sỉ nhục với cuộc hôn nhân đã qua đó của cô, làm sao có thể xem sót?

"Lúc trước vì bảo đảm quyền lợi cho em nên ba em đã bổ sung điều khoản phụ. Mặt trên có viết giới hạn thời gian. Thực ra thì dựa theo quy định về thời gian mà ba em để thêm vào đúng lễ Giáng sinh bốn năm trước, hợp đồng vẫn còn chín ngày. Nói cách khác, chúng ta đã làm trái nội dung định trước, đã ly hôn sớm chín ngày. Nhưng may mắn chỉ có một mình em ký tên, nếu không ngay cả tôi cũng coi là làm trái với điều ước." Lệ Minh Vũ dựa người vào sofa, vô cùng bình tĩnh giải thích.

Tô Nhiễm kinh hoàng, lúc này mới nhìn đến điều khoản phụ mà anh nhắc đến. Nó là một nhóm chữ nhỏ nằm góc dưới trang cuối cùng của văn kiện. Lúc trước, cô chỉ biết xem đến phần kết, ngoài đau khổ

cô chẳng kịp xem thêm điều khoản bổ sung. Không, tại sao có thể như vậy?

"Cái này giống như hợp đồng thương mại, chưa đạt đến kỳ hạn hợp đồng hoặc chưa hoàn thành nghĩa vụ cần phải thực hiện, dù thời gian có lâu hơn thì nó vẫn còn hiệu lực. Tô Nhiễm, bây giờ em vẫn là vợ của tôi. Dù chỉ chín ngày, em cũng phải thực hiện hết nghĩa vụ của một người vợ. Khó chấp nhận cũng phải chấp nhận. Tôi là chồng của em, cần hay không cần em là do tôi quyết định. Em chưa ly hôn thì đã sống tùy tiện cùng người đàn ông khác, em cho rằng tôi sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra?" Ánh mắt và giọng điệu của Lê Minh Vũ vô cùng lạnh lùng.

Tô Nhiễm không còn hơi sức nghe anh đang nói gì, cô chỉ nhìn trân trân vào văn kiện trong tay. Cô khó tin nhìn những hàng chữ trên đó hết lần này đến lần khác, nhất là điều khoản phụ. Lê Minh Vũ nói xong, hồi lâu sau cô mới ngẩng đầu, giơ văn kiện lên, lạnh lùng nhìn anh: "Cái này không phải phần văn kiện mà chúng ta đã ký bốn năm trước."

Cô nhớ rất rõ, bốn năm trước khi cô ký tên, anh cũng ký tên. Nhưng trên văn kiện này lại không có chữ ký của anh. Cái này không đúng.

Lê Minh Vũ dường như biết trước cô sẽ nói như vậy, anh bắt chéo chân, nhếch mày rồi bình thản cất tiếng, "Ký kết hợp đồng mà, đương nhiên phải có bản chính và bản phụ rồi. Tô Nhiễm, chẳng lẽ ngay cả điều căn bản này, em cũng không biết ư?"

"Anh..." Tô Nhiễm bỗng dưng hiểu rõ mọi thứ. Bốn năm trước, cái mà họ ký tên vốn chỉ là bản chính hoặc bản phụ của một phần hợp đồng. Tất cả là do cô, do cô đau lòng, nên đã quên đạo lý hợp đồng thì không thể chỉ có một bản. Chắc hẳn bản được ký tên đó đã bị anh hủy bỏ. Phần hợp đồng này thỉnh thoảng xuất hiện chữ ký của cô,

nhưng chỉ thiếu duy nhất chữ ký của Lê Minh Vũ. Rõ ràng đây là mưu mô của anh. Tô Nhiễm nhìn người đàn ông trước mắt mình như nhìn người dưng xa lạ, à không, đối với cô, Lê Minh Vũ chưa bao giờ thân quen. Cô căm hận nhìn anh. "Văn kiện này do anh ngụy tạo. Tôi có thể coi như vô hiệu."

"Ngụy tạo?" Lê Minh Vũ như nghe được chuyện hài buồn cười nhất trên đời, khòe miệng nhếch lên, nhưng đáy mắt trước sau đều lạnh lùng, "Ai có thể chứng minh? Chỉ dựa vào một câu nói của em ư?"

Tô Nhiễm bối rối. Đúng vậy, ai có thể chứng minh cái này do anh ngụy tạo? Ba cô và Lê Minh Vũ đều là nhân vật có máu mặt. Chắc chắn bốn năm trước khi ký kết hợp đồng hôn nhân để gìn giữ danh tiếng, nên chỉ có hai người họ mới biết. Loại chuyện thế này vốn chẳng thể tìm tới luật sư công chúng. Vì vậy, dựa vào thái độ kiêu ngạo của Lê Minh Vũ cũng không khó đoán, không ai có thể nắm bắt được sơ hở của anh.

"Cuộc hôn nhân bốn năm trước đối với anh là một điều sỉ nhục, không phải anh đã nghĩ đến chuyện giải thoát từ lâu rồi ư? Vì sao bốn năm sau anh lại thay đổi? Lê Minh Vũ, rốt cuộc anh muốn cái gì? Một cuộc hôn nhân anh không cần vào bốn năm trước, vì sao anh lại phải tìm vào bốn năm sau?" Cô không hiểu, thật sự không hiểu.

Lê Minh Vũ nhìn cô hơn vài phút, ngay khi Tô Nhiễm cho rằng anh sẽ cho cô một đáp án chính xác, anh lại vô cùng trầm tĩnh lên tiếng, "Ký kết hợp đồng chính là mong muốn con người tuân thủ theo nó. Tôi chỉ biết rằng quan hệ vợ chồng của chúng ta vẫn còn chín ngày mới hết hạn. Chín ngày này, em phải làm tốt vai trò bà Lê, làm hết trách nhiệm của một người vợ."

"Đã như vậy, vì sao bốn năm sau anh mới nhớ tới những chuyện này? Lê Minh Vũ, rốt cuộc anh đang tính toán cái gì?" Tô Nhiễm lạnh

lòng hỏi.

Ánh mắt anh càng lúc càng sa sầm. Lê Minh Vũ đứng dậy, đi về phía cô, vóc người anh cao lớn hầu như có thể ôm trọn cô. Bàn tay anh đỡ lấy ót cô, rồi bất ngờ siết chặt, buộc cô phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh...

"Nếu em biết thân biết phận một chút, không chừng tôi đã buông tha em. Nhưng Tô Nhiễm, em thật sự không biết trời cao đất rộng là gì. Nếu số phận hết lần này đến lần khác cứ an bài cho em xuất hiện trước mắt tôi, vậy tại sao tôi còn phải phụ lòng ông trời, hmm?" Giọng điệu anh mềm mỏng, trầm thấp lạ thường, như thầm kín đưa tình, nhưng lại như uy hiếp và gây áp lực.

Lời nói của anh càng khiến cô thêm khó hiểu.

"Buông tôi ra." Tô Nhiễm vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy, anh lại càng siết chặt hơn. Cuối cùng, cô đành ngừng lại, oán giận nhìn anh chăm chú, "'Lê Minh Vũ, tôi sẽ không đồng ý kỳ hạn chín ngày nực cười này của anh. Tôi chỉ biết, lúc trước tôi và anh đã ký tên ly hôn. Tôi mặc kệ điều khoản phụ gì đó, tôi và anh đã là hai người xa lạ, là hai người không liên quan gì nhau. Nếu anh muốn cầm hợp đồng uy hiếp tôi, tốt thôi, chúng ta cứ kéo nhau ầm ĩ ra tòa. Tôi lại đang muốn nhìn người mất hết danh dự là anh hay tôi. Đối với tôi, hợp đồng này vốn chẳng có bất cứ tác dụng nào.

Ba tôi đã mất, dù anh cầm hợp đồng này làm nhà họ Hòa xấu hổ như thế nào cũng không liên quan đến tôi."

Lê Minh Vũ nhìn cô rất lâu rồi buông tay, miệng anh chậm chậm nhếch lên một đường cong khó đoán. Trong mắt anh, Tô Nhiễm ngay lúc này chỉ giống một con mèo nhỏ đang vươn móng vuốt, bộ dáng cô đáng yêu pha trộn với hung hãn, đôi mắt cô xinh đẹp long lanh

nước lộ rõ cảnh giác và chống cự, cô không biết hình dáng lúc này của mình rất dễ khơi dậy nhiệt huyết đàn ông.

"Vậy ư? Thế bây giờ chúng ta thảo luận về Mộ Thừa và Guerlain thì sao?" Anh lại ngồi xuống sofa, hết sức lười biếng gác chân, nhìn Tô Nhiễm, hết như lời cô nói đã nằm trong định liệu của anh.

Tô Nhiễm cau chặt mày, hô hấp gấp gáp.

"Tạm thời không nhắc đến vấn đề Guerlain không được rót thêm vốn thì sẽ chết vật như thế nào, sẽ thiếu xưởng sản xuất bao nhiêu tiền. Chỉ nói mỗi Mộ Thừa thôi. Thực ra, anh ta cũng rất oan uổng, đều là chuyện của mười năm trước rồi, cảnh sát cũng chẳng tìm được chứng cứ gì mà lại bắt ngờ dẫn anh ta đến sở cảnh sát. Chuyện này một khi loan truyền ra ngoài, đồng nghiệp cùng làm chung bệnh viện với anh ta chắc chắn sẽ bận rộn, em nói thử xem giới truyền thông có bỏ qua đề tài sốt dẻo như vậy không?" Anh dựa người vào sofa, lạnh nhạt cất giọng. Tô Nhiễm nghe rõ ràng lời anh nói.

Kỳ thực, nhìn thấy anh ở sân bay, cô đã biết chuyện này dính dáng đến anh. Khi anh đến trước mặt cô, trầm tĩnh kêu cô theo anh về nhà, cô chỉ biết anh đang uy hiếp cô, lấy người và việc uy hiếp cô. Một bên là người bạn nam thân thiết suốt bốn năm qua của cô, một bên là chị em kết nghĩa mang lại hơi ấm cho cô nơi đất khách quê người. Nếu muốn cô không quan tâm đến họ, làm sao cô có thể sống thanh thản?

Vì lẽ đó, mãi lâu sau cô cười nhạt, "Chắc hẳn nếu tôi không đồng ý điều kiện của anh, thì người thân tiếp theo bên cạnh tôi cũng mắc phải tai ương? Người anh nhắm tiếp theo là ai?"

"Tô Nhiễm, em nghĩ sai một chuyện rồi. Mấy lời này tôi từng nói trước đây với em. Tôi chẳng hứng thú với người thân bên cạnh em,

từ đầu đến cuối tôi chỉ nhằm vào một mình em mà thôi. Đương nhiên, muốn một người ngoan ngoan nghe lời, thì việc hy sinh những người xung quanh là điều không thể tránh khỏi. Nhưng hy sinh ít hay nhiều thì còn phụ thuộc vào việc em có chịu phối hợp hay không". Ngón cái Lệ Minh Vũ khẽ vuốt cằm, thờ ơ nói rồi bồi thêm một câu, "Ah, phải rồi, Tiểu Đóa cũng rất dễ thương. Tôi biết, Tiểu Đóa là bạn thân nhất của em, phải không?"

"Anh không được phép làm hại Tiểu Đóa." Tô Nhiễm nóng nảy. Ngoại trừ ba mẹ, An Tiểu Đóa là người quan trọng nhất với cô. Nếu vì cô mà An Tiểu Đóa bị thương tổn, ngay cả cái chết cô cũng nghĩ đến.

Lệ Minh Vũ quả nhiên tàn nhẫn có đủ. Cô biết rõ chiêu này của anh quá thâm độc, quá độc ác, khiến cô mất hết năng lực phản kháng. Con người này một khi đã muốn gây phiền phức cho Tiểu Đóa, chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách hãm hại?

Quyển 4 - Chương 18: Đánh mất tôn nghiêm

Lệ Minh Vũ khẽ cười, "Tôi có nói Là sẽ Làm hại An Tiểu Đóa à? Tôi chỉ đang quan tâm đến tình hình bạn bè của em thôi. Tôi cũng Là một người bình thường, đào đây ra bản lĩnh mà ép em ở lại cạnh tôi? Như vậy đi, nếu em thật sự thấy phản cảm với cuộc sông hôn nhân chín ngày, tôi đưa ra một sáng kiến được không? Em nghe thử xem, rồi tự mình quyết định. Nhưng tốt nhất em nên chọn lựa một đáp án, bằng không..." Nụ cười của anh càng thêm xán lạn, cố ý nhàn nhá giọng nói như đang ngầm uy hiếp.

Nụ cười của anh dọa cô rợn người, cô càng cảm thấy anh rất giả dối.

Muôn bản thân cô lựa chọn? Nhưng mọi thứ đều do anh sắp đặt, vậy cô có thể chọn lựa cái gì?

Lệ Minh Vũ không quan tâm cô nghe có lọt tai hay không, anh chỉ trầm tĩnh cất tiếng: "Chín ngày này, em phải ở cạnh tôi. Đương nhiên, tôi rất hoan nghênh nếu em lấy tư cách là bà Lệ. Nhưng nếu em bất mãn, vậy em cứ xem bản thân mình thuộc về tôi trong chín ngày."

"Tình nhân?" Tô Nhiễm cảm thấy nực cười, giọng nói cô chế giễu, "Anh với tôi mà có "tình" ư?"

Lệ Minh Vũ cười cười, chỉnh lại dáng ngồi, " Tôi nghĩ em hiểu sai ý tôi rồi"

Anh hơi nhướng người về trước, hai tay gác lên đùi, bàn tay cài vào

nhau, "Tình nhân, nói trắng ra thì đúng là vậy, cũng giống như Mộ Thừa là tình nhân của em. Chỉ có điều nói theo thói quen của tôi có vẻ hay hơn. Thực tế thì mấy ngày này em cứ sống cùng tôi với thân phận như thế."

Tô Nhiễm không ngờ anh sẽ trả lời như vậy, hai chữ "Tình nhân" này tựa như bản ủi nóng hực tàn nhẫn in dấu Lên lòng cô. Tô Nhiễm bất kể thế nào cũng không ngờ Lê Minh Vũ sẽ dùng thân phận như vậy định nghĩa về cô. Quả Là người đàn ông xấu xa!

"Thế nhưng..." Lê Minh Vũ không dành cho cô cơ hội phản bác, nụ cười trên môi anh dần biến mất, đáy mắt đầy lạnh lùng, nhân mạnh: "Dù em chọn lựa thân phận nào, em cũng phải nhớ kỹ, bắt đầu từ tối qua, em đã thuộc về tôi. Đừng để tôi thấy em mập mờ với bất cứ người đàn ông nào, cũng đừng để tôi biết em còn dính dáng bất chính với người đàn ông khác. Em Là người phụ nữ thông minh, đừng bao giờ để bản thân mình làm ra chuyện hối hận."

Tim Tô Nhiễm nặng trĩu, ánh mắt ngượng lạnh nhìn anh, "Mộ Thừa sẽ không sao?"

"Vậy phải xem em." Lê Minh Vũ siết mạnh tay, nghe cô nói vậy sắc mặt anh càng thêm u ám, miệng mím chặt, ngữ điệu Lạnh Lùng Lộ rõ ý đồ.

Tô Nhiễm chợt cười, một nụ cười bất lực và chua xót, hốc mắt cô khô khốc, nước mắt cô sớm đã chảy ngược vào trong. Nỗi đau này có là gì, ngay cả tôn nghiêm cũng đánh mất, như vậy mới đáng sợ phải không?"

"Dù là bà Lệ, tôi cũng chỉ là công cụ của anh. Lê Minh Vũ, tôi biết rõ anh muốn làm gì. Được, tôi đồng ý với anh, nhưng tôi muôn Mộ Thừa và Guerlain bình an vô sự."

"Nhớ kỹ, bây giờ em không có tư cách bàn điều kiện với tôi." Lệ Minh Vũ nghe cô liên tục nhắc tới Mộ Thừa, anh càng thêm cáu giận, lãnh đạm buông Lôi.

Tô Nhiễm nắm tay, phần nộ trộn mắt nhìn anh.

"Muôn họ bình an vô sự, tốt thôi, tôi cũng muôn nhìn em có tài cán gì mà hy sinh vì hai người này, nhất Là Mộ Thừa của em." Giọng anh nặng nề"

Tô Nhiễm trông thấy nguy hiểm nơi mắt anh, cô biết mình đã bí đường, hít sâu, Lạnh nhạt nói: "Bây giờ, mọi quyền chủ động không phải đều nằm trong tay anh ư? Chính ngày này, anh có thể sỉ nhục tôi, nhưng mong anh vì bản thân mình mà tích chút đức, Mộ Thừa dù sao vẫn là cậu của anh. Còn nữa, anh nhớ kỹ, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho hành vi ngày hôm nay của anh. Tôi khinh bỉ anh, coi thường anh..."

"Em chán sống rồi phải không?" Lệ Minh Vũ bình thản cất tiếng, giọng điệu anh trầm xuống, như một điềm báo "gió thổi mưa giông trước cơn bão" nguy hiểm.

Tô Nhiễm Lạnh lẽo đôi mắt với anh. "Qua đây." Lệ Minh Vũ ra Lệnh.

Cô bất động.

"Chút xíu thành ý cũng không có, xem ra hai người này chẳng có địa vị gì trong lòng em." Lệ Minh Vũ liền cầm điện thoại, ấn vào một dãy SỐ, đầu dây bên kia nhanh chóng nghe máy.

"Cảnh sát Hứa, tôi Là Lệ Minh Vũ, tôi vừa nghĩ ra đôi điều về chuyện của Mộ Thừa." Anh từ tốn nói chuyện điện thoại, nhưng vẫn nhìn Tô

Nhiễm chăm chú, "Đột nhiên tôi nghĩ đến một sự việc..."

"Đừng mà." Tô Nhiễm vô cùng sửng sốt, vội tiên lên trước, lắc đầu.

"À, xin Lỗi, do tôi nhớ nhầm. Cảnh sát Hứa, thật ngại quá." Lệ Minh Vũ cong môi cười thỏa mãn, trò chuyện vài câu rồi cúp máy.

Tô Nhiễm khẽ thở dài, loáng cái tay anh giờ lên xoa nhẹ đầu cô, ra vẻ như đang nuông chiều, trầm giọng nói: "Chiu tới gần tôi rồi? Em ngoan ngoãn nghe lời, không phải tốt hơn sao?"

Cô ngẩng đầu, giận đến run người. "Chỉ tiếc, mọi việc em làm đều vì người đàn ông khác." Mắt Lệ Minh Vũ tối sầm, tay anh siết chặt cô. Bộ dạng Tô Nhiễm Lúc này càng khiến anh nổi cáu, "Thực sự coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai. Em nói thử xem, hôm nay em bỏ trốn cùng anh ta, món nợ này tôi nên tính như thế nào, hmm?"

Cô biết một khi đã Lọt vào tay anh, chắc chắn không có chuyện gì tốt lành. Tô Nhiễm nhú mày, cắn mạnh môi, nhìn anh trân trân.

Gương mặt tuấn tú của Lệ Minh Vũ chậm chậm tới gần cô, hết như cuối cùng cũng tóm được con thỏ chạy thoát từ lâu, "Không nghe lời, tôi chỉ có thể dạy dỗ để em nhớ rõ, chuyện gì có thể làm, còn chuyện gì không thể làm."

Quyển 4 - Chương 19: Nỗi đau từng trải

Ánh trăng chiếu sáng qua rèm cửa, khẽ hôn khuôn mặt phụ nữ nhợt nhạt trên giường, cô nhắm nghiền mắt, hàng mi dài run nhẹ theo từng nhịp hô hấp. Đợi đến khi anh thỏa mãn, cô cũng đã thiếp đi với vàng trán vã đầy mồ hôi.

Bàn tay anh nhanh chóng lau khô, rồi vén những sợi tóc bết trên trán cô sang bên.

Một hồi hoan lạc qua đi, Tô Nhiễm

chỉ như con tôm cuộn người trong lòng anh, còn Lê Minh Vũ lại mất hết buồn ngủ, tựa nửa người vào đầu giường, cúi nhìn người phụ nữ đang ngủ say trong lòng mình.

Anh cho rằng bản thân sẽ dễ dàng chìm vào giấc ngủ, ít ra sẽ không giống bốn năm qua, thường xuyên mất ngủ đến sáng. Nhìn Tô Nhiễm gối đầu trên tay mình, Lê Minh có cảm giác như quay lại bốn năm trước.

Hết thảy mọi thứ ở đây đều không thay đổi. Anh mượn người đến quét dọn nhà cửa theo giờ nhưng không cho phép dịch chuyển mọi đồ vật trong nhà. Hoàn cảnh nơi đây vẫn mãi như cũ, nhưng lòng người giờ đây đã đổi thay.

Vui sướng bốn năm sau cùng cô, dường như lấp đầy cõi lòng trống rỗng suốt bốn năm qua của anh. Mùi hương của cô, hơi thở của cô, độ ấm của cô mang lại hạnh phúc ấm áp cho trái tim rỗng tuếch đã

hóa thành giá lạnh về âm đạm từ lâu của anh. Nhưng vì sao, ngay khoảnh khắc này anh vẫn như vậy?

Anh khẽ vuốt trán cô, cô ngủ rất ngoan, vẫn hiền lành, thuần khiết đầm đìa giống cô của bốn năm trước. Đêm đó vào bốn năm trước, anh cũng từng ngắm nhìn cô như thế này trong màn đêm tĩnh lặng, cô cũng ỷ lại nép mình vào lòng anh, tìm nơi dễ chịu nhất đi vào giấc ngủ. Ánh mắt tối thẳm của Lê Minh Vũ lộ rõ vẻ dịu dàng chưa bao giờ có, người ngoài cũng chưa bao giờ gặp qua. Anh chưa từng nghĩ bản thân vẫn còn cơ hội có cô, cũng chưa từng cảm giác được bản thân vẫn sẽ có cô thế này, chỉ cần cúi đầu, vòng chặt khuỷu tay, cô liền thuộc về một mình anh, chỉ đơn giản như vậy.

Từ khi quyết định để bản thân đi con đường tối tăm nhiều lọc lừa, Lê Minh Vũ chưa bao giờ chăm chú nhìn một người phụ nữ, nhất là sau khi đã ngủ say, cùng phụ nữ ngủ cùng giường cùng gối đến sáng, cũng chỉ có mỗi Tô Nhiễm.

Ánh sáng leo lắt hắt lên trán Tô Nhiễm, mồ hôi đã được anh lau khô sạch sẽ. Cứ lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, Lê Minh Vũ không nén nổi tình cảm liền cúi đầu hôn trán, mũi, miệng cô.

Người đàn ông đó cũng hôn em như vậy sao?

Trái tim Lê Minh Vũ bỗng đau nhói, anh nhìn cô, cảm thụ hơi thở đều đặn của cô.

Thời gian bốn năm đủ để thay đổi một con người.

Vì vậy, tính cách cô thay đổi chỉ vì người đàn ông đó.

Vì vậy, đôi mắt cô trở nên đầm

nhiên như không cũng chỉ vì người đàn ông đó.

Vì vậy, cô bình thản đối mặt với anh, tỏ vẻ coi thường anh, cũng chỉ vì người đàn ông đó.

Đồng hồ trên vách tường từng nhịp trôi qua, mỗi nhịp vang lên, tim anh lại đau nhức một lần, tay Lê Minh Vũ vuốt ve gò má ấm áp của cô, người đàn ông đó, suốt bốn năm nay cũng nhìn ngấm lúm đồng tiền của em sao?

Bởi rằng, Lê Minh Vũ biết nụ cười của Tô Nhiễm xinh đẹp rung động lòng người biết bao. Trên đời này, phụ nữ đẹp hơn Tô Nhiễm, nơi nào cũng có, nhưng không có nụ cười của người phụ nữ nào có khả năng làm trái tim anh chìm đắm trong tích tắc.

Tâm tư của anh chợt dừng lại một điểm nào đó, một buổi chiều rực nắng nào đó.

Có lẽ chỉ ông trời mới biết bí mật ẩn sâu dưới đáy lòng anh. Bí mật đó là chuyện anh đã gặp Tô Nhiễm lần đầu từ lâu rất lâu trước đây, lâu

đến nỗi anh đã quên cụ thể năm nào, chỉ nhớ đó là một buổi chiều ấm áp ánh nắng.

Có lẽ là lúc anh vừa dẫn chân vào đường làm quan, vừa trở thành nghị sĩ. Đoạn thời gian đó, xã giao thường ngày khiến anh khổ không nói nên lời, áp lực quanh năm cộng thêm nỗi vất vả của một người có chức quyền khiến anh chỉ muốn bỏ cuộc. Bản chất con người anh quá mức bộc trực đã định sẵn không cách nào hòa hợp với những người trong giới chính trị. Song chính là buổi chiều đó, khi ý kiến của anh bị cấp trên bác bỏ lần nữa, anh tức giận chạy xe ra ngoài, cũng vừa vặn vườn tre bên đường tan học. Nhiều bạn nhỏ được ba mẹ

dẫn qua đường, trong đó có một bạn nhỏ té ngã khóc nức nở, một cô gái vội vã chạy tới ôm lấy, nhẹ nhàng đỡ dành. Nụ cười của cô gái cũng ấm áp và tràn đầy hy vọng như ánh nắng ngày hôm đó.

Anh và cô gái này chỉ cách nhau một lớp kính, cô ở rất gần anh, gần đến nỗi anh có thể thấy rõ nụ cười của cô tươi mát tự nhiên, hòa nhã điềm tĩnh thật sự phát ra từ nội tâm, gần đến nỗi anh có thể thấy rõ hàng mi của cô phe phẩy dưới ánh nắng, tựa như bướm bướm xinh đẹp uyển chuyển nháy múa trên bầu trời.

Lệ Minh Vũ nhìn đến ngất ngây, mãi khi cô gái rời đi, đèn xanh đã bật sáng từ lâu, anh vẫn không nhớ chạy xe. Tiếng còi xe thúc giục vọng đến từ đằng sau, anh mới thức tỉnh.

Kể từ ngày đó, chỉ cần có thời gian anh sẽ đến con đường đó, đến vườn trẻ đó, ngắm nhìn cô từ xa. Cô cười tạm biệt các bạn nhỏ, còn anh ngồi trong xe dõi theo nụ cười tỏa nắng của cô.

Có lẽ cũng bắt đầu từ đó, anh dần dần lại cá tính bốc đồng, thẳng thắn trong công việc, thân là dân chính khách, vốn phải mài giũa bản thân thành khối ngọc ôn hòa, khắp mọi nơi trên tất cả các phương diện đều phải kín đáo. Anh từ từ hòa hợp hơn vào giới chính trị. Anh thay đổi hoàn toàn, gặp chuyện trở nên bình tĩnh rồi dần dần không ai không biết tác phong xử sự của anh linh hoạt khôn ngoan, tính cách trầm tĩnh, nhưng nụ cười của cô gái đó đã sớm in sâu vào lòng anh.

Ai nói con người không thể thay đổi, không thể thay đổi là vì không muốn thay đổi.

Về sau, anh biết cô là Tô Nhiễm, làm bán thời gian ở vườn trẻ, con gái của Tô Ánh Vân.

Hóa ra thế giới thật sự rất nhỏ bé, ông trời rất thích trêu chọc con người. Anh thích ngắm nhìn cô cười, nhưng không cách nào tiếp nhận thân phận của cô. Vì sao cô lại là con gái của Tô Ánh Vân? Lại là cô ba nhà họ Hòa?

Vì lẽ đó suốt một quãng thời gian vô cùng dài, anh ép buộc bản thân không được đến con đường đó, không được hoài niệm nụ cười chôn sâu dưới đáy lòng đó. Anh đã đoạn tuyệt với ánh nắng bên ngoài, hà cớ gì phải để bản thân lâm vào hoàn cảnh khó xử lần nữa.

Nhưng...

Dù thế nào anh cũng không ngờ tới anh sẽ còn cơ hội gặp lại cô lần nữa.

Khi đó đã là hai năm sau...

Lần đó sau khi anh vừa họp xong, đang thảo luận công việc cùng vài quan chức, anh lơ đãng trông thấy một cái bóng nhỏ nhắn xinh xắn, cái bóng này anh quen đến không thể quen hơn. Đó chính là Tô Nhiễm, cô chủ động tìm anh, nhờ anh ký tên một phần văn kiện.

Ký tên xong, Tô Nhiễm vui mừng vô cùng, liên tục nói cảm ơn anh.

Lệ Minh Vũ lại được thấy nụ cười ấm áp thật tâm của cô lần nữa, giống hệt nụ cười mà anh từng ngắm vào hai năm trước. Đôi mắt với nụ cười như vậy của cô, anh cố sức kìm nén nỗi lòng rối bời, ra vẻ bình thản tiễn cô ra ngoài. Cô xoay người, rồi hết sức e dè hỏi anh, "Nghị sĩ Lệ, ngài vừa giúp tôi một chuyện rất lớn, tôi có thể mời ngài dùng cơm được không ạ?"

Anh buộc phải thừa nhận giọng nói của cô cũng rất dễ nghe, êm ái dịu dàng hệt như hạt mưa nhỏ đọng vào lòng anh.

Đến tận ngày hôm nay, anh vẫn nhớ rõ tâm tình của mình vào khoảnh khắc đó. Anh mâu thuẫn, phức tạp, anh biết cô là con gái Tô Ánh Vân, anh biết mình nên đồng ý với lời mời của cô, như vậy anh có thể thuận thể đạt được mục đích của chính mình, giống như vì thù hận trong lòng mà anh làm nên việc Hòa Vy không ngừng đeo bám anh. Nhưng...

Anh còn nhớ khi đó, anh đã thản nhiên nói... Chỉ là việc nhỏ, cô Tô không cần khách sáo như vậy.

Có ông trời làm chứng, anh muốn,

Hai lần, anh đều muốn có nụ cười của cô, nhưng cả hai lần, anh đều kiên quyết bắt buộc bản thân buông tha cô.

Mãi đến khi...

Hòa Tân Bằng đột nhiên đến tìm anh, ngỏ ý làm mai cho anh và Tô Nhiễm, hơn nữa còn muốn hỗ trợ tài chính giúp anh tranh cử bộ trưởng. Hòa Tân Bằng sẵn lòng phụ trợ, nhưng cũng gây áp lực cho anh.

Tranh cử bộ trưởng cần hỗ trợ từ đằng sau của tập đoàn tài chính, nếu anh không nhận tình cảm này, vậy anh sẽ lỡ mất chức bộ trưởng.

Cái tên Hòa Tân Bằng này hết sức quen thuộc, anh nắm rõ mỗi một lời nói mỗi một biểu tình của ông ta. So với Hòa Tân Bằng anh thấy trên ti vi, Hòa Tân Bằng ngoài đời còn đối trá hơn cả tưởng tượng của anh.

Đáng thẹn thay, ông ta lại quả quyết không nhận ra anh là ai, ông ta

chỉ biết anh là một quan chức sắp tranh cử bộ trưởng. Chuyện từng xảy ra năm đó, ông ta đều để một mình Tô Ánh Vân ra mặt giải quyết mọi phiền phức.

Anh cố nén thôi thúc muốn đâm một nhát vào Hòa Tân Bằng, thản nhiên ngồi nghe ông ta giải thích mọi điều kiện. Hòa Tân Bằng quả không hổ danh cáo già, có thể dùng con gái của chính mình làm quyền lợi trao đổi. Ngoài mặt ra vẻ vì hạnh phúc của Tô Nhiễm nhưng thực tế chỉ muốn trải đường cho nhà họ Hòa trong tương lai.

Một người ba có thể dùng hạnh

phúc của con gái mình kì kèo với chính khách, loại người có suy nghĩ thế này rất đáng sợ. Khi đó, ông ta vừa tỏ vẻ muốn hỗ trợ anh vừa cân nhắc chọn lựa thêm một người khác. Đúng lúc đó, Lê Minh Vũ đang cần cơ hội lật đổ Hòa Tấn Bằng, khiến ông ta trở tay không kịp, vả lại thay vì để Tô Nhiễm gả cho người đàn ông khác, chi bằng anh cưới Tô Nhiễm.

Rốt cuộc anh chủ động tới nhà hỏi cưới cô, sau đó anh liền quang minh chính đại trở thành con rể nhà họ Hòa.

Hòa Tấn Bằng có thể nào cũng không ngờ tới, ông ta cả đời khôn ngoan mà hồ đồ trong chốc lát, kế hoạch do chính ông ta dày công sắp đặt lại thành phương tiện giúp anh thực hiện mưu tính. Bắt đầu từ ngày đó, anh biết bản thân mình không còn cơ hội, không còn tư cách có được nụ cười của Tô Nhiễm. Ngay cả ba cô cũng có thể bán đứng cô, vậy anh còn có gì để nương tay với nhà họ Hòa?

Anh sẽ khiến cả nhà họ Hòa, một người cũng không được sống yên ổn.

Thế nhưng...

Khi Tô Nhiễm mặc áo cưới đứng trước mặt anh, toàn bộ mọi thứ từ nụ cười tự nhiên của cô, ánh mắt cô hạnh phúc nhìn anh, cô tình nguyện lấy anh, mơ ước mãnh liệt được sống cùng anh về sau. Tất cả tốt đẹp đều bao phủ thù hận ẩn dưới đáy lòng anh.

Tôi tắm trong lòng và tốt đẹp va chạm, vướng mắc vào nhau. Trước khi cưới Tô Nhiễm, anh đã quyết định không để cô sống thoải mái, nhưng từ đầu đến cuối anh đều

không dám bước chân lên phòng tân hôn, anh sợ bản thân mình phụ bạc cô.

Vì vậy anh uống rượu, vì vậy anh bận rộn tranh cử, rồi thù hận trong lòng lại thôi thúc anh dùng người phụ nữ khác kích thích cô, nhưng trước sau Tô Nhiễm đều diu dằng, hết ngày này đến ngày khác chờ anh về nhà, bất kể anh về trễ hơn một giờ, về nhà luôn có một ngọn đèn sáng đợi anh.

Tình cảm lấn áp lý trí, anh cũng không còn cách nào kiềm chế bản thân, anh đè cô xuống dưới thân, nhưng lại cẩn thận từng ly từng tí giữ gìn tôn nghiêm cuối cùng cho cô; bởi vì anh biết, sẽ có một ngày, anh phải buông cô ra.

Hòa Tân Bằng nhảy lầu, anh biết chuyện này rốt cuộc đã đến đoạn kết. Cái nên kết thúc vẫn phải kết thúc.

Lẽ ra anh phải vui vẻ mới đúng, hay ít ra cũng cảm thấy dễ chịu.

Thế nhưng, suốt bốn năm nay anh chưa bao giờ quên khoảnh khắc Tô

Nhiễm ký tên, nước mắt của cô, tuyệt vọng của cô đều sắc bén như

dao tàn nhẫn đâm vào tim anh. Thời gian bốn năm thay đổi gì anh không biết, anh chỉ cảm thấy dù sự nghiệp có thành công thế nào, thì đằng sau đều là cô đơn trống trải sâu đậm.

Khiến anh không ngờ chính là bốn năm sau Tô Nhiễm xuất hiện trong cuộc sống của anh lần nữa. Quyển sách cô viết dọa anh giật nảy người, vì rất nhiều tình tiết trong sách giống đến khác thường mọi chuyện từng xảy ra năm đó với anh. Anh thậm chí còn hoài nghi, có phải Tô Nhiễm cố tình xuất hiện trước mắt anh vài năm trước hay không.

Vì lẽ đó, anh mất hết lý trí đi Paris, cũng vì vậy mà thấy hình ảnh ân ái của Mộ Thừa và Tô Nhiễm.

Vốn từ bỏ trở thành chấp nhận và dần vật. Anh biết nếu lúc trước bản thân đã chọn buông tay, vậy cũng nên rộng lượng một chút, thông dong một chút, dù cô có niềm vui mới cũng không nên quan tâm lưu ý.

Nhưng đáng chết anh lại quan tâm như vậy.

Quan tâm cô trong bốn năm có thể quên đi một người đàn ông, rồi yêu một người đàn ông khác.

Quan tâm cô có thể vì người đàn ông đó mà cam chịu ở dưới thân anh.

Quan tâm cô bốn năm trước khấn trương và yêu anh say đắm, bốn năm sau lại dành tình cảm đó cho người đàn ông khác.

Quan tâm cô vì người đàn ông đó

mà dâng hiến toàn bộ bản thân.

Quan tâm cô dành cho người đàn ông đó lúm đôngng tiền mà vốn chỉ thuộc về một mình anh.

Quan tâm...

Lệ Minh Vũ đành thừa nhận, anh ghen tị đến phát điên.

Tô Nhiễm trong lòng anh vô thức kêu một tiếng, cô như con mèo bị giày vò điên cuồng, khuôn mặt cô cọ cọ vào ngực anh, thở dài thoải mái, tay cô bắt giắc khoanh lại trước ngực. Anh cúi đầu nhìn, không kìm được cong môi cười, đáy mắt anh đong đầy thương yêu. Có người nói, con người khi đang bị thương sẽ sản sinh ra một tư thế bảo vệ bản thân, chẳng hạn như hai tay ôm chân giống động tác trong bụng mẹ, hay hai tay khoanh trước ngực tỏ vẻ chống cự và cảnh siác bên ngoài.

Lệ Minh Vũ kéo nhẹ tay cô, đặt vào lòng bàn tay anh, nụ cười dần nặng trĩu.

Tình yêu nam nữ quá mức xa xôi, anh chỉ biết dùng cách này để xác nhận cô vẫn ở cạnh anh.

Nhiều năm trôi qua, anh hết lần này đến lần khác nỗ lực từ bỏ cô, nhưng hết lần này đến lần khác số phận lại đưa đẩy anh gặp cô. Như vậy, từ nay về sau anh sẽ không từ bỏ, cũng như lần thử cuối cùng mà anh dành cho cả hai khi ở Paris.

Đúng vậy, từ giờ trở đi dù anh và cô có giày vò lẫn nhau, anh cũng không cho cô cơ hội rời đi lần nữa.

Điện thoại bên cạnh đột nhiên phát sáng, Lệ Minh vô định thần căn

thận rút cánh tay mà cô đang ôm ra rồi bước xuống giường. Anh cầm điện thoại đi trước cửa sổ nghe máy, cố gắng đè thấp giọng nói trầm ấm...

"Chuyện "Midi" điều tra rõ chưa?"

"Thưa anh, mọi chuyện đúng là như vậy, đều do bộ trưởng Hạ gây ra."

Lệ Minh Vũ cười nhạt, "Quả là con cáo già này đang bắt đầu phản kích. Được thôi, vậy chúng ta sẽ chơi cùng."

Cúp điện thoại xong, anh trầm mặc đứng yên tại chỗ, ánh mắt anh thoáng lạnh Lùng u ám nhìn ngoài cửa sổ.

Tô Nhiễm trở mình, rên nhẹ một tiếng đau nhức. Trong bóng tối, cô chỉ trông thấy bóng dáng đàn ông cường tráng đứng cạnh cửa sổ, bóng dáng đó rộng lớn nhưng cô đơn...

Cảm siác buồn ngủ nặng nề khiến cô không còn lòng dạ quan tâm chuyện khác, cô lại nhắm mắt ngủ lần nữa. Đang mơ màng, cô nghe thấy tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng đi về phía siường ngò, sau đó một bên giường hơi lún xuống, cô được ôm vào vòng ngực ấm áp, hô hấp của cô pha đầy mùi hổ phách và hơi thở nam tính. Cô cảm thấy một nụ hôn dịu dàng in lên mặt mình, ngưa ngưa nhưng rất ấm áp...

Quyển 4 - Chương 20: Ai lo lắng cho ai

Guerlain cuối cùng cũng suôn sẻ nhận được tiền đầu tư đợt hai.

Tô Nhiễm cúp điện thoại, bất giác cười khổ. Xem ra Lê Minh Vũ Thật sự giữ lời hứa, chỉ với một điều kiện là cô phải ngoan ngoãn nghe lời. Cô vừa cầm lấy giỏ xách, giọng nói từ trên cao vọng xuống, "Định đi đâu?"

Cô đứng lại, xoay đầu liền thấy Lê Minh Vũ đang cài măng séc từ lầu hai đi xuống, ánh mắt anh nhắm thẳng vào cô.

"Đi tìm Tiểu Đóa. Nếu không tìm, Tiểu Đóa sẽ lo lắng." Lòng Tô Nhiễm thoáng buồn phiền vô cớ, than nhiên lên tiếng.

Lê Minh Vũ bước xuống lầu, khoác áo vest, sắc mặt điềm nhiên như không nhìn cô, "Tôi cho phép em ra ngoài rồi?"

"Anh yên tâm. Nếu tôi đã hứa với anh thì tuyệt đối không nuốt lời. Tôi biết mình than phận gì, cần làm gì. Trước khi anh tan sở, tôi sẽ về tới nhà." Tô Nhiễm nắm chặt giỏ xách, bổ sung, "Tiểu Đóa rất hay suy nghĩ lung tung, tôi chỉ không muốn gây phiền phức cho anh."

Lê Minh Vũ nhìn cô hồi lâu, mới bình thản cất giọng, "Tốt nhất em phải nhớ kĩ những điều mình đã nói."

Tô Nhiễm hít sâu, "Tôi được phép đi chưa."

"Tôi đưa em đi." Anh chợt nói, giọng điệu vẫn nhàn nhạt như cũ.

"Ô Nhiễm sững sốt, "Không cần..." Lời nói kiên định liền bị động tác cau mày của anh vùi lấp, cô đành phải đi theo anh.

Xe nhanh chóng dừng lại trước cửa bệnh viện.

Ô Nhiễm vừa muốn xuống xe, anh liền kéo cô lại. Ô Nhiễm nhìn thấy anh đưa chìa khóa và điện thoại cho cô.

Là điện thoại của cô, rốt cuộc anh cũng chịu trả cho cô rồi ư? Còn chìa khóa này là của biệt thự.

"Gặp An Tiểu Đóa xong, phải về nhà ngay, nhớ giữ điện thoại cho kĩ." Lệ Minh Vũ thờ ơ buông lời, duỗi tay mở cửa xe cho cô.

Ô Nhiễm bước xuống, xe liền nghênh ngang rời đi. Cô cầm chìa khóa và điện thoại, vô tình phát hiện số điện thoại của anh mà cô từng xóa lại xuất hiện trong máy...

Vừa bước vào phòng nghỉ của khu cấp cứu, Ô Nhiễm bỗng nghe An Tiểu Đóa cái nhau ầm ĩ. May rằng người bệnh không thể vào nơi đây, bằng không sẽ thành trò hề cho mọi người.

Cô bước lại gần, thấy Quý Hâm Dao cũng có mặt, vẻ mặt cô tức giận, lườm nguýt An Tiểu Đóa.

An Tiểu Đóa kéo Băng Nụ ra đằng sau, Tức giận chỉ vào mặt Quý Hâm Dao: "Tôi nói cô còn mặt mũi gì tới đây đòi Băng Nụ? Thương con như vậy sao lại bỏ đi? Có bản lĩnh cả đời bỏ rơi con mình, ung dung vui vẻ với người đàn ông khác đi? Cô là hạng người gì vậy? Bây giờ cô cũng biết hối hận? Đến đây đòi con sao? Cô ơi, tôi nói rõ cho cô nghe, hôm nay dù cô có phá nát bệnh viện cũng đừng hòng cướp con về. Nếu bác sĩ Mộ đã giao Băng Nụ cho tôi chăm sóc,

vậy cô còn không hiểu ý anh ấy sao? Còn vác mặt đến đây giờ thôi ngang ngược, không mở to mắt xem đây là địa bàn của ai."

Đối với bản lĩnh mắng người của An Tiểu Đóa, Tô Nhiễm đã từng lĩnh giáo qua. Bình thường, cô nhã nhặn rộng lượng, nhưng một khi đã giận dữ, kẻ gây sự đừng mong sống yên. Xem tình cảnh này, Quý Hâm Giao có lẽ bị mắng từ nãy tới giờ.

Cô ta chắc chắn không ngờ An Tiểu Đóa có thể mắng người đến mức như vậy, khuôn mặt cô ta giận dữ đến mức đỏ ửng, tay run run chỉ An Tiểu Đóa, "Cách Lạc Băng là con tôi, tôi mới là mẹ của nó. Cô đừng tưởng rằng cô được một mình Mộ Thừa đồng ý thì có quyền coi giữ con tôi? Tôi cảnh cáo cô, nếu không đưa nó cho tôi, tôi sẽ thừa cô giam giữ người trái phép."

"Ô, còn giam giữ người trái phép nữa, tôi rất sợ đó nha. Được đó, cô đi thừa đi, tôi chờ coi lúc đó Băng Nụ có muốn theo cô hay không!" An Tiểu Đóa cố tình chọc giận cô ta, chống nạnh giống cạp cái, "Đồng chí Tiểu Quý, chúng ta là con người không thể sống thiếu đạo đức như vậy. Dân gian có câu, có được có mất, cần có gì phải cố chấp như vậy. Khi cô thấy Mộ Thừa là một bác sĩ không có tiền thì phải bỏ mộng đi, thậm chí bỏ mặc cả con mình, bây giờ mơ ước trở về? Sao hả? Nghe nói chồng trước của mình giàu có thì động tâm? Cô không thấy buồn nôn à? Cô đừng làm phụ nữ mất mặt được không? Rồi còn không biết xấu hổ đòi thừa tôi? Cứ để đến lúc đó coi ai mất mặt hơn!"

Quý Hâm Giao giận run người.

Tô Nhiễm đứng ngoài cửa không nghe lọt tai được nữa, liền đẩy cửa đi vào, nhẹ nhàng lên tiếng, "Tiểu Đóa, mấy lời này sao lại nói trước mặt trẻ con?"

"Mẹ Tô Nhiễm..." Băng Nụ đang sợ hãi trông thấy Tô Nhiễm, vội chạy đến ôm chân cô một cách ỷ lại.

Quý Hâm Dao càng thêm bức dọc, thấy Băng Nụ chưa bao giờ dựa dẫm cô ta như vậy, lòng cô ta đau đớn, chua xót, tức tối nói: "Hồ ly tinh bên cạnh Mộ Thừa đúng là nhiều không đếm xuể."

"Cô nói ai hồ ly tinh?"

"Tiểu Đóa..." Tô Nhiễm can ngăn An Tiểu Đóa, nhìn Quý Hâm Dao, "Cô Quý, cô sinh Băng Nụ ra rồi bỏ đi. Dù bây giờ cô quay về, bé cũng sẽ thấy xa lạ và sợ hãi. Nếu cô thật lòng muốn tốt cho con mình, cô phải cho bé thời gian thích ứng. Hơn nữa, Mộ Thừa đã giao Băng Nụ nhờ chúng tôi chăm sóc, vì vậy quãng thời gian này chúng tôi phải chăm nom bé kỹ lưỡng. Cô đúng là mẹ bé nhưng chúng tôi cần phải hỏi ý kiến Mộ Thừa. Xin lỗi cô, trước khi anh ấy chưa đồng ý, tôi và Tiểu Đóa tuyệt đối không giao Băng Nụ cho cô."

Quý Hâm Dao giận tím mặt mày: "Được, coi như mấy cô hay. Mấy cô đừng mơ tưởng giành giật được cái gì, tôi nói cho cô biết dù ngày xưa tôi có lỗi với Mộ Thừa, thì tôi vẫn là mẹ ruột của Băng Nụ. Không ai trong mấy cô chặt đứt được mối quan hệ này. Mấy cô cứ chờ đi!" Nói xong, cô ta bưng bưng tức giận giẫm mạnh giày cao gót xuống sàn nhà, rồi đi khỏi."

"Cô ta làm cái trò gì vậy? Mình chưa từng thấy người phụ nữ nào không biết xấu hổ như vậy." An Tiểu Đóa khinh thường, cau mày, "Nếu cậu không cản mình, mình không mắng cho cô ta tơi bời không được."

"Biết cậu hay rồi." Tô Nhiễm khẽ cười, xoa đầu Băng Nụ, "Có trẻ con ở đây, cậu phải giữ ý một chút."

"Cậu yên tâm con người này luôn lịch sự nhã nhặn."

"Biết mà."

"Thế nào rồi? Cuộc sống với bộ trưởng Lê đó." Ăn trưa xong Tiểu Đóa dẫn Băng Nụ ngủ, rồi cô và Tô Nhiễm dạo quanh vườn hoa bệnh viện, mệt mỏi ngồi bệt xuống bãi cỏ.

Tô Nhiễm im lặng, chỉ thở dài, ngẩng đầu hóng nắng.

"Ơ, đây là..." Mắt An Tiểu Đóa nhạy bén thoáng thấy dấu hôn lấp ló dưới quần áo Tô Nhiễm, "Hôm đó, mình cũng đoán bộ trưởng rất sung sức mà." Nói rồi nhích lại gần, hích Tô Nhiễm một cái, "Sự thật đã được chứng minh, xa nhau bốn năm, mới gặp lại có phải hết sức kịch liệt không hả?"

Tô Nhiễm quay đầu, hết cách dành lờm cô, "Không biết cậu đang nói cái gì." Nói xong, liền đứng dậy ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

"Cậu không biết hay giả bộ không biết hả?" An Tiểu Đóa cười tủm tỉm, ngồi cạnh cô, "Ký hiệu rõ ràng như vậy, không lẽ mình nhìn nhầm sao?" Thấy Tô Nhiễm cúi đầu nhìn mũi chân, cô bĩu môi, "Bạn yêu à, thực ra bây giờ mình cũng bị cậu làm cho hồ đồ luôn rồi. Cậu với Lê Minh Vũ rốt cuộc đã ly hôn hay chưa? Hai người rốt cuộc còn là vợ chồng hay không?"

Tô Nhiễm ghen ngào, ngấm ngấm một hồi không nghĩ ra từ hình dung chính xác cho mối quan hệ của cô và Lê Minh Vũ, cắn môi, "Cứ coi như là vậy đi."

An Tiểu Đóa kinh ngạc, "Cứ coi như là vậy đi?"

Tô Nhiễm há hốc miệng, cũng không biết giải thích thế nào, suy nghĩ, "Tiểu Đóa, nói chung cậu đừng lo lắng cho mình. Mình tốt mà."

"Lại ở Bán Sơn?"

"Ừm"

"VẬY..." An Tiểu Đóa với tính cách thẳng thắn hơi chần chờ, "Mộ Thừa tính sao bây giờ? Anh ấy... rất yêu cậu."

Tô Nhiễm nắm tay An Tiểu Đóa, nhẹ giọng: "Thực ra, mình rất thích Mộ Thừa, nhưng cậu đừng hiểu lầm. Mình thích anh ấy vì anh ấy giúp đỡ mình rất nhiều suốt bốn năm qua. Có lẽ nói nếu không có Mộ Thừa, có lẽ mình không sống đến bây giờ. Anh ấy là một người rất tốt. Nếu không có chuyện bốn năm trước, mình nghĩ mình sẽ yêu người đàn ông ưu tú như anh ấy. Nhưng bây giờ mình không còn sức lực yêu thêm bất cứ người nào khác. Huống chi, thích và yêu căn bản là hai chuyện khác nhau. Phụ nữ quả thực có thể vô cảm động àm kết hôn, nhưng mà vĩnh viễn vẫn không thể làm được điều này."

An Tiểu Đóa yên lặng ngồi nghe, cô đọc thấy sự bất đắc dĩ sâu đậm từ mắt Tiểu Nhiễm.

Tô Nhiễm nhìn xa xăm, ánh mắt cô trống rỗng, "Thực ra, nhiều khi phụ nữ và đàn ông đều như nhau. Khi đã yêu thật lòng một người, mặc kệ người đang ở bên cạnh ưu tú bao nhiêu, vĩnh viễn cũng không thể quên được cảm giác từng trải qua với người cũ trong quá khứ. Chỉ có điều, phụ nữ dễ dàng thỏa hiệp hiện thực hơn đàn ông. Vậy nên phụ nữ mới thay đổi tình cảm, còn đàn ông trời sinh họ cả đời kiêu ngạo, nặng tính chiếm hữu. Cho nên trong lòng họ vị trí đó trước sau đều chỉ thuộc về một người, phụ nữ cũng sẽ gìn giữ như

vậy, nhưng nhiều khi lại tự lừa mình dối người..."

An Tiểu Đóa giật nảy người, trừng to mắt, lấp bắp, "Tiểu Nhiễm, ý cậu là hiện tại cậu vẫn yêu Lê Minh Vũ?"

Lời An tiểu Đóa nói tựa như sấm sét giữ trời quang thức tỉnh Tô Nhiễm. Cô quay đầu, đôi mắt vốn bình lặng bỗng mờ mịt sợ hãi, mau chóng che lấp, lắc đầu, "Không, mình không yêu, không yêu..."

An Tiểu Đóa không nói thêm gì, im lặng nhìn Tiểu Nhiễm, lòng cô vô cớ lo lắng.

Bộ trưởng Hạ tổ chức tiệc mời, ngoài đồng lưu trong giới chính trị còn có sự góp mặt của các nhân vật tiếng tăm giới tài chính và kinh tế. Mục đích quan trọng nhất ngày hôm nay ông ta là Lê Minh Vũ, anh mới là khách mời chính của ông ta.

Tuy biết bộ trưởng Hạ có mục đích riêng, muốn thăm dò ý tứ của mình, Lê Minh Vũ Vẫn thông dong đi cùng Đồng Hựu đến dự. Suy cho cùng bộ trưởng Hạ không phải kẻ ngu si, bị người khác đều tra sau lưng, đương nhiên ông ta phải nghe ngóng, thăm dò cẩn thận.

Tại bữa tiệc, người vui vẻ nhất chính là Hạ Đồng, kiểu trường hợp thế này cô ta thường xuất hiện với hình tượng gái bao cao cấp, lẳng lơ đưa đẩy với từng người đàn ông. Thế nhưng, hôm nay cô ta lại rất an phận, ngồi yên một chỗ bên cạnh Lê Minh Vũ.

Khai tiệc, vẻ mặt nịnh hót của mọi người khiến Lê Minh Vũ càng thêm sáng tỏ, anh chỉ thản nhiên đón nhận sự tán thưởng từ xung quanh. Mấy năm nay, ngồi nghe những lời tang bốc mật ngọt chết ruồi kiểu này đã thành thói quen của anh.

Bộ trưởng Hạ càng khoa trương, đột nhiên bày ra thái độ khiêm tốn đề cập sự việc "Midi", lại giả vờ lắc đầu buồn phiền bày tỏ ông ta hoàn toàn không biết là họ Hòa đầu tư. Lệ Minh Vũ cũng không tiếc cười nói, khôn khéo đáp trả cảnh tượng tàn sát khốc liệt ngầm diễn ra trên bàn tiệc.

Bộ trưởng Hạ thế chỗ Lão Khương, ông ta cho rằng anh điều tra được chuyện "Midi" gặp trở ngại trên thị trường. Không tốn bao nhiêu thời gian, Đồng Hựu đã điều tra được nguyên nhân, nhận chỉ thị điều tra của anh xử lý ngay lập tức. Bộ trưởng Hạ đương nhiên phát giác ra manh mối, ông ta tẩy bản thân sạch sẽ, trơn bóng như cá trạch; chỉ chừa lại một cục diện rối rắm cho công ty nước hoa "Hoặc Tình". Nhưng sự thật, ông ta có lén lút chỉ thị nhà điều chế hương, rồi bị trả thù sau sự việc đó, ông ta đành mở buổi tiệc này.

Buổi tiệc đủ diện mạo kiểu này, chỉ toàn những thuyết khách lời ra tiếng vào luôn bày tỏ ý muốn chính trị hài hòa mà bộ trưởng Hạ mời tới.

Lệ Minh Vũ bình thản uống rượu, cũng thuận theo trò chuyện vui vẻ với họ. Đương nhiên, lòng anh khinh thường vô cùng, muốn giới thiệu chính trị hài hòa thì đừng bày nhiều trò dư thừa như vậy.

Mọi người biết Lệ Minh Vũ là người tàn nhẫn. Họ vừa đề phòng, vừa khen ngợi tán thưởng anh. Thế nhưng, đến khi tiệc sắp tàn, họ vẫn không nhìn ra tâm sự thật sự của Lệ Minh Vũ.

Bộ trưởng Hạ nóng vội, tính theo thời gian sắp tới nhiệm kỳ mới, có thể giữ chưa thành công hay không vẫn là một ẩn số. Nếu lúc này Lệ Minh Vũ cản ông ta không ngừng, vậy giới truyền thông sẽ nói hươu nói vượn. Dù sao chẳng nữa, ông ta cũng phải đi tạm nước đi này.

Ông ta giờ ly rượu, cười tươi rạng rỡ, "Lệ Minh Vũ à, coi như tôi cũng là tiền bối của cậu, không biết tôi có hân hạnh không?"

Lệ Minh Vũ cầm ly rượu, cười với ông ta, "Một tiếng tiền bối của bộ trưởng Hạ, hậu bối như tôi sao dám chần chừ? Ly rượu này phải để tôi mời mới đúng."

Bộ trưởng Hạ cười to, cùng ly với anh, rồi nói: "Kỳ thực, hôm nay mời cậu tới đây, tôi cũng có chút việc tư. Thành ngữ có câu, thóc đâu mà đãi gà rừng, Minh Vũ à, cậu nói xem, bây giờ người ngoài ai cũng đồn cậu đã tái hôn, nhưng chúng tôi chẳng ai nhận được thiệp cưới của cậu hết, đúng không? Trước mắt, cậu chỉ có một thân một mình, nên hiện tại cậu vẫn độc thân phải không. Nếu như đúng như vậy, tôi sẽ gả con gái của mình cho cậu. Con bé nhà tôi cứ suốt ngày nói tới nói lui thích cậu biết bao. Vì con gái, tôi cũng đứng ra làm mai, cậu thấy thế nào?"

Hạ Đồng nghe vậy, vui mừng ra mặt, áp sát cánh tay Lệ Minh Vũ. Kỳ thực, cô ta mặc kệ Lệ Minh Vũ có lấy Hòa Vy hay không, cô ta chỉ thấy người phụ nữ đó không xứng với anh, có thể sánh đôi cùng anh, chỉ có một mình cô ta.

Thế nhưng, bốn năm qua anh như thay đổi thành người khác, không chỉ hờ hững với cô ta, mà ngay cả chạm mặt cũng không nhìn cô ta một cái. Hạ Đồng không biết rốt cuộc anh bị làm sao, cô ta chỉ thấy đây là tín hiệu nguy hiểm. Hơn nữa, có thể kết hôn với Lệ Minh Vũ thật sự rất tốt. Như vậy, anh sẽ niệm tình vợ chồng, ngừng việc điều tra ba cô ta.

Lệ Minh Vũ liên tục cười mỉm, không trả lời. Đồng Hựu ngồi gần cửa sổ, chợt kinh ngạc kêu một tiếng. Lệ Minh Vũ theo bản năng nhìn qua, lướt mắt xuống lầu, sắc mặt anh liền thay đổi, không nói tiếng nào bước ngay ra ngoài...

Hành động bất ngờ của Lê Minh Vũ khiến tất cả mọi người dự tiệc ngạc nhiên. Tạm thời không nói rõ cuộc anh thấy cái gì, chỉ vẻ mặt của anh đã làm họ ngạc nhiên nhìn nhau. Những người tiếp xúc với Lê Minh Vũ đều nắm rõ tính cách của anh. Từ trước đến nay, anh luôn bình thản, ung dung, không chuyện gì có thể cướp mất vẻ mặt trầm tĩnh của anh, nhưng sắc mặt anh vừa rồi thay đổi rõ rệt. Nét mặt Đồng Hựu bình thường hơn đôi chút, anh dường như cũng không ngờ Lê Minh Vũ sẽ bỏ nhiều người ở đây, bước xuống lầu.

Tất cả mọi người đều hiếu kỳ đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống. Lê Minh Vũ nhanh chóng xuất hiện dưới lầu, anh băng qua đường, đi về phía cô gái đang bị vài người đàn ông đứng vây quanh bên con phố đối diện.

Động tác kế tiếp của anh càng khiến mọi người trợn to mắt, sắc mặt Lê Minh Vũ nghiêm túc kéo cô gái ra sau lưng, không biết anh nói gì nhưng mấy người đàn ông kia có vẻ sợ hãi, giải tán ngay lập tức. Sau đó, anh kéo cô gái đến trước người cúi đầu như đang răn dạy, vẻ mặt cô gái ảm ức, mặc kệ anh, đi thẳng đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống.

Hai người họ thu hút ánh nhìn của dòng người ngược xuôi như thoi đưa trên đường.

Mọi người hào hứng xem đến ngây dại, Lê Minh Vũ là người luôn xử lý khéo léo, ngay cả khi cấp dưới làm sai, cũng không thấy anh nghiêm khắc như vậy. Người phụ nữ này rốt cuộc là ai, có bản lĩnh khiến thái độ Lê Minh Vũ khác thường? Bộ trưởng Hạ hơi nheo mắt quan sát kĩ cô gái, nhìn chăm chú một chút ông ta mới nhớ ra cô gái này là ai, khẽ mỉm cười, "Mọi người chúng ta cứ quay về chỗ trước đi. Ha ha, 'anh hùng khó qua ải mỹ nhân', Minh Vũ thay đổi sắc mặt cũng là chuyện bình thường mà."

"Ba..." Hạ Đồng nghe xong liền thấy khó chịu. Cô ta biết Tô Nhiễm đã về nước từ lâu, chỉ không ngờ Lê Minh Vũ sẽ vì cô đánh mất vẻ bình tĩnh vốn có. Chuyện này là sao, điều cô ta không muốn thừa nhận nhất chính là Lê Minh Vũ sống chung với Tô Nhiễm. Nếu đổi lại là Hòa Vy sẽ dễ xử lý hơn, còn Tô Nhiễm, cô ta luôn thấy người phụ nữ này không đơn giản.

"Ha ha, con bé này cứ nôn nóng gì chứ? Chúng ta còn chưa biết Minh Vũ và cô ta xảy ra chuyện gì, con bình tĩnh trước đã. Lát nữa cậu ấy quay lại đây, mọi người sẽ làm chủ cho con."

Hạ Đồng giậm chân, tức giận nhìn xuống lầu. Cô thấy Lê Minh Vũ đi trước mặt Tô Nhiễm, không biết nó gì với cô, sau đó anh xoay người đi về phía bên này.

Cô ta quay đầu nhìn Đồng Hựu, hy vọng có thể thu nhập ít tin tức từ anh. Nhưng Đồng Hựu là hạng người gì? Đi theo Lê Minh Vũ bao năm, anh đã học xong chiêu "Mặt ngơ tai điếc" từ lâu, anh chỉ cười cười, giơ tay mời cô ta ngồi.

Hạ Đồng đánh ngồi lại chỗ của mình lần nữa.

Lê Minh Vũ nhanh chóng đẩy cửa bước vào, vẻ mặt anh vẫn trầm tĩnh khiêm tốn như mọi khi, anh tỏ ra áy náy với mọi người, "Xin lỗi mọi người, tôi có việc phải đi trước. Hôm nay, tôi làm mọi người mất hứng, hôm nào có dịp, tôi nhất định sẽ trả bù. Đồng Hựu, cậu ở lại. Bộ trưởng Hạ, hóa đơn này cứ tính cho tôi."

"Ơ kìa, Minh Vũ, bữa nay do tôi chiêu đãi, sao có thể tính cho cậu?" Bộ trưởng Hạ vừa nghe lời nói đầy ý vị của anh vội vàng đứng dậy kéo anh lại. Lê Minh Vũ rõ ràng không nể mặt ông ta, điều này chứng minh anh thực sự muốn đổi đầu với ông ta.

Ý cười trên môi Lê Minh Vũ cẩn thận, bình tĩnh lên tiếng: "Mọi người đều là đồng liêu không cần phải khách sáo như vậy. Tôi tin chắc còn rất nhiều dịp, nhất định lần sau tôi sẽ không từ chối ý tốt của bộ trưởng Hạ. Nếu được bộ trưởng Hạ mời, chắc chắn bữa đó sẽ rất quý hóa."

Bộ trưởng hạ liên tục đồng ý nhưng thầm đánh giá Lê Minh Vũ, quả nhiên không phải tay vừa, trong bụng có kim.

Anh cầm áo khoác muốn xoay người ra đi, Hạ Đồng lại gọi với theo anh, bỏ lơ mọi người, "Lê Minh Vũ, anh có ý gì? Anh bỏ đi trước là không đồng ý với việc hôn nhân mà ba em đề cập vừa rồi?"

Mọi người bắt đầu xem trò vui, khuôn mặt bộ trưởng Hạ không nén được buồn bực, nhưng y theo tính tình con gái ông ta, nếu không hỏi rõ, không biết sẽ còn gây rối tới đâu.

Lê Minh Vũ quay người, điềm nhiên như không đáp lời "Không có ý gì cả. Hình tượng chính khách khiến nhân dân tin tưởng và nghe theo nhất chính là gia đình ổn định. Tôi vẫn chưa muốn mình phạm tội trùng hôn."

Mọi người bỗng chốc ngạc nhiên.

Lê Minh Vũ chưa bao giờ đề cập cuộc sống cá nhân của mình với người ngoài. Kết hôn bốn năm trước, sau đó là tin đồn về mối quan hệ mập mờ giữa anh và con gái lớn nhà họ Hòa, thậm chí con gái lớn nhà họ Hòa cũng chủ động công khai thừa nhận cô và Lê Minh Vũ đã kết hôn. Nhưng đối mặt với lời đồn này, Lê Minh Vũ chưa từng lên tiếng đính chính với truyền thông hay mọi người. Đối với chuyện gia đình, tình cảm, anh đều giữ kín. Điều này tạo nên một hiện tượng rất kì lạ. Hòa Vy thì tích cực đồn thổi, còn anh một chữ cũng không

hé ra.

Hằng ngày, anh đều trầm tĩnh ung dung. Một thời gian sau, mọi người đều nảy sinh nghi vấn với cuộc hôn nhân do Hòa Vy lan truyền.

Nhưng ngày hôm nay anh chủ động nhắc tới gia đình, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Đồng Hựu đương nhiên cũng ngạc nhiên nhìn Lê Minh Vũ, đang yên ổn tốt đẹp sao đột nhiên anh lại nói đến chuyện này.

"Lê Minh Vũ, cô ta không phải là Tô Nhiễm sao? Anh và cô ta đã không còn gì từ lâu, đúng không?" Hạ Đồng bất chấp. Bốn năm trước cô ta luôn ảo tưởng có thể sống cạnh anh, nhưng không ngờ anh cưới Tô Nhiễm. Vất vả lắm cô ta mới biết Tô Nhiễm ra nước ngoài, cô ta cho rằng bản thân vẫn có cơ hội, không ngờ Lê Minh Vũ thà rằng mỗi ngày đều say khướt cũng không đến tìm cô ta. Cô ta không rõ, Tô Nhiễm rốt cuộc quan trọng bao nhiêu trong tim anh, nếu quan trọng, vì sao bốn năm trước anh không trân trọng?

Lê Minh Vũ nhìn ánh mắt phần nộ của Hạ Đồng, trả lời cô một cách chắc nịch, "Phải, cô ấy là Tô Nhiễm." Chỉ một câu nói đơn giản, rồi anh nhìn mọi người, "Các vị, tôi xin phép đi trước. Như mọi người thấy bà xã tôi quản rất chặt, ngay cả nơi này cô ấy cũng tìm tới. Nếu không đi bây giờ, không chừng đêm nay tôi sẽ phải ngủ ở phòng khách. Chào mọi người."

Mọi người đều kinh hãi.

Hạ Đồng cũng trợn to mắt. Cái gì? Anh gọi Tô Nhiễm là bà xã?

Còn chưa định thần, Lê Minh Vũ đã đi mất hút.

Suốt đường đi, bầu không khí trong xe đầy áp lực, Lê Minh Vũ lái xe, Tô Nhiễm ngồi ở ghế phụ, hai người không ai nói một tiếng nào.

Thừa lúc quẹo cua, Lê Minh Vũ lia mắt nhìn thoáng qua người phụ nữ ngồi bên cạnh. Cô nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, cả người yên lặng như búp bê vô tri vô giác, hôm nay cô ăn mặc rất bình thường, nhìn giống học sinh vừa tốt nghiệp ra trường. Anh không trong thấy ánh mắt của cô, không biết cô đang ngắm nhìn cái gì.

Mãi lâu sau, anh lên tiếng, "Giờ này, lẽ ra em phải ở nhà. Sau này, tôi không cho phép em đi lại một mình trên đường."

Nói hết câu nhưng anh vẫn chưa nghe được câu trả lời thuyết phục, nhúu mày, anh đề cao nghiêm khắc, "Có nghe hay không?"

Tô Nhiễm rớt cuộc cũng chịu phản ứng, nhìn Lê Minh Vũ, bình thản nói, "Mấy cậu nhóc vừa rồi chỉ là độc giả."

Buổi chiều, cô và An Tiểu Đóa tâm sự với nhau không nhiều. Vì phần lớn thời gian, An Tiểu Đóa đều phải cấp cứu bệnh nhân. Cuối cùng thì đến giờ cô phải về, còn Băng Nụ thì ở với Tiểu Đóa.

Thời tiết khô nóng, cô lười chờ xe. Vậy là cô đi dạo một mình, đi một lát ngừng chân hồi tưởng cảnh vật. Đến khi cô bị vài thanh niên vây quanh, lúc đầu cô hơi sợ, nhưng ánh mắt họ ngạc nhiên mừng rỡ hỏi cô có phải tác giả "Hào môn kinh mộng", cô bỗng hiểu ra. Cô cũng không phủ nhận, họ vui vẻ, la hét đòi cô kí tên.

Nhưng không ngờ Lê Minh Vũ từ đâu chạy tới. Anh hệt như ma quỷ có mặt ở khắp mọi nơi, cô đi đến đâu cũng đều bị anh tóm. Anh đi lên trước dùng thái độ cứng rắn răn dạy họ. Thậm chí lời nói của anh còn tràn đầy uy hiếp dọa người nghe bất an. Họ hoảng loạn giải tán, cô cảm thấy sừng sốt cực kỳ.

Càng khiến Tô Nhiễm bức bối hơn chính là không chỉ trách móc độc giả của cô, mà anh còn chia mũi dùi vào cô. Thậm chí anh còn nói cô cái gì "Thủy tính dương hoa, chiêu phong dẫn điệp" (Thủy tính dương hoa: Đa tình; chiêu phong dẫn điệp: Dễ thu hút anh bướm.) Cho cô xin, cô làm sao thủy tính dương hoa? Làm sao chiêu phong dẫn điệp? Cứ coi như vậy đi, liên quan gì tới anh chứ?

"Cậu nhóc?" Lê Minh Vũ lạnh lùng nói, đủ tuổi làm ba trẻ con mà còn gọi là nhóc ư.

"Tôi nhấn mạnh với anh lần nữa, anh không có bất cứ tư cách gì xua đuổi độc giả của tôi." Tô Nhiễm thấy thái độ của anh vẫn lạnh lùng, ngang ngược, cô bỗng không thấy sợ anh nữa, cô vốn không tán thành cách làm của anh, một con người quá kiêu căng ngạo mạn.

Lê Minh Vũ thán nhiên nói, "Nếu họ là độc giả nữ, tôi chẳng cần quản em làm gì."

"Anh..." Con người thần kinh mất cân bằng rồi.

"Đôi khi ngẫm nghĩ, cưới một người vợ đam mê công việc rất đáng thương." Lê Minh vũ đột nhiên nói.

Tô Nhiễm ngây ngẩn nhìn anh. Anh nói cái gì vậy?

Có lẽ bầu không khí trong xe hơi tù túng, anh hắng giọng, giọng anh trầm thấp đầy bắt buộc, "Vì vậy, tốt nhất em nên an phận thủ thường. Nếu để tôi biết tôi bị em cấm sừng, tôi nhất định không tha cho em."

"Đồ điên." Tô Nhiễm thở hồng hộc xoay đầu, mặc kệ anh.

Anh cũng im lặng, trầm ngâm nhìn phía trước.

Một lúc sau, nhạc chuông điện thoại bất ngờ vang lên, phá vỡ không gian yên lặng trong xe. Là điện thoại của Tô Nhiễm. Cô nghe máy, nói được mấy câu, sắc mặt cô bỗng thay đổi. Đến khi đầu dây điện thoại bên kia đã ngắt, cô vẫn kinh ngạc giữ nguyên động tác ban đầu.

Lệ Minh Vũ thấy vậy, vội tắt xe vào lề đường, cầm lấy điện thoại cô, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Tô Nhiễm há hốc, nói không nên lời.

Trần Trung đã chết.

Thi thể Trần Trung được đưa thẳng vào nhà xác. Khi Tô Nhiễm chạy tới, bất ngờ trông thấy Bạch Sơ Diệp và Bạch Lâm cũng có mặt. Lệ Minh Vũ ra ngoài mua nước, chưa về.

Sự việc Trần Trung ăn cắp đồ nhà họ Hòa đã giải quyết ổn thỏa, Trần Trung cũng được thả sau đó. Chuyện tiếp theo thế nào cô không biết, nhưng không ngờ mới vài ngày mà Trần Trung đã chết.

Thấy sắc mặt Bạch Sơ Diệp trắng bợt, Tô Nhiễm bước lại gần hỏi nhỏ: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy dì?"

Bạch Sơ Diệp hoang mang lắc đầu, như vừa tỉnh dậy, bà ta run rẩy bắt lấy tay Tô Nhiễm, "Đáng sợ, thực ra rất đáng sợ. Trần Trung bị đuổi, dì niệm tình ông ta chăm sóc hoa lâu nay cho nhà họ Hòa nên gì cho ông ta một số tiền. Nào ngờ ông ta nói chưa đủ, nửa đêm thường gọi điện quấy rối nhà họ Hòa. Kể từ lúc Hòa Vy báo cảnh sát, dì rất lo lắng cho con bé, nhưng cũng may thời gian này con bé vừa đi nước ngoài. Trưa nay, không biết thế nào Trần Trung xông vào nhà, cầm dao uy hiếp quản gia. Lúc đó, dì không ở nhà, ông ta bắt quản gia gọi điện cho dì, muốn dì đưa ông ta tiền. Nếu dì không chịu,

ông ta sẽ bêu rếu khắp nơi, nhà họ Hòa chúng ta bắt nạt người làm. Quản gia giằng co, đánh nhau với ông ta. Trần Trung đâm quản gia bị thương, quản gia tự vệ nên đẩy ông ta ra, không ngờ dao nhỏ lại...lại đâm trúng tim ông ta..."

Giọng bà ta run rẩy không nói được nữa, Bạch Lâm vội nói thêm, "đúng vậy, tình cảnh lúc này rất đáng sợ. Cậu và dì Điệp con vừa bước vào nhà thì thấy cảnh này. Khi đó, Trần Trung đã tắt thở. Haiz, con nói Trần Trung..."

Tô Nhiễm kinh hồn bạt vía, "Không ai khuyên can sao?"

Trần Trung lôi quản gia vào phòng khách. Khi đó, những người làm khác đều đang nghỉ trưa, không nghe tiếng đánh nhau." Bạch Lâm lắc đầu, khinh thường cất giọng, "Con người, chết tiệt thật, lòng tham không đáy mà."

Tô Nhiễm vô thức cau mày. Nói thật, cô chưa thấy mặt Trần Trung bao giờ, có thấy thì chỉ thấy con trai của ông ta. Tuy rằng cậu bé bị bệnh, nhưng rất hiểu chuyện. Con người đã chết không nên lời ong tiếng ve sau lưng họ, như vậy là bất kính với người chết. Hiện tại, lo lắng duy nhất của cô chính là con trai ông ta, từ giờ cậu bé phải sống thế nào.

"Quản gia đâu? Bị thương có nặng không?"

"Cũng may không phải vết thương chí mạng. Cảnh sát Đinh đang lấy khẩu cung. Người bên pháp chứng đến nhà lục xét lung tung. Trần Trung không có người thân, không cứu được nên đành đưa ông ta tới đây, cảnh sát Đinh cũng theo cùng." Bạch Sơ Điệp khẽ thở dài một hơi.

Tô Nhiễm gật đầu, thấy Bạch Lâm móc hạt xí ngầu ra định chơi cô

không vui, "Cậu lại cờ bạc?"

Bạch Lâm vội cất xí ngầu, cười cười: "Không có, không có, cậu nào dám chơi nữa? Bài học lần trước còn chưa đủ sao?" Nụ cười của ông trĩu xuống, "Tiểu Nhiễm à, lần trước phải cảm ơn con giúp cậu. Con yên tâm, số tiền đó, cậu nhất định sẽ trả lại con."

Tô Nhiễm nghĩ tới Mộ Thừa, tâm tình cô thoáng nặng nề. Bây giờ sao để bót lo từng chuyện đây.

"Về..." Bạch Lâm khoa trương, đến gần Tô Nhiễm: " Con đang sống chung với Lê Minh Vũ? Đừng nói cậu nhắc nhở con, chuyện lần trước chắc chắn có liên quan đến cậu ta. Con người cậu ta bụng dạ thâm sâu, muốn hại một người cũng như dấm chết kiến. Con nên cẩn thận. Hơn nữa, có điều con không biết, cậu nghe nội bộ đồn thổi, cậu ta đang lén lút thu mua cổ phần Hòa Thị. Các công thần trong công ty đều bị phe cậu ta chèn ép, cậu thấy nhà họ Hòa cứ như có thù với cậu ta. Còn nữa, hôm qua Hòa Vy đã về, con bé nhất định sẽ tìm con. Con nên..."

Nói được một nửa, ông ta bỗng khựng lại, ánh mắt mất tự nhiên nhìn phía sau Tô Nhiễm, giọng nói kiên định dần ấp úng pha lẫn kiêng dè.

Quyển 4 - Chương 21: Mùi hương kỳ lạ

Tô Nhiễm cảm thấy kỳ lạ, cô quay đầu nhìn, không biết Lê Minh Vũ đã đến từ lúc nào, anh xách theo một túi với ba chai nước bên trong. Sắc mặt Bạch Lâm khó coi, Bạch Sơ Diệp cũng có vẻ lúng túng.

Anh tiến lên, cầm hai chai nước đưa cho họ, Bạch Sơ Diệp nhận lấy, cười gượng, "Cảm ơn".

Ánh mắt Lê Minh Vũ lướt từ khuôn mặt Bạch Lâm đến Tô Nhiễm, mở nắp chai nước đưa cho cô, thản nhiên hỏi, "Nói gì vậy em?"

Bạch Lâm khẩn trương nhìn Tô Nhiễm.

Cô cầm chai nước anh đưa uống một hớp, ngẩng đầu nhìn anh. Vẻ mặt anh yên ổn, nhìn không biết anh có nghe hay không, cô chột dạ trả lời một câu lấy lệ, ngay cả cô còn không biết mình nói gì cơ mà.

Bạch Sơ Diệp vội càng xoa dịu, "À, không có gì, chỉ nói chuyện phiếm thôi." Bà ta rõ ràng kiêng kị Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ hơi nhếch miệng, không nói gì, Tô Nhiễm uống xong, anh vô cùng tự nhiên cầm chai nước của cô, uống một hớp. Tô Nhiễm vô thức nhìn động tác của anh. Trái tim cô thoáng rung động. Hành động này chỉ có giữa người yêu.

Bầu không khí bỗng trở nên kỳ lạ.

Đến tận khi cảnh sát Đinh đi ra, theo sau anh là thần sắc phờ phạc

của quán gia, đằng sau nữa là hai cảnh sát. Thấy Tô Nhiễm đứng cạnh Lê Minh Vũ, vẻ mặt anh hơi sa sầm, anh rõ ràng vẫn không vừa mắt Lê Minh Vũ.

Cảnh sát Đinh gặt đầu chào Tô Nhiễm, rồi nhìn Bạch Sơ Diệp, "Tạm thời quán gia phải theo cấp dưới tôi về sở cảnh sát, lấy khẩu cung thêm lần nữa. Hai người có thể về, nhưng khi nào gọi thì phải đến, chúng tôi sẽ thông báo sau."

Bạch Lâm nhìn quán gia, rồi lại nhìn cảnh sát Đinh, chần chờ: "Vây thi thể của Trần Trung..."

"Pháp y cần khám nghiệm thêm. Mọi người tự ý đem thi thể đến nhà xác là sai lầm, không lẽ một điều cơ bản cũng không biết?" Giọng Đinh Minh Khải nghiêm túc.

Bạch Sơ Diệp vội nhận lỗi, còn Bạch Lâm tỏ ra khó chịu.

"Nếu vậy chúng tôi đi trước."

Bạch Sơ Diệp kéo Bạch Lâm rời đi, gần tới ngoài cửa, bà ta ngờ vực quay đầu lia mắt qua Tô Nhiễm vẫn đang đứng yên tại chỗ. Quái lạ, Trần Trung đã chết, Tô Nhiễm tới đây làm gì?

Đợi hai người đi khuất, Đinh Minh Khải mới nhìn Tô Nhiễm, giọng anh lại bình thường, "Cô Tô có thể ra đây một chút không?" Anh vẫn không có thiện cảm với Lê Minh Vũ.

Tô Nhiễm quay đầu nhìn lướt qua Lê Minh Vũ. Không ngờ anh lại trưng ra bộ dáng chẳng màng đoái hoài, biếng nhác ngồi thẳng xuống ghế dài ngay hành lang.

Đi theo Đinh Minh Khải tới trước một cánh cửa khác, anh mới lên

tiếng, "Xin lỗi cô, hôm nay cực chẳng đã, chúng tôi mới gọi điện cho cô."

"Cảnh sát Đinh tôi cũng vừa biết tin Trần Trung đã chết."

"Cô hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi tìm cô không phải để lấy khẩu cung." Đinh Minh Khải giơ tay vo tóc, hơi cau mày, có vẻ anh đang gặp vấn đề khó giải quyết, "Tôi biết cô thuộc mọi mùi hương, nước hoa như lòng bàn tay. Vừa rồi tôi nhận được điện thoại của bên pháp chứng, họ phát hiện trên hung khí gây ra cái chết cho Trần Trung có một chất lạ với phân lượng cực nhỏ tan lẫn vào máu. Nói thẳng ra là một loại hương thơm hòa tan trong máu. Do có thời gian quá ngắn, bên pháp y và pháp chứng đều chưa đưa ra được kết luận cụ thể. Tôi chợt nhớ tới cô, vừa lúc thi thể của Trần Trung còn ở bên trong, tôi hi vọng cô có thể giúp đỡ."

"Tôi?" Tô Nhiễm kinh ngạc, chỉ vào mũi của mình. Mũi của cô người được mùi nước hoa, còn máu người chết...

"Cảnh sát Đinh, có thể tôi sẽ khiến anh thất vọng. Dẫu sao tôi cũng chưa từng thử chuyện này."

"Nhà họ Tô nổi tiếng với nghề điều chế hương, lại nghe nói khứu giác của cô chỉ hơn chứ không kém thế hệ trước trong gia đình. Tôi biết chuyện hôm nay làm cô khó xử, nhưng tôi chỉ hi vọng có thể phá án nhanh."

Tô Nhiễm cảm thấy khó hiểu với lý do của anh, "Sự việc không phải rất đơn giản sao? Quản gia vì tự vệ nên đẩy Trần Trung, rồi con dao vô tình đâm trúng tim ông ta. Lẽ nào, còn có uẩn khúc?"

Đinh Minh Khải chần chờ một lát,

"Xin lỗi cảnh sát Đinh, tôi không nên hỏi về tình tiết vụ án." Tô Nhiễm bỗng hiểu ra, thầm buồn phiền.

Đinh Minh Khải nhìn cô, cười cười, "Không sao. Cô biết cũng không gây trở ngại gì, cô không phải đối tượng nằm trong phạm vi bị tình nghi. Chuyện là thế này, tôi vừa hỏi sơ qua quản gia nhà họ Hòa, thì thấy ông ta ập a ập ứng. Xuất phát từ thái độ trách nhiệm với người chết, tôi muốn xác nhận chính xác."

Tô Nhiễm thấu hiểu tâm trạng nôn nóng phá án của anh, đành gật đầu đồng ý, "Được rồi, tôi sẽ thử."

Nhà xác chẳng phải nơi tốt lành bước vào, ít ra cũng không ai dám đến căn phòng toàn thi thể. Đặc biệt là khi đối mặt với thi thể đầm đìa máu me. May mà bốn năm trước Tô Nhiễm từng thấy bộ dạng ba nháy lâu. Vì vậy, cô điềm nhiên đối diện với thi thể chưa xử lý của Trần Trung.

Có điều vì thời tiết oi bức, nên dù nhiệt độ trong phòng thấp hơn môi trường bên ngoài rất nhiều, cô vẫn ngửi thấy mùi xác thối rửa buồn nôn. Phút chốc, Tô Nhiễm muốn tông cửa chạy ra ngoài, nhưng vì vụ án cô chỉ có thể chịu đựng. Cô cầm găng tay cao su cảnh sát Đinh đưa, vô thức quan sát thi thể Trần Trung.

Trên người ông ta, ngoại trừ vết trầy xước do ẩu đả, còn thương tích ngay tim. Máu nơi đó đã khô, khắp cơ thể ông ta trắng bợt như giấy. Con người đang khỏe mạnh bình thường loáng cái đã chết, cô không khỏi chua xót, thở dài một hơi. Theo hướng dẫn của Đinh Minh Khải, cô ấn nhẹ lên vết thương ngay tim, một ít máu dính lên ngón tay đang đeo găng tay cao su.

Chà sát một lát, Tô Nhiễm để gần chớp mũi, cô không ngửi ra mùi khác lạ.

"Thế nào?" Đinh Minh Khải đứng cạnh khăn trải bàn dò hỏi.

Tô Nhiễm lắc đầu, thả tay xuống, vừa định nói kết quả với anh, một mùi hương nhàn nhạt như có như không lướt lơ quanh mũi. Đây là kiểu dư vị.

Con người khi đã ngửi thứ gì đó, xoang mũi dù ít hay nhiều cũng sẽ ghi nhớ. Mùi hương nhàn nhạt vương lại này chính là dư vị, nhưng không phải chỉ nước hoa mới có dư vị. Con người làm việc thường không dựa nhiều vào khứu giác, dần dần chức năng nhạy cảm với mùi hương sẽ phai nhạt. Sở dĩ Tô Nhiễm nhạy cảm nắm bắt được những mùi hương mà người khác không ngửi ra, là nhờ kết quả tập luyện từ lúc nhỏ của cô.

Thấy vẻ mặt cô khác thường, mắt Đinh Minh Khải sáng ngời, "Có phát hiện phải không?"

Tô Nhiễm không trả lời anh ngay, cô đứng xa thi thể hơn, ngửi kĩ dấu vết lưu lại trên găng tay. Cô nhắm mắt, tập trung phân tích, ngoài mùi máu, quả nhiên còn một mùi rất khác nhẹ đến mức cô suýt ngửi không ra.

Đây là mùi gì? Ngẫm nghĩ kĩ càng vài phút, đột nhiên cô như bị thứ gì đó hung hãn quất mạnh vào đầu. Hồi ức và cả mùi hương nhàn nhạt như có như không hòa quyện trùng khớp với nhau, ngã vào suy nghĩ của cô.

Tô Nhiễm bỗng run rẩy, lạnh xương sống. Cô bất giác nghĩ đến một người...

Đinh Minh Khải dấu sao cũng xuất thân từ cảnh sát, vẻ mặt đối phương dù hơi khác một tí, anh đều có thể nhận ra. Thấy vẻ mặt Tô

Nhiễm như vậy, anh thầm nghĩ mình đúng vì đã tìm cô, bước lại hỏi: "Cô Tô, có phải cô nghĩ tới cái gì hay không?"

Tô Nhiễm đang đắm chìm trong suy nghĩ rồi bời bồng bị kéo về hiện thực. Cô vô thức quay đầu nhìn Đinh Minh Khải, thấy ánh mắt anh sáng ngời, lòng cô hỗn loạn, tháo găng tay ra, cụp mi, "Máu đích xác là có hòa trộn mùi hương khác. Nếu tôi không lầm, đây là mùi nho đen."

"Nho đen?" Đinh Minh Khải hơi nhếch mày, những kiến thức về hương thơm quá xa lạ với anh, giọng điệu anh không khỏi ngờ vực.

Tô Nhiễm định thần, hiểu ý anh, cười, "Thực ra, đây chính là nho đen chúng ta hay thấy. Con người thường không để ý đến mùi nho đen nên khi ngửi thấy, hầu như chẳng ai nhớ mùi này. Điều này rất bình thường. Khi nhắc tới nho đen, theo quán tính, đại não sẽ quy thành dạng quả hoặc thực phẩm liên quan, thay vì mùi nguyên thủy nhất. Vị máu tanh tuy đậm, nhưng do đông khô theo thời gian nên mùi nho đen nổi trội hơn Tuy rất nhẹ nhưng vẫn ngửi ra, giống như rong lặn vào rêu xanh."

Đinh Minh Khải gật đầu suy tư, "Cô Tô, cô chắc chắn là mùi nho đen chứ?"

Tô Nhiễm gật đầu, "Chắc chắn."

Cô trả lời một cách chắc chắn. Cô hết sức tự tin với mũi của mình.

"Không hổ là đời suả của gia đình điều chế hương nổi tiếng. Cô Tô khiến tôi mở rộng tầm mắt." Đinh Minh Khải khen ngợi thật lòng.

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi." Tô Nhiễm cong môi cười.

Thần sắc Đinh Minh Khải suy tư, nhìn Tô Nhiễm, "Đồng nghiệp của tôi bên pháp chứng cho rằng phân tử này thường thấy trong nước hoa. Ban nãy, cô ngửi được mùi nho đen, nói vậy trước khi chết Trần Trung thực sự tiếp xúc với nước hoa có chứa thành phần nho đen?"

"Có lẽ vậy..." Tô Nhiễm thoáng nơm nớp, hồi lâu sau nhìn Đinh Minh Khải, "Năng lực của tôi chỉ có hạn. Nên việc điều tra và kết luận vụ án, tôi không thể giúp cảnh sát Đinh."

Đinh Minh Khải cười cười, anh hiểu vấn đề bản thân mình hỏi có chút buồn cười, suy ngẫm một lát, "Tôi có thể hỏi cô Tô thêm một vấn đề nữa chứ?"

Tô Nhiễm gật đầu.

"Trong ấn tượng của cô, người nào nhà họ Hòa thích dùng nước hoa mùi nho đen?" Ánh mắt Đinh Minh Khải vô cùng sắc bén nhìn cô.

"Cái này..." Tô Nhiễm ngập ngừng chốc lát, suy ngẫm rồi lắc đầu, "Xin lỗi, tôi không biết. Tôi nghĩ tôi chỉ có thể giúp anh đến đây."

Đinh Minh Khải thấy vậy, cũng đành phải thôi, gật đầu, "Hôm nay làm phiền cô rồi."

"Không sao."

Hai người chuẩn bị bước ra cửa, Tô Nhiễm lại nhớ tới gì đó, chợt hỏi, "Cảnh sát Đinh, tôi có thể hỏi anh về một người được không, người này vừa bị đồng nghiệp của anh mời về điều tra hai ngày trước."

"Ơ? Người đó tên gì?"

Tô Nhiễm liếm môi, "Người đó tên Mộ Thừa, bác sĩ ngoại khoa não, được mời về điều tra sự cố chữa bệnh mười năm trước."

"Mộ Thừa?" Đinh Minh Khải cố gắng tìm kiếm cái tên này trong đầu, một lúc sau lắc đầu, "Tôi chưa từng tiếp xúc với người này. Có lẽ người ở phòng khác mời về điều tra cũng không chừng. Hay là vậy, nếu cô Tô lo lắng, tôi sẽ về dò la dùm cô."

Tô Nhiễm vội xua tay, "Vậy, nếu vậy thì thôi ạ. Tôi chỉ tiện miệng hỏi thăm, không chừng mọi việc đã giải quyết ổn thỏa, anh đừng bận tâm." Cô chỉ hi vọng mình may mắn hỏi được tình hình của Mộ Thừa. Nhưng ngộ nhỡ để Lê Minh Vũ biết hành động vừa nãy của cô, không chừng anh sẽ gây ra nhiều chuyện khác nữa.

Đinh Minh Khải khó hiểu tại sao cô đột nhiên lại nói không có việc gì. Anh điều tra án lợi hại, nhưng khả năng quan sát tâm tư phụ nữ cũng không kém. Anh nở nụ cười, nói thêm, "Cô Tô, tôi nghĩ bạn cô sẽ không sao. Thật lòng, tôi chỉ muốn nhắc cô câu này."

Tô Nhiễm dừng bước, ngẩng đầu nhìn anh.

"Con người Lê Minh vũ thâm sâu khó đoán. Hiện nay, ai ai cũng chĩa mũi dùi vào nhà họ Hòa. Sống chung với anh ta, cô cần phải cẩn thận." Đinh Minh Khải nhớ tới cảnh xảy ra lần trước ở phòng thẩm vấn, nói lời từ tận đáy lòng. "Quan trọng hơn là..." Anh ngập ngừng, dường như đang suy xét có nên nói hay không.

"Cảnh sát Đinh, anh cứ nói đi ạ." Tô Nhiễm thấy anh ngập ngừng, khẽ lên tiếng.

Đinh Minh Khải chột thấp giọng với cô, "Bản thân tôi là cảnh sát trưởng, không có chứng cứ nên không dám nói ra miệng. Nhưng chúng ta quen biết nhau đã lâu, nói ra vẫn tốt hơn. Trực giác mách

bảo tôi, cái chết của Trần Trung có uẩn khuất. Tôi từng tiếp xúc với Trần Trung, tính tình ông ta hiền lành đôn hậu, không giống loại người có thể làm ra hành vi cực đoan. Còn nữa, chúng tôi thử điều tra theo lời cô nói lần trước, Trần Trung quả thực có con trai, quanh năm điều trị ở bằng thuốc và điều kiện tốt nhất, một người làm công như ông ta làm sao có nhiều tiền như vậy? Trước khi chết, ông ta nhắc tới Lê Minh Vũ, tôi liền suy đoán chuyện ba cô nhảy lầu bốn năm trước và Trần Trung bị giết bốn năm sau thế nào cũng liên quan. Dựa theo suy đoán này, tôi khuyên cô nên tránh xa Lê Minh Vũ, Con người anh ta lòng dạ cực thâm sâu, người bình thường không phải đối thủ của anh ta."

Tô Nhiễm bỗng hốt hoảng, khẽ gật đầu. Chẳng ai biết rằng cô không muốn liên quan bất cứ chuyện gì đến Lê Minh Vũ.

"Cô yên tâm, tuy vụ án của ba cô đã khép lại, nhưng chỉ cần có cơ hội, có phát hiện khác thường, nhất định tôi sẽ không thờ ơ. Trường hợp Trần Trung cũng vậy. Vì thế, nếu nghĩ đến tình tiết có thể liên quan đến vụ án, cô nhớ phải báo trước với tôi." Đinh Minh Khải căn dặn lần nữa.

Tô Nhiễm hít sâu, nặng nề gật đầu.

"Tôi đưa cô ra ngoài."

Về đến nhà bầu trời đã tối đen, Tô Nhiễm dựa người vào sofa nghĩ lại lời cảnh sát Đinh nói, nghĩ lại chuyện xảy ra hôm nay.

Thời gian đúng là bậc thầy của tạo hóa. Khi con người lơ đãng, nó sẽ thay đổi rất nhiều chuyện, lặng lẽ mang đi rất nhiều người. Đến khi con người phát giác, mới ngạc nhiên kinh hãi, hóa ra lòng người khó lường, sinh mạng mỏng manh.

Lệ Minh Vũ đi thẳng vào thư phòng xử lý hàng loạt văn kiện, cũng tiện dịp cho Tô Nhiễm có thời gian sắp xếp lại suy nghĩ rối bời của mình.

Đầu tiên chính là sự việc Trần Trung bị giết.

Cô cần môi trầm ngâm. Chuyện Trần Trung do Hòa Vy gây nên, do Hòa Vy chủ động báo án Trần Trung ăn cắp dây chuyền. Lúc đó, cô từng nghi ngờ mục đích của Hòa Vy. Hòa Vy không phải là người thích vướng mắc với người làm chỉ vì một món đồ xa xỉ. Vậy mục đích thật sự của Hòa Vy khi báo án là gì? Về sau Trần Trung được thả, dây chuyền tìm ra rồi ư? Vì sao đột nhiên không truy cứu nữa?

Trần Trung sau khi được thả, quay về nhà họ Hòa thì xảy ra chuyện?

Tô Nhiễm muốn đến gặp An Tiểu Đóa, xem thử tình hình hiện tại của con trai Trần Trung.

Còn nữa, điều khiến cô băn khoăn nhất chính là mùi nho đen nhiễm trên vết thương của Trần Trung.

Khi ở nhà xác cô không khẳng định với cảnh sát Đinh, thứ nhất là vì cô không chắc chắn, thứ hai là vì một khi chắc chắn, cô sẽ đem phiền phức đến cho Hòa Vy. Giống như lúc cô cẩn thận phân biệt được mùi hương đó là nho đen, người cô nhớ ngay chính là Hòa Vy.

Nho đen là cách gọi quen thuộc của giới điều chế hương. Trên thị trường có vài mẫu nước hoa sản xuất theo mùi hương này. Nước hoa này tượng trưng cho sự trong sáng, thời trang mà cá tính. Người thích mùi hương này thường nhạy bén và đam mê với thời trang. Nho đen khi được điều chế vào nước hoa thường được dùng vào hương đầu. Vì hương thơm của nó tương đối tươi mát, nên phối chung với táo, đu đủ. Từ đó toát lên phẩm chất tươi mới tràn đầy sức

sống của tuổi trẻ.

Đôi lúc người ta còn kết hợp nho đen với hương hoa như hoa nhài, hoa bách hợp nhằm làm nhạt hương trước. Đặc biệt, khi phối chung với cây cỏ sẽ tạo cảm giác phong phú hơn. Những loại nước hoa như thế này thường chọn hương cuối là hoa lan, thể hiện sức sống tươi mới nhiệt tâm.

Sở dĩ cô nghĩ đến Hòa Vy vì bốn năm trước Hòa Vy đặc biệt thích mùi hương này.

Khi đó, cô chưa lấy Lê Minh Vũ. Quan hệ giữa cô và Hòa Vy vẫn tốt đẹp. Có một lần, Hòa Vy cho cô vài chai nước hoa loại mới nhất của những nhãn hiệu nổi tiếng trên thị trường. Hòa Vy làm tạp chí, thường được nhiều nhà tài trợ, nên chẳng thiếu hàng hiệu bao giờ. Thời gian đó, Tô Nhiễm không thích nước hoa nên cũng chẳng quan tâm.

Sau này, Hòa Vy chọn một chai trong số đó, cười tủm tỉm nói muốn giữ lại, Tô Nhiễm thấy là lạ, mùi hương gì có thể khiến Hòa Vy yêu thích như vậy? Cô ngửi thử mới biết hương đó hết sức sống động.

Hòa Vy tâm sự với cô. Mùi hương này làm Hòa Vy nhớ đến lúc ba mẹ chưa ly hôn, bữa sáng hằng ngày đều có mứt nho đen trên bàn ăn.

Tô Nhiễm nghĩ tới đây, chạnh dáng ngồi, hơi cau mày.

Rốt cuộc Hòa Vy có dùng nước hoa đó hay không, cô không biết. Nói chung mỗi lần gặp Hòa Vy, cô đều không ngửi thấy bất kì mùi nước hoa nào. Hay là Hòa Vy cũng giống cô, sau khi ba mẹ ly hôn, cô và Hòa Vy đều vô thức sản sinh ra tâm lý mâu thuẫn với nước hoa. Nhưng cô còn biết khi Hòa Vy tham gia sự kiện đặc biệt hoặc tình

huống bất đắc dĩ, Hòa Vy buộc phải dung ít nước hoa tượng trưng.

Bốn năm sau Hòa Vy còn thích mùi nho đen không?

Cô không dám khẳng định, cũng không dám tự kết luận bậy bạ. Vì vậy, khi cảnh sát Đinh hỏi, cô chỉ có thể nói cô không biết.

Tô Nhiễm khẽ thở dài, chỉ thấy lòng nặng trĩu. Nói thật từ lúc sống xa ba, cô thấy mình không còn là người nhà họ Hòa. Ba cưới dì Điệp, dì Điệp lại sinh Quân Hạo cho ba. Trong mắt cô, họ mới giống người một nhà. Từ "ba" này là cách gọi mà cô sờ mãi không tới chạm mãi không được. Cô thật sự rất muốn tin tưởng mọi thứ ba sắp nặn bốn năm trước đều tốt cho cô. Nhưng thực tế lại chứng minh, ba cô lấy hôn nhân của con gái mình đổi lấy tương lai đảm bảo cho nhà họ Hòa trên thương trường.

Hôm nay, cô không còn hiểu Hòa Vy. Hòa Vy coi cô như kẻ thù, Bạch Lâm nói Hòa Vy đã về hôm qua, như vậy, Hòa Vy sẽ nhanh chóng biết chuyện cô và Lệ Minh Vũ. Cô đau đầu, chỉ muốn trốn tránh mọi thứ đang dần phức tạp hơn.

Lệ Minh Vũ nghĩ như thế nào?

Anh rõ ràng đã kết hôn với Hòa Vy, vì sao còn muốn dùng hiệp ước chín ngày ràng buộc cô?

Dù anh muốn tìm tình nhân, cũng đâu cần tìm cô nhỉ?

Nghĩ đến đầu óc choáng váng vẫn không ra kết quả. Chốc lát, những suy nghĩ rối bời hết như một mớ hỗn độn trong đầu cô.

Lệ Minh Vũ từ thư phòng bước ra, không tìm thấy Tô Nhiễm trên lầu hai, anh đi xuống lầu. Vừa đến cửa cầu thang, liền thấy một bóng

dáng nhỏ nhắn đáng yêu đang cuộn người trên sofa. Cô ôm gối thật to, đầu ngã sang một bên, thờ dài. Anh bỗng ngỡ ngac, không biết vì sao cảnh này lại lặng lẽ chạm đến nơi mềm mại nhất trong trái tim anh. Vẻ mặt cô thờ dài, đắm chiêu suy nghĩ khiến khóe miệng anh bất giác cong lên.

Lệ Minh Vũ rót một ly nước ấm và một ly nước lạnh, cầm tiến đến, anh ngồi đối diện Tô Nhiễm, đặt ly nước ấm trước mặt cô, nhàn nhạt lên tiếng, "Uống nước."

Lệ Minh Vũ bất ngờ đi tới dọa Tô Nhiễm hoảng sợ, ánh mắt đầy kinh ngạc hướng nhìn anh.

"Uống nước." Anh nhấn mạnh câu nói vừa rồi lần nữa, phớt lờ ánh mắt của cô.

Con người không ngừng lớn lên và trưởng thành, nhưng có một số thói quen không cách nào thay đổi theo thời gian. Chính Tô Nhiễm, cô vẫn không có thói quen uống nước giống bốn năm trước. Nếu không ai nhắc cô nhớ, có lẽ cả ngày cô đều quên việc uống nước.

Thói quen này hết sức không tốt.

Anh nhíu mày nhìn cô, mãi đến khi cô vâng lời cầm ly nước lên uống, sắc mặt anh mới dịu lại.

"Có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng, em có thể nói ra, không chừng tôi giúp được em." Giọng Lệ Minh Vũ trầm thấp, vẻ mặt anh hờ hững, tỏ vẻ như anh chỉ nói băng quơ.

Hà...

Ánh mắt Tô Nhiễm càng thêm kinh ngạc nhìn anh. Cô không nghe

làm chứ? Anh đòi giúp cô?

Lệ Minh Vũ uống hết ly nước lạnh, đặt sang bên, dựa người ra sau, xem ra vừa rồi anh không phải nói đùa. Vẻ mặt của cô đập vào mắt anh, thờ ơ buông lời: "Hay cảnh sát Đinh lo lắng tôi nuốt em, kêu em đề phòng tôi, cho nên em không dám nói?"

Tô Nhiễm ghen hống, vừa rồi anh nghe lén?

"Cảnh sát Đinh muốn nói cái gì đều viết hết lên mặt, tôi chẳng cần nghe lén." Mắt anh sáng như tia X, cô không thể mở miệng anh vẫn dễ dàng đoán ra ý nghĩ trong lòng cô.

Tô Nhiễm suýt nữa đã phun nước.

Quả nhiên, nếu không làm sao cảnh sát Đinh cứ dạn tới dạn lui, cô nhất định phải cẩn thận. Lệ Minh Vũ, con người anh đâu chỉ lòng dạ thâm sâu, ánh mắt anh còn rất sắc bén. Lúc này, cô lại thấy Lệ Minh Vũ làm cảnh sát thích hợp hơn, biết đâu anh chẳng cần mở miệng thăm vấn, tội phạm vừa thấy ánh mắt sắc lạnh của anh, thì sợ hãi cái gì cũng phải khai hết.

Tô Nhiễm cầm ly nước, ngồi đối diện một người đàn ông mà lòng tốt của anh ta bỗng nhiên trời dậy.

Câu nào của anh là thật? Câu nào là giả?

Trước khi Trần Trung chết vô tình nhắc đến anh, chuyện của ba anh biết được bao nhiêu?

Còn Hòa Vy, anh nắm rõ tình hình của Hòa Vy bao nhiêu?

Cô có nên tin tưởng anh hay không? Có lẽ cô nên tìm tòi ra vài manh

mối nếu sống chung với anh?

Ban đầu Lê Minh Vũ nhấn nạt vô cùng, anh him lặng đối diện với cô, hồi lâu sau thấy cô không nói tiếng nào, anh lại đợi thêm một lúc lâu, cau mày nói: " Tôi đúng là chán quá nên mới phí thời gian ở đây với em!" Nói xong, anh đứng dậy bỏ đi.

Tô Nhiễm vội gọi anh, "Này..."

Lê Minh Vũ dừng bước, quay đầu.

"Cái đó đó..." Tô Nhiễm gượng gạo bỏ ly nước xuống, ngẩng đầu nhìn anh, "Anh biết thường ngày Hòa Vy dùng nước hoa nào không?"

Nếu anh đã kết hôn với Hòa Vy, vậy anh sẽ hiểu Hòa Vy nhiều hơn cô. Tuy rằng cô không dám mơ tưởng nhận được đáp án chính xác từ miệng anh.

Thần sắc Lê Minh Vũ vốn dĩ dừng dừng chột sa sầm, mắt anh thấp thoáng không vui. Vừa rồi cô kêu anh, đáy lòng anh bỗng mừng rỡ đến khó hiểu, nhưng không ngờ cô lại hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy.

Người phụ nữ này đúng là ngốc nghếch quá thể mà.

Câu hỏi của cô ngốc nghếch quá mức nha. Thấy ánh mắt anh hơi lạ, Tô Nhiễm ngập ngừng. "Là anh nói khi nãy, tôi có vấn đề gì luẩn quẩn trong lòng thì cứ hỏi anh."

Lê Minh Vũ xoay người nhìn cô, thản nhiên hỏi "Em vừa gọi tôi là gì?"

Hà?

Ban này cô gọi anh là gì?

Hình như chỉ kêu một tiếng "Này".

"Tôi, tôi vừa gọi Lê Minh Vũ." Cô mắt tự nhiên đáp lời.

Lê Minh Vũ hừ một tiếng, hơi hơi nheo mắt, lòng Tô Nhiễm đột ngột giống lên một hồi chuông cảnh giác, nuốt nước bọt, cô bất giác lùi người về sau. Mỗi khi anh bày ra biểu tình này, nghĩa là anh đang dần mất hứng, bắt đầu bức dọc, nguy hiểm nảy sinh.

Nhưng anh không vì thấy cô mờ mịt khó hiểu mà tâm tình dịu bớt. Anh đi tới cạnh cô ngồi xuống, bỗng vươn tay trái khoát lên sofa sau lưng cô, tay phải khóa cô vào trọn phạm vi thuộc về anh, quan sát cô, giọng nói bình tĩnh mà biếng nhác ra lệnh, "Lập lại lần nữa."

Tô Nhiễm vô thức liếm môi, anh quá gần cô, gần đến mức chỉ cần hơi ngẩng đầu, cô liền chạm ngay môi anh. Cô đành phải cúi đầu, yếu ớt nói, "Lê Minh Vũ mà, không phải tôi hay gọi anh như vậy sao?"

Anh cau mày, cách gọi này tốt hơn anh Lê. Thế nhưng...

Anh trầm giọng: "Bỏ họ cho tôi."

"Hả?" Tô Nhiễm ngây ngốc ngẩng đầu, vô thức gọi nhỏ theo ý anh, "Minh Vũ..."

Giọng nói êm ái có phần mù mờ, ngọt ngào, mềm mại như kẹo đường khiến trái tim Lê Minh Vũ mềm nhũn. Lại thấy ánh mắt cô mơ màng, không nén nổi tình cảm dâng tràn, anh cúi đầu hôn cô, đầu

lưỡi ươn ướt chạm vào cánh môi thơm mát.

"Ừm..." Hơi thở và đôi môi đàn ông nóng hổi làm Tô Nhiễm không thể chống đỡ, tay cô theo bản năng chống lên ngực Lê Minh Vũ, nhưng lại bị nắm lấy vòng qua cổ anh. Tay anh thôi chống sofa, nhích lên trên, chậm chậm vuốt ve lưng cô, khiến cô nhận ra ý đồ của anh.

"Đừng..." Tô Nhiễm dốc sức đẩy anh ra, tim cô đập rộn rịp, thấy ánh mắt anh tối thẳm, cô hoang mang. Hai ngày nay, cô lĩnh giáo trọn vẹn bản lĩnh của anh. Mỗi lần cô đều chìm đắm cùng anh, cô sợ cảm giác này, cô sợ mình sẽ say mê, không cách nào kiềm chế lý trí trong cơn thủy triều khoái lạc anh mang đến.

Lê Minh Vũ lại không hề nổi giận, thuận theo ý cô buông ra, giọng anh khàn khàn, "Từ nay về sau, tôi chỉ cho em gọi như vậy thôi."

Tô Nhiễm giật mình lần nữa.

Anh không để cô có nhiều thời gian hiểu ra vấn đề, đứng dậy lên lầu.

Phòng khách rơi vào yên lặng rất lâu, Tô Nhiễm mới có phản ứng, cái này là sao chứ? Vấn đề cô hỏi anh chưa trả lời mà, ngẫm nghĩ giây lát, hít một hơi thật sâu, cô đứng dậy đi lên lầu.

Cửa thư phòng mở ra, đúng lúc Lê Minh Vũ đang mở phần văn kiện định xử lý, dường như biết trước cô sẽ theo anh lên lầu, nên chẳng màng ngẩng đầu, tiếp tục giải quyết công việc.

Ánh đèn mờ tối hắt lên áo sơ mi đen của anh. Anh hầu như hòa hợp vào màn đêm rộng lớn phía sau. Vầng sáng mờ mờ lưu chuyển trên mặt anh, anh khi đang tập trung quên rũ đến lạ thường.

Tô Nhiễm đưa mắt sang chỗ khác, thấy dáng dấp anh lạnh lùng, cô

vốn định xoay người bỏ đi, nhưng lúc này cô không thể gọi điện hỏi rõ Hòa Vy, nên cô buộc phải kiên nhẫn đi lại gần anh, hắng giọng, "Vấn đề ban nãy, anh chưa trả lời tôi."

Lệ Minh Vũ vẫn tiếp tục phớt lờ cô.

"Tính tình anh sao lại kỳ cục như vậy hả?" Tô Nhiễm bực bội đi thẳng đến, khéo văn kiện trong tay anh, giận giữ trừng to mắt.

Rốt cuộc anh cũng chịu ngẩng đầu, anh trầm tĩnh nhìn ánh mắt căm giận của cô cả buổi, khó hiểu cất giọng, "Người phụ nữ ngốc nghếch như em làm sao viết ra được "Hào môn kinh mộng" nhỉ?" Anh cau mày, tỏ vẻ như đang tự hỏi.

Tô Nhiễm không ngờ anh lại bật ra một câu như vậy, ngẩn ngơ, miệng ngoác to lúng túng, vì giây sau mới định thần, chau mày, "Chọc ghẹo người khác vui lắm phải không?"

Lệ Minh Vũ bình thản, chìa tay ra với cô, "Qua đây."

Cô trầm ngâm rồi bước lên trước, anh liền kéo cô vào lòng, cánh tay anh thuận thế ôm chặt cô, cằm anh chống nhẹ lên gáy cô, hơi thở anh đều đặn phả lên tai cô, rất nóng rất ngứa. Hơi thở nam tính đậm mùi hổ phách đầy mê hoặc, thấm vào lòng cô.

Không gian trong phòng thoáng tĩnh lặng.

Lát sau, giọng anh hạ xuống bên tai cô, "Nói thật lòng, mức độ thấu hiểu của tôi với Hòa Vy, không sâu đậm bằng của tôi dành cho em."

Sao?

Tô Nhiễm đợi lâu mà chỉ nhận được đáp án như thế này, cô bất mãn,

ngiêng đầu trừng mắt, lườm anh, "Anh trả lời lấy lệ?"

"Không, tôi nói thật." Chân mày dãn ra, anh nhìn cô.

Cô điên rồi nên mới hỏi anh.

Đứng dậy định bỏ đi, anh liền kéo cô, nhướn mày, "Dùng tôi đã rồi bỏ?"

"Trên thực tế, anh – một chút giá trị lợi dụng cũng không có." Tô Nhiễm đầy bất mãn.

Lệ Minh Vũ không giận, bật cười, "Vây được rồi, em hỏi tôi chuyện khác đi. Lần này, tôi sẽ trả lời em nghiêm túc."

Tô Nhiễm bán tín bán nghi nhìn anh, trông thấy vẻ anh nghiêm túc, suy nghĩ một hồi, lòng cô thoáng nặng nề, nhìn anh lần nữa, dốc hết can đảm hỏi: "Tôi muốn biết Mộ Thừa ra sao."

Gương mặt anh tú của Lệ Minh Vũ bất thành linh tỏa ra khí lạnh, ánh mắt dịu dàng dần giá rét, không khí xung quanh dường như chuyển lạnh theo, ngay cả Tô Nhiễm cũng cảm giác mọi thứ thay đổi cực kỳ nhanh chóng.

Anh nhìn cô chăm chăm, lặng thinh chốc lát, ngay khi Tô Nhiễm chuẩn bị bỏ cuộc, anh bất ngờ đứng lên, thân hình cao lớn lộ rõ áp lực và lạnh lùng cho đối phương.

"Muốn biết chuyện anh ta? Được, vào tắm cho tôi. Tắm xong, tôi nói em nghe." Nói xong, anh nắm tay cô, ngang ngược kéo ra khỏi thư phòng.

Một tiếng vang vọng từ phía sau, cửa phòng đóng sầm lại.

Quyển 5 - Chương 1: Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến

Em tin rằng chỉ cần vững tin vào hạnh phúc một ngày nào đó hạnh phúc nhất định sẽ đến. Em sẽ tình cờ tìm thấy, hoặc nó cứ đến một cách tự nhiên. Nhưng dần dà theo thời gian em phát hiện hình như suy nghĩ này sai rồi. Gặp gỡ anh, em không biết là hạnh phúc hay tai họa. Bởi vì em hận anh bá đạo, em đau vì anh tàn nhẫn, em hoang mang vì anh dịu dàng...

Có lẽ hạnh phúc chỉ là xa xôi...

Thực tế chứng minh, đến tận ngày hôm sau, Tô Nhiễm cũng hỏi không ra tình hình của Mộ Thừa.

Bởi vì, Lê Minh Vũ dùng phương pháp "Trải nghiệm" trực tiếp nhất, dốc sức dạy dỗ sự quan tâm của cô dành cho Mộ Thừa, dạy cô hiểu rõ cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi. Dù bề ngoài anh tỏ ra thờ ơ, nhưng lại ngầm giấu sự nguy hiểm mà cô không cách nào tiếp cận. Cô lại một lần nữa cảm nhận hàm nghĩa khác nhau giữa nam và nữ.

Hàm nghĩa giữa hai người là ở chỗ, ngày hôm sau cô nằm thoi thóp trên giường, như chú cá được vớt lên từ biển cả, phơi khô dưới ánh mặt trời, còn người đàn ông đó, người đàn ông dày vò cô đến mức cô phải xin buông tha, trời sáng liền sáng khoái đi làm. Một người được ép buộc, cầu xin một người ra sức ép buộc đòi lấy. Đây chính là điểm khác nhau.

Ngủ thẳng đến trưa, một hồi chuông điện thoại vang lên đánh thức Tô Nhiễm, là điện thoại của công ty thuê cô làm việc, đề ra thời hạn

yêu cầu cô điều chế mẫu nước hoa đầu tiên. Sau khi trao đổi vài câu, cô gắng sức ra khỏi giường, đánh răng rửa mặt qua loa rồi đến phòng làm việc.

Thợ sửa chữa vẫn đang lắp đặt thiết bị dưới lầu. Phòng điều chế hương trên lầu đã sửa chữa hoàn tất theo yêu cầu của cô, chỉ cần bày biện đơn giản theo bản vẽ, đặt thêm dụng cụ điều chế hương, mọi loại hương liệu. Cô điện báo tin cho công ty thuê cô làm việc lần nữa. Giải quyết xong mọi việc, cô mới cảm thấy đói bụng, vội vàng rời khỏi nhà nên cơm cũng chưa ăn.

Giờ này là ăn trưa nên sẽ rất đông, từ trước đến giờ, cô không thích chen chúc với nhiều người và những nơi quá náo nhiệt, vì vậy, suy ngẫm một hồi, cô quyết định thôi, không đi ăn nữa. Lại nghĩ đến mấy ngày vừa qua, cô thấy dở khóc dở cười.

Chín ngày, thực ra rất nhanh, chỉ là đến lúc đó, cô không biết Lê Minh Vũ có thực lòng buông tha cô hay không.

Nhưng ngẫm lại, nếu anh chỉ ham mê mới mẻ nhất thời, vậy chín ngày cũng đủ để anh nếm thử mùi vị của một người phụ nữ. Chốc lát cô lại hoang mang, sau này cô và anh vẫn tiếp tục vướng mắc vào nhau sao?

Cũng may Lê Minh Vũ còn có tính người, ít ra anh không nhốt cô ở nhà suốt chín ngày, anh cho phép cô ra ngoài xã giao, làm việc như bình thường. Nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải về nhà trước anh, khi anh về đến nhà nhất định phải nhìn thấy cô.

Tới tận lúc này, cô vẫn không hiểu ý đồ của anh.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại đột nhiên đổ chuông, thoáng nhìn màn hình hiển thị, Tô Nhiễm bỗng sửng sốt. Tuy màn hình không hiện tên

người gọi, nhưng dây số này cô đã thuộc nằm lòng từ lâu...

Hòa Vy, trước sau gì cũng sẽ tìm cô, dựa theo tính cách Hòa Vy thì chuyện này chỉ là sớm muộn.

Có điều Tô Nhiễm không nghĩ sẽ nhanh thế này.

Ngoài cửa sổ quán cà phê, dòng người qua lại ngược xuôi như thoi đưa. Còn trong quán. Im lặng như tờ, không gian xung quanh tràn ngập hương cà phê dịu nhẹ, âm hưởng nhạc jazz du dương. Thế nhưng, dường như lại không hợp với đề tài nói chuyện của cô và Hòa Vy.

Bốn năm không gặp, không ngờ Hòa Vy lại để tóc dài xoắn lộn, toát lên sức hấp dẫn của phụ nữ, phối chung với áo sơ mi và váy bó thanh lịch quyến rũ. Tô Nhiễm nhìn lại bản thân mình, mái tóc ngắn hơi lộn xộn, do vội vàng ra ngoài, cô cũng không kịp chọn quần áo, thậm chí ngay cả kính sát tròng cô cũng không đeo. Cô đeo một cặp kính đen to, mặc áo thun và quần jean rộng, chân mang giày sandal. Trông thế nào cô cũng không thích hợp với hoàn cảnh sang trọng ở đây. Hay nói thẳng là cô hoàn toàn không sánh bằng Hòa Vy đang ngồi đối diện.

Ngoại hình của cô và Hòa Vy đều hao hao nhau. Nhưng nếu nhìn thấy cách ăn mặc sẽ thấy khác biệt. Hòa Vy là người phụ nữ có yêu cầu cao với chất lượng cuộc sống, còn Tô Nhiễm thì ngược lại, cô không quan tâm đến chuyện trưng diện bản thân. Điều này liên quan rất lớn đến cuộc sống giản dị mà cô sống cùng mẹ từ nhỏ.

Hòa Vy ngồi đối diện liên tục đánh giá Tô Nhiễm, gương mặt Hòa Vy trang điểm chần chu, lộ rõ vẻ chán ghét, sự chán ghét này dâng lên

từ tận đáy lòng cô. Dù nhắm mắt, Tô Nhiễm vẫn có thể cảm nhận rõ ràng.

Một lúc sau, Hòa Vy lạnh lùng lên tiếng, "Tôi đã nghe kể chuyện cô sống chung với Lê Minh Vũ. Tô Nhiễm, cô biết mình đang làm cái gì không hả?"

Tội danh không đầu không đuôi thoáng chốc rơi xuống đầu Tô Nhiễm, cô nắm chặt cốc nước, đối diện đôi mắt buồn bực của Hòa Vy, cô kiên cường đè nén bực dọc và ầm ức, nhẫn nại giải thích, "Hòa Vy, chuyện không phải như chị nghĩ đâu.

"

"Vậy nó thế nào? Từ đầu tôi đã biết có chết cô cũng không thừa nhận, cũng như lúc trước cô biết rõ Lê Minh Vũ là bạn trai của tôi, nhưng sau lưng tôi, cô gặp gỡ anh ấy. Bốn năm rồi cô vẫn làm toàn chuyện buồn nôn." Hòa Vy tức giận, quơ mạnh cốc nước từ trên bàn xuống đất, cà phê văng tung tóe, thấm ướt khăn trải bàn, khiến mọi người xung quanh phải để ý ngoảnh đầu nhìn lại.

Tô Nhiễm vốn dĩ định hòa nhã cùng Hòa Vy. Từ lúc đầu gặp mặt đến giờ, cô luôn nhún nhường, nhưng thái độ của Hòa Vy làm cô khó chịu, đành phải lãnh đạm lên tiếng, "Nếu hôm nay chị hẹn em đến để trách móc, vậy hãy dành cho hôm khác đi. Bây giờ em rất bận, hôm nào đó chị cứ đến phòng làm việc của em trách mắng một trận cho đã." Nói xong, Tô Nhiễm cầm giỏ xách, chuẩn bị rời đi.

"Cô phải biết, Lê Minh Vũ bây giờ đã là anh rể của cô!" Hòa Vy không định buông tha cô, nói với theo sau, nhưng giọng điệu hòa hoãn hơn ban nãy, "Vì vậy, chị xin em, em đừng giành Lê Minh Vũ nữa được không?" Câu cuối cùng của Hòa Vy biến thành cầu xin.

Tô Nhiễm đứng chờ người, hồi lâu sau quay lại ghế ngồi, vẻ mặt Hòa Vy bỗng cô đơn. Vẻ mặt cô đơn và lời nói cầu xin của Hòa Vy cấu xé trái tim Tô Nhiễm đau nhói.

"Chắc em cũng biết, chị đã kết hôn với Minh Vũ. Hai người ly hôn được hai năm thì tụi chị kết hôn." Hòa Vy thấp giọng, xoa trán, "Em biết chị yêu anh ấy biết nhường nào, vì cái gì mà bốn năm rồi, em còn phải trở về? Còn muốn phá rối cuộc sống của chị và anh ấy?"

Tô Nhiễm ngồi lặng thinh nghe Hòa Vy nói, tay cô siết chặt, tuy móng tay không dài nhưng cũng đủ bấm lòng bàn tay phát đau, nhưng nỗi đau này cũng không thấm bằng nỗi đau lan ra từ tim.

Cô trầm mặc, Hòa Vy cũng lâm vào thống khổ. Mãi lâu sau, Hòa Vy lấy một hộp thuốc tinh tế từ giỏ xách, rút một điếu thuốc lá nữ, rồi đẩy hộp cho Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm lắc đầu, cô chưa từng hút thuốc.

Hòa Vy cười khẩy, "Chắc cô hay dùng bộ dạng thuần khiết này mê hoặc Lê Minh Vũ chứ gì?" Hòa Vy không màng Tô Nhiễm có chú ý hay không, châm thuốc hút.

May mà quán cà phê này phân rõ khu vực hút thuốc và khu vực cấm hút thuốc, bằng không nhân viên trong quán nhất định sẽ lại nhắc nhở.

Tô Nhiễm dựa lưng vào ghế, thở dài: "Hòa Vy, em biết sớm muộn chị cũng biết chuyện này. Vì vậy, em muốn giải thích rõ ràng với chị. Lần này em về là vì chuyện của ba, nếu cảnh sát Đinh không gọi điện, bây giờ em vẫn đang ở Pháp. Hiện tại, người không muốn từ bỏ là Lê Minh Vũ, không phải em, em không ngờ anh ta sẽ làm thế này, em không muốn quấy rầy cuộc sống của chị và anh ta."

"Nói nghe hay chưa kìa." Hòa Vy cười bác bỏ, phả một hơi thuốc, "Ý cô là Lê Minh Vũ vẫn cứ quấn quýt lấy cô? Tô Nhiễm cô muốn viện cớ thì cũng phải có người tin mới được. Một người đàn ông không thèm cô bốn năm trước, mà bốn năm sau bám theo cô à? Có thấy nực cười không?"

Tô Nhiễm biết dù giải thích thế nào cũng đều uổng công, đành bất đắc dĩ nói, "Chị tin cũng được, không tin cũng được. Nói chung, sau vài ngày nữa, em và anh ta sẽ không dính líu đến nhau nữa. Chị yên tâm, em tuyệt đối không bám theo Lê Minh Vũ."

"Cái gì mà sau vài ngày nữa? Tô Nhiễm tôi nể tình chị em nên mới không ă nói khó nghe. Cô định bắt chước Hạ Đồng à?" Ngữ điệu Hòa Vy lạnh nhạt, cả tiếng, "Cô thấy hai chị em hầu chung một chồng hay lắm phải không? Dù anh ấy muốn níu giữ, cô cũng phải nghĩ đến cảm nhận của tôi mà cự tuyệt đi chứ, cô sống chung với anh ấy thì ra thể thống gì? Rốt cuộc anh ấy là anh rể của cô hay anh rể của tôi? Tô Nhiễm bản thân cô không biết xấu hổ, cô cũng phải chừa mặt mũi cho nhà họ Hòa phải không?"

Nghe những lời này, lòng Tô Nhiễm buộc chặt, "Hòa Vy, chị cho rằng em không muốn bỏ đi sao? Có trời biết, mỗi giây, mỗi phút em đều muốn tránh xa anh ta."

"Bớt nói nhảm đi. Đừng ở trước mặt tôi khoe khoang Minh Vũ quyến luyến cô bao nhiêu. Tôi nói cô biết, dù Minh Vũ thực sự như thế, anh ấy cũng chỉ coi cô như tình nhân bao dưỡng mà thôi."

Tô Nhiễm sững sờ, ngơ ngác nhìn Hòa Vy, lời từ miệng Hòa Vy nói ra làm cô tổn thương hơn cả lời nói của Lê Minh Vũ.

"Tôi mặc kệ là nguyên nhân gì. Tóm lại, cô phải rời khỏi anh ấy ngay

lập tức, không được gặp anh ấy, cũng không được xuất hiện trước mặt tôi lần nữa." Hòa Vy dường như thấy bản thân mình quá đáng, ngữ khí thoáng dịu bớt.

Tô Nhiễm không đáp lời, tiếp tục trầm mặc, ánh mắt chán chường chuyển thành đăm đăm pha lẫn tuyệt vọng, mở miệng, "Bốn năm trước, khi chị đi Bán Sơn, em biết tình chị em của chúng ta khó duy trì được nữa. Trừ phi có một người từ bỏ, vì vậy em đã từ bỏ, nhưng sự thực chứng minh em sai rồi, chúng ta vĩnh viễn không hề trở lại trước kia. Song, dù quan hệ giữa chị và em có ra sao, em vẫn muốn giải thích một câu, đúng là em yêu Lê Minh Vũ, nhưng bây giờ em đã hết yêu, em cũng không muốn yêu nữa. Chị muốn em bỏ đi, được, chị đến nói chuyện với Lê Minh Vũ, chỉ cần anh ta nghe lời chị từ bỏ, em cũng sẽ tự do."

Ánh mắt Hòa Vy nghi hoặc dõi nhìn cô, tựa như đang ngẫm nghĩ lời cô nói có bao nhiêu chân thật.

"Cô...thật sự không đeo bám Lê Minh Vũ?" Hòa Vy ít nhiều cũng hiểu tính cách Tô Nhiễm, nghe Tô Nhiễm nói chắc nịch như vậy, lòng cô cũng dao động.

Tô Nhiễm chẳng muốn giải thích nhiều, thản nhiên nói, "Tóm lại, em cam đoan, dù em có yêu, cũng không yêu Lê Minh Vũ. Em và anh ta đã là quá khứ."

Hòa Vy cắn môi, quan sát Tô Nhiễm một lúc, chợt nắm tay cô, "Chị xin lỗi. Chị biết lời chị nói vừa rồi tổn thương em, nhưng chị không kiềm chế được bản thân. Chị rất sợ em sẽ cướp Lê Minh Vũ lần nữa. Em biết không, chị nghe nói em về nước, lại nghe nói Lê Minh Vũ về Bán Sơn ở, đầu óc chị liền hoảng loạn. Bốn năm qua, anh ấy chưa lần nào đến Bán Sơn. Em vừa về, anh ấy lại đến đó ngay, chị..." Ngón tay Hòa Vy run rẩy.

Tô Nhiễm nhìn Hòa Vy, cảm giác lo được lo mất làm sao cô chưa từng trải qua cơ chứ? Chỉ là người đàn ông như Lê Minh Vũ, cô hay Hòa Vy có thể quản được sao?

Cô thật sự thấy đoạn tình cảm này của Hòa Vy không chút nào khả quan.

"Tiểu Nhiễm, em hận chị sao? Bốn năm qua, em hận chị lắm phải không? Chị biết bốn năm trước chị đối xử độc ác với em, không nên để em ra đi tay trắng. Chị, chị lúc đó thực sự rất khổ nạn. Thực ra bốn năm qua chị đều sống trong áy náy, mỗi lần nghĩ đến em, tim chị đau lắm. Em nhìn chị đi, vì để bản thân bớt áy náy, chị cố ý để tóc giống em hồi đó. Thỉnh thoảng nhìn mình trong gương, chị như lại thấy em, lòng chị thoải mái hơn." Hòa Vy nắm chặt tay cô không buông, vừa âu sầu vừa cấp thiết.

"Hòa Vy?" Tô Nhiễm nhìn Hòa Vy, lòng cô cứ thấy điều bất thường, vỗ nhẹ tay Hòa Vy, nhẹ giọng: "Em không trách chị."

"Thật không em?" Hòa Vy vừa nghe, hốc mắt chợt đỏ ửng.

Tô Nhiễm nhìn càng thấy không thích hợp thử thăm dò một câu, "Chị gần đây... có thấy chỗ nào khó chịu hay khác thường không?"

Hòa Vy rút tay, tay phải đặt trên ngực, đây là một cách biểu đạt hình thể tượng trưng cho sự mâu thuẫn với thế giới bên ngoài, cô nhíu chặt mày, "Chị đương nhiên khó chịu. Chỉ cần Minh Vũ không ở cạnh, chị thấy rất khó chịu, cả người chị mệt mỏi, không yên."

Tô Nhiễm chần chờ, lơ đãng nhớ đến câu nói của cảnh sát Đinh: Chị gái cô – Hòa Vy, hình như tinh thần không được tốt lắm.

Trái tim Tô Nhiễm bỗng đập mạnh một nhịp, lo lắng trời dậy mạnh mẽ.

Cô từng mắc chứng rối loạn lo âu, chứng bệnh này có phân chia nặng nhẹ, nặng có thể dẫn đến tâm thần phân liệt. Bốn năm trước cô phải hứng chịu hết đả kích này đến đả kích khác, vượt ngoài khả năng chịu đựng, mỗi ngày cô đều bất an, mỗi ngày đều hoảng sợ, rồi cuộc có một ngày, cô quyết định dùng cái chết để giải thoát bản thân.

Nhìn Hòa Vy trước mắt, tất cả đều rất bình thường, nhưng cô cứ cảm thấy có gì đó là lạ khó nói. Cô chỉ mong mình suy nghĩ nhiều, có lẽ Hòa Vy chỉ quá lo được lo mất.

"Chị yên tâm, em sẽ mau chóng rời khỏi anh ta." Cô khẽ nói, ngữ khí lộ rõ vẻ bất đắc dĩ.

Hòa Vy cười ứa nước mắt, gật đầu liên tục, "Tiểu Nhiễm, lần này chị có thể tin tưởng? Phải không em?"

"Phải." Cô buộc bản thân cho Hòa Vy một đáp án chắc chắn.

Cô và Lệ Minh Vũ nên kết thúc từ lâu rồi, không phải sao?

Quyển 5 - Chương 2: Bức ảnh đáng sợ trên mộ bia

Hòa Vy nhẹ nhõm, vỗ nhẹ ngực vài cái.

Ánh nắng mặt trời hắt lên cửa sổ, chiếu sáng nụ cười của Hòa Vy, Tô Nhiễm nhìn Hòa Vy, nhìn nụ cười vui vẻ như trẻ con của Hòa Vy, lòng cô ngấm ngầm đau đớn, chẳng biết thế nào nhưng cô bỗng thấy ngỡ ngàng. Tô Nhiễm cụp mắt, uống một hớp nước cam, nhớ tới cái chết của Trần Trung, lòng cô thoáng chốc nặng nề, cuối cùng cô vẫn quyết định nhắc đến đề tài này.

"Hòa Vy, chị về nước hôm kia sao?"

Hòa Vy sững sốt, gật đầu, cô không biết vì sao Tô Nhiễm đột nhiên hỏi như vậy.

"Trần Trung mới chết hôm qua, chị biết chuyện này không?"

Sắc mặt Hòa Vy hơi khác, đáy mắt lướt qua phiền chán, thản nhiên nói, "Chị không quen người này."

Tô Nhiễm thấy rõ sắc mặt Hòa Vy thay đổi, càng khó hiểu lên tiếng, "Chuyện Trần Trung bị tố cáo ăn cắp đồ nhà họ Hòa lần trước, không phải chị báo án sao?"

"Vậy à? Chị không nhớ rõ." Hòa Vy trả lời, khó chịu nhìn chằm chằm Tô Nhiễm, "Sao tự dung em nói chuyện như thẩm vấn tội phạm vậy?" Tô Nhiễm thở dài, lắc đầu, "Em chỉ muốn biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra mà thôi."

"Không phải em đang hoài nghi chị hại Trần Trung mất mạng đấy chứ?" Thần sắc Hòa Vy lạnh lùng.

Tô Nhiễm thấy tâm trạng cô bất thường, thoáng trấn tĩnh lại, ánh mắt hơi sa sầm, "Chị là chị của em, em đương nhiên tin chị. Thực ra hôm nay gặp chị, em còn một chuyện rất quan trọng muốn nói."

"Em hỏi đi."

Cô hít sâu một hơi, "Em nhớ chị rất thích mùi nho đen. Chai nước hoa chị giữ bốn năm trước cũng là mùi nho đen. Em muốn hỏi chị, bây giờ chị còn thích dùng nước hoa mùi nho đen không?"

Hòa Vy không trả lời, chỉ cắn môi nhìn Tô Nhiễm trân trân, lát sau giọng cô lạnh tanh cất lên, "Tô Nhiễm, em muốn nói gì, cứ nói thẳng ra, không cần vòng vo."

"Em vòng vo với chị sao?" Tô Nhiễm đành lắc đầu, nói thẳng, "Hôm qua cảnh sát Đinh tìm em, nhờ em phân biệt mùi hương tìm được trên vết thương của Trần Trung. Em ngửi thấy mùi nho đen, cho nên em..."

"Cho nên cô nói với cảnh sát Đinh tôi có khả năng là hung thủ giết người?" Hòa Vy chột gắt giọng, ánh mắt sắc như dao đâm thẳng vào Tô Nhiễm ngồi đối diện, phần nộ cất tiếng: "Có phải cô cũng nói với cảnh sát Đinh tôi thích nước hoa mùi nho đen?" Tô Nhiễm cô được lắm, tôi không ngờ cô lại là người cay độc nham hiểm như vậy. Vừa rồi cô lừa tôi tin tưởng cô, chẳng mấy chốc cô liền đem tôi đi bán! Cô chỉ ước gì quan tòa định tội tôi, phán tôi tội giết người, tốt nhất cứ phán luôn tôi án tử hình. Như vậy, cô mới yên lòng yên dạ sống với Minh Vũ!"

"Hòa Vy, chị nói bậy gì đó? Trước khi biết rõ em làm sao có thể nói năng lung tung? Nếu em thực sự cho rằng chị làm, thì ngày hôm nay chị đã bị áp giải thẳng đến sở cảnh sát, chứ không phải xuất hiện trước mặt em. Em chỉ muốn biết tại sao lúc đó chị báo án? Chị còn nói chị vừa về nước hôm kia, vậy chị có ghé về nhà họ Hòa hay không? Điểm mấu chốt chính là mùi nho đen, hôm nay dù em không hỏi rõ ràng, cảnh sát Đinh sớm muộn gì cũng sẽ đến hỏi chị vấn đề này."

"Vậy để anh ta tới rồi tính. Tô Nhiễm, nói tóm lại cô không cần làm bộ làm tịch ở đây!" Hòa Vy bất chợt đứng dậy, giật mạnh giỏ xách nói lời tàn nhẫn: "Coi như kiếp trước tôi gây quá nhiều nghiệp chướng nên kiếp này có em gái giống cô, không chỉ cướp người đàn ông tôi yêu nhất, còn muốn làm hỏng cả cuộc đời tôi. Tô Nhiễm, cô nhớ kỹ, tôi sẽ không để cô sống yên ổn đâu."

"Hòa Vy..." Tô Nhiễm gọi với theo sau.

Thế nhưng dù cô giải thích thế nào, Hòa Vy đều giận dữ hấp tấp bỏ đi.

Tô Nhiễm bất đắc dĩ thở dài, lo lắng ngồi xuống. Cô không ngờ Hòa Vy sẽ phản ứng quyết liệt như vậy.

Nghĩa trang.

Nắng chiều buông xuống, vài con chim vỗ cánh phần phật bay ngang qua.

"Ba, ba nói con nên làm gì bây giờ?" Tô Nhiễm ngồi trước mộ Hòa Tấn Bằng, dựa đầu vào bức ảnh của ông, khẽ khàng thăm thì, ánh

mắt cô trống rỗng.

Gió thổi ngang qua, cô thu tay lại, nhiệt độ ở đây lúc nào cũng thấp hơn nhiệt độ bên ngoài, nhất là khi mặt trời sắp lặn, nghĩa trang càng tiêu điều, đây cũng là điều bình thường. Hôm nay, không phải ngày tảo mộ, trời lại sắp tối, cô phải xin quản lý nghĩa trang thật lâu mới được vào. Vì vậy, trong nghĩa trang to lớn, ngoài quản lý ra chỉ còn một mình cô là người sống.

Bốn năm rồi, cô chưa lần nào đến thăm mộ phần của ba. Cô biết đây là hành động bất hiếu, nhưng mỗi khi nhớ tới bản thỏa thuận bốn năm trước, lòng cô vô cớ nhói đau. Cô không biết đối mặt với ba như thế nào, không biết nói chuyện với ba ra sao.

Thế nhưng hôm nay, cô vẫn đến đây, hoa cúc trắng bên cạnh khế tỏa hương thơm. Tô Nhiễm chưa bao giờ gần gũi với ba như vậy, cô cứ ngồi trước mộ ba, đem chuyện bốn năm trước và bốn năm sau nói hết một lần, nước mắt cô tuôn rơi, có rất nhiều đau xót, rất nhiều tủi thân, có rất nhiều lo lắng, rất nhiều mờ mịt. Giờ đây, với mọi chuyện xảy ra, cô không còn biết đối mặt như thế nào. "Có phải ngay cả ba cũng không biết phải làm sao không? Tô Nhiễm cười ra nước mắt.

Gió thổi mát xào xạc bên tai cô. Hòa Tấn Bằng trên mộ bia tươi cười hiền lành, cô ngồi dậy lau nước mắt, cười bình thản nhìn bức ảnh, "Ba, con không trách ba, thật lòng con không trách ba. Dù lúc trước ba xuất phát từ mục đích thế nào, ít ra con cũng cảm nhận được tư vị khi yêu một người. Tuy rằng kết cục rất thảm hại, nhưng có những việc trải qua, không phải sẽ tốt hơn không trải qua sao?"

Cô vuốt bức ảnh trên bia mộ, bụi đất, phủ bên trên rơi xuống, "Cho nên, ba, con xin ba phải phù hộ cho Hòa Vy. Con mong chị ấy không liên quan đến cái chết của Trần Trung. Còn nữa..." Giọng cô nức nghẹn, hít sâu, cố đè nén nỗi đau trong lòng, "Xin ba phù hộ Hòa Vy

được hạnh phúc, phù hộ chị ấy gặp được người đàn ông yêu thương chị ấy, mãi mãi...hạnh phúc."

a

Cánh hoa cú trắng bên cạnh rơi xuống, bay xa theo gió...

Đến khi mặt trời lặn đến nơi xa xôi trên đường chân trời, Tô Nhiễm mới đứng dậy rời đi. Cô bước ngang qua từng dãy mộ bia, gió đêm thổi nhẹ qua tóc cô, đom đóm ở cách đó không xa dần bay ra trong đêm tối.

Cô lau khước mắt, đi về phía chân núi, vừa bước qua một ngôi mộ đôi, lớn hơn những phần mộ khác ở đây. Loại mộ này rất phổ biến, thường là vợ chồng chôn chung với nhau, có thể nhìn ra tình cảm đầm ấm lúc vợ chồng còn sống. Cô vốn dĩ chỉ đi ngang, nhưng ánh mắt vô tình lướt qua bức ảnh trên bia mộ. Cô bỗng dừng đứng lại, ngây ngẩn, hồi lâu cô cứng đờ xoay người nhìn bức ảnh của hai người đã chết trên mộ bia...

Người phụ nữ xinh đẹp đến động lòng người, còn người đàn ông thì cao lớn anh tuấn.

Tô Nhiễm nhìn chăm chăm bức ảnh người đàn ông, ánh mắt càng lúc càng trợn to kinh sợ. Khuôn mặt người đàn ông ấy hết sức anh tuấn, nhưng lại khiến cô sợ hãi, chân cô mềm nhũn, đột nhiên ngã quỵ xuống đất...

Quyển 5 - Chương 3: Kinh hồn nơi nghĩa trang

Một con chim vỗ cánh bay ngang qua đầu cô.

Gió chợt thổi mạnh hơn, xua đom đóm phân tán khắp nơi, xa xa nhìn lại hết như những đốm lửa âm u không rõ.

Tô Nhiễm ngã xuống, kính mắt cũng rớt theo, cô ngồi dậy, đưa tay lần tìm. Ai ngờ đầu gối vừa nhích, cô liền nghe tiếng tròng kính vỡ, cầm lên xem chỉ còn lại cặp gọng đen trơ trọi.

Trời ơi, làm sao bây giờ?

Tô Nhiễm hoảng loạn đứng dậy, quan sát xung quanh, sắc trời đã tối đen, cô nhìn mọi thứ đều mù mịt. Ngay lúc này, tại chỗ này, hơn nữa còn trước ngôi mộ chung của hai vợ chồng kỳ lạ, cô chỉ thấy sờn da gà. Bên cạnh cô toàn những ngôi mộ lạnh lẽo...

Nếu dưới tình huống có thể nhìn rõ, cô sẽ không thấy âm u đáng sợ, nhưng con người một khi không thấy rõ xung quanh, cảm giác kinh khủng và bất an sẽ vô cớ sinh sôi từ tận đáy lòng, muốn cản cũng không được, muốn xua cũng không xua đi.

Tô Nhiễm hít một hơi thật sâu, kỳ thực việc cô muốn làm nhất chính là nhìn rõ bức ảnh người đàn ông trên mộ bia. Sở dĩ, cô thấy kinh khủng, vì cô phát hiện người đàn ông trên mộ bia này, ánh mắt anh ta, đường nét trên gương mặt anh ta sao lại....giống Lê Minh Vũ như vậy chứ?

Tô Nhiễm nuốt nước bọt, híp mắt lại gần. Người đàn ông trên bức ảnh hiên ngang phong độ, khoe miệng nhếch lên cười nhạt, thấy nụ cười này Tô Nhiễm càng thêm sợ hãi, vội rời xa ngôi mộ chung này.

Không được nhớ, không được nhớ, trên đời này người giống người rất bình thường.

Trấn tĩnh cảm xúc khác thường trong lòng, Tô Nhiễm bước ngắn bước dài qua đường ra. Chỗ này là ngã tư lớn nhất thành phố, nếu không phải người hay tới tảo mộ sẽ lạc đường, Tô Nhiễm chính là một trong số đó. Thứ nhất, đây là lần đầu tiên cô tới nơi này thăm ba, thứ hai, không có mắt kính cô nhìn đường không rõ. Cô cứ nghĩ con đường nào cũng đều ra được, nhưng không ngờ con đường cô đang đi không giống như đường ra, loáng cái cô luống cuống, không biết bản thân đang ở đâu.

Cô mau chóng lấy điện thoại trong giỏ xách ra, ít ra cô còn có thể gọi điện cầu cứu.

Ai ngờ điện thoại lại không được...

Không phải thần linh muốn cô qua đêm ở đây chứ? Dù như vậy, ở trước mộ của ba nói chuyện với ba cả đêm vẫn tốt hơn, nhưng bây giờ, ngay cả mộ của ba cô cũng tìm không ra.

Ngã tư nằm rất xa khu vực thành thị. Ưu điểm của nó là hoàn cảnh nơi đây tốt, không khí trong lành, dân cư thưa thớt. Nhưng đương nhiên cũng có khuyết điểm, đó chính là tới buổi tối, nơi đây dày đặc sương mù.

Hơi sương nồng nàn khiến cô khó thở, cô ngồi thở dốc trên bậc thang. Nơi mà có sương mù nơi đó sẽ ẩm ướt, cũng có nghĩa là trời sắp mưa. Quả nhiên chưa bao lâu sau, mưa phùn bắt đầu rơi xuống,

hòa lẫn với sương mù bủa vây lấy cô. Tuy không phải mưa đông, nhưng ở nơi này, ngay phút giây này đáng sợ vô cùng.

Tô Nhiễm cười khổ, mệt mỏi lắc đầu. Cuối cùng cô cũng hiểu rõ hàm ý "Nhà đột lại gặp mưa dầm".

Cô ngửa đầu, mưa rơi ướt tóc và gò má cô, để cô tỉnh táo hơn cũng tốt. Ở cái nơi gần gũi với chết chóc nhất, cô cũng có thể suy ngẫm lại những chuyện đã qua với Mộ Thừa, với Hòa Vy, với Lê Minh Vũ... Con người sống trên đời bao giờ cũng cố chấp vài việc, cố chấp quá khứ đã qua? Cũng như nơi an giấc ngàn thu? Đạt được thì thế nào? Mất đi thì ra sao? Con người bất kể đau thương hay vui sướng, không phải đều do đạt được và mất đi gây ra sao?

Tô Nhiễm khẽ thở dài, lơ đãng nhớ tới Lê Minh Vũ, gần đây cô hay suy nghĩ rốt cuộc anh muốn gì, mục đích thật sự của việc giữ cô bên cạnh là gì, nhưng cùng anh quán quýt mấy ngày vừa qua cô vẫn không tìm ra đầu mối. Ngồi trên bậc thang lạnh ngắt, ngược lại khiến cô thêm tỉnh táo, mọi việc cứ thuận theo tự nhiên có lẽ tốt hơn. Những việc phải trải qua trong đời người không chừng đã được định sẵn từ lâu, có vướng mắc hơn, chấp nhất hơn, đau khổ hơn thì kết quả vẫn vậy, vẫn phải đón nhận nó. Chẳng thà cứ tâm bình khí hòa đón nhận, biết đâu sẽ có một sắp xếp khác ở không xa chờ bạn.

Cô cong môi cười, buồn cười thật, một người sống lại ở giữa nơi đầy người chết suy ngẫm ý nghĩa cuộc sống.

Cô giơ tay xem đồng hồ, coi ra hôm nay cô phải qua đêm lạnh lẽo ở nơi đây, xem như trải nghiệm cuộc đời. Tô Nhiễm vòng tay ôm người, cánh tay cô mát lạnh ướt sũng dưới mưa. Có lẽ cô nên suy nghĩ đến việc viết một cuốn tiểu thuyết kinh dị, dù gì không phải ai cũng có dũng khí đợi cả đêm ở nghĩa trang.

Cô hít mũi, đang định tìm nơi trú ngụ, cô đột nhiên nhìn thấy ánh đèn sáng lờ mờ truyền đến, xuyên qua sương mù dày đặc đến gần cô.

Tô Nhiễm nghĩ đến đầu tiên chính là sự việc kỳ dị xuất hiện, cô hấp tấp đứng dậy, bước lùi ra sau. Giờ này không thể có người đến nghĩa trang, chỉ có một khả năng duy nhất, cô...gặp ma.

Không thể nào? Ông trời ơi, vừa rồi cô chỉ vui đùa một chút thôi mà, cô chưa muốn đổi sang viết tiểu thuyết kinh dị nhanh vậy đâu.

Tiếng bước chân nhỏ vun đạp trên sỏi đá, tiếng chân chạy trốn của Tiểu Nhiễm, cô không nghe thấy âm thanh từ phía sau, nhưng trông thấy một cái bóng mơ hồ như ẩn như hiện, cô không đeo kính nên không nhìn rõ, cô chỉ cảm thấy cái bóng đó như ma quỷ, hòa quyện cùng sương mù, rồi dần ngưng tụ thành bóng dáng lớn hơn...

Cô không kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng.

"A!" Một tiếng thét chói tai phát ra từ cô, cắt ngang màn đêm.

Ngay sau đó, cô thấy cả người mình chạm vào vòm ngực rắn chắc, có một bàn tay vỗ nhẹ lưng cô, tiếng nói trầm thấp truyền ngay đến tai cô, "Là tôi, đừng sợ."

Giọng nói Tô Nhiễm vỡ vụn, cô run rẩy, khó khăn ngóc đầu dậy từ vòm ngực đàn ông. Dưới màn sương, gương mặt đàn ông huyền ảo, đường nét ngũ quan anh tuấn ướt sũng mưa. Người đàn ông thấy toàn thân cô lạnh lẽo, cau mày, không nói tiếng nào cởi áo khoác của mình ra choàng cho cô.

Tô Nhiễm tròn to mắt nhìn người đàn ông xuất hiện trước mặt cô. Người đàn ông cầm đèn pin, ánh sáng mờ nhạt đàn vào màn sương xung quanh, tạo nên vầng sáng dịu dàng. Thân hình đàn ông cao lớn

như vị cứu tinh từ trên trời phái xuống. Tô Nhiễm nhìn đến say mê hoa mắt. Lệ Minh Vũ?

Thần sắc anh lo lắng, chớp mắt trông thấy cô, anh dường như nhẹ nhõm hơn rất nhiều, phải anh không? Gương mặt anh sao lại lo lắng? Hay là... Cô vô thức lùi về sau, trừng to mắt nhìn gương mặt đàn ông, không phải người đàn ông trong bức ảnh trên bia mộ kia chứ?

Suy nghĩ này nếu đặt vào thường ngày sẽ rất buồn cười, nhưng cô thấy rõ ràng gương mặt này giống hệt người đàn ông đã chết kia. Khuôn mặt này bất ngờ xuất hiện trước mặt cô, vào đêm mưa, ở tại đây, ngay lúc này, nghĩ như vậy cũng đúng mà...

Thấy vẻ mặt cô kì lạ, hơn nữa đôi mắt cô càng lúc càng hoảng loạn, Lệ Minh Vũ cau mày, người phụ nữ này đang nghĩ gì vậy? Anh gần như đi hết nghĩa trang, bức bội và lo lắng vô cớ bủa vây tim anh, anh không tìm được khe quát, "Đang yên đang lành tới đây làm gì? Sao lại tắt điện thoại?"

Giọng nói đàn ông quen thuộc kéo Tô Nhiễm trở về hiện thực, là Lệ Minh Vũ, anh, anh đến nghĩa trang?

Lòng cô đông đầy ấm áp và vui mừng khó nói thành lời, thường ngày cô rất sợ nghe giọng nói của anh, thậm chí còn thấy chán ghét, nhưng bây giờ cô lại thấy giọng nói của anh là âm thanh tuyệt vời nhất trên thế giới.

"Anh"...Phút chốc cô xúc động không biết nói gì cho đúng.

"Quần áo em ướt hết rồi!" Anh giận dữ gầm lên.

Tô Nhiễm rút cổ, nghe lời anh kéo chặt áo khoác trên người, nhiệt độ

thuộc về anh sưởi ấm cô, mùi hương đàn ông thành thực và hương hổ phách dịu nhẹ hợp thành dòng nước ấm vây kín cô, hơi ấm kì diệu xua tan giá lạnh và đuổi đi kinh hoàng trong cô.

"Điện thoại đâu?" Giọng nói còn pha lẫn không vui vang lên trên đầu cô, nhưng đỡ hơn nhiều so với quát giận ban nãy.

Tô Nhiễm lập tức cầm điện thoại trong giỏ xách ra đưa anh.

Lệ Minh Vũ cầm điện thoại, nhìn lướt qua, bấm một hồi không có tín hiệu, đáy mắt anh vừa bất đắc dĩ vừa tức giận, lườm cô, nghiêng răng nói, "Em nhớ kĩ cho tôi, từ nay về sau, tôi cấm điện thoại em hết pin, hai mươi bốn tiếng đồng hồ đều không được phép tắt máy!"

"Tôi cũng không muốn..."

"Có nghe hay không?" anh quát lần nữa, cắt ngang lời cô.

"Nghe, nghe rồi." Lần đầu tiên Tô Nhiễm ngoan ngoãn nghe lời anh, có lẽ cái này chính là "khi bị người khác áp chế, phải biết nhường nhịn tạm thời". Cô sợ anh giận, bỏ cô lại một mình, nếu vậy cô sẽ rất thảm.

"Đi theo tôi, còn muốn đứng đây cho bệnh phải không? Rõ là ngốc ngoài sức tưởng tượng." Lệ Minh Vũ nén giận, xoay người bước xuống bậc thang. Tô Nhiễm sợ mất dấu anh, vội vàng đi theo sau.

Cứ như vậy, dưới làn mưa, một người đàn ông cao lớn, một người phụ nữ nhỏ nhắn, một trước một sau bước đi. Cơ bắp đàn ông rắn chắc lấp ló dưới áo sơ mi ướt mưa, đi được một lúc, anh bỗng dừng chân, ngoảnh đầu ra sau, trông thấy cô tụt một quãng xa. Bóng dáng cô nhỏ nhắn choàng áo khoác của anh gần như hòa quyện vào màn sương dày đặc.

Anh nhấn nài đứng yên tại chỗ chờ cô.

Tô Nhiễm cố gắng đi nhanh, nhưng vẫn không theo kịp Lê Minh Vũ. Anh cao lớn, tay chân lại dài, đương nhiên sẽ đi nhanh hơn cô rất nhiều. Hơn nữa, cô còn phải hí mắt liên tục, cúi đầu quan sát đường đi. Cô sợ mình không cẩn thận hụt chân, ai ngờ càng lúc càng bị bỏ xa.

Mãi đến...

"Ow..." Cô bất ngờ va vào anh.

Lê Minh Vũ không biết làm thế nào, đành giơ tay đỡ lấy người phụ nữ không biết phân biệt nổi đông tây nam bắc, nhìn cô xoa mũi, anh thở dài, "Em không sao chứ?"

Tô Nhiễm lắc đầu.

"Mắt em sao vậy? Thấy cô cứ cặm cụi cúi đầu bước đi, anh nhận ra điều gì đó, nâng mặt cô lên hỏi.

Hà...

"Không có gì, tôi không cẩn thận làm vỡ mắt kính nên nhìn không rõ."

Cô xấu hổ nghiêng đầu sang chỗ khác.

Lê Minh Vũ hơi nheo mắt, "Em bị cận?"

Sao từ trước đến giờ anh không biết? Cô bị cận từ bốn năm trước ư? Sao chưa bao giờ thấy cô đeo kính?

Tô Nhiễm than nhẹ một tiếng, gật đầu. Anh không biết cũng là chuyện bình thường. Hằng ngày, anh đi từ rất sớm, tối trễ mới trở về, lúc đó cô đã tháo kính xuống. Còn gặp anh ban ngày, cô đã đeo kính áp tròng.

Lệ Minh Vũ nhìn cô hồi lâu, thản nhiên nói, "Bây giờ, em đi được không?"

"À được, chỉ cần..." Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, cô bối rối, nói khẽ, "Anh đi chậm một chút."

Cõi lòng cứng rắn bỗng chốc tan chảy dưới sự mềm mại của cô, vẻ mặt anh hòa hoãn, kéo tay cô qua, đầu ngón tay cô lạnh buốt thấm qua lòng bàn tay chui sâu vào tim anh, ngửi khí anh thoáng dịu dàng, "Đi thôi."

Bàn tay anh rộng lớn, rất ấm áp, rất an toàn, cảm giác này hết như chiếc áo khoác trên người cô. Tô Nhiễm bỗng thấy rung động, tại sao có thể như vậy chứ? Tô Nhiễm à Tô Nhiễm, mà có thể đừng không có tiền đồ như vậy có được không?

Tuy rằng nghĩ vậy, nhưng cơ thể nhỏ nhắn vẫn vô thức nép sát vào anh. Dù sao không thấy rõ đường đi là một chuyện rất gay go, cô chỉ biết nhờ anh để bước đi thuận lợi hơn, cũng may anh bước chậm lại, nhờ vậy cô đi đỡ vất vả hơn.

Cơ thể phụ nữ mềm mại nhẹ nhàng cọ sát vào cánh tay Lệ Minh Vũ, hương thơm dịu nhẹ hòa lẫn mùi mưa quán quýt vào hô hấp của anh, càng khiến cơ thể anh sản sinh một cảm giác khô nóng khó nói, yết hầu của anh chuyển động. Lệ Minh Vũ quay lại nhìn, thấy cô dựa dẫm nắm chặt tay mình, khóe miệng anh không kìm được bất giác cong lên, niềm vui chưa bao giờ có cứ lặng lẽ dâng tràn...

"Ngày mai đi mổ mắt laser." Anh không muốn tưởng tượng nếu anh không tìm được cô.

"A?" Tô Nhiễm tập trung bước đi nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn anh một cái, lát lâu sau mới hiểu ra, vội vàng lắc đầu, "Không được. Tôi không làm đâu. Tuy rằng phương pháp này tiên tiến, nhưng dù sao cũng mới ra đời hơn chục năm nay. Chưa có thí nghiệm lâm sàng nào chứng minh người phẫu thuật khi về già mắt vẫn khỏe mạnh. Tôi nghe nói sau khi làm phẫu thuật này, về già sẽ mắc bệnh đục thủy tinh thể, phiền phức lắm. Tôi không muốn khi mình già đi, cái gì cũng không thấy. Đến lúc đó tôi phải làm sao đây?"

Quyển 5 - Chương 4: Muốn tìm một người

Lệ Minh Vũ nhấn nại nghe cô lái nhải một tràng, anh vẫn không giận, "Già rồi không thấy, tôi nuôi em."

Tô Nhiễm thẳng thốt, kinh ngạc quay đầu nhìn anh. Anh nuôi cô?

Anh không tiếp tục đề tài này, thả tay cô ra, ngồi xổm xuống, "Lên đây tôi cõng em."

Hả?

"Không, tôi không cần..."

"Với tốc độ của em, chắc hơn nửa đêm chúng ta mới về tới nhà. Mau lên, đừng có nói nhiều." Lệ Minh Vũ ngồi xổm, anh ngoảnh đầu, cau mày la cô. Có ông trời chứng giám lần đầu tiên anh cõng phụ nữ.

Nhìn bóng lưng to rộng trước mắt, Tô Nhiễm nắm chặt tay, biết không thay đổi được anh cô đành thuận theo.

Lệ Minh vũ rất cao, tựa trên lưng anh, cô thấy mình cách mặt đất càng cao. Tô Nhiễm gượng gạo vòng tay ôm cổ Lệ Minh Vũ, bàn tay anh mạnh mẽ nâng người cô, lưng anh rộng lớn và rắn chắc, anh bước đi nhanh chóng ổn định. Nhiệt độ cơ thể anh toát ra từ áo sơ mi ẩm ướt sưởi ấm Tô Nhiễm. Mùi hương nam tính thuộc về anh lấp đầy hơi thở, vây kín cô.

Cảm giác này kì lạ nhưng lại ấm áp khác thường.

Hồi nhỏ, khi bị bệnh, ba đã từng cõng cô một lần, cô nhớ lưng ba rất rộng, áp mặt vào đó cô chẳng còn thấy sợ hãi hay đau nhức. Bây giờ, cảm giác này lại quay về, nhưng không giống hoàn toàn lúc xưa, cô không chỉ thấy kiên định và ấm áp mà tim cô còn đập mạnh rộn ràng, rung động lạ thường, không trấn tĩnh như khi ở trên lưng ba.

Cô bất giác thả lỏng, cả người áp sát lưng anh, khuôn mặt cô dán lên áo sơ mi, cô có thể cảm nhận được độ ấm và làn da săn chắc của anh...

Trái tim ơi, đừng đập mạnh nữa...

Hình như cảm giác được người phụ nữ trên lưng thả lỏng, Lê Minh Vũ bước nhanh hơn, ánh mắt anh tràn ngập dịu dàng,.

"Ax xì..." Về đến Bán Sơn, Tô Nhiễm liền quán chặt chần, hắt hơi liên tục.

Lê Minh Vũ đẩy cửa đi đến, thấy cô quán chặt trong chần như bánh chưng dưng vào sofa, anh nhíu mày, đưa trà gừng nóng cho cô, "Uống."

Tô Nhiễm hít mũi, ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt cô lơ đãng ửng hồng. Áo khoác anh đưa cô, áo sơ mi ướt nhẹ, vì vậy anh cởi áo, để trần nửa người trên. Làn da màu đồng khỏe mạnh đầy gợi cảm, vàng sáng nhẹ nhàng hắt lên người anh, tạo nên nét đàn ông rung động lòng người. Cô vộ vàng cúi đầu, dưới tầm nhìn sang cốc trà gừng trong tay anh, cô cầm lấy. Không ngờ anh lại biết nấu thứ này.

"Gừng nồng quá." Cô ngửi ngửi, nhíu mày nói. Cô không thích mùi

này.

"Thích không nong thì ngày mai em cứ đến bệnh viện cấp cứu." Lê Minh Vũ bình thản lên tiếng, "Uống nhanh lên."

Tô Nhiễm đành nhắm mắt uống một hơi, thấy anh đứng yên một chỗ nhìn mình, cô lúng túng hỏi anh, "Anh thì sao? Anh uống chưa?"

"Tôi không yếu đuối giống như em." Lê Minh Vũ lấy một chiếc cốc khác, rót nước ấm đặt bên cạnh cô, giọng anh lạnh nhạt cất lên: "Đưa điện thoại cho tôi!"

Tô Nhiễm nào dám đắc tội, đưa điện thoại cho anh.

Anh cầm điện thoại, lấy cục sạc trong ngăn kéo, cắm điện sạc pin.

Dõi theo bóng lưng của anh, lòng Tô Nhiễm dâng lên một cảm xúc khó nói thành lời. Kì thực, cô không ngờ anh lại đến nghĩa trang tìm cô, không phải anh rất ghét cô sao? Cô cắn môi hỏi, "Anh... đến nghĩa trang chỉ để tìm tôi à?"

Có thể anh đến viếng mộ ai thì sao? Vừa lúc trông thấy cô cũng không chừng.

Có lẽ ánh mắt Tô Nhiễm chần chờ, Lê Minh Vũ xoay người nhìn cô trân trân, vè mặt hờ hững, "Em tưởng ai cũng ngốc nghếch giống em, đi viếng mộ vào buổi tối?"

Ơ...

Nói vậy là anh đi tìm cô?

"Vậy..." Tô Nhiễm thấy tim mình đập nhanh hơn, ngượng ngùng liếm

môi, "Anh làm sao tìm được tôi?"

Lệ Minh Vũ cau mày, "Chỉ cần muốn tìm một người thì sẽ tìm được. Thành phố nói lớn không lớn, tìm một người có bao nhiêu khó khăn." Thực ra cũng không dễ dàng, có ông trời biết anh gọi điện thoại tìm cô suốt buổi chiều, xe chạy cạn xăng.

"À" Tô Nhiễm cúi đầu, muốn tìm? Anh thật lòng muốn tìm cô?

Lòng cô bỗng bối rối.

"Tô Nhiễm, lời tôi nói với em như gió thoảng bên tai phải không? Lần sau tôi về nhà mà không thấy em, em chết chắc rồi." Giọng anh lạnh lùng, ngữ khí đề cao, phảng phất tức giận. "Tôi..." Tô Nhiễm muốn nói lại thôi, cô muốn nói với anh chẳng qua cô chỉ đi viếng ba mà thôi, lời vừa đến miệng cô lại nuốt xuống, thì thào đáp, "Biết rồi."

Anh giận cái gì? Về nhà tìm không thấy cô? Người oan ức thực sự chính là cô nha. Nếu không vì anh, Hòa Vy làm sao đối xử với cô bằng thái độ ác độc chứ? Nếu không như vậy cô đã không rầu rĩ đi viếng mộ ba.

Thấy cô không xù lông tranh luận, vẻ mặt Lệ Minh Vũ dịu bớt. Anh tiến lên kéo chặn cô đang vây quanh người ra, thấy cô còn mặc quần áo ướt sũng, khuôn mặt anh bỗng tức giận, đưa áo ngủ sạch cho cô, "Thay ra". Người phụ nữ này thật là một chút kiến thức cũng không có, mặt quần áo ướt rồi trùm chặn kín lại là xong?

"Ừm, đợi lát nữa." Tô Nhiễm thấy hơi chóng mặt. Ở nghĩa trang vừa lạnh lẽo vừa sợ nên bây giờ cô rất mệt, không muốn động đây.

Lệ Minh Vũ lờm cô, không nói thêm gì nữa, đi thẳng vào nhà tắm.

Tô Nhiễm tựa đầu vào sofa, nhắm mắt lại. Sau này có bị đánh chết, cô cũng không đến nghĩa trang vào buổi tối. Thật là đáng sợ. Từng cảnh từng cảnh cứ hiện lên trong đầu cô. Tô Nhiễm bất giác nhớ đến ngôi mộ chung của đôi vợ chồng kia, cô thấy rất rõ rằng người đàn ông trong bức ảnh giống hệt Lê Minh Vũ, nhưng kính mắt bị vỡ nên cô không nhìn rõ trên mặt bia viết gì, biết đâu người đàn ông đó cũng họ Lê? Có khi nào là họ hàng của Lê Minh Vũ?

Suy nghĩ này có vẻ hơi phóng đại, nhưng lần sau có dịp, cô sẽ nhìn kỹ hơn.

Đang nghĩ ngợi, Tô Nhiễm thấy người mình lơ lửng nhẹ bâng, vừa kêu sợ hãi, liền nghe giọng nói không vui của đàn ông từ trên đỉnh đầu truyền xuống...

"Im lặng!"

Cô ngoan ngoãn ngậm miệng, Lê Minh Vũ ôm cô vào phòng tắm. Trong bồn tắm tràn ngập nước ấm, mặt trên đã nhỏ sẵn mấy giọt tinh dầu thư giãn thần kinh và xua tan khí lạnh. Hơi nóng thơm phảng phất hương cam dịu nhẹ mà cô thích nhất.

"Tôi tự..." Nói chưa hết lời, Lê Minh Vũ đã thả tay, loáng cái Tô Nhiễm ngã nhào vào bồn tắm lớn, nước văng tung tóe ướt cả quần tây của anh.

"A..." Tô Nhiễm kinh sợ, đập nước đứng dậy, toàn thân cô từ trên xuống dưới đều ướt đẫm nước, cô vừa lo vừa bức tức lờm anh, "Anh làm cái gì vậy hả? Sặc chết người đó."

"Hậu quả khi không nghe lời chính là thế này, cho nên sau này tôi nói gì, tốt nhất em phải ngoan ngoãn vâng theo."

Lệ Minh Vũ không đếm xỉa đến cô, anh đứng cạnh tao nhả tháo dây nịt, cởi quần tây, bước về phía bồn tắm.

"Anh, anh đừng tới đây." Tô Nhiễm lật đật dịch vào một góc khác, hơi nóng bốc lên gò má cô, tôn làn da trắng nõn càng thêm lóng lánh, hàng mi dài run run thoáng chốc ướt nhẹp, hệt như cánh bướm lạc bước giữa rừng hoang, xinh đẹp đầy cảm dỗ.

Rất hiển nhiên anh sẽ không vì lời nói của cô mà dừng lại. Anh đặt chân vào bồn tắm, nước tràn ngay ra ngoài. Vố dĩ là bồn tắm siêu lớn nhưng xuất hiện thêm anh liền chật đi không ít.

"Anh điên vừa thôi." Tô Nhiễm nhớ đến cảnh anh "động tay động chân" khi cô tắm cho anh lần trước, cô hoảng loạn hấp tấp đứng dậy.

Lệ Minh Vũ cong môi, tay anh nhấn nút, nước từ vòi hoa sen phun xối xả lên đầu Tô Nhiễm, khiến cô hết đường trốn tránh. Lần này quần áo Tô Nhiễm càng trong suốt, đường cong đầy đặn thấp thoáng hiện ra, khơi dậy dục vọng đàn ông.

Lệ Minh Vũ dựa vào một góc khác cười tươi nhìn Tô Nhiễm dưới vòi hoa sen, anh tựa như một con mèo ác ý trêu đùa một con chuột đang muốn tháo chạy. Anh thông dong quan sát động tác vụng về của cô.

"Tắt đi, mau tắt đi." Tô Nhiễm gần như nghẹt thở.

Lệ Minh Vũ lúc này mới có động tác, anh vươn tay kéo cô vào lòng, rời xa sự tấn công của vòi hoa sen, cô lúc này chật vật như chuột lang thang trên đường.

"Cởi đồ." Anh cười ra lệnh.

Tô Nhiễm bối rối muốn khóc, lòng cô thấy ấm ức vô cùng, muốn phản

kháng nhưng lại sợ anh dùng cách khác dạy dỗ. Tô Nhiễm đành cắn môi, cời từng món từng món đã ướm sưng từ lâu...

Cô quỳ gối trước mặt anh, cắn chặt răng, mắt cô đầy bối rối và bất đắc dĩ, lông mày cau sát vào nhau tạo nên đường nét xinh đẹp, mái tóc dán sát vào má, làm cô càng thêm ngây thơ thuần khiết, song mũi cô cao thẳng thanh tú, gò má cô trắng nõn xinh đẹp.

Tô Nhiễm cời sạch quần áo, lộ ra chiếc cổ cao thẳng mỹ lệ như thiên nga, bọt đọng trên bờ vai thon thả chậm chậm trượt theo cánh tay hòa nhập vào nước. Lệ Minh Vũ nheo mắt, say mê ngắm nhìn người phụ nữ trước mắt, ánh mắt sắc bén càng lúc càng nóng bỏng, không chút nào che lấp khát vọng của bản thân với cô.

Lệ Minh Vũ vươn tay, đầu ngón tay nóng rực vuốt ve gò má Tô Nhiễm, cô muốn trốn tránh nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn, độ nóng từ lòng bàn tay dọa cô sợ hãi. Cô biết anh muốn gì.

Yết hầu Lệ Minh Vũ chuyển động, quyến luyến hưởng thụ làn da trắng mịn như tơ lụa của cô. Anh phát hiện dù anh có muốn cô bao nhiêu lần, khát vọng của anh với cô vẫn luôn mãnh liệt.

Anh nắm tay cô, dịu dàng cài vào hòa hợp làm một, bàn tay khác của anh lại uyển chuyển giữ chặt eo cô, cảm nhận làn da trơn bóng mềm mại, vùng bụng phẳng lì mà đàn hồi, đôi chân cô thon dài, cặp mông tròn trịa. Cô như thiên thần xinh đẹp trong lòng anh.

"Cứ vậy mà muốn qua đêm ở nghĩa trang?" Tay anh vuốt tóc rồi đến vai và lưng cô... Môi anh nhẹ nhàng cọ sát tai cô, giọng anh bỗng dưng trầm thấp dịu dàng.

"Không có..." Tô Nhiễm vừa nghĩ đến cảnh ở nghĩa trang liền kinh hãi, lắc đầu nguầy nguậy.

"Vậy em phải cảm ơn tôi như thế nào, hmm?" Anh khẽ cười.

Tô Nhiễm hoảng hốt, muốn vùng khỏi cánh tay của anh, nhưng anh lại ôm cô chặt hơn. Cô cảm nhận rõ khát vọng đàn ông đang hùng hực khí thế ở gần bụng mình. Tô Nhiễm run run, thoáng chốc cô la to sợ hãi, "Không được..." Cả người cô tê dại như bị điện giật, cô lật đật khép hai chân nhưng đã không kịp. Móng vuốt ác ma đã vươn ra tùy ý trêu đùa cô.

"Làm sao không được. Gọi tên tôi." Anh quấn lấy lưởi cô.

Lệ Minh Vũ hôn rất có kĩ xảo, khiến cô trốn không khỏi đôi môi ma mị của anh. Lệ Minh Vũ mạnh mẽ cắn mút quấn liếm đôi môi đỏ mọng non mềm, mau chóng làm Tô Nhiễm mất hết sức lực phản kháng.

Anh dường như còn hiểu cơ thể Tô Nhiễm hơn cả chính bản thân cô.

Môi anh dịu dàng cuốn lấy mọi thứ, song cũng bá đạo nồng nhiệt, không kiêng nể gì mà trêu đùa chiếm hữu, quấy rối tâm tư của cô.

"Đừng vậy..." Cơ sảng quen thuộc đảo qua tim Tô Nhiễm. Cô run rẩy toàn thân. Cô sợ cảm giác này, rõ ràng cô muốn chống cự nhưng cuối cùng lại thân mật cùng anh. Cô ghét cảm giác này, cô không muốn thỏa hiệp như vậy...

Phụ nữ sẽ vì thỏa hiệp mà thay đổi bản thân hoàn toàn.

Cô rất sợ.

"Em không ngoan." Lệ Minh Vũ kiềm chế thở hắt ra. Trán Lệ Minh Vũ tì sát vào trán cô, mùi hương nam tính bủa vây lấy Tô Nhiễm, "Gọi tên anh đi, anh muốn nghe."

Tô Nhiễm sừng sốt, gò má ửng hồng, anh dịu dàng thì thầm thật hay giả?

Nụ hôn của anh nhẹ nhàng rơi xuống, anh khẽ cười, "Xin em mà."

Hình dáng cô thẹn thùng hòa tan trái tim anh.

Lệ Minh Vũ không biết khi phụ nữ đỏ mặt ngượng ngùng sẽ xinh đẹp như vậy. Cõi lòng cứng rắn, lạnh lùng của anh bỗng đông đầy ấm áp.

Tim cô rung động mãnh liệt. Anh đang cầu xin cô sao?

Đối diện với đôi mắt sâu thẳm của anh, tim cô như muốn bật tung ra ngoài, môi cô run rẩy, vô thức gọi tên anh, "Minh Vũ..."

"Nhiễm, em đẹp quá." Anh cong môi dịu dàng, ôm cô vào lòng, cọ nhẹ mái tóc cô. Khoảnh khắc này anh chỉ muốn hòa nhập làm một cùng cô, "Ngồi lên đi, để anh cảm nhận em. Ngoan..." Giọng anh nói trầm thấp nồng đượm vừa quyến rũ vừa mệnh lệnh, tựa như đang thôi miên, thôi miên cô đánh mất lý trí.

Thần trí Tô Nhiễm đã tán loạn từ lâu, toàn bộ thể xác và tinh thần cô đều không thể kìm nén. Cô vô phương áp chế ngọn lửa trong cơ thể, cô ham muốn sự yêu thương của anh, cô đã không còn cách nào suy nghĩ, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của anh...

Cô ngửa đầu, ánh mắt anh nóng bỏng chăm chú nhìn cô.

Có vài lần, Tô Nhiễm cho rằng bản thân mình sẽ chìm đắm, sẽ vì vậy mà ngất lịm đi. Toàn thân cô run rẩy muốn bật tung ra sau, nhưng

cánh tay cường tráng của Lệ Minh Vũ lại giữ lấy cô, để cô đặt trọng tâm lên người anh.

Anh mang cô đến cung điện tươi đẹp khó nói thành lời...

Quyển 5 - Chương 5: Xưng hô với người ngoài

Khi những tia nắng ban mai ló rạng.

Tô Nhiễm trở mình trên giường, cảm giác đau nhức quen thuộc vẫn quấn lấy cô như mọi khi. Cô ti hí mắt, mơ hồ thấy một bóng dáng cao lớn đang đứng trước cửa sổ. Bóng dáng đó là Lê Minh Vũ, anh không rời nhà ngay, hình như anh đang gọi điện thoại.

Thấm thoát cô lại thiếp đi, không biết qua bao lâu, cô cảm thấy bàn tay đàn ông đang vuốt ve lưng cô, Tô Nhiễm mơ mơ màng màng mở mắt, đối diện với dáng vẻ vận âu phục của anh.

"Em dậy đi, tôi đã liên hệ với bác sĩ chuyên khoa mắt, hôm nay sẽ làm phẫu thuật." Anh ngồi xuống, vừa nói vừa đưa tay sờ trán cô. May quá, cô không sốt cũng không bị cảm.

Bốn năm nay, Tô Nhiễm đã quen dậy muộn, trong lúc nhất thời đầu óc còn chưa tỉnh táo, cô chỉ ậm ừ vài tiếng lấy lệ rồi trùm chăn qua đầu, tiếp tục ngủ. Cô mệt lắm, đừng quấy rầy cô.

Lê Minh vũ nhíu mày nhìn người phụ nữ trên giường, anh vừa bất đắc dĩ vừa không biết nói thế nào. Hồi lâu sau, anh trực tiếp kéo chăn từ trên người cô xuống, "Thức dậy!"

Vật che chắn trên người bỗng dưng biến mất cùng tiếng đàn ông quát nhẹ nhàng thoáng chốc xóa tan cơn buồn ngủ của Tô Nhiễm. Cô mở mắt to ngay tức khắc, sợ hãi kêu lên một tiếng, rồi lại thấy hình ảnh trần trụi của mình trong mắt anh, cô hoảng loạn ôm gối che

trước ngực, cúi gập lườm anh, "Lệ Minh Vũ, anh phát điên gì vậy hả?"

Lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ thú!

Lệ Minh Vũ đứng dậy, đem quần áo sạch lại cho cô, bình thản nói, "Em tự mặc hay tôi "phải mặc" cho em?" Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ "phải mặc".

"Tôi, tôi tự mặc." Tô Nhiễm vội vàng cầm quần áo, ánh mắt anh đầy xót xa.

Anh cong môi cười trêu đùa, bước đến trước cửa sổ, châm thuốc, dựa sang bên hít một hơi, tay kẹp thuốc chìa ra ngoài cửa sổ, trong phòng chỉ còn mùi thuốc là thoang thoảng đan lẫn vào mùi hương hổ phách thuộc về anh, tạo nên một sự mê hoặc kì lạ.

Tô Nhiễm thấy anh đứng đó bày ra bộ mặt thờ ơ, cô bất đắc dĩ thở dài, cảm thấy chuyện không thể xảy ra rồi, vì vậy cô đành kiên trì mặc quần áo.

Lệ Minh Vũ khép hờ hai mắt, rít một hơi, ngoảnh đầu phả khói ra ngoài cửa sổ, nhưng ánh mắt anh lại mãi miết ngắm nhìn cô. Anh không thể tiến lên, bởi vì chỉ cần tới gần cô, chắc chắn anh sẽ nổi thú tính lần nữa, nhưng anh lại không cam lòng rời khỏi. Đứng nhìn cô ầm ừ mặc quần áo, anh vừa buồn cười vừa thỏa mãn.

Thỏa mãn?

Là thỏa mãn ư?

Anh không chắc chắn, anh chỉ biết mình đã say đắm hương thơm của người phụ nữ này.

Mặc quần áo xong, Tô Nhiễm nhìn anh, "Làm gì?"

"Bên bệnh viện đã sắp xếp xong hết rồi." Lê Minh Vũ dập thuốc, thản nhiên cất giọng, "Bữa sáng ở trên bàn. Tôi đợi em trong xe."

Ơ?

Tô Nhiễm sửng sờ. Người này rõ là theo chủ nghĩa hành động. Cô tưởng hôm qua anh chỉ là nói cho có thôi...

Con người dù kiên cường mấy cũng vẫn là con người. Đàn ông sợ đánh mất, đàn bà sợ già đi, còn Tô Nhiễm là...sợ đau.

Suốt đường đi, miệng Tô Nhiễm liên thoág không ngừng nghỉ, hỏi một chút lại nhìn Lê Minh Vũ hỏi, " Anh nói làm phẫu thuật kiểu này có đau lắm không?" Còn không thì, "Sao anh lại sắp xếp phẫu thuật gấp gáp như vậy chứ? Hay là ngày mai hãy đi, để hôm nay tôi lên mạng tra cứu thông tin về cái này đã..."

Mỗi lần như thế đều bị ánh mắt hăm hực của Lê Minh Vũ dập tắt.

Tô Nhiễm nuốt nước bọt, vừa nghĩ đến dụng cụ lạnh tanh cứ hết tới rồi lui trên tròng mắt, cô liền run lấy bầy. Tô Nhiễm lo lắng cất giọng, "Tôi có quyền biết chút ít về kiểu phẫu thuật này mà, đúng không?"

"Cận thị là do đường kính nhãn cầu quá dài, hoặc do giác mạc quá lồi, ánh sáng bên ngoài không thể hội tụ đúng trên võng mạc. Mục đích của phẫu thuật này là làm mặt ngoài giác mạc thay đổi bằng tác dụng của tia laser, nhằm khiến ánh sáng bên ngoài có thể hội tụ chính xác trên võng mạc." Lê Minh Vũ vốn chẳng muốn ý để ý đến

cô, nhưng thấy cô liến thoảng không ngừng, anh cũng không đành lòng, từ tốn giải đáp: "Sau một tuần phẫu thuật, em phải đeo đồ che mắt lúc ngủ, làm vậy nhằm tránh ngoại lực tác dụng lệch vị trí giác mạc. Em không hút thuốc, thói quen tốt, bởi vì sau khi phẫu thuật thì không thể hút thuốc. Đương nhiên, tôi cũng sẽ không hút thuốc trước mặt em. Ti vi tạm thời em không được xem, máy vi tính, sách truyện cũng hạn chế, ít nhất là một tuần, nếu không em sẽ cảm thấy mỏi mắt."

Tô Nhiễm mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Trời ạ, nếu không biết anh là bộ trưởng, thì với câu trả lời chuyên nghiệp như vậy nhất định sẽ làm người khác hiểu nhầm anh là bác sĩ chuyên khoa mắt.

Lệ Minh Vũ hơi đánh tay lái, xe quẹo vào khúc cua khác. "Còn em, em nghĩ làm phẫu thuật sẽ đau, nhưng phẫu thuật này chỉ thực hiện trên màng mắt. Màng mắt không có mạch máu và dây thần kinh, nên khi phẫu thuật sẽ không cảm thấy đau. Em chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp cùng bác sĩ là được. Em phải thả lỏng, đừng căng thẳng."

"Anh, sao anh biết nhiều vậy?" Mãi lâu sau, Tô Nhiễm mới tìm lại được giọng nói của bản thân.

Xe dừng lại. Đã tới bệnh viện.

"Không cần nhìn tôi bằng ánh mắt sùng bái. Chẳng qua tôi chỉ giảm bớt phiền phức cho mình thôi. Nói thật chứ, em gây phiền phức cho tôi. Xuống xe." Về mặt anh lạnh nhạt, giọng nói của anh cũng lãnh đạm.

Người phụ nữ này rõ là phiền phức, hại anh ngày hôm qua nửa đêm còn cặm cụi tra cứu tư liệu về kiểu phẫu thuật này. Lúc ở nghĩa trang nghe cô nói phẫu thuật này rất đáng sợ, anh cũng lo không biết có để

lại di chứng hay không, nên cố ý dậy sớm liên lạc với bác sĩ chuyên khoa mắt tốt nhất làm ca phẫu thuật này.

Tô Nhiễm thầm than thở trong lòng, cô vừa thả lỏng một chút, đột nhiên lại khẩn trương, thấy anh đóng cửa xe, cô lật đật bước lên trước nói: "Đúng rồi, anh xem phim 'Final Destination' chưa? Trong phim có một nhân vật nữ sau khi mở mắt, xong rồi xảy ra chuyện vô cùng đáng sợ luôn..."

"Im miệng!" Lệ Minh Vũ kéo cô qua, bức dọc cắt ngang. Đi phẫu thuật mắt mà cô nở lòng liên hệ đến phim.

Tô Nhiễm đành dẫn xuống sợ hãi, nuốt nước bọt theo anh vào bệnh viện.

Các bác sĩ hết sức nhiệt tình, có lẽ là nhờ Lệ Minh Vũ. Trong quá trình phẫu thuật, người thân có thể đi theo, khi Tô Nhiễm lên bàn mổ, cô loáng thoáng nghe thấy Lệ Minh Vũ thì thầm với bác sĩ, "Vợ tôi, cô ấy rất sợ đau. Nhờ mọi người cố gắng trấn an cô ấy một chút."

...

Vợ?

Căng thẳng lẩn át hoàn toàn sợ hãi nằm sâu dưới đáy lòng cô. Giọng anh trầm xuống rất thấp nhưng cô vẫn nghe rõ ràng chữ này. Không ngờ anh công khai với người khác cô là vợ anh?

Vậy...Hòa Vy thì sao?

Tiếc thay Tô Nhiễm còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, giải phẫu đã bắt đầu...

Quyển 5 - Chương 6: Vô cơ bỏ đi

Suốt quá trình phẫu thuật, Lê Minh Vũ luôn đi theo.

Thực ra loại phẫu thuật này đối với các bác sĩ dễ như trở bàn tay, thông thạo đến không thể thông thạo hơn. Trước đó, bác sĩ cũng đã trấn an Tô Nhiễm rất lâu, nhưng cô vẫn hết sức khẩn trương, tựa như động vật đang bị thợ săn truy bắt. Tô Nhiễm nắm chặt tay Lê Minh Vũ, ngón tay không ngừng run lẩy bẩy.

Lê Minh Vũ lại có vẻ cực kỳ nhẫn nại, anh chăm chú quan sát mỗi một động tác của bác sĩ, để mặc Tô Nhiễm cứ dốc sức nắm chặt tay anh. Bàn tay anh rộng lớn mang lại ấm áp và an toàn cho cô.

Giải phẫu hoàn thành thuận lợi, nhưng Tô Nhiễm lại sợ bay hết cả hồn, sắc mặt cô trắng bệch đáng sợ. Nếu ai không biết, còn tưởng cô làm phẫu thuật to lớn đến cỡ nào. Lê Minh Vũ theo dõi từ đầu đến cuối quá trình phẫu thuật, nên cũng hiểu phần nào nỗi sợ của cô. Anh cố ý nhờ bác sĩ cho cô nghỉ ngơi một lát ở phòng bệnh.

Tô Nhiễm sợ hãi, vừa nằm xuống giường bệnh liền thiếp ngay.

Lê Minh Vũ ngồi bên giường trông nom cô, thấy cô ngủ, anh lau mồ hôi bết trên thái dương Tô Nhiễm. Lòng bàn tay anh ấm áp nắm chặt tay cô. Anh cúi đầu nhìn tay cô trước sau đều nắm chặt tay anh, tựa như tính dựa dẫm của trẻ con. Cảm giác được cô dựa dẫm thật sự rất tuyệt vời, giống như vô số chấm nhỏ ấm áp bủa vây nơi mềm mại nhất trong tim anh.

Bác sĩ đi vào thấy anh mãi miết nhìn Tô Nhiễm nằm trên giường, khẽ cười, "Bộ trưởng Lệ, tình cảm vợ chồng của hai người thật thấm thiết. Vợ của anh rất đẹp, nhìn rất đáng yêu."

Ý cười thoáng hiện trên khóe miệng Lệ Minh Vũ. "Vợ tôi hơi yếu ớt." Giọng Lệ Minh Vũ mặc dù lạnh nhạt nhưng lại lộ rõ nuông chiều. Anh vén tóc sang bên cho Tô Nhiễm, quay đầu nhìn bác sĩ, "Nên gây phiền phức nhiều cho mọi người."

"Bộ trưởng Lệ, anh khách khí quá rồi ạ. Đây là trách nhiệm của chúng tôi." Bác sĩ vội nói, vẻ mặt vừa mừng vừa lo, "Anh luôn là bộ trưởng tốt trong lòng cử chi chúng tôi. Những kiến nghị của anh suốt mấy năm qua đều vì lợi ích nhân dân và thương gia. Anh làm cho chúng tôi biết bao nhiêu việc, chúng tôi cảm ơn anh còn không hết ạ."

Thường nghe mọi người nói con người bộ trưởng rất hiền lành, không màu mè khoa trương, không kiêu căng ra vẻ, không dùng giọng quan với người dân. Ngày hôm nay được gặp mặt, thật đúng là khiến cô mở rộng tầm mắt. Anh không chỉ là bộ trưởng tốt, mà còn là người chồng tốt. Trông thấy dáng vẻ khấn trương của anh với vợ, ánh mắt anh chăm chú tuyệt đối không phải giả tạo. Vợ của anh chính là cô gái làm về thời trang à? Trước đây, cô từng đọc tin tức liên quan đến hôn nhân của Lệ Minh Vũ và cô gái đó, nhìn người này rất giống nha.

Lệ Minh Vũ cười, không nói thêm lời nào, tầm mắt anh rơi vào gương mặt Tô Nhiễm lần nữa.

Khi Tô Nhiễm tỉnh dậy, cô nhìn không rõ lắm mọi thứ trước mắt. Ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ khiến cô không thể không giơ tay che mắt. Giải phẫu xong xuôi, thị giác của cô bình phục rồi?

Đang nghĩ ngợi, một y tá đẩy cửa đi đến, thấy cô tỉnh dậy, y tá vô cùng niềm nở hỏi thăm cảm giác của cô.

"Tạm ổn, nhưng tôi vẫn không thấy rõ lắm." Tô Nhiễm thấy hơi ngượng. Người ta làm xong phẫu thuật này là về nhà ngay rồi.

"À, đây là điều bình thường thôi. Sau khi làm xong phẫu thuật mắt bằng laser, thị lực không thể bình phục ngay được, cần một quãng thời gian để thích nghi. Cô đừng nóng vội, từ từ sẽ quen." Y tá nói rõ ràng.

Tô Nhiễm gật đầu, trước đó quá đột nhiên, cô chưa kịp tra tài liệu rõ ràng. Ngay cả lúc bác sĩ dặn dò trước khi bắt đầu vào phẫu thuật, cô cũng khẩn trương quá nên đã quên đầu quên đuôi. Ngược lại, Lê Minh Vũ hình như hỏi thăm bác sĩ rất nhiều vấn đề, nhưng cụ thể là vấn đề gì thì cô không biết. Đúng rồi, Lê Minh Vũ đâu?

"Y tá, ừm..." Cô suy nghĩ một lát, không biết nên gọi Lê Minh Vũ như thế nào trước mặt người ngoài, thấy y tá nghi hoặc nhìn bản thân, hồi lâu sau cô lên tiếng hỏi, "Người đi cùng tôi đâu?"

"Ồ, ý chị là bộ trưởng Lê?" Y tá che miệng cười, "Khi chị chưa tỉnh, anh ấy ra ngoài nghe điện thoại, có lẽ sợ quấy rầy chị nên ra ngoài nghe cho tiện. Chị Lê, chị thật sự rất hạnh phúc nha. Phải công nhận bộ trưởng Lê là một người đàn ông cực kỳ hoàn hảo, không ngại bận rộn trăm công nghìn việc, sẵn sàng thu xếp giải phẫu cho chị. Trong lúc mổ, còn luôn ở cạnh chị, lúc chị ngủ, anh ấy hỏi bác sĩ rất nhiều việc. Tôi làm y tá bao năm qua, chưa thấy người chồng nào lo lắng cho vợ mình như vậy đâu."

Tô Nhiễm sững sốt, gò má cô bất giác ửng hồng. Cô không biết nên thừa nhận hay phủ nhận nữa. Cuối cùng, cô chỉ biết cười trừ, mãi

đến điện thoại trong giỏ xách đột nhiên đổ chuông.

Y tá biết điều rời đi.

Tô Nhiễm nhìn thoáng qua màn hình hiển thị, gấp rút nghe máy.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói cấp bách, Tô Nhiễm chỉ kinh ngạc la một tiếng "Hả", sắc mặt liền thay đổi, cô an ủi vài câu rồi vội cúp máy. Tô Nhiễm khom người cầm giỏ xách bên cạnh, cô lo lắng, hấp ta hấp tấp nên không biết điện thoại rơi lại trên giường...

Khi Lê Minh Vũ quay về phòng bệnh, một tay cầm bịch thuốc, một tay cầm đồ ăn trưa, vừa nhớ đến bộ dáng Tô Nhiễm nằm trên giường, khoe miệng anh không nén nổi tình cảm, bất giác cong lên. Giờ này chắc cô đã tỉnh rồi.

Vừa muốn đẩy cửa đi vào, bác sĩ và y tá hoảng loạn đối mặt anh, thấy anh trở về, bác sĩ sốt ruột, toát cả mồ hôi lạnh, "Bộ trưởng Lê, vợ anh không thấy. Chúng tôi tìm không ra chị ấy."

Lê Minh Vũ ngẩn người, vào phòng bệnh không một bóng người, anh buông đồ trong tay xuống, im lặng cau mày, cầm điện thoại gọi Tô Nhiễm.

Điện thoại trên giường đổ chuông.

Lê Minh Vũ quay đầu nhìn, ánh mắt anh sắc bén, cúp máy rồi bước nhanh đến giường, cầm điện thoại của cô. Người phụ nữ đáng ghét, mang giỏ xách theo nhưng sao lại không mang điện thoại?

"Bộ trưởng Lê, vợ anh vẫn chưa tìm thấy ở bệnh viện, thị lực của chị

ấy bây giờ vẫn chưa bình phục. Ngoài trời nắng gắt như vậy, chị ấy phải mang kiếng mắt khi ra đường mới được, anh..."

"Cô ấy tỉnh dậy khi nào?" Lê Minh Vũ cố nén bức bối và lo lắng, bình tĩnh hỏi.

Y tá đứng cạnh vội nói: "Anh ra ngoài nghe điện thoại chưa được bao lâu, à, khoảng hai ba phút sau." Cô thấy rõ sắc mặt bộ trưởng Lê sa sầm, tim cô bỗng đập mạnh.

Lê Minh Vũ giờ tay nhìn đồng hồ, vậy chứng mình Tô Nhiễm đã đi gần một tiếng. Anh nghe điện thoại xong, sắp xếp vài việc, sau đó mua đặt và chờ thức ăn, mau thuốc cho cô nữa. Khoảng thời gian này là cỡ một tiếng. Nếu nói vậy, Tô Nhiễm đã không còn ở bệnh viện từ lâu.

Anh cầm điện thoại của cô, xem lướt lịch sử cuộc gọi của cô liền nhúu mày, không nói tiếng nào, bước ngay ra khỏi phòng bệnh.

"Bộ trưởng Lê, thuốc, thuốc của vợ anh..." Y tá lật đặt đuổi theo.

Quyển 5 - Chương 7: Quyết định của Lê Minh Vũ

Taxi băng qua thành phố sầm uất, tiến nhanh về đồng ruộng vắng vẻ, bỏ lại đằng sau chiếc xe lửa màu đỏ đang chạy chậm chậm trên đường ray xa. Dọc hai bên đường là những hàng cây cổ thụ um tùm xào xạc đón nắng vàng rực rỡ, hắt những đốm sáng li ti lên mặt đường, lá xanh phất phơ theo làn gió mát.

"Anh ơi, phiền anh đi nhanh hơn một chút. Cám ơn." Tô Nhiễm ngồi sau, không ngừng thúc giục tài xế.

Tài xế bất đắc dĩ lướt mắt qua kính đằng sau nói: "Cô này, tôi bây giờ đã chạy quá tốc độ bình thường. tôi biết cô có việc gấp, nhưng cô phải hiểu giùm tôi một chút chứ. Cô thấy xung quanh vắng vẻ nhưng vẫn có máy đo tốc độ. Một khi tôi bị phạt..."

"Anh bị phạt bao nhiêu, tôi trả thay anh. Nói chung anh chạy nhanh là được rồi." Tô Nhiễm không còn bình tâm nghe anh ta giải thích, cô xem đồng hồ rồi thở dài, tay cô bắt giắc lần vào giỏ xách tìm kiếm.

Lần mò hồi lâu, nhưng cái gì cũng không tìm ra.

Kì lạ quá, điện thoại đâu?

"Cô ơi, cô có sao không? Cô mất đồ?" Tài xế thấy vẻ mặt cô khẩn trương, ân cần hỏi thăm.

Tô Nhiễm nào còn khả năng trả lời, cô ngồi trên xe ngây ngất nhìn đồ đạc trút ra từ giỏ xách, bóp tiền, khăn tay, chìa khóa, tài liệu...chỉ

thiếu duy nhất điện thoại. Rõ ràng cô đã cất nó vào giỏ.

Xong rồi....

Cô vừa nhớ phải gọi điện thoại báo cho Lê Minh Vũ biết. Bây giờ hay rồi, không có điện thoại, Lê Minh Vũ không tìm thấy cô thế nào cũng giết cô cho coi. Điện thoại chắc đã rơi ở bệnh viện? Nếu có bị ăn trộm thì phải ăn trộm bóp tiền mới đúng. Tô Nhiễm cất từng món đồ vào giỏ xách, định bụng mượn điện thoại của tài xế nhưng nghĩ nát đầu cũng không nhớ ra số điện thoại của Lê Minh Vũ. Ngẫm nghĩ thật buồn cười, bốn năm trước cô đã từng thuộc lòng số điện thoại của anh.

Cứ vậy đi, tới đâu hay tới đó.

Thị trấn Hoa Điền.

Vào mùa này, ruộng đồng thơm ngát, trăm hoa đua nở, bướm bay muôn nơi, dân địa phương cũng bắt đầu đội nón, vui cười xuống đồng thu hoạch, cảnh tượng này vô cùng thanh bình.

Tô Nhiễm thích mùa này nhất trong năm. Ở đây bốn mùa thường rất đẹp, nhưng mùa có trăm hoa đua nở là đẹp nhất. Hồi còn bé, mỗi năm cô đều chờ mùa này, vì cô có thể mặc váy đẹp chạy nhảy thỏa thích trong vườn hoa.

Nhưng hôm nay cô đã không còn tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp. Tài xế chạy đến một khúc cua nhỏ thì dừng lại, do xe chạy không vừa, Tô Nhiễm trả tiền, bước xuống xe, lật đật đi vào nhà.

Quả nhiên vừa đến khúc cua, cô trông thấy rất đông người vây

quanh cửa nhà, chỉ trỏ vào trong, xì xầm to nhỏ với nhau, gặp cô về, họ sốt sắng kéo cô lại nói: "Tiểu Nhiễm à, cháu về rồi. Em trai cháu nổi điên đó, vừa rồi dọa mọi người sợ chết khiếp. Ta thấy đổ đạc nhà cháu bị đập tan tành hết rồi."

"Đúng, đúng đó. Cháu mau vào nhà xem đi."

Tuy Tô Nhiễm đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng không ngờ hàng xóm đều đua nhau kéo đến. Cô khẩn trương xin lỗi, hàng xóm mới chịu giải tán.

Tiêu Quốc Hào ngồi trên ghế nhỏ trong sân, cúi đầu hút thuốc, mặt đất rải đầy tàn thuốc, vừa nhìn liến biết ngay ông đã hút rất nhiều, khắp nơi trong nhà đều yên lặng, yên lặng đến dọa người. Vào lúc này, Tô Nhiễm chỉ mong nhà cửa có chút động tĩnh.

"Chú Tiêu." Cô bước lại gọi ông.

Tiêu Quốc Hào ngẩng đầu. Ở khoảng cách gần như vậy, cô thấy rõ mắt ông đục ngầu, mệt mỏi và bất lực, lát sau ông lên tiếng, "Con về rồi? Vào thăm Diệp Lỗi đi, nó vừa mới bình tĩnh lại, còn nói nó hỏng cả cuộc đời rồi. Haiz..." ông thở dài một hơi.

Hỏng cả cuộc đời rồi?

Tô Nhiễm sững sờ, không phải Diệp Lỗi vừa xuất viện sao? Cô gọi điện hỏi bác sĩ, bác sĩ nói anh hồi phục rất khá, không có vấn đề gì nữa làm sao hỏng cả cuộc đời? Cô gật đầu, không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng đẩy cửa bước vào.

Tô Ánh Vân cũng không ngồi ở phạt đường gõ mõ như mọi khi, bà đứng trước phòng Diệp Lỗi, lo lắng đi tới đi lui, thấy Tô Nhiễm về, sốt ruột bước lên trước, "Con về rồi, may quá. Tiêu Nhiễm mẹ hết cách

rồi mới gọi con về. Diệp Lỗi không biết bị làm sao nữa, thay đổi từ lúc xuất viện đến bây giờ, mẹ với chú Tiêu con hết cách..."

Điện thoại ở bệnh viện chính là Tô Ánh Vân gọi Tô Nhiễm, báo chuyện này với cô, mong muốn cô về thị trấn Hoa Diên một chuyến.

Tô Nhiễm nhẹ giọng an ủi mẹ "Mẹ cứ giao ở đây cho con. Mẹ, con thấy chú Tiêu hút nhiều thuốc lắm, mẹ khuyên chú đi."

Tô Ánh Vân gật đầu đi ra ngoài.

Nhìn cửa phòng khép kín trước mắt, Tô Nhiễm hít một hơi thật sâu, giơ tay gõ cửa phòng, nhưng không ai trả lời. Cô chưa có ý định từ bỏ lại gõ thêm lần nữa, tiếng gào thét giận dữ từ bên trong truyền ra, "Đừng làm phiền tôi!"

Tuy cách cánh cửa phòng nhưng cô vẫn cảm nhận được cơn giận của anh không tầm thường.

"Diệp Lỗi là tôi đây. Cậu mở cửa được không?" Giọng Tô Nhiễm hết sức dịu dàng, kể cả âm thanh gõ cửa cũng vậy.

Trong phòng vắng lặng không động tĩnh.

Cô áp tai sát cửa, định nghe tiếng động trong phòng. Ai ngờ vừa đến gần, Tiêu Diệp Lỗi mở toang cửa, cả người cô lão đảo, bỗng một sức mạnh to lớn kéo cô vào lòng.

Tiếng cửa phòng bật mạnh vọng đến từ đằng sau.

"Diệp Lỗi..." Tô Nhiễm vội ngóc đầu dậy từ lòng anh, thấy sắc mặt anh tái nhợt, râu dưới cằm mọc dài, ánh mắt nổi đầy tơ máu. Cô ngạc nhiên nhìn bộ dạng sa sút của anh.

Hai tay Tiêu Diệp Lỗi ôm chặt eo cô, thấy ánh mắt cô lo âu, đáy mắt anh dần dâng trào bi thương khó nói thành lời. Anh càng siết tay ôm chặt cô không nói gì.

Diệp Lỗi, không sao, không sao..." Anh ôm Tô Nhiễm chặt đến mức cô nghẹt thở, nhưng cô vẫn cố gắng vỗ nhẹ lưng anh an ủi.

Tiêu diệp Lỗi cảm thụ được sự dịu dàng của cô, bi thương trong lòng anh đột nhiên dâng cao, bất ngờ đẩy cô ra, sau đó loạng choạng đi đến sofa bên cạnh, chán chường ngồi xuống, vung tay với cô, "Không cần cô thương hại tôi. Cô đi đi, tôi không muốn gặp cô."

"Diệp Lỗi..." Lúc này, Tô Nhiễm mới đảo mắt nhìn quanh phòng, cô không thấy rõ những vật nằm xa, nhưng bia rượu rải đầy từ chỗ cô đứng đến sofa anh ngồi. Khắp phòng ngổn ngang, sức nức mùi rượu. Giống y chang lời hàng xóm kể, đồ đạc vỡ nát tan tành.

Tô Nhiễm xoay người hít một hơi thật sâu. Trời ạ, Diệp Lỗi uống bao nhiêu rượu đây ư?

Thấy cô vẫn không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, Tiêu Diệp Lỗi cười nhạt, "Ngay cả cô cũng muốn dạy dỗ tôi phải không?"

"Diệp Lỗi, cậu nói linh tinh cái gì vậy?" Tô Nhiễm hí mắt, cẩn thận tránh né các đồ đạc ngổn ngang trên nền nhà, đi đến cạnh Tiêu Diệp Lỗi ngồi xuống, "Mẹ gọi kể tình hình của cậu, tôi lo lắng chạy đến đây ngay, nên sao tôi lại đến đây dạy cậu được nhỉ? Tôi lo lắng cho cậu, không biết chuyện gì xảy ra với cậu nữa."

Tiêu Diệp Lỗi quay đầu, liếc cô, "Nghe Tiểu Đóa nói, cô lại sống chung với Lê Minh Vũ. Trong lòng cô, còn có thể chứa người khác à? Cô còn để ý đến tôi sống hay chết ư? Khi tôi xuất viện, tôi đợi cô suốt

mấy tiếng đồng hồ, lúc đó cô đang ở đâu?"

"Tôi..." Cô muốn kể với anh rất nhiều chuyện xảy ra gần đây, sống chung với Lệ Minh Vũ không phải do cô tự nguyện, ngày anh xuất viện vừa lúc Hòa Vy tìm cô, sau đó cô đến nghĩa trang thăm mộ ba, sau đó nữa cô lạc đường, nhưng nếu kể ra chắc chắn sẽ càng rắc rối.

"Diệp Lỗi, tôi không có thật..."

"Không có gì? Cô đừng nói với tôi, Tiểu Đóa nói dối." Tiêu Diệp Lỗi bỗng hét to với cô, "Có phải cô tình nguyện sống chung với Lệ Minh Vũ, hay xa chạy cao bay với bác sĩ ngoại khoa nào, cô cũng không muốn tôi gánh vác tất cả thay cô phải không?"

Tô Nhiễm căng thẳng, có vẻ như cô không hiểu anh đang nói gì.

"Diệp Lỗi, chuyện không như cậu tưởng tượng đâu. Cậu là người thân của tôi, tôi làm sao có thể quên cảm thụ của cậu chứ?" Cô vội vàng nói: "Diệp Lỗi, khoan nhắc việc của tôi được không? Nói cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu biết không, chú Tiêu ở ngoài sân hút rất nhiều thuốc, cậu bây giờ không còn là con nít nữa, có thể đừng làm việc khiến tôi lo lắng được không?"

"Cô lo lắng? Cô lo lắng cho tôi?" Tiêu Diệp Lỗi nghe cô nói vậy, ngữ điệu thoáng hòa hoãn hơn.

Tô Nhiễm thở dài, nhìn anh chăm chú, "Diệp Lỗi, cậu nhớ cho kĩ, trên đời này người quan tâm cậu rất nhiều, gồm cả tôi trong đó, dù cậu gặp vấn đề gì, hay sai chuyện gì, tôi đều lo lắng cho cậu, quan tâm cậu, tha thứ cậu."

Tiêu Diệp Lỗi cảm động, không kịp được ôm chầm lấy cô, đầu vùi

vào gáy cô, khốn khổ cất giọng: "Tôi không còn gì nữa, tôi không thể mất luôn cả cô."

Mọi lực chú ý của Tô Nhiễm đều tập trung vào câu nói đầu tiên của anh, hơi đẩy anh ra, nghi hoặc hỏi: "Diệp Lỗi, cậu nói gì? Cái gì mà không còn gì nữa?"

Tiêu Diệp Lỗi nhìn cô chăm chú, lát sau cười khổ, vổ vổ chân của mình, "Cô biết không, vì thành tích học tập của tôi tốt nên danh sách nhà trường chọn đi du học trước đây có tôi trong đó. Thời điểm trước khi đi thực tế nước ngoài, tôi cũng được một tập đoàn của nước ngoài ký hợp đồng làm việc, nhưng không ngờ..." Anh dừng một chút, khốn khổ nuốt nước bọt.

"Không ai ngờ cái chân này hủy hoại hết tiền đồ của tôi. Tối hôm qua tôi vừa biết, ngay lúc tôi năm viện nhà trường đã chuyển suất học của tôi sang người khác. Cơ hội du học không còn, tập đoàn muốn tôi làm việc biết tôi gãy chân cũng hủy luôn hợp đồng, họ lo lắng bệnh của tôi ảnh hưởng công việc. Cô thấy nực cười không?"

Tại sao có thể như vậy?...

Rốt cuộc Tô Nhiễm cũng hiểu vì sao anh suy sụp như vậy, Tiêu Diệp Lỗi học rất giỏi, một người kiêu ngạo như anh gặp hai đá kích nặng nề trong học tập và nghề nghiệp cùng lúc, nếu không vì năm viện, chắc chắn bây giờ anh đang thuận lợi, một bước lên mây. Mọi chuyện tồi tệ diễn ra quá nhanh, đừng nói Tiêu Diệp Lỗi không thể chấp nhận, ngay cả người nghe như cô cũng thấy việc đời trêu ngươi, đau đớn khôn nguôi.

"Diệp Lỗi, cậu đừng cam chịu, cậu còn trẻ, còn nhiều cơ hội vô cùng..."

"Đừng an ủi tôi." Tiêu Diệp Lỗi cười khổ, lắc đầu, "Không cơ hội du học, không cơ hội nghề nghiệp, tôi còn có thể thế nào đây? Lẽ nào ở đây trồng hoa cả đời?"

"Làm sao thế được? Diệp Lỗi, thành tích học tập của cậu rất tốt, đừng vội chối bỏ bản thân." Tô Nhiễm không biết nên an ủi anh như thế nào. Con người khi đối mặt với khó khăn, dù người khác an ủi nhiều hơn cũng chỉ là xoa dịu cơn đau nhất thời.

Tiêu Diệp Lỗi chán nản dựa vào một bên, nhìn cô, "Biết vì sao hỏi trước tôi chọn ngành này không?"

Tô Nhiễm lắc đầu.

"Là vì cô." Anh nói thẳng thắn.

"Tô Nhiễm, cô là nhà điều chế hương trời sinh, ông trời định sẵn nghề này dành riêng cho cô. Tôi hay nghĩ phải làm thế nào mới theo kịp nhịp chân của cô? Hết sức đơn giản, đó là chọn một nghề phù hợp với tài năng trời phú của cô, tôi muốn nghiên cứu ra nguyên vật liệu tốt nhất, hoàn mỹ nhất, trải đường cho cô điều chế hương. Bây giờ, bao nhiêu khát vọng của tôi đều tan biến hết. Cô biết không, điều kiện công ty nước ngoài kia đề ra với tôi rất tốt với tôi, rất hậu hĩnh. Phòng nghiên cứu dưới quyền bọn họ sẵn lòng cung cấp hoa cỏ và thực vật giống mới nhất để tôi tìm tòi học hỏi, tài trợ một khoản tiền kếp sù hỗ trợ tôi nghiên cứu, nhưng bây giờ..."

Tô Nhiễm choáng váng, mãi lâu sau mới thì thào: "Cậu học ngành này vì tôi ư? Diệp Lỗi sao cậu có thể mang hết tiền đồ bản thân khoác lên người khác?" Bất chợt cô nhớ đến vài cuốn sách kinh tế của anh mà cô vô tình nhìn thấy, lúc này cô thấy bỗng bừng tỉnh, giọng cô đề cao, "Diệp Lỗi, ngành cậu thích thức sự là quản trị kinh doanh, phải không?"

Anh vì cô nên sửa chuyên ngành?

"Cô không phải người khác." Tiêu Diệp Lỗi không trả lời, nhìn cô trân trân, "Cô là Tô Nhiễm...của tôi." Anh thoáng dừng một lát. Anh muốn quang minh chính đại nói với cô một câu "em là người phụ nữ của tôi" biết bao. Anh cho rằng lời này có thể nói ra khỏi miệng thật nhanh, có thể mang hạnh phúc cho cô thật nhanh, nhưng bây giờ không thể được nữa rồi.

Tô Nhiễm nhìn anh xót xa, lòng cô nghĩ đến vấn đề khác. Diệp Lỗi vì cô, vì muốn giúp cô, ngay cả ngành anh thích nhất cũng từ bỏ. Phần tình thân này khiến cô cảm động không thôi, thấy anh âu sầu, chán nản, cô kéo anh khẽ nói: "Diệp Lỗi, sao cậu ngốc như vậy chứ? Vì sao lại ngốc như vậy."

Tiêu Diệp Lỗi cảm nhận được sự dịu dàng của cô, lòng anh chợt đau nhói, chốc lát sau anh đứng dậy, nhìn cô, "Tôi bây giờ đi đến đường cùng rồi, cô giúp tôi được không?"

"Được, cậu nói đi, chỉ cần có thể làm, tôi nhất định sẽ giúp." Cô gật mạnh đầu.

"Giúp tôi vào Hòa Thị." Tiêu Diệp Lỗi nhấn mạnh từng chữ, ánh mắt chợt vụt qua một tia u tối.

Tô Nhiễm ngây ngẩn cả người, "Vào Hòa Thị?"

"Đúng, tôi muốn vào Hòa Thị. Không phải Hòa Thị mua nước hoa của cô ư? Nếu tôi vào Hòa Thị có thể theo dõi hạng mục hợp tác này, đó chính là hợp tác với cô. Cô là nhà điều chế hương chuyên nghiệp, còn tôi có thể đưa ra nguyên vật liệu tốt nhất cho cô lựa chọn. Trong Hòa Thị vẫn chưa có người chuyên về mảng này, vừa vận hợp với

tôi." Tiêu Diệp Lỗi phân tích hết sức lý trí.

Tô Nhiễm nghe xong liền suy tư, phân tích của Diệp Lỗi thật không sai, nhưng...

"Diệp Lỗi, tôi tin chuyên ngành của cậu nhất định sẽ mang đến hiệu quả và lợi ích cho Hòa Thị. Chuyện này tôi sẽ giúp cậu, nhưng cậu đừng vội vàng, dù sao quan hệ của tôi với Hòa Vy bây giờ cũng không tốt."

"Cô lại quên rồi, người đứng đầu Hòa Thị thực sự là Lệ Minh Vũ, không phải Hòa Vy, cô chỉ cần nói với anh ta, xuất phát từ khía cạnh kinh doanh, anh ta nhất định đồng ý." Tiêu Diệp Lỗi kiên định mở lời.

Tô Nhiễm khó xử, vậy có nghĩa...muốn cô nhờ vả Lệ Minh Vũ.

Tiêu Diệp Lỗi thấy vẻ mặt cô khác thường, chán chường dựa lưng vào sofa, "Tôi sẽ không gây khó dễ với cô. Nói thật lòng, tôi cũng không muốn cô nhờ cậy Lệ Minh Vũ."

Tình hình khó xử chính là như lúc này.

Cô trầm ngâm, hồi lâu sau khẽ nói, "Diệp Lỗi, thực ra ngành này còn nhiều cơ hội lực chọn, cậu muốn nghiên cứu chuyên sâu được mà, tôi có thể giúp cậu hỏi thăm vài giáo sư tôi quen biết. Họ chắc..."

"Tô Nhiễm, cô không hiểu tâm tư của tôi." Tiêu Diệp Lỗi cười chua xót, nhìn chăm chú vào mắt cô, "Tôi muốn bước vào thế giới của cô, chỉ đơn giản vậy thôi."

Tô Nhiễm khó hiểu, vừa muốn hỏi rõ, lại nghe một giọng lạnh lùng nhưng tràn ngập uy nghiêm truyền đến từ cửa...

"Tiêu Diệp Lỗi, cậu có thể đến Hòa Thị làm việc, với điều kiện cậu phải có khả năng."

Hai người theo tiếng nhìn qua, đứng ngoài cửa chính là Lê Minh Vũ!

Tô Nhiễm sững sờ, nhìn trân trân người đàn ông từ trên trời rơi xuống đứng cách đó không xa, thân hình cao lớn che khuất toàn bộ ánh sáng. Cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng nghe giọng anh không mấy thân thiện.

Tiêu Diệp Lỗi phản ứng trước tiên, cười nhạt đáp trả, "Đương nhiên tôi có khả năng, ít ra ở lĩnh vực chuyên môn này, tôi vượt xa trợ lý của anh."

"Vậy à?" Lê Minh Vũ phản bác, quét mắt qua sàn nhà đầy rác, "Phòng ở còn chưa quét dọn, lấy gì đòi quét gom thiên hạ? Theo tôi biết, trợ lý của tôi hình như không có thói xấu này."

"Anh đừng lời thôi nhiều lời, tôi phải làm thế nào mới được vào Hòa Thị?" Tiêu Diệp Lỗi giải thích.

"Phòng vấn, dù cậu là em trai Tô Nhiễm, thì trình tự vẫn vậy," Lê Minh Vũ nhàn nhạt trả lời.

Tiêu Diệp Lỗi tiếp thu khiêu chiến, "Được."

Lê Minh Vũ lúc này mới bước vào dừng chân trước Tô Nhiễm.

Đầu Tô Nhiễm ngẩng cao đến sắp đứt ra rồi.

"Theo tôi về được chưa?" Anh nhìn cô từ trên cao xuống, gần từng chữ, giọng anh lạnh buốt.

Tô Nhiễm nhìn anh rất lâu, buộc lòng gật đầu.

Khi chuẩn bị rời đi, Tiêu Quốc Hào kéo Tô Nhiễm sang một bên, thấp giọng hỏi: "Diệp Lỗi đến Hòa Thị làm việc không sao chứ con?"

Ông và Tô Ánh Vân đều không ngờ Lê Minh Vũ sẽ bất ngờ đến đây, lại vô tình nghe cuộc nói chuyện ban nãy, ông thấy là lạ.

Tô Nhiễm xoay đầu nhìn lướt qua Lê Minh Vũ đứng ở đằng xa, hình như đang dập đầu thuốc lá, cô lại nhìn Tiêu Quốc Hào, nhẹ giọng an ủi, "Không có việc gì đâu ạ. Chú Tiêu đừng lo lắng."

"Tiêu Nhiễm, lần này... gây nhiều phiền phức cho con rồi." Con trai ông xảy ra chuyện như vậy, người làm ba đương nhiên thấy hổ thẹn. Diệp Lỗi là niềm tự hào của ông, nhưng không ngờ có ngày phải nhờ cậy Tô Nhiễm.

"Chú Tiêu, sao lại phiền phức hay không phiền phức ạ. Chúng ta đều là người một nhà, Diệp Lỗi là con trai chú, con cũng là con gái chú, không phải sao?" Giọng Tô Nhiễm rất dịu dàng. Trước nay cô đều không muốn thừa nhận điều này, nhưng hành vi và lời nói của ông từ lần trước ở bệnh viện, khiến cô ý thức rõ ràng, đôi khi người quan tâm thực sự chưa hẳn là người nói nhiều nhất. Tiêu Quốc Hào chính là như vậy, ông không phải kiểu đàn ông giỏi biểu đạt, ông thích giấu mọi thứ trong lòng. Quả thực ông là một người đàn ông rất tốt.

Tiêu Quốc Hào không ngờ Tô Nhiễm sẽ nói như vậy, mắt ông dâng tràn xúc động, nhưng mau chóng giấu đi, gật đầu liên tục, "Được, được, phải, phải rồi." Một người đàn ông chất phát chỉ biết biểu đạt như thế này.

Tô Ánh Vân và Tiêu Quốc Hào tiễn họ rất xa, gần đến nơi đậu xe, Tô Ánh Vân bỗng gọi Tô Nhiễm...

"Tiêu Nhiễm..." Bà đi lên trước, nhìn Lê Minh Vũ một cái, rồi nhìn Tô Nhiễm, "Mẹ có việc muốn nói với cậu ta, hai người ra trước đi."

Tô Nhiễm biết nỗi lo của mẹ, dọc đường cô luôn muốn nói nhưng lại thôi.

"Em lên xe trước chờ anh." Lê Minh Vũ quay đầu nhìn cô, bình thản nói.

Tô Nhiễm gật đầu, nhìn mẹ rồi lên xe.

"Qua kia nói chuyện." Tô Ánh Vân nói, dẫn đường đi trước.

Lê Minh Vũ theo sau, cách xa vị trí đậu xe, hai người mới dừng chân.

Ánh nắng dịu dàng chiếu sáng gương mặt Tô Ánh Vân, đôi mắt bà trầm tĩnh, bình lặng như một người đã trải qua bao sóng gió cuộc đời, "Tôi nói thẳng, rốt cuộc cậu muốn thế nào? Không phải cậu đã kết hôn với Tiểu Vy ư? Vì sao muốn sống chung với Tiêu Nhiễm?"

Ánh mắt Lê Minh Vũ đồng dạng trầm tĩnh, "Cô Tô, cô định nói những chuyện này với cháu?"

Một câu cô Tô thể hiện sự xa lạ, Tô Ánh Vân hiển nhiên nghe thấy khó chịu, "Nếu cậu đã kết hôn với Tiểu Vy, theo lý nên gọi một tiếng mẹ vợ."

Lê Minh Vũ cười nhàn nhạt, đáy mắt bất giác u ám, "Việc của Hòa Vy không liên quan đến cháu." "Cậu có ý gì?" Tô Ánh Vân nghe ra ngụ ý của anh, "Tiểu Vy không liên quan, vậy Tiêu Nhiễm thì sao? Cậu

muốn nói với tôi, việc đã qua của Tiểu Nhiễm liên quan đến cậu?"

Lệ Minh Vũ không trả lời, hờ hững, "Cô còn việc gì khác không?"

Tô Ánh Vân sững sốt, bà có thể cảm nhận rõ thái độ lạnh nhạt và không phối hợp của anh, cau mày, "Còn một việc."

"Mời cô nói." Anh lễ phép nhưng vô cùng xa cách đáp trả.

"Tránh xa Tiểu Nhiễm, trả lại cuộc sống bình yên cho Tiểu Nhiễm, giống bốn năm trước Tiểu Nhiễm lựa chọn từ bỏ cậu." Tô Nhiễm là đứa con bà đứt ruột sinh ra, thần sắc con bà lo âu sao bà không phát hiện được Tiểu Nhiễm không tự giác nhắc đến chuyện bản thân, nên bà không biết tại sao Lệ Minh Vũ lại xuất hiện lần nữa trong cuộc đời Tiểu Nhiễm, nhưng dự cảm không lành mãi quần quanh trong lòng bà.

Tiểu Nhiễm, bà hiểu đứa con này, một khi đã từ bỏ, tuyệt đối sẽ không chạm vào lần thứ hai, khả năng muốn Tiểu Nhiễm chủ động lại gần Lệ Minh Vũ không cao.

Lệ Minh Vũ không giận chỉ cười, nhưng nụ cười lạnh giá khiếp sợ, "Không có khả năng."

Quyển 5 - Chương 8: Rất dũng cảm

Tô Ánh Vân thẳng thốt, "Cậu nói gì?"

Lệ Minh Vũ nhìn bà, lạnh lùng nơi đáy mắt dần rút đi, cười nói:

Tiểu Nhiễm, cháu sẽ chăm sóc tốt cô ấy, cháu không thể để cô ấy rời đi lần nữa."

"Cậu..."

"Cũng đã trễ, cháu còn có việc, xin phép cô đi trước." Lệ Minh Vũ hết sức lễ phép, nói xong anh liền xoay người bỏ đi.

Tô Ánh Vân dõi theo bóng lưng anh càng đi càng xa, cảm thấy lạnh rùng mình. Rốt cuộc bà từng gặp anh trước đây hay chưa?

Bên này, Lệ Minh Vũ đi về phía xe đang đậu, nụ cười trên môi lặng lẽ biến mất, ý lạnh lan tràn đáy mắt...

Về Bán Sơn, vừa vào cửa, Tô Nhiễm liền muốn lên lầu...

"Đứng lại." Giọng đàn ông quát lạnh như mệnh lệnh đến từ phía sau.

Tô Nhiễm khựng người, đứng yên tại chỗ, bàn chân đạp lên bậc thang chậm chậm thả xuống.

Lệ Minh Vũ ngồi trên sofa, bực bội nhìn cô chăm chăm, sự trầm mặc suốt dọc đường biến thành giận dữ, loáng cái bùng nổ, "Em qua đây cho tôi!"

Tô Nhiễm thấy sắc mặt anh khó chịu, không dám dây vào, cắn môi, buộc lòng đi tới, ngồi ở sofa đối diện anh.

"Điện thoại em đâu?" Lệ Minh Vũ nhìn thấy cô ngồi xuống, anh bình tĩnh hỏi, đưa tay tháo cravat xuống, ác ý ngằm ẩn vào thần sắc của anh.

Cô gãi đầu, gượng gạo trả lời: "Điện thoại hình như đã mất..." Không đúng nha, sao anh lại nhanh chóng đến thị trấn Hoa Điền tìm cô?

Cơn giận trong mắt Lệ Minh Vũ bốc cháy nhưng cố gắng nhẫn nhịn, từ túi áo trước ngực cầm ra điện thoại, ném sang bên, "Tô Nhiễm, có phải em chán sống không? Tôi nói thế nào với em, một câu cũng không nhớ?"

Điện thoại trên sofa thu hút sự chú ý của Tô Nhiễm, nheo mắt nhìn, cô hết sức ngạc nhiên, là điện thoại của cô. Đúng rồi, anh nhất định xem nhật kí cuộc gọi mới biết cô đi đâu đây mà, vậy cô khỏi lo điện thoại mất.

"Không cho em nheo mắt." Lệ Minh Vũ gầm lên.

Tô Nhiễm hoảng sợ, lật đật mở mắt, nhưng hết sức khó chịu, mọi thứ đều lờ mờ, cô vịn lại anh, "Nhưng không nheo mắt, tôi nhìn không rõ mà."

Lệ Minh Vũ nghe vậy càng giận, đập mạnh bàn một cái, cốc nước trên bàn chấn động lảo đảo, "Em còn biết bản thân nhìn không rõ? Tôi cứ tưởng em là siêu nhân, vừa phẫu thuật là em khôi phục thị

giác bình thường, chạy một mạch đến thị trấn Hoa Điền? Tô Nhiễm, em giỏi lắm đúng không?" Anh quát càng lúc càng to.

Tô Nhiễm đau nhói tai, sợ hãi quan sát cốc nước lung lay trên bàn. Cô sợ người đàn ông này giận dữ nện cốc nước vào mặt cô. Cái đập bàn này của anh nếu đánh cô, chắc chắn cô sẽ tàn phế.

"Lúc đó nhận điện thoại của mẹ nên tôi lo lắng. Thực tế, Diệp Lỗi cũng rất thê thảm..."

"Liên quan gì tới em?"

"Diệp Lỗi là em trai tôi, đương nhiên liên quan tới tôi!" Tô Nhiễm nóng nảy tranh luận.

Lệ Minh Vũ nhìn cô chăm chú, nghiêng răng tức tối, anh lạnh lùng cất giọng, "Tô Nhiễm em không phải gốc gác bình thường đâu." Kẻ ngu si cũng nhìn ra được thằng nhóc đó có tình ý với cô, cô thật sự không biết hay thực sự hồ đồ?

Tô Nhiễm bực mình nhú mày, "Lệ Minh Vũ, anh thích mắng người lắm phải không? Được, anh ở đây tự mắng mình cho đã đi!" Cô phớt lờ anh, đứng dậy muốn đi.

"Ngồi xuống!" Lệ Minh Vũ quát to: "Tôi cho em đi chưa?"

Tô Nhiễm bất đắc dĩ chớp mắt một cái, vùi người vào sofa, ôm gối. "Anh muốn nói gì thì nói đi." Phấn chết cô, đi cả chặng đường dài cô rất mệt, cho cô nghỉ ngơi một lát được không?

Trông thấy vậy, Lệ Minh Vũ bật cười, thoáng chốc cơn giận tan biến hết. Vốn dĩ tâm trạng anh hôm nay rất tốt, sáng sớm dẫn cô đi phẫu thuật, định bụng phẫu thuật xong sẽ chở cô về nhà nghỉ ngơi cho

khỏe. Nhưng vừa sẩy một chút là không thấy cô. Nghe bác sĩ nói, anh sợ vô cùng. Mắt cô vừa phẫu thuật, sao có thể tiếp xúc ánh mặt trời chói chang? Hơn nữa thị lực không thể phục hồi trong chốc lát, cô lại liệu lỉnh rời khỏi bệnh viện, điện thoại đánh rơi trên giường nên không liên lạc được. Tình cảnh lần trước ở nghĩa trang bất giác hiện lên trong đầu anh, ngộ nhớ cô lạc đường...

Nhìn thấy số điện thoại của Tô Ánh Vân, anh chạy thẳng đến thị trấn Hoa Điền, tiện thể ghé mua kính nữ cho cô. Ai ngờ vừa đến thị trấn Hoa Điền, anh bắt gặp cô đang ở cạnh Tiêu Diệp Lỗi. Mà cô lại vì Tiêu Diệp Lỗi, không màng đoái hoài đến anh.

"Được rồi, vậy em muốn đến thị trấn Hoa Điền chí ít cũng phải gọi báo cho tôi một tiếng chứ."

Thấy thái độ anh dịu bớt, Tô Nhiễm thở dài, "Lúc đó tôi không nghĩ nhiều như vậy."

Lệ Minh Vũ vừa nghe, ánh mắt kiên sa sầm, "Đường đến thị trấn Hoa Điền rất xa, em cũng không nghĩ nên báo cho tôi một tiếng?"

Ơ...

"Cái này..." Tô Nhiễm suy tư, thì thào, "Không phải tôi quên điện thoại ở bệnh viện sao?"

"Tài xế có điện thoại thì phải?" Lệ Minh Vũ cố nén giọng nói của bản thân nghe dịu dàng, nhưng mấy chữ này lại được anh nghiêng răng nói ra.

Tô Nhiễm siết chặt tay, cả buổi sau mới "Ừm" một tiếng.

Lệ Minh Vũ hơi nhích người, "Vậy tại sao không gọi điện thoại?"

"Bởi vì..." Tô Nhiễm liếm môi, tự suy xét câu nói kế tiếp có chọc giận anh hay không, hít một hơi thật sâu, lên tiếng, "Tôi...tôi không nhớ số điện thoại của anh."

Cô kiên trì nói hết, Tô Nhiễm sớm chuẩn bị đón cơn giận của anh, nhưng không ngờ đợi hồi lâu, anh vẫn trầm lặng như trước. Cô vô thức ngẩng đầu quan sát, phát hiện anh đang dán mắt vào cô. Tuy cô không thấy rõ ánh mắt anh có cuồn cuộn lửa hay không, nhưng vẫn cảm nhận rõ áp lực tỏa ra từ phía đối diện. Câu nói của cô chắc chắn khiến anh khó chịu, dẫu sao rất nhiều người muốn biết số điện thoại của anh, ai dám quên cơ chứ?

Mãi lâu sau, anh cũng lên tiếng, giọng anh có vẻ bình thường nhưng xa cách. Lúc này, cô hận bản thân chỉ thấy lơ mơ. Nếu cô thấy vẻ mặt của anh, ít nhất cô còn biết đường chuẩn bị tâm lý.

"Em rất dũng cảm." Anh cong môi, thật không ngờ ánh mắt cũng có thể giết người. Anh biết cô thấy không rõ, nhưng chẳng sao cả, anh sẽ giúp cô biết bản thân anh phần nộ như thế nào. Dám quên số điện thoại của anh, muốn chết!

Tô Nhiễm ngốc hơn cũng nhận ra nguy hiểm dao động trong không khí, cô lúng túng húng hắng giọng, bối rối nói, "Chúng ta... Chúng ta không có tư cách, cũng không cần thiết nhớ số điện thoại đối phương."

Quyển 5 - Chương 9: Tiếp thu dạy dỗ

Yên lặng như cõi chết.

Yên lặng đến mức tiếng kim rót trên sàn cũng có thể nghe.

Yên lặng đến...

Tô Nhiễm nghe tiếng kim đồng hồ tích tắc tích tắc, mỗi nhịp qua đi tim cô lại dội lên một lần. Tuy nói ra được lời vừa rồi cô cảm thấy rất sảng khoái, nhưng ngay khoảnh khắc thốt ra cô liền hối hận. Đàn ông bao giờ cũng kiêu ngạo và mang nặng tâm lý chiếm hữu, nhất là dạng người như Lê Minh Vũ, lời nói của cô chẳng khác gì gây hấn với anh.

Cô cúi đầu, bởi vì ngẩng đầu cũng không thấy rõ vẻ mặt anh lúc này, cô chỉ biết dựa vào lỗ tai để phân biệt, cơ thể cô thoáng cứng ngắc, sẵn sàng phòng bị.

Như một thế kỷ trôi qua...

"Không có tư cách?" Người đàn ông ngồi ở sofa đối diện rốt cục cũng mở miệng, giọng nói trầm thấp đầy lạnh lùng, nhấn mạnh, "Em cho rằng quan hệ như thế nào mới coi là cần thiết, có tư cách, hmm?"

Âm thanh này tiến vào tai Tô Nhiễm tựa như tảng băng đọng vào màng tai, có chút hơi hột, có chút nguội lạnh, nhưng hình như... không có tức giận.

Có điểm không thích hợp.

Cô gượng gạo vén tóc sang bên, liếm môi, hắng giọng, nén sợ cất tiếng, "Ít ra không phải quan hệ bây giờ của chúng ta." Bây giờ coi là gì chứ? Nói thẳng ra cô không hơn vật nuôi bị trói buộc, hoặc... sưởi ấm giường.

Nghe cô nói vậy, Lê Minh Vũ sa sầm, đôi mắt vốn đầy lo âu hóa thành sương mù dày đặc, khiến không ai có thể đọc hiểu nội tâm của anh. Thân hình cường tráng đang dựa vào sofa cứng đờ người. Suốt từ nãy đến giờ, anh luôn quan sát người phụ nữ không biết sống chết ngồi đối diện. Hay lắm, cái cô học được bốn năm sau lại chính là to gan, không biết trời cao đất dày.

Đôi mắt anh sắc bén dõi theo động tác của cô. Cô sững sờ, tay và chân cô đều hướng ra ngoài sofa, điển hình của dấu hiệu chuẩn bị chạy trốn. Anh chắc chắn chỉ cần anh hơi nhích lên trước một chút, nhất định cô sẽ sợ hãi tháo chạy một cách nhanh chóng giống thỏ con. Thấy bộ dáng cô lúc này, anh bỗng nhớ tới tên đã giảng sẵn trên cung.

"Được lắm, học được cả cách tranh luận nữa cơ đấy?" Lê Minh Vũ giận quá hóa cười, môi anh khẽ nhếch, bắt chéo chân, "Trước khi tôi chưa cho em rời đi, em đừng quên thân phận của bản thân, em vẫn còn là vợ của Lê Minh Vũ này." Nói xong câu đó, mắt anh hiện lên ý cười sâu xa, "Mối quan hệ này theo em đã đủ hay chưa?"

Tô Nhiễm ngậm miệng, không nói chuyện. Lúc này nói ít vẫn tốt hơn.

Lê Minh Vũ không hài lòng với cách trầm mặc chống trả của cô, thản nhiên hỏi, "Bà Lê, tôi nói bà Lê nghe rõ không?"

Câu xưng hô chính thức này thật quá mà! Nhất là được nói ra từ miệng anh.

Tô Nhiễm bắt đầu dĩ thử dài, gật đầu, "Nghe rõ rồi." Chạm mặt anh mỗi ngày thật sự rất dần vật. Tay cô thầm đếm tính toán số ngày, may quá, chỉ còn chưa đầy một tuần nữa thôi.

Lệ Minh Vũ hài lòng với thái độ của cô, nhếch miệng, "Phải rồi, kế tiếp chúng ta có nên thảo luận một chút dùng cách gì giúp em ghi nhớ số điện thoại của tôi không?"

"Ờ?" Cuối cùng, Tô Nhiễm cũng ngẩng đầu như anh mong muốn, cô ngạc nhiên nhìn anh. Anh vẫn chưa chịu thôi sao? "Nhớ một dãy số có gì khó chứ? Còn cần đến thảo luận?" Ông trời ơi, tha cô đi mà. Thay vì số điện thoại của anh, cô càng quan tâm hơn mùi nho đen phát hiện được trên thi thể Trần Trung.

Lệ Minh Vũ chìa tay, "Nhớ một dãy số không khó, nhưng đối với bà Lệ hình như rất khó."

Tô Nhiễm ngậm miệng, quả thực cô không nhạy bén với các con số. Lúc trước cô phải mất hơn nửa ngày mới nhớ số điện thoại của bản thân.

Thấy cô im lặng, Lệ Minh Vũ đứng dậy, bước qua chỗ cô ngồi, nụ cười trên môi anh dần biến mất.

"Anh, anh muốn làm gì?" Tô Nhiễm sức bưng tỉnh, muốn trốn tránh nhưng phát hiện anh đã đứng chắn trước mặt, cô mau chóng lui về sau.

"Con người cần được dạy dỗ mới nhớ lâu. Tôi chợt nghĩ ra một cách giúp em ghi nhớ cả đời." Giọng Lệ Minh Vũ lộ rõ nguy hiểm.

Khoảng cách gần gũi thế này, Tô Nhiễm thấy rõ đáy mắt anh tối tăm mờ mịt như biển cả bao la vô tận. Phía trước đã bít đường, vậy cô chỉ có thể...

Không hề nghĩ ngợi, cô đột nhiên xoay người, trèo ra sau sofa, một chân vừa chạm đất. Ai dè...

Anh nắm chặt lưng quần, tựa như đang túm một con gà. Cô bối rối vất ngang qua sofa, trái phải đều không thể xuống, chỉ biết dốc sức giãy dụa.

"Tô Nhiễm, em càng lúc càng lắm chiêu? Độc giả của em mà thấy được cảnh này chắc chắn sẽ rất thú vị." Lê Minh Vũ không buông tay, đứng yên cong môi cười, nhìn cô không ngừng giãy dụa, anh lại bổ sung thêm một câu uy hiếp đầy hiệu quả...

"Giấy thử xem? Tôi không ngại cởi quần jean em ngay tại phòng khách đâu!"

Tô Nhiễm ngừng vùng vẫy, quay đầu, giận dữ lườm anh, "Lê Minh Vũ, anh là đồ lưu manh!"

"Lưu manh hơn vẫn còn ở phía sau!" Lê Minh Vũ bực bội quát. Lúc này mà cô vẫn không quên mắng anh. Rõ là ngon mà! Vừa dứt lời, tay anh lại tăng lực, cô hét to một tiếng, cả người cô được khiên như bao tải, gác lên vai anh.

"A..." Tô Nhiễm khó thở, đánh thùm thụp lưng anh, thế nhưng lưng anh rắn chắc như núi non, không chút nào bị ảnh hưởng. "Lê Minh Vũ, anh bỏ tôi xuống. Tôi sắp nghẹt thở rồi!"

"Câm miệng!" Lê Minh Vũ thô lỗ quát, thấy cô không ngừng quơ tay

trên người mình, anh vỗ mông cô một phát, "Hiền lại một chút cho tôi." Lệ Minh Vũ nhẹ nhàng sải bước lên lầu hai.

Màn đèn ngoài cửa sổ đen kịt, trong phòng lại diễn ra duy nhất một cảnh tượng.

Tô Nhiễm bị đặt trực tiếp trên giường, hơi thở đàn ông mát lạnh phớt qua cổ cô, rốt cuộc cô không kìm được phản kháng: "Lệ Minh Vũ, anh không thể lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn."

Lệ Minh Vũ ngẩng đầu chăm chú nhìn cô, nhú mày, "Sai rồi, tôi là đang "tự thân tự lực" dạy em nhớ số điện thoại như thế nào."

Thật sự coi cô giống con nít ba tuổi ư?

"Anh là bộ trưởng, thủ đoạn này phải chẳng quá tầm thường?" Tô Nhiễm chống hai tay trước ngực anh, bực tức trừng to mắt, "Anh yêu cầu người khác, vậy bản thân anh thì sao? Số điện thoại của tôi anh có thể nhớ được mấy con số? Chuyện bản thân anh làm không được nên cậy mạnh ép người?"

Lệ Minh Vũ bất động, nằm đè lên cô, nghe cô nói vậy, anh bất giác cong môi, từ tốn nhả ra một dãy số hết sức trôi chảy, khiến Tô Nhiễm bỗng mở to mắt nhìn anh.

Đáng lẽ anh không nhớ số điện thoại của cô mới đúng, người như anh sao phải nhớ số điện thoại người khác?

Lệ Minh Vũ thấu hiểu tâm tư của cô, hừ nhẹ một tiếng, "Bây giờ em còn thấy bất công không?"

"Tôi..." Cô bí lời.

"Em yên tâm. Tôi tin hết đêm nay em sẽ nhớ rất lâu." Lê Minh Vũ lại áp người xuống, giọng anh trầm thấp như tuyên án.

"Khoan..." Tô Nhiễm sợ hãi, cấp bách túm lấy bàn tay không an phận của anh, buột miệng nói, "Bác, bác sĩ dặn, tôi, tôi vừa mổ mắt không thể vận động kịch liệt."

Lê Minh Vũ hơi sững sốt. Rõ là có bản lĩnh!

Có điều...

Anh tỏ vẻ như chợt nhớ ra, "Em không nhắc, tôi cũng quên khoáy đi mắt. Bác sĩ còn dặn thêm, lúc ngủ em phải đeo đồ che mắt."

"Đúng, đúng! Chính là vậy đó." Tô Nhiễm nhẹ nhõm. Không phải anh vẫn bất chấp tiếp tục chứ? Hơn nữa, loại chuyện này cần phụ nữ tràn trề nhiệt tình, đàn ông mới thỏa mãn. Cô đeo đồ che mắt ngủ, anh sẽ thấy hết hứng thú.

Không ngờ Lê Minh Vũ cười một nụ cười sâu xa khó đoán, Tô Nhiễm còn chưa phản ứng, anh đã thả cô ra, đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Nghe lời vậy?

Tô Nhiễm ngồi dậy, khó tin nhìn anh bỏ đi. Ông trời mở mắt rồi?

Tiếc thay ông trời đã ngủ gật, không nghe thấy tiếng hò hét cảm ơn từ nội tâm của cô. Vì vậy, cô còn chưa kịp vui mừng đứng bật dậy, Lê Minh Vũ đã đẩy cửa đi vào, cầm một món đồ trong tay, đến gần mới thấy, đó chính là đồ che mắt ngủ.

"Anh..." Tô Nhiễm kinh ngạc nhìn anh.

Anh trầm mặc, trực tiếp đeo đồ che mắt lên mặt cô, che chắn kỹ lưỡng hai mắt, anh hoàn toàn biến thành một mảnh đen kịt trong tầm mắt cô.

"Anh muốn làm gì?" Tô Nhiễm luống cuống.

"Em đừng khẩn trương. Chẳng qua tôi chỉ cẩn thận, vâng theo lời dặn của bác sĩ mà thôi." Lệ Minh Vũ cúi đầu, tay anh ung dung giữ hai cổ tay cô, một tay khác thông thạo, chăm chỉ vuốt ve khắp người cô.

Tô Nhiễm không cách nào tháo đồ che mắt, càng không nhìn thấy bộ dạng của anh. Phút chốc, cô chỉ cảm thấy anh cúi đầu, bờ môi mỏng khẽ hôn cổ cô, loáng cái toàn thân cô run run, hô hấp tràn ngập mùi hổ phách dễ chịu thuộc riêng anh.

"Đừng..." Cô sợ cảm giác này, nó giống một con thú khốn khổ bị con người vây bắt. Cô nhìn không thấy chuyện gì đang xảy ra, sự kích thích xa lạ khiến cô bất an. Vừa dứt lời, anh liền đè cô xuống...

"Lệ Minh Vũ, anh không thể..."

"Suyt..." Hơi thở anh nóng hực phả trên đỉnh đầu, lướt qua tóc, vùi vào cổ cô, "Dù sao em cũng không nên lộn xộn, lộn xộn quá sẽ lệch võng mạc..."

Đây là sự thật. Tô Nhiễm quả thực không dám giãy mạnh, cô chỉ biết nghiêng đầu sang bên, oán giận phản bác: "Bây giờ anh không thể chạm tôi."

"Em yên tâm, vận động của chúng ta tuyệt đối không tính là quá "kịch liệt"." Lệ Minh Vũ cười nhẹ, tay anh đã lần đến bầu ngực căng tròn trắng ngần của cô.

Tô Nhiễm thờ dốc, cắn mạnh môi.

"Vậy cũng không được, em là vợ hợp pháp của tôi. Tôi muốn em, không phải chuyện hiển nhiên sao?" Anh ra vẻ tiếc nuối thờ dài, ngữ điệu mềm mỏng trầm thấp bất ngờ, anh khiêu khích hết sức thành thạo, môi anh cọ cọ vành tai cô, tựa như người yêu đang ve vãn nhau.

Anh rủ rỉ rung động trái tim Tô Nhiễm. Cô những tưởng bản thân sẽ cứng rắn, nhưng cuối cùng vẫn bị anh mê hoặc.

Thấy cô không phản kháng, Lê Minh Vũ cúi đầu cười, tay anh thuần thục lướt qua nơi bí ẩn giữa hai chân cô.

Tô Nhiễm mù mịt, chỉ biết dựa vào cảm giác của bản thân. Cô run rẩy, dù không đeo đồ che, hai mắt cô cũng sẽ nhắm chặt, tay anh tràn trề ma lực không ngừng vỗ về, xoa dịu cơ thể và tinh thần cô.

Tô Nhiễm cảm giác quần áo trên người mình bị cởi ra, cô không nhịn nổi kêu thành tiếng, càng khiến cơ thể anh thêm căng cứng.

Cô nghe tiếng anh kéo khóa quần...

Đáy lòng cô bỗng dâng tràn kích thích và sợ hãi.

"Đừng sợ, anh sẽ không tổn thương em." Ánh mắt anh đục ngầu dục vọng ngấm nhìn dáng dấp cô run rẩy. Cối lòng anh va chạm, dần vật đến đau đớn. Anh cho rằng, chỉ cần vài ngày, anh sẽ mất hết hứng thú với cô, nhưng không ngờ khát vọng này lại mãnh liệt theo thời gian. Mỗi một lần, anh đều khát khao hòa nhập cô vào mình.

Giọng anh trầm khàn nhiễm đầy dục vọng. Anh mau chóng nhấn

người, cô không nén nổi thở dốc một tiếng. Âm thanh thoát ra từ miệng cô thoáng cái phá thành vụn vạt...

Nhiệt độ trên giường càng lúc càng cao, thật lâu sau cũng không thể hạ nhiệt...

Hòa Thị.

Sáng sớm, khắp mọi tầng đều bận rộn liên tục.

Khi Tiêu Diệp Lỗi đồ vest chỉnh tề bước vào văn phòng nằm trên tầng ba mươi hai, mọi người hầu như đều đổ mắt về người thanh niên trẻ tuổi đẹp trai, nhất là các nhân viên nữ không ngừng líu ríu, ánh mắt sáng ngời dõi theo anh.

"Xin hỏi phòng làm việc của cô Hòa ở đâu?"

Thư ký đang tiếp điện thoại nhìn anh một cái, lật đật gác máy, nhỏ nhẹ hỏi thăm: "Xin hỏi anh có hẹn trước không ạ?"

"Điều này..." Tiêu Diệp Lỗi nhú mày, thần sắc suy tư đầy quẩn rữ, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của thư ký, thản nhiên nói, "Cần hẹn trước ư? Nhưng anh Đồng Hựu kêu tôi chỉ cần tìm trực tiếp cô Hòa."

Quyển 5 - Chương 10: Thuận theo yêu cầu

Thư ký vốn dĩ thấy rất tiếc vì tưởng rằng anh không hẹn trước, nhưng nghe nói vậy, mắt cô liền sáng rực, "Anh Đồng Hựu ạ. Vậy anh chờ một chút, em sẽ vào báo cô Hòa biết ngay." Dứt lời, thư ký vội bước vào trong phòng làm việc.

Tiêu Diệp Lỗi đứng yên, ánh mắt anh suy tư dõi theo hướng thư ký biến mất. Xem ra tin đồn bên ngoài thực sự chính xác, Hòa Vy chỉ có tiếng không có miếng.

Không bao lâu sau, thư ký quay lại, thông báo anh có thể vào.

Thư ký dẫn Tiêu Diệp Lỗi đến phòng làm việc của Hòa Vy, anh cảm ơn thư ký, gõ cửa đi vào.

Phòng làm việc rất lớn, nằm ngay khu vực phồn hoa, xung quanh căn phòng là cửa sổ sát sàn thoáng đãng, có thể phóng tầm mắt chiêm ngưỡng mọi cảnh tượng đẹp nhất của thành phố. Hòa Vy đứng trước cửa sổ, ngắm nhìn không gian bên ngoài. Trang phục màu trắng chỉnh tề, cắt may tinh tế tôn lên đường cong tuyệt vời, mái tóc xoăn toát lên sức quyến rũ hút hồn. Nghe tiếng gõ cửa, cô hơi xoay người, nhìn Tiêu Diệp Lỗi đi vào phòng làm việc.

Phúc chốc này, Tiêu Diệp Lỗi như trông thấy bóng dáng Tô Nhiễm trên người cô. Anh chỉ thấy Hòa Vy qua ảnh chụp, chưa gặp ngoài đời bao giờ, anh không khỏi cảm thán, con người có thể giống hệt nhau, nhưng khí chất là cái khác biệt hoàn toàn.

Tô Nhiễm tao nhã tùy hứng, còn Hòa Vy toát lên khí thế mạnh mẽ của một người phụ nữ thành đạt. Ánh mắt Hòa Vy sắc bén, dù chỉ im lặng cũng khiến người khác nhận ra phong thái nổi bật không thể bỏ qua. Tuy cả hai tuy đều cùng một mẹ sinh ra, nhưng lại khác nhau rất nhiều.

"Cậu là em trai trên danh nghĩa của Tô Nhiễm?" Hòa Vy ý bảo anh ngồi xuống, hỏi trực tiếp.

Một câu hỏi tràn ngập mùi thuốc súng.

Tiêu Diệp Lỗi cong môi cười, trả lời, "Người cô gặp ở đây chỉ là Tiêu Diệp Lỗi."

"Cậu quả quyết tôi sẽ cần cậu?" Hòa Vy bình thản quan sát anh, quả thực tuần tú lịch sự, Tô Nhiễm sống chung dưới một mái nhà với Tiêu Diệp Lỗi bao năm qua, chẳng lẽ không có chút tình cảm nào? Ở gần người đàn ông khôi ngô tuần tú thế này, vì sao còn muốn tranh giành đàn ông với cô?

"Hay cô Hòa cứ xem tài liệu của tôi rồi hẳn kết luận." Tiêu Diệp Lỗi lấy một bìa tài liệu từ cặp xách, bước lên, đặt trước mặt Hòa Vy, "Đây là thành quả nghiên cứu mấy năm qua của tôi. Cô Hòa tài giỏi, chắc biết tôi có thể nghiên cứu ra nguyên vật liệu điều chế nước hoa. Công ty khác tôi không biết, nhưng tôi biết Hòa Thị chưa có nhân tài chuyên về mảng này."

Hòa Vy nghiêm túc lật tài liệu ra xem, xem xong cô đóng lại, nhìn anh cười, "Xem chừng cậu nắm rất rõ về Hòa Thị. Cậu còn biết thêm gì nữa?"

Tiêu Diệp Lỗi ngồi lại trên sofa, đồ vest trắng thơm tôn thêm sự tự tin cho anh, chẳng còn thấy dáng dấp chán chường của ngày hôm qua.

"Hòa Thị vốn lập nghiệp từ nước hoa, nhưng vì Tô Ánh Vân bỏ đi mà cắt duyên với nghề này. Năm nay, Hòa Thị lại đầu tư vào thị trường nước hoa, tuy chỉ là một thương hiệu nhưng xoay chuyển rất nhiều niềm tin của cổ đông đối với ban giám đốc. Những người đó chỉ biết nghĩ tới tiền, nhưng không biết nghề điều chế hương cũng giống như văn hóa. Đầu tư ngay từ đầu rất quan trọng, chỉ có vạch sẵn hướng đi mới có thể thu về lợi nhuận. Tô Nhiễm điều chế 'Midi', đương nhiên cô ấy sẽ không lãng phí tiền đầu tư của Hòa Thị, nhưng khâu tuyển chọn nguyên vật liệu của Hòa Thị vẫn chưa được. Mỗi một lô hàng 'Midi' sau khi sản xuất xong, có nghĩa là Hòa Thị phải dùng nhiều tiền nhập nguyên liệu, trả một khoản lớn cho thuế nhập khẩu, hơn nữa trên đường vận chuyển về còn bị ô nhiễm, ảnh hưởng chất lượng nước hoa. Dĩ nhiên, bên cô cũng cố gắng tìm nguyên vật liệu trong nước, đáng tiếc kết quả luôn là thất bại. Đầu tư vào nước hoa cốt để thu hoạch lợi nhuận kếch xù, cô nổi tiếng và có uy tín ở giới thời trang, chắc cũng biết lợi nhuận của mặt hàng xa xỉ không nhiều bao nhiêu. Vậy cách làm trước nay quá hao tiền tốn của chẳng lẽ cô nhìn không ra."

Hòa Vy đánh giá anh, nói: "Những điều này do Tô Nhiễm kể với cậu?"

"Vấn đề của Hòa Thị không cần thông qua miệng người khác, chỉ cần ở đây động một tý thì biết." Tiêu Diệp Lỗi chỉ chỉ đầu của bản thân, cười ngạo mạn.

Hòa Vy nhìn anh hồi lâu, "Cậu rất thông minh."

Tiêu Diệp Lỗi nhếch miệng, không đáp lời.

"Cậu thông minh như vậy, có biết nguyên nhân thật sự khiến tôi bức bối là gì không?" Hòa Vy cũng nhếch miệng hỏi.

Tiêu Diệp Lỗi hiểu ý, "Hòa Thị tiền nhiều như nước, dư dả để phá bỏ cả một thương hiệu. Do đó, cô Hòa sẽ không lo lắng vấn đề tiêu thụ trên thị trường. Sở dĩ cô thấy ác cảm là vì chính bản thân 'Midi'. Nước hoa này do em gái cô điều chế, mà người quyết định đầu tư lại là chồng cô. Anh rể giúp em vợ thăng tiến chẳng có gì đáng trách. Nhưng người anh rể này bốn năm trước cũng là chồng của em vợ, cô nói mối quan hệ này có rối ren quá không? Cô Hòa sắc sảo tài năng, sao cũng có lúc nghĩ như thế này?"

"Xem ra cậu rất hiểu tình hình hiện nay của nhà họ Hòa, tôi có nên đánh giá cậu là người có lòng không nhỉ?" Hòa Vy cười nhạt, mỗi câu mỗi chữ vừa rồi của anh đều đánh trúng ý cô.

"Có lòng cũng phải tùy người. Tôi còn phải xem cô Hòa sắp xếp người có lòng như tôi ra sao đã." Tiêu Diệp Lỗi khẽ cười, "Cô Hòa cũng là người thông minh, chắc sẽ biết sắp xếp ai ở vị trí gì thì phát huy hết khả năng. Người có lòng phải giữ bên cạnh bản thân mới tính là có lòng."

Hòa Vy nghe vậy, ánh mắt cô suy tư, nụ cười dần mở rộng, cầm tài liệu của anh giơ giơ, "Một vấn đề cuối cùng, cậu thích Tô Nhiễm?"

Tiêu Diệp Lỗi nhìn cô, cười hết sức kiên định, "Sai." Anh gằn từng chữ: "Tôi yêu Tô Nhiễm."

"Được, dám yêu dám hận, tôi thích." Hòa Vy cười, giơ tay bấm điện thoại trên bàn, "Gọi giám đốc nhân sự vào đây. Hôm nay phải giải quyết thủ tục nhận chức cho cậu Tiêu."

Một chỗ khác trong điện thoại liền sắp xếp theo chỉ thị của Hòa Vy.

"Cậu Tiêu, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ." Cô đứng dậy, chìa tay với Tiêu Diệp Lỗi, chủ động bắt tay.

Tiêu Diệp Lỗi cười, bắt tay cùng cô, "Chắc chắn, vì lợi ích đôi bên, hợp tác vui vẻ."

Hòa Vy nở nụ cười.

Nghĩa trang tĩnh mịch.

Nắng chiều chiếu sáng lên từng bia mộ.

Cuộc sống lúc sinh thời vốn đã không công bằng, sau khi chết đi cũng vậy. Trong nghĩa trang rộng lớn này cũng chia người chết thành đủ mọi tầng lớp.

Trên mộ bia là hình một cô bé cười vô cùng trong sáng, thân hình đàn ông thoáng che khuất ánh sáng rọi vào bức hình. Ánh mắt anh ta chứa đựng đau xót vô tận, tay anh ta dịu dàng vuốt lên nụ cười của cô bé. Một nỗi đau xé lòng và bút rút đột nhiên kéo đến mãnh liệt, bủa vây anh ta.

Một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên từ đằng sau...

"Mười năm sau mới nghĩ đến chuộc tội, có muộn quá không?"

Quyển 5 - Chương 11: Món nợ mười năm

Giọng nói này vang lên rõ ràng trong nghĩa trang yên lặng.

Người đàn ông thu tay về, anh ta không cần xoay người cũng biết ai tới. Hai người đứng giữa cơn gió xào xạc, cánh hoa rơi rụng trong không khí, tô điểm thêm sự tiêu điều lạnh lẽo nơi đây.

Ánh nắng rọi qua tầng mây, chiếu sáng xuống nghĩa trang, lay động từng bóng hình, như cô hồn vô chủ. Ở nơi mà cái chết không ngừng sinh sôi lan tràn...

Hình bóng Lê Minh Vũ lộ rõ hờ hững và lạnh lùng trải dài, anh đi lên trước, bước qua Mộ Thừa, đặt nhẹ một bó cúc trắng lớn trước bệ thờ của phần mộ.

Nụ cười trong sáng ngọt ngào của cô bé trên bức ảnh, ấm áp thuần khiết như nắng chiều. Trên bia khắc "Ái nữ Lê Tiêu", người đề là ba Lê Thiên, mẹ Mộ Mạn Vân cùng anh cả... Lê Minh Vũ.

"Tiêu Tiêu ở đây mười năm. Suốt mười năm qua, anh chưa lần nào đặt chân tới nghĩa trang, tôi tưởng anh sẽ không tìm ra mộ con bé." Lê Minh Vũ mặt đỏ vest đen, vẻ mặt anh nghiêm túc, quay đầu nhìn Mộ Thừa.

Mộ Thừa cũng mặc đồ vest đen, ngay cả cravat cũng tông màu tối trầm lắng, giống cách đối nhân xử thế của anh. Nghe Lê Minh Vũ nói vậy, sắc mặt anh buồn đau, nhưng không nổi giận. Hồi lâu sau, anh mới lên tiếng, giọng anh nhột nhạt, vô lực. "Tiêu Tiêu ở đây mười

năm, lòng tôi cũng khốn khổ tù túng suốt mười năm. Cậu cho rằng mười năm qua, tôi sống thoải mái dễ chịu?"

"Mẹ tôi quá nhân từ với anh, nhưng ngẫm nghĩ cũng đúng, anh là em trai duy nhất của bà, bà làm sao có thể nhẫn tâm ép anh ngồi tù?"

Khóe miệng Lê Minh Vũ lạnh nhạt nhếch lên, tay anh chậm chậm chạm vào cô bé trên ảnh chụp. Diện mạo cô bé vĩnh viễn ngừng tại thời khắc trẻ con, không lo lắng tuổi tác, cũng chẳng lo đánh mất nụ cười.

Lệ Tiêu, em gái của Lê Minh Vũ, cũng là thiên kim duy nhất của nhà họ Lê. Anh rất thương đứa em gái này. Hồi nhỏ, cô bé luôn nghĩ cách làm anh vui vẻ, soi sáng cho lo lắng mờ mịt trong lòng anh. Cô bé rất hay đeo anh. Mỗi lần thấy anh về, đều thích đi đằng sau anh kêu "Anh, anh". Chỉ cần anh không trả lời, cô bé khóc ngay lập tức, khuôn mặt cô bé xụ xuống, nói khóc là khóc, nói cười là cười.

Kỳ thực, lúc đầu Lê Minh Vũ không thích Lệ Tiêu, thậm chí thấy cô bé rất rắc rối. Mỗi lần anh đi đến đâu cô bé đều ôm gấu đồ chơi vui vẻ theo sát sau anh. Thỉnh thoảng anh không để ý, Tiêu Tiêu sẽ ngồi bên cạnh, chơi đùa, trò chuyện với gấu đồ chơi, sau đó lắc lắc đầu nhìn Lê Minh Vũ, tủi thân nói: "Anh, anh không chơi với em, em sẽ mắc chứng cô độc. Trong lớp em có một bạn mắc chứng cô độc đó anh."

Mỗi lần đứng trước mộ bia, bên tai Lê Minh Vũ đều như văng vẳng những lời này của Tiêu Tiêu, giọng cô bé nũng nịu pha lẫn bất mãn, lòng anh đau nhói xót xa. Lẽ ra anh phải chơi với cô bé nhiều hơn mới đúng. Bây giờ, anh muốn chơi cùng đứa em gái này chỉ là một ước vọng xa vời.

Con người đừng bao giờ gây ra chuyện hối hận, nhất là khi đối mặt với người chết. Nếu lúc trước anh chơi với Tiêu Tiêu nhiều hơn, vậy

cô bé sẽ cười nhiều hơn, có thể bây giờ anh cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Đối mặt với người nhà, điều đáng sợ nhất chính là "Mong muốn nuôi dưỡng họ nhưng họ không thể đợi", đối mặt với Tiêu Tiêu, sao anh có thể không thấy áy náy và hối hận?

Mười năm trước, Tiêu Tiêu bị hẹp van tim dẫn đến bệnh tim nghiêm trọng, cần phải mổ. Khi đó, Mộ Thừa là trợ lý của bác sĩ mổ chính, nhưng đối với nghiên cứu về bệnh tim có những cách nhìn nhận nhất định. Bác sĩ phụ trách hệ thống lại ý kiến của anh, đưa ra phương án mổ thích hợp. Mọi thứ đều diễn ra suông sẻ, nhưng không ngờ trong quá trình mổ xảy ra chuyện ngoài ý muốn dẫn đến xuất huyết. Lúc đó, lượng máu dự trữ không đủ, truyền máu trực tiếp cũng không chắc chắn cứu được mạng sống của Tiêu Tiêu. Bác sĩ phụ trách chuyển Tiêu Tiêu đến phòng vô trùng theo dõi. Ngày hôm sau, Tiêu Tiêu ngừng thở. Cô bé vĩnh viễn không còn cơ hội ngắm nhìn ánh mặt trời tươi sáng bên ngoài.

Lệ Minh Vũ quy kết mọi sai lầm cho Mộ Thừa, phương án là do anh một mình vạch ra, vì sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn? Sau sự cố chữa bệnh này, Mộ Thừa từ chức ở bệnh viện, sống nơi đất khách quê người.

Lệ Thiên và Mộ Mạn Vân khóc đến chết đi sống lại, nhất là Lệ Thiên, chỉ qua một đêm ông già đi rất nhiều. Tiêu Tiêu là bảo bối của ông, vợ chồng ông yêu chiều nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng cuối cùng lại không giữ được đứa con này.

Kể từ sự cố phát sinh, Lệ Thiên không còn nhắc đến Mộ Thừa, Lệ Minh Vũ nhiều lần yêu cầu Lệ Thiên và Mộ Mạn Vân truy xét nguyên nhân rủi ro, nhưng mỗi lần tới điểm then chốt đều bị Mộ Mạn Vân ngăn cản. Cũng giống mười năm trước, khi Mộ Thừa bị cảnh sát dẫn đi, người nộp tiền bảo lãnh vẫn là Mộ Mạn Vân. Lệ Minh Vũ hiểu, Mộ Mạn Vân nặng tình chị em.

Trước mộ bia, Mộ Thừa thở dài một hơi, nghe Lê Minh Vũ nói, anh khẽ cất giọng, "Mẹ cậu chỉ không muốn nhắc tới chuyện quá khứ mà thôi. Minh Vũ, thực ra có một số việc không giống như cậu tưởng tượng."

"Được, tôi muốn nghe anh giải thích." Lê Minh Vũ nhìn anh, ánh mắt đau thương dần sắc bén, "Mười năm trước, cái anh thiếu tôi chính là một lời giải thích. Ngày hôm nay, anh có thể giải thích với tôi rồi phải không? Hay anh vẫn tiếp tục làm rùa rút đầu?"

Anh không hận Mộ Thừa, anh chỉ giận việc Mộ Thừa làm. Đối với người cậu lớn hơn anh có vài tuổi này, ngày xưa khi còn sống chung, hai người không bao giờ phân chia vai vế, trong lòng Lê Minh Vũ, Mộ Thừa cũng như bạn đồng trang lứa. Từ nhỏ, Mộ Thừa đã chuyên lo học hành để thi vào ngành y, nhưng khi rảnh rỗi sẽ đưa xe máy với anh. Lê Minh Vũ cho rằng bản thân rất hiểu Mộ Thừa, anh là một người dám làm dám nhận, nhưng mười năm trước cái Lê Minh Vũ thấy chỉ là hình ảnh Mộ Thừa trốn tránh.

Dưới ánh nắng, vẻ mặt Mộ Thừa cô độc, một lúc sau anh ngồi trước mộ bia của Tiêu Tiêu, lấy ra một hộp thuốc, ý mời Lê Minh Vũ, thấy Lê Minh Vũ bất động, anh rút một điếu, ngậm vào miệng, châm thuốc rồi hút một hơi.

Lê Minh Vũ lãnh đạm đứng yên ở đó, anh không cản Mộ Thừa hút thuốc.

Mộ Thừa là một bác sĩ, cũng vì Bằng Nụ nên hiếm khi anh hút thuốc. Lúc này đây, anh hút thuốc đủ thấy nội tâm dần xé nặng nề. Khi thuốc cháy còn phân nửa, anh phả một hơi dài, ngẩng đầu nhìn Lê Minh Vũ, hỏi rõ từng chữ từng lời: "Minh Vũ, để có thể giành lại Tô Nhiễm từ tôi, cậu không tiếc vạch ra món nợ mười năm trước,

làm vậy có đáng không?"

Lệ Minh Vũ nhếch miệng lạnh lùng, giọng Mộ Thừa nhẹ nhàng nhưng hữu lực, những lời này nói ra đâm thủng vách chắn giữa hai người mười năm qua. Lệ Minh Vũ nhìn anh rất lâu mới chậm rãi mở miệng: "Tô Nhiễm và sự cố chữa bệnh là hai chuyện không liên quan đến nhau."

"Phải không? Vậy Quý Hâm Dao thì sao? Cô ta vô duyên vô cớ về nước là kiệt tác của cậu?" Mộ Thừa cười nhạt, hút một hơi thuốc rồi phả ra, "Khi cô ta rời bỏ tôi, cô ta không biết thân phận thật của tôi. Còn bây giờ cô ta có thể kể lù lù chuyện của tôi từ đầu đến cuối, cậu tốn khá nhiều công sức thì phải?"

Lệ Minh Vũ cười khẩy, "Vậy khi gặp Tô Nhiễm, anh không giải thích với cô ấy về tình huống của anh à?"

"Cậu quả nhiên vì Tô Nhiễm." Mộ Thừa bất đắc dĩ lắc đầu, "Minh Vũ, có một số việc đã qua thì vẫn là đã qua. Người cậu không biết quý trọng bốn năm trước, bốn năm sau mới khẩn trương lo được lo mất, có ích không?"

"Anh thôi đi. Bây giờ tôi chỉ muốn biết chuyện mười năm trước!" Lệ Minh Vũ chẳng muốn nói nhiều với anh, thần sắc anh không vui, "Tôi nghĩ mẹ tôi bảo vệ anh hết lần này đến lần khác nhất định bà có lý do. Nếu hôm nay anh không nói rõ ràng, tôi sẽ vui lòng báo cảnh sát, mời anh uống cà phê."

Mộ Thừa thờ dãi, khế cười, "Chắc chắn cậu có khả năng này."

"Nói đi." Lệ Minh Vũ chưa nóng giận đến đánh mất lý trí, trái lại lúc này anh càng trầm tĩnh theo thói quen rèn luyện bấy lâu nay. Anh rút thuốc, châm lửa, rồi hút một hơi, động tác thành thục vững vàng, thể

hiện rõ anh là một người đàn ông trưởng thành tao nhã.

Mộ Thừa xoay người, ánh mắt dừng trên ảnh Tiêu Tiêu, nhìn nụ cười của cô bé, thần sắc anh dịu dàng. Hồi ức mười năm trước như dòng nước chảy xuôi, đọng đầy anh từ lâu. Tuy đã mười năm trôi qua, nhưng tình cảnh năm đó anh vẫn nhớ như in trong đầu.

"Thực ra năm đó, mẹ cậu biết tình huống của Tiêu Tiêu, con bé bệnh tình ra sao, chỉ có tôi và mẹ cậu nắm rõ nhất. Mẹ cậu không nói chẳng qua không muốn cậu và ba cậu đau lòng mà thôi."

Lệ Minh Vũ sững sờ, hơi nheo mắt, "Anh nói gì? Anh nói rõ ràng đi."

"Mẹ cậu luôn nhấn mạnh không muốn nhắc tới chuyện trước đây. Nhưng hôm nay tới đây, tôi cũng không định tiếp tục giấu diếm nữa." Mộ Thừa trầm tĩnh nhìn thẳng vào mắt Lệ Minh Vũ, "Hôm nay tôi nói ra chỉ vì Tô Nhiễm. Tôi biết cậu một mực dùng chuyện này uy hiếp cô ấy."

Mắt Lệ Minh Vũ lạnh lùng, vô thức siết chặt tay.

Mộ Thừa không nhìn Lệ Minh Vũ, ánh mắt anh lại chuyển tới ảnh Tiêu Tiêu, chậm chậm kể cặn kẽ cái gọi là "sự cố chữa bệnh" mười năm trước.

Năm đó, nguyên nhân dẫn đến bệnh tim của Tiêu Tiêu không phải vì hẹp van tim. Thực tế, cô bé suy tim bẩm sinh, do tuổi nhỏ nên không phát hiện ra mà thôi. Năm cô bé bốn tuổi, một lần nghẹt thở bất ngờ được đưa đến bệnh viện. Lúc đó, Mộ Thừa nghiên cứu lĩnh vực tim mạch, nhận thấy sự bất thường của cô bé, trải qua quá trình kiểm tra kĩ lưỡng phát hiện, Tiêu Tiêu bị dị tật tim bẩm sinh hiếm gặp, đồng thời bệnh tình nặng lên theo thời gian, nghẹt thở là do máu chảy không thông, nếu không phẫu thuật, tình trạng nghẹt thở sẽ xảy ra

thường xuyên.

Lúc đó, Mộ Vạn Vân gần như phát điên, cả đời bà nghiên cứu lịch sử văn hóa, giành bao nhiêu thành tựu vẻ vang trong công việc đều không bằng việc bà sinh được Tiêu Tiêu. Cô bé là niềm tự hào của bà. Bà làm sao có thể nhẫn tâm nhìn con gái yêu thương nhất còn bé phải gánh chịu nỗi đau này? Vì vậy bà chỉ biết phó thác mọi hi vọng lên người Mộ Thừa.

Mộ Thừa liên lạc ngay với thầy hướng dẫn hồi trước của anh, cũng là chuyên gia tim mạch có uy tín lúc bấy giờ, thông qua thầy anh tìm kiếm phương pháp điều trị tiên tiến nhất. Thầy anh hết sức quan tâm bệnh tình của Tiêu Tiêu, liền bay đến trong đêm. Đồng thời, cũng dẫn theo nhiều chuyên gia uy tín khác nghiên cứu thảo luận căn bệnh hiếm thấy này. Khi nắm rõ tình hình bệnh tình của Tiêu Tiêu, tất cả mọi người đều lắc đầu. Ban đầu, họ vẫn còn chút hi vọng Tiêu Tiêu không mắc chứng bệnh này, bởi vì bệnh này không tới mười ca trên thế giới, nên kinh nghiệm lâm sàng rất ít. Mà Tiêu Tiêu, một đứa bé vẫn phải chống đỡ nỗi đau đớn của người lớn, bọn họ đều không cách nào giúp đỡ.

Có thể hiểu Mộ Vạn Vân phải chịu đựng bao nhiêu áp lực, lúc đó Lệ Thiên đang tích cực chuẩn bị nhậm chức, bà không dám kể bệnh tình của con gái cho Lệ Thiên. Cuối cùng chỉ có thể trao đổi với Mộ Thừa, dù thế nào cũng phải nghĩ cách cứu Tiêu Tiêu, không cần biết dùng phương pháp nào, hao tốn bao nhiêu tiền.

Mộ Thừa đành không đành lòng nhìn đứa cháu gái còn nhỏ mà đã phải chết, anh thức suốt mấy đêm liền nghiên cứu, thảo luận, làm thí nghiệm lâm sàng với chuyên gia, giáo sư, chủ nhiệm khoa. Tuy lúc đó anh chỉ là trợ lý mới tốt nghiệp, nhưng vì bài luận văn đầy tính khoa học đã khiến giới y khoa chấn động, nên tiếng nói của anh cũng có chút uy lực trước bậc thầy.

Sau một lần Tiêu Tiêu bị ngạt thở dẫn đến bất tỉnh léo dài 36 tiếng đồng hồ, Mộ Thừa cùng các chuyên gia cuối cùng cũng nghĩ ra một phương án phẫu thuật. Mộ Vạn Vân sau khi nghe xong sắc mặt bà trắng bệch, vì phương pháp này hoàn toàn nguy hiểm, khả năng Tiêu Tiêu được trị khỏi chỉ có ba mươi phần trăm, hay nói cách khác bảy mươi phần trăm cuộc phẫu thuật là nguy hiểm. Mộ Thừa tiều tụy hốc hác đi rất nhiều. Phẫu thuật này chỉ có một kết quả, hoặc Tiêu Tiêu khỏi bệnh hoàn toàn, hoặc Tiêu Tiêu chết ngay trên bàn mổ vì xuất huyết, dẫn đến hoại tử não.

Dĩ nhiên Mộ Vạn Vân không đồng ý làm phẫu thuật. Không phẫu thuật, ít ra Tiêu Tiêu còn có thể sống, nhưng chấp nhận phẫu thuật, ngộ nhỡ thất bại...

Nhưng sự thật chứng minh, bệnh tình của Tiêu Tiêu ngày càng trầm trọng, số lần bất tỉnh từ vài ngày một lần dần thành một ngày mấy lần. Khuôn mặt cô bé hồng hào cũng trở nên trắng bệch nhẵn nhéo, Lệ Thiên vẫn không biết bệnh tình của con gái nghiêm trọng, mỗi ngày ông đều xuất hiện trên truyền hình, xung quanh ông là chính sự hội họp. Mộ Vạn Vân luống cuống gọi điện cho chồng, lúc đó Lệ Thiên đang họp, Mộ Vạn Vân chưa kịp nói rõ bệnh tình nghiêm trọng của con gái và tính nguy hiểm của phẫu thuật. Vì vậy, Lệ Thiên nghe kể sơ qua điện thoại liền lập tức đưa ý kiến...chấp nhận phẫu thuật.

Khi anh cho rằng bệnh tình chỉ cần tiếp nhận đủ giải phẫu, ít ra vẫn có thể cứu chữa.

Tình huống này vô cùng cấp bách, Mộ Vạn Vân chỉ biết gửi gắm mọi hi vọng vào bệnh viện, vào cuộc phẫu thuật này. Cuộc phẫu thuật này bất kể với giới y học hay bệnh nhân đều là một thách thức trước nay chưa từng có.

Phẫu thuật suốt bốn mươi tám tiếng đồng hồ, Mộ Thừa không hề chớp mắt, anh và cả ê kíp thực hiện ca phẫu thuật luôn tập trung cao độ, họ cẩn thận hoàn thành từng bước từng bước theo phương án phẫu thuật nhằm tránh phát sinh tình huống xuất huyết ngoài ý muốn.

Quyển 5 - Chương 12: Không ai hạnh phúc

Nhưng cuối cùng ngay thời khắc tưởng chừng đã thành công, điều bất ngờ đã xảy ra.

Thành mạch quá mỏng, không cách nào tránh việc rạn nứt. Tuy bác sĩ chuẩn bị phương án phòng bị nhưng không ngờ mọi chuyện xảy ra nhanh chóng và bất ngờ. Tiêu Tiêu không chết trên bàn mổ, nhưng ngày hôm sau cô bé đã nhắm mắt vĩnh viễn trong phòng bệnh vô trùng.

Lúc đó, thế giới của Mộ thừa sụp đổ trong chớp mắt.

Khi Lệ Minh Vũ và Lệ Thiên chạy tới vừa vặn nhìn mặt Tiêu Tiêu lần cuối...

Kể đến đây, Mộ Thừa đã hút không dưới năm điếu thuốc, tàn thuốc cháy bỏng tay, anh mới định thần dập thuốc, vứt nó đi. Vẻ mặt anh mệt mỏi, cảnh tượng giải phẫu mười năm trước như một bộ phim trình chiếu trong đầu anh, hồi ức bi thương đều như chất độc mãn tính, mỗi lần nghĩ tới như trải qua sự lắng trì tàn nhẫn, giày vò anh.

Lệ Minh Vũ dờ dẫm, dù thế nào cũng không ngờ chân tướng sự việc lại như vậy. Anh như người tàn tật cứng nhắc trước bia mộ, run rẩy ngấm nhìn gương mặt đáng yêu của Tiêu Tiêu.

Xoắn xuýt mười năm, biết chân tướng càng thêm nặng nề.

Anh cũng ngồi trước mộ bia, nhắm mắt lại, hít thở sâu nhưng đau

đón vô cùng. Anh rút thuốc từ hộp đưa cho Mộ Thừa, bản thân cũng châm một điếu, mắt anh chờ đợi dưới làn khói thuốc, "Tại sao mười năm trước không nói rõ?"

"Phẫu thuật do ba cậu đồng ý, nhưng sự thực mẹ cậu vẫn giấu kín đến tận bây giờ, chỉ vì sợ ba cậu bị đả kích. Không ai ngờ cục diện này xảy ra, mười năm trước tôi không cách nào đối mặt với nỗi đau này nên lựa chọn trốn tránh, bao năm qua không liên lạc với mọi người cũng vì không muốn chạm vào vết sẹo của ba cậu." Mộ Thừa châm thuốc, bình thản lên tiếng: "Nhưng đâu sao vẫn phải đối mặt, mười năm trước không giải quyết, mười năm sau cũng nên giải quyết đúng không? Chuyện này người đau khổ nhất thực ra là mẹ cậu. Mẹ cậu giấu diếm gánh chịu một mình cũng chỉ vì không muốn cậu và ba cậu đau lòng."

Lệ Minh Vũ trầm ngâm kẹp thuốc, tay anh khẽ run, anh lại hút một hơi thuốc rồi phả mạnh, im lặng không nói gì.

"Chuyện này trước sau gì cũng phải giải thích rõ với ba cậu, nhưng chúng ta nên tôn trọng quyết định của mẹ cậu, để mẹ cậu nói sẽ tốt hơn." Mộ thừa vỗ vai Lệ Minh Vũ, khuyên nhủ.

Ánh mắt Lệ Minh Vũ tối tăm đầy đau khổ và tự trách. Nếu anh dành thời gian chơi với Tiêu Tiêu nhiều hơn, nếu anh phát hiện sớm hơn, nếu anh quan tâm Tiêu Tiêu hơn, có lẽ khi cô bé ra đi đã không quá đau đớn, cũng có lẽ ngay lúc này sau khi biết sự thật anh sẽ không quá bi thương. Bao năm qua, anh đều trút hết mọi nỗi đau lên Mộ Thừa, tự cho đây là sai lầm của một mình Mộ Thừa, nhưng không ngờ sự thật lại do Tiêu Tiêu mắc bệnh từ bé. Có lẽ lúc cô bé đi sau lưng anh thì đã bệnh, hoặc cô bé khó chịu, chỉ biết dùng ánh mắt chờ mong, nhìn anh kêu một tiếng, "Anh", mong chờ anh có thể chơi cùng cô bé dù chỉ chốc lát.

Một lúc sau...

"Anh đi trước đi, tôi muốn ngồi lại với Tiêu Tiêu." Lệ Minh Vũ mở miệng, giọng anh khàn khàn vô lực.

Mộ Thừa thấy sự tự trách trong mắt anh, không biết nên an ủi như thế nào mới tốt, Mộ Thừa đứng dậy, nhẹ giọng: "Minh Vũ, mỗi người chúng ta đều áy náy chuyện Tiêu Tiêu, tôi đã đau khổ mười năm, tôi không muốn thấy cậu tiếp tục đau khổ chuyện này nữa."

Lệ Minh vũ không trả lời, ánh mắt sâu thẳm quan sát điều thuốc đang cháy.

Mộ Thừa xoay người đi, thản nhiên cất giọng, "Về Tiểu Nhiễm, nếu không yêu cô ấy, xin cậu hãy từ bỏ. Tôi hỗ trợ việc của Tiêu Tiêu, nhưng đối mặt Tiểu Nhiễm. tôi sẽ không nhượng bộ với cậu."

Ánh mặt trời soi sáng bóng lưng Mộ Thừa, ngôn từ của anh ôn hòa nhưng lộ rõ kiên định. Đến khi bóng Mộ Thừa khuất sau mộ bia, giọng Lệ Minh Vũ hết sức cương quyết vang lên...

"Tôi sẽ không để anh có cơ hội giành được Tô Nhiễm lần nữa!"

Bóng dáng Mộ Thừa thoáng khựng lại, nhưng mau chóng đi tiếp.

Con gió nhẹ thổi, cuốn khói thuốc bay xa.

Tô Nhiễm chiết tinh chế nho đen vào lọ vô khuẩn vừa vặn hai giờ ba mươi phút chiều. Cô xoa xoa bả vai và cổ nhức mỏi, bước ra khỏi phòng điều chế hương, không ngừng nhập số liệu vào máy tính, sau đó cô mệt mỏi nhào người trên bàn.

Phải công nhận cảm giác mang đồ che mắt khi ngủ khá ổn, dĩ nhiên nếu không có việc Lê Minh Vũ quấy rầy tối hôm qua, cô sẽ ngủ ngon giấc hơn. Tô Nhiễm ngáp một cái, hai mắt díp lại. Căn phòng mới sửa khá yên tĩnh, đường phố về chiều ồn ào nấp nhiệt, ngược lại càng khiến cô thêm buồn ngủ.

Tỉnh táo hơn, cô xuống tầng rửa mặt, thợ sửa chữa đã được cô cho nghỉ hôm nay.

Tầng dưới cô chỉ sửa sang đơn giản, mua đại khái vài vật dụng trưng bày. Lúc đầu thuê căn hộ này, cô vốn dĩ muốn sống ở đây, nhưng không ngờ bây giờ chỉ dùng để làm việc.

Xem đồng hồ lần nữa, thấy gần đến giờ, Tô Nhiễm đem trái cây vừa mua, trà bánh dọn sẵn trên bàn.

Đúng ba giờ, chuông cửa vang lên.

Tô Nhiễm vội bước ra mở cửa.

Ngoài cửa, nắng chiều hắt lên Mộ Vạn Vân, bà đoan trang tao nhã với áo voan, váy màu tối, đôi bông đá mắt mèo sang trọng.

Thân là giáo sư dạy dỗ thế hệ trẻ tương lai đất nước, quan niệm về thời gian của bà luôn chính xác.

Hôm nay, bà chủ động hẹn gặp Tô Nhiễm vào ba giờ, ngay tại đây.

Gặp Mộ Vạn Vân sau bốn năm, tuy Tô Nhiễm lúng túng nhưng vẫn nở nụ cười chào bà, mời bà vào nhà, cô lật đật lên tiếng mời bà ngồi.

Mộ Vạn Vân gật đầu, nhưng chỉ đặt giỏ xách một bên, lướt nhìn

quanh phòng, lại nhìn cầu thang xoay tròn ở một góc khác, "Tiểu Nhiễm, phòng làm việc của con rất đẹp, đúng là phong cách của con.

"Dạ, người quá khen rồi ạ. Ở đây, cháu chỉ sửa sang đơn giản, lúc đầu định sửa kĩ càng hơn, nhưng cháu hơi lười nên không đâu ra đâu cả. Người đừng chê cười ạ." Tô Nhiễm cười ngượng ngập. Cô biết Mộ Vạn Vân tuy là chuyên gia văn hóa lịch sử, nhưng với thẩm mỹ kiến trúc và nội thất, bà cũng có kiến giải nhất định.

Mộ Vạn Vân chậm chậm lắc đầu, "Con người theo đuổi cái đẹp với tiêu chuẩn khác nhau. Chuẩn mực quan sát khiếu thẩm mỹ của một người không cần phải xem xét tổng thể, chỉ cần một chút là được. Dù là một chi tiết nhỏ cũng có thể phản ánh ra tính cách và sở thích cá nhân. Ví dụ khay hoa quả màu xanh trắng đơn giản trước mắt, rất hòa hợp phong cách tổng thể của phòng làm việc này. Con khác với chị con, nếu đổi là chị con, nhất định chị con sẽ chọn những thứ như pha lê hoặc cẩm thạch quý báu." Mộ Vạn Vân vỗ nhẹ vai Tiểu Nhiễm, điềm tĩnh hỏi, "Mẹ có thể tham quan nơi làm việc của con không?"

"Dạ, mời người lên lầu." Tô Nhiễm không biết nguyên nhân bà đột nhiên hẹn gặp cô là gì, cô chỉ thấy áp lực mô hồ, vội vàng đi trước dẫn đường.

Tô Nhiễm đi trước, Mộ Vạn Vân theo sau. Hai người không ai nói với ai tiếng nào, chậm rãi bước từng bậc thang. Bầu không khí im lặng khác thường. Phong cách tổng thể trên lầu lấy sự tươi mát tao nhã làm chủ đạo, so với lầu một sáng rực ánh nắng, lầu hai tương đối tối hơn. Vì nơi đây cũng là nơi điều chế hương không thích hợp ánh sáng rọi thẳng vào phòng, nên trong phòng khép kín, ngăn cách với ánh sáng bên ngoài.

Mộ Vạn Vân nhìn quanh một vòng, gật đầu liên tục, đáy mắt hiện vẻ tán thưởng từ đáy lòng, "Phụ nữ đều yêu thích nước hoa, mẹ cũng

không ngoại lệ. Đây là lần đầu tiên mẹ được tiếp xúc gần gũi với phòng điều chế hương như thế này, nếu có dịp được trực tiếp xem con điều chế nước hoa như thế nào thì hay quá."

Tô Nhiễm khẽ cười, "Sẽ có ạ."

"Chắc sẽ hay lắm. Thực ra lúc phụ nữ tập trung còn quyến rũ hơn cả đàn ông." Mộ Vạn Vân cười đầm đìa.

Tô Nhiễm luôn giữ nụ cười nhẹ nhàng trên môi, đến giờ cô vẫn đoán không ra mục đích đến thăm của mẹ chồng trước đây. Cô chỉ biết cười đối phó, tới đâu hay tới đó. Ngắm nghía một vòng, hai người bước xuống lầu một. Tô Nhiễm pha trà, rót ra tách mời bà, Mộ Vạn Vân cầm lấy, nhấp một ngụm, vị trà thơm mát lan tỏa khắp miệng. Bà gật đầu hài lòng, nhẹ giọng, "Sở thích của con và Minh vũ khác nhau nhiều quá. Ví dụ như phong cách nội thất ở đây chẳng hạn, Minh Vũ thích tông màu tối, con lại thích tông màu sáng thanh tao. Hai phong cách ở hai thái cực khác nhau."

Hương trà thơm thoang thoảng, Tô Nhiễm chỉ im lặng ngồi nghe, khóe miệng cô hơi cong lên, hàng mi buông rũ thấm nhòa hơi nước.

"Tiểu Nhiễm, con không thấy lạ khi mẹ tới đây tìm con sao?" Mộ Vạn Vân chợt chuyển đến trọng tâm, nói thẳng.

Tay đang lay khay trà khựng lại, Tô Nhiễm nhướng mắt đối diện ánh mắt chăm chú của Mộ Vạn Vân, cô lại tiếp tục lay trà, khẽ đáp lời, "Dạ con cũng thấy hơi lạ."

Mộ Vạn Vân uống một hớp trà, vài giây sau nói: "Mẹ biết hai ngày qua con sống chung với Minh Vũ. Con và nó cùng ở biệt thự Bán Sơn ngày trước."

Tô Nhiễm thảng thốt, vô thức nhìn Mộ Vạn Vân, thấy bà đang nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng trìu mến, như từng hạt nước nhỏ lướt qua nội tâm Tô Nhiễm. Ánh mắt đó khiến cô không cách nào đoán ra được suy nghĩ của bà. Hồi lâu sau, cô hơi xấu hổ liếm môi: "Thực ra... Chuyện không như người tưởng tượng đâu ạ."

"Nói vậy, con biết mẹ nghĩ thế nào về tình huống của hai con sao?" Mộ Vạn Vân vặn hỏi.

Ánh mắt Tô Nhiễm bần thần, cô không ngờ bà sẽ vặn hỏi trực tiếp như vậy, nhất thời cô không biết trả lời thế nào cho phải.

Thấy phản ứng của Tô Nhiễm, đáy mắt Mộ Vạn Vân nổi lên ý cười bất đắc dĩ, khẽ cất giọng, "Tô Nhiễm, con biết chuyện của Minh Vũ và chị con không?"

Dự cảm mô hồ trong lòng rốt cục cũng đã xuất hiện, cô gật đầu, "Dạ con biết."

Mộ Vạn Vân khẽ thở dài, vẻ mặt bà cô đơn và lo lắng, "Minh Vũ luôn chen giữa hai chị em con. Bốn năm trước, con ra đi, bốn năm sau lại ở cùng với nó. Mẹ thực sự bị lớp thanh niên như mấy con làm cho hồ đồ rồi. Minh Vũ bây giờ rốt cuộc là chồng con hay anh rể con?"

Sắc mặt Tô Nhiễm chịu đựng, mắt thấp thoáng đau khổ mơ hồ, một lúc sau trả lời, "Thực ra cái nào cũng không phải."

Từ đầu cô nên nghĩ Mộ Vạn Vân đến tìm cô vì nguyên nhân này mới phải. Bà là mẹ của Lê Minh Vũ, làm sao có thể không quan tâm đến chuyện liên quan đến anh? Đáp án của vấn đề này rất đơn giản, nhưng nghe lại không đơn giản như vậy. Nếu quan hệ của cô và Lê Minh Vũ bốn năm trước coi như đơn giản, thì ngày hôm nay thực sự quá phức tạp. Lê Minh Vũ đã cưới Hòa Vy, nhưng ép buộc cô ở Bán

Sơn, hơn nữa mỗi ngày anh còn ngủ qua đêm ở biệt thự. Loại hành động, sự việc này một khi lan truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng hình tượng bộ trưởng Lê Minh Vũ. Thân là mẹ của anh, Mộ Vạn Vân sao lại không lo lắng?

Mộ Vạn Vân trầm ngâm nhìn cô cả buổi, bà thở dài nặng nề, cầm nắp nhẹ nhàng đẩy nắp tách trà, giọng nói có vài phần cam chịu, "Tiểu Nhiễm, thực ra hôm nay mẹ đến tìm con, chính là muốn từ con biết được suy nghĩ của Minh Vũ."

"Dạ?" Tô Nhiễm sững sờ.

Bà tìm cô chỉ muốn biết suy nghĩ của Lê Minh Vũ sao?

Thấy cô ngạc nhiên, Mộ Vạn Vân cũng không dự định giấu diếm, "Tiểu Nhiễm, Minh Vũ luôn thích giấu mọi suy nghĩ trong lòng, chuyện gì cũng không muốn giải thích với ba mẹ. Bốn năm trước các con xảy ra chuyện gì, tới tận bây giờ, ba mẹ cũng không biết. Sau hai năm con đi, chị con Hòa Vy đột nhiên tung tin đã kết hôn với Minh Vũ, ba mẹ hỏi Minh Vũ, nhưng cái gì nó cũng không nói. Bây giờ con đã về, lại sống cùng Minh Vũ, thậm chí..." Bà dừng lại một chút, dường như đang cân nhắc có nên nói hay không, sau khi suy nghĩ mới nói tiếp: "Thậm chí chuyện này còn dính cả Mộ Thừa. Tiểu Nhiễm, Minh Vũ cái gì cũng không chịu nói, còn con thì sao? Con có thể cho mẹ biết chuyện gì đúng chuyện gì sai không?"

Thì ra bà không biết gì cả.

Tô Nhiễm khó giải bày, thực ra cô cũng vậy, ngay cả người làm mẹ cũng không biết con trai mình nghĩ gì, vậy thì cô càng không biết.

"Chị con thật sự đã kết hôn với Lê Minh Vũ." Khó khăn lắm, cô mới nói được những lời này. Đối mặt với mẹ Lê Minh Vũ, nói ra những lời

này cô càng thấy nhục nhã, hổ thẹn.

Mộ Vạn Vân nhú mào, thần sắc lo lắng, thì thào: "Hóa ra là vậy... Nếu không sao chị con lại niềm nở với ba mẹ như vậy, lẽ ra mẹ nên đoán ra từ sớm rằng con và Minh Vũ xảy ra chuyện..."

"Bác..." Tô Nhiễm không biết bà nghĩ thế nào, xét theo tình huống hiện nay, cô khẽ nói: "Bác yên tâm, con sẽ không quấy rầy Lê Minh Vũ, con sẽ rời khỏi anh ấy."

Là một người mẹ, nghe như thế chắc chắn sẽ nghĩ đến tiền đồ của con trai.

Không gian trong phòng hết sức yên tĩnh.

Mộ Vạn Vân nghe cô nói, một lúc mới định thần, nhìn cô: "Con gọi mẹ là gì?" Nói xong không đợi Tô Nhiễm đáp lời, bà liền cười khổ, lắc đầu, "Suýt nữa mẹ đã quên, nếu chị con kết hôn với Minh Vũ, vậy chứng tỏ con và Minh Vũ đã ly hôn. Đúng vậy, con nên gọi bác."

Tô Nhiễm nhìn nét mặt bà hoang mang, cô cũng nắm được đôi điều, cắn môi, chần chừ hỏi, "Chẳng nhẽ, Lê Minh Vũ chưa nói hai bác biết chuyện con và anh ấy đã ly hôn bốn năm trước sao ạ?"

Mộ Vạn Vân lắc đầu, "Thằng con này cái gì cũng không nói, việc cá nhân của nó, bác biết rất ít." Nói xong, bà lo lắng nhìn Tô Nhiễm. "Ban đầu nghe Hòa Vy nói, bác phân vân không biết thật hay giả, nhưng giờ thì..." Bà dừng lại, nắm tay Tô Nhiễm, "Con biết bác rất quý con, con đã biết chuyện chị con và Minh Vũ, vì sao còn sống chung với Minh Vũ. Còn Mộ Thừa, rốt cuộc con và Mộ Thừa là gì của nhau?"

Bà đến đây với đầy nghi vấn, nhưng bây giờ Tô Nhiễm lại bày tỏ thắc mắc với bà.

"Bác, con xin lỗi, con biết chuyện này làm bác lo lắng. Thực ra con cũng không biết Lệ Minh vũ nghĩ như thế nào, nhưng bác yên tâm, vài ngày nữa con sẽ rời khỏi anh ấy, về phần nguyên nhân, con... Con không tiện nói ra." Cô ấp a ấp úng, "Còn Mộ Thừa, lúc đầu con thật sự không biết anh ấy là em trai bác. Mộ Thừa là người tốt, bốn năm qua anh ấy luôn chăm sóc, giúp đỡ con. Con rất biết ơn anh ấy."

Lệ Minh Vũ, tâm sâu như biển, nhưng cô không ngờ ngay cả Mộ Vạn Vân cũng không nắm được tình hình của anh, nhất là chuyện hai người họ ly hôn bốn năm trước. Anh không nhắc lần nào trước mặt Mộ Vạn Vân, mục đích là gì? Lúc anh ly hôn, không phải rất vui vẻ thoải mái sao? Chẳng lẽ nghĩ đến thân phận chính khách.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có khả năng này.

Lệ Minh Vũ là bộ trưởng, gia đình ổn định là cách tốt nhất để nâng cao hình ảnh của anh trước công chúng. Ban đầu anh kết hôn với cô, tin này cũng chỉ có vài người biết, ngay cả giới truyền thông cũng bị cách ly ngăn chặn. Hôn lễ của họ tổ chức vô cùng đơn giản, dù lúc đó truyền ra ngoài cũng chỉ gây xôn xao một thời gian thôi. Thời buổi hiện đại, thời gian giống như cây chuối, có thể rất nhanh quét sạch trí nhớ của mọi người. Đây là một thời đại mọi thứ mới mẻ sẽ dạy mọi người cách quên sạch.

Nưng theo mạch suy nghĩ, Lệ Minh Vũ khi đó đã suy nghĩ chu toàn mọi thứ, từ hôn lễ bình lặng, không tin tức ly hôn, dù anh kết hôn với Hòa Vy, cũng không ai biết, thành ra mọi người không ai rõ chuyện gì xảy ra cả.

Quả là cao tay, tầm nhìn xa rộng.

Mộ Vạn Vân càng nghe càng lơ mờ, nhìn cô hồi lâu, hỏi: "Nói vậy,

bây giờ người con yêu là...Mộ Thừa?"

"Dạ không, không phải..."

"Tiểu Nhiễm, bác hi vọng con có thể nói thật với bác." Mộ Vạn Vân thoáng cái khẩn trương hơn, "Nếu bây giờ con đang yêu Mộ Thừa, bác xin con và cậu ấy hãy đi thật xa. Các con ở đây, người ngoài sẽ phỏng đoán đồn thổi quan hệ của các con. Phải khó khăn lắm, Minh Vũ mới ngồi đến vị trí này. Lỡ mai quan hệ của con và Mộ Thừa lan truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến Minh Vũ."

"Bác, con và Mộ Thừa thực sự không có gì, anh ấy chỉ là bạn tốt của con." Tô Nhiễm càng hoảng sợ vội vàng giải thích. Cô không gánh nổi chuyện này.

Mộ Vạn Vân nghe xong, yên lòng hơn, suy tư chốc lát, cảm thấy mình hơi xúc động, bà thoáng dịu bớt, ánh mắt trào dâng tình cảm, "Bác chỉ lo Minh Vũ một bên nắm chị con, một bên nắm con, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Con là một đứa trẻ hiểu chuyện, bác thật lòng rất hi vọng con có thể tiếp tục với Lê Minh Vũ, nhưng quyết định của Lê Minh Vũ bác không can thiệp được, bác chỉ có thể trơ mắt nhìn nó làm càn. Song hôm nay gặp con, bác nghĩ là bác hiểu suy nghĩ của Minh Vũ rồi, Tiểu Nhiễm, bất luận thế nào, bác cũng không muốn Minh Vũ gây ra chuyện hủy hoại nó."

Đến đây, Tô Nhiễm không hiểu lắm, "Bác, con không hiểu ý bác cho lắm."

"Sớm muộn gì con cũng sẽ hiểu." Mộ Vạn Vân vỗ nhẹ tay cô, thở dài: "Minh vũ chưa bao giờ được sống hạnh phúc vui vẻ. Bác là mẹ nó, điều mong muốn duy nhất của bác là thấy nó sống vui mỗi ngày. Bác không quan tâm quan hệ của nó và chị con, bác chỉ nhớ như in hình ảnh khi nó hứa sẽ chăm sóc con thật tốt lúc trước. Bác thấy được

khoảnh khắc đó là thật tâm phát ra từ nơi sâu thẳm trong lòng nó. Có lẽ người khiến nó hạnh phúc không phải là chị con, mà là con."

Tô Nhiễm hồi tưởng lại hình ảnh Mộ Vạn Vân nói. Khi đó, hai bên thông gia gặp nhau, Lệ Minh Vũ đã nói sẽ chăm sóc tốt cho cô. Nhớ lại, cô chỉ biết cười khổ. Bây giờ ngẫm nghĩ câu nói đó chẳng qua Lệ Minh Vũ chỉ nói lấy lệ trước mặt người lớn, vậy mà cũng có người tin, nhưng cô cũng tin, không phải sao?

Chỉ có người từng trải qua lừa dối, mới có thể tĩnh tâm suy nghĩ đó có phải là lừa dối hay không.

Hai người trầm mặc một lúc, mãi đến khi trà nguội lạnh, Mộ Vạn Vân mới đứng dậy, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, bác nghĩ cũng đến lúc bác phải đi. Nếu hôm nay việc bác đến mang lại áp lực và phiền phức cho con, bác xin lỗi. Nhưng có một lần Mộ Thừa bồng dung bị dẫn đến sở cảnh sát, chuyện đó Minh Vũ có dính vào, nên nghĩ mãi bác chỉ biết tìm con hỏi han. Con đã nói không có gì với Mộ Thừa, bác sẽ không lo lắng nữa."

Tô Nhiễm gật đầu, tiến bà đến cửa.

Trước khi rời khỏi, Mộ Vạn Vân dừng bước, nhìn cô trĩu mến nói: "Tiểu Nhiễm à, con hay Minh Vũ, bác đều hi vọng các con hạnh phúc. Hồi bé, Minh Vũ đã chọn đi trên con đường mãi mãi không có hạnh phúc. Vì vậy, bác rất hi vọng nó có thể thay đổi vì con, hãy tha thứ cho tâm tư ích kỉ này của bác." Bà vỗ nhẹ tay cô, xoay người rời khỏi.

Gió theo cửa sổ rộng mở ùa vào, thổi phất qua phần tóc trước trán Tô Nhiễm, cô đứng lặng ở cửa hồi lâu. Mãi đến khi bóng dáng Mộ Vạn Vân biến mất, cô mới đóng cửa. Cô không hiểu ý bà, cái gì mà, "Hồi bé, Minh vũ đã lựa chọn con đường mãi mãi không có hạnh

phúc." Chẳng lẽ Lê Minh Vũ từng xảy ra chuyện gì sao?

Tô nhiễm hít một hơi sâu, ngã người lên sofa. Nếu anh không hạnh phúc, cô làm sao có bản lĩnh làm anh hạnh phúc? Hạnh phúc nghe rất đơn giản, nhưng càng đơn giản càng khó nắm giữ. Quấn quýt nhau lần nữa sau bốn năm, Lê Minh Vũ không hạnh phúc, cô làm sao hạnh phúc?

Rạng chiều phủ khắp bầu trời, Lê Minh Vũ còn đứng trước mộ Tiêu Tiêu, ánh nắng đỏ rực bao phủ khắp người anh, cái bóng anh cô đơn trải dài trên mặt đất.

Anh ngắm ảnh Tiêu tiêu thêm một lúc, rồi mới xoay người rời khỏi.

Anh không rời nghĩa trang ngay, mà bước chậm rãi theo con đường đá nhỏ.

Sau lưng hay trước mặt anh đều là hàng dài bia mộ, bóng anh cao lớn băng qua, càng toát lên sự thô lương lạnh lẽo.

Trước mộ của một cặp vợ chồng trẻ, Lê Minh Vũ dừng bước, nhìn hai người trên bức ảnh, anh vươn tay phỉu nhẹ bụi đất bên trên. Người phụ nữ cười ngọt ngào ấm áp, xinh đẹp duyên dáng, còn nụ cười của người đàn ông thì trầm tĩnh, khuôn mặt lộ rõ vẻ thành thực ổn trọng.

Lê Minh vũ bỗng nhắm hai mắt, nụ cười trên bức ảnh dần biến thành mùi máu tanh, những tiếng la hét không bao giờ chấm dứt, anh run rẩy, đến khi anh mở mắt ra lần nữa, trán anh lấm tấm mồ hôi, anh như vẫn cảm giác được ngón tay đầy máu chạm vào mặt mình...

Anh vô thức lùi về phía sau một bước, tình cờ giẫm lên thứ gì đó dưới chân.

Anh cúi xuống nhặt lên, là cặp mắt kính đã nát vụn, trên gọng kính đen còn sót vài mảnh kính nhỏ. Quan sát kĩ hơn, vẻ mặt Lê Minh Vũ bỗng cứng ngắc, ánh mắt trở nên lạnh giá...

Quyển 5 - Chương 13: Say rượu

Trước mộ Hòa Tấn Bằng, vẫn đặt một bó cúc trắng, nhưng đã không còn mùi thơm, giống người đang an giấc ngàn thu ở nghĩa trang.

Tay anh ngắt một đóa cúc trắng, nghiền chầm chậm, mãi khi cánh hoa mỏng manh rơi rụng, nát bấy... Lệ Minh Vũ lại nhìn ảnh trên mộ bia lần nữa, ánh mắt anh lạnh tanh, ngữ điệu lãnh đạm. "Lúc trước, ông hợp táng hai người họ tại đây, chắc ông không ngờ có ngày bản thân cũng ở nghĩa trang này nhỉ? Ông đừng lo lắng, tôi chỉ thấy phong thủy nơi đây tốt, thích hợp với ông."

Bốn năm trước là một tay anh đứng ra thu xếp tang lễ thay nhà họ Hòa. Nghĩa trang do anh chọn, không ai dám rèm pha.

Lệ Minh Vũ hít sâu, cười nhạt, môi anh lộ rõ châm chọc, "Tôi Nhiễm thích dùng cúc trắng viếng mộ. Ông nói xem nếu để con ông biết chuyện ông gây ra khi xưa, con ông có còn đặt cúc trắng ở đây nữa không? Có khi nào con ông sẽ thấy ông không xứng không?"

Nói xong câu đó, ánh mắt anh lạnh băng, nhặt bó hoa trên mặt đất lên, dốc ngược, từng cánh hoa trắng nhỏ vụn bay lượn trong không trung, rồi đáp xuống. Lệ Minh Vũ lấy gọng kính đen từ trong túi áo, giơ lên, nhìn ảnh Hòa Tấn Bằng, giọng anh lạnh nhạt: "Ông chắc không ngờ con gái mình lại trông thấy ngôi mộ đôi đó đâu nhỉ, ông sợ không? Nếu ông biết trước chuyện sẽ xảy ra như thế này, tôi nghĩ ông sẽ không nhảy lầu sớm, con cáo già giống ông thế nào cũng phải thu xếp ổn thỏa mọi thứ rồi mới đi đúng không?" Lệ Minh Vũ siết mạnh tay, gọng kính nát vụn...

"Hòa Tấn Bằng, ông cứ yên tâm an nghỉ. Tôi sẽ chăm sóc con ông 'chu đáo'..." Anh nhếch miệng cười nhàn nhạt, anh đập tay lên mộ bia, giọng điệu bỗng lạnh ngắt...

"Để con ông mỗi ngày đều... sống không bằng chết."

Cơn gió phút chốc thổi lướt qua.

Khóe miệng anh rét mướt thấu xương.

Biệt thự Bán Sơn

Đêm khuya, Tô Nhiễm ngủ chập chờn một mình trên giường, sấm chớp rền vang bên ngoài gần như đánh vỡ mặt kính, hạt mưa rơi tí tách lên cửa sổ, càng thêm đáng sợ.

Tiếng mưa làm cô sực tỉnh vài lần trong đêm.

Mãi đến rạng sáng, Lê Minh Vũ vẫn không về. Đáng lẽ không có anh, cô phải ngủ ngon mới đúng chứ, nhưng không ngờ giấc ngủ của cô lại chập chờn không yên.

Không biết bao lâu trôi qua, sấm sét cắt ngang nền trời, phá tan màn đêm tối tăm, dọa Tô Nhiễm đang mơ ngủ hoảng sợ tỉnh giấc.

Tô Nhiễm ngửi thấy mùi rượu nồng nặc hòa lẫn hương hổ phách nhẹ nhàng trong không khí...

Cô run rẩy hoảng sợ, là Lê Minh Vũ!

Anh uống rượu?

Thế nhưng cô đeo đồ che mắt ngủ, không thấy vẻ mặt của anh, anh đang làm gì? Tại sao anh uống rượu rồi hơn nửa đêm lại về biệt thự? Vì sao thừa dịp cô ngủ, anh lại ôm cô, giữ cổ tay cô trên giường?

"Sau này, không được phép đến nghĩa trang." Giọng anh trầm khàn vang lên.

Lại nghe anh nói vậy, cô ngạc nhiên kinh hãi.

Tại sao anh lại nhắc đến nghĩa trang?

Cô cảm thấy ý lạnh ngập đang lan tỏa xung quanh, anh bóp mặt cô quay sang bên, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao anh lại thay đổi thất thường?

"Tôi đã nói, kể từ đêm đó, em đừng bao giờ nghĩ đến việc rời khỏi tôi nữa." Giọng nói Lệ Minh Vũ khàn khàn vang lên, hơi thở anh đậm đặc mùi rượu và hổ phách phả lên tóc cô, anh cúi đầu, điên cuồng cắn mút môi cô.

"Không..." Cả người Tô Nhiễm bị ôm chặt trong vòm ngực rắn chắc, cảm giác đau buốt từ môi truyền đến nhưng vô pháp trốn tránh, nước mắt cô lăn dài, thấm ướt ga trải giường...

Ánh nắng chói chang rọi sáng vào phòng, Tô Nhiễm tỉnh dậy từ ác mộng, trán cô ướt nhẹp mồ hôi. Cô tháo đồ che mắt xuống, nhất thời không kịp thích nghi với ánh nắng bên ngoài, ánh mắt cô trống rỗng mơ hồ, khóe mắt vẫn còn lưu lại vệt nước mắt...

Một bên giường khác đã không còn ai, nhưng không khí vẫn phảng phất mùi hương nam tính.

Cô cầm cốc nước trên đầu giường, uống một hơi thông cổ họng, nhưng khi hớp nước đầu tiên nhập vào dạ dày, dạ dày cô bỗng dưng đau nhói, cảm giác buồn nôn mãnh liệt khiến cô bất chấp cơ thể đau đớn chạy ngay vào toilet.

Cô nôn thốc nôn tháo, hầu như nôn hết mọi thứ ăn suốt mấy ngày qua.

Có lẽ bệnh đau bao tử tái phát nên dạ dày cô nhoi nhói khó chịu. Tô Nhiễm thấy cả người mình nhẹ hẫng, đầu óc choáng váng như bước trên mây bồng bềnh. Nhưng ít ra như vậy, cô lại thấy mình bớt đau khổ hơn.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, hết tiếng này đến tiếng khác kiên trì vang vọng.

Hồi lâu sau, cô mới gắng gượng đứng dậy, run rẩy nghe máy, nhưng khi nhận được tin báo từ đầu dây bên kia, cô liền dờ dẩn...

Tô Nhiễm sửa soạn, thay quần áo bằng tốc độ chậm nhất trong cuộc đời, một tiếng ba mươi phút. Đối với thói quen trước giờ của cô từ đánh răng rửa mặt đến thay đồ chưa đến mười phút thì đây chính là một nỗi sỉ nhục. Dù cô trang điểm thật kỹ lưỡng cũng không cách nào che lấp thần sắc tiều tụy. Cố gắng mãi vẫn không được, cô buộc phải thôi, bước xuống lầu, vừa đến cửa, định mở tủ giày dép cách âm lấy giày của mình, Tô Nhiễm đột nhiên phát hoảng!

Một đôi giày da cao cấp ngay cửa...

Lệ Minh Vũ không đi làm, anh... còn ở nhà. Tối hôm qua, anh say rượu, có thể cởi giày ra rồi để ngay tại đây mà không cất vào tủ.

Tô Nhiễm thờ dốc, vô thức thả tay, giày rơi xuống mặt đất.

Đôi giày của anh im lặng nằm đó, giày của cô ngã trái ngã phải bên cạnh. Hình ảnh này đối chọi vô cùng, ngay cả giày của cô cũng có vẻ kinh hoàng, một thân một mình nằm cạnh giày anh.

Tính sao bây giờ?

Cô muốn ra cửa hay không ra cửa?

Cô nhớ Lệ Minh Vũ từng dặn, chỉ cần anh ở nhà, thì cô không được phép ra ngoài, nhưng nếu như cô giả vờ không biết anh đang ở nhà thì sao? Thử quên đi đôi giày da sáng bóng ngay cửa, cô nhắm nghiền mắt, hít một hơi sâu, lật đật mang giày, nhưng khi chạm đến tay nắm cửa, cô lại thấy không ổn.

Cứ như vậy mà ra khỏi nhà, phải chăng tạo cơ hội cho anh làm khó cô?

Hôm qua cô tự thấy mình không chọc anh nhưng cuối cùng anh vẫn nổi giận. Vậy nếu hôm nay cô không xin phép anh ra ngoài thì...

Cô bỗng lạnh toát sống lưng, Lệ Minh Vũ nắng mưa thất thường đã tạo thành bóng mờ ám ảnh cô.

Tay cô chậm rãi buông lỏng, cô ngẩng đầu, đẩy mắt dần thỏa hiệp...

Quyển 5 - Chương 14: Chùn bước

Từ khi trở về Bán Sơn, Tô Nhiễm rất ít đến phòng sách, vì bốn năm trước cô và Lê Minh Vũ cắt đứt quan hệ chính tại căn phòng này. Cô đứng trước cửa, điều hòa hơi thở rồi gõ cửa.

"Vào đi." Giọng đàn ông trầm thấp vang lên.

Quả nhiên anh đang ở nhà.

Cửa phòng sách đẩy ra, Tô Nhiễm bước vào, nhưng không có mùi thuốc lá như cô nghĩ, mà chỉ có hương hổ phách thuộc riêng về anh. Bầu không khí trong phòng phảng phất mùi hương nam tính, hòa vào hơi thở, tiến sâu vào cơ thể cô.

"Ra ngoài?" Anh cúi đầu, tập trung xem tài liệu trên tay, còn tay trái thì đùa giỡn với chiếc thuốc chưa châm.

Tô Nhiễm ngọt ngào, liếm môi gượng gạo, khó khăn lên tiếng, "Tôi, tôi muốn ra ngoài."

Nụ cười hờ hững nhưng khó coi vô cùng nở trên môi anh. "Em có thể đi, Tôi không cấm. Yên tâm, tôi không quen cấm em ra ngoài ban ngày." Nói xong, anh lật tài liệu sang trang khác, ngữ điệu từ tốn hòa hoãn.

Tô Nhiễm ngốc hơn cũng nghe ra uy hiếp ngầm trong giọng nói của anh.

Trầm mặc rất lâu, cô mới tiến lên trước vài bước, sốt ruột nhìn anh, "Tôi vừa nhận được điện thoại của cảnh sát Đinh, họ nói họ vừa tìm được chai nước hoa Hòa Vy từng dùng chứa thành phần nho đen. Cảnh sát liệt kê Hòa Vy vào danh sách người bị tình nghi, tôi muốn đến sở cảnh sát xem thử."

Sau khi nghe vậy, Lê Minh Vũ khẽ "Ừ" một tiếng, rồi im lặng, đáy mắt thờ ơ.

"Tôi biết anh hiếm khi ở nhà nghỉ ngơi, tôi cam đoan với anh tôi sẽ về sớm." Vì để được ra ngoài, giọng cô nhỏ nhẹ, như đang năn nỉ.

Vẻ mặt anh càng lạnh nhạt, cô càng lo lắng. Thà anh cứ hét to, cô lại thấy an toàn cực kì.

Hồi lâu sau, anh mới nói, "Chuyện này liên quan gì tới em?"

"Hòa Vy là vợ của anh, là chị của tôi, nếu vậy cũng coi không liên quan, thì thật tình tôi không biết thế nào mới liên quan." Tô Nhiễm nổi cáu, "Anh không giúp chị ấy không sao cả, nhưng tôi không thể không giúp chị ấy. Tôi không tin cái chết của Trần Trung có liên quan đến chị ấy, người có thể giúp chị ấy chứng minh trong sạch bây giờ chỉ có mình tôi."

Rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt như nắm giữ hết thủy thể gian trong tay, môi anh mím chặt.

"Tôi tưởng cô ta sống chết gì cũng không liên quan đến em."

"Tha thứ sẽ thanh thản hơn thù hận."

Ánh mắt anh giật giật, "Qua đây."

Tô Nhiễm run rẩy, ánh nắng hắt bóng trên vai Lê Minh Vũ, anh như vậy khiến cô càng...ngần ngại. Cô nhẩn nhịn đi tới cạnh anh.

Cô thấy bản thân mình giống như con kiến nhỏ, lúc nào anh cũng có thể giẫm chết. Lê Minh Vũ vươn tay léo cô vào lòng, sau đó liền hôn cô thật sâu.

"Ưm..." Hơi thở đậm mùi đàn ông mạnh mẽ kéo đến, tim Tô Nhiễm loáng cái đập rộn ràng, hai tay vô thức chống trước ngực anh,

Nụ hôn nồng nhiệt của anh dần sâu hơn, tay anh bắt đầu vuốt ve khắp cơ thể cô, môi anh lướt thẳng một đường từ khuôn mặt trắng ngần xuống cúc áo vướng bận trước ngực. Anh khó chịu cau mày, thành thạo gỡ bỏ vật cản trở gò bó cơ thể mỹ lệ của cô.

Tô Nhiễm phát hoảng, tim đập mạnh như muốn bật tung ra ngoài, cô lắc đầu nguầy nguậy, lại bị anh ôm chặt hơn.

Những dấu hôn không đồng nhất trên khuôn ngực phập phồng khơi dậy dục vọng của anh, ánh mắt đen thẳm không chút tình cảm quan sát cô, khóe miệng nhếch cười thỏa mãn. Chốc lát sau, tay anh lại vớ vào áo, lần tìm ngực cô ám chỉ ham muốn, Tô Nhiễm rùng mình, cảm giác rõ ràng hơi thở nóng bỏng gấp gáp của anh.

"Đừng..." Cô vô lực giãy dụa, nhướn mắt nhìn ánh mắt anh mỗi lúc một tối thẳm.

"Yên tâm đi, tôi chưa muốn mới nhiều đó đã giày vò chết em." Anh đột nhiên đổi đề tài, thu tay lại.

Tô Nhiễm cảm thấy nhục nhã, cúi gằm mặt, cắn mạnh môi, tự nhủ thầm chỉ cần qua tuần này, qua tuần này sẽ không sao nữa.

Bộ dáng cô khủng hoảng đập vào mắt Lê Minh Vũ, anh cúi đầu cười, nâng mặt cô lên, nhếch miệng nói, "Em có thể ra ngoài."

Tô Nhiễm ngạc nhiên, những tưởng bản thân nghe nhầm, cô cho rằng anh muốn...

"Nếu không đi ngay thì đứng hòng rời khỏi phòng sách." Lê Minh Vũ trầm giọng, nhìn cô trân trân.

"Tôi đã đặt bàn ở nhà ăn King, trước sáu giờ em phải tới đó, đừng để tôi đợi." Âm thanh từ anh thản nhiên truyền đến từ phía sau.

Tô Nhiễm thoáng sửng sò, kéo mạnh cửa, chạy ngay ra ngoài.

Cửa phòng sách đập mạnh một tiếng, đóng sầm lại.

Nụ cười trên môi Lê Minh Vũ dần biến mất...

Anh đã thành công trong việc gây khó dễ cho cô.

Nhưng vì sao, tim anh đau đớn lan tràn?

Hòa Vy chính thức tiếp nhận điều tra của cảnh sát. Bằng chứng của bên pháp chứng chứng minh, hôm Hòa Vy về nước đích xác xảy ra tranh chấp với Trần Trung. Đối mặt với cảnh sát, Hòa Vy khai hết mọi chuyện, kể rằng hôm đó Trần Trung có về nhà họ Hòa, mục đích là gì thì Hòa Vy không biết nhưng lúc đó tâm trạng cô không tốt nên thấy Trần Trung xuất hiện trong nhà thì không hỏi câu nào, đuổi ngay ông ta ra ngoài, Trần Trung tức giận, hai người tranh cãi ầm ĩ.

Tô Nhiễm từ sở cảnh sát đi ra, hít một hơi sâu, đeo kính che mắt sừng vù. Do không có bằng chứng xác thực chứng tỏ Hòa Vy giết người, nên cảnh sát cho phép nộp tiền bảo lãnh, nhưng giấy tờ tùy

thân bị sở cảnh sát tạm giữ, đề phòng trường hợp Hòa Vy trốn khỏi thành phố.

Tô Ánh Vân đến sở cảnh sát nộp tiền bảo lãnh, dẫn Hòa Vy về. Khi Tô Nhiễm tới nơi có gặp thoáng qua.

Đình Minh Khải trước nay đều hoài nghi Hòa Vy, thấy Tô Nhiễm tới cũng nêu rõ ý kiến bản thân. Tô Nhiễm đồng ý giúp Đình Minh Khải phán đoán mùi hương trên thi thể Trần Trung. Tuy rằng trang thiết bị bên pháp chứng rất hiện đại nhưng với một số hương thơm cũng không thể nào đưa ra đáp án chuẩn xác. Tô Nhiễm cho rằng mùi nho đen có thể tỏa ra phía khác, không nhất định là nước hoa.

Mặt trời dần trôi về phía tây. Cô nhìn thoáng qua đồng hồ, nhớ tới lời dặn của Lê Minh Vũ, lòng trĩu nặng.

Sắp sáu giờ rồi, dù cô hàng ngàn hàng vạn lần không muốn, cô cũng phải đến nơi hẹn đúng giờ, nếu không cô thật sự không biết anh sẽ còn gây ra chuyện gì. Cô đã nghĩ ra một đạo lý, mấy ngày nay thay vì đối nghịch, chi bằng cứ thuận theo anh. Dục vọng chinh phục của đàn ông cực kì mãnh liệt, cô càng phản kháng thì càng khiêu khích anh. Như vậy, chẳng phải cô tự làm tự chịu sao?

Cô cố chống đối anh, kết quả thua thiệt vẫn là cô. Nam nữ có khác biệt, cô cương quyết hơn cũng chỉ giống châu chấu đá xe. Nếu mục đích của anh chỉ là làm cô nhục nhã vô tận, vậy cô tự nguyện coi như người chết, mặc anh muốn làm gì thì làm. Không người đàn ông nào cảm thấy hứng thú với người chết thì phải.

Nghĩ như vậy, cô bước nhanh hơn băng qua một ngõ nhỏ bắt taxi. Ai dè vừa đến cuối ngõ, trước mặt cô đột nhiên lúi ra vài người đàn ông cao lớn, bộ dạng lưu manh đến gần cô. Cô muốn chạy trốn theo bản năng, nhưng bị vây quanh...

"Mấy anh muốn làm gì?" Tô Nhiễm dừng chân, cảnh giác quan sát vài người đàn ông trước mắt. Tuổi họ khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, người nào cũng tỏ vẻ côn đồ, hiếu chiến, xăm hình đầy người.

Nhìn sơ qua liền biết ngay là bị lưu manh sống vất vưởng nơi đầu đường xó chợ.

Quyển 5 - Chương 15: Toàn người xa lạ

Một trong số những người đàn ông tiến lên, nhổ tằm trong miệng ra, từng bước dồn Tô Nhiễm về phía cuối ngõ. Cô vừa thụt lùi, vừa trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Nụ cười của đám người này vừa hung ác vừa bẩn thỉu bệnh hoạn.

Tên vừa nhổ tằm là tên cầm đầu, một tay dồn Tô Nhiễm lên vách tường ẩm ướt, nghiêng đầu nhìn chằm chằm cô, cười nham hiểm, "Cô em trong túi xách có bao nhiêu tiền?"

Tô Nhiễm nghe vậy nhẹ nhõm một chút. Đám người này chỉ cướp tiền không phải thứ khác thì đỡ rồi.

"Ví tiền của tôi trong giỏ xách, tôi đưa hết cho mấy anh." Cô buộc bản thân bình tĩnh, gặp loại chuyện thế này nhất định phải bình tĩnh. Lúc này, khẳng khái giữ tiền là vô ích, quan trọng là bảo vệ bản thân.

Đám người đó nghe thế cười toa toét, tên cầm đầu nâng mặt cô lên, mặt hấn dí sát vào, ánh mắt hấn hứng thú quan sát cô: "Hay lắm cô em rất can đảm, gọi anh một tiếng anh Đông nào."

Anh Đông?

Tô Nhiễm cảnh giác nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt, rồi đưa mắt về phía bốn người đàn ông cường tráng phía sau. Hấn chủ động nhắc đến tên bản thân, hơn nữa dáng dấp hấn cũng không phải mới lẫn lộn ngày một ngày hai trên con đường này. Nói thật lòng, ngoại hình đám người này không phải xấu xí gớm guốc, trái lại còn vô cùng

khôì ngô tuấn tú. Tên cầm đầu gần cô, trên người hắì còn phắìng phắìt mùi kem cạo râu cao cấp. Chắì chắì gia cắình đắìm người này không tặì, nhưng sao lạì lang thang vắìt vương trên đườìng?

"Gọì, anh Đông kêu cô gọì mà không gọì? Muốn chết đứìng không?" Bốn người còn lạì hét lên.

"Dịu dàìng chúìt mắìy chúì, đừìng dọa em nó chúì." Anh Đông cườì, mắìt lắìp lắình cáìm đốì, vuốìt ve miệìng cô, thắìp giọng đe dọa: "Gọì."

Tô Nhiểìm buộìc lòng làm theo: "Anh Đông."

Hắìng ngoáy lổ tai, lên tiếìng: "Ồì chu choa!" Hắìng cườì to, áp gần cô: "Cáì miệìng chúìm chúìm này của em nghe thắìt ngọt ngào. Anh Đông kết em rồi, làm bồ của anh đượìc không em? Đem nay theo anh đi vui vặì.

Ngôn từ thô tục thoắìt ra từ miệìng hắìng khiến cô ghê tởìm, cô xoay đầu sang bên: "Không phải mắìy anh cần tiền thoi sao?" Cô giờ giỏ xắìch lêì: "Tiền đều ở hết trong đây, mắìy anh cầm đi, tôi sẽ không báo cắình sắìt."

"Lúìc đầu bọn anh chỉ muốn cướp tiền, nhưng bây giờ..." Anh Đông cườì đườì, mắìy tên phía sau cũìng hùì theo chặìc gặìo.

Cô không ngắìy thơ, nên cô hiểu đắìm người này muốn gì.

Dướì tình thế cấp bách, cô buộìt miệìng nốì: "Tôi và chồìng tôi vừa ra khỏì sở cắình sắìt. Anh ấy không thấy tôi sẽ tìm kiểìm xung quanh, mắìy anh thả tôi ra đi, không thoi anh ấy sẽ báo cắình sắìt."

"Ầy da, anh sợ em quá ơì. Cắình sắìt tớì kia kìa, chạy mau, chạy mau..."

Anh Đông ra vẻ hoảng sợ, giả vờ xong sắc mặt hấn bỗng thay đổi, đẩy cô ngã xuống đất: "Được anh mày thích là vinh hạnh của cô em, dám từ chối cơ đấy? Đã vậy cô em cứ chơi cùng bọn anh, cô em sẽ được bọn anh làm 'thỏa mãn'."

Đá dưới mặt đất cửa rách tay Tô Nhiễm, ngẩng đầu nhìn mấy người đàn ông trước mặt, cô chống người lui về sau, nhưng lại bị hai người giật mạnh trở về, xốc cô dậy, ôm vào ngõ khác.

"Thả tôi ra..." Máu Tô Nhiễm dồn ngược lên não, kinh hãi nhìn ngõ trước mắt, đây là ngõ cụt vừa hẹp lại chất đầy chất đông đồ vật, vắng tanh không ai qua lại, dù cô kêu rách cả họng cũng vô ích.

"Dừng..."

Anh Đông buông tay, cả người cô bị ném lên một đồng bao bố, bụi bặm mù mịt bốc lên, che khuất tầm mắt của cô.

"Hai đứa mày kẹp chặt nó, chờ tao hưởng thụ xong sẽ tới phiên bọn mày." Gương mặt điển trai của anh Đông dào dạt ý cười, hai tên đằng sau tiến lên, một trái một phải kìm chặt cơ thể cùng vắng của Tô Nhiễm, anh Đông lắc đầu không hài lòng: "Chân còn lộn xộn kia kìa."

Hai tên còn lại cũng bước đến đè chân cô.

Cả người cô như bị đóng đinh trên thớt, ngọc ngà một tí cũng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn tên trước mặt nhe răng cười, bàn tay hấn chạm cô, giật tung cúc áo. Vết hôn còn in lại tối qua, lồ lộ ra ngoài.

"Ờ?" Anh Đông tham lam vuốt ve mặt trên, lại nghiêng mặt cô qua,

"Cô em xinh đẹp, không ngờ em lại nóng bỏng nha. Chắc tối qua sung sướng lắm nhỉ? Hôm nay để anh giúp em thêm sung sướng, chịu không?"

Bốn tên còn lại cũng cười gằn "Anh Đông, vóc người cô em này quá tuyệt. Anh mau lên một chút, bọn em hết nhịn nổi rồi."

Tô Nhiễm suýt đã lịm đi, sự tuyệt vọng chiếm giữ cô hoàn toàn, tiếng kêu cứu phút chốc bị vùi lấp bởi đôi môi đàn ông, hấn nằm trên người cô, nhiệt tình vuốt ve thân hình cô, hấn tán thưởng từ tận đáy lòng: "Mẹ nó, thằng nào tối qua hưởng em thật là hạnh phúc, báu vật trân quý thế này mà bây giờ tao mới được đụng tới?" Nói xong hấn cúi đầu, cắn ngực cô một cái, vết hôn có sẵn nay lại ghi thêm dấu mới. Đau đớn kéo tới, nước mắt Tô Nhiễm lặng lẽ tuôn rơi...

Anh Đông lật đật nhóm người đặt giữa hai chân cô, hấn kéo khóa quần, ánh mắt đói khát ngấm nhìn khuôn mặt cô tái nhợt, "Cô em, đừng tỏ vẻ không tình nguyện thế chứ, chẳng qua chỉ thay một người đàn ông khác thôi mà, em sẽ sung sướng đến không thể sung sướng hơn ngay thôi."

Tô Nhiễm nhắm mắt cam chịu, nếu đây là việc ông trời bắt cô tiếp nhận, vậy cô chỉ có thể chấp nhận. Thân thể cô đã sớm không thuộc về cô, lần này chỉ càng đẩy cô tới vực thẳm sa ngã.

Ngay khi anh Đông chuẩn bị nhấn người, một tiếng quát to nghiêm khắc truyền đến từ cuối ngõ...

"Bọn mày đang làm gì? Buông cô ấy ra!"

Giọng nói quen thuộc khiến Tô Nhiễm mở to hai mắt, cô nghĩ bản thân nghe lầm, quay đầu về hướng đó lại không thấy rõ ràng. Thân hình đàn ông đột nhiên xuất hiện che khuất vàng sáng âm u, bóng

dáng to lớn như vị thần từ trên trời phái xuống.

"Cứu, cứu tôi..." Cô dốc sức giãy giụa, hô to với cái bóng đằng kia. Một người đàn ông không ngờ lại bất thành linh xuất hiện một Trình Giảo Kim. Anh ta mau chóng chạy tới, vung tay nắm mạnh vào mặt anh Đông, anh ta ra đòn rất nhanh, nhanh đến mức chưa ai kịp phản ứng, anh Đông đã té xuống đất, xoa xoa khóe miệng chảy máu.

"Ngon lắm, mày dám đánh tao? Chán sống rồi phải không?"

Anh ta không màng để ý đến lời anh Đông nói, vội vàng chạy tới trước mặt Tô Nhiễm, cởi áo vest khoác lên người cô. Tô Nhiễm vui mừng bật khóc, nhưng lo lắng vô cùng. Người cứu cô là Tiêu Diệp Lỗi, cô sợ anh không phải đối thủ của đám người này. Nhiều người thế này, sao họ có thể an toàn ra ngoài?

"Tốt thôi, cũng lâu rồi tao không đánh nhau. Anh Đông phải không? Để tao xem bản lĩnh tụi mày tới đâu." Tiêu Diệp Lỗi đau lòng nhìn Tô Nhiễm, anh nổi giận đứng dậy, nới lỏng caravat, quăng sang bên, cười lạnh, "Có bản lĩnh nhào hết lên đây!"

"Diệp Lỗi...." Tô Nhiễm túm chặt vạt áo vest khoác trên người, kinh hoàng nhìn cảnh trước mắt. Diệp Lỗi điên rồi? Diệp Lỗi muốn một chọi năm?

Tiêu Diệp Lỗi lướt mắt qua cô, rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm anh Đông đang đứng dậy. Tiêu Diệp Lỗi cười nhạt, tháo hai cúc sơ mi, xắn tay áo đến khuỷu, cả người anh toát lên dáng vẻ ngỗ ngược bất cần.

"Rốt cuộc cũng chịu đứng dậy. Sức mày chỉ dùng trên người phụ nữ thôi à?" Nghĩ đến cảnh vừa rồi, anh chỉ muốn giết người. Hôm nay, ma xui quỷ khiến anh đi đường này, không ngờ bắt gặp Tô Nhiễm bị

đám lưu manh bắt nạt. Anh lạnh toát sống lưng, nếu anh đến trễ hơn một chút, không chỉ trễ hơn một phút....

Hậu quả không thể lường được.

Không phải ai gặp phải cảnh này cũng may mắn trốn thoát.

Anh Đông đứng lên, quan sát tên "Trình Giảo Kim" này một hồi, cúi giận, lau máu trên khóe miệng, cất giọng lạnh lùng: "Thằng khốn, nắm đấm mày cứng lắm. Được thôi, mày nôn nóng muốn chết, bọn tao sẽ cho mày toại nguyện, coi thử nắm đấm mày cứng đến cỡ nào. Đánh nó cho tao!"

Mệnh lệnh một tiếng, năm người đàn ông to lớn cùng xông đến.

Tô Nhiễm hoảng loạn, nhìn Tiêu Diệp Lỗi bị vây đánh. Cô vừa sốt ruột vừa lo sợ, không biết phải giúp thế nào, chợt nhớ đến Đinh Minh Khải, cô quýnh quáng tìm giỏ xách báo nguy, thế nhưng không thấy giỏ xách ở đâu, có lẽ đã rớt ở nơi khác trong hẻm.

Đang mất bình tĩnh, cô nghe thấy tiếng hét thảm thiết, tim cô suýt nữa đã bật tung ra ngoài, cô liền nhìn lại thấy anh Đông ăn một cú đấm ngay đầu, cả người văng ra xa.

"A...." Cô kinh ngạc, lùi về phía sau.

Tiêu Diệp Lỗi giống như ma quỷ xông lên trước, túm cổ áo anh Đông, tàn nhẫn đấm hấn, "Bắt nạt phụ nữ thì có gì hay ho? Mày ngon đứng lên cho tao."

Bốn người còn lại thấy vậy vội vàng nhào tới, giương nắm đấm nhưng Tiêu Diệp Lỗi vẫn không thả tay, một tay đỡ lấy, một tay đấm mạnh vào mặt anh Đông. Ngay sau đó anh thuận tay đấm một tên

khác, nhanh nhẹn tránh nắm đấm của một tên khác nữa, vừa giơ chân áng chừng một tên, vừa quay đầu đấm tên còn lại. Loáng cái bốn người té ngã sóng xoài.

Tô Nhiễm kinh ngạc, lưng dán vào tường nhìn trân trân Tiêu Diệp Lỗi phía trước.

Tóc tai anh do đánh nhau nên rối bời, vài sợi rỏ trước trán, áo sơ mi dính mồ hôi và máu không biết của ai, cánh tay cứng trảng bầm tím, nắm đấm của anh vừa nhanh vừa tàn nhẫn, ra đòn cực kì nhanh nhẹn. Một Tiêu Diệp Lỗi như thế này cô chưa từng gặp qua.

Cô nhìn chăm chăm Tiêu Diệp Lỗi như nhìn một người xa lạ. Tiêu Diệp Lỗi trong lòng cô là một cậu trai xuất sắc nhiều mặt, ngoài tính tình anh hơi khác thường, cô chưa thấy anh đánh bất kì ai. Tiêu Diệp Lỗi hôm nay khiến cô chấn động hoàn toàn, so với nỗi sợ, cô càng thấy xa lạ và ngạc nhiên.

Anh Đông bị thương nặng, chúi choáng đứng dậy, cầm hận rút một cây gỗ trong thùng rác, đánh hướng về ót Tiêu Diệp Lỗi....

"Diệp Lỗi coi chừng phía sau...." Tô Nhiễm định thần, la to với Tiêu Diệp Lỗi đang đánh một tên khác.

Tiêu Diệp Lỗi cũng phát hiện ra sự khác thường ở phía sau, nhưng lại bị kiềm bởi một tên khác, anh nhanh chóng nghiêng người, cây anh Đông cầm vẫn đánh trúng bên trái đầu của anh, nhưng vô cùng may mắn vì không trúng ót. Nếu không bị cây gỗ thô to đánh trúng thế nào cũng mất mạng.

Máu dọc theo trán chảy xuống, Tiêu Diệp Lỗi hung hăng nhào tới đấm một tên, thoáng qua đầu cốp cây của anh Đông, đánh vào mặt hắn. Anh Đông hét thảm, bụi mặt đau đớn, nằm trên mặt đất, rồi im

bật.

"Anh Đông...." Bốn tên còn lại thấy vậy vội bỏ ra, bọn họ đều bị đánh tơi tả.

Tiêu Diệp Lỗi lau máu trên trán, nắm cây, đôi mắt vụt lên sự tàn nhẫn độc ác đỏ ngầu, vừa nghĩ đến hành vi của đám người này anh lại sôi gan, nhất là anh Đông nằm trên mặt đất, anh cười lạnh, bước về phía họ,

"Diệp Lỗi...." Hai chân Tô Nhiễm mềm nhũn, cô không biết anh còn muốn làm gì, chỉ thấy đau đớn nhìn máu chảy trên trán anh.

Đám người nhìn Tiêu Diệp Lỗi đến gần, ánh mắt hoảng hốt như gặp phải quỷ. Ban đầu, họ tưởng rằng anh chỉ là một cậu ấm nho nhã lịch sự, không ngờ khả năng đánh đấm của anh lại như vậy, thấy vẻ mặt anh hung ác, một tên không kìm được hét to, xông lên trước, quyết đấu tới cùng.

Ánh mắt Tiêu Diệp Lỗi hung ác, vung gậy, đập mạnh vào tay đó.

Một tiếng thảm thiết, tên đó bò lê la trên mặt đất.

Tiêu Diệp Lỗi cười, nụ cười càng giống ma quỷ, đi tới trước mặt anh Đông, nhìn dáng dấp hấp hối của hắn, ánh mắt anh càng lạnh lùng, chậm rãi lên tiếng: "Mày đi chết đi...." Nói dứt lời, anh giơ tay....

"Diệp Lỗi...." Tô Nhiễm khủng hoảng gọi anh, kéo tay anh lại, lắc đầu, "Chết người, đừng đánh nữa."

"Cô tránh ra, đám cận bã này, hôm nay tôi phải dạy dỗ ra trò!" Tiêu Diệp Lỗi lạnh lùng nói.

"Diệp Lỗi, vì mấy người này mà ngồi tù không đáng?" Tô Nhiễm kéo tay anh, cản anh đánh tiếp, "Họ bị thương nặng lắm rồi. Đừng đánh nữa mà."

Tiêu Diệp Lỗi quay đầu nhìn Tô Nhiễm, có lẽ cô sợ hãi, toàn thân cô lạnh run, đáy mắt anh không đành lòng, lại xoay đầu nhìn đám người. Ánh mắt anh đột ngột giá lạnh dọa họ sợ hãi, liên tục lùi về sau.

Hồi lâu sau....

"Biến, đừng để tao gặp lại bọn mày." Anh rống to.

Bốn người đứng dậy kéo tay anh Đông chạy đi.

Thần kinh Tô Nhiễm căng cứng thả lỏng trong nháy mắt, hai chân cô mềm nhũn ngã ngồi xuống đất.

"Tô Nhiễm...." Tiêu Diệp Lỗi phát hoảng, cầm cây ném sang bên, vội vàng ngồi xuống ôm cô, sốt ruột hỏi: "Cô có sao không? Vừa rồi bọn chúng có làm hại cô không?"

Tô Nhiễm vô lực lắc đầu, khiếp sợ lau máu trên trán anh, xót xa: "Đến bệnh viện."

Phòng cấp cứu.

An Tiểu Đóa mặc áo louse trắng kéo rèm che ra, tháo khẩu trang xuống, ném sang bên, rồi hết cách nhìn Tiêu Diệp Lỗi ngồi trên giường cấp cứu, "Tôi nói này, rết bệnh viện thành khách sạn cho cậu

tá túc quá, lần trước làm gãy xương, lần này thì bể đầu. Tiếp theo chắc tôi phải đến thẳng nhà xác thăm cậu nhỉ?"

Quyển 5 - Chương 16: Cơ giận của đàn ông

Tiêu Diệp Lỗi sau khi thấy vết thương khâu xong, sửa sang lại quần áo lộn xộn trên người, thản nhiên nói, "Thảo nào bây giờ cô vẫn còn ế, miệng mồm độc như vậy, ai dám lấy?"

"Ờ kìa, dám nói tôi như vậy? Cậu tin tôi cầm dao mổ đâm cậu một nhát lên não trái không hả?" An Tiểu Đóa nổi cáu trừng to mắt, thấy anh định đứng dậy, cô nhú mày nhấn anh ngồi xuống lần nữa, "Cậu tưởng bản thân cậu bằng sắt à? Tôi mới may hơn 30 mũi trên đầu cậu đó, cậu ngoan ngoãn ngồi tiếp ở đây, lát nữa còn chụp CT não, xem não cậu có bị chấn động nghiêm trọng hay không."

Tiêu Diệp Lỗi sao còn lòng dạ ở đây, cũng chẳng muốn nói nhiều với cô, đứng dậy muốn đi.

"Này..." An Tiểu Đóa chặn trước mặt anh, lười biếng cất giọng, "Tốt xấu gì cũng tôn trọng bác sĩ này được không? Muốn đi? Chụp CT xong rồi đi."

"Tôi không sao." Tiêu Diệp Lỗi bình thản nói.

"Cậu vội vã đi thăm chị cậu?" An Tiểu Đóa nhận thấy vẻ lo âu trong mắt anh, bất đắc dĩ đảo mắt, "Yên tâm đi, chị cậu đang ở chỗ bác sĩ Mộ, đây là bệnh viện, bác sĩ Mộ từng là bác sĩ chữa bệnh chính cho Tiểu Nhiễm, cậu không cần lo đâu." Nói đến đây, tâm trạng cô hơi trầm xuống.

Từ sau khi Mộ Thừa tiếp nhận điều tra, hằng ngày về mặt anh đều

hốt hoảng, thậm chí một lần thấy bệnh nhân nhập viện anh còn tưởng là Tiểu Nhiễm, tiến lên kéo người ta, dọa bệnh nhân suýt nữa đã đến khiếu nại phòng quản lý.

Cô biết trong lòng Mộ Thừa vẫn không quên được Tô Nhiễm.

Tiêu Diệp Lỗi nghe ba chữ "bác sĩ Mộ" liền nhú mày, lạnh lùng lên tiếng, "Tránh ra."

"Tôi không tránh!" An Tiểu Đóa gàn bướng, có lên gác băng vết thương của anh, anh đau đón xuýt xoa, lập tức tránh sang bên, tức giận lườm cô...

"An Tiểu Đóa, cô như vậy mà xưng làm bác sĩ hả?"

"Ôi, anh hai cũng biết đau à? Em cứ tưởng anh là người máy biến hình Transformers cơ đấy." An Tiểu Đóa cười xảo trá, đi tới kéo tay anh, "Nếu không như không phải thì ngoan ngoãn đi chụp CT não, nếu không tôi lại cóc cậu nữa đó!"

"Cô đe dọa tôi? Bác sĩ đe dọa bệnh nhân? Cô coi chừng tôi khiếu nại cô bây giờ." Tiêu Diệp Lỗi tuy không tình nguyện, nhưng vẫn bị cô kéo ngay ra khỏi phòng cấp cứu.

"Cậu khiếu nại tôi, vậy để tôi tiếp thêm tinh thần cho cậu." An Tiểu Đóa liều mạng kéo anh vào thang máy, "À phải rồi, thừa dịp thang máy đang trống, kể tôi nghe cậu làm anh hùng cứu mỹ nhân như thế nào đi."

Vừa nghe tin Tô Nhiễm bị đánh cướp, cô sợ tim sắp văng ra ngoài, cũng may gặp Tiêu Diệp Lỗi đúng lúc, nếu không hậu quả khó lường.

Tiêu Diệp Lỗi đã sớm chứng kiến bản lĩnh lắm lời của An Tiểu Đóa,

anh kêu rên một tiếng, cửa thang máy đóng lại...

Khoa ngoại thần kinh, phòng làm việc của bác sĩ trưởng khoa.

Bầu không khí trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có sự hiện diện của hai người Mộ Thừa và Tiêu Nhiễm.

Mộ Thừa cẩn thận sát trùng vết thương trong lòng bàn tay Tô Nhiễm, anh im lặng, Tô Nhiễm cũng không nói lời nào. Hai người họ như cách nhau một bức tường xa lạ.

Vết thương sát trùng xong, Mộ Thừa nhìn Tô Nhiễm, gương mặt anh hốc hác, mắt vẫn tở máu, thần sắc anh mệt mỏi lộ rõ xót xa. Anh đau lòng nhìn vết thương của Tô Nhiễm.

"Cảm ơn anh." Tô Nhiễm không biết nói gì với anh, liếm môi, "Băng Nறு khỏe không anh?"

"Khỏe."

"À." Tô Nhiễm gật đầu, "Vậ...vợ trước của anh, cô ta..."

"Cô ta đang tranh giành quyền nuôi con với anh."

"Hả?" Nghe vậy cố sừng sốt, "Khả năng thắng kiện của cô ta cao không?"

"Cao."

Tô Nhiễm kinh ngạc nhìn khuôn mặt anh tiều tụy, không khỏi đau nhói, "Mộ Thừa, chắc chắn có cách đúng không?" Băng Nறு là toàn

bộ của anh, một mai lỡ vợ anh thật sự dẫn Băng Nụ đi, vậy anh sẽ rất thống khổ.

Mộ Thừa cười tao nhã mà suy tư, ánh mắt anh dâng tràn sự dịu dàng nhìn cô, "Rất cực cũng nghe em gọi tên anh."

Tim cô chợt đau nhói.

"Ngày đó, anh tưởng em thực sự chấp nhận anh, thực sự cho anh cơ hội dẫn em đi." Anh thâm tình ngắm nhìn cô.

"Mộ Thừa, em xin lỗi anh." Tô Nhiễm cúi đầu, vô thức nắm chặt tay.

"Người nên xin lỗi là anh, anh không bảo vệ em tốt." Mắt Mộ Thừa thấp thoáng thống khổ, dè dặt dắt tay cô, nhẹ nhàng nói: "Em hỏi Băng Nụ, rồi hỏi Quý Hâm Dao, tại sao em không hỏi anh mấy ngày qua ra sao?"

Lời anh nói quặn thắt trái tim Tô Nhiễm, thực ra không cần hỏi cô cũng biết anh ra sao, cô chưa bao giờ thấy anh tiều tụy như lúc này.

"Tiểu Nhiễm..." Mộ Thừa giong tay vuốt ve đôi má cô, "Có ông trời làm chứng, mỗi giây mỗi phút anh đều nhớ em, anh giận bản thân không thể giành lại em từ cậu ta."

"Mộ Thừa..."

"Nhưng mà anh không biết em còn yêu cậu ta hay không? Có phải em tình nguyện sống cùng cậu ta không?" Anh rủ rủ, giọng nói đè nén đau khổ, "Anh chỉ muốn em vui vẻ. Nếu em nói anh có thể cho em hạnh phúc, vậy anh sẽ bất chấp tất cả giữ em lại; nếu em nói, cậu ta có thể cho em hạnh phúc, vậy..."

Mắt Tô Nhiễm ngân ngấn nước nhìn anh.

Mộ Thừa lặng thinh, lại cười tự giễu, "Anh xong rồi, Tô Nhiễm anh thật xong rồi, Anh thà tin rằng em bị cậu ta bức bách sống chung, cũng không muốn nghe em cự tuyệt anh." Anh tới gần, không kìm được kéo cô, "Mấy hôm nay anh rất nhớ em, anh có thể cho em hạnh phúc không? Anh còn tư cách có em nữa không? Hôm nay trông thấy em, anh hiểu rõ, dù anh là cậu của cậu ta, dù cả thế giới này đều mắng anh, anh cũng không muốn từ bỏ em..."

"Mộ Thừa..." Tô Nhiễm buồn bã hít mùi hương thuần khiết trên người anh, cô không muốn thương tổn anh, một chút cũng không muốn. Nếu thời gian có thể quay trở lại, cô nhất định sẽ chọn Mộ Thừa, nhất định sẽ chọn anh. Nhưng bây giờ, cô và Mộ Thừa không chỉ đơn giản là giữa hai người, bây giờ đã liên quan Lê Minh Vũ, liên quan An Tiểu Đóa, cũng liên quan Mộ Vạn Vân...

"Chúng ta không phải bạn tốt nhất sao?" Giọng nói cô ghen ngào. Biết anh bình an, cô rất yên lòng. Nhưng có một số người đã định trước không thể nắm tay nhau trọn đời.

"Anh biết, chưa hẳn người yêu nhưng quá xa bạn bè." Mộ Thừa cười khổ, nhìn cô, "Tiểu Nhiễm, anh không quên được em, thực sự không quên được em."

Tô Nhiễm nhìn anh chăm chú, khẽ lắc đầu, "Mộ Thừa, anh đừng như vậy, em thật sự không đáng để anh làm như vậy, em..." Cô gượng cười, "Em không muốn yêu bất cứ ai nữa, bởi vì với em tình yêu rất mệt mỏi. Mộ Thừa, anh nên dành hết tâm tư nuôi nấng Băng Nụ. Băng Nụ sống cùng anh từ nhỏ, cô bé đã quen với nếp sống này. Một khi vợ anh dẫn Băng Nụ đi, không biết sẽ ra sao."

Nói thật lòng, Tô Nhiễm không thích Quý Hâm Dao, tuy cô ta là mẹ

Băng Nụ, có quyền tranh giành nuôi dưỡng con cái, nhưng khi xưa do chính cô ta chủ động ruồng bỏ hai ba con Mộ Thừa. Lòng dạ người phụ nữ này rất tàn nhẫn, đơn giản vì vật chất mà cao bay xa chạy, bây giờ lại trở về, đơn giản là biết thân phận của Mộ Thừa, mẫu người phụ nữ này làm sao tin tưởng?

Mộ Thừa hơi buông cô ra, vò đầu, "Anh sẽ không để cô ta giành quyền nuôi dưỡng Băng Nụ, cô ta không đủ tư cách làm mẹ." Quý Hâm Dao hầu như ngày nào cũng đến chỗ anh quấy phá, thậm chí đuổi cũng không đi, ý đồ cô ta quá rõ ràng, cô ta muốn phục hôn cùng anh. Mộ Thừa thẳng thừng cự tuyệt, Quý Hâm Dao then quá hóa giận, đương nhiên muốn dùng quyền nuôi con ép anh. Người mẹ đơn thân khó giành được phần thắng từ quan tòa, vì vậy cô ta nghĩ tới cách kết hôn giả che mắt quan tòa. Nếu luật sư của anh không nói ra điều này, anh chắc chắn tin tưởng cô ta có lòng tìm một người cha tốt cho Băng Nụ.

Tô Nhiễm thờ dài, cô không tiện nhúng tay vào việc giữa hai người họ, cô hy vọng Băng Nụ không ảnh hưởng bởi chuyện này.

"Mộ Thừa, bất luận thế nào em đều ở bên cạnh anh, em không thể giúp anh cái gì, nhưng em có thể ủng hộ anh về mặt tinh thần."

"Em có thể, Tiểu Nhiễm, thực ra em biết mà, tới tận hôm nay cái anh muốn không phải là ủng hộ tinh thần." Mộ Thừa mãi miết nhìn cô, giọng điệu khẩn thiết, "Băng Nụ rất cần mẹ, cần tình yêu của mẹ, anh cũng muốn lấy một người vợ thực lòng yêu thương Băng Nụ." Lấy Quý Hâm Dao không phải ước nguyện ban đầu của anh, mọi thứ chỉ có thể đổ thừa cho cuộc sống chán chường của anh trước kia mà dẫn đến một đoạn hôn nhân hoang đường.

Sau sự việc Tiêu Tiêu, anh sống như đồ bỏ đi, dù chạy trốn ra nước ngoài anh cũng không cách nào trốn tránh lương tâm lên án. Tuy anh

đã định liệu sẽ có kết cục thế này, nhưng hằng đêm anh đều nằm mơ thấy Tiêu Tiêu cười tủm tỉm, thấy anh thì vẫy tay liên tục... Ngay cả bản lĩnh cứu sống một đứa bé cũng không có, anh còn làm bác sĩ làm gì?

Thời gian đó ngày nào anh cũng đến bar uống rượu, sống xa hoa đòi trụy giết thời gian. Mỗi ngày, anh đều sống mơ màng đánh mất lý tưởng.

Năm năm trước, anh say như chết trong bar, khi tỉnh dậy phát hiện bản thân nằm cùng với một người phụ nữ trên giường khách sạn. Về sau, anh biết tên cô ta tên Quý Hâm Dao, sinh viên mới ra trường, ra trường thường đồng nghĩa biệt ly, đêm đó cô ta thất tình, cùng uống rượu say với anh, rồi xảy ra quan hệ.

Thời đại này, tình một đêm chẳng có gì to tát, nhưng Mộ Thừa là một người đàn ông khá bảo thủ, anh lưu lại cách thức liên lạc cho cô ta, sau khi rời khỏi khách sạn, anh luôn áy náy có lỗi, dù sao lần đầu tiên của cô ta cũng trao cho anh. Có lẽ đàn ông thường thấy phức tạp khi quan hệ với xử nữ, nên anh bắt đầu thấy hối hận khi không hỏi cách liên lạc với đối phương, anh thường đến bar đó tìm, nhưng một tháng trôi qua cũng không thấy cô ta xuất hiện.

Cứ như vậy, hết ngày này đến ngày khác trôi qua, anh vẫn chán chường như trước, mãi đến khi Quý Hâm Dao chủ động gọi điện cho anh, nhưng báo anh biết một tin vô cùng đáng sợ... Cô ta đã có thai, là con anh...

Mộ Thừa không trốn tránh trách nhiệm, đợi cô đi khám thai xong, anh liền dẫn cô ta đi đăng ký kết hôn. Đối với anh cuộc sống đã đủ thâm trầm, đã tòi tệ nay càng tòi tệ hơn.

Anh cố gắng chăm sóc Quý Hâm Dao hết sức, thực hiện hết trách

nhệm của một người chồng. Ngày qua ngày, bụng Quý Hâm Dao mỗi lúc một lớn, vì nghĩ đến đứa bé, anh trở lại bệnh viện làm việc. Quý Hâm Dao yêu anh thật lòng, thời gian đó cô ta bám lấy anh rất chặt. Nhưng tình yêu nồng nhiệt trôi qua mau. Rồi lại một khoảng thời gian trôi qua, bản tính con người trở dậy.

Mộ Thừa phát hiện Quý Hâm Dao là người phụ nữ đam mê hưởng thụ vật chất. Cô ta không ngừng tụ tập gặp mặt, đòi hỏi anh mua túi xách hàng hiệu, trang sức quý giá. Vì áy náy lúc đầu mà anh luôn chiều chuộng cô ta, nhưng dần dà, anh cảm thấy cô ta chỉ muốn thỏa mãn bản thân, không lo lắng tới đứa bé trong bụng, hai người bắt đầu tranh cãi. Quý Hâm Dao không biết thân phận của anh, mỗi ngày đều mắng anh là bác sĩ vô dụng. Cuối cùng, sau khi sinh con cô ta liền phui mông bỏ đi.

Mộ Thừa chưa bao giờ nhắc đến cuộc hôn nhân đó. Anh không nhắc với ai, mà trước mặt Tô Nhiễm anh cũng không dám đề cập. Bởi vì anh sợ Tô Nhiễm biết anh từng là một người đàn ông sống phóng túng, hoang đàng. Anh thà để cô nghĩ cuộc hôn nhân đã qua của anh xuất phát từ tình yêu.

Anh không yêu Quý Hâm Dao. Người phụ nữ khiến anh rung động cả đời này chỉ có duy nhất Tô Nhiễm.

Cho nên lời anh nói đều xuất phát từ nội tâm sâu sắc, chân thành.

"Tiểu Nhiễm, rời khỏi cậu ta được không em? Cho phép anh được chăm sóc em." Anh kéo tay cô, vuốt ve vết thương trên lòng bàn tay. Khi anh nghe kể cô gặp phải bọn lưu manh, tim anh đau buốt. Lúc anh băng vết thương cho cô, anh hận không thể cùng Tiêu Diệp Lỗi dạy dỗ đám lưu manh vô lại kia một trận. Anh hiểu suy nghĩ của Tiêu Diệp Lỗi, đổi lại là anh, anh cũng sẽ bất chấp mọi thứ hành xử như Tiêu Diệp Lỗi.

Tô Nhiễm phải làm sao để nhận lấy tình cảm này? Cô lung túng cúi đầu, nhất thời không biết nên nói gì, ánh mắt cô lơ đãng lướt nhìn đồng hồ trên tường. Cô bỗng đứng bật dậy!

Trời ơi!

Đã...bảy giờ!

Bên tai lại văng vẳng những lời Lê Minh Vũ nói sau lưng cô trước khi ra ngoài... Tôi đã đặt bàn bên nhà hàng King, trước sáu giờ em phải tới đó, đừng để tôi đợi.

Sáu giờ... Bây giờ đã bảy giờ. Cô không những để anh đợi, mà còn để anh đợi một tiếng!

Xong rồi, lần này thì chết chắc rồi.

Thần sắc mặt cô bỗng trắng bệch, Mộ Thừa lo âu đứng dậy nhìn cô: "Sao vậy em?"

Tô Nhiễm định thần, vội vã tìm túi, lại không biết để ở đâu, trong lòng càng chán nản. Đến muộn, lại mất túi, biết đâu Lê Minh Vũ đã gọi cho cô không biết bao nhiêu lần rồi thì sao.

Nỗi sợ hãi không tên như dòng nước lạnh buốt lan tỏa toàn thân, cô nhớ lại mọi việc anh từng đối xử với cô, toàn thân cô phát run.

Mộ Thừa thấy cô càng lúc càng khác, liền gọi: "Tiểu Nhiễm?"

"Mộ Thừa, anh cho em mượn điện thoại được không?" Cô nhìn anh hoang mang.

Anh lấy điện thoại đưa cô.

Tay cô run rẩy bấm số, nhưng vừa bấm tới số thứ hai cô đột ngột dừng lại. Không được, chắc chắn Lê Minh Vũ biết đây là số điện thoại của Mộ Thừa. Nếu anh biết cô ở cùng Mộ Thừa thì...

Cô rồi bời bấm nút tắt, trả lại điện thoại cho Mộ Thừa, lật đật nói: "Xin lỗi, em có việc phải đi trước."

"Tiểu Nhiễm..." Mộ Thừa sao có thể để có đi như vậy, tiến lên một bước kéo cô, đang muốn cất tiếng hỏi cô, lại thấy cô nhú mày, miệng kêu đau.

Anh sửng sờ, nhìn bàn tay của mình, sau đó kéo ống áo của cô...

Cổ tay trắng ngần của cô bầm tím. Anh là bác sĩ, liếc mắt một cái có thể nhìn ra dấu này do siết chặt tạo thành, anh giận sôi gan: "Đám lưu manh kia làm?"

"Không phải, không phải họ..." Tô Nhiễm rút tay, kéo ống tay áo xuống che, xấu hổ cúi đầu, cô không muốn bị người khác thấy, nhất là Mộ Thừa.

Nhà hàng King, vườn hoa bao quanh.

Nhà hàng nằm ở tầng cao nhất, từng cơn gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, mang hơi thở mùa hè nhiệt huyết. Dưới góc nhìn này, không khoa trương chút nào có thể đem toàn bộ cảnh đêm lung linh của thành phố thu vào tầm mắt. Đủ loại ánh đèn, ánh đèn ne-ông lấp lánh vây quanh các tòa kiến trúc cá tính lấp đầy toàn bộ thành phố phồn hoa. Chỉ tiếc người ngồi trong phòng được bao trọn không có tâm tình thưởng thức cảnh đêm.

Từ sáu giờ đến sáu giờ rưỡi, trong vòng ba mươi phút ngắn ngủi, Lê Minh Vũ đã gọi hơn trăm cuộc điện thoại. Trước giờ hẹn anh còn kiên nhẫn chờ đợi, vì cho rằng phụ nữ đến trễ hẹn là chuyện trước nay vẫn thế, nhàn nhã gọi xong món khai vị, món ăn chính, canh nóng, món điểm tâm ngọt sau bữa ăn. Sau khi làm xong mọi thứ, anh bắt đầu chần chờ.

Tô Nhiễm không phải người phụ nữ hay vội vàng hấp tấp, tình huống nào cô cũng rất đúng giờ. Hơn nữa, cô không có can đảm cố ý đến muộn. Chờ thêm mười phút, Lê Minh Vũ bắt đầu gọi điện thoại cho cô, nhưng mỗi lần đều không liên lạc được.

Thêm nửa giờ nữa trôi qua, Lê Minh Vũ không thể ngồi yên nữa, nhìn đồng hồ, đôi lông mày nhíu chặt lại.

Phục vụ nhà hàng bước tới, nhẹ nhàng nói: "Bộ trưởng Lê, chai rượu đỏ anh anh bảo nhân viên nhà hàng khai lúc này đã ủ lạnh hai tiếng, rượu nếu ngâm lâu quá sẽ ảnh hưởng đến mùi vị. Anh có muốn chúng tôi rót rượu trước không..."

Bộ trưởng Lê là khách quen, là hội viên cao cấp ở đây. Hôm nay anh tới đây rất dễ nhận ra là có cuộc hẹn, nhưng người đó không tới. Bọn họ cảm thấy có chút lạ lùng, những người dùng cơm với Bộ trưởng Lê ở đây, tới nay chưa có ai dám để anh đợi, đối phương vậy mà bắt anh đợi nửa tiếng?

Đôi mắt Lê Minh Vũ trầm tĩnh u ám tối sầm đi, đứng lên lấy mấy tờ tiền mệnh giá cao từ trong ví: "Tính tiền."

"Dạ?" Phục vụ sững sốt, "Bộ trưởng, nhưng cơm anh còn chưa dùng..."

"Tính hết cho tôi." Vừa dứt lời Lê Minh Vũ liền ra khỏi nhà hàng.

Ban đêm có chút ngọt ngào, cho dù có gió đêm thổi qua cũng không xua được cảm giác nóng bức trong không khí.

Trong xe Lê Minh Vũ chỉnh điều hòa đến số lớn nhất, bực bội mở toang mấy cúc áo trước ngực, lái xe chạy dọc theo các con đường vòng quanh thành phố. Một tay anh lái xe, tay kia không ngừng bấm điện thoại, tiếp tục bấm dây số đã thuộc lòng trong tim từ lâu, ánh mắt sắt bén lại tập trung nhìn tình hình bên ngoài cửa sổ xe, hy vọng có thể thấy hình dáng thân quen....

"Chào bạn..."

"Ô Nhiễm, em..."

"Tôi là Ô Nhiễm, bây giờ không tiện nghe máy. Xin mời bạn sau khi nghe tiếng ‘bíp’ hãy để lại lời nhắn, tôi nhất định sẽ gọi lại cho bạn ngay, mi gió."

Lại là hộp thư thoại đáng ghét!

Lê Minh Vũ quẹo xe chạy vào một con đường phụ, ánh sáng lờ mờ trong xe chiếu lên mặt anh, ánh mắt anh bắt đầu lo lắng, trái tim cũng đập loạn hoang mang, Việc tìm kiếm vô vọng này làm anh sắp mất đi vẻ bình tĩnh.

Anh cũng đã từng hơn một lần lái xe chạy khắp nơi không mục đích tìm kiếm bóng dáng Ô Nhiễm, vừa lái xe vừa gọi điện thoại tìm kiếm. Nhưng lần này không biết vì sao trong lòng anh nổi lên cảm giác hoảng loạn khó nói thành lời. Chẳng lẽ cô gặp nguy hiểm?

Đang suy nghĩ điện thoại đột ngột đổ chuông.

Vừa mới vang chưa được nửa hồi chuông liền bị Lê Minh Vũ bắt máy.

"Bộ trưởng, đã tìm thấy phu nhân."

"Ở đâu?" Lê Minh Vũ nghe vậy, tảng đá lớn đè nặng trong lòng rơi xuống, khẩn trương và lo lắng cũng từ từ biến mất. Nhưng khi nghe Đồng Hựu nói một câu, đôi mắt vốn lộ vẻ lo lắng dần dần chuyển sang lạnh lẽo, giọng nói lạnh lùng: "Tốt, cậu vất vả rồi."

Ngắt điện thoại di động.

Anh bỗng lái xe rẽ trái, đạp ga tăng tốc tiến về phía trước.

Bên trong phòng làm việc của chủ nhiệm khoa, Tô Nhiễm quả thực muốn đào một cái lỗ chui vào.

Mộ Thừa khó tin nhìn chăm chăm vết bầm tím trên cổ tay Tô Nhiễm. Từng vết bầm tím như từng nhát dao cứa nát lòng anh. Lại thấy cô chau mày thật chặt, anh vội vàng buông tay, xót xa nhìn cô, "Em đang sợ mấy tên lưu manh kia sao? Nói cho anh biết, bọn chúng tổn thương em thế này, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua."

"Không phải, Mộ Thừa. Không phải bọn chúng. Thực sự không phải." Cô kéo ống tay áo xuống, vẻ mặt xấu hổ hoảng loạn.

Mộ Thừa nhìn cô, ánh mắt khó hiểu lấy làm lạ, sau cùng kinh hãi, bởi vì anh vừa nghĩ tới...

"Không phải bọn chúng, vậy là ai?" anh đặt tay lên vai cô, nhìn cô gần từng chữ: "Có phải Lệ Minh Vũ?"

Tô Nhiễm giật mình nhìn thẳng anh, ánh mắt xẹt qua lo lắng bất an, sau đó liền cup mắt, khẽ lắc đầu: "Mộ Thừa, anh đừng hỏi nữa. Em thực sự có việc, em phải đi gấp rồi, em..."

"Em sợ cái gì?" Mộ Thừa thấy cô như thế càng khẳng định ý nghĩ trong lòng, tức giận bỗng bùng phát, không ngừng thiêu đốt trong lòng ngực, cũng bốc cháy sâu trong đáy mắt. Anh kéo toàn thân cô quay sang đối mặt anh, vừa yêu thương vừa nóng lòng: "Có phải cậu ta dùng cách này ép em ở lại?"

"Mộ Thừa, anh đừng hỏi, cũng đừng quản mà..."

"Tiểu Nhiễm, anh làm sao có thể bỏ mặc em?" Mộ Thừa hơi cao giọng nhìn cô, giọng nói vì đau lòng mà run run: "Em điên rồi sao? Em điên rồi mới để cậu ta chà đạp em như vậy? Em nhìn lại mình xem đã bị cậu ta hành hạ thành bộ dạng thế nào?"

"Mộ Thừa..." Cô chưa từng thấy anh nóng giận như vậy.

"Cậu ta uy hiếp em phải không?" Mộ Thừa tức giận đến toàn thân phát run, bàn tay anh giữ chặt bờ vai cô: "Nói anh biết!"

"Không có, thực không có mà." Cô nhìn đồng hồ trên tường nhảy từng cái, trái tim cũng nhảy theo. Nhớ đến đôi mắt đen sâu thẳm trầm tĩnh của Lệ Minh Vũ, cả người cô bị sợ hãi bao phủ, "Em sống rất tốt. Mộ Thừa, chuyện của em hãy để em tự giải quyết được không?"

"Nếu em có thể tự giải quyết thì sẽ không để bản thân bị thương rầu rĩ!" Mộ Thừa không chịu buông cô, khuôn mặt khô ngò tràn ngập đau xót: "Tiểu Nhiễm, từ khi em trở về chưa từng vui vẻ. Bốn năm

trước em không phải như vậy. Nụ cười bốn năm trước của em vô tư như thế, phát ra từ đáy lòng, còn bây giờ thì sao? Bây giờ mỗi ngày em đều miễn cưỡng nở nụ cười!"

Tô Nhiễm đang giãy giụa, nghe anh nói những lời này cô sửng sờ, gương đôi mắt ửng nước nhìn anh. Sao anh biết nụ cười bốn năm trước của cô ra sao? Cô gặp anh sau khi bị đưa vào bệnh viện tâm thần, rồi anh mới dẫn cô đi Paris, anh thấy nụ cười bốn năm trước của cô khi nào?

"Mộ Thừa, anh..."

Mộ Thừa cũng thấy ánh mắt do dự của cô, tất cả đau khổ đều tập trung trên vầng trán anh tuấn. Một lúc lâu sau mới vươn tay, ngón tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vừa dịu dàng vừa xót xa mở miệng nói: "Thực ra, anh đã biết em từ sớm. Ngày đám cưới của em và Lê Minh Vũ, anh đã thấy nụ cười của em, rất xinh đẹp khiến người khác không thể dời mắt. Từ giây phút đó, anh biết, anh đã yêu em..."

Tô Nhiễm sửng sờ, kinh ngạc tận đáy lòng đã làm cô sớm quên phải tránh khỏi bàn tay anh.

Bốn năm trước, anh đã yêu cô?

"Xin lỗi Tiểu Nhiễm, hãy tha lỗi vì đã luôn giấu em, thật ra trước đó anh chỉ biết em là vợ của Lê Minh Vũ, anh luôn đè nén tình cảm muốn yêu em." Mộ Thừa cúi đầu thì thầm bên tai cô.

Anh mãi không bao giờ quên lần đầu tiên gặp cô. Cô mặc áo đầm cưới trắng tinh, thuần khiết như một thiên sứ đến từ chân trời, đuôi áo kéo dài trên tấm thảm đỏ ở Giáo đường, nụ cười dịu dàng hạnh phúc trên môi cô, từ từ đi qua anh, ánh mắt trong veo nồng nàn tình cảm chỉ dành cho Lê Minh Vũ đang đứng ở đầu kia tấm thảm, trong

mắt cô chỉ có Lệ Minh Vũ.

Lúc đó anh đã kết hôn với Quý Hâm Dao. Đây có lẽ là đau khổ lớn nhất trong cuộc đời, khi anh vừa kết hôn, thì người con gái anh muốn yêu thương bỗng xuất hiện. Mộ Thừa cảm thấy bị tạo hoá trêu ngươi. Trước giờ anh vẫn không tin có tình yêu sét đánh, cũng tự cho đời này sẽ không gặp người làm tim anh đập thành thịch. Nhưng không ngờ anh lại gặp được, vừa gặp đã yêu không hẹn mà gặp như thế, một dấu hiệu báo trước cũng không có.

Nụ cười của Tô Nhiễm nhanh chóng chiếm giữ trái tim anh. Nhưng điều buồn cười là cô là cháu dâu của anh. Khát vọng yêu thương này, anh chỉ có thể gán trong tim, cười chúc mừng với đôi vợ chồng mới.

Trời cao đúng là thích trên người.

Hôn lễ của Lệ Minh Vũ là anh lặng lẽ tham gia, sau khi xong xuôi anh cũng định im lặng rời khỏi. Nhưng lúc anh đang trên đường đến sân bay, xe dừng lại chờ đèn đỏ. Bên đường là một quán cà phê, anh thấy Tô Nhiễm ngồi một mình ở đó, đôi mắt trong veo đang nhìn ngoài cửa sổ, không có tiêu điểm cố định mông lung như đang suy nghĩ cái gì. Cô mặc áo len trắng, tay cầm đồ uống nóng hổi, máy tóc dài đen như rong biển mềm mại xõa hai bên. Ánh mặt trời lấp ló xuyên qua cửa kính chiếu lên mặt cô, cảnh này vô cùng đẹp và an bình.

Anh như bị ma xui quỷ khiến lái xe xuống bãi giữ xe dưới đất, kéo theo hành lý đứng ở một góc bên ngoài quán cà phê, lẳng lặng nhìn cô.

Anh cứ đứng như vậy hơn ba tiếng, Tô Nhiễm ngồi trong quán, anh đứng bên ngoài, im lặng ngắm nhìn.

Sau đó vài ngày, anh phát hiện Tô Nhiễm luôn dạo phố một mình, ăn cơm một mình, đến tiệm sách một mình, lại một mình đến quán cà phê ngồi im suy tư, thỉnh thoảng cô cũng hẹn bạn thân. Khi ở trước mặt bạn thân, cô mới cười nói vui vẻ, như hoa lê ngày xuân, xinh đẹp như làm toàn bộ thế giới mất đi màu sắc.

Theo sau cô như hình với bóng vài ngày, anh như bị ma ám. Anh biết rõ đó là cháu dâu của mình, nhưng vẫn không có cách nào đè nén nỗi nhớ nhung và quan tâm tới tình hình của cô. Đôi khi anh có thể đứng chờ mấy tiếng đồng hồ, chỉ để thấy nụ cười của cô.

Anh chưa bao giờ biết rằng tình yêu hóa là như thế. Cho dù chỉ nhìn một chút, trong lòng đã tràn đầy hạnh phúc. Anh gần như đã quên anh đã là đàn ông có vợ, cho đến khi Quý Hâm Dao gọi điện thúc giục anh về, anh mới chợt bừng tỉnh!

Anh đang làm cái gì? Thật đáng hổ thẹn khi đi nhìn trộm người phụ nữ của cháu anh?

Cứ như vậy, anh ép bản thân phải quên đi, buộc bản thân không được nhớ, lên máy bay ra nước ngoài lần nữa.

Nhớ thương là thuốc độc, nó không ngừng ăn mòn tâm trí gặm nhấm linh hồn anh, làm con người anh trở nên chết lặng, trống rỗng. Anh cứ như vậy, cho dù đã rời khỏi thành phố đó, hình bóng Tô Nhiễm vẫn ngày đêm len lỏi trong đầu, trong mơ.

Mỗi khi anh tỉnh dậy từ trong mộng, chỉ còn lại tĩnh mịch vô tận. Anh nhìn Quý Hâm Dao đang ngủ say bên cạnh, anh không khỏi cảm thấy xa lạ. Khoảng khắc đó, anh mới phát hiện bản thân lại ích kỷ đến vậy, tại sao chỉ vì trách nhiệm mà làm đổ vỡ cuộc sống của nhau?

Loại tình cảm đè nén đến khi Quý Hâm Dao mới sinh con xong liền bỏ đi, khoảng khắc đó anh hiểu rằng đó là giải thoát. Khi anh không chịu đựng nổi nữa liền lấy danh nghĩa chuyên gia nguyên cứu về nước, lại bất ngờ khi gặp Tô Nhiễm ở bệnh viện tâm thần!

Anh không hiểu chỉ qua mấy tháng ngắn ngủi sao lại có thể phát sinh chuyện này. Lần đầu tiên anh tới gần Tô Nhiễm như vậy, cô giống như một chú thỏ hoảng sợ cuộn mình đầu giường, trên đầu quấn băng gạc kín mít. Cô không còn cười nữa, chỉ có gương mặt tái nhợt, đôi mắt trong veo giờ đây chỉ có hoảng loạn cùng bất an vô tận. Cô mắc trúng trầm cảm, chứng trầm cảm nặng. Chứng trầm cảm này khiến cô có ý nghĩ tự sát.

Có trời mới biết, giây phút đó anh muốn ôm cô vào lòng biết bao, nhưng lại sợ dọa cô, nên cố nén đau đớn xuống, dịu dàng nói với cô: Đừng sợ, anh là bác sĩ chữa trị của em, Mộ Thừa.

Anh rất muốn giết chết Lê Minh Vũ, một cô gái tốt đẹp dịu dàng lại bị hắn đâm đạp thành thế này. Hắn đã hủy hoại nụ cười của cô. Sau đó anh nghe mẹ Tô Nhiễm vô tình nhắc tới việc Tô Nhiễm đã ly hôn, ngay lập tức anh quyết định sẽ dẫn cô đi.

Bốn năm qua, anh chưa một lần nhắc đến chuyện cũ trước mặt cô. Anh không muốn làm Tô Nhiễm mang tâm lý nặng nề ở bên cạnh anh. Anh muốn bắt đầu lại một lần nữa, bắt đầu cuộc đời của anh cũng là bắt đầu cuộc đời của cô. Nếu như có thể anh thật sự hy vọng hai người có thể sống chung.

Đến tận bây giờ, anh chưa từng nghĩ sẽ buông tay.

Tô Nhiễm hốc mắt ửng đỏ, cho dù anh không nói cái gì, cô mới biết háo ra cho tới nay, anh đã phải chịu đựng đứng cách xa cô. Đau thương như một lưỡi cưa ra sức kéo nát lòng cô. Cô đưa tay khẽ

vuốt ve hàng chân mày của anh, mỗi mỗi hơi thở mang đầy chua xót.

"Mộ Thừa, những điều đó anh vốn không cần phải chịu đựng. Tại sao đối xử tốt với em như vậy? Em thực sự không phải người con gái xứng đáng để anh yêu."

"Xứng đáng." Mộ Thừa nhìn cô, "Chỉ cần có thể làm em vui vẻ, cái gì cũng xứng đáng."

Tô Nhiễm hít thở sâu một hơi, đè nén nước mắt muốn trào dâng, ngón tay lướt qua khuôn mặt anh, "Anh biết không. Bốn năm nay, em luôn nghĩ, nếu như lúc đó em không lấy Lê Minh Vũ, không phải bà Lê, chúng ta liệu có thể đến với nhau? Chuyện này em luôn suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều. Mộ Thừa, anh là người đàn ông tốt, nếu như lúc đó em chưa lập gia đình, nếu như không có Lê Minh Vũ, em sẽ yêu anh, thật sự sẽ yêu anh. Em sẽ rất vui vẻ sống cùng anh."

Lòng ngực Mộ Thừa đập phập phồng, nắm chặt vai cô: "Bây giờ chúng ta vẫn có thể ở cùng nhau, chỉ cần em rời khỏi cậu ta, chúng ta sẽ lập tức về Paris, hoặc là em muốn đi đâu cũng được, chúng ta sẽ không xa nhau nữa."

Tô Nhiễm nghe thấy nước mắt tuôn rơi, lắc đầu.

"Tại sao? Tiểu Nhiễm tại sao?" Mộ Thừa nóng nảy, nhìn nước mắt cô càng thêm đau lòng, "Trừ khi em nói cho anh biết, em còn yêu cậu ta. cho dù năm đó cậu ta đã gây cho em quá nhiều tổn thương, em vẫn không bỏ hẳn."

"Em.."

Mộ Thừa không đợi nghe cô thừa nhận hay phủ nhận liền cúi đầu hôn môi cô, anh bỗng sợ nghe câu trả lời từ miệng cô.

Mộ Thừa không đợi cô mở miệng khẳng định hay phủ nhận liền cúi đầu hôn lên môi cô, anh đột nhiên rất sợ nghe được đáp án từ miệng cô, Khi hai cánh môi dán vào nhau, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, mang theo không khí lạnh lẽo!

Tiếng cửa bị giật mạnh làm giật mình hai người trong phòng.

Mộ Thừa buông Tô Nhiễm ra, theo bản năng quay đầu nhìn phía cửa, cơ thể cao lớn nao nao. Tô Nhiễm đứng hình phía sau, vừa bị Mộ Thừa hôn bất ngờ vẫn còn sững sờ mông lung, đến khi lấy lại hô hấp bình thường mới ngoảnh đầu gối mơ hồ lại nhìn.

Trong nháy mắt, mắt cô trừng to!

Cô giống như thấy quỷ. Không phải, e là gặp quỷ cũng không đáng sợ như thế.

Lệ Minh Vũ đứng ngay cửa, thân hình cao lớn toát ra lạnh lẽo, toàn thân anh tỏa ra hơi lạnh bao trùm khắp phòng. Hình ảnh hai người đang ôm hôn đập thẳng vào mắt anh, ánh mắt sắc bén như dao xét qua dáng điệu vẫn còn ôm nhau của hai người, bàn tay dần siết chặt.

Tô Nhiễm vô thức đẩy Mộ Thừa ra, trong lòng cô lo lắng sợ hãi tràn lan toàn thân.

Sao anh tìm đến được bệnh viện?

Xong rồi, việc vừa rồi có một trăm cái miệng cũng không giải thích cho rõ được.

Thấy đáy mắt anh càng ngày lạnh lẽo, sắc mặt tái mét, cô lùi về sau theo bản năng, lúc này cô thật hy vọng đây là lâu một, cô sẽ nhảy

qua cửa sổ ngay.

"Mộ Thừa!" Lê Minh Vũ cũng đã mở miệng, tiếng nói lạnh như băng, như từ địa ngục trời lên khiến người khác rét run: "Cái tên chết tiệt." Anh vừa gầm những lời này, vừa tiếng lên vung tay cho Mộ Thừa một đấm.

Mộ Thừa không ngờ anh lại nhà đến đánh, cơ thể mất thăng bằng ngã xuống đất. Trong phút chốc, lửa giận trong lòng Mộ Thừa cũng bùng cháy, chuẩn bị đứng lên đánh trả cho anh một cú, lại nghe tiếng bước chân rầm rầm từ cửa chạy vào, theo sau là tiếng hét to....

"Lê Minh Vũ, tôi đánh chết mày tên chết tiệt! Anh còn dám tới gặp Tô Nhiễm?"

Ngay sau đó, một quả đấm vọt thẳng tới Lê Minh Vũ, trong nháy mắt đã làm thay ý định của Mộ Thừa.

Sự chú ý của Lê Minh Vũ vốn dồn lên người Mộ Thừa, lửa giận nhen nhóm trong lòng nên không đề phòng tình huống phía sau. Đến khi có cơn gió phía sau ập tới, anh mới bất ngờ quay đầu, đúng lúc nắm đấm cũng bay đến, anh thoáng cái đứng không vững, toàn thân lùi về sau mấy bước đập mạnh lên tường.

Trong phút chốc tình hình hỗn loạn cả lên.

Ba người đàn ông, người này đánh người kia!

Tô Nhiễm bị dọa đến choáng váng, trong phút chốc vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Mà Mộ Thừa mang một bụng lửa giận cũng muốn trút hết, không ngờ lại có người nhanh tay dạy bảo Lê Minh Vũ trước, đứng im một chỗ, nhìn cảnh náo loạn trước mắt.

"Trời ạ..." An Tiểu Đóa như chú chó con đuổi theo một suýt chết, thờ hồn hển nghiêng người dựa ở cửa. Cô thấy cảnh này há hốc mồm, cái tên Tiêu Diệp Lỗi sao chẳng phân biệt đúng sai, trái phải mà đã nhào vô đánh người? Cô không hề do dự bước tới bên kéo Mộ Thừa, quát Hứa Diệp Lỗi: "Cậu uống nhầm thuốc sao? Sao bác sĩ Mộ cậu cũng dám đánh hả?"

"Tôi có đánh anh ta đâu!" Tiêu Diệp Lỗi hét to về phía An Tiểu Đóa.

"Hét nữa tôi bóp chết cậu!"

"Tiểu Đóa, cậu ta không có đánh anh." Mộ Thừa vội vàng làm sáng tỏ sự thật. Trời ạ! Tình hình quá lộn xộn.

An Tiểu Đóa ngừng nói, lại chạy đến trước mặt Tô Nhiễm, nhẹ giọng trấn an cô: "Cậu không sao chứ?"

Tô Nhiễm lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Ai nói cho mình biết chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Lệ Minh Vũ bị đánh? Anh mà cũng chịu bị đánh?

An Tiểu Đóa nuốt nước miếng, lại nhón nhác mà chỉ Tiêu Diệp Lỗi: "Không phải do cậu em khó chịu của cậu sao? Mình thật nghi ngờ hẳn bị người ta đánh đến mất trí! Phải lôi kéo ép cậu ta chụp CT, đến kết quả cũng không thềm đợi lấy đã muốn đi tìm cậu. Chúng tớ vừa tới thang máy đã thấy Bộ trưởng Lệ đi vào. Em trai cậu lồng lộn lên, không thềm chờ thang máy mà leo thẳng thang bộ. Bước chân cậu ta dài thế sao tớ có thể đuổi kịp? Hai mươi một tầng, tớ phải bò theo hẳn đúng hai mươi một tầng, thiếu chút nữa một chết."

Tiêu Diệp Lỗi đem toàn bộ sức lực còn lại đánh Lệ Minh Vũ, nhìn anh chằm chằm, lửa giận vẫn bốc cháy trong đáy mắt. Trên đường đưa

Tô Nhiễm tới bệnh viện Tiêu Diệp Lỗi đã thấy rất rõ ràng trên cổ tay, trên ngực cô những vết bầm tím. Những tên lưu manh kia không có đủ thời gian hành hạ gây tổn thương lớn đến cô như vậy. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết tất cả là do Lệ Minh Vũ gây ra!

Lệ Minh Vũ thấy rõ người vừa đến liền cười nhạt, vươn tay lau vết máu bên khóe môi. Anh không lập tức đứng thẳng, một chân chống lên tường, khoan tay trước mặt, sau khi nhổ một ngụm máu nói: "Đàn ông trong phòng này đều thành du côn rồi." Anh lại giương mắt nhìn một bên mặt của Tô Nhiễm, khóe môi nổi lên lạnh lẽo, "Tô Nhiễm, em thật lợi hại. Tất cả đàn ông đều vì em mà thành du côn cả."

Tô Nhiễm bị ánh mắt của anh làm cho sợ hãi.

"Tôi thấy du côn chỉ có mình anh!" Đương nhiên Tiêu Diệp Lỗi vô cùng bức bối, tiến lên muốn đánh tiếp.

"Diệp Lỗi!" Tô Nhiễm kinh ngạc lên tiếng.

Nắm đấm vừa vung lên lại bị chặn lại!

Lệ Minh Vũ nắm chặt cánh tay vung lên của Tiêu Diệp Lỗi, chặn đứng nắm đấm, sau đó dùng sức đẩy mạnh cậu ta sang một bên, từ từ đứng thẳng lại. Tiêu Diệp Lỗi bị anh ném qua bên nên lao đảo, lại muốn tiến lên đã bị Tô Nhiễm lập tức kéo lại.

"Đừng đánh, các anh đừng đánh nữa." Y tá và bác sĩ các phòng khoa khác đã đứng đầy trước cửa, sôi nổi bàn tán.

An Tiểu Đóa thấy thế gấp rút chạy tới cửa, thô lỗ hét lên: "Nhìn cái gì? Chưa thấy đánh nhau sao? Nói xong, cô đập sầm cửa kêu "ầm" một tiếng. Loại tình huống này quả thực không xong rồi, Trái đất mới tránh chạm sao Hỏa lại đụng phải sao Mộc.

Mộ Thừa cũng đứng lên, lau chút máu trên khóe môi, nhìn chăm chăm Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ lạnh lùng nhếch môi, "hai người các anh cùng chung mặt trận? Được thôi, cùng lên đi."

Mộ Thừa nắm chặt nắm đấm.

"Đủ rồi, ầm ĩ đủ chưa?" Tô Nhiễm thực sự không nhìn nổi nữa, đứng lên bước tới đứng giữa ba người: "Các anh nhìn mình xem giống gì hả? Muốn người khác nhìn các anh ra sao?"

Tiêu Diệp Lỗi ghen một bụng lửa giận, nhưng nhìn sắc mặt Tô Nhiễm nên nuốt xuống, không nói hai lời tiếng lên nắm tay cô kéo đi, "Đi theo anh."

Tô Nhiễm chưa kịp phản ứng, Mộ Thừa lại chặn ở cửa, nhìn chăm chăm Tiêu Diệp Lỗi, gần từng tiếng: "Cô ấy không thể đi với cậu."

"Tránh ra!" Tiêu Diệp Lỗi nghiêng răng nhìn Mộ Thừa: "Nếu không tránh ra, cả anh tôi cũng đánh!" Đánh một người cũng là đánh, đánh hai người cũng là đánh.

"Được thôi, tôi muốn xem nắm đấm của cậu mạnh bao nhiêu!" Mộ Thừa không có ý nhượng bộ, trong mắt cũng đờ đờ tức giận.

An Tiểu Đóa đứng một bên cắn chặt môi, trong lòng Mộ thừa chỉ có Tô Nhiễm, chỉ có một mình cô. Anh có thể đánh nhau vì cô, có thể không giữ im lặng vì cô, có thể vì cô làm tất cả mọi thứ dù xa gia đình ...

Tô Nhiễm bị hai người làm cho đầu óc choáng váng nặng nề. Giọng

nói của Lệ Minh Vũ ở phía sau cũng vang lên...

"Ô Nhiễm là vợ tôi, các anh có tư cách dẫn cô ấy đi sao?"

Quyển 5 - Chương 17: Đâm thủng tờ giấy

Giọng Lê Minh Vũ bình tĩnh đến khác thường, mới vừa nãy còn trong cuộc mà giờ đây anh lại như một người ngoài cuộc. Anh lạnh lùng theo dõi mọi chuyện xảy ra, rồi bình tĩnh ném một quả bom hạng nặng vào trong.

Cô là vợ anh, điều này hơn bất cứ thứ ngôn từ nào trên đời.

Tô Nhiễm run run quay đầu nhìn Lê Minh Vũ.

Anh không tiến lên, chỉ đứng yên tại chỗ như trước, ánh mắt anh sâu thẳm tĩnh như đại dương rơi vào gương mặt cô, bóp nghẹt cô.

"Diệp Lỗi..." Hối lâu sau, Tô Nhiễm ngẩng đầu, nhẹ giọng: "Buông tôi ra. Cứ như vậy mãi không được đâu."

"Cô đang nói bậy gì vậy? Hai người họ có thể bảo vệ cô? Lẽ nào cô quên vừa..."

"Diệp Lỗi!" Cô phát hoảng ngăn cản.

Tiêu Diệp Lỗi dừng lại, ánh mắt đong đầy yêu thương nhìn cô.

Lê Minh Vũ đứng ở một bên đèn nêon cơn giận, bước lên trước lãnh đạm cất giọng, "Tô Nhiễm, theo anh về."

Giọng anh nhạt nhẽo hơn cả nước, cô biết anh đang chế ngự cơn giận, cô cũng biết một lát theo anh về nhà phải hứng chịu sự giày vò

ngoài sức tưởng tượng. Cô luôn muốn trốn chạy đáng dấp lạnh lùng hờ hững của anh, thế nhưng...

Cô đành phải theo anh về.

Chỉ có theo anh về, sự việc hôm nay mới giải quyết dứt điểm. Nếu không Mộ Thừa hoặc Diệp Lỗi nhất định gặp phiền phức, Lệ Minh Vũ là mẫu người mọi thứ đều giấu trong lòng, một đám ngày hôm nay anh có thể hả giận ư? Chắc chắn không thể!

Nếu như không đi theo anh, nơi đây sẽ thành "chiến tuyến đầy lửa" ngay lập tức.

Bàn tay Tiêu Diệp Lỗi đang nắm chầm chậm trượt xuống, sau đó lẳng lẳng kéo cánh tay Lệ Minh Vũ. Cô lặng im nhưng đã đưa ra sự lựa chọn khiến Lệ Minh Vũ hài lòng cong môi.

Tiêu Diệp Lỗi bần thần nhìn Tô Nhiễm.

An Tiểu Đóa trước giờ luôn có thiện cảm với Lệ Minh Vũ, do đó cô cho rằng hành vi của anh hôm nay chỉ vì Tiểu Nhiễm, anh lo lắng cho Tiểu Nhiễm thì có gì sai? An Tiểu Đóa tiến đến kéo Tô Nhiễm sang bên, thấp giọng: "Tôi thấy con người cậu sao không hiểu chuyện vậy hả? Chuyện này dù muốn ý kiến cũng là Mộ Thừa, chừng nào tới phiên cậu chứ?"

"Cô im lặng cho tôi!" Tiêu Diệp Lỗi lờm cô.

An Tiểu Đóa tức giận muốn giơ tay đánh anh.

Lệ Minh Vũ không muốn tiếp tục vướng mắt ở đây, xoay người định đi.

"Cậu có thể để một người phụ nữ từng yêu cậu biến thành sợ cậu, Lệ Minh Vũ, đây là thành công hay thất bại của cậu?" Mộ Thừa không cách nào ngăn cản quyết định của Tô Nhiễm, nhưng anh không thể tiếp tục nhìn cô sống khổ sở. Dấu vết trên người cô chứng minh Lệ Minh Vũ thường xuyên gượng ép cô. Điều này không chỉ tổn thương thân thể mà càng tổn thương tâm hồn.

Cô từng mắc chứng rối loạn lo âu, loại bệnh tâm lý này bất cứ lúc nào cũng có khả năng tái phát do áp lực từ môi trường xung quanh.

Lời nói của Mộ Thừa thành công khiến Lệ Minh Vũ dừng chân, xoay người, ánh mắt trầm tĩnh thấp thoáng lạnh lùng, "Anh nói gì?"

Tô Nhiễm cứng đờ, điều cô mong muốn duy nhất lúc này là được về nhà, anh muốn thế nào cũng được, chỉ cần ba người đừng đánh nhau, đừng tranh cãi, cô sắp điên rồi, cô thật sự chịu không nổi nữa rồi.

"Tô Nhiễm sợ cậu, cậu không phát hiện thấy ư?" Ngữ điệu Mộ Thừa lạnh nhạt, thần sắc anh bức dọc và thù địch, "Cậu nói cô ấy là vợ cậu, bây giờ mới nhớ tới cách gọi này có muộn quá không?"

Vẻ mặt Lệ Minh Vũ bình tĩnh, nghe Mộ Thừa nói, anh cúi đầu, xót xa nâng mặt cô lên, khẽ cười, "Em sợ anh, phải không?" Đau đớn từ nơi sâu thẳm nhất của trái tim bỗng bùng nổ tung, mau chóng lan tràn.

Hàng mi dài che khuất khuôn hoảng trong đáy mắt Tô Nhiễm, cô không trả lời anh, chỉ bình thản nói với Mộ Thừa, "Mộ Thừa, Diệp Lỗi đủ rồi. Em rất mệt, em chỉ muốn về nhà."

"Nghe không? Vợ tôi rất mệt. Sau này, hai người đừng quấy rầy vợ tôi nữa." Lệ Minh Vũ ôm cô vào lòng, điềm tĩnh nhìn hai người đàn

ông trước mắt.

Mộ Thừa đau lòng nhìn khuôn mặt hốc hác của Tô Nhiễm, anh làm sao không biết cô mệt? Bao lời muốn nói dồn nén trong lòng, anh đều bộc lộ ra hết...

"Lệ Minh Vũ cậu biến Tiểu Nhiễm thành cái gì? Phương tiện khoe khoang thành quả chiến đấu của cậu?" Anh thản nhiên nhìn Lệ Minh Vũ, "Nếu cậu thật sự quan tâm Tiểu Nhiễm thì cần theo dõi nội tâm của cô ấy! Lẽ ra bốn năm trước cậu phải tìm hiểu người phụ nữ mà cậu cưới làm vợ, nhưng đáng tiếc cậu không làm. Nếu hồi trước cậu biết quan tâm cô ấy nhiều hơn, đâu đến mức tôi trông thấy cô ấy trong bệnh viện tâm thần! Tôi nói cậu biết, tôi yêu Tô Nhiễm nên tôi tôn trọng mọi quyết định của cô ấy, nhưng không có nghĩa tôi nhượng bộ cậu!"

Anh vừa nói xong, hai tràng âm thanh kinh ngạc cùng lúc vang lên...

"Cái gì?"

Là An Tiểu Đóa và Tiêu Diệp Lỗi.

Tô Nhiễm từng ở bệnh viện tâm thần? Sao họ không biết chuyện này?

"Tô Nhiễm?" Tiêu Diệp Lỗi đau xót nhìn cô.

Hốc mắt An Tiểu Đóa thoáng cái đỏ ngầu.

Sắc mặt Tô Nhiễm trắng bợt, không gian xung quanh như ngừng lại, cô cảm nhận rõ ràng thân thể Lệ Minh Vũ cứng ngắc. Mãi lâu sau, anh mới mở miệng, giọng anh như đang kìm nén một cảm xúc nào đó, cô không dám ngẩng đầu nhìn anh.

"Bệnh viện tâm thần gì?"

Tay anh run rẩy, nhưng cố gắng siết chặt kim nén.

"Cậu như thế nào để Tô Nhiễm bị ức đến bệnh viện tâm thần, tôi nghĩ cậu hiểu rõ hơn ai hết thì phải? Khoảng thời gian đó ý nghĩ duy nhất của Tô Nhiễm chỉ là tự sát, khi cô ấy đập mạnh đầu vào góc tường, cậu đang ở đâu? Tới bây giờ, tôi đều cho rằng đàn ông mưu cầu danh lợi là chuyện hết sức bình thường, thế nhưng Minh Vũ, nếu thành công của bản thân cậu xây dựng trên thương tổn Tiểu Nhiễm, như vậy ngay cả cảm thú cũng không bằng." Từng lời từng chữ của Mộ Thừa đều lạnh tanh.

Lệ Minh Vũ ngây ngẩn, anh hoàn toàn không biết những chuyện xảy ra bốn năm trước.

Tiêu Diệp Lỗi cau gợn, quát Lệ Minh Vũ: "Lệ Minh Vũ, tôi giết anh!" Sau đó, anh liền đẩy Tiểu Đóa, nhào lê trước,

Tô Nhiễm đột nhiên chặn trước người Lệ Minh Vũ, trấn tĩnh nhìn Tiêu Diệp Lỗi.

Tiêu Diệp Lỗi bỗng nhiên dừng lại, "Tiểu Nhiễm..."

"Đủ rồi, Diệp Lỗi, đừng làm tôi khó xử nữa được không?"

Lệ Minh Vũ lúc này mới định thần, cau mày kéo Tô Nhiễm lại cạnh anh.

Tô Nhiễm kinh hãi nhìn anh, cố gắng suy đoán tâm trạng anh qua nét mặt, nhưng anh trầm tĩnh đến đáng sợ. Anh chỉ quan sát Mộ Thừa, bình thản lên tiếng: "Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Chỉ có điều sau này

chuyện của Tô Nhiễm, anh hoặc cậu..." Anh quay đầu dỗi mắt về phái Tiêu Diệp Lỗi, gằn từng chữ: "Đều không có bất cứ liên quan gì."

Giọng anh tuy lãnh đạm nhưng âm vang hữu lực, không chỉ khiến Mộ Thừa và Tiêu Diệp Lỗi giật mình mà ngay cả Tô Nhiễm cũng ngây ngẩn quay đầu nhìn anh. Anh muốn làm gì? Rõ ràng hết chín ngày anh và cô sẽ không còn quan hệ gì nữa.

"Đi thôi." Lệ Minh Vũ thu hồi đường nhìn, kéo tay cô ra ngoài.

"Khoan đã!" Lần này là giọng Tiêu Diệp Lỗi vọng đến từ phía sau, anh hít sâu, nhìn chăm chăm vào bóng lưng cao lớn lạnh lùng của Lệ Minh Vũ, nói, " Sở dĩ Tiểu Nhiễm ở bệnh viện là vì suýt nữa cô ấy đã bị một đám lưu manh cường bạo. Tôi không biết cô ấy sốt ruột đi đâu, chỉ biết nếu không vì vết thương của tôi, cô ấy sẽ không đến bệnh viện."

Bả vai Lệ Minh Vũ thoáng phát run nhưng không ngoảnh đầu, cũng không dừng chân, anh nắm chặt tay Tô Nhiễm, dẫn cô rời bệnh viện.

Tiêu Diệp Lỗi ngồi phịch xuống đất, An Tiểu Đóa vô thức dỗi mắt về Mộ Thừa, về mặt anh cô đơn làm cô đau nhói...

Lần này cô hoàn toàn mù mờ rồi, bốn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lệ Minh Vũ lái xe còn Tô Nhiễm ngồi ghế phụ, từ bệnh viện đi ra đến giờ không ai nói với nhau câu nào. Bầu không khí trong xe im lặng vô cùng, cô hơi nhướn mắt theo bản năng len lén nhìn anh, thấy anh mím môi thành đường thẳng, thần sắc anh điềm tĩnh, nhưng ánh mắt như đang ẩn dấu điều gì, cô vội vàng cup mắt không dám tiếp tục nhìn anh.

Ánh mắt rơi vào miếng băng vết thương trên tay cô, cô xót xa nghĩ tới Mộ Thừa. Kì thực, cô rất mong Mộ Thừa có thể tìm được người phụ nữ anh yêu bầu bạn suốt đời. Nhưng lẽ nào Mộ Thừa không biết Tiểu Đóa thích anh.

Đang muốn thờ dài, người đàn ông bên cạnh mở miệng, "Vết thương của em sâu không?"

Tô Nhiễm hơi sững sốt, lập tức lắc đầu.

Anh không nói thêm gì, ánh mắt sa sầm, đập ga mạnh hơn.

Về Bán Sơn, anh gọi thức ăn ngoài, còn Tô Nhiễm như búp bê vải lẳng phắc dựa người vào sofa, cô nhắm nghiền mắt nhưng lỗ tai lại giống như rada lắng nghe động tĩnh bên ngoài, cô sợ Lê Minh Vũ đột nhiên xông lên gây chuyện với cô. Dù sao, anh cũng từng cảnh báo cô, sáu giờ phải đến nhà hàng, đừng để anh chờ.

Cô sợ việc xảy ra hôm nay, sống gần ấy năm trên đời cô chưa trải qua chuyện gì đáng sợ như vậy. Cô mệt mỏi, dựa người vào sofa muốn ngủ. Cách duy nhất điều tiết thần kinh cho người khi lo âu cực độ chính là ngủ.

Lim dim không biết được bao lâu, cô nghe giọng Lê Minh Vũ hạ xuống, "Ăn."

Cô vô thức mở mắt, phát giác bản thân không biết đã ngủ từ lúc nào, thấy anh xoay người đi vào phòng ăn, cô giơ tay dụi mắt lại thấy mùi thơm thoang thoảng, đây là? Nhìn thùng rác dưới chân mới nhận ra khăn ướt, cô kinh ngạc xoay đầu ngóng theo bóng lưng đàn ông đã

khuất từ lâu, anh vừa...lau tay giúp cô?

Đến phòng ăn, Tô Nhiễm trợn to mắt. Trời ạ, sao người này gọi nhiều món thế này? Cô lặng thinh ngồi xuống, Lê Minh Vũ rót ly nước ấm, đặt trước mặt cô, bình thản cất giọng, "Ăn nhanh đi."

"Ừm." Tô Nhiễm đoán không ra tâm trạng của anh, thấy anh không nổi giận, cô lật đật cầm bộ đồ ăn. May mắn anh gọi món Trung nên chỉ cần dùng đũa là ăn được.

Suốt quá trình dùng bữa đều im ắng, thi thoảng âm thanh đồ ăn va chạm vang lên, lúc mới ăn Tô Nhiễm còn hơi lo sợ, nhưng quá đói bụng nên cô chẳng nghĩ được gì, thoải mái ăn cơm. Lê Minh Vũ không nói chuyện, anh ăn nhanh nhưng không nhiều, nên đến khi anh ăn xong, Tô Nhiễm vẫn còn hơn nửa chén cơm.

Lê Minh Vũ ăn xong nhưng không có ý rời khỏi, anh đứng dậy rót nước rồi ngồi xuống, anh chậm chậm uống nước, tiện tay cầm tờ báo cạnh bàn giờ ra đọc.

Cảnh này bình thường không có gì, nhưng hôm nay Tô Nhiễm cảm thấy rất mất tự nhiên, cô nhìn chăm chú nửa chén cơm chưa ăn hết, nhướng mắt nhìn qua gương mặt Lê Minh Vũ, ánh đèn pha lê mỹ lệ lưu chuyển trên người, bao phủ thần sắc vô cùng yên ổn của anh.

Cô vô thức nuốt nước bọt, buông đũa, vừa định báo với anh cô đã no, thì nghe anh nhàn nhạt ra lệnh, "Không bỏ mứa". Sau đó, anh lật lại tờ báo, uống một hớp trà, vẫn không nhìn cô như trước.

Cảm giác này khiến toàn thân cô lạnh lẽo, rõ ràng anh không nhìn cô, nhưng nhất cử nhất động của cô anh đều biết hết. Cô đành ngậm ngùi ăn hết cơm, uống nước xong, cô muốn đứng dậy thu dọn bát đũa.

"Để đó, em về phòng đi." Lệ Minh Vũ đặt tờ báo sang bên, thờ ơ lên tiếng, đứng dậy cầm bát đĩa trong tay cô, bắt đầu dọn dẹp.

Tô Nhiễm không hiểu suy nghĩ của anh, đành lặng lẽ bước ra ngoài, đến cửa phòng, cô không kìm được quay đầu nhìn anh một cái. Anh đang chăm chỉ dùng màng bọc thực phẩm bảo quản món ăn, sau đó đặt từng thứ vào tủ lạnh, rồi xắn tay áo mở vòi nước rửa chén.

Từ đầu đến cuối cô chỉ trông thấy lưng anh, đứng dưới ánh đèn, bóng lưng anh cao lớn lạnh lùng, tay Tô Nhiễm giật giật nhưng rung động vẫn lan tràn khắp tim cô.

Cô chưa bắt gặp anh làm việc này bao giờ, mấy hôm nay ăn ở nhà đều do cô dọn dẹp hết thảy.

Hóa ra, anh cũng biết rửa chén.

Không biết thế nào, nhưng bóng anh đứng đó rất đẹp...

Trở lại phòng ngủ, Tô Nhiễm nằm ngay xuống giường lăn qua lăn lại mất hết buồn ngủ. Cô nhìn đồng hồ trên tường tích tắc trôi qua, nhớ tới mọi chuyện phát sinh hôm nay, nhất định anh đang tích góp cơ giận? Có khi nào anh bộc phát thú tính quá độ?

Cô bắt anh leo cây suốt một giờ, dựa theo tính cách của anh gọi điện cho cô, không ai nghe máy nhất định anh sẽ giận, tới bệnh viện lại trông thấy Mộ Thừa hôn cô, sau đó bị Tiêu Diệp Lỗi đâm một đấm... Tiêu rồi, Tô Nhiễm vui mặt vào gối, khao khát bóp chết ngạt bản thân. Cô nghĩ thế nào cũng thấy đêm nay có nguy hiểm, anh làm sao có thể tha thứ đơn giản như vậy?

Đang hoang mang, Lệ Minh Vũ mở cửa phòng ngủ bước đến, trông

thấy cô cuộn người trên giường, đáy mắt anh thấp thoáng thương yêu nhưng giọng nói lại ra vẻ lạnh lùng...

"Đứng dậy, đi tắm!"

Ơ?

Tô Nhiễm đột nhiên đứng dậy, lườm Lê Minh Vũ, hơi thở cô dần gấp gáp hơn, cô biết anh sẽ không buông tha cô, giờ này còn muốn cô tắm cho anh ư? Biết đâu khi anh nổi nóng lại quăng cô vào nước thì sao...

"Tay tôi bị thương, không tắm cho anh được, nếu không..."

"Nói bậy gì vậy? Mau đi vào phòng tắm!" Lê Minh Vũ gầm nhẹ, ánh mắt khó chịu.

Anh bất ngờ hét to dọa Tô Nhiễm hoảng sợ, vì vậy cô buộc lòng theo anh vào phòng tắm...

Quyển 5 - Chương 18: Tính số

Hơi nóng dày đặc tỏa ra từ bồn tắm, giăng sương mờ mịt khắp kính phòng.

Tô Nhiễm miễn cưỡng đi đến thấy Lê Minh Vũ vẫn đứng yên tại chỗ, cô thở dài, còn chưa lên tiếng anh đã kéo cô đến bên cạnh, vươn tay cởi cúc áo trước ngực cô.

"Anh làm gì?" Cô vội túm tay anh, đôi mắt trong vắt trừng to.

"Bỏ tay ra." Lê Minh Vũ thoáng bức bối, nhàn nhạt cất giọng: "Tẩy sạch mùi đàn ông khác trên người em."

Ơ...

Lúc này Tô Nhiễm mới ý thức được hóa ra anh tắm cho cô.

"Tôi tự tắm được rồi." Dù anh không nói, cô cũng muốn tắm. Vừa nghĩ đến chuyện xảy ra ban ngày, cô vừa buồn nôn vừa sợ hãi. Nếu khi đó Diệp Lỗi đến chậm hơn thì cô coi như tiêu đời.

Cô ngượng ngịu khiến Lê Minh Vũ càng thêm bất mãn, "Lải nhải". Chỉ buông ra hai chữ, anh tiếp tục cởi áo thay cô. Tô Nhiễm còn chưa kịp ngăn cản, loáng cái cảnh xuân đã lộ ra hết.

Trống ngực cô đập dồn dập, xung quanh rãnh ngực sâu còn lưu lại vết cắn mướt xanh tím, có dấu vết cũ, còn có... dấu vết mới.

Áo tuột đến đầu vai, Lê Minh Vũ hơi nheo mắt, dau đó anh lại lần

lướt cởi hết quần áo trên người cô. Tô Nhiễm không biết anh đang nhìn gì, chỉ cảm thấy ánh mắt anh quá sắc bén, cô liền theo bản năng giơ tay ôm ngực.

"Bỏ tay xuống!" Anh bình tĩnh ra lệnh, hơi thở nặng nề như đang kìm chế cơn giận.

Nhượng mắt lướt qua anh, cô bỗng kinh hãi, mắt anh ngập tràn giận dữ. Cô vội vàng thả tay xuống, căng thẳng nắm tay thành nắm đấm, anh làm sao vậy? Anh, anh sao đột nhiên thay đổi cảm xúc bất chợt? ông trời ơi, bây giờ cô không còn sức đối mặt với những cảm xúc thất thường của anh nữa, tiếp tục như vậy cô sẽ phát điên mất.

Hơi nước tản khắp gương mặt anh tuần của Lê Minh Vũ, anh nhìn cô chăm chăm rất lâu.

Anh đưa tay thuần thục cởi áo con của cô, áo con rơi xuống, bầu ngực bung ra đập vào mắt Lê Minh Vũ, vẽ nên đường cong hoàn mỹ nhất trong không trung. Gò má Tô Nhiễm ửng hồng, cô cảm thấy xấu hổ và nhục nhã. Anh sao lại dùng ánh mắt dò xét hàng hóa quan sát cô?

Khuôn ngực cô phập phồng theo hơi thở mỗi lúc một gấp gáp. Hai nụ hoa xinh xắn như chầm chậm dựng đứng dưới ánh nhìn lom khom của anh, hoặc như cảm nhận được nỗi niềm bất an của chủ nhân mà khẽ khàng run rẩy.

Vòm ngực Lê Minh Vũ cũng nhấp nhô nhưng lại giống kìm nén giận dữ hơn, Tô Nhiễm thấy nó âm ỉ lan tràn trong phòng tắm, hào quện vào mùi hổ phách dễ chịu thuộc riêng về anh, tạo nên cảm giác hết sức kì lạ.

Anh đặt tay lên bờ vai trắng mịn như sứ của cô, dần dần di chuyển

xuống dưới, đầu ngón tay anh ấ áp khiến cô không kịp được run rẩy. Tô Nhiễm nhìn lần nữa tay anh đã đứng trên quần jean của cô, chậm rãi cời ra...

Đến khi vật che chắn cuối cùng trên người bị anh vứt sang bên, cả người Tô Nhiễm hoàn toàn phơi bày trước mặt anh. Xấu hổ xen lẫn lung túng và chạm mạnh mẽ trong lòng cô.

Ánh mắt Lê Minh Vũ khắc nghiệt giống tia X tỉ mỉ rà soát khắp cơ thể cô, cuối cùng như đã xác định được, tay lần đến một vị trí trên ngực cô, chỉ vết hôn lưu lại ở đó, giọng điệu thản nhiên nhưng tỏ rõ cơn thịnh nộ nguy hiểm, "Của ai? Của đám lưu manh hay... của Mộ Thừa?"

Tô Nhiễm không hiểu anh đang nói gì, chỉ ngây ngốc ngẩng đầu nhìn anh.

Đáy mắt Lê Minh Vũ như ngầm ẩn dã thú nguy hiểm muốn lao ngay ra ngoài, tay anh dùng sức xoay người cô qua, tay còn lại lau nhanh hơi nước trên gương để cô nhìn thấy rõ ràng.

"Dấu hôn này, ai lưu lại cho em, ai?" Anh đứng đằng sau, vòm ngực rắn chắc kề sát lưng cô, một tay siết chặt vòng eo của cô, một tay luồn qua nách rồi ngừng tại ngực cô. Anh nhẹ nhàng mơn trớn một dấu hôn trong đó, ánh mắt vô cùng trầm tĩnh ngắm cô qua gương, giọng anh rất dịu dàng nhưng cô cảm nhận rõ sự cứng nhắc lạnh lẽo từ vòm ngực phía sau.

Cô nhìn vào gương, cố gắng tránh né ánh mắt của Lê Minh Vũ. Lúc này, cô mới thấy rõ những vết hôn trên ngực, dấu vết xanh tím không đồng đều vốn chẳng thể phân biệt. Tô Nhiễm không khỏi kinh ngạc, anh có thể nắm chắc chắn cái nào của anh? Bắt gặp ánh mắt anh ngón đầy nghi ngờ, cô bắt đầu mệt mỏi, cất giọng nhàn nhạt, "Anh

nhất định phải trút hết mọi thứ lên Mộ Thừa ư?"

Nếu anh hồ nghi, thì phải gán cho đám lưu manh đó chứ? Lúc đó, cô hoảng hốt lo sợ, vốn dĩ không chú ý là lưu lại khi nào.

Thấy sắc mặt cô dừng dừng, người đàn ông phía sau nheo mắt, lạnh lùng lên tiếng, "Chính mắt tôi thấy anh ta chạm em."

Hơi thở lạnh giá phả lên cổ làm cô khó chịu vô cùng, kìm chế tức giận quần quanh trong lòng, Tô Nhiễm đối diện với anh qua gương, nhấn mạnh từng chữ một: "Lệ Minh Vũ, trông thấy bộ dáng anh bây giờ, tôi chợt nhớ câu, chỉ cho quan đốt lửa không cho dân thấp đèn."

Lệ Minh Vũ hơi đổi sắc mặt.

Đôi môi Tô Nhiễm run run, cô dùng chút sức lực cuối cùng phản kháng, "Dù Mộ Thừa chạm tôi thì sao? Vậy còn anh? Anh từng chạm bao nhiêu người phụ nữ?" Nói xong, cô chỉ cảm thấy eo mình bị siết chặt. Anh ở trong gương, sắc mặt càng lạnh lẽo, môi mím chặt thành đường thẳng, quai hàm bạnh ra, cô nuốt nước bọt, cố tình tỏ vẻ khiêu khích với anh trong gương. Có giỏi thì tát một cái chết cô luôn đi, cả ngày từ sáng đến tối cứ kì kì lạ lạ làm cái gì cơ chứ? Anh dựa vào cái gì mà yêu cầu cô giữ thân vì anh?

Cô đứng lặng chờ đợi, chờ đợi tiếng hét to như sấm vang lên, hay lời châm chọc khiêu khích từ anh, nhưng cô đợi hồi lâu mới thấy lạnh lung trong mắt anh từ từ tiêu tán, khôi phục lại vẻ trầm tĩnh thường ngày. Cô kinh ngạc, song càng... sợ hãi.

Mẫu đàn ông có thể thu về mặt và tính cách thành thạo là đáng sợ nhất. Việc duy nhất cô có thể làm chính là đề phòng.

Sau một lúc lâu, giọng anh vô cảm như chưa từng phát sinh chuyện

gì cất lên, "Khi đó có mấy người?"

Tô Nhiễm sửng sốt, cảm xúc và suy nghĩ của anh thay đổi quá nhanh chóng, nhất thời cô không kịp phản ứng. Vài giây sau, cô thờ dãi, "Năm người." Chắc chắn năm người khi đó cô trông thấy rõ ràng.

Cô thấy người đàn ông trong gương cau mày, đáy mắt lại vuốt qua rét mướt. Cô nhìn nhầm ư?

"Thấy lần nữa có nhận ra đám lưu manh đó không?" anh lại hỏi, giọng điệu yên ổn như thường ngày.

Tô Nhiễm đột nhiên nghe anh hỏi một câu như vậy liền sửng sờ, giọng điệu của anh rất yên ổn như bàn tán chuyện vụn vặt thường ngày, nhưng ánh mắt anh... cô cảm nhận rõ ánh mắt anh không lương thiện.

Lệ Minh Vũ không thấy cô trả lời lia mắt qua cô, Tô Nhiễm lập tức định thần, cụp mắt xuống, "Quên đi."

Chuyện này tiếp tục truy cứu sẽ gây xôn xao ồn ào, bản thân cô cũng coi như không sao, nhưng Tiêu Diệp Lỗi đánh đám người đó thừa sống thiếu chết, một khi báo cảnh sát sẽ bất lợi cho Tiêu Diệp Lỗi. Cô chỉ mất tài sản, bỏ qua được thì bỏ thôi.

Anh nâng cằm cô lên, khiến cô phải nhìn thẳng anh, ánh mắt anh còn lộ đầy cău giận, "Việc này em không có quyền nói quên là quên."

Lồng ngực cô đập mạnh.

Trông thấy vẻ mặt của cô, Lệ Minh Vũ buông cằm cô ra, tức giận bỗng nhiên biến mất, "Đáng đời!"

Ơ?

Anh nói gì vậy?

"Đúng là người phụ nữ ngốc nghếch cực độ. Đường nhiều người không đi, lại khẳng khẳng đến nơi không ai đi?" Giọng anh bỗng đề cao.

"Tôi..."

"Hay là loại tình huống này va chạm nhiều nên quen rồi?" Anh chen ngang cô, giọng điệu hời hả, ánh mắt càng thêm rét mướt như sương giá mùa đông, tay bóp mạnh vai cô, "Cũng đúng, ai em cũng coi như chồng, có gì mà phải trung trinh?"

"Bốp..." Tô Nhiễm vùng tay, tát mạnh một bạt tai vào má phải Lê Minh Vũ, nước mắt cô lăn dài, giận đến run người.

Động tác bất ngờ gây sững sốt cho Lê Minh Vũ, gò má anh mau chóng đỏ ửng, loáng cái lửa giận trong lồng ngực bùng nổ, lan tràn đến mắt, gần như thiêu rụi đối phương!

"Người phụ nữ đáng chết, cô dám đánh tôi?" Anh bóp mạnh cánh tay Tô Nhiễm, trừng mắt lờm cô, như muốn bóp chết cô ngay lập tức, chán sống phải không?

"Ừm , tôi đánh anh, tôi thích đánh người đầu óc không bình thường giống anh!" Tô Nhiễm bất chấp, giận dữ hét to: "Anh dựa vào đâu mà nói tôi như vậy? Anh có tư cách nhận xét tôi như vậy? Lê Minh Vũ, tôi nói cho anh biết, dù ai tôi cũng coi như chồng đều là do anh bức tôi! Anh nói tôi thế này, vậy anh còn chạm tôi? Anh chạm vào người phụ nữ tùy tiện giống tôi, thì anh là thứ gì? Lê Minh Vũ, không phải

anh cũng rất giống tôi, cũng thích chạm vào người phụ nữ ai cũng coi như chồng sao? Tôi đê tiện, anh còn đê tiện hơn tôi! Không phải anh cũng thích đi ngoại tình với vợ người ta sao?"

"Im miệng, em im miệng cho tôi!" Lệ Minh Vũ gào to, ánh mắt dâng tàn tức giận, gò má anh tái mét khó coi, anh siết chặt vai Tô Nhiễm, cô đau đớn đến ngạt thở, trán anh nổi đầy gân xanh, giọng anh suýt thối tung óc nhà.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh nóng giận, những lần trước so với lần này chỉ như con kiến với voi. Giây phút này, cô chỉ cho rằng anh sẽ xách dao giết cô, vậy cũng hay, anh cứ giết chết cô đi, dù sao cô sống cũng rất mệt mỏi.

Cơn đau trên vai khiến cô thở dốc hơn, nước mắt sớm đã không còn, chỉ còn vương lại tuyệt vọng nơi đáy mắt. Tô Nhiễm cắn răng, nhìn chăm chăm đôi mắt có thể giết chết người của Lệ Minh Vũ, nhấn mạnh: "Lệ Minh Vũ, anh cực kì bất công, anh dựa vào đâu mà yêu cầu tôi phải như vậy? Còn anh thì sao? Không phải anh cũng gọi tới gọi lui tôi và Hòa Vy sao?"

"Tôi chưa từng chạm vào Hòa Vy!" Giọng Lệ Minh Vũ quát to vang vọng khắp phòng tắm lần nữa, như va chạm vào nỗi đau trong tim của hai người.

Tô Nhiễm kinh ngạc, cứng đờ người, khó tin ngẩng đầu nhìn anh.

Anh nói cái gì?

Anh... chưa từng chạm vào Hòa Vy?

Một cảm giác khó nói thành lời thấm thoát bật tung, bóp nghẹt cô. Anh chưa từng chạm Hòa Vy? Bốn năm trước, không phải anh và

Hòa Vy là người yêu sao? Hay bây giờ, anh đã cưới Hòa Vy, sao lại vậy?

Minh Vũ cố nén xung động muốn giết người, gò má vẫn còn cảm giác nóng rát. Người phụ nữ đáng chết, bề ngoài gầy còm nhỏ bé, nhưng đánh chẳng thua ai. Anh nhìn cô trân trân, tức giận lên tiếng, "Mẹ nó, tôi ăn no ở không nên mới đi lo lắng cho cô!"

Tô Nhiễm trợn to mắt!

Mẹ nó?

Anh cũng biết mắng người? Cũng biết chửi bậy? Trong ấn tượng của cô, Lê Minh Vũ là người đàn ông hết sức trầm tĩnh, với người ngoài bao giờ anh cũng thông dong bình tĩnh, lịch sự từ tốn, anh mà lại... nói ra mấy chữ này?

Không biết vì sao nhìn bộ dạng anh tức giận thờ hờn hển, rồi nghe anh bất ngờ thốt ra một câu như vậy, cơn giận của Tô Nhiễm hoàn toàn biến mất. Tô Nhiễm buồn cười, từ thò tục nói ra từ miệng một người đàn ông trầm tĩnh lại không thô thiển, trái lại con có... hiệu quả mê hoặc lòng người thì phải?

Cô điên rồi?

Anh nói gì mà lo lắng cho cô? Bộ dạng anh mà lo lắng cho cô ư?

Cô cắn môi, im lặng, lòng bàn tay đau đau do đánh anh ban nãy. Anh chưa từng bị phụ nữ đánh phải không? Ông trời ơi, cô nổi giận đánh bộ trưởng rồi ư? Ngẫm nghĩ cô chỉ muốn cười, tin tức này đồn ra ngoài, hay sáng tác trong tiểu thuyết của cô đây, rất có ý nghĩa nha.

Lê Minh Vũ thấy cô lúc thì xụ mặt, lúc thì nhin cười, anh ngẩn cả

người, lửa giận đột nhiên tan biến. Anh thả cô ra, khuôn mặt bình tĩnh đi đến bồn tắm trước mặt, đã không còn giận dữ nhưng vẫn cố tình quát to, "Còn chưa qua đây tắm? Nước nguội hết rồi kìa!"

Tô Nhiễm nắm tay, chậm chạp đi tới chỗ anh. Kỳ thực, cô là một người rất tốt tính, hiền lành. Từ nhỏ đến giờ, cô cũng chỉ tát một người như thế này. Thầy vật lý nói không sia nha, hai vật thực sự tác động qua lại, ai nói đánh người khác thì sung sướng chứ? Tay cô bây giờ vẫn còn đau.

Lệ Minh Vũ thấy cô giống ốc sên bò đến, bước thẳng lại bế cô vào bồn tắm, "Giờ tay, vết thương nhiễm trùng tôi sẽ không băng giúp em!"

Anh thật ăn no rừng mỡ rồi, hay đầu óc có vấn đề, ngay cả anh cũng thấy bản thân khó hiểu. Bao nhiêu năm phấn đấu trên con đường làm chính trị, anh đã mài giũa ra sự trầm tĩnh, nhưng mỗi khi gặp chuyện liên quan đến cô, anh lại không kìm chế được. Lần đầu tiên chờ cô đến, lần đầu tiên lái xe như điên tìm cô, lần đầu tiên cãi nhau ầm ĩ với cô, lần đầu tiên trong cuộc đời bị ăn tát mà không cáu kỉnh, ăn bạt tai của cô mà vẫn quan tâm đến vết thương của cô?

Tô Nhiễm chửi anh rất đúng, anh... đê tiện!

Trong bồn tắm diễn ra một cảnh đầy ấn tượng.

Tô Nhiễm ngâm mình trong nước nóng, tay bị thương giờ cao, cả người như con cừu non ngoan ngoãn tắm sạch sẽ chờ làm thịt. Lệ Minh Vũ ngồi trên thành bồn tắm, tuy sắc mặt vẫn xám xịt nhưng động tác rất dịu dàng tắm rửa thay cô, ánh mắt anh đen thẳm không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Hai người trầm mặc mãi đến khi tắm rửa xong xuôi.

Tô Nhiễm lên giường, quần chần kín như bánh chưng. Cô vốn dĩ mệt là người nhưng không thấy buồn ngủ. Đến khi Lê Minh Vũ vây khăn tắm vào phòng ngủ, cô lật đật nhắm nghiền hai mắt.

Chốc lát sau, cô cảm thấy một bên giường hơi nhún xuống, anh lên giường rồi.

Trống ngực Tô Nhiễm đập thành thạch, anh còn chưa kịp kéo chăn, cô đã bất ngờ mở mắt, ngượng ngùng liếm môi: "Rót cho tôi ly rượu được không?"

Lê Minh Vũ dựa người vào đầu giường nhìn cô, hơi giật mình: "Rượu?"

"Ừm."

"Tôi rót nước cho em." Anh hiểu lầm cô khát nước.

"Tôi muốn uống chút rượu." Cô vô thức kéo tay anh, rồi lật đật rút về, vẻ mặt rất tự nhiên nói, "Nghe nói rượu vang đỏ có thể giúp an thần phải không?"

Lê Minh Vũ nhìn cô, cuối cùng cũng đứng dậy, đi xuống tủ rượu dưới lầu rót cho cô một ly.

Tô Nhiễm nằm sấp trên giường thờ dài, cô muốn ngủ một giấc thật ngon, cả ngày hôm nay cô đều phập phồng lo sợ nên cực kì mệt mỏi. Lướt mắt qua cánh cửa, cô bắt đầu bồn chồn, người đàn ông này lát nữa có buông tha cô không? Mấy ngày qua, cô lĩnh giáo đầy đủ bản lĩnh đàn ông rất đáng sợ. Tối buổi tối hằng ngày, anh như mãnh thú liên tục đòi hỏi và chiếm hữu cô.

Tô Nhiễm đang suy tư, thì anh bước vào cầm theo nửa ly rượu vang đỏ. Ánh sáng mờ mờ trong phòng bao phủ thân hình cường tráng của anh. Anh vây khăn tắm, nửa người trên để trần quyến rũ, làn da màu đồng sáng bóng, tấm lưng dày rộng mạnh mẽ, cô bắt sẵn chắc thể hiện sức mạnh đàn ông.

Cô cụp mắt, thôi nhìn vóc dáng của anh. Song phải công nhận vóc người của anh rất đẹp. Bốn năm trước cô không hiểu anh, nhưng mấy ngày nay cô dần biết anh hơn. Anh rất thích tập thể hình và đủ loại vận động, do không có nhiều thời gian rảnh rỗi nên anh thường tập rất lâu trong phòng tập thể thao ở biệt thự, bơi đều đặn hằng ngày ở hồ bơi ngoài trời. Một lần cô còn tìm thấy thẻ hội viên câu lạc bộ cưỡi ngựa trong túi anh, chứng minh anh có cả sở thích cưỡi ngựa.

Tới nay, cô đều không muốn tìm hiểu về con người anh, nhưng cô dần phát hiện vài việc lặt vặt sẽ tùy thời tùy lúc nói cho cô biết sở thích, sinh hoạt cá nhân, khẩu vị của anh...

Ly thủy tinh được đưa đến trước mặt, cô nhận lấy, anh vút khăn sang một bên rồi lên giường, tim cô bỗng đập mạnh. Tô Nhiễm nhìn chằm chằm ly rượu trong tay, rượu vang đỏ sóng sánh hắt lên gò má cô.

Lệ Minh Vũ kéo chăn đắp qua loa, đôi chân mạnh mẽ cùng vòm ngực rắn chắc lộ ra ngoài, anh vươn tay kéo cô vào lòng, anh im lặng, trầm ngâm vuốt ve tóc cô.

Tô Nhiễm không biết anh đang nghĩ gì, cũng không ngẩng đầu nhìn, cô lặng thinh tựa vào ngực anh, ngửi ngửi ly rượu vang nguyên chất, nhấp một ngụm nhỏ, vị rượu ngọt ngào không chút đắng chát hòa vào miệng, chứng tỏ đây là rượu vang cao cấp. Cũng đúng, rượu vang anh uống sao có thể tầm thường?

Cô không am hiểu về rượu, nhưng cô có khả năng phân biệt mùi vị trời ban.

Cô phải cảm ơn chiếc mũi nhạy bén này, có điều chiếc mũi này chỉ ngửi thôi cũng đã say.

"Uống ít thôi." Thấy cô im lìm cặm cụi uống rượu, Lê Minh Vũ nhú mào, cất giọng nhàn nhạt.

Tô Nhiễm trầm mặc lắc lư ly rượu, cô biết rượu càng ngon càng dễ say. Cũng tốt, ít ra cô có thể thoát đêm nay. Thấy anh tắm xong leo lên giường mà không ngủ ngay, cô biết anh sẽ không tha cho cô, nhưng nếu uống rượu không chừng sẽ tránh được.

Trong phòng rất yên lặng, yên lặng đến nỗi Tô Nhiễm cảm thấy hiếu kì, không kìm được ngẩng đầu nhìn anh, chiếc cằm kiêu ngạo của anh căng cứng. Anh đang suy nghĩ gì?

Có lẽ thấy cô nhìn mình không rời mắt, cuối cùng anh cũng phản ứng, cúi đầu đối mặt với cô, nhẹ giọng hỏi: "Vết thương trên đầu ở chỗ nào?"

Tô Nhiễm mờ mịt không hiểu.

"Ở bệnh viện tâm thần, em tự đập bản thân bị thương ở chỗ nào?" Anh nhấn nài hỏi lần nữa.

Ơ...

Tô Nhiễm lúc này mới hiểu anh đang hỏi gì, vươn tay sờ đầu, nói: "Ở đây, vết thương lành rồi." Tại sao anh lại đột xuất hỏi chuyện này.

Anh đưa tay, vạch tóc cô sang một bên tìm, ánh mắt anh ngừng lại một chỗ.

Đúng là có một vết thương. Nếu chỉ sờ bằng tay sẽ không cảm nhận được, vết thương đã lành nhưng vẫn còn thấy vết tích mờ nhạt. Vết thương này ánh vào mắt anh, một cảm giác đau xót vô cớ như máy khoan vùi vào tim trào dâng. Anh xoa nhẹ lên đó, mãi lâu sau giọng anh khàn khàn cất lên, "Đau không?"

Tô Nhiễm sừng sốt, lắc đầu.

Bốn năm trước khi đập đầu, cô không biết cái gì là đau, bốn năm sau khi vết thương đã lành lặn, cô cũng không còn đau. Thỉnh thoảng, nhớ những chuyện thống khổ sẽ càng buồn đau.

Người đàn ông trên đầu bất ngờ thở dài: "Vì sao vào bệnh viện tâm thần?"

Ngón tay cầm ly rượu bỗng cứng đờ, đôi môi đỏ mọng để bên mép ly, hương rượu vang thơm ngào ngạt và tinh khiết cũng không cách nào đè nén cảm giác máy móc lạnh lẽo tới quấy lui trong cơ thể, khoảnh khắc đó cô chỉ muốn chết. Phải kể anh nghe ư? Chuyện này có cần phải kể với anh không? Anh và cô chỉ còn năm ngày ngắn ngủi, tuần này qua đi hai người sẽ mỗi người một ngả. Cô không cần kể toàn bộ với anh.

Cảm nhận được cơ thể phụ nữ trong lòng căng cứng, Lê Minh Vũ nâng cằm cô lên, ánh mắt khẩn khe, "Em không nói, tôi sẽ điều tra."

Rượu vang đỏ trong ly bỗng rung rinh, Tô Nhiễm vội tránh khỏi tay anh, rú mắt xuống, cô nhấp một ngụm, bình thản nói: "Chẳng có gì phải điều tra, cũng không phải bí mật gì. Bốn năm trước, ba đột nhiên nhảy lầu làm tôi bị sốc nặng, ngay sau đó tôi với anh ly hôn. Bắt đầu

từ hôm đó, tôi đánh mất toàn bộ thế giới, lại như cả thế giới từ bỏ tôi. Tôi cô độc một mình, mất người nhà, mất chồng, chịu hai cú sốc nặng nề, cũng không biết thế nào mắc chứng rối loạn lo âu." Cô cố gắng tỏ vẻ hời hợt, che giấu đoạn quá khứ kinh hoàng mà cô không dám nhớ. "Tâm lý con người rất phức tạp kỳ lạ, có thể khi đó tôi sống hướng nội, không muốn kể cho ai nên bệnh mỗi lúc một nặng."

"Chỉ như vậy?" Lê Minh Vũ không hiểu vấn đề thuộc lĩnh vực tâm lý, hơi hồ nghi nhưng thái độ bình thản của cô khiến anh đau đớn vô cùng.

"Ừm, chỉ vậy thôi." Tô Nhiễm choáng váng tựa vào ngực anh, cô cảm giác khi mình nói xong câu đó, cơ thể anh cứng đờ, còn tay anh đang vuốt ve tóc cô dường như cũng run theo, có đúng là run không? Hay do cảm giác của cô sai? Chắc chắn do cô uống say rồi.

Cô vô thức thở dài. Cô không muốn nhắc tới chuyện bốn năm trước, nhắc nhiều chỉ làm anh thêm hoài nghi. Năm ngày nữa cô và anh sẽ không còn liên quan đến nhau nên cô không muốn dùng sinh mệnh đã mất bốn năm trước tiếp tục vướng mắc anh. Cô không đoán được khi anh biết bản thân từng mất một đứa con thì sẽ thế nào, một mai chuyện này vỡ lở, cô không biết sẽ ra sao.

Lê Minh Vũ không truy hỏi đến cùng, tim anh đau đến nghẹt thở đã làm anh không còn cách nào suy nghĩ. Mọi thứ cô trải qua bốn năm trước không nghi ngờ đều do một tay anh tạo nên. Bốn năm trước, anh những tưởng cô rất kiên cường...

Cánh tay bất giác ôm chặt cô vào lòng hơn, anh kéo đầu cô, cúi xuống hôn mái tóc cô, tỉ mỉ lên đó. Lê Minh Vũ nhắm nghiền hai mắt nhưng thật lâu sau vẫn không thể nào xoa dịu cơn đau.

Anh động lòng rồi.

Anh không muốn động đến phần tâm tư này. Đó không phải kết quả anh muốn thấy sao?

Tô Nhiễm nằm sấp trong lòng anh, dõi mắt theo vòm ngực anh phập phồng, mùi hổ phách dịu dịu len vào mũi cô, hòa hợp với hương rượu vang thơm ngát trong cổ họng. Tô Nhiễm đặt ly lên bụng anh, quan sát màu sắc tươi sáng giống máu trong ly.

Bốn năm trước, từ cơ thể của cô, cũng chảy ra dòng máu đỏ thẫm...

Có người nói rượu vang đỏ thanh lịch vì nó có màu sắc giống sinh mệnh.

Cảnh vật trước mắt cô dần mơ hồ, rượu thúc đẩy đầu cô nặng trĩu, cô cười ngây ngô nhướng mắt ngắm anh.

Lệ Minh Vũ cũng cúi đầu nhìn cô. Khi bốn mắt chạm nhau, loáng cái anh bị nụ cười của cô mê hoặc. Nụ cười đó nhẹ nhàng yếu ớt nhưng tỏa nắng, khác biệt với sự ngây thơ thẳng thắn của bốn năm trước, nó còn chứa cả dấu vết thăng trầm theo năm tháng, song vẫn khiến tim anh đập loạn nhịp.

"Anh định xử đám nhóc kia thế nào?" Cô đột nhiên bật cười, nghiêng đầu nhìn anh.

Chấn mông đập trên vai cô chảy xuống, ánh mắt cô mê man, cánh tay trắng nõn gác qua ngực anh, bộ ngực căng tròn vẫn còn vết hôn lấp ló, đôi chân thon dài cuộn tròn một chỗ. Cô không ý thức được bộ dạng xinh đẹp của mình đều đập hết vào mắt anh.

Lệ Minh Vũ cúi đầu ngắm cô, ngắm người phụ nữ tựa như con mèo dịu ngoan đang tựa vào lòng mình, ánh đèn tôn lên làn da hoàn mỹ

không tì vết, trắng mịn như sữa của cô.

Yết hầu anh chuyển động, anh giơ tay vuốt ve bờ môi của cô, giọng anh nhàn nhạt lộ rõ dục vọng đang được kiềm chế, "Xem ra sau này phải đặt máy theo dõi mới không để lạc mất em." Anh không trả lời cô.

"Máy theo dõi?" Tô Nhiễm nhúu mày, bộ dạng cô ngốc nghếch say mềm nhưng đáng yêu vô cùng.

Thấy vậy, Lê Minh Vũ không kìm được cong môi, "Em say à?"

Tô Nhiễm giơ cao ly lên cao, cô mới uống có một chút mà sao chóng mặt rồi, "Còn dư nhiều vậy mà." Cô thấy hình bóng anh mỗi lúc một mơ hồ.

Anh bật cười bất đắc dĩ, cầm chiếc ly trong tay cô, ngửa đầu uống cạn một hơi, đặt ly bên cạnh giường, rồi ôm chầm lấy cô, cúi đầu nói, "Em ngủ đi."

Kì thực anh không cần nhắc, hai mắt Tô Nhiễm cũng đã díp lại, say giấc ngủ.

Lê Minh Vũ không thấy buồn ngủ, để mặc cô gối đầu lên tay mình ngủ say sưa. Anh cúi đầu nhìn cô, tay anh bất giác vuốt ve cô, động tác này như thôi miên khiến Tô Nhiễm càng say giấc hơn.

Cô mệt mỏi và sợ hãi, rượu giúp cô mang hết mọi cảm giác mệt mỏi thoát ra bên ngoài, dễ dàng chìm vào giấc ngủ thật say sưa.

Không biết ngủ bao lâu, Tô Nhiễm liên mơ một giấc mơ đẹp. Cô mơ

thấy vô số bướm bay lượn xung quanh, nhẹ nhàng đáp xuống người cô, hôn tóc, trán, mũi, rồi đến môi cô.

Bướm bướm rục rĩ vỗ cánh, mùi hổ phách cô quen thuộc phảng phất trong không khí. Bướm bướm chậm rãi bay đi, chỉ còn mùi hổ phách vương vấn vây lấy cô. Tô Nhiễm cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng mềm nhẹ, mùi hương trượt chậm chậm theo vai cô, lại như có sức lực nào đó chuyển động khê khàng như dòng nước lướt qua cơ thể cô.

Cảm giác này rất thoải mái, thoải mái đến...

"Ừm..." Cô vô thức rủ rỉ, chỉ cảm thấy nguồn lực này xâm chiếm, dịu dàng chảy xuôi rung động tim cô. Bướm bay đi, nguồn lực này dần rõ ràng hơn, lại tạo thành một hình bóng đàn ông cường tráng. Anh khê cười nhìn cô, hôn mỗi nơi trên cơ thể cô.

Đây là tình cảm dịu dàng cô chưa bao giờ trải nghiệm, nó đầy rung động khiến trống ngực cô đập rộn ràng. Cô không cách nào mở mắt, cả người đắm chìm giữa giấc mơ và hiện thực. Nguồn lực đó từ từ di chuyển thông thả hơn, cơ thể cô cũng căng cứng, muốn động đây nhưng không thể. Nguồn lực này vừa dịu dàng và mãnh liệt, làm cô mơ màng cũng không tìm được bật ra những tiếng rên mê mê.

Giọng phụ nữ trên giường rủ rỉ nũng nịu mê hoặc Lê Minh Vũ, anh vuốt ve, tham lam xâm chiếm cô. Những tiếng rên mê mê nho nhỏ bật ra từ cô như liều thuốc yêu càng thúc đẩy động tác của anh. Anh kéo sát tấm lưng mềm mại của cô vào vòm ngực mình, nâng vòng eo cô cao hơn...

Trên giường, người đàn ông mạnh mẽ như báo ôm người phụ nữ mềm mại. Người phụ nữ mơ màng ngủ run rẩy toàn thân, cô như kẹo đường ngọt ngào đón lấy sự tiến công dịu dàng của riêng anh. Ngắm

đen đối tuyết trắng, cứng rắn đối mềm mại, mãnh liệt đối dịu dàng, kết hợp hoàn mỹ giữa duyên dáng và mạnh mẽ.

Tô Nhiễm bỗng cảm thấy nguồn lực đẩy cô lên đến đỉnh cao khoái lạc. Cảnh trong mơ rất chân thật, chân thật đến mức tiếng nói của cô trở nên khàn khàn, lỗ tai thấp thoáng nghe thấy giọng đàn ông khàn đục làm bầm gọi tên cô hết lần này đến lần khác. Ngay khi cô thấy linh hồn của mình bay xa, giọng đàn ông trầm thấp dịu dàng chuyển thành tiếng gầm nhẹ thỏa mãn. Sau đó một luồng nóng hực kéo đến, loáng cái đẩy cô đến đám mây bông bành...

"Bộ Trưởng Lệ, đây là mẫu điện thoại nữ mới nhất hiện nay trên thị trường. Ngoài hệ điều hành tiên tiến nhất, còn có chức năng tự động xác định vị trí người dùng, không cần cài phần mềm định vị ạ." Cô gái đang giới thiệu điện thoại cười híp mắt, những nhân viên khác cũng thường xuyên dõi mắt qua bên này.

Buổi trưa hôm sau, Lệ Minh vũ đến một cửa hàng bán điện thoại di động, sự xuất hiện của anh gây náo động khắp nơi.

Anh cầm điện thoại xem xét một lúc, "Đồng Hựu, cậu nghĩ cô ấy có thích điện thoại này không?"

Cuối cùng Đồng Hựu cũng có thể chêm vào, anh nuốt nước bọt hỏi, "Bộ trưởng, anh mua điện thoại nữ này?"

"Tô Nhiễm suốt ngày cứ vứt điện thoại lung tung. Hôm qua, cô ấy mới đánh mất điện thoại." Lệ Minh Vũ thản nhiên nói, lại nhìn điện thoại, "Điện thoại này rất được, chỉ ít sau này nếu cô ấy không mở điện thoại tôi cũng biết được cô ấy đang ở đâu."

Một câu nói vô tình lại khiến Đồng Hựu kinh hãi, bộ trưởng bị sao vậy? Đồng Hựu nhìn chăm chăm Lê Minh Vũ như đang nhìn người xa lạ, bắt đầu từ khi nào anh lại chủ động đi mua điện thoại cho phụ nữ? Không phải cứ đặt trực tiếp cửa hàng là xong rồi ư? Bộ trưởng bỏ công tự mình đi chọn lựa?

Hồi lâu sau, Đồng Hựu mới tìm lại giọng nói của bản thân, "Bộ trưởng, chiều nay anh còn phải họp, cũng gần đến giờ rồi ạ. Với lại bữa trưa anh vẫn chưa ăn..."

"Được rồi, tôi lấy cái này." Lê Minh Vũ không nghe Đồng Hựu nói, yêu cầu cô gái bán hàng lấy cái mới, sau đó đi tới quầy thu ngân thanh toán.

Đồng Hựu vội theo sau.

Các nhân viên nữ khác bắt đầu vây quanh, xì xầm bàn tán: "Aiz, bộ trưởng Lê tự mình tới mua điện thoại nha."

"Đúng đó, còn là điện thoại nữ nữa chứ. Phải rồi, có nghe anh ấy nói mua cho ai không?"

Cô gái bán hàng cầm điện thoại mới ngẩn người, hai mắt phát sáng, "Không nghe rõ nữa, mình cũng vừa bán vừa ngẩn anh ta. Trời đất ơi, cậu nói coi người đàn ông này sao có thể đẹp trai lịch lãm đến mức này cơ chứ? Anh ấy quá đẹp trai, nếu được hẹn hò với anh ấy thì đẹp biết bao."

"Thôi đừng có mơ. Người ta có liếc mắt cậu cái nào không? Mình đoán điện thoại này anh ấy mua cho tình nhân cũng không chừng. Một người trong đó bấu môi xem thường."

"Nói nhảm gì vậy hả? Bộ trưởng Lê là một người đứng đắn nghiêm

túc, cậu còn nói nhảm nữa tôi không thèm để ý đến cậu."

"Đúng vậy, bọn tôi cũng không để ý đến cậu." Mọi người đồng lòng.

Lên xe, Đồng Hựu nóng lòng giục Lê Minh Vũ: "Bộ trưởng, em vừa đặt phòng ăn rồi ạ. Chúng ta..."

"Dời cuộc họp buổi chiều thành chín giờ sáng mai." Lê Minh Vũ ngồi sau, ngón tay gõ gõ họp điện thoại, ánh mắt suy tư.

"Ơ?" Đồng Hựu há hốc.

Làm trợ lý cho anh bao năm, Đồng Hựu chưa bao giờ gặp trường hợp anh đột nhiên thay đổi lịch trình, đây là sao vậy?

"Bộ trưởng, anh muốn đi đâu ạ?"

"Chạy đến phòng làm việc của Tô Nhiễm."

Đồng Hựu mở to hai mắt nhìn người đàn ông đằng sau qua kính.

Tô Nhiễm đến phòng làm việc đã hơn mười giờ. Cô chui ngay vào phòng điều chế hương. Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, cô vẫn chưa tinh chế được nho đen thuần khiết như mùi hương trên hung khí. Cảnh sát nghi ngờ hương nho đen có ở thi thể Trần Trung xuất phát từ nước hoa. Ban đầu cô cũng nghĩ như vậy, nhưng tại sao mùi hương cô chiết xuất ra lại khác nhiều đến vậy?

Cô tháo khẩu trang xuống, vắt óc suy nghĩ. Không đúng, nhất định là

sai ở khâu nào đó, mấy ngày nay cô phải tập trung mới được. Cô xoa xoa cổ, xoa tan cảm giác mệt mỏi.

Cô ngủ thẳng một giấc tới tận khi mặt trời lên cao, nhưng sao toàn thân cô lại đau nhức?

Cô bất giác nhớ đến giấc mơ tối qua, hai má cô chột ửng hồng. Giấc mơ rất chân thực, giống như nó đã xảy ra. Cô vỗ nhẹ hai má, cô làm sao vậy? Đang ban ngày ban mặt mà lại nghĩ đến chuyện đó?

Chuông cửa dưới lầu vang lên, Tô Nhiễm cẩn thận đóng ống nghiệm đang cầm trả lại chỗ cũ. Sau đó cô xuống lầu mở cửa. Người đến là Mộ Thừa.

Đôi mắt cô sừng sốt, cô không thể không nhớ tới chuyện hôm qua.

"Ngày mai, anh có ca một quan trọng nên hôm nay anh nghỉ ngơi lấy tinh thần. em không định mời anh vào à?" Nụ cười của Mộ Thừa càng thêm ấm áp dưới ánh mặt trời.

Tô Nhiễm lập tức nhường chỗ cho anh bước vào.

"Lần trước tới đây, nơi này trống không, bây giờ đã trang trí lại rất đẹp." Mộ Thừa khen ngợi.

Tô Nhiễm nhớ lần đó, khóe miệng cô hơi trĩu xuống, cô rót một tách trà cho anh, ngồi xuống trò chuyện: "Tình hình Diệp Lỗi thế nào rồi anh? Cậu ấy không sao chứ? Em xin lỗi chuyện hôm qua."

Mộ Thừa đặt tách trà xuống, nhìn cô, "Tiểu Nhiễm, bất luận chuyện gì, bất kể lúc nào, em cũng không cần nói xin lỗi anh." Anh cười bao dung, "Diệp Lỗi không sao, anh đã xem kết quả chụp CT, cậu ấy chỉ bị chấn động nhỏ mà thôi, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi. Có điều..."

Tô Nhiễm thấy anh bỗng chuyển hướng, tâm trạng vốn đang thả lỏng bỗng nhiên thấp thỏm bất an, "Có chuyện gì vậy anh?"

"Hôm nay em có nhận được điện thoại bên phía cảnh sát không?"

Tô Nhiễm lắc đầu, xảy ra chuyện gì?

Mộ Thừa trầm ngâm một lát rồi mới nói với cô: "Chắc hẳn cảnh sát sẽ đến tìm em hỏi han. Sáng hôm nay, người của sở cảnh sát đã đến bệnh viện điều tra. Có người báo án với cảnh sát, mấy tên côn đồ đều bị cảnh sát giải đi, Diệp Lỗi cũng bị cảnh sát hỏi tới. Lúc đó, anh mới biết mấy tên côn đồ đó là mấy tên định quấy rối anh hôm qua. Cảnh sát tạm giam bọn chúng, nhưng bọn chúng lại quay sang đổ tội Tiêu Diệp Lỗi đánh người bị thương. Vì vậy, cảnh sát sẽ gọi em đến nhận dạng."

"Cái gì?" Tô Nhiễm đứng bật dậy,

Quyển 5 - Chương 19: Cũng nghĩ đến quà tặng

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên khác thường.

Nắng trau khác thường, hắt sáng gương mặt Tô Nhiễm càng tái nhợt, lời Mộ Thừa nói dọa cô giật nảy người. Có người báo cảnh sát, đám lưu manh bị bắt? Cô lơ đãng nhớ hôm qua Lê Minh Vũ nói... Thấy lần nữa có nhận ra đám lưu manh đó không? Lẽ nào, chuyện này liên quan tới anh?

"Chuyện này hơi phức tạp." Mộ Thừa thấy cô bối ngỡ, anh chau mày, ánh mắt nghiền ngẫm.

Tô Nhiễm nghe vậy, ngồi xuống nhìn anh.

"Đối phương bị cảnh sát giải đi nhưng đồng thời cũng tố cáo Tiêu Diệp Lỗi cố ý gây thương tích người khác. Cảnh sát rất coi trọng sự việc lần này." Anh trầm ngâm.

"Rõ ràng họ sai, mà quay lại cắn ngược một cái?" Về mặt Tô Nhiễm không vui.

"Dù bị định tội, họ vẫn có quyền bảo vệ lợi ích bản thân. Huống hồ hiện nay còn đang trong vòng điều tra, pháp luật phải bảo vệ nhân quyền." Mộ Thừa uốn nắn thái độ của cô.

Tô Nhiễm bất đắc dĩ dựa người vào sofa, nói, "Em định nếu cảnh sát tìm em hỏi, em sẽ kể hết tình huống lúc đó, không để Diệp Lỗi chịu oan ức vì em."

"Chuyện này em nên giao cho cảnh sát." Mộ Thừa nhẹ giọng, "Anh nghĩ chuyện này không hề đơn giản, thái độ của cảnh sát rất căng thẳng."

Tô Nhiễm trầm mặc. Nếu chuyện này liên quan đến Lê Minh Vũ, thái độ của cảnh sát căng thẳng cũng chẳng có gì đáng trách.

Bắt gặp thần sắc cô có vẻ mệt mỏi, ánh mắt Mộ Thừa càng yêu thương, nhìn cô, thấp giọng hỏi: "Phải tới khi nào em mới rời khỏi cậu ta?" Giọng anh nặng nề cất lên.

Hàng mi của Tô Nhiễm run nhẹ nhẹ, hé đôi môi đỏ au, "Năm ngày, còn năm ngày."

Cô trả lời thẳng thắn, khiến Mộ Thừa ngây ra chốc lát. Vốn dĩ anh chỉ cảm than một câu bất đắc dĩ, không ngờ cô lại cho anh đáp án chính xác nhất, nhưng đáp án này dội vào tai càng khiến anh đáng sợ hơn, năm ngày? Vì sao năm ngày??

Tô Nhiễm không đợi anh mở miệng, cô bình thản dõi mắt về anh, "Mộ Thừa, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, em xin anh đừng hỏi được không anh? Anh giúp đỡ em rất nhiều suốt bao nhiêu năm qua, anh đừng tiếp tục lo lắng cho em nữa. Em với anh ta chỉ còn năm ngày, sau đó em sẽ không còn liên quan gì đến anh ta."

Hàng mi phe phẩy dưới ánh nắng, ý cười nhẹ nhàng hiện trên môi, đáy mắt che khuất nỗi cô đơn, cố gắng tỏ vẻ vui tươi.

Mộ Thừa nhìn cô, anh tôn trọng cô nên không hỏi lại, một lúc sau như quyết định việc gì đó, anh gật đầu, cười cười, "Anh chờ em."

Tô Nhiễm sừng sốt, lật đật xua tay, "Mộ Thừa, anh..."

"Anh không có quyền can thiệp vào quyết định của em, anh cũng sợ em khó xử nên anh không can dự vào, vì vậy em cũng đừng can thiệp vào quyết định của anh được không?" Anh ôn hòa: "Anh yêu em, anh chờ em, những việc này là của một mình anh. Dù em không đón nhận thì đó cũng là quyết định của bản thân anh. Dẫu sao em cũng không thể khống chế người khác không yêu em thì phải?" Câu cuối cùng của anh đầy ý trêu ghẹo.

Tô Nhiễm muốn cười nhưng cười không nổi, tâm trạng càng thêm nặng trĩu, liếm môi gượng gạo: "Mộ Thừa, thực ra bên cạnh anh còn có người đáng giá để anh yêu..." Suýt nữa Tô Nhiễm đã nhắc đến tên Tiểu Đóa, suy nghĩ một chút Tô Nhiễm vẫn kìm nén. Tiểu Đóa không dưới một lần nói với cô, Tiểu Đóa yêu Mộ Thừa là việc của cậu ấy, điều này không cần bất kì ai lo lắng, cũng chẳng cần bất kì người nào mang tâm lý ganh ghét. Nghĩ như vậy cô thấy quan điểm tình yêu của Mộ Thừa và Tiểu Đóa rất giống nhau.

Thực ra cô rất muốn nói rõ tình cảm của Tiểu Đóa với Mộ Thừa, nhưng cô rất hiểu Tiểu Đóa, một mai lời này nói ra từ miệng cô, lòng tự trọng của Tiểu Đóa tuyệt đối không chịu nổi, bao nhiêu điều vừa đến miệng, nhưng nhớ đến gương mặt Tiểu Đóa cô chỉ biết miễn cưỡng nuốt xuống.

Mộ Thừa cười phản bác, "Tiểu Nhiễm, anh biết bao nhiêu năm qua em chỉ coi anh là bạn bè. Vậy chúng ta cùng giao ước với nhau thì sao?"

Cô khó hiểu nhìn anh.

"trước khi em chưa yêu ai thật lòng, khoan hãy đẩy anh xa em. Ít ra cũng cho anh một cơ hội gần em." Mộ Thừa cười, nét mặt chuyển sang nghiêm túc, đôi đồng tử đều ánh rõ thâm tình, "Từ hôm nay trở

đi, anh sẽ không dùng tình yêu ép buộc em, sẽ không tạo nên áp lực tâm lý với em. Nếu có ngày, em thật lòng yêu một người nào đó, anh sẽ chủ động từ bỏ, được không em?"

Anh nói khiến Tô Nhiễm đau nhói tim, "Mộ Thừa, sao anh phải như vậy?" Anh là người đàn ông tốt bụng, một người đàn ông rất tốt, mà cô không cách nào yêu anh, nhưng cô lại thích anh, vì vậy cô rất mong anh có thể hạnh phúc.

Mộ Thừa nở nụ cười, "Được rồi, chúng ta không nhắc vấn đề này nữa. Suýt nữa anh quên mục đích tìm đến em hôm nay." Anh nói xong, lấy một thứ từ cặp xách ra đưa Tô Nhiễm, "Em mở ra xem có thích không?"

Tô Nhiễm nhìn thoáng qua, "Điện thoại di động? Mộ Thừa, anh tặng em điện thoại làm gì?" Cô kinh ngạc.

"Em mất điện thoại, anh mua mới để tiện liên lạc với em, lần sau anh khỏi phải chạy từ xa đến phòng làm việc của em." Anh bình thản nói.

Nghe vậy, cô cười nhẹ, bất đắc dĩ lắc đầu, "Anh coi em thành con nít? Em tự mua được rồi, em không thể nhận quà của anh." Nói hết câu, cô trả lại.

"Em cầm đi, nếu xem anh là bạn thì đừng tính mấy thứ này." Mộ Thừa nhất quyết đưa cho cô, đứng dậy cầm cặp xách, "Chiều nay, anh còn phải viết báo cáo, anh đi trước."

Tô Nhiễm ngây ngẩn nhìn hộp quà trên tay, đợi anh đi đến cửa, cô mới định thần đuổi theo...

"Mộ Thừa..."

Dưới ánh mặt trời, vàng sáng nhẹ nhẹ bao trọn lấy anh, áo sơ mi trắng sáng chói, khuôn mặt anh rạng ngời càng anh tuấn. Anh dừng chân, ngoảnh đầu lại.

"Em không nhận điện thoại này được." Tô Nhiễm đứng trước mặt anh cất giọng dịu dàng, "Anh giữ lại đi, được không?"

"Làm gì có đạo lý đồ đã tặng lại cầm về chứ, vậy đi..." Anh không cầm, thoáng suy tư, anh cười nhìn thẳng vào mặt cô, "Hai ngày nữa là sinh nhật của Băng Nụ, anh để tiệc sinh nhật lần này cho em liệu được không? Vậy em nhận điện thoại được chưa?"

Tô Nhiễm vỗ trán búng tỉnh, "Đúng rồi, em quên mất, gần tới sinh nhật Băng Nụ rồi. Được thôi, tiệc sinh nhật lần này để em lo."

"Ừ." Dưới ánh mặt trời, anh cười hiền hậu.

Dưới bóng râm. Một chiếc xe MPV màu tối sậm chậm rãi ngừng lại, hình ảnh đôi năm nữ đứng cười nói cách đó không xa hoàn toàn đập vào mắt người đàn ông ngồi ở ghế sau xe, nụ cười của người phụ nữ tươi mát xinh xắn như hoa sen, nhưng nét mặt vui cười của cô lại vì một người đàn ông khác.

Cảnh tượng này dưới ánh mặt trời có vẻ rất trữ tình nên thơ, người đàn ông cao lớn hòa nhã, người phụ nữ xinh xắn đáng yêu, nhưng đập vào mắt người khác lại không hiệu quả như vậy.

Ở ghế sau, Lê Minh Vũ cứng đờ người, sống lưng kiêu căng lạnh lung ưỡn thẳng, cầm bánh ra, ngay cả Đồng Hựu chạy xe cũng cảm thấy khác lạ. Anh lúng túng lướt mắt ra ngoài cửa sổ, hộp điện thoại Tô Nhiễm cầm trong tay chính là mẫu điện thoại mới nhất, lại thoáng nhìn Lê Minh Vũ ngồi phía sau anh không khỏi rùng mình.

Ánh mắt Lê Minh Vũ trầm ngâm đến đáng sợ nhìn chăm chăm cặp nam nữ trò chuyện bên ngoài, dáng dấp điển hình của một người chồng ghen tuông, bắt gặp vợ mình vụng trộm. Đồng Hựu không hiểu lắm chuyện của Lê Minh vũ và Tô Nhiễm, tuy nhiên anh vẫn cảm giác được giữa họ có vấn đề. Chỉ ít một đôi vợ chồng bình thường sẽ không vô duyên vô cớ xa nhau bốn năm, nhưng dựa vào sự hiểu biết của anh về Lê Minh Vũ, anh cho rằng tình cảm giữa hai người này không đơn giản.

Ít ra, Tô Nhiễm khác Hòa Vy. Tô Nhiễm sẽ làm cảm xúc của Lê Minh Vũ trở nên khác thường, còn đối mặt với Hòa Vy, Lê Minh Vũ bao giờ cũng điềm tĩnh đến không thể điềm tĩnh hơn.

"Bộ trưởng Lê, anh xem..." Đồng Hựu chần chừ mở miệng, định hỏi Lê Minh Vũ có muốn xuống xe hay không. Thực ra, từ lúc Lê Minh Vũ bảo anh chạy đến đây, ý muốn của Lê Minh Vũ đã rõ ràng. Lê Minh Vũ muốn tự tay đưa điện thoại đến tay Tô Nhiễm, không ngờ lại có người nhanh chân đến trước.

Lê Minh Vũ không lên tiếng, cơ thể dựa vào ghế cũng không nhúc nhích, đôi mắt anh nhìn chăm chăm Tô Nhiễm đang cười ngoài cửa xe. Nụ cười của cô như con dao nhỏ tàn nhẫn đâm vào tim anh, một nỗi đau chưa từng có tào dâm, tay anh chạm cửa xe, chỉ cần mở ra, anh có thể bước xuống ngay lập tức, tiến lên, sau đó kéo Tô Nhiễm ôm vào lòng, biểu thị cô là của anh với người đàn ông kia.

Nhưng...

"Cậu có thể để một người phụ nữ từng yêu cậu biến thành sợ cậu, Lê Minh Vũ, đây là thành công hay thất bại của cậu?"

Lời Mộ Thừa nói hôm qua chọt va chạm mạnh đầu anh, tạo nên dư âm như cơn sóng rung động. Lê Minh Vũ nắm tay thành nắm đấm, gân

tay nổi lên, ánh mắt ẩn nhẫn mà tàn độc như lang sói vùng rừng núi hoang dã.

Đồng Hựu phát hoảng nhìn Lê Minh Vũ trong kính, anh đã chuẩn bị sẵn sàng, anh sợ Lê Minh Vũ nổi giận xuống xe đánh người, Lê Minh Vũ như thế này anh chưa từng gặp qua. Đồng Hựu đang suy tính chốc lát Lê Minh Vũ đánh nhau, anh phải can ngăn thế nào mới tốt.

Phương án còn chưa hình thành hoàn chỉnh trong đầu, giọng Lê Minh Vũ trầm thấp đã vang lên, "Chạy xe." Giọng nói nam tính lộ ra cảm giác thất bại như có như không.

"Ơ? À, dạ." Đồng Hựu sửng sốt, lập tức định thần, tảng đá đè nặng trong lòng rơi xuống, anh vội khởi động xe, dè dặt lia mắt qua Lê Minh Vũ. Đôi mắt Lê Minh Vũ vô vùng trầm lặng, không ai có thể nhìn thấy suy nghĩ.

Đồng Hựu nhất thời mù mờ.

Xe MPV rẽ ngoặt, chạy về phía ngược lại, nhanh chóng hòa vào dòng xe...

Mộ Thừa vừa cầm chìa khóa mở cửa phòng liền nghe tiếng Băng Nụ đang khóc, anh lật đật bỏ cặp sách xuống, bước về phía phòng ngủ.

Không biết Quý Hâm Dao đón Băng Nụ về từ lúc nào, dùng chìa khóa của cô ta mở cửa, thu dọn hành lý của Băng Nụ. Băng Nụ ngồi trên giường khóc nức nở, thấy Mộ Thừa về, cô bé càng thêm ảm ức nhào vào lòng anh.

"Cô đang làm gì?" Mộ Thừa thấy Băng Nụ run rẩy, cúi gập nhìn Quý Hâm Dao.

Quý Hâm Dao chẳng chút nào quan tâm Mộ Thừa về nhà đột xuất, xách va ly lên, đứng dậy nhìn anh chăm chăm, "Mộ Thừa, anh không chịu phục hôn với tôi, vậy bây giờ tôi dẫn Băng Nụ đi. Anh đừng mơ tòa án giao quyền nuôi Băng Nụ cho anh, tôi là mẹ ruột của con bé, con cái đương nhiên phải sống cạnh mẹ mới tốt."

"Mẹ? Cô thực hiện nghĩa vụ của một người mẹ ngày nào chưa?" Mộ Thừa cười nhạt, so với sự dịu dàng của anh cho Tô Nhiễm, anh lúc này tràn đầy lạnh lùng, "Bỏ hành lý của Băng Nụ xuống. Cô không có tư cách bước vào đây. Đi ra..."

"Đi?" Quý Hâm Dao vút quần áo trong tay sang bên, gương mặt xinh xắn như tranh vẽ u oán, "Anh chỉ ước gì mau có người thế tôi phải không? Anh muốn tìm mẹ kế cho Băng Nụ? Ai? Tô Nhiễm à? Mộ Thừa, anh là đồ giả nhân giả nghĩa. Tô Nhiễm là vợ của cháu anh, ngay cả người phụ nữ của cháu mình mà anh cũng muốn chiếm giữ, anh có biết xấu hổ không? Tô Nhiễm có gì tốt? Cô ta là hồ ly tinh, tôi thấy anh và Lệ Minh Vũ điên hết rồi. Bề trên với bề dưới đều bị con hồ ly tinh đó mê hoặc."

Băng Nụ khóc nức nở trong lòng Mộ Thừa...

"Không cho nói mẹ Tô Nhiễm, không cho... Oa, oa, cô là người xấu."

"Cách Lạc Băng!" Quý Hâm Dao phát điên, tiến lại kéo cô bé, "Mẹ mới là mẹ của con, nghe rõ chưa? Mẹ mới là mẹ của con! Tô Nhiễm là hồ ly tinh, cô ta không phải mẹ con..."

"Quậy đủ chưa?" Mộ Thừa túm cánh tay cô đẩy sang bên, thần sắc anh càng thêm nét lạnh, "Việc giữa tôi và cô không liên quan bất kì ai."

Cô đi ra. Tôi tuyệt đối không từ bỏ quyền nuôi Băng Nụ. Nếu cô muốn tranh giành, chúng ta gặp nhau ở tòa án."

Quý Hâm Dao khóc rống lên, chỉ anh, "Họ Mộ kia, anh còn lương tâm không hả? Trước đây khi tôi chung sống với anh, tôi không hiểu gì về anh, là do anh lừa dối tôi. Trước đây, vì sao anh không nói hết với tôi? Chúng ta là vợ chồng, anh còn giấu giếm gia thế của anh? Tôi là một người phụ nữ, lẽ nào tranh thủ một phần bảo đảm cho bản thân là sai ư?"

Mộ Thừa nhìn cô, hồi lâu sau ánh mắt anh hiện lên một tia u thương, "Cô không sai, tất cả đều là lỗi của tôi. Tôi những tưởng trách nhiệm có thể thay thế tất cả. Nhưng lúc trước lấy cô là việc tôi đã suy nghĩ cặn kẽ. Tôi không muốn giấu cô chuyện gì. Gia thế cũng được, danh tiếng cũng được, đối với tôi mấy thứ này không quan trọng." Anh đã từng nghĩ, thậm chí khi anh biết mình yêu Tô Nhiễm anh vẫn nghĩ như vậy. Tuy quyết định này rất khó khăn, nhưng vì trách nhiệm, anh vẫn quyết tâm làm một người chồng đúng nghĩa. Anh quyết định sẽ sống trọn đời với Quý Hâm Dao, anh giấu Tô Nhiễm vào nơi sâu nhất trong lòng, không động tới, không nhớ nhung, chỉ an phận làm tròn trách nhiệm của một người chồng.

Thế nhưng Quý Hâm Dao lại phá hoại quyết tâm của anh. Sự việc đến ngày hôm nay, tâm tư anh không thể trở lại.

Quý Hâm Dao nghe xong liền nổi điên, khóc lóc tức giận, dốc sức ném đồ. Băng Nụ sợ hãi càng khóc to hơn, Mộ Thừa nổi cáu, để Băng Nụ một bên, rồi đi lên kéo Quý Hâm Dao vào phòng khách, "Cô điên rồi phải không? Nếu không đi đừng trách tôi không khách sáo."

Quyển 5 - Chương 20: Về Bán Sơn

Quý Hâm Dao đánh thùm thụp vào người anh, vừa khóc vừa gào thét: "Được thôi, anh tới đánh tôi đi. Anh dám đánh tôi, tôi sẽ tố cáo anh có khuynh hướng ngược đãi. Đến lúc đó, tôi sẽ xem làm sao tòa án phán xét quyền nuôi con bé cho anh!"

"Đi ngay!" Mộ Thừa mất hết nhẫn nại, vốn dĩ anh thấy hơi áy náy với cô ta nhưng bây giờ đã không còn, anh mở cửa đẩy thẳng cô ta ra ngoài.

Ai ngờ, An Tiểu Đóa vừa vặn đứng ngoài cửa, đang định giơ tay nhấn chuông, trông thấy cảnh này cô ngạc nhiên trợn to hai mắt...

"Hay quá, Mộ Thừa, anh rất lợi hại, không làm gì cũng có người chủ động tới tìm!" Quý Hâm Dao oán hận, nhanh như chớp tát An Tiểu Đóa một cái, gò má An Tiểu Đóa đỏ bừng một bên, cô thảng thốt!

"Quý Hâm Dao, cô quá đáng lắm!" Mộ Thừa phẫn nộ hét to, kéo An Tiểu Đóa đến bên cạnh.

An Tiểu Đóa bụm mặt, cái tát tai giáng xuống làm cô hơi choáng váng, đến giờ vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Quý Hâm Dao khóc lóc trách móc, gần như đào bới tổ tiên ba đời của Mộ Thừa lên chào hỏi một lần, nhân tiện chụp danh hồ li tinh cho An Tiểu Đóa rồi mới bỏ đi.

Chờ mọi thứ bình ổn trở lại, Mộ Thừa áy náy nhìn An Tiểu Đóa. Anh

để cô vào nhà ngồi, vội vàng đi lấy đá lạnh.

An Tiểu Đóa như tỉnh dậy từ trong mơ, đảo mắt nhìn đồ đạc bề tan tành xung quanh, cô vừa nghĩ có thể do Mộ Thừa gây nên, liền khó khăn nuốt nước bọt, bắt chuyện với anh: "Bác sĩ Mộ, vợ trước của anh... rất có sức tàn phá."

Mộ Thừa sững sốt, dờ khóc dờ cười.

Buổi xã giao kéo dài đến hơn một giờ, bóng đêm ngoài cửa sổ đã nhuộm đầy ánh đèn lồng lầy.

Tuyển cử nhiệm kì mới dường như cung cấp cái cớ tốt cho những buổi xã giao, tụ tập kiểu này. Trên bàn rượu, người nhả nhận lịch sự uống say khướt. Thân phận, địa vị và hình tượng đều tan thành bọt nước. Nhưng cũng đúng, quan chức cấp cao thì thế nào? Chẳng phải cũng là con người sao? Chỉ cần đóng cửa phòng, ai biết ai thế nào?

Mọi người tham gia buổi xã giao hôm nay đều là quan chức cấp cao, các ông trùm thuộc giới tài chính thường xuyên đi lại với Lê Minh Vũ. Nhiệm kì mới cũng được, tái đắc cử cũng được, ở mức độ nào cũng đều là mạng lưới của tiền tài hợp lại.

Sau khi nhận điện thoại của cảnh sát, Lê Minh Vũ giơ tay xem đồng hồ, mười một giờ rưỡi. Buổi tiệc này đã kéo dài gần ba tiếng, uống rượu chỉ là việc phụ, việc chính là tạo dựng quan hệ giữa giới tài chính và chính trị. Chẳng bao lâu sau, Đồng Hựu từ phòng tiệc đi ra, đưa khăn ấm cho Lê Minh Vũ, nói, "Bộ trưởng, mọi người ở bên trong chờ anh."

Lệ Minh Vũ cầm khăn lau sơ mặt, tỉnh táo hơn một chút, thản nhiên nói, "Câu khẳng định Trần Nhật Đông là con riêng của bộ trưởng Hạ?"

Trình Nhật Đông, trong đám lưu manh gọi là "anh Đông", chính là người đàn ông có ý đồ cưỡng bạo Tô Nhiễm hôm qua. Thực ra, năm tên đó không phải băng đảng xã hội đen, chỉ là đám dựa vào gia thế gây chuyện sinh sự, an chơi trác táng mà thôi. Những con người không được dạy dỗ đàng hoàng sẽ coi trời bằng vung. Vừa rồi, cảnh sát gọi báo tin, Trình Nhật Đông trước đây đã có tiền án, từng cưỡng bạo hai thiếu nữ vị thành niên. Người nhà nạn nhân từng báo án, nhưng về sau chẳng giải quyết được gì, Trình Nhật Đông cũng được nộp tiền bảo lãnh.

Đồng Hựu nghe xong, gật đầu, "Em đã điều tra kĩ càng, Trình Nhật Đông là con riêng của bộ trưởng Hạ, là con của ông ta với tình nhân ông ta bao dưỡng. Trước mặt người ngoài đều giả bộ không quen biết, nên không ai nắm được mối quan hệ này."

Lệ Minh Vũ mỉm cười, rút một điều thuốc từ hộp, vừa định châm, chợt nhớ tới điều gì đó, liến tắt lửa, kẹp thuốc giữa hai ngón tay chơi đùa, "Đem món quà trịnh trọng này tặng bộ trưởng Hạ có bị coi là hối lộ không nhỉ?"

Đồng Hựu cũng cười, "Món quà trịnh trọng này e rằng sẽ dọa ông già đó hoảng sợ."

"Ông ta già rồi, tôi cũng thay ông ta lo nghĩ đến vấn đề sức khỏe, ông ta cần nghỉ ngơi rồi, giống như...Hòa Tấn Bằng năm đó. Chỉ tiếc còn sót một người." Lệ Minh Vũ từ tốn cất giọng, ném thẳng điều thuốc vào thùng rác. Chính xác, còn sót một người, người đó là Tô Ánh Vân.

Đồng Hựu lặng thinh, anh biết Lệ Minh Vũ ẩn giấu một bí mật, nên

không tò mò hỏi nhiều. Thấy Lê Minh Vũ ném thuốc vào thùng rác, anh cảm thấy kì lạ, mấy ngày nay không thấy Lê Minh Vũ hút thuốc, chẳng nhẽ cai thuốc sao?

Đúng lúc này, cửa phòng bị vài người đẩy ra, sắc mặt ai nấy đều đỏ như gấc, có vẻ đã uống khá khá. Vài đồng liêu tiến lên khoác vai Lê Minh Vũ, ánh mắt lơ lơ: "Bộ trưởng Lê, tửu lượng của cậu tốt quá, sao bây giờ? Chúng ta đổi chỗ uống tiếp chứ? Mấy người bên Tiểu Trang đã đặt chỗ, cam đoan đêm nay sẽ khiến cậu thoải mái. Đi nào."

Tiểu Trang là một thương nhân có tiếng trong giới tài chính, những người này thích gọi là Tiểu Trang.

Tiểu Trang cũng chuẩn choáng bước tới, ưỡn bụng bia, cười toe toét: "Bộ trưởng Lê, còn thiếu có mỗi mình anh, đêm nay đừng để mọi người mất hứng nữa."

Lê Minh Vũ hiểu ý nghĩa câu nói "đổi chỗ khác uống tiếp", anh cười cười, kéo tay đang khoát trên vai anh rời qua người Tiểu Trang, bình thản nói: "Trang tổng, mọi người thích là được rồi, tôi không đi đâu."

"Đừng mà, bộ trưởng Lê, cần tôi phải nói rõ sao?" Trang tổng cười mờ ám, nhỏ giọng: "Qua bên đó mấy em tướng tá cực kì nóng bỏng, phục vụ khỏi chê, lần trước mấy người ở bên trong nếm thử, phải nói là không thể nào quên được. Anh đi đi, tôi sẽ kêu mấy em cùng hầu hạ anh, đảm bảo anh sẽ khoái, được không?"

Đồng Hựu đứng cạnh buồn chán vuốt mũi, chuyện thế này nhìn riết rồi quen mắt.

Lê Minh Vũ vẫn cười như trước: "Không được, vợ tôi quản rất chặt. Lỡ cô ấy phát hiện thì tôi thê thảm lắm. Trang tổng, anh đừng hại tôi." Cái gọi "bên đó" thực ra là một nơi trăng hoa. Bởi vì ông chủ đứng

đằng sau nơi đó là người trong giới chính trị và kinh tế, nên nơi này không dành cho người ngoài, chỉ tiếp đãi nhân vật có máu mặt. Những cô gái phục vụ ở đó đều tuyển chọn kĩ càng, gọi bừa một người cũng có bằng cấp, học lực không thấp, biết nói ít nhất bốn thứ tiếng, có thể bàn luận từng lĩnh vực với mọi kiểu người khác nhau. Thời buổi này, làm gái cũng phải có trình độ.

Trang tổng nghe vậy, lộ vẻ tiếc nuối, "Bộ trưởng Lê, trước đây anh hiếm khi đề cập chuyện và xã. Không phải anh nói có lệ với chúng tôi chứ?" Ai cũng biết chuyện bộ trưởng Lê đã kết hôn là sự thật. Chiếc nhẫn trên ngón áp út không thể là mang cho có, nhưng anh chưa bao giờ đề cập đến cuộc sống cá nhân, càng không nhắc đến vợ của mình. Hôn nhân của anh lan truyền tin xấu suốt mấy năm qua, nhưng người trong cuộc không hề thích, đương nhiên họ cũng không để tâm.

"Hôm nào tôi sẽ để mọi người gặp mặt, giờ trễ rồi, mọi người cũng nên giải tán." Lê Minh Vũ xem giờ, thần sắc lộ rõ vẻ lo lắng, miễn cưỡng nói chuyện.

Mọi người thấy anh không hứng thú tham gia, cũng tùy tiện bỏ qua.

Đợi mọi người về hết, Đồng Hựu còn chưa hỏi anh muốn đi đâu, Lê Minh Vũ đã ra lệnh, "Lập tức lấy xe qua đây, về Bán Sơn."

Đồng Hựu ngây ngẩn, vội vàng bấm thang máy xuống tầng đỗ xe.

Vàng trắng nơi phố xá ngập tràn sắc dịu dàng, dù nhuộm đầy hơi thở mờ tối, nó vẫn dịu dàng như thường. Ánh sáng mờ nhạt chiếu xuống mọi ngõ ngách trong thành phố. Ánh trắng rộng rãi công bằng hắt sáng nơi giàu có, nghèo khổ, vui sướng, bi thương, chán chường.

Trong phòng, An Tiểu Đóa dựa người vào đầu giường, Cách Lạc Băng nằm trong lòng cô, lặng thinh nghe kể chuyện cổ tích. Một hồi sau, đợi An Tiểu Đóa kể hết, cô bé không kìm được cất giọng hỏi, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó à, hoàng tử và công chúa sống vui vẻ hạnh phúc mãi mãi." An Tiểu Đóa kể hết chuyện Andersen, nghiêng đầu nhìn cô bé hiếu kì trong lòng.

Cách Lạc Băng cũng nghiêng đầu nhìn cô, suy nghĩ một lát, cau mày, "Hoàng tử và công chúa mỗi ngày đều sống vui vẻ sao dì?"

"Ừ."

"Vậy hoàng tử và công chúa không cãi nhau sao?"

"Điều này...." An Tiểu Đóa ngẫm nghĩ, "Có thể là vậy, thỉnh thoảng cũng sẽ bất đồng ý kiến mâu thuẫn với nhau."

Cách Lạc Băng chu miệng, "Vậy vì sao kết thúc truyện cổ tích luôn viết hoàng tử và công chúa sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau mãi mãi? Nếu rốt cuộc hoàng tử và công chúa sống không hạnh phúc, người khác làm sao biết?"

An Tiểu Đóa bị hỏi đến ngớ người, nghiền ngẫm hồi lâu vẫn không nghĩ ra đáp án chính xác, cô cười ôm Băng Nụ, "Băng Nụ, con còn nhỏ đã nghĩ đến vấn đề sâu sắc thế này, xem ra dì phải suy nghĩ kĩ hơn rồi." Nói xong, cô xoa đầu cô bé, "Vậy con chuyển hết vấn đề khó khăn qua dì đi. Băng Nụ cũng nên ngủ rồi phải không? Sáng mai con còn đi nhà trẻ nữa."

Cách Lạc Băng vẫn chu miệng không nói chuyện, buồn bã cụp mắt xuống.

"Con sao vậy?" An Tiểu Đóa nhẹ giọng hỏi.

"Con không sao." Cách Lạc Băng nũng nịu trả lời, giọng cô bé nghe có vẻ ửn ửn.

An Tiểu Đóa tưởng chuyện hôm nay dọa cô bé sợ hãi, ôm lấy cô bé vào lòng, dịu dàng nói: "Băng Nụ có gì khó chịu, cứ hỏi dì đi."

Cách Lạc Băng liếm môi, nói, "Con không muốn đi nhà trẻ."

"Tại sao?"

"Bởi vì các bạn khác đều có mẹ tới đón, con không có mẹ, các bạn chê cười con. Ngày mai cô giáo còn kêu mẹ đến dự giờ học thủ công nữa cơ." Cách Lạc Băng nghẹn ngào.

An Tiểu Đóa nhìn cô bé xót xa, ôm chặt cô bé vào lòng, không biết nên dỗ dành cô bé thế nào, trầm mặc hồi lâu, cố nén chua xót xuống cổ họng, khẽ nói: "Băng Nụ có mẹ mà, ai nói Băng Nụ không có mẹ."

Cách Lạc Băng ngẩng đầu dậy từ lòng cô, ánh mắt ngập tràn sợ hãi, lắc đầu, "Cô đó không phải mẹ con, cô đó đáng sợ lắm, cô đó còn lớn tiếng la con nữa đó." Nói một hồi, ôm chặt An Tiểu Đóa, "Con thích mẹ Tô Nhiễm, thích dì, không thích cô đó đâu."

An Tiểu Đóa đau nhói tim, dịu dàng xoa đầu cô bé, "Con yên tâm, dì không để người khác bắt nạt con đâu. Ngày mai, dì và con cùng học giờ thủ công được không?"

"Thật không dì?" Cách Lạc Băng mừng rỡ mở to hai mắt.

"Đương nhiên rồi, hơn nữa hai dì cháu ta còn phải làm một tác phẩm siêu cấp vô địch, hù các bạn khác hoảng sợ, xem các bạn đó có nói lung tung nữa không." An Tiểu Đóa khua tay một cái, hứa với cô bé.

"Yeah..." Cách Lạc Băng vui vẻ nhún nhảy trên giường.

Đỗ Cách Lạc Băng phấn khởi ngủ xong, An Tiểu Đóa đứng dậy tắt đèn, cô ngẩng đầu lên thấy Mộ Thừa đứng ngay cửa phòng Băng Nụ. Cảnh tượng vừa rồi cũng đập hết vào mắt anh.

Trong phòng khách.

Mộ Thừa cầm hộp y tế, thuần thục bôi thuốc lên vết xước trên gò má An Tiểu Đóa, so với vừa nãy, gương mặt cô đã bớt sưng phù, vết đỏ cũng mờ dần, chỉ còn lại một vết mờ nhạt do móng tay Quý Hâm Dao quẹt xước.

Mùi hương dễ ngửi vẩn vít quanh hơi thở của An Tiểu Đóa, cô ngắm Mộ Thừa tập trung xử lý vết thương, lại nhớ tới dáng anh cẩn thận tỉ mỉ khi ở bệnh viện, trái tim cô không ngừng đập dồn dập. Ông trời ơi, đừng để tim cô đập nữa, nó sắp bật tung ra ngoài rồi.

Cô không ngờ có ngày cô cũng được gần gũi Mộ Thừa như lúc này. Anh như một vị thần ôn hòa tao nhã, điệu bộ cử chỉ của anh luôn khiến cô bối rối. Tuy tình huống hôm nay hết sức rối ren, nhưng không hề ảnh hưởng hình tượng của anh trong lòng cô. Ngược lại, cô còn có dịp chứng kiến một mặt khác sống động của anh.

Trong lúc này, Mộ Thừa vô số lần xin lỗi cô, từ đôi mắt của anh cảm nhận được sự áy náy, nhưng đến tận hôm nay cái cô muốn không phải là lời xin lỗi của anh. Xử lý vết thương xong, Mộ Thừa đem vài quyển sách thật to đến trước mặt cô, nhẹ giọng: "Những tài liệu này có thể giúp em thi vào khoa ngoại thần kinh."

An Tiểu Đóa cầm một quyển sách lật ra xem, khẽ reo lên, "Tất cả đều có chú thích ạ?" Hôm nay, cô cố lấy hết dũng khí đến tìm anh, viện cớ nhờ anh chỉ dạy ôn tập. Gần đến cuộc thi chuyển khoa, qua khoa mới đương nhiên phải tìm thầy dạy trước. Cô đã xác định Mộ Thừa làm thầy của mình.

"Thông thường phái nữ đều không muốn làm ở khoa ngoại, vì giải phẫu có tính phiêu lưu, áp lực lớn, hiếm ai xông xáo giống em lắm, cho nên anh sẽ dốc hết sức giúp em." Mộ Thừa tranh thủ lúc cô kể chuyện cổ tích cho Băng Nụ, viết chú thích quan trọng giúp cô ôn tập.

An Tiểu Đóa nhìn khuôn mặt anh dưới ánh đèn, trái tim cô đập rộn nhịp. Tuy cô biết người anh yêu là ai, nhưng vẫn bị anh hấp dẫn. Tình yêu chính là một liều thuốc độc, ta càng muốn trốn tránh thì các vô phương trốn chạy. Cô điên rồi thì phải? Chắc là vậy nên cô mới cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh, dù chỉ là tình yêu đơn phương.

"Vậy em...sau này có thể hỏi anh bất cứ lúc nào không?"

Mộ Thừa nở nụ cười ấm áp như nắng xuân, "Tất nhiên rồi, đã muốn làm ở khoa ngoại thần kinh, thì khi cần thiết em có thể đến phòng phẫu thuật hỏi. Như vậy sẽ giúp em rất nhiều khi thi."

"Hay quá, cảm ơn anh!" An Tiểu Đóa vui mừng, quên cả ngại ngùng kéo cánh tay anh, chốc lát sau cô mới sực nhớ ra, vội vàng thu tay lại.

Mộ Thừa không để ý, cười biết ơn, "Anh phải cảm ơn em mới đúng chứ. Còn nữa, Tiểu Đóa, ngày mai anh theo Băng Nụ học thủ công được rồi. Đừng để ảnh hưởng đến giờ giấc của em." Anh không

muốn làm phiền cô.

An Tiểu Đóa cắn môi, đảo mắt một vòng, "Anh không phải mẹ của Băng Nụ, lẽ nào anh muốn con bé tiếp tục bị bạn học chê cười? Còn nữa nha, em từng gặp cô giáo của nhà trẻ đó rồi, hình như cô ấy rất mê trai, vừa thấy anh là mắt cô ấy sáng trưng à, ngày mai anh đi chẳng khác nào rơi vào hang sói đâu. Nên thôi, cứ để em đi cho."

Mộ Thừa lắc đầu bất đắc dĩ, sao lại khoa trương như vậy.

"Tiểu Đóa dù thế nào anh cũng cảm ơn em." Khi ở Paris, mỗi lần đón Băng Nụ đều là Tô Nhiễm, nên Băng Nụ không bị trêu chọc là không có mẹ. Hơn nữa, những ông bố, bà mẹ đơn thân ở nước ngoài cũng không hiếm, nên trong nhà trẻ không hề bị pha trò. Sau khi về nước, mọi chuyện lại không giống như vậy.

An Tiểu Đóa cười thoải mái, khe khẽ đáp lời: "Sau này, anh là thấy của em, coi như em biếu quà trước vậy."

Về Bán Sơn tiện đường đi ngang qua phòng làm việc của Tô Nhiễm. Lệ Minh Vũ bảo Đồng Hựu dừng xe, anh đi đến trước cửa phòng làm việc, bấm chuông một lúc, anh lại quay về xe, nhàn nhạt ra lệnh: "Về thẳng Bán Sơn."

Đồng Hựu không biết anh đang làm gì, cũng không hỏi nhiều, đạp ga phóng đi. Suốt đường đi, vài lần anh nhìn qua cửa kính đều thấy Lệ Minh Vũ thường xuyên giơ tay xem đồng hồ, có việc gấp ư? Không nghe anh nhắc đến mà.

Ánh trăng bao phủ căn biệt thự rộng lớn tối om không một ánh đèn. Căn biệt thự yên lặng đến khác thường, tựa như bóng tối nuốt chửng hoặc như hòa vào màn đêm. Lá cây xung quanh xào xạc lay động, cả con đường đều tĩnh mịch đầy đáng sợ.

Lúc đến gần biệt thự, Lê Minh Vũ bất ngờ bảo Đồng Hựu dừng xe. Đồng Hựu vội vàng đạp phanh, Lê Minh Vũ bước xuống xe, sai Đồng Hựu lái xe đi. Đồng Hựu không hiểu nhưng vẫn nghe theo. Xe rời xa biệt thự, chỉ chừa lại tiếng hít thở trong không gian tĩnh lặng.

Anh đứng lặng trong màn đêm, bóng lưng to lớn cứng đờ, cơn gió nhẹ thổi bay tóc trên trán anh, ánh mắt anh trầm tĩnh dần nhuộm đầy giá lạnh và...cô đơn. Biệt thự không sáng đèn, cô vẫn chưa về.

Khi ở tiệc xã giao, anh đột nhiên nhớ đến Tô Nhiễm đánh mất chìa khóa, lòng anh bất giác rối bời. Ngay cả khi trò chuyện với đồng liêu, họ cũng nhận ra anh phiền muộn. Mọi thứ với anh đều như tan thành mây khói. Cô không có chìa khóa, không vào nhà được, nên sau khi kết thúc tiệc xã giao, anh liền sai Đồng Hựu chạy xe về ngay. Khi đi ngang qua phòng làm việc, anh còn cố ý đến trước cửa nhìn thoáng qua, nhưng không nhìn thấy cô ở đó.

Biệt thự tĩnh mịch, không chút hơi người. Anh đánh mất toàn bộ dũng khí bước lên trước, càng tới gần trái tim anh càng không ngừng giằng co, tự hỏi. Anh lo sợ Tô Nhiễm sẽ ở bên cạnh Mộ Thừa...

Cảnh tượng ban ngày như con dao vô tình găm vào tim anh, tới bây giờ vẫn nhói nhói đau đớn. Nụ cười của cô đầy ấm áp tươi mát, nhưng ngày hôm nay của bốn năm sau, anh đã không còn thấy cô cười như vậy.

Anh biết tâm tư mình hoảng loạn nhưng không cách nào xua tan khỏi đầu.

Khi tới tám bao trùm biệt thự, anh bất giác lo sợ, anh lo sợ... mình sẽ đánh mất.

Mây đen che khuất vàng trắng, thả ra một mảnh tối tăm.

Lệ Minh Vũ bước dọc theo con đường nhỏ dẫn đến cửa biệt thự, nhưng không ngờ một giọng nói mềm mại nhẹ nhàng vang lên, "Anh về rồi."

Thanh âm bất thành linh dọa anh giật nảy người, anh cúi đầu nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn chìm trong màn đêm. Anh tiện tay mở đèn ngoài cửa, ánh sáng dịu nhẹ chiếu vào gương mặt mịn màng của Tô Nhiễm. Cô không kịp thích ứng với ánh sáng đột ngột, giơ tay che mắt, anh sừng sốt tắt đèn đi.

Đôi mắt nhanh chóng thích nghi với bóng tối, cơn gió xua tan mây đen, ánh trăng lại chiếu sáng mặt đất lần nữa. Nương theo ánh trăng hiền dịu, Lệ Minh Vũ mới thấy rõ cảnh trước cửa. Tô Nhiễm như chú chim bé nhỏ ngồi xõm ở đó, hai tay ôm chân, cuộn người thành một cái bóng lặng tiếng. Cô rất nhỏ nhắn, gần như vùi mình vào bóng đêm. Nếu cô không lên tiếng, có lẽ anh đã không nhìn thấy cô.

Đáy lòng cô đơn trống trải bỗng chứa chan niềm vui to lớn. Nỗi kích động và niềm vui không ngôn ngữ nào diễn tả được anh chưa bao giờ trải qua. Cô không đi nơi khác, càng không ở nhà Mộ Thừa, cô chỉ ở cửa chờ đợi, lặng lẽ chờ anh trở về. Ý nghĩ này như cơn sóng khuấy động khắp cõi lòng Lệ Minh Vũ, anh cảm thấy mỗi tế bào đều đang kêu gào, sục sôi.

Trông thấy anh ngẩn ngơ ngay cửa nhìn cô, Tô Nhiễm dụi mắt, ngược đầu đối diện với anh, anh bị sao vậy? Sắc mặt anh là lạ, ánh mắt cũng lạnh lùng, cô cục cựa người nhưng do ngồi xõm quá lâu, hai chân cô tê rần. Cô qua loa cầu thả mãi cũng thành thói quen, đến biệt thự cô mới sực nhớ mình quên chìa khóa, cô vốn định quay về phòng làm việc, nhưng lại thôi. Lệ Minh Vũ vui buồn thất thường, cô không muốn dây thêm vào anh.

Cô cự quạ muốn đứng dậy nhưng mãi vẫn không được, thấy anh vẫn hững hờ đứng đó nhìn cô từ trên cao xuống, thờ dài bất đắc dĩ, "Có thể kéo tôi lên không?"

Lệ Minh Vũ lúc này mới hoàn hồn, cố gắng đè nén một loại tình cảm khó hiểu, ánh mắt anh lại trầm tĩnh che kín tâm tư rung động, kéo cô dậy, bình thản hơi, "Em chờ ở cửa bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm. Mới ba tiếng à." Cô cố tình nói vậy, nhéo nhéo chân tê dại, cảm giác tê tê thoáng lan tràn. Cô sợ cảm giác này, nhất thời cô đứng chết trân tại chỗ. Cô biết bộ dạng bản thân rất chật vật, chắc anh thấy hả hê lắm? Nếu biết trước anh sẽ về trễ như vậy, cô sẽ không ngốc nghếch ngồi đợi. Trời ơi, hơn ba giờ cơ đấy.

Khóe miệng Lệ Minh Vũ cố gắng nén cười, xoay người mở cửa, rồi im lặng bế cô vào nhà.

Lệ Minh Vũ tắm xong, Tô Nhiễm mới vào phòng tắm. Cô ngâm mình trong bồn tắm lớn, bọt nước mềm mại nhẹ nhàng mơn trớn làn da cô. Cũng may bây giờ đang là mùa hè, nếu là mùa đông thế nào cô cũng chết cứng.

Nhớ tới cảnh trước cửa, có lẽ anh đi dự tiệc, trên người anh vẫn vương vấn mùi rượu, nhưng xem chừng anh không say. Thấy cô đợi bên ngoài ba tiếng đồng hồ, đêm nay chắc anh sẽ không tra hỏi.

Đợi cô bước ra từ bồn phòng tắm, khi cô đẩy cửa vào, cô bất giác sửng sốt.

Lệ Minh Vũ không ở thư phòng, anh vẫn khăn tắm dựa người vào

đầu giường, bắp đùi cường tráng duỗi thẳng lộ vẻ gợi cảm cuốn hút, nửa người trên vẫn còn đọng nước, làn da màu đồng dưới ánh đèn càng thêm sáng bóng. Ông trời ơi, ánh mắt cô chưa bao giờ tốt được như lúc này, cô không mang kính mà vẫn thấy rõ ràng như thế. Lúc này, cô thà rằng thị lực của mình kém đi.

Trái tim cô đập mạnh liên hồi. Nguyên nhân thứ nhất là vóc dáng của anh quá đẹp, thứ hai là vì... khoảnh khắc này, anh đang tẩy máy chiếc điện thoại mà Mộ Thừa mua cho cô, vẻ mặt anh điềm tĩnh đến đáng sợ.

Trái tim cô bỗng đập mạnh một nhịp, Tô Nhiễm hơi chột dạ, nhưng bản thân cô lại nhanh chóng bị sợ hãi trấn áp, chột dạ? Sao cô phải chột dạ?

Thấy cô trước cửa, Lê Minh Vũ ngẩng đầu nhìn, "Em tắm xong rồi?"

"Ừm."

Lê Minh Vũ đặt điện thoại sang bên, nhàn nhạt cất giọng, "Qua đây."

Cô hít sâu một hơi, chậm rãi đến bên giường, anh đưa tay leo cô lại bên giường, ôm cô vào lòng, lặng thinh không nói tiếng nào. Yên lặng sẽ khiến tâm tình thư thái, nhưng quá mức yên lặng sẽ khiến tâm tư bất an.

Hồi lâu sau, cô vô thức ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt và ánh mắt anh điềm nhiên như không, bất an trong lòng cô bất giác trào dâng. Từ tòi qua đến giờ, thái độ và vẻ mặt của anh đều vượt ngoài khả năng tưởng tượng của cô. Cô nghĩ anh sẽ nổi giận, hay đối xử lạnh nhạt với cô, giống lời anh nói, anh thấy Mộ Thừa chạm cô, thế nhưng vì sao anh không nổi giận?

Lệ Minh Vũ là một người đàn ông quá khó hiểu. Con người anh sâu hun hút như đại dương bao la, càng đến gần càng đáng sợ, không thể đoán được suy nghĩ của anh. Giữa lúc cô đang suy nghĩ miên man, anh đột nhiên lên tiếng, "Mới mua điện thoại?" Anh không nhìn cô, chỉ cố gắng để giọng của bản thân bình thản, bình thản giống thường ngày, nhưng trái tim anh lại vô cớ nhộn nhạo. Giây phút này anh mong cô sẽ nói thật, chính miệng cô nói cho anh biết điện thoại này do Mẹ Thừa tặng, chính miệng cô nói anh biết cô không muốn nhận, chính miệng cô nói cho anh biết... cô đợi ngoài cửa ba tiếng chỉ vì chờ anh về nhà.

Cơ thể nhỏ nhắn tựa vào lòng anh thoáng chốc cứng ngắc, cô liếm môi, dốc sức đè nén lo lắng và nỗi sợ vô cớ trong lòng, cố gắng giữ giọng nói của bản thân mình bình thường hơn, cô khẽ "Ừm" một tiếng.

"Tự mua?" Anh cúi đầu nhìn cô, tiếp tục hỏi.

Tô Nhiễm vô thức ngẩng đầu, đã thấy ánh mắt anh như hai tia sáng sắc bén xuyên thấu suy nghĩ của cô. Cô cân nhắc xem có nên nói thật hay không. Tô Nhiễm nuốt nước bọt, cụp mắt xuống, cố hít thở bình thường, "Tự mua". Chẳng nhẽ lại nói Mẹ Thừa tặng ư? Điên rồi, cô mà nói ra đêm nay chết thế nào cô cũng chẳng biết. Anh biết chưa nhỉ, chắc chắn anh chưa biết đâu.

Lệ Minh Vũ nhìn chằm chặp gương mặt cô, trái tim nhất thời lạnh lẽo một mảnh, nỗi thất vọng to lớn thay thế hoàn toàn niềm vui sướng khi vừa vào cửa. Anh vẫn bất động nhìn cô, hàng mi dài che khuất đôi mắt cô, nhưng không cách nào giấu trọn nội tâm hoảng loạn. Cô vẫn chọn lừa dối anh.

Cảm nhận bầu không khí thoáng bất an, Tô Nhiễm bất giác khẩn trương, thấy anh nhìn mình không chớp mắt, khóe miệng cô giật giật,

gượng gạo nói: "Tôi, tôi ngủ trước."

Anh lại kéo người cô qua, điềm nhiên ra lệnh: "Hôn tôi."

Hả?

Tô Nhiễm tròn tròn mắt nhìn anh, anh chưa từng yêu cầu cô như thế này. Cô sững người, đôi môi run run, "Anh đừng như vậy..."

"Hôn tôi." Anh cắt ngang lời cô, lặp lại lần nữa, giọng anh nặng hơn, ánh mắt kiên trì không cho phép trái ý.

Một sức nặng va chạm vào lòng ngực cô, khiến hơi thở của cô trở nên gấp gáp, cô nhìn anh chần chờ, nhưng vô pháp cự tuyệt yêu cầu của anh, cô nhắm mắt, đôi môi đỏ mọng chạm nhẹ vào môi anh, mùi hổ phách thuộc về riêng anh và hương thơm thanh mát của sữa rửa mặt hòa quyện vào nhau, tạo nên một liều thuốc độc đầy cám dỗ. Cô lật đật rút về nhưng không thành công, anh đổi bị động thành chủ động, môi anh hạ xuống hôn cô thật sâu.

Cô há miệng thở dốc, lại bị anh bắt được, đầu lưỡi bá đạo tiến thẳng vấn vít lưỡi cô. Nụ hôn của anh hết như con người anh, gia trưởng chiếm hữu, nhưng khi cô đau đớn ngân ngấn nước mắt lại hóa sang dịu dàng. Sự ngông cuồng của anh chuyển thành dây dưa yêu thương. Anh mút nhẹ môi cô, cuốn lưỡi cô trêu đùa, anh hơi nghiêng đầu, môi anh chậm chậm lướt khỏi môi cô, vùi khuôn mặt anh tuấn vào cổ cô.

"Đừng..." Sự dịu dàng của anh khiến cô hoang mang. Đây là cảm giác gì, giống y chang cảnh trong giấc mơ đêm qua. Trái tim cô theo động tác nhẹ nhàng của anh tan chảy, hoặc giống như vật gì đó xao động bóp nghẹt cô. "Đêm nay anh xã giao về trễ, chắc anh mệt rồi. Anh nên nghỉ ngơi."

Hơi thở của anh nặng nề phả vào tai cô, "Tôi có thể mệt hơn." Giọng anh trầm thấp nồng đậm lộ rõ ý đồ, tay anh đặt lên người cô tựa như loài rắn trườn đến khắp mọi nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể cô.

"Đừng..." Tô Nhiễm túm ngay bàn tay đang sờ soạng lung tung của anh, gương mặt cô đỏ bừng. Cô chưa thấy anh dịu dàng bao giờ nên cô sợ.

Cho đến nay, đối với việc yêu đương, Lê Minh Vũ đều ép buộc cô. Tuy thân thể cô bị anh dùng cách thức kích tình này khai phá hết lần này đến lần khác, nhưng mỗi khi hoan lạc qua đi cô đều tự nhủ bản thân, tất cả chỉ do anh ép buộc, dù đến cuối cùng cô run rẩy sung sướng, cô cũng thuyết phục bản thân rằng cô không tự nguyện. Nhưng bất thành tình đối mặt với một Lê Minh Vũ dịu dàng, cô hoàn toàn chùn bước, cô sợ mình sẽ trầm luân trong những cơn kích tình anh mang đến, hoàn toàn... lạc lối.

Lê Minh Vũ cúi đầu quan sát cô, ngay lúc cô cho rằng anh sẽ nổi giận, anh lại bất ngờ thuận theo thả cô ra, giang tay ôm cô từ phía sau, môi anh mơn trớn vành tai cô, giọng điệu trầm mềm mỏng, "Được rồi. Vậy em nói thật với tôi, điện thoại này ai mua cho em, hmm?"

Tô Nhiễm khẽ thở dốc né tránh hơi thở nóng hực của anh quấy phá, trái tim cô run run bối rối theo lời anh nói. Sao anh lại vướng mắc với cái điện thoại này?

"Do tôi tự mua, tôi đã nói rồi mà."

"Vậy à?" Anh cong môi, xoay khuôn mặt cô sang đối diện với đôi mắt của anh, "Hình như hôm qua em mới đến ngân hàng báo mất thẻ, vậy tiền đâu ra em mua?"

Khuôn mặt cô bỗng trắng bệch.

"Tôi... tôi còn chút tiền mặt ở phòng làm việc." Cô cứng họng hồi lâu, mới nghĩ ra một lý do hoàn chỉnh trả lời anh.

"À." Lệ Minh Vũ tỏ vẻ tin tưởng gật đầu, lại cầm điện thoại, nhếch miệng.

Nụ cười của anh khiến cô phát hoảng, cô không biết anh có tin hay không. Tóm lại, vẻ mặt của anh làm cô bất an.

"Điện thoại này..." Anh nhìn cô, cô cố ý nhấn nhá kéo dài giọng, bắt gặp ánh mắt cô sợ sệt, giọng anh chuyển lạnh, "Nhìn rất đẹp."

Tô Nhiễm sững sờ, khăn trương nơi đáy lòng dần dần tiêu tan, thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Lưu số điện thoại của tôi vào đi." Anh thả tay, điện thoại rơi vào lòng bàn tay cô.

Điện thoại nằm yên ắng trên tay cô giống như củ khoai nóng hôi hổi. Nghe anh nói vậy, cô ngơ ngác mở danh bạ, lưu thêm một dãy số bị anh ép buộc nhớ từng con chữ vào điện thoại, nhưng đến phần nhập tên, cô thoáng ngập ngừng, vô thức ngẩng đầu nhìn anh một cái, thấy ánh mắt anh nhìn cô thấp thoáng ý cười, cô vội cúi đầu đánh vào ba chữ "Lệ Minh Vũ".

Cô không thấy sắc mặt Lệ Minh Vũ thay đổi khi thấy ba chữ này.

"Có phải tôi nên cảm ơn em không đánh thành "Bộ trưởng Lệ" hay "Anh rể" không?"

Giọng anh có vẻ bức bối.

Bàn tay anh cầm điện thoại của Tô Nhiễm cứng đờ, ngẩng đầu nhìn anh, một lúc vẫn không nói nên lời.

Bộ dáng của cô đập vào mắt Lê Minh Vũ lại biến thành cảm giác khác, dáng dấp nhỏ nhắn bất lực rung động trái tim anh. Anh cầm điện thoại, ném sang một bên, lãnh đạm cất tiếng, "Còn ngần ngại gì nữa? Cởi đồ."

Một câu nói hoàn toàn phá tan ước mơ xa vời muốn ngủ một giấc ngon lành của cô, cô run rẩy cởi cúc áo ngủ. Khi áo ngủ trượt đến đầu vai, Lê Minh Vũ dâng tràn nhiệt huyết, như loài lang sói hung ác thờ dốc đặt cô dưới thân...

Quyển 5 - Chương 21: Một Mặt Xa Lạ

Hôm sau là một ngày chói chang ánh nắng, rèm cửa sổ chậm chậm kéo ra, ánh mặt trời chói loá mắt hắt sáng đôi má Tô Nhiễm càng thêm trắng muốt, hệt như một khối thủy tinh sáng lóng lánh trong nước. Tô Nhiễm đứng ngoài ban công, ánh sáng chiếu lên bóng dáng cô như giấc mơ huyền ảo.

Lệ Minh Vũ bước xuống từ lầu hai, vừa lúc trông thấy nắng sớm kéo dài bóng lưng Tô Nhiễm, bóng lò mờ hắt xuống mặt đất, tạo nên vầng sáng dịu nhẹ. Anh bỗng ngẩn ngơ, tận hưởng sự tĩnh lặng tốt đẹp hiếm hoi.

Nhưng Tô Nhiễm lại thấy tiếng bước chân của anh, xoay đầu qua, khuôn mặt xinh xắn thoát ẩn thoát hiện dưới nắng sớm, ánh sáng phác họa từng đường nét tinh tế của riêng cô. Người đàn ông ăn vận chỉnh tề đứng trên cầu thang, áo sơ mi màu tối sang trọng tôn vóc dáng cường tráng của anh. Anh đứng từ trên cao nhìn xuống, cô hơi cụp mắt, bất giác nhớ tới hình ảnh đêm qua, trống ngực cô bỗng đập dồn dập, gò má ửng hồng.

Trông thấy cô ngoảnh đầu lại, Lệ Minh Vũ không màng nhìn cô, im lặng đi một mạch vào phòng ăn. Nhìn bữa sáng đã chuẩn bị xong xuôi trên bàn ăn, đôi mắt trầm tĩnh nổi lên một tia dịu dàng, những cơn sóng rung động lẫn lẫn lướt qua tim anh.

Tô Nhiễm cũng đi vào phòng ăn, cứ như vậy hai người mặt đối mặt nhau dùng bữa sáng. Không ai nói với ai tiếng nào, ngoại trừ thì thoảng Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh trong lúc ăn, còn lại bầu không gian phòng ăn đều lặng phắc. Một cảm giác tội lỗi khó hiểu trong lòng cô từ tối qua thôi thúc cô chuẩn bị bữa sáng hôm nay.

Kỳ thực cô suy nghĩ rất lâu, cô cứ thấy cảm giác tội lỗi này có chút kỳ lạ mơ hồ. Dù cô nhận điện thoại của Mộ Thừa thì sao chứ?

Nhưng vì sao khi đối mặt với Lê Minh Vũ, cô luôn cảm thấy sợ sệt và có lỗi với anh? Cô không thể giải quyết dứt điểm phần tâm tư này, cũng như không cách nào nghĩ ra sau bốn ngày anh và cô sẽ như thế nào.

Đúng vậy, còn bốn ngày nữa, cô và anh sẽ đông tây xa cách

Đang nghĩ ngợi, Lê Minh Vũ ngồi đối diện đã ăn xong, anh lại như trước đây không đứng dậy đi ngay, mà đứng lên rót một tách trà, lật báo ngày hôm nay ra xem, nhẩn nại ngồi yên một chỗ, như định bụng xem hết nội dung trên báo, hoặc như quyết tâm đợi cô ăn xong.

Tô Nhiễm lập tức muốn buông bộ đồ ăn xuống, ai ngờ Lê Minh Vũ lặp lại một câu mà anh thường nói “Ăn hết”. Sau cũng lại nói thêm “Trên đời, rất nhiều người dân gặp nạn không có cơm để ăn, sự lãng phí của em chính là hành vi đáng xấu hổ trong mắt họ”.

Một mẫu bánh mì sandwich hóc trong cổ họng Tô Nhiễm, cô sượng sùng ngửa mặt nhìn người đàn ông ngồi đối diện một cách ngạc nhiên. Khi anh nói những lời này, vẻ mặt anh vẫn như thường ngày, cô nhìn không ra anh đang nói đùa điều tiết bầu không khí hay đang nói chuyện nghiêm túc.

Cô vô thức nhìn đĩa của anh, đúng là không dư thừa chút nào. Tô Nhiễm không khỏi hiếu kỳ, trước đây cô không quan tâm điều này, nhưng hôm nay đột nhiên nghĩ đến đúng là mỗi lần anh đều ăn sạch sành sanh, ăn bao nhiêu lấy bấy nhiêu, chưa bao giờ lãng phí thức ăn. Tính cách này rất hiếm có.

“Bình thường khi anh xã giao anh cũng lãng phí nhiều thứ vậy?” Cô nói nhỏ, cầm ly sữa uống một ngụm.

Lê Minh Vũ nhướn mắt nhìn cô, bình thản nói, “ Những người xã giao với tôi đều hiểu rõ thói quen dùng bữa của tôi. Một khi ăn còn dư, ai chủ trì hôm đó sẽ gói mang về.”

Tay Tô Nhiễm cầm ly sữa khựng lại giữa không trung, đôi mắt cô trợn to nhìn người đàn ông đối diện như quan sát người ngoài hành tinh. Lát sau, cô mới đặt ly sữa xuống. Cô....không nghe làm chứ? Cô không cách nào gắp liền bốn chữ “Cần cù tiết kiệm” với anh.

Hồi lâu sau, cô chậm rãi cất giọng, “Anh ... không ngờ anh cũng

biết kiềm chế bản thân...”. Cô cho rằng mẫu đàn ông có địa vị như anh sẽ không lưu ý đến loại chuyện này.

Đối với sự tán thưởng vô tình của cô, Lê Minh Vũ vẫn cảm thấy có chút thành tựu. Anh cầm tách trà uống một ngụm, khoé miệng hơi cong lên, ngữ điệu tuy nhàn nhạt nhưng nghe kỹ sẽ cảm nhận được sự dịu dàng, “ Một người muốn thành công, trước hết phải kiềm chế bản thân. Kiềm chế được bản thân trước mới có thể kiềm chế được người khác, vậy mới có năng lực chăm sóc người khác.” Khó có dịp anh nói thao thao bất tuyệt một hồi.

Nghe vậy, Tô Nhiễm cúi đầu, để ly sữa sang bên, hai chữ “ chăm sóc” này được nói ra khiến cô lơ đãng nhớ tới lời anh hứa trước mặt ba mẹ hai bên bốn năm trước.

Lời hứa bốn năm trước âm vang hùng hồn. Dù nó có xuất phát từ nội tâm hay không, đều từng làm cô cảm động. Bốn năm sau, cảnh còn người mất. Ai là người anh định sẽ chăm sóc?

Nghĩ như vậy, cô thoáng ghen ngào, vô thức thở dài một hơi, không nói thêm gì, lặng thinh ăn hết mẫu bánh mì cuối cùng.

Lê Minh Vũ đứng dậy, thu dọn bộ đồ ăn, cô không rõ sao anh nhàn rỗi như vậy, đứng ngay cửa dõi mắt theo anh, vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy giọng thản nhiên “Hồi trước, tôi hứa với mẹ em sẽ chăm sóc em thật tốt thì tôi nhất định chăm sóc em, dù em chỉ còn ở cạnh tôi một ngày”. Nói dứt câu, anh cũng rửa chén xong xuôi, lau khô tay, xoay người nhìn cô một cái, sắc mặt yên ổn đi khỏi phòng ăn.

Anh nói rất nhẹ nhàng nhưng giống tảng đá bất thành linh nện vào tim cô, ánh mắt cô ngơ ngác, đứng lặng tại chỗ “Vì sao?”, cô khẽ hỏi theo bóng lưng anh.

Câu hỏi “vì sao” này ngay cả bản thân cô cũng thấy lờ mờ. Cô không biết bản thân muốn nhận được đáp án thế nào, nhưng cô càng phát hoảng vì anh nắm rõ tâm tư cô. Anh có thể xem thấu suy nghĩ trong lòng cô ư? Điều này rất đáng sợ.

Lê Minh Vũ dừng chân, quay người, nhìn cô một lúc, hờ hững đáp lời, “Thất tín với phụ nữ, sao có thể giữ chữ tín với người đời?”,

Tô Nhiễm hoàn toàn khiếp sợ.

Hôm nay hơi khác lạ, Lê Minh Vũ ăn sáng xong vẫn không đi làm, anh ngồi trên sofa trong phòng khách, thấy Tô Nhiễm từ phòng ăn đi ra, cầm một bì thư đặt lên bàn, “ Em giữ cái này đi”. Tô Nhiễm không biết là gì, tiến lên cầm qua thấy nặng nặng, cô mở bì thư ra nhìn liền sửng sốt, là một xấp tiền dày cộm, toàn tiền giá trị lớn.

Cô đại ra vài giây, mới trả bì thư về chỗ cũ, nhìn anh khó hiểu.

“Năng suất làm việc của ngân hàng không cao, mấy ngày tới em cứ tiêu số tiền này. Trong bì thư còn một thẻ tín dụng mà em trả lại tôi trước kia. Đồ gì đã cho em là của em. Bây giờ, em cầm đi, không cần trả lại tôi”. Lê Minh Vũ dựa vào sofa, điềm nhiên nhìn cô.

Tô Nhiễm cắn môi. Cô thấy thẻ tín dụng bên trong đúng là thẻ anh dùng cho cô bốn năm trước. Kỳ thực, cô chưa hề dùng đến số tiền trong đó. Ngày anh và cô ly hôn, cô đã trả lại anh để bản thân ra đi sạch sẽ. Bốn năm trước cô không dùng đến một đồng trong đó, bốn năm sau lại càng không.

“Anh giữ lại thẻ tín dụng và tiền đi, tôi không cần, tôi còn tiền mặt”. Cô khẽ thở dài, nhìn anh chăm chú.

“Vậy ư?” Lê Minh Vũ chỉ cười, dán mắt vào cô, gằn từng chữ: “Mua điện thoại xong , em còn dư được bao nhiêu tiền?”

Câu hỏi bất ngờ chẹn ngang họng Tô Nhiễm, cô trông thấy ánh mắt anh cười mà như không cười nhìn mình, giống như xuyên thấu lời nói dối nhỏ nhỏ của cô. Trông ngực cô đập mạnh, lật đật cụp mi che khuất cõi lòng bất an. “ Chắc anh chỉ suy đoán thôi phải không?”

“Những cái này cho em thì là của em, em thích cho người khác cũng được, vứt đi cũng được, đều không liên quan đến tôi, chỉ có điều...” Lê Minh Vũ nhìn cô rất lâu, không tiếp tục đề tài này, nói phân nửa đặt một chiếc chìa khóa lên bì thư, bình thản bổ sung. “ Tiền có thể bỏ, thẻ có thể quăng, nhưng chìa khóa này tốt nhất em phải giữ kỹ”.

Tô Nhiễm quan sát, là chìa khóa điện tử của biệt thự.

“Cái này là chìa khóa của anh mà”. Cô thấy mình nên nhắc nhở anh. Dựa theo sự hiểu biết của cô, biệt thự chỉ có hai chiếc chìa khóa, hệ thống khóa điện tử và chìa khóa là cùng một bộ, khi đó xưởng sản xuất chỉ làm ra hai chiếc, muốn làm thêm phải xuất trình giấy tờ chứng minh quyền sở hữu nhà đất, sau đó mới có thể làm chiếc chìa khoá thứ ba. Anh không có khả năng giải quyết ngay chuyện này, dù chờ chiếc chìa khoá thứ ba chuyển tới tay cũng cần một tuần.

“Đúng vậy”. Anh hết sức phối hợp trả lời thắc mắc của cô, hơn nữa vẻ mặt anh nghiêm túc và chăm chú, “ Cho nên yêu cầu em về nhà sớm hơn tôi, nếu không tôi sẽ không vào được nhà.”

Tô Nhiễm nhìn chìa khoá, khẽ “Ừm” một tiếng. Trả lời xong, cô mới kịp định thần, vì sao cô phải ngoan ngoãn nghe lời anh ? Câu trả lời của cô làm Lê Minh Vũ hài lòng, khoẻ miệng hơi nhếch lên, không nói thêm gì.

Lúc này, điện thoại vừa lúc đổ chuông, sau một đêm sặc pin tiếng chuông vang to dọa Tô Nhiễm giật nảy mình. Điện thoại đổ chuông hồi lâu, cô mới sực nhớ là nhạc chuông của mình, thấy đáy mắt Lê Minh Vũ thấp thoáng ý cười châm biếm, cô xấu hổ nghe máy.

Giọng nói có chừng mực truyền đến từ nơi khác, càng khiến cô sững sốt.

“Bà Lê có bận gì không ạ?”

Tô Nhiễm nghe không rõ đối phương nói gì, từ “Bà Lê” này như gong xiềng quần quanh trong đầu cô.

“Bà Lê?” Đôi phương không nghe cô trả lời, nhẹ giọng hỏi.

Tô Nhiễm lúc này mới hoàn hồn, vừa muốn trả lời, đã thấy Lê Minh Vũ đứng dậy cầm điện thoại của cô, bình thản hỏi “Mấy giờ?”

Đầu dây bên kia điện thoại ngẩn người, “Xin hỏi ai vậy ạ?”

“Bộ trưởng Lê” Lê Minh Vũ nhàn nhạt đáp lời.

Ngữ khí từ chỗ khác đột nhiên đôi nổi hẳn lên, xin lỗi một chút rồi hẹn giờ, giọng Lê Minh Vũ trầm trầm, “Giờ đó không thành vấn đề”.

Tô Nhiễm tròn to mắt nhìn người đàn ông kế bên, anh...

Cô không biết anh nghe thấy gì mà nhú mày, giọng anh có vẻ

không vui, “Tiêu Diệp Lỗi phải xử lý như thế nào là việc của sở cảnh sát mấy cô. Tôi lặp lại lần nữa, tôi không muốn vợ tôi dính dáng đến việc của cậu ta. Nếu không rõ nữa, kêu sếp mấy cô đích thân gọi điện cho tôi.” Nói xong, anh cắt đứt điện thoại ngay lập tức.

Anh nhìn không chớp mắt đưa điện thoại cho Tô Nhiễm, vẻ mặt anh lại trầm tĩnh như thường, “Thu xếp đi, tôi với em đến sở cảnh sát”.

Nói đến đây, Tô Nhiễm mới hiểu chuyện gì xảy ra, cô không cầm điện thoại, hỏi anh “Anh báo cảnh sát?”

Tối qua cô thấy hồ nghi chuyện này, nhưng vừa định nói rồi lại thôi. Cô luôn nghĩ do anh báo cảnh sát, cuộc điện thoại ngày hôm nay chính thức xác nhận sự nghi ngờ của cô là đúng.

Điện thoại vừa rồi do cảnh sát gọi tới, giống lời Mộ Thừa nói không chừng cảnh sát sẽ gọi điện kêu cô đến nhận mặt, nhưng không ngờ nhanh thế này, càng quan trọng hơn khi cô vừa nghe máy, người bên sở cảnh sát lại gọi thẳng cô là “Bà Lệ”. Cách xưng hô này là sao chứ?

Hoá ra, Lệ Minh Vũ không rời nhà ngay là đang chờ cuộc điện thoại này, anh đã biết trước tất cả phải không? Chuyện gì cũng nằm trong dự định của anh?

Câu trả lời đã có đáp án, ngay cả một tiếng dư thừa Lệ Minh Vũ cũng không bỏ ra, nói thẳng, “Đi thôi”. Thái độ quá rõ ràng căn bản không cần giải thích thêm gì nữa.

Một cảm xúc khó tả trào dâng trong lòng Tô Nhiễm, cô chặn trước mặt anh, nhẹ giọng: “Tôi biết chuyện này do anh báo cảnh sát, nhưng Diệp Lỗi vô tội, cậu ấy đánh đám lưu manh đó để bảo vệ tôi.”

“Thì sao?” Lệ Minh Vũ hơi nheo mắt

Thấy vẻ mặt anh trầm tĩnh, cô bứt rứt, liếm môi, hỏi anh, “Tôi vừa nghe người bên sở cảnh sát nói đám lưu manh đó muốn kiện Diệp Lỗi cố ý gây thương tích cho người khác...”

“Đúng vậy. Tiêu Diệp Lỗi đích xác đánh họ bị thương nặng.” Giọng anh đều đều

“Chuyện này không đúng với lẽ thường. Diệp Lỗi vì cứu tôi nên

mới đánh người.”

“Cách cứu người có rất nhiều, đâu nhất thiết phải chọn cách thức cực đoan. Cách cậu ta chọn lựa là cách ngu xuẩn nhất. Nếu đã đánh người thì phải chuẩn bị tâm lý bị người khác bắt lấy điểm yếu này.”

Tô Nhiễm vừa nghe liền sốt ruột, cô vô thức kéo tay anh, cấp thiết nói: “Diệp Lỗi không thể ngồi tù.”

Anh nghe cô nói, khoé miệng hơi trề xuống, “Cậu ta có ngồi tù hay không liên quan gì đến em hay tôi?”

Giọng nói lãnh đạm hờ hững, loáng cái Tô Nhiễm lạnh run.

Hai người đang giằng co, điện thoại lại đổ chuông, lần này là điện thoại của Lê Minh Vũ. “Mang theo đồ đạc cần thiết, tôi chờ em trên xe”. Anh dặn dò cô, rồi nghe điện thoại, sai bước ra ngoài.

“Này...” cô gọi anh đứng lại nhưng chỉ còn thấy bóng lưng anh.

Cô vô cớ khẩn trương hơn, Lê Minh Vũ lạnh lùng giúp cô hiểu rõ một điều, anh tuyệt đối không để ý tới Diệp Lỗi sống hay chết. Xem ra cô phải đi từng bước, đến sở cảnh sát tìm hiểu trước, khi cần thiết thì mới luật sư biện hộ cho Diệp Lỗi.

Cô thở dài bất đắc dĩ, thu xếp vài thứ, vừa định ra ngoài, cô lơ đãng nhìn thấy cặp xách của anh nằm im một góc trên sofa, cô lia mắt qua cửa, thấy anh không bước vào, có lẽ anh vội nghe điện thoại nên quên mất, vì vậy cô đành cặm cặp xách ra giúp anh.

Ai ngờ, vừa xách lên, một chiếc hộp rơi ra từ cặp anh. Tô Nhiễm cầm lên, vừa nhìn liền ngẩn người. Nó giống hệt cái hòm qua Mộ Thừa tặng cô...điện thoại dành cho nữ...

Cái này...

Cô nhớ tới câu hỏi tối qua của anh , một cảm xúc khó nói tràn đầy lòng cô. Anh mua điện thoại này cho cô ư? Vì sao anh không nhắc với cô? Ngẫm nghĩ mọi hành động từ tối qua đến giờ của anh, Tô Nhiễm bỗng nhận ra, có lẽ Lê Minh Vũ không giống sự tưởng tượng thường ngày của cô.

Quyển 6 - Chương 1: Người Chồng Tốt

Chúng ta đều sai rồi, thời gian cũng sai rồi. Cứ tưởng rằng duyên phận tới thì có thể yên tâm, tưởng rằng nghiêm túc thì có thể giữ chặt, tưởng rằng đôi bên chịu quá nhiều thương tổn thì có thể cảm động ông trời, tưởng rằng dung cảm quên đi tất cả là được. Chúng ta đều sai rồi, đôi khi bỏ lỡ vẫn là bỏ lỡ...

Tới sở cảnh sát, Tô Nhiễm mới biết “anh Đông” tên đầy đủ là Trình Nhật Đông, cũng tới sở cảnh sát, Tô Nhiễm mới biết vụ án này cảnh sát sắp xếp xử lý bí mật. Nói cách khác, cô chỉ cần nhận mặt là được, không cần ra toà làm chứng. Bao nhiêu đây cũng đủ giúp cô yên tâm hơn, dù sao đi nữa loại chuyện này nếu âm ỉ ra toà án, tất cả mọi người đều chú ý đến cô.

Nhưng đồng thời điều này lại bất lợi với Diệp Lỗi. Diệp Lỗi vì cô mà đánh người, một khi cô không ra toà làm chứng, tội danh của Diệp Lỗi sẽ thành lập. Lệ Minh Vũ bảo vệ cô, song cũng đẩy Diệp Lỗi vào chỗ chết, giống như dùng giáo của cô đâm vào khiên chắn của cô, phải làm sao đây?

Quá trình nhận thức chính là khơi gợi hồi ức. Khi cô đứng yên ngoài tấm kính quan sát vài người đàn ông, cảnh tượng hung bạo hôm đó lại vụt lên trong đầu, cô bất giác thở nhanh hơn, tay cô run rẩy.

“Bà Lệ yên tâm, chúng tôi sẽ bảo mật toàn bộ tư liệu. Trình Nhật Đông phạm tội nhiều lần, dù không có vụ cưỡng dâm chưa thành lần này, chúng tôi vẫn đủ chứng cứ khởi tố anh ta.” Một nữ cảnh sát bên cạnh trấn an cô. “Vì vậy, bà Lệ cứ yên tâm nhận mặt”. Tô Nhiễm gật đầu, bước lên trước, nhắm nghiền mắt, nụ cười dữ tợn và hơi thở đàn ông ập lần nữa vào mặt cô, khiến cô run rẩy không thôi.

Bờ vai cô chợt ấm áp, mở mắt ra lại gặp Lê Minh Vũ không biết đến từ lúc nào, tay anh vịn vai cô, thấy đôi mắt cô mở to ngây ngốc nhìn bản thân, đáy mắt anh thấp thoáng ý cười nhẹ nhẹ, “Đừng khần trương, em cứ quan sát kỹ lưỡng.”

Bàn tay anh tràn ngập sức mạnh, khoảng khắc này mang đến cho cô cảm giác an toàn và ấm áp vô tận. Cô gật đầu, xoay đầu nhìn về phía tấm kính, chốc lát sau cô chỉ một người đàn ông trong số đó, “Số hai”.

Nữ cảnh sát lướt mắt qua Lê Minh Vũ rồi đến Tô Nhiễm, che giấu ước ao trong mắt, nhẹ giọng hỏi, “Chắc chắn?”.

Tô Nhiễm gật nhẹ đầu “Chắc chắn”.

Nữ cảnh sát gật đầu, cầm bộ đàm, “Số hai, bước lên trước một bước”.

Người đàn ông số hai được dẫn lên trước, tuy gương mặt chẳng chít vết thương, nhưng Tô Nhiễm vẫn có thể xác nhận gương mặt khiến cô giật mình bừng tỉnh từ giấc mơ một cách chính xác...

Tô Nhiễm được sắp xếp vào phòng nghỉ ngơi, nữ cảnh sát vừa nãy đi đến, đưa cô một ly nước ấm, Tô Nhiễm nhận lấy, uống một ngụm, cảm xúc hoảng loạn và khần trương lúc này mới vơi bớt.

“Cám ơn”

Nữ cảnh sát cười cười, “Chúng tôi phải cám ơn cô và bộ trưởng Lê mới đúng, nhờ hai người mà bên cảnh sát chúng tôi không bị động. Cô yên tâm, cảnh sát đã nắm đủ bằng chứng khởi tố Trình Nhật Đông, chỉ cần lát nữa ghi chép thêm vài chi tiết là hoàn tất.”

Tô Nhiễm gật đầu, nhưng lòng cô thấp thỏm bất an.

Nữ cảnh sát không định rời đi, nhìn khuôn mặt có vẻ tái nhợt, nữ cảnh sát tưởng cô sợ Trình Nhật Đông trả thù, vội vàng trấn an, “Bà Lê, cô yên tâm. Có ông xã giống bộ trưởng Lê bên cạnh, dù là ai cũng không thể thương tổn cô.”

Một câu nói thốt ra bất ngờ khiến Tô Nhiễm sửng sốt, cô ngược mắt nhìn nữ cảnh sát, hồi lâu sau mới yếu ớt trả lời, “Cô gọi tôi là Tô Nhiễm được rồi”. Cách xưng hô của bốn năm trước sao cứ phải lấy

ra dần vặt cô làm gì?

“Bà Lệ bình dị gần gũi giống bộ trưởng Lệ quá.” Nữ cảnh sát hiểu sai ý hoàn toàn, cười tươi hơn, “Phải công nhận bộ trưởng Lệ là một người chồng gương mẫu, khi anh ấy báo án dần đi dần lại chúng tôi không được để việc cô đến sờ cảnh sát nhận dạng tiết lộ ra ngoài. Đồng thời, anh ấy cũng nói với chúng tôi rằng cô không ra toà làm chứng. Chúng tôi hiểu lý do anh ấy làm vậy. Công nhận bộ trưởng Lệ đúng là một người chu đáo.”

Tô Nhiễm càng nghe càng bối rối, đôi khi sự việc giống như thế này, nhận thứ trước kia bị phủ định, tự nhiên sẽ sản sinh nghi vấn. Chính như cô bây giờ đã phân biệt không rõ Lệ Minh Vũ vì suy nghĩ cho cô thật, hay vì mục đích khác.

“Ừm..” Cô ngập ngừng, nhưng vẫn hỏi, “Trình Nhật Đông tố cáo người đàn ông tên Tiêu Diệp Lỗi phải không?”

Nữ cảnh sát không hề nghi ngờ, gật đầu ngay. “Đúng vậy, anh ta tố cáo vết thương trên người đều do Tiêu Diệp Lỗi gây nên.”

“Nhưng Tiêu Diệp Lỗi vì cứu người mà.” Tô Nhiễm lờ lờ.

Nữ cảnh sát sững sốt, “Cứu người?” Rồi lại cười, “Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi thì phải? Chuyện này chỉ là tình huống đánh nhau tranh giành địa bàn mà thôi. Đánh người biến thành cứu người, điều này có buồn cười không?”

Vẻ mặt của nữ cảnh sát giúp Tô Nhiễm hiểu thấu đáo, Lệ Minh Vũ vốn dĩ không tiết lộ tình huống của Tiêu Diệp Lỗi với cảnh sát, mà trình nhật đông đương nhiên cũng không nói thật, do đó sờ cảnh sát sẽ coi Tiêu Diệp Lỗi đồng dạng côn đồ.

Suy nghĩ chốc lát, cô vừa muốn nói thẳng ra, điện thoại của nữ cảnh sát đột nhiên đổ chuông, nữ cảnh sát cười nói với cô: “Cô ở đây chờ bộ trưởng Lệ một chút, anh ấy đang nói chuyện với cục trưởng, chắc cũng sắp xong rồi”. Nói xong, nữ cảnh sát hấp tấp đi ra ngoài nghe điện thoại.

Tô Nhiễm sốt ruột, đứng dậy đi đi lại lại, suy tư hồi lâu cô quyết định cần phải mời luật sư giúp Tiêu Diệp Lỗi.

Phòng thẩm vấn vang vọng tiếng kêu thảm thiết, hành lang không bóng người, trước cửa sổ chỉ có Lê Minh Vũ đứng một mình ở đó. Ánh mắt anh dõi theo điệu thuốc lá đang kẹp chơi giữa ngón tay, vẻ mặt anh trầm tĩnh hiền hậu. Đối với tiếng kêu bi thảm bên trong, anh mắt đốic tai ngơ.

Một lúc sau, bên trong mới yên lặng dần, cửa mở, cục trưởng đích thân đi ra, trông thấy Lê Minh Vũ liền cười, “Đã xong xuôi hết rồi, mấy thằng nhóc này ngựa ngáy, gãi cho nó đỡ ngứa thì cái gì cũng nhận.”

Nụ cười trên môi Lê Minh Vũ ấm áp hiền hoà, anh bắt tay với cục trưởng, “Làm phiền anh phải đích thân ra tay.”

“Nào có, vụ án có thể khiến bộ trưởng Lê tự mình mở miệng, tôi sao dám chậm trễ?” Cục trưởng nắm chặt tay anh, cười toe toét, thả ra đã cầm một tờ chi phiếu mà Lê Minh Vũ nắm trong tay từ lâu, không mang xem xét liền giấu ngay vào túi, rồi ngó nghiêng xung quanh, không thấy ai mới hoàn toàn yên tâm.

“Còn phải nhờ cậy anh cục nhọc thẩm tra thêm hai người nữa. Yên tâm...” Lê Minh Vũ vỗ vai cục trưởng, đáy mắt đầy ý cười, hơi nhướn người lên trước, tỏ vẻ như hời hợt, “Số tiền này đủ giúp anh tha hồ làm lão Hạ xấu mặt.”

Cục trưởng nghe vậy, cười càng xảo trá, “Phải, phải”

Lê Minh Vũ cũng cười, đáy mắt đen như mực lọ, khiến không ai dám dòm ngó thế giới nội tâm của anh...

Quyển 6 - Chương 2: Đại Luật Sư Lạc Tranh

Giới truyền thông phanh phui nhiều vụ án cường bạo liên quan đến đám người Trình Nhật Đông, nhưng sự việc liên quan đến Tô Nhiễm thì không có bất cứ thông tin nào. Căn cứ theo phỏng đoán của giới truyền thông đưa ra, Trình Nhật Đông không phải côn đồ đầu đường xó chợ, mà là con riêng của bộ trưởng Hạ Minh Hà. Tin đồn này loáng cái như boom nổ tung giới chính trị và kinh doanh. Tất cả mọi người đều lú lẫm với thân phận thật sự của Trình Nhật Đông. Báo chí, tivi, tạp chí cùng internet đều kéo nhau đưa tin. Chuyện này đối với Hạ Minh Hà muốn liên nhiệm thành công lần nữa là một tai họa bất ngờ.

Truyền thông ở một mức độ nào đó là một công cụ quan trọng được chính khách thường xuyên sử dụng để công kích đối phương hay lấy lòng cử tri. Càng đến gần ngày cử tri bỏ phiếu, chính khách hai đảng phái càng vận dụng sức mạnh danh thép của truyền thông, nhằm mục đích nâng cao hình tượng bản thân, tổn hại đối phương.

Dân chúng bao giờ cũng chỉ xem tin tức, họ không quan tâm đây có phải là mánh khoé công kích của chính khách hay không, cái họ quan tâm chỉ là bề nổi của tin tức, chứ không phải mục đích đằng sau đó.

Thời đại công nghệ thông tin, kiểu tin giựt gân này một khi đã lan truyền thì không ai có thể chống đỡ. Đối mặt với mật độ tin đồn xuất hiện dày đặc, trong một lúc bộ trưởng Hạ cũng không kịp đưa ra lời giải thích nào. Chỉ một buổi trưa ngắn ngủi, mọi phỏng đoán đều biến thành đề tài tán gẫu. Tất nhiên đề tài bàn tán của mọi người không có Tô Nhiễm.

Truyền thông dồn đa số sự chú ý vào hoàn cảnh thân phận đầy kinh ngạc của Trình Nhật Đông, nhưng điều cô lo lắng chỉ có một

mình Tiêu Diệp Lỗi . Đối phương không vì tin tức bỗng lan rộng mà huỷ án, ngược lại Trình Nhật Đông càng muốn tranh thủ sự đồng tình của nhiều người, nhất quyết không tha Tiêu Diệp Lỗi.

Hơn mười giờ sáng, Tô Nhiễm đứng giờ ngồi đợi tại một quán cà phê trong trung tâm thương mại, cô tháo kính mát, đặt một bên, lướt mắt qua tờ báo đặt trên giá, toàn bộ mặt báo đều đưa tin về Hạ Minh Hà và Trình Nhật Đông.

Càng xem càng phiền, cô dứt khoát quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, đáy mắt cô tuy lãnh đạm, nhưng trống rỗng như đã hiểu từ lâu. Là cô sai rồi, hôm qua khi Lê Minh Vũ dẫn cô đến sở cảnh sát nhận diện, có một phút chốc cô thật sự tin lòng tốt của anh. Mọi việc anh giải quyết nhanh chóng khiến cô ngộ nhận sự quan tâm giả dối của anh là thật.

Nhưng hôm nay, khi cô thấy tin tức tiêu điểm lan truyền mọi nơi, cô đột nhiên hiểu rõ, việc này là kế hoạch do Lê Minh Vũ cố tình sắp xếp. Báo cảnh sát chỉ là một thủ đoạn đánh đổ phe đối phương mà thôi, mục đích của anh chỉ là chinh đồn bộ trưởng Hạ. Tuy cô không biết tin tức giới truyền thông phóng đại lên lần này có phải do anh ngầm ngầm tiến hành hay không, nhưng việc Trình Nhật Đông phạm tội lần này, chắc chắn có ích với Lê Minh Vũ.

Rất nhiều chính khách vì đạt được mục đích của mình, nhiều thời điểm sẽ dùng sự trợ giúp từ báo chí. Những sự trợ giúp này có thể là con người hoặc của cải có sẵn, dùng làm quân cò gia tăng giá trị cho họ.

Ánh nắng xuyên qua cửa kính rọi sáng gương mặt Tô Nhiễm, môi cô cười nhạt miễn cưỡng. Cô và Diệp Lỗi rõ ràng là quân cò anh nắm trong tay để đánh bại bộ trưởng Hạ.

Cô hít thật sâu, cầm ly nước cam uống một ngụm, thoáng xem giờ giấc, đáy mắt cô thoáng thắc mắc. Cô nghe người trong giới kể rằng luật sư này luôn có thói quen đến đúng giờ cơ mà.

Đang nghĩ ngợi, tầm mắt cô lơ đãng lướt qua góc đường bên ngoài, bỗng bắt gặp một chiếc xe thể thao xa hoa không biết ngừng từ lúc nào. Một cô gái từ trên xe bước xuống, vận đồ công sở chuyên

ngiệp. Cô gái đó rất trẻ giống người trong hình, gương mặt cô gái trắng sáng hiện rõ sự thông minh cơ trí, quyết đoán và thẳng thắn.

Song giây tiếp theo cô gái đột nhiên bị một cánh tay vươn khỏi cửa xe kéo lại, ngay sau đó cửa xe chậm chậm mở ra. Tô Nhiễm cảm thấy hiếu kỳ không kìm được buông ly nước cam, dờn hết tầm mắt vào cô gái ngoài cửa sổ.

Một người đàn ông từ trên xe bước xuống. Mới nhìn có thể nói ngay, dáng người cô gái cao dong dỏng nổi bật giữa đám đông, nhưng kết hợp với người đàn ông trước mắt lại càng xinh xắn lạnh lợi khác thường.

Ánh mặt trời hắt bóng lên tấm lưng đàn ông cường tráng, tôn thêm nét cương quyết ngạo mạn của anh ta. Tô Nhiễm cảm thấy khuôn mặt anh ta không giống Hoa kiều, đường nét trên gương mặt hết sức cương trực.

Cô gái muốn bỏ đi, lại bị anh ta kéo lấy. Cô gái có vẻ bức bối, nhưng cố gắng chịu đựng. Người đàn ông cong môi cười tà mị, bất chấp đường xá công cộng, anh ta thu tay, cả người cô gái chênh choáng ngã nhào vào lòng anh ta, anh ta cúi đầu hôn cô gái.

Cảnh tượng nóng bỏng mắt khiến Tô Nhiễm dờn tầm nhìn theo bản năng, lại thấy cô gái tức giận đẩy mạnh người đàn ông ra, anh ta cười thoả mãn ngắm nhìn cô gái, tựa như đang lưu luyến hương thơm từ đôi môi cô gái. Không biết người đàn ông nói gì, ánh mắt cô gái lại khôi phục bình tĩnh, sắc mặt lạnh lùng nói với anh ta một câu rồi xoay người rời đi.

Tô Nhiễm nhìn thấy anh ta mãi dõi theo cô gái đi vào quán cà phê. Cô nghi hoặc, người đàn ông đó thể hiện rõ anh ta yêu cô gái ấy, ánh mắt anh ta sâu hun hút chứa chan tình cảm nồng nàn và say mê.

Đợi đến khi cô gái ngồi đối diện với Tô Nhiễm, người đàn ông ngoài cửa sổ mới rời đi.

“Xin lỗi cô, tôi đến muộn.” Cô gái lên tiếng trước, thấy Tô Nhiễm dờn đường nhìn ngoài cửa sổ sang bản thân, giọng nói lạnh lùng thấp thoáng xấu hổ.

Tô Nhiễm cười nhẹ, “Từ lâu đã nghe nói ‘Hoa anh túc độc’ tuổi rất

trẻ, tôi cũng chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nhưng luật sư Lạc vẫn gây chấn động lớn với tôi.” Cô dồn hết sự chú ý vào gương mặt cô gái vừa ngồi xuống, nhưng cẩn thận nhận thấy sắc mặt cô gái mệt mỏi, vô thức nghĩ đến người đàn ông ban nãy, hai người thật sự rất xứng đôi.

“Chấn động dù sao vẫn dễ chịu hơn thất vọng.” Cô gái dường như biết cô thấy cảnh vừa rồi, sắc mặt thiếu tự nhiên, nhưng nhanh chóng điều chỉnh. Đôi mắt cô gái sáng ngời nhìn thẳng Tô Nhiễm, lấy một tấm danh thiếp trong cặp tài liệu đưa tận tay Tô Nhiễm, giới thiệu lại từ đầu. “Chào cô Tô, tôi là luật sư Lạc Tranh mà cô hẹn gặp ngày hôm nay. Mọi tư liệu cô fax qua, tôi đã xem hết. Vụ án của Diệp Lỗi, tôi đồng ý tiếp nhận.” Giọng Lạc Tranh lưu loát rõ ràng, tốc độ lời nói cũng nhanh, vừa nghe liền biết xuất thân luật sư.

Tô Nhiễm nhận danh thiếp, cười dịu dàng: “Có thể mời được đại luật sư Lạc Tranh giúp đỡ, tôi rất yên tâm. Luật sư Lạc chưa từng thua kiện, lần này Diệp Lỗi xin nhờ cô.”

“Cô Tô khách sáo quá. Tôi cũng vinh hạnh chọn một đương sự như cô”. Lạc Tranh cười, nhìn Tô Nhiễm tán thưởng, “Có thể tiếp nhận vụ án do nhà văn nổi tiếng uỷ thác là vinh hạnh của tôi mới đúng.”

Biểu hiện trên toà và vụ án mà đại luật sư Lạc Tranh thụ lý, Tô Nhiễm từng nghe qua. Trên toà án, người trong nghề gọi cô là “Hoa anh túc độc”, nổi tiếng công kích sắc sảo, nhiều luật sư nam hành nghề lâu năm đều bại dưới tay cô. Chỉ điều này cũng đủ chứng tỏ người phụ nữ này cực kỳ lợi hại.

Do tuổi tương đương nhau nên Tô Nhiễm và Lạc Tranh mới quen đã thân, cô không nói chuyện theo kiểu cách xã giao mà đi ngay vào chủ đề chính, “Luật sư Lạc, nhìn theo góc độ nghề nghiệp của cô, Diệp Lỗi có khả năng bị phán tội bao lâu?”

Nhân viên phục vụ bưng một tách cà phê lên, Lạc Tranh cầm nhưng không uống ngay, cô xoay nhẹ nhẹ trong lòng bàn tay, thần sắc có vẻ trầm ngâm, “Em trai cô tiêu Diệp Lỗi gây thương tích cho

người khác là sự thật, hiện tại để giúp cậu ta thoát khỏi tù tội không ngoài hai tình huống. Thứ nhất là đối phương tự bãi bỏ tố cáo, nhưng rõ ràng điều này không có khả năng xảy ra. Thứ hai là cô tự mình ra mặt giải thích chuyện này với cảnh sát, tôi sẽ dựa theo tình huống, giúp tội danh đánh người của Diệp Lỗi không thành lập, phóng thích cậu ấy.” Tô Nhiễm gật đầu, nhẹ giọng, “Nếu như tôi làm chứng có thể giúp Diệp Lỗi, vậy tôi sẽ nghe theo.”

“Nhưng như vậy chẳng phải là lãng phí tâm sức của bộ trưởng Lê sao?” Lạc Tranh uống một ngụm cà phê, đặt tách xuống, cười bình thản nhưng đánh trúng chỗ hiểm. Nước cam trong ly run nhẹ, Tô Nhiễm ngẩng đầu, đáy mắt vụt lên vẻ ngạc nhiên.

“Tôi xin lỗi vì nói những lời này, thực tế trước khi tôi nhận một vụ án, tôi đều phải tìm hiểu tỉ mỉ vài thông tin ngoài lề, những thứ này sẽ trở thành trọng điểm giúp tôi đánh thắng tố tụng.” Lạc Tranh không uống là luật sư, liếc mắt liền có thể nhìn thấu tâm tư của Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm thu lại cảm xúc không khống chế được, chỉ cười thản nhiên.

Phản ứng của cô ánh vào mắt Lạc Tranh, giọng Lạc Tranh thân thiết, “Cô phải biết, muốn khai thác thông tin có ích từ cảnh sát là một chuyện không khó. Ví dụ như trường hợp này, ít ra chồng cô Lê Minh Vũ không muốn cô dính dáng vào. Một mai cô đứng ra làm chứng cho Diệp Lỗi, thì chứng tỏ cô là người bị hại, điểm này trái ngược hoàn toàn với mong muốn ban đầu của chồng cô. Hay là cô nên bàn bạc đôi chút với chồng cô?”

“Không cần, đây là việc riêng của tôi.” Tô Nhiễm bình thản trả lời, ngực cô như bị thứ gì đó khuấy trộn, cô nhướn mắt sửa lời Lạc Tranh, “Còn nữa, anh ta không phải là chồng tôi.”

Ánh mắt Lạc Tranh ngưng, thần sắc có vẻ nghi hoặc. Nghi vấn của Lạc Tranh đập vào mắt Tô Nhiễm, cô lúng túng nhếch miệng, “Vị vật luật sư Lạc, chúng ta cứ trao đổi về vụ án này đã.”

Giọng điệu Tô Nhiễm lãnh đạm, có chút thực lòng, lại có chút bất đắc dĩ trong đó. Lạc Tranh cầm tách cà phê, chậm rãi đưa lên môi, ánh mắt suy tư, vô tình lướt qua gương mặt Tô Nhiễm, thấy thần thái

cô bất lực và hốc hác, lòng Lạc Tranh xao động. Lát sau, Lạc Tranh buông tách xuống, cất giọng nhẹ nhàng, “Cô Tô, với tư cách là luật sư, dĩ nhiên tôi hoan nghênh cách làm của cô, nhưng với tư cách là phụ nữ, tôi muốn khuyên cô. Vụ án này liên quan đến con cái của quan chức giới chính trị, cô là nhà văn, là nhà điều chế hương được uỷ thác bởi công ty nước hoa nổi tiếng của Pháp, một khi ra toà làm chứng, có nghĩa cô phải phơi bày mọi thứ với giới truyền thông. Điều này đối với danh dự của cô, thậm chí là sự nghiệp đều sẽ ảnh hưởng rất lớn.”

“Những điều này...” Tô Nhiễm hít sâu, như đưa ra quyết định trọng đại, nhìn Lạc Tranh, “Không quan trọng bằng người thân của tôi. Diệp Lỗi là em trai tôi, tôi nhất định phải giúp cậu ấy.”

Lạc Tranh cảm động nhìn cô. Một người có thể vì người thân hy sinh danh dự và sự nghiệp bản thân, tâm tính luôn luôn lương thiện. Lạc Tranh gật đầu, “Được rồi”

Tô Nhiễm nở nụ cười.

Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên đổ chuông. Là điện thoại của Lạc Tranh.

“Xin lỗi cô.” Lạc Tranh cầm điện thoại, đứng dậy đi tới một góc khác, nghe điện thoại. Tô Nhiễm uống một ngụm nước cam, ngẩng nhìn dòng người ngược xuôi trên đường bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt cô hơi ngẩn ngơ, gần đây hình như cô rất có duyên với cảnh sát. Bốn năm trước là vụ án của ba, bốn năm sau đầu tiên là Lê Minh Vũ, vừa rồi là Trần Trung, bây giờ là Hoà Vy và Diệp Lỗi. Ông trời ơi, đây là sao?

Vô thức nhớ tới Lê Minh Vũ, lòng cô vừa chua xót vừa có cảm giác khó nói thành lời. Anh cũng mua điện thoại giống y chang cái Mộ Thừa tặng cô, cô không dám xác nhận điện thoại đó có phải mua cho cô hay không. Nhưng nếu không phải, có nghĩa anh còn có phụ nữ khác, nếu là vậy, anh... Tô Nhiễm không dám suy nghĩ sâu xa hơn.

Vừa lúc Lạc Tranh nói chuyện điện thoại xong về chỗ ngồi. Lạc Tranh nhìn Tô Nhiễm, trên môi hiện lên ý cười bất đắc dĩ, lắc đầu.

Tô Nhiễm trong thấy, khó hiểu, “Có chuyện gì sao?”

“Cô Tô, lần này dù cô muốn ra toà làm chứng, tôi cũng không đồng ý.” Lạc Tranh khế nói, cầm điện thoại lắc lắc trước mặt cô, “Tôi không muốn vì một vụ án mà đắc tội với chính khách.”

Lần này đến phiên Tô Nhiễm ngây ra. “Đắc tội với chính khách? Ý của luật sư Lạc là sợ đắc tội với bộ trưởng Hạ? Rõ ràng những điều này là suy đoán của báo chí, bộ trưởng Hạ vẫn chưa thừa nhận Trình Nhật Đông là con tiêng của ông ta.”

Lạc Tranh vội lắc đầu. “Cô hiểu lầm ý của tôi rồi. Vụ án của Tiêu Diệp Lỗi, tôi chắc chắn tiếp nhận. Có điều...” Cô ngập ngừng, cau mày nhìn Tô Nhiễm, thờ dài một hơi, “Để tôi nói thẳng luôn với cô vậy. Cuộc gọi vừa rồi là của bộ trưởng Lệ, ý tứ của anh ấy rất rõ ràng và đơn giản vô cùng, nhưng lại giao cho tôi một vấn đề nan giải.”

“Anh ta muốn cô không chấp nhận yêu cầu ta toà của tôi?” Tô Nhiễm hít một hơi, thốt ra suy đoán trong lòng, sóng lưng có bỗng dựng lạnh toát. Thật không ngờ anh biết cô sẽ tìm luật sư Lạc.

“Hơn nữa...” Lạc Tranh bổ sung, “Còn yêu cầu tôi nhất định phải thẳng.”

“Hả?” Tô Nhiễm không ngờ. Lệ Minh Vũ chẳng phải không quan tâm đến sống chết của Diệp Lỗi ư?

Lạc Tranh giơ tay gọi thêm một tách cà phê, cười gượng, “Bộ trưởng Lệ đúng là không đơn giản. Đây là số điện thoại cá nhân của tôi, anh ấy cũng có thể tìm ra được.”

“Luật sư Lạc, cô biết rõ nếu vụ án này tôi không ra toà, Diệp Lỗi tuyệt đối không có khả năng trắng án, không phải sao?” Tô Nhiễm sốt ruột dò hỏi.

“Nhưng tôi thật sự không thể để cô ra toà. Cô yên tâm, nếu tôi đã nhận vụ án đặc biệt này thì nhất định cố gắng hết sức. Tôi sẽ nghĩ cách khác.” Lạc Tranh thờ dài. Đàn ông mạnh mẽ không phải cô chưa từng gặp, nhưng vô hình trung cô cảm thấy mẫu đàn ông này không nhiều. Điện thoại bất ngờ từ bộ trưởng Lệ như một lá bùa đòi mạng Lạc Tranh. Cô chưa từng gặp bộ trưởng Lệ, nhưng theo giọng nói trầm tĩnh, cô nghe ra sự uy hiếp.

Trong điện thoại, bộ trưởng Lệ chỉ nói “Luật sư Lạc, phiên cô

ngăn cản hành động sai lầm của vợ tôi, nhưng kiện cáo lần này yêu cầu phải thắng.” Một câu đơn giản lộ rõ sự trầm tĩnh và xa cách, đồng thời tràn ngập quyền uy, không cho phép trái ý. Cảm giác này khiến cô khó chịu nhưng không dám tùy tiện khước từ. Cảm giác này ngoài bộ trưởng Lệ, còn có một người....

Tô Nhiễm thấy ánh mắt Lạc Tranh chần chờ, trong lòng có chút bất an. Xem chừng lệ minh vũ đã gây áp lực với Lạc Tranh.

Cứ như vậy, hai người lại tiếp tục trao đổi chi tiết liên quan đến vụ án.

Lạc Tranh đã chuẩn bị cách khác để giúp diệt lỗi có thể thắng kiện.

Đến buổi trưa hai người cùng dùng cơm, Tô Nhiễm và Lạc Tranh trò chuyện vui vẻ với nhau. “Tiểu Nhiễm, tôi tò mò một việc.” Lạc Tranh nhướn người hết mức về phía trước, thoát ly hoàn toàn với tác phong khi làm việc. Trái lại, cô lúc này mất đi sự mạnh mẽ của một phụ nữ thành đạt, chỉ còn vương vấn nét ngây thơ.

Tô Nhiễm nhìn cô cười, “Luật sư Lạc cũng biết tò mò nữa à?”

“Đương nhiên. Lễ nào đặc quyền này chỉ có nhà văn giống cô mới có sao?” Lạc Tranh hỏi vặn lại, nhìn cô bằng ánh mắt nghiền ngẫm, “Hôn nhân của cô và bộ trưởng Lệ hơi lạ lùng. Cô nói anh ấy không phải chồng cô, nhưng trong điện thoại anh ấy lại xưng cô là vợ.”

Bộ đồ ăn trong tay Tô Nhiễm hơi sửng lại, cô rủ mắt, nụ cười có vẻ bối rối. Trong lúc nhất thời, cô không biết giải thích thế nào, mà có lẽ ngay cả bản thân cô cũng mơ hồ không rõ.

Lạc Tranh thấy vẻ mặt Tô Nhiễm buồn hiu, cô suy nghĩ một lát, khẽ cất giọng, “Tôi không biết tình cảm giữa hai người xảy ra chuyện gì, nhưng tôi cảm thấy anh ấy rất yêu cô.”

Tay Tô Nhiễm run nhẹ, trái tim cô như bị những chữ cuối cùng của Lạc Tranh nện mạnh, không ngừng đập dồn dập, cảm giác bối rối và khó thở lần lượt kéo tới. Cô không biết bản thân tại sao lại như vậy. “Tiểu Nhiễm, cô không sao chứ?” Lạc Tranh thấy sắc mặt cô tái nhợt, lo lắng hỏi thăm.

Tô Nhiễm điều hoà nhịp thở, ngược mắt lên, lắc đầu. Đôi mắt cô chăm chú nhìn Lạc Tranh, “Còn theo tôi, người đàn ông đưa cô đến mới là người yêu cô thật lòng.”

Bất kỳ việc gì đều là người ngoài cuộc tình tảo, còn trong cuộc thì u mê? Cô không phủ nhận, nhưng có trường hợp ngoại lệ giống cô và Lệ Minh Vũ.

Cô vừa dứt lời, lại đến phiên Lạc Tranh sững sờ...

“Yeah...” Trong lớp học ở nhà trẻ, Cách Lạc Bằng vui vẻ giơ cao tác phẩm thủ công.

Các bạn học khác đều bủi môi.

“Mọi người có thấy không? Búp bê vải Cách Lạc Bằng may vừa nhanh vừa đẹp. Vậy nên đoá hoa màu đỏ này, chúng ta sẽ dành cho Cách Lạc Bằng.” Cô giáo cười tủm tỉm dán hoa lên người Cách Lạc Bằng.

Cách Lạc Bằng phấn khởi chạy ngay về chỗ ngồi của mình, An Tiểu Đoá giơ tay sẵn từ trước, vui vẻ đập tay với Cách Lạc Bằng. Hôm nay, An Tiểu Đoá mặc áo thun tay ngắn, phối cùng yếm jean, ngấm thể nào cô cũng giống một đứa trẻ to xác. Hôm qua, cô hứa với Bằng Nụ hôm nay đến tham dự giờ học thủ công, chuẩn bị suốt một đêm cô quyết định may búp bê vải cùng Bằng Nụ.

“Dì Đoá, hoa của cô phải tặng dì mới đúng.” Cách Lạc Bằng cười híp mắt, nghiêng đầu nhìn cô.

“Vì sao nào?”

“Vì dì làm búp bê giúp con. Tên dì là Tiểu Đoá nữa, một đoá hoa nhỏ màu đỏ. Hihi.” Bằng Nụ cười ngây ngô.

An Tiểu Đoá vui vẻ ôm Bằng Nụ, “Được, vậy dì không khách sáo đâu! Chúng ta cùng nhau làm nữa nào.”

“Dạ” Bằng Nụ khoa tay múa chân.

Bên ngoài lớp, Mộ Thừa đứng lặng ở đó, ngấm Bằng Nụ và An Tiểu Đoá qua cửa kính, một dòng nước âm áp rung động lạ thường không tiếng động chảy xuôi trong lòng anh.

Khi Tô Ánh Vân vừa đến phòng làm việc của Tô Nhiễm, vừa lúc cô mang đồ toàn bộ chiết xuất nho đen.

Tô Ánh Vân vừa ngồi xuống liền nói ngay, “Chị con với Diệp Lỗi không biết năm nay phạm phải sao thái tuế nào mà cứ liên tiếp nối bước nhau đến sở cảnh sát.”

Tô Nhiễm đặt tách trà trước mặt bà, ngồi xuống, “Mẹ, mẹ đừng lo lắng nữa. Vụ án của Diệp Lỗi đã giao luật sư Lạc toàn quyền giải quyết nên sẽ không sao đâu. Còn chị con, cảnh sát chỉ bước đầu hoài nghi thôi, vẫn chưa có bằng chứng. Con vừa thử mùi nho đen trong nước hoa nhưng không đúng, lát nữa con sẽ viết một phần báo cáo chuyên môn gửi đến cảnh sát Đình, để anh ấy tập trung vào phương diện khác. Con luôn thấy hương nho đen phát hiện trên thi thể Trần Trung không thể bắt nguồn từ nước hoa.”

Tô Ánh Vân gật đầu, nhìn cô xót xa, “Trông con gầy rộc hẳn, đợt này lại làm con vất vả.”

“Đều là người một nhà mà mẹ nói gì lạ vậy ?” Tô Nhiễm mang trái cây đã lột vỏ lên, Tô Ánh Vân cầm lấy nhưng không có tâm trạng ăn, bà thở dài, nhìn Tô Nhiễm muốn nói rồi lại thôi.

“Mẹ muốn nói gì ạ?”

Tô Ánh Vân trầm ngâm, kéo tay Tô Nhiễm, “Mẹ biết có những việc là bề trên không hỏi nhiều thì tốt hơn. Nhìn chị con, mẹ đau lòng lắm. Con, chị con và Lệ Minh Vũ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Bây giờ chị ấy thế nào rồi ạ?” Tô Nhiễm lo lắng.

“Có thể thế nào? Nghỉ ở nhà được hai ngày thì đòi đi ngay, nhưng mẹ kiên quyết giữ lại. Chị con tiều tụy, luôn miệng nói bốn năm trước và bốn năm sau con cướp đi người đàn ông của nó. Nhiễm à, con và chị con đều là máu thịt trên người mẹ cắt xuống. Hai con gặp bất cứ nỗi khổ nào, mẹ đều đau lòng. Chuyện này trước đây mẹ và con đã từng nói với nhau, lúc đó con trả lời lấp lửng thế nào cũng được, ngày hôm nay mẹ cũng không muốn nghe thêm lý do. Mẹ chỉ muốn hỏi con một câu, con có thể từ bỏ Lệ Minh Vũ ngay lập tức được không?” Tô Ánh Vân hỏi thẳng thừng.

“Mẹ...” Tô Nhiễm không biết nên trả lời thế nào. Kỳ thực, cô rất

muốn nói, sắp, sắp rồi, còn sẽ rời khỏi Lệ Minh Vũ ngay.

“Con là con của mẹ. Bốn năm trước, Lệ Minh Vũ tổn thương con thế nào, trong lòng mẹ rõ ràng nhất. Mẹ không biết xuất phát từ nguyên nhân nào con lại sống cùng cậu ta. Mẹ chỉ nhắc nhở con, dẫu sao Lệ Minh Vũ cũng đã lấy chị con, dù con phản đối thì điều này vẫn là sự thật, Lệ Minh Vũ là anh rể của con. Con dây dưa với một người đàn ông đã là anh rể của mình thì ra thể thống gì? Chuyện này lỡ lan truyền ra ngoài, danh dự của con, chị con, toàn bộ nhà họ Hoà đều mất hết.”

Tô Nhiễm nắm chặt tay, tim cô nhói đau, ánh mắt cô hồ nghi, “Mẹ, chị Hoà Vy...lấy Lệ Minh Vũ thật không?”

Cô có một nghi vấn trong nhát mắt, nếu Lệ Minh Vũ đã lấy Hoà Vy thật, vậy vì sao anh đều ở biệt thự hằng đêm? Anh còn nói anh chưa bao giờ chạm Hoà Vy, câu này có ý gì? Điều khiến cô khó hiểu nhất chính là vì sao Lệ Minh Vũ công khai với người ngoài cô là vợ của anh, mà không phải là Hoà Vy?

Tất cả mọi thứ đều là bí ẩn to lớn, khiến cô nghĩ cũng nghĩ không ra, hỏi cũng không cách nào hỏi.

Tô Ánh Vân nghe cô nói vậy, ba bần thần, “Tiêu Nhiễm, tại sao con thắc mắc điều này? Lẽ nào con vẫn chưa quên được Lệ Minh Vũ?”

Quyển 6 - Chương 3: Bệnh Viện Tâm Thần Thanh Sơn

Thấy mẹ không vui, Tô Nhiễm lật đật lắc đầu, “Không phải, mẹ, mẹ hiểu lầm rồi.”

Tô Ánh Vân thở dài, “Chỉ cần con nhớ bài học của bốn năm trước là được. Nhưng nếu không nhớ, con hãy xem lại bệnh án của bản thân. Chị con bây giờ chết mê chết mệt Lê Minh Vũ, mẹ không còn biết phải khuyên nó như thế nào.”

“Mẹ...” Giọng Tô Nhiễm bế tắc, khe khẽ cất tiếng: “Mẹ đừng lo, con tuyệt đối không giẫm lên vết xe đổ lần nữa.”

Tô Ánh Vân thấy cô không chịu đề cập nguyên nhân, cũng đành phải thôi, nhìn cô, lắc đầu bất đắc dĩ, “Nghịch chướng, đúng là nghịch chướng. Nếu ông trời đòi công bằng, nên để nghịch chướng này giáng xuống con. Tại sao cứ gây khó dễ với hai đứa con của con?”

“Mẹ, mẹ nói nghịch chướng gì vậy ạ?” Tô Nhiễm không phải chỉ mới nghe lời này lần một lần hai, nhưng đáp án nhận được của mỗi lần đều không rõ ràng.

Tô Ánh Vân trầm mặc, mắt bà như đang quyết định gì đó nhưng nhanh chóng biến mất, “Không có gì đâu con. Nhiễm à, hôm nào mẹ muốn đến viếng mộ của ba con.”

Tô Nhiễm thẳng thốt, lập tức gạt đầu. Từ khi an táng ba cô đến giờ, mẹ cô chưa từng tới viếng mộ ông. Có lẽ gút mắc kết nhiều năm trong lòng bà đã tan biến.

Nắng chiều rực rỡ chiếu sáng đường phố, thời tiết mỗi lúc một nóng hơn, là cây xanh thăm thăm xào xạc đung đưa theo làn gió.

Họp xong, Lê Minh Vũ và Đồng Hựu một trước một sau bước lên xe, bởi vì lần này họp rất gấp gáp nên Đồng Hựu phải kiêm thêm

chức lái xe.

Hệ thống điều hoà trong xe vận đến mức cao nhất, Lê Minh Vũ cởi bớt hai cúc áo, dựa người vào ghế sau xe, day day khoé mắt đau xót. Một cuộc họp đầy giày vò kéo dài suốt bốn tiếng.

Đồng Hựu khởi động xe, hỏi, “Bộ trưởng, về thẳng văn phòng ạ?”

Lê Minh Vũ đang nhắm mắt, bỗng mở to, gio tay xem giờ, đồng hồ sang trọng lâm râm hắt sáng lên cửa sổ xe, anh thả cổ tay xuống, nghiền ngẫm chốc lát. Khi xe hoà vào làn đường, anh bình thản nói, “Đến Thanh Sơn đi.”

“Thanh Sơn?” Đồng Hựu lờ mờ, trong đầu không ngừng lùng tìm nơi gọi là Thanh Sơn.

Người đàn ông ngồi sau dường như hiểu sự thắc mắc của anh, vô cùng hào tâm bổ sung, “Bệnh viện tâm thần, số 57, đường Hoài Bắc.”

Đồng Hựu nghe thấy, suýt lái xe đâm sầm vào cây...

Thiết kế đường Hoài Bắc rất quái dị, trước số 57 đều nằm trong nội thành, còn sau số 57 thì thuộc về ngoại thành. Nói cách khác, số 56 và 57 cách nhau bởi đường rừng dài tít tắp. không ai hiểu vì sao lại thiết kế như vậy.

Biết đâu không có nguyên nhân gì phức tạp, nhịp điệu thành phố quá nhanh, áp lực cuộc sống của mọi người rất lớn, sẽ có người làm loại chuyện buồn tẻ này?

Vì vậy khi Đồng Hựu nghĩ điều này, anh đã hỏi Lê Minh Vũ. Lê Minh Vũ cũng ngẫm nghĩ hồi lâu, mới lên tiếng trả lời, “Tôi cũng không rõ.”

Điều anh quan tâm không phải là kiến thiết đường xá, mà là bệnh viện tâm thần Thanh Sơn ở số 57. Hai ngày trước, anh đã gọi điện liên lạc với bác sĩ bệnh viện tâm thần, anh muốn tìm hiểu rõ ràng nguyên nhân thật sự khiến Tô Nhiễm nằm viện năm đó. Đêm đó, anh luôn cảm thấy Tô Nhiễm ngập ngừng, nên chỉ có một cách duy nhất chính là đích thân anh đến tìm hiểu một chuyến.

Không ngờ bác sĩ từng tiếp xúc với Tô Nhiễm tham dự hội nghị ở

nước ngoài, vừa về nước hôm nay. Do đó, anh hợp xong bèn muốn đến gặp mặt.

Sở dĩ được gọi là bệnh viện tâm thần Thanh Sơn, ngoài việc nằm gần dãy núi Thanh Sơn, mà còn vắt ngang qua đường rừng. Bệnh viện này thuộc vùng ngoại ô thanh bình, trái ngược hoàn toàn với nội thành náo nhiệt.

Được người đi đường chỉ dẫn, xe chạy thẳng một mạch về phía đông. Hàng chữ lớn “Bệnh viện tâm thần Thanh Sơn” sáng loáng đập vào mắt Lê Minh Vũ.

Đồng Hựu ngồi yên trong xe. Lê Minh Vũ bước xuống, đóng cửa xe, quan sát toà nhà trước mắt.

Đây là một toà nhà theo phong cách Baroque, chiếm phần lớn diện tích là bãi cỏ và vườn hoa ở mặt trước và mặt sau. Sau khi đăng ký, anh đứng chờ ngoài cổng, toà nhà che lấp mảng lớn ánh sáng mặt trời, bao trọn cả người anh trong bóng râm, vừa nghĩ Tô Nhiễm từng ở nơi này, lòng anh bỗng chua xót.

Một nhân viên mặc áo blouse trắng mau chóng đi ra, thấy Lê Minh Vũ liền cười, vội vàng dẫn anh vào trong. Ở đây, không giống bệnh viện, người ngoài không thể tùy tiện đi vào, trừ phi là người nhà, nhưng điều này cũng cần nhắc theo bệnh trạng. Dù sao ngoài nhân viên làm việc ở bên trong ra, thì toàn bệnh nhân tâm thần, nên để phòng ngừa việc phát sinh ngoài ý muốn, quy định ra vào rất nghiêm ngặt.

Đây là lần đầu tiên Lê Minh Vũ đến bệnh viện tâm thần, làm việc nhiều năm trong giới chính trị, anh từng thăm hỏi không ít nơi lạ lùng, nhưng bệnh viện tâm thần vẫn là nơi anh chưa đến bao giờ.

Trên bãi cỏ lác đác vài người mặc đồng phục bệnh nhân đi tới đi lui, bắt gặp người ngoài cũng nhắm mắt làm ngơ. Đi hết bãi cỏ đến hành lang, anh phát hiện bệnh nhân nơi này đông hơn, có cả nam lẫn nữ, cả già lẫn trẻ, có người đang cười, cũng có người đang khóc.

Lê Minh Vũ theo sau, độ nhiên bị một cụ già kéo tay, anh xoay đầu nhìn, liền đối diện với khuôn mặt nhăn nheo, người ông ta bốc mùi là lạ, đầu trọc lóc, cười ngoác miệng với anh: “Chào mừng cậu

đến với địa ngục.”

Lệ Minh Vũ sững sốt, đứng yên tại chỗ, sống lưng bỗng dưng lạnh toát.

Địa ngục, ở đây đúng là địa ngục! Đây là môi trường mà người bình thường và không bình thường cùng tồn tại, nhìn đông đảo bệnh nhân trước mắt, anh bỗng cảm thấy ngọt ngào, Tô Nhiễm cũng từng là một thành viên trong địa ngục.

Nhân viên đi phía trước ngoảnh đầu thấy vậy, bàn quay lại, cười với Lệ Minh Vũ: “Bộ trưởng Lệ, bác Trương không làm hại ai đâu. Nếu không có gì, mời anh đi theo tôi.”

Lệ Minh Vũ rút tay ra, vô thức gật đầu, theo kịp nhân viên dẫn đường. Khi đi ngang qua một chỗ, anh bất giác lướt mắt nhìn một nữ bệnh nhân trong sân đang quay mặt về phía cây cổ thụ, vừa nói chuyện vừa vỗ nhẹ thân cây, cảnh này khiến người bình thường cảm thấy sợ hãi bội phần.

Anh hít sâu, hình bóng Tô Nhiễm vô tình hiện lên, có lẽ cô cũng từng làm như vậy. Thang máy dừng nơi tầng năm, ánh nắng đổ bóng xuống mặt kính, Lệ Minh Vũ mới tìm lại được cảm giác bình thường.

Bác sĩ từng tiếp xúc với Tô Nhiễm chờ trong phòng làm việc từ sớm, thấy anh đến, bác sĩ vội tiến lên trước chào hỏi, mời ngồi.

Lệ Minh Vũ không có thói quen lãng phí thời gian, yêu cầu xem trực tiếp bệnh án của Tô Nhiễm, bác sĩ mang một phần bệnh án giao cho anh, lặng thinh ngồi xuống bàn làm việc.

Bệnh án ghi chép tình huống nằm viện mỗi ngày của Tô Nhiễm, Lệ Minh Vũ lật từng trang, xem đến phân nửa ngón tay anh hơi run, sau cùng thấy đoạn miêu tả Tô Nhiễm đập đầu vào góc giường, nhịp thở của anh bỗng nhanh hơn, đến khi xem hết bệnh án, đôi mắt anh thấm đượm đau đớn.

Hồi lâu sau, anh mới lên tiếng, giọng anh khàn đặc, “Nguyên nhân chính khiến Tô Nhiễm phát bệnh là gì?”

Bác sĩ thờ dài, lắc đầu, “Bộ trưởng Lệ, anh cũng thấy đây không phải bệnh án hoàn chỉnh. Bệnh án trên tay anh chỉ là phần sau khi bệnh nhân nhập viện, nguyên nhân phát bệnh có lẽ nằm trong phần

bệnh án còn lại. Xin lỗi anh, nhưng tôi không có nó.”

“Không có?” Lệ Minh Vũ nhíu chặt mày khó hiểu, “Anh là bác sĩ của Tô Nhiễm, làm sao không biết nguyên nhân phát bệnh?” Nét mặt bác sĩ bối rối, “Bộ trưởng Lệ, thực ra tôi chỉ mới tiếp nhận Tô Nhiễm sau này. Bác sĩ phụ trách trước đó đã nghỉ hưu, đi du lịch khắp nơi. Không ai trong chúng tôi liên lạc được với ông ấy, có lẽ bệnh án lưu ở chỗ ông ấy cũng không chừng.”

Thần sắc Lệ Minh Vũ cau kỉnh, siết chặt tay, “Khoảng khi nào thì bác sĩ đó về nước?”

“Chúng tôi không rõ lắm. Tính cách bác sĩ Vương lập dị, phần lớn đồng nghiệp trong bệnh viện không dám tiếp xúc với ông ấy.”

Sự bất lực quét qua lòng anh, “Tình trạng của Tô Nhiễm khi ở bệnh viện thế nào?” Anh muốn tìm hiểu những ngày cô sống ở đây.

Bác sĩ thờ dãi, “Tô Nhiễm, tên bệnh nhân này lưu lại ấn tượng vô cùng sâu sắc với tôi. Bệnh tình của cô ấy thất thường, đôi khi có thể im lặng không nói tiếng nào suốt vài ngày, đôi khi luống cuống bất an, thời gian sau này cô ấy còn có khuynh hướng tự sát.” Nỗi đau lan tràn tim anh.

“Người ở cạnh chăm sóc cô ấy khi đó gồm những ai?” Anh cố nén đau xót khó hiểu trong lòng.

Bác sĩ ngẫm nghĩ một lát, trả lời chắc chắn: “Mẹ Tô Nhiễm, tôi chỉ thấy một mình bà ấy.”

Lại là Tô Ánh Vân. Ánh mắt anh tối sầm. Lẽ nào anh chỉ có thể hỏi Tô Ánh Vân?

“Để có thể theo dõi tình huống của bệnh nhân bất cứ lúc nào, chúng tôi đều đặt camera ở mỗi phòng, đĩa tư liệu của Tô Nhiễm khi đó tôi có ở đây. Bộ trưởng Lệ, anh muốn xem không?” Bác sĩ nghĩ tới máu chốt, bèn nói.

Lệ Minh Vũ ngồi ở đó, thoáng cái anh cứng đờ người, vài giây sau mới gật đầu.

Bác sĩ vào kho hồ sơ lấy đĩa tư liệu cầm ra, mở máy, phát hình ảnh liên quan đến Tô Nhiễm.

Trong nháy mắt, Lệ Minh Vũ bỗng nghệt thờ.

Một căn phòng màu trắng, bít bùng không cửa sổ, giống hệt nhà tù. Tô Nhiễm ngồi chơ vơ dưới đất, cô dựa lưng vào tường, chân nằm cạnh chân, gối còn trên giường, hình ảnh này thoát nhìn rất quái lạ. Cô không cãi nhau ầm ĩ, chỉ ngồi yên dưới đất, chốc lát lại đập đầu vào tường theo tiết tấu, miệng lầm bầm đếm nhưng không nghe rõ, khoảng một phút sau dường như đếm sai, cô nhúu mày đếm lần nữa.

Lệ Minh Vũ đứng bật dậy, lưng anh cứng ngắc như sắt, tay nắm chặt thành đấm rủ hai bên đùi, đôi mắt anh sâu hun hút đong đầy khó tin và đau xót, vòm ngực anh phập phồng. Anh cố gắng kiềm chế nhưng không cách nào xoa dịu cơn đau từ tận đáy lòng. Trước khi tới đây, anh nghĩ ra vô số khả năng, có lẽ Tô Nhiễm ầm ĩ trong phòng bệnh, hoặc cô đánh nhau hoặc cô trách mắng, nhưng có thể nào cũng không ngờ cô lại yên lặng như vậy. Hoá ra, đôi khi yên lặng càng đau đớn khôn cùng, còn đáng sợ hơn ồn ào.

Anh không biết đoạn phim này dài bao lâu, ánh mắt anh chỉ có Tô Nhiễm trên màn hình, nhìn đầu cô gõ từng nhịp vào tường. Mỗi nhịp gõ của cô không mạnh nhưng hệt như tảng đá khổng lồ va chạm trái tim đau nhức của anh.

“Cô ấy duy trì loại động tác này rất lâu.” Bác sĩ giải thích.

“Tại sao bác sĩ không vào ngăn cản cô ấy? Mấy anh chỉ biết theo dõi qua màn hình thôi ư?” Lệ Minh Vũ đột nhiên phát câu, nhưng thanh âm run rẩy.

Bác sĩ liếm môi, “Bộ trưởng Lệ, hành vi này không đủ gây thương tổn.”

Độ lực va chạm này không đủ gây nên đau đớn và thương tổn, nhưng trái tim anh vì sao đau như vậy? Lệ Minh Vũ ngột ngạt, ngay cả hít thở anh cũng thấy đau nhói. Nhưng anh còn chưa đề nén được cơn đau này, một hình ảnh khác thường đã xuất hiện.

Chiếu đến hình ảnh này đã là một tiếng sau, anh quên cả thời gian. Tô Nhiễm ngồi dưới đất rồi cuộc cũng đứng dậy, bước tới bệ nước phía trước, mở vòi nước, rửa tay, đóng vòi nước, lau tay, sau đó lại mở vòi nước, rửa tay, đóng vòi nước, lau tay... Lặp đi lặp lại

hoàng loạt động tác như vậy, khuôn mặt cô trắng bợt, bình lặng.

Thấy cảnh này, Lê Minh Vũ không cách nào bình tĩnh được nữa, giọng anh khàn khàn hỏi: “Bình thường cô ấy cũng như vậy?”

“Đây là biểu hiện lâm sàng của chứng rối loạn lo âu và chứng OCD[1]. Người mắc bệnh này thường ép bản thân làm một hành động, hơn nữa còn làm mỗi ngày, hết lần này đến lần khác. Trong quá trình làm hành động đó, cô ấy sẽ đếm, nhưng không thể quá hoặc thiếu một lần. Nếu thiếu một lần, dù là nửa đêm cô ấy cũng bất chợt xuống giường làm ngay.” Bác sĩ giải thích tình trạng của cô theo góc độ chuyên môn.

[1] chứng OCD (obsessive compulsive disorder): còn được gọi là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Đây là một dạng trong nhóm bệnh rối loạn lo âu. Người bị ảnh hưởng của bệnh có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được.

Nỗi đau không ngừng tăng vọt trong lòng Lê Minh Vũ.

Động tác của cô duy trì hơn một tiếng, anh không yêu cầu tua nhanh, chỉ đứng như chết lặng ở đó quan sát cô trong phim.

Bác sĩ đã đứng một từ lâu, nhưng ngại ngồi xuống nên đành đứng cùng. Khi phim chiếu được ba tiếng, hai bác sĩ và y tá bước vào phòng, Lê Minh Vũ thấy Tô Nhiễm đi đến, ngồi nơi mép giường, rồi nằm xuống, bác sĩ và y tá thuận thực cầm dây thừng trói chặt cô ấy trên giường.

“Khốn nạn! Mấy anh làm sao lại đối xử với cô ấy như vậy hả?” Đau đớn khôn nguôi vì cảnh này mà loáng cái bùng nổ thành giận dữ. Lê Minh Vũ chợt xoay người, suýt nữa đã bẻ gãy xương của bác sĩ.

Bác sĩ sợ hãi, run lấy bầy, lật đật giải thích: “Bộ trưởng Lê, anh hiểu lầm rồi. Chúng tôi làm vậy là vì tốt cho Tô Nhiễm. Trước đây, mỗi khi cô ấy rửa tay xong. Chúng tôi sợ cô ấy gặp chuyện không may, nên chỉ có thể chọn dùng cách này.”

Lê Minh Vũ nhìn thoáng qua Tô Nhiễm trong phim, cô giống một con búp bê vô tri vô giác nằm thẳng đơ trên giường, không vùng vẫy không phản kháng, hai mắt nhìn trần nhà lom lom.

“Đây là khuynh hướng tự sát theo lời mấy anh? Chết tiệt, mấy anh như vậy xứng là bác sĩ ư?” Thấy cô trầm lặng, anh gào thét giận dữ, tay anh túm cổ áo bác sĩ, ánh mắt anh phần nộ tưởng chừng như muốn giết người

Quyển 6 - Chương 4: Anh Chờ Em

Bác sĩ bị anh túm chặt suýt nữa đã tắt thở, khuôn mặt bác sĩ ngạt thở đến đỏ bừng. Lệ Minh Vũ thả tay, bác sĩ vừa ho vừa nói: “Anh hiểu lầm rồi, thật sự, thật sự không phải như thế. Vài lần trước đó Tô Nhiễm quả thực có thói quen tự sát, sau này các bác sĩ chặt đứt được thói quen này, thì cô ấy thành như vậy. Đây là kết quả do thói quen tâm lý tạo thành, cũng là phương pháp điều trị thường dùng cho bệnh nhân tâm thần, ít nhất cô ấy sẽ không còn rửa tay xong rồi nghĩ ngay đến tự sát.”

“Nói vậy, tôi còn phải cảm ơn mấy anh?” Lệ Minh Vũ giận dữ nhìn anh ta chằm chằm

“Không! Không! Không! Bộ trưởng Lệ, lòng người vốn rất phức tạp, chúng tôi chỉ suy nghĩ cho Tô Nhiễm.” Bác sĩ bắt gặp ánh mắt đáng sợ của anh, sắc mặt anh ta tái nhợt, cả người mềm nhũn, vội vã giải thích.

Lệ Minh Vũ nắm chặt tay, cô gắng kiềm chế thôi thúc giăng một đám. Cảm giác bốc đồng này lâu lắm rồi anh mới trải qua.

Anh lại dờ dề nhìn sang màn hình, vẻ mặt Tô Nhiễm yên ổn, đối lập hoàn toàn với Lệ Minh Vũ bên ngoài. Hai tay cô đặt lên bụng, khi bị cột dây cô vẫn giữ nguyên tư thế này, môi cô cười nhẹ nhàng như cánh hoa tung bay trong không trung. Lệ Minh Vũ biết cô cười rất đẹp nhưng nụ cười của cô lúc này lại khoét trái tim anh đau đớn vô cùng. Phút chốc, người anh lao đảo, ngã ngồi trên sofa, nhưng mắt anh vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình.

“Tư thế này, người bình thường còn thấy khó chịu, huống chi bệnh nhân!” Mãi lâu sau, giọng anh khàn đặc vang lên.

“Bộ trưởng Lệ, chúng tôi không còn cách nào khác. Tô Nhiễm thật sự rất lạ. Đây là điều chúng tôi nghĩ mãi không ra, mỗi lần trước khi

trời, cô ấy đều giữ nguyên tư thế này, hai tay đặt lên bụng, nếu kéo hai tay cô ấy ra, cô ấy sẽ kêu gào điên cuồng. Chúng tôi không muốn kích thích cảm xúc của cô ấy nên buộc phải làm thế này. “Bác sĩ lau mồ hôi lạnh đang tuôn ra.”

Lệ Minh Vũ nhắm nghiền hai mắt, nhưng đầu anh vẫn chú đầy hình ảnh Tô Nhiễm nằm đờ đẫn trên giường, mới tối hôm qua, anh và cô còn triền miên cùng nhau, anh không cách nào liên tưởng hai hình ảnh này làm một. Bác sĩ bỗng thấy anh đau đớn, cất giọng dè dặt, “Nhưng mà Tô Nhiễm rất may mắn, gặp được bác sĩ chuyên khoa ngoại thần kinh họ Mộ nổi tiếng. Anh ấy không phải bác sĩ tâm lý nhưng có thể giúp đỡ Tô Nhiễm khôi phục lại sự tỉnh táo một cách thần kỳ.” Nói đến đây, giọng điệu bác sĩ có vẻ nhẹ nhõm hẳn.

Mộ Thừa?

Cái tên này như một mũi nhọn đâm thẳng vào trái tim Lệ Minh Vũ, nỗi đau vốn âm ỉ loáng cái nổ tung. Chuyện sau đó không phải anh không biết nhưng đau đớn vượt ngoài khả năng chịu đựng của anh. Khi anh trông thấy hoàn cảnh nơi đây, phim theo dõi lúc Tô Nhiễm phát bệnh, nỗi đau này như mũi dùi đục nát lòng anh.

Mộ Thừa xuất hiện vào thời điểm Tô Nhiễm tuyệt vọng nhất, còn anh thì sao? Nguyên nhân chính khiến Tô Nhiễm phát bệnh anh tạm thời vẫn chưa biết, nhưng anh chắc chắn một điều, việc Hoà Tấn Bằng nhảy lầu, sau đó ly hôn, chính là đòn đánh trí mạng với cô.

Giờ khắc này anh đã hiểu vì sao Tô Nhiễm đối đãi nặng tình với Mộ Thừa. Vì Mộ Thừa, cô thà rằng chịu đựng mọi việc phát sinh bốn năm trước quay lại với anh!

Anh đã hiểu, thế nhưng lòng anh chỉ càng đau buốt.

Đúng vậy, anh có thể hiểu sự thay đổi tình cảm của Tô Nhiễm, nhưng không cách nào tiếp thu!

Bác sĩ quan sát vẻ mặt bất thường của Lệ Minh Vũ, lo sợ đứng lặng một bên. Một lúc sao, Lệ Minh Vũ mới cất giọng nhàn nhạt, “Đĩa tư liệu có thể đưa tôi không?”.

“Cái này...” Bác sĩ hơi khó xử.

“Xem xong tôi sẽ sai người đem trả lại cho anh.” Lệ Minh Vũ nói

thêm.

“À, vậy anh cứ cầm đi ạ.” Bác sĩ vội vàng trả lời.

Lệ Minh Vũ gần như trốn chạy vào xe. Sau khi khoá chặt cửa xe, anh dựa cả người vào ghế, hơi thở dồn dập, cơ thể căng cứng như dây đàn có thể đứt bất cứ lúc nào, cầm chặt đĩa tư liệu như đang nắm trúng một quả bom hạng nặng.

Đồng Hựu phát hoảng, anh chưa bao giờ thấy Lệ Minh Vũ giống lúc này, lật đật quay người lại hỏi: “Bộ trưởng, anh làm sao vậy ạ?”

Anh xua tay, Đồng Hựu kinh ngạc phát hiện ngón tay anh đang run rẩy. Phát hiện này như sấm vang loé tung trên đầu Đồng Hựu. Chuyện gì xảy ra khiến tâm trạng của Lệ Minh Vũ thay đổi như vậy? Đồng Hựu không dám hỏi, chỉ biết ngồi yên đợi mệnh lệnh.

Lệ Minh Vũ dán mắt vào đĩa tư liệu trên tay. Thứ này là toàn bộ hình ảnh theo dõi Tô Nhiễm.

Hay là chỉ có anh và ông trời mới biết giây phút anh đang sợ, anh không biết bản thân sợ hãi điều gì, chỉ thấy đôi tay mình sợ hãi đến phát run.

Hay là anh sợ Tô Nhiễm trầm mặc, mặc đồ bệnh màu trắng hoà chung với phòng bệnh trắng.

Hình dáng cô ngẩn ngơ xót xa, thần thái cô trắng bệch đến chói mắt, sự im lặng của cô đều như con dao tàn nhẫn đâm mạnh vào ngực anh.

Khi anh nắm chặt chiếc đĩa đến rạn nứt, điện thoại bất ngờ đổ chuông. Lâu thật lâu Lệ Minh Vũ vẫn không hay biết, tiếng chuông cứ réo rắc vang lên. “Bộ trưởng, điện thoại của anh đang reng.” Đồng Hựu trông thấy điện thoại cá nhân của Lệ Minh Vũ đổ chuông, anh cũng không tiện nghe máy thay nên đành nhắc nhở.

Lúc này, Lệ Minh Vũ mới bừng tỉnh, cầm điện thoại lên theo bản năng, thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình, anh đột nhiên giật mình. Khoảng khắc này như kéo dài cả thế kỷ.

“Em ở đâu?” Anh nghe máy, hỏi trực tiếp, ngay cả “Alo” cũng lược bớt.

Đầu dây bên kia dường như đang ngơ ngác.

“Nói anh biết em ở đâu, phòng làm việc?” Có lẽ biết đối phương đang ngơ ngẩn, giọng anh nhẹ nhàng, thoáng nghe như uất ức lắng đọng sau cơn đau.

“Ừm.” Thanh âm của đối phương cũng dịu dàng, chỉ khẽ “ừm” một tiếng, nhưng khiến Lê Minh Vũ rung động khôn nguôi, tim anh bất giác đau nhói.

Anh không hỏi thêm gì, nhất thời giữa hai người chỉ còn vương vấn tiếng hít thở.

“À...” Đối phương mất tự nhiên, chủ động phá vỡ bầu không khí gượng gạo, “Tôi chỉ muốn hỏi mấy giờ anh về nhà. Chìa khoá của anh không phải đang ở chỗ của tôi sao?”

“Bây giờ”

“Hả?”

“Anh đến đón em.” Anh nói

“Thôi khỏi, để tôi tự bắt taxi bên ngoài.”

“Ừ”. Lê Minh Vũ không làm khó cô, anh bổ sung thêm, “Anh chờ em về.”

Đối phương lại ngây người, lát sau mới đáp “Ừm”

Điện thoại cắt đứt, tiếng tút tút vang lên anh mới tắt máy.

“Bộ trưởng?”

“Về Bán Sơn.” Anh ra lệnh.

Đồng Hựu gật đầu, chạy xe.

Quyển 6 - Chương 5: Ấm Áp

Phòng làm việc.

Ánh mặt trời óng ánh toả nắng dịu dàng.

Tô Nhiễm tắt máy, nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, đúng năm giờ, lúc này mà Lê Minh Vũ nói về nhà? Cô vốn muốn nán lại phòng làm việc lâu hơn, hoàn tất việc còn tồn đọng, nhưng không biết mấy giờ anh về nên bèn gọi hỏi anh, nào ngờ kết quả lại như vậy.

Khi cô tắt máy, ngón tay vô tình chạm trúng lịch sử cuộc gọi, ánh mắt lơ đãng lướt qua nhưng nhanh chóng nhìn chằm chặp màn hình điện thoại. Bởi vì nhớ số điện thoại của Lê Minh Vũ nên cô chỉ bấm số trực tiếp, không tìm kiếm trong danh bạ. Bây giờ để ý đến lịch sử cuộc gọi, cô bỗng giật mình.

Trên màn hình, cuộc gọi mới nhất mà lịch sử cuộc gọi lưu lại, bất ngờ thay, tên hiển thị đối phương lại là “Ông xã”.

Hai chữ này xuất hiện trong điện thoại càng dọa Tô Nhiễm sợ hãi. Cô nhớ kỹ đêm đó ở trước mặt Lê Minh Vũ, cô lưu số điện thoại của anh, nhưng cô chỉ lưu tên anh thành “Lê Minh Vũ”, sao giờ lại đổi thành “Ông xã” rồi?

Cô dám khẳng định bản thân chưa từng chỉnh sửa, vậy người chỉ có thể đụng vào điện thoại của cô chỉ có một, chính là Lê Minh Vũ, anh sửa từ lúc nào? Anh sửa thành như vậy để làm gì?

Cô đứng trầm mặc hồi lâu vẫn không nghĩ ra đáp án, đành thôi, cô bước lên lầu chia chiết xuất mới nhất vừa điều chế cho công ty, rồi nhận được điện thoại hối bản thảo của biên tập viên, Tô Nhiễm liên tục xin lỗi. Đợt này quá bận, bận đến mức cô không có thời gian tập trung sáng tác, biên tập viên cũng hiểu nên thông cảm lùi thời gian nộp bản thảo lại.

Xong xuôi mọi thứ cũng mất hơn nửa tiếng, Tô Nhiễm vội vàng

thu dọn giỏ xách rời khỏi phòng làm việc. Cô bắt taxi chạy thẳng về Bán Sơn.

Lá xanh um tùm đung đưa tràn đầy sức sống. Chớp mắt đã đến giữa hè, Tô Nhiễm xuống xe vô thức ngửa đầu lướt mắt qua cây cối xung quanh, mới thấy ngỡ ngàng hoá ra mùa hè đã tới lúc nào không hay.

Lòng cô không khỏi cảm thán thời gian trôi qua quá nhanh, lơ đãng nhớ tới mấy ngày sống cùng Lê Minh Vũ, chia lìa đã đến gần ngay trước mắt. Nghĩ như vậy, khi bước lên bậc thềm, cô ngạc nhiên nhìn thấy Lê Minh Vũ ngồi trước cửa biệt thự, cô vô thức dừng chân chốc lát.

Thân hình anh cao lớn dựa sát vào tường, một chân đạp đất, một chân giẫm lên bậc thềm, cúi sát đầu không biết đang nhìn gì. Ánh nắng lan tràn vàng sáng mỹ lệ lên gương mặt anh tuấn của anh, thần thái anh thoải mái, ánh sáng kéo bóng anh dài tít tắp. Mọi thứ tạo nên một con người cương nghị và có chút gì đó biếng nhác mà cô chưa bao giờ gặp qua.

Cảnh này đập vào mắt Tô Nhiễm, chảy xuôi vào tim cô. Từ ngày cô biết Lê Minh Vũ, cô chưa bao giờ tìm thấy cụm từ “biếng nhác” trên anh. Anh trong ấn tượng của cô lúc nào cũng trầm tĩnh khó đoán, cô chưa từng thấy anh cười tươi vui sướng hay đau khổ vô bờ, dường như cuộc đời anh chỉ biết tiến thẳng về phía trước.

Nhưng bây giờ, anh ngồi ở đó, chỉ cách cô vài bước chân, thần thái anh dịu dàng ấm áp, bộ dáng lười biếng của anh càng giống như một liều thuốc độc đầy mê hoặc, mái tóc đen nhánh hơi che mắt anh. Cô không trông thấy vẻ mặt của anh nhưng cảm giác được sự nhàn nhã từ anh.

Hoá ra, cảm xúc có thể lây truyền.

Khi người bên cạnh ta hài lòng, tự nhiên tâm trạng ta cũng thoải mái theo. Khi người bên cạnh ta giận dữ, ta cũng cảm thấy buồn phiền. Có lẽ đây là bản tính tốt đẹp của con người.

Thời gian như ngừng trôi. Cảnh này như một đoạn phim đang dừng, dưới ánh mặt trời, cô đứng ở đó, anh ngồi biếng nhác trên bậc

thêm...

Cuối cùng, hình ảnh đó cũng chấm dứt khi người đàn ông ngẩng đầu lên, thấy Tô Nhiễm đứng lặng gần đó, ánh mắt anh thoáng chốc ngây ngẩn. Tô Nhiễm mặc áo trắng, quần kaki đứng dưới nắng. Anh bất chợt nhớ tới hình ảnh trong phim, trái tim anh thoáng tắc nghẽn. Lời bác sĩ nói văng vẳng bên tai anh... Gian phòng màu sáng sẽ giúp Tô Nhiễm cảm thấy bình yên. Đây là vấn đề bác sĩ phát hiện được sau khi cô nhập viện.

Có lẽ cô là một thiên thần, chỉ tiếc lại bay vào địa ngục do anh dày công sắp đặt.

Tô Nhiễm đứng yên tại chỗ, thấy anh nhìn bản thân chăm chú, cô có vẻ gượng gạo, đi lên trước lấy chìa khoá, cất giọng bối rối hỏi anh, “Anh đợi lâu chưa?”

“Chưa, mới hơn mười phút mà thôi”. Anh đứng dậy, nhìn phía sau cô.

Tô Nhiễm gật đầu, cảnh này khiến cô nhớ tới lần trước. Cô mở cửa nhà, lại hiếu kỳ hỏi anh, “Ban nãy anh chăm chú nhìn gì vậy?”.

Cô hơi ngoảnh đầu, ánh nắng rọi sáng một bên mặt cô, đôi mắt cô sáng bóng như ngọc thoáng nghi hoặc.

Lệ Minh Vũ nhìn cô, đôi mắt trầm tĩnh cố hữu chứa chan dịu dàng, “Nhìn con kiến.”

“Con kiến?” Tô Nhiễm nghĩ bản thân nghe lầm, anh đang nhìn con kiến?

“Hồi còn bé, anh rất thích nhìn kiến dọn tổ. Vừa nãy anh trông thấy vài con kiến dọn vào sân chúng ta, chứng tỏ cây cối ở đây tươi tốt vô cùng.” Giọng anh thản nhiên thư thái.

Tô Nhiễm nhìn anh một cách sững sờ. Vừa rồi anh nhắc tới hồi còn bé? Rồi lại nói “chúng ta”?

“Vào nhà thôi em”. Nhìn về mặt cô kinh ngạc, Lệ Minh Vũ thấy có chút kỳ lạ, khẽ nói.

“Ừm”. Lúc này cô mới phản ứng.

Đến giờ làm bữa tối, bầu không khí có vẻ khác thường.

Đây là cảm giác mà Tô Nhiễm chưa từng có. Tuy cô đã sống cùng anh được một tuần, tuy cũng có lúc xấu hổ, nhưng dường như đêm nay quá mức yên tĩnh.

Lệ Minh Vũ giải quyết xong công việc, liền đi xuống phòng ăn dưới lầu, nhìn thấy Tô Nhiễm đang cầm dao dán chặt mắt vào khoai tây chiên trên thớt, anh tiến lên trước mở vòi nước rửa tay, bình thản hỏi, “Sao vậy?”

“À, tôi...tôi đang suy nghĩ nên làm món Trung hay món Tây.” Cô cắn môi trả lời.

Lệ Minh Vũ lau tay, “Món Trung đi em.”

Tô Nhiễm gật đầu, cầm dao, dè dặt cắt khoai tây.

Lệ Minh Vũ không rời đi, đứng bên cạnh cô vài phút. Về sau có lẽ nhìn không thuận mắt, anh bốc một miếng khoai tây sắt sori to như cây côn, cất giọng nhàn nhạt, “Cái này là cái gì?”

Ơ...

“Cái đó là khoai tây xắt sori.” Tô Nhiễm đỏ mặt.

Anh nhếch mày, lại nhìn thành phẩm mà cô tốn hơn mười phút để cắt, to nhỏ không đều, đứt đoạn lung tung... Nói chung là muôn hình vạn trạng, không nhìn được nói, “Mở mang hiểu biết.”

“Trời ơi, anh đừng chỉ nhìn bề ngoài của nó mà”. Cô ngại ngùng, lại thấy cần vì tôn nghiêm của phụ nữ nên gắng gượng giải thích, “Đồ ăn chỉ cần ăn ngon thì được rồi. Cái trong tay anh cắt hơi to một chút, nhưng tôi cắt thêm một nhát là mỏng ngay, phải không?” Cô không chú ý đến giọng điệu ngây thơ của bản thân.

Nhưng Lệ Minh Vũ chú ý.

Anh nhìn khuôn mặt ửng đỏ và giọng nói nũng nịu của cô, trái tim cứng rắn rung động nhẹ nhàng, nhưng lắc đầu bất đắc dĩ, thuận thế cầm lấy con dao của cô, “Đứng qua một bên đi, đừng vướng tay vướng chân.” Giọng anh lộ vẻ nuông chiều như có như không.

Tô Nhiễm hết sức “vô tội” né sang bên, nhìn anh đổi con dao khác, lại nghe anh nói thản nhiên, “Đây mới là dao dùng cắt rau cải. Dao vừa rồi em cầm, dùng để cắt thịt và cá.”

“Ừm.” Cô gật đầu, hơi cau mày, không phải cái nào cũng như nhau à? Có cần phân biệt rõ ràng như vậy không?

Đương nhiên thắc mắc này cô chỉ giấu trong lòng. Nào ngờ, Lê Minh Vũ hiểu thấu tâm tư của cô, không ngẩng đầu lên nhưng cất giọng, “Lưỡi dao dày mỏng, mức độ sắc bén định đoạt công dụng khác nhau của nó. Dao cắt rau cải thường bén và nhẹ, dao cắt thịt thì hơi dày, cầm trong tay phải cảm thấy nặng nề. Thêm nữa, cắt rau và thịt vốn phải dùng dao khác nhau, bằng không sẽ ảnh hưởng đến mùi vị thức ăn.”

“À...” Đối với bản lĩnh xem thấu tâm tư của đối phương mau chóng của anh, cô không tài nào thích nghi nổi, nhưng cuộc nói chuyện này đích xác đã dạy cô một bài học.

Lê Minh Vũ lấy khoai tây, đột nhiên nhớ tới gì đó, ngược đầu nhìn cô, hỏi “Tối qua khi cắt trái cây, em dùng dao nào?”.

Tô Nhiễm sững sốt, liếm môi lúng túng, sau đó xấu hổ chỉ chỉ vào con dao trong tay anh.

“Dùng dao này?” Lê Minh Vũ hết sức nhẫn nại hỏi lần nữa. “Ừm”. Cô cũng gật đầu hết sức quả quyết. Tuy cô đã biết mình phạm sai lầm.

Lê Minh Vũ ngó cô hồi lâu, ánh mắt từ bất lực đến buồn cười, nhưng thành thạo giấu ý cười ở đáy mắt, chỉ một con dao khác, “Lần tới dùng con dao này.”

“Ừm.” Cô phát hiện ngày hôm nay cô nói chữ này rất nhiều, lại thấy bên dưới bày ra một loạt dao, cô không kìm được hỏi, “Vậy còn những cái này thì sao?”

Lê Minh Vũ đành thở dài, cất giọng đầy ngụ ý, “Lột vỏ trái cây...”

Tô Nhiễm gật mạnh đầu, “Biết rồi...” Chỉ lột vỏ trái cây, mà cần nhiều dao vậy sao? Ông trời ơi, lúc cô ở Paris chỉ dùng vên vên một con dao suốt bốn năm.

Con người anh thật lập dị!

Lê Minh Vũ không nói thêm gì, bắt đầu xắt khoai tây thành sợi. Trong nháy mắt dao hạ xuống, Tô Nhiễm dần tròn to mắt vô hạn, nhìn anh xắt vô cùng thành thạo, cô không khỏi lú lẫm. Trời ạ, anh

có thể xắt vừa nhanh vừa chuẩn, chưa tới một phút ngắn ngủi, tất cả khoai tây đều biến thành sợi.

Đợi anh xắt xong, cô bước lại gần, bốc một miếng khoai tây xắt sợi, buộc miệng bật ra một câu khâm phục anh từ tận đáy lòng, “Trời ơi! Đây là khoai tây xắt sợi ư? Mỏng dính y chang sợi tóc luôn, đã vậy còn trong suốt nữa nha.” Trong suốt, vậy chứng tỏ khoai tây anh xắt nhuyễn vô cùng. Cô lại cúi đầu nhìn nhúm khoai tây trước mắt, ông trời ơi, kích thước cũng đồng đều.

Cô khó khăn nuốt nước bọt, nhìn anh, “Anh... trước đây làm đầu bếp ư?” Cô chưa từng nghe kể qua, bất giác nắm tay anh xoè rộng ra.

Lệ Minh Vũ không biết cô muốn làm gì, chỉ cảm thấy được cô nắm tay rất thoải mái, anh đứng bất động ngắm cô.

“Trời! Anh cũng không bị thương luôn. Nếu như là tôi, mà xắt sợi mỏng như vậy, ngón tay không biết phải hứng bao nhiêu nhát rồi đó.”

Hoá ra là vậy.

Ánh mắt anh hơi vụt lên ý cười, nhưng giọng điệu vẫn nhàn nhạt, “Khó hiểu thật, sao em có thể viết tiểu thuyết được nhỉ? Nữ chính của em không phải chuyên gia ẩm thực à?”

Tô Nhiễm cười gượng, “Đó không phải là hư cấu sao?”

Nụ cười trên môi cô mềm mại như hoa Huệ Tây lặng lẽ toả hương thơm ngát, khiến Lệ Minh Vũ cảm thấy si mê. Lúc này, Tô Nhiễm mới ý thức hai người áp gần nhau quá mức, cô lật đặt cúi đầu, gio tay gãi lỗ tai, mượn dịp né tránh ánh mắt nóng bỏng trên đỉnh đầu, gò má Tô Nhiễm vô cớ đỏ bừng.

Tại sao lại như vậy? Cô chỉ cảm thấy cơ thể mình hầu như tan chảy dưới ánh nhìn chăm chú của anh.

Lệ Minh Vũ cúi đầu ngắm nhìn dáng dấp ngây thơ của cô, lại nhớ tới bộ dạng khi cô ở bệnh viện tâm thần, trái tim bỗng đau nhói, anh không nén nổi tình cảm muốn vươn tay vuốt ve mặt cô, chợt nghe cô hỏi, “Sao anh lại biết nấu ăn?”. Tay anh giờ đến giữa chừng đột nhiên ngưng trệ, lát sau lại từ từ buông lỏng, anh mắt nóng bỏng cũng chậm chậm tiêu tan như thủy triều rút xuống. Tô Nhiễm đợi mãi

lâu vẫn không nghe anh trả lời, cảm thấy kỳ lạ ngẩng đầu nhìn anh nhưng ngạc nhiên sợ hãi. Đôi mắt anh không hiểu vì sao lại nhuộm tràn tối tăm như màn sương đậm đặc, khiến cô nhìn không rõ sự biến hoá trong tâm tư của anh.

Làm sao vậy?

Cô hỏi vấn đề nhạy cảm gì ư?

Hồi lâu sau, anh mới lên tiếng, ngữ khí có vẻ cứng nhắc, “Tôi biết từ nhỏ rồi.” Nói xong, anh liền xoay người đi đến tủ lạnh, lấy thêm rau xanh từ bên trong.

Nếu anh không biết chăm sóc bản thân thì đã không còn đến bây giờ.

Tô Nhiễm hơi giật mình, nhìn bóng lưng rộng lớn của anh đột nhiên trở nên xa lạ, cô nhất thời u mê...

Hội quán rượu vang.

Cửa kính ánh ra một Lạc Tranh nóng vội, khi nhìn người ngồi đối diện cô uống đến ly rượu vang thứ ba, cô không nhịn được đập bàn, giọng cô lạnh buốt: “Đã hơn hai tiếng trôi qua. Cậu Tiêu, cậu vẫn không định nói thật với tôi ư?”

Một góc khác cùng bàn, Tiêu Diệp Lỗi lười biếng dựa người vào ghế, nhẹ nhàng lắc ly chiếc ly trong tay, nghe cô nói vậy, anh chỉ cười nhạt, “Luật sư Lạc, tôi vẫn nói y nguyên câu đó. Người do tôi đánh, tôi sẵn lòng gánh chịu trách nhiệm hình sự.”

Lạc Trang lắc đầu bất đắc dĩ, “Đừng lặp lại mấy lời cậu nói cho cảnh sát nghe với tôi. Cậu biết tôi muốn nghe điều gì, điều tôi muốn nghe chính là toàn bộ sự việc xảy ra ngày hôm đó.”

“Quá trình chính là tôi đánh người, đánh đám người Trình Nhật Đông.” Tiêu Diệp Lỗi cất giọng thờ ơ.

“Tiêu Diệp Lỗi, tôi biết cậu làm vậy là vì chị cậu – Tô Nhiễm, nhưng chị cậu không muốn cậu ngồi tù. Nếu cậu thật sự nghĩ cho Tô Nhiễm, mời cậu phối hợp tích cực với tôi, bằng không thần tiên cũng khó giúp đỡ cậu.” Lạc Tranh khuyên bảo tận tình, cô rất thích Tô Nhiễm. Cô chạy vạy tích cực vì vụ án này có thể coi như yêu ai yêu

cả đường đi. Ai ngờ Tiêu Diệp Lỗi lại không chịu phối hợp như vậy.

Tiêu Diệp Lỗi nhướn người ra trước, nhìn cô gằng từng chữ: “Tôi biết cô là luật sư do Tô Nhiễm mời, thế nhưng tôi không cần cô. Tôi rất rõ vụ án này, muốn tôi vô tội, chỉ có thể nhờ Tô Nhiễm ra toà làm chứng. Tôi không vì bản thân vô tội mà ảnh hưởng đến tiền đồ của Tô Nhiễm, vì thế cô đi đi.”

“Tiêu Diệp Lỗi, dùng cách gì thắng án là việc của tôi. Cái bây giờ cậu phải làm là phối hợp tích cực, kể đầu đuôi sự việc. Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối không làm hại tiền đồ của Tô Nhiễm.” Lạc Tranh hết sức chắc chắn.

Tiêu Diệp Lỗi nhìn cô, ánh mắt trước sau vẫn không tin tưởng.

Bầu Không khí giữa hai người đang trở nên căng thẳng, cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông cao lớn sai bước đi đến, tiến thẳng về phía Lạc Tranh.

Đối với người đàn ông đột nhiên xông vào, anh cảm thấy kỳ lạ bội phần, lại thấy anh ta không chút khách sáo ngồi đối diện bản thân, Tiêu Diệp Lỗi cau chặt mày, nhìn Lạc Tranh đã giương mắt chờ sẵn từ lâu, cất giọng hỏi, “Luật sư Lạc, hai người quen nhau à?” Đường nét người đàn ông này cực kỳ góc cạnh, hơi mang nét cương nghị của người phương Tây, nhất là cặp mắt sâu hun hút giống đá quý, có vẻ tự phụ, tà mị quyến rũ, tao nhã như báo đen ngồi đối diện anh.

Lạc Tranh cũng không ngờ có người bước vào bất ngờ, dường như không nghe câu hỏi của Tiêu Diệp Lỗi, cô chỉ biết trợn to mắt nhìn người đàn ông ngồi cạnh bản thân.

“Cậu Tiêu phải không? Con người cậu sao lại khó đối phó như vậy nhỉ?” Người đàn ông phớt lờ, lên tiếng, phát âm rõ ràng từng chữ, giọng anh ta trầm thấp nhàn nhạt như khối nam châm, nhưng thâm thúy êm tai.

Không đợi Tiêu Diệp Lỗi trả lời, Lạc Tranh tức giận nói: “Tôi đang làm việc. Mời anh đi ra ngoài!” Ngực khí của cô hoàn toàn không nể nang và xa cách.

Người đàn ông cười tà mị, lời hằn thái độ của Lạc Tranh, vẫn nhìn

Tiêu Diệp Lỗi như trước, dần từng tiếng rành rọt: “Sao, định khi nào thì nói rõ tình huống hả?” Anh ta lại giơ tay xem đồng hồ, “Đã hai tiếng trôi qua rồi đấy.”

Tiêu Diệp Lỗi nhìn anh ta lạnh lùng.

“Anh đang làm gì vậy hả?” Lạc Tranh đề thấp giọng nói, vẻ mặt căm ghét.

Anh ta vẫn không để ý Lạc Tranh, nhìn Tiêu Diệp Lỗi không chớp mắt.

“Tôi đã bày tỏ ý kiến của bản thân với luật sư Lạc rồi.” Tiêu Diệp Lỗi cất giọng bình thản.

Người đàn ông nghe vậy, lắc đầu ra vẻ tiếc nuối, “Tôi biết cậu đang kiêng kị điều gì. Nếu ngay cả khả năng tin tưởng vào luật sư của bản thân cũng không có, làm sao bảo vệ được người mà cậu muốn bảo vệ? Tô Nhiễm...chị gái trên danh nghĩa của cậu, thực tế cậu rất yêu cô ấy thì phải?”

Lạc Tranh bỗng đứng trừng to hai mắt.

Còn Tiêu Diệp Lỗi chợt đứng phắt dậy, nhìn trân trân người đàn ông ở phía đối diện như quan sát dã thú.

Người đàn ông tỏ vẻ lười nhác, khoé miệng nhếch cười.

Một lúc sau...

“Luật sư Lạc, đây là người giúp đỡ mà cô tìm tới?” Tiêu Diệp Lỗi nhìn chằm chằm về phía Lạc Tranh.

Lạc Tranh vừa muốn mở miệng, anh ta lại nói...

“Cậu Tiêu à, cậu chỉ cần biết rằng, bởi vì cậu mà gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến thời gian hẹn hò giữa tôi và người phụ nữ của tôi, như vậy không hay lắm đâu nhỉ?”

“Ai là người phụ nữ của anh?” Lạc Tranh không kiềm chế được nữa, đứng bật dậy lườm anh ta.

Người đàn ông chìa tay, nhìn Lạc Tranh, giọng anh ta dễ nghe vô cùng, “Em chứ ai.”

“Anh...”

“Tôi thấy hai người nên giải quyết xong xuôi việc của bản thân rồi hãy bàn tiếp!” Tiêu Diệp Lỗi cười khẩy, không nói tiếng nào nữa bỏ

đi.

“Này...” Lạc Tranh muốn đuổi theo, lại bị người đàn ông kéo qua, ôm cô từ phía sau.

“Bỏ tôi ra...”

“Tôi nhớ em.” Người đàn ông ôm cô chặt hơn, “Đến lượt phục vụ tôi rồi phải không?”

Lạc Tranh kéo mạnh tay anh ta ra khỏi người, “Đương sự của tôi bỏ đi rồi!”

“Em yên tâm, cậu ta nhất định sẽ chủ động tìm em.” Người đàn ông cười tà mị.

Biệt thự Bán Sơn

Bữa tối hết sức phong phú, Tô Nhiễm ăn nhanh cực kỳ, cô không thể không thừa nhận trình độ nấu món Trung của Lê Minh Vũ rất tuyệt. Ăn tối xong, hai người ai bận việc nấy, một tiếng trôi qua, Tô Nhiễm nói vài việc với cảnh sát Đinh, viết văn xong xuôi, cô thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy rót ly nước trái cây.

Nhìn đồng hồ trên tường, cô ngẫm nghĩ một hồi, rồi tự mình pha cà phê. Bữa tối do Lê Minh Vũ làm, xuất phát từ phép lịch sự cô cũng pha cho anh một tách cà phê.

Ánh sáng trong thư phòng tối om.

Ánh đèn ở mức nhỏ nhất lờ mờ chiếu sáng gương mặt của Lê Minh Vũ, anh tựa lưng vào ghế, nhìn màn hình vi tính chăm chú. Trên màn hình ngập tràn sắc trắng, Tô Nhiễm như cừu non bất lực, bị các bác sĩ cột chặt trên giường, hai tay cô che chở bụng của bản thân.

Đây là đĩa phim tư liệu anh mang về từ bệnh viện tâm thần, ăn tối xong anh ngồi ở đây xem mãi miết, anh nhìn Tô Nhiễm trải qua mỗi ngày như thế nào, nhìn cô bị bác sĩ trói trên giường hết lần này đến lần khác, sau đó cô im lặng như tờ mở to hai mắt dòm lên trần nhà.

Tiếng gõ cửa dịu nhẹ vang lên, Lê Minh Vũ đột nhiên trông thấy một tình tiết trên đoạn phim theo dõi, anh vội tua lại, nhưng hương cà phê thơm sức nức xông vào mũi anh. Anh vô thức ngẩng đầu, thấy

Tô Nhiễm bưng cà phê đi vào, anh bỗng ngáy ngủ.

Tô Nhiễm cũng biết hành động này sẽ khiến anh không thích ứng, ngay cả bản thân cô cũng không quen, cô xấu hổ đặt tách cà phê trước mặt anh, ánh mắt lơ đãng lướt qua màn hình mát vi tính. Sau đó, ngón tay cô liền run lẩy bẩy, cà phê nóng hồi nhiều xuống tay, cô thốt lên một tiếng kinh hãi.

Lệ Minh Vũ nhanh chóng nắm tay cô qua, cánh tay anh thuận thế kéo cô ngồi áp sát vào ngực, “Có sao không em?”

Tô Nhiễm muốn rút tay về nhưng không thành công, thào thào đáp lời, “Không sao.” Con mắt cô rơi vào màn hình vi tính, tim cô đập dồn dập, làm sao anh có thứ này?

“Em thật ngốc.” Anh bất đắc dĩ nói, lôi tay cô qua, xem một chút. May quá, không có phòng rộp.

Cô đỏ mặt, tư thế ngồi của hai người lúc này khiến gò má đôi bên kề sát nhau, ngũ quan anh tuần chiếu vào đôi đồng tử của cô. Cô có thể cảm nhận độ ấm từ cơ thể anh, hơi thở đàn ông quyến rũ hoà quyện vào mùi hổ phách dịu dịu, ánh mắt anh sâu thẳm làm tim cô đập loạn nhịp.

“Anh, anh sao lại xem cái này?” Cô có chút bất an.

Lệ Minh Vũ nhìn cô chăm chú, sau đó dời đường nhìn vào màn hình, lại mở phim lần nữa, vừa lúc bác sĩ đang trói chặt cô trên giường, cô lặng thinh đặt tay lên bụng, đôi mắt nhìn trần nhà, khoe miệng hơi giật giật, tới đoạn này, anh bấm tạm dừng.

Tô Nhiễm hoảng hốt nhìn màn hình, kỳ thực đây cũng là lần đầu tiên cô xem phim theo dõi của bản thân, cô chưa bao giờ biết quãng thời gian đó cô lại trải qua như vậy, thế nhưng, khi anh nhấn tạm ngừng, ánh mắt cô thoáng mất tự nhiên.

“Trong phim, em nói gì đó?” Giọng anh trầm thấp vang lên. Anh xem không biết bao nhiêu lần hình ảnh cô bị trói chặt trên giường, ban đầu anh không chú ý lắm, nhưng vừa đột nhiên anh trông thấy mỗi lần Tô Nhiễm bị trói, miệng cô hơi mấp máy như đang nói.

“Tôi không có nói.” Tô Nhiễm né tránh ánh mắt của anh, vẻ mặt càng thêm lúng túng.

Lệ Minh Vũ không truy hỏi, chỉ ngưng mắt quan sát cô.

Ánh mắt anh nóng rực khiến cô không cách nào nhìn thẳng, cô mãi miết cúi đầu. Hồi lâu sau, anh kéo nhẹ gương mặt cô, giọng điệu anh trầm trầm dịu dàng đầy kiên trì, “Nói anh biết, rốt cuộc em nói câu gì?”

Ánh mắt Tô Nhiễm vụt lên một tia hoảng loạn, tựa như làm gió thổi phớt qua mặt nước bình lặng, cô lắc đầu, “Tôi không biết, hay là tôi vốn không nói gì cả.” Thấy cô như vậy, anh cũng không hỏi thêm, suy nghĩ một lát, anh liền tắt máy tính.

Trái tim Tô Nhiễm theo động tác của anh đập mạnh một nhịp, cô lật đật đứng dậy, người đàn ông hết sức nhanh chóng kéo cô lại, ôm vào lòng, bất chợt cười nhẹ nhàng, “Em đi đâu?”

“Tôi, tôi còn bản thảo chưa viết...” Tô Nhiễm ấp a ấp úng. Anh bật cười, môi anh dán sát tai cô, “Đừng viết nữa em, khuya rồi.”

Âm chỉ quá rõ ràng, hơi thở anh nóng rực lập tức lủi vào thần kinh, va chạm mãnh liệt các giác quan của cô, giọng đàn ông trầm thấp dịu dàng truyền đến cô từng cơn tê dại.

Cô giật giật người, nhưng kinh ngạc phát hiện dưới bắp đùi bị thứ gì đó nóng rực ép đến phát đau, mặt cô càng đỏ hơn, trống ngực đập dồn dập.

Lệ Minh Vũ nhìn cô, tay anh ấn nhẹ ót cô, ánh mắt đau xót. Tô Nhiễm vừa lúc ngược mắt bắt gặp vẻ mặt này của anh, lòng cô nghẹn ngào...

Ngón tay anh lướt nhẹ gương mặt, rồi dừng ngay cổ cô, sự đụng chạm dịu dàng từ anh dọa cô phát hoảng, ánh mắt anh chăm chú càng khuấy động mãnh liệt trái tim cô. Anh dịu dàng như vậy, cô chưa từng gặp qua.

Mấy ngày nay anh chỉ toàn đòi hỏi chiếm hữu, dùng khí lực đàn ông mạnh mẽ nhất khiến cô tiếp nhận từng đợt sóng hoan lạc to lớn.

“Rất muốn rời khỏi anh ư?” Giọng anh khàn đặc.

Cô nhìn anh, ngực đột nhiên nghẹn ngào. Vốn dĩ là một câu hỏi, nhưng tại sao cô đột nhiên nói không nên lời?

Anh nhìn cô, mơn trớn bờ môi đỏ mọng, xúc giác mềm mại như lông vũ quét nhanh qua tim anh, đôi mắt anh tối sầm, khe khẽ cất tiếng: “Anh không muốn em đi.”

Tô Nhiễm sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng anh đã hôn cô.

Môi lưỡi hai người hoà vào nhau, rung động cuồng nhiệt khó nói thành lời, lại tạo thành vòng xoáy tuyệt diệu kéo cô vào đắm chìm cõi mộng mê ảo.

Lúc này coi như anh chủ động xâm phạm, nhưng không biết vì sao cô lại cảm thấy khát vọng của anh khác biệt trước đây. Cô không muốn phản kháng cũng chẳng muốn giãy dụa, dường như cô đang cam tâm tình nguyện. Đây là một loại trải nghiệm tình yêu nam nữ mà cô chưa bao giờ có, nó mạnh mẽ như mưa to xối xả, triền miên yêu thương, lại mang theo kích thích và nguy hiểm không cách nào lường trước.

“Đến phòng ngủ”. Anh ngậm vành tai cô, dịu dàng rủ rì. giọng anh trầm khàn đầy ngụ ý và khát vọng cấp bách.

Giây tiếp theo, anh liền bế cô lên, mỗi bước nhích nhàn quẩn quýt, hơi thở cô gấp gáp phả vào miệng anh.

Trong phòng ngủ, bóng dáng một đôi nam nữ nổi bật dưới ánh đèn mờ tối.

“Gọi ra đi em”. Giọng anh ấm áp hoà nhã ra lệnh bên tai cô.

Thanh âm vỡ vụn bật ra từ môi cô, đầu ngón tay anh lướt lên cơ thể cô. Lệ Minh Vũ ngẩng cô từ trên cao, ngón tay anh chậm chậm khiêu khích, dỗi theo vẻ mặt mù mờ của cô.

Tô Nhiễm nghe thấy thanh âm rên rỉ mê mẩn của bản thân, cô bối rối vùi mặt vào gối.

Một tràng cười nhẹ phát ra từ cổ họng anh, anh đẩy chân cô ra rộng hơn, bất giác cúi đầu xuống, tham lam tận hưởng hương thơm thuộc về cô.

“Không...” Tô Nhiễm bỗng dừng cứng đờ người. Trời ơi! Sao anh có thể làm như vậy?

Tô Nhiễm ngượng ngùng tròn tròn mắt, lại bởi vì cách xưng hô

của anh khiến cô rối loạn. cô thấy anh mắt anh nồng cháy rực lửa, anh nắm tay cô, dẫn dắt cô cởi ra mọi thứ ràng buộc đôi bên.

Anh ôm cô dịu dàng, tránh anh tì sát vào trán cô, khuôn mặt anh tuấn lộ rõ khát vọng, môi anh cọ nhẹ môi cô, nói, “Tự nguyện cho anh, được không?”

Đôi mắt Tô Nhiễm loáng cái ươn ướt.

Không biết vì sao, nhưng cô bỗng thấy đau nhói tim.

Khuôn mặt anh trở nên mờ lung trong mắt cô.

Lệ Minh Vũ thấy vậy, lòng anh cũng đau buốt. Anh cúi đầu hôn môi cô thật sâu, mười ngón tay đan vào nhau không rời. Nụ hôn càng triền miên thâm tình.

“Minh Vũ...” Nước mắt cô chực trào, cô không biết vì sao mình lại khóc, là vì bốn năm trước hay bốn năm sau? Nếu như chia lìa chỉ còn cách mấy ngày, vậy cô cũng cam tâm tình nguyện đón nhận anh một lần, phải không?

Giọng phụ nữ thì thảo tan chảy trái tim anh trong nháy mắt. Anh động tình hôn nước mắt lăn dài trên gương mặt cô, nắm tay cô kéo xuống dưới, cúi đầu nói bên tai cô: “Cầm anh, để anh có em.”

Vòm ngực anh phập phồng, anh cong môi dõi mắt theo dáng dấp xinh xắn của cô, anh lại cúi đầu, cất giọng xấu xa rót vào tai cô, “Cô bé, chịu không nổi?”

“Thích không?” Anh chiếm trọn cơ thể cô.

“Thích...” Lưng cô quét qua một dòng nước xiết, đôi đồng tử dẫn to, giọng nói dần mê man.

Cơn kích tình này duy trì hồi lâu, khi những đợt sóng khoái cảm gần như nhấn chìm cô đến phát ngất, anh đột nhiên nâng người cô cao hơn, gằm nhẹ thoả mãn.

Tô Nhiễm nức nở như chú mèo con.

Mãi lâu sau, Lệ Minh Vũ vuốt ve làn da trắng bóng, giọng anh trầm thấp đầy thoả mãn nỉ non: “Em đẹp quá”. Anh vuốt tóc cô, yêu thương ngắm nhìn dáng dấp mềm nhũn của cô.

Cô mệt mỏi, xụi lơ trong lòng anh.

Anh lại nâng cầm cô lên, hôn cô, cất giọng hỏi dịu dàng, “Em thoải

mái không?”

“Ừm...” Cô ngượng ngùng, rồi lại đắm chìm trong kỹ năng hôn cao siêu của anh.

“Thoải mái thì một lần nữa.” Đôi mắt anh thấp thoáng khát vọng chiếm hữu.

Quyển 6 - Chương 6: Em Thuộc Về Anh

Thời gian cũng sẽ trôi theo nhịp điệu riêng của bản thân nó. Sáng sớm, nắng rọi qua rèm cửa sổ, toả sáng dịu nhẹ báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào giường, người phụ nữ khoả thân để lộ bờ vai trắng mịn ngoài chăn. Cô ngủ rất ngọt ngào, gối lên cánh tay đàn ông chỉ giống con mèo xinh xắn, dựa sát vào vòm ngực đàn ông cường tráng, mũi cô chạm vào cơ ngực đàn ông rắn chắc, hít thở nhót nhát, thần thái vương vấn mệt mỏi sau cơn kích tình.

Cánh tay đàn ông ôm trọn eo cô, ánh nắng hắt sáng vào nửa người trên của anh, làn da màu đồng sáng bóng, cơ bắp săn chắc toát lên sức hấp dẫn đàn ông. Trong lúc ngủ mơ màng đều duy trì động tác ôm chặt cô vào lòng, cũng đủ chứng tỏ tính cách bá đạo của anh.

Ánh mặt trời toả sáng vào cảnh này trong phòng ngủ, thoang thoảng hương thơm hoà quyện giữa nam và nữ.

Hồi lâu sau, người phụ nữ dựa trong lòng người đàn ông khẽ kêu một tiếng, hàng mi của cô rung rung, sau đó cô hơi cuộn người, người đàn ông liền xoay qua, ôm cô lần nữa vào lòng, vòm ngực rộng lớn áp sát vào tấm lưng phụ nữ mềm mại.

Cảnh tượng yên tĩnh kéo dài thêm một lúc, thì nhạc chuông điện thoại gấp gáp phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng này.

Tiếng chuông bất ngờ làm Tô Nhiễm giật mình, vô thức lần tìm hơi ấm đằng sau, cô kêu thốt mái một tiếng rồi mới định thần. Con mắt cô như bị kẹo cao su dán chặt, cô lơ mơ vươn tay sờ soạn phía đầu giường.

Người đàn ông nằm phía sau bất ngờ vươn tay, thăm thoát cô nghe thấy anh trả lời điện thoại.

Tô Nhiễm mơ màng nghe giọng anh trầm thấp vang lên, “Hôm nào có thời gian sẽ đến giải quyết.” Cô cảm thấy kỳ lạ, bèn mở mắt ngoảnh đầu lại, đã thấy anh đặt điện thoại vào đầu giường bên kia.

“Ai tìm tôi?” Cô cất giọng biếng nhác.

“Không có ai hết. Còn sớm, ngủ tiếp đi em.” Lệ Minh Vũ dường như đã tỉnh từ sớm, đôi mắt anh trong vắt tỉnh táo, anh ôm cô lần nữa, thở dài thoải mái.

Tô Nhiễm lại mất hết buồn ngủ, từ góc nhìn của cô vừa vặn trông thấy vòm ngực đàn ông rắn chắc. Lúc này, cô mới ý thức cả đêm bản thân đều chìm vào giấc ngủ trong độ ấm cơ thể của anh, hơn nữa hai người còn không mặc gì nằm cùng nhau. Bình thường đều là anh thức dậy trước, hai người giống ngày hôm nay hầu như chưa từng có.

“Cho tôi xem điện thoại.” Cô muốn lướt qua ngực anh lấy điện thoại.

Lòng ngực Lệ Minh Vũ khẽ rung động, bật ra tiếng cười, “Là ngân hàng gọi điện, kêu em hôm nay đến lãnh thẻ mới.”

Tô Nhiễm vừa nghe, lật đặt bật người dậy.

Lệ Minh Vũ không kéo cô ngay, trái lại anh dựa vào đầu giường nhìn bóng lưng cô mềm mại, đường cong xinh xắn đập vào mắt anh, tựa như tiên nữ đầy quyến rũ.

Khi cô muốn kéo váy ngủ mặc vào, anh giống như con báo ưu nhã vươn tay kéo cô vào lòng, tiếp đó anh lật người đè lên cô, biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi, “Em làm gì vậy?”

Hơi thở anh quấy nhiễu cô bối rối, cô cụp mắt, “Đến ngân hàng lãnh thẻ.”

“Gấp gáp làm gì? Bữa nào đi cũng được mà.” Lệ Minh Vũ đặt cô vào lòng, gương mặt anh vùi vào tóc cô, khẽ cất tiếng, “Nằm với anh thêm lát nữa đã.”

Tô Nhiễm sững sờ, hôm nay anh không cần đi làm ư? Nhưng cô chưa kịp suy nghĩ thêm, người đàn ông nằm trên dính cô sát hơn, cô hoảng loạn mở miệng, “Anh đừng như vậy! Tôi đợi bữa giờ mới xong. Hôm nay đến lãnh thì tốt hơn.”

Lệ Minh Vũ không ngẩng đầu, giọng anh vẫn trầm thấp si mê như trước, “Tiền trong thẻ đủ cho em tiêu xài. Nếu em ngại, lát nữa thức dậy anh sẽ đưa em ít tiền mặt.”

“Đó là tiền của anh, tôi không cần...” Cô vội vã trả lời.

Lệ Minh Vũ nghe vậy, ngẩng phắt đầu lên, nhìn cô không chớp mắt, vẻ mặt anh nhìn không ra anh đang tức giận hay có cảm xúc gì khác. Thấy ánh mắt cô lộ vẻ ngại ngùng, khoé miệng anh giật giật, cúi đầu, cắn mút vành tai cô, làm cô rùng mình, anh cất giọng khẽ khàng, “Cái gì mà của anh của tôi? Em là vợ anh, em tiêu tiền của anh cũng là chuyện thường tình thôi mà.”

“Đừng...” Tay cô chống trên đầu anh. Mỗi lần anh như vậy, cô đều thấy sợ. Khát vọng của anh quá mãnh liệt khiến cô mỗi lần đều không chịu nổi, nhưng cuối cùng vẫn chìm đắm trong sự chiếm hữu thuộc về anh. Trước đây, đối với cô chỉ là một loạt thoả hiệp về mặt thể lực, nhưng tối hôm qua, cô thật sự rất sợ, cô sợ bản thân cũng sẽ thoả hiệp hoàn toàn về mặt tâm lý. Thực ra tối hôm qua cô đã thoả hiệp rồi, không phải sao?

Rất đáng sợ.

Lệ Minh Vũ cũng không dẫn lòng được nữa. Dáng dấp cô như vậy càng khiến anh khó kiềm chế. Anh nâng mặt cô lên hôn, giọng anh khàn khàn phả bên môi cô, “Em thuộc về anh, em không thể bỏ anh đi lần nữa”. Ngay sau đó, anh liền nhấn người xuống, cô ngửa đầu bật ra tiếng thở dốc, anh ôm chặt cô, cùng cô tận hưởng khoái lạc.

Hơi thở anh thơm mát lại tràn ngập mùi đàn ông rót vào đôi má, lỗ tai và toàn thân cô. Cô như tan chảy dưới bàn tay nóng rực của anh, vòm ngực anh rắn chắc mạnh mẽ, làn da sáng bóng áp chặt vào cơ thể mềm mại của cô, tựa như mối quan hệ giữa nước và thép. Mỗi một lần anh chiếm hữu đều như sức mạnh tiến sâu vào linh hồn, khiến cả người cô như phiêu bồng rất lâu trên thiên đường vô pháp đáp xuống...

Quyển 6 - Chương 7: Như Hình Với Bóng

“Tiểu Nhiễm?” An Tiểu Đoá đặt đĩa trái cây lên bàn, thấy Tô Nhiễm kinh ngạc nhìn chằm chằm tivi đến mất hồn, không kìm được gọi cô.

Tô Nhiễm bỗng bừng tỉnh, bắt gặp An Tiểu Đoá cười gian trá, cô vội cầm một miếng táo, gò má lằng lẳng ửng đỏ.

“Ơ? Đỏ mặt, cậu nghĩ gì vậy?” An Tiểu Đoá cười trêu chọc.

Tô Nhiễm gượng gạo cắn táo, khẽ nói, “Không có gì. Chẳng phải mình đang xem tivi à?”.

“À...” An Tiểu Đoá cố tình kéo dài giọng, ngó qua tivi một cái, cười cười, “Trông thấy ông xã của mình trên tivi, cảm giác rất tuyệt phải không?”

Lúc này, Tô Nhiễm mới nhận ra tivi đang phát sóng trực tiếp Lê Minh Vũ đọc báo cáo của chính phủ. Anh ăn vận âu phục, vẻ mặt trầm tĩnh, giọng anh âm vang hùng hồn, giống hệt như lần đầu cô gặp anh, nhưng bây giờ lòng cô rất khó bình thường trở lại.

Nhìn gương mặt anh nghiêm túc, nhìn phong thái anh quyết đoán, cô bất giác nhớ đến anh của buổi tối, nhất là trải qua tối hôm qua và sáng nay, sự dịu dàng của anh, sự triền miên của anh, sự săn sóc sau đó của anh...tất cả chỉ như vừa kết thúc, bên tai cô còn vương vấn hơi thở và giọng nói của anh.

“Đừng nói linh tinh.” Cô lật đặt thoát khỏi suy nghĩ hoang đường này, nhìn An Tiểu Đoá, cất giọng quan tâm, “Cậu chuẩn bị thi cử thể nào rồi?”. Ngày hôm nay, An Tiểu Đoá nghỉ ngơi ở nhà, sắp đến ngày thi chuyển khoa, An Tiểu Đoá gần như phát điên, nằng nặc kéo Tô Nhiễm qua đây.

“Chuyện nhỏ! Cậu nhìn nè, đây đều là võ công bí kiếp của mình.” An Tiểu Đoá đứng dậy, vụt chạy vào phòng sách, loáng cái cô ôm

một chồng sách chạy ra, đặt trên bàn, “Có chúng, chắc chắn mình sẽ thi đậu.”

Tô Nhiễm hiếu kỳ, lật ra xem, “Đây là... chữ viết của Mộ Thừa?”

An Tiểu Đoá gật đầu lia lịa, cô mặc áo ở nhà thật to, tóc búi tuý tiện, có chút lười biếng và đáng yêu. “Mộ Thừa nói đây là bùa để thi đậu. Hơn nữa, muốn làm một bác sĩ khoa ngoại thần kinh ưu tú, trước hết phải tìm một người thầy thích hợp.”

“Mộ Thừa chính là một người thầy tốt.” Tô Nhiễm hiểu lầm tâm tư của cô.

An Tiểu Đoá cười che miệng, cẩn thận quan sát Tô Nhiễm, thăm dò cô lần nữa, “Tiểu Nhiễm, cậu nói thật với mình đi, cậu không yêu Mộ Thừa thật ư?”.

Tô Nhiễm nở nụ cười, nâng mặt cô lên, nhìn cô nghiêm túc, đáp lời: “Mình không yêu Mộ Thừa. Mộ Thừa giống An Tiểu Đoá, đều là bạn tốt nhất trên cuộc đời này của mình. Con người có thể làm bất cứ chuyện gì vì bạn tốt, nhưng điều duy nhất không cách nào dành cho là tình yêu, cậu hiểu không?”

“Hiểu rồi!” An Tiểu Đoá cười, giơ tay chào, “Đã vậy mình cứ yên tâm, đừng cảm theo đuổi anh ấy.”

Tô Nhiễm thở dài, “Tiểu Đoá, Mộ Thừa không dễ theo đuổi.” Cô lại nhớ tới lời Mộ Thừa nói với cô ngày đó, đáy lòng cô bất giác nặng trĩu.

“Mình biết, điều kiện của anh ấy rất tốt, các đồng nghiệp nữ độc thân trong bệnh viện mình đều thích anh ấy, nhưng trái tim anh ấy chỉ có một mình cậu.” An Tiểu Đoá thoáng buồn hiu, nhưng mau chóng mỉm cười, “Có điều mình suy nghĩ kỹ rồi, chỉ cần anh ấy chưa tìm được hạnh phúc, mình vẫn theo đuổi anh ấy. Mình từng nói yêu anh ấy chỉ là chuyện của mình, không liên quan bất kỳ ai. Nếu ngày nào đó anh ấy tìm thấy hạnh phúc thật sự, mình cũng sẽ cười chúc phúc cho anh ấy.”

“Tiểu Đoá...” Tô Nhiễm cảm động, trầm ngâm, “Nếu cậu muốn thành công,, vậy cậu nhất định phải tập trung vào Bằng Nụ. Mộ Thừa yêu thương nhất chính là Bằng Nụ, cậu hiểu ý mình không?”

An Tiểu Đoá gật đầu liên tục, “Mình hiểu, mình thích Băng Nụ, lắm. Mấy hôm nay cứ đúng lúc mình chơi đùa cùng Băng Nụ, thì mẹ ruột con bé lại ầm ỹ, cả ngày đều muốn tranh giành Băng Nụ. Thực ra có ai không hiểu tâm tư của cô ta cơ chứ? Tranh giành con là giả, muốn phục hôn với Mộ Thừa mới là thật. Cô ta biết Mộ Thừa không thể sống xa con, một khi cô ta giành được quyền nuôi nấng Băng Nụ, vậy chắc chắn Mộ Thừa sẽ vì Băng Nụ phục hôn với cô ta.”

“Dù sao Quý Hâm Dao cũng là mẹ ruột Băng Nụ, không ai có tư cách ngăn cấm mẹ gặp mặt con. Tuy chuyện Quý Hâm Dao làm khi xưa rất quá đáng, nhưng không cách nào lãng quên quan hệ huyết thống.” Tô Nhiễm phân tích lý trí, “Cậu không cần lo lắng chuyện phục hôn, Mộ Thừa tuyệt đối không phải mẫu đàn ông sống đối phó, anh ấy là người đàn ông có nguyên tắc. Đối với anh ấy mà nói kết hôn với Quý Hâm Dao chính là một chọn lựa sai lầm, anh ấy sao còn có thể đã sai thì cứ làm liều?”

“Haizz...”, An Tiểu Đoá đột nhiên thở dài, dựa vào người Tô Nhiễm, “Vẫn là cậu hiểu Mộ Thừa nhất.”

Tô Nhiễm khẽ cười, vỗ vỗ An Tiểu Đoá, “Mình hiểu anh ấy vì anh ấy là bạn tốt nhất của mình. Vật hợp theo loài, con người thấu hiểu lẫn nhau mới có thể thành tri kỷ. Dễ hiểu nhất chính là bạn bè, khó hiểu nhất chính là vợ chồng...”

Giọng điệu cô mềm nhẹ, nhìn Lê Minh Vũ trên tivi, lòng cô trào dâng chua xót.

Lúc này là giờ làm việc, nên quảng trường không đông người lắm, Tô Nhiễm bước ra từ ngân hàng, bèn ngồi trên ghế nghỉ ngơi, ngắm nhìn dòng người qua lại, có thanh niên, có nam, có nữ, có bạn bè, có người yêu, lòng cô không khỏi cảm thán. Một người có thể phân chia, sắp thành nhiều kiểu khác nhau, nếu không như vậy thì làm sao mỗi ngày đều than mệt?

Cô lấy laptop ra đặt trên chân, dựa người vào ghế bắt đầu sáng tác. Tuy thời tiết hanh khô, nhưng ngồi dưới bóng râm, cô vẫn cảm thấy mát mẻ vui sướng khác thường. Tô Nhiễm thích ngồi ở nơi

thoáng đang tìm kiếm linh cảm, thích sáng tác hình ảnh tràn ngập sắc thái xã hội. Điều này sẽ giúp ý tưởng của cô mở rộng, linh cảm không ngừng phát triển.

Âm thanh truyền ra từ màn hình lớn trên quảng trường.

Tô Nhiễm vô thức ngược đầu nhìn, trên màn hình lại là tin tức liên quan đến chính phủ, có thể do sắp bỏ phiếu bầu cử vòng một, hai đảng pháo bắt đầu vận động đủ kiểu.

Trên màn hình, ký giả đang phỏng vấn Lê Minh Vũ, phía sau là văn phòng của anh, vấn đề các ký giả đặt ra rất sắc bén, mỗi vấn đề đều xoay quanh việc phát triển đời sống người dân, chính trị, kinh tế. Anh trả lời lưu loát, từng vấn đề đều đưa ra đáp án hùng hồn nhắm đúng trọng tâm.

Bóng dáng anh khuếch đại trên màn hình, ngồi ngay ngắn ở đó càng giống như thánh sống, vai anh dày rộng, tác phong trầm tĩnh lộ vẻ điềm nhiên và khí phách của một chính trị gia. Nhất thời, Tô Nhiễm sửng người, trầm tư nhìn người đàn ông trên màn hình.

Cuộc sống như phim anh, phim ảnh lại như cuộc sống.

Người đàn ông trên màn hình, bốn năm trước và bốn năm sau đều quấn quýt cùng cô. Mãi đến sáng nay, anh và cô vẫn triền miên say đắm. Đối với người đàn ông này, rốt cuộc cô nghĩ như thế nào?

Khi thông suốt một việc. Tô Nhiễm thường thấy sống vui vẻ là quan trọng nhất. Đã từng tổn thương cũng được, vui sướng cũng được, quá khứ là quá khứ, cô không thích sống oán trời trách đất, cứ sống bình thản là thật nhất. Nhưng bốn năm sau, người từng tổn thương cô lại dùng thái độ hoàn toàn mới can dự vào cuộc sống của cô, đồng thời đẩy mối quan hệ phức tạp đến nỗi cô không cách nào xác định đáp án.

Là ông chủ của cô, vì anh đầu tư “Midi”.

Là anh rể của cô, vì anh cưới Hoà Vy

Là “Chồng” của cô, cái này do anh tự xưng.

Thành phố này rất nhộn nhịp, nhộn nhịp đến mức khiến không ai có đủ thời gian suy nghĩ xem bản thân muốn gì. Vậy cô muốn gì?

Cuộc sống vui vẻ cũng được, bi thương cũng được, tất cả đều như nhau, chẳng qua cuộc sống cô trải qua cùng anh sẽ kết thúc trong vòng chín ngày.

Cô còn yêu anh?

Hoặc là...

Có phải cô vẫn không quên chuyện bốn năm trước, hận anh?

Cô không biết, chỉ biết một đoạn tình cảm từng có cứ mãi vướng mắc, vướng mắc theo thời gian, tới khi gặp lại đôi bên đã thay đổi.

Yêu và không yêu thì sao?

Trước mặt một người đàn ông không tài nào nắm bắt, phụ nữ luôn cảm thấy thất bại. Cô không còn tin tưởng tình yêu, cũng không còn tin tưởng Lê Minh Vũ. Sự dịu dàng ấm áp của anh, vẻ trầm tĩnh của anh, thậm chí sự sẵn sàng của anh đều có thể là mặt nạ anh quen dùng mê hoặc người khác, nhưng vĩnh viễn không thuộc về cô.

Cô không muốn đón nhận thất bại nữa.

Tô Nhiễm khẽ thở dài, điều chỉnh tư thế ngồi, không ngờ lại đối diện với một đôi mắt đàn ông quen thuộc.

“A...” Người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt dọa Tô Nhiễm giật mình, cô bật ra một tiếng sợ hãi, trợn to mắt ngửa đầu nhìn anh, như nhìn người hành tinh từ trên trời rớt xuống.

Thân hình anh cao lớn che khuất ánh sáng mặt trời, bao trọn cô dưới bóng anh.

Thấy tròn mắt cô sắp rớt ra ngoài, Lê Minh Vũ không kìm được cong môi, đôi mắt từ trên cao. Tô Nhiễm bất giác ngoảnh đầu đưa mắt qua màn hình lớn, rồi nhìn người thật trước mặt, phảng phất như cách cả thế hệ.

“Không ngờ em có thói quen sáng tác nơi náo nhiệt.” Anh mở miệng, giọng anh trầm thấp hứng thú.

Tô Nhiễm biết bản thân viết không được nữa, gấp laptop lại, thản nhiên hỏi. “Sao anh ở đây?”

“Tìm em.” Anh bất ngờ trả lời, bèn ngồi xuống, có lẽ thời tiết nóng bức, anh cởi cúc áo trước ngực màu đồng gợi cảm lộ ra khiến cô suy nghĩ miên man khôn nguôi.

Một câu nói làm Tô Nhiễm cảm thấy kỳ lạ, cô cau mày hồ nghi.

Lệ Minh Vũ chống hai tay trên đùi, nghiêng đầu nhìn cô, hồi lâu vẫn không thấy lên tiếng. Tô Nhiễm bị anh nhìn đến phát hoảng, hắng giọng hỏi: “Nhìn tôi như vậy làm gì?”

Anh bất giác bật cười, giọng điệu hơi chế nhạo, “Khi em khắc họa nhân vật có thể cân nhắc nguyên mẫu từ em một chút, nữ chính có thói quen xấu thì chân thật hơn.”

Tô Nhiễm khó hiểu, liếm môi nói, “Anh tìm tôi để nói mấy lời này?”

“Ừ.” Anh đáp ngắn gọn, dán mắt vào cô, “Điện thoại em lại tắt.”

Tô Nhiễm thảng thốt, vội vàng cầm điện thoại từ giỏ xách ra nhìn, cất giọng bối rối, “Tôi quên sạc pin.”

Lệ Minh Vũ cười bất đắc dĩ, “Xem ra sau này anh lại có thêm một việc để làm.”

Tô Nhiễm không giải thích được.

“Mỗi ngày phải kiểm tra xem điện thoại em còn pin hay không.”

Anh nhẹ giọng.

“Không cần...” Câu trả lời thốt ra theo phản xạ có điều kiện, thấy anh nhìn bản thân chăm chú, ngực cô nghẹn ngào, hai mắt anh như tia X làm cô bất an. Sau một lúc, cô cất giọng nhàn nhạt, “Lần này tôi chỉ quên thôi.”

Ngày chia ly đã gần kề, anh vừa nhắc tới “Mỗi ngày” khiến tim cô đập loạn nhịp. Hẹn ước chín ngày do anh đề ra, anh hoàn toàn không cần chỉnh sửa quy tắc trò chơi.

Dường như xem thấu suy nghĩ của cô, môi Lệ Minh Vũ mím chặt, cầm anh cứng ngắc, lát sau anh mới lên tiếng, “Không sao, dù tắt máy, anh vẫn tìm được em.”

Tô Nhiễm cảm thấy là lạ, nghe như có ngụ ý.

Chốc lát, cả hai đều lặng thinh, chỉ còn thanh âm của anh trên màn hình lớn rung động không gian.

“Hôm nay, anh không cần đi làm à?” Cô mất tự nhiên hỏi anh, không khí vốn đang chuyển động bởi vì sự hiện diện của anh mà trở nên gượng gạo, im lặng như lúc này cô không biết phải đối mặt thế nào.

Lệ Minh Vũ nhìn cô, “Hôm nay em phải đi tái khám. Bác sĩ đều chờ hết rồi, đi thôi em.”

Tái khám?

Cô suýt quên chuyện con mắt, nhờ anh nhắc cô mới sực nhớ hôm nay cô ra ngoài lại không đeo kính.

Lệ Minh Vũ đứng lên trước với dáng vẻ không cho phép cự tuyệt.

“Việc đó...” Tô Nhiễm cất laptop xong xuôi, đột nhiên nhớ tới một việc.

Anh dừng chân, nhìn cô

“Nhất định phải tái khám ư?”

Anh gật đầu.

Tô Nhiễm nuốt nước bọt, lát sau cô mới thốt ra được một câu, “Tái khám có đau lắm không?”

Hoá ra là lo lắng chuyện này. Lệ Minh Vũ buồn cười, môi hơi nhếch lên, đi tới cạnh cô, khẽ nói: “Không có cảm giác gì hết. Em yên tâm.” Nói xong, anh cầm giỏ xách từ tay cô, “Đi thôi.”

“Ờ.” Tô Nhiễm nhìn anh xách giỏ đi trước, không biết tại sao cô đột nhiên muốn cười. Nói thật, đàn ông xách giỏ giúp phụ nữ trên đường không ít, nhưng hành động này áp dụng vào người anh dù sao vẫn rất kỳ lạ.

Thấy cô hồi lâu cũng không đi theo, anh xoay đầu, Tô Nhiễm lật đật bước theo.

Quyển 6 - Chương 8: Không Phải Bà Lệ

Tái khám mắt rất đơn giản, cũng chẳng đau đớn như Tô Nhiễm tưởng tượng. Mắt cô bình phục khá tốt, thị lực từ từ khoẻ hơn, Lê Minh Vũ hỏi những việc cần chú ý một hồi, rồi mới dẫn Tô Nhiễm rời khỏi bệnh viện.

Hôm nay, anh tự chạy xe, Tô Nhiễm im lặng ngồi ở ghế phụ, nhìn bàn tay đặt trên tay lái thật trọng mà ung dung giống hệt con người anh, cô thầm than thở, lại thấy anh không có dấu hiệu về nhà, cô cảm thấy hiếu kỳ hỏi anh, “Đi đâu?”

“Tối nay có tiệc, theo anh tham dự.” Anh bình thản trả lời, đánh tay lái.

Tô Nhiễm vừa muốn mở cửa sổ, tay bất giác dừng giữa không trung, quay đầu nhìn anh ngây ngẩn. Tiệc?

“Hôm nay em hãy chọn thật nhiều váy vào, đừng giống bốn năm trước, chọn tới chọn lui chỉ có một bộ.” Anh không nhìn cô, ánh mắt tập trung vào phía trước, ngữ khí của anh có vẻ hời hợt.

Cô cụp mắt, không nói lời nào.

Anh chủ động nhắc đến chuyện bốn năm trước, đó là buổi tiệc khó quên của cô. Anh chỉ dùng nó đánh bóng bản thân, còn cô lại ảo tưởng thành hên hò, cuối cùng anh bỏ ra ngoài với Hạ Đồng, mà cô thì uống say tại chỗ.

“Không cần, vai chính là anh không phải tôi. Trong nhà có quần áo mặc ở những trường hợp trang trọng, tôi chọn đại một bộ được rồi.” Cô nhàn nhạt nói.

Lê Minh Vũ xoay đầu nhìn cô, đôi mắt anh vụt lên vẻ không vui, hồi lâu sau mới cất giọng lãnh đạm, “Em là bà Lệ, em không phải vai chính thì ai?”

Cụm từ “Bà Lệ” này như bùa chú điểm vào đầu cô, khẽ thờ dài,

“Cũng gần hết chín ngày rồi.” Cô nghĩ bản thân cần nhắc anh một câu.

Tốc độ xe bỗng chậm lại, môi anh hơi mím, cô cảm giác được mùi vị nguy hiểm toả ra quanh anh.

“Chỉ cần còn chưa tới ngày thứ mười em vẫn là vợ của Lê Minh Vũ, dù là mười một giờ năm mươi chín phút tối ngày thứ chín!” Anh cau chặt mày, giọng điệu cáu giận.

“Anh...”

“Thôi đi!” Anh bực bội quát ngang.

Tiệc tối vẫn sôi nổi giống bốn năm trước, dường như bữa tiệc nào cũng như nhau, lấp đầy đủ loại sắc mặt và mục đích.

Nưng điều không giống chính là lần này Lê Minh Vũ đi đến đâu cũng dẫn theo Tô Nhiễm, giới thiệu tỉ mỉ với mỗi người dự tiệc về cô. Về mặt cô không khó làm cho mọi người cùng nghĩ...Ông Lê và bà Lê rất ân ái, tin tức người ngoài đồn thổi đều là giả, sẽ tự biến mất.

Nhìn anh vui cười trò chuyện, cô nhất thời mê hoặc, anh thật lòng muốn dẫn cô đến dự tiệc, hay...chỉ dùng cô làm quân cờ diễn cảnh vợ chồng hài hoà hạnh phúc.

Bởi rằng lại sắp bắt đầu bỏ phiếu bầu cử.

Lúc này có nhiều người tiến lên mời rượu, nhưng Lê Minh Vũ đều ngăn cản, phàm là rượu mời cô, tất thấy sẽ vào bụng Lê Minh Vũ. Thấy người anh sực nức mùi rượu, cô cũng không đành lòng, nói nhỏ, “Tôi đi lấy trái cây giúp anh.”

Lê Minh Vũ gật đầu.

Cô vừa muốn xoay người, anh liền kéo cô vào lòng, trán áp sát vào trán cô, anh cười quyến rũ. “Đừng như vậy, nhiều người đang nhìn.” Cô cự nự, nhỏ giọng kháng nghị. Đúng như lời Lê Minh Vũ nói, cô đích xác thành vai chính của buổi tiệc, không giống bốn năm trước, thân phận Lê Minh Vũ tăng cao, độ quan tâm tự nhiên cũng sẽ cao hơn. Thậm chí cô còn thấy nhất cử nhất động của mình đều bị người ngoài chú ý.

“Mặc kệ bọn họ, thích xem thì cho xem.” Hơi thở của anh phảng

phát mùi rượu, ánh mắt anh sáng ngời nhìn cô đến si mê.

Đôi mắt cô trong vắt lộ vẻ dè dặt, anh cùng nhìn càng mê mẩn, không kìm được bèn cúi đầu hôn cô.

“Anh điên rồi.” Cô muốn đẩy anh ra nhưng ngại ánh mắt người ngoài, cánh tay đành chống lên, tạo khoảng cách với anh, cất giọng bức bối.

Lệ Minh Vũ không giận chỉ bật cười, vừa muốn mở miệng đã thấy một chính khách đến gần, “Haha. Bộ trưởng Lệ và bà Lệ thực sự rất ân ái.”

Cô buộc phải thôi, để mặc Lệ Minh Vũ ôm chặt.

“Hoá ra nghị sĩ Hoa. Đã lâu không gặp.” Về mặt Lệ Minh Vũ lại ôn hoà, nhận ly rượu, cười thản nhiên.

Nghị sĩ Hoa lo sợ, “Bộ trưởng Lệ vẫn còn nhớ tôi ạ.” Nói xong, vội vàng kính rượu.

“Nghị sĩ Hoa tuổi trẻ đầy triển vọng. Năm ngoái, anh từng báo cáo về hiện trạng đất đai, tôi có theo dõi, nên ấn tượng sâu đậm về anh. Việc tranh cử sắp tới, anh thu xếp thế nào rồi?”

“Tôi chỉ là con chót của người khác thôi ạ. Bộ trưởng Lệ, quá thực khiến tôi không dám. Nếu bàn về năng lực trong giới chính trị, tôi còn kém anh nhiều lắm.” Nghị sĩ Hoa khẽ lắc đầu, về mặt bất đắc dĩ.

Lệ Minh Vũ cong môi, “Anh đừng vội kết luận như vậy. Mối quan hệ khời thông giữa người với người tất nhiên quan trọng, nhưng thành tích vẫn quan trọng hơn. Cách nhìn nhận của anh về quy hoạch đất đai trong thành phố là đáng quý hiếm gặp. Ai ai cũng nói quan tốt khó làm, nhưng riêng tôi lại thấy khó làm quan tốt. Mọi người đều thấy khó khăn lùi bước, cứ như vậy, chịu hại vẫn là người dân.”

Nghị sĩ Hoa gật đầu liên tục, không ngớt xúc động tựa như Thiên Lý Mã gặp Bá Lạc[1], hai người lại hàn huyên. Tô Nhiễm phát hiện Lệ Minh Vũ chỉ bảo nghị sĩ Hoa rất nhiều, cô bất giác đánh giá người này kỹ lưỡng, anh ta nhìn có vẻ bản lĩnh.

[1] Bá Lạc (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng

ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.

Kỳ thực hôm nay đến đây cô mới biết, buổi tiệc này chỉ là trung gian lôi kéo lòng người, gần đến bỏ phiếu, nhiều nghị sĩ cũng tích cực mượn hơi quan hệ, trong đó Lê Minh Vũ là đối tượng đông đảo nghị sĩ muốn lôi kéo. Thế nhưng khi anh đối mặt với những nghị sĩ khác, anh dường như không nói nhiều như vậy, đôi lúc anh chỉ xã giao cho có mà thôi.

Nghị sĩ Hoa lại nhìn Tô Nhiễm, cười cười, cầm ly rượu giơ lên, “Hôm nay may mắn được bộ trưởng Lê chỉ dạy, cũng hân hạnh gặp mặt bà Lê, không biết tôi có vinh hạnh không ạ?” Tô Nhiễm còn chưa trả lời, Lê Minh Vũ đã nhận ly rượu, cười bình thản, “Dạ dày vợ tôi không khỏe, mong anh thứ lỗi.”

“Ồ, thực sự xin lỗi, tôi lỗi mắng quá.” Nghị sĩ Hoa vội xin lỗi, thần thái cẩn thận.

Nghị sĩ Hoa nhìn cô, “Thứ lỗi tôi mạo muội, sao tôi cứ thấy bà Lê quen mắt? Hình như đã thấy trên tivi.”

Cố ý nịnh hót, nhưng có chút vụng về, chứng minh tính tình người này cương trực, chỉ vì đang ở trong vòng tròn chính trị nên buộc phải học thói ton hót.

“Vợ tôi là nhà văn, có thể anh đã xem phỏng vấn cô ấy.” Lê Minh Vũ giải vây giúp anh ta, giọng anh tràn ngập tự hào.

Tô Nhiễm nhìn Lê Minh Vũ, niềm tự hào lan tràn trên mặt anh.

Nghị sĩ Hoa còn nói rất nhiều, nhưng cô viện cớ đi lấy trái cây, lánh sang chỗ khác.

Rời xa đám đông, Tô Nhiễm thở phào, loại tiệc này chỉ biết làm con người khó chịu ngột ngạt. Quan hệ giữa người với người rất tế nhị, nhất là ở buổi tiệc này, không thể nói quá ít, cũng chẳng thể nói quá nhiều, phải nắm chắc nhịp điệu mới coi là thắng cuộc.

Cô tự nhận bản thân không có bản lĩnh thông dong dưới những trường hợp thế này, nên cô rất khâm phục tính nhẫn nại và tài quảng giao của Lê Minh Vũ.

Đang chuẩn bị lấy trái cây, có người vỗ nhẹ vai Tô Nhiễm, cô

ngoảnh đầu, đối diện với một khuôn mặt phụ nữ ngọt ngào.

“Ô Nhiễm? Đúng là cậu rồi. Trời ạ, mình vừa gặp cậu liền thấy quen mắt, không ngờ đúng là cậu thật.” Người phụ nữ hưng phấn, khuôn mặt tròn trịa rạng ngời vui sướng, nhất là đôi mắt cô ta sáng lấp lánh, làm Ô Nhiễm nghĩ ngay tới kim cương.

“Xin hỏi cô là ai?” Cô buông kẹp gấp trái cây xuống, vẻ mặt loáng thoáng hoài nghi.

“Nhìn không ra ư? Rõ là người hay quên, quên bằng mình thật rồi mà.” Cô ta vờ đau khổ, kéo Ô Nhiễm, “Mình là Tần Viện Viện, bạn học của cậu đấy, hồi xưa đi học mình ngồi bên tay phải cậu nè.”

Ô Nhiễm cố gắng tìm kiếm tên này trong đầu, Tần Viện Viện hình như có chút ấn tượng, nhưng nghĩ mãi vẫn nghĩ không ra.

“Aiz, xem ra cậu quên mình thật rồi. Chúng ta là bạn thời trung học đó.” Cô ta nhắc nhở.

Tần Viện Viện trung học... Ô Nhiễm lơ đãng nhớ tới một cô gái mặc váy xinh xắn. Ô Nhiễm bất giác thốt lên một tiếng “À”, quan sát một phen, sững sốt chỉ cô ta: “Cậu? Tần Viện Viện?”

Làm sao béo thành thế này chứ? Ớn trời, cô rất cuộc cũng nhớ ra, nhưng Tần Viện Viện ngày xưa rất đẹp, vóc dáng thon thả, ước mơ duy nhất của cô ta là lấy người giàu có, khi đó bạn học nào cũng cười cô ta, nhưng ngày hôm nay cô ta xuất hiện ở nơi đây, vậy chứng tỏ ước mơ của cô ta đã thành hiện thực.

Tần Viện Viện gãi đầu lúng túng, “Dáng người như vậy kỳ khôi lắm phải không? Haha, ngay bản thân mình soi gương còn thấy khó chịu cơ mà. Cậu vẫn xinh đẹp nha, càng lúc càng đẹp, vóc dáng ngon lành, nghe nói tiểu thuyết của cậu bán rất chạy, thực sự khiến người khác ước ao. Quan trọng hơn cậu còn lấy được một người chồng tốt nữa. Đàn bà ấy mà, có thành công cỡ nào cũng không bằng lấy được tấm chồng tốt.”

“Thực ra béo gầy không sao cả, chỉ cần khoẻ mạnh là được rồi.” Ô Nhiễm không tiếp tục trò chuyện theo đề tài của cô ta, phần lớn thời gian dự tiệc cô đều đứng cạnh Lê Minh Vũ, dù Lê Minh Vũ không nói gì, mọi người cũng tự hiểu cô và anh đến cùng nhau.

“Aiz, mình tập thể dục cả ngày, vậy còn chưa nghĩ đến sức khoẻ à?” Tần Viện Viện cầm một phần ăn, gấp thêm hoa quả, cắn một miếng, nhìn sang hướng khác bĩu môi, “Thấy không? Mặc âu phục đen, đầu hói, là ông xã của mình đó. Ngày nào cũng phải chung sống với anh ta rõ là bất mãn.”

Tô Nhiễm thuận thế nhìn theo, một người đàn ông hơi hói giữa đầu, cô nhớ Lê Minh Vũ giới thiệu anh ta là bộ trưởng bộ văn hoá gì đó. Vừa nãy anh ta cũng đến mời rượu Lê Minh Vũ, nhưng Lê Minh Vũ hình như chỉ xã giao cho có lệ.

Tư cách anh ta không có vấn đề gì chứ? Nếu không Lê Minh Vũ đã chẳng qua loa cho xong.

Thấy cô hình như có ấn tượng, Tần Viện Viện lật đật nói: “Cậu biết mình mà, từ lúc còn đi học đã muốn lấy chồng giàu có, cũng lấy một người đàn ông coi như có tiền có của. Chỉ tiếc anh ta và mình không có tình yêu, suốt ngày cho mình tiền cũng phải tính toán, nhà cửa, xe và mọi thứ đều đứng tên anh ta hoặc ba mẹ anh ta. Mình tốt xấu gì cũng sinh cho anh ta một nam một nữ, cậu nói đi sao anh ta có thể đối xử với mình như vậy chứ?”

Chủ đề điển hình của những bà vợ nhà giàu thích oán trách, Tô Nhiễm chỉ nghe mà không có ý kiến, cười nhẹ, “Viện Viện, mình cho rằng phụ nữ nên dựa vào bản thân thì tốt hơn.”

“Aiz, Tô Nhiễm, cậu đang ở trong phúc mà không biết nên mới nói vậy. Đàn ông thì phải chịu trách nhiệm với phụ nữ chứ. Hồi đó, mình ngốc nghếch, tưởng anh ta đối xử tốt với mình, cuối cùng thì sao? Aiz, Tô Nhiễm, mình nói cậu biết, để đo lường một người đàn ông có yêu cậu thật lòng hay không rất đơn giản. Đó là xem anh ta có thể đưa tất cả mọi thứ cho cậu không. Một người đàn ông chỉ có mười đồng nhưng dám đưa cậu hết mười đồng, và một người đàn ông có một triệu nhưng chỉ đưa cậu mười đồng là không giống nhau. Ban nãy mình thấy rõ ràng, ông xã của cậu đối xử với cậu rất tốt.”

Tô Nhiễm nghe cô ta kể lẽ than phiền hồi lâu nên không nhịn được nữa, cuối cùng khẽ nói: “Viện Viện, đôi khi hạnh phúc thật sự phải do chính bản thân cố gắng tạo ra, sống oán trách quá nhiều sẽ

cảm thấy vô vị. Suy nghĩ này của cậu sẽ ảnh hưởng đến con cậu, nên mình nghĩ cậu điều chỉnh bản thân một chút mới là quan trọng. À, mình còn có việc, có gì chúng ta gặp sau nhé.”

Cô muốn tách khỏi Tần Viện Viện, không phải vì cô không nhớ đến tình bạn cũ, mà vì cô thật sự không có thói quen nghe người khác oán giận, thà rằng như vậy chi bằng trở lại đứng cạnh Lệ Minh Vũ.

Nào ngờ Tần Viện Viện kéo cô, căn bản không để cô đi, cười xoa : “Ô Nhiễm, cậu coi như mấy lời mình vừa nói là vô ích đi nhé! Thực ra cậu vừa bước vào cửa thì mình đã trông thấy cậu, trong đám bạn học cậu là người có chồng tốt nhất. Ô Nhiễm, cậu xem...cậu có thể nể tình bạn cũ mà giúp mình một việc không?”

Rốt cuộc cũng nói đến vấn đề trọng tâm, Ô Nhiễm không đi ngay, cô sớm biết Tần Viện Viện có ý đồ. Gặp mặt nhau ở nơi đây, sao chỉ đơn giản là ôn chuyện xưa?

“Mình có thể giúp cậu việc gì?”

Tần Viện Viện thờ dài, lại chỉ chỉ ông xã của cô ta, “Dù anh ta không tốt với mình, mình cũng không thể mặc kệ anh ta được. Ô Nhiễm à, lần này ông xã mình tranh cử, nhưng số phiếu bầu của cử tri chắc chắn rất thấp, mình muốn nhờ cậu nói với bộ trưởng Lệ một tiếng, để chồng cậu có thể giúp ông xã mình tìm con đường sáng sủa hơn.”

“Viện Viện, kết quả tuyển cử phụ thuộc cử tri. Chuyện này phải xem ý nguyện của người dân, dù là Lệ Minh Vũ, anh ấy cũng không thể gian lận.” Ô Nhiễm hết sức kinh ngạc.

“Aiz, Ô Nhiễm, sao cậu lại không nhìn xa trông rộng giống hệt hồi còn đi học vậy nè? Tuyển cử chỉ là một hình thức mà thôi, quyền quyết định chẳng phải cũng nằm trong tay quan chức cấp cao à? Vốn dĩ mình với ông xã không dám trèo cao tìm bộ trưởng Lệ, nhưng chúng ta không phải là bạn học cũ ư? Cậu xem nói giúp mình một tiếng trước mặt ông xã cậu được không?” Tần Viện Viện nói đến đây, bỗng thì thầm, “Nói thật cũng chỉ là một câu thôi mà. Nếu chuyện này thành công, đôi bên đều có lợi. Hơn nữa, cậu là bà xã anh ấy, cậu cứ

nằm bên gối thù thì vào tai anh ấy không phải là xong rồi sao?”

Tô Nhiễm vừa nghe, liền cau chặt mày, “Viện Viện, cậu nói gì vậy? Tuyển cử nhiệm kỳ mới là việc hệ trọng, cái gì mà chỉ là hình thức? Cử tri bỏ phiếu ít thì phải tự mình tìm nguyên nhân, chứ không phải dùng cách gian lận này. Hơn nữa...” Cô hít sâu một hơi, đem nghẹn ngào trong lòng thả ra ngoài, “Mình và Lê Minh Vũ không phải vợ chồng. Xin lỗi Viện Viện, ôn chuyện cũ lúc nào mình cũng hoan nghênh, nhưng chuyện này mình không giúp được cậu.”

“Cậu...” Tần Viện Viện nghe vậy liền muốn nổi giận, nhưng nhìn tới phía sau cô, sắc mặt cô ta đột nhiên thay đổi, giọng cô ta ấp úng, “À, mình có việc, đi trước nhé.”

Tô Nhiễm cảm thấy kỳ lạ, sao cô ta giống gặp quỷ vậy? Cô gấp trái cây xong, bèn xoay người, nhưng cô bỗng đứng trợn to mắt, Lê Minh Vũ không biết đã đứng sau lưng cô từ thuở nào. Vẻ mặt ah...tái mét!

Quyển 6 - Chương 9: Lặp Lại Chuyện Xưa

Rõ ràng anh nghe tường tận cuộc đối thoại của hai người.

Tô Nhiễm buông đĩa trái cây xuống, xoay người đối mặt với anh đang đứng lặng người. Cô biết nguyên nhân sắc mặt anh khó coi, nhưng cả buổi tiệc anh chỉ như một con sư tử mạnh mẽ khoe khoang chiến lợi phẩm là cô, điều này khiến cô rất khó chịu. Mặc kệ anh xuất phát từ mục đích gì, cô đều không muốn xuất đầu lộ diện với nhiều người qua thân phận “Bà Lệ”. Cô và anh từ lâu đã không còn là vợ chồng.

Con người bằng da bằng thịt, tâm tư cũng sẽ lung lay thay đổi. Nhưng nếu đã định trước phải chia ly, cô sẽ phân rõ tâm tư của bản thân, không thể vì vài câu dịu dàng mà lạc lối vào vực sâu. Không ai tắm hai lần trên cùng một dòng sông.

Bầu không khí giữa hai người như sững lại, Lệ Minh Vũ trầm lặng đứng trước mặt cô, vẻ trầm tĩnh trong mắt anh bị cơn giận mơ hồ cuốn phăng, tựa như vòng xoáy sâu hun hút đáng sợ, lưng anh ưỡn thẳng ngạo mạn, cằm anh bạnh ra, môi mím chặt thành đường thẳng.

So với cơn giận bùng nổ ra ngoài của anh, Tô Nhiễm lại bình tĩnh giống như đoá hoa lan điềm đạm lặng nở.

Có người chú ý đến bên này, liền chỉ chỉ trỏ trỏ qua ngay.

Tô Nhiễm hơi cúi mắt, chú ý đến sự thay đổi của đám người cách đó không xa, cô khẽ nhếch môi, xoay người cầm đĩa trái cây tới trước mặt anh, lấy chiếc nĩa nhỏ tinh tế ghim một miếng trái cây dâng lên miệng anh, cất giọng mềm mại: “Đồng liêu của anh chắc chưa bao giờ thấy bộ dáng lúc anh nổi giận?”

Cô chủ động và dịu dàng bất ngờ khiến Lệ Minh Vũ ngơ ngác, anh mau chóng hiểu ý cô, cố kìm nén bức bối, mở miệng, “Bây giờ

em chỉ ước tôi mất mặt?”

Tô Nhiễm cười nhạt, “Há miệng! Điều mấy người này thích chỉ là hình ảnh ngọt ngào của tôi và anh.”

“Em thì sao?” Lê Minh Vũ khẽ hỏi, nhưng vẫn ngoan ngoãn há miệng ăn trái cây cô đút.

Cô không trả lời, trên môi thấp thoáng nụ cười, lại ghim trái cây đưa tới miệng anh, nói nhỏ, “Dù bị anh xem như rối, tôi cũng phải cảm ơn?”

Lê Minh Vũ giận quá hoá cười, “Em cho rằng bản thân giống con rối? Con rối gì?”

“Một con rối giúp anh đắp nặn hình tượng người chồng hoàn mỹ.” Tô Nhiễm mỉm cười. Từ góc nhìn của những người xung quanh, cô và anh cực kỳ giống một đôi vợ chồng đang tâm sự thân mật, nhưng Lê Minh Vũ nghe ra hàm ý oán giận trong lời cô.

Lê Minh Vũ áp gần cô hơn, cầm đĩa trái cây trên tay cô đặt sang bên, cánh tay vòng quanh eo cô, anh cúi đầu, gương mặt dán sát vào cô, thầm thì: “Đừng quên tôi đã nói, chỉ cần chưa tới ngày thứ mười, dù là mười một giờ năm mươi chín phút tối ngày thứ chín em vẫn là vợ tôi.”

Cánh này như hình ảnh hai người quấn quýt si mê, nhưng Tô Nhiễm thấy sóng ngầm cuộn trào trong mắt anh. Đó là dấu hiệu anh đang nổi giận.

“Dẫu sao anh cũng nên ngẫm nghĩ sau này phải đối phó với mọi người thế nào đi.” Cô nói lạnh lùng.

“Cho nên em mới ở trước mặt người ngoài gấp rút chối bỏ quan hệ giữa tôi và em?” Lê Minh Vũ dần từng chữ rành rọt.

Tô Nhiễm khẽ nhếch môi, “Tôi nghĩ dựa theo chỉ số thông minh của anh, bịa đặt chu toàn một câu chuyện dối trá đâu có gì khó, đúng không?”

“Có thể khiến em xem trọng như vậy, tôi có nên cảm thấy vinh hạnh không?” Lê Minh Vũ cúi sát đầu, ra vẻ như càng lúc càng dịu dàng quấn quýt, ngay cả giọng anh cũng trầm thấp nhu hoà, nhưng đầy nguy hiểm.

“Đã vậy, em cứ thành thật ra luôn đi, đừng lúc nào cũng giở trò sau lưng tôi.”

Ánh mắt Tô Nhiễm hơi giật giật, như làn gió nhẹ thổi qua mặt hồ tĩnh lặng.

“Hoặc là...” Lệ Minh Vũ bỗng dừng nở nụ cười, giọng nói trầm trầm phát ra từ cổ họng, “Tôi sẽ làm cái gọi là “dối trá” trong miệng em trở thành sự thật. Tôi có bản lĩnh này.” Nói xong, bèn ngẩng đầu, ngón tay anh nuông chiều mơn trớn gò má cô, ngắt nhẹ một cái.

Tô Nhiễm bỗng chấn động, trống ngực đập dồn dập vô cớ.

Lời này của anh có ý gì?

Đúng lúc này, một âm thanh trong vắt nũng nịu mang theo chút vui sướng truyền đến...

“Minh Vũ, hoá ra anh ở đây. Em tìm anh ở khắp nơi.”

Hai người theo tiếng nhìn lại, là Hạ Đồng.

Hôm nay, cô ta ăn mặc vô cùng diễm lệ. Cô ta với màu váy dạ hội đỏ rực không phải ai cũng dám mặc. Màu này không chỉ yêu cầu làn da người mặc trắng ngần mà dáng người còn phải thướt tha.

Vóc dáng Hạ Đồng nóng bỏng, áo khoét sâu phần ngực, tôn lên khuôn ngực sâu quyến rũ. Mỗi động tác mỗi bước đi đều khiêu khích dục vọng đàn ông.

Lệ Minh Vũ buông Tô Nhiễm ra, vô thức cau chặt mày.

Hạ Đồng hết sức tự nhiên khoác tay Lệ Minh Vũ, hầu như áp cả người cô ta sát vào anh, cười quyến rũ, “Minh Vũ, anh làm sai rồi kìa. Chuyện dẫn em gái tới giả mạo chị gái mà anh cũng làm ra được à?”

Tô Nhiễm hiểu ý của Hạ Đồng.

Diện mạo của cô và Hoà Vy hao hao nhau, dù có người nghi ngờ, cũng không ai bước lại xác nhận...Cô là con gái lớn nhà họ Hoà?

Lòng cô bất giác chua xót. Lệ Minh Vũ ơi Lệ Minh Vũ rốt cuộc anh đang làm cái gì?

Hình ảnh Hạ Đồng chủ động, khiến cô vô tình nhớ đến tình cảnh của bốn năm trước. Lần đó, Lệ Minh Vũ và Hạ Đồng cùng nhau ra ngoài...

Lệ Minh Vũ nhìn Tô Nhiễm chăm chú, thấy ánh mắt cô khác

thường, anh vội rút cánh tay Hạ Đồng đang ôm ra, lãnh đạm nói, “Vợ tôi Tô Nhiễm. Tôi nghĩ lần này cô không nên nhầm lẫn nữa.”

Tô Nhiễm ngẩng đầu, nhìn Lệ Minh Vũ.

Hạ Đồng ngấm ngấm chịu đựng, sắc mặt cũng trở nên khó coi, nhưng ở nơi đông người cô ta phải kiềm chế biểu cảm của mình, mấy giây sau cô ta cười nhẹ nhàng, “Tô Nhiễm đây mà, đương nhiên em biết.” Bốn năm trước, cô ta đã lĩnh giáo tài ăn nói của Tô Nhiễm. Người phụ nữ này cô ta không thể coi thường.

Hạ Đồng bước lại gần Tô Nhiễm, ý cười trên môi cô ta sâu hơn, nhưng nhả từng chữ từng chữ đủ để Lệ Minh Vũ ở phía sau nghe rõ...

“Tô Nhiễm à, cảm giác ngoại tình với anh thế nào? Kích thích? Mới mẻ?” Nói dứt câu, cô ta đè thấp giọng, rót vào bên tai Tô Nhiễm, “Nhưng nếu tôi là cô, tôi vẫn làm vậy. Bởi vì Minh Vũ trên giường quá tuyệt vời, khiến đàn bà sẵn sàng chết vì anh ấy. Anh ấy đúng là một người tình hoàn mỹ.”

Nói hết những lời này cô ta mới chịu thôi, ưỡn thẳng người cười với Tô Nhiễm. Cô ta nhớ kỹ mối thù bốn năm trước, lần đó cô ta chưa kịp chuẩn bị, nhưng lần này cô ta muốn đòi lại thể diện.

Tô Nhiễm như bị xối thẳng một chậu nước lạnh vào đầu, thần sắc cô tái nhợt, vẻ châm biếm trong mắt Hạ Đồng tựa như tên ngấm bắn vào mặt cô, khiến cô mất hết năng lực chống đỡ.

Tuy cô biết rằng đàn ông giống Lệ Minh Vũ sao thiếu phụ nữ, nhưng tim cô vẫn quặn đau vô có. Triền miên của anh, mùi hương của anh đều từng chia sẻ với người phụ nữ khác...

Về mặt Hạ Đồng đắc ý, bởi vì cô ta thấy Tô Nhiễm mặt mày tái mét, cô ta khoái chí vô cùng, nhưng cô ta chưa đắc ý được bao lâu, Lệ Minh Vũ đã kéo Tô Nhiễm qua, lạnh lùng nhìn cô ta, “Hạ Đồng, ở đây cô nên chừa chút mặt mũi cho bản thân!”

“Minh Vũ, anh...” Hạ Đồng nổi cáu, cô ta không rõ chuyện gì xảy ra với Lệ Minh Vũ.

“Chúng ta đi.” Lệ Minh Vũ mặc kệ cô ta, nắm tay Tô Nhiễm tránh xa cô ta.

Từ đầu đến cuối, Tô Nhiễm không nói câu nào, cô cúi đầu nhìn chăm chú bàn tay anh đang nắm lấy cô. Bàn tay anh mạnh mẽ ấm áp nhưng chưa bao giờ thuộc về cô.

“Lệ Minh Vũ!” Hạ Đồng ở đằng sau đột nhiên hét to tên anh.

Tiếng hét sắc nhọn bất ngờ phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, mọi người gần như dừng trò chuyện và hoạt động đang làm, dõi mắt kinh ngạc về Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ không xoay người, càng không dừng chân, anh vẫn nắm tay Tô Nhiễm rải bước về trước. Tô Nhiễm không theo kịp, cô ngược mắt hoang mang nhìn anh, lại nghe tiếng giày cao gót gõ trên mặt đất mỗi lúc một gần, cô càng thấy bất an.

Đang suy nghĩ, cô cảm thấy có một nguồn lực thô bạo chen ngang, ngay sau đó Hạ Đồng lùi đến trước mặt Lệ Minh Vũ, ôm chầm lấy anh, rồi... kiễng chân hôn lên môi anh.

Khắp gian phòng đều náo động.

Tô Nhiễm bần thần bị hất sang bên trợn trừng mắt nhìn cảnh tượng khó tin đang diễn ra.

Thời gian như ngừng trôi.

Bữa tiệc to lớn chỉ còn vương vấn tiếng nhạc chậm rãi, nghe càng thêm kỳ dị.

Một lúc sau...

“Minh Vũ, anh biết em yêu anh đến nhường nào không?” Hạ Đồng là người phụ nữ không quan tâm đến cách nhìn của người khác dành cho bản thân, sự chai lì của cô ta nổi tiếng khắp giới. Cô ta vòng tay khoá chặt cổ anh, ánh mắt cô ta đau thương, tựa đầu vào ngực anh, thì thào: “Tại sao anh chọn tới chọn lui cũng không chọn em? Trên đời này, ngoài em ra, không người phụ nữ nào một lòng một dạ với anh. Minh Vũ, anh biết không?”

Tô Nhiễm đứng nhìn một bên cũng nghe thấy, vô thức đặt tay lên ngực, nhìn cảnh trước mắt, nhìn khoảnh khắc Hạ Đồng nhào vào lòng Lệ Minh Vũ, cô như thấy bản thân của bốn năm trước. Khuôn mặt Hạ Đồng đau thương, đó là biểu hiện của nhớ nhung trường kỳ và nỗi lòng lo lắng. Tô Nhiễm hiểu đau đớn của cô ta.

Song Hạ Đồng gan lì hơn cô, dù là bốn năm trước cô cũng không dám làm vậy ở nơi đông người. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến cô thua thiệt.

Cô không yêu đến cùng, không thẳng thắn, cũng không đủ can đảm. Hành vi của Hạ Đồng tuy hoang đường, nhưng đã dám đem hết danh dự của bản thân hoá thành biểu đạt tình cảm.

Chỉ là đánh mất cả danh dự và tình cảm, chưa chắc đã được đáp lại.

Hình ảnh này nghiêm nhiên trở thành tiêu điểm của mọi người.

Tô Nhiễm nghe thấy mọi người đang dần xì xào bàn tán.

So với Hạ Đồng nhiệt tình và kích động, Lê Minh Vũ trước sau chỉ trầm mặc, nhưng cô thức nhìn Tô Nhiễm, thấy vẻ mặt cô bình thản, anh cau chặt mày, lại nhìn Hạ Đồng, cất giọng nhàn nhạt, “Quậy đủ chưa?”

“Minh Vũ, em không có quậy, anh mở to mắt nhìn rõ rồi chứ? Người thật sự để tâm đến anh chỉ có một mình em mà thôi, người nhà họ Hoà có cái gì tốt? Hồi đó, chẳng phải anh...”

“Tránh ra!” Lê Minh Vũ đột nhiên nghiêm khắc, giọng điệu nóng nảy, vung tay cắt ngang cô ta.

Hạ Đồng chệnh choáng, cộng thêm đôi giày cao gót mười hai phân, cô ta trượt chân, ngã sòng xoài trên mặt đất.

Tất cả mọi người, thậm chí là âm nhạc đều ngừng lại!

Tất cả đều tròn tròn mắt nhìn Lê Minh Vũ, vì trong ấn tượng của họ bộ trưởng Lê luôn luôn ôn hoà hiền hậu, anh làm quan chức nhiều năm chưa từng thấy sắc mặt anh thay đổi bao giờ, nhưng ngày hôm nay...

Hạ Đồng ngã trên mặt đất cũng sững sờ nhìn Lê Minh Vũ, chốc sau, cô ta giàn giụa nước mắt.

Lê Minh Vũ không có ý đỡ cô ta dậy, anh đứng lạnh lùng hờ hững tại chỗ, bỏ mặc ánh mắt kinh hoàng của những người xung quanh.

Hồi lâu sau, khi mọi người không biết giải quyết thế nào, Tô Nhiễm bước đến gần Hạ Đồng, thở dài chìa tay với cô ta. Ánh mắt mọi người dự tiệp dồn hết về Tô Nhiễm.

Đương nhiên, trong ánh mắt này đủ kiểu cảm xúc, có hoang mang, có hả hê, có thích thú chờ xem kịch, còn có ...kính phục. Hình ảnh tiêu biểu của đại chiến giữa vợ lớn và tình nhân, chẳng qua tình nhân lại quá kích động, ham muốn chiến thắng vô tình tạo cơ hội tuyệt vời cho vợ lớn bày tỏ cách hành xử.

Hạ Đồng ngân ngấn nước mắt, ngẩng đầu nhìn tay Tô Nhiễm, cất giọng tức giận: “Không cần cô già mù sa mưa!”

Tô Nhiễm chỉ cười thản nhiên, “VẬY cô định ngồi luôn dưới đất không đứng dậy? Hay là...” Cô quay đầu lướt mắt qua khuôn mặt lạnh lùng của Lê Minh Vũ, rồi nhìn cô ta, “Cô còn mơ mộng vẫn vor anh ta đỡ cô đứng dậy?”

Hạ Đồng nhìn Lê Minh Vũ, lại bị vẻ mặt anh lạnh lùng dọa khiếp sợ.

“Anh ta sẽ không làm vậy, cô mang hy vọng ký gửi lên người đấy cô ngã, cô không cảm thấy buồn cười ư?” Tô Nhiễm hỏi.

“Tô Nhiễm, cô đừng vênh vang đắc ý.” Hạ Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, nhất quyết không đưa tay cho cô.

Tô Nhiễm vẫn giữ nguyên động tác, nhìn cô ta, đôi mắt cô trầm lặng, “Hạ Đồng, cô rất kỳ lạ. Người thương tổn cô, cô không trách. Trái lại, cô chỉ muốn mắng người giúp đỡ cô, cô thấy được không?” Tô Nhiễm than nhẹ, “Ba cô bị đồn đãi linh tinh, lẽ nào lúc này cô muốn gây thêm phiền phức cho ông ấy?”. Hạ Đồng nắm chặt tay, hơi từ chối, lát sau mới đưa tay cho Tô Nhiễm, dốc sức đứng dậy. Tô Nhiễm chỉ cười khể khàng, chỉnh quần áo lộn xộn thay cô ta, giọng Tô Nhiễm dịu dàng nhưng mọi người chứng kiến ở đó đều nghe thấy, “Phụ nữ không nên rơi lệ bi thương vì người đàn ông không yêu mình, nhất là việc vứt bỏ cả tự tôn. Tự tôn tuy không đáng giá, nhưng dù thế nào cũng không được vứt bỏ, bởi vì đối với phụ nữ, thứ tôn nghiêm không đáng giá này mới là quý báu nhất.”

Hạ Đồng thảng thốt quan sát Tô Nhiễm.

Phía sau, Lê Minh Vũ mím chặt môi, cứng đờ hết cả người.

Chỉnh trang váy giúp Hạ Đồng xong, Tô Nhiễm hỏi nhỏ, “Cô không sao chứ?”

Hạ Đồng không trả lời, thất thần nhìn Tô Nhiễm.

Kỳ thực đâu chỉ một mình cô ta thấy kỳ lạ, phản ứng của Tô Nhiễm khiến tất cả mọi người khiếp sợ. Đa số phụ nữ khi gặp tình huống này nếu không áp dụng hạ sách phát điên cào rách mặt tình nhân của chồng rồi xoay người bỏ đi, thì cũng đấu trí so đũa với tình nhân, vợ chính ngoài mặt tươi cười rạng ngời, nhưng trái tim đau đớn rướm máu. Đây là hai chiêu phổ biến mà vợ chính thường dùng.

(CÁC BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN TẠI)

Nhưng Tô Nhiễm lại giúp mọi người mở rộng tầm mắt.

Cô chỉ đứng xem như người ngoài cuộc, dù là vẻ mặt, giọng điệu của lời nói, ngay cả động tác đỡ Hạ Đồng đứng dậy cũng tự nhiên lưu loát, không chút oán giận, không chút phát cáu, không ra vẻ, không diễn kịch, mỗi chữ đều nói từ tận đáy lòng, làm mọi người không khỏi kính trọng người phụ nữ yếu đuối này thêm vài phần.

Tô Nhiễm thấy Hạ Đồng nhìn mình chăm chăm, cô chỉ khẽ cười, lại giang tay ôm cô ta, mọi người đứng chứng kiến xung quanh đều cảm động không ngớt. Người phụ nữ này quá rộng lượng, động tác này của Tô Nhiễm cũng làm Lệ Minh Vũ hoang mang.

Cả người Hạ Đồng cứng ngắc, để mặc Tô Nhiễm ôm bản thân. Tô Nhiễm vỗ lưng cô ta trấn an, nhưng thuận thế nói nhỏ vào tai cô ta một câu, thanh âm trầm thì chỉ đủ để hai người nghe. Loáng cái, Hạ Đồng trợn to mắt, hít thở gấp gáp.

“Tô Nhiễm, cô...” Cô ta không rõ là kích động hay phẫn nộ, khuôn mặt cô ta nhả nhó, ngón tay run lẩy bẩy.

Tô Nhiễm không nói thêm lời nào, thả cô ta ra, cười dịu dàng với mọi người xung quanh, “Cô Hạ vì việc của ba mình nên hơi xúc động, mong mọi người cử ai đó chở cô ấy về nhà.”

“Được! Được! Bà Lệ yên tâm.” Chủ tiệc khâm phục Tô Nhiễm, vội vàng hứa hẹn.

Tô Nhiễm cười biết ơn, sau đó xoay người nhìn Lệ Minh Vũ sững sờ từ nãy đến giờ, nụ cười của cô tươi hơn, chủ động tới gần khoác tay anh, cất giọng mềm mại, “Chồng ơ, vừa nãy không phải anh vội đi thăm ba mẹ à? Vợ chồng mình đi thôi.”

Động tác và giọng nói của cô dịu dàng giúp Lê Minh Vũ mở ra một lối thoát lớn.

Ánh mắt Lê Minh Vũ mềm mại, một từ “Chồng ời” như lông vũ phớt qua tim anh, như ánh nắng ấm áp tan chảy núi băng, ngay sau đó núi băng sụp đổ mãnh liệt. Anh bất giác ngẩng đầu, xin lỗi mọi người rồi dẫn Tô Nhiễm rời khỏi.

Bệnh viện, phòng làm việc của trưởng khoa ngoại thần kinh
“Bốp...”

Mộ Thừa ném thẳng hồ sơ bệnh nhân lên bàn làm việc, gương mặt hiền hậu có hờu lộ rõ không vui, “Hồ sơ của bệnh nhân sao có thể sai sót?”

Trợ lý thấp thỏm, liên tục xin lỗi.

“Mang ngay bệnh án của bệnh nhân lên cho tôi.” Mộ Thừa không có thói quen khuyên răn người khác, nhưng gần đây Quý Hâm Dao quấy phá anh thường xuyên, tính tình anh hơi nóng nảy, nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

Trợ lý cắn môi, sắp khóc, “Bác sĩ Mộ, bệnh án, bệnh án tôi vẫn chưa chỉnh sửa....”

“Cái gì gọi là chưa chỉnh sửa?” Mộ Thừa hơi lên cao giọng.

“Tôi, tôi...” Trợ lý ấp a ấp úng, nước mắt lưng tròng.

Mộ Thừa vừa muốn lên tiếng đã nghe thanh âm của An Tiểu Đoá, “Bác sĩ Mộ, trợ lý của anh đã hai ngày chưa được chợp mắt. Tăng ca thế này sẽ chết người đó.” An Tiểu Đoá cười tủm tỉm nói câu cuối cùng.

Mộ Thừa nhìn An Tiểu Đoá lại nhìn trợ lý, lúc này mới sực nhớ hai ngày qua anh đều ép trợ lý chỉnh sửa hồ sơ bệnh nhân, không kìm được thở dài, xua tay, “Được rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Bác sĩ Mộ, vậy bệnh án anh cần...”

“Yên tâm đi, bệnh án bác sĩ Mộ cần tôi đã chỉnh sửa xong xuôi.” An Tiểu Đoá cười, vỗ vai trợ lý.

Trợ lý nhẹ nhõm, xin lỗi một thừa một lúc rồi mới đi.

An Tiểu Đoá mang bệnh án đặt trước mặt Mộ Thừa, ngồi xuống,

chống cằm, “Mời thầy xem bệnh án này học trò làm đạt chất lượng không ạ.” Cuộc thi vẫn chưa diễn ra, nhưng tâm tư của cô đã bay đến khoa ngoại thần kinh từ lâu.

Mộ Thừa dịu bốt, “Cám ơn em, Tiểu Đoá.” Anh mở bệnh án xem lướt qua, ngạc nhiên nhìn cô, “Bệnh án này do em chỉnh sửa thật à?”

“Đương nhiên.” An Tiểu Đoá gật đầu.

“Rất khá, chuyên nghiệp lắm, nhất là phần báo cáo này.” Mộ Thừa gật đầu.

An Tiểu Đoá vui mừng khôn xiết, chỉ thiếu mỗi khoa tay múa chân nữa là đủ, “Em đủ tư cách làm học trò của anh rồi chứ ạ?”

“Rất có tư cách.” Mộ Thừa cười cười, đóng bệnh án lại, nhìn cô, “Cho nên hy vọng em sẽ giành được kết quả tốt khi thi.”

“Chắc chắn rồi.” An Tiểu Đoá hết sức sung sướng, lại thấy gương mặt anh tiều tụy, cất giọng xót xa, “Anh sao vậy ạ? Mấy hôm nay anh không nghỉ ngơi ư?”

Mộ Thừa day trán, do An Tiểu Đoá là bạn thân của Tô Nhiễm, anh cũng chia sẻ, nhẹ giọng, “Hai ngày nữa là sinh nhật của Băng Nụ. nếu giải quyết không xong, Quý Hâm Dao sẽ mượn cớ này gây sự.”

Tô Nhiễm từng hứa sẽ lo liệu sinh nhật của Băng Nụ thay anh, nhưng mấy hôm nay anh cố gắng kìm chế không đến tìm cô, chỉ vì anh mong muốn cô có thêm thời gian suy nghĩ xem bản thân muốn gì. Anh không muốn sinh nhật của Băng Nụ làm phiền người nào, không ngờ sắp xếp một buổi tiệc sinh nhật chẳng dễ dàng gì.

An Tiểu Đoá hiểu suy nghĩ của Mộ Thừa, trầm ngâm một lúc, “Anh đừng lo lắng nữa ạ. Em sẽ lo lắng vụ sinh nhật của Băng Nụ, nhưng bác sĩ Mộ...” Cô ngập ngừng, như đang tìm lời nói.

Thấy cô ngập ngừng, Mộ Thừa ngẩng đầu nhìn cô, “Sao vậy?”

An Tiểu Đoá liếm môi, “Quý Hâm Dao dù sao cũng là mẹ ruột của Băng Nụ. Về việc tranh giành quyền nuôi dưỡng Băng Nụ, con bé cũng không thể không gặp mẹ ruột mãi được, đúng không ạ? Dù sao cũng là máu mủ tình thâm.”

Mộ Thừa gật đầu vô lực, “Đạo lý em nói anh hiểu, nhưng...” Anh day trán, chần chờ vài giây rồi mới nói, “Nhưng một người phụ nữ

nghiện ma túy không có tư cách làm mẹ của con anh. Anh sợ ảnh hưởng đến Băng Nụu.”

“Cái gì? Nghiện ma túy?” An Tiểu Đoá đứng bật dậy, trừng to hai mắt, “Anh nói Quý Hâm Dao, cô ta...nghiện ma túy?”

Đôi mắt Mộ Thừa đầy mệt mỏi, lát sau anh nói, “Ừ, anh tình cờ bắt gặp hai ngày trước.”

“Hả?” An Tiểu Đoá ngây ngốc.

Quyển 6 - Chương 10: Đau Lòng

Về đêm, biệt thự Bán Sơn rơi vào tĩnh lặng, tựa như động vật cạnh cửa trong bóng tối, tìm kiếm cơ hội xuất kích.

Trong phòng sách, Lê Minh Vũ cầm điều thuốc xoay tới xoay lui, lâu lâu lại bật hộp quẹt rồi thả ra, cuối cùng ném thẳng điều thuốc vào thùng rác.

Anh xoay ghế, ngẩng nhìn cây cối dưới màn đêm bên ngoài, lá cây kêu xào xạc, hòa vào ánh trăng bàng bạc rủ bóng xuống hồ bơi ngoài trời. Anh vô cớ cúi kính, đứng dậy đi ra ngoài.

Trong phòng khách, tivi đang chiếu quảng cáo, Tô Nhiễm không biết đang bận việc gì ôm laptop ngồi trên sofa, Lê Minh Vũ từ lầu hai đi xuống, thấy cô tập trung vào màn hình laptop, anh tiến lên trước xem thử.

Một tay Tô Nhiễm bóc khoai tây chiên một tay tìm kiếm thông tin, cô đang hăng say nên không hề phát giác Lê Minh Vũ đứng trước sofa. Mãi đến khi giọng nói không vui truyền đến...

“Hôm nay, em nói gì với Hạ Đồng?”

Suốt đường về nhà, anh luôn nghĩ vấn đề này, tuy một câu “Chồng ơ” khiến anh vui sướng khôn xiết, nhưng lý trí cũng trở về trong nháy mắt. Cô làm vậy chẳng qua chỉ để đôi bên không quá khó xử mà thôi. Còn vấn đề then chốt là rốt cuộc cô đã nói gì với Hạ Đồng.

Tô Nhiễm vừa bỏ khoai tây chiên vào miệng bị âm thanh bất ngờ dọa hoảng sợ, miệng cô kẹp khoai tây chiên nhìn anh đến thất thần, hồi lâu sau mới nuốt xuống. Cô hơi nghiêng sang bên, đúng dịp để Lê Minh Vũ trong thấy rõ ràng nội dung trên laptop cô, sắc mặt anh càng khó coi.

Tô Nhiễm dõi theo ánh mắt anh, cô có vẻ lúng túng đóng trang

web đang xem lại, nói giọng coi thường, “Anh hỏi thằng Hạ Đồng không phải là xong ngay à.”

Anh đột nhiên nâng cằm cô lên, bắt cô đối diện với đôi mắt đã không tài nào bình tĩnh được nữa, hỏi lần nữa: “Em nói gì với Hạ Đồng?”

Tô Nhiễm như con cừu dụ ngoạn, mặc cho anh nắm cằm cô, ánh mắt cô ngụi lạnh như trăng sáng bên ngoài. “Tôi nói với cô ta, Hạ Đồng à, cô đã định trước là thua cuộc, bởi vì Lệ Minh Vũ thà sống phóng đảng với em vợ cũng không màng ngó cô một cái, cô chỉ như giẻ rách mà anh ta vứt bỏ thôi.”

Giọng nói và ánh mắt của cô đều bình thản. Đôi mắt Lệ Minh Vũ thoáng chốc ngậy ra, có lẽ anh không ngờ cô sẽ trả lời vô tâm như vậy, cũng không ngờ cô sẽ nói thế với Hạ Đồng, nhất thời anh chỉ lặng thình nhìn cô.

Tô Nhiễm cũng nhìn anh, không nói tiếng nào.

Lát sau, Lệ Minh Vũ mới buông ra, cất giọng nhàn nhạt, “Lấy khăn tắm cho tôi.” Nói dứt câu, anh rời khỏi phòng khách.

Cô nhẹ nhõm cả người, ba phút sau mới đứng dậy đi lên lầu lấy khăn tắm.

Nước hồ bơi lóng lánh dưới ánh trăng.

Tô Nhiễm ngồi trên ghế nhìn Lệ Minh Vũ bơi, từng cơn sóng hắt bóng vào làn da màu đồng càng thêm quyến rũ huyền bí, cơ bắp săn chắc lộ rõ vẻ nam tính theo mỗi một động tác của anh.

Bơi hơn nửa tiếng, anh mới nghỉ ngơi, nhưng lại không lên bờ, nửa người lộ trên mặt nước, anh lắc đầu, nước đọng trên mái tóc đen nhánh chảy xuống. Lúc này anh chỉ như con sư tử lười biếng, nhưng Tô Nhiễm biết anh đang ngầm giấu cơn giận.

“Khăn.” Anh nói bình thản, chìa tay lên bờ.

Cô đưa khăn mặt cho anh, anh cầm lau mặt qua loa, rồi cô cầm về, lại bị anh tóm lấy, cô hoảng hốt muốn vùng vẫy nhưng anh càng giữ chặt hơn.

“Làm gì?” Cô nói, tim cô đập mạnh lướt mắt khắp hồ bơi. Cô sợ

nước, nên ngày nào cũng tránh hồ bơi rất xa.

“Bơi với tôi.” Anh ra lệnh.

Tô Nhiễm trợn tròn mắt, lắc đầu nguầy nguậy, “Không, không được. Tôi không, không...” Cô hoảng sợ, lắp bắp.

Trông thấy biểu tình bình tĩnh đáng ghét của cô cuối cùng cũng biến mất, Lê Minh Vũ cong môi, đáy mắt vụt lên một tia ác ý, cánh tay anh hơi dùng lực, Tô Nhiễm phát hoảng kêu to một tiếng, cả người chìm ngụp trong nước.

“A..Ừm...” Anh cúi đầu ngang ngược hôn cô, vùi lấp âm thanh hoảng sợ mà cô kêu.

Tô Nhiễm khiếp sợ, cảm giác chìm trong nước khiến cô không chỗ nào bám víu, cô chỉ biết ôm sát anh, để mặc đôi tay anh giữ chặt, nụ hôn của anh quá mức đột ngột, khiến cô nghệt thờ.

Rất lâu sau, anh mới thả cô ra, nhưng vẫn ôm cô trôi trên mặt nước, ngực anh phập phồng, ngay cả cô cũng cảm nhận được hơi thở gấp gáp và sức mạnh từ anh. Cô khẩn trương nuốt nước bọt, nhìn chằm chặp vào làn nước bên dưới, cơn sóng lẫn tăn khiến cô choáng váng hoa mắt.

Lê Minh Vũ ôm cô bơi tới cuối hồ, áp cô vào vách hồ, anh kéo tay cô vòng qua cổ mình, cánh tay anh giữ eo cô, hơi nheo mắt, “Sợ nước hay sợ tôi?”

Cô chỉ cảm thấy dưới hai chân mình trống rỗng, cô run rẩy, “Tôi, tôi không rõ anh nói gì?”

“Tô Nhiễm, em muốn tôi nói với em bao nhiêu lần mới chịu hiểu!” Lê Minh Vũ hơi cao giọng, ép buộc cô nhìn anh, cơn giận trong lòng rốt cuộc cũng trào dâng qua ánh mắt, “Từ ‘anh rể’ này em nói riết thành nghiện rồi phải không, hmm?”

Tô Nhiễm chỉ biết một điều rằng anh sẽ không bỏ qua, nhưng không ngờ anh lại kéo cô vào hồ bơi, cô hoảng sợ nên đầu óc đã ngu ngơ từ lâu, muốn đẩy anh ra lại sợ bản thân chết đuối, cô căng thẳng: “Anh, anh tha cho tôi được không?”

“Em mở to mắt nhìn rõ cho tôi, đây là cái gì?” Bàn tay anh duỗi thẳng, nhấn đeo trên ngón áp út lấp lánh dưới ánh trăng, chiếu vào

mắt cô, “Cái tôi đeo trên tay là gì!”

“Nhẫn kết hôn, nhẫn kết hôn của chúng ta.” Cô vội vàng nói, “Thế nhưng...bốn năm sau nhẫn này thuộc về Hoà Vy.”

“Em câm miệng cho tôi!” Lê Minh Vũ quát, dần từng chữ một: “Em gốc nghềch hay ngu xuẩn? Tôi không liên quan chút nào đến Hoà Vy! Em nghe rõ chưa?”

Tô Nhiễm ở trong nước vốn dĩ sợ hãi, nghe anh quát to càng thêm choáng váng đầu óc, nhìn gợn nước lăn tăn. Thói quen xấu sợ nước lại càng quấy phá cô.

“Nghe, nghe rõ rồi.” Cô hoảng hốt không hiểu anh nói gì, cô vừa run vừa chóng mặt.

Lê Minh Vũ bóp nhẹ gương mặt lạnh ngắt của cô, thấy ánh mắt cô hoảng loạn, lòng anh quặn đau, anh cúi đầu khế hôn môi cô, dùng bờ môi nóng ấm và dịu dàng vuốt ve đôi môi lạnh lẽo của cô. Nụ hôn của anh càng lúc càng ướm át, hơi thở dần dần dập hơn, môi anh chạm đến vành tai cô, thì thào, “Đừng đi được không?”

Ngày chia lìa càng gần, tim anh đau râm ran, tựa như bị ai đó cứa xé, đau đớn vô bờ.

Chỉ tiếc nỗi đau này không lan qua gợn nước truyền thẳng đến Tô Nhiễm. Đối lập với giọng nói tha thiết của anh, một câu Tô Nhiễm cũng không nói. Ánh trăng và những đốm sáng nhỏ hoà với ánh đèn khắp sân lóng lánh trên mặt nước, từng gợn sóng dập dờn hắt bóng lên gò má Tô Nhiễm, điểm tuyết lên vẻ mặt khủng hoảng và bất an của cô.

(CÁC BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN TẠI)

Cho nên lời nói thâm tình của anh không có tác dụng với cô, nó chỉ làm cô cảm thấy choáng váng hơn, rằng cô run cầm cập, sau đó cô sợ hãi nhắm nghiền hai mắt.

Lê Minh Vũ hiểu lầm hành vi của cô, thấy cô bỗng dưng nhắm mắt, sự bức bối từ tận đáy lòng thoát ra lần nữa, anh vươn tay giữ ót cô, cắn răng, quát khế, “Mở mắt ra nhìn tôi!”

Tô Nhiễm vô thức trợn mắt, đối diện với đôi mắt đen ngòm của anh.

“Đừng đi nữa.” Lần này anh không hề hỏi, chỉ đưa ra yêu cầu và quyết định gọn gàng dứt khoát.

Hơi thở của anh phả vào gò má Tô Nhiễm, từng giọt nước nhuộm đầy mùi hương của anh còn đọng lại trên khuôn mặt anh tuần chậm chậm chảy xuống vòm ngực rắn chắc. Tô Nhiễm nhìn anh, nghe rõ yêu cầu của anh, cô ngây người, khuôn ngực cô phập phồng, không biết do hồ bơi khiến cô căng thẳng hay lời nói của anh làm cô ngẹt thở.

Thấy lực chú ý của cô rơi vào mình, anh cũng dịu bớt, nhìn cô chăm chú, bàn tay đang giữ ót cô lướt chậm sang mặt cô, mơn trớn dịu dàng, giọng anh lần này trầm thấp ôn hoà, “Đừng đi. Sống cùng tôi cả đời, được không?”

Anh quyết định buông tha mọi thứ. Lúc trước khi định ra quy ước chín ngày, anh hoàn toàn lâm vào suy tính riêng của bản thân, anh muốn những ngày đó gây đau khổ tột cùng cho cô, thậm chí dồn hết nỗi đau và căm phẫn bao năm trút lên cô, nhưng anh phát hiện tất cả đều sai rồi. Khi cô bắt lực, anh cảm thấy bản thân bắt lực hơn bao giờ hết, khi cô rơi nước mắt vì bị anh cưỡng ép, anh chỉ cảm thấy cả thế giới đổ nát.

Anh muốn dùng Hoà Vy kích thích cô, nhưng anh phát hiện, nói dối còn khó hơn cả nói thật. Cảm xúc của cô tác động cảm xúc của anh, dù cô chỉ cười nhẹ, anh cũng thấy đó là hào quang rực rỡ.

Vì vậy, anh thuận theo tâm tư của bản thân, dù lòng cô vẫn yêu người đàn ông khác, dù cô đã từng ngày ngày đêm đêm triền miên với người đàn ông khác, anh đều không quan tâm. Cái anh muốn chỉ là cô.

Tô Nhiễm trước sau đều không hiểu tâm tư của Lê Minh Vũ, nhưng câu nói của anh dọa cô hoảng sợ, nhất là câu “Sống cùng tôi cả đời”, đây là...một lời hứa hẹn?

Cô hít thở mỗi lúc một gấp gáp, đôi mắt đầy chấn động và kinh ngạc, tay anh ấm áp mà an toàn chạm trên gương mặt cô, thế nhưng... Đôi mắt của anh sâu thẳm như lốc xoáy gần như hút trọn cô vào trong. Phút chốc, cô cảm thấy mê muội, đầu óc cô bất giác nghĩ

đến việc sống cả đời cùng anh. Cô như nhớ đến bốn năm trước, ngày nào cũng chờ anh về nhà, ăn cơm, đi ngủ... Cô cố gắng thế nào cũng không phác họa ra được hình ảnh ấm áp của tương lai, dấu vết tích tụ từ bốn năm trước như khối u ác tính xuất hiện lần nữa!

Cô như thấy đêm giáng sinh đầy tuyết đó, một bóng dáng nho nhỏ như linh hồn vô chủ bước đi dưới tuyết trắng tung bay, sau đó ngã xuống mặt đất dày tuyết, sau đó nữa dụng cụ lạnh buốt của bác sĩ thọc vào cơ thể cô...

“Không!” Tô Nhiễm chột kinh hãi lên tiếng, đáy mắt cô tràn ngập hoảng sợ. Những ký ức dĩ vãng không cách nào quên đi, mặc cho cô không chạm vào nó, chôn vùi nó thật sâu, nó vẫn tồn tại ở đó. Sự việc xảy ra vẫn là xảy ra, cô muốn lãng quên nhưng đều không thể.

Lệ Minh Vũ hơi nheo mắt, “Em nói gì?” Trái tim anh đau đớn thấm đẫm máu. Anh không ngờ cô sẽ trả lời thẳng thắn, dứt khoát và tuyệt tình như vậy!

Lúc này, Tô Nhiễm mới ý thức mình vừa nói gì, cô sợ hãi đối diện với vẻ mặt và đôi mắt đột nhiên thay đổi của anh, cô vội vàng cup mi, vô thức cắn chặt môi.

Coi như cô vừa trả lời anh, nhưng đây không phải là câu trả lời tốt nhất sao?

“Em lặp lại lần nữa cho tôi!” Lệ Minh Vũ thấy cô trốn tránh, đau đớn hoá thành giận dữ, anh bóp mặt cô, nhìn chăm chặp vào cô.

Tô Nhiễm ngâm trong nước vốn đang hoảng sợ, thấy cơn giận của anh nặng nề hơn, cảm giác lo lắng trào dâng mãnh liệt, cô đẩy mạnh anh, chỉ muốn lên bờ lập tức, quên mất cả việc mình không biết bơi.

“Nói thật, ưm...” Lệ Minh Vũ không ngờ cô sẽ vùng vẫy, anh sợ cô sặc nước liền đưa tay đỡ cô, lại bị cô cắn mạnh một cái.

Cái cắn này không nhẹ chút nào, anh vô thức thả tay, cô bèn nhân cơ hội chạy trốn.

“A...” Tô Nhiễm mất chống đỡ, không thể lên bờ, chỉ có thể đập lung tung trong nước. Loáng cái, cô chìm ngìm.

Lệ Minh Vũ bất động, đôi mắt tức giận nhìn cô chăm chăm. Cái cắn của cô đầy tàn nhẫn, màu đỏ thẫm từ cánh tay màu đồng đang ngấm trong nước thoáng lan rộng xung quanh.

“A... Cứu tôi...” Tô Nhiễm không ngừng vùng vẫy trong nước, cô mau chóng đuối sức, khuôn mặt cô tái nhợt.

Dần dần, động tác giãy dụa ngừng lại...

Lệ Minh Vũ căng thẳng, lòng anh vẫn không đủ tàn nhẫn lật đật bơi tới, kéo cả người cô áp sát vào vách hồ, “Không phải em muốn mau thoát khỏi tôi ư? Cuối cùng vẫn kêu tôi cứu em?”

Tô Nhiễm ho sặc sụa, cả người run lẩy bẩy, mái tóc ướt đầm bết vào gò má, chật vật không thể tả.

“Thả tôi. Tôi, tôi sợ lắm...” Cô khốn khổ lên tiếng.

“Sợ? Em cũng biết sợ ư?” Anh đè sát cô, trên cánh tay phải vẫn còn rướm máu. “Em chỉ muốn tránh khỏi tôi ngay bây giờ? Thậm chí còn lên kế hoạch đi du lịch sau khi rời khỏi tôi? Em dự định thế nào, hmm? Chúc mừng cùng ai? Em trai trên danh nghĩa hay Mộ Thừa em yêu?”

Cơn giận nghẹn trong lòng rốt cuộc cũng trào ra. Vừa rồi khi anh đi xuống lầu, thấy cô hết sức chăm chú vào laptop, nếu anh không lại gần, anh thật sự không biết cô lại mong muốn kết thúc cuộc sống giống mấy hôm nay một cách gấp rút như vậy. Cô nồng nhiệt vạch ra kế hoạch du lịch, đối với cô chẳng lẽ rời khỏi anh là một sự giải thoát?

Chẳng trách một chút phản ứng với Hạ Đồng cũng không có, chẳng trách cô có thể điềm nhiên nói những lời đó với Hạ Đồng! Mấy hôm nay, anh tự thấy mình rất khoan nhượng với mọi việc cô làm, nhưng người phụ nữ đáng ghét này suốt ngày chỉ nghĩ đến việc rời đi!

Tô Nhiễm lắc đầu nguầy nguậy, cô không hiểu anh nói gì.

Quyển 6 - Chương 11: Người Lập Bia

“Ô Nhiễm, cả đời này em trốn không thoát tôi đâu.”

Hơi thở đàn ông hỗn hển, giọng nói khản đặc rót vào tai cô, anh vuốt ve gò má cô, nâng cằm cô lên, buộc cô đón lấy nụ hôn sau cuồng nhiệt.

“Không...” Thanh âm Ô Nhiễm nhạt nhoà vô lực.

Ô Nhiễm cho rằng bản thân đã chết.

Khi cô mở mắt nhìn thấy cách trang trí trong phòng và vách tường quen thuộc, cô mới biết hoá ra mình còn sống.

Điện thoại đổ chuông, cô trầy trật vài lần mới bắt được điện thoại, cô nghe máy, điện thoại nơi khác là giọng nữ mềm mại vui vẻ...

“Chào chị Ô, cảm ơn chị tối qua đã đặt tuyến du lịch mới phát triển của bên công ty em. Chị đặt hai chỗ, một người lớn và một trẻ em. Đồng thời còn ghi chú rõ là chuyến du lịch kết hợp sinh nhật, phải không ạ?”

Ô Nhiễm mệt mỏi dựa người vào đầu giường, ánh sáng xuyên qua rèm cửa sổ giúp cô ý thức được giờ này đã gần trưa, cô dừng vài giây rồi trả lời, “Phải.”

“Dạ, bên công ty em đã sắp đặt ổn thoả thay chị. Sinh nhật của bạn nhỏ cũng sẽ bố trí một bữa tiệc trong hành trình du lịch. Cảm ơn chị đã chọn lựa công ty em. Nếu không có vấn đề gì chị có thể chuyển khoản rồi ạ.”

“Được rồi.” Cô nhẹ giọng.

Đối phương nói thêm vài câu rồi cúp máy. Điện thoại từ trên tay rớt xuống, viền mắt cô đỏ hoe, nhớ tới Lê Minh Vũ điên cuồng đòi hỏi tối qua, cô bất giác đau đớn. Nỗi sợ hãi sâu sắc cũng cùng lúc chiếm giữ tâm hồn cô.

Tối qua anh đáng sợ hơn bao giờ hết, đứng trong nước xâm chiếm cơ thể cô hết lần này đến lần khác. Cô không biết anh buông tha cô lúc nào, chỉ biết cô nghĩ rằng bản thân đã chết.

Cô ấn ấn mắt, không để nước mắt chảy xuống. Người đàn ông bất chấp làm càn kia không biết đi đâu, có lẽ là đã đi làm, chỉ còn một mình cô ngồi trên giường thờ dốc mệt mỏi.

Cô không thể ở lại cạnh anh, nếu không sẽ chết, nhất định sẽ chết.

Cô nắm tay thành đấm, dồn mọi sợ hãi vào lòng, khuôn mặt cô trắng bệch lan tràn phần nộ, dần hoá thành kiên quyết. Sẽ mau thôi, cô sẽ mau chóng thoát khỏi anh.

Anh là ma quỷ, là ma quỷ không hơn không kém, anh có thể dịu dàng, có thể chu đáo, nhưng tính chiếm hữu kinh khủng và độc tài mới là bản chất thật của anh.

Điện thoại lại đổ chuông, cô giật nảy mình nghe máy, là giọng Lạc Tranh. Lạc Tranh gọi báo cô biết vụ án của Tiêu Diệp Lỗi có tiến triển, vì bộ trưởng Hạ đang bị giới truyền thông săn soi, Lạc Tranh cho rằng có thể dựa vào kẻ này.

Tô Nhiễm cảm ơn, Lạc Tranh chợt nghe thấy giọng cô là lạ, cất giọng quan tâm, “Tô Nhiễm, cô sao vậy?”

Tay Tô Nhiễm run run, cô muốn nói với Lạc Tranh mình không sao, nhưng mau chóng thay đổi chủ ý, yếu ớt nói, “Lạc Tranh, tôi muốn... nhờ cô giúp một việc.”

Nghĩa trang.

Những cơn gió mát rượi thổi qua.

Bầu không khí ở đây rất nặng nề, nhất là con người tới nơi này mà tư tưởng vẫn còn oán trách, đều cảm thấy âm khí dày đặc.

Mây đen che khuất ánh mặt trời, toả bóng khi tối khi sáng, rọi vào mặt Tô Ánh Vân. Bà đứng lặng thinh trước một Hoà Tấn Bằng, nhìn hình ông một lúc lâu rồi đặt bó cúc trắng trên tay xuống.

Tô Nhiễm đeo kính mát đứng bên cạnh, mặc váy đen càng có vẻ trang trọng bội phần.

Đây là lần đầu tiên Tô Ánh Vân đến viếng ông, bà đặt bó cúc xong lại không biết nên nói gì với ông, đôi mắt bà thoáng kích động rồi chuyển về bình lặng.

Người đàn ông bà từng không muốn xa rời, nay đã về với đất trời, mọi thứ đều thành mây khói thoảng qua, đến khi tỉnh dậy như cách cả mấy đời. Hồi lâu sau, bà cất giọng bình thản, “Tấn Bằng, ông yên nghỉ đi. Việc của kiếp này đừng lưu đến kiếp sau. Tôi không biết những thứ nên trả đã trả hết hay chưa, nhưng ông đã ra đi trong thất bại, nếu thật sự có báo ứng, vậy hãy để tôi hứng chịu.”

Tô Nhiễm không hiểu mẹ nói gì, vừa muốn hỏi, bỗng nghe Tô Ánh Vân nói, “Chúng ta về thôi.”

Cô nuốt thức mắc vào trong, thấp nhang cho Hoà Tấn Bằng xong, bèn theo mẹ xuống bậc thang.

“Chị con đã rời khỏi thị trấn Hoa Điền.” Tô Ánh Vân đột nhiên mở miệng, ánh mắt bà vắng vẻ trống trải.

Tô Nhiễm sửng sốt, vài giây sau cất giọng khế khàng: “Cảnh sát Đình gần đây không có thông tin gì mới, nhưng đây cũng là tin tốt lành, ít ra có thể chứng minh chị con không phải là người đáng nghi nhất.”

“Mẹ tin chị con.” Tô Ánh Vân thờ dãi, “Tính chị con tuy bốc đồng, nhưng không bao giờ làm chuyện như vậy. Điều mẹ đau lòng là nó vẫn hận mẹ, ở với mẹ thêm vài ngày nó cũng không muốn.”

“Mẹ, Hoà Vy bận bịu công việc, mẹ đừng nghĩ nhiều quá. Dù sau từ thị trấn Hoa Điền đến nội thành cũng không tiện.” Tô Nhiễm nhỏ giọng xoa dịu.

Tô Ánh Vân gật đầu, không nói gì.

Hai người đi dọc theo con đường nhỏ, Tô Nhiễm dìu tô anh vân, cơ thể cô vẫn còn đau nhức, nhưng cô gắng nhẫn nhịn để mẹ không biết. Hai người cứ im lặng bước đi, vài phút sau Tô Nhiễm rốt cục cũng không kìm được thức mắc trong lòng, nhìn Tô Ánh Vân, “Mẹ, ban nãy lời mẹ nói ở trước mộ của ba có ý gì ạ?”

Tô Ánh Vân vẫn đi tiếp, hơi cau mày nói, “Không có gì, chỉ vài việc vụn vặt đã qua thôi, không liên quan đến con, con đừng hỏi thì

tốt hơn.”

“Mẹ, con rất muốn biết, mẹ...” Tô Nhiễm nói chưa dứt câu, Tô Ánh Vân chợt sững người, sắc mặt bà thay đổi, cô ngừng nói, dõi theo ánh mắt của Tô Ánh Vân...

Bà đang nhìn một ngôi mộ chung gần đó, bởi cô đứng cạnh Tô Ánh Vân nên cách xa hơn một chút.

Cô thoáng thấy quen mắt, bỗng dưng đêm mưa đó lại hiện lên trong đầu cô.

Ma đưa lối quỷ dẫn đường Tô Ánh Vân đến gần ngôi mộ chung đó hơn, Tô Nhiễm cả kinh lật đật đi theo bà. Tô Ánh Vân bước đi rất nhanh, trống ngực bà đập dồn dập, cuối cùng bà dừng trước ngôi mộ, nhìn chằm chằm ảnh trên đó, đôi mắt bà ngập tràn căng thẳng.

Tô Nhiễm cũng lại gần, quả nhiên là ngôi mộ cô thấy đêm đó, người đàn ông trên ảnh giống Lê Minh Vũ vô cùng. Nhớ lại lúc đó cô càng hoảng sợ...

“Mẹ...” Cô khó hiểu.

Tô Ánh Vân không nói chuyện, chỉ giơ tay khế vuốt ảnh trên mộ bia, ngón tay bà lướt chầm chậm rồi dừng tại một vị trí. Tô Nhiễm thấy rõ ràng, vị trí này đều sẽ khắc tên người lập bia.

“A...” Vào lúc này, Tô Ánh Vân lại kêu kinh hãi.

Tô Nhiễm tiến lên trước nhìn. Mặt trên khắc “Con [1] , Cố”, sau đó là ngày lập bia. Cô không khỏi kinh ngạc, thời gian lập bia lại chính là...bốn năm trước.

[1] Con: ở đây mang nghĩa con trai

Quyển 6 - Chương 12: Nghi Hoặc

Tô Ánh Vân cũng thấy ngày tháng khắc trên bia, bà bỗng bật thẳng người, đôi mắt bà tràn ngập kinh khủng nhìn chăm chú vào đó, tay bà bần thần thả lỏng hai bên, hơi thở gấp gáp, như gặp phải quỷ.

“Mẹ, mẹ sao vậy?” Tô Nhiễm hết sức kinh ngạc, tiến lên đỡ bà. Từ khi cô hiểu chuyện đến giờ, cô chưa bao giờ trông thấy vẻ mặt này của mẹ. Dù năm đó mẹ ra đi tay trắng, mẹ cũng không như vậy.

Cô theo bản năng xoay đầu về phía mộ bia, dưới ảnh người đàn ông ghi “Ba, Cố Hoài Dương”, còn dưới ảnh chụp người phụ nữ ghi “Mẹ, Giang Lăng”. Ngày đó cô chỉ lo sợ hãi, hơn nữa còn bất cẩn đập hư kính nên không chú ý đến chữ khắc trên bia.

Tô Ánh Vân lắc đầu vô thức, nhưng vẫn nhìn chăm chăm hàng chữ khắc trên bia.

“Mẹ, mẹ biết hai người này ả? Là người quen cũ?” Tô Nhiễm hồ nghi, khẽ hỏi.

Lần này, Tô Ánh Vân không giấu diếm, kinh khủng nơi ánh mắt liền hoá thành bi ai và đau xót vô tận, và gật đầu, giọng điệu khàn khàn, “Biết.”

Tô Nhiễm bồn chồn, “Mẹ, con có thể biết chuyện gì không ả?”

Tô Ánh Vân không trả lời ngay, bà chậm rãi ngồi trước ngôi mộ, vươn tay chạm vào hai tấm ảnh đã phủ bụi, thì thào: “Họ từng là bạn tốt nhất của mẹ, nhưng mẹ không ngờ mộ của họ lại được dời đến nơi này.”

“Chắc là con trai của họ di dời.” Tô Nhiễm cũng ngồi xuống, nhìn tên người lập bia, cảm thấy kỳ lạ vô cùng, “Nhưng tại sao con trai của họ lại lạ lùng như vậy, chỉ viết mỗi họ, sao ngay cả tên cũng không có?”

Một câu vô tình khiến Tô Ánh Vân run rẩy, vô thức lẩm bẩm: “Hoá ra con của họ còn sống.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy ạ?” Tô Nhiễm không nghe rõ, nhìn bà hỏi.

“Không có gì.” Tô Ánh Vân thoáng hoàn hồn, đứng dậy phủi bụi trên người, giọng bà lãnh đạm, “Tiểu Nhiễm, con cũng đứng dậy cúi mình vái chào bác trai và bác gái Cố đi.”

“Dạ” Tô Nhiễm nghe lời đứng dậy, đứng cạnh mẹ cúi mình vái chào.

Khi đứng dậy, mắt Tô Ánh Vân tràn đầy lo lắng, bà chăm chú nhìn ảnh trên bia mộ, cố gắng đè nén nỗi sợ trong lòng.

Hoài Dương, nếu con của anh thật sự trả thù, xin hãy trả thù một mình tôi thôi...

“Mẹ?” Tô Nhiễm thấy tay bà lạnh buốt, lo lắng gọi bà.

Tô Ánh Vân xoay đầu, ánh mắt lại trầm lặng, cất giọng thản nhiên, “Đi thôi.”

Tô Nhiễm gật đầu.

Hai người ra khỏi nghĩa trang, sau khi lên taxi, Tô Nhiễm mới đủ dũng khí hỏi, “Mẹ, con chưa bao giờ nghe mẹ nhắc đến gia đình bác Cố?”

Tô Ánh Vân hiểu tính cách Tô Nhiễm, nhìn thấy đầu mối chắc chắn sẽ làm cho rõ ràng, thở dài: “Đều là người chết, nhắc đến chỉ thêm xót xa, cần chi nhắc lại.”

“Hồi đó, quan hệ giữa mọi người rất tốt ạ?” Tô Nhiễm thấy hôm nay mẹ khác hẳn mọi ngày, thăm dò thử.

Tô Ánh Vân gật đầu, như sa vào hồi lúc, khoé miệng nhếch cười nhẹ nhàng, “Hoài Dương là một người tốt. Ông ấy và Giang Lăng là thanh mai trúc mã, tình cảm của họ sâu đậm lắm. Lúc đó, mẹ vừa biết ba con, do tuổi tương đương nhau nên ba mẹ và vợ chồng họ rất thân thiết, qua lại thường xuyên thì thành bạn tốt.”

Kể đến đây, bà hơi điều chỉnh tư thế ngồi, “Ở thời đại mà người nào cũng nghèo khó, đàn ông lập gia đình buộc phải tìm cơ hội kiếm tiền. Hoài Dương là một người có đầu óc kinh doanh, tiền lời của chuyến hàng đi biển đầu tiên ông ấy liền dùng mở trang trại hoa riêng

cho mình, Giang Lăng là người phụ nữ hết sức lãng mạn, yêu thích hoa cỏ, nên cùng Hoài Dương vun đắp xây dựng trang trại hoa. Hai người làm ăn theo bài bản, Giang Lăng thích trồng hoa có nguồn gốc từ nước ngoài, phù hợp với khát vọng khai thác thị trường nước hoa ngoại quốc của Hoài Dương. Họ nhanh chóng nhận được đơn đặt hàng đầu tiên từ nước ngoài, ngay sau đó đơn thứ hai, thứ ba... Con phải biết lúc đó làm ăn được như vậy là giỏi lắm. Cứ thế trang trại hoa Cố Thị và nhà họ Tô của mẹ trở thành những người giàu có. Khi đó, nhà họ Tô và nhà họ Cố cũng thành bạn hợp tác tốt.”

Tô Nhiễm gật đầu. Chuyện này cũng dễ hiểu, nhà họ Tô điều chế hương, nhà họ Cố trồng hoa, đây là nơi cung cấp nguyên liệu thuận lợi nhất. Hai bên vừa là tri kỷ, vừa là bạn làm ăn. Kiểu quan hệ này quả là đáng ước ao.

“Về sau thì sao ạ?”

“Về sau...” Ánh mắt Tô Ánh Vân hơi giấu diếm, nhẹ giọng: “Về sau mẹ và ba con kết hôn, sau đó nữa ba con sáng lập tập đoàn Hoà Thị ở thành phố này. Đến khi có chị con và con, ba mẹ tuy vẫn qua lại với nhà họ Cố, nhưng dù sao cũng đều là người bận rộn, dần dần hai bên mất liên lạc.”

Tô Nhiễm lắng nghe chăm chú, đầu cô chỉ lãng vãng mãi một hình ảnh đẹp đẽ. Cố Hoài Dương cao lớn anh tuấn nắm tay Giang Lăng nhỏ nhắn xinh xắn, ôm nhau ngấm hoàng hôn, hoặc tản bộ trong vườn hoa, tình cảm vợ chồng của họ nhất định rất tốt.

“Haiz...” Tô Ánh Vân thở dài, “Ngẫm lại Hoài Dương đúng là người đàn ông tốt, tay trắng làm nên, vì Giang Lăng, việc gì mệt nhọc ông ấy cũng kham hết, nỗ lực tạo dựng cõi trời riêng cho bản thân, thật là tài giỏi.”

“Vậy họ thế nào nữa ạ?” Tô Nhiễm băn khoăn. Chắc chán họ đã mất từ lâu.

Tô Ánh Vân bỗng dừng ngoảnh đầu nhìn Tô Nhiễm một cái, ánh mắt bà u ám như đang ẩn giấu gì đó khó nói thành lời, bà muốn mở miệng lại thôi.

“Mẹ? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra với họ?” Tô Nhiễm truy hỏi.

Tô Ánh Vân cup mắt, giọng bà khản đặc: “Là một trận hoả hoạn.”
Tô Nhiễm thảng thốt.

“Đêm đó sấm sét kinh hoàng, làm cháy nhà kho ở trang trai hoa, gió mạnh thổi lửa lan tràn, cướp đi sinh mệnh của Hoài Dương và Giang Lăng, trang trại hoa cháy rụi.” Tô Ánh Vân hít sâu, ánh mắt đau đớn.

“Ờ?” Tô Nhiễm bất giác đặt tay lên ngực.

“Khi mẹ và ba con biết tin chạy đến, thì họ đã...” Tô Ánh Vân nghẹn ngào.

Tô Nhiễm thương xót. Một đôi vợ chồng tốt đẹp cùng mất mạng vì thiên tai, quả thực đáng tiếc vô cùng. Hồi lâu sau, cô nhìn Tô Ánh Vân, “Mẹ, còn con trai của họ thì sao? Mộ bia chắc chắn do chính con trai họ lập.” Cô nhớ tới một chữ họ duy nhất khắc trên bia. Người này quá kỳ lạ.

Tô Ánh Vân lại lắc đầu, cau chặt mày.

“Mẹ sao vậy ạ?” Tô Nhiễm cảm thấy khó hiểu.

Taxi đánh cua ôm sát sườn núi, Tô Ánh Vân cũng nghiêng người theo, lát sau bà mới ngẩng đầu, đáy mắt vẫn mang vẻ hoài nghi, “Lúc đó theo mẹ biết, Hoài Dương và Giang Lăng sinh con gái. Hơn nữa cũng chết trong hoả hoạn, làm sao lại đột nhiên xuất hiện con trai?”

Quyển 6 - Chương 13: Đêm Cuối

Đây cũng là nguyên nhân khiến bà vừa thấy bia mộ liền kinh hãi.

Tô Nhiễm ngây ra, con gái? Còn bị chết? Vậy ai lập mộ?

“Mẹ, có phải mẹ nhớ lầm không? Trên bia, chỗ người lập mộ khắc rõ ràng hai chữ ‘Con, Cố’ mà” Tô Nhiễm khó hiểu.

Tô Ánh Vân cau chặt mày, “Mẹ cũng không tài nào hiểu được. Chắc sau này Hoài Dương nhận con nuôi cũng không chừng. Việc này mẹ không nhớ rõ lắm, bởi vì hồi đó kết hôn với ba con xong, ba mẹ cũng dọn đi.”

Tô Nhiễm gật đầu, biết đâu là con nuôi hay con đỡ đầu gì đó thật. Cô vô thức lướt mắt qua nghĩa trang đang xa dần, chỉ loáng thoáng trông thấy cái bóng mờ mờ nơi đường chân trời, lòng cô bùi ngùi khôn nguôi. Người đã chết đi, chỉ còn lưu lại trong hồi ức của người sống.

“Thực ra con đã thấy phần mộ chung của hai bác Cố từ trước.”

Một lúc sau, cô khẽ nói.

Tô Ánh Vân nghe vậy, hơi kinh ngạc, “Sao con lại bất thành linh đến chỗ đó?”

Tô Nhiễm không ngờ mẹ sẽ phản ứng mạnh như vậy, vội vàng giải thích mọi chuyện xảy ra, cuối cùng cô nói, “Ngày đó con cũng không thấy rõ, kính con vỡ nát nên chỉ thấy sơ sơ, nhưng đột nhiên bắt gặp hình trên tấm bia giống Lệ Minh Vũ nên con sợ.”

Tô Ánh Vân ngây người.

Đúng vậy, lần đầu tiên nhìn thấy Lệ Minh Vũ, bà cũng giật nảy mình. Nếu không biết Hoài Dương và Giang Lăng sinh con gái, nhất định bà sẽ cho rằng Lệ Minh Vũ là con trai của Hoài Dương. Sau đó, bà lo lắng có khi nào bản thân sai lầm hay không, nên hẹn gặp ba mẹ của Lệ Minh Vũ. Nhờ vậy, bà mới loại bỏ hoài nghi hoàn toàn.

Trên đời này người giống người cũng bình thường.

Tô Nhiễm thấy mẹ không nói nữa, cô cũng không tiếp tục hỏi. Trong lòng thầm xót xa khôn xiết cho vợ chồng Cố Hoài Dương.

Trở về Bán Sơn, Tô Nhiễm thấy còn sớm nên chưa làm bữa tối ngay. Cô dựa người vào sofa, mở tivi nhưng không có tâm trạng xem. Cô bất giác nhớ tới chuyện bác Cố, suy nghĩ đến nhập thần lại không kìm được thở dài, cô hơi nhếch người, vô thức cười khổ.

Chuyện xưa của bác Cố thật ra có tình tiết tương tự “Hào môn kinh mộng” cô viết, chẳng qua nhân vật của cô không mở trang trại hoa mà là nông trại rượu. Thì ra hiện thực cũng có sự việc buồn vui lẫn lộn như thế.

Lần đầu tiên cô cảm thấy khâm phục sức tưởng tượng của bản thân thế này.

Nghĩ nghĩ một hồi, tin tức liên quan đến bộ trưởng Hạ trên tivi lại hấp dẫn lực chú ý của cô, Tô Nhiễm không hứng thú với bộ trưởng Hạ nhưng bản tin nhắc tới Trình Nhật Đông, cô mở âm lượng to hơn, tập trung vào tivi.

Hoá ra bộ trưởng Hạ thừa nhận Trình Nhật Đông là con trai riêng. Trên tivi, đám đông phóng viên bao quanh Hạ Minh Hà, hỏi về việc Trình Nhật Đông và cuộc bỏ phiếu sắp tới, Hạ Minh Hà bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tô Nhiễm xem một lúc mất hết hứng thú, cô tin chắc đây là tác phẩm của Lệ Minh Vũ. Giới chính trị ngầm xáo trộn, phía sau Lệ Minh Vũ là đảng dân chủ mới, còn Hạ Minh Hà hay Giả Ny tiền nhiệm đều xuất thân từ đảng bảo thủ. Vòng bỏ phiếu mới sắp bắt đầu, hai đảng phái cấu xé lẫn nhau cũng là điều bình thường.

Không có gì phải nghi ngờ chuyện Trình Nhật Đông là đòn đá kích lớn nhất với uy tín của Hạ Minh Hà, lúc này dù thừa nhận có con trai riêng hay không cũng đều ảnh hưởng tiêu cực đến ông ta. Chiêu này của Lệ Minh Vũ đúng là đủ tàn nhẫn đủ tuyệt tình, Hạ Minh Hà nói nói cười cười nhưng đã trót lâm vào tình thế khó xử...

Nhưng Hạ Minh Hà coi như đủ can đảm, ắt hẳn việc ông ta dám thừa nhận Trình Nhật Đông cũng không nằm ngoài dự liệu của Lệ Minh Vũ.

Tivi chuyển sang tin tức khác, cô bật nhỏ âm lượng. Tô Nhiễm không hứng thú biết lục đục giữa Lê Minh Vũ và Hạ Minh Hà, điều cô quan tâm duy nhất chỉ là vụ án của Tiêu Diệp Lỗi. Cô nghĩ Lạc Tranh cũng sẽ dùng chuyện lần này để tranh cãi, nếu không Lạc Tranh đã không hứa hẹn chắc chắn như vậy trong điện thoại.

Điện thoại đổ chuông, Tô Nhiễm tắt hẳn tivi. Cô nghe máy là giọng nói vui mừng của An Tiểu Đoá...

“Tiểu Nhiễm, cậu lên kế hoạch du lịch kết hợp với sinh nhật cho Mộ Thừa và Băng Nụ thật à?”

Tô Nhiễm cười, “Cậu nắm bắt nhanh quá, sao hả? Kế hoạch của cậu chuẩn bị thế nào rồi?” Sinh nhật của Băng Nụ trùng với ngày nghỉ của An Tiểu Đoá. Cô biết An Tiểu Đoá có thói quen được nghỉ sẽ đi du lịch, nên liền sắp xếp Mộ Thừa và Băng Nụ ăn mừng sinh nhật bên ngoài, đồng thời cũng tạo điều kiện cho Tiểu Đoá.

“Cậu cứ yên tâm, mình nhất định tạo ra tình huống ngẫu nhiên, nếu không bác sĩ Mộ thông minh sẽ biết âm mưu của bọn mình.” An Tiểu Đoá hứa chắc như đinh đóng cột.

Tô Nhiễm bị cô chọc cười, “Vậy là tốt nhất đó! Chỉ cần cậu đừng bán đứng mình thôi.”

Hai người trò chuyện rôm rả thêm một lúc, rồi mới cúp máy.

Ngay sau đó, Tô Nhiễm bèn gọi Mộ Thừa, giải thích việc du lịch. Mộ Thừa hơi chần chừ, nhưng cô nói làm vậy để Quý Hâm Dao không quấy rối vào ngày sinh nhật, nên Mộ Thừa cũng đồng ý.

Khi Tô Nhiễm sắp cúp máy, Mộ Thừa chợt hỏi, “Tô Nhiễm, hết ngày mai là em rời khỏi cậu ta rồi phải không?”

Tô Nhiễm sững sốt, không trả lời

Khi Lê Minh Vũ về đến nhà trời đã tối đen, từ vẻ mặt trầm tĩnh của anh, Tô Nhiễm không hiểu tâm tình anh thế nào. Tin tức hôm nay chắc anh cũng xem, Hạ Minh Hà chủ động thừa nhận Trình Nhật Đông, anh hẳn đã nghĩ ra cách đối phó khác.

Bữa cơm tối vẫn bình lặng như mọi khi, hai người ngồi đối diện, không ai nói với ai tiếng nào.

Tô Nhiễm uống một ngụm canh, gắp thức ăn liền chạm phải đĩa Lê Minh Vũ, đĩa bằng thép tạo nên âm thanh va chạm nhỏ dễ nghe.

Hoá ra anh và cô đều muốn gắp cùng một thứ.

Cô lui đĩa về, Lê Minh Vũ vẫn với đĩa ra trước, gắp miếng mà Tô Nhiễm muốn, nhưng đặt vào đĩa của cô. Cô nhướng mắt nhìn, anh lạnh nhạt, gắp miếng khác bỏ vào miệng.

(CÁC BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN TẠI)

Cô cảm thấy thức ăn ngán ngẩm, nhìn người đàn ông đối diện, nhìn anh tao nhã dùng cơm, trước đây cô đã từng thắc mắc sự tao nhã của anh nhưng nhanh chóng dùng chuyện khác áp chế ý nghĩ này. Song ngày hôm nay đến nghĩa trang, nhìn dáng vẻ của anh, cô không khỏi nhớ tới bác Cố.

Nhìn anh, cô lại nghĩ Lê Minh Vũ và bác Cố quan hệ gì không? Tuy suy nghĩ này có chút nực cười, nhưng phong thái của Lê Minh Vũ có thêm sự thông dong tao nhã mà một chính trị gia không có. Khi anh hội họp, bàn bạc kế hoạch phát triển kinh tế, kiến thức và thông tin anh đưa ra cực kỳ có bài bản, anh còn thường xuyên nêu lên cách nhìn riêng biệt của bản thân. Từ điều đó mà nói, anh càng giống doanh nhân hơn chính trị gia.

Lê Minh Vũ đang ăn cơm thấy Tô Nhiễm dùng đĩa, ngẩng đầu nhìn cô, cất giọng bình thản, “Em sao vậy?”

Tô Nhiễm cũng nhìn anh một lúc, cuối cùng cũng đủ dũng khí hỏi, “Anh biết Cố Hoài Dương không?”

Lê Minh Vũ cầm đĩa hơi khựng lại, đáy mắt vụt lên vẻ ngạc nhiên, nhưng mau chóng biến mất, hơi chau mày, “Không biết.”

“Vậy Giang Lăng thì sao? Anh biết người này không?” Tô Nhiễm hỏi.

Lê Minh Vũ đặt thẳng đĩa xuống khăn lót, trầm tĩnh nhìn cô, “Vì sao tôi phải biết hai người em nói?”

Ơ...

“À...” Tô Nhiễm cũng hiểu bản thân buồn cười, xấu hổ gãi tóc,

“Không có gì, tại hôm nay tôi cùng mẹ đến nghĩa trang thấy một ngôi mộ chung, người đàn ông trên ảnh đó giống anh lắm. Bác ấy họ Cố, từng là bạn tốt nhất của ba mẹ tôi.”

“Vậy à? Trên đời này người sống người có gì lạ.” Lê Minh Vũ phản đối, gấp một miếng thịt bò vào đĩa của Tô Nhiễm, “Nhưng em không giải thích, tôi còn tưởng em trù tôi chết sớm.”

“Tôi này có.” Tô Nhiễm nhú mày.

Lê Minh Vũ nhếch miệng, ngược mắt nhìn cô, điều chỉnh tư thế ngồi, “Em yên tâm. Dù tôi chết cũng phải chết sau em.”

“Lê Minh Vũ, anh phát điên gì vậy hả? Tôi không trù anh, sao anh lại trù tôi?” Tô Nhiễm hết sức khó chịu.

Lê Minh Vũ cong môi cười nhạt, ngữ khí chẳng tốt lành gì, “Để em lại một mình trên đời làm gì? Cho em cảm sùng tôi à?”

“Anh..”

Bầu không khí vốn bình lặng bỗng tràn ngập mùi thuốc súng.

Tô Nhiễm lườm anh, buông đĩa xuống, không ăn nữa, đứng dậy đi khỏi phòng ăn.

Lê Minh Vũ cũng không ngăn cản, cười cười, tiếp tục ăn.

Chưa bao lâu sau, Tô Nhiễm lật đật chạy về phòng ăn, đứng cạnh Lê Minh Vũ, chìa tay với anh, “Hành lý của tôi đâu?”

“Hành lý gì?” Lê Minh Vũ không nhìn cô, từ tốn ăn cơm.

Tô Nhiễm bắt gập vế mặt này của anh, liền nổi nóng, giật đĩa trên tay anh, dằn mạnh xuống bàn, hai tay cô vịn mặt anh...

“Đồ tôi thường dùng, và vali của tôi!”

Vừa rồi cô trở về thu dọn hành lý mới phát hiện, tất cả đồ đạc của cô đều biến mất.

Lê Minh Vũ lại rất hưởng thụ đôi tay mềm mại của cô, ngẩng đầu nhìn, thần thái anh tuấn giả vờ bưng bình, “À, mấy thứ đó ư, giữ lại chiếm chỗ, ném rồi.”

“Cái gì?” Tô Nhiễm trợn to mắt, “Ném lúc nào?”

“Lúc em làm cơm tối.”

Tô Nhiễm ngó người, không nói tiếng nào xoay người đi...

Cô sững người, quay đầu, tức tối lườm Lê Minh Vũ, cơn cáu giận

bùng nổ tức khắc, “Anh dựa vào cái gì mà đụng đồ của tôi?”

“Tôi chỉ tốt bụng thôi, mấy thứ kia cũ hết rồi, em mua mới đi.” Lê Minh Vũ cầm ly uống một ngụm nước, lãnh đạm nói.

Tô Nhiễm sắp điên rồi, “Anh quá đáng lắm!”

“Sao, bây giờ lo tranh thủ thu dọn hành lý à? Có sớm quá không? Em đừng quên, mai mới là ngày thứ chín.” Lê Minh Vũ ra vẻ tử tế nhắc cô.

Nói dứt câu, anh đứng dậy, dọn dẹp chén đĩa.

Tô Nhiễm cắn mạnh môi, liếc bóng lưng của anh. Cô không tài nào tưởng tượng nổi anh có thể làm hành vi ấu trĩ này, giận dữ dậm chân đi khỏi phòng ăn.

Anh dừng rửa chén, lặng thinh quay đầu nhìn thoáng qua.

Đêm khuya thời tiết hanh khô, ve sầu kêu râm ran ngoài vườn.

Khi Tô Nhiễm đánh xong bàn thảo trở lại phòng ngủ, Lê Minh Vũ tựa người vào đầu giường, trên tay cầm điện thoại của cô, thấy cô bước vào, anh giờ giờ điện thoại, nhàn nhạt nói, “Có phải em nên giải thích một chút về cuộc gọi mới nhất với tôi không?”

Cuộc gọi mới nhất.

Tô Nhiễm lật đật tìm kiếm trong đầu, bỗng dưng nhớ đến vừa rồi gọi Mộ Thừa, vô thức nói, “Sao anh có thể tùy tiện xem điện thoại của người khác?”

Lê Minh Vũ mím chặt môi, anh chỉ có ý tốt muốn giúp cô sạc pin, không ngờ thấy lịch sử cuộc gọi ghi tên Mộ Thừa. Mộ Thừa, lại là Mộ Thừa!

“Không định nói rõ à?” Ngữ khí của anh chuyển lạnh.

Tô Nhiễm thấy sắc mặt anh thay đổi, tự nhiên cũng không dám cứng rắn, hít sâu một hơi, “Tôi chỉ gọi cho Mộ Thừa, báo anh ấy chuyện đi du lịch.”

Một câu nói khiến vẻ mặt Lê Minh Vũ càng khó coi, nheo mắt, “Du lịch? Tô Nhiễm, quả nhiên em không chịu nổi vắng vẻ, chín ngày còn chưa hết đã vội vàng muốn ôn chuyện xưa với người tình?”

Tô Nhiễm cảm thấy chói tai vô cùng, cau chặt mày, cắn răng, “Đồ

điên!” Nói xong, quay người muốn đi tắm.

Lệ Minh Vũ bỗng đứng đi xuống giường, rải bước lại kéo cô, “Đi đâu?”

“Tắm!” Tô Nhiễm gần anh.

“Nói rõ rồi tắm!” Anh chợt quát to.

Tô Nhiễm nhìn anh chăm chú suốt mấy phút, không vội bỏ đi trả lời thẳng thắn. “Được thôi, vậy anh nghe cho rõ. Ngày đầu tiên trong kỳ nghỉ là sinh nhật của Băng Nụ, tôi đặt chuyến du lịch dành cho hai người, một cho Mộ Thừa, một cho Băng Nụ. Nơi đến là rạn san hô Great Barrier ở Úc, bởi vì An Tiểu Đoá cũng đến đó.”

Ánh mắt Lệ Minh Vũ không vui dần chuyển thành khó hiểu.

“An Tiểu Đoá, bạn thân của tôi yêu Mộ Thừa!” Tô Nhiễm dừng lại, “Bộ trưởng Lệ à, không biết tôi nói vậy bộ trưởng hiểu chưa? Dựa theo chỉ số thông minh của anh chắc hiểu phải không? Tuy chuyện này chẳng cần anh biết làm gì.” Nói hết, cô liền đẩy anh ra đi vào phòng tắm.

Phòng tắm mau chóng truyền đến tiếng vòi hoa sen.

Lệ Minh Vũ ngẩn người, hồi lâu sau anh mới hiểu ra, gương mặt anh sáng ngời, không kìm được cười cười.

Mười phút sau, Tô Nhiễm tắm xong đi ra, vừa mở cửa, thấy Lệ Minh Vũ đứng ngoài phòng tắm nhìn cô, cô hơi ngớ ra, đưa tay đẩy anh sang bên, “Vẫn chưa nghĩ ra à?”

Lệ Minh Vũ lại giữ tay cô, ôm chầm cô vào lòng, gương mặt anh dịu dàng, mũi hít hà hương thơm trên tóc cô, thì thầm, “Xin lỗi!”

Tô Nhiễm như hoá đá, tim cô bỗng bóp nghẹn, lát sau mới định thần, ngoảnh đầu nhìn anh, kinh ngạc hỏi, “Anh...vừa rồi nói gì với tôi?”

Là cô nghe lầm ư?

Đối mặt với câu hỏi của cô, Lệ Minh Vũ thoáng thấy lúng túng, lần đầu tiên anh né tránh ánh mắt Tô Nhiễm. Tô Nhiễm đợi lâu mà anh vẫn không trả lời, đôi mắt điềm nhiên quan sát gương mặt anh suốt hai phút, rồi đẩy anh ra.

Cô nghe sai rồi, người đàn ông ngạo mạn giống anh sao lại nói xin lỗi cô?

Dù anh có nói, vậy anh muốn xin lỗi cô chuyện gì?

Chuyện bốn năm trước?

Hay thương tổn anh gây ra cho cô bốn năm sau?

Cô không muốn chấp nhất đúng sai nữa. Cô chỉ cần hết mười hai giờ đêm mai, cô và anh kết thúc, từ nay về sau không ai nợ ai.

Nghĩ vậy, lòng cô nặng trĩu. Cô không nói chuyện, đi thẳng đến giường, lặng lẽ nằm xuống. Lệ Minh Vũ luôn đứng tại chỗ, không đến gần cũng chẳng bỏ đi, anh nhìn bóng dáng nhỏ nhắn như chú chim nằm đưa lưng về phía anh, hai chân cô hơi cuộn lại, ánh sáng hắt bóng lên làn da trắng ngần của cô, nương theo nhịp thở nhẹ nhàng là mùi hương thoang thoảng như hoa lan.

Căn phòng này từ lâu đã tràn ngập hương thơm dịu nhẹ của cô.

Một lát sau, anh mới tiến lên, khẽ thở dài, anh cầm máy sấy, ngồi ở đầu giường nâng đầu cô lên, để cô gối đầu trên đùi anh. Máy sấy thổi gió ấm áp, lướt qua mái tóc chưa khô, tay anh cẩn thận đan cài vào đó, từng sợi tóc đen nhánh xen kẽ giữa ngón tay, rồi gió mau chóng thổi tóc trượt đi, anh muốn giữ lại nhưng không giữ được.

Tô Nhiễm bất động, suốt quá trình đều hết sức yên lặng, cô từ từ nhắm hai mắt, cảm nhận làn gió ấm và nhiệt độ từ ngón tay anh, cô bỗng cảm thấy chua xót, sống mũi cay cay, làm đôi mắt đang nhắm nghiền cũng ươn ướt.

Chưa bao lâu sau, tóc khô, anh bỏ máy sấy xuống, thấy Tô Nhiễm lui vào trong chăn, anh cũng nằm xuống, ôm cô từ phía sau. Tô Nhiễm vô thức cứng đờ người, lại nghe giọng anh nhàn nhạt vang lên, “Đừng nhúc nhích.”

Cô không dám cự quạ, tối qua anh thô bạo làm cô sợ, cô không dám trông mong đêm nay anh sẽ tha cô, nhưng chỉ hy vọng cô dịu ngoan có thể loại trừ tính độc tài và ép buộc của anh.

Cô gồng người, còn anh ở phía sau chỉ nằm yên, điều này càng làm Tô Nhiễm thêm khẩn trương, cô chầm chậm nhích người, bỗng chốc chạm phải một vật cứng rắn nóng bỏng, cô thể cô run rẩy, như

bị điện giật cứng đờ trong nháy mắt.

Lệ Minh Vũ khẽ cười, “Đã nói em đừng động rồi.”

Tô Nhiễm thật sự không dám động đây, dù chỉ là động tác xoay đầu. Tay anh siết chặt vòng eo Tô Nhiễm, lưng cô dán sát vào vòm ngực rắn chắc của anh. Cô cảm nhận được làn da ấm ẩm và cơ bắp mạnh mẽ thuộc về anh qua lớp váy ngủ, mùi hổ phách dịu dịu hoà cùng hương sữa tắm nam giới, tạo thành mùi thơm càng dễ chịu, tôn lên khí chất sang trọng thành thực của anh.

“Đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn ôm em.” Anh cảm thấy cơ thể cô căng cứng, thủ thủ một câu, cầm tựa lên tóc cô, hơi thở ấm nóng phả lên trán cô.

Tô Nhiễm đi từ khấn trương đến ngạc nhiên, chầm chậm trấn tĩnh.

Hình như anh chỉ muốn làm như vậy thật.

Màn đêm bình lặng như làn nước.

Qua vài phút sau, Lệ Minh Vũ mới lên tiếng, nhưng hỏi một vấn đề ngay chính bản thân anh cũng thấy sai lầm. “Nếu thời gian có thể quay lại bốn năm trước, em có chọn yêu tôi không?”

Bốn năm trước, không phải anh không biết tình cảm của cô.

Tình yêu khi đó của cô nhẵn mịn như cát.

Tô Nhiễm sững sốt, ngoảnh đầu nhìn anh.

Lệ Minh Vũ cũng nhích người, cúi mặt đối diện với cô, ánh mắt chấp nhất và kiên trì, không né tránh hay dời đi như ban nãy.

Mãi lâu sau, Tô Nhiễm hơi hé miệng, bật ra một chữ, “Có.”

Có lẽ Lệ Minh Vũ không ngờ cô sẽ trả lời chắc chắn như vậy, anh thoáng ngây ngất, đáy mắt vui sướng nhưng vội vàng che giấu, anh hắng giọng để giọng nói nghe thật dửng dưng, song khi lên tiếng lại hơi kích động, “Thật không?”

Tô Nhiễm không trông thấy biểu cảm của anh, cô cụp mắt gật đầu, “Thật. Bởi vì...” Cô dừng một chút, sau đó giọng cô lạnh lùng tuyệt tình cất lên, “Bởi vì thời gian sẽ không quay lại, yêu anh là sự thật đã từng xảy ra.”

Về kích động thoáng chốc đông đặc, cả người anh cứng đờ.

Hoá ra ý của cô là thế này.

Dường như nhận thấy anh thay đổi, Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn, gặp phải vẻ mặt của anh, cô chợt lạnh run. Cô nói gì sai ư?

Vẻ hoảng loạn của cô đập vào mắt anh, anh chau mày lại rồi dẫn ra, tay anh chạm mặt cô, cất giọng thản nhiên, “Rất tốt.”

Rất tốt?

Đây là trả lời?

Câu hỏi của anh lại khiến cô nảy sinh thắc mắc, cô hơi xoay người nhìn anh, “Tôi có thể hỏi anh một câu không?”

Anh cúi đầu nhìn cô.

Cô vô thức liếm môi, hỏi, “Anh đã từng yêu ai chưa?”

Chưa từng tìm hiểu thế giới tình cảm của anh, cũng chưa bao giờ nghe anh nhắc tới việc liên quan đến bản thân anh.

Trong mắt cô, anh luôn thần bí, vô phương thấu hiểu. Tình yêu là việc mỗi người đều trải qua trong cuộc đời, dù anh cao quý, thiết nghĩ cũng sẽ có một cô gái khiến anh từng động tâm.

Lệ Minh Vũ không ngờ cô hơi vấn đề này, anh kinh ngạc nhìn cô, ôm cô chặt hơn, “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?” Anh không trả lời cô.

Nghe anh nói vậy, Tô Nhiễm vô cớ nhẹ nhõm. Vừa rồi cô cảm thấy hết sức căng thẳng, cô không biết khi bản thân nghe tên một người phụ nữ xa lạ nào đó thốt ra từ miệng anh thì sẽ thế nào. Cô cắn môi, “Tôi chỉ nghĩ đàn ông không bao giờ đặt tình yêu ở vị trí thứ nhất. Giống như anh bốn năm trước, anh vì tiền đồ nguyện hy sinh hôn nhân của bản thân, như vậy đáng giá không?”

“Sao em biết tôi hy sinh hôn nhân của bản thân?” Giọng Lệ Minh Vũ bỗng nhiên không vui.

“Điều kiện để đi đến hôn nhân là hai người yêu nhau. Nhưng con người càng thành công càng không tìm được tình yêu chân thành. Nguyên nhân?” Tô Nhiễm nhếch miệng, ánh mắt tự hỏi, thở dài một hơi, “Có lẽ trong mắt đàn ông các anh, tình yêu là thứ rẻ mạt nhất, là thứ dùng để trao đổi, nên anh sẵn lòng dành tình yêu đánh đổi thành công, dùng hôn nhân để đến đỉnh cao của sự nghiệp. Việc này chẳng

có gì đáng trách, tình yêu là thứ hư vô mờ mịt, nhìn không thấy sờ không được, nhưng sự nghiệp thành công có thể mang đến sự thỏa mãn cho anh. Những thứ mà anh thấy, đạt được đều là đồ thật vật thật, là tiền tài và quyền lực.”

Thanh âm Tô Nhiễm rất nhẹ rất nhạt, nhẹ đến mức Lê Minh Vũ bắt không được, nhạt đến mức anh sờ không tới. Anh nhìn ánh mắt cô trống rỗng xa xôi, giây phút này anh thấy hoang mang vô cùng, có lẽ anh tự tin, có lẽ anh luôn cho rằng bản thân anh đúng, nhưng anh dần hoài nghi, anh có hiểu người phụ nữ này không.

Nói dứt câu, cô ngẩng đầu nhìn anh, khẽ hỏi, “Cho nên anh mới không chút do dự đồng ý thỏa thuận với ba tôi, đồng ý thỏa thuận bán đứng hạnh phúc của cả cuộc đời anh phải không? Nhưng sai lầm trước sau vẫn là sai lầm, lẽ nào anh không nghĩ một ngày nào đó người con gái anh yêu thật lòng xuất hiện, anh sẽ làm sao?”

Lê Minh Vũ cau chặt mày. Cho tới tận ngày hôm nay, anh chưa từng nghĩ trên đời này sẽ còn nụ cười của người con gái thứ hai có thể rung động anh. Anh hơi mím môi, cố gắng ra vẻ điềm nhiên, cất giọng nhàn nhạt, “Đàn ông không giống phụ nữ, nhiều thời điểm, đàn ông sống chỉ vì trách nhiệm.”

Tô Nhiễm gật đầu. Cô không phủ định điều này.

“Trách nhiệm này, phụ nữ chưa từng có.” Anh chuyển đề tài, nâng cằm cô lên, đối mắt với cô, “Cho nên bốn năm qua em mới có thể vô ưu vô lo.”

Lại dời đề tài sang bản thân cô!

Tô Nhiễm không nói, cô sợ câu nào đó của mình sẽ đắc tội anh.

Thấy cô cúi mắt, hàng mi dài phe phẩy, Lê Minh Vũ bắt gặp bộ dáng cô do dự, lòng anh mềm mại, ngón tay cái chạm môi cô, anh cúi đầu hôn cô.

Trái tim Tô Nhiễm theo hành động của anh đập mạnh một nhịp, cô không dám động đây, để mặc môi anh dịu dàng vẩn quýt môi cô, nhuộm tràn mùi hương thuộc về anh. Vài phút sau, Lê Minh Vũ bất ngờ buông cô ra, anh không tiếp tục làm cô hoảng hốt, môi anh ở rất

gần rất gần cô, gần đến mức cô có thể cảm nhận hơi thở phả ra từ hàm răng trắng tinh của anh, gần đến mức cô có thể cảm nhận vòm ngực anh đập phồng như đang kiềm nén cảm xúc nào đó.

Thời gian giữa họ từng giây, từng phút trôi qua, mãi lâu sau đó, anh và cô vẫn không lên tiếng.

Tô Nhiễm không biết anh đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy bầu không khí này ngọt ngào, cô vô thức ngước mắt nhìn anh, thấy anh vẫn nhìn mình chăm chú, cô căng thẳng lật đật cúi đầu. Nhưng anh liền nâng mặt cô lên, anh nhìn cô, buộc cô cũng nhìn thẳng vào mắt anh...

“Chúng ta...” Anh lên tiếng, giọng anh trầm tĩnh hàm chứa dò xét, như đang dò xét tâm tư của bản thân, hoặc như đang dò xét tâm tư của cô, hơi hé môi, “Bắt đầu lại lần nữa, được không?”

Vừa rồi anh nghĩ rất lâu, nghĩ đến cuộc sống bốn năm qua không có cô bên cạnh, nghĩ đến tình cảnh hết đêm mai cô sẽ bỏ anh đi, nhưng anh nhận ra tim mình đau như dao cắt. Tuy anh không biết trạng thái và hình thức sống cùng cô sau này sẽ thế nào, nhưng anh muốn thử, thật sự muốn thử có phải anh buông tha được quá khứ hay không, anh và cô còn bắt đầu lại được không.

Tô Nhiễm ngậy người nhìn anh, lòng như va chạm phải hoả tiễn rồi nổ tung, cô nuốt nước bọt, một cảm giác không tài nào nói thành lời bỗng dưng trào dâng, đánh mạnh cô.

Bắt đầu lại lần nữa?

Anh và cô?

Cô hoang mang nhìn người đàn ông anh tuần trước mắt. Có một nguồn lực thôi thúc cô gật đầu, nhưng cô biết rõ từ đầu đến cuối, anh và cô chưa bao giờ tin tưởng lẫn nhau, dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, anh và cô mỗi ngày đều sống trong lừa dối và hoài nghi về đối phương. Quan hệ như vậy, dù bắt đầu lại lần nữa cũng là thống khổ?

Thấy thần thái cô chần chừ, đợi mãi nhưng cô vẫn không trả lời, Lê Minh Vũ nôn nóng, ôm cô chặt hơn, đè thấp giọng: “Đêm mai đừng đi, tôi...xin em.”

Trái tim Tô Nhiễm và lời nói của anh va chạm nhau đến đau đớn,

hốc mắt cô bất giác đỏ hoe, miệng cô mấp máy, muốn trả lời nhưng lơ đãng nghĩ đến lời mẹ từng nói...

Khi con thật sự bàng hoàng, hãy nhìn bệnh án của con, sau đó con hẳn quyết định bản thân còn muốn tiếp tục yêu người đàn ông mà con không hiểu hay không.

Dòng thác trào dâng từ tận đáy lòng bỗng đông cứng.

Bốn năm trước như mũi khoan dùi tim cô đau đớn hoặc như ma quỷ lôn bám theo dần vật cô.

“Ngày hôm nay...” Cô hít sâu, đè nén nỗi lòng nặng trĩu, trong mắt cô là mờ mịt bi thương, “Cái tôi muốn chỉ là tự do.”

Bàn tay ôm eo cô bỗng ngưng siết chặt, anh nheo mắt, “Em nói gì?”

“Anh có yêu tôi không?” Cô cười bất đắc dĩ, cất giọng lãnh đạm.

“Một cuộc hôn nhân hài hoà, cần ít nhất tình yêu của một bên, như vậy hai người mới không thấy quá cô đơn, không phải sao?” Cô nhìn anh, bình tĩnh nói, “Lệ Minh Vũ, có lẽ tới tận bây giờ anh chưa từng biết yêu ai. Nhưng bốn năm trước, tôi đã làm được. Nếu những lời này anh nói bốn năm trước, có lẽ tôi sẽ đồng ý không chút do dự. Nhưng bốn năm sau, giữa tôi và anh đã có khoảng cách, anh không chịu bước qua, mà tôi cũng chẳng chịu bước lại. Hai chúng ta sao có thể bắt đầu lần nữa? Cho nên hãy chấm dứt tại đây, đừng miễn cưỡng tôi, cũng đừng cố ép bản thân anh, được không?”

Lệ Minh Vũ hít thở gấp gáp.

Lát sau, giọng anh khàn khàn, “Em còn đang hận tôi?”

“Không, tôi không hận anh.” Tô Nhiễm cười bình thản, giờ tay chạm vào gương mặt anh, “Tôi thật sự không hận anh, những lời này tôi đều nói từ tận đáy lòng. Song, có những việc xảy ra, không thể nào quên đi. Tôi không biết lòng anh chôn dấu bí mật thế nào, nhưng tôi biết hai chúng ta chưa từng tin tưởng lẫn nhau. Mối quan hệ này là bất thường, ngày hôm nay của bốn năm sau, dù anh hay tôi, trong lòng đều có khúc mắc không tài nào tháo gỡ, tiếp tục cũng nhau chẳng phải là dần vật ư?”

Lệ Minh Vũ nghiêng rằng, anh nhìn cô, vè mặt cô lạnh nhạt kích

thích nội tâm của anh. Một cảm giác bất lực thôi thúc anh dùng sức mạnh để đạt được mục đích.

Bàn tay anh bóp mặt cô, anh cúi đầu nhìn cô, ngữ khí thấp thoáng hận ý, “Tô Nhiễm, tôi sẽ không thấp hèn khẩn cầu em lần thứ hai!”

Ngữ khí lạnh lẽo bất thành linh của anh dọa Tô Nhiễm hoảng sợ, cô buột miệng nói, “Khẩn cầu vốn là thấp hèn.”

Một câu nói làm Lê Minh Vũ thất thần, anh nhìn cô chăm chú, tay anh chợt cứng ngắc khác thường, như một tia chớp mãnh liệt xông thẳng vào ký ức, khẩn cầu xen lẫn tuyệt tình, vẩn vít trong đầu anh...

“Làm ơn, làm ơn giúp chúng tôi!”

“Khẩn cầu vĩnh viễn là hành vi thấp hèn nhất!”

...

Đôi mắt anh đột nhiên lạnh thấu xương, đến khi định thần, đôi mắt đó càng thêm đáng sợ tăm tối như ma quỷ.

Quyển 6 - Chương 14: Ngày Thứ Chín

Tô Nhiễm bỗng phát hiện nguy hiểm ủa tới, còn chưa đẩy anh ra, anh đã nắm lấy cô. Anh nở nụ cười, một nụ cười tuyệt vọng tràn đầy đau đớn...

“Tôi nhớ em từng nói trong radio, không có loại tình yêu nào cần vứt bỏ tôn nghiêm, lãng phí bản thân. Tô Nhiễm, có đàn ông từ bỏ tình yêu vì sự nghiệp, có phụ nữ lại từ bỏ tình yêu vì tôn nghiêm. So với tôi, phải chăng em đáng thương hơn? Ít nhất tiền tài và quyền lực là thứ có giá trị thật, còn tôn nghiêm của em chỉ đơn giản là địa ngục rất đổi thương tâm dành cho em!” Anh gần từng tiếng, “Đã như vậy, tôi sẽ cùng em xuống địa ngục!”

Khi Tô Nhiễm tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau. Ngoài cửa sổ, bầu trời âm u đáng sợ, sương giăng mù mịt khắp nơi.

Thời tiết ở thành phố này rất hiếm khi như vậy.

Hoặc do....

Hôm nay là ngày thứ chín!

Cô bị đánh thức bởi tiếng khóc nức nở, mở mắt ra cô trông thấy Hoà Vy đứng ở cửa phòng ngủ, một tay chống khung cửa, một tay che miệng, nước mắt chảy tràn khoé mi.

Tô Nhiễm mơ màng, không biết tại sao Hoà Vy lại khóc. Đến khi ý thức dần truyền tới não bộ, cô mới chợt bừng tỉnh!

Hoà Vy...

Sao Hoà Vy lại tới Bán Sơn?

“Chị...” Tô Nhiễm lạc giọng, thảng thốt nhìn Hoà Vy.

Chăn từ vai tụt xuống, cô mới ý thức bản thân chật vật biết bao. Bên dưới giường, váy ngủ của cô rách tươm, còn trên giường thì một mớ lộn xộn, thân thể cô loã lồ. Giờ này khắc này, cô xấu hổ nhục

nhã như người bị bắt gian.

Hoà Vy run bắn người.

Tô Nhiễm chỉ muốn tìm lỗ nẻ chui vào.

Đúng lúc này, Lê Minh Vũ đi đến, anh ăn vận chỉnh tề, đối lập với cô là cực đại châm biếm. Anh như thoáng đăm chiêu, quan sát mọi thứ trước mắt, rồi ánh mắt anh mơ hồ tối tăm dừng trên gương mặt cô. Tô Nhiễm cảm thấy khuôn mặt mình nóng bất thường, cô muốn đứng dậy xuống giường, thoát khỏi bầu không khí kỳ lạ này, nhưng toàn thân cô đau nhức, mệt mỏi rã rời.

Cô đành vây người vào chần, kéo chần lên cao vùi mặt vào đó.

Anh từng ám chỉ với cô rằng anh không có quen hệ gì với Hoà Vy, nhưng đối mặt với Hoà Vy, cô vẫn như một kẻ vụng trộm. Dù anh và Hoà Vy thuần khiết, song bị Hoà Vy bắt gặp cảnh này, cô cảm thấy vô cùng bối rối.

Cô nghe thấy giọng Hoà Vy run rẩy cất lên, “Hai người, sao có thể làm như vậy?”

Lê Minh Vũ trầm mặc.

Hoà Vy gắt giọng, khóc lớn hơn, “Lê Minh Vũ, Tô Nhiễm, hai người còn biết xấu hổ không hả? Hai người đã ly hôn rồi! Ly hôn rồi!”

“Cô đừng ở đây gây sự!” Lê Minh Vũ ra lệnh, “Đưa chìa khoá ra đây! Đi ngay!”

“Sao anh có thể đối xử với em như vậy? Bốn năm trước chúng ta yêu nhau cơ mà, anh quên rồi ư? Còn bốn năm nay, ai luôn ở cạnh anh hả?” Hoà Vy phát điên.

“Vậy cô có biết chín ngày qua em cô ở cạnh tôi thế nào không?” Giọng anh bất cần.

“Anh không phải con người!”

“Cô có muốn biết chín ngày qua, tôi đối xử với em cô thế nào không?” Thanh âm của anh thấp thoáng ý cười lạnh buốt.

Tô Nhiễm nghe thấy tiếng bước chân của anh đến gần, không kịp né tránh, anh đã kéo chần khỏi người cô, thân thể trắng ngần lưu đầy vết tích thuộc về anh phơi bày trước mắt Hoà Vy.

Anh ngồi xuống cạnh Tô Nhiễm.

Sắc mặt Hoà Vy tái nhợt.

Sắc mặt Tô Nhiễm cũng trắng bệch, ngay cả làn môi cũng run rẩy.

Tay Lê Minh Vũ vươn ra, dừng trên đầu cô, rồi nhích dần xuống dưới, khẽ than thở: “Em cô giống như một con mèo ngoan ngoãn, hoặc như một con rối không biết cách phản kháng bị tôi xâm hại, giày vò...”

Tô Nhiễm theo bản năng nhìn anh, ánh mắt cô mang theo nỗi niềm vô vọng. Cô biết cò kè với ma quỷ, kết quả chỉ có một là sống không bằng chết. Phải rồi, anh đang bắt đầu khiến cô sống không bằng chết.

Hoà Vy bụm miệng, đôi mắt chất chứa bi thương và thất vọng, “Minh Vũ, vì sao là nó? Vì sao anh chọn tới chọn lui vẫn là nó?”

“Bởi vì...” Lê Minh Vũ thờ dài, ngón tay anh sượt từng chút một trên cơ thể run lẩy bẩy của Tô Nhiễm, anh phớt lờ sự hiện diện của Hoà Vy, cất giọng thản nhiên: “Em cô là người dễ dàng khống chế nhất. Muốn giữ cô ấy bên cạnh, tôi chỉ cần uy hiếp những người xung quanh. Như vậy, cô ấy sẽ ngoan ngoãn nằm trên giường của tôi, mặc cho tôi nhấm nháp, mặc cho tôi chơi đùa, mặc cho tôi chiếm hữu hết lần này đến lần khác.”

Hoà Vy bịt kín tai.

Tô Nhiễm tuyệt vọng nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hun hút của anh. Ngoài bóng tối ở đáy mắt sâu thẳm, nó còn phảng phất thêm một thứ khác. Thứ đó như bị kìm nén, ràng buộc bằng sợi dây vô hình và dường như nó đang đấu tranh vô vọng. Mà cô lại bị anh bủa vây, chiếm đoạt, lạc lối trong ánh mắt đen thẳm kiềm chế đó...

Cô biết anh không hạnh phúc. Chính như lời anh nói, vĩnh viễn cũng không có được hạnh phúc, vì thế anh lôi kéo cô cùng chịu chung bất hạnh.

Đôi tay anh siết chặt vòng eo của cô, nụ hôn không coi ai ra gì hạ xuống.

Cô giãy giụa nhưng không thoát khỏi anh, đành nhắm nghiền mắt, đón nhận một cách bất lực. Tô Nhiễm biết anh cố tình khiêu khích hai chị em cô. Anh từng dùng Hoà Vy kích thích cô, thì nay anh dùng cô

khiêu khích Hoà Vy.

Lòng cô quặn đau. Trái tim và thân thể cô đều đầy thương tích, nhưng anh luôn xát muối lên đó, liên tiếp tàn phá cơ thể và tinh thần vốn đã gầy mòn từ lâu của cô.

Tô Nhiễm nghe thấy tiếng trái tim mình nát vụn, từng mảnh vỡ hoá thành tro bụi...

Hoà Vy khóc, ngã vào cạnh cửa.

Cục diện ngày cuối cùng có chút hoang đường nực cười. Việc Hoà Vy bất ngờ đến Bán Sơn đã xé rách hoàn toàn phần yên ổn mà Tô Nhiễm và Lệ Minh Vũ luôn giữ gìn cẩn thận. Hoà Vy không có ý định rời đi, Lệ Minh Vũ cũng không quan tâm.

Sau này, Tô Nhiễm mới biết chìa khoá biệt thự Bán Sơn mà Hoà Vy có là do chính bản thân Hoà Vy lên tìm xưởng phân phối làm riêng, ngay cả Lệ Minh Vũ cũng không biết Hoà Vy có chìa khoá.

Khi Tô Nhiễm mặc xong quần áo, Hoà Vy đi đến lần nữa. So với vẻ kích động ban sáng, Hoà Vy trở nên bình tĩnh hơn, nhưng đôi mắt Hoà Vy sưng mọng chứng tỏ Hoà Vy đã khóc thêm một trận sau đó.

Tô Nhiễm thấy Hoà Vy đi vào, cô ngồi trên giường thờ dài sườn sượt. Hoà Vy thay đổi dáng vẻ cao ngạo dĩ vãng, sắc mặt phờ phạc ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Tô Nhiễm giây lát, cất giọng uể oải, “Tiểu Nhiễm, chị xin em, em rời khỏi Minh Vũ được không?”

Có đôi khi hai người cùng sống trong một căn biệt thự thì vừa đủ, thêm một người sẽ nảy sinh vài thay đổi.

Bốn năm trước, khi Tô Nhiễm bước ra từ căn biệt thự này, dường như đã chứng tỏ nơi đây chưa từng thuộc về cô. Cho đến bốn năm sau, khi Hoà Vy công khai xông đến đây với thân phận chủ nhân, cô càng có loại cảm giác này.

Có điều Hoà Vy của bốn năm sau khác với bốn năm trước. Từ thái độ cay nghiệt lúc đầu đến khản cầu bây giờ, chỉ suy nhất một điều không thay đổi: chính là mong muốn Tô Nhiễm rời đi.

Khoé mắt Hoà Vy ẩn hiện ánh lệ, Tô Nhiễm nhìn Hoà Vy, lòng cơ bồng dâng tràn chua xót. Thời gian quả nhiên thay đổi tất cả. Bốn

năm ngăn ngủi, nó khiến Hoà Vy đánh mất tôn nghiêm, trở nên hèn mọn, quy lụy tình yêu, nó khiến Lệ Minh Vũ vứt bỏ mặt nạ trầm tĩnh cố hữu, trở nên vui buồn thất thường, dịu dàng tốt cùng rồi cũng tàn nhẫn cực độ, nhưng cô vẫn muốn cảm ơn bậc thầy thời gian, chí ít nó mai giũa cô trở nên điềm tĩnh, bàng quan đối diện với mọi việc.

Tô Nhiễm không trả lời Hoà Vy, cô kéo tay Hoà Vy, vuốt nhẹ từng ngón, rồi đến ngón áp út, cô đột nhiên hỏi, “Chị yêu anh ta như vậy, sao có thể nhân nhượng việc anh ta còn mang nhẫn kết hôn của bốn năm trước?”

Hoà Vy vốn đang ngân ngấn nước mắt bỗng ngăn ra.

Tô Nhiễm ngẩng đầu, bình thản đối diện với đôi mắt ngây đờ của Hoà Vy.

Hoà Vy hoảng hốt, lập tức rút tay về, cô vô thức siết chặt tay, bờ môi run bần bật hồi lâu vẫn không đưa ra được đáp án thuyết phục.

“Em nghĩ, em có thể nói đáp án thay chị.” Tô Nhiễm thờ dãi.

Hoà Vy thấp thỏm, đưa mắt nhìn Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm vẫn nhìn cô như trước, giọng chắc nịch, “Lệ Minh Vũ vốn không kết hôn với chị.”

Nói dứt lời, Hoà Vy hốt hoảng đứng phắt dậy, tỏ vẻ cứng cỏi che lấp nỗi lòng bất an, cô hít thở gấp gáp, “Ý của cô là gì? Lần trước tôi đã kể cô biết chuyện tôi và Minh Vũ kết hôn, bây giờ cô nói vậy...”

“Anh ta đã giải thích rõ với em rồi.” Tô Nhiễm thấp giọng cắt ngang. Đối lập với một Hoà Vy kích động. Tô Nhiễm điềm nhiên như không.

Hoà Vy run bắn người, trợn to mắt nhìn chằm chằm Tô Nhiễm, lát sau Hoà Vy vô thức lắc đầu, thều thào: “Không thể nào...Không thể nào, anh ấy sao phải giải thích...”

“E rằng cả em và chị đều không hiểu người đàn ông này.” Tô Nhiễm nghe Hoà Vy nói, bật ra một tiếng thờ dãi. Chứng kiến phản ứng của Hoà Vy, cô đã hiểu rõ ràng mọi thứ. Chuyện kết hôn căn bản chỉ là vở kịch do Hoà Vy tự biên tự diễn mà thôi. Cô suy nghĩ giây lát, rồi nhìn Hoà Vy, “Mấy năm qua, Lệ Minh Vũ chưa từng đưa ra bất cứ lời giải thích nào về chuyện kết hôn. Dù sự việc huyền ảo,

anh ta cũng không đứng ra làm sáng tỏ, vậy nên chị cứ theo suy nghĩ của mình cho rằng anh ta ngầm thừa nhận, mãi mãi cũng không giải thích chuyện này, đúng không?”

Ánh mắt Hoà Vy nhìn Tô Nhiễm tràn trề đổ kỵ, nắm chặt tay, đôi môi run lên, “Đúng vậy, tôi và Minh Vũ không kết hôn với nhau. Nhưng Tô Nhiễm, nếu bốn năm sau cô không xuất hiện, tôi và anh ấy nhất định sẽ thành đôi, nhất định sẽ thành đôi! Tôi không biết cô quay về làm gì? Cô và anh ấy ly hôn rồi, vì sao còn chưa chịu từ bỏ?”

“Hết ngày hôm nay là được.” Tô Nhiễm không muốn tranh giành với Hoà Vy, cũng không muốn giải thích nhiều, thần sắc cô bình thản nhưng thoáng mệt mỏi. Chín ngày này đối với cô dài như chín năm, mỗi một ngày đều sống trong nơm nớp lo sợ, cô không biết câu nói nào sẽ chọc giận Lê Minh Vũ, cũng không biết hành động vô tâm nào sẽ kích thích bản tính ngang ngược quá trớn của anh. Cô không phủ nhận, khi Lê Minh Vũ dịu dàng có thể khiến cô mê đắm, nhưng anh trước sau đều nguy hiểm, giống như một con sư tử, dù anh đang đùa giỡn thân mật với bạn, thì từ đầu chí cuối, anh vẫn luôn là sư tử tiềm tàng nguy hiểm.

Hoà Vy không ngờ cô sẽ nói như vậy, nhất thời ngắc ngứ cả người.

“Đừng hỏi em vì sao. Nếu muốn hỏi, hãy hỏi Lê Minh Vũ.” Tô Nhiễm trông thấy dáng vẻ Hoà Vy ngập ngừng, cô khế khàng nói, hơi nhích người sang bên, “Nói chung, qua hết hôm nay em có thể rời khỏi anh ta. Chị yên tâm, từ giờ trở đi em và anh ta sẽ không liên quan gì đến nhau nữa.”

Bầu không khí trong phòng thoáng chốc tĩnh lặng.

Vài phút sau, Hoà Vy ngồi xuống, im lặng nhìn cô.

Hai người im lìm một lúc, Hoà Vy mới mở miệng, giọng cô hơi mệt mỏi xen lẫn cố chấp, “Tiểu Nhiễm, chị không thể quay đầu được nữa. Yêu anh ấy là kiếp số của chị, nhưng anh ấy thực sự có khả năng khiến phụ nữ trầm luân, biết rõ rằng đó là hố lửa nhưng vẫn tình nguyện lao vào. Chị biết hành vi của mình rất đáng xấu hổ, nhưng chị không kìm chế được bản thân. Chị yêu anh ấy, yêu đến

mức đau khổ, đau khổ đến nỗi cô đơn. Chị không muốn cơn đau và nỗi cô đơn này, em hiểu không?”

Tô Nhiễm nhìn cô, hồi lâu sau mới cất giọng nhỏ nhẹ, “Chị mệt lắm rồi, chị nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong, cô đứng dậy.

Hoà Vy khổ sở chống đầu, ánh mắt ngập tràn bi thương và bất lực. Khi Tô Nhiễm sắp bước ra ngoài, Hoà Vy lên tiếng, giọng cô khàn khàn cay đắng...

“Em hận chị không?”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hoà Vy ngược mắt dõi theo bóng lưng Tô Nhiễm, trông đợi câu trả lời.

Giây phút chờ đợi dài đằng đẳng, sau cùng cô chỉ nghe một tiếng cạch, Tô Nhiễm đóng cửa bỏ đi.

Đến cuối cùng cô vẫn không nhận được câu trả lời.

Tiết trời u ám, mưa rơi khắp nơi.

Có lẽ chỉ mưa to xối xả mới có thể gột rửa màn sương dày đặc.

Và bầu trời sau cơn mưa, sẽ trở nên trong xanh sáng lòa.

Nhưng tiếc thay mưa vẫn đang rơi mỗi lúc một lớn hơn.

Một chiếc xe đen băng qua màn mưa, bắn nước tung toé khắp nơi. Xe chạy thẳng ra khỏi nội thành, khoảng hai mươi phút sau dừng trước một căn biệt thự màu trắng, cổng nhà tự động chậm chậm mở ra, xe chạy vào trong.

Quản gia đứng đợi sẵn trên bậc thềm. đợi xe dừng bánh hẳn, quản gia bung dù đi lên trước mở cửa xe, một đôi chân mang vớ da dài bước ra, liền sau đó là khuôn mặt thiếu phụ xinh đẹp.

Cây dù che khuất mặt, nhưng khó giấu dáng vẻ thướt tha yêu kiều, bà ta không đi vào biệt thự ngay, chỉ ngẩng đầu nhìn căn biệt thự trước mắt, vẻ mặt bà ta chột bần thần.

“Bộ trưởng đang đợi bà.” Quản gia đứng bên cạnh nhắc nhở.

Thiếu phụ than nhẹ một tiếng, không nói gì, gật đầu rồi theo quản gia vào trong.

Màn mưa sau lưng bà ta càng lúc càng nặng hạt hơn. Cánh cổng trạm trở hoa văn chậm rãi đóng lại, che lấp cơn mưa tầm tã.

Đời sống ba người rất kỳ lạ, nhưng may thay điều này chỉ diễn ra trong một ngày.

Đến buổi trưa, Lê Minh Vũ bỗng đứng về nhà. Từ lúc anh ra ngoài đến trở về chỉ có vài tiếng ngắn ngủi, có lẽ anh phải chủ trì một cuộc họp nào đó, cụ thể ra sao thì Tô Nhiễm không biết.

Hoà Vy hấp tấp đi tới, muốn cởi áo khoác ướt sũng nước mưa thay anh, nhưng bị vẻ mặt lạnh băng của anh dọa hoảng sợ.

Tô Nhiễm toàn tâm toàn ý sáng tác trên lầu hai, khi Hoà Vy gõ cửa cô mới biết giờ này đã là buổi trưa.

“Gì vậy chị?” Tô Nhiễm lia mắt qua thời gian trên máy vi tính, ngón tay lướt cực nhanh trên bàn phím. Thỉnh thoảng, cô cũng thấy khâm phục bản thân, dưới tình huống thế này mà vẫn có tâm trạng ngồi sáng tác. Cô không biết là do sức hấp dẫn quá lớn từ tiền bán bản thảo hay do bản thân cô thật sự vô tâm.

Hoà Vy đứng ở đó, khuôn mặt xinh xắn nhẩn nhện, hắng giọng.

“Minh Vũ về rồi.”

Ngón tay đang gõ bàn phím hơi khựng lại, tựa như bị ảnh hưởng bởi những lời này hoặc như suy nghĩ tình tiết. Cô tạm ngừng vài giây ngắn ngủi rồi tiếp tục động tác.

“Ừm.” Cô khẽ đáp.

Hoà Vy liếm môi, “Anh ấy đang ở dưới phòng khách, kêu em xuống dưới.”

Động tác đánh máy ngừng lại, Tô Nhiễm ngược đầu nhìn Hoà Vy, vẻ mặt khó hiểu.

“Chị cũng không biết.” Hoà Vy giải thích, nét mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Tô Nhiễm ngẫm nghĩ giây lát, rồi tắt máy vi tính. Có Hoà Vy ở đây, anh ta sẽ kiềm chế bớt hành động của bản thân, chắc hẳn sẽ không làm khó cô.

Trên hành lang lầu hai, Tô Nhiễm trông thấy Lê Minh Vũ ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách. Anh đang tựa lưng vào ghế, ngẩng đầu nhìn cô chăm chú. Tô Nhiễm hít một hơi sâu, cụp mắt bước từng bước xuống lầu, nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt nóng bỏng

của anh dán chặt vào bản thân. Hoà Vy đi phía sau, thấy cảnh này càng thêm khó chịu trong lòng.

Đi tới gần anh, Tô Nhiễm dừng chân.

Lệ Minh Vũ quan sát cô rất lâu, rồi mới đứng dậy. Cô vô thức lui về sau một bước.

Thấy cô như vậy, anh cau mày không vui, thản nhiên nói với cô, “Cởi áo khoác của tôi ra.”

Tô Nhiễm ngạc nhiên, ngẩng đầu lướt mắt qua Hoà Vy. Hoà Vy đứng phía sau, sắc mặt khó coi vô cùng.

“Anh gọi tôi xuống để cởi áo khoác cho anh?” Tô Nhiễm khó tin, không nhìn được hỏi anh.

Lệ Minh Vũ không trả lời, nhưng vẻ mặt lãnh đạm của anh đã mặc nhận.

Tô Nhiễm theo bản năng quay đầu nhìn Hoà Vy, khuôn mặt cô liền bị anh xoay lại, cất giọng cáu kỉnh: “Em nhìn cô ta làm gì?”

Hoà Vy trong phút chốc muốn xông lên trước đẩy Tô Nhiễm ra, nhưng vừa nghĩ đến vẻ mặt của anh khi vào cửa liền không dám, bực dọc ngồi xuống ghế sofa bên cạnh. Tô Nhiễm hết cách, đành vươn tay cởi áo khoác cho anh, sờ thấy áo khoác anh ướt sũng, cô đi tới trước điện thoại, bấm số gọi tiệm giặt ủi, dặn dò vài câu rồi cúp máy, gấp áo khoác gọn gàng đặt sang bên.

Đôi mắt Lệ Minh Vũ trù mến ngắm nhìn cô.

Tô Nhiễm không nhìn thấy ánh mắt trù mến này, vì cô đứng đưa lưng về phía anh. Nhưng Hoà Vy nhận thấy rõ ràng, Hoà Vy sừng sốt đứng bật dậy nhìn Lệ Minh Vũ. Cô chưa bao giờ thấy ánh mắt của anh trù mến như vậy, thậm chí trong ấn tượng của cô, vẻ trầm tĩnh đã thâm căn cố đế vào anh.

Đáng tiếc Lệ Minh Vũ chỉ mãi miết nhìn Tô Nhiễm, vẻ kinh ngạc của Hoà Vy vẫn chưa đập vào mắt anh.

“Làm cơm trưa xong chưa?” Anh cất tiếng hỏi, nhưng là hỏi Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm xoay người, lát sau cô lắc đầu. Cô không nghĩ trưa nay anh về nhà.

Hoà Vy đứng bên cạnh cảm thấy khó chịu, nói: “Em đã nấu rồi.” Trong lòng cô mâu thuẫn vô cùng. Với tư cách là tình địch, cô rất muốn chủ động tấn công, nhưng với tư cách là chị gái, cô không nỡ cầm phần em mình. Cô đành phải dẫn mình vào mối quan hệ tay ba đầy xấu hổ này.

Vì cô không muốn rời khỏi đây, một chút cũng không muốn.

Tô Nhiễm cũng thấy lúng túng, nghe vậy khẽ nói, “Tôi không đói bụng, hai người cứ ăn trước đi.” Nói xong, cô xoay người đi lên lầu.

Ba người cùng dùng cơm sẽ hết thân thoát khỏi tình huống bất tiện, hay suy nghĩ thay Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm vẫn chưa nghĩ ra một cái cớ nào khác, tuyệt hơn cái cớ này.

“Dạ dày em không khoẻ, ăn cơm xong rồi biết bản thảo.” Lệ Minh Vũ nhìn cô, giọng anh dịu dàng hơn so với ban nãy.

Hoà Vy sững sờ.

Tô Nhiễm biết lúc này không thức thời nghe lời anh ăn cơm, chắc chắn sẽ không yên thân. Anh đã xuống nước, hoà nhã với cô, vậy cô cũng nên giữ gìn thể diện cho anh. Cô khẽ thở dài, đi xuống lầu...

Bữa trưa mệt mỏi này, khó ăn hơn bất cứ lúc nào. Dĩ nhiên, bữa ăn này chỉ khổ với mình Tô Nhiễm, ít ra Hoà Vy cũng ăn uống vui vẻ, còn Lệ Minh Vũ thì ung dung dùng cơm.

Trên bàn ăn, Lệ Minh Vũ và Tô Nhiễm ngồi đối diện nhau như thường ngày, dường như hai người họ đã quen ngồi như vậy. Hoà Vy ngồi cạnh bên, ân cần gấp thức ăn cho anh.

“Minh Vũ, anh nếm thử món này đi. Món này em cố tình học, để làm riêng cho anh ăn đấy.”

Lệ Minh Vũ không từ chối, nhưng cũng không thuận theo, chỉ lặng lẽ ăn cơm.

Tô Nhiễm muốn nhắc Hoà Vy, Lệ Minh Vũ không thích nói chuyện trong lúc ăn, đây là điều cô rút ra được suốt chín ngày qua. Nhưng trông thấy vẻ mặt vui sướng của Hoà Vy, cô không nỡ nói vậy.

Hoà Vy hiểu Lệ Minh Vũ hơn cô mới đúng, ít ra đến bây giờ cô

vẫn không biết anh thích ăn món gì.

Trong bàn ăn, cũng chỉ có Hoà Vy liên tục nói chuyện. So với trước đây, Tô Nhiễm càng thêm trầm lặng, cô chỉ muốn mau chóng ăn xong, rồi lên lầu.

Điện thoại trong phòng khách đột nhiên đổ chuông.

Âm thanh bất ngờ phá vỡ khung cảnh gượng gạo, cũng đập tan bầu không khí bình lặng.

Tô Nhiễm buông đũa, vừa đứng dậy, liền nghe Lê Minh Vũ nói, “Ngồi xuống, ăn cơm của em đi.”

“Điện thoại đang reng.” Cô giải thích.

“Ngồi xuống.” Anh từ tốn lặp lại hai chữ.

Tô Nhiễm buộc lòng b ngồi xuống ghế lần nữa, chán chường dùng cơm. Vốn dĩ cô định ra nghe điện thoại, để bản thân thoải mái hơn một chút. Nhưng bây giờ mong muốn đã sụp đổ.

Điện thoại vẫn không ngừng đổ chuông.

“Để em đi nghe máy.” Hoà Vy thấy vậy, cất giọng bất đắc dĩ. Đương nhiên cô không muốn hai người có cơ hội ở riêng với nhau, nhưng điện thoại đổ chuông liên tục, không nghe không được.

Lê Minh Vũ không trả lời, càng không có ý ngăn cản, anh vẫn ưu nhã dùng cơm.

Hoà Vy sa sầm mặt, không nói tiếng nào đi khỏi phòng ăn.

Quyển 6 - Chương 15: Điện Thoại

Bên ngoài, mưa càng lúc càng lớn, tựa như thiên tai ồ ạt kéo đến, màn mưa mù mịt như muốn nuốt chửng toàn bộ trần gian.

Quản gia dẫn thiếu phụ lên lầu ba. Khi tới nơi, quản gia dừng chân, thiếu phụ đi thẳng vào căn phòng bên trong, bà ta giơ tay gõ cửa, rồi mở cửa đi vào.

Quản gia xoay người rời đi.

Toàn bộ biệt thự chìm trong im lặng.

Căn phòng này là phòng ngủ chính trong biệt thự, mở cửa ra cuốn theo không khí ẩm ướt vào phòng. Một người đàn ông đứng trước cửa sổ mở toang ngắm nhìn mưa rơi xối xả bên ngoài, tóc mai hai bên lấm tấm bạc, lưng ông ta uốn thẳng, diện mạo ông ta được chăm sóc bảo dưỡng chu đáo.

Thiếu phụ vào phòng, đứng yên nhìn bóng dáng đàn ông gần đó, cất giọng khẽ khàng, “Bộ trưởng Hạ.”

Hạ Minh Hà xoay người, đôi mắt có thần sáng ngời thoáng uể oải, ông ta đi lên trước, khoá cửa phòng trước tiên, sau đó ông ta điên cuồng kéo lấy thiếu phụ.

“Minh Hà...” Thiếu phụ không giãy giụa, vươn hai tay ôm cổ Hạ Minh Hà, hôn ông ta nồng nhiệt.

Đôi mắt Hạ Minh Hà nhuộm đầy dục vọng, giống như dã thú thô lỗ, cấp bách cởi váy bà ta, cố sức bế bà ta lên giường.

Vớ ga khiêu gợi rách tướp, rơi lả tả trên thảm trải sàn. Cơ thể thiếu phụ đầy đặn như quả chín mọng nước không ngừng uốn éo, nhiệt tình đưa trong tiếng thờ dục của Hạ Minh Hà, tựa như tình cảm dồn nén lâu ngày của bà ta cuối cùng cũng bùng nổ.

Bên ngoài cửa sổ, sét rạch ngang bầu trời, tiếng sấm đùng đùng, giáng xuống khắp nơi.

Mưa rơi càng thêm dữ dội, cơn kích tình của đôi nam nữ trong phòng mỗi lúc một mãnh liệt hơn.

Cuối cùng, Hạ Minh Hà nằm bất động trên người bà ta, hồi lâu sau ông ta lật người, thuận tay châm một điếu xì gà, thoả mãn hút thuốc, say đắm mơn trớn ngực bà ta, nói, “Rõ là hời cho lão già Hoà Tấn Bằng, ông ta tha hồ hưởng thụ cơ thể em biết bao năm qua.”

Bạch Sơ Điệp xoay người, nằm sấp trong lòng ông ta, lấy điếu xì gà trên tay ông ta hút một hơi, “Chẳng lẽ bốn năm qua, anh hưởng thụ chưa đủ à?”

“Em còn đang trách anh?” Hạ Minh Hà nhìn bà ta.

“Em đã sống cam chịu, còn trách anh làm gì?” Bạch Sơ Điệp hơi ngửa người, ngón tay vẽ vẽ trên ngực ông ta. Cơ thể bà ta khô nóng, khó chịu vô cùng.

Hạ Minh Hà nhìn bà ta, cười cười, “Già rồi, không thoả mãn nổi em.”

Bạch Sơ Điệp vuốt ve vật đàn ông, hồi lâu cũng không thấy phản ứng, nổi cáu đấm ông ta một cái: “Đúng là vô dụng.”

Ít ra Hoà Tấn Bằng có thể khiến bà ta đạt khoái cảm vô tận trong chuyện chăn gối, còn mỗi lần cùng Hạ Minh Hà, thời gian đều ngắn cực kỳ. Lần nào cũng vậy, và ta mới bước vào cõi tiên, thì ông ta đã cời giáp đầu hàng.

Hạ Minh Hà kéo bà ta qua: “Ghét anh rồi?”

“Sao em dám ghét bỏ anh? Anh là bộ trưởng cơ mà, đếm không xuể có bao nhiêu cô nàng trẻ trung mong muốn được trèo lên giường anh.” Bạch Sơ Điệp oán trách, “Là anh chê em trước, nếu không ngày xưa anh cũng đâu bán em cho Hoà Tấn Bằng.”

“Cực cưng của anh à, ngày xưa anh còn có thể làm gì? Hoà Tấn Bằng giàu có, sao anh dám đắc tội?” Hạ Minh Hà cất giọng căm hận, ôm chầm bà ta, “Em tưởng anh sẵn lòng làm vậy? Lẽ nào đứng nhìn người đàn bà mình yêu thương triền miên với thằng đàn ông khác để chịu lắm ư? Hồi đó, ông ta nâng đỡ Giả Ny thăng quan tiến chức, cuối cùng Giả Ny lại phản bội ông ta, kết quả thế nào? Không lẽ em không biết ông ta dùng Lê Minh Vũ đối phó Giả Ny?”

Hoà Tấn Bằng ly hôn lúc trước đích thực là do Bạch Sơ Diệp nhúng tay vào, đó là mưu kế chung của Bạch Sơ Diệp và Hạ Minh Hà lập ra. Hồi đó, Hạ Minh Hà và bà ta mới là một đôi, nhưng một lần tình cờ Hoà Tấn Bằng gặp Bạch Sơ Diệp, Hoà Tấn Bằng thừa dịp say rượu chiếm đoạt bà ta. Ban đầu, Hạ Minh Hà nổi giận đùng đùng, thậm chí còn muốn giết chết Hoà Tấn Bằng, nhưng dẫu sao đi nữa ông ta cũng là người lý trí, Hoà Tấn Bằng có tiền có thế, còn ông ta chỉ là một thằng nhãi ranh, có thể làm được gì? Giết ông ta chết chẳng phải cũng đền mạng? Hơn nữa, ông ta nhìn thấy Hoà Tấn Bằng thật sự mê đắm Bạch Sơ Diệp. Vì lẽ đó, ông ta chủ động tìm Hoà Tấn Bằng, đưa ra hai điều kiện trao đổi Bạch Sơ Diệp.

(CÁC BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN TẠI)

Điều kiện thứ nhất là cho ông ta một số tiền lớn.

Điều kiện thứ hai là trợ giúp ông ta tiến vào con đường quan chức một cách thuận lợi.

Hoà Tấn Bằng vui vẻ đồng ý. Lăn lộn trên thương trường nhiều năm, đương nhiên cũng muốn gây dựng thế lực cho bản thân ở giới chính trị. Vốn dĩ Hoà Tấn Bằng chẳng coi Hạ Minh Hà ra gì, sau khi giúp ông ta toại nguyện trong giới chính trị, Hoà Tấn Bằng cũng mặc kệ ông ta. Ngược lại, Hoà Tấn Bằng bắt đầu quay sang bồi dưỡng Giả Ny. Còn Hạ Minh Hà dựa vào bản thân leo từng bước một lên trên.

Mãi đến bốn năm trước, khi Hoà Tấn Bằng đã chết, Hạ Minh Hà quyền cao chức trọng lại nhớ nhung hương vị của Bạch Sơ Diệp. Tuy bà ta hận Hạ Minh Hà, nhưng nỗi hận này cũng phai theo năm tháng, bà ta dần dần qua lại thường xuyên, rồi thông dâm với Hạ Minh Hà bao năm qua.

Bạch Sơ Diệp là một người đàn bà thông minh. Ngày xưa, Hạ Minh Hà phụ bạc bà ta, nên bây giờ bà ta muốn đòi lại quyền lợi từ ông ta. Cái bà ta muốn rất đơn giản, đó là Hạ Minh Hà giúp con trai bà ta ngồi trên vị trí chủ tịch tập đoàn Hoà thị.

Mẫu bằng tử quý, đây là chân lý nghìn năm qua.

Hạ Minh Hà hớn hờ bằng lòng, cũng âm thầm trù tính vài việc.

Nhưng không ngờ lại bị sự kiện Trình Nhật Đông làm lỡ, nhất thời ông ta cũng trúng đòn công kích nặng nề. Bạch Sơ Diệp chẳng màng quan tâm tình hình của ông ta, cái bà ta quan tâm chỉ là con trai mình.

“Em không muốn nhắc lại chuyện xưa kia nữa.” Bạch Sơ Diệp cất giọng bất mãn, “Nếu anh không giúp em, Lê Minh Vũ sẽ nuốt trọn Hoà gia.”

Hạ Minh Hà vừa nghe tên này, liền nổi nóng, “Em nghĩ anh sẽ bỏ qua cho thằng nhóc này ư? Lần này đúng là anh trúng bẫy của nó, nó muốn dùng Nhật Đông phá anh. Ngông cuồng! Anh tuyệt đối không để nó được toại nguyện.”

“Chẳng phải do anh tự tạo nghiệt à? Chơi đùa đàn bà cho lắm, thì tự nhiên sẽ có báo ứng thôi.” Bạch Sơ Diệp châm chọc.

Hạ Minh Hà đặt xì gà sang một bên, phả ra một hơi, “Báo ứng? Chưa bao giờ anh tin thứ này. Em cứ chờ xem. Muốn lật đổ anh, nó còn non nớt lắm!”

Hoà Vy đến phòng khách nghe điện thoại.

Trong phòng ăn chỉ còn Tô Nhiễm và Lê Minh Vũ. LCD trên vách tường đang chiếu tin thời sự, nhưng âm thanh nhỏ vô cùng, càng phụ hoạ thêm bầu không khí nặng nề.

Chốc lát sau, Hoà Vy bước vô, nhìn Tô Nhiễm, “Điện thoại tìm em.”

Tô Nhiễm sững sốt, tìm cô sao không gọi di động? Vừa nghĩ lại thấy buồn phiền, chắc điện thoại lại hết pin nữa rồi. Đang định đứng dậy, Lê Minh Vũ bình thản hỏi, “Đàn ông hay phụ nữ?”

Câu này là hỏi Hoà Vy, Hoà Vy hạ thấp giọng, “Đàn ông...”

Lê Minh Vũ buông đũa xuống, đưa mắt qua Tô Nhiễm, Tô Nhiễm cũng dừng ăn, thấp thoáng bồn chồn. Sao lại có đàn ông tìm cô? Nhìn Lê Minh Vũ nhíu mày, cô bỗng thấy không yên.

“Hỏi anh ta tên gì?” Giọng Lê Minh Vũ nhàn nhạt nói với Hoà Vy, ánh mắt anh từ đầu đến cuối đều dán vào gương mặt Tô Nhiễm.

Hoà Vy cũng cảm thấy bầu không khí khác thường, hết nhìn Lê

Minh Vũ rồi lại nhìn Tô Nhiễm, cô bước ra khỏi phòng ăn.

Suốt buổi, Tô Nhiễm đều cau chặt mày, cô muốn tranh luận với anh, điện thoại tìm cô anh có tư cách gì quản lý? Ánh mắt cô càu kỉnh đối diện với anh, vẻ mặt anh càng cứng.

Cô siết chặt tay, vài giây sau mới dần thả lỏng. Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, cô không muốn đắc tội với anh.

Hoà Vy mau chóng quay lại phòng ăn, thần sắc loé vẻ dịu dàng, cô đảo mắt qua Lê Minh Vũ, rồi đến Tô Nhiễm, khẽ nói, “Là bác sĩ Mộ Thừa. Anh ấy nói em tắt đi động.”

Mộ Thừa?

Tô Nhiễm sững sờ, lập tức nhìn Lê Minh Vũ như đang đợi ý kiến, anh luôn tỏ thái độ thù hằn với Mộ Thừa, cuộc gọi này khiến cô hơi băn khoăn, không biết có nên nghe hay không.

Lê Minh Vũ thông dong uống cà phê, không nhìn cô, cũng không lên tiếng.

Hoà Vy nhạy cảm phát hiện bầu không khí càng lúc càng khác thường, im lặng ngòai cạnh anh.

“Tôi...” Tô Nhiễm muốn mở miệng hỏi ý của anh, nhưng Hoà Vy ở đây, cô sợ Hoà Vy lại nảy sinh hiểu lầm nên thôi.

Lê Minh Vũ đặt tách cà phê xuống, nhìn cô, chẳng màng quan tâm Hoà Vy ngồi bên cạnh, thản nhiên hỏi, “Em muốn nghe?”

“Ừ.” Tô Nhiễm nghĩ lần trước đã nói với anh.

Ánh mắt anh u ám ngấm nghĩa Tô Nhiễm, như vừa nghe xong câu chuyện cười này đó, anh đưa mắt qua Hoà Vy, cất giọng bình thản, “Đi cúp điện thoại.”

Hoà Vy thảng thốt, “Minh Vũ, điện thoại tìm Tô Nhiễm mà.”

“Cúp điện thoại!” Anh nghiêm giọng, nhìn Tô Nhiễm chăm chú.

Mặc dù Hoà Vy bất mãn, nhưng không muốn chọc anh nổi giận, nên đành đứng dậy.

Tô Nhiễm đứng dậy còn nhanh hơn cả Hoà Vy, Hoà Vy cứng đờ người nhìn Tô Nhiễm, còn Tô Nhiễm nhìn Lê Minh Vũ ngòai đối diện không chớp mắt, gần từng chữ rành rọt: “Tôi muốn nghe điện thoại.”

Hoà Vy ngây ngẩn, không hiểu chuyện giữa hai người.

Anh trầm mặc, đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng nhìn thẳng Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm cũng không né tránh ánh mắt anh, nói, “Anh biết rõ Mộ Thừa là bạn tốt của tôi.” Cô không cần phải giải thích, nhưng bản thân đáng ghét lại luôn muốn nói với anh.

Anh vẫn không lên tiếng.

Tô Nhiễm dứt lời, xoay người rời khỏi phòng ăn.

Cà phê trong tách thoáng chốc nhuộm đầy hơi lạnh...

“Hành trình lần này do em cố tình sắp xếp?” Trong điện thoại, thanh âm Mộ Thừa cực kỳ nặng nề, tựa như tảng đá khổng lồ rơi xuống đáy biển.

“Em nghĩ đó là cách tốt nhất.”

Tô Nhiễm nhẹ giọng.

“Bao gồm Tiểu Đoá?”

“.....”

“Anh biết em đang suy tính chuyện gì, đừng nghĩ lừa được anh.” Mộ Thừa nói tiếp.

Tim Tô Nhiễm nhói đau. Mộ Thừa là người thông minh, dù Tiểu Đoá che giấu giỏi cỡ nào, thì cũng chỉ là một cô gái không có nhiều kinh nghiệm sống, chưa từng biết yêu, sao có thể qua mặt Mộ Thừa? Cô đành thờ dài, thừa nhận, “Tiểu Đoá là cô gái tốt.”

“Đây là ý của em?”

“Ít ra anh cũng nên cho đôi bên một cơ hội, phải không?”

Điện thoại chỗ khác lặng thinh, lát sau mới truyền tới giọng nói, “Em đặt vé máy bay đêm này là không muốn anh biết quyết định của em?”

Tô Nhiễm cứng họng, “Anh hiểu lắm rồi. Em chỉ hy vọng mọi người có một chuyến du lịch vui vẻ.”

“Bây giờ có thể nói đáp án với anh chưa?”

Tô Nhiễm cắn môi, hít sâu, “Mộ Thừa, em mong anh và Tiểu Đoá luôn sống vui vẻ hạnh phúc, anh hiểu không?”

Điện thoại chỗ khác lại trầm mặc.

Cô không hối thúc, im lặng chờ đợi.

Hai phút sau, giọng Mộ Thừa khàn khàn vang lên, “Đây là mong muốn của em?”

“Phải.”

Mộ Thừa thở dài rười rượi, “Anh hiểu rồi.” Giọng anh càng cay đắng, “Anh đã từng nói, anh luôn sẵn lòng làm những việc khiến em vui vẻ. Cứ như vậy đi.”

Tô Nhiễm ngậy ra.

Mộ Thừa cúp máy.

Tô Nhiễm cau mày, lắng người cầm tai nghe hồi lâu, cô không biết làm vậy là tốt hay xấu với Tiểu Đoá. Đang trầm tư, tay cô bỗng nhẹ bẫng, tai nghe bị người đàn ông phẩy sau gáy lấy, đập mạnh xuống.

Tô Nhiễm kinh ngạc, nhướn mắt mới thấy Lê Minh Vũ không biết đứng cạnh từ lúc nào, theo sau anh là bộ mặt khó coi của Hoà Vy.

Tô Nhiễm bồn chồn, tại sao ngày cuối cùng lại khó trôi qua như vậy?

Lê Minh Vũ nắm cổ tay cô, không nói tiếng nào lôi cô lên lầu.

“Minh Vũ...” Hoà Vy theo sát.

Đến phòng ngủ, Tô Nhiễm còn chưa kịp thở, anh đã đẩy cô vào. Hoà Vy chạy theo, vừa lúc anh đang đóng cửa, giọng anh lạnh buốt rõ cái giận...

“Nếu không muốn bị ném như ném rác thì đừng đi theo.”

“Minh Vũ...” Hoà Vy phát hoảng.

Cửa phòng đóng lại, Hoà Vy bị ngăn cách bên ngoài phòng phủ.

Anh đóng cửa phòng, đồng thời cũng khoá kín cửa. Lê Minh Vũ đứng ngay cửa xoay người nhìn Tô Nhiễm. Người bên trong không thể chạy ra, còn người bên ngoài cũng chẳng thể xông vào.

Tô Nhiễm nhìn anh chằm chằm. Tới nay, cô luôn cho rằng có mặt người thứ ba, anh sẽ đè nén tính tình, kiêng nể một chút. Nhưng không ngờ cô sai rồi, anh vốn chẳng quan tâm việc người khác nghĩ thế nào về mối quan hệ ở đây, anh cũng không kiêng dè.

“Anh muốn Hoà Vy hoàn toàn hận tôi?” Đây là lý do duy nhất mà cô có thể nghĩ ra.

Lệ Minh Vũ đứng nơi cửa, vòm ngực anh phập phồng, nhìn cô, “Là em dẫn vật tôi!”

Ánh mắt cô mang vẻ khó hiểu nhìn anh. “Chỉ vì cuộc gọi lúc nãy?”

“Vậy phải xem là điện thoại của ai.”

Tô Nhiễm đau đầu, “Vừa rồi anh cũng nghe, tôi chỉ muốn Mộ Thừa tiếp nhận Tiểu Đoá.”

“Em nghĩ rằng có thể ư?” Lệ Minh Vũ nghiêng rằng, giọng anh khàn khàn, “Anh ta nghĩ như thế nào, tôi là người hiểu nhất.”

Cô thở dài bất đắc dĩ, cũng lười tranh cãi với anh, cô ngồi sang một bên, cất giọng nhàn nhạt, “Anh ấy là bạn tốt nhất của tôi.”

“Tốt mức độ nào? Từng lên giường với nhau cũng coi như bạn tốt?”

Tô Nhiễm há hốc miệng, đứng phắt dậy, “Lệ Minh Vũ, anh đừng nói bậy.”

“Sao, then quá hoá giận?” Lệ Minh Vũ thấy cô bên vực Mộ Thừa, đương nhiên không vui. Tuy anh nghe thấy cuộc gọi vừa rồi, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, Mộ Thừa nhìn Tô Nhiễm bằng ánh mắt gì, anh nhận thấy rõ ràng.

“Đúng là không thể nói lý với anh.” Tô Nhiễm không đếm xỉa đến anh, đi ngang qua, định mở cửa.

“Đi đâu? Em vẫn muốn đi tìm thằng đàn ông khác?” Anh kéo cô, “Hôm nay em không được đi.”

“Tôi nói với anh lần nữa cũng là lần cuối cùng...” Cô giãy không thoát, ngoảnh đầu lờm anh, “Tôi và anh ấy chỉ là bạn bè.”

Anh ôm chầm cô vào lòng, giọng điệu độc tài lập tức bật ra, “Dù là bạn bè cũng không được! Em không cần bạn bè, nhất là đàn ông!”

Quyển 6 - Chương 16: Đáp Án Cuối Cùng

Tô Nhiễm cúi kinh, “Anh nói khó hiểu quá.”

Lệ Minh Vũ đề cô vào sát tường, nhìn cô chăm chú, “Tô Nhiễm, tôi không muốn ép buộc, giam giữ em ở đây. Em là người phụ nữ thông minh, nên đừng khiến tôi dùng cách thức cưỡng ép.”

Tim Tô Nhiễm đập mạnh, hơi thở gấp gáp, “Anh có ý gì?”

“Đơn giản thôi...” Lệ Minh Vũ áp mặt gần cô có thể trông thấy lổ xoáy trong đồng tử của anh, giọng anh kiên quyết, “Trước mắt em chỉ có ba con đường: thứ nhất, em giết tôi; thứ hai, khiến tôi ngồi tù; thứ ba, vâng lời tôi.”

Nghe vậy, cô trợn to mắt, bỗng thấy nghẹn thở, hồi lâu sau mới tìm được giọng nói của bản thân, cười nhạt, “Nói như thế, chỉ có con đường thứ ba là bình thường. Vậy anh nói tôi biết đi, tôi phải vâng lời anh bao lâu? Chín ngày một lần nữa? Một năm? Năm năm?”

Lệ Minh Vũ nhìn thẳng vào mắt cô, thốt lên từng chữ: “Đến khi tôi chết!”

Mùi tanh của máu lan tràn mờ hồ giữa hai người.

“Lệ Minh Vũ, anh điên rồi!” Tô Nhiễm bỗng rét run, cô cố gắng bình tĩnh đối diện với ánh mắt của anh, “Chỉ cần hết ngày hôm nay, anh không có quyền yêu cầu tôi làm thêm bất cứ điều gì.”

“Em mong đợi đến thế à?” Anh bóp mặt cô, nhếch mép cười, giọng anh càng lạnh giá, “Đàn bà một khi đã nhấn tâm, còn hung ác hơn cả đàn ông. Tôi từng mong có thể giữ em ở lại, thậm chí còn khẩn cầu em. Nhưng em luôn kiên trì muốn đi, vậy tôi phải làm gì bây giờ?”

Tô Nhiễm nhìn nụ cười trên môi anh, trống ngực cô đập dồn dập.

“Chúng ta tiếp tục trình diễn tiết mục uy hiếp được không?” Giọng Lệ Minh Vũ dịu dàng vô cùng, ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve gò má

cô, “Em đoán thử xem, tôi có thể lợi dụng ai để uy hiếp em?”

Tô Nhiễm cảm thấy gò má mình ngura ngúra, đầu óc cố gắng suy nghĩ. Anh còn có thể uy hiếp ai? Diệp Lỗi, Băng Nụ, Guerlain, thậm chí là Mộ Thừa, đều từng bị anh dùng, vậy...còn ai?

“Không đoán ra à? Hay để tôi thẳng thắn với em.” Lệ Minh Vũ cười tươi hơn, vùi mũi vào tóc cô, cất giọng ôn hoà, “Đôi khi tôi nghĩ, em cần gì phải đến nghĩa trang xa xôi thăm ba em? Lấy tro cốt của ông ta nghiền nát thành bột được không? Như vậy hằng ngày em đều có thể gặp ông ta. À phải rồi, cả mẹ em cũng chẳng gặp phiền phức vì phải đến nghĩa trang. Đường đường là bột tro cốt của chủ tịch tập đoàn Hoà thị, giới truyền thông ắt hẳn sẽ rất hứng thú.”

Tô Nhiễm như bị người khác đập mạnh vào đầu mình, đôi mắt cô kinh hoàng trợn to.

“Tuy từ nhỏ em không lớn lên cạnh ba, nhưng tôi nghĩ đối tượng này cũng có ảnh hưởng tới em.” Ánh mắt anh dần chuyển thành ôn thuận nhìn cô, anh cúi đầu, bờ môi lạnh lùng chạm nhẹ vào làn môi run lẩy bẩy của Tô Nhiễm.

Cô bất động, đến khi anh ngẩng đầu, giọng cô khàn đặc: “Lệ Minh Vũ, anh không phải con người!” Cô tuyệt đối tin tưởng anh làm được chuyện này. Vẻ mặt anh trầm tĩnh ánh lên tia tàn nhẫn.

“Là em bức tôi, Tô Nhiễm!” Lệ Minh Vũ nghiêm giọng, tay anh ôm cô chặt hơn, trán anh dán vào trán cô, giọng anh buồn phiền lệ vè mệt mỏi.

Tô Nhiễm hoá đá.

Nhưng nước mắt chảy tràn khoé mi cô. Đôi mắt đau xót nhìn cô, nhưng cố gắng che giấu. Anh lại cúi đầu hôn cô, nước mắt mang vị đắng chat thấm vào lưỡi anh, anh vuốt ve má cô, khẽ nói, “Lẽ nào em chỉ muốn đi thôi?”

Bỗng dung dị dàng đối lập hoàn toàn với tàn nhẫn ban nãy. Loáng cái, va đập mạnh trái tim Tô Nhiễm, môi cô run rẩy, “Đôi khi chấm dứt để không phải phát điên...”

Mắt Lệ Minh Vũ cũng căng thẳng.

Cửa phòng bất ngờ bị đập mạnh.

“Minh Vũ, có người tìm anh...” thanh âm lo lắng của Hoà Vy. Xem chừng cô không thoải mái gì bên ngoài.

Thần sắc Lê Minh Vũ hơi hoà hoãn, anh trầm mặc nhìn Tô Nhiễm hồi lâu.

Hoà Vy đứng ở cửa, bên cạnh cô còn một cô gái. Cô gái này mặc đồ công sở lịch sự, đôi mắt trong vắt lướt qua gò má ửng đỏ nước mắt của Tô Nhiễm liền bần thần, nhưng trông thấy Lê Minh Vũ hơi nheo mắt, cô gái mau chóng điều chỉnh vẻ mặt của bản thân, đưa tay ra, “Chào bộ trưởng Lê, tôi là Lạc Tranh, luật sư đại diện của Tô Nhiễm.”

Lê Minh Vũ hơi nghiêng mặt, lia mắt qua Tô Nhiễm, cô đứng lặng người, ngón tay cô trắng bợt chống đỡ khung cửa, anh cười khẩy, “Tô Nhiễm, em càng lúc càng thông minh.” Nói hết câu, anh mới nhìn Lạc Tranh, bắt tay cô.

Hoà Vy đứng bên cạnh lật đật kéo Tô Nhiễm, thấp giọng: “Tiểu Nhiễm, em tìm luật sư làm gì?”

“Chị đừng hiểu lầm. Em tìm luật sư để...” Tô Nhiễm biết Hoà Vy lo lắng chuyện gì, cô vội quyết nước mắt, nhìn Lê Minh Vũ, “Thu xếp rõ ràng việc ly hôn của em và anh ta.”

“Sao hả?” Hoà Vy sửng sốt.

Nét mặt Lê Minh Vũ trầm lặng như đại dương.

Bầu không khí trong phòng khách lâu một tĩnh lặng khác thường.

Lạc Tranh cầm văn kiện từ cặp xách, đặt trước mặt Tô Nhiễm và Lê Minh Vũ, ánh mắt cô dừng trên mặt Lê Minh Vũ, “Bộ trưởng Lê, nội dung trên văn kiện chính là ý kiến của đương sự. Mời anh xem, nếu không có ý kiến gì khác, xin anh ký tên.”

Lê Minh Vũ thản nhiên cầm văn kiện xem thoáng qua, thấy Tô Nhiễm đã ký tên sẵn, môi anh hơi nhếch lên, anh thả tay, văn kiện rơi xuống, “Hình như không có lý do gì để tôi ký tên.”

“Bộ trưởng Lê, việc liên quan đến thoả thuận chín ngày giữa anh và đương sự của tôi, cô ấy đã kể kỹ càng với tôi. Hôm nay là ngày thứ chín, dù bộ trưởng Lê không ký tên, đương sự của tôi cũng dự

do.” Lạc Tranh hít sâu một hơi, lại đặt đơn ly hôn trước mặt anh, “Cô ấy không cần gì cả, chỉ cần tự do.”

Lệ Minh Vũ nhìn đơn ly hôn trước mắt, lát sau tựa người vào ghế sofa, nhưng ngoảnh đầu nhìn Tô Nhiễm ngồi một bên, cong môi, “Em nghĩ tôi có nên ký không?”

Tô Nhiễm không nói không rằng suốt từ nãy đến giờ, cô ngẩng đầu nhìn anh. Cô hiểu ý của anh. Thái độ của anh về chuyện này thế nào, anh đã biểu lộ rõ trong phòng ngủ. Tuy anh tỏ vẻ thâm trầm nhưng ngụ ý uy hiếp của anh quá rõ ràng. Nhớ tới lời uy hiếp của anh, cô liền lạnh người.

Lạc Tranh cũng nhìn Tô Nhiễm, thần sắc cô hiện vẻ lo lắng, lòng bàn tay và đầy mồ hôi.

Bên ngoài, mây đen giăng kín, bầu trời âm u chuyển mưa.

Sấm sét quét ngang cửa kính, hắt vào gương mặt Tô Nhiễm. Cô không trả lời anh, đôi mắt cô suy tư.

Ánh mắt của ba người khác, mỗi người mang một sắc thái khác nhau đều dồn hết về cô.

Lệ Minh Vũ với ánh mắt chắc chắn tự tin, Hoà Vy với ánh mắt nghi hoặc, và Lạc Tranh với ánh mắt quan tâm căng thẳng.

(CÁC BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN TẠI)

Hai phút sau, Tô Nhiễm mới nhìn Lệ Minh Vũ, “Anh ký tên đi.”

Lệ Minh Vũ ngăn người, anh không ngờ cô nhắm mắt làm ngơ uy hiếp anh!

Lạc Tranh vô phúc thờ phào. “Em chắc chứ?” Anh nheo mắt quan sát Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm nâng tay, tháo một thứ giống hạt cúc từ gấu áo đặt trước Lạc Tranh, bình tĩnh nói, “Chắc chắn.”

Lệ Minh Vũ bỗng hiểu ra. Khi anh nhìn thấy thứ cô tháo xuống, khoé miệng anh lạnh lùng, thoáng chốc anh hiểu nguyên nhân làm cô tràn trề tự tin.

Lạc Tranh cầm lấy, nhấn nút, thứ đó phát ra âm thanh...

“Đôi khi tôi nghĩ, em cần gì phải đến nghĩa trang xa xôi thăm ba em? Lấy tro cốt của ông ta nghiền nát thành bột được không? Như

vậy hằng ngày em đều có thể gặp ông ta. À, phải rồi, cả mẹ em cũng chẳng gặp phiền phức vì phải đến nghĩa trang. Đường đường là bột tro cốt của chủ tịch tập đoàn Hoà thị, giới truyền thông ắt hẳn sẽ rất hứng thú.”

“Tuy từ nhỏ em không lớn lên cạnh ba, nhưng tôi nghĩ đối tượng này chắc cũng sẽ có ảnh hưởng với em.”

“Lệ Minh Vũ, anh không phải con người!”

“Là em bức tôi, Tô Nhiễm!”

...

Thanh âm đến đây đột nhiên dừng lại, Lạc Tranh nhấn nút tắt.

Lệ Minh Vũ trầm tĩnh toát lên vẻ thờ ơ.

“Bộ trưởng Lệ, đoạn ghi âm này nếu lan truyền ra ngoài hình như sẽ rất bất lợi với chức vị của anh?” Lạc Tranh cười, nhìn Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ không màng để tâm Lạc Tranh. Anh dỗi mắt về Tô Nhiễm, giơ tay xoa đầu cô như đang vỗ về vật cưng, giọng anh mềm nhẹ thấp thoáng bất đắc dĩ...

“Cô ta dạy em làm vậy?”

Anh biết thứ đó, nó là máy ghi âm trộm mới nhất hiện nay. Không ngờ cô lại dùng nó để làm công cụ đối phó anh, là anh sơ suất, không tính đến việc Tô Nhiễm sẽ phản kích. Máy ghi âm trộm chắc chắn là do luật sư đưa cô. Anh không biết cô ta đưa Tô Nhiễm lúc nào, thực sự lợi hại.

Tô Nhiễm không trả lời, cũng không tránh bàn tay của anh, chỉ nói: “Ký tên đi.”

Hoà Vy ngồi bên đã hiểu chuyện gì xảy ra, tay cô nắm chặt, cô hoảng sợ một mặt không ai biết trong con người anh, cô không sao ngờ được anh luôn trầm tĩnh lại chơi trò uy hiếp em gái cô? Em cô thật sự tốt như vậy ư? Tốt đến nỗi khiến anh đánh mất tính cách thường ngày?

Lòng cô tràn dâng cảm giác chua xót và ghen tuông vô bờ.

Lệ Minh Vũ lặng im.

Tô Nhiễm thở dài: “Cần gì phải vì tôi mà huỷ hoại bản thân?” Nói xong, cô cầm một chiếc thẻ tín dụng và một xấp tiền lớn đặt trước

mặt anh, “Đây là tiền và thẻ anh cho tôi, bây giờ trả lại đầy đủ cho anh.”

Anh không hề nhìn, cười nhàn nhạt: “Có vẻ như em đang gấp rút phân chia giới hạn với tôi.”

“Đúng vậy. Vì thế tôi không muốn dính dáng gì đến anh nữa.” Đôi mắt Tô Nhiễm sáng ngời.

Cầm Lệ Minh Vũ căng thẳng, cả người anh cứng đờ. Anh nhìn cô chăm chú, tựa như đang quyết đấu khó khăn, lát sau mới cất giọng: “Được, tôi thành toàn cho em.” Dứt lời, anh cầm bút ký tên mình lên đơn xin ly hôn.

Trong giây lát anh ký tên, Tô Nhiễm vừa thấy nhẹ nhõm, vừa thấy áp lực. Tâm tình cô phức tạp vô cùng.

Lạc Tranh thở phào, nhìn anh ký tên xong, cô kiểm tra một lượt, xuất một phần trong đó đưa Lệ Minh Vũ: “Bộ trưởng Lệ, mời anh giữ phần này. Đơn ly hôn bắt đầu có hiệu lực từ ngày tháng ghi trên đây.” Cô nhìn đồng hồ: “Dựa theo thời gian anh ký kết cùng ông Hoà, nữa tiếng nữa, anh và đương sự của tôi sẽ chấm dứt hiệp ước.”

Lệ Minh Vũ nghe vậy, anh cười càng lạnh lùng, nhìn Tô Nhiễm: “Ngay cả mấy tiếng đồng hồ cũng chờ không được?”

“Đã là sự thật, cần gì phải lãng phí thời gian?” Tô Nhiễm cắn răng.

“Vậy được thôi.” Anh nghiêng răng.

Nửa tiếng trôi qua nhanh chóng.

Mưa càng lúc càng lớn hơn.

Một chiếc xe đỗ sẵn ngoài sân.

Lạc Tranh đi trước, Tô Nhiễm mở cửa, mùi mưa tràn vào phòng, lấp đầy mùi hương cổ hữu của anh và cô trong đó. Lệ Minh Vũ không đứng dậy, anh luôn ngồi trên ghế sofa, mấy ngày qua anh không hút thuốc, giờ lại rút ra một điếu, ngậm trong miệng, châm thuốc rồi hút một hơi. Anh phả hơi dài, khói thuốc mau chóng tan biến trong gió.

Tô Nhiễm vô thức xoay đầu, sấm chớp ùng đoàng, chiếu sáng xung quanh anh. Một bên mặt anh toát lên vẻ cô độc khác thường,

lòng cô bỗng có sai không? Chắc là không sai.

Hoà Vy vội đứng dậy, chần tằm nhìn của Tô Nhiễm.

Cô nhìn Hoà Vy, thờ dài sườn sượt. Cô có điều muốn nói nhưng phát hiện bản thân nghẹn ngào, nói không nên lời.

“Tiểu Nhiễm...” Hoà Vy cũng muốn nói lại thôi, “Em...còn về đây không?”

Tô Nhiễm cười khổ, lắc đầu.

“Dù thế nào cũng cảm ơn em.” Hoà Vy tuy không nở, nhưng đối mặt với tình yêu, dầu sau cũng phải có một người hy sinh. Cô không thể chịu đựng việc Lê Minh Vũ thuộc về người phụ nữ khác.

Tô Nhiễm hiểu ý của cô, không nói thêm gì.

Lạc Tranh lên xe trước. Một người đàn ông từ trên xe bước xuống, cầm dù bước về phía Tô Nhiễm, dừng trên bậc thềm.

Hoà Vy trông thấy. Đó là Hoà Quân Hạo.

Tô Nhiễm cup mi, quay người đi.

“Tô Nhiễm...” Giọng Lê Minh Vũ truyền tới phía sau.

Cô thẳng thốt, thân thể cứng nhắc, ngoảnh đầu nhìn người đàn ông đang đến gần.

“Minh Vũ, anh...” Hoà Vy lên tiếng, lại bị anh làm ngơ.

Lê Minh Vũ không biết dậm thuốc từ lúc nào, bước về phía Tô Nhiễm, dừng trước mặt cô. Cô ngước đầu nhìn anh, gương mặt anh tuần loé lên vẻ đau đớn. Anh chạm tay vào mặt cô: “Em định ở đâu?”

“Tôi...” Sống mũi cô cay cay, cắn môi, khẽ nói, “Còn phòng làm việc...”

Giây lát sau, anh kéo đầu cô, cúi người, hôn lên tóc cô, tay anh ôm chặt tựa như đang trút hết nỗi lòng. Gò má Tô Nhiễm áp vào lồng ngực anh, tiếng tim đập mạnh mẽ vào màng tai cô. Hồi lâu sau, giọng đàn ông trầm trầm cất lên...

“Có việc thì gọi điện cho tôi.”

Quyển 6 - Chương 17: Sét Đánh

Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn, lòng trào dâng biết bao nỗi niềm, cô có điều gì đó muốn nói với anh nhưng lại nhin xuống, chỉ gật đầu.

“Chị, mình đi thôi.” Giọng nói của Hoà Quân Hạo truyền tới.

Lệ Minh Vũ buông tay, tựa như đang trao trả báu vật nhân gian.

Tô Nhiễm bước từng bước một, khi bóng dù bao phủ trên đỉnh đầu, cô dừng lại giây lát, muốn ngoảnh đầu ra sau nhưng người cô đứng đờ.

“Chị?”

“Không cần che cho chị đâu.” Cô khẽ nói, siết chặt tay, đi nhanh ra xe.

Ướt sũng mưa cũng được, ít ra có thể giúp cô tỉnh táo hơn. Lẽ ra rời khỏi anh cô phải vui mừng mới đúng, nhưng vì sao lòng cô khó chịu vô cùng?

Hoà Quân Hạo nhìn Tô Nhiễm chui vào xe, rồi đảo mắt qua Lệ Minh Vũ đứng ở cửa, gãi đầu bất đắc dĩ. Hoà Quân Hạo không lên xe, tiến đến gần Lệ Minh Vũ, vẻ mặt tươi cười, “Anh rể, gương mặt anh đừng khổ sở quá được không? Mấy chuyện kiểu này anh còn nhiều thời gian mà.”

Lệ Minh Vũ nhìn Hoà Quân Hạo.

Hoà Vy nghe thấy, đi lại gần, cất giọng bức bối, “Quân Hạo, mấy chuyện kiểu này, ý cậu là gì?”

Hoà Quân Hạo cười, “Thôi em không nói nữa. Hôm nay em chỉ là tài xế thôi. Bye bye.” Nói dứt câu, bèn xoay người đi.

Xe mau chóng lăn bánh, màn mưa mù mịt bao trùm mọi cảnh vật xung quanh.

Lệ Minh Vũ đứng lặng dưới mưa suốt nửa tiếng đồng hồ.

“Minh Vũ...” Hoà Vy gọi, ánh mắt cô lo lắng quan sát anh. Việc cô

sợ nhất vẫn xảy ra, cô chưa bao giờ thấy anh giống lúc này. Anh yêu Tô Nhiễm ư?

“Biến.” Lệ Minh Vũ vô lực bật ra một chữ đơn giản nhưng tàn nhẫn.

Hoà Vy hoảng sợ, “Minh Vũ?”

“Biến!” Anh nghiêm giọng, đẩy cô ra ngoài, cửa nhà đóng sầm lại.

“Này...” Hoà Vy đập mạnh cửa, tức giận hét to, “Lệ Minh Vũ, anh quá đáng lắm!”

Mưa suốt đường đi, Hoà Quân Hạo vừa lái xe, vừa huýt sáo. So với hai người phụ nữ ngồi đằng sau, bộ dạng anh thoải mái cực kỳ.

Tô Nhiễm dựa người ra sau, lặng lẽ nhìn ngoài cửa sổ. Trong đầu cô không ngừng xoay vần hình ảnh mấy ngày qua, rồi kết thúc tại cảnh Lệ Minh Vũ đứng ở cửa, lời nói và nhiệt độ cơ thể của anh.

Khác bốn năm trước, lần này là cô chủ động bỏ đi, còn bốn năm trước là cô trốn tránh.

Lạc Tranh cảm thấy bầu không khí trong xe có vẻ kỳ lạ, cô cất giọng, “Tiểu Nhiễm, sao cô lại có một người em trai vô tâm như vậy nhỉ?”

Hoà Quân Hạo nghe thấy, lườm Lạc Tranh qua kính chiếu hậu, cố tình bắt chước cô, giả bộ giận dữ, “Đại luật sư Lạc, cô vừa mở miệng đã thiêu rụi bao thứ vững chắc, phá vỡ một cuộc hôn nhân. Hành vi của cô hôm nay đáng bị sét đánh, trời trừng phạt.”

“Thằng nhóc này, cậu nói gì vậy hả?” Lạc Tranh cầm cặp xách, dợm đập đầu Hoà Quân Hạo.

Ai ngờ vừa giơ tay, sét liền quét ngang, tiếng sấm đùng đoàng đất trời, một cây xanh ở trước mắt gãy đổ về phía xe.

“A...” Lạc Tranh trợn to mắt.

Hoà Quân Hạo phản ứng nhanh chóng, “Ngồi yên đi.” Dứt câu, anh giẫm mạnh chân ga, xe phóng như bay về trước.

Thân cây ngã ầm xuống, tụt lại đằng sau.

Xe rung lắc chấn động, Tô Nhiễm luôn trầm tư, bỗng nhướng mắt nhìn, mới biết chuyện gì xảy ra.

Lạc Tranh bùm chặt miệng, trống ngực đập dồn dập.

“Thấy chưa? Thấy chưa? Tôi nói cái gì là có cái đó mà. Đại luật sư Lạc bị sét đánh rồi phải không?” Hoà Quân Hạo thở phào nhẹ nhõm, lắc đầu, “Ông trời ơi, con chỉ là tài xế thôi mà.”

Lạc Tranh liếc Hoà Quân Hạo, đưa mắt nhìn Tô Nhiễm, lo lắng hỏi, “Cô không sao chứ?”

Khác với Hoà Quân Hạo và Lạc Tranh, Tô Nhiễm trầm lặng vô cùng, cô lắc đầu, “Tôi không sao. Quân Hạo, em tập trung lái xe đi.”

“Yes, sir!” Hoà Quân Hạo chào kiểu quân đội với Tô Nhiễm.

“Sắc mặt của cô rất kém.” Lạc Tranh nhìn cô.

Tô Nhiễm gượng cười, cố tỏ vẻ bình thường, “Sắc mặt của cô cũng không kém gì tôi. Cô đừng nghe Quân Hạo nói bậy.”

“Sao tôi như vậy được? Tôi là bị Lệ Minh Vũ dọa sợ.” Lạc Tranh nói thẳng thừng.

Tô Nhiễm khó hiểu.

“Trước giờ, tôi không muốn tiếp xúc với quan chức chính phủ, nhất là người đàn ông tên Lệ Minh Vũ.” Lạc Tranh lắc đầu, dáng vẻ bình tĩnh khi ở biệt thự hoàn toàn biến mất, “Người này khi nói chuyện, không bao giờ có biểu cảm. Làm luật sư sợ nhất là tiếp xúc với mẫu người như vậy, bởi vì không biết anh ta đang suy nghĩ điều gì. Vốn dĩ tôi chẳng tìm ra sơ hở hay nhược điểm của anh ta, tôi rất sợ hãi. Nói thật lòng, ban nãy tôi cố tỏ vẻ điềm tĩnh, nhưng lòng bàn tay tôi ướt đầm mồ hôi.”

Tô Nhiễm cũng cảm thấy giống Lạc Tranh.

Hoà Quân Hạo nghe Lạc Tranh nói Lệ Minh Vũ như vậy, không nhin được, nói, “Này, có quá đáng lắm không? Anh rể tôi cư xử rất tốt đấy...”

“Câm miệng!” Hai người phụ nữ đồng thanh hét to.

Hoà quan hạo chặc lưỡi, im lặng chạy xe.

“Loại đàn ông đáng xấu hổ nhất chính là loại thích giở trò đe dọa uy hiếp.” Khi nói câu này, mặt Lạc Tranh loé lên vẻ giận dữ.

Tô Nhiễm vô thức nhìn cô, bất chợt nhớ tới người đàn ông trông thấy ở quán cà phê.

Dường như cũng nhận ra bản thân hơi kích động, Lạc Tranh kiềm nén, bối rối hắng giọng, “Tiểu Nhiễm, sau này cô có dự định gì không?”

Tô Nhiễm suy nghĩ giây lát, “Cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Sắp tới tôi hơi bận, vì việc viết bản thảo và điều chế nước hoa của tôi đều đang bị hối thúc.”

“Vậy là được rồi.” Lạc Tranh vỗ tay cô.

“Đại luật sư Lạc, cô muốn chị tôi sống tốt hơn à, có cách này nè. Cô làm chứng lần nữa, tác hợp anh rể tôi và chị tôi tái hôn, cô thấy được không?” Hoà Quân Hạo nói.

“Quân Hạo!” Tô Nhiễm trừng anh.

“Em muốn tốt cho chị mà. Chị, luật sư này xấu xa quá, tự dung nghĩ ra chiêu mờ ám dùng mât ghi âm trộm.”

“Thằng quỷ này, đây gọi là phương pháp hiểu không hả? Không hiểu thì ngậm miệng.” Lạc Tranh gõ đầu Hoà Quân Hạo.

“Xì...” Hoà Quân Hạo nhún vai.

Tô Nhiễm cũng nghĩ tới máy ghi âm trộm, nhìn Lạc Tranh, “Tiểu Tranh, hay mình huỷ đoạn ghi âm đó đi.”

Lạc Tranh cười cười, “Đương nhiên, thực ra đoạn ghi âm đó vô dụng mà.”

Tô Nhiễm thắng thốt.

“Lệ Minh Vũ là một người thông minh, chắc chắn anh ta biết đoạn ghi âm này không thể dùng làm chứng cứ, nhưng không ngờ anh ta lại bằng lòng ký tên.” Lạc Tranh không thể hiểu nổi, thì thào.

“Anh rể tôi là quan chức chính phủ, chị đưa đoạn ghi âm đó cho đám truyền thông, chẳng phải là xong đời anh ấy à? Còn đòi dùng làm chứng cứ gì chứ? Nếu không thì luật sư giống chị, còn nghĩ ra được cách nào độc địa hơn đâu.” Hoà Quân Hạo phản bác.

“Sai rồi.” Lần này, Lạc Tranh không quát Hoà Quân Hạo, trái lại cô nhìn Tô Nhiễm chăm chú, “Dựa theo tính cách quyền uy của Lệ Minh Vũ, cô cho rằng anh ta sẽ để đoạn ghi âm này lọt ra ngoài? Anh ta muốn xoá bỏ nó, hoặc giải thích trước báo giới dễ dàng vô cùng. Nói cách khác đoạn ghi âm này không có khả năng hình thành chứng cứ

tố cáo anh ta đang uy hiếp cô.”

Tô Nhiễm bỗng nhiên kinh hãi. Đúng vậy, muốn lấy đoạn ghi âm này khống chế anh là chuyện không thể xảy ra.

Nhưng anh...

Xe xuyên qua màn mưa mù mịt, giống như tâm tư lạc lối của cô.

Quyển 6 - Chương 18: Mạnh Mỗi Ở Nhà Họ Hòa

Trời đã về hè, nên màn đêm đến rất trễ, ve sầu trên bụi cây kêu râm ran.

Dạo gần đây, Tô Nhiễm hay nhốt mình trong phòng làm việc. Lý do thứ nhất là cô sợ nóng, thứ hai là cô muốn dồn hết sức lực và tinh thần vào điều chế nước hoa và viết bản thảo. Cô sắp xếp công việc kín lịch. Mỗi sáng bảy giờ, cô thức dậy, chạy bộ, ăn sáng, sau đó tắm rửa thoải mái rồi vào phòng điều chế nghiên cứu nước hoa. Khứu giác của con người vào buổi trưa là nhạy nhất, vì vậy có nhiều người thường không thích chọn nước hoa vào chiều tối.

Sau khi đánh một giấc ngủ trưa, cô bắt đầu sáng tác tiểu thuyết, tới tối thì xem phim hoặc đi dạo phố mua sắm. Nói chung cuộc sống của cô rất phong phú. Chỉ có đôi khi cô chợt tỉnh giấc giữa khuya, rồi mất hết cảm giác buồn ngủ. Tình huống này không xảy ra thường xuyên, nhưng khiến cô khó chịu vô cùng.

Sáng sớm hôm nay, Tô Nhiễm nhận được điện thoại của Lạc Tranh báo vụ án của Tiêu Diệp Lỗi có tiến triển. Nhưng điều Tô Nhiễm không ngờ chính là Trình Nhật Đông chủ động huỷ kiện Tiêu Diệp Lỗi. Cô gắng hỏi mới biết Lạc Tranh dùng giai đoạn rối ren hiện tại, phân tích thiệt hơn với Trình Nhật Đông. Có lẽ Trình Nhật Đông bị bộ trưởng Hạ mắng nhiếc đủ thứ, nên cũng không muốn gây thêm sóng gió, đồng ý huỷ bỏ kiện cáo.

Đây là tin mừng với Tô Nhiễm. Biết Diệp Lỗi bình an vô sự, cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Hai người hàn huyên thêm một lát, điện thoại lại báo có cuộc gọi tới, Tô Nhiễm vội vã dừng nói chuyện với Lạc Tranh.

Cuộc gọi đó là của Đinh Minh Khải.

Lòng Tô Nhiễm chùng xuống, cô gọi lại cho Đinh Minh Khải. Điện

thoại vừa đổ một hồi chuông, Đinh Minh Khải liền nghe ngay, hỏi, “Cô Tô, theo góc nhìn chuyên nghiệp của cô, mùi nho đen ngoại trừ có trong nước hoa, thì còn có thể dùng làm gì khác nữa không?”

Tô Nhiễm thông cảm thói quen không vòng vo, đi ngay vào vấn đề chính của anh, cô không hề thấy quá đường đột, trầm ngâm giây lát, “Theo tôi được biết tinh dầu cũng có loại mùi này.”

Đinh Minh Khải thở dài, “Chúng tôi đã thử nhưng mùi vẫn không giống.”

“Bên giám chứng hoặc pháp y không có ý kiến sao ạ?” Tô Nhiễm hỏi, hỏi xong cô lại hối hận. Nếu bên kia có manh mối, chắc Đinh Minh Khải cũng không gọi cuộc điện thoại này.

Đinh Minh Khải nhẫn nại trả lời, “Họ chỉ đưa ra kết luận rằng nó có dạng lỏng, còn chính xác là gì thì không biết.”

Chất lỏng?

Tô Nhiễm hết sức khó hiểu, không phải nước hoa, không phải tinh dầu. Nhưng không thể là nước hoa, càng không thể là đồ uống, hoa quả, vậy còn cái gì phù hợp với điều kiện là chất lỏng?

“Cô Tô, chúng tôi không liên lạc được với chị cô – Hoà Vy, vì không có lệnh khám xét nên chúng tôi không thể đến nhà họ Hoà. Nếu tiện, cô có thể đến đó dò xét một chuyến thay cảnh sát chúng tôi, đồng thời hỏi thăm tình hình của chị cô được không?”

“Chuyện này...” Tô Nhiễm khó xử. Muốn cô đến nhà họ Hoà?

Vấn đề then chốt là Hoà Vy không ở nhà họ Hoà, nơi có khả năng tìm thấy Hoà Vy lớn nhất chính là Bán Sơn. Cô không muốn đến đó lần nữa.

Nghe thấy giọng cô ngập ngừng, Đinh Minh Khải vội nói: “Tôi biết yêu cầu này có chút quá đáng, nhưng mong cô hiểu giúp. Tôi hy vọng có thể phá án nhanh chóng, vụ án này kéo dài càng lâu càng ảnh hưởng xấu đến quá trình điều tra. Việc này không dám miễn cưỡng cô, nhưng tôi mong được cô giúp đỡ. Biết đâu đến nhà họ Hoà có thể tìm thấy một ít manh mối nào đó. Hơn nữa, ngày nào còn chưa tìm ra hung thủ, Hoà Vy bất cứ lúc nào cũng chịu lệnh triệu tập.”

Tô Nhiễm suy nghĩ một lúc, quyết định, “Được, tôi đồng ý với anh.”

“Cám ơn cô.” Giọng Đinh Minh Khải nhẹ nhõm, “Đến đó, khi nói chuyện cô phải nhớ lưu tâm.”

“Anh yên tâm, tôi sẽ lo liệu.”

Cúp điện thoại xong, Tô Nhiễm dựa người vào ghế sofa, xoay xoay điện thoại vài cái, rồi ngừng lại, hạ quyết tâm.

Cô gọi điện thoại rất lâu, nhưng người cô đang gọi không bắt máy, cô thử nhiều lần vẫn không được.

Thần sắc cô hoài nghi, sao Hoà Vy không nghe máy? Điện thoại của Hoà Vy đều chuyển đến chế độ tin nhắn thoại.

Hoà Vy đang bận, hay ở...Bán Sơn?

Cô vô thức nắm chặt điện thoại tới đau buốt. Không lẽ Hoà Vy ở cạnh anh ta? Nhớ đến bóng dáng đàn ông đứng lặng dưới mưa, tim bỗng nhói đau. Có ông trời làm chứng, giây phút đó cô muốn kêu Quân Hạo dừng xe vô cùng.

Tối đó về phòng làm việc, cô dọn dẹp sắp xếp chỗ ngủ, đến khi tắt đèn ngủ, cô nằm lặng im nghe tiếng mưa rơi bên ngoài tới nổi mất ngủ.

Tóc cô lưu giữ mùi hổ phách dịu nhẹ thuộc về riêng anh, nhưng từng giây trôi qua, mùi hương này cũng tan dần đi. Bắt đầu từ hôm đó cô hiếm khi xem báo, tạp chí, thậm chí là ti vi, lên mạng cũng không dám đọc tin tức, cô sợ mình vô tình bắt gặp tên anh. Cô không biết vì sao rõ ràng bản thân đã tự do nhưng nỗi lòng càng uất ức phiền toái.

Tô Nhiễm đành đổ thừa do ‘thói quen’ quấy phá. Thói quen là một thứ đáng sợ, nó sẽ khiến con người sản sinh tâm lý dựa dẫm. Nhiều khi một cặp tình nhân chia tay, đau khổ không phải vì hết tình cảm, mà là vì thay đổi thói quen. Con người không phải động vật thay đổi tập quán theo hoàn cảnh.

Tô Nhiễm thở dài, điện thoại của Hoà Vy gọi mãi không được nên đành thôi. Vừa đặt máy xuống, điện thoại cô lại đổ chuông, báo có tin nhắn.

Cô cầm lên xem là tin nhắn cầu một thừa. Anh nhắn ngắn gọn: Anh muốn biết quyết định của em.

Tô Nhiễm ủ rũ. Mấy hôm nay là ngày nghỉ của Mộ Thừa, Băng Nụ và Tiểu Đoá. Cô không rõ tính hình ở bên đó, Tiểu Đoá không gọi về cô cũng không tiện hỏi. Còn tình hình của cô ở đây, đương nhiên họ không biết, cô vẫn phải chịu đựng mọi thứ cô đơn giày vò một mình giống hết bốn năm trước.

Cô nhắn trả lời anh, cũng là một tin nhắn ngắn gọn: Tốt với Tiểu Đoá.

Đây chính là câu trả lời của cô. Lời Mộ Thừa từng nói, không phải cô không nhớ, anh mong muốn khi cô từ bỏ Lệ Minh Vũ, cô sẽ lựa chọn anh. Nhưng cái cô muốn rất đơn giản, dù không có Tiểu Đoá, cái cô cần cũng không phải Mộ Thừa.

Tuy rằng anh là một người đàn ông tốt.

Tuy rằng cô thích anh.

Mãi lâu sau, điện thoại vẫn không đổ chuông, Mộ Thừa không hồi âm, Tô Nhiễm nhìn điện thoại chăm chăm, tựa như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của anh. Cô xoa huyết thái dương, nhớ lời cảnh sát Đinh nói, xem chừng cô không đi Bán Sơn thì cũng phải đến nhà họ Hoà một chuyến.

Ánh mặt trời bao trùm nhà họ Hoà, Tô Nhiễm vừa đến trước cổng, quản gia mới đã lật đặt đi ra. Trông thấy cô, quản gia cung kính chào hỏi. Tô Nhiễm cũng chào, hỏi chuyện liên quan Hoà Vy. Quản gia mới là một người đàn bà trung niên, mặt mày phúc hậu, nhưng không hiểu nhiều về nhà họ Hoà.

Quản gia lắc đầu, “Tối qua, cô chủ có ghé về nhà một lúc, nhưng buổi tối không ngủ ở nhà. Hôm nay cũng không rõ khi nào cô chủ mới về ạ.”

“Vậy mấy hôm nay, chị ấy có hay về không?” Tô Nhiễm thuận miệng hỏi.

Quản gia nghĩ ngợi, “Tối nào cũng về ạ.”

Tô Nhiễm sừng sốt. Không phải Hoà Vy nên ở Bán Sơn à?

“Cô ba, bà chủ ra ngoài rồi ạ. Hay là cô gọi điện thoại cho bà chủ đi ạ?” quản gia hỏi nhỏ.

“Không cần đâu, tôi đến phòng Hoà Vy lấy ít đồ, chị cứ lo việc của mình.” Tô Nhiễm nói.

Quản gia gật đầu, cũng không phản bác, dù sao đều là người một nhà.

Đợi quản gia khuất bóng, Tô Nhiễm lên lầu. cô nhắm mắt cũng có thể nhớ rõ bố cục của nhà họ Hoà, đây là nơi cô sinh ra. Lầu hai là phòng tập thể thao và phòng sách, còn phòng dành cho khách và phòng ngủ đều nằm ở lầu ba. Bước dọc theo hành lang về phía trước, phòng của Hoà Vy nằm trong cùng, Tô Nhiễm đi thẳng đến đó, cô không muốn gặp Hoà Vy, cô cảm giác mấy ngày qua có những chuyện xảy ra mà bản thân cô không hề hay biết. Không gọi được Hoà Vy, cô cũng chỉ biết đến phòng Hoà Vy, không chừng tìm thấy thứ gì đó.

Khi đi ngang qua phòng Bạch Lâm, cô bỗng dừng bước.

Cô bất giác nhớ lời nói của Bạch Sơ Diệp và Bạch Lâm ở sở cảnh sát. Bạch Sơ Diệp nói vừa về tới nhà thấy Trần Trung đánh quản gia, Trần Trung bị dao nhỏ đâm chết, còn Bạch Lâm cũng tỏ vẻ không có mặt khi đó, về chung lúc với Bạch Sơ Diệp.

Dựa theo khẩu cung, quản gia đúng là hung thủ, vụ án cũng đơn giản đến không thể đơn giản hơn, nhưng Tô Nhiễm và Đinh Minh Khải luôn hồ nghi, vụ án này có khi nào không đơn giản như vậy, quản gia tự tay giết người? Quản gia sao phải làm vậy?

Y như lời cảnh sát Đinh, dù Hoà Vy không có ở nhà, thì tìm kiếm trong nhà họ Hoà có manh mối hay không cũng tốt.

Cô vô thức đẩy cửa phòng Bạch Lâm, cánh cửa mở ra. Bên trong tối om như lỗ đen thần bí của vũ trụ, rèm buông kín khắp phòng, che hết ánh sáng rọi từ ngoài vào. Tim Tô Nhiễm đập mạnh vô cớ, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đặt chân vào phòng.

Trong phòng còn vương vấn mùi đàn ông nồng nặc xen lẫn hương nước hoa nam. Tô Nhiễm biết Bạch Lâm quen dùng nước hoa khử mùi hôi nách của ông ta. Cô luôn kính trọng ông ta nhưng

không dám đến gần, có một chút cũng là vì nguyên nhân này.

Vì thế, vừa vài phòng cô liền hối hận, lấy khăn tay trong giỏ xách che mũi. Cô đang dợm bước đi, một giọng nói truyền đến từ ngoài cửa...

“Tiểu Nhiễm, con làm gì ở đây?”

Thanh âm bất ngờ dọa Tô Nhiễm run bắn người, cô va trúng chân bàn, bàn lung lay, cô vội vàng đỡ nó, rồi nhìn Bạch Sơ Diệp đứng ngoài cửa.

Ánh mặt trời ngoài hành lang hắt sáng lên mặt Bạch Sơ Diệp, có một cái nháy mắt thần sắc bà ta hoảng sợ vô cùng. Tô Nhiễm bị bắt quả tang, ngây người nhìn, bà ta gấp rút đến gần giọng nói dịu dàng, khác hẳn thanh âm hoảng hốt vừa nãy, “Sao con lại đến phòng của cậu? Ngay cả người làm cũng không thích vào phòng cậu con đâu đấy. Thôi chết mất, mau ra ngoài đi con.”

Bà ta lôi Tô Nhiễm ra ngoài, thấy bà ta đóng cửa phòng, cô khẽ nói, “Con muốn đến phòng Hoà Vy nhưng nhớ nhầm.”

“À, con bé này thật là. Đều do con lâu quá không về nhà, khi nào rảnh rồi phải về đây thương xuyên hơn. Dì Bạch lúc nào cũng hoan nghênh con.” Bạch Sơ Diệp cười

Tô Nhiễm không nói không rằng, lặng lẽ quan sát Bạch Sơ Diệp. Cô cứ thấy vừa rồi vẻ mặt bà ta toát lên vẻ lo lắng khiếp sợ, thậm chí còn có... phần nộ. Cô mất tự nhiên, vén tóc loà xoà trên trán gợn gàng hơn, vô thức hỏi, “Dì Bạch, tối hôm qua dì ngủ không ngon ạ?”

Nét mặt bà ta phờ phạc, mệt mỏi.

“Hả? À, do trời oi bức quá.” Bạch Sơ Diệp gượng gạo xoa xoa gò má, nghe Tô Nhiễm hỏi, trống ngực bà ta đập thình thịch. Bà ta mới từ chỗ Hạ Minh Hà trở về.

Bầu không khí thoáng chốc lúng túng.

Một người bị phát hiện khi đang lén lút vào phòng, một người bởi vì sự xuất hiện bất ngờ của người khác mà đánh mất vẻ tao nhã cố hữu.

Đúng lúc này, tiếng cửa mở chọt vang lên, Hoà Vy đã về.

“Hoà Vy?” Tô Nhiễm đứng ở hành lang kêu to. Giọng cô vang

vọng khắp không gian như gợn sóng khuếch tán.

Hoà Vy ngớ người, không ngờ Tô Nhiễm đến nhà họ Hoà.

“Không ngờ chị lại về nhà.” Trong quán cà phê, Tô Nhiễm nói thẳng.

Ánh nắng toả sáng khắp nơi, đổ bóng lên xe đậu bên ngoài cửa Hoà Vy.

Hoà Vy uống một hớp cà phê, cười nhạt, “Buồn cười, đó là nhà của ba, chị không về chẳng lẽ lại để cho bà hồ ly tinh kia à?”

“Chị hiểu sai ý em rồi, ý em là...”

“Em tưởng chị ở Bán Sơn?” Hoà Vy chen ngang.

Tô Nhiễm muốn lắc đầu, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu. Chính xác thì cô nghĩ như vậy.

Hoà Vy buông tách, nhìn Tô Nhiễm, cô lảng tránh đề tài này, hỏi thẳng, “Em tìm chị làm gì? Không phải muốn tái hôn với Lê Minh Vũ chứ?”

“Em tìm chị vì chuyện của Trần Trung.” Tô Nhiễm cất giọng bất đắc dĩ.

Hoà Vy sững sờ, “Trần Trung?” Hoà Vy cau mày, “Em có gì thắc mắc à? Cứ hỏi đi.”

“Hoà Vy, lời khai của quán gia không đủ tạo nên chứng cứ phạm tội. Khi nào còn chưa tìm ra manh mối, thì chị vẫn bị tình nghi. Lẽ nào chị muốn đến sở cảnh sát lần nữa?” Giọng Tô Nhiễm nặng nề, ngôn từ khấn khoản.

Lời cô nói khiến Hoà Vy bần thần. Hoà Vy siết chặt tay, lát sau giọng Hoà Vy hoà hoãn hơn, “Thời gian trước, không phải em đã giúp cảnh sát Đinh sao? Vụ án của Trần Trung còn nghi vấn ở điểm nào?”

“Hoà Vy, chị chỉ cần nhớ kỹ tình huống hôm đó thôi, còn việc liên quan đến vụ án, chị biết ít thì tốt hơn.” Vấn đề nho đen chỉ có cô và người ở sở cảnh sát biết.

Hoà Vy thở dài sườn sượt, cũng đành phải thôi. Cô lặp lại lời mình từng nói lần nữa, cuối cùng bổ sung thêm một câu, “Thật lòng

mà nói, chị đã kể hết mọi chuyện, còn những cái khác chị không biết.”

Tô Nhiễm tin Hoà Vy không dính dáng chuyện này, nhưng bằng chứng thích hợp vẫn chưa tìm ra, rốt cuộc chất lỏng chứa thành phần nho đen là gì?

Hoà Vy thấy cô trầm mặc, hơi nheo mắt, đột nhiên hỏi, “Tiểu Nhiễm, em không về Bán Sơn nữa thật không?”

Lòng Tô Nhiễm chùng xuống, cười khổ, “Hoà Vy, em và Lệ Minh Vũ đã là quá khứ rồi. Chị còn muốn nghe gì nữa?”

“Chị chỉ lo lắng cho em. Tiểu Nhiễm, em biết không? Lệ Minh Vũ rất biến thái!” Hoà Vy đột nhiên nóng nảy, nắm tay Tô Nhiễm.

Quyển 6 - Chương 19: Hành Vi Biến Thái

Tay Tô Nhiễm bị nắm đến đỏ tấy, cô gỡ tay Hoà Vy, cảm thấy Hoà Vy kỳ lạ, cô lật đật hỏi, “Chị nói gì vậy?”

Hoà Vy cài tay vào tóc, ánh mắt uể oải, “Khi em đi, Lệ Minh Vũ cũng dọn khỏi Bán Sơn. Mấy hôm nay, chị không đi làm, chỉ dồn sức chăm sóc anh ấy, nhưng càng lúc chị càng không chịu nổi hành vi của anh ấy.” Hoà Vy bất giác quơ tay, chứng tỏ lòng Hoà Vy đang hết sức rối bời.

“Hoà Vy, chị từ từ kể em biết đi, rốt cuộc anh ta làm gì chị?” Tô Nhiễm vô cớ khấn trương, không biết đang quan tâm Lệ Minh Vũ hay Hoà Vy.

“Anh ấy...” Hoà Vy ngập ngừng, nói một chút rồi dừng lại. Hoà Vy nhìn dáo dác trái phải, thấy không ai đến gần, cô cởi một cúc áo trước ngực, “Đây là mọi thứ anh ấy làm với chị.”

Tô Nhiễm nhìn theo Hoà Vy, bỗng nhiên cô ngạt thở, như bị nện mạnh vào đầu. Cô trông thấy dấu vết đó, nó là vết hôn. Dấu vết trước mặt cô là vết hôn. Lẽ nào anh...

“Ban ngày, anh ấy nhốt chị trong phòng không cho ra ngoài. Buổi tối, anh ấy mới thả chị về nhà. Nhưng đôi khi đến tối anh ấy cũng không tha cho chị, anh ấy giũ chặt chị trên giường, như dã thú điên cuồng chiếm hữu chị hết lần này đến lần khác...” Hoà Vy túm cổ áo, ánh mắt khủng hoảng nhìn Tô Nhiễm, “Em biết không? Anh ấy ở trên giường rất đáng sợ, mỗi ngày chị đều bị anh ấy giày vò cho đến chết.”

Tô Nhiễm ngây người, hồi lâu sau mới thốt ra, “Không...”

“Em không tin? Vừa nãy em cũng thấy mà.” Hoà Vy vội vàng đáp.

Đầu óc Tô Nhiễm nổ tung. Cô nhớ Lệ Minh Vũ từng khẳng định với cô, anh chưa bao giờ chạm vào Hoà Vy, nhưng chỉ trong thời

gian vài ngày, anh...

“Tiểu Nhiễm, kể chuyện này ra không phải để em lo lắng cho chị. Chị muốn nói với em, Lê Minh Vũ không còn là người đàn ông mà em yêu bốn năm trước. Anh ấy bây giờ đã trở nên cảm thú, chuyện gì cũng có thể gây ra. Em đừng tiếp tục dính dáng gì đến anh ấy, vì em mà cũng là vì chị, em đừng gặp mặt anh ấy nữa.” Hoà Vy nhẹ nhàng nắm tay Tô Nhiễm, nhưng lời nói của cô chứa đầy ngụ ý.

Tô Nhiễm vô thức dỗi mắt về Hoà Vy.

“Chị đã là người của anh ấy. Anh ấy đối xử với chị thế nào, chị cũng cam tâm tình nguyện.” Hoà Vy thở dài, “Tiểu Nhiễm, em khác chị. Bên cạnh em còn nhiều người đàn ông đáng giá để em yêu, miễn là em cho họ cơ hội, họ sẽ mang hạnh phúc vô tận đến với em. Chị chỉ có Lê Minh Vũ, chỉ có một mình anh ấy...”

Hoà Vy nói thêm rất nhiều, nhưng đều không lọt vào tai Tô Nhiễm.

Đầu óc Tô Nhiễm ngổn ngang, còn trái tim cô đau đớn, nát tan thành từng mảnh vụn.

Đến bữa tối, Bạch Sơ Diệp đích thân xuống bếp nấu canh đậu đỏ. Bà ta đơm bung canh lên lẩu, Hoà Quân Hạo mặc quần jean, áo thun tùy ý bước xuống.

Thấy Bạch Sơ Diệp, anh nói, “Mẹ, tối nay con có hẹn, không ăn cơm nhà.” Nói xong, liền đi ngay.

“Đứng lại.” Bạch Sơ Diệp đặt canh đậu đỏ sang bên, cau mày khó chịu, “Chuyện gì xảy ra với con vậy? Tại sao lúc nào cũng đòi ra ngoài?”

Hoà Quân Hạo xoay đầu, đành đến gần ôm Bạch Sơ Diệp, “Con không phải con nít, đi xã giao với bạn bè là chuyện bình thường mà mẹ.”

“Hẹn hò? Con cái nhà ai?” Bạch Sơ Diệp vội hỏi.

Hoà Quân Hạo chán chường than thờ, lắc đầu, “Không phải.”

“Vậy thì đừng ra ngoài suốt như vậy, có thời gian nên đến công ty học hỏi.” Bạch Sơ Diệp bực bội đánh anh một cái.

“Con không có hứng thú với chuyện kinh doanh của công ty.” Anh

nhún vai.

“VẬY con có hứng thú với cái gì?”

Hoà Quân Hạo trầm tư giây lát, cười nói, “Chụp ảnh. Mẹ, mẹ không nhớ à, con từng đoạt giải quán quân trong cuộc thi chụp ảnh...”

“Con thôi đi. Hễ nhắc đến chụp ảnh là luôn mồm luôn miệng. Con nên nghĩ đến tương lai sau này của mình đúng không? Chụp ảnh có thể ăn no bụng? Phấn đấu làm nhiếp ảnh gia nổi tiếng có thể tự mình quản lý công ty hoạt động ổn định không?” Bạch Sơ Diệp có chút tức giận, kéo Hoà Quân Hạo ngồi xuống, “Con là con trai duy nhất của nhà họ Hoà. Sau này, mọi thứ của nhà họ Hoà đều thuộc về con. Bây giờ con còn chưa tranh thủ tìm hiểu cơ cấu hoạt động của công ty, chẳng lẽ đợi đến khi bị đuổi ra khỏi nhà mới làm ư?”

“Mẹ, không phải công ty còn chị hai sao? Hơn nữa, cậu cũng làm trong công ty mà.” Hoà Quân Hạo thật sự không hiểu bà ta.

“Con ngốc vừa thôi. Họ có thể so sánh với con ư? Con mới là người thừa kế duy nhất của nhà họ Hoà.” Bạch Sơ Diệp gắt giọng.

Hoà Quân Hạo chống trán, mấy lời nhảm tai này làm anh đau đầu, đứng bật dậy, “Mẹ, con nghe riết chai tai rồi. Hay là vậy đi mẹ, để hôm nay con dự tiệc của bạn xong xuôi, rồi về nhà học kinh doanh công ty, OK?”

“Thằng con này, mẹ nói chưa xong?” Bạch Sơ Diệp kéo anh.

“Mẹ, mẹ muốn gì nữa?” Hoà Quân Hạo xem giờ, cất giọng bất đắc dĩ.

Bạch Sơ Diệp lôi anh đến bên cạnh, hạ thấp giọng, “Mẹ hỏi con, hôm bữa con đến Bán Sơn làm gì?”

“Mẹ, nghe trộm con nói chuyện điện thoại.” Hoà Quân Hạo kinh ngạc nhìn bà ta.

“Cái gì mà nghe trộm? Hơn nữa, con là con của mẹ, chẳng lẽ mẹ không thể quan tâm con đi đâu, làm gì à?”

“Được rồi mà mẹ.” Hoà Quân Hạo đầu hàng. “Bữa đó không có chuyện gì đâu.”

“Không nói thật phải không? Con có gặp Tô Nhiễm không? Có

phải Tô Nhiễm và Lê Minh Vũ xảy ra chuyện gì không?” Bạch Sơ Diệp hỏi.

“Mẹ muốn biết?” Về mặt Hoà Quân Hạo khổ não.

Bạch Sơ Diệp lờm anh.

Hoà Quân Hạo thở dài, “Haizz, con nghĩ nếu mẹ muốn biết chuyện này, tốt nhất là hỏi chị hay. Con không tiện kể đâu mà.”

“Quân Hạo, mẹ là mẹ của con...”

“Con biết rồi. Mẹ, con sắp trở rồi. Chuyện này nói sau đi.” Hoà Quân Hạo hấp tấp cắt lời bà ta, hôn má bà ta một cái, đi vội ra cửa.

Bạch Sơ Diệp thở dài thườn thượt, lắc đầu.

Hồi lâu sau, ánh mắt bà ta loé vẻ tự hỏi. Chẳng lẽ Lê Minh Vũ có động tĩnh gì? Tô Nhiễm thường không làm phiền Hoà Quân Hạo, sao đột nhiên gọi Hoà Quân Hạo đến Bán Sơn? Bà ta khó hiểu, nghĩ đến chuyện tô nhiễ bất ngờ vào phòng Bạch Lâm, lòng bà ta càng nảy sinh nhiều nghi vấn. Có khi nào... Tô Nhiễm hay Lê Minh Vũ hoài nghi chuyện gì không?

Chuyện này không thể phớt lờ. Bà ta ngẫm nghĩ, cầm ngay điện thoại, bấm lưu loát một dãy số đã thuộc nằm lòng từ lâu.

Quyển 6 - Chương 20: Ảo Ảnh Đêm Khuya

Vào đêm, từng đốm đèn li ti sáng lóng lánh bầu trời.

Một chiếc xe MPV toát lên vẻ tối tăm dưới ánh trăng. Xe chạy ngoặt một vòng cua, chạy về phía Bán Sơn, rồi lát sau dừng trước một căn biệt thự.

Đồng Hựu hỗn hển, tốn sức dìu Lê Minh Vũ vào ghế sofa trong phòng khách. Đồng Hựu nhìn đồng hồ, bây giờ đã là đêm khuya.

Đêm nay, Lê Minh Vũ uống rượu say bí tỉ. Kiểu xã giao này luôn là sở trường của Lê Minh Vũ, nhưng tốc độ nốc rượu liên tục từ ly này đến ly khác vào bụng ngày hôm nay không giống với tác phong của anh.

Đồng Hựu gặp phải tình huống này, luống cuống vô cùng. Làm trợ lý nhiều năm của Lê Minh Vũ, Đồng Hựu chưa bao giờ bắt gặp anh uống nhiều rượu như vậy.

Đồng Hựu đảo mắt xung quanh một vòng, không tìm được thờ dài sườn sượt, anh mở đèn, nhờ vậy căn phòng trở nên có chút ánh sáng và ấm áp. Đồng Hựu không hiểu tại sao Lê Minh Vũ lại đột ngột muốn về đây.

Đồng Hựu đang nghĩ ngợi, Lê Minh Vũ ngồi trên ghế sofa hơi động đậy, mở đôi mắt lơ lơ quan sát mọi thứ, hồi lâu sau mới thều thào hỏi, “Đây là đâu?”

“Bộ trưởng, đây là biệt thự Bán Sơn.”

“Bán Sơn...” Lê Minh Vũ cau chặt mày, không biết vì say rượu hay vì nguyên nhân khác.

Anh vô lực khoát tay lên tay vịn của ghế sofa, “Sao tôi tới đây?”

Đồng Hựu hết cách, đành lắc đầu, “Là do anh năng nặc đòi về đây.”

Lê Minh Vũ lặng thinh, ngửa đầu trên ghế sofa, ánh đèn hắt

sáng lên nét mặt ngà ngà say của anh.

Đồng Hựu tưởng anh đang ngủ, bèn tiến lên trước định đỡ anh về phòng ngủ. Nào ngờ đến gần thấy anh đang mở to hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà, Đồng Hựu cất giọng lo lắng, “Hay em chờ anh về nội thành?”

Lệ Minh Vũ không nói không rằng, nhưng ánh mắt nhìn trần nhà chăm chặp của anh loé lên một tia trầm tư. Đồng Hựu sợ anh say rượu gặp chuyện không may, nên không dám đi ngay, Đồng Hựu nghe anh nói, “Cậu về đi.”

“Bộ trưởng?” Đồng Hựu thần thờ nhìn anh. Không phải anh muốn ở đây một mình chứ?

“Để chìa khoá xe lại được rồi.” Lệ Minh Vũ day day khoé mắt. Chất cồn từ rượu đang bắt đầu khiến anh đau đầu.

Đồng Hựu càng khẩn trương, sợ anh hơn nửa đêm chạy xe ra đường, ngẫm nghĩ giây lát, “Hay sáng ngày mai em kêu tài xế đến đón anh?”

“Không cần.” Giọng anh mệt mỏi, xua tay ý kêu Đồng Hựu về đi.

Đồng Hựu không biết nên khuyên thế nào, đành làm theo ý anh.

Đồng Hựu đi khỏi, biệt thự liền chìm trong nỗi im lặng vô bờ, ngoài ánh đèn toả ra từ bên cạnh ghế sofa, xung quanh đều tối om như mực.

Lệ Minh Vũ tựa người vào ghế sofa hồi lâu, sau đó anh chênh choáng đứng dậy đi lên lầu hai.

Lầu hai không chút ánh sáng, anh lần mò cả buổi cũng không tìm thấy công tắc đèn nên phải thôi, đẩy cửa đi vào trong, ngã người xuống giường. Giường mềm mại bao trọn cơ thể say rượu, tựa như người phụ nữ dịu dàng đang vỗ về nội tâm trống rỗng và hiu quạnh của anh. Lệ Minh Vũ nằm trên giường, vô thức nhíu mày. Ga trải giường, vỏ chăn, thậm chí là chiếc gối mà anh đang kê đầu đều thoang thoảng hương thơm dịu nhẹ.

Là mùi của Tô Nhiễm.

Một nỗi bi thương khó nói thành lời tràn đầy cõi lòng, trái tim anh đau đớn như bị trúng tên. Anh cố gắng vật lộn giữa cơn đau dâng

tràn từ nơi sâu thẳm trong lòng và chất cồn của rượu.

“Cô Tô Nhiễm, cô có nguyện ý lấy anh Lê Minh Vũ? Bất luận tương lai anh ấy giàu có hay bần cùng, bất luận tương lai anh ấy mạnh khoẻ hay ốm đau bệnh tật, cô đều bằng lòng đi cùng anh ấy đến hết cuộc đời?”

“Tôi bằng lòng.”

“Tôi thay mặt chúa trời tuyên bố, anh Lê Minh Vũ và cô Tô Nhiễm chính thức là vợ chồng.”

...

Hoa bách hợp ánh lên vẻ thiêng liêng toả sáng dưới ánh mặt trời, Tô Nhiễm cười dịu dàng hạnh phúc.

Cảnh đám cưới bốn năm trước tại nhà thờ lại hiện lên trong đầu Lê Minh Vũ, anh chau mày, nhắm nghiền hai mắt. Đầu óc anh váng vất, còn lòng anh quặn đau khôn nguôi.

Một bàn tay mềm mại xoa nhẹ vàng trán Lê Minh Vũ. Bàn tay đó hơi lạnh nhưng dễ chịu vô cùng. Lê Minh Vũ vô thức mở mắt, anh bỗng thấy Tô Nhiễm ngồi bên giường. Cô mặc váy ngủ trắng, lặng lẽ ngắm nhìn anh, môi cô cười ôn thuận.

“Nhiễm...” Anh ngơ ngậy, khó tin nhìn người phụ nữ trước mắt. Cô về rồi?

Nụ cười của cô chân thật, độ ấm truyền từ ngón tay cô cũng chân thật...

“Sao anh lại uống nhiều rượu?” Tô Nhiễm vươn tay, vuốt ve gương mặt anh.

Anh nắm tay cô theo bản năng, xúc giác mềm mịn mau chóng lủi vào trái tim, yết hầu anh chuyển động, đôi mắt mang vẻ sắc bén thâm căn cố đế đầy kích động. “Phải em không, Nhiễm? Em về rồi?”

Tô Nhiễm cười nhẹ, đôi má cô áp sát gương mặt anh, cô dịu dàng pha lẫn đôi chút nũng nịu, “Nếu em biết anh uống say thế này, em sẽ không về đâu. Anh nhìn đi, người anh nồng nặc mùi rượu.”

“Miễn là em không đi. Sau này, anh sẽ không uống rượu nữa.” Anh nắm chặt tay cô, cất giọng hứa hẹn. Cô về rồi, cô về rồi, anh có thể ngửi thấy mùi hương thân quen của cô. Mùi hương này giống

như một liều thuốc, hoà tan giá lạnh trong tim anh.

Tô Nhiễm vui mình vào ngực anh, dịu dàng nói: “Thật không anh?”

“Thật. Ở lại cạnh anh, đừng đi nữa. Nhiễm...” Trái tim anh tan chảy thành nước, cơn đau đầu dường như cũng biến mất. Anh cẩn thận nâng khuôn mặt của người phụ nữ đang dựa vào lòng mình, đôi mắt cô lấp lánh như ngôi sao trên bầu trời. Cõi lòng anh chứa chan ấm áp và ngọt ngào. Anh không kìm nổi tình cảm, cúi đầu hôn cô.

Nhưng người anh anh muốn hôn lại là bầu không khí lạnh giá!

Nhìn kỹ hơn, người phụ nữ trong lòng không biết đã thoát khỏi cái ôm của anh từ lúc nào. Cô đứng cạnh giường nhìn anh, giọng điệu hoà nhã lại trở nên lạnh ngắt...

“Lệ Minh Vũ, chúng ta không có khả năng quay lại với nhau, không có khả năng!” Nói hết lời, cô liền xoay người đi.

“Nhiễm...” Lệ Minh Vũ gấp giọng rống to. Anh bỗng bừng tỉnh, ngồi bật dậy, hơi thở gấp gáp, vòm ngực anh phập phồng dồn dập. Mãi lâu sau, anh mới biết vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Anh mở tay, cảm giác từng ngón tay lạnh buốt của mình còn lưu hơi ấm của Tô Nhiễm, hơi thở vẫn phảng phất mùi thơm thuộc riêng cô.

Lệ Minh Vũ cào tóc, xoa bóp giảm đau đầu, lảo đảo đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt. Anh nghĩ tới phòng ngủ, nhất thời không dám trở vào đó nằm xuống nghỉ ngơi. Bởi vì anh sợ... lại mơ thấy cô.

Thân hình cao lớn ngã ngồi vào ghế sofa bên cạnh, ánh mắt anh mông lung quan sát xung quanh. Dường như anh nhìn thấy Tô Nhiễm đang đứng kéo rèm cửa sổ, màn đêm dịu nhẹ chiếu vào người cô. Bóng dáng cô trắng ngần hết như nữ thần mặt trăng dưới vàng sáng mịn mù. Cô chưa bao giờ biết, anh rất thích phòng ngủ. Bởi vì anh thích ngắm nghía bóng hình lẳng lặng, ôn nhuận của cô, nó như dòng nước ấm áp khiến anh cảm thấy an toàn, thư thái.

Thời tiết mùa hè thay đổi thất thường.

Ngoài cửa sổ, gió bắt đầu nổi lên, sấm chớp mau chóng kéo đến

khắp trời.

Đầu Lệ Minh Vũ đau như búa bổ, không khí phòng ngủ khiến anh ngột ngạt, bèn đứng dậy mở cửa phòng, chênh choáng đi xuống lầu. Anh ngã ngồi trên ghế sofa, lục phủ ngũ tạng đều muốn nhào hết ra ngoài.

Cửa phòng ăn vẫn mở toang giống lúc Tô Nhiễm rời đi.

Từ lúc cô đi, anh cũng đi, giống hệt bốn năm trước, chỉ khác ở chỗ đêm nay không biết ma xui quỷ khiến thế nào anh lại trở về. Có lẽ gần đây thường quay về nơi này nên thói quen đang quấy phá anh.

Anh mở hờ hai mắt, sấm chớp thấp sáng phòng ăn.

Dường như anh thấy Tô Nhiễm đang đứng ngay cửa phòng ăn, đôi lông mày xinh xắn chau lại, tỏ vẻ bất mãn, “Anh nhìn anh đi, uống say đến thế này.”

Lệ Minh Vũ lắc mạnh đầu một cái, nhìn về phía phòng ăn lần nữa, bóng dáng Tô Nhiễm đâu rồi?

Miệng anh khô khốc khó chịu, anh đứng dậy, chênh choáng đi vào phòng ăn, rót nước uống một hớp lớn. Đôi mắt anh vô thức lia về phía bàn ăn, lại như trông thấy hình ảnh mình cùng ăn cơm với cô.

Anh ngồi đối diện Tô Nhiễm, cúi đầu im lặng ăn cơm, cô ăn rất ít, nên mỗi lần anh đều ép cô ăn một lượng thức ăn nhất định. Mỗi lần như vậy, vẻ mặt cô đều không cam lòng, pha lẫn ảm ức.

Hai người không ai nói với nhau tiếng nào. Mỗi khi dùng cơm không khí đều lặng im như tờ, ngoại trừ âm thanh va chạm của bộ đồ ăn, một chút tạp âm cũng không có.

Cô không biết, kỳ thực anh rất muốn nói gì đó với cô, nhưng anh sợ mình không biết cách biểu đạt.

Cô cũng không biết, kỳ thực nhiều lúc anh tình nguyện trầm lặng, bởi vì sợ tĩnh lặng hiếm có này khiến anh cảm thấy an toàn.

Cô càng không biết, anh trầm mặc, chỉ vì anh muốn ngắm cô nhiều hơn...

Trái tim Lệ Minh Vũ lại quặn đau, tựa như đang bị ai đó bóp mạnh, quăng thẳng xuống sàn nhà lạnh ngắt, đau đớn không nguôi.

Tô Nhiễm, Tô Nhiễm, Tô Nhiễm!

Trong đầu anh chỉ toàn Tô Nhiễm!

Lệ Minh Vũ ném cốc thuỷ tinh đang cầm vào tường. Cốc thuỷ tinh rơi xuống, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, phảng phất vẻ tuyệt vọng theo sấm chớp bên ngoài.

Nỗi tuyệt vọng này như chất xúc tác kích thích Lệ Minh Vũ, anh siết chặt tay. Tô Nhiễm, anh muốn nhìn thấy cô, anh khao khát điên cuồng được gặp cô!

Nghĩ vậy, anh bước đi loạng choạng khỏi phòng ăn, anh gần như xông tới bàn trà, cầm chìa khoá chạy ngay ra cửa.

“Em định ở đâu?”

“Có việc gì thì gọi cho tôi.”

...

Tô Nhiễm gạt mình tỉnh giấc, trán cô ướt sũng mồ hôi lạnh, hơi thở gấp gáp, trống ngực đập dồn dập, bên tai cô văng vẳng lời nói hôm đó của Lệ Minh Vũ.

Cô ngoảnh đầu nhìn đồng hồ trên đầu giường.

Giờ này đã khuya rồi.

Cô thở dài uể oải, xem ra đêm nay cô lại mất ngủ. Từ lúc ở Bán Sơn về, đây là lần thứ mấy rồi? Cô không nhớ rõ, nhưng mỗi lần như vậy cô đều bị hai câu nói của Lệ Minh Vũ đánh thức. Sao đó, cô sẽ mất ngủ cả đêm.

Gần đây, cuộc sống của cô rất bình lặng.

Những tưởng cuộc sống như vậy sẽ là hạnh phúc quý báu, nhưng mỗi lần ra ngoài, hoà mình vào dòng người đông đúc, cô lại mất đi cảm giác tự do và bình thản của ngày trước. Người qua người lại, nhưng cô chỉ cô độc một mình, giống như chiếc thuyền lạc lõng giữa biển khơi, không biết đi đến đâu, cũng chẳng biết từ đâu đến.

Bốn năm trôi qua, hẳn cô đã quen sống một mình, nhưng bây giờ, vì sao mỗi đêm cô tỉnh dậy đều cảm thấy hoang mang mù mờ, sau đó là màn đêm vô tận của đau buồn và tuyệt vọng?

Không mục tiêu, không động lực, cũng không kích thích.

Ngoài trời, sấm sét quét ngang, thấp sáng cho màn đêm đen kịt.

Tô Nhiễm vô thức ngoảnh đầu nhìn, trời lại đổ mưa, từng hạt mưa rơi tí tách bên cửa sổ, quấy nhiễu thêm phiền muộn trong lòng cô. Tô Nhiễm bước xuống giường, rót ly nước, dựa người vào ghế sofa, vừa uống nước vừa ngắm mưa rơi bên ngoài.

Bốn năm trước rời khỏi Bán Sơn, tuyết rơi rất lớn. Trận tuyết đó suýt làm cô chết vì cóng.

Bốn năm sau rời khỏi Bán Sơn, trời mưa to vô cùng. Nước mưa không đủ làm cô chết cóng, nhưng gột rửa trái tim cô trống không.

Đêm nay trời lại mưa, tựa như ai đó đang gõ cửa nhà cô liên tục, ngay cả đèn đường cũng trở nên âm u, càng khiến cô cảm thấy ngột ngạt. Cô đi đến trước cửa sổ, tự nhiên cô rất muốn biết giờ này Lê Minh Vũ ở đâu, anh đã ngủ hay chưa? Anh đang làm gì? Bất giác nhớ tới lời Hoà Vy nói, ánh mắt cô sa sầm, Tô Nhiễm không biết lời nói của Hoà Vy đáng tin bao nhiêu, nhưng cô chưa từng hiểu Lê Minh Vũ là mẫu đàn ông như thế nào. Anh có khả năng gây ra những chuyện như vậy, bởi vì anh đã từng làm với cô, nhưng anh cũng làm tương tự với Hoà Vy ư? Lòng cô chùng xuống. Anh có làm hay không hình như chẳng liên quan gì đến cô.

Ngay khoảnh khắc cô ký tên, cũng đồng nghĩa anh với cô đã hoàn toàn kết thúc. Từ nay về sau chỉ là hai người xa lạ.

Mưa mỗi lúc một lớn hơn, cảnh vật ngoài trời đã bị nước mưa làm nhoà đi, ánh mắt cũng lâm vào trầm tư

Bên ngoài.

Bên trong chiếc xe đang đậu dưới tàng cây.

Lê Minh Vũ ngồi ở ghế lái, cần gạt nước lau kính theo tiết tấu, giúp anh nhìn rõ hơn. Bên trong xe tối om, đôi mắt anh tựa như đang ẩn núp trong đêm đen.

Anh không kìm nén nỗi khát khao chạy tới đây, nhưng anh chỉ biết ngồi lặng trong xe ngắm nhìn cô.

Từ Bán Sơn đến đây, anh phóng xe như bay, suýt nữa còn đâm sầm vào cột đèn. Suốt đường đi, khát vọng trong lòng không ngừng thúc đẩy anh đến phòng làm việc của cô, chạy ngay lên lầu, mở cửa,

kéo cô về Bán Sơn với mình, trở lại cuộc sống giống những ngày qua.

Nhưng...

Khi anh đến nơi, sắp mở cửa bước xuống, anh trông thấy Tô Nhiễm đứng trước cửa sổ. Cô kéo rèm cửa, ánh mắt cô nhìn xa xăm...

Giây phút đó, cõi lòng tràn đầy xung động của anh như bị nước mưa lạnh buốt dập tắt, anh chỉ còn biết bất lực dõi mắt nhìn cô.

Trước cửa sổ, bóng dáng của cô mờ ảo bởi vầng sáng đằng sau, giống như tranh vẽ dán sát lên cửa kính, Lê Minh Vũ ngồi bất động trong xe, đôi mắt anh đong đầy yêu thương nhìn Tô Nhiễm qua cửa kính.

Hình như cô gầy đi.

Cô vốn dĩ ăn thế nào cũng không mập, bây giờ gương mặt cô có vẻ như hóp lại.

Lê Minh Vũ hít thở đau đớn. Anh bỗng muốn xông lên lầu rắn dạy cô, vì sao không chăm sóc tốt cho bản thân? Nhưng cơn xúc động này nhanh chóng vụt tắt, anh đã qua thời trẻ tuổi bốc đồng, anh cũng biết hành động đó quá mức hoang đường.

Anh siết chặt tay lái, đôi mắt dừng trên Tô Nhiễm. Cô đang nghĩ gì đến mức thất thần như vậy? Tim anh đau nhói. Giây phút này anh không dám mơ ước xa vời rằng cô đang nghĩ đến anh, anh chỉ cầu mong cô trầm tư không phải người đàn ông khác. Vậy là tốt lắm rồi...

Cơn mưa ngăn trở vạn vật.

Ngăn trở ngoài trời và trong phòng.

Ngăn trở người phụ nữ bên cửa sổ và người đàn ông ngồi trong xe...

Quyển 6 - Chương 21: Bất Ngờ

Bạch Sơ Diệp vừa ngủ dậy, đi xuống lầu liền trông thấy Bạch Lâm hát khê bước từ ngoài vào, Bạch Sơ Diệp nhú mày, cất giọng bất mãn, “Sao cả đêm cậu không về nhà?”

Bạch Lâm cười cười, không nói không rằng ngồi xuống ghế sofa. Chốc lát sau, quản gia bưng một chén huyết yến lên, ông ta cầm lấy, ngồi ăn ngon lành.

“Ăn ăn ăn! Mới sáng sớm đã ăn huyết yến, không sợ chảy máu mũi à.” Bạch Sơ Diệp ngồi trước mặt ông ta, rít giọng tức giận.

Bạch Lâm ăn hơn nửa chén mới bỏ xuống, lười nhác trả lời, “Em là em trai chị, sao chị lại mắng em như vậy.”

Bạch Sơ Diệp hỏi, “Tối qua cậu đi đâu?”

“Đi chơi thôi.” Bạch Lâm rút khăn giấy, lau miệng.

“Đến sòng bạc nữa phải không?” Bạch Sơ Diệp đảo mắt qua đồng hồ trên tường, đột nhiên nghiêm trọng, “Giờ này thì chỉ có nước cậu mới ngồi tàu từ Macau về thôi.”

“Chị, chị yên tâm. Ba cái chuyện đánh lớn em không chơi nữa đâu. Em chỉ đánh nhỏ cho vui thôi mà.” Bạch Lâm nói.

Bạch Sơ Diệp giận không thể tát ngay ông ta một cái, “Kiếp trước không biết tôi làm sai chuyện gì, Quân Hạo đã không nên người, ngay cả cậu cũng vậy. Hai người đừng khiến tôi lo lắng thêm được không?”

“Quân Hạo làm sao?” Bạch Lâm lườm mắt xem giờ, “Ờ, thằng nhóc này chưa dậy à?”

“Nó giống cậu, cả đêm không về!” Bạch Sơ Diệp uốn nắn ông ta. “Một người thì đi dự tiệc, một người ở ngoài nguyên đêm thì đi bài bạc, không ai muốn quản lý việc công ty nữa phải không? Bây giờ Hoà Vy làm gì cũng bí ẩn, chẳng biết nó đang toan tính cái quỷ gì

bên ngoài. Dù sao cũng là bậc cha chú, phải năng đến công ty, chẳng lẽ cậu muốn Lê Minh Vũ nuốt trọn nhà họ Hoà ư? Cậu có biết hai ngày nay cậu ta đang bắt đầu thu gom cổ phần Hoà thị không?”

“Sao em đầu lại cậu ta chứ?” Bạch Lâm bất đắc dĩ, “Lần trước em thiếu bọn cho vay nặng lãi, chị nói có thể dùng chuyện này kéo cậu ta cùng xuống nước. Dù cậu ta không mắc mưu thì cũng hạ thấp uy tín của cậu ta, nhưng kết quả thì sao? Người cho vay tiền lại là một người khác, em phát hiện ngay cả ông trời cũng giúp Lê Minh Vũ.”

“Không phải do con dê tiện Tô Nhiễm à?” Nói đến chuyện này, Bạch Sơ Diệp liền thấy bức bối. Bà ta vốn nghĩ muốn có tiền trả nợ cho Bạch Lâm, thì Tô Nhiễm phải tìm Lê Minh Vũ giúp, nhưng không ngờ tự Tô Nhiễm lại có thể tìm đủ số tiền đó nhanh chóng.

Đúng là đi sai một nước cờ.

Lúc trước Bạch Lâm làm sai, vay lãi cao là sự thật, thế nhưng bà ta không hề cảm thấy sợ hãi như từng giả bộ trước mặt Tô Nhiễm, bởi vì sau lưng bà ta còn Hạ Minh Hà. Khoản tiền Bạch Lâm nợ có thể kêu ông ta, có điều Hạ Minh Hà lại muốn lợi dụng chuyện này để trút lên Lê Minh Vũ. Mọi thứ đều sắp xếp ổn thoả, nhưng không ngờ nổi kế hoạch lại sụp đổ hoàn toàn vì Tô Nhiễm.

“Cái gì mà ông trời giúp cậu ta? Chẳng qua ông trời cho chúng ta cơ hội bổ sung thêm nhân tài mà thôi. Cậu ta dựa vào đâu mà muốn mọi thứ của nhà họ Hoà? Chúng ta mới là người nhà họ Hoà, cậu ta có tư cách gì lãnh đạo hội đồng quản trị tập đoàn Hoà thị?” Bạch Sơ Diệp càng nói càng tức giận.

Bạch Lâm chợt bừng tỉnh, “Chị, chị nói chúng ta không thể để lộ chuyện này mà? Giống Lê Minh Vũ đối phó với Giả Ny, hồi đó chẳng phải cậu ta cũng ngầm khống chế thương hội, sau lưng lén bóc trần chuyện Giả Ny mở công ty, đẩy ông ta mất chức ư? Chúng ta chỉ cần âm thầm tìm bằng chứng cậu ta đang thu mua cổ phần công ty Hoà thị, báo cho giới truyền thông, chắc chắn cậu ta toi đời.”

“Cậu ngốc à?” Bạch Sơ Diệp lườm ông ta, “Cậu cho rằng Lê Minh Vũ sẽ phạm sai lầm giống Giả Ny? Dễ dàng để người khác nắm

trúng nhược điểm như vậy, thì sao cậu ta có thể đứng vững bao năm qua trong giới chính trị? Cậu không ngần ngại xem, đành rằng chúng ta biết chuyện này liên quan đến Lê Minh Vũ, nhưng chứng cứ đâu? Tất cả người trong thương hội và Hoà thị đều là thân tín của cậu ta, cho tới bây giờ cậu ta chưa từng ra mặt thật sự. Dù tin này lộ ra ngoài, cậu ta không thừa nhận thì cũng chẳng ai bắt lỗi được. Mọi thứ đều vận hành đúng quy tắc của thương trường, giới truyền thông muốn bịa đặt cũng khó. Bạch Lâm à, cậu có biết động não không?”

“Vậy làm sao đây? Cái này không được, cái kia cũng không xong. Hồi đó cứ tưởng uy hiếp được cậu ta, không ngờ càng lúc cậu ta càng cao tay.” Bạch Lâm thở dài, buồn bực đứng dậy, “Thôi mệt quá, thích thế nào thì cứ vậy cho rồi đi. Em đi ngủ đã.”

“Cậu...” Bạch Sơ Diệp nổi cáu.

Bạch Lâm về phòng mình nghỉ ngơi, chỉ còn Bạch Sơ Diệp hậm hực ngồi ở phòng khách, nhưng chưa bao lâu sau, Bạch Lâm lại đi khỏi phòng ngủ, đứng ngay hành lang, gọi quản gia. Quản gia lật đật chạy lên lầu.

Hai người vào phòng, hồi lâu sau về mặt quản gia mờ mịt đi ra.

“Chuyện gì vậy?” Bạch Sơ Diệp ngược đầu hỏi Bạch Lâm đang đứng trên lầu.

“Không thấy thuốc chống cao huyết áp của em.” Bạch Lâm nói. Ông ta bị huyết áp cao, cả đêm không ngủ phải uống thuốc, nếu không sẽ ngủ không ngon giấc.

“Phòng ngủ của cậu bừa bãi, tìm kỹ thử xem.” Bạch Sơ Diệp đang phiền muộn nên không để tâm đến chuyện này.

“Chị, lấy bình thuốc mới cho em đi, em tìm không thấy.” Bạch Lâm cũng lười tìm kiếm, sần nảo nói, “Đúng là xúi quẩy làm gì cũng không xong. Mẹ nó, rõ ràng là để thuốc trên bàn, làm sao lại không thấy chứ?”

“Bản thân quăng đồ lung tung, còn trách người khác?” Bạch Sơ Diệp lắc đầu bất đắc dĩ, cất giọng không vui. Bà ta đứng dậy lấy lọ thuốc khác cho Bạch Lâm, bỗng dưng cứng đờ người, loáng cái sắc mặt bà ta khó coi vô cùng.

“Chị, chị sao vậy? Mau lấy thuốc lên cho em đi.” Bạch Lâm thấy bà ta bất động, cảm thấy kỳ lạ.

Bạch Sơ Diệp lặng thinh bước ngay lên lầu, đứng trước mặt Bạch Lâm, thần sắc bà ta hết sức hoang mang, “Cậu mau vào phòng kiểm tra xem còn thiếu thứ gì nữa không.”

Bạch Lâm khó hiểu.

“Aiz, chị mới nhớ việc Tô Nhiễm từng tới đây, còn vào phòng của cậu, có khi nào nó phát hiện manh mối gì không? Chị hoài nghi nó tới đây lần này là có mục đích.” Bạch Sơ Diệp lo lắng.

Ánh mắt Bạch Lâm kính hãi, không nói không rằng vội vàng vào phòng kiểm tra.

Tô Nhiễm bận đến buổi trưa, nhờ vậy mà cô tạm quên cảm giác mệt mỏi do tối qua mất ngủ. Ra khỏi phòng điều chế cũng đến giờ ăn cơm, cô mở tủ lạnh, bên trong trống không. Cô lại quên đến siêu thị mua thức ăn rồi, đành phải gọi món bên ngoài.

Tìm điện thoại cả buổi, mới thấy nó lọt trong khe ghế sofa. Cô cầm lên, thấy điện thoại hết sạch pin, cô bất giác cắn môi. Thời gian qua cô đã quen với việc điện thoại lúc nào cũng có sẵn pin, bởi vì chuyện này luôn có Lê Minh Vũ lo cho cô.

Bụng cô réo inh ỏi vì đói. Sau khi rời khỏi Bán Sơn, cô luôn quên giờ ăn, mỗi lần đói bụng mới nhớ bản thân chưa ăn. Cô chợt nhớ người đàn ông đó, thói quen sống của anh rất tốt, điều này cũng khiến cô bớt lo.

Cô thở dài rười rượi, Tô Nhiễm à Tô Nhiễm, sao lại nhớ anh ta nữa rồi?

Cô nhìn điện thoại, rồi lục tung mọi nơi tìm cục sạc pin. Cô không nhớ mình để nó ở đâu. Mở tủ quần áo, cô thấy giỏ xách nằm im bên trong, cô sức nhớ hình như cục sạc pin nằm ở đó.

Cô mở giỏ xách, lấy cục sạc pin, sau đó nghe thấy tiếng vật gì đó rơi ra ngoài...

Quyển 7 - Chương 1: Phát Hiện

Nếu đã đến điểm cuối cùng của thời gian, bạn vẫn oán giận mình không hạnh phúc, vậy tôi có thể nói với bạn, hãy ngoảnh đầu nhìn sang đường, hay hãy thay đổi bản thân, vậy bạn sẽ thấy ngay hạnh phúc. Bạn thường hỏi tôi, hạnh phúc tốt độ là gì? Tôi có thể nói với bạn, hạnh phúc tốt độ chính là sự bình thản. Khi hạnh phúc của bạn chỉ kéo dài nhất thời, là do đau đớn bạn phải trải qua quá ngắn ngủi. Mà bình thản là hạnh phúc đọng lại sau khi bạn đã trải qua cực hạn thống khổ. Loại hạnh phúc này mới là cao nhất, mới là dài lâu.

Đạo lý này, là điều Tô Nhiễm ngộ ra sau mọi biến cố trải qua, là điều cô ghi nhớ đến nhiều năm sau này.

Còn lúc này cô chỉ muốn sống hết quãng thời gian nhìn như tươi sáng nhưng lại tối tăm vô hạn.

Vật này theo cục sặc pin rơi khỏi giỏ xách. Tô Nhiễm vô thức nhìn theo, ngón tay cô run rẩy, vớ oà nước mắt.

Ánh mắt trời hôm nay rất chói mắt, chiếu vật đó sáng lấp lánh trên sàn nhà. Vật đó toả ra vàng sáng rực rỡ tượng trưng cho sự cao quý.

Đôi mắt Tô Nhiễm nhoè đi, cô không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn chảy giàn giụa.

Vật rơi trước mắt làm cô mất đi vẻ kiên cường và bình lặng gắng gượng suốt mấy ngày qua. Cô ngã ngồi trên ghế sofa, đau xót tràn dâng cõi lòng.

Cô không nhặt lên, cứ để mặc nó nằm im lìm trên sàn nhà.

Vật đó không phải thứ gì xa lạ. Nó chính là thẻ tín dụng mà cô trả lại Lệ Minh Vũ trước khi rời đi.

Cô vẫn nhớ như in cảnh cô trả cho anh, nhưng anh lén thả nó vào

giỏ xách lúc này, cô không biết.

Có lẽ cô đã muốn khóc từ lâu, khóc để giải toả buồn đau. Mấy ngày nay, cô cố gắng chịu đựng, tỏ vẻ trầm lặng, dùng công việc chống trả nỗi đau râm ran. Thế nhưng khi trông thấy đồ vật vương mùi hương của anh, cô không tài nào kìm chế nổi nữa.

Nếu anh tàn nhẫn, vì sao không tàn nhẫn đến cùng?

Nếu anh dịu dàng, vì sao ban đầu lại lựa chọn tàn nhẫn?

Cô thà rằng anh tàn nhẫn từ đầu đến cuối, như vậy trái tim cô sẽ không bị giày vò như lửa đốt.

Ánh mặt trời hắt bóng lên cửa kính, chiếu gương mặt cô càng thêm tái nhợt.

Rạn san hô Great Barrier Reef cách bờ biển Queensland về hướng đông bắc Úc. Lúc này là mùa đẹp nhất của Great Barrier Reef, nhiều rạn san hô đủ màu sắc xinh đẹp sinh sôi nảy nở, và có lẽ do không phải mùa du lịch nên càng thêm rạn rỡ.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa An Tiểu Đoá và Tô Nhiễm chính là Tô Nhiễm không biết bơi, còn An Tiểu Đoá thì bơi rất cừ. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến An Tiểu Đoá chọn tới Great Barrier Reef. Nơi đây với đáy đại dương lằng lặn rực rỡ màu sắc, nước biển trong xanh, cát trắng mịn màng. Cô tin mình đang ở một nơi rất gần thiên đường, nên thượng đế cũng sẽ giúp ý nguyện của cô thành hiện thực.

Hai ngày qua, Băng Nụ đi chơi rất vui. Được An Tiểu Đoá chỉ dạy, cô bé cũng bơi ở những chỗ cạn bắt sao biển. Kỳ nghỉ này khiến cô bé quên hẳn những việc kinh khủng do Quý Hâm Dao mang đến vừa qua.

So với An Tiểu Đoá và Băng Nụ, Mộ Thừa vẫn ôn hoà, vẻ mặt bình thản như thường ngày. An Tiểu Đoá và Băng Nụ cùng nhau lặn ngắm san hô, anh ngồi trên bờ chờ đợi. An Tiểu Đoá và Băng Nụ bơi lội, anh ngồi dưới dù đợi chờ. An Tiểu Đoá từng kéo anh xuống nước, nhưng anh từ chối khéo léo. Việc này làm An Tiểu Đoá buồn bực vô cùng, cô thầm nghĩ nếu biết trước anh không thể bơi,

còn lâu cô mới chọn đến Great Barrier Reef.

Hôm nay ăn sáng xong, Mộ Thừa lại trầm tư ngồi trên bờ. Anh ăn mặc còn đơn giản hơn cả Băng Nụ và An Tiểu Đoá nhưng nhìn thế nào cũng không giống đi du lịch.

Great Barrier Reef không chỉ nổi tiếng về rạn san hô, mà còn nổi tiếng về ánh mặt trời rực rỡ.

Ánh nắng ở đây êm dịu như từng hạt cát nhỏ. An Tiểu Đoá bơi sớm, còn Băng Nụ hết sức vui vẻ xách theo một cái thùng nhỏ, ngồi trên bờ nhặt vỏ sò, sao biển. Mặt cát nhuộm mịn hần một chuỗi vết chân nhỏ nhắn của cô bé, chiếc mũ hình ông mặt trời hồng nhạt như đoá hoa xinh xắn nở rộ giữa mây, bóng cô bé trải dài trên bãi cát trắng. Khi Băng Nụ nhặt được vỏ sò đẹp sẽ la to sung sướng, khoe một thừa hoặc An Tiểu Đoá đang bơi. Mộ Thừa sẽ đáp lại cô bé bằng nụ cười nuông chiều, còn An Tiểu Đoá sẽ reo hò theo, như một đứa trẻ.

Mộ Thừa lặng lẽ quan sát cảnh này. Bình lặng đối với anh là một loại hạnh phúc, nhưng... ánh mắt anh hơi hạ xuống, anh nhớ tin nhắn Tô Nhiễm gửi cho mình. Tô Nhiễm, trong đầu anh trước sau đều là Tô Nhiễm.

Không biết lâm vào trầm tư bao lâu, anh bị tiếng hét của Cách Lạc Băng gọi tỉnh lại. Anh nhướng mắt, Cách Lạc Băng khóc lóc nức nở chỉ ngoài biển, Mộ Thừa kinh ngạc đứng bật dậy, trông thấy An Tiểu Đoá dập dờn hoảng loạn trong nước.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Mộ Thừa chính là...cô bị chuột rút.

“Ba, ba mau cứu dì Tiểu Đoá. Oa oa...” Cách Lạc Băng phát hoảng, nước mắt ướt đầm khuôn mặt.

“Băng Nụ không sợ, đứng đây đợi ba, không được chạy lung tung.” Mộ Thừa vội đỡ dành cô bé, bước nhanh ra biển. Anh cởi áo, vút sang một bên, nhảy ngay xuống biển, bơi thành thạo đến chỗ cứu An Tiểu Đoá.

“Cứu, cứu...” An Tiểu Đoá hoang mang vùng vẫy trong nước.

“Tiểu Đoá...” Ngay khi cô sắp chìm ngìm, Mộ Thừa đã bơi tới trước mặt cô, tay anh vòng qua người cô, kéo cô sát vào mình, lo

lặng hỏi, “Có sao không?”

Tiểu Đoá nói năng lộn xộn, tựa vào người anh, sau đó cũng không quên bổ sung, “Hoá ra anh biết bơi à?”

Mộ Thừa lắc đầu bất đắc dĩ, không nói không rằng bế cô lên bờ.

An Tiểu Đoá như chú chim nhỏ bị thương vùi người vào lòng anh, chân cô vẫn chưa bớt đau, nhưng cô chẳng còn thấy đau nữa. Gương mặt cô dán sát vào ngực anh, cảm nhận da thịt săn chắc của anh lay động, cô bất giác đỏ mặt...

Ông trời ơi, vóc người của anh đẹp quá...

Khi Tô Nhiễm đóng gói thẻ tín dụng xong đã là buổi chiều, khóc một lúc tâm trạng cô cũng nhẹ nhàng hơn. Cô điền đầy đủ địa chỉ gửi, kiểm tra giỏ xách còn sót thứ gì khác thuộc về anh hay không. Xong xuôi, cô cầm ngay giỏ xách bước xuống lầu, vì phéc-mơ-tuya vẫn mở nên đồ đạc đổ hết ra ngoài.

Bóp tiền, chìa khoá phòng làm việc, khăn tay, sổ ghi chép, bút... Khoan đã, còn có thứ khác.

Tô Nhiễm cầm một lọ nhỏ màu đen tinh tế, nhìn có vẻ giống tinh dầu nằm lẫn lóc trên sàn.

Đây là thứ gì?

Tô Nhiễm không nhớ trong giỏ xách mình có thứ này. Cầm nó trong tay, cô mở nắp, một mùi hương có vẻ quen thuộc xộc thẳng vào mũi truyền đến đại não, cô bỗng sửng sốt. Đây là...mùi nho đen.

Trống ngực cô đập mạnh, ai bỏ thứ này vào giỏ xách của cô? Còn lọ thơm mùi nho đen này là gì?

Lọ màu đen trơn nhẵn, không hề có nhãn mác hay chữ nghĩa.

Tim Tô Nhiễm đập dồn dập, cô vội vàng cầm lọ này chạy vào phòng điều chế. Vào tới nơi, cô mặc ngay đồ vô khuẩn, đeo khẩu trang, đổ một ít chất lỏng tím thẫm ra ngoài. Tô Nhiễm ngửi tỉ mỉ lần nữa. đúng là mùi nho đen.

Nói không chừng mùi này ăn khớp với mùi trên người Trần Trung.

Nghĩ vậy, cô liền mang đi chưng cất, nhưng phát hiện nồng độ

dụng dịch này lớn bất thường, không có khả năng áp dụng phương pháp thủ công mà phải có sự trợ giúp của máy móc. Tô Nhiễm đóng nắp lại, đặt vào giá. Thứ ở trước mặt cô không thể là nước hoa, vì dựa theo trình điều chế làm nước hoa thì không tài nào làm ra được.

Cô ngồi xuống, hồ nghi nhìn chằm chặp chất lỏng màu tím thẫm trong lọ. Thứ này có liên quan đến Trần Trung không?

Tô Nhiễm thở dài thườn thượt, cô không tài nào nhớ nổi nó nằm trong giỏ xách lúc nào, do chính cô bỏ vào luôn ư? Đương nhiên không phải. Vậy... một tràng ký ức bỗng hiện lên trong đầu cô. Phải rồi, cô đến phòng của Bạch Lâm, lúc đó Bạch Sơ Diệp bất ngờ xuất hiện, cô phát hoảng va trúng đồ đạc trên bàn, cô nhớ trên đó bày biện rất nhiều thứ. Hay là như vậy nên lọ này mới vô tình rơi vào giỏ xách của cô.

Đúng vậy!

Tô Nhiễm đứng phắt dậy, nhìn lọ màu đen nằm im trên giá.

Cô nhớ ra rồi, lúc đó cô không chịu nổi mùi trong phòng Bạch Lâm, bàn lấy khăn tay từ giỏ xách ra che mũi, phéc-mơ-tuya không kéo lại, nên giỏ xách vẫn mở. Vì vậy, lọ nhỏ này mới rớt vào.

Cô ngẫm nghĩ, nhìn lướt qua lọ chứa chất lỏng mùi nho đen lần nữa, bước ra ngay khỏi phòng.

Cô gọi trực tiếp cho Đinh Minh Khải, báo anh biết. Đinh Minh Khải cũng chần chừ, suy nghĩ giây lát, nói: “Cô Tô, mấy ngày nay chúng tôi cũng tìm được hai mùi tương đồng trên người Trần Trung. Bên pháp chúng đã phải làm thêm suốt đêm, nếu được cô có thể giúp chúng tôi phân tích thứ mà cô đang giữ được không? Dù gì thứ này chúng tôi cũng cần sự giúp đỡ của chuyên gia mùi hương.”

“Chuyện này...” Tô Nhiễm trầm tư, “Cánh sát Đinh, tôi rất sẵn lòng giúp phía cảnh sát thu thập đầu mối, nhưng việc này vượt ngoài khả năng của tôi. Nó không phải nước hoa, nên tôi không tiến hành theo cách thường được, cần phải có máy móc thích hợp.”

Đinh Minh Khải trầm lặng, sau đó cất giọng chắc nịch: “Cô Tô, bất cứ thứ gì cô cần, cảnh sát chúng tôi đều có trách nhiệm thu xếp. Cô yên tâm, tôi sẽ nghĩ cách.”

“VẬY ĐỂ TÔI THỬ XEM. NẾU CẦN GÌ, TÔI SẼ LIÊN LẠC VỚI ANH.” TÔ NHIỄM ĐỒNG Ý.

“CẢM ƠN CÔ.” ĐÌNH MINH KHẢI NHẸ NHĨM HẮN.

Cúp điện thoại, Tô Nhiễm vào phòng điều chế hương đến tận hoàng hôn, cô mệt mỏi tháo khẩu trang xuống, dựa người vào ghế.

Cô vẫn không thành công. Chất lỏng này ở dạng sệt của dầu, không thể chiết xuất bằng phương pháp thủ công. Cô định gọi điện cho Đình Minh Khải lần nữa, thì điện thoại vừa lúc đổ chuông. Cô cầm điện thoại nhìn, là Lạc Tranh gọi cô.

Gần đây Lạc Tranh và cô rất thân thiết, thứ nhất là vì vụ án của Tiêu Diệp Lỗi, thứ hai là hỏi thăm tình hình của cô. Đối với sự quan tâm thường xuyên của Lạc Tranh, Tô Nhiễm cảm động vô cùng. Trong điện thoại, Lạc Tranh cũng báo cô biết về tình huống của Tiêu Diệp Lỗi, thủ tục bên sở cảnh sát đã sắp xếp ổn thoả, Tiêu Diệp Lỗi cũng lấy lại được thân phận trong sạch tự do. Cuối cùng, Lạc Tranh còn không quên hỏi cô một câu, “Hôm nay cô thấy thế nào?”

Tô Nhiễm cười nhẹ nhàng, “Tôi thấy rất tốt.”

Giọng Lạc Tranh có vẻ hoài nghi truyền đến từ điện thoại, “Anh ta có quấy rầy cô không?”

“Anh ta?” Tô Nhiễm khó hiểu “Ai?”

“Lê Minh Vũ, chồng trước của cô.” Lạc Tranh nói dứt khoát.

Tô Nhiễm lúng túng, “Không có đâu. Chúng tôi đã ly hôn, không liên quan đến nhau nữa.”

“Thật lòng mà nói, tôi cứ thấy anh ta sẽ không để cô yên”. Lạc Tranh nhẹ giọng.

Nghe câu này, tim Tô Nhiễm bỗng đập thành thịch, “Anh ta sẽ không làm vậy.”

“Tôi cũng mong là vậy.” Lạc Tranh thờ dãi, không nói gì nữa.

“À, phải rồi.” Tô Nhiễm lơ đãng đảo mắt qua lọ màu đen, sức nhớ một việc, lật đặt hỏi: “Cô có quen chuyên gia về mùi hương nào không?”

“Chuyên gia về mùi hương?” Lạc Tranh nở nụ cười. “Khéo quá, vừa lúc tôi biết một người, là bạn tri kỷ của tôi.”

“Tốt quá. Tôi có chuyện muốn nhờ cô và bạn cô giúp.”

“Chuyện nhỏ thôi. Nhưng bây giờ bạn tôi đang ở nước ngoài. Tôi sẽ mau chóng liên lạc giúp cô.”

Tô Nhiễm thở phào nhẹ nhõm.

Tinh chế chất lỏng có nồng độ lớn là sở trường của chuyên gia hương liệu.

Lúc Lê Minh Vũ chủ trì xong một cuộc họp của chính phủ, thì trời đã nhá nhem tối. Anh quay về phòng làm việc, mệt mỏi tựa người vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Suốt mấy ngày qua, anh đều ngủ ở văn phòng. Anh làm việc cả ngày cả đêm chỉ cốt cho qua thời gian.

Đồng Hựu gõ cửa, anh lắc đầu bất đắc dĩ nhìn Lê Minh Vũ. Anh cầm một gói nhỏ đặt trên bàn làm việc của Lê Minh Vũ, “Bộ trưởng, đồ chuyển phát nhanh của anh.”

Lê Minh Vũ mở mắt, ngồi thẳng người cầm gói đồ lên. Anh đưa mắt nhìn thông tin ghi trên đó, đôi mắt vốn uể oải bỗng sáng ngời. Bên trên gói đó là chữ viết của Tô Nhiễm. Lê Minh Vũ chìa tay về phía Đồng Hựu, Đồng Hựu liền đưa dao rọc giấy.

Gói đồ mau chóng được mở ra, một chiếc hộp nhỏ nằm trong.

Lê Minh Vũ cảm thấy kỳ lạ, ngón tay run rẩy không nén nổi vui mừng kích động. Anh dè dặt mở hộp, trong nháy mắt ngón tay anh cứng đờ giữa không trung. Đồng Hựu nhìn anh khó hiểu, bước đến gần xem thử, đúng lúc trông thấy thẻ tín dụng văng ra khỏi hộp.

Bên trong là thẻ tín dụng?

Người nào vui tính, đóng gói thẻ tín dụng gửi qua đây?

Đồng Hựu vừa muốn mở miệng trêu chọc Lê Minh Vũ, lại thấy sắc mặt Lê Minh Vũ lộ vẻ cô đơn mà anh chưa bao giờ gặp qua, anh hoảng hốt. Chuyện này là thế nào?

“Bộ trưởng?”

Lê Minh Vũ không nói không rằng, ngây ngẩn nhìn thẻ vàng trên bàn. Ánh vàng rạng rỡ bóng loáng như đang chế nhạo, khoét đau đôi mắt Lê Minh Vũ. Anh nhìn chăm chú hồi lâu, bỗng nhớ ra điều gì đó, anh dốc ngược hộp, nhưng bên trong rỗng tuếch, ngoại trừ thẻ vàng

thì chẳng còn gì.

Lòng anh đau đớn vô cớ, anh muốn tìm gì? Một tờ giấy có chữ viết của cô? Dù chỉ là vài câu ngắn ngủi thôi ư?

Đồng Hựu thấy thần sắc Lệ Minh Vũ càng lúc càng kỳ lạ, cất giọng lo lắng, “Bộ trưởng, anh có sao không?”

Quyển 7 - Chương 2: Nơi Ánh Đèn Mờ Nhặt Lại Là Người Ấy

Lệ Minh Vũ lặng người, lát sau anh lắc đầu, lặng lẽ bỏ thẻ vàng vào ngăn kéo bàn làm việc, ánh mắt thất lạc khôi phục về vẻ trầm tĩnh cố hữu.

“Hôm nay còn việc gì không?” Anh cất giọng nhàn nhạt.

Đồng Hựu báo cáo: “Nửa tiếng nữa, ông Kim bên bộ tài chính có hẹn trước với anh, thời gian khoảng hai mươi phút. Một giờ sau, gặp CEO tập đoàn Mỹ Thịnh. Mười giờ tối...”

“Khoan đã.” Lệ Minh Vũ day huyệt thái dương, nhíu mày, thản nhiên hỏi, “CEO tập đoàn Mỹ Thịnh?”

Đồng Hựu thần thờ, “Bộ trưởng, anh quên rồi ạ? Hai ngày trước, anh vừa gặp ở hội nghị thương mại. Họ là một công ty chuyên về sắt thép, lần này chắc đến xin hợp tác.”

Lệ Minh Vũ ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ, hơi gật đầu, “Huỷ bỏ đi, tôi không phê duyệt đơn vị này.”

“Bộ trưởng, lão Mạnh đồng ý rồi.” Đồng Hựu thơ dài, “Nếu việc bàn bạc này vướng mắc, thì hơi gay go.”

“Lão Mạnh được lợi lộc bao nhiêu từ việc này?” Lệ Minh Vũ cười nhạt.

“Việc này...”

“Nếu lão Mạnh được tôi đồng ý, chẳng lẽ ông ta chịu yên thân yên phận, ông ta không màng nhìn hiện tại là lúc nào, ngay cả thông tin cơ bản về tập đoàn Mỹ Thịnh cũng không có, sao tôi có thể đồng ý phê duyệt?” Giọng Lệ Minh Vũ lãnh đạm, lời nói trước sau đều vì việc chung, “Nhắc lão Mạnh bớt phóng túng, đừng gây phiền phức cho tôi. Nếu không tôi cũng chẳng ngại giúp ông ta nghỉ hưu sớm.”

Lão Mạnh, cổ đông tập đoàn Hoà thị, kiêm nhiệm chức tổng giám đốc tài chính. Hồi trước, khi Hoà thị được chính phủ phê chuẩn một

dự án quy hoạch đất đai, trong thời gian tìm kiếm thầu, tập đoàn Mỹ Thịnh cũng đăng ký một chân. Nhưng dự án này liên quan đến chính phủ, vì vậy cần phải thông qua sự kiểm tra gắt gao. Đến giai đoạn phê duyệt, tập đoàn Mỹ Thịnh thường xuyên nịnh nọt Lê Minh Vũ, nhưng đáng tiếc không lần nào được anh đáp lại hay cảm kích.

Nguyên nhân rất đơn giản. Chất lượng sắt thép của họ không đạt tiêu chuẩn xây dựng. Một khi dùng vật liệu yếu kém này xây dựng nhà cao tầng, nếu không xảy ra vấn đề thì may mắn, còn xảy ra vấn đề thì nhẹ nhất cũng chết người.

Đồng Hựu hiểu tính cách của Lê Minh Vũ, anh không bao giờ xử lý qua loa cầu thả với việc công, gật đầu, “Vâng, em sẽ chú ý.”

“Còn nữa...” Lê Minh Vũ trầm tư, ngón tay gõ trên bàn làm việc, “Bên bộ tài chính có việc gì gấp?”

“Ông ta nói lâu rồi không gặp anh, nên có lòng mang trà ngon tới tặng.”

Lê Minh Vũ chau mày, “Huỷ đi.”

“Vâng.”

“Còn gì không?”

“Chủ tịch ngân hàng Trung Kỳ hẹn gặp vào mười giờ tối.” Đồng Hựu vội nói.

“Có việc gì không?” Lê Minh Vũ hỏi.

“À, là việc áp dụng trang bị kỹ thuật nước ngoài. Công ty liên minh tìm chủ tịch ngân hàng muốn vay tiền, bởi vì hạn mức quá lớn, nên chủ tịch ngân hàng mong anh có thể kiểm định và cho ý kiến.”

Lê Minh Vũ mau chóng rút một phần tài liệu, “Dự án này?”

“Vâng.”

Lê Minh Vũ gật đầu, “Tôi đã đọc dự án này, ý kiến rất khá, lợi nước lợi dân. Tuy giai đoạn đầu cần khoản đầu tư lớn đầy phiêu lưu, nhưng có ảnh hưởng tốt với thế hệ mai sau. Đồng thời nước ngoài rất thông thạo kỹ thuật này, chúng ta sẽ nhận được nhiều lợi ích. Cậu gọi điện bảo anh ta dẫn theo chủ tịch công ty liên minh nửa tiếng nữa đến gặp tôi.”

Đồng Hựu đáp, “Họ đã đến gần đây, nhưng vì công việc của anh

đến mười giờ tối mới có thời gian.”

Lệ Minh Vũ nghe vậy, gõ ngón tay lên bàn, “Sau này khi sắp xếp xã giao phải chú ý nặng nhẹ. Loại chuyện quan trọng thế này phải ưu tiên trước, chứ không sắp xếp những việc chẳng gấp rút gì đưa lên đầu, cậu nhớ chưa?”

“Vâng, sau này em sẽ chú ý.”

“Cậu báo chủ tịch ngân hàng cầm trực tiếp hợp đồng qua đây.” Lệ Minh Vũ nói.

Đồng Hựu gật đầu, “Không phải trước ngày mai sao ạ?”

“Không, đêm nay đừng sắp xếp thêm việc gì nữa.” Lệ Minh Vũ bình thản nói. Nhìn chữ viết trên gói đồ, ánh mắt anh chùng xuống...

Trời đã về đêm. Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại chạy đến phòng làm việc của Tô Nhiễm.

Anh quẹo xe vào bãi đỗ dưới bóng cây, tắt máy, cầm theo hai túi đồ bước xuống.

Thảo luận xong việc áp dụng trang thiết bị mới, Lệ Minh Vũ liền lái xe đến siêu thị, tiệm bánh ngọt, mua đủ loại thức ăn mà bình thường Tô Nhiễm thích. Anh chẳng rõ vì sao bản thân thà đắc tội đồng liêu, cũng tình nguyện làm những việc buồn chán kiểu này. Chỉ cần vừa nghĩ đến Tô Nhiễm sống một thân một mình ở phòng làm việc, lòng anh lại đau râm ran.

Có người nói, giữa vợ chồng luôn tồn tại tình thân không ai có thể thay thế. Dù chia tay, tình cảm này cũng tồn tại, miễn là còn một bên độc thân, chưa xây dựng mái ấm mới. Đặc biệt là đàn ông, trong lòng họ mãi tồn tại tình thân và ý thức trách nhiệm. Giống như việc anh luôn lo lắng, suy nghĩ đến cô.

Bốn năm trước, cảm giác này không hề mãnh liệt vì Tô Nhiễm ra nước ngoài sống. Nhưng bốn năm sau, cảm giác này mạnh mẽ hơn bao giờ hết, vì Tô Nhiễm ở gần anh, sống chung trong một thành phố.

Bước đến cửa, Lệ Minh Vũ do dự thật lâu, bên trong tối om, anh không rõ cô có nhà hay không.

Anh siết chặt tay, cuối cùng vẫn quyết định nhấn chuông.

Trái tim Lê Minh Vũ căng thẳng theo nhịp chuông vang lên.

Suốt đường đến đây, anh luôn nghĩ nếu Tô Nhiễm mở cửa rồi chất vấn, anh sẽ nói: “Vì em trả tôi thẻ tín dụng, đây là sỉ nhục tôn nghiêm đàn ông của tôi.”

Một cái có và lý do sút sẹo vô cùng, nhưng anh chỉ có thể nghĩ ra như vậy.

Chuông đổ hết tiếng này đến tiếng khác, nhưng cánh cửa vẫn khoá chặt.

Nỗi thất vọng vô bờ bến tràn dâng cõi lòng Lê Minh Vũ.

Cô không ở nhà.

Lê Minh Vũ đặt đồ ở bậc thềm, sau đó cũng thuận thế ngồi xuống. Anh buồn phiền cầm hộp thuốc, rút ra một điếu, châm hút, rồi nhả khói. Anh bất giác cười khổ, Lê Minh Vũ à Lê Minh Vũ, cũng có ngày bản thân anh làm chuyện như thế này ư? Từ trước đến nay, anh luôn xem thường loại hành vi này, nhưng hôm nay anh lại như thằng ngốc lưu luyến đứng ngoài cửa chờ một người phụ nữ.

Đợi trọn một tiếng đồng hồ, hút hơn nửa hộp thuốc, Tô Nhiễm vẫn chưa trở về.

Ánh mắt chờ mong của Lê Minh Vũ chuyển thành thất vọng, lại thấy hành động của mình cực kỳ buồn cười. Cái cô muốn chỉ là tự do, anh đã thành toàn, vậy không phải là xong rồi ư? Anh cắn răng đứng dậy, để đồ đạc lại cửa.

Anh đi về phía đỗ xe, ánh trăng kéo bóng lưng cô độc của anh dài tít tắp.

Ngay khi anh định khởi động xe, thì trông thấy một cô gái đang đi dưới ánh trăng. Gương mặt cô xinh xắn trắng ngần hút chặt đôi mắt Lê Minh Vũ, vừa như vượt qua nghìn núi nghìn sông, vừa như chờ đợi nghìn năm. Không ngờ Tô Nhiễm lại xuất hiện như vậy trong tầm mắt của anh.

Vầng trăng dịu dịu toả bóng khắp nơi, ánh sao lấp lánh chiếu lên gò má Tô Nhiễm.

Cô về rồi!

Lệ Minh Vũ nhìn thấy Tô Nhiễm đi tới bậc thềm ngay cửa, thì cô khựng người, dáo dác ngó quanh.

Bên trong xe tối om, Lệ Minh Vũ như chim ưng hùng dũng ẩn mình trong màn đêm, đôi mắt đen láy dán chặt vào người phụ nữ đứng trên bậc thềm xa xa, bàn tay anh chột chạm vào cửa xe một cách vô thức. Anh chỉ muốn chạy ngay đến trước mặt cô.

Nhưng quỷ tha ma bắt, lúc này anh lại do dự.

Mong muốn mãnh liệt được gặp cô thôi thúc anh ngồi trên bậc thềm suốt một giờ đồng hồ, nhưng trong nháy mắt thấy Tô Nhiễm xuất hiện, anh lại không tài nào bước lên trước gọi cô.

Bởi vì anh biết, một khi bước xuống xe, một khi đến gần cô có nghĩa là gì.

Anh cười khổ, rốt cuộc bản thân đang làm gì?

Anh ngắm nhìn cô chăm chú.

Anh biết còn một nguyên nhân quan trọng nhất khiến anh không dám đến bên cô. Anh sợ mình xuất hiện sẽ giết chết nụ cười của cô, tự do của cô, sự yên ổn mà cô hằng mong muốn...

Bởi vì anh chủ động trả lại cô sinh hoạt bình lặng, nên từ nay về sau, cuộc sống của anh cũng bắt đầu bứt rứt không yên.

Tô Nhiễm xoay người, tay đặt ngay cửa xe của Lệ Minh Vũ chậm chậm rút về, anh cắn răng, cố gắng thu hồi tầm mắt, khởi động xe, giẫm ga chạy đi.

Ánh trắng kéo bóng phụ nữ cùng gói đồ to trên bậc thềm dài hơn.

Hai gói đồ này là “phát hiện ngoài ý muốn” sau khi Tô Nhiễm trở về.

Tô Nhiễm ngây ra hồi lâu. Ý nghĩ đầu tiên của Tô Nhiễm là phải chẳng người nào đó để quên ở đây? Nhưng ý nghĩ này mau chóng bị phủ định hoàn toàn, tiếp đó cô lại nghĩ biết đâu do Diệp Lỗi hay Quân Hạo mua tới, thấy cô không ở nhà nên đặt ngay cửa?

Cô đảo mắt xung quanh theo bản năng.

Không một bóng người!

Nhưng không khí phảng phất mùi thuốc lá, mùi thuốc lá thân quen

làm trống ngực Tô Nhiễm bất giác đập rộn ràng.

Cô trông thấy tàn thuốc màu đen rơi lả tả trên bậc thềm, loáng cái tim cô như muốn bật tung ra ngoài.

Là anh!

Cô nhớ kỹ mùi của nhãn hiệu này, cô nhận ra màu của tàn thuốc, bởi vì Lê Minh Vũ chỉ hút loạt thuốc lá này.

Ánh mắt trong vắt tràn ngập khiếp sợ, cô quay người kiểm tra bốn phía. Nhưng rồi cô nhanh chóng cảm thấy mất mát, đôi mắt trầm tư nhìn hai gói đồ to nằm ngay cửa.

Thanh âm khởi động xe mơ hồ truyền đến từ xa xôi, Tô Nhiễm run bắn người, ngoảnh đầu liền thấy một chiếc xe lao đi cực nhanh khỏi bóng cây.

Bờ môi cô run rẩy, hốt hoảng chạy nhanh xuống bậc thềm, đến ven đường thì chiếc xe đó đã mất hút...

Phòng tổng thống, Úc.

Dưới sự giúp đỡ của Mộ Thừa, An Tiểu Đoá cũng bớt đau, Cách Lạc Băng ôm thùng đồ chơi chứa đầy vỏ ốc sặc sỡ sắc màu ngồi bên cạnh nghiêng đầu nhìn cô, một lúc sau cô bé cất giọng ngọt ngào, “Dì Tiểu Đoá, dì đỡ chưa ạ?”

An Tiểu Đoá cười rạng rỡ, “Nhờ ba con, dì đỡ rồi.” Cô ngượng ngùng lướt mắt về Mộ Thừa, vừa lúc anh mới thay quần áo sạch sẽ bước vào phòng, anh mặc áo phông trắng, quần kaki màu be, nhìn anh điển trai vô cùng.

Cô nhớ đến cảnh anh cứu mình, vòm ngực của anh rất rộng, dựa vào đó cô cảm thấy an toàn và vững chãi hơn bao giờ hết.

“Vậy hôm nay dì Tiểu Đoá không thể giúp con bắt san hô nữa ạ?” Cách Lạc Băng vẫn lưu luyến san hô ngũ sắc.

“Ai nói chứ? Bây giờ chúng ta đi bắt ngay nhé.” An Tiểu Đoá vừa thấy Mộ Thừa thì ngại ngùng, vậy chỉ bằng cô ra ngoài hít thở không khí.

Mộ Thừa cản cô, dịu dàng nói với Cách Lạc Băng: “Băng Nụ ngoan, ba có chuyện muốn nói cùng dì Tiểu Đoá. Con vâng lời, tự

mình ra ngoài chơi được không?”

Cách Lạc Băng gật đầu, ôm đồ chơi ra gian phòng bên ngoài.

An Tiểu Đoá chột khăn trương.

Mộ Thừa ngồi xuống cạnh cô, nhẹ giọng hỏi, “Chân em còn đau không?”

An Tiểu Đoá lắc đầu, “Em hết đau rồi. Ban nãy, cảm ơn anh.”

“Là anh cảm ơn em mới đúng. Em đã tặng Băng Nụ một sinh nhật khó quên.” Mộ Thừa cười ôn hoà.

“Đây là... việc em nên làm.” Nói xong, gò má cô nóng ran, cô ngước đầu nhìn anh, lại bắt gặp đôi mắt anh hướng về bản thân, cô lật đật giải thích, “Ý... Ý của em là...” Cô ấp a ấp úng, hồi hộp không biết phải nói thế nào.

Mộ Thừa nhấn nại chờ cô, thấy cô không định cúi đầu, anh nhẹ nhàng lên tiếng, “Tiểu Đoá, em là một cô gái tốt. Anh nói thật lòng.”

An Tiểu Đoá nhướn mắt nhìn anh, trái tim cô đập thành thịch.

Mộ Thừa thở dài, “Thế nhưng anh không thể để mọi chuyện tiếp tục lặp lại, như vậy anh sẽ rất vô lại, phải không?”

Nụ cười trên môi An Tiểu Đoá lập tức đông cứng.

“Tiểu Đoá...” Ánh mắt Mộ Thừa nồng hậu nhưng kiên định, “Anh thích vẻ ngây thơ thẳng thắn của em, thích sự chân thật của em, thích nụ cười hài lòng của em. Nên em hãy luôn vui vẻ như lúc này, đừng vì anh mà thay đổi, được không em?”

“Mộ Thừa, anh...”

“Anh thích em như thích một người em gái, một người bạn tốt.” Mộ Thừa thẳng thắn nói lên suy nghĩ trong lòng, anh nhìn cô, “Em còn trẻ, nhìn xa hơn em sẽ thấy trên đời còn rất nhiều người đàn ông xứng đáng với tình yêu của em.”

An Tiểu Đoá cắn mạnh môi, lấy hết dũng khí nói, “Nhưng người em yêu là anh, chứ không phải ai khác. Em cũng không muốn yêu người đàn ông khác.”

Mộ Thừa cười nhẹ nhàng, ánh mắt anh hiền lành ấm áp, khẽ vỗ đầu cô như anh trai yêu mến em gái, “Tiểu Đoá, được một cô gái ưu tú giống em yêu là chuyện may mắn và đáng tự hào vô cùng, song

anh không thể làm lỡ tuổi thanh xuân của em. Anh sẽ là người thầy tận tâm chỉ bảo em nhiều nhất, người bạn tốt quan tâm em nhất, nhưng mong em tha thứ, điều duy nhất anh không thể cho em chính là tình yêu.”

An Tiểu Đoá đau nhói lòng, nhỏ giọng, “Anh chỉ yêu mỗi Tô Nhiễm?”

Mộ Thừa không phủ nhận, khẽ nói: “Anh yêu cô ấy, nhưng anh tôn trọng chọn lựa của cô ấy.”

An Tiểu Đoá ngẩng đầu, ánh mắt chan chứa xót xa nhìn anh.

“Yêu một người, không nhất thiết phải có được người đó. Chỉ cần cô ấy hạnh phúc, vậy là đủ rồi.” Mộ Thừa nở nụ cười bình thản. nhưng thấp thoáng buồn đau.

Quyển 7 - Chương 3: Bệnh Nặng

Mấy ngày nay, Tô Nhiễm luôn thấy là lạ. Chỉ cần vừa ra khỏi cửa, cô liền có cảm giác ai đó đang theo dõi và nhìn trộm mình. Do cô ảo giác hay có người đi theo thật, thì cô không biết. Nhưng nó mãnh liệt đến nỗi dù cô hoà mình vào dòng người ngược xuôi đông đúc, cô vẫn cảm giác rõ điều này.

Cho đến khi xảy ra hai tin tức chấn động, cảm giác này mới dịu đi đôi chút.

Mọi phương tiện truyền thông báo chí đều đăng cùng một tin đầy bàng hoàng: Bộ trưởng Hạ Minh Hà chủ động đề cập chuyện yêu đương trong quá khứ của bản thân. Ông ta nói mẹ của Trình Nhật Đông là người ông ta yêu nhất. Ông ta ghen ngào, kể lể vô vùng sống động về mối tình thâm kín đó, hết như bằng chứng sống cho một mối tình thiêng liêng khắc cốt ghi tâm. Nhưng cái này chẳng là gì, so với sự việc đáng sợ diễn ra tiếp sau đó. Ông ta bày tỏ sở dĩ con trai Trình Nhật Đông phạm pháp, nguyên nhân là do ông ta quá bận việc nước việc dân, nên dạy dỗ con cái sơ suất. Ông ta thay mặt con mình thẳng thắn nhận lỗi và bồi thường cho gia đình người bị hại trước mặt giới truyền thông. Đồng thời với thân phận là một quan chức chính phủ, ông ta cũng làm gương, yêu cầu Trình Nhật Đông chủ động khai thật tình tiết vụ án, đứng ra tự thú ngòi tù.

Lúc tin tức này phát sóng, Tô Nhiễm đang ăn mì cá viên ở tiệm Tử Ký, tivi vừa chiếu đến, tay cô run rẩy, cá viên rơi đầy mặt đất. Trình Nhật Đông ở tù là kết quả khó tin, cô không ngờ Hạ Minh Hà đi nước cờ như vậy.

Hôm nay, về đến phòng làm việc thì trời đã tối đen. Cô đi giao bản thảo tới nhà xuất bản, gửi lọ màu đen tìm thấy trong phòng Bạch Lâm cho Lạc Tranh rồi mới trở về. Loay hoay ngoài đường suốt một ngày,

Tô Nhiễm mệt mỏi rã rời. Có thể do thời tiết mỗi lúc một oi bức, nên gần đây cô thường xuyên mệt lả, lúc nào cũng buồn ngủ, thỉnh thoảng còn ngủ thiếp ngoài ghế sofa.

Cô vốn định tắm rửa rồi ngủ, nhưng vô tình nghĩ đến chuyện Hạ Minh Hà, lòng cô không thắc mắc chuyện Trình Nhật Đông có liên quan đến Lê Minh Vũ hay không, nhưng ít nhất cô có thể kết luận, Hạ Minh Hà bất lợi thì người được lợi nhất là Lê Minh Vũ. Hai đảng phái đấu tranh gay gắt, chẳng phải chỉ vì lợi ích thôi sao? Nhưng lần này thay vì Hạ Minh Hà bao che Trình Nhật Đông, ông ta lại chủ động đẩy Trình Nhật Đông vào tù? Chắc chắn ông ta muốn chuyển bị động thành chủ động, mặc kệ dư luận phản ứng thế nào, Hạ Minh Hà lần này cũng giành được quyền chủ động, còn Lê Minh Vũ lại trở nên lép vế.

Anh tính thế nào?

Tô Nhiễm trầm tư giây lát, cô cầm điều khiển mở tivi.

Quả nhiên, tất cả mọi kênh đều đưa tin Hạ Minh Hà “vì việc nước quên tình nhà.” Thần sắc Tô Nhiễm lo lắng, thủ đoạn của Hạ Minh Hà quá tàn nhẫn, không tiếc hy sinh con mình để đắp nặn hình tượng và quyền lợi của ông ta. Thật là nhẫn tâm.

Cô chuyển kênh tùm lum, bỗng xuất hiện một hình ảnh thu hút mọi lực chú ý của Tô Nhiễm.

Cũng là một kênh tin tức, nhưng nhân vật trong đó vừa lúc là Lê Minh Vũ, anh đang đi thị sát doanh nghiệp, vóc dáng anh cao lớn nổi bật giữa đám đông, Đồng Hựu đi theo, cầm áo khoác cho anh, vài lãnh đạo ở đằng sau cũng tỏ vẻ kính cẩn.

Điều khiển trên tay Tô Nhiễm bất giác trượt xuống ghế sofa, cô lặng lẽ ngắm nhìn Lê Minh Vũ trên tivi. Phong thái của anh trầm ổn, nghiêm túc khi làm việc, và hoà đồng khi trò chuyện với mọi người xung quanh.

Anh vẫn đứng đó, nhưng tựa hồ cách rất xa, không tài nào chạm đến.

Thế giới của anh, cô chưa từng bước vào. Nhưng thế giới của cô đã từng mời anh tiến vào, song anh từ chối.

Phải rồi, một người đàn ông kiêu ngạo như anh, sao có thể dễ dàng đi vào thế giới của cô?

Cô thở dài một hơi, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú ti vi, màn hình lúc này chuyển đến mặt chính diện của Lê Minh Vũ, Tô Nhiễm ngây người, sắc mặt anh có vẻ hốc hác, mệt mỏi. Có phải anh... bệnh không?

Cô xem thời gian đưa tin, đây là tin tức phát lại, giờ phát gốc là đêm qua.

Về sau, tivi chiếu đến chương trình gì cô không biết, đầu cô chỉ lẩn quẩn gương mặt tái nhợt của anh. Lòng cô bứt rứt không yên. Cô đứng bật dậy, chạy đến nhà bếp, mở tủ lạnh, định lấy lon nước ngọt, nhưng chết lặng tại chỗ.

Bên trong tủ lạnh chứa đầy đồ anh mang tới hôm trước, chẳng hạn như thức ăn, nước uống, đồ ngọt, nguyên liệu nấu ăn... Cô cất hết mọi thứ vào đó, mỗi lần trông thấy chúng, cô lại dờ ra.

Buổi tối hôm đó nhất định là anh, cô nhận ra chiếc xe.

Tô Nhiễm đóng cửa tủ lạnh dựa người sang bên, thần sắc cô thoáng chần chừ, cô có nên gọi điện cho anh không?

Có rất nhiều lý do nói với anh, ví dụ cảm ơn đồ ăn anh mang tới, hay hỏi anh chuyện liên quan Hạ Minh Hà. Nhưng những lý do sứt sọ này may chóng bị phủ định. Vốn dĩ anh chẳng muốn cô biết những thứ này là anh mang tới, nếu không anh sẽ không bỏ đi, còn Hạ Minh Hà, chuyện của ông ta liên quan gì đến cô?

Cô quay về ghế sofa ngồi lần nữa, cầm điện thoại xoay tới xoay lui. Kỳ thực cô biết rõ cô chỉ muốn gọi hỏi anh có khỏe hay không? Có thể do bản thân cô mệt mỏi nên mới thấy sắc mặt anh phờ phạc.

Tô Nhiễm lưỡng lự, nên gọi hay không?

Cô siết chặt tay. Quên đi, dẫu thế nào cũng được, cứ coi như gọi cảm ơn anh, vậy là được phải không?

Cô sợ bản thân hối hận, liền cầm ngay điện thoại, bấm lưu loát một dãy số.

Điện thoại gọi đi, không tắt máy, cũng không chuyển hướng cuộc gọi, tiếng chuông đổ vang vọng vào màng tai Tô Nhiễm đến phát đau,

nhịp tim cô lên xuống bất ổn theo từng hồi chuông.

Mãi lâu vẫn không ai nghe máy.

Ánh mắt chờ mong dần đổi thành buồn bã. Có lẽ cô không nên gọi. Khi mong muốn chuyển thành thất vọng, lòng tự tôn của nữ giới bắt đầu quấy phá.

Cô thờ dài thườn thượt, vừa muốn cúp điện thoại, đối phương lại nghe máy, giọng nói trầm thấp đã lâu rồi không nghe thấy truyền đến, “Ô Nhiễm?”

Ô Nhiễm run bắn người, tim đập thành thịch, nhất thời cô nói không nên lời, cô chỉ muốn cúp ngay điện thoại, nhưng cô quyến luyến âm thanh này.

“Ô Nhiễm, phải em không?” Giọng nói đàn ông dịu dàng lại vang lên.

Ô Nhiễm cố gắng trấn tĩnh, hắng giọng, “Ừm...”

Chỗ khác lâm vào trầm mặc trong giây lát.

“Em...”

“Tôi...”

Cô và anh cùng lên tiếng.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khẽ của anh, “Em nói trước đi.” Giọng nói có vẻ như hài lòng nhưng lộ ra mệt mỏi.

“Anh sao vậy?” Ô Nhiễm cảm thấy anh hơi lạ, hỏi, “Anh khó chịu phải không?”

“Không có.” Thanh âm êm dịu khác thường.

“Nhưng tôi nghe giọng anh rất mệt.” Ô Nhiễm cau mày, buột miệng nói, “Với lại sắc mặt của anh cũng không được tốt.”

Anh cất giọng nhẹ nhàng, “Em xem tin tức?”

Ô Nhiễm ý thức mình lỡ lời, nói nhỏ, “À...lúc nãy chuyển kênh vô tình nhìn thấy.”

Anh im lặng, mỉm cười.

“Anh...không sao thật chứ?” Ô Nhiễm lo lắng, truy hỏi.

“Không sao thật.” Hình như anh vừa trở mình.

Ô Nhiễm nhay cảm, ánh mắt nao nao, “Anh đang ở đâu?”

“Bán Sơn.” Giọng anh có chút nặng nề.

“Ừm.” Tô Nhiễm xem giờ, giờ này còn sớm, sao anh lại về Bán Sơn nghỉ ngơi?

“Anh ăn chưa?” Cô hỏi tiếp.

Anh ngáp ngừng giây lát, “Ăn rồi.”

“VẬY... không có gì nữa, tôi cúp máy.” Cô liếm môi, hạ thấp giọng.

“Ừ.” Giọng anh càng nhẹ nhàng, ngay khi cô định bấm nút tắt, anh đột nhiên hỏi, “Em sống tốt không?”

Tựa như làn nước tươi mát đảo qua lòng cô, ngón tay cô run run, cô nín thở, “Rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Thanh âm của anh đầy thoải mái.

Tô Nhiễm tắt máy, buông thẳng điện thoại. Nỗi đâu vô cơ bỗng dưng lan tràn, cô sống tốt không? Thật sự rất tốt ư?

Cô dựa người vào ghế sofa, lòng cô hoảng loạn khôn nguôi, giọng anh trong điện thoại kỳ lạ vô cùng.

Cô vô thức cầm tách nước trên bàn, muốn uống nhưng bên trong trống rỗng. Cô lại đặt xuống, lòng dạ rối bời, nhìn đồng hồ vừa chỉ đúng bảy giờ. Cô muốn xem tivi, nhưng xem không vào, cô muốn lên lầu viết bản thảo, nhưng không có tâm trạng.

Cảm giác này dần vạt đến mức cô gần như phát điên. Cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định cầm giỏ xách ra khỏi nhà.

Tập đoàn Hoà thị về đêm vẫn bận rộn như ban ngày. Ở thành phố này, tăng ca đã trở thành thói quen.

Tiêu Diệp Lỗi gõ cửa phòng Hoà Vy, vừa lúc Hoà Vy đang nói chuyện điện thoại, thấy anh tới cô tỏ ý kêu anh ngồi đợi.

Anh ngồi xuống một bên ghế sofa, nới lỏng cravat, thở dài một hơi.

Hoà Vy kết thúc cuộc gọi, nhìn Tiêu Diệp Lỗi nói, “Tô Nhiễm và Lê Minh Vũ lần này ly hôn thật rồi.”

“Cái gì mà ly hôn thật?” Tiêu Diệp Lỗi khó hiểu, “Chẳng phải bốn năm trước họ ly hôn rồi ư?”

“Tôi cũng tưởng vậy, kết quả...” Hoà Vy nhún vai, cười nhạt, “Tôi không biết nguyên nhân ly hôn thất bại, mà cũng chẳng muốn biết

làm gì. Tôi chỉ cần họ không dính đến nhau giống bây giờ là được.”

Ánh mắt Tiêu Diệp Lỗi ngấm ngấm chịu đựng, lười biếng nói, “Cô gọi tôi tới để nói chuyện này à?”

“Tôi muốn nói cậu biết, bây giờ Tô Nhiễm sống một mình ở phòng làm việc.” Hoà Vy nói.

“Nói vậy tôi phải cảm ơn cô à?”

“Chẳng lẽ khỏi phải cảm ơn?”

Tiêu Diệp Lỗi đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng, “Chỉ cần cô đừng tiếp tục thương tổn Tô Nhiễm, thì tôi biết ơn trời biết ơn đất lắm rồi.”

“Cậu...” Hoà Vy giận dữ đứng phắt dậy, đôi mắt căm kình.

Tô Nhiễm bắt xe đến thẳng Bán Sơn, cô không biết bản thân thế nào, đã ly hôn mà vẫn luống cuống chạy về đây, chỉ đơn giản là vô tình quan tâm anh ư? Hay là vì giọng nói không có sức lực của anh trong điện thoại?

Bên ngoài biệt thự cực kỳ yên lặng, khác với trước đây, đèn ngoài sân và vòi phun nước đều tắt ngúm, trong nhà tối om, không một ánh đèn.

Tô Nhiễm bước lên bậc thềm, nhìn cửa nhà đóng chặt trước mắt, cô muốn nhấn chuông nhưng lại thôi, cô đột nhiên khom người xoay nhẹ chậu hoa bên cạnh, rốt cuộc cũng tìm thấy chìa khoá.

Trước đây còn ở Bán Sơn, có lần cô quên chìa khoá, sau đó Lê Minh Vũ đưa chìa khoá của anh, chỉ cần ra ngoài cô sẽ giắt vào chậu hoa, không ngờ nó vẫn nằm ở đây. Lê Minh Vũ làm thêm chìa mới hay mở cửa xong lại giắt nó vào chậu hoa?

Nghĩ vậy, có lẽ cửa đã được mở khoá, một tiếng tách vang lên, cô bước vào nhà.

Phòng khách lạnh ngắt tối đen như mực, nhưng... Tô Nhiễm biết Lê Minh Vũ đang ở biệt thự, bởi vì không khí vẫn loáng thoáng mùi hổ phách dịu nhẹ, và cặp xách của anh nằm lẩn lóc trên ghế sofa.

Cô đưa mắt về phía cầu thang, anh ở trên lầu ư? Tại sao im phăng phắc như vậy?

Tô Nhiễm thả giỏ xách xuống, đi thẳng lên lầu hai, cửa phòng ngủ

khép hờ, ánh sáng yếu ớt từ bên trong toả ra. Tim cô đập dồn dập, cô hơi chần chừ rồi tiến lên trước đẩy cửa phòng.

Cô trông thấy ánh trắng và ánh đèn cùng bao trùm người đàn ông nằm trên giường, mái tóc đen rậm loà xoà trước mặt anh. Cô cũng trông thấy sắc mặt anh trắng bệch vô cùng.

Cô đến gần, đứng cạnh giường nhìn anh. Hình như anh đang ngủ, nhưng anh chau chặt mày, Tô Nhiễm hoài nghi đặt tay lên trán anh. Anh đang sốt cao!

Sao anh lại sốt đến mức này?

Tô Nhiễm vội vàng xuống lầu, cầm hộp y tế vào phòng ngủ, lấy nhiệt kế cặp vào nách anh, tiếp đó đắp khăn ướt lên trán anh, “Lệ Minh Vũ...”

Anh nằm mê man, môi đóng chặt, đôi mắt nhắm nghiền.

Tô Nhiễm vô cớ sốt ruột. Lần đầu tiên cô chứng kiến anh bệnh, trong ấn tượng của cô, anh giống như người sắt, chưa từng thấy anh đổ bệnh bao giờ, nhưng hôm nay... Chẳng trách điện thoại đổ chuông hồi lâu anh mới nghe máy, chẳng trách giọng anh vô lực như vậy trong điện thoại, anh không khoẻ nhưng vẫn nghe máy.

Cô kéo chăn đắp cho Lệ Minh Vũ, lại thấy điện thoại rơi khỏi bàn tay anh, lòng cô bỗng từng tức nghẹt thở. Anh không khoẻ nhưng vẫn tỏ ra bình thường nghe điện thoại của cô. Cô rút nhiệt kế khỏi nách anh, con số cao trên nhiệt ký dọa cô hoảng hốt. Cô sợ có chuyện bất trắc xảy ra, lập tức gọi điện cho bác sĩ gia đình.

Gần tới chín giờ, bác sĩ gia đình đến khám cho Lệ Minh Vũ xong xuôi, gọi Tô Nhiễm dặn dò.

“Bộ trưởng do bị cảm nên sốt cao, tôi đã tiêm thuốc hạ sốt cho anh ấy, còn túi thuốc đang truyền là thuốc kháng sinh, giúp bệnh tình thuyên giảm, nhưng tác dụng không nhanh. Tốt nhất ngày mai cô nên dẫn bộ trưởng đến bệnh viện kiểm tra. Đêm nay, phiền cô thường xuyên lau mình để anh ấy nhanh giảm sốt.”

Tô Nhiễm gật đầu, không yên lòng hỏi, “Anh ấy chưa bao giờ bệnh nặng như vậy, có khi nào còn bệnh gì khác không?”

Bác sĩ trầm tư, “Kỳ thực sốt cao cũng là quá trình đào thải của cơ thể, chỉ cần uống thuốc đúng giờ là được. Còn chuyện bộ trưởng đột nhiên đổ bệnh, là có nguyên nhân cụ thể. Vài ngày trước, tôi đã tới, khuyên anh ấy chú ý nghỉ ngơi. Anh ấy suốt mấy ngày liền không hề chớp mắt, tiếp tục như vậy thần tiên cũng ngã quy.”

Tô Nhiễm nghe xong liền ngậy người. Mấy ngày rồi không hề chớp mắt?

“Tôi xin phép đi trước, bộ trưởng có chuyện gì cứ gọi tôi, lúc nào cũng được.” Bác sĩ đưa thêm thuốc hạ sốt, thuốc kháng sinh cho Tô Nhiễm, rồi đi.

Trở lại phòng ngủ, Tô Nhiễm ngồi bên giường nhìn anh, nhìn từng chút thuốc truyền vào máu. Cô cúi đầu, đau lòng nhìn Lê Minh Vũ, tay cô phủ lên gò má anh, hạ thấp giọng: “Chuyện gì xảy ra với anh vậy? Vì sao anh không chịu nghỉ ngơi?”

Sóng mắt anh giật giật, hình như có chút phản ứng.

“Lê Minh Vũ...” Mắt Tô Nhiễm sáng lên, vội vàng gọi anh.

“Khát...” Anh lẩm bẩm.

“Anh đợi một chút.” Cô lật đật đi xuống phòng ăn dưới lầu rót nước. Bước ngang qua tủ lạnh, cô mở ra xem xét bên trong, nhưng tủ lạnh hầu như trống không. Cô càng khẳng định lúc này trong điện thoại anh nói dối, anh bệnh nặng như vậy sao có thể ăn rồi?

Cô đi nhanh lên lầu, sau khi cho anh uống nước, cô lại cầm cùi vào phòng ăn, dùng vài thứ còn sót lại nấu cháo. Con người khi bị bệnh, ăn gì cũng không thấy ngon.

Khi cô mang cháo lên, nhìn lướt qua bình dinh dưỡng đang truyền vào anh. Cô hy vọng thuốc này sẽ giúp anh mau khỏe hơn.

“Lê Minh Vũ...” Cô nhẹ giọng gọi anh.

Anh nằm trên giường, mơ mơ màng màng lên tiếng.

Lòng Tô Nhiễm thoáng nhẹ nhõm, cô lại cầm nhiệt kế kẹp vào nách anh. May quá, anh bớt sốt rồi. Cô ngồi xuống, cất giọng dịu dàng: “Anh ăn chút cháo được không?”

Đôi mắt anh giật giật, cô ngấm ngấm một hồi, lại cẩn thận giữ ghim

kim trên tay anh, đỡ anh dậy. Mồ hôi túa đầy trán Lê Minh Vũ, có lẽ thuốc hạ sốt đang phát huy tác dụng.

Tô Nhiễm bưng cháo, múc một muỗng nhỏ đặt bên môi, thổi nhẹ, lại chạm môi thử độ nóng, rồi mới dứt anh ăn. Anh vẫn chưa tỉnh táo, nên dứt mãi anh cũng không ăn, sau đó anh còn ho sặc sụa. Cô phát hoảng, vỗ nhẹ lưng Lê Minh Vũ.

Không ăn cũng không được. Tô Nhiễm trầm mặc, đành dùng cách khác dứt cháo cho anh ăn. Cô ngậm một muỗng cháo, nâng gương mặt anh lên, dán môi cô vào môi anh truyền cháo.

Cô sợ cháo chảy ra ngoài, nên luôn vít chặt môi Lê Minh Vũ, đến khi anh vô thức nuốt xuống mới thôi.

Cứ như vậy, một chén cháo được Lê Minh Vũ thấm thoát nuốt vào bụng. Nhưng đến ngụm cháo cuối cùng, khi cô muốn tách khỏi miệng anh, lưỡi anh đột nhiên giật giật, hơi thở nặng nề, biến động tác dứt thức ăn thành hành vi hôn môi.

Tô Nhiễm kinh ngạc, đẩy anh ra. Cô còn tưởng anh đã tỉnh, nhưng nhìn anh nhúu mày khó chịu, cô không khỏi cười khổ. Người đàn ông này đúng là háo sắc, vẫn đang mê man nhưng không quên loại chuyện này.

Cô đỡ anh nằm xuống, nhưng phát hiện cả người anh đầm đìa mồ hôi. Chắc anh về nhà rồi vào ngay phòng ngủ, nên anh vẫn mặc nguyên áo sơ mi và quần tây. Cứ tiếp tục như vậy anh sẽ khó chịu.

Tô Nhiễm đành cởi áo ra giúp anh. Vóc người anh cao lớn, vì thế cô phải hao tổn khá nhiều sức lực mới làm được ‘nhiệm vụ cao cả’. Vòm ngực đàn ông cường tráng lộ ra hoàn toàn, hai má Tô Nhiễm nóng bừng bừng, gương mặt cô đỏ ửng. Cô lật đặt ngoảnh mặt sang bên, cầm khăn ướt lau người Lê Minh Vũ.

Thật ra lau thân trên rất dễ dàng. Đến khi lau đến thân dưới, Tô Nhiễm phải vỗ vỗ gò má bản thân, dốc hết dũng khí mới dám cởi quần tây của anh xuống, lúc này chỉ còn mỗi chiếc quần con che chắn người anh.

Cứ thế một cơ thể đàn ông hoàn mỹ hiện ra trước mắt Tô Nhiễm, nếu nói không bối rối, không suy nghĩ lung tung là giả. Tô Nhiễm

buộc phải thừa nhận đến tận lúc này, cô vẫn không đủ sức chống chọi sự quyến rũ toả ra từ anh. Cô khó khăn nuốt nước bọt, bắt đầu chà lau đùi anh.

Nhiệt độ cơ thể của anh dưới sự chăm sóc dịu dàng của cô hạ xuống từng chút một. Tô Nhiễm chỉ toàn tâm mong muốn anh hạ sốt, nên không hề phát giác, thực ra lau mình nhẹ nhàng cũng là một loại ma sát. Và ‘cái’ ẩn núp trong cơ thể đàn ông chính là một dạng điển hình của việc không thể kiểm soát được bằng tinh thần.

Hoàn thành xong ‘nhiệm vụ’, Tô Nhiễm liền thở phào nhẹ nhõm. Cô kéo chăn đắp lên người Lê Minh Vũ, cũng thuận thế che đậy ‘cái’ đang phồng lên kia. Cô sờ trán anh, hình như anh đã bớt sốt.

Chất dinh dưỡng cũng đã truyền vào người anh hơn một nửa.

Cô vừa muốn rút tay, Lê Minh Vũ đã tóm chặt tay cô. Cô dờ dẫm nhìn Lê Minh Vũ đang đóng chặt hai mắt.

Lê Minh Vũ nhú mày, nhưng nắm chặt tay Tô Nhiễm đặt lên ngực anh. Tô Nhiễm thấy lòng bàn tay anh nóng hổi, muốn thu về nhưng loáng thoáng nghe anh nói, “Đừng bỏ anh đi...”

Lòng Tô Nhiễm đau như dao cắt, cả người cô cứng đờ nhìn anh, hơi thở trở nên gấp gáp hơn.

Anh mong muốn ai không bỏ anh đi? Là... cô hay người khác?

Nước mắt tràn tràn khoé mi, cô không biết bản thân ra sao, chỉ biết nghe anh nói câu đó lòng cô đau đớn vô bờ. Dự cảm luôn ẩn núp dưới đáy lòng ngày càng mãnh liệt. Hay là anh không muốn rời đi? Nhưng rốt cuộc anh đang muốn thế nào?

Nước mắt từ hai má cô rơi xuống gương mặt anh. Có thể do nước mắt nóng hổi kéo anh tỉnh giấc hoặc do thuốc đang dần phát huy tác dụng. Lê Minh Vũ lờ mờ mở mắt.

Tô Nhiễm quệt nước mắt, gương mặt toát lên niềm vui khó nói thành lời, “Anh tỉnh rồi?”

Khuôn mặt hốt hoảng của người phụ nữ trước mặt đập vào đôi mắt Lê Minh Vũ, giống hệt người trong giấc mơ anh hay thấy hằng đêm, mùi hương của cô, ánh mắt của cô cùng với nụ cười mừng vui của cô. Tất cả đều chân thật làm sao. Nhưng anh chần chừ, đầu óc

anh hỗn độn khiến anh nảy sinh nghi vấn, phải chăng đó lại là cái bóng của cô mà anh tưởng tượng suốt thời gian qua.

“Anh khó chịu ở đâu? Anh có đau đầu không?” Tô Nhiễm thấy anh không nói không rằng nhìn mình đau đầu, cô sốt ruột cúi đầu quan sát anh.

Rốt cuộc giọng đàn ông khàn khàn cũng cất lên...

“Nhiễm?” Tay anh chậm chậm giơ lên vuốt ve gò má Tô Nhiễm.

Quyển 7 - Chương 4: Diệt Trừ

Phải cô không? Chắc anh nằm mơ rồi? Nhưng rõ ràng anh có thể chạm vào cô, có thể nghe thấy giọng nói của cô. Cô thực sự ở đây, hết như cô luôn ở cạnh chăm sóc anh.

Tô Nhiễm không rút tay về, cũng không lảng tránh, cô đau xót Lệ Minh Vũ, giơ tay vuốt ve mái tóc của anh, thấp giọng: “Anh đỡ hơn chút nào chưa?”

Lệ Minh Vũ cười khốn khổ, cất giọng mơ màng: “Chắc mình nằm mơ thật rồi.”

Tô Nhiễm sửng sốt, anh đang nói gì vậy?

“Anh không sao chứ?” Ông trời ơi, có phải anh sốt đến hồng đầu rồi không? Sao lại ăn nói lộn xộn thế này?

Lệ Minh Vũ không tin nổi vào mắt mình, kéo mạnh tay cô, “Là em thật không?”

Tô Nhiễm không rõ anh đang nói gì, vô thức gật đầu.

Anh chợt nở nụ cười yếu ớt, ánh mắt mê man.

“Minh Vũ?” Cô kêu anh.

Lệ Minh Vũ ngẩn ngơ nhìn cô, bàn tay anh ôm gương mặt Tô Nhiễm mơn trớn.

Anh không nói không rằng kéo cả người cô xuống, bờ môi nóng hổi vít chặt môi cô.

Tim Tô Nhiễm nổi sóng, nhưng hết sức ngoan ngoãn nằm sắp lên ngực Lệ Minh Vũ, đáp lại nụ hôn và cái ôm ấm áp của anh.

Lệ Minh Vũ nhắm nghiền mắt, nụ hôn cuồng nhiệt mỗi lúc một sâu hơn, mùi hương thân quen đầy dục tình của anh lên đỉnh điểm. Anh lật người, ấn cô xuống giường.

“Nhiễm..Nhiễm...” Anh thì thầm tên cô, làn môi nóng rẫy hút mọi hương thơm từ cô.

Cảm giác đánh mất rồi tìm thấy, thật thật giả giả va chạm liên tục

trái tim Lê Minh Vũ.

Tiếng gọi vừa xa lạ vừa thâm tình của anh rơi vào tai cô, khiến cô run bắn.

“Minh Vũ...Đừng, tay anh còn kim tiêm...” Cô lo lắng cho anh.

Lê Minh Vũ lại rút kim tiêm ra khỏi tay. Tô Nhiễm phát hoảng muốn bật dậy nhưng liền bị anh đè xuống.

Ý thức của anh vẫn chưa hồi phục hoàn toàn nhưng thể lực đang dần khôi phục.

“Nhiễm, anh khó chịu lắm...” Lê Minh Vũ vùi đầu lên tóc Tô Nhiễm, bàn tay anh đã thò sâu vào trong váy cô, giọng anh mơ hồ, cả người anh nóng như lửa đốt.

Nụ hôn của anh nồng nhiệt lướt khắp cơ thể cô...

Tuy Hạ Minh Hà được tiếng công chính liêm minh đẩy Trình Nhật Đông vào tù, song mọi chuyện lại không chuyển biến nhiều. Cả ngày ông ta đều bị giới truyền thông đeo bám truy hỏi. Nhưng may mắn có Hạ Đồng khôn khéo tiếp đãi giới truyền thông thay, ông ta mới có thời gian hít thở xả hơi.

Bầu không khí trong phòng sách nặng nề vô cùng.

Hạ Đồng bùng cả phê lên cho Hạ Minh Hà, đợm bước đi ra, thì ông ta lên tiếng. “Ba không tiện lộ mặt, con tìm cơ hội nào đó đến tìm Tô Nhiễm, dò xét ý tứ của nó.”

Hạ Đồng sừng sốt, “Ba sao ba lại nhắc đến nó?”

“Nó đến nhà họ Hoà lấy đồ, con tìm hiểu xem ngoài thứ đó ra, nó có lấy thêm thứ gì khác hay không.” Hạ Minh Hà châm xì gà, hút một hơi. Bạch Sơ Diệp gọi báo ông ta biết chuyện Tô Nhiễm đến nhà họ Hoà ngày đó, vì thế ông ta buộc phải đề phòng.

Hạ Đồng khó hiểu, “Nhà họ Hoà? Nó là người nhà họ Hoà, lấy đồ thì làm sao? Liên quan gì tới ba?”

“Kêu con làm thì làm, hỏi nhiều như vậy làm gì?” Hạ Minh Hà gắt giọng. Quan hệ giữa ông ta và Bạch Sơ Diệp luôn che giấu kín đáo, ngay cả Hạ Đồng cũng không biết.

Hạ Đồng sa sầm, “Con phải biết đó là vật gì mới được chứ?”

“Là một lọ thuốc chống cao huyết áp màu đen.”

“Thuốc chống cao huyết áp?” Hạ Đồng thấy buồn cười, nhưng nhìn vẻ mặt đăm đăm của Hạ Minh Hà, cô ta đành thôi, gật đầu đồng ý, “Con sẽ nghĩ cách.”

“Mục đích nó lấy thuốc chống cao huyết áp rất quan trọng, con phải cố gắng moi cho ra. Cũng có thể vấn đề then chốt không phải là thuốc chống cao huyết áp, con nhớ quan sát nó còn lấy thứ gì khác nữa không.”

“Nếu hỏi không ra thì sao?” Hạ Đồng làm bầm.

Ánh mắt Hạ Minh Hà đột nhiên tàn ác, “Nếu hỏi không ra, thì trước khi nó kịp báo nguy...diệt trừ nó.”

“Hà?” Hạ Đồng bỗng run bắn người.

Mãi đến khi chắc chắn Lê Minh Vũ đã hết sốt, Tô Nhiễm mới yên tâm rời khỏi Bán Sơn. Khi cô đi, anh vẫn ngủ ngon vô cùng. Có lẽ là nhờ một đêm khoái lạc hoặc bệnh tình thuyên giảm nên anh thoải mái chìm sâu vào giấc ngủ say.

Cô chuẩn bị cơm nước xong xuôi, bày biện chu đáo lên bàn ăn. Sau đó, cô cũng chẳng lưu chữ nào, cứ thế đi thẳng về phòng làm việc.

Có thể ngày hôm qua với anh chỉ là một giấc mộng xuân.

Nhưng với cô là cả cõi lòng không yên.

Cô và anh đã ly hôn, nhưng tối qua vẫn ở cùng nhau. Tô Nhiễm mệt mỏi buông giỏ xách, uống một hớp nước, rồi vươn tay xoa trán. Có phải cô bị bệnh không? Chắc là vậy thật rồi.

Cô nghĩ một hồi, lại gọi điện báo tin với bác sĩ, thả điện thoại ra, cô bất giác cười khổ, Tô Nhiễm à Tô Nhiễm, rốt cuộc là đầu óc cô u mê hay phát điên, bản thân đã tự do nhưng vẫn mãi nhớ nhung anh.

Bắt đầu từ câu nói “Đừng bỏ anh đi...” tối qua của Lê Minh Vũ, cô cũng đã nhớ anh khôn nguôi.

Hoặc là cô luôn nhớ nhung anh như thế này từ lâu.

Suốt đường trở về, bên tai cô văng vẳng tiếng từng tiếng từng tiếng kêu “Nhiễm...” của anh.

Cả người cơ vô cớ uể oải, do tối qua ngủ không ngon ư? Vừa định lên lầu, chuông cửa đột nhiên truyền tới, Tô Nhiễm nhướng mắt nhìn đồng hồ. Bây giờ là mười giờ sáng, lúc này sao lại có người nhấn chuông?

Tô Nhiễm đi mở cửa, nhưng trông thấy người đứng bên ngoài, cô liền sững sờ...

Quyển 7 - Chương 5: Lời Mời

Bên ngoài nắng chiếu chói chang, nhưng vẫn không loá mắt bằng người đàn ông đứng dưới ánh mặt trời. Anh ta vận áo sơ mi ngắn tay màu trắng, quần ka ki vừa hợp mốt vừa thanh lịch, anh ta dựa người vào cửa, thấy Tô Nhiễm mở cửa, ánh mắt anh ta chan hoà yêu thương nhìn cô.

Tô Nhiễm hơi ngẩn ngơ. Một Tiêu Diệp Lỗi xa lạ chần chừ như thế này gợi cô nhớ đến cảnh tượng ở con hẻm sâu hôm đó.

“Diệp Lỗi...” Cô gọi tên anh.

Tiêu Diệp Lỗi mãi miết nhìn cô, sau đó anh ưỡn thẳng người, không nói không rằng ôm choàng Tô Nhiễm vào lòng.

Từ lúc anh ta cứu cô đến giờ, cô có cảm giác chuyện đã xảy ra từ rất lâu. Tô Nhiễm để mặc anh ôm, cô tưởng anh ấm ức chuyện ở sở cách sát hoặc việc gì khác, nên vỗ nhẹ lưng anh an ủi, khẽ nói: “Tất cả đều qua hết rồi.”

Tiêu Diệp Lỗi vùi mặt vào tóc cô, hít hà hương hoa lan dịu nhẹ, anh thở dài khe khẽ, ánh mắt nghiêm túc, cất giọng đầy ngụ ý, “Đúng vậy, tất cả đều đã qua hết rồi.”

Bước vào phòng, Tiêu Diệp Lỗi đảo mắt xung quanh, thốt lời khen ngợi, “Hoàn cảnh thế này mới hợp với cô, bình lặng thanh nhã.”

Tô Nhiễm mang trái cây lên, ngồi xuống ghế sofa, cười nhẹ nhàng, “Cậu càng lúc càng dẻo miệng. Chú Tiêu và mẹ khoẻ không?”

“Dì Vân khoẻ lắm. Bây giờ, hằng ngày dì đều giúp ba trồng hoa.” Tiêu Diệp Lỗi cầm một quả táo, thuận miệng trả lời.

Mắt Tô Nhiễm sáng lên, “Cậu nói chú Tiêu làm lại nghề cũ ư?”

Tiêu Diệp Lỗi gật đầu, gọt vỏ táo, rồi đưa cô, đợi cô nhận lấy, anh lại gọt thêm quả khác, nở nụ cười, “Đúng vậy, tất cả đều nhờ cô.”

“Tôi?” Tô Nhiễm không tài nào giải thích được. Chú Tiêu làm lại nghề cũ thì liên quan gì đến cô?

“Ba nói, cô điều chế nước hoa, tốt nhất phải có sẵn một nơi chuyên về thực vật. Chẳng lẽ mỗi lần cô cần tìm nguyên liệu, thì phải chạy ra nước ngoài? Thị trấn Hoa Điền có điều kiện tự nhiên cực tốt, ngay cả nước ngoài cũng sánh không kịp ưu điểm này. Bây giờ, ngoại trừ trồng vài giống cơ bản, ba còn nghiên cứu tìm tòi thêm giống mới. Mỗi ngày của ba đều hết sức vất vả.”

Tô Nhiễm cảm động khôn nguôi, cô cầm một miếng táo, nói, “Cám ơn chú Tiêu giúp tôi.” Luôn tồn tại những người lạnh lẽo làm việc sau lưng ta, có thể đó là việc tốt khiến ta ấm áp, nhưng cũng có thể đó là việc xấu, khiến ta tổn thương.

“Thực ra cô cũng nên cảm ơn tôi.” Tiêu Diệp Lỗi cười nói. Từ lúc vào cửa đến giờ, anh không hề nhắc chuyện ly hôn của Tô Nhiễm và Lê Minh Vũ, không phải anh không muốn hay sợ đề cập, mà là vì anh thấy không cần thiết.

Trong lòng anh luôn đinh ninh Tô Nhiễm và Lê Minh Vũ chẳng còn cơ hội quay về bên nhau.

Tô Nhiễm trầm tư giây lát, gật đầu, “Đúng vậy, tôi cần phải cảm ơn cậu nhiều lắm. Vì tôi, mà cậu vô duyên vô cớ bị cảnh sát điều tra.”

Tiêu Diệp Lỗi lại lắc đầu, “Không phải chuyện này, cô đã mời luật sư tốt nhất giúp tôi, chuyện này coi như huề.”

“Vậy cậu còn muốn tôi cảm ơn gì nữa?” Tô Nhiễm đùa anh.

Tiêu Diệp Lỗi cười bí hiểm, “Cám ơn tôi cung cấp tài liệu nội bộ về giống mới cho ba. Như vậy cũng được xem là giúp cô còn gì.”

“Ồ, thì ra!” Tô Nhiễm gật đầu tỉnh ngộ, “Vậy là phải cảm ơn cậu rồi.”

“Chọn ngày chi bằng gặp ngày, tối nay luôn đi.” Tiêu Diệp Lỗi nói.

“Sao?” Tô Nhiễm sững sốt, “Tối nay?”

“Ừ, hôm nay bạn bè tổ chức tiệc xả xui cho tôi. Họ đều là bạn thân của tôi, chẳng hay nhà văn Tô có nể mặt đến tham dự không?” Tiêu Diệp Lỗi nhìn cô, nét mặt trêu chọc nhưng thấp thoáng vẻ nghiêm túc.

“Vậy...” Tô Nhiễm do dự, “Vậy hình như không hay lắm thì phải? Tôi lại không tìm được tiếng nói chung với mọi người. Mọi người cứ

ăn mừng cùng nhau, hôm khác tôi mời cậu sau.”

“Cô ngại gì chứ? Cô nói cứ như chúng ta cách nhau mấy thế hệ không bằng. Bạn của tôi đều đi làm cả rồi, có còn là học sinh đâu mà cô sợ không tìm thấy tiếng nói chung. Với lại tôi có vài người bạn cũng đọc sách cô viết, nếu cô đi chắc chắn họ rất vui.” Tiêu Diệp Lỗi kiên trì.

Tô Nhiễm cười cười, “Vậy tôi đi, nhưng đêm nay phải để tôi làm chủ.”

Tiêu Diệp Lỗi nhún vai, cười ngoác miệng, anh lột thêm một trái chuối đưa cô.

Tô Nhiễm lắc đầu.

“Không phải cô rất thích ăn chuối sao?” Tiêu Diệp Lỗi cảm thấy kỳ lạ.

Tô Nhiễm cầm khăn giấy lau miệng, nhẹ giọng, “Không biết tôi bị gì nữa, gần đây tôi rất chán ăn.”

“Phụ nữ đúng là dễ thay đổi.” Anh lắc đầu bất đắc dĩ.

Tô Nhiễm cười, “Thằng nhóc này, nói vậy coi chừng mắc ghen đấy.”

Tiêu Diệp Lỗi không trả lời, vẻ mặt chan chứa tình cảm.

Khi Lê Minh Vũ tỉnh dậy đã là buổi trưa, nhưng lại bị bác sĩ ép truyền thêm thuốc kháng sinh và thuốc bổ, xong xuôi mới để anh bước xuống giường.

Bắt đầu từ lúc hiểu chuyện, anh chưa lần nào ngủ thẳng một giấc đến trưa trời trưa trệt như hôm nay. Từ khi còn bé, ba mẹ đã dạy anh phải quý trọng thời gian, sau khi lớn lên bước chân vào giới chính khách, anh càng hiểu rõ điều này. Vì vậy từ nhỏ đến lớn, anh đã quen với nếp sinh hoạt tốt đầy quy củ.

Vào phòng ăn, anh mới biết mình đói meo, nhìn cơm nước đầy lồng bàn, bụng anh sôi cồn cào. Cơm nước không nhiều, chỉ vừa đủ một người ăn. Anh ngồi xuống, lặng lẽ dùng cơm, nhưng tay cầm đũa run run.

Anh biết, tối qua chăm sóc cho anh là Tô Nhiễm.

Anh cũng biết, người phụ nữ anh chạm tối qua là Tô Nhiễm.

Anh càng biết, người làm bữa cơm ngon miệng này là Tô Nhiễm.

Lòng anh cực kỳ ấm áp. Thay vì nhai chậm nuốt kỹ như thường ngày, anh hạnh phúc ngốn nga ngốn nghiền mọi thứ, hết như người đói lâu ngày đột nhiên được ăn bữa ngon. Cô nấu ăn ngon quá!

Chỉ cần nhớ đến tối qua, tâm trạng của anh liền tốt vô cùng, đáy lòng rung động không ngừng. Anh biết rõ tiếp theo mình muốn làm gì, lúc này đầu óc anh tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Giờ khắc này, bỗng dưng anh thấy rất buồn cười, trải qua quá nhiều chặng đường oan uổng trước đây, anh còn cho rằng suốt đời mình cũng không biết mùi vị của hạnh phúc và vui sướng. Nhưng tối hôm qua đã giúp anh nhận ra, kỳ thực hạnh phúc và vui sướng luôn ở cạnh, chưa từng rời khỏi anh.

Đúng lúc này, chuông cửa bất ngờ vang lên.

Lệ Minh Vũ lật đặt buồng đĩa, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu anh... Tô Nhiễm đã về.

Anh chạy như bay đến phòng khách, gương mặt anh tuần tràn đầy kích động. Giây phút này, anh chỉ như một cậu trai trẻ mới lớn chờ mong cô gái mình yêu thương xuất hiện, bàn tay anh kéo mạnh cửa, “Tô...”

Vừa trông thấy người đứng ngay cửa, còn chưa thốt trọn vẹn chữ cuối, anh đã im bật. Vẻ dịu dàng và mừng vui của anh đông cứng trong nháy mắt. Nét mặt chưa hề có trên gương mặt Lệ Minh Vũ biến mất, thay vào đó là vẻ bàng quan thâm căn cố đế, “Tới đây làm gì?”

Hoà Vy tràn lòng yêu thương loáng cái đông cứng. Cô trông thấy vẻ mặt tươi cười của Lệ Minh Vũ đột nhiên chuyển thành lãnh đạm, lòng cô vô cớ ghen tuông, nhất là cái tên vẫn chưa được anh nói ra trọn vẹn kia. Anh muốn gọi ai? Anh tưởng ai tới đây? Tô Nhiễm?

“Em đã ngoan ngoãn giao chìa khoá cho anh. Anh không mời em vào sao? Em tới tìm anh vì việc công.” Hoà Vy cố nén chua xót, nhìn anh nói bằng giọng yếu ớt.

Lệ Minh Vũ sa sầm, hơi nhích người sang bên, Hoà Vy lách mình

đi vào. Cô tinh mắt nhìn thấy bình thuốc trong thùng rác, lập tức khẩn trương đến gần anh, “Minh Vũ, anh bệnh sao?” Dứt lời, cô liền giơ tay muốn sờ trán của anh.

Lệ Minh Vũ né đầu, cau mày.

Dường như Hoà Vy đã quá quen với hành động này của anh, cất giọng chua xót, “Anh ăn chưa?”

“Tìm tôi không phải có việc công à? Nói đi.” Lệ Minh Vũ dựa người vào sofa, vô ý thức lướt mắt qua đồng hồ treo trên tường.

Hoà Vy liếc môi, nháy bèn nhìn thấy động tác xem giờ của anh, cô không kìm được bật hỏi, “Anh vội quay về văn phòng à?”

Lệ Minh Vũ hết nhẫn nại, đứng dậy muốn đi...

“Được rồi mà, em nói, anh vừa lòng chưa?” Hoà Vy lật đật chữa lời.

Anh ngồi xuống lần nữa, lấy một hộp thuốc dưới bàn trà, rút thuốc châm hút, đợi Hoà Vy lên tiếng. Vốn dĩ Hoà Vy muốn nhắc nhở Lệ Minh Vũ rằng anh đang bệnh, không nên hút thuốc, nhưng sợ anh ghét bản thân nhiều chuyện, cô hắng giọng: “Tối nay, lão Mạnh làm chủ, muốn mời anh dùng cơm tối.”

“Lão Mạnh đang yên đang lành bày trò này làm gì?” Anh thản nhiên nói trong làn khói thuốc.

“Chẳng phải vì việc của tập đoàn Mỹ Thịnh ư? Mấy ngày trước anh từ chối ký kết, lão Mạnh sợ bản thân làm việc sai sót, muốn nhận tội với anh.” Hoà Vy nhẹ giọng.

Lệ Minh Vũ cười nhạt, “Nhận tội thì không cần, kêu ông ta làm tốt việc của bản thân là được rồi. Chính phủ đâu phải của Hoà thị, muốn thế nào thì thế nấy.”

“Em đã nhắc ông ta. Chuyện Mỹ Thịnh lần này đúng là ông ta thái quá, nhận cả mấy trăm triệu của người ta, em bắt ông ta ói lại hết.” Hoà Vy thấy anh không hứng thú, hấp tấp nói thêm, “Minh Vũ, tốt nhất tối nay anh nên tới dự một chút. Chẳng phải hiện tại Hoà thị đang định đầu tư ở nước ngoài hay sao? Quan chức phụ trách dự án cũng tới, chúng ta có thể móc nối chính khách đó, mối giao thiệp giữa anh và người đó có thể xem như giữa chính phủ và tư nhân. Nếu

anh ra mặt, thứ nhất sẽ khiến đôi phương nghĩ chính phủ rất coi trọng kế hoạch công ty niêm yết trên thị trường chứng khoán, thứ hai có thể chứng minh thành ý với đối phương. Vậy tại sao lại không làm?”

Lệ Minh Vũ hút một hơi, “Cô nói người tên Stephen, đúng không?”

“Đúng vậy, chính là anh ta.”

“Mấy giờ?” Lệ Minh Vũ hỏi.

Hoà Vy sững sốt, mau chóng hiểu ý, báo ngay thời gian với anh. Cô tưởng bản thân phải hao tốn nhiều lời mời thuyết phục được anh, nhưng không ngờ anh bằng lòng nhanh như vậy. Lệ Minh Vũ đứng dậy, thái độ lạnh lùng thể hiện rõ mong muốn tiễn khách, nhàn nhạt nói, “Cô đi được rồi?”

“Minh Vũ...” Hoà Vy chăm chú nhìn anh, bóng dáng anh cao lớn đứng giữa phòng, gương mặt anh tuần có chút tái nhợt nhưng vẫn toả lên đường nét điển trai ngời ngời, cô si mê ngấm ngấm, đứng bật dậy ôm anh, “Để em chăm sóc anh được không?”

Lệ Minh Vũ không đẩy cô ra, đối mặt với một Hoà Vy nhiệt tình, anh chỉ hờ hững đáp trả, “Hoà Vy, chúng ta hoàn toàn không có khả năng.”

“Vì sao?”

“Rất đơn giản, tôi không yêu cô.” Anh trả lời dứt khoát mà tàn nhẫn.

Hoà Vy nhìn anh đau đáu, “Anh với Tô Nhiễm đã ly hôn!”

“Tôi với Tô Nhiễm ly hôn và tôi không yêu cô là hai chuyện khác nhau.” Lệ Minh Vũ nhắc nhở.

Hoà Vy thở dòn, “Bốn năm trước anh cưới Tô Nhiễm, là vì anh yêu nó phải không?”

Anh trầm mặc, không trả lời.

“Vì sao?” Đôi mắt Hoà Vy ngân ngấn nước, “Vì sao ngay cả một cơ hội anh cũng không cho em? Vì sao anh đối xử tàn nhẫn với em như vậy?”

“Hoà Vy, dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, tôi đều nhẫn nại

cô rất nhiều việc, vì lẽ đó cô nên thu hồi tâm tư của mình lại đi.” Anh mở cửa, dứt khoát mời cô ra ngoài. Bốn năm trước họ gặp nhau, Hoà Vy liền bắt đầu hành vi theo đuổi điên cuồng, không ngừng công bố hai người yêu nhau, sau đó anh mới biết việc này, nhưng anh nhin, bốn năm sau cô lại đưa tin khắp nơi rằng đã kết hôn với anh, may mà diện mạo của cô hao hao Tô Nhiễm, mọi người mới không nghi ngờ, anh cũng mặc kệ, không muốn vướng víu vào Hoà Vy. Những tưởng như vậy Hoà Vy sẽ thôi, nhưng không ngờ cô vẫn không chịu kết thúc.

Hoà Vy siết tay, nhìn thái độ lạnh nhạt của anh, cô cố nén cơn giận, “Anh hay lắm, anh trả lời thành thật câu này của em rồi em đi.”

Lệ Minh Vũ nhìn cô.

Cô hít sau một hơi, đối mặt với anh, “Có phải anh yêu Tô Nhiễm rồi không?”

Ánh mắt anh tối sầm, không trả lời thẳng trọng tâm, nhưng dùng thái độ chắc chắn như đinh đóng cột cho Hoà Vy câu trả lời: “Tô Nhiễm là người vợ duy nhất mà cả đời này tôi công khai và thừa nhận.”

Tim Hoà Vy rướm máu, “Anh biết câu trả lời của anh làm người khác tổn thương không hả?”

“Tổn thương vẫn tốt hơn để cô mơ mộng hão huyền. Hoà Vy, cô đừng lãng phí thời gian của mình với tôi nữa.” Ngực khí của anh nhạt nhẽo vô cùng.

Đôi mắt Hoà Vy nhoè đi, lặng lẽ cầm túi xách rời khỏi.

Lệ Minh Vũ đóng cửa, xem đồng hồ lần nữa, sau đó chuẩn bị lên lầu thay quần áo. Trong đầu anh chỉ toàn hình bóng Tô Nhiễm đêm qua, nhưng vừa đến cầu thang thì điện thoại đổ chuông. Lệ Minh Vũ nghe máy, Đồng Hựu gọi cho anh.

“Bộ trưởng, Hạ Minh Hà lại bắt đầu điên cuồng dùng dư luận lôi kéo phiếu bầu. Anh mau về văn phòng đi ạ.”

Địa điểm dùng bữa tối do Tiêu Diệp Lỗi chọn lựa, quả nhiên là một buổi tụ tập náo nhiệt của bạn bè, đủ cả nam nữ. Tô Nhiễm nghĩ

mọi người đi hát karaoke hoặc làm gì đó thì thích hợp hơn việc ồn ào dùng cơm ở đây. Nhà hàng này tuy rất cao cấp, song không hợp với bữa ăn liên hoan của lớp người trẻ tuổi.

Đồ ăn của nhà hàng này khá ngon, nhưng dạ dày của Tô Nhiễm dở chứng, hành cô nôn tháo nôn thốc trong toilet. Cô gái đứng cạnh lo lắng hỏi thăm, “Chị Tiểu Nhiễm, chị không sao chứ?”

Tiêu Diệp Lỗi không yên lòng, phái một bạn học nữ đi theo trông nom cô.

Tô Nhiễm lắc đầu, cười nhẹ.

“Dạ dày của chị là mệnh đầy tớ, không quen ăn sơn hào hải vị.”

“Chị Tiểu Nhiễm, chị đau bao tử, thì sau này phải chú ý việc ăn uống. Hải sản hôm nay đều là đồ ăn mang tính hàn.” Cô gái khẽ nói. Hai người cùng bước ra khỏi toilet. Ánh đèn vàng rực từ một căn phòng đổ bóng ra ngoài hành lang.

“Chị không sao đâu em. Chị sẽ chú ý...”

“A, chị Tiểu Nhiễm...”

Thanh âm sợ hãi của cô gái còn chưa thốt ra hết, Tô Nhiễm đã va mạnh vào một bức tường chắn ngang đường bằng ‘thịt’

“Ừm...” Tô Nhiễm bị động kêu khẽ một tiếng, dạ dày cô quặn đau, cơ thể lung lay của cô liền được một bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy. Cô ngược nhìn, tức thì trợn to hai mắt!

Ông trời ơi, là Lê Minh Vũ!

Quyển 7 - Chương 6: Người Thật

Thời gian như biến khoảnh khắc này thành vĩnh hằng.

Tô Nhiễm chờ người, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt, cô không tài nào ngờ nổi ở nơi này cũng vô tình gặp được anh. Sắc mặt anh vẫn hơi phờ phạc, gò má hóp vào, vàng trán lộ vẻ mệt mỏi, mùi hổ phách hoà lẫn hương rượu nhàn nhạt phảng phất quanh cô.

Lơ đãng nhớ tới tối qua triền miên cùng anh, trống ngực Tô Nhiễm bất giác đập rộn ràng, ngón tay cô run run bởi vì người đàn ông không hẹn mà gặp trước mắt. Mọi việc diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức cô không cách nào chống trả.

Lệ Minh Vũ cúi nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng khác thường, khoe miệng hơi nhếch lên như có điều muốn nói, cô gái đi cùng Tô Nhiễm đột nhiên hét to hốt hoảng, dọa Tô Nhiễm giật nảy người. Cô gái vui mừng khôn xiết lén đến gần Lệ Minh Vũ, đôi mắt phóng điện, thanh âm sung sướng lấp bắp...

“Anh, anh là bộ trưởng Lệ à?”

Ánh mặt Lệ Minh Vũ dừng trên mặt Tô Nhiễm, lát sau mới thu hồi, anh thông dong đáp, “Ừ.”

“Ông trời ơi...” Cô gái mê muội, cất giọng khấn trương, “Bộ trưởng Lệ, em luôn luôn ủng hộ, luôn luôn hâm mộ anh, không ngờ hôm nay em gặp được người sống rồi. A...ý của em là bình thường em chỉ toàn thấy anh trên tivi nhiều lắm.” Nói xong, mặt cô gái đỏ ửng.

Lệ Minh Vũ bình thản, “Cám ơn cô.”

“Em có thể chụp hình với anh không ạ?” Cô gái như mở cờ trong bụng thỉnh cầu.

“Có thể.”

“Hay quá!” Cô gái hớn hờ, sau đó cầm điện thoại, kéo Tô Nhiễm qua, nói giọng van nài: “Chị Tiểu Nhiễm, chị chụp hình giúp em nha?”

“Sao?” Tô Nhiễm hơi ngây ra.

“Chị Tiểu Nhiễm, em xin chị mà.” Cô gái làm dáng cầu xin.

Tô Nhiễm vô thức nhìn Lê Minh Vũ, thấy ánh mắt anh thấp thoáng ý cười, cô vội vội vàng vàng né tránh, gật nhẹ đầu. Cô gái lùi đến cạnh Lê Minh Vũ, khoác cánh tay anh thân mật, tạo kiểu chụp đáng yêu.

Tô Nhiễm nhấn nút chụp cảnh này.

“Cám ơn anh.” Cô gái vui sướng như tìm thấy vàng bạc châu báu.

Tô Nhiễm lúc này chỉ muốn kéo cô gái đi ngay, hoặc cô chạy trốn thật nhanh.

Trăm mối ngổn ngang khi bất ngờ gặp nhau phiền nhiễu cô. Cô không hiểu bản thân trốn tránh điều gì, chỉ biết rằng cả người cô nóng chảy như lửa đốt, thậm chí còn muốn nhảy ngay vào ao nước lạnh hạ nhiệt.

“Bộ trưởng Lê...”

“Cô gái này có muốn chụp hình không?” Lê Minh Vũ lập tức chen ngang, ngẩng nhìn gương mặt Tô Nhiễm, giọng anh trầm thấp lộ vẻ thích thú.

Tô Nhiễm ngẩng phắt đầu nhìn anh. Câu nói của anh khiến tim cô muốn bật tung ra ngoài.

“A, phải rồi, chị Tiểu Nhiễm...” cô gái lật đật kéo Tô Nhiễm ra trước Lê Minh Vũ, giọng cực kỳ nhiệt tình: “Chị Tiểu Nhiễm, chị vừa về nước nên chắc chưa biết, anh này là bộ trưởng Lê lấy lòng tiếng tăm, là người đàn ông hoàn mỹ nhất trong lòng mọi cô gái độc thân như em.” Cô gái giới thiệu một cách hài hước, song cũng ngầm ám chỉ...bản thân còn độc thân.

Tô Nhiễm lúng túng, muốn lui nhưng không thể, đành nặn ra nụ cười gượng gạo, “Bộ trưởng Lê, chào anh.”

Lê Minh Vũ nhìn chăm chăm cô, môi anh vụt lên vẻ nuông chiều.

“Bộ trưởng Lê, đây là chị Tô Nhiễm của bạn học em. Chị ấy rất giỏi giang, vừa là nhà điều chế hương vừa là tác giả nổi tiếng.” Cô

gái hãnh diện giới thiệu.

Tô Nhiễm căng thẳng nuốt nước bọt.

So với dáng vẻ chật vật của cô, Lê Minh Vũ vô cùng phối hợp, chìa tay với cô, “Cô Tô, chào cô.”

Tô Nhiễm như nhớ lại tình cảnh trùng phùng ở Paris ngày ấy. Anh rất giỏi giả vờ.

Cô buộc lòng bắt tay Lê Minh Vũ, nào ngờ bàn tay anh bỗng thu chặt, độ ấm từ tay anh tiến thẳng vào lòng cô...

“Cô Tô tài mạo song toàn, khiến đàn ông không sao chống cự.”

Tim Tô Nhiễm đập thành thạch, lập tức rút tay, hai má cô nóng ran.

“Vào đi chị, em chụp luôn cho.” Cô gái nhiệt tình.

“Thôi mà.” Tô Nhiễm phản xạ có điều kiện cự tuyệt, thấy cô gái dùng ánh mắt kỳ quái nhìn lom lom bản thân, cô vội vàng ép mình bình tĩnh, nhẹ giọng, “Ý chị là chúng ta đừng làm tốn thời gian của bộ trưởng Lê.”

Cô gái trở mặt như muốn nói: chị Tiểu Nhiễm à, chị lãng phí thời cơ thật đó.

Lê Minh Vũ cong môi cười, “Không sao, cô cứ chụp đi.” Anh dừng một chút, ánh mắt chừa đầy ngụ ý nhìn Tô Nhiễm, “Đối với người phụ nữ tài ba như cô Tô, thời gian của tôi vĩnh viễn dư dả.”

Lòng Tô Nhiễm rối bời.

“Chị Tiểu Nhiễm, chị vinh hạnh thật đó. Vào đi, em chụp cho.” Cô gái ước ao, đẩy Tô Nhiễm đến cạnh Lê Minh Vũ. Tô Nhiễm vốn hốt hoảng đột nhiên bị đẩy mạnh, loạng choạng ngã nhào vào lòng Lê Minh Vũ, anh liền chớp thời cơ ôm trọn vòng eo của cô.

“A...Bộ trưởng Lê, chị Tiểu Nhiễm, xin lỗi...” Cô gái vội vã xin lỗi.

Lê Minh Vũ cười khế, cúi thấp đầu rót giọng vào tai cô. “Không sao chứ?”

Hơi thở dịu dàng man mát thổi bên tai Tô Nhiễm, cấp tốc tiến công tim cô. Hai má cô đỏ như cà chua, nhịp tim bỗng đập nhanh hơn, cô hết sức xấu hổ, đầu cúi gằm, lắp bắp trả lời, “Xin, xin lỗi.”

“Không sao.” Thanh âm của anh càng nhẹ nhàng. Anh ngẩng đầu, làn môi mỏng thoáng qua mặt Tô Nhiễm, nhân lúc lướt đến gò má

của cô, bờ môi anh cố tình nhấn mạnh vào.

Tim Tô Nhiễm nổ tung. Cô kinh ngạc ngược đầu. Người đàn ông này dám ngang nhiên trêu ghẹo cô?

Lệ Minh Vũ bị dáng dấp của cô chọc cười, khoé miệng nhếch thành một hình vòng cung, sau đó anh tỏ vẻ đứng đắn thả cô ra.

“Chị Tiểu Nhiễm, chị nhìn bên này đi...” Cô gái cầm điện thoại nói. Vừa nãy cô gái lo đi chọn chỗ đứng, nên không trông thấy cảnh đó.

Tô Nhiễm đứng bên người Lệ Minh Vũ, lòng cô muôn vàn cảm xúc khó nói thành lời. Ngay cả nét mặt của cô cũng cứng ngắc, cả người ưỡn thẳng tắp. Cô không biết bản thân bị làm sao. Khi không gặp anh, cô nhớ nhung khôn nguôi, nhưng khi trông thấy anh, cô lại bối rối như tơ vò.

Những tưởng ly hôn rồi thì không còn gặp nhau, nhưng dường như luôn tồn tại thứ gì đó xoay quanh, nối kết cô và Lệ Minh Vũ.

Rốt cuộc là lương duyên?

Hay...nghiệt duyên?

Bức hình chụp một người phụ nữ nhỏ nhắn và một người đàn ông cao lớn, tạo nên tổng thể đẹp vô cùng.

Cô gái sung sướng cầm điện thoại, “Hình này xinh quá. Bộ trưởng, anh đẹp trai cực kỳ luôn.”

Lệ Minh Vũ chỉ cười, không nói lời nào

“Được rồi em. Bộ trưởng Lệ quyền cao chức trọng nhất định rất bận rộn, chúng ta đừng làm phiền anh ấy nữa.” Tô Nhiễm lời kéo cô gái, nói nhanh.

Cô gái quyến luyến nhìn Lệ Minh Vũ chăm chặp.

Ánh mắt Lệ Minh Vũ không hề rời khỏi Tô Nhiễm.

Đúng lúc này.

“Minh Vũ...”

Mọi tốt đẹp đều tan vỡ trong nháy mắt.

Giọng nói Hoà Vy vang lên, tức thì thanh âm giày cao gót tao nhã truyền đến, nhưng trông thấy Tô Nhiễm thanh âm này liền tắt ngúm.

Hoà Vy bất ngờ xuất hiện tựa như quả bom nổ tung cõi lòng Tô

Nhiễm. Hoá ra họ đi cùng nhau...

Đôi mắt Tô Nhiễm toát lên vẻ ảm đạm hệt hắc, hàng mi dài rủ xuống.

“Tiểu Nhiễm? Sao em ở đây?” Giọng Hoà Vy ngàn ngạt như bị bóp nghẹt.

Tô Nhiễm lúng túng, lật đật kéo cô gái, “Chị em mình đi thôi.”

“Dạ?” Cô gái khó hiểu, nhưng vẫn bị Tô Nhiễm lôi đi xềnh xệch.

Hoà Vy tiến lên trước vài bước, dõi mắt về hướng Tô Nhiễm quẹo vào, lát sau mới quay đầu nhìn Lê Minh Vũ, “Sao nó lại ở đây?”

Lê Minh Vũ chẳng nói chẳng rằng, đôi mắt luôn ngóng theo bóng lưng Tô Nhiễm.

Suốt bữa tối, Tô Nhiễm cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, toàn bộ tâm tư đều bay thẳng đến một gian phòng khác. Nghĩ đến khuôn mặt tiều tụy của anh, cô không khỏi buồn bực, tối qua anh bệnh nặng như vậy, mà hôm nay vẫn đến đây xã giao?

Có vài lần cô muốn rời khỏi đây, chạy ào đến gian phòng anh ngồi, dẫn anh về nhà lập tức. Cô mong anh có thể nghỉ ngơi nhiều hơn.

Âm thanh xung quanh quấy nhiễu, ý nghĩ này mỗi lúc một mãnh liệt, mãnh liệt đến mức chi phối toàn bộ lý trí của cô.

Bỗng dưng cô đứng phắt dậy.

Bạn bè ngồi quanh đang chuyện trò vui vẻ chợt giật mình, ngây ngốc sẫm soi Tô Nhiễm. Tiêu Diệp Lỗi cũng hơi sững sờ, đặt ly rượu xuống, đi đến cạnh cô, thấp giọng hỏi, “Cô sao vậy?”

Căn phòng đột nhiên im phăng phắc khiến Tô Nhiễm tỉnh táo hẳn, lúc này cô mới phát hiện bản thân đang làm gì. Trời ơi! Suýt nữa cô đã chạy thẳng khỏi gian phòng này.

“Không có gì.” Cô thềm thờ dài, ngấm nghĩ giây lát, cô nhìn Tiêu Diệp Lỗi, “Tôi hơi mệt. Mọi người ở lại vui vẻ, tôi xin phép về trước.”

“Chị Tiểu Nhiễm...” Mọi người không nỡ.

Tiêu Diệp Lỗi thấy sắc mặt cô không tốt, cất giọng lo lắng, “Có phải cô khó chịu ở đâu không?”

Tô Nhiễm lắc đầu, cười gượng, “Tối qua tôi ngủ không ngon giấc, nên muốn về sớm ngủ bù.” Tối qua ngủ không ngon giấc, chuyện này là sự thật.

Tiêu Diệp Lỗi cũng không ép cô, gật đầu, tiếp đó ngoảnh lại nói với mọi người: “Hay là hôm nay đến đây thôi. Mình đưa cô ấy về trước.”

“Sao?” Mọi người vẫn chưa vui đùa thoả thuê. Dù gì cũng toàn thanh niên, chưa biết lo nghĩ cho người khác, đồng loạt bất mãn: “Màn đêm vừa xuống mà, Diệp Lỗi, chúng ta hẹn đi hát karaoke rồi còn gì.”

“Hôm khác chúng ta đi sau nhé.” Tiêu Diệp Lỗi cười nói.

Mọi người tụt hết hứng thú.

“Diệp Lỗi, cậu không cần đưa tôi về đâu. Thật đó.” Tô Nhiễm nhìn anh, “Tôi tự bắt xe về được rồi. Khó có dịp mọi người tụ tập đầy đủ, đừng vì tôi mà mất hứng.” Cô kiên trì.

Tiêu Diệp Lỗi khó xử, “Nhưng sắc mặt của cô không tốt...”

“Tôi rất mệt.”

“Nếu không tôi đưa cô về trước, rồi quay lại...”

“Không cần thật đâu. Bây giờ cũng trễ rồi, tôi về chỉ muốn ngủ ngay. Nếu cậu đưa tôi về, còn phải trò chuyện này nọ nữa, phiền phức lắm.” Tô Nhiễm vội nói.

Tiêu Diệp Lỗi thấy cô giữ khư khư ý kiến của bản thân, đành gật gù, “VẬY tôi đưa cô xuống lầu.”

Tô Nhiễm gật đầu.

Hoà Vy về đến nhà họ Hoà đã là đêm khuya. Do bị Lệ Minh Vũ cự tuyệt lần nữa nên cô uống đến say khướt. Cô không hiểu, vì sao tiệc rượu đang êm đẹp, bỗng dừng vì sự xuất hiện bất thành linh của Tô Nhiễm mà phá vỡ hết mọi thứ. Suốt buổi tối, Lệ Minh Vũ cứ lo lắng không yên, hiển nhiên tâm tư của anh đã trôi dạt về xa xôi, chẳng còn ở tiệc rượu. Nếu không vì khách quý nơi nước ngoài hiện diện trong phòng, có lẽ anh đã rời khỏi từ lâu.

Hoà Vy không hiểu, thật sự không hiểu, gương mặt của cô và Tô

Nhiễm đều hao hao nhau, thậm chí vóc dáng cũng giống nhau như đúc, vậy rốt cuộc Lê Minh Vũ si mê Tô Nhiễm ở điểm nào? Cô thua kém Tô Nhiễm cái gì?

Đèn phòng khách chợt sáng trưng, cánh cửa thủy tinh lóng lánh khắp phòng. Bạch Sơ Diệp vừa lúc đi từ trên lầu xuống, bà ta bật đèn liền trông thấy một bóng dáng say mềm, bèn kêu to sợ hãi, nhìn rõ hơn là Hoà Vy bà ta mới thở phào nhẹ nhõm, bà ta bước nhanh lên trước, “Sao con uống say thế này?” Dứt câu, bà ta vươn tay đỡ cô dậy.

“Biến đi!” Hoà Vy hất mạnh tay bà ta.

Bạch Sơ Diệp chệnh choáng ngã nhào xuống sàn nhà, bà ta đau đớn nhãn mặt, “Con điên rồi?”

Quản gia và ba người làm còn thức, cùng Bạch Lâm cộng thêm Hoà Quân Hạo đều nghe thấy, chạy ngay đến phòng khách. Hoà Quân Hạo nâng Bạch Sơ Diệp dậy, không vui nhìn Hoà Vy, “Chị, chị làm gì vậy?”

“Ai là chị cậu? Gia đình mấy người đều là trộm cướp, trơ tráo cướp đoạt, chiếm trọn nhà của chúng tôi không đi. Gia đình mấy người mới là đồ điên!” Hoà Vy vung tay, quát tháo lạnh lùng.

Bạch Lâm giận dữ xông đến, “Nói bậy gì đó? Con nói tôi là người ngoài cũng chẳng hề gì, nhưng nói di Bạch của con và Hoà Quân Hạo thì không được. Hoà Vy, Quân Hạo cùng họ với con, dù muốn thừa hưởng gia sản cũng là Quân Hạo, con chỉ là phụ nữ, cho rằng mình nắm bắt được bao nhiêu?”

“Bạch Lâm, thôi đi.” Bạch Sơ Diệp lên tiếng ngăn cản.

Hoà Vy cười hả hê, đôi mắt vằn đầy tơ máu, chỉ Bạch Lâm và Bạch Sơ Diệp, “Rốt cuộc cũng giấu đầu lòi đuôi rồi à? Mấy người ở đây không phải vì tài sản nhà họ Hoà ư? Tôi nói cho mấy người biết, không có cửa đâu!”

“Con nhỏ xấu xa, tôi nhin lâu lắm...” Bạch Lâm nói xong, liền giơ tay toan đánh hoa vy.

“Cậu...” Hoà Quân Hạo chắn trước mặt Bạch Lâm, kéo ông ta, “Chị ấy uống say, cậu là người lớn, sao lại chấp nhặt người say?”

Bạch Lâm giận dữ thả tay, lườm Hoà Quân Hạo, “Con coi nó là người thân, nó có coi con là người thân không? Đồ ngu!”

“Bạch Lâm, đừng om sòm nữa.” Bạch Sơ Diệp nói.

Bạch Lâm tránh sang một bên.

Hoà Quân Hạo nhìn Hoà Vy, khế nói: “Em dìu chị về phòng nghỉ ngơi.”

Hoà Vy ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Hoà Quân Hạo, khoát tay lên vai anh, cất giọng biếng nhác: “Quân Hạo, cậu với mẹ cậu đóng kịch giỏi quá.”

Vẻ mặt Bạch Sơ Diệp khó coi. “Quân Hạo mau đỡ chị con về phòng đi.”

Hoà Quân Hạo dìu Hoà Vy lên lầu.

Trên lầu, Hoà Vy say xỉn kêu la.

“Con nhỏ đáng chết này rõ là phiền phức!” Bạch Lâm ngược nhìn trên lầu, giọng nói đầy hung ác.

Quyển 7 - Chương 7: Anh Muốn Nhìn Thấy Em

Bạch Sơ Diệp không nói tiếng nào, ánh mắt u ám, một lúc sau bà ta nhàn nhạt nói, “Trước khi mọi chuyện chuẩn bị sẵn sàng, cứ cẩn thận lời ăn tiếng nói với nó.”

Bạch Lâm cảm hận “Ừ” một tiếng, rồi xoay người lên lầu.

Phòng khách im lặng như tờ.

Bạch Sơ Diệp uống nước xong, cất ly về chỗ cũ, vừa quay đầu đã thấy Hoà Quân Hạo đứng ngay cửa phòng ăn. Bà ta giật mình, ôm ngực, “Lúc này Hoà Vy làm mẹ sợ hết hồn, giờ lại đến phiên con. Hoà Vy ngủ chưa?”

Hoà Quân Hạo gật gù.

“Vậy con mau lên ngủ đi, khuya nay đúng là giày vò.” Bạch Sơ Diệp dặn dò, xoa xoa huyết thái dương, bà ta đến gần Hoà Quân Hạo, vỗ vai anh, đi khỏi phòng ăn.

“Con đang nghĩ...” Hoà Quân Hạo vẫn bất động phía sau bà ta, cất giọng sâu xa.

Bạch Sơ Diệp xoay người nhìn.

Hoà Quân Hạo mím môi, đáy mắt toát lên vẻ lưỡng lự quan sát bà ta, “Bao năm qua mẹ luôn đối xử tốt với Hoà Vy, nhưng vì sao chị ấy vẫn oán hận mẹ như vậy? Phải chăng chị ấy căm ghét mẹ là có lý do.”

Bạch Sơ Diệp run bắn, nhú mào: “Quân Hạo, con đang nói bậy bạ gì thế?”

Hoà Quân Hạo đến gần bà ta, thở dài thườn thượt, ánh mắt và giọng điệu nặng trĩu...

“Hồi này, cậu toan đánh Hoà Vy, sao mẹ không cản?”

Mắt Bạch Sơ Diệp ngẩn ra, thật lâu sau vẫn không đưa ra được đáp án.

Tô Nhiễm cước bộ về nhà.

Khi ngồi xe được phân nửa chặng đường, dạ dày lại nao nao, cảm giác buồn nôn buộc cô phải xuống xe. Cô ghé vào thùng rác bên đường, nôn hết mật xanh mật vàng, sau đó dứt khoát đi bộ về nhà.

Gió đêm mát mẻ giúp cô khoan khoái hơn.

Do dạ dày không khoẻ nên ít khi cô ăn hải sản. Tối nay cũng không thể xem là ăn nhiều, nhưng không ngờ dạ dày cô phản ứng mạnh như thế này.

Giờ này đã muộn, nhưng đường phố vẫn rất náo nhiệt. Một số thanh niên quen nếp sống sinh hoạt ban đêm, họ dạo chơi, đùa giỡn vui vẻ. Có vài đôi tình nhân tay trong tay đi ngang Tô Nhiễm cười nói ngọt ngào. Cô dừng chân, quay đầu dõi theo bóng lưng đôi tình nhân, đèn đường kéo bóng lưng họ dài tít tắp, lan toả mùi vị hạnh phúc khắp nơi.

Không bao lâu trước đây, cô cũng khát vọng niềm hạnh phúc này.

Cô ước ao có thể cùng người mình yêu nắm tay nhau dạo phố, ngắm nghía thành phố lộng lẫy về đêm, nhưng tiếc thay tất thảy đều là ảo tưởng.

Bốn năm trước, cô từng tưởng rằng mình sẽ sống trọn đời cùng Lê Minh Vũ, nhưng không ngờ vòn vẹn ba tháng đã kết thúc cuộc sống hôn nhân mà cô hằng mong ước kéo dài một đời. Cả đời này của cô quá ngắn ngủi, ngắn ngủi đến mức chỉ có ba tháng.

Bất giác đã đến phòng làm việc, cô ngược nhìn ngôi nhà gần đó, khe khẽ thở dài, bắt đầu lục lọi giỏ xách tìm chìa khoá, ánh mắt vô tình lia đến một chiếc xe đậu dưới bóng cây!

Một chiếc MPV sang trọng mà không đánh mất vẻ khiêm tốn, trầm lặng như chủ nhân lẳng lặng đỗ ở đó, ánh trắng bàng bạc hắt sáng xuống xe.

Tim cô bỗng đập mạnh!

Tay cô vô thức thả lỏng, chìa khoá rơi xuống giỏ xách cô lần nữa. Cô ấn ngực, đi chầm chậm về trước, bước đến đầu xe.

Trước xe, bóng dáng đàn ông dài thượt, ánh ngược hắt trên mặt

đất gần như chạm vào cái bóng của cô. Anh ta dựa người trước xe, hướng mắt về phòng làm việc, ngón tay anh ta kẹp một điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ hoà quyện mùi hổ phách dễ ngửi trên người.

Tô Nhiễm đứng đằng sau anh ta, cảnh tượng bất ngờ này khiến cô sốc vô cùng, một lúc sau cô vô thức mở miệng, “Anh...”

Tựa như vừa phá vỡ một điều cấm kỵ nào đó, giọng cô mềm nhẹ vang lên đột ngột khuấy động đến người đàn ông đang ngưng mắt nhìn phòng làm việc, anh ta bỗng quay đầu đối diện với đôi mắt trong vắt đang chờ đợi của cô. Hai người lặng thinh, mắt đối mắt nhìn nhau. Cơn gió nhẹ lướt qua, thối tóc Tô Nhiễm loà xoà trước trán, cũng đẩy lên phiền toái cô kiềm nén dưới đáy lòng.

Trong nháy mắt nhìn thấy Lê Minh Vũ, lòng cô cảm thấy ấm áp như ngày xuân.

Dưới bóng đêm, Lê Minh Vũ có vẻ khác thường hơn bao giờ hết, đôi mắt trầm lắng thâm căn cố đế cũng trở nên nồng nàn tình cảm, tựa như anh và cô xa cách nghìn trùng, khoảnh khắc bình lặng gặp lại cả hai đều đượm thấm ngọt ngào.

Hơi thở hai người bỗng rối loạn.

Tô Nhiễm bị anh nhìn chăm chú đến mất tự nhiên, cô cụp mắt, toan xoay người bỏ đi nhưng đôi chân cô như đóng chặt trên mặt đất, lát sau cô nhẹ nhàng hỏi, “Anh...sao anh ở đây?”

Lê Minh Vũ nhìn cô, yết hầu gợi cảm chuyển động, ánh mắt anh nôn nóng như muốn bày tỏ tình cảm với cô lập tức. Nếu là anh của ngày trước hoặc anh lúc không uống rượu, chắc chắn anh sẽ thông dong điềm đạm trả lời cô một câu dối lòng. Nhưng chẳng hiểu bóng đêm hôm nay quỷ tha ma bắt thế nào mà say đắm thế này, cô đứng dưới ánh trăng lại đáng ghét hút chặt mắt anh không buông, nhìn cô mềm mại xuất hiện trước mặt, nghe âm thanh nho nhỏ như chiếc thuyền bất lực trôi trên đại dương rộng lớn của cô, anh đột nhiên nghe thấy tiếng trái tim mình nứt toác, tựa như hạt giống đâm chồi, gây rối cả cõi lòng.

Bắt gặp ánh mắt nóng bỏng của anh, Tô Nhiễm cúi thấp đầu, không nhìn anh.

“Anh muốn nhìn thấy em.” Anh chột trả lời cô, thanh âm trầm thấp hữu lực.

Tô Nhiễm ngẩng phắt đầu, nhìn thẳng vào mắt anh.

Lệ Minh Vũ tiến lên trước, dừng trước mặt cô, vươn tay mơn trớn hai má Tô Nhiễm, giọng anh ấm áp, “Tô Nhiễm, anh muốn nhìn thấy em.”

Một câu nói hết như sợi dây thừng trói chặt quả tim Tô Nhiễm...

Sân bay, Úc.

Phòng nghỉ của khoang hạng nhất, Cách Lạc Băng chăm chú bày vỏ sò đủ sắc, san hô và sao biển ra ngoài, chia chúng thành từng phần khác nhau như châu báu. An Tiểu Đoá ngóng theo, không kìm được hỏi cô bé, “Băng Nụ, con phân thành từng phần tỉ mỉ thế này là để tặng mọi người à?”

Cách Lạc Băng gật mạnh đầu, “Dạ, san hô hồng này tặng cho Tường Hiểu Kỳ, bởi vì bạn ấy thích mặc váy hồng, sao biển này tặng cho Dương Đông, bởi vì bạn ấy thường khoe khoang với con rằng rất hay đi biển bắt đủ thứ trên bờ, nên lần này con cố tình tặng sao biển do con tự mò dưới biển lên, xem bạn ấy còn nói được gì không, cái này tặng cho...” Giọng cô bé nũng nịu chia từng món quà tặng bạn bè.

An Tiểu Đoá nghe vậy liền cười, lại thấy cô bé cẩn thận cắt một sợi dây chuyền bằng vỏ sò, cô hiểu kỳ hỏi, “Vậy cái này con tặng ai? Mẹ Tô Nhiễm?”

Cách Lạc Băng lắc đầu, “San hô màu xanh lam lớn nhất và đẹp nhất con dành tặng cho mẹ Tô Nhiễm, giống với dì Tiểu Đoá.”

“Vậy quá này con tặng ai?” An Tiểu Đoá nghiêng đầu hỏi cô bé, sau đó cô sực hiểu ra, nhưng vẫn cố tình nói: “Woa, Băng Nụ, có phải con thích bạn nam nào không?”

“Không phải mà.” Cách Lạc Băng chu miệng, cầm dây chuyền vỏ sò trong tay, cô bé nói nhỏ, “Dây chuyền này là tặng mẹ...”

An Tiểu Đoá ngây người, vô thức nhìn Mộ Thừa.

Mộ Thừa hiển nhiên không nghe thấy, anh đứng suốt bên cửa sổ

trầm tư. An Tiểu Đoá biết kỳ nghỉ này tuy họ cùng tới Úc, nhưng trái tim của anh không hề ở Úc. Cô thở dài, nhìn Cách Lạc Băng, nhẹ nhàng hỏi: “Băng Nụ, con không sợ mẹ à?”

Cách Lạc Băng trề môi, chẳng nói chẳng rằng, nắm chặt dây chuyền.

“Con kể dì Tiểu Đoá biết một chút được không?” An Tiểu Đoá khẽ hỏi.

Cách Lạc Băng ngược nhìn cô, đôi mắt to ngân ngấn nước tủi thân...

“Các bạn đều có mẹ, còn con không có.”

Lòng ngực cô quặn đau, cô ôm chầm cô bé vào lòng. Cơn giận Quý Hâm Dao của cô vô cớ sâu đậm thêm, một người mẹ giống cô ta tổn thương chính con của mình, nhưng còn đứa trẻ thì sao? Tuy rằng sợ hãi, tuy bản thân bị mẹ ruột tổn thương, nhưng vẫn luôn dành tình cảm cho mẹ. Băng Nụ như vậy khiến cô thương xót hơn bao giờ hết.

Cô cố nén nước mắt, ngược đầu lên cô lại bắt gặp ánh mắt đau buồn của Mộ Thừa nhìn về bên này.

Buổi tối thoáng rút đi cơn oi ả của cái nắng trưa hừng hực, trả lại sự tươi mát cho không khí.

Dưới ánh trăng, bóng hình Tô Nhiễm và Lê Minh Vũ gần như hoà hợp vào nhau, rõ ràng rồi lại lờ mờ, gần gũi rồi lại xa cách.

Lời anh nói rung động lòng cô, song cũng đẩy lên nỗi bất an.

Có lẽ đã từng tổn thương quá nhiều nên sợ hãi là điều hiển nhiên.

Anh dịu dàng thế này khiến cô không sao chống đỡ. Cô không biết bản thân nên nói gì, anh biểu đạt rõ ràng càng làm cô luống cuống, một lúc sau cô nói nhỏ, “Khuya rồi, anh...”

“Không định mời anh vào à?” Lê Minh Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng cắt ngang.

Tô Nhiễm kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt anh sâu hun hút ẩn chứa ý cười, cô đại dột gật đầu. Lê Minh Vũ cười tươi rạng rỡ, đi theo cô vào phòng.

Ánh đèn thấp sáng căn phòng.

Tô Nhiễm đi vào, trông thấy Lê Minh Vũ hết sức tự nhiên ngồi xuống ghế sofa, cô có vẻ lúng túng, gờ tay gãi đầu rồi xoay người vào nhà bếp, chuẩn bị hoa quả bưng ra.

Lê Minh Vũ thấy cô bưng lên vội nhồm người nhận lấy, nhìn Tô Nhiễm đứng khép nép bên cạnh, anh cười dịu dàng, “Ngồi đi chứ, sao lại biến anh thành chủ nhà rồi?”

Cô cười gượng, ngồi đối diện anh, bàn tay đặt trên đùi vô thức nắm chặt.

“Sao em trốn anh?” Anh uống một lớp trà, giọng dứt khoát.

“Sao?” Cô ngẩng đầu, “Tôi, tôi không có.” Cô nói rồi lại cười bối rối.

Lê Minh Vũ không cười, ánh mắt anh nhìn cô chăm chú.

Tô Nhiễm thấy anh không nói không rằng, cũng không tiện nói gì, cảm táo ăn chậm chậm, mượn việc này để loại bỏ đáy lòng hoang loạn.

“Do tối qua anh và em lại lên giường lần nữa?” Anh dần từng chữ rành rọt.

“Khụ khụ...” Tô Nhiễm ho khan, không biết do nước táo làm sặc khí quản hay phát hoảng bởi lời anh nói.

Ánh mắt Lê Minh Vũ nặng nề, anh vừa tức vừa buồn cười, đứng dậy đi qua chỗ cô ngồi xuống, vỗ nhẹ lưng cô, “Sao em lại bất cẩn như vậy chứ?”

“Chẳng phải nhờ anh hết sao? Khụ khụ...” Tô Nhiễm thuận miệng, cô hỏn hển pha lẫn hờn dỗi.

Anh bật cười, “Bản thân ngốc mà đổ thừa người khác.”

“Anh...” Tô Nhiễm ngước đầu, lờm Lê Minh Vũ. Nào ngờ anh bỗng cúi thấp đầu, hôn đôi môi ngọt lịm của cô.

Cô run rẩy như bị điện giật, sóng lưng cứng đờ, bất động để mặc lưỡi anh xộc thẳng, quấn chặt lưỡi cô...

Nụ hôn cuồng nhiệt thân quen, mùi hương thuộc riêng anh lan tràn khoang miệng Tô Nhiễm, hết như một liều thuốc mê triền miên mà nguy hiểm. Cô muốn đẩy anh ra, muốn trốn tránh nụ hôn bất ngờ

này, nhưng cuối cùng vẫn mềm oặt trong lòng anh. Cô ngoan ngoãn đón nhận nụ hôn từ dịu dàng đến mãnh liệt, lại từ mãnh liệt chuyển thành thâm tình. Hơi thở của anh vờn trên má cô, như làm gió xuân phe phẩy, kéo cô trầm luân vào hiểm nguy và quyến luyến.

Mãi lâu sau, Lệ Minh Vũ mới buông cô ra, trán anh tì sát trán cô, thờ dài, “Tại sao sáng nay em về mà không nói anh tiếng nào? Đã vậy tối nay ở nhà hàng, em lại tỏ vẻ như không quen biết anh.”

“Tôi...tôi không có.” Cô ngớ ngàng trả lời, tựa như tâm tư cô không cách nào hiểu rõ cảm giác hạnh phúc khó diễn tả lúc này.

“Đồ ngốc.” Anh mỉm cười, ngắt nhẹ mũi cô, “Sáng nay, anh đã ăn sạch sành sanh cơm em nấu.”

Gương mặt Tô Nhiễm rục hồng, chỉ cần nghĩ đến chuyện tối qua cô liền xấu hổ. Nghe anh nói một cách trắng trợn, cô càng ngượng ngịu, né tránh ánh mắt anh, liếm môi, “Anh khoẻ hơn chưa?”

Anh cong môi, “Em nói thử xem?”

Tô Nhiễm thoát khó hiểu, rồi mau chóng hiểu ý anh, mặt cô đỏ bừng bừng, rỏ mi xuống, “Cũng trể rồi, anh nên về sớm nghỉ ngơi, bệnh anh vừa mới khỏi thôi.”

Anh lặng lẽ ngắm cô, dường như anh không hề có ý định rời đi.

Tô Nhiễm không biết anh muốn nói gì, cô cũng im lặng không lên tiếng.

Một phút trôi qua, Lệ Minh Vũ mơn trớn gò má cô, dịu dàng mà yêu thương, anh thì thầm...

“Nếu anh nói, đêm nay anh muốn ở lại thì sao?”

Tô Nhiễm cả kinh, ngơ ngác mở to mắt nhìn anh.

Đôi mắt long lanh như nhuộm hơi sương đầy cảm dỗ, tựa như dòng suối ngọt ngào chảy vào lòng anh. Anh không cầm nổi lòng cúi xuống hôn cô. Cô “ưm” một tiếng, không khước từ mà dường như cũng chẳng còn sức lực khước từ...

Tô Nhiễm hơi ngửa đầu, hít thở dồn dập, cơ thể cô run bần bật, giọng nói yếu ớt, “Chúng ta...không thể như vậy nữa.”

“Tại sao?” Lệ Minh Vũ tỉ tê bên tai cô. Nụ hôn của anh lướt dần từ ngực đến eo Tô Nhiễm, rồi là mãi làn môi ẩm ướt trên bụng cô.

Tô Nhiễm nhồm người dậy, cố nén tiếng rên rỉ khe khẽ, vừa như cự tuyệt lại như thuận theo, đôi mắt cô tránh nhìn anh, “Chúng ta, chúng ta đã...”

Lệ Minh Vũ ngược đầu suyt nhẹ một tiếng, dùng ngón trỏ chặn miệng cô, đôi môi mỏng khẽ cọ vào tai cô, giọng nói trầm trầm thâm tình cất lên, “Anh rất nhớ em, em biết không? Cả ngày hôm nay, anh đều nhớ dáng vẻ tối qua của em, nhớ em thỏ thẻ gọi tên anh, nhớ em kêu anh nhẹ một chút...đừng mạnh như vậy.”

Tô Nhiễm che mặt xấu hổ, nhưng tim cô chợt nổi sóng.

Anh nói, anh muốn nhìn thấy cô, anh nói, anh nhớ cô...

Anh cười khẽ, ôm chầm cô, cất giọng dụ dỗ, “Đêm nay, anh nhẹ một chút, được không?”

“Không...” Tô Nhiễm luống cuống.

Anh cố tình hiểu sai ý cô, hàng mày chau lại, cười nhẹ nhàng.

“Ừ, vậy anh...mạnh một chút.”

“Anh...đáng ghét.” Tô Nhiễm vung tay đánh anh. Anh bật cười, hôn môi cô lần nữa.

Cô ưm một tiếng, toàn thân mềm nhũn trong lòng anh.

Nụ hôn của anh nồng nàn như vũ bão.

Anh bế cô lên phòng ngủ tầng hai...

Sớm tinh mơ của thị trấn Hoa Điền chìm đắm trong màn sương. Nhiệt độ ở đây thấp hơn khu vực thành phố, cây cối lại um tùm nên sáng sớm ở đây tràn ngập mùi thơm thanh khiết của hơi sương.

Trời vừa rạng sáng, Tiêu Quốc Hào đã ra vườn hoa, miệt mài chăm chút hoa cảnh, dù sống chán chường suy sụp bao năm qua, nhưng tay nghề của ông vẫn giữ nguyên phong độ của ngày nào. Khi mặt trời dần ló dạng khỏi rặng mây, Tô Ánh Vân cũng mang dụng cụ tới vườn hoa giúp ông. Bà mặc quần áo đơn giản thoải mái, bóng dáng bà sau ngát trong hương hoa rạng rỡ vô cùng. Bà đội một chiếc nón màu sáng, rồi cầm thêm một chiếc khác đội cho Tiêu Quốc Hào.

Tiêu Quốc Hào ngẩng đầu, trông thấy bà, ông liền mỉm cười, khuôn mặt phúc hậu lấp lánh tình cảm.

“Ơ, hạt giống này nảy mầm rồi?” Tô Ánh Vân ngồi xổm xuống, nét mặt vui mừng.

“Ừ, đây là giống hoa mới nhất. Tôi còn chưa nghĩ ra tên cho nó. Thằng nhóc Diệp Lỗi có cách làm nó nảy mầm thật, xem ra hồi đó nó chọn học ngành này rất đúng đắn.” Tiêu Quốc Hào cười ha ha, cầm khăn lau mồ hôi.

Tô Ánh Vân rất thích ông giống bây giờ. Ông không còn ngày nào cũng uống rượu như trước. Mỗi ngày của Tiêu Quốc Hào bây giờ đều tràn đầy sức sống, nhiệt tâm hơn bất cứ ai. Nghe ông nói vậy, bà trêu ông: “Bây giờ ông mới biết à? Hồi đó, người nào cứ sống chết không bằng lòng?”

Tiêu Quốc Hào đau đầu, nở nụ cười, ngẫm nghĩ: “Chỉ cần tốt cho Tiểu Nhiễm là được. Tôi nghĩ mình có thể giúp được nó.”

Lòng Tô Ánh Vân ấm áp, bà biết bản thân không chọn làm người. Bà cất giọng chân thành từ trong thâm tâm, “Quốc Hào, cảm ơn ông.”

“Tôi với bà mà còn nói cảm ơn làm gì. Tiểu Nhiễm cũng là con gái tôi.” Tiêu Quốc Hào nhẹ giọng đáp.

Đáy mắt Tô Ánh Vân lộ vẻ xúc động.

Ông đưa mắt ngắm vườn hoa xa xa, khẽ thở dài, “Nghĩ lại tôi đã lãng phí quá nhiều thời gian. May mà Tiểu Nhiễm thức tỉnh tôi kịp thời, để tôi biết mình vẫn có ích.”

“Ông an tâm, những giống hoa ở đây chắc chắn hữu ích với nó. Chẳng phải nó cũng gọi điện về rồi à? Nó vừa nghe nói ông trồng cả vườn hoa cho nó, nó mừng lắm.” Tô Ánh Vân cũng cảm thấy tự hào.

Tiêu Quốc Hào nhìn Tô Ánh Vân, ông kéo bà đến gần, nói giọng ôn hoà, “Bà xã, bao năm qua tôi có lỗi với bà.”

Sống mãi Tô Ánh Vân cay cay, nhưng nụ cười của bà hạnh phúc vô cùng, “Chỉ cần những lời này của ông là tôi mãn nguyện lắm rồi. Ông không làm gì có lỗi với tôi, tôi biết ơn vì mình có thể trải qua tuổi già cùng ông.”

Tiêu Quốc Hào nghe xong cũng xúc động khôn nguôi.

Gió thổi phớt qua, hương hoa lan toả xung quanh.

Chồi hoa xanh nhạt đáng yêu dưới chân hai người cũng phe phẩy

theo làn gió.

“Quốc Hào, hoa này dùng vào giai đoạn điều chế nước hoa nào thì hợp lý nhỉ?” Tâm trạng Tô Ánh Vân tốt cực kỳ, nội giọng hớn hở.

“Cái này à, phải xem ý kiến của hai nhà điều chế hương bậc thầy như bà và Tiểu Nhiễm chứ.” Tiêu Quốc Hào cũng vui đùa, ngắm nghía chồi hoa, “Có điều tôi thấy hoa này rất hợp với bà.”

“Ờ? Tại sao?”

Tiêu Quốc Hào cười nhẹ nhàng, ôm choàng bà, “Bà biết không? Kỳ thực tôi cũng rất thích nước hoa ‘Đào Tuý’ của gia đình bà. Đó là một loại nước hoa có thể khiến phụ nữ cuồng loạn, đàn ông say đắm. Chồi hoa này có chút gì đó giống mùi hương của Đào Tuý.”

Nụ cười đang nở trên môi Tô Ánh Vân đột nhiên tắt ngúm, bà bất giác rùng mình.

“Bà sao vậy?”

“À, tôi không sao, tôi chỉ không ngờ ông đang bắt đầu nghiên cứu nguyên liệu của Đào Tuý.” Tô Ánh Vân nói nhỏ, bị đoạn quá khứ kinh khủng ảnh hưởng, quét sạch niềm vui của bà.

“Tôi thấy Đào Tuý là nước hoa thành công nhất từ xưa tới nay, nhưng vô duyên vô cớ biến mất, thật là đáng tiếc.” Tiêu Quốc Hào cười cười, dứt lời ông liền ngồi xổm, cẩn thận bón phân cho chồi hoa.

Tô Ánh Vân lặng người. Ánh nắng rõ ràng là ấm áp, nhưng chiếu trên người bà lại băng giá. Cả người bà hoá đá, hơi lạnh xộc thẳng vào tim.

Có lẽ chỉ bà và Hoà Tấn Bằng đã chết mới hiểu rằng Đào Tuý biến mất là một chuyện tốt...

Tô Nhiễm tỉnh giấc, liền cảm thấy đôi má mình ngura ngúra, cô mở mắt nhìn thì bắt gặp Lê Minh Vũ đã thức dậy trước, cô nằm trong vòng tay anh, còn anh đang dịu dàng mơn trớn gò má cô. Lê Minh Vũ thấy cô mở to mắt, anh cười. “Em dậy rồi.”

Cô ngẩn ngơ giây lát, sau đó bật một tiếng hoảng sợ, toan đứng dậy nhưng phát hiện cơ thể mình trần trụi, dưới thảm trải sàn rơi lá tả

quần, áo sơ mi của anh, quần lót của hai người, áo ngực, váy của cô...

Tô Nhiễm lại đưa mắt nhìn anh, cô thấy nắng sớm chiếu vào nửa mình trần kiều ngạo của anh, anh lười biếng nằm đó ngắm nghía, mỉm cười với cô.

Tô Nhiễm không khỏi buồn phiền. Ông trời ơi, họ lại làm gì nữa rồi?

Một màn nóng bỏng dữ dội tối qua dấy lên trong đầu cô. Tô Nhiễm chôn vùi đầu vào gối, cô điên rồi phải không? Rõ ràng muốn vạch rõ giới hạn, nhưng vạch thế nào lại vạch đến trên giường?

Lệ Minh Vũ lại sấn tới ôm cô từ đằng sau, khuôn mặt điển trai vùi vào tóc cô, bàn tay không an phận lên tới giữa hai đùi cô, nói giọng nỉ non, “Tối qua anh có làm em đau không?”

“Anh đừng nói nữa...” Giọng Tô Nhiễm ngàn ngạt, không cần xem cô cũng biết gò má mình đỏ ửng. tối qua anh không làm cô đau, nhưng anh dịu dàng đến đáng sợ. Anh lấp đầy cô, làm cô bay bổng say lịm từng cơn khoái cảm. Anh là một cao thủ, cô buộc phải thừa nhận điều này.

Quyển 7 - Chương 8: Anh Đau Đầu

Bên tai cô phảng phất tiếng cười của anh.

“Anh, anh không đi làm à?” Tô Nhiễm không chịu xoay người nhìn anh, đầu cô vùi sâu vào gối, cất giọng ngượng nghịu. Ly hôn rồi lại xảy ra quan hệ, càng quan trọng là nó còn đê mê hơn cả lúc trước. Chuyện này trái với lẽ thường, huống chi...

Cô bất giác nhớ đến lời nói của Hoà Vy.

Người đàn ông phía sau trở mình, bất ngờ nói, “Không đi, anh định nghỉ một ngày.”

“Sao?” Anh thành công khiến Tô Nhiễm xoay lại, cô quăn chặt chặn che người, cất giọng không thể tin nổi, “Anh muốn nghỉ?”

Anh bật cười, “Anh nghỉ làm một ngày, lạ lắm à?”

“Không có...” Tô Nhiễm cũng thấy mình phản ứng hơi quá, cô rụt người, “Tại tôi chưa nghe anh nói vậy bao giờ.”

Lệ Minh Vũ áp sát Tô Nhiễm, một tay ôm cô vào lòng, “Đúng là lần đầu tiên anh nói thế này. Anh đi làm nhiều năm, nhưng số ngày nghỉ chỉ đếm được trên đầu ngón tay.”

Tô Nhiễm trố mắt sẫm soi anh, “Anh làm bằng sắt đúng không?” Quanh năm suốt tháng anh chỉ biết làm việc không ngừng nghỉ, nếu không thì hôm trước chẳng bệnh nặng như vậy, ngấm lại cô xót xa anh vô cùng.

Thấy cô nhìn mình, anh nói khẽ: “Đành chịu thôi, vì...” Nói đến đây, anh đột nhiên im bặt, ánh mắt bỗng sa sầm. Anh nổi tiếng cường công việc trong giới chính khách, rất hiếm khi anh nghỉ ngơi, càng khó phải nói đến việc nghỉ phép. Anh cố gắng hết sức, vất vả suốt bao năm qua, chỉ để...đòi lại một thứ.

Tô Nhiễm không biết anh bị làm sao, nghe anh nói phân nửa rồi lặng thinh, ánh mắt cô đầy hoài nghi.

“Vì thành tích, không thể nghỉ ngơi.” Anh trả lời vòng vo.

Tô Nhiễm hình như hiểu, lại hình như không, cô hơi động đậy, lúc này mới phát hiện hai người họ quá mức ‘gần gũi’. Chuyện này cũng đành chịu, vì giường trong phòng cô là giường đơn tiêu chuẩn. Vóc người anh cao lớn, nằm ngang chiếm quá nửa giường, lòi cả bàn chân ra ngoài. Chính vì thế mà hai người họ muốn ‘gần gũi’ bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Thế nhưng Lê Minh Vũ rất thoả mãn, thấy cô khó chịu có ý né tránh, anh bèn đuổi người, dồn cô vào sát tường, hết đường trốn thoát.

“Anh đừng...” Cô muốn đẩy anh ra, nhưng vô tình chạm trúng một vật nóng rẫy khác thường gần bụng. Tô Nhiễm thoáng run rẩy, lập tức nằm bất động.

Lê Minh Vũ bất ngờ, cười toe toét, ghì xiết cô vào ngực mình, nói giọng mờ ám, “Em biết vâng lời rồi.”

Cả người Tô Nhiễm dán sát anh, dưới bụng cô bỗng nhói đau, Lê Minh Vũ thấy cô chau mày, anh cười xấu xa, “Sao vậy em?”

“Không có gì...” Cô thẹn thùng không biết nói thế nào, cũng chẳng dám nhúc nhích. Kinh nghiệm trước kia mách cô rằng lúc này chỉ cần hơi lộn xộn, người thiệt thòi vẫn là cô.

Lê Minh Vũ thấy cô đỏ mặt ấp úng, miệng anh ẩn chứa ý cười, bàn tay dò dẫm trên lưng cô, anh xiết chặt cô hơn, vừa lúc để vật đàn ông chui vào giữa hai đùi cô, mơn trớn vùng nhạy cảm.

Tô Nhiễm cắn mạnh môi, chống tay trước ngực anh, cơ thể chấp chới, nhưng quyết không phát ra tiếng rên rỉ. Cô sợ bản thân bất cẩn lọt vào bẫy của anh lần nữa, cô nuốt nước bọt, đôi chân không ngừng run lên, đầu óc váng vất, có thể do...tối qua quá mức phóng túng.

“Anh, anh về chỗ ở của mình nghỉ ngơi đi.” Cô kháng nghị, một vật lạ sục sạo ‘châm lửa’ giữa hai đùi cô.

Lê Minh Vũ vẫn giữ nguyên tư thế ôm cô, anh chỉ cười, không nói không rằng, nhưng ánh mắt nhuốm đầy ham muốn, Tô Nhiễm hốt hoảng tim run, lửa dục đàn ông mãnh liệt như muốn thiêu rụi cô, vừa

muốn lên tiếng, điện thoại của Lê Minh Vũ đặt ngay đầu giường đột nhiên đổ chuông.

Anh lướt mắt qua điện thoại, suýt nhẹ một tiếng với cô, sau đó nghe máy, giọng anh khàn khàn, “Đồng Hựu?”

Tô Nhiễm lặng lẽ tựa vào lòng anh, do ở khoảng cách quá gần nên cô nghe rõ ràng âm thanh của đối phương. Đồng Hựu đang báo cáo lịch trình hôm nay với anh, thấy anh vẫn chưa đến văn phòng, Đồng Hựu hỏi anh có cần phái xe tới đón hay không.

Lê Minh Vũ biết cô nghe thấy, chẳng những không rời xa, mà anh còn cúi đầu xuống hôn môi Tô Nhiễm, nở nụ cười với cô, ánh mắt anh vô cùng mờ ám.

Cô nghe tiếng trái tim mình đập thành thịch trong ngực. Sao anh lại hư như vậy? Lúc này rồi mà vẫn giờ trò xấu xa.

“Đồng Hựu, hôm nay tôi nghỉ ngơi, cậu huỷ hết lịch trình đi.” Sau khi kiên trì nghe Đồng Hựu báo cáo, anh nói. Bàn tay còn lại cũng chẳng rời rã, anh lần la nó đến tấm lưng trần của Tô Nhiễm thoả mãn vuốt ve.

Tô Nhiễm nghe Đồng Hựu kinh ngạc “A?” một tiếng, lòng cô chột dấy lên cơn sóng ngọt ngào và cảm giác chinh phục khó nói nên lời. Nó khiến cô thấy bản thân vượt trội, thu phục trọn vẹn một người đàn ông ưu tú. Cô biết mình nghĩ như vậy rất kỳ lạ, rất xấu xa, thế nhưng cô không thể kiểm soát.

Lê Minh Vũ dần dò thêm vài câu rồi cúp điện thoại, anh xoay mặt cô qua, cất giọng dịu dàng, “Cả ngày hôm nay của anh đều thuộc về em.”

Tim cô đập nhanh hơn, cô thở dồn, cắn môi, “Tôi còn bận việc, anh mau về đi.”

Lê Minh Vũ cũng không miễn cưỡng, anh nhếch mép, lại nằm ngửa lần nữa, mắt Tô Nhiễm vô tình lia thấy chỗ đó của đàn ông đang gồ lên dưới chăn. Cảnh này có vẻ buồn cười nhưng không hề đột ngột.

“Anh...”

“Anh đau đầu.” Anh bỗng lên tiếng, vươn tay xoa huyệt thái

dương, tỏ vẻ mệt mỏi.

Tô Nhiễm vừa nghe, liền sờ sờ, vội đứng dậy quan sát anh, “Đang khoẻ sao anh lại đau đầu?”

“Chắc do tối qua uống rượu.” Lê Minh Vũ ngoan ngoãn trả lời.

Tô Nhiễm nhíu mày, “Tối hôm trước anh còn bệnh mê man, mà tối qua đã ra ngoài uống rượu xã giao, anh có còn nghĩ đến sức khoẻ của mình không?”

Lê Minh Vũ thả tay, nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc, “Từ nay về sau anh sẽ cai rượu.”

“Cai rượu?” Tô Nhiễm lờm anh. Suốt mấy ngày liền không thấy anh hút thuốc, cô cứ tưởng anh đã cai thuốc, nhưng không ngờ tối qua anh lại rút thuốc hút.

Lê Minh Vũ nhếch mày, “Anh ngã bệnh không phải do hút thuốc.”

“Này, bộ trưởng Lê, chắc bộ trưởng cũng biết hút thuốc lá có hại cho sức khoẻ phải không? Lỡ bộ trưởng hút riết rồi mắc bệnh mãn tính thì thật đáng sợ. Và lại, khói thuốc của bộ trưởng còn ảnh hưởng đến những người bên cạnh nữa chứ. Đúng là thiếu đạo đức.” Tô Nhiễm cau chặt mày.

Lê Minh Vũ bật cười, hưởng thụ ‘trách mắng’ của cô. Đợi cô nói xong, anh cười nhẹ nhàng, “Từ giờ trở đi, anh cũng sẽ cai thuốc, vì...” Anh dừng giây lát, bổ sung một câu đầy ý vị, “Người bên cạnh anh.”

Tô Nhiễm không ngờ anh sẽ ngoan ngoãn phối hợp. Bất gặp dáng vẻ vui sướng hứa cai rượu cai thuốc của anh, cô hơi ngây người, lát sai cô lặng thinh đứng dậy. Lê Minh Vũ ở phía sau, kéo cô lại, “Em sao vậy?”

“Tôi còn bận nhiều việc.” Cô bình thản đáp lời, né tránh ánh mắt dò xét của anh. Không phải cô không hiểu anh ám chỉ điều gì, mà chính vì nghe hiểu nên cô mới lo nơm nớp. Quan hệ hiện tại của cô và Lê Minh Vũ rất nguy hiểm, so với hiệp ước chín ngày kia, cô và anh của lúc này dường như đã lâm vào mối quan hệ bất bình thường.

Cô thừa nhận mỗi lần trông thấy anh, dù cô cố ra vẻ hờ hững thế

nào, cũng không làm nên chuyện gì. Con tim cô sẽ bất giác xốn xang, ánh mắt sẽ gượng gạo thiếu tự nhiên. Cô không phải thần thánh, đối mặt với người đàn ông cô từng yêu, cô không thể không có phản ứng. Bốn năm trước, anh tổn thương cô, còn bốn năm sau, anh khiến cô hoang mang. Giờ này khắc này, cô chỉ muốn giành thời gian để suy ngẫm quan hệ của họ rốt cuộc là gì.

“Cái này xem như lệnh đuổi khách à?” Người đàn ông ở sau cười đùa.

Tô Nhiễm khom người nhặt quần áo, nhìn anh, “Nếu anh khó chịu, anh cứ nằm ở đây nghỉ ngơi.”

“Em buồn phiền chuyện gì?” Ánh mắt Lê Minh Vũ sắc bén, nhìn thấu tâm tư và vẻ mặt biến hoá của cô.

Bóng dáng nho nhỏ đưa lưng về phía anh cứng đờ, vài giây sau cô mới quay đầu đối diện anh, cô thẳng thắn nói lên tâm tư của bản thân: “Rốt cuộc chúng ta là gì của nhau? Minh Vũ, tôi không buồn phiền. Mọi việc phát sinh giữa chúng ta suốt hai đêm qua, tôi có thể thông dong nhìn nhận. Thế nhưng tôi rất mù mờ, tôi không hiểu tại sao quan hệ của anh và tôi lại lâm vào tình cảnh này.”

Nụ cười trên môi Lê Minh Vũ đông cứng, ánh mắt anh dừng trên mặt cô, anh chậm chậm nói, “Có một cách giúp em hiểu hơn.” Nói đến đây, anh khẽ thở dài, ngữ khí chuyển dịu dàng, “Chúng ta bắt đầu lại lần nữa. Như vậy quan hệ của anh và em sẽ trở nên rõ ràng.”

“Đã ly hôn, rồi lại bắt đầu với nhau lần nữa, dũng khí này không phải ai cũng có. Tôi thừa nhận tôi là người nhát gan. Tuy rằng...” Lòng Tô Nhiễm chùng xuống, cô hít một hơi sâu, dốc hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh...

“Khi tôi thấy anh bệnh nặng, tim tôi đau nhói. Nhưng như vậy không có nghĩa là chúng ta có thể bắt đầu lần nữa. Hôn nhân có quá nhiều khảo nghiệm khiến tôi hoảng loạn, có lẽ là lừa dối, có lẽ là phản bội. Hai người yêu nhau cũng không thể đảm bảo sống đến đầu bạc răng long, huống chi tôi và anh...trước sau đều không dám đối diện với tình yêu.”

Lê Minh Vũ đờ người, câu cuối cô nói tựa như mũi kim châm vào

tim anh.

Anh bất giác nhớ tới câu hỏi kia của cô...Anh có yêu tôi không?

Một câu rất đơn giản nhưng anh chần chờ thật lâu vẫn không đưa ra được đáp án.

Anh không biết yêu một người phụ nữ là thế nào, cũng không biết hạnh phúc tốt độ ra sao. Anh chỉ biết Tô Nhiễm cho anh cảm giác ấm áp mà không người phụ nữ nào có thể thay thế. Anh si mê cô, nhưng nhớ cô, rốt cuộc là do sinh lý hay tâm lý quấy phá?

Thấy anh không nói tiếng nào, Tô Nhiễm cười nhẹ, bờ môi thấp thoáng cô đơn pha lẫn thoải mái. Cô đứng dậy, chẳng hề ngượng nghịu ánh nhìn lom lom của anh, cô dừng ở đầu giường, chậm rãi mặc quần áo. Những tia nắng ban mai xinh xắn chiếu xuyên qua khe hở rèm cửa, hắt sáng lên cơ thể trắng muốt của cô, vừa朦胧 lung vừa mê người.

Cái bóng cô rơi trên người Lê Minh Vũ, anh mãi miết ngắm nhìn, vươn tay chạm nhẹ tựa như ve vuốt món hàng trân quý nhất. Tình cảm chất chứa trong lòng bao lâu qua bỗng dấy lên như sóng nước thủy triều.

Khi cô gần bước ra khỏi phòng ngủ, anh chợt cất tiếng, giọng anh trầm trầm mạnh mẽ...

“Anh thừa nhận, anh không quên được em.”

Tô Nhiễm ngoảnh đầu, đáy lòng cô dâng tràn một cảm giác khó hiểu, vừa như vui sướng kích động, vừa như kinh hoàng lưỡng lự.

“Cho nên...” Lê Minh Vũ đón lời, vẻ mặt nghiêm túc, “Hãy cho anh và em một cơ hội làm lại từ đầu.”

Cô không đáp lời lập tức, ngón tay vô thức siết chặt rồi buông lỏng, “Minh Vũ, tôi thừa nhận, cái tốt của anh khiến phụ nữ dù hận anh đến đâu cũng sẽ đầu hàng. Nhưng sự tàn nhẫn, bá đạo, tính độc tài và gia trưởng của anh cũng sẽ huỷ hoại hoàn toàn một người phụ nữ. Cái tốt và cái xấu của anh vĩnh viễn là cực đoan. Anh luôn dùng hai điểm cực đoan này dẫn dắt phụ nữ. Yêu anh là tai họa, là thiêu thân lao đầu vào lửa.”

Lê Minh Vũ nhìn cô, “Còn em thì sao? Người khác thế nào anh

mặc kệ, anh chỉ quan tâm suy nghĩ của em.”

“Tôi không đủ thời gian để quên anh, cũng không đủ dũng khí để đón nhận anh. Chỉ vậy thôi.” Giọng điệu cô mềm nhẹ, thẳng thắn nói lên suy nghĩ chân thật nhất từ lúc về nước đến giờ của mình.

Lệ Minh Vũ dăm chiêu.

Hai người trầm mặc. Lát sau, anh mở miệng nói, biểu đạt suy nghĩ chân thật nhất trong lòng, “Vậy anh sẽ đợi đến khi em đủ dũng khí đón nhận anh.”

Tô Nhiễm im lặng nhìn anh, ánh mắt cô sáng lóng lánh như ngọc.

“Anh xin lỗi mọi việc anh gây ra trước đây với em, tất cả đều do tính cách và phương thức của anh làm em thấy bất an và sợ hãi.” Đôi mắt sâu hút của anh chứa đầy suy tư và chân thành, “Anh sẽ luôn đợi em, nhưng anh chỉ có một mong muốn.”

Tô Nhiễm đáp, “Anh nói đi.”

Lệ Minh Vũ dõi mắt theo cô, tình cảm nồng ấm lan tràn khắp mặt anh, “Em đừng cự tuyệt cảm giác trong lòng mình, đừng mù quáng từ chối anh. Anh và em cứ thuận theo tự nhiên để mọi việc rõ ràng hơn.”

Cô hít sâu, cân nhắc rất lâu, sau đó cô ngược lên tựa như đưa ra một quyết định trọng đại, cô gật đầu, “Tôi đồng ý.”

Cô không muốn từ chối hạnh phúc, nhưng cũng không miễn cưỡng hạnh phúc không thuộc về bản thân. Cuối cùng cô và anh sẽ ra sao trong cục diện rối ren không lối thoát như lúc này? Thời gian là phương thuốc thần kỳ nhất, nó có thể giúp người ngổ ngàng trở nên thông suốt, có thể mang hy vọng đến cho người mất lòng tin.

Cô đã không cách nào tìm hiểu kết hôn bốn năm trước là đúng hay sai. Có lẽ vậy mà tạo nên nỗi vương vấn khi đã ly hôn vào bốn năm sau. Cô và anh đều u mê, ngăn cách nhau bởi một thứ gì đó mỏng manh. Biết đâu anh nói đúng, thời gian có thể làm rõ mọi việc.

Cô không muốn kiên cường trong thế giới tình cảm. Bình tâm đối mặt với mọi chuyện mới biết bản thân đang cần điều gì.

Thấy cô gật đầu đồng ý, Lệ Minh Vũ bỗng nhẹ lòng. Ông trời chứng giám, anh càng thẳng hơn bao giờ hết khi chờ đợi câu trả lời

từ cô. Dù đứng trước giới chính trị tôi lừa anh, anh lừa tôi hỗn loạn, anh cũng chưa từng căng thẳng như vậy. anh nghĩ giây lát, ngữ khí thấp thoáng nhẹ nhõm, “Phải rồi, tự nhiên trưa nay anh thèm ăn cá.”

Quyển 7 - Chương 9: Bất Trắc

Tư duy Tô Nhiễm vẫn còn xoáy theo đề tài kia, nghe anh nói vậy, cô cau chặt mày, “Sao?”

“Cá ở nhà hàng Amber tươi ngon, tan ngay trong miệng. Bữa trưa, mình có thể đặt ở chỗ đó, rồi đến ăn thử.” Lệ Minh Vũ cũng đứng dậy, cầm áo sơ mi mặc vào, nhẹ nhàng nói.

Từ trước đến nay, tâm tư của anh luôn lắc lư bất định. Mỗi đến khi Tô Nhiễm rời khỏi Bán Sơn, anh chợt nhận ra cô độc thật đáng sợ. Chỉ chín ngày ngắn ngủi, anh đã mất đi dũng khí đối mặt với cuộc sống đơn độc dĩ vãng. Anh sợ lẻ loi, anh sợ rét mướt. Từ hồi còn bé, anh đã chọn con đường không lấy gì vui vẻ cho mình. Thế nhưng giờ đây, anh bắt đầu trông mong, tham lam niềm hạnh phúc ấm áp giữa nam và nữ. Trạng thái lúc này khiến anh cảm thấy rất thoải mái. Con người là ích kỷ, anh cũng muốn có sự thoải mái này.

Thấy anh hết sức tự nhiên đi vào toilet, Tô Nhiễm không kìm được đi theo, nhú mày, “Chẳng phải anh đau đầu à?”

“Thịt cá chứa nhiều protein, có thể xoa dịu cơn đau đầu. Em là tác giả, chẳng lẽ không biết kiến thức thông thường này?” Lệ Minh Vũ mở vòi nước rửa mặt.

Tô Nhiễm hoài nghi, phải không? Sao cô chưa nghe nói bao giờ?

“Em muốn ăn không? Muốn tháo gỡ khúc mắt trong thời gian tới, em phải thuận theo hiện tại.” Anh cười với cô, thần nhiên nói.

Tô Nhiễm trầm tư giây lát, không nói thêm gì, xoay người rời đi.

Lệ Minh Vũ cầm khăn, thất thần ngóng theo hướng cô bỏ đi, hồi lâu sau mới gơ lên lau mặt bản thân.

Khi Hoà Vy tỉnh giấc, mặt trời đã lên cao, cô lướt mắt qua đồng hồ trên đầu giường, bèn hốt hoảng, lật đặt thức giậy, rửa mặt, ngồi trước bàn trang điểm. Đang tô tô vẽ vẽ, cô nghe thấy tiếng cười nhàn

nhặt ngoài cửa, ngược lên liền thấy Hoà Quân Hạo đứng dựa ở đó. Hoà Vy mặc kệ, không hề ngó ngang tới anh.

Hoà Quân Hạo không để tâm, lười biếng nói, “Thật sự em nghĩ không ra, trời sinh chị xinh sẵn rồi, cần dùng ba cái thứ huỷ hoại nhan sắc này làm gì? À, hay chị vẫn bất mãn với diện mạo quá tuyệt vời của mình, nên muốn trang điểm thêm. Có điều tới cuối cùng thì sao, vẻ mặt và da dẻ càng lúc càng xuống sắc, sau này lại thành không trang điểm không được. Đúng là tự mình hại mình.”

“Cậu biết cái gì mà nói?” Hoà Vy lườm anh, lại ngẩng nhìn bản thân trong gương, suy tư giây lát, “Tôi sinh ra là đã đẹp thật không?”

“Chị thiếu tự tin đến thế à? Dáng vẻ của chị giống hệt chị ba, chị cứ xem chị ba thế nào thì biết ngay bản thân mà. Nhưng chị ba không giống chị, trước giờ chị ấy không thích trang điểm.”

“Đừng gom tôi với nó làm một.” Tâm tình Hoà Vy vốn đang vui vẻ, nghe anh nhắc đến Tô Nhiễm liền mất hứng.

Hoà Quân Hạo nhún vai, quay người muốn đi.

“Này, cậu đợi đã...” Hoà Vy gọi anh từ đằng sau.

Hoà Quân Hạo xoay lại, “Sao nữa?”

Hoà Vy quan sát một lát, chỉ ghế sofa bên cạnh, “Cậu ngồi trước đi, tôi có việc muốn hỏi.”

Hoà Quân Hạo lấy làm lạ, nhưng vẫn đi vào ngồi xuống, Hoà Vy đứng dậy, thò người ra ngoài hành lang quan sát, sau đó đóng cửa phòng.

“Chị hai, chị định làm gì? Chẳng lẽ tối qua em thấy bộ dạng say rượu của chị nên chị muốn giết em bịt đầu mối?” Hoà Quân Hạo giả vờ sợ hãi.

“Đàng hoàng chút đi. Tôi có chuyện muốn bàn bạc nghiêm túc với cậu.” Hoà Vy cau kỉnh.

Hoà Quân Hạo im miệng.

“Quân Hạo, nếu tôi nhớ không lầm, cậu còn giữ 3% cổ phần Hoà thị phải không?” Hoà Vy vào thẳng vấn đề.

Hoà Quân Hạo không ngờ cô hỏi vấn đề này, anh gật đầu, “Đúng vậy.”

Hoà Vy liếm môi, “Tôi biết yêu cầu tôi đưa ra là quá đáng, nhưng vì Hoà thị, tôi chỉ có thể làm vậy. Cậu chuyển nhượng cổ phần Hoà thị của cậu cho tôi được không? Tôi sẽ tính theo giá hiện nay cho cậu.”

“Chị hai, chị định làm gì?” Hoà Quân Hạo không hiểu.

“Cậu đừng tò mò quá, Quân Hạo, chẳng phải cậu thích chụp hình à? Nếu không có hứng thú với công việc trong tập đoàn Hoà thị, vậy cậu lãng phí cổ phần công ty làm gì? Cậu yên tâm, tôi sẽ hỗ trợ mọi yêu cầu để phục vụ sở thích của cậu. Dù cậu cần tôi giúp gì, hay mở một studio...”

“Khoan đã, chị hai, em chẳng hiểu gì hết.” Hoà Quân Hạo cắt lời cô, “Có phải tập đoàn Hoà thị xảy ra chuyện không?”

Mắt Hoà Vy loé lên một tia u ám, nói giọng thều thào, “Không phải gặp chuyện không may, mà do tôi quá tin tưởng một người. Đến cuối cùng mới phát hiện, mình chỉ là con ngốc. Từ giờ trở đi, tôi không thể làm con ngốc nữa.”

Hoà Quân Hạo càng khó hiểu, “Chị hai, chị nói gì vậy? Điều này thì liên quan gì đến việc chị muốn mua cổ phần công ty của em?”

“Tóm lại, cậu mang hết cổ phần chuyển nhượng qua tôi là được. Tôi...”

“Cốc, cốc, cốc...”

Hoà Vy đang nói, tiếng gõ cửa phòng đột ngột vang lên, tiếp đó là giọng nói dịu dàng của Bạch Sơ Diệp...

“Quân Hạo, Tiểu Vy, các con có trong đó không? Bữa trưa đã chuẩn bị xong, mấy con mau xuống ăn.”

Hoà Vy nhăn mặt, đứng dậy, mở tung cửa phòng, dọa Bạch Sơ Diệp ở ngoài giật thót mình. Hoà Vy giận dữ liếc Bạch Sơ Diệp.

Người đàn bà độc ác này nhất định là cố tình mà!

“Chị hai, chúng ta vừa ăn vừa nói đi.” Hoà Quân Hạo cũng đứng dậy, sờ sờ bụng mình. Anh cũng đói cồn cào rồi.

Tâm trạng của Hoà Vy đã tồi tệ từ lâu, hỗn hển nói, “Không có gì để nói, tôi đi làm!” Nói xong, cô cầm giỏ xách ra khỏi phòng.

“Chị hai...”

“Quân Hạo!” Bạch Sơ Diệp mở miệng gọi lại Hoà Quân Hạo.

Hoà Quân Hạo không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ bóng dáng Hoà Vy dưới lầu, “Chị hai làm sao vậy mẹ?”

Ánh mắt Bạch Sơ Diệp thoáng vụt lên vẻ đắc ý, bà ta kéo Hoà Quân Hạo, cất giọng mềm mại: “Xuống ăn cơm thôi con!”

Hoà Quân Hạo cũng đành phải thôi, không hỏi thêm lời nào.

Rời khỏi nhà hàng Amber đã là một giờ rưỡi chiều. Thời điểm này là oi bức nhất trong ngày, mặt đất như bị thiêu đốt bởi nắng cháy bỏng, người đi đường không nhiều, vốn dĩ giờ này mọi người đều đang tránh nóng, hóng gió mát của máy điều hoà. Đối diện Amber là một toà cao ốc chót vót, giàn kính xung quanh hắt ánh mặt trời gay gắt, lúc này đang có vài nhân viên treo lơ lửng bên ngoài lau kính.

Trông xa hơn có một công trình đang thi công, cơn gió kéo đến, thổi tung bụi đất khắp nơi.

Lúc này cũng chỉ là một buổi chiều bình thường như bao buổi chiều khác. Một buổi chiều bình lặng, có người bận rộn, có người rỗi rãi, và chẳng ai nghĩ sẽ có những sự cố không lường xảy ra.

Nhưng bất trắc vẫn đến, ở ngay tại đây vào chính buổi chiều như thế này, đằng sau mọi thứ cứ ngỡ là yên ổn!

Tô Nhiễm theo Lê Minh Vũ đến dùng bữa ở nhà hàng Amber. Ăn xong, cô muốn về ngay giải quyết công việc tồn đọng. Lê Minh Vũ quả thực nghỉ trọn ngày hôm nay, anh năng nặc đòi đưa cô về phòng làm việc. Đàn ông rất hay cố chấp việc đưa phụ nữ về nhà, Tô Nhiễm nhận thức rõ điều này.

Lê Minh Vũ đi thẳng đến bãi đỗ xe ngầm lấy xe, còn Tô Nhiễm đứng trước cửa nhà hàng đợi, sau đó thấy ngoài cửa luôn có người đến người đi, cô búng đứng ở chỗ xa hơn. Lúc này, cô rút điện thoại gọi Lạc Tranh, hỏi về lọ màu đen kia, Lạc Tranh xin lỗi, nói rằng người bạn đó vẫn đang trên đường về. Tô Nhiễm trò chuyện thêm một lúc với Lạc Tranh, rồi cúp máy.

Xe của Lê Minh Vũ vừa lúc chạy khỏi gara, do xe không chạy vào được nên anh dừng ngay ven đường, bóp kèn gọi cô. Tô Nhiễm

đang dậm bước qua, thì điện thoại lại đổ chuông. Cô dừng chân nghe máy.

Lần này là điện thoại của Đinh Minh Khải. giọng nói của anh có chút gấp gáp, “Cô Tô, bên tôi vừa nhận được chứng cứ mới nhất, chứng minh cái chết năm đó của ba cô liên quan đến Lệ Minh Vũ. Trước đây chúng tôi chỉ hoài nghi, nhưng chứng cứ hiện tại này có thể chứng minh anh ta liên quan trực tiếp đến việc ba cô chết. Bên tôi còn đang thực hiện bước giám định cuối cùng. Nếu ngày mai cô có thời gian, chúng ta gặp nhau rồi nói.”

“Tôi sẽ đến thẳng sở cảnh sát tìm anh.” Tô Nhiễm vô thức đưa mắt về xe của Lệ Minh Vũ, rồi cô đi xa thêm vài bước.

“Tôi không ở sở cảnh sát. Tôi đang ở số 45 đường Hoa Đôn. Cô hãy tới nơi này.” Đinh Minh Khải vội nói.

Tô Nhiễm sửng sốt, lòng cô rung chuông cảnh giác. Tại sao Đinh Minh Khải không ở sở cảnh sát? Số 45 đường Hoa Đôn là ở đâu?

“Cô Tô, hiện tại tôi chỉ có thể đợi đến ngày mai. Cô phải nhanh đến đây, hơn nữa...” Giọng Đinh Minh Khải càng trầm trọng. “Cô nhất định phải cẩn thận Lệ Minh Vũ. Anh ta tiếp cận nhà họ Hoà có mục đích.”

Tô Nhiễm chìm trong nỗi sợ hãi vô cùng tận, cô dõi mắt về Lệ Minh Vũ ở cách đó không xa, anh đang nhìn cô đứng bên này, cười dịu dàng với cô, nụ cười của anh bình thản quyến rũ dưới ánh mặt trời, tim cô bất giác đập mạnh, cả tâm hồn cô vô cớ mê man lạc lối.

“Khi cô tới phải đi một mình, đừng để ai bám theo.” Đinh Minh Khải nói giọng gấp rút, kết thúc cuộc gọi.

Tô Nhiễm cất điện thoại vào giỏ xách, toàn thân cô đóng băng, ánh mặt trời cực chói rực càng khiến cô buốt lạnh. Đầu tiên cô có thể khẳng định Đinh Minh Khải đang trong tình trạng khẩn cấp, nếu không đã chẳng gọi cô làm gì, thứ hai Đinh Minh Khải chưa từng từ bỏ vụ án nhảy lầu của ba cô, cô tin tưởng tuyệt đối lời anh nói trong điện thoại, nhất định anh đã tìm thấy bằng chứng có ích.

Rốt cuộc chứng cứ này là gì? Nó chứng minh Lệ Minh Vũ là hung thủ giết người ư?

Nỗi lo bỗng bao trùm tâm trạng vui vẻ của cô, tựa như cô đang dần chết ngạt trong màn sương giá rét.

Lệ Minh Vũ ngồi trong xe lại bấm kèn lần nữa. Giây lát chần chừ, cô chỉ muốn xông thẳng lên trước, tóm anh hỏi rõ mọi chuyện quá khứ. Nhưng nhớ tới lời cảnh cáo của Đinh Minh Khải, cô nén xuống. Chuyện này không phải chuyện nhỏ, không thể bốc đồng xằng bậy. Cô cần phải gặp Đinh Minh Khải hỏi rõ mọi thứ trước tiên, cô không thể để Lệ Minh Vũ biết cô đi gặp Đinh Minh Khải. Không phải cô kết tội anh là hung thủ giết người, mà cô chỉ muốn biết mọi chuyện không phức tạp hơn.

Tô Nhiễm đang trầm tư, thì gió đột nhiên thổi mạnh, công trường ở phía xa bụi bặm bay ngút trời, một chiếc xe bất chợt thẳng gấp, cơn gió cũng tắt theo. Toà cao ốc đối diện Tô Nhiễm đã làm vệ sinh xong cuối, ánh sáng hắt ra từ đó càng thêm chói chang, tạo nên hiệu ứng phản chiếu mạnh mẽ với chiếc xe đó.

Chiếc xe đó có dáng thể thao mui trần, vàng sáng phản chiếu ánh lên phân nửa kính xe, chủ xe cảm thấy chói mắt liền giờ tay che chắn theo bản năng. Tay lái lại xoay tròn, bánh xe ma sát trên mặt đất thổi tung bụi đất vừa lắng xuống, xe thể thao bất ngờ đánh cua, nhào thẳng về Tô Nhiễm.

Biến cố đột nhiên xảy ra khiến Tô Nhiễm bàng hoàng trợn to mắt, giọng nói tắc nghẹn. Cô trông thấy chiếc xe mỗi lúc một gần, gần đến mức cô có thể ngửi thấy mùi chết chóc nồng đậm. Lúc này cô mới hiểu, kỳ thực một người lâm vào nỗi sợ hãi kinh hoàng thật sự, chính là lúc họ muốn kêu mà không thể kêu.

Ngay lúc xe sắp đụng trúng cô, một nguồn lực mạnh mẽ giật cô lại, ngã nhào xuống đường, đầu cô đập mạnh va vòm ngực đàn ông, vòng eo được cánh tay đàn ông ôm chặt.

Xe thể thao mất tay lái đâm sầm cửa hàng bên đường, người mua đồ bên trong nháo nhào bỏ chạy, trong đó có hai người khách tránh không kịp bị đầu xe húc thẳng vào tường, chết ngay tại chỗ.

Máu tươi tràn lan mặt đường, tiếng thét chói tai đàn lẩn tiếng khóc lóc thảm thiết, chủ xe ngất xỉu tức thì, ai đó hét ha hét hải lấy

điện thoại báo cảnh sát.

Phía đường bên này, Tô Nhiễm như vừa sống sót sau đại nạn khủng khiếp, cô kinh hoàng quan sát cảnh tượng gần đó, mùi máu tanh đậm đặc trong không khí xông vào mũi Tô Nhiễm. Tai nạn thành linh xảy ra rút hết mọi sức lực của cô.

Lệ Minh Vũ đỡ cô đứng lên, đôi mắt anh căng thẳng dừng trên vẻ mặt tái nhợt khác thường của cô. Anh vỗ nhẹ gò má cô, “Tô Nhiễm?” Có trời biết khi anh phát hiện có gì đó khác thường trên con đường này, khi xe trượt thẳng về trước, anh lao ngay khỏi xe, nháy mắt trông thấy nó xông đến Tô Nhiễm, tim anh như rơi ra ngoài. Giây phút ấy, anh mới nhận ra bản thân có biết bao lo lắng và quan tâm cô.

Rất lâu sau Tô Nhiễm mới đoạt lại lý trí, đôi mắt ngơ ngác nhìn cảnh tượng đó, bờ môi run run, “Hai mạng người...hai mạng...”

Lệ Minh Vũ đau lòng nhìn cô, anh ôm choàng cô, trấn an, “Không sao nữa rồi, không sao nữa rồi.” Thần sắc anh căng cứng loé vẻ suy tư.

“Ban nãy...người chết phải là tôi...” Tô Nhiễm vô ý thức nói.

Lệ Minh Vũ hơi kéo cô ra, cúi nhìn cô, thanh âm hết sức ôn hoà, “Đây chỉ là tai nạn bất ngờ, không thể lường trước. Anh dẫn em đến bệnh viện kiểm tra xem có bị thương hay không.”

Tô Nhiễm lắc đầu nguầy nguậy. Cô hốt hoảng theo dõi tai nạn phía trước, xa xa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, cô thấy máu người chết lan chậm chậm theo đám đông đứng vây quanh, giống như bàn tay khổng lồ đuổi về một nơi xa xôi không tên...

Lẽ ra người chết là cô, nhưng vì cô may mắn tránh thoát nên hại chết hai mạng người. Làn môi Tô Nhiễm run cầm cập, màu máu đỏ sẫm kích thích thị giác, mùi máu tanh dày đặc quấy nhiễu khứu giác, dạ dày cô quặn lên, cô bỗng che miệng chạy tới thùng rác bên cạnh nôn thốc nôn tháo mọi thứ vừa ăn vào buổi trưa...

Lệ Minh Vũ đứng đằng sau, đau xót quan sát cô. Chờ cô nôn xong, anh lấy một chai nước suối từ xe cho cô súc miệng, cầm khăn giấy đưa cô, thần sắc anh toát lên vẻ nghi hoặc.

Nôn xong, sắc mặt Tô Nhiễm càng tái mét đáng sợ.

Anh trông thấy, lật đật dìu cô, nói khẽ, “Sao em nôn nhiều như vậy? Em đau dạ dày?” Loáng cái, sự chần chừ của anh hoá thành phỏng đoán khó tin. Trước đây, anh chưa từng nghĩ tới, nhưng hôm nay chứng kiến dáng dấp nôn mửa của cô, ý nghĩ này chợt bùng nổ, ngay cả anh cũng ngạc nhiên.

Ý nghĩ trong đầu anh chính là...phải chăng cô đã mang thai.

Không thể trách tại sao anh nghĩ tới điều này. Bởi vì dù là chín ngày sống chung hay hai đêm sau khi ly hôn, anh chưa từng dùng bất cứ biện pháp tránh thai nào. Nếu nói vậy, khả năng cô mang thai là cực lớn. Nhưng suy nghĩ này mau chóng tắt ngúm, vì hai nguyên nhân, thứ nhất là có khả năng Tô Nhiễm dùng thuốc tránh thai, thứ hai, anh không nắm được chu kỳ sinh lý của Tô Nhiễm. Chỉ vài ngày gần gũi ở cạnh cô, anh không nghĩ bản thân sẽ may mắn tới mức đó.

Tô Nhiễm đẩy anh ra, không muốn anh dìu mình, cô ôm bụng, giọng nói yếu ớt cất lên, “Không khí nồng mùi máu tanh, nên dạ dày tôi khó chịu.”

“Theo anh đến bệnh viện kiểm tra.” Lệ Minh Vũ chau mày, thái độ hết sức kiên quyết.

Tô Nhiễm lắc đầu, “Tôi muốn về nghỉ ngơi.” Tình cảnh trải qua hôm nay quá đáng sợ. Cô chẳng còn sức lực đối diện với những ‘truy vấn’ của bác sĩ. Cô đưa mắt về hiện trường tai nạn, xe cứu thương và nhân viên khám nghiệm tử thi đã đến, dạ dày lại bắt đầu nao nao.

Khi bạn chứng kiến tận mắt tai nạn xảy ra, bạn mới biết rằng mạng sống con người không đúng như vốn dĩ của nó. Mỗi ngày đều có tai nạn phát sinh, khi tính mệnh đối diện với cái chết mới trở nên nhỏ bé và bất lực làm sao, chỉ vồn vện vài giây, sinh mạng còn sờ sờ trước mắt đó sẽ biến mất.

Lòng Tô Nhiễm trào dâng nỗi bi thương khó tả.

Lệ Minh Vũ xoay mặt cô nhìn thẳng vào mắt bản thân, gằn giọng, “Chu kỳ sinh lý của em là ngày mấy?”

Tâm tư Tô Nhiễm đang phiêu diêu tận nơi nào, nghe anh hỏi vậy,

cô thoát hoàn hồn, cứng đờ người, ánh mắt thất thần nhìn Lê Minh Vũ hồi lâu vẫn không trả lời được đáp án.

Bất gặp phản ứng của cô, anh lẳng lẳng kéo cô bước về xe, tim anh mau chóng vút qua một tia vui sướng, gần như kích động nổ tung cả cõi lòng.

“Ngừng lại...” Tô Nhiễm hất tay, đứng lặng nhìn anh, “Anh dẫn tôi đi đâu?”

“Bệnh viện!”

“Anh đang hoài nghi chuyện gì?”

“Chẳng phải em cũng đang hoài nghi ư?” Lê Minh Vũ dò xét cô, lồng ngực phập phồng.

Tô Nhiễm chẳng nói chẳng rằng, trố mắt nhìn anh.

Đôi mắt anh hơi nheo lại...

“Hay...” Anh dừng một chút, tầm nhìn khoá chặt gương mặt cô, “Em đã biết mình có con với anh?”

Đầu óc Tô Nhiễm nổ rung, cảm giác cô muốn chối bỏ nhất bồng dâng trào mãnh liệt. Một lúc sau, ánh mắt cô trở nên điềm tĩnh, cất giọng nhàn nhạt, “Mỗi lần làm xong chuyện đó với anh, tôi đều uống thuốc tránh thai. Hơn nữa...” Cô nuốt nước bọt, giọng nói khàn đặc, “Một hai ngày nữa là tới chu kỳ sinh lý của tôi. Chín ngày tôi ở cùng anh là kỳ an toàn, kỳ nguy hiểm sau khi ly hôn qua rồi.”

Giống như một chậu nước lạnh xối trên đầu Lê Minh Vũ. Tuy nghĩ tới khả năng cô dùng thuốc tránh thai, nhưng chính tai nghe cô nói, anh vẫn vô cớ giận dữ, thậm chí là oán hận. Anh nhìn cô chăm chặp, nói, “Đến bệnh viện, anh muốn thấy kết quả tận mắt!”

“Không có chuyện tôi sinh con cho anh!” Tô Nhiễm đột nhiên lạnh lùng, vung tay hất anh ra.

Phản ứng như vậy chứng tỏ cô rất phản cảm chuyện này.

Lê Minh Vũ siết chặt tay, sẫm soi cô bằng ánh mắt nghiêm khắc, “Em nói cái gì?”

“Chúng ta đã ly hôn, tôi sẽ không sinh con cho anh!” Cô kích động đáp lời, mắt chứa đầy vẻ tàn bạo, vô thức thốt ra, “Con của anh chết rồi, nó không còn trên đời này nữa!”

Mùi máu tanh lan tràn không khí hoà nhập mùi máu tươi vùi sâu trong trí nhớ của cô, va chạm mạnh đoạn ký ức cô luôn chôn giấu cẩn thận, quá khứ và thực tại không ngừng ẩn hiện, gọi mở đến nỗi Tô Nhiễm nghe thấy cả tiếng khóc của trẻ con.

Lời nói của Tô Nhiễm bóp nát trái tim Lê Minh Vũ, anh sai bước, hai tay ghì siết cô, nghiêng răng nói: “Đứa bé chết, là do em hại chết! Ai cho em uống thuốc tránh thai? Ai cho em uống thuốc tránh thai?” Anh hiểu lầm ý của cô.

“Thả tôi ra, thả tôi ra!” Tô Nhiễm hét to, vẻ mặt bàng hoàng như con thỏ bị thương.

Dẫu Lê Minh Vũ tức giận, nhưng anh vẫn phát giác sự khác thường của cô. Anh phát hoảng, lật đật buông tay.

Tô Nhiễm ôm vai mình, vẻ hoảng sợ trên mặt dần rút đi.

Vài phút sau, anh vươn tay thử chạm Tô Nhiễm, cả người cô run run, anh bèn ôm chầm cô, kiềm chế cảm giác mát mát tràn dâng, giọng anh dịu dàng cất lên, “Vừa rồi anh nặng lời, anh xin lỗi.”

Tô Nhiễm run cầm cập, tiếng còi xe cảnh sát vang dội gần đó giống hệt thanh âm cô nghe thấy khi mình ngất vào đêm đông đầy tuyết bốn năm trước, ý thức cô không rõ anh đang nói gì bên tai mình.

Hồi lâu sau, cô thều thào, “Tôi muốn về nghỉ ngơi, tôi rất mệt.” Cô đã không còn lòng tin với bệnh viện từ bốn năm trước.

Lê Minh Vũ thuận theo, bế cô vào xe...

Về đến phòng làm việc, Tô Nhiễm không nói tiếng nào liền lên lầu, chui vào phòng ngủ, nhắm mắt nằm yên trên giường. Lê Minh Vũ vẫn không rời đi, anh ngồi nơi đầu giường, nhìn cô đắm chiêu.

Anh bất giác nhớ tới lời nói của bác sĩ... Lòng người rất phức tạp, muốn chữa trị dứt điểm phải tìm được nguyên do thật sự, cởi chuông cần đến người buộc chuông, như vậy mới tìm đúng bệnh uống thuốc. Ai cũng có khả năng mắc bệnh tâm thần, nhưng có người bệnh nặng hoặc nhẹ, có người tự điều tiết được hoặc không mà thôi. Con người thường xuyên lâm vào tình trạng bế tắc sẽ hình

thành bệnh tật.

Nhớ đến chuyện đó, Lê Minh Vũ hít sâu một hơi, trầm tư ngắm nhìn Tô Nhiễm đang nhắm nghiền hai mắt. Tai nạn xe hôm nay kích thích Tô Nhiễm, nên cô mới thay đổi thành một người khác, ánh mắt cô lạnh lùng và tàn bạo lẫn quẩn trong đầu anh, càn như con dao sắc bén đâm vào tim anh.

Anh lại nhớ tình cảnh bất ngờ hôm nay, đôi mắt bỗng u ám, kéo chặn đắp cho Tô Nhiễm, rồi bước nhẹ ra ngoài.

Trong giây lát, cửa phòng lặng lẽ đóng lại, Tô Nhiễm nằm trên giường... chậm rãi mở mắt...

Quyển 7 - Chương 10: Tôi Chỉ Là Con Ngốc

Lệ Minh Vũ đi xuống lầu, ngồi lặng trong phòng khách một lúc lâu, anh trầm tư suy nghĩ, muốn rút thuốc hút nhưng vẫn nhịn xuống. Lát sau, anh cầm điện thoại, đẩy cửa bước ra ngoài.

Mọi chuyện bất ngờ phát sinh thật ra không phải ngoài ý muốn.

Chỉ có người cao tay mới có thể dựng lên cách giết người không để lại vết tích, nhìn có vẻ ngoài ý muốn. Người khác không biết, nhưng anh phát giác ra được. Có quá nhiều sự việc trùng hợp diễn ra cùng lúc.

Điện thoại truyền tín hiệu đi, đối phương mau chóng nghe máy. Ánh mắt Lệ Minh Vũ nặng trĩu, đầu dây bên kia vừa “Alô”, anh liền cất giọng trầm thấp, “Vì sao phải làm vậy?”

Đối phương trả lời ngắn gọn.

Lệ Minh Vũ cực kỳ buồn bực, anh đập mạnh tay lên thân cây ngoài sân, lá cây rơi ào ạt xuống đất, anh dần từng chữ rành rọt: “Lần trước suýt nữa cô ấy đã chịu khổ! Chẳng lẽ muốn thấy kết quả như thế ư?”

Lệ Minh Vũ nhăn mặt, chẳng biết đối phương nói gì, anh thô lỗ chen ngang, “Nói tóm lại, đừng bao giờ tiếp diễn loại chuyện ‘ngoài ý muốn’ như hôm nay nữa. Cổ phần công ty của Tô Nhiễm sẽ có cách giành được, nhưng không thể dùng cách giết người!” Nói dứt lời, anh cúp ngay điện thoại.

Ánh mặt trời chiếu toả bóng lên nguời anh, tựa như tấm lưới hút hết không khí. Chốc lát say, anh cất điện thoại, xoay người ra sau. Loáng cái, thân hình cao lớn cứng đờ!

Trên bậc thang màu trắng, Tô Nhiễm đứng ở đó, bất động nhìn anh, ánh mắt cô kinh sợ, khủng hoảng, phần nộ và đau đớn...

Lệ Minh Vũ như bị ai đó quất mạnh, lòng anh đầy dự cảm không

hay, anh ngậy người, sau đó bước đến bên Tô Nhiễm. Cô không né tránh, để mặc anh ghì siết hai vai mình, cảm xúc phức tạp nơi đáy mắt hoá thành tuyệt vọng. Cô nhướn mắt nhìn anh, ánh mắt cô thiêu đốt anh đau đớn.

“Em...nghe thấy hết?” Giọng anh ngập ngừng, khản đặc vô lực.

Tô Nhiễm gật đầu, nỗi tuyệt vọng lại trở thành vẻ bình ổn lạ thường.

Anh mỗi lúc một sốt ruột hơn.

“Tôi cho rằng...” Cô mở miệng, giọng nói cũng khản đặc vô lực như anh, sắc mặt tái nhợt, “Anh thật lòng muốn làm lại từ đầu... Tôi còn nghĩ biết đâu một chút nữa thôi là chúng ta có thể nắm tay nhau đi hết cuộc đời, chỉ cần tôi đừng nhớ quá khứ, lãng quên việc ly hôn, không hỏi anh đối xử như thế nào với Hoà Vy, giả bộ chưa từng xảy ra chuyện gì, chúng ta có thể đến với nhau, cùng làm lại từ đầu...”

Giọng Tô Nhiễm run rẩy, “Mới sáng hôm nay thôi, tôi thật sự rất do dự, thật sự đã nghĩ đến...” Cô nhìn anh, ánh mắt lạnh băng, “Hoá ra tôi sai rồi. Từ đầu đến cuối, tôi chỉ là một con ngốc. Bốn năm trước và bốn năm sau tôi cũng chỉ là một con ngốc. Cái anh muốn chỉ là những thứ thuộc về nhà họ Hoà, cái anh cần chỉ là cổ phần trong tay tôi!”

“Tô Nhiễm, mọi việc không giống em nghĩ...”

“Bỏ tôi ra!” Tô Nhiễm run bắn người, đẩy mạnh anh, cô nhìn anh như nhìn ma quỷ, “Chuyện này là thế nào? Chẳng phải anh muốn những thứ thuộc về nhà họ Hoà à?”

“Anh...” Lệ Minh Vũ muốn nói, nhưng nói không nên lời.

Tô Nhiễm lui về sau hai bước, “Anh muốn nói mọi chuyện là hiểu lầm? Là do tôi nghe sai, do tôi lãng tai!” Mắt cô chứa đầy bi thương đối diện với anh, “Vậy tôi hỏi anh, chuyện hôm nay không phải sự cố ngoài ý muốn?”

“Không phải.” Thần sắc Lệ Minh Vũ thống khổ.

Thanh âm Tô Nhiễm lạnh lùng, “Thậm chí anh còn biết đối phương là ai?”

Anh gật đầu.

Cô hít thở khó khăn, “Sự việc Trình Nhật Đông, anh đã biết trước? Thậm chí còn do mấy anh bày ra?”

“Tô Nhiễm, anh đích xác biết chuyện này, nhưng anh không ngờ họ xâm phạm em.” Lệ Minh Vũ nóng ruột cào tóc, tiếp tục nhìn cô, “Em tin anh, anh thật sự không muốn tổn thương em.”

“Nhưng anh luôn tổn thương tôi.” Mắt cô u ám như tro tàn, giọng cô mờ nhạt phiêu diêu, “Anh không muốn tổn hại tính mạng của tôi, nên hôm nay anh mới cứu tôi? Sự việc Trình Nhật Đông chẳng phải một mũi tên trúng hai con nhạn sao? Vậy hôm nay anh cứu tôi xong, định dùng cách gì nắm giữ cổ phần của tôi?”

Lệ Minh Vũ tới gần cô, giọng nói khàn khàn cất lên, “Anh đích xác muốn nhà họ Hoà. Thế nhưng bốn năm sau anh không muốn thương tổn em để đạt được mọi thứ.” Anh nói thẳng thắn mà tàn nhẫn.

Tô Nhiễm sẫm soi anh như người xa lạ, cô lùi từng bước về sau, “Lệ Minh Vũ, anh thật đáng sợ, tôi những tưởng mình đã hiểu anh một ít, nhưng hôm nay tôi mới biết, con người anh đúng là sâu không lường được.”

“Tô Nhiễm...”

“Anh muốn đạt được mọi thứ, nên lấy việc tổn thương tình cảm người khác làm niềm vui ư? Đầu tiên là tôi, sau đó là Hoà Vy. Rất cục tôi cũng hiểu, tôi và Hoà Vy đều có cổ phần công ty mà anh muốn, nên anh không tiếc dục dằng với tôi, đồng thời cũng giẫm đạp Hoà Vy phải không? Tôi khờ thật, khi Hoà Vy nói với tôi anh rất đáng sợ, tôi còn hoài nghi chị ấy đang nói dối! Lệ Minh Vũ, thủ đoạn chơi đùa phụ nữ của anh quá cao tay, tôi và Hoà Vy chỉ là quân cờ để anh dùng tiến về trước mà thôi!”

“Anh không có!” Lệ Minh Vũ cau chặt mày, rít lên.

“Vậy anh giải thích thế nào về cuộc gọi đó?” Tô Nhiễm đột nhiên hét to, bao áp lực và nhẫn nhịn bùng phát, ánh mắt diễm đạm trở thành lạnh lùng. “Chính miệng anh thừa nhận hai chuyện ngoài ý muốn này liên quan đến anh, hoặc ít nhất là anh nắm rõ mọi chuyện. Tận tai tôi nghe thấy anh nói chuyện với đối phương, anh có cách lấy cổ phần của tôi! Tôi rất tò mò, anh muốn bao nhiêu cổ phần? Đến

bây giờ tôi vẫn không hiểu anh cần nhiều như vậy để làm gì? Vì sao người nắm quyền nhà họ Hoà không phải Hoà Vy mà là anh! Lê Minh Vũ, tôi không hỏi, vì trong lòng tôi vẫn tồn tại một chút kỳ vọng, một chút tín nhiệm với anh. Tôi thờ ơ chuyện nhà họ Hoà, nhưng không có nghĩa là tôi không quan tâm! Máu chảy xuôi trên người tôi là của nhà họ Hoà. Ngày hôm nay, chính anh đã huỷ hết mọi hy vọng và cảm tình còn sót lại mà tôi dành cho anh!”

Lê Minh Vũ nắm tay thành quyền, cánh tay nổi đầy gân xanh, anh đối diện với đôi mắt căm giận của cô, nói, “Ô Nhiễm, anh sẽ không giải thích bất cứ chuyện gì với em. Anh chỉ mong em hiểu một điều, anh thật lòng muốn em ở cạnh anh. Tất cả mọi việc anh đã nói đã làm với em đều là...không cầm lòng nổi.”

“Một câu không cầm lòng nổi, suýt nữa tôi đã tin. Tới tận lúc này, tôi mới biết lời nói từ tận đáy lòng của một người đàn ông là đáng sợ như vậy. Vậy...” Ô Nhiễm hơi dừng, dán mắt vào anh, đau khổ hỏi, “Không cầm lòng nổi của anh có bao gồm...việc giết ba tôi?”

Ánh mắt Lê Minh Vũ vụt lên một tia sắc lạnh, thật lâu sau vẫn không tài nào trả lời câu hỏi của cô, anh mím môi thành đường thẳng, quai hàm cứng ngắt.

Cơn gió phe phẩy qua lá cây, dấy lên âm thanh xào xạc, đến cả ve sầu trên cây cũng cảm thấy bầu không khí khác thường, bèn tắt hẳn tiếng kêu.

Dưới ánh mặt trời, Lê Minh Vũ chết lặng, anh không nói cũng chẳng trả lời, ánh mắt ẩn hiện vẻ nhẩn nhện thấp thoáng lạnh lẽo, đôi đồng tử đen láy sâu hoắm như chiếc thuyền trôi lạc lối giữa đại dương, chìm đắm vào biển cả rộng lớn...

Đối diện anh là bóng dáng Ô Nhiễm, cô như ngọn đèn hải đăng cô tịch thê lương tắt lịm ánh sáng, đứng lẻ loi ngoài biển khơi. Chút ít mong ngóng cuối cùng của cô hoá thành tuyệt vọng, một nỗi tuyệt vọng khôn tả ăn mòn cõi lòng. Sự trầm mặc của anh là thanh kiếm sắc bén, tàn nhẫn xỏ xuyên trái tim Ô Nhiễm, giết cô một cách không thương tiếc. Nói như vậy, anh thật sự liên quan tới cái chết của ba! Rất lâu sau, cô cũng tìm thấy giọng nói của mình, thanh âm khế

khàng nhuộm đầy giá lạnh, “Rốt cuộc tôi cũng biết mình ngu ngốc thế nào rồi.”

“Ô Nhiễm...” Lệ Minh Vũ khó lòng giải bày. Mây kéo che khuất ánh sáng, bóng tối lờ mờ bao trùm sức vóc vạm vỡ của anh, tăng thêm vẻ cô đơn lạnh lẽo.

“Anh không cần nói lời nào nữa. Có lẽ anh có nỗi khổ, nhưng anh phải hiểu rằng nỗi khổ và hành vi của anh làm hại những người khác.” Ô Nhiễm hút một hơi sâu, ánh mắt lạnh lẽo vô cảm nhìn thẳng anh, “Lệ Minh Vũ, anh nên cầu thần khẩn Phật đừng để tôi tìm thấy chứng cứ anh giết hại ba tôi, nếu không tôi sẽ không bỏ qua.”

Lệ Minh Vũ cau chặt mày.

“Hoặc anh giết tôi ngay đi!” Ngữ khí của Ô Nhiễm càng lạnh.

Vẻ mặt Lệ Minh Vũ thống khổ, giọng anh khản đặc, “Anh sẽ không tổn thương em.”

Ô Nhiễm cười nhạt, nhưng lòng cô cháy ngút lửa, ngọn lửa thiêu rụi chút ít mong muốn sót lại, thiêu rụi mỗi cô quan trọng thân thể, khiến cả người cô đau đớn cùng cực.

Cô lui về phòng, đưa tay đóng chặt cửa.

“Ô Nhiễm...” Lệ Minh Vũ trông thấy vội vã đi tới, bàn tay anh ghì mạnh cửa, ánh mắt u ám thảm thương.

“Bỏ tay ra!” Ô Nhiễm không địch nổi sức lực của anh, cô lạnh giọng quát to.

“Cho anh một chút thời gian...” anh vươn một tay khác giữ cô.

Ô Nhiễm cúi đầu, cắn mạnh cổ tay Lệ Minh Vũ, hàm răng tinh tế găm sâu vào da thịt. Khoảnh khắc này, cô chỉ biết thông qua cách như vậy trút lòng oán hận, thống khổ và bi thương vô ngần. Nước mắt dâng tràn khoé mi, nhỏ giọt trên cánh tay anh, hoà vào máu đỏ sẫm, rơi xuống sàn nhà.

Lệ Minh Vũ không đẩy cô ra, đến cả cử động né tránh cũng chẳng có. Anh vẫn đứng bất động, mặc cô dùng hành động này phát tiết mọi nỗi niềm tích tụ trong lòng, anh nhú chặt mày, chịu đựng cơn đau trên cổ tay, ánh mắt khắc khổ khôn cùng không rời khỏi Ô Nhiễm.

Hồi lâu sau, cô mới nhả ra, ngón tay vịn trên khuôn của trắng bột, cô dốc hết sức đẩy anh ra xa, viền mắt cô nhoè đi, thanh âm run run tắc nghẹn: “Lệ Minh Vũ, từ hôm nay trở đi tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

“Ô Nhiễm...” Giọng anh nặng trĩu như đổ tri. Lúc này, anh chẳng thốt lên được gì ngoài tên cô.

“Anh biết không, tôi thà để anh giết chết tôi.” Tiếng nói Ô Nhiễm bình thản lạ thường, “Nếu có thể cứu vãn hai mạng người, tôi tình nguyện làm vậy, chỉ tiếc rằng mọi thứ đều vô phương xoay chuyển.” Cô vĩnh viễn không quên được tình cảnh đó, kế hoạch sát hại được dựng lên tài tình cỡ nào, ánh mắt trời, nhà cao tầng, công trường xây dựng, xe thể thao lạ lẫm...

Mọi việc này chỉ là ngoài ý muốn, cảnh sát cũng trở thành ngoài ý muốn.

Thủ đoạn giết người cao tay, thảo nào Đinh Minh Khải tìm mãi không ra hung thủ.

Cửa phòng chậm chậm đóng lại.

Ô Nhiễm ở bên trong, còn ngoài cửa là Lệ Minh Vũ.

Một cánh cửa chia cách hình bóng hai người, che khuất ánh mắt đối nhau của cô và anh...

Việc đầu tiên An Tiểu Đoá làm khi từ Úc trở về là tìm Ô Nhiễm. Chuông cửa vang cả buổi, Ô Nhiễm mới mở cửa. Vừa trông thấy sắc mặt Ô Nhiễm, An Tiểu Đoá giật nảy mình hoảng hốt.

“Trời, sao sắc mặt cậu phờ phạc dữ vậy?” An Tiểu Đoá lật đật kéo Ô Nhiễm, sốt ruột đặt túi quà xuống nền nhà, hỏi han.

Ô Nhiễm nhìn An Tiểu Đoá, lẳng lẳng ôm chầm cô.

An Tiểu Đoá phát hoảng, nhưng không lập tức hỏi chuyện gì xảy ra, cô ôm chặt, vuốt nhẹ lưng Ô Nhiễm. Cô biết Ô Nhiễm luôn mỉm cười lảng tránh, rất hiếm phơi bày vẻ yếu đuối và bất lực của mình trước mặt người khác.

Thực ra con người cũng như một sợi thun, kéo càng căng thì càng dễ đứt.

An Tiểu Đoá sợ Tô Nhiễm suy sụp.

Vài phút sau, Tô Nhiễm thoáng tỉnh táo hơn, mới ngồi xuống ghế sofa cùng An Tiểu Đoá, cô nghiêng người sang bên, ôm gối. An Tiểu Đoá nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm lo lắng, vừa toan mở miệng, Tô Nhiễm đã cắt tiếng trước, “Cậu mua quà gì cho mình?”

Giọng cô khe khẽ như áng mây trên bầu trời xanh thẳm, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu đều có thể bị gió thổi tan.

“Sao? Ờ...” An Tiểu Đoá sức tỉnh, mau chóng xách vài túi lớn đến, vừa cầm vừa thẩm định vẻ mặt Tô Nhiễm. Quà tặng bày gần hết bàn trà, nào là san hô xinh xắn đủ màu, nào là áo quần, khăn lụa, trang sức lưu niệm...

“Cậu thấy thế nào? Đẹp không hả?” An Tiểu Đoá cười hí há.

“Rất đẹp.” Tô Nhiễm hơi hé miệng, đáy mắt không hề hiện ý cười. Đồ vật rực rỡ sắc màu chói loá, ẩn hiện niềm vui bày trước mắt dường như cũng trở nên hư vô trong căn nhà này.

“Còn một món nữa.” An Tiểu Đoá lại cầm một vỏ sò lớn đưa Tô Nhiễm, “Cái này đẹp hơn nhiều.”

Tô Nhiễm tò mò nhận lấy, thứ này cầm trong tay nặng trĩu, “Bên trong có ngọc trai à?”

“Thì coi đi rồi biết.” An Tiểu Đoá nhấn vào một cái nút.

Tô Nhiễm cúi mặt, mở nắp vỏ sò, ngọc trai đen bóng xoay tròn nhẹ nhẹ lóng lánh ánh sáng, toát lên tư chất hoàn mỹ. Tô Nhiễm thoát kinh ngạc, rồi dờ dẫm nhìn nó.

Cô đã từng có một đôi bông ngọc trai đen. Bỏ đi bốn năm trước, cô cũng chỉ mang mỗi nó theo cùng.

Bốn năm sau, đôi bông này đã tách rời. Một chiếc chắc hẳn anh đang giữ, còn một chiếc khác nằm lạnh trong hộp trang sức của cô, tựa hồ đang chờ mong, tựa hồ đang nhớ nhung, chờ đợi người yêu mình quay về.

Nhưng chỉ cô mới biết, chiếc bông ngọc trai đen đó không về được nữa, vẻ hoa mỹ đã mất đi, dù trở về cũng sẽ thay đổi bản chất.

Quyển 7 - Chương 11: Mang Thai

“Cậu sao vậy?” An Tiểu Đoá bắt gặp cô trở mắt ngơ ngác, kinh ngạc hỏi.

Tô Nhiễm cẩn thận cất vào, nhướn mắt nhìn An Tiểu Đoá, lắc đầu nguây nguẩy, cười diềm nhiên, “Mình không sao. Cảm ơn quà tặng của cậu, đẹp lắm.”

“Cậu thích thật không?” An Tiểu Đoá cố gắng tìm vẻ mặt vui sướng của cô, nhưng tìm thế nào cũng không thấy.

Tô Nhiễm gật đầu, “Mình thích thật mà.”

An Tiểu Đoá nghi ngờ dò xét, thấy ánh mắt Tô Nhiễm vụt lên một tia cô đơn, không kìm được hỏi: “Tiểu Nhiễm, cậu có thể nói mình biết mấy hôm nay xảy ra chuyện gì không?”

Tô Nhiễm ngược nhìn cô, đầu óc trống rỗng trong tích tắc.

“Liên quan tới Lệ Minh Vũ? Cậu...” An Tiểu Đoá đảo mắt xung quanh, phỏng đoán, “Bây giờ cậu không ở Bán Sơn nữa à?”

Tô Nhiễm trầm mặc giây lát, cất giọng nhàn nhạt, “Mình và anh ta kết thúc rồi.”

An Tiểu Đoá thảng thốt, dạo trước còn êm đẹp, sao bây giờ lại...

“Xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhiễm lắc đầu, cô không muốn nói, cũng không muốn nhớ lại. Mỗi chữ mỗi câu Lệ Minh Vũ nói khi gọi điện đều như đinh nhọn đóng sâu vào đầu cô. Chỉ cần nhắc ba chữ “Lệ Minh Vũ” này, lòng cô liền run lên trong nỗi đau đớn, xót xa đến tận cùng.

An Tiểu Đoá biết tính cô, chuyện cô đã không muốn nói thì cạy miệng thế nào cũng không ra. An Tiểu Đoá ngẫm nghĩ chốc lát, lại đứng dậy đi đến ngồi cạnh cô, khe khẽ nói, “Hay cậu dọn qua chỗ mình đi, cậu sống đơn độc ở đây, mình lo lắm.”

“Mình không sao, mình sống một mình được mà.” Gương mặt Tô

Nhiễm trắng bệch, cười gượng.

“Tiểu Nhiễm...”

“Ừm...”

An Tiểu Đoá dợm lên tiếng, liền thấy Tô Nhiễm che miệng chạy ừa vào toilet. Cô sợ đống người, vội vàng đi theo.

Trong toilet, Tô Nhiễm nôn khan dữ dội, An Tiểu Đoá thấy vậy, lập tức lấy chiếc cốc sạch rót đầy nước, nôn nóng đứng đợi. Một lúc sau, Tô Nhiễm mới ngừng nôn, đuối sức dựa vào tường, cô cầm cốc nước An Tiểu Đoá đưa súc miệng, mặt mày càng tái mét, đầu óc váng vất.

“Tiểu Nhiễm, cậu...” An Tiểu Đoá nghi ngờ quan sát cô, “Chu kỳ sinh lý tháng này tới chưa?”

Tô Nhiễm lắc đầu, kỳ thực lòng cô đã sáng tỏ như gương.

An Tiểu Đoá tròn mắt, “Cậu, cậu không phải...”

“Nên cậu cùng mình đến bệnh viện đi, đừng để ai biết hết, ngay cả Mộ Thừa cũng không được nói.” Tô Nhiễm thều thào.

An Tiểu Đoá gật đầu thật mạnh.

Tất cả bệnh viện lớn trên thế giới đều chuyên đủ các khoa, nhưng theo thống kê lượng công việc nhiều và tất bật nhất thường là khoa cấp cứu và phụ khoa.

An Tiểu Đoá sắp thi chuyển khoa, nên thời gian này cô xin nghỉ phép. Cô mau chóng dẫn Tô Nhiễm đến bệnh viện, tìm thẳng bác sĩ phụ khoa khám bệnh, như vậy cũng tiết kiệm được khối thời gian.

Tô Nhiễm ngồi trong phòng nghỉ của An Tiểu Đoá chờ kết quả, kim đồng hồ tích tắc tích tắc trôi qua, tựa như cụ già không tranh không giành cùng cuộc đời, chỉ bước chậm rì rì về trước theo cách của bản thân, không vì thành công mà vui sướng, không vì thất bại mà nản lòng. Thời gian khiến con người bình thản, mọi niềm vui và nỗi đau đối diện với thời gian chỉ như chốc lát thoáng qua. Đây chính là thời gian.

Tuy chưa có kết quả, nhưng cô cũng mơ hồ thấy cơ thể mình biến hoá, cảm giác này giống hết bốn năm trước.

Cô thuộc tuýp người chậm chạp. Đến lúc Lê Minh Vũ đột nhiên hỏi chu kỳ sinh lý cô mới sực nhớ tháng này cô vẫn chưa có. Đây cũng là nguyên nhân có đờ người khi Lê Minh Vũ hỏi.

Nếu đúng như vậy, tức là cô đã mang thai.

Cô gạt Lê Minh Vũ.

Kỳ thực chu kỳ sinh lý của cô đã qua từ lâu.

Kỳ thực trong và sau chín ngày, cô không hề uống thuốc...

Ngón tay thanh mảnh vùi sâu vào tóc, đầu ngón tay lạnh lẽo giúp đầu óc cô bớt choáng váng phần nào. Vì sao chín ngày đó cô không uống thuốc tránh thai? Cô thật sự không nhớ, không nhớ một chuyện cực kỳ quan trọng, ngày ngày đêm đêm chìm đắm trong đại dương hoan lạc cùng người đàn ông đó nhưng lại không nhớ việc anh ta gieo hạt giống vào cơ thể cô...

Rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì vậy?

Trong lúc cô đang buồn phiền, An Tiểu Đoá cầm kết quả xét nghiệm nước tiểu và máu đi vào, An Tiểu Đoá vừa ngạc nhiên vui mừng vừa không tài nào hiểu nổi, nhưng trông thấy sắc mặt Tô Nhiễm nhợt nhạt, cô liền nén xuống, ngồi đối diện Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm ngược nhìn cô, tựa như đang chờ đợi lời tuyên án.

Thanh âm An Tiểu Đoá kích động, đưa hai kết quả xét nghiệm cho Tô Nhiễm, “Tiểu Nhiễm, cậu, cậu có thai rồi.”

Đầu Tô Nhiễm nổ vang, hơi thở gấp gáp. Dù cô đã chuẩn bị tâm lý trước khi đến bệnh viện, nhưng nghe kết quả chính xác, cô vẫn không sao chống đỡ.

Cô không rõ biết tin này mình nên vui hay nên buồn? Một nỗi niềm phức tạp khôn tả lan tràn cõi lòng, mâu thuẫn cùng vướng mắc khiến cô bất lực như bốn năm trước.

“Tiểu Nhiễm?” An Tiểu Đoá nhìn thấy đôi mắt cô ngây ra, căng thẳng huých cô một cái.

Tô Nhiễm chột định thần, cúi đọc tờ giấy kết quả trên tay.

“Kết quả xét nghiệm máu và nước tiểu đều viết cậu đã có thai.” An Tiểu Đoá nói khẽ.

“Ừm” Tô Nhiễm khẽ khàng đáp lời, hiển nhiên cô đang thất thần.

An Tiểu Đoá trầm ngâm chốc lát, “Mình đã sắp xếp khám siêu âm cho cậu.”

“Tại sao phải làm vậy?” Tô Nhiễm vô ý thức nhìn cô.

An Tiểu Đoá thờ dài sườn sượt, vươn tay sờ bụng Tô Nhiễm, “Trước hết chúng ta phải xác định vị trí bào thai thì mới có thể yên tâm. Ít nhất cũng chắc rằng cậu không mang thai ngoài tử cung.”

“Thai ngoài tử cung? Xác suất khoảng bao nhiêu?” Tô Nhiễm mù mịt vấn đề này.

An Tiểu Đoá thấy cô khẩn trương, vội trấn an, “Cậu bình tĩnh trước đã, đây chỉ là kiểm tra thông thường. Làm vậy để phòng hờ mà thôi, và lại cậu không xuất hiện những cơn đau, nên tỷ lệ mang thai ngoài tử cung sẽ rất thấp.”

“Nếu mang thai ngoài tử cung thì phải làm gì?” Cô hỏi nhỏ, lòng bồng rối như tơ vò.

“Nếu mang thai ngoài tử cung thì rất phiền phức, lúc đó buộc phải ngừng mang thai lập tức, bởi vì thai nhi không nằm đúng vị trí bình thường, nên sẽ nguy hiểm đến tính mạng của người lớn và đứa bé.”

“Ngừng mang thai nghĩa là...”

“Nào bỏ thai nhi.” An Tiểu Đoá chậm rãi buông ra bốn chữ.

Tô Nhiễm trừng to mắt, sống lưng lạnh toát! Cô mang máng nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát mỗi lúc một lớn dần, âm thanh xe cứu thương, tiếp đó là từng vũng máu lớn nhuộm đỏ hai mắt, dường như cô còn chứng kiến các bác sĩ đi tới đi lui bên cạnh, ánh đèn mổ hắt bóng dụng cụ lạnh buốt, chúng lần lượt xâm nhập, xuyên thủng, quấy trộn, hút khỏi cơ thể cô...

Nỗi đau lan toả toàn thân trong nháy mắt, cảm giác lạnh thấu xương này khiến Tô Nhiễm không ngừng run rẩy, sợ hãi, sau cùng...

“Không!” Cô hoảng sợ bật ra, tròng mắt ẩn hiện vẻ hoảng loạn.

“Tiểu Nhiễm, cậu sao vậy?” Bộ dạng Tô Nhiễm làm An Tiểu Đoá giật thót tim, cô lật đật vỗ về nhưng phát hiện cả người Tô Nhiễm run cầm cập, cô nói giọng khe khẽ: “Vừa nãy mình nói chỉ là giả thiết thôi, sao cậu mang thai ngoài tử cung được chứ? Cậu đừng lo nữa, đứa bé nhất định khoẻ mạnh mà.”

Hơi thở của Tô Nhiễm ngắt quãng, lồng ngực tắc nghẽn đau buốt.

An Tiểu Đoá không hề hay những chuyện đã qua trong quá khứ, nên chỉ biết ôm cô trấn an cơn khủng hoảng bất thành linh xảy ra...

Quá trình khám siêu âm không kinh khủng như Tô Nhiễm tưởng tượng, nhưng có lẽ do tai nạn bốn năm trước, nên chỉ cần nằm ở chỗ này, tim cô sẽ đập nhanh. Chưa bao lâu sau đã thuận lợi khám xong, An Tiểu Đoá luôn ở bên cạnh theo dõi hình ảnh trên màn hình, bác sĩ cũng đứng cạnh bên.

Bác sĩ xem số liệu thu được, vừa cười vừa nói: “Cô Tô, thai nhi phát triển rất tốt, mọi chỉ số đều cao cực kỳ.”

Tô Nhiễm ngẩn ngơ nhìn bác sĩ.

Bác sĩ nở nụ cười, nói thẳng, “Điều này chứng minh chất lượng tinh trùng của ba đứa bé hết sức cao, chất lượng trứng của cô cũng vậy.”

Tô Nhiễm hơi dờ dẩn.

“Đứa bé này rất khoẻ mạnh, cô cứ an tâm dưỡng thai. Lát nữa tôi sẽ kê những thứ có lợi cho việc phát triển thai nhi. Phải rồi, cô đã lập hồ sơ bệnh chưa?” Bác sĩ lại hỏi, “Nếu chưa thì cô hãy làm ngay luôn nhé. Tốt nhất làm ba đứa bé cũng nên đi cùng.”

An Tiểu Đoá vô thức đưa mắt về phía Tô Nhiễm.

Mặt Tô Nhiễm biến sắc.

An Tiểu Đoá trông thấy, vội vàng cười nói: “Bác sĩ từ, lát nữa tôi sẽ giúp cậu ấy lập hồ sơ, cô yên tâm.”

Bác sĩ cũng thấy sắc mặt Tô Nhiễm thay đổi, nhưng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu.

“Bác sĩ...” Rốt cuộc Tô Nhiễm cũng mở miệng, thanh âm run run, “Tôi, tôi, không mang thai ngoài tử cung?”

Bác sĩ giật mình, lập tức cười tươi, “Làm sao như vậy được? nếu thai nhi nằm ngoài tử cung thì tôi đã khuyên cô nên từ bỏ đứa bé này rồi. Cô có thể tự xem đây là con của cô, nằm ở trong tử cung, vị trí rất chuẩn.” Bác sĩ vừa nói vừa chỉ màn hình.

Tô Nhiễm bước nhanh về trước, dõi mắt theo động tác chỉ chỉ

của bác sĩ. Một cái bóng nhỏ rất nhỏ, giống như hạt đậu.

“Đây là...con tôi?” Cô vô cùng kinh ngạc.

Bác sĩ cười giải thích: “Ai làm mẹ lần đầu cũng có phản ứng này hết. Bởi do đây chỉ là phôi thai, đứa bé vẫn chưa thành hình. Tất cả chúng ta đều lớn lên từ thế này.”

Tô Nhiễm ngơ ngác nhìn cái bóng trên màn hình, thật lâu sau cũng không nói tiếng nào.

Khi An Tiểu Đoá dẫn Tô Nhiễm về phòng làm việc thì trời đã tối đen. Hai người ăn cơm xong mới về, trong lúc dùng bữa An Tiểu Đoá líu ríu kể chuyện ở Úc, nhưng trước sau đều không hỏi chuyện đứa bé.

Mãi đến khi...

Hai người chạm mặt Lê Minh Vũ ngoài cửa.

Hiển nhiên anh tới tìm cô.

An Tiểu Đoá toan lên tiếng, Tô Nhiễm liền nhẹ giọng: “Tiểu Đoá, cậu vào chờ mình.”

An Tiểu Đoá cũng phát giác hai người có vấn đề, thờ dài một hơi rồi đi vào.

Gió đêm thổi tóc Tô Nhiễm loà xoà, mái tóc cô đã dài, trên đường về cô định cắt ngắn, nhưng nghĩ đến hoá chất mỹ phẩm trong tiệm cắt tóc, nên đành thôi. Từ hôm nay trở đi cô phải chú ý thói quen sinh hoạt cá nhân, giữ gìn sức khoẻ cho con.

Ngay tích tắc trông thấy Lê Minh Vũ, cô bất giác sờ bụng tựa hồ một hành động bảo vệ vô thức, cảm xúc này khiến cô bất an. Anh đứng dưới ánh trăng, đèn đường bên cạnh chiếu thân hình anh càng to lớn, đôi mắt anh vẫn sâu thẳm, gương mặt anh vẫn điển trai như thường lệ. Đứa bé này sẽ giống anh ư? Ngoại hình cũng sẽ thanh tú quyến rũ như anh ư?

Lê Minh Vũ thấy Tô Nhiễm dừng chân, đôi đồng tử đen nhánh cố hữu toát lên vẻ dịu dàng, nhưng trông đến An Tiểu Đoá liền sa sầm. An Tiểu Đoá đã về, có nghĩa là Mộ Thừa cũng về.

Anh đến gần, than nhẹ một tiếng, giọng anh càng cuốn hút trong màn đêm thăm thẳm, “Tiểu Đoá vừa về hả em?”

Tô Nhiễm ngược nhìn anh, sắc mặt nhợt nhạt như ánh trăng, “Anh có thể hỏi trực tiếp Mộ Thừa đã đến tìm tôi hay chưa.”

“Tô Nhiễm, anh không cần em kết giao bạn bè.”

“Tôi biết, chỉ là đừng liên lạc với bạn nam, đây là điều anh từng nói. Nhưng ...” Cô đổi đề tài, “Anh đừng quên, tôi và anh chẳng là gì của nhau nữa. Tôi cũng đã nói tôi không muốn trông thấy anh.”

Thần sắc Lê Minh Vũ vụt lên một tia mệt mỏi, “Anh chỉ muốn chăm sóc em.”

“Khỏi cần, tôi khoẻ.” Tô Nhiễm kiên quyết cự tuyệt.

“Khoan đã...” Một tay Lê Minh Vũ giữ cô.

Cô ngoái đầu, cau chặt mày.

“Em đừng hiểu lầm, anh chỉ muốn đưa mấy thứ này cho em.” Lê Minh Vũ nói nhỏ, rút thẻ tín dụng và một chiếc chìa khoá xe ra. “Em giữ thẻ này đi, khi nào cần tiêu tiền thì lấy ở đây. Còn đây là chìa khoá xe mới, anh đã đậu nó trong gara ngầm. Nếu em không chạy được, anh sẽ sai người...”

“Tôi không cần đồ của anh, bây giờ anh đưa, tôi cũng sẽ trả anh thôi.” Tô Nhiễm càng cau chặt mày.

Lê Minh Vũ tựa hồ đã biết thế nào cô cũng từ chối, anh lặng lẽ ngẩng cô. Một lúc sau, anh nói giọng nhẹ nhàng: “Em đừng quên, hiện tại mọi thứ anh giữ đều là tài sản nhà họ Hoà, bao gồm cả tiền và chìa khoá chiếc xe này. Vậy nên, em cứ yên tâm dùng chúng.” Nói dứt câu, anh dúi đồ vào tay cô, xoay người rời đi.

Vàng trắng kéo bóng lưng anh dài tít tắp, ánh lên vẻ cô đơn như chiếc thuyền thê lương mắc cạn ngoài sa mạc suốt nghìn năm đằng đẳng...

Tô Nhiễm dòm mấy thứ trong tay, lại ngẩng đầu dõi nhìn bóng dáng của anh, lòng cô đau đớn, khoắc khoải vô cùng tận...

Trở lại phòng, An Tiểu Đoá nóng lòng muốn hỏi han Tô Nhiễm, thấy cô bước vào, bèn kéo cô ngồi xuống, “Tiểu Nhiễm, mình không chịu nổi nữa rồi. Mình xin cậu đấy, có chuyện gì cậu nói với mình đi, được không?”

Tô Nhiễm ở bên ngoài cả ngày, ít nhiều cũng thấy mệt mỏi, cô vùi người vào ghế sofa, ôm gối trước ngực, ngoảnh đầu nhìn An Tiểu Đoá, “Mình không sao thật mà. Mình với anh ta đã hết duyên hết phận, không còn khả năng nữa.”

Quyển 7 - Chương 12: Mình Yêu Nhưng Không Thể Ở Cạnh Nhau

An Tiểu Đoá biết mình có nói thế nào cũng không hỏi ra nguyên nhân, bất đắc dĩ đi tới đi lui trong phòng khách, cuối cùng cũng không kiềm được nói, “Đồng chí Tô Nhiễm à, vậy đứa bé trong bụng thì sao? Phải tính thế nào đây hả? Đồng chí đừng nói với tôi rằng ba đứa bé này không phải Lệ Minh Vũ nhé, có trời mới tin đồng chí ngoài anh ấy ra thì còn người đàn ông khác! Đồng chí có nghĩ đến đứa bé không? Hay đồng chí không cần đứa bé này? Định phá bỏ nó?”

“Không, mình sẽ không phá bỏ nó!” Tô Nhiễm đột nhiên gắt giọng, tay che chở bụng mình, vẻ mặt kích động, “Đừng ai mơ tưởng tổn thương nó lần nữa.”

An Tiểu Đoá phát hoảng, kinh ngạc nhìn vẻ cuống cuồng của Tô Nhiễm, nên chẳng nhận ra lời nói Tô Nhiễm khác thường, vội ngồi cạnh cô an ủi: “Mình xin lỗi, xin lỗi, Tiểu Nhiễm, mình không đòi cậu phá bỏ đứa bé đâu. Mình cũng không muốn đứa bé bị làm hại. Cậu biết không, lúc mình biết cậu mang thai, mình vui hơn bất kỳ ai khác, vì người bạn thân nhất của mình sắp làm mẹ rồi, mình mừng lắm.”

Tô Nhiễm ngập ngừng nhìn An Tiểu Đoá.

“Tiểu Nhiễm, mình chỉ muốn cậu nắm rõ tình hình hiện tại thôi.”

An Tiểu Đoá thấy Tô Nhiễm tỏ vẻ chần chừ hoài nghi, lòng đau thắt. Có lẽ phụ nữ mang thai thường đa nghi, do quá mức lo lắng cho đứa bé trong bụng mà thôi.

“Cậu thẳng thừng cắt đứt quan hệ với Lệ Minh Vũ, vậy đứa bé thì sao? Đứa bé này chảy xuôi huyết thống của anh ấy. Anh ấy là ba đứa bé, có quyền biết mọi chuyện này. Cậu không muốn để anh ấy

biết, không muốn anh ấy chịu trách nhiệm, vậy có nghĩ đến đứa bé không? Cậu muốn giữ nó, đợi đứa bé sinh ra, khôn lớn hỏi ba nó thì cậu tính thế nào? Hơn nữa, cậu một thân một mình làm sao nuôi con? Cậu biết bây giờ nuôi con tốn bao nhiêu tiền không?”

Tô Nhiễm luôn lấy tay che bụng, nói giọng thì thào: “Mình không nghĩ nhiều như vậy. Mình chỉ muốn nó, muốn đứa bé này.” Thanh âm cô run rẩy, đôi mắt nhoè nước, “Khi biết có thai, mình cũng phân vân, nhưng trông thấy dáng dấp nó lúc siêu âm, mình luyến tiếc, mình không thể mất nó lần nữa, không thể được...”

Loại đánh mất này là nỗi đau thâm nhập vào tim, là cướp đoạt trắng trợn không hề có ý kiến của cô. Mỗi lần nhớ đến bi thương bốn năm trước, lòng cô sợ hãi vô ngần. Nếu bốn năm trước cô không cảm giác rõ lắm mình đã mang thai, thì lúc này hoàn toàn trái ngược. Mang thai lần thứ hai khiến cô càng lo sợ nơm nớp, càng quý trọng. Mặc kệ thế nào, mặc kệ kết quả ra sao, ngay nhát mắt thấy hình ảnh siêu âm cô đã quyết định, cô muốn nó, cô sẽ dùng tất cả yêu thương nuôi nấng nó khôn lớn.

Lần này, An Tiểu Đoá nghe thấy khác lạ, hơi nhíu mày, “Tiểu Nhiễm, cậu đang nói gì vậy? Cái gì mà không thể mất nó lần nữa?”

Tô Nhiễm sực nhớ ra, đầu óc hỗn loạn liền rung chuông cảnh giác, cô nhìn An Tiểu Đoá, vài giây sau mới lắc đầu, “Không có gì, mình quyết định rồi, mình sẽ không bỏ đứa bé này.”

“Vậy mình tính sơ cho cậu nghe nhé. Thời gian mang thai, cậu đi làm được không? Có kiếm ra tiền không? Cứ cho là được, cậu cũng không thể có gắng quá sức như trước đúng không? Vậy có nghĩa là tiền kiếm được sẽ giảm đi. Sinh con thì không cần nhiều tiền, nhưng quần áo, giày dép, đồ chơi, mấy thứ linh tinh vặt vặt cho đứa bé thì tốn kha khá. Đứa bé còn phải uống sữa, theo sự hiểu biết của mình về cậu, nhất định cậu sẽ mua sữa bột nhập khẩu. Vì con, cậu tự điều chỉnh nếp sinh hoạt của mình, vậy cũng đủ thấy cậu muốn dành mọi thứ tốt nhất cho con mình. Đứa bé phải đi học, học phí nhà trẻ khá đắt. Tuy đất nước có trợ giúp cậu nuôi con, nhưng còn những khoảng chi tiêu khác? Đứa bé học tiểu học, trung học, đại học, thế

nào cậu cũng muốn chọn trường tốt nhất cho nó, cậu biết chi phí giáo dục đắt ra sao không? Đứa bé đi học sẽ tốn vô thứ khác kèm theo, rồi cậu phải cho nó học thêm thứ này thứ kia nữa. Cậu biết chi Vương hàng xóm mình không, đưa con trai đi học môn cưỡi ngựa quý tộc, một tháng bốn tiết mà tốn tám chín chục ngàn. Vợ chồng chị Vương phải nhịn ăn nhịn xài cho con đi học cưỡi ngựa, vì không học không được, đa phần bạn bè trên lớp đều học môn này.” An Tiểu Đoá nói liền một hơi dài xong, cầm ngay ly nước uống một hớp, thông cổ họng, lấy hơi tiếp tục, “Nãy giờ chỉ là sơ sơ thôi đấy. Ngoài tốn tiền nuôi con, cậu còn phải tốn hơi tốn sức dạy dỗ nó. Thử hỏi cậu một câu, liệu cậu có làm nổi mọi thứ này không? Nhưng nếu có Lệ Minh Vũ thì khác nha. Anh ấy là ba đứa bé, có trách nhiệm và nghĩa vụ gánh vác đỡ đần việc nuôi con. Có anh ấy bên cạnh, cậu không đi làm, cũng sẽ không vất vả khổ cực. Nếu cậu không muốn phá bỏ đứa bé, vậy cậu báo Lệ Minh Vũ biết anh ấy làm ba rồi đi. Đây là cách duy nhất.”

Tô Nhiễm nhìn An Tiểu Đoá, giọng rành rọt, “Mình sẽ không nói anh ta biết. Tiểu Đoá, nếu cậu xem mình là bạn, tạm thời cậu không được kể chuyện này với ai, nhất là Lệ Minh Vũ.”

“Tại sao? Mình điên mất thôi.” An Tiểu Đoá cào tóc.

“Bởi vì...” Tô Nhiễm siết tay, che kín bụng, ánh mắt hoảng sợ, “Anh ta sẽ nghĩ cách hại chết đứa bé này.”

“Cái gì?” An Tiểu Đoá đứng phắt dậy, trố mắt nhìn Tô Nhiễm, cô ngoáy ngoáy lỗ tai, “Mình có nghe sai không? Lệ Minh Vũ muốn hại chết con mình ư?”

“Anh ta sẽ không để mình mang thai con anh ta. Tiểu Đoá, cậu giúp mình bảo vệ tốt đứa bé này đi.” Tô Nhiễm nhìn cô, căng thẳng van nài.

An Tiểu Đoá ngã phịch xuống ghế, vẻ hào hùng và nhiệt huyết vừa nãy hóa thành hư vô trong tích tắc, bập bẹ nói: “Trời ơi, làm sao thế được, cái này sao giống... phim quá vậy.”

Tô Nhiễm lặng thinh, đứng dậy khoá kín cửa sổ.

Trong phòng nhanh chóng trở nên oi bức. Dù gì cũng là mùa hè,

thời tiết này lại đóng kín cửa thì ngột ngạt vô cùng. An Tiểu Đoá mỗi lúc một sợ hơn, nhưng cũng sản sinh vài nghi vấn. Lệ Minh Vũ trông có vẻ là một người đàn ông tốt, sẽ đối xử tàn nhẫn với con mình ư? Nhưng về mặt Tô Nhiễm không giống nói giỡn. Hay là có nhiều việc cô không biết, người ta thường nói ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê. Rốt cuộc giữa Tô Nhiễm và Lệ Minh Vũ, ai đúng ai sai.

“Tiểu Nhiễm à, trong phòng nóng quá, chúng ta mở máy lạnh nha?” An Tiểu Đoá cảm thấy oi bức, đầu óc váng vất mơ màng. Nói đoạn, An Tiểu Đoá cầm remote máy lạnh.

“Không được...” Tô Nhiễm liền chạy đến ghế sofa, giật remote khỏi tay An Tiểu Đoá, “Cũng có nóng lắm đâu. Lòng người bình lặng, sẽ tự nhiên thấy mát. Máy lạnh có tia bức xạ, không tốt cho đứa bé.”

An Tiểu Đoá đành lắc đầu, trông bộ dáng Tô Nhiễm cũng biết đứa bé này là chuyện đã rồi, không cách nào thay đổi.

“Nếu như...” An Tiểu Đoá ngập ngừng, nhìn Tô Nhiễm, “Nếu cậu không định nói Lệ Minh Vũ biết, vậy cậu có nghĩ tới Mộ Thừa không? Anh ấy sẽ là một người ba tốt.” Tuy lòng cô rất khó chịu, nhưng lúc ở Úc, Mộ Thừa đã nói rõ ràng, mọi việc chỉ do cô mơ mộng mà thôi.

Tô Nhiễm hơi sừng sốt, đưa mắt dòm An Tiểu Đoá.

Ánh mắt An Tiểu Đoá không hề lẩn tránh, dần từng tiếng rành rọt, “Mộ Thừa luôn chờ cậu, anh ấy chỉ yêu mỗi mình cậu.”

Tô Nhiễm không đáp ứng lời lập tức, cô nhìn An Tiểu Đoá đau đầu, “Cậu muốn bỏ cuộc?”

“Anh ấy chỉ yêu một mình cậu, dù mình nỗ lực thế nào cũng đều là con số không.” Về mặt An Tiểu Đoá nặng nề.

Ánh mắt Tô Nhiễm trầm lắng suy tư, khe khẽ nói, “Đúng vậy, không phải cứ gắng gượng là yêu được.” Nói đoạn, cô lại dừng tầm mắt trên mặt An Tiểu Đoá, “Đối với mình Mộ Thừa là như thế. Cho tới hôm nay, mình chỉ coi anh ấy là bạn thân, dù cố gắng thế nào cũng không thể thành chồng của mình.”

An Tiểu Đoá thờ người, một lúc sau có thử ướm lời, “Vậy cậu yêu ai? Phải Lệ Minh Vũ không?”

Thời gian như ngừng trôi trong nháy mắt.

Tô Nhiễm cụp mắt, cúi gằm đầu, hàng mi dài run run, như ve sầu ngày thu vỗ cánh tuyệt vọng, lát sau thanh âm buồn buồn vô vọng của Tô Nhiễm cất lên...

“Phải, mình yêu Lê Minh Vũ, nhưng...” Cô hít một hơi sâu, đè nén cảm giác lạc lõng cô đơn, buông lời, “Mình và anh ta không còn khả năng nữa rồi.”

An Tiểu Đoá ngậy người.

Chín giờ sáng ở số 45 đường Hoa Đôn.

Nắng gắt như tiêu đốt, hơ cháy mặt đường.

Tô Nhiễm chưa từng tới đây bao giờ, dù sống lâu năm ở thành phố nhưng cô không biết đường Hoa Đôn thuộc khu vực và tầng lớp nào sống. Cô bắt xe đi thẳng một mạch đến nơi này. Từ miệng của một tài xế có tuổi, cô biết đây từng là nơi ở của người giàu có, nhưng bây giờ thì không còn, đất đai ở đường Hoa Đôn đã bị chính phủ trưng thu, mấy năm nay vẫn bỏ hoang chưa dùng đến.

Taxi dừng lại, Tô Nhiễm xuống xe, tài xế nhoài đầu, đưa cô một tấm danh thiếp, nói: “Cô gái, vùng này rất khó bắt xe. Khi nào muốn về thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ đến đón cô.”

Phụ nữ đẹp luôn khiến người ta thương tiếc, đây là quy luật vĩnh hằng từ nghìn đời xa xưa. Hơn nữa, sắc mặt Tô Nhiễm tái nhợt, trông đáng thương vô cùng, càng làm đàn ông nảy sinh tâm lý bảo hộ mạnh mẽ.

Tô Nhiễm nhận lấy danh thiếp, xem giây lát rồi cất vào giỏ xách, nói cảm ơn tài xế. Sau đó, taxi rời đi.

Một cơn gió thổi ngang cuốn bay cát bụi.

Lúc này, Tô Nhiễm mới chú ý số 45 đường Hoa Đôn là một biệt thự bỏ hoang, núp mình trong lùm cây rậm rạp. Biệt thự theo lối kiến trúc Gothic chiếm phần lớn diện tích khu đất, tuy cũ kỹ nhưng vẫn trông rõ tổng thể xa hoa của dĩ vãng, vách tường bám đầy rong xanh, còn cửa sổ thì bể nát kính. Biệt thự cao ba tầng, cửa sổ tầng trên không kính, tựa như con mắt đen thẳm nhìn cô chằm chằm.

Cô vô cớ lạnh toát sống lưng.

May là tới đây vào ban ngày, chứ là buổi tối thì đáng sợ vô cùng tận.

Tuy ở đây hoang vu, nhưng ve sầu vẫn kêu rả rả khắp nơi. Trước đây, Tô Nhiễm ghét âm thanh này cực kỳ, nhưng bây giờ lại cảm thấy thân quen với nó, ít nhất trong căn biệt thự đồ nát quái lạ này, còn sinh vật sống làm bạn cùng cô.

Có điều cô không hiểu, tại sao Đinh Minh Khải muốn cô tới đây?

Rốt cuộc ai từng ở biệt thự này? Sao Đinh Minh Khải lại xuất hiện ở đường Hoa Đôn?

Suy nghĩ một lát Tô Nhiễm rút điện thoại từ giỏ xách, tra lịch sử cuộc gọi, bấm gọi Đinh Minh Khải. Nhưng điện thoại của đối phương... tắt máy.

Cô ngạc nhiên, xem đồng hồ, lại quan sát biệt thự im phăng phắc gần đó, lòng cô chợt khẩn trương. Tự dưng cô muốn quay về, hoặc gọi An Tiểu Đoá đến đây cùng cô, nhưng nhớ lời dặn dò hôm qua của Đinh Minh Khải, cô đành phải thôi. Nếu Đinh Minh Khải muốn cô tới đây thì chắc chắn có mục đích, không chừng anh ở trong biệt thự này.

Cô hít sâu một hơi, dốc đủ dũng khí tiến gần đến biệt thự.

Bụi bắn bay khắp không khí, ve sầu trên cây không ngừng cất tiếng kêu, phụ họa thêm nỗi bất an của cô. Cửa biệt thự không khoá, chỉ cần đẩy nhẹ thì có thể vào ngay. Chào đón cô là một luồng mùi hỗn độn từ bên trong phả thẳng vào mặt.

Hầu hết mọi người có thể trông thấy hình ảnh bừa bộn, nhưng rất ít người ngửi thấy mùi hỗn độn, mùi này gây nên cảm giác hoang vu điêu tàn. Tất cả đồ đạc từng được chủ nhân yêu thích một thời, bây giờ lại trở thành phế thải, vứt bỏ lẩn lốc.

Biệt thự không có lối vào, mở cửa là thấy ngay phòng khách. Phòng khách rất lớn, bên trong chất chồng đồ đạc, nên nhà được lát đá cẩm thạch đen, nhưng qua nhiều năm bề mặt bám đầy cát bay từ ngoài vào.

Cô hương lên lầu và xung quanh khẽ kêu “Cảnh sát Đinh”, nhưng một thanh âm phụ nữ bất ngờ vang lên dọa cô giật bắn người, tóc tai

dừng đứng, cô cảnh giác lần tìm nơi phát ra âm thanh.

Tìm một hồi, cô sức nhận ra đâu phải âm thanh của người phụ nữ khác, mà là tiếng vọng của cô.

Nghĩ vậy cô càng thất kinh, biệt thự này sao lại trống trải đến vậy?

Trước sau vẫn không truyền ra tiếng của Đinh Minh Khải, Tô Nhiễm ngó nghiêng chỗ quẹo nơi cầu thang, đè nén nỗi sợ bước lên tầng hai.

Cầu thang bằng gỗ, bỏ hoang nhiều năm gần như mục nát, Tô Nhiễm vừa đặt chân lên liền nghe tiếng 'cót két', cô bất giác bảo vệ bụng mình, lòng bỗng run lên. Cô sợ đi đến giữa chừng thì cầu thang đổ sụp.

Cuối cùng cô cũng đến tầng hai an toàn, tầng hai càng thêm điêu tàn, đây cũng là mấu chốt vì sao sản sinh ra tiếng vọng trở lại. Tầng này gồm một phòng ngủ chính, còn lại là phòng dành cho khách, phòng tập thể thao, bên trong còn máy chạy bộ phủ đầy bụi, vách tường xung quanh tróc hết sơn.

Tô Nhiễm càng cảm thấy kỳ lạ, chắc chắn chủ biệt thự này bỏ đi rất vội vã, ít nhất thì máy chạy bộ không hề được che đậy, chuyện gì khiến chủ nhà ra đi gấp gáp như vậy?

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là... phải tìm Đinh Minh Khải, chỉ cần thấy Đinh Minh Khải, biết đâu mọi nghi vấn đều được giải đáp.

Tô Nhiễm vừa muốn xoay người, đột nhiên cô run bắn. Cô chợt nhớ một vấn đề cực kỳ đáng sợ... biệt thự này không kính, cũng có nghĩa cô có thể nghe rõ tiếng động bên ngoài, dù cây cối rậm rạp bao quanh cũng không thể cản trở tất cả tạp âm. Thế nhưng từ lúc cô bước vào đây đến giờ, hai lỗ tai cô yên tĩnh vô cùng, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng tim đập của bản thân, tiếng ve sầu râm ran ngoài cửa sổ cũng biến mất một cách kỳ lạ.

Quyển 7 - Chương 13: Hiện Trường Giết Người

Biệt thự này như thế nào, vì sao cô gặp phải hiện tượng này?

Tô Nhiễm không tin ma quỷ, nhưng phát hiện ra tình huống thế này, cả người cô lạnh lẽo như tiến vào đầm nước rét buốt, cảm giác rùng mình này tiến sâu vào mỗi lỗ chân lông trên cơ thể cô.

Cô lại đi thêm vài bước. Vị trí tầng hai tuy rộng lớn, nhưng do bỏ hoang trống trải nên lướt sơ cũng biết Đinh Minh Khải không có khả năng ở đây. Vậy anh vẫn chưa tới số 45 đường Hoa Đôn hay...

Cô vô thức nhìn lên lầu.

Hay... anh ở trên kia?

Chỉ có một tầng cuối cùng là có khả năng, tầng này rất giống gác lửng.

Cô vịn tay cầu thang bước lên, mỗi bước đi đều dấy lên âm thanh cọt két dưới chân, đây là tiếng nứt toác của gỗ, tựa như không chịu đựng nổi bước chân nên phát ra tiếng rên đau đớn.

Thật lòng mà nói Tô Nhiễm không thích gác lửng, nguyên do là lúc còn rất bé, khi ba mẹ chưa ly hôn, nhà họ Hoà có một gian gác lửng chứa đồ đạc linh tinh, ngoại trừ người làm thì gia đình cô hiếm khi lên đó.

Vào một đêm không ngủ được, cô muốn tìm Hoà Vy ngủ chung, nhưng đi đến phân nửa lại ngửi thấy mùi hương thơm ngát trong không khí, cô rón rén lần theo mùi hương này leo lên cầu thang, thì phát hiện mùi này truyền ra từ trong gác lửng. Vì vậy, cô bèn đẩy cửa đi vào. Nếu không đi vào thì cả đời này cô sẽ không sản sinh cảm giác mâu thuẫn với gác lửng, nhưng quan trọng là cô đã đi vào.

Một bóng dáng mau chóng xuất hiện trong tầm mắt cô, tuy rằng còn bé, nhưng cô biết đó là bóng người! Cô sợ hãi bật khóc nức nở, làm mẹ, Hoà Vy và mọi người trên dưới trong nhà chạy tới, nhưng

cái bóng đó lại mất hút. Từ đó, lòng cô cũng lưu lại bóng mờ.

Cho tới bây giờ, Tô Nhiễm không thể kết luận bóng dáng đó là ai, cô chỉ có một cái mũi nhạy bén, chứ không có đôi mắt tinh anh như chim ưng, là người hay ma, vấn đề này luôn lẫn lộn trong đầu cô. Nhưng cô tin đó là người, hoặc là kẻ trộm, trên đời này làm sao có ma?

Nhớ đến chuyện đó, Tô Nhiễm bỗng run lẩy bẩy lên tầng ba. Phong cách kiến trúc của biệt thự định đoạn diện tích lầu ba nhỏ hẹp. Đúng như cô đoán, đây là gác lửng, căn phòng tận cùng bên trong chính là nó, nhưng...

Tô Nhiễm bàng hoàng đứng ngay miệng cầu thang, cô vô thức hít thật sâu, đôi mày chau lại, không khí đang loáng thoáng... mùi tanh của máu! Tô Nhiễm sờn hết gai ốc, giây phút này cô chỉ muốn xoay người chạy đi, hoặc trốn xuống dưới báo cảnh sát, nhưng lòng hiếu kỳ không ngừng thúc giục cô, không gian xung quanh như tăng thêm lực hút níu kéo, dẫn cô bước từng bước đến gần cánh cửa phòng kia hơn.

Mùi máu tươi càng lúc càng nồng, hầu như muốn thông qua khe cửa nhào thẳng ra ngoài.

Cổ họng Tô Nhiễm tắc nghẹn, cô hít sâu toan đẩy cánh cửa đang đóng kín, nào vừa chạm tay thì cánh cửa đã tự động mở ra, cô tròn mắt ngơ ngàng nhìn cánh cửa hé mở từng chút một bên trong!

Cửa mở mỗi lúc một rộng hơn, cuối cùng cô cũng trông thấy tình cảnh trong đó! Cô đột nhiên trợn to hai mắt, dạ dày co rút mãnh liệt, tay cô bụm chặt miệng, bất ngờ xuất hiện trong đó là... Hoà Vy!

Tô Nhiễm không ngờ Hoà Vy đến đây, nhưng càng làm cô đau đớn không thể tiếp thu chính là...Đình Minh Khải đã chết!

Máu chảy lênh láng trên nền nhà đã đông lại, từ đó có thể rút ra hai điều. Thứ nhất, đây là hiện trường xảy ra án mạng đầu tiên, thứ hai, Đình Minh Khải đã chết hơn vài giờ đồng hồ. Đình Minh Khải nằm dơ trên nền nhà dơ dáy bụi bặm, vết thương trí mạng nằm trên đầu, không biết vật gì đập vào đầu nhưng máu và thịt ở phần đầu biến dạng không rõ, mắt anh trợn tròn, chết không nhắm mắt!

Còn Hoà Vy thì sững sờ, quỳ gối bên thi thể, Hoà Vy run bắn, mặt mày tái mét. Vì vậy khi Tô Nhiễm đột nhiên trông thấy cảnh này, ý nghĩ bật ngay trong đầu cô là... Hoà Vy giết người!

Tô Nhiễm không nén được nỗi sợ, kêu thất thanh. Âm thanh này như phá vỡ mọi cấm kỵ, xua tan không gian lạnh phắc, kéo Hoà Vy đoạt lại ý thức. Hoà Vy đưa mắt nhìn sự xuất hiện bất ngờ của Tô Nhiễm, rồi trông đến thi thể của Đinh Minh Khải, Hoà Vy khủng hoảng hét to.

Hoà Vy kích động hơn cả Tô Nhiễm, ánh mắt cô kinh hoàng, cô đứng phắt dậy chạy đến trốn ở một góc cạnh cửa sổ.

Tô Nhiễm ngồi phịch xuống nền nhà, hoảng hốt nhìn chằm chằm Hoà Vy. Tô Nhiễm ép bản thân phải tỉnh táo, bàn tay vô thức sờ lên bụng mình về bảo vệ đứa bé. Một lúc lâu sau, đợi Hoà Vy hơi trấn tĩnh hơn, cô run rẩy hỏi, “Hoà Vy, sao chị đến đây?”

Ánh nắng không toả sáng hết bên trong, mặt Hoà Vy trắng bệch như quét lên một lớp vôi dày, thoát ẩn thoát hiện dưới vầng sáng mờ mờ càng đáng sợ. Hoà Vy ngoái nhìn Tô Nhiễm loá lên về mâu thuẫn và nghi ngờ, Hoà Vy lập tức xua tay lia lịa: “Chị không giết người, cảnh sát Đinh không phải bị chị giết, không phải chị giết...”

Tô Nhiễm cũng khôi phục lý trí, hoài nghi ban nãy chỉ là ý nghĩ vụt lên nhất thời mà thôi. Hoà Vy không thù không oán với Đinh Minh Khải, làm sao phải giết anh? Hơn nữa, Đinh Minh Khải xuất thân từ cảnh sát, Hoà Vy thân gái yếu đuối làm sao đánh thắng cảnh sát? Tô Nhiễm đứng dậy, vô lực dựa vào góc tường, cô không nỡ chứng kiến tiếp thi thể Đinh Minh Khải nằm trong phòng. Nỗi đau đớn, xót xa đến tận cùng hoà với cơn giận vô cớ dâng tràn trong lòng cô!

Có người muốn giết người diệt khẩu, điều này chứng minh Đinh Minh Khải đã tìm thấy chứng cứ nào đó! Rốt cuộc là ai, ai muốn che giấu bằng chứng đến đối cảnh sát cũng dám giết?

Hoà Vy thấy Tô Nhiễm hồi lâu vẫn không lên tiếng, tưởng rằng Tô Nhiễm không tin mình, Hoà Vy lật đật đến trước mặt cô, kéo chặt tay cô, “Tiểu Nhiễm, chị thật sự không giết anh ta. Khi chị tới đây thì anh ta đã chết, lúc đó chị rất sợ, đầu óc chị rối như mớ bòng bong, đến

tận lúc nghe em kêu thất thanh chị mới hoàn hồn.”

Tô Nhiễm cảm thấy bàn tay Hoà Vy lạnh buốt, giọng nói vẫn còn run run, cô đổ dần xuống nỗi sợ và nghi vấn, lặp lại câu hỏi vừa rồi lần nữa, “Sao chị tới đây?”

Nước mắt Hoà Vy tuôn trào, khác xa đáng vẻ kiên cường thường ngày. Dầu sao chẳng nữa thì phụ nữ mạnh mẽ cũng chỉ như một con cọp giấy, đối mặt với cảnh máu me thế này sẽ phát hoảng. Tô Nhiễm cũng hoảng sợ, nhưng cô buộc phải kiên cường hơn Hoà Vy, vì cô còn đứa bé trong bụng.

Dù mạnh mẽ thật hay giả vờ kiên cường, thì ý thức bản thân đã là một người mẹ giúp tường thành của cô kiên cố hơn.

“Cảnh sát Đinh gọi điện, kêu chị đến số 45 đường Hoa Đôn gặp anh ta. Nhưng không tài nào ngờ nổi đến đây chị lại thấy anh ta bị giết chết.” Hoà Vy nghẹn ngào.

Tô Nhiễm nghe Hoà Vy nói vậy, liền sững sốt tốt độ.

Đinh Minh Khải cũng gọi Hoà Vy?

Mùi máu tanh trong không khí khiến con người nghẹt thở, lúc này cũng không tiện hỏi gì nhiều, Tô Nhiễm hít sâu, đè nén cảm giác buồn nôn, vẻ mặt nặng nề đề nghị: “Hãy báo cảnh sát.”

Cảnh sát mau chóng tới hiện trường, số 45 đường Hoa Đôn luôn vắng vẻ lúc này lại náo nhiệt hơn bao giờ hết. Xe cảnh sát vây quanh biệt thự bỏ hoang, đèn cảnh sát không ngừng xoay tròn. Cảnh sát đến hiện trường, bên pháp ý, pháp chứng tiếng hành lục soát xung quanh. Cảnh sát trưởng bị giết hại là chuyện lớn, giết cảnh sát trưởng chẳng khác gì đang ngang nhiên khiêu khích.

Trường hợp này được liệt vào vụ án lớn, do tổ trọng án điều tra. Thanh tra cao cấp Vu Kim là một người cao lớn, gương mặt chữ điền, thần thái nghiêm túc, ăn nói thận trọng, tạm thời được điều tới phụ trách tổ trọng án.

Trước đây, Vu Kim chịu trách nhiệm chính bên tổ phòng chống ma túy, nhưng trước đó nữa thì làm bên tổ trọng án, anh ta dày dặn kinh nghiệm điều tra phá án. Anh ta chia đội thành hai nhóm tiến hành lục soát, rồi đích thân ở lại tách Hoà Vy và Tô Nhiễm riêng biệt,

hỏi tình hình xảy ra lúc đó.

Cảnh sát bảo vệ nơi phát hiện vụ án nghiêm ngặt. Khi Hoà Vy và Tô Nhiễm theo về sở cảnh sát, bên pháp chứng và pháp y vẫn đang bận rộn tại hiện trường. Trong lúc ghi chép lời khai, sắc mặt Vu Kim kết sức khó coi, anh ta và Đinh Minh Khải tốt nghiệp cùng khoá ở trường cảnh sát, tuy không phải bạn bè thân thiết, nhưng mấy năm gần đây cũng có tiếp xúc trong công việc. Anh ta biết Đinh Minh Khải làm việc nghiêm túc cẩn thận, tính tình hơi cố chấp. Dựa vào lời khai của Tô Nhiễm và Hoà Vy, có thể đoán ra Đinh Minh Khải đã hoài nghi số 45 đường Hoa Đôn từ lâu, nên lén lút thu thập chứng cứ, do vậy mà bị giết hại.

Cấp trên kinh hãi và phẫn nộ việc Đinh Minh Khải bị giết, còn cho rằng Đinh Minh Khải hoài nghi thì tại sao không báo tin cho đồng nghiệp cùng nhau tiến hành điều tra, trái lại hành động một mình. Nhưng Vu Kim hiểu tính cách Đinh Minh Khải, Đinh Minh Khải không nghĩ gì khác, anh chỉ một lòng một dạ muốn phá án. Thông qua đồng nghiệp, Vu Kim cũng biết Đinh Minh Khải luôn canh cánh trong lòng vụ án Hoà Tấn Bằng nhảy lầu bốn năm trước, lần này Đinh Minh Khải hành động một mình cũng là vì vụ án đặc biệt này.

Hành động của Đinh Minh Khải tuy trái với chức trách của một cảnh sát, nhưng càng chứng tỏ anh là một người cảnh sát tốt. Đối mặt với vụ án được cấp trên yêu cầu kết thúc, anh luôn cảm thấy nghi vấn là rất bình thường. Khi chưa được cấp trên cho phép, anh tự ý hành động, điều này cũng thường tình.

Có điều không ngờ đối phương lại nắm rõ hành vi, bất ngờ giết chết Đinh Minh Khải.

Vu Kim không hiểu, rốt cuộc người chế ngự được Đinh Minh Khải là người như thế nào.

Sau khi Tô Nhiễm báo án, Vu Kim dần hoài nghi phải chăng là người quen ra tay. Đinh Minh Khải nhanh nhẹn, nổi tiếng giỏi võ trong sở cảnh sát, người giết Đinh Minh Khải nhất định là người khiến anh không hề phòng bị, nói cách khác... là người quen! Dù không phải người quen thì cũng là người Đinh Minh Khải từng tiếp xúc hoặc gặp

qua.

Thế nhưng khi tới hiện trường, Vu Kim lại do dự, bên pháp chứng và pháp y giám định, tại hiện trường có nhiều dấu vết đánh nhau, căn cứ theo vết thương trên người Đinh Minh Khải, trong lúc giằng co, đối phương đã cầm hung khí đánh vào chỗ hiểm của Đinh Minh Khải, vì vậy Đinh Minh Khải mới chết.

Sau đó hung thủ không hề cuống quýt bỏ trốn, ngược lại còn cẩn thận lau sạch vân tay, dấu giày, thậm chí là móng tay của Đinh Minh Khải. Căn biệt thự bỏ hoang, nên đủ thời gian để huỷ hết mọi chứng cứ bất lợi, hung thủ còn cắt hết móng tay Đinh Minh Khải, nhằm phòng ngừa trong móng tay anh lưu lại lớp da vụn, có thể bị cảnh sát điều tra ra DNA.

Vu Kim buộc phải cảm thán, hung thủ là một người cực kỳ nhạy bén và thông minh, hiểu biết sâu sắc quá trình điều tra của cảnh sát.

Tuy Vu Kim nghi ngờ Tô Nhiễm và Hoà Vy, nhưng không có bằng chứng nên đành thả người.

Đến hoàng hôn, Tô Nhiễm và Hoà Vy mới rời khỏi sở cảnh sát. Hoà Vy không đi xe, Tô Nhiễm lại càng không, nên hai người cùng đi chung một chiếc taxi, Tô Nhiễm muốn đưa Hoà Vy về trước, nhưng Hoà Vy từ chối, cảm xúc này của Hoà Vy vẫn chưa thoát khỏi vụ án giết người. Điều này cũng không thể trách Hoà Vy, ngoài chuyện ba nháy lâu bốn năm trước, thì đây là lần đầu tiên Hoà Vy tiếp xúc gần với người chết. Hơn nữa Hoà Vy là người xuất hiện đầu tiên ở hiện trường, bị người khác chất vấn cũng bình thường.

“Đi uống một ly với chị rồi về.” Thanh âm Hoà Vy run run, sắc mặt tái nhợt.

Tô Nhiễm xem đồng hồ, “Bây giờ?”

“Ừ, bây giờ!” Hoà Vy khẳng định, nhìn cô, “Chị còn chuyện quan trọng muốn nói với em.”

Tô Nhiễm thấy vẻ mặt Hoà Vy nghiêm túc, cô nghĩ giây lát, gật đầu đồng ý, hỏi tiếp: “Có phải chị muốn nói với em những chuyện chưa kể cảnh sát đúng không?”

Hoà Vy ngẩn người, lát sau mới lắc đầu nguây nguây.

Tô Nhiễm chờ dẫn nhìn Hoà Vy.

Đến phòng trà, Hoà Vy gọi rượu, còn Tô Nhiễm gọi nước trái cây, ngồi cạnh nhìn Hoà Vy uống hết ly này đến ly khác. Tới tận lúc này, Tô Nhiễm vẫn không hiểu Đinh Minh Khải gọi Hoà Vy tới đó làm gì.

Hoà Vy uống đến ly thứ năm mới thoáng bình tĩnh hơn, cô nhìn Tô Nhiễm, tuy sắc mặt tái mét nhưng ít ra giọng nói cũng còn sức lực, “Khuya hôm qua chị nhận được điện thoại của cảnh sát Đinh, kêu chị tới số 45 đường Hoa Đôn tìm anh ta. Em đoán thử xem, anh ta nói gì với chị?”

“Anh ta nói gì?” Tô Nhiễm hỏi, linh tính trong lòng cô mỗi lúc một mãnh liệt. Biết đâu cảnh sát Đinh cũng nói cùng một lời với Hoà Vy.

Hoà Vy nốc thêm một hớp rượu, vài giây sau mới nhìn Tô Nhiễm, “Cảnh sát Đinh nói anh ta tìm được chứng cứ chứng minh cái chết của ba không phải tự tử, mà là bị giết.”

Ngón tay Tô Nhiễm đặt trên mép ly run bần. Quả nhiên là vậy.

“Cảnh sát Đinh nói thế nào?” Cô hỏi.

Ánh mắt Hoà Vy bỗng đông đầy bi thương, “Anh ta nói có chứng cứ chứng minh Lê Minh Vũ liên quan tới cái chết của ba.”

Trái tim Tô Nhiễm nhói lên.

Giống như cô đoán, Đinh Minh Khải cũng nói y hệt với Hoà Vy.

Nhưng Tô Nhiễm nghĩ không ra, nếu Đinh Minh Khải đã tìm được chứng cứ, tại sao không quay về sở cảnh sát mà còn gọi điện cho cô và Hoà Vy?

“Chị không nhắc chuyện này với cảnh sát?” Tô Nhiễm hỏi, Hoà Vy gật đầu, “Ừ, khi cảnh sát hỏi chị, chị không nhắc tới Lê Minh Vũ.”

“Vì sao?”

Quyển 7 - Chương 14: Phân Tích Đáng Sợ

“Bởi vì, lúc đó cảnh sát Đinh chỉ nói qua điện thoại, chị không ghi âm, càng không có chứng cứ chính xác, bây giờ báo cảnh sát điều tra Lê Minh Vũ thì chỉ phí công vô ích. Lê Minh Vũ sẽ không thừa nhận. Hơn nữa...” Hoà Vy chần chừ, thở dài thườn thượt, nhấp một ngụm rượu, “Chị vẫn hoài nghi cái chết của ba liên quan đến Lê Minh Vũ.”

Tô Nhiễm nghe cô giải thích cũng nắm được phần nào. Lời Hoà Vy nói rất đúng. Điều quan trọng nhất hiện nay là phải tìm ra chứng cứ trực tiếp nhất mà Đinh Minh Khải đề cập. Lúc này tóm lấy Lê Minh Vũ chẳng giải quyết được vấn đề gì, càng quan trọng hơn là pháp y ở hiện trường đã xác định sơ bộ thời gian tử vong của Đinh Minh Khải. Thời gian đó cô đang ở cạnh Lê Minh Vũ, bắt đầu điều tra thì cô lại thành người làm chứng trực tiếp nhất cho Lê Minh Vũ, chứng minh anh không ở hiện trường. Đây là nguyên nhân quan trọng khiến cô giấu diếm.

Hoà Vy rót thêm rượu, lần này là rượu mạnh, bồi bàn mang thùng đá lên rồi hiểu chuyện rời đi ngay. Hoà Vy vừa gắp đá bỏ vào ly, vừa hỏi Tô Nhiễm, “Cảnh sát Đinh cũng gọi em tới?”

Tô Nhiễm gật đầu, cầm ly nước trầm ngâm.

“Em cho rằng chuyện ba nháy lần liên quan đến Lê Minh Vũ?”
Hoà Vy lại hỏi.

Tô Nhiễm lác đầu, “Em không biết.” Trước khi chưa có bằng chứng xác thực, mọi hoài nghi cũng chỉ là hoài nghi.

“Nhưng nếu chính miệng cảnh sát Đinh nói, vậy có nghĩa anh ta đã tìm được gì đó. Biết đâu Lê Minh Vũ liên quan nhiều thì sao, dù anh ta không phải chủ mưu, thì cũng là tòng phạm.” Tô Nhiễm bổ sung.

Ngón tay Hoà Vy cứng đờ, một lúc sau mới nói, “Bởi vì không rõ chuyện gì xảy ra, nên chị hoài nghi rốt cuộc là có thật là do cảnh sát Đinh gọi điện kêu chúng ta đến không?”

Tô Nhiễm khó hiểu nhìn Hoà Vy.

“E rằng hung thủ nhất giọng Đinh Minh Khải gọi chúng ta đến đó? Số điện thoại gọi chị là số lạ, không phải số thường dùng hằng ngày của cảnh sát Đinh.” Hoà Vy ngờ vực.

Điều này Tô Nhiễm không chú ý, vì số luôn lưu trong máy cô là số từ bàn làm việc của Đinh Minh Khải.

“Nếu đúng thì tại sao hung thủ phải làm như vậy? Mục đích là gì?”

Hơi thở của Hoà Vy thoáng nặng nề, gằn từng chữ, “Giết chị và em.”

Tô Nhiễm thảng thốt.

“Tiểu Nhiễm, trước giờ chị luôn muốn tâm sự với em. Nếu không vì Lệ Minh Vũ, thì quan hệ chị em chúng ta sẽ không ra nông nổi thế này.” Về mặt Hoà Vy xúc động, “Em biết chị rất yêu Lệ Minh Vũ, yêu đến mức sẵn sàng chết vì anh ấy. Tuy vậy, chị vẫn nghi ngờ chuyện bốn năm trước liên quan đến anh ấy. Nếu suy đoán của chị là đúng, thì hung thủ nhất định là Lệ Minh Vũ hoặc người do anh ấy phái tới.”

Trái tim Tô Nhiễm đập rộn trong lồng ngực, “Chị nói đi.”

Hoà Vy liếm môi, hơi nóng của rượu mạnh xộc từ cổ họng sưởi ấm khắp người cô, “Hắn em biết Lệ Minh Vũ đang dần khống chế toàn bộ Hoà thị?”

Tô Nhiễm do dự, nhưng vẫn gật đầu. Cô ngấm nghĩ chốc lát rồi nói ra nghi vấn luôn chôn sâu trong lòng, “Cho nên em không hiểu làm thế nào mà Lệ Minh Vũ lại khống chế Hoà thị? Chẳng phải chị là chủ tịch Hoà thị sao?”

“Nói chuyện này thì phải kể từ lúc ba nhảy lầu.” Hoà Vy động dậy môi, đè nén cảm xúc, kể Tô Nhiễm biết.

Bốn năm trước, sau khi Hòa Tấn Bằng nhảy lầu, trên dưới nhà họ Hoà đều lâm vào khủng hoảng, trụ cột gia đình sụp đổ, đây chính là đại họa. Tô Nhiễm rời đi, chằm ngòi nổ cho cuộc hôn nhân chính trị của hai nhà họ Hoà và họ Lệ. Khi đó, tập đoàn Hoà thị như rắn mất

đầu, tuy tính cách Hoà Vy kiên cường, nhưng cô chỉ rành về thời trang, muốn xen vào việc kinh doanh đâu phải chuyện dễ dàng?

Nhằm giữ vững địa vị Hoà thị, cô kiên quyết từ chối mời người quản lý chuyên nghiệp đến theo ý kiến các cổ đông, cố chấp ngồi trên ghế chủ tịch tập đoàn. Mấy tháng đầu mọi việc khá tốt, người trong giới nể mặt Hoà Tấn Bằng nên thuận theo Hoà Vy, công ty coi như vận hành suôn sẻ thuận lợi. Những nguy cơ đối ngoại nảy sinh chốc lát cô cũng thu xếp tốt, giải quyết êm đẹp việc đối ngoại là sở trường của cô, chỉ cần điều động nguồn lực của giới truyền thông là được.

Nhưng vào một phiên giao dịch của nửa năm sau, tập đoàn Hoà thị hứng chịu luồng công kích không rõ từ đâu. Có người ác ý thu mua cổ phần tập đoàn Hoà thị, tạo nên cục diện hỗn độn trên thị trường chứng khoán. Hoà Vy kêu căng ngạo mạn, chỉ đạo thu vào một lượng lớn cổ phiếu chống chọi, nào ngờ bị người khác giật dây thị trường, buộc phải ngừng phiên giao dịch. Tập đoàn Hoà thị rơi vào khủng hoảng trầm trọng. Một công ty niêm yết trên thị trường chứng khoán khi bị dừng phiên giao dịch, sẽ giống như miếng thịt tươi rớt vào đầm cá sấu, mọi con cá sấu sẽ vồ vập không tha, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cắn chết.

Rơi vào đường cùng, Hoà Vy đành nhờ Lê Minh Vũ giúp đỡ. Cũng bắt đầu từ ngày đó, cuộc đời kinh doanh của cô hoàn toàn bị Lê Minh Vũ khống chế.

Lê Minh Vũ không đích thân ra mặt, anh phái bạn bè thân thuộc có tiếng tăm trong giới kinh doanh dẹp yên, đồng thời cũng ám chỉ với Hoà Vy rằng anh muốn cổ phần Hoà thị, đương nhiên không nhiều và cũng không chuyển thẳng qua danh nghĩa của anh, mọi thứ đều chia ra cho bạn bè nắm giữ, để họ trở thành cổ đông mới của tập đoàn Hoà thị.

Hoà Vy không còn đường lựa chọn, hơn nữa do bản thân sai lầm, đánh mất lòng tin của cổ đông dành cho cô. Không tốn nhiều cổ phần công ty nhưng thiết lập lại được cục diện thành viên ban giám đốc, biết đâu cô còn gây dựng được thế lực riêng cho mình, vì vậy cô liền

đồng ý yêu cầu của Lê Minh Vũ.

Nguy cơ mau chóng vượt qua, nhưng nảy sinh rắc rối mới!

Khi cổ đông mới gia nhập, các cổ đông cũ bắt đầu bất mãn nhiều hơn với Hoà Vy, ngay cả hội nghị thành viên ban giám đốc cũng không tham dự. Những người do Lê Minh Vũ phái đến nhân cơ hội tấn công, bắt đầu thu mua cổ phần công ty của cổ đông cũ. Lúc này Hoà Vy mới phát giác nguy hiểm rình rập, hoá ra đánh đuổi lang sói nhưng lại dẫn hổ báo tới.

Cô dần mất quyền lực, bị cô lập thậm chí chức chủ tịch của cô cũng chỉ như một con bù nhìn, đằng trước không ai giúp đằng sau không ai đỡ, địa vị của cô lâm vào khốn đốn.

Nói đến đây, Hoà Vy tự giễu mình, “Chị rất ngốc phải không? Chị biết chị rất ngốc, ngốc đến mức chị luôn cho rằng Lê Minh Vũ sẽ cưới chị, lúc đó chị còn nghĩ, nếu chị và anh ấy thành đôi, thì hết thảy tài sản nhà họ Hoà chẳng có ý nghĩa gì với chị.”

Tô Nhiễm nghe xong mới biết, hoá ra bốn năm qua, nhà họ Hoà xảy ra nhiều chuyện như vậy. Cô hơi chau mày, trầm ngâm một lúc, rồi hỏi: “Tình hình Hoà thị luôn ổn định, nổi tiếng trong giới kinh doanh, lúc ba nhảy lầu tại sao không vấp trắc trở, mà phải đến mấy tháng sau mới gặp sóng gió trên thị trường chứng khoán? Chị có từng nghĩ sóng gió đó là cái bẫy do người khác bày ra?”

Hoà Vy thờ người, mấy năm nay cô không nghĩ tới vấn đề này, giọng cô khàn khàn hỏi, “Em hoài nghi... Lê Minh Vũ?”

Tô Nhiễm cũng không muốn đưa giả thiết này, nhưng mọi chuyện có vẻ quá trùng hợp chẳng? Anh sẵn lòng đồng ý giải quyết sóng gió trên thị trường chứng khoán thay Hoà Vy, đồng thời lấy cổ phần Hoà thị làm điều kiện, quan trọng hơn anh có thể phái người tin tưởng thâm nhập vào tập đoàn Hoà thị một cách nhanh chóng. Anh là quan chức chính phủ, coi như là bộ trưởng cũng không có khả năng thu vén tàn cuộc trôi chảy như vậy?

“Em chỉ cảm thấy lạ mà thôi.” Tô Nhiễm bình thản trả lời, hỏi tiếp Hoà Vy, “Tại sao lúc đó chị không nhờ dì Bạch là Quân Hạo giúp đỡ? Họ cũng là cổ đông của Hoà thị mà.”

“Em tin tưởng Bạch Sơ Diệp?” Hoà Vy đột nhiên cười nhạt, “Nếu không vì người đàn bà đê tiện đó, mẹ sẽ không ly hôn với ba!”

Tô Nhiễm bất đắc dĩ nhìn Hoà Vy, “Ba mẹ ly hôn đã là sự thật, đến giờ chị vẫn chưa thể đổi mặt?”

“Thực tế là chị thấy bộ mặt ác độc của người đàn bà đó, còn em thì không!” Hoà Vy nhú chặt mày, ngửa đầu uống một ngụm rượu lớn, vì quá kích động làm cô ho khan sặc sụa.

Tô Nhiễm giật lấy ly rượu của Hoà Vy, nhẹ giọng khuyên ngăn, “Chị uống ít thôi.”

“Chính chị chứng kiến ba và bà ta làm chuyện tồi tệ lừa dối mẹ. Thật là đê tiện!” Hoà Vy sảng giọng, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn, nghiêng răng nói, “Chị hận không thể đuổi người đàn bà xấu xa đó ra khỏi nhà, mỗi lần trông thấy gương mặt bà ta, chị liền nhớ ngay chuyện đêm đó.”

“Chuyện đêm nào? Rốt cuộc chị trông thấy gì?” Tô Nhiễm tưởng Hoà Vy ghét Bạch Sơ Diệp vì bà ta là người thứ ba, nhưng chuyện chẳng hề đơn giản như cô nghĩ.

Hoà Vy mím môi, kể bí mật mà cô luôn chôn sau trong lòng. Kỳ thực, người biết chuyện này không phải chỉ một mình cô, chứng kiến cảnh lúc đó còn có... Tô Ánh Vân.

Khi đó nhà họ Hoà rất hoà thuận đầm ấm, ba mẹ vẫn chưa ly hôn. Có một đêm Hoà Vy đói bụng, muốn xuống nhà bếp lấy đồ ăn, ai dè vừa mở cửa phòng liền trông thấy hai bóng người ôm nhau đi lên lầu, Hoà Vy sợ thót tim, thoát đầu cứ ngỡ là ma quỷ. Dù gì lúc đó Hoà Vy cũng là một đứa trẻ nên trí tưởng tượng phong phú vô cùng.

Nhưng nhờ ánh sáng mờ mờ cô liền trông rõ hai cái bóng đó. Một cái bóng là Hoà Tấn Bằng, còn cái bóng kia là một người đàn bà xa lạ. Hai người họ kéo nhau đi thẳng lên gác lửng, Hoà Vy hiếu kỳ bèn rón ra rón rén đi theo.

Gác lửng thường chỉ có người làm mới lên, còn người trong gia đình hiếm khi đến đây, nên hai người trên gác lửng không chút e dè bắn khoả. Cứ như vậy, thông qua khe hở của cánh cửa, Hoà Vy chứng kiến trọn vẹn chuyện xảy ra bên trong!

Hoà Vy thấy ba ôm chầm người đàn bà xa lạ, vừa ôm vừa hôn cuồng nhiệt, hai người cùng ngã xuống chiếc giường nhỏ, sau đó quần áo của người đàn bà đó bị cởi từng món từng món. Người đàn bà xa lạ này trẻ hơn mẹ rất nhiều, tuổi chỉ chừng mười bảy mười tám, ánh trắng sáng loáng rọi bóng trên thân thể trẻ tuổi tràn ngập sức sống.

Hoà Vy nghe thấy tiếng thờ dờn như dã thú của ba, sau đó ba nằm đè lên người đàn bà đó, hai người quấn chặt lấy nhau, thanh âm thờ gấp dờn dập của người đàn bà đó như giai điệu bị kìm ném không để bật ra ngoài.

Hoà Vy còn bé nên không hiểu chuyện gì xảy ra, cô tưởng ba có chuyện nên sợ hãi bước lùi về sau, dợm đi xuống lầu gọi mẹ. Nhưng vừa xoay người liền bắt gặp Tô Ánh Vân đứng sau lưng, gương mặt bà giàn giụa nước mắt.

Nói đến đây, Hoà Vy dừng lại, viền mắt đỏ hoe, “Bây giờ em đã biết chị cảm hận ba và mẹ hồ ly tinh kia thế nào rồi chứ? Chuyện này mẹ chưa bao giờ nhắc đến, dù tới tận ngày ly hôn, mẹ vẫn giữ tôn nghiêm đến cuối cùng cho ba. Thế nhưng ba có nhớ, có cảm kích không? Ông chẳng hề cảm kích mẹ dù chỉ một chút. Một mặt ông cùng mẹ duy trì hình ảnh hạnh phúc đầm ấm cho chúng ta xem, một mặt ông dẫn mẹ hồ ly tinh kia lên gác lửng vụng trộm? Hành vi này hết sức kinh tởm!”

Lần đầu tiên Tô Nhiễm nghe thấy câu chuyện này, trái tim cô nhói lên. Hoá ra còn một chuyện như thế!

“Chuyện xảy ra khi nào?” Thanh âm Tô Nhiễm run run.

Hoà Vy suy nghĩ, đột nhiên nhớ điều gì đó, “Em nhớ có một lần em lên gác lửng rồi sợ hãi chạy xuống khóc lóc nức nở không? Chuyện này tính đến lúc đó thì xảy ra được một tháng.”

Lòng Tô Nhiễm tê tái khôn cùng. Đột nhiên có đã hiểu thấu đáo hết thấy!

Hoá ra cái bóng xuất hiện trên gác lửng không phải là ma quỷ cũng chẳng phải trộm cắp, mà là ba ngoại tình với Bạch Sơ Diệp! Bao nhiêu năm qua, cuối cùng cô cũng tìm được nguyên nhân tạo

thành bóng mờ trong tâm lý mình, nhưng đáp án này khiến cô thất vọng, đau đớn đến tận cùng.

“Bạch Sơ Diệp trước giờ luôn dòm ngó nhà họ Hoà, ban đầu chị muốn dùng Minh Vũ đối phó Bạch Sơ Diệp. Nhưng rồi chị phát hiện rằng Minh Vũ còn đáng sợ hơn Bạch Sơ Diệp.” Hoà Vy nói giọng buồn buồn, “Tiểu Nhiễm, em rất may mắn, ít nhất em cũng giành được sự quan tâm của Lê Minh Vũ, nhưng còn chị...Bây giờ chị chỉ muốn đoạt lại nhà họ Hoà trong tay anh ta.”

“Chị định đấu với anh ta ?” Tô Nhiễm sững người.

“Chị không còn năng lực tranh đấu với anh ta nữa rồi, nhưng em có.” Hoà Vy nhìn cô, “Các cổ đông mất hết niềm tin với chị, nếu chị đấu với anh ta thì chỉ như trứng chọi đá. Nhưng em thì ngược lại. Em thừa hưởng khúu giác nhạy bén của nhà họ Tô, các cổ đông tự nhiên sẽ nhìn em bằng con mắt khác. Nếu em có thể thu tóm phần nào cổ phần công ty từ tay họ, vậy em cũng có thể ngồi trên hàng ghế ban giám đốc, ít ra là đồng vai vế với Lê Minh Vũ. Có sự trợ giúp từ các cổ đông, ý kiến của em sẽ được tiếp nhận, Lê Minh Vũ không thể một tay che trời.”

Tô Nhiễm chẳng nói chẳng rằng, dỗi mắt ngấm hạt trái cây di chuyển trong ly nước, trầm lặng suy tư.

Tô Nhiễm về đến phòng làm việc thì trời đã tối đen.

Cô mệt mỏi lấy chìa khoá, vừa định mở cửa, liền vô tình bắt gặp một bóng dáng đứng dưới tàng cây, vẻ mặt cô chuyển lạnh lùng, lại là Lê Minh Vũ!

Dưới ánh trăng, Lê Minh Vũ tiến đến gần, dừng trước mặt cô, ánh mắt trầm tĩnh lộ vẻ quan tâm không dễ nhận biết, “Em đến sở cảnh sát?”

Cô hơi ngần người, im thin thít mở cửa phòng.

Vốn dĩ cô chẳng muốn đoái hoài đến anh, nhưng vừa định đóng cửa, anh liền vươn tay chặn cửa, sức lực của cô không địch lại, đành phải thôi, buông thõng tay.

Lê Minh Vũ đi vào, quay người đóng cửa.

“Anh muốn gì?” Tô Nhiễm điềm nhiên nhìn anh, đặt giỏ xách sang bên.

Lệ Minh Vũ nhìn cô chăm chăm, khuôn mặt điển trai ẩn hiện nỗi niềm khó tả. Một lúc lâu sau, giọng anh nhàn nhạt nhưng chất chứa uy nghiêm không cho phép xem thường cất lên, “Đừng tới số 45 đường Hoa Đôn nữa.”

Quyển 7 - Chương 15: Mất Khống Chế

Tô Nhiễm thất kinh, đứng chôn chân tại chỗ dò xét anh. Một lúc sau, ánh mắt dần lạnh lùng...

“Sao anh biết tôi đến số 45 đường Hoa Đôn? Sao anh biết hôm nay tôi đến sở cảnh sát?”

Lệ Minh Vũ tiến lên, giơ tay giữ chặt vai cô, vàng trắng rộng ẩn hiện vẻ ngấm ngấm chịu đựng, “Tô Nhiễm, sự việc không đơn giản giống em tưởng tượng, nên em đừng tiếp tục hỏi được không? Anh chỉ có một yêu cầu, em đừng bao giờ đến đường Hoa Đôn nữa.”

“Đinh Minh Khải do anh sai người giết, phải không?” Tô Nhiễm gằn giọng, tim cô lạnh buốt.

“Không phải!” Lệ Minh Vũ sắc giọng, cau mày trả lời.

Tô Nhiễm cười khẩy, “Nhưng anh vẫn nắm rõ chuyện xảy ra thế nào đúng không? Giống chuyện Trình Nhật Đông, anh biết rõ họ sẽ làm gì đấy thôi.”

“Anh không biết, chuyện Đinh Minh Khải bị giết anh chỉ vừa biết mà thôi. Còn Trình Nhật Đông...” Lệ Minh Vũ dần lòng, nói với cô: “Lúc đó đi nước cờ như vậy chỉ để đối phó Hạ Minh Hà. Anh biết chuyện này, người sắp xếp khi ấy là của bên bọn anh, nhưng không ngờ xảy ra sơ suất, vừa dịp em đi vào ngõ nhỏ đó, đến lúc anh biết thì đã muộn.”

Tô Nhiễm nhìn anh chăm chú, nụ cười trên môi càng lạnh lẽo, “Lệ Minh Vũ, anh tẩy gột bản thân mình sạch sẽ thật, cũng như việc anh khống chế nhà họ Hoà, bản thân anh chẳng bao giờ dính dấu vết gì cả.”

“Em muốn anh làm thế nào mới tin tưởng, anh không muốn tổn thương em!” Lệ Minh Vũ gắt giọng.

“Chứng cứ!” Tô Nhiễm nhấn mạnh, “Chứng cứ chứng minh anh

vô tội.”

Vòm ngực Lê Minh Vũ phập phồng, anh lặng thinh.

Tô Nhiễm cũng chẳng nói tiếng nào, đôi mắt sáng không hề rời khỏi anh.

Phòng khách sa vào tĩnh lặng vô bờ, chỉ chừa lại âm thanh tích tắc của đồng hồ.

Hồi lâu sau, anh lên tiếng, giọng anh trầm trầm nặng nề như tảng đá rơi vào lòng cô, “Em muốn thấy chứng cứ phải không? Được, đi theo anh!” Nói dứt lời, anh liền kéo cô đi.

Tô Nhiễm vùng vẫy, nhưng thoát không khỏi anh.

Từng dãy đèn đường vút qua bên cạnh, xe lao nhanh lên cầu vượt, phóng như bay về phía trước.

Tô Nhiễm túm chặt tay nắm cửa, dạ dày không ngừng co rút, nhưng cô vẫn cố gắng kiềm nén cảm giác buồn nôn, cô kinh hãi dòm người đàn ông chạy xe ngồi cạnh.

Sắc mặt anh nghiêm túc lạnh lẽo, làn môi mỏng mím chặt, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm phía trước, tia sáng mờ mờ phản chiếu về cơ trí và nhẫn nhịn trong mắt, bàn tay anh nắm chắc tay lái như đang nắm sự sống cái chết của người khác.

Tô Nhiễm nghĩ, nói chính xác phải là sự sống chết của cô đang nằm gọn trong tay anh.

Cô cảm thấy cả người mình như bay vút trên trời cao, đầu óc cô váng vất, không chịu đựng nổi nữa, cô quay nhìn anh...

“Rốt cuộc anh muốn chở tôi đi đâu?”

Phía trước là đường ra khỏi nội thành, anh muốn chở cô đến ngoại thành?

Lê Minh Vũ không trả lời, ánh mắt anh thâm trầm đáng sợ.

Tô Nhiễm vô cớ sợ hãi, tay còn lại đặt lên bụng theo bản năng. Cô chỉ lo bất cẩn đụng đến bụng mình, còn chưa nghĩ ra cách khiến anh dừng xe, cơ thể đã nhào thẳng về trước, chưa hết to sợ hãi, cánh tay anh đã che chắn cho cô.

Lê Minh Vũ đạp phanh xe bất ngờ!

Tô Nhiễm hoảng hốt, trở mặt nhìn Lê Minh Vũ, cô đau đớn thở gấp, “Anh muốn làm gì?” Cô bực bội rít lên, trong lòng lo nơm nớp cho đứa bé. Nếu anh dám hại chết con cô, cô sẽ liều mạng với anh!

Lê Minh Vũ không nói không rằng, cũng chẳng hề ngoảnh đến cô, anh thu tay rồi chọt đấm mạnh lên tay lái, mu bàn tay thoáng chốc rơm rớm máu. Anh không nói tiếng nào, đưa mắt về phía trước.

Bộ dáng anh dọa Tô Nhiễm hoảng sợ. cô tưởng anh trông thấy gì, bèn xoay đầu nhìn phía trước theo bản năng, nhưng phát hiện hai bên ngoài trừ đèn đường và xe cộ thỉnh thoảng chạy qua thì chẳng có chuyện gì khác thường xảy ra, cũng chẳng đụng trúng bất kỳ ai?

Con đường thẳng tắp âm u phía trước tựa như hành trình thông suốt đến bóng tối mịt mờ...

Lê Minh Vũ không hề có ý định chạy xe, anh dừng thẳng xe giữa đường, xe khác chạy ngang chỉ biết lách sang hai bên trái phải, lúc này có một chiếc xe tức giận bóp kèn inh ỏi đi ngang, kéo Lê Minh Vũ búng tỉnh.

Ánh mắt anh sực tỉnh thắp thoáng buồn phiền, nheo mắt, môi mím càng chặt.

“Lê Minh Vũ, anh dừng ở đây làm gì?” Tô Nhiễm trấn tĩnh, cất giọng lạnh lùng, “Chẳng phải anh dẫn tôi đi xem bằng chứng ư?”

Lê Minh Vũ quay phắt đầu nhìn cô không chớp mắt.

Nỗi sợ hãi dâng tràn trong lòng Tô Nhiễm, cô vô ý thức rụt người về sau. Không phải anh muốn giết người diệt khẩu chứ?

Bắt gặp cô như vậy, một tia sốt ruột quấy lên trong sâu thẳm trái tim Lê Minh Vũ, anh muốn nói gì đó nhưng tiếng kèn inh tai không ngừng thúc giục phía sau. Anh cắn răng, khởi động xe, ngoặt qua giao lộ rồi quay ngược đầu xe, giẫm mạnh chân ga phóng về trước.

Xe mau chóng dừng dưới phòng làm việc, anh ngoái đầu, dỗi mắt ngắm cô thật lâu nhưng vẫn không nói tiếng nào. Tô Nhiễm có cảm giác bị lừa gạt, cô cắn môi, nói khẽ, “Buồn chán!”

Nói dứt câu, cô liền vươn tay, toan mở cửa xe.

Ai ngờ...

Cửa xe phát ra một tiếng “tạch”, liền khoá chặt!

Tô Nhiễm sững sốt, xoay nhìn anh, còn anh lại tắt máy, quay người trên ghế chính đôi mắt với cô.

“Lê Minh Vũ, anh phát điên gì vậy? Rốt cuộc anh muốn cái gì?” Tô Nhiễm giận dữ.

Lê Minh Vũ thở dài thườn thượt, vươn tay kéo cô qua, cánh tay khoẻ mạnh rắn rỏi ôm ghì cô vào lòng, cô ra sức giãy dụa, muốn trốn nhưng không tránh lại được sức vóc của anh, cuối cùng cô đành thờ hồn hèn nhìn anh trân trân như người xa lạ.

“Đừng dùng ánh mắt này nhìn anh.” Anh thều thào, cau chặt mày, cảm giác này khiến anh khó chịu cực kỳ, “Anh biết em hiểu lầm anh rất nhiều, nhưng anh không cách nào giải thích hết với em. Anh chỉ hy vọng em đừng gây nên bất cứ chuyện gì nguy hiểm, dù chỉ vì bản thân em.”

Lòng cô trĩu lại, cổ họng tắc nghẹn đau đớn. Nếu được, cô chỉ muốn mặc kệ mọi thứ, vô tâm mọi chuyện. Nhưng cô có thể như vậy không?

Người đàn ông đang ôm chặt cô, ánh mắt anh sâu thẳm tràn ngập thân thiết khiến cô mê đắm lạc lối, kể cả mùi hương của anh cũng làm cô đau quặn lòng. Một người đàn ông như thế này, tại sao ông trời luôn sắp đặt anh ta xuất hiện trước mặt cô?

Tới tận giờ phút này, Tô Nhiễm cũng chẳng muốn tiếp tục lừa dối bản thân!

Cô chưa bao giờ thống hận anh như lúc này, nỗi hận này đã đạt đến vô hạn, bởi vì...

Cô hận anh bao nhiêu, thì yêu anh bấy nhiêu.

Buồn cười không, ngay cả bản thân cô cũng thấy buồn cười. Bốn năm trước anh đã lặn sâu vào lòng cô, suốt bốn năm qua anh chưa từng rời đi. Cô từng trốn tránh, từng xem nhẹ, thế nhưng cô vẫn rung động và hạnh phúc chỉ với một nụ cười thờ ơ, vài câu nói nhẹ nhàng tùy tiện của anh.

Tô Nhiễm cười tuyệt vọng.

“Được anh quan tâm, tôi rất cảm động.” Đôi mắt trong vắt chứa đựng bao nỗi niềm bi thương như dao nhỏ sắc lạnh chĩa về anh.

“Nếu không biết đồ của anh với nhà họ Hoà, nếu không biết cái chết của ba liên quan đến anh, nếu không biết anh chẳng tiếc hy sinh mạng người để đoạt lấy cổ phần của tôi, nếu không biết tất cả chuyện này, tôi thật sự sẽ cảm động vì mấy lời anh nói. Lệ Minh Vũ, anh nói bao giờ nghe cũng rất hay, nhưng sự thật nó quá tàn nhẫn.”

Môi Lệ Minh Vũ mím thành đường thẳng, cằm căng cứng, gương mặt điển trai loé vẻ phức tạp, mâu thuẫn khó diễn tả thành lời. Anh ôm siết Tô Nhiễm, anh sợ chỉ hơi thả lỏng cô sẽ biến mất.

“Không phải, thật sự không phải.” Một lúc sau, giọng anh khàn khàn bất lực vang lên, anh ghì xiết cơ thể cô, áp vàng táng rộ vào trán cô, “Quan tâm em là việc làm phát ra từ nội tâm của anh. Những lời này, anh chưa bao giờ lừa dối em.”

Tô Nhiễm không đẩy anh ra, nhưng lòng cô tê tái một nỗi chua xót khôn cùng. Anh ở rất gần, gần đến nỗi mùi hổ phách dịu dàng như sợi dây thừng trói cô đau đớn nghẹt thở, muốn trốn nhưng không đủ sức để tránh.

An Tiểu Đoá từng hỏi cô một vấn đề rất có ý nghĩa, vấn đề đó là...Nếu người đàn ông cậu yêu nhất giết người thân của cậu, vậy cậu chọn ở bên anh ấy không? Lúc đó cô trả lời thế nào? Đáp án lặng lẽ vang dội bên tai cô một cách quả quyết.

Cô nhớ rồi, lúc đó cô nghiêm túc trả lời rằng...Mình vẫn chọn yêu anh ấy, nhưng sẽ không ở cạnh anh ấy.

Lúc đó, Tiểu Đoá còn hỏi, vậy cậu không đau lòng?

Cô trả lời...Mình đau lòng, nhưng tốt hơn là để anh ấy đau lòng. Hai người nếu sống cạnh nhau thì cũng chỉ dần vật đôi bên cả đời.

Bây giờ ngẫm lại đáp án này dường như đã trở thành điềm báo trước.

Cô và Lệ Minh Vũ bắt đầu từ bế tắc, bốn năm trước cô và anh đã không còn vui vẻ hạnh phúc.

Trong xe, chỉ loáng thoáng tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người, tựa như nỗi đau nào đó đang lớn dần giữa anh và cô. Tô Nhiễm tựa trong lòng anh, đau đớn hít thở mùi hương thuộc về anh, mùi hương thanh khiết này khiến cô khắc ghi suốt cuộc đời. Hồi lâu sau, cô cất

giọng khe khẽ như gió thoảng, “Để tôi xuống xe được chứ?”

Lệ Minh Vũ bất thẳng người, ánh mắt chứa đầy vẻ lưu luyến nhìn cô, nhưng anh vẫn thả tay, nhẹ nhàng nói, “Hứa với anh, không đến biệt thự đó nữa.”

“Trừ phi anh nói tôi biết nguồn gốc của biệt thự đó.” Cô không muốn nghe lời khuyên kiểu này, cô chỉ muốn biết chuyện gì xảy ra.

“Không đời nào.” Lệ Minh Vũ trả lời hết sức kiên quyết.

“Anh...”

“Cho nên em hãy bỏ ngay ý nghĩ đó trong đầu, anh sẽ không để em đến đó một lần nào nữa.” Anh bình thản cắt ngang cô.

Tô Nhiễm nổi cáu, không muốn tiếp tục đòi co, cô kiềm nén cơn giận, lạnh lùng nói, “Mở cửa, tôi muốn xuống xe!”

Lệ Minh Vũ bất động

“Tôi kêu anh mở...” Giọng cô vừa gắt lên, điện thoại bỗng rung đổ chuông.

Nhạc chuông bất ngờ như nhạc đệm, hoà hoãn bầu không khí căng thẳng trong xe.

Tô Nhiễm không phí thêm thời gian với Lệ Minh Vũ, cô nghe điện thoại, nhưng nào ngờ lại là điện thoại của Mộ Thừa, anh dùng số điện thoại của bệnh viện.

“Tiểu Nhiễm, anh vừa xuống ca, đi ăn khuya với anh được không em?”

Thanh âm Mộ Thừa dịu dàng ấm áp, như lời nói thì thầm ngọt ngào của tình nhân, nhưng vì hiệu quả cách âm trong xe cực kỳ tốt với bên ngoài nên Lệ Minh Vũ nghe hết sức rõ ràng. Tô Nhiễm cũng cảm thấy điều này, sắc mặt cô lúng túng, hơi nhích người ra xa, nhưng vẫn trông thấy ánh mắt thoáng chốc trở nên băng giá của Lệ Minh Vũ.

“Hôm nay không tiện, để hôm khác.” Cô cự tuyệt.

Cô dợm cúp điện thoại, giọng Mộ Thừa vang lên lần nữa...

“Anh xin lỗi. Tiểu Nhiễm, anh không có cách nào yêu Tiểu Đoá, cô ấy là một cô gái tốt, anh không thể hại cô ấy.”

“Mộ Thừa, hôm nay chúng ta nói chuyện tiếp được không?” Tô

Nhiễm chỉ muốn cúp máy lập tức. Thứ nhất là vì nơi này không tiện nói nhiều với Mộ Thừa, thứ hai là vì cô không có tâm trạng bàn bạc chuyện khác.

Mộ Thừa cảm thấy kỳ lạ, bèn hỏi ngay, “Tiểu Nhiễm, có chuyện gì vậy em?”

“Em..”

Tô Nhiễm vừa muốn trả lời, Lệ Minh Vũ ngồi cạnh giật lấy điện thoại tức thì, đôi mắt cô ngờ ngàng, vươn tay toan giành lại, tay kia của anh liền túm mạnh hai cổ tay cô.

“Cậu, lần này cậu sai rồi nhé? Lẽ nào cậu không biết ‘một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng’ ư?” Lệ Minh Vũ nhếch miệng cười, nhưng sắc mặt co rúm rõ khó coi cực kỳ, giọng anh u ám nói chuyện điện thoại.

“Lệ Minh Vũ, anh nói bậy bạ gì đó?” Tô Nhiễm ngẩn ngơ, rít to với Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ kéo cô qua, mũi hít hà mái tóc Tô Nhiễm, ghé miệng sát tai cô, nhỏ nhẹ nhắc nhở, “Nếu không muốn Mộ Thừa của em lo lắng, em phải biết ngoan ngoãn chứ.”

Tô Nhiễm sửng ra.

Thấy cô cứng đờ người, Lệ Minh Vũ cười thoả mãn, giọng lo lắng của Mộ Thừa truyền qua điện thoại...

“Minh Vũ, cậu làm gì Tiểu Nhiễm?”

“Làm gì?” Anh tiếp điện thoại, một bàn tay vẫn đang giữ chặt Tô Nhiễm, làn môi lan tràn ý lạnh, “Cậu cần phải biết rõ ràng. Cô ấy là vợ của cháu, cháu muốn làm cái gì thì làm cái đó với cô ấy.”

Tô Nhiễm giận dữ trở mắt nhìn anh.

Người đàn ông đáng xấu hổ!

“Cậu và cô ấy đã chấm dứt! Minh Vũ, nếu cậu không cho cô ấy được hạnh phúc, vậy thì từ bỏ ngay đi! Đừng tiếp tục giày vò cô ấy!” Thanh âm của Mộ Thừa lạnh lẽo như tảng băng.

“Ai nói bọn cháu chấm dứt?” Lệ Minh Vũ từ tốn đáp, vẻ mặt loé lên một tia ác ý quan sát Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm trông thấy, lòng trào dâng một nỗi sợ hãi không tên.

“Bây giờ Tô Nhiễm còn đang nằm dưới người cháu, cậu nói thử xem, một đôi nam nữ cùng lên giường thì có quan hệ gì với nhau?”

Mộ Thừa hiểu tính cách Lê Minh Vũ, nói giọng lãnh đạm, “Cậu ép buộc cô ấy!”

“Mấy chuyện kiểu này có đúng là ép buộc hay không, chỉ người trong cuộc mới biết. Cậu thân yêu à, xem ra đêm nay cậu phải đi ăn khuya một mình thôi. À, đúng rồi, dĩ nhiên...” Anh ngừng giây lát, đáy mắt càng lạnh lẽo, “Nếu hiếu kỳ, cậu có thể đến thẳng Bán Sơn tìm cháu, cháu cũng không ngại có người đến làm khán giả theo dõi trực tiếp!” Dứt lời, anh tắt ngay điện thoại.

Tô Nhiễm tức giận nghẹn ngào, lồng ngực phập phồng, Lê Minh Vũ cười nhạt, mở cửa sổ, không nói tiếng nào ném điện thoại ra ngoài.

“Anh bị điên à?” Cô thất kinh.

“Thì sao? Em thương người hay tiếc điện thoại?” Anh khoá chặt cửa xe, cười lạnh lùng, dồn cô sát ghế, dẫn giọng: “Hắn em biết anh rất ghét em dính dáng đến anh ta. Điện thoại anh ta đưa em, em định dùng đến chừng nào, muốn nhìn vật nhớ người?”

Tô Nhiễm giật mình, hoá ra anh đã biết điện thoại này do Mộ Thừa tặng cô, nhớ đến chiếc điện thoại rơi khỏi cặp xách của anh, lòng cô trĩu nặng.

“Anh ta nằm rất rõ chuyện của chúng ta.” Anh cười điềm nhiên, nhưng đôi mắt lộ vẻ quyền uy không cho phép trái ý, anh sờ gò má cô, thấy cô muốn né tránh, anh liền giữ lại, “Em nói gì với anh ta? Cương quyết rời khỏi anh là vì anh ta?”

“Lê Minh Vũ, tôi không hiểu anh đang nói gì.” Tô Nhiễm nghệt thờ, hơi thờ của anh quá đổi lạnh lẽo, mối nguy hiểm quen thuộc bủa vây cô lần nữa. “Tôi và anh vĩnh viễn là người xa lạ không dính dáng gì đến nhau, chuyện này không liên quan Mộ Thừa. Bản thân anh đã làm gì, trong lòng anh hiểu rõ nhất.”

“Tô Nhiễm, cơ hội thoả hiệp cuối cùng anh muốn em nghe theo đã tan tành.” Ngón tay cái của Lê Minh Vũ quệt bờ môi Tô Nhiễm, si mê ngắm nghía gương mặt trắng mịn như sữa, cô gây cho anh cảm

giác dù nhìn thế nào cũng không đủ. Cô như phạm âm [1] tuyệt vời nhất trên thế giới, dù cô trầm mặc, anh cũng thấy hạnh phúc vô ngần, bào mòn vẻ cô đơn trống vắng bao năm qua trong lòng anh.

[1] phạm âm: gồm 5 âm thứ, âm thanh chính trực, âm thanh hoà nhã, âm thanh trong trẻo, âm thanh sâu xa đầy đủ, âm thanh cùng khắp

“Anh làm gì vậy? Buông ra!” Tô Nhiễm bị anh ghì chặt không thể động đậy, cô hốt hoảng đưa mắt nhìn, thanh âm run run.

Lệ Minh Vũ chẳng nói chẳng rằng, đồng tử đen láy lạnh buốt như băng đá dừng trên mặt cô, ở gần ánh mắt như vậy khiến cô ngộp thở.

Cô giãy dụa, nỗi sợ hãi mơ hồ quấy lên mãnh liệt hơn. Cô sợ rồi, nếu chỉ có một mình thì sao cũng được, nhưng bây giờ cô đang mang thai.

“Lệ Minh Vũ, bỏ tôi ra.”

“Anh tưởng rằng trước giờ chỉ là chuyện của anh và em, hoá ra anh nghĩ sai rồi, hoá ra vẫn còn một người nóng lòng nóng ruột chờ đợi em.” Anh nhìn cô chăm chăm, “Tô Nhiễm, tuy chúng ta đã ly hôn, nhưng trước khi anh chưa chán em, em nghĩ sẽ dễ dàng kết thúc? Thừa dịp trốn khỏi anh? Em nằm mơ!”

Ánh mắt Tô Nhiễm đờ đẫn, cô nổi cáu, “Anh...khốn nạn.”

“Lẽ ra anh không phải khốn nạn như thế này!” Anh buồn bã ngắt lời cô, đôi mắt sâu hun hút nheo lại toát lên vẻ sắc lạnh, đăm đăm nhìn cô, “Tô Nhiễm, là em bức anh!” Nói xong, anh túm giữ tay Tô Nhiễm, chồm tới, đè lên người cô, sau đó tách hai chân cô.

Ghế phụ chậm chậm hạ xuống, Tô Nhiễm kinh hoàng, anh lập tức xé toạc váy cô, những chỗ cần che đều lộ hết ra ngoài, chân cô liền bị nhấc lên cao.

“Bỏ ra! Lệ Minh Vũ, anh bỏ ra!” Tô Nhiễm then quá hoá giận, cô khiếp sợ tột độ, tay vội vùng vẫy, vô thức che chở bụng mình. Tô Nhiễm nắm rõ ý đồ của anh, cô sợ anh làm hại đứa bé.

Ánh mắt Lệ Minh Vũ thăm lại ngắm nhìn xuân quang phía trước, anh ve vuốt khắp cơ thể cô, tay Tô Nhiễm che chở bụng lại bị anh

hiếu làm thành phản kháng, anh bèn thẳng thừng giữ hai tay cô, đôi tròng đen u ám nhuộm đầy hơi sương.

“Không.”

“Bốn năm rồi, em ngủ với anh ta chưa đủ?” Giọng anh tàn nhẫn vang lên, tình cảm yêu thương khó nói thành lời và cảm giác ghen tuông như hai con sóng bủa vây tim Lê Minh Vũ...

“Lẽ nào một chút tín nhiệm cũng không thể cho anh?”

“Ừm, anh thả tôi ra, anh làm tôi đau.” Cô đau đớn dùng dằng, lời nói của anh như con dao nhỏ găm vào da thịt cô.

“Anh ta vội vàng tìm em làm gì? Hay hai người đã bàn tính trước, chỉ cần cắt đứt quan hệ với anh, hai người lại vui vẻ sống bên nhau?” Lê Minh Vũ mù quáng đổ kị, thấy cô không ngừng vùng vẫy phản kháng, cơn ghen tích tụ bấy lâu thêm sâu đậm, gương mặt anh áp gần cô, “Vô ích thôi, anh hiểu em hơn anh ta, anh có thể thỏa mãn em mọi thứ.”

Ghen tuông khiến anh mất hết hy vọng và niềm tin.

“Anh nói bậy bạ gì vậy? Bỏ tôi ra.”

“Chưa bao lâu đã quên rồi?” Bắt gặp ánh mắt xa lạ và căm phẫn của cô, Lê Minh Vũ càng nổi cáu. “Không sao, anh sẽ giúp em nhớ ra.” Anh cười nhạt, kéo chân cô lên cao.

“Đừng...” Tô Nhiễm như bị dội nước lạnh vào người, cô giãy dụa nhưng không sao trốn thoát.

“Không, anh không được chạm tôi, anh sẽ làm hại...” Cô bỗng sững lại, cố gắng nuốt hai chữ “đứa bé” vào trong. Không có đứa bé, anh còn không tha cho cô, nếu lỡ anh biết cô mang thai, vậy anh...

Tô Nhiễm không dám ôm mong đợi quá lớn với người đàn ông này, đến cả giết người anh còn làm được, ngộ nhỡ anh cướp đứa bé của cô thì cô phải làm thế nào? Hay anh lấy đứa bé này uy hiếp cô? Có ông trời chứng giám, cô sợ bị anh uy hiếp.

“Lúc này rồi mà em còn sợ đau?” Anh tức giận đến mất hết lý trí, mặt anh đanh lại, nhếch mép nói, “Em tin anh, nói đến đau đớn, anh còn đau hơn cả em!”

Tô Nhiễm bất lực nhắm nghiền mắt, cô hiểu càng giãy giụa càng

có hại với đứa bé, toàn thân cô mềm ra, đành để anh làm theo ý muốn. Cô không trông mong anh buông tha mình, chỉ hy vọng thấy cô không phản kháng anh nhẹ nhàng hơn, đừng làm hại con của cô.

Thấy cô như con cừu nhỏ nằm mềm oặt trên ghế, hàng mi run run, anh càng khó lòng kiềm chế. Một cú nhấn người, Lệ Minh Vũ đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể Tô Nhiễm.

Sự tấn công đột ngột của anh khiến Tô Nhiễm đau đến mức hơi thở ngưng trệ, dẫn dắt hàng loạt biểu hiện trên gương mặt cô. Cô cắn mạnh môi, nước mắt nóng hổi bị ai giàn giụa trên đôi má, chảy xuống cánh tay Lệ Minh Vũ.

Quyển 7 - Chương 16: Đòn Chí Mạng

Khi tất cả qua đi, Tô Nhiễm mềm nhũn người dựa vào ghế, vẻ mặt cô trắng bệch, khoé mắt hần nước, làn tóc đen mượt rối bời, quần áo lộn xộn.

Lệ Minh Vũ thông dong kéo khoá quần, chỉnh trang mọi thứ ngay ngắn, rồi tao nhã cầm khăn ướt sẵn sóc lau người thay Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm nhắm chặt mắt, để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Mùi hương nồng đậm sau cơn kích tình nhuộm đầy quần áo, mái tóc, gò má Tô Nhiễm, tựa như gông xiềng trói buộc cả cuộc đời cô.

Lệ Minh Vũ vuốt ve gương mặt cô, khẽ cười, “Mở mắt ra nhìn anh.”

Tô Nhiễm càng nhắm chặt mắt.

Lệ Minh Vũ bật cười, anh hôn nhẹ mũi cô, bờ môi nóng rẫy men theo cổ Tô Nhiễm dịch dần xuống dưới. Tô Nhiễm phát hoảng, lật đật mở to mắt, bắt gặp ánh mắt thấp thoáng ý cười của Lệ Minh Vũ, nước mắt cô lại trào ra.

Sau anh có thể ức hiếp cô như vậy?

“Để tôi đi được chưa?” Rốt cuộc cô cũng mở miệng, giọng cô khàn khàn. Tô Nhiễm không hận bất cứ ai, chỉ hận mỗi bản thân.

“Em gấp gáp làm gì? Chúng ta...” Lệ Minh Vũ ôn hoà lên tiếng, ánh mắt vô tình đảo ra ngoài cửa xe liền sửng lại, mặt mày biến sắc.

Tô Nhiễm cũng cảm thấy khác lạ, nhất là vòm ngực anh bỗng cứng cứng ngắc, dự cảm đáng sợ nổi lên lần nữa. Cô vô thức ngoái nhìn bên ngoài, ánh mắt vừa lia qua liền dâng tràn vẻ hoang mang và lo sợ!

Anh ấy sao lại tới đây?

Ở một nơi gần xe của Lệ Minh Vũ, không phải ai khác, chính là Mộ Thừa!

Lệ Minh Vũ cong môi lạnh lùng, cúi đầu hôn trán Tô Nhiễm, nói giọng dịu dàng ấm áp, “Em mệt à? Bây giờ anh bế em vào nhà nghỉ ngơi.”

Tô Nhiễm phát hiện ý đồ xấu xa của anh, thanh âm lúng túng. “Không, tôi không muốn xuống xe.”

Tiếc thay đã quá muộn, Lệ Minh Vũ mở cửa xe, một chân bước xuống trước...

Đêm mùa hè oi ả, nhưng Tô Nhiễm cảm thấy lạnh rùng mình. Lệ Minh Vũ mở cửa ở ghế phụ, toàn thân cô run lẩy bẩy, chưa kịp phản kháng, anh đã xốc cô lên, đóng sầm cửa xe.

Mộ Thừa ở gần đó cứng đờ người, ngơ ngàng nhìn Lệ Minh Vũ bước về phía mình, trong lòng Lệ Minh Vũ là vẻ mặt phờ phạc, mái tóc bù xù và quần áo xộc xệch của Tô Nhiễm, cô khiến Mộ Thừa lo lắng khôn cùng.

Tô Nhiễm dùng dằng, nhưng không tài nào thoát khỏi cánh tay rắn chắc đang ôm chặt bản thân. Cô biết anh muốn làm gì, kể từ lúc chứng kiến ánh mắt của anh ở trong xe, cô đã biết anh sẽ làm gì khi đến trước cửa phòng làm việc. Anh cố tình, anh chỉ mong sao Mộ Thừa chưa xót, chột vạt đến tận cùng.

Dưới ánh trăng, khoé môi Lệ Minh Vũ ẩn hiện ý cười, như đầm nước sâu thẳm lấp lánh ánh sáng mơ hồ. Anh lúc này trông có vẻ điển trai cao ngạo, áo anh mặc chỉ cài tùy tiện vài cúc, để lộ vòm ngực rộng màu đồng quyến rũ, cơ bắp săn chắc hấp dẫn, mái tóc chải chu thường ngày cũng loà xoà che khuất nét mặt kiêu căng, anh như vậy càng toát lên một vẻ thu hút khác thường.

Đôi mắt đen ngòm của Mộ Thừa buồn rười rượi.

Lệ Minh Vũ đứng trước mặt Mộ Thừa, Tô Nhiễm không còn mặt mũi đối diện với anh, làn môi cô run run, sắc mặt tái nhợt, hàm răng cắn chặt bờ môi. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ thấy bất lực như lúc này, cô như lọt thõm vào một tấm lưới, càng giãy dụa càng lún xuống, nổi nhục nhã khiến cô tắc nghẹn cổ họng, lòng cô vừa tức vừa tủi thân.

Mộ Thừa có gì sai?

Mộ Thừa là người đàn ông luôn âm thầm yêu thương lo lắng cho cô, vì sao Lê Minh Vũ phải dùng cách này tổn thương anh?

Lê Minh Vũ liên tục quan sát Mộ Thừa. sau khi dừng trước mặt Mộ Thừa, ánh mắt Lê Minh Vũ rơi vào mặt Tô Nhiễm. Cô nhắm nghiền mắt tuyệt vọng, đôi lông mày cau lại, rèm mi run bần bật. Cơ run này lan toả khắp cơ thể cô, Lê Minh Vũ đang ôm cô cũng cảm thấy điều đó.

Màn đêm rất đẹp nhưng bầu không khí tệ hại vô cùng.

Một lúc sau Lê Minh Vũ lên tiếng phá vỡ không gian trầm lặng ngọt ngào, anh nhìn về mặt loáng thoáng giận dữ của Mộ Thừa, cười điềm tĩnh, “Không ngờ cậu lại có tâm tình thương thức xe rung lắc, cậu thấy thế nào, có kích thích quá không?”

Đòn tấn công trí mạng nhất với một người đàn ông, không phải là khiến người phụ nữ anh ta thương yêu bỏ đi, mà là để anh ta tận mắt chứng kiến người mình yêu thương cuồng nhiệt với người đàn ông khác! Những trường hợp như vậy, dù không nói gì thì đó cũng là cú sốc tâm lý tàn nhẫn với anh ta.

Hướng hồ Lê Minh Vũ còn cố tình nhàu nát quần áo bản thân bằng cô ra khỏi xe. Việc này đối với Mộ Thừa như xát muối vào trái tim rỉ máu.

Song đối với Tô Nhiễm mà nói, hành động của Lê Minh Vũ cũng như một đòn trí mạng, lần này anh ra tay rất tàn nhẫn, từ nay về sau cô chẳng còn mặt mũi nào để gặp Mộ Thừa, dù cô chỉ xem anh như một người bạn.

Lê Minh Vũ chỉ dùng duy nhất một chiêu có vẻ như dừng dừng nhưng đã kích cả cô và Mộ Thừa!

Lê Minh Vũ dừng nói hồi lâu, Mộ Thừa mới lên tiếng, giọng anh nặng nề oán giận, như con thú khốn khổ bị tước hết móng vuốt, không cách nào phản kháng rồi lại không cam lòng...

“Minh Vũ, sao cậu có thể tổn thương cô ấy như vậy?” Khi Mộ Thừa trông thấy sắc mặt Tô Nhiễm tái nhợt, anh đau quặn lòng. Cô của lúc này nhắc anh nhớ đến lần đầu tiên trông thấy cô, khuôn mặt cô cũng trắng bệch hốc hác, tựa như không khí có thể tan biến bất

cứ lúc nào. Anh tình nguyện bản thân thống khổ, cũng không đành lòng thấy Tô Nhiễm đau đớn như vậy.

Tô Nhiễm nhắm nghiền mắt từ nãy tới giờ, nghe Mộ Thừa nói những lời này, nước mắt cô giàn giụa.

Tới tận lúc này điều đầu tiên Mộ Thừa nghĩ đến cũng chỉ là cô.

Lệ Minh Vũ cười khẩy, giọng nói nhàn nhạt lộ vẻ bất cần, nhếch miệng, gằn từng chữ từng tiếng, “Cậu sai rồi, từ đầu đến cuối, người tôi muốn tổn thương... chỉ là cậu mà thôi.” Dứt lời, anh càng cười tươi, thần sắc toát đầy vẻ châm chọc bước lên bậc thềm.

“Cậu sẽ làm hại cô ấy, cứ như vậy sẽ hại cô ấy!” Thanh âm đau đến xé lòng của Mộ Thừa truyền tới từ phía sau.

Lệ Minh Vũ dừng chân, anh không quay đầu, chỉ điềm nhiên như không trả lời, âm thanh của anh càng vang dội trong màn đêm...

“Yên tâm, nếu có lúc đó thật, người theo cạnh chăm sóc cô ấy chỉ có thể là tôi, chứ không phải cậu.”

Tô Nhiễm bỗng trở mắt nhìn Lệ Minh Vũ chăm chú.

Anh cũng cúi nhìn cô, ánh mắt anh sâu thẳm khó dò nhưng sáng ngời như vì sao lung linh trên bầu trời về đêm.

Xe chạy khỏi khu vực thành thị phồn hoa, mất hút trong bóng đêm mù mịt.

Khi Lệ Minh Vũ về đến nhà họ Lệ, Mộ Mạn Vân đang chăm chú xem tivi, bà mặc quần áo đơn giản nhưng vẫn toát lên nét sang trọng, thấy Lệ Minh Vũ mở cửa đi vào, vẻ mặt bà vui sướng, vội tiếng lên, “Hôm nay ngọn gió nào đưa con về đây? Con ăn chưa? Sao không báo để mẹ nấu canh ngon cho con uống.”

Cuộc hôn nhân của Lệ Thiên có thể coi là hôn nhân chính trị, nhưng khác ở chỗ Lệ Thiên và Mộ Mạn Vân là tự do tìm hiểu, yêu thương nhau thật lòng. Gia đình của Mộ Mạn Vân là một tập đoàn đa ngành nổi tiếng, nhưng tiếc rằng chẳng ai trong gia đình bà có hứng thú với việc kinh doanh.

Nhà họ Mộ có ba người con, hai trai và một gái. Người con lớn nhất hiện nay tuy quản lý tập đoàn của gia đình, nhưng hoàn toàn

không thấy hứng thú. Thứ ông yêu thích thực ra rất giống Mộ Mạn Vân, cùng yêu thích tìm hiểu nghiên cứu nền văn minh cổ đại. Nói chính xác hơn thứ người con lớn nhà họ Mộ đam mê là cổ mộ, hay nói cách khác là hứng thú với khảo cổ.

Mộ Mạn Vân xếp thứ hai trong nhà, là viên ngọc quý nâng niu trên tay cụ Mộ, đáng tiếc Mộ Mạn Vân không chút hứng thú nào với việc kinh doanh của gia đình, người con út chính là Mộ Thừa, từ nhỏ luôn đối nghịch, thích làm trái ý cụ Mộ. Cụ Mộ áp đặt mọi thứ với Mộ Thừa, nhưng đến cuối cùng Mộ Thừa cũng chỉ thích y học mà thôi.

Nhìn như vậy có thể thấy nhà họ Mộ rất kỳ lạ. Người thân trong các gia đình danh gia vọng tộc đều tranh giành tài sản, giành giật quyền lực, họ giận không thể đấu sống đấu chết với nhau. Thế nhưng nhà họ Mộ ngược lại hoàn toàn, họ giận không thể từ bỏ mọi gánh nặng, sống thong dong không ràng buộc.

Đối với tài sản và tập đoàn của nhà họ Mộ, ba người con chẳng ai quan tâm đến.

Quyển 7 - Chương 17: Bất Đồng Quan Điểm

Vì thế cụ Mộ rất đau đầu, trong một lần họp gia đình đã thử thăm dò ý kiến của ba người con. Kết quả như sau...

Ý kiến của con trưởng: Nhà họ Mộ nên tiến đến con đường quản lý khoa học hoá, mời chuyên gia về trông coi.

Ý kiến của con thứ: Chỉ là con gái nên chẳng liên quan gì đến việc quản lý gia sản, mọi thứ cứ để con trai trong gia đình gánh vác.

Ý kiến của con út: Dầu sao nhà họ Mộ cũng kiếm đủ rồi, cứ đem hết tài sản đi quyên góp, làm từ thiện, vậy cụ Mộ có thể sống tự do tự tại.

Ba người con, không ai giống ai, cụ Mộ tức giận, suýt nhập viện vì xuất huyết não. Cuối cùng người con cả đành gắng gượng gánh vác, nhưng mỗi ngày sau khi xử lý xong công việc đều giành thời gian xem tin tức khảo cổ, trông rất đáng thương vô cùng.

Lệ Thiên là một người làm ra làm chơi ra chơi, sau khi kết hôn với Mộ Mạn Vân, sự nghiệp của ông rất thuận lợi, nhất cử nhất động đều có sức ảnh hưởng trong giới chính trị. Lệ Thiên thận trọng hiền hậu cùng Mộ Mạn Vân khéo léo mềm mỏng, nổi tiếng là vợ chồng hạnh phúc trong mắt người đời, đây cũng là bàn đạp có lợi cho Lệ Minh Vũ phát triển.

Nhưng cái chúng ta thường thấy chỉ là bề ngoài sự việc, bề ngoài càng rực rỡ tươi đẹp, càng dễ tiếp thu. Ngược lại, những thứ tối tăm mập mờ sẽ bị vẻ đẹp chói loá che lấp.

Sau này, Lệ Thiên về hưu, ông và Mộ Mạn Vân dọn ra ngoại thành yên bình, sống xa rời phố xá sầm uất. Lệ Minh Vũ không thường về nhà, nhất là từ lúc anh lên chức bộ trưởng càng ít đến đây. Cho nên hôm nay anh bất ngờ trở về, Mộ Mạn Vân vui mừng khôn xiết.

“Mẹ, đừng gấp, con ăn rồi.” Lệ Minh Vũ nói giọng nhẹ nhàng, trông thấy Mộ Mạn Vân xem tin tức, anh cười dịu dàng, “Mấy tin tức này xem ít thì tốt hơn mẹ ạ.”

“Chẳng phải mẹ nhớ con sao?” Mộ Mạn Vân kéo anh ngồi xuống, “Con xem đi, sau càng lúc càng gầy gò thế này? Dạo này nhiều việc lắm hả con?” Ti vi đưa tin Hạ Minh Hà hiện đang tranh giành lòng dân, xúi giục cử tri bỏ phiếu cho ông ta.

Bà biết Lệ Minh Vũ và Hạ Minh Hà từ trước tới giờ luôn đối nghịch nhau.

Lệ Minh Vũ cười, “Con không sao mà mẹ, mấy tin này cũ rồi, mẹ đừng lo.”

Mộ Mạn Vân gật đầu, lòng bà nơm nớp lo lắng, bà đưa mắt nhìn tivi, không nói không rằng chỉ chỉ vào đó.

“Cái này là thủ đoạn chính trị, không tránh được mà mẹ.” Lệ Minh Vũ hiểu thấu lòng bà, cất giọng an ủi.

“Miệng con với ba con y hệt nhau.” Mộ Mạn Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Nụ cười của Lệ Minh Vũ thoáng chốc cứng ngắc.

“Con với Tiểu Nhiễm sao rồi?” Mộ Mạn Vân quan tâm điều này nhất.

“Sao đột nhiên mẹ lại hỏi chuyện này?”

“Mẹ đã muốn hỏi từ lâu, nhưng sợ ảnh hưởng đến công việc của con nên đành thôi. Trước đó, mẹ có gặp Tiểu Nhiễm, con bé rất tốt, mẹ thích con bé hơn Hoà Vy.” Mộ Mạn Vân khe khẽ nói, lo lắng nhìn Lệ Minh Vũ, “Mẹ nhìn ra được Tiểu Nhiễm là một cô gái đơn thuần, cái gì cũng không biết. Minh Vũ à, coi như mẹ xin con, cái gì nên quên thì quên đi con. Mọi người phải sống vì hiện tại, lẽ nào hạnh phúc lúc này không đủ tiêu tan thù hận trong lòng sao con?”

Ánh mắt Lệ Minh Vũ phức tạp, vừa muốn nói gì đó, trên cầu thang đột nhiên truyền đến giọng không vui...

“Đàn bà nội trợ hiểu gì mà nói? Minh Vũ, lên phòng sách với ba.”

Hai người nghe thấy tiếng nhìn lại, chủ nhân giọng nói đó là Lệ Thiên, gương mặt phúc hậu cố hữu lộ ra vẻ bất mãn, giọng nói ông

hết sức khó chịu.

Mộ Mạn Vân đành lắc đầu.

“Mẹ, việc này để con thu xếp, mẹ đừng lo lắng.” Lệ Minh Vũ đứng dậy, ánh mắt sắc bén quét lên cầu thang liền sa sầm, anh trấn an Mộ Mạn Vân rồi sai bước lên lầu.

Mộ Mạn Vân ngồi ngoài ghế sofa, lòng bà chùng xuống...

Phòng sách y tối hơn phòng khách.

Sắc mặt Lệ Thiên âm đạm, nhưng thua xe vẽ mặt Lệ Minh Vũ.

Trong nháy mắt cửa phòng đóng lại, thần sắc Lệ Minh Vũ tồi tệ khó coi đến tận cùng.

“Về đây không phải tìm ba ư?” Lệ Thiên cầm hộp xì gà, rút hai điếu, đưa một điếu trong đó cho Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ nhận lấy, nhưng để sang bên không hút, giọng anh trầm trầm nặng trĩu, “Tại sao ba phải làm vậy?”

“Con đang nói chuyện gì?” Lệ Thiên châm xì gà, hút một hơi, nói giọng thản nhiên.

“Ba biết con đang nói chuyện gì.” Giọng Lệ Minh Vũ lạnh lẽo, “Có phải ba tìm người giết Đinh Minh Khải không?”

Lệ Thiên nhìn anh, “Thằng cảnh sát còn con đó điều tra con, sao con không nói ba biết?”

“Anh ta điều tra thì để mặc anh ta, điều tra không ra thì anh ta sẽ từ bỏ.” Ngữ khí của Lệ Minh Vũ càng nặng hơn, “Người ba giết không phải người thường, mà là cảnh sát.”

“Cảnh sát thì sao? Ba muốn nó câm miệng vĩnh viễn.” ánh mặt Lệ Thiên lạnh buốt, “Nó đã tra ra số 45 đường Hoa Đôn, con còn ngây thơ cho rằng nó không tìm được gì ư?”

“Dù như vậy, anh ta cũng không tìm thấy bất luận chứng cứ xác thực gì.” Lệ Minh Vũ chống hai tay trên bàn, gằn giọng: “Trước đó, số 45 đường Hoa Đôn đã được ba thông qua quan hệ nhà họ Mộ qua tay biết bao nhiêu người, thay đổi hết chủ này đến chủ khác. Đến hôm nay lại bị chính phủ trưng thu, vậy có nghĩa mọi tài liệu về chủ sở hữu trước đây đều biến thành con số không. Dù Đinh Minh Khải

muốn, cũng điều tra không ra, hà tất gì ba phải sát hại anh ta?”

“Minh Vũ, con đã làm đến chức này rồi, sao còn mang lòng dạ đàn bà?” Lệ Thiên bỗng sáng giọng, “Có người báo ba biết, Đinh Minh Khải đã tìm ra chứng cứ xác thực nhất, lẽ nào con muốn nhìn nó tóm con ư? Con muốn ba phải làm thế nào để không khiến lão Cố thất vọng?”

Ánh mắt Lệ Minh Vũ tối sầm, mọi thứ anh gây nên làm sao anh không rõ? Anh trầm mặc một lúc, bình thản nói, “Ba, có một số việc hãy để con tự làm, ba không thể thay con giải quyết hết mọi việc. Kỳ thực con đã biết Đinh Minh Khải điều tra số 45 đường Hoa Đôn từ lâu, anh ta tìm bạn bè làm trong chính phủ tìm tòi hồ sơ, bằng chứng trực tiếp của anh ta cũng chỉ là số 45 đường Hoa Đôn, chứng minh căn biệt thự đó bỏ hoang.”

Lệ Thiên cười nhạt, “Bây giờ nên cảm ơn mọi việc ba làm cho con rồi phải không? Con ngẫm thử xem, nếu Tô Nhiễm hay ai đó trong nhà họ Hoà tiếp xúc với Đinh Minh Khải trước, vậy thì đâu chỉ đơn giản là giết một mạng người. Đinh Minh Khải dám mang số 45 đường Hoa Đôn liệt vào chứng cứ, điều này chứng minh nó điều tra ra con có liên quan đến căn biệt thự đó. Nói không chừng còn dính đến vụ khác, nó cũng sẽ tra ra việc Hoà Tấn Bằng nhảy lầu. Ban nãy con nói tài liệu gốc về căn biệt thự đều biến thành số không, ba nói con biết, cách để bí mật tồn tại vĩnh viễn chính là... khiến mọi thứ biết bí mật đó biến mất!”

“Con cũng từng nói với ba, có rất nhiều cách giữ bí mật, hà có gì phải giết người!” Lệ Minh Vũ bất mãn với lý do của ông, nhú mày, lạnh giọng đáp.

Lệ Thiên rít một hơi xì gà, vừa cười vừa lắc đầu, “Trên thực tế, cách của ba là gọn gàng nhất. Nếu Đinh Minh Khải điều tra ra sự thật ở biệt thự, con tính làm sao? Minh Vũ, ba hiểu rõ tính cách của con. Con sẽ sai người bóp méo tài liệu, nhưng ba phải nói cho con hiểu, Đinh Minh Khải là người chăm chú và nghiêm túc với mọi việc nó làm, e rằng đến lúc con chưa kịp nhúng tay thì nó đã điều tra ra manh mối. Bây giờ thì khoẻ rồi, ba đã cho người tranh thủ sửa chữa thời

gian trong tài liệu, thanh tra cao cấp Vu Kim gì đó muốn phá án thì trước hết phải tìm hiểu tình tiết vụ án.”

“Ba giết đồng liêu của họ, họ sẽ không để yên, Vu Kim không phải hạng người ngồi chơi cho có, anh ta xuất thân từ tổ trọng án, lại tiếp nhận trường hợp từ tổ trọng án thì cần gì phải tốn nhiều thời gian?” Lệ Minh Vũ phân tích, “Ba, ba ngừng lại đi, ít nhất cũng để con xử lý chuyện này một mình.”

Lệ Thiên đứng dậy, tới trước bệ cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, hút một hơi xì gà, vẻ mặt nặng nề, “Ba không ngừng được. Giết người cũng giống như cổ phần của nó tự nhiên sẽ chuyển qua con.” Lệ Thiên nhắc nhở.

Lệ Minh Vũ nở nụ cười, ngồi xuống ghế sofa, “Ba, ba sai rồi. Trước khi ba sắp xếp kế hoạch, con và Tô Nhiễm đã ly hôn. Dù cô ấy chết, cổ phần của cô ấy cũng không thuộc về con.”

Lệ Thiên run bắn người, khó tin dò xét anh, “Con nói cái gì?”

“Tô Nhiễm đã thực hiện giao ước, hết chín ngày nên con buông tha cô ấy.” Lệ Minh Vũ dần nổi chua xót vào lòng, giải thích.

“Con...” Lệ Thiên giận tím mặt, “Con đúng là hồ đồ! Minh Vũ, con biết mình đang làm gì không? Con buông tha Tô Nhiễm? Con nghĩ xem, nếu không vì nhà họ Tô, nếu không vì Tô Nhiễm, nhà họ Cố...”

“Ba, con đã nói, chiếm mọi thứ của hà họ Hoà không nhất định phải giết người.” Lệ Minh Vũ chen ngang cơn giận của ông, điềm nhiên như không nói, “Thiếu con là Hoà Tấn Bằng và nhà họ Tô, không liên quan Tô Nhiễm.”

“Con nói gì?” Lệ Thiên híp mắt, “Không liên quan Tô Nhiễm? Không phải tại nó, lão Cố có chết không? Minh Vũ, con bị nó mê hoặc mềm lòng rồi chứ gì? Con dám nói những lời vô liêm sỉ như vậy ư?”

Lệ Minh Vũ cắn răng, mặt mày tái mét đứng dậy, “Cái gì nên nhớ con đều nhớ, nhưng con không muốn dùng cách giết người để đạt mục đích. Làm vậy thì khác gì Hoà Tấn Bằng? Bây giờ ba đã càng lún càng sâu, từ giờ trở đi con không muốn ba can thiệp vào chuyện này!”

Lệ Thiên nhìn Lệ Minh Vũ, một lúc lâu sau ông sức nhận ra điều

gì đó, “Ba hiểu rồi, con yêu Tô Nhiễm?”

Lệ Minh Vũ cau chặt mày, tim anh đập mạnh trong lồng ngực, vô ý thức trả lời, “Không phải.”

“Minh Vũ, bốn năm trước con không bày ra thái độ giống ngày hôm nay.” Lệ Thiên đi tới trước mặt anh, lòng đau đớn khôn nguôi. “Nếu con không yêu Tô Nhiễm, thì sao con lại dứt khoát ly hôn với nó? Đừng tưởng ba không biết mục đích thúc đẩy con cắt đứt quan hệ với nó vào bốn năm sau, con làm vậy chỉ để ba không giết nó, phải không?”

Lần này Lệ Minh Vũ không trốn tránh, mắt anh nhìn thẳng vào ông, cất giọng chân thành, “Phải, con sẽ không tổn thương Tô Nhiễm, nên con cũng không cho phép bất cứ ai làm hại cô ấy. Ba, con rất biết ơn mọi thứ ba làm cho con, nhưng ba có nghĩ rằng nếu cách của ba không thành công, trái lại sẽ càng rước thêm phiền toái.”

“Con cho là rước lấy phiền toái? Chờ đến lúc con chiếm trọn nhà họ Hoà, chờ đến lúc loại bỏ được Hạ Minh Hà, con mới thấy cách của ba là chính xác.”

“Ba lợi dụng bản tính háo sắc của Trình Nhật Đông, con riêng của Hạ Minh Hà dựng lên vở kịch, cuối cùng chẳng phải bị Hạ Minh Hà lợi dụng?” Lệ Minh Vũ nói giọng bất lực.

“Không phải do con nhỏ xấu xa Tô Nhiễm ư?” Thần sắc Lệ Thiên ẩn hiện vẻ chán ghét, “Là do nó đi vào ngõ đó, huỷ hoại kế hoạch dày công sắp xếp của ba.”

Lệ Minh Vũ lắc đầu, “Không liên quan Tô Nhiễm, chỉ có thể nói mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Ba càng nôn nóng, càng dẫn đến kết cục tệ hại.” Chuyện Trình Nhật Đông là do một tay Lệ Thiên bày ra, mục đích chỉ để Hạ Minh Hà tranh cử thất bại. Lệ Thiên phái người giả vờ đi ngang qua nơi Trình Nhật Đông hay gây án, một khi Trình Nhật Đông mắc câu, người phụ nữ được ông sắp xếp sẽ nắm thóp kéo Hạ Minh Hà xuống ‘vũng bùn’, nhưng không ngờ người ông phái ngày hôm đó lại bị kẹt xe nên không đến đúng giờ, mà Tô Nhiễm vừa dịp đi vào, ma xui quỷ khiến thế nào Tô Nhiễm thành mối câu Trình Nhật Đông, ngay cả đại luật sư Lạc Tranh cũng suýt phá hỏng

chuyện tốt của Lệ Thiên.

Kế hoạch thất bại hoàn toàn khi Hạ Minh Hà công khai thừa nhận có con trai riêng, từ đây suy ra được, lòng thù hận của Lệ Thiên đối với Tô Nhiễm đã lên tới đỉnh điểm.

Nghe Lệ Minh Vũ nói xong, Lệ Thiên càng cau kinh, “Minh Vũ con đang răn dạy ba?”

“Con không dám. Ba, con chỉ muốn ba biết một việc.” Lệ Minh Vũ nhìn ông, thông dong nói, “Mộ Thừa, cậu của con, suốt bốn năm qua luôn giúp đỡ Tô Nhiễm, cậu ấy yêu Tô Nhiễm. Nếu ba thật sự làm hại Tô Nhiễm, thì không chỉ đơn giản là tổn thương một mình cô ấy, mà còn thương tổn con, Mộ Thừa, và mẹ.”

“Các, các người...” Lệ Thiên vốn không biết điều này, nghe lời này ông kinh ngạc vô cùng, hồi lâu sau ông đập mạnh lên bàn, cắn phần nói: “Sai lầm, đúng là sai lầm thái quá.”

Lệ Minh Vũ đến trước mặt Lệ Thiên, ánh mắt điềm tĩnh chứa sự chân thành...

“Chuyện này hãy để một mình con. Con hận nhà họ Tô, nhưng con sẽ dùng cách của mình để đạt mục đích. Đồng thời...” Nói đoạn, vẻ chăm chú và nghiêm túc trong mắt anh càng nồng đậm, “Nếu vụ án của Đinh Minh Khải bị khai ra, con sẽ gánh chịu tất cả. Cái con muốn rất đơn giản, con chỉ hy vọng ba mẹ sống vui vẻ bình an.”

Bả vai Lệ Thiên run run, giọng ông thều thào: “Không thể, ba không thể để con làm vậy, ba không thể có lỗi với lão Cố. Minh Vũ, kể từ lúc bắt đầu, chúng ta đã được định trước sẽ không còn hạnh phúc.”

“Một mình con đủ rồi. Dẫu con chỉ mới biết một chút mùi vị của hạnh phúc, nhưng con thấy đủ rồi.” Lệ Minh Vũ cười bình thản, vỗ vai Lệ Thiên, rồi không nói tiếng nào quay người bỏ đi.

“Minh Vũ...” Phía sau là giọng nói yêu thương của Lệ Thiên.

Quyển 7 - Chương 18: Tin Nhấn Thoại

Nghĩa trang đều hiu vang vọng tiếng ve sầu râm ran, âm thanh đó tựa như hạt giống trời lên từ bùn đất.

Rời khỏi nhà họ Lê, Lê Minh Vũ lái thẳng đến nghĩa trang.

Anh xuống xe, đi bộ qua con đường dẫn vào trong. Dưới chân núi là thành phố phồn hoa sầm uất, còn trên núi là thế giới tịch liêu của người sống và người chết.

Ngôi mộ đôi của cặp vợ chồng kia vẫn cao lớn sừng sững, bắt mắt đến khác thường, tựa như sự trang trọng mãi dũa qua năm tháng. Lê Minh Vũ ngồi trước ngôi mộ, bên cạnh là hai bó hoa, một bó hoa thiên điều và một bó cúc trắng, hương cúc trắng thanh đậm, toả mùi thơm thanh mát trong không khí, tựa hồ đang phiêu diêu kể chuyện đời xưa của người chết.

Anh loay hoay điều thuốc trên tay, nhưng thật lâu vẫn không châm hút. Cuối cùng anh thả tay, điều thuốc rơi xuống mặt đất, làn gió thổi ngang cuốn điều thuốc xoay tròn vài vòng rồi dừng lại.

Trên mộ bia, vẫn là hình Cố Hoài Dương và Giang Lăng như dĩ vãng, một người đàn ông anh tuấn và một người phụ nữ diễm đam.

Lê Minh Vũ lặng lẽ ngắm hai bức hình trên bia mộ. Gương mặt của người đàn ông trên bức hình đó y hệt anh, đôi mắt sâu lắng dần toát lên vẻ hoang mang và mệt mỏi.

Hồi lâu sau, anh nhìn chăm chú bước ảnh của Cố Hoài Dương, giọng anh như mất hết sức lực, “Con phải làm gì bây giờ?”

Thanh âm trầm thấp như đang thêu thào trong nỗi đau...

Tin cảnh sát Đinh Minh Khải bị giết lan truyền khắp nơi, trở thành đầu đề nổi bật trên mặt báo, tivi. Nhưng cánh báo chí tập trung vào chuyện Đinh Minh Khải bị giết, còn hiện trường vụ án ở số 45 đường

Hoa Đôn thì không ai khoét sâu tìm hiểu. Mọi người chỉ đồn lác đác rằng nơi đây được chính phủ trưng thu, tiếp đó liệt kê thêm vài vụ án mạng diễn ra trong mấy năm qua ở gần đường Hoa Đôn. Rồi cuối cùng kết luận rằng bởi do đường Hoa Đôn hẻo lánh, nên trở thành nơi dễ ra tay của bọn biến thái cuồng giết người.

Tin tức lan truyền ra, người dân đều hoảng hốt, dù sao người chết cũng là cảnh sát cao cấp, nếu chỉ là người bình thường thì sẽ không khiến xã hội hoang mang như vậy. Nhưng tin này nhanh chóng bị sở cảnh sát yêu cầu loại bỏ, đồng thời cảnh sát cũng không ngừng xoa dịu lòng dân. Dưới áp lực của xã hội, cảnh sát đành tăng thêm nhân lực, lập ra một tổ chuyên trách vụ án này.

Tô Nhiễm không biết cảnh sát lập tổ chuyên trách vụ án này thế nào, cô chỉ biết Đinh Minh Khải chết ở số 45 đường Hoa Đôn không phải là chuyện tình cờ. Cô cũng thử tra tìm tài liệu về số 45 đường Hoa Đôn, nhưng ngoài tin tức rao bán thì không tìm được điều gì khác.

Vốn dĩ cô muốn đến đó lần nữa, nhưng khu vực ấy đã bị cảnh sát phong tỏa. Thêm nữa, cô thường nhớ tới lời dặn của Lê Minh Vũ, tuy cô không thể tự tìm hiểu nhưng cô không thể không nghi ngờ số 45 đường Hoa Đôn.

Sáng hôm nay, cô vội đầu vào máy vi tính, lướt khắp các trang web tìm kiếm thông tin về số 45 đường Hoa Đôn. Không tìm không biết, tin này khiến Tô Nhiễm giật mình, tuy trang web không miêu tả về số 45 đường Hoa Đôn, nhưng nhiều diễn đàn đang bàn tán về trường hợp của Đinh Minh Khải, còn gắn tên cho số 45 đường Hoa Đôn thành nơi chuyên giết người. Tô Nhiễm không ngừng theo dõi hết trang này đến trang khác, nhưng càng xem càng thất vọng. Mọi người chỉ toàn suy đoán, còn nguồn gốc về số 45 đường Hoa Đôn thì trống rỗng. Đang định thoát khỏi diễn đàn, mắt cô chợt lia đến thanh viên tên “Hạt đậu đỏ”, người này gửi bài lúc năm giờ sáng.

Điều hấp dẫn Tô Nhiễm chính là nội dung bài viết của “Hạt đậu đỏ”, xem cách nói chuyện có vẻ là một cô gái. Hạt đậu đỏ bảo rằng có duyên với đường Hoa Đôn, bởi vì ba mẹ từng sống ở đó, sau khi

Hạt đậu đỏ sinh ra thì mới dọn đến nơi khác sống.

Bài viết này khiến Tô Nhiễm hưng phấn vô cùng, cô lật đật tìm kiếm tất cả bài viết của Hạt đậu đỏ.

Có vài người cũng hùa theo bài viết của Hạt đậu đỏ, còn vài người thì trêu chọc bảo Hạt đậu đỏ là thương gia giàu có, bởi vì cả thành phố này đều biết người sống ở đường Hoa Đôn ngày xưa đều là người có tiền có quyền.

Hạt đậu đỏ mau chóng hồi âm, kể rằng số 45 đường Hoa Đôn là chỗ ở của ma quỷ, nguyên nhân họ dọn đi cũng vì điều này. Khi ba mẹ Hạt đậu đỏ vừa dọn đến đây, thì ở ngay số 46, cạnh số 45 đường Hoa Đôn. Mà lúc đó, số 45 đã bỏ hoang không ai ở, nhưng có một buổi tối mẹ Hạt đậu đỏ khó ngủ nên ra ngoài ban công hóng gió, vô tình trông thấy ánh sáng mờ mờ toả ra từ biệt thự số 45. Lúc đó, mẹ Hạt đậu đỏ sợ hết hồn hết vía, tưởng là trộm cướp, nhưng sau đó trông thấy một người đàn bà mặc váy trắng dài bước chầm chậm đến cửa sổ, làn tóc dài của người đó che nửa bên mặt, cứ để vậy bước tới bước lui.

Mẹ Hạt đậu đỏ sợ đến mức nhập viện.

Kể từ ngày đó, gia đình Hạt đậu đỏ dọn đi nơi khác sống. Từ lúc ở đến khi dọn khỏi đường Hoa Đôn chỉ vỏn vẹn một tháng.

Đằng sau bài gửi này có rất nhiều người cũng lao vào hỏi, Hạt đậu đỏ viết không nhiều, chỉ xoay quanh số 45 đường Hoa Đôn là chỗ ở của ma quỷ, nhìn chung thì chẳng có gì giá trị, nhưng Tô Nhiễm khẳng định hình ảnh mẹ Hạt đậu đỏ nhìn thấy đêm đó không phải ma quỷ, mà chính là chủ nhân căn biệt thự.

Nghĩ vậy, Tô Nhiễm liền đăng ký thành viên, chủ động liên hệ với Hạt đậu đỏ. Hạt đậu đỏ không lên mạng, nên cô gửi tin nhắn, kêu Hạt đậu đỏ liên lạc với mình.

Làm xong những chuyện này cũng gần đến trưa, Tô Nhiễm vừa xuống lầu một, chuông cửa liền vang lên.

Người đứng bên ngoài là nhân viên công ty chuyển phát nhanh.

Tô Nhiễm ký xác nhận, nghi hoặc mở gói hàng. Nhìn thấy bên trong gói hàng, cô liền cứng đờ người.

Trong gói hàng là một chiếc điện thoại di động.

Cõi lòng bình ổn chợt rối loạn như tơ vò. Người biết điện thoại cô biến mất chỉ có một, và cũng chính người này vứt bỏ điện thoại của cô.

Cô trầm tư một lúc, nhưng vẫn mở ra. Đây là điện thoại hiện đại dành cho giới nữ sắp phát hành trên thị trường, chiếc điện thoại này màu trắng tinh tế sang trọng. Ngón tay cô run rẩy cầm điện thoại lên, vô thức bấm nút mở nguồn.

Điện thoại khởi động cực nhanh, chương trình hiển thị toát lên phong thái sang quý của nó. Điện thoại vừa mở, màn hình liền nhấp nháy báo có tin nhắn, là một tin nhắn thoại, biểu tượng lá thư màu trắng tựa như con mắt dõi nhìn từ phương xa...

Tựa như bức thư gửi từ thiên đường, trên biểu tượng bì thư màu trắng, hết sức hài hoà với phong cách tinh tế của điện thoại.

Tô Nhiễm rụt rè, không dám mở ra. Cô không đoán được nội dung của tin nhắn này, nhưng lòng cô mơ hồ biết chủ nhân của tin nhắn.

Đang nghĩ xem nên từ chối điện thoại này thế nào, ngón tay cô lơ đãng chạm trúng biểu tượng bì thư, nó như một chiếc hộp pandora đang chậm chậm mở ra. Tin nhắn thoại lập tức vang lên...

“Mong em tha thứ cho tính tình nóng nảy của anh lần nữa, nhưng câu xin lỗi này chỉ giới hạn trong lời nói thiếu tôn trọng mà anh nói với em tối qua. Còn hành vi anh gây ra, anh rất xin lỗi nếu thời gian quay lại, anh vẫn sẽ làm vậy. Nếu chỉ có cách đó mới giữ được em, anh cam tâm, có lẽ chỉ như vậy mới khiến em là của anh.”

“A...” Tô Nhiễm ném điện thoại sang bên theo bản năng, mắt cô dán chăm chăm vào điện thoại như gặp trúng ma quỷ, thần sắc cô tái nhợt. Cô biết anh sẽ không tha cho cô.

Trong tin nhắn thoại, thanh âm của Lê Minh Vũ trầm thấp vững vàng như mọi khi, giống như mọi thứ đều nằm trong tay, không máy may nào tránh thoát tầm nhìn của anh, một giây một phút anh cũng chưa từng rời khỏi...

Tô Nhiễm ngộp thở, dạ dày cuộn lên, giống như ai đó đang ngắt

mạnh, giống như...bàn tay anh ve vuốt từng tấc da thịt trên thân thể cô, khiến cô kinh sợ tột cùng rồi bối rối khổ sở.

Anh thả cô tự do, nhưng không buông tha con người cô.

Tô Nhiễm lại run cầm cập cầm điện thoại, vừa muốn tắt máy, điện thoại đột nhiên đổ chuông!

Âm thanh quen thuộc ngân nga, âm thanh này là bài hát mà cô thích nhất, dù đổi sang điện thoại nào cô đều cài bài hát này thành nhạc chuông điện thoại. Đây vốn là một bài nhạc jazz vui tươi, nhưng dòm tên hiển thị trên màn hình, Tô Nhiễm lại cảm thấy bài hát này như thanh âm ma quỷ chui ra từ khe hở địa ngục đáng sợ.

Là Lê Minh Vũ, không ngờ anh nắm chính xác thời gian cô nhận được điện thoại, thời gian cô mở máy và thời gian cô nghe tin nhắn... Cô bất giác hoài nghi, con mắt của anh phải chẳng lưu lại phòng làm việc.

Nhạc chuông không ngừng vang lên, dường như chẳng hề có ý định cắt đứt.

Tô Nhiễm không nghe máy, nhưng nhạc chuông như đang đua tính kiên nhẫn với cô, cứ ngừng một lát rồi gọi lại, nhạc chuông tiếp tục reo. Tính nhẫn nại của cô cuối cùng cũng cạn sạch, đành thoả hiệp nghe máy.

Ở đầu dây bên kia điện thoại, Lê Minh Vũ trầm thấp thông dong theo đúng phong cách cố hữu của anh, âm thanh đó tươi mát như mặt biển xanh thẳm yên ả không gợn sóng, nhưng ẩn chứa sự nguy hiểm.

Cô yêu anh nhưng cô rất...sợ anh.

“Không cần nghĩ cách trả lại điện thoại cho anh. Em phải nhớ cái này cũng là tài sản của nhà họ Hoà.” Giọng anh thấp thoáng ý cười.

Lời Tô Nhiễm vừa muốn nói thoáng cái nuốt ngược vào trong, cô nói, “Làm sao anh biết?” Cảm giác bị theo dõi khiến cô khó chịu cực kỳ.

Người đàn ông trong điện thoại bật cười, “Công nghệ cao cấp của điện thoại ngày nay chỉ có em mới không biết. Em cứ yên tâm dùng nó, người có thể nhìn trộm em chỉ có một mình anh mà thôi.”

“Lệ Minh Vũ, anh...” Tô Nhiễm giận dữ, nhưng vẫn cố tỏ vẻ dửng dưng, “Anh làm nhiều chuyện như vậy cũng chỉ muốn cổ phần của tôi. Nhưng anh đừng nằm mơ, tôi sẽ không cho anh.”

Lệ Minh Vũ không để tâm, giọng anh vẫn tràn ngập cuốn hút, “Bây giờ em không cho anh cũng không sao, chúng ta còn nhiều thời gian.”

“Ai còn nhiều thời gian với anh. Lệ ...”

Chưa nói hết câu, đầu dây bên kia đã cúp máy, hiển nhiên anh không cho cô cơ hội phản kháng.

Tô Nhiễm tức giận muốn vứt ngay điện thoại, nhưng...

Tô Nhiễm là một “cô bé ngoan” sống tiết kiệm, nghĩ lại vẫn nên thôi thì tốt hơn. Nếu Lệ Minh Vũ muốn biết hành tung của cô, dù không có điện thoại này thì cũng không khó với anh.

Tô Nhiễm cảm thấy vừa đau lòng vừa buồn cười.

Cô yêu anh, nhưng không sao chống lại sự thật tàn nhẫn. Anh đối xử tốt với cô, chỉ vì cổ phần Hoà thị trong tay cô. Một người đàn ông dùng tình cảm để thu lấy lợi ích cho bản thân, người đàn ông như vậy, vì sao cô vẫn luôn mong đợi và hy vọng vào anh?

Nỗi đau trong tim lại quấy lên.

Lệ Minh Vũ tắt máy, độ cong ôn hoà trên môi tắt lịm, vẻ tự giễu và bất lực khó nói thành lời hiện lên trên gương mặt anh. Anh làm sao vậy? Hoá ra anh chỉ biết dùng cách này để đến gần một người phụ nữ.

Lời nói lạnh lùng ban nãy trong điện thoại của cô xé rách trái tim anh làm hai nửa, nếu oán hận có thể khiến cô nhớ đến anh, vậy cô cứ oán hận cũng được.

Có lẽ từ trước đến giờ anh luôn khiến cô oán hận mình.

Khi Đồng Hựu gõ cửa đi vào, vừa lúc gặp Lệ Minh Vũ nhú mày trầm tư, bước chân Đồng Hựu khựng lại, chần chừ không dám đến báo cáo công việc, bởi vì anh rất hiếm khi thấy dáng vẻ khổ não của Lệ Minh Vũ.

Thanh âm bất chợt kéo Lệ Minh Vũ sức tỉnh, anh ngược nhìn

Đồng Hựu, cất giọng nhàn nhạt, “Sao rồi?” Đồng Hựu đưa Lê Minh Vũ một phần tài liệu, vẻ mặt Đồng Hựu nghiêm túc, “Con cáo già Hạ Minh Hà đang lên như điều gặp gió, công tác vận động lôi kéo phiếu bầu của ông ta rất thành công. Ý kiến dân chúng đang chuyển dần sang ông ta, nếu để ông ta liên nhiệm lần nữa, vậy thế lực của đảng bảo thủ sẽ tăng mạnh trong giới chính trị, cực kỳ bất lợi với chúng ta.”

Lê Minh Vũ không nêu ý kiến, anh cầm văn kiện lật xem vài trang, rồi đặt lên bàn, nhắm mắt.

Đồng Hựu lặng thinh. Đồng Hựu biết thói quen của Lê Minh Vũ, anh nhắm mắt nghĩ là tự hỏi, anh đang tính toán đối phó với con cáo già này như thế nào.

Phòng làm việc sa vào tĩnh lặng. vài phút sau, Lê Minh Vũ mở mắt nhìn Đồng Hựu, thản nhiên nhếch miệng hỏi, “Theo ý cậu, tỷ lệ Hạ Minh Hà liên nhiệm thành công là bao nhiêu?”

Quyển 7 - Chương 19: Người Em Yêu Vĩnh Viễn Là Anh Ấy

Đồng Hựu chần chừ trước câu hỏi của Lê Minh Vũ. “Chuyện này...” Đồng Hựu quanh co, chuyện này làm sao anh dám dự đoán.

“Cứ nêu suy nghĩ của cậu.” Lê Minh Vũ thấy anh ngập ngừng, cười thản nhiên.

Đồng Hựu hắng giọng, khó khăn lên tiếng, “Nếu xét theo tình hình hiện tại, tỷ lệ liên nhiệm thành công của Hạ Minh Hà phải hơn...tám mươi phần trăm.” Nói đến đây, anh dừng lại quan sát vẻ mặt Lê Minh Vũ.

Đồng Hựu không ngờ Lê Minh Vũ không nổi giận, mà còn bật cười, lắc đầu, “Đồng Hựu, phân tích của cậu không đúng.”

“Dạ, bộ trưởng.” Đồng Hựu nhẹ nhõm, trên đời này không ai thích nghe đối thủ của mình chiến thắng.

Ý cười trên môi Lê Minh Vũ càng đậm hơn, “Ý tôi là, tỷ lệ liên nhiệm lần này của Hạ Minh Hà là một trăm phần trăm.”

“Ờ?” Đồng Hựu trố mắt ngơ ngàng nhìn Lê Minh Vũ.

Anh loại đoán đối thủ một mất một còn của mình sẽ thắng một trăm phần trăm? Vậy...

“Bộ trưởng, em không rõ ý của anh.”

Lê Minh Vũ chỉ tay lên tài liệu đặt trên bàn, “Theo số liệu báo cáo có thể đoán được, Hạ Minh Hà lần này diễn đủ tiết mục, chuyện Trình Nhật Đông chẳng những không ảnh hưởng đến ông ta, mà trái lại còn phụ họa thêm. Hành vi tự đẩy con trai vào tù của ông ta khiến niềm tin của cử tri dành cho ông ta càng tăng thêm, hơn nữa trong giai đoạn nhiệm kỳ, ông ta luôn tỏ vẻ bản thân một lòng vì nước vì dân, lần này muốn thất bại cũng khó.”

Đồng Hựu cũng cau chặt mày, làm sao anh không rõ cục diện thay đổi bất ngờ? Anh trầm tư giây lát, lo lắng nói: “Bộ trưởng, nếu

ông ta tái đắc cử, sẽ bắt lợi với đảng dân chủ mới của chúng ta. Mọi hạng mục ông ta kiến nghị đều mang mác vì dân chúng, nhưng thực tế chỉ toàn hãm hại, làm suy yếu đảng dân chủ mới.”

“Trò chơi chỉ vừa bắt đầu, cậu đừng vội kết luận như vậy.” Lê Minh Vũ cầm tách trà, thông dong uống một hớp.

“Bộ trưởng, anh có cách?” Mắt Đồng Hựu sáng rực, vội hỏi.

Lê Minh Vũ nhếch miệng, “Đồng Hựu, cậu cho rằng chuyện gì khiến con người thống khổ nhất?”

Ờ?

Đồng Hựu sừng sốt, hơi suy tư, “Chuyện khiến con người thống khổ nhất là khi muốn mà không đạt được.”

Lê Minh Vũ lắc đầu, “Sai! Là khi đạt được rồi mất đi.” Đôi mắt đen láy loé vẻ sắc lạnh, nở nụ cười dừng dừng, “Muốn đánh gục một con người hoàn toàn, thì trước hết phải để anh ta nếm ngon nếm ngọt, sau đó mới khiến anh ta chết trên mùi vị ngon ngọt đó.”

“Bộ trưởng, dù như vậy thật, chúng ta cũng không thể mở to mắt nhìn Hạ Minh Hà liên nhiệm thành công.” Đồng Hựu thấy quá mức mạo hiểm.

“Thành công thì sao? Có thể ngồi ở chức này đến giây cuối cùng mới coi như trọn vẹn.” Lê Minh Vũ cười nhạt, “Nếu Hạ Minh Hà gặp bất lợi trong lúc tuyển cử, dân chúng sẽ chĩa đầu súng vào đảng dân chủ mới của chúng ta, như vậy chúng ta sẽ không thu phục được lòng cử tri. Chẳng thà để Hạ Minh Hà chủ động chuốc lấy rắc rối, như vậy lúc đó người kéo ông ta mất chức không phải là chúng ta, mà là những cử tri từng ủng hộ ông ta lúc trước.”

Mỗi chữ mỗi tiếng của câu cuối cùng đều như phát ra từ kẽ răng, ngón tay anh cũng cùng phối hợp gõ lên tập tài liệu trên bàn... Tài liệu về cử tri.

Đồng Hựu sực hiểu ra, càng thêm kính nể Lê Minh Vũ. Hoá ra cái Lê Minh Vũ muốn cho tới bây giờ không phải Hạ Minh Hà thất bại, mà cái anh muốn chính là đánh bại Hạ Minh Hà hoàn toàn!

“Xem chừng chúng ta phải chuẩn bị quà tặng trịnh trọng mừng bộ trưởng Hạ liên nhiệm.” Lê Minh Vũ thản nhiên nói.

Đồng Hựu gật đầu, “Bộ trưởng, anh lúc nào cũng chu đáo.”

Khi Tô Nhiễm đang định ra ngoài, Mộ Thừa lại đến phòng làm việc của cô, anh vừa muốn nhấn chuông cửa thì ngáy người trông thấy cô cũng mở cửa đi ra. Tô Nhiễm sửng sờ, không ngờ anh tới đây, nhất thời cô không biết đối mặt với anh thế nào.

Trải qua “sắp xếp” ác ý của Lệ Minh Vũ, cô đã không còn mặt mũi gặp Mộ Thừa.

Mộ Thừa mãi miết nhìn cô, cười ôn hoà, “Em định ra ngoài à?”

Tô Nhiễm cúi đầu, “Em ra ngoài đưa hàng mẫu.”

“Anh đi cùng em.” Anh nói khế.

Tô Nhiễm ngược nhìn Mộ Thừa, nụ cười của anh tươi sáng ấm áp như ánh mắt trời, tan chảy sự lo lắng của cô, cô bèn mỉm cười, gật đầu.

Đến tận buổi trưa, Tô Nhiễm mới giải quyết xong công việc, Mộ Thừa luôn chờ trong xe, trông thấy cô đi ra, anh chủ động mở cửa bên ghế phụ, cười nói, “Ở đường phía nam vừa khai trương một tiệm ăn mới, đồ ăn cũng được lắm, chúng ta đến đó ăn thử.”

Tô Nhiễm muốn từ chối, vì điện thoại trong giỏ xách cô bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu đều như một trái bom hẹn giờ khiến cô bất an, nhưng suy nghĩ chốc lát, cô cũng có chuyện muốn nói thẳng với Mộ Thừa, nên gật đầu, bước lên xe.

Đường phía nam nổi tiếng là thanh bình, nơi đây lãnh mạn nên thơ khác những con đường mang hơi thở thương mại. Nhiều văn nghệ sĩ rất hay lui tới chỗ này, nên xe thường chỉ ngừng ngoài đầu đường, rồi đi bộ vào trong.

Mộ Thừa dừng xe xong, liền cùng Tô Nhiễm đi bộ vào con đường đậm tính nghệ thuật này, phố xá không rộng, thỉnh thoảng còn có tàu điện xưa cũ chạy ngang, chở theo vài người khách dạo từ đầu phố này đến đầu phố kia.

Tiệm ăn Mộ Thừa nhắc đến cao ba tầng, xung quanh đều là kính bóng sáng loáng, vì vậy ở phía xa đã có thể nhìn thấy phong cách trang hoàng riêng biệt bên trong.

Họ lên lầu ba, Mộ Thừa gọi vài món đặc trưng của tiệm ăn này, ông chủ bung ầm trà lài thơm ngát đặt lên bàn ăn. Họ ngồi sát cửa sổ, chỉ cần đưa mắt ra ngoài liền trông thấy hình ảnh khách du lịch nhàn nhã dạo chơi khắp đường phố, hoặc điêu khắc gia đang biểu diễn chạm trổ tượng đá cho mọi người xem.

Tô Nhiễm thư thái hẳn, dường như đã lâu lắm rồi cô mới có cảm giác nhẹ nhõm thế này.

Các món ăn nổi tiếng ở đây đều thơm ngon vô cùng, mãi đến lúc ăn hết món chính, hai người cũng không nhắc chữ nào đến chuyện tối hôm qua. Đến khi ông chủ mang món tráng miệng lên, Mộ Thừa nhẹ nhàng cất giọng, “Tiểu Nhiễm, nếu em không cảm thấy vui vẻ hạnh phúc, tại sao em không chọn anh?”

Tô Nhiễm đang ăn tráng miệng thảnh thốt, cô buông muống xuống, vẻ mặt khó xử, cô biết cái gì nên nói thì trước sau vẫn phải nói. “Mộ Thừa, chẳng phải anh đã hiểu ý em rồi sao? Tình yêu sẽ khiến mỗi người trong chúng ta cảm thấy bất an, vậy chi bằng chúng ta cứ là những người bạn chân thành đáng quý của nhau.”

“Nhưng thực tế, gần bốn năm chúng ta sống cạnh nhau đều rất hài lòng vui vẻ.” Mộ Thừa nắm tay Tô Nhiễm, dịu dàng quan sát cô, “Em biết anh không cách nào mở lòng yêu Tiểu Đoá, hẳn em hiểu tâm tư của anh.”

“Tiểu Đoá là một cô gái tốt.”

“Cô ấy biết rõ người anh yêu từ trước đến giờ là em.” Mộ Thừa nhấn mạnh từng chữ.

Tô Nhiễm hít thật sâu, khẽ than một tiếng bất lực, nhìn thẳng vào mắt Mộ Thừa, “Nhưng người em yêu vĩnh viễn là anh ấy.”

Ngón ta một thừa run rẩy, anh kinh ngạc nhìn cô. Một lúc sau, anh cất giọng khó tin, “Bốn năm trước, vì cậu ta mà em phát điên.”

“Phải.” Tô Nhiễm gật đầu buồn bã.

“Bây giờ hai người đã ly hôn?”

“Phải.”

“Cậu ta có ý đồ với nhà họ Hoà?”

“Phải.”

“Bốn năm sau, cậu ta vẫn tiếp tục tổn thương em.”

“Phải.”

Ánh mắt Mộ Thừa tràn ngập bi thương. “Dẫu xảy ra nhiều chuyện như vậy, em vẫn yêu cậu ta?”

Tô Nhiễm ngẩng đầu đối diện với đôi mắt Mộ Thừa, cô hít một hơi sâu, yếu ớt đáp lời: “Phải.”

“Tiểu Nhiễm.” Mộ Thừa không sao tưởng tượng nổi, nỗi đau đớn vô ngần lan toả toàn thân.

“Mộ Thừa, trước đây em không hiểu vì sao em trốn tránh người đàn ông tốt như anh, vậy nên em cứ đổ thừa rằng mình sợ tình yêu. Thực thế, lòng em không quên được anh ấy, dù em không nên yêu anh ấy, nhưng em vẫn nhất mực yêu anh ấy, trước sau cũng chỉ yêu anh ấy.” Tô Nhiễm giải bày nỗi lòng của mình, vẻ mặt toát lên nét đau thương, “Bởi vì trái tim em chỉ dành riêng cho một người, nên không cách nào tiếp nhận người đàn ông khác, bất kể người ấy tốt thế nào, ưu tú ra sao.”

Mộ Thừa thu tay, bàn tay anh run run cầm cốc cà phê uống một hớp, nhưng vẫn không tài nào dần xuống nỗi đau trong lòng, giọng nói hiền hậu cố hữu có vẻ khàn khàn, “Cậu ta biết không?”

Tô Nhiễm lắc đầu.

“Vì sao không cho cậu ta biết?”

“Em yêu anh ấy, nhưng không có nghĩa là phải ở bên anh ấy.” Ánh mắt Tô Nhiễm rơi vào ly nước hoa quả, dõi theo hạt trái cây đảo tròn bên trong, thanh âm nhàn nhạt, “Tính cách của em và anh ấy khác nhau quá nhiều, em không sao tán thành suy nghĩ và hành động của anh ấy, sống cạnh nhau bọn em chỉ như hai con nhím thương tổn đôi bên, trừ phi rút hết mọi gai nhọn trên người thì bọn em mới có khả năng, thế nhưng làm vậy thì chỉ có chết mà thôi. Em không đủ dũng khí nhổ hết gai trên người mình, cũng như anh ấy sẽ không vì phần tình cảm này mà từ bỏ mọi thứ.”

Mộ Thừa xót xa, “Có nhất thiết phải vất vả như vậy không?”

Tô Nhiễm cười vô lực, “Đành chịu thôi, yêu một người đàn ông như vậy đã định trước là vất vả.”

“Giống như anh yêu em.” Mộ Thừa nhìn cô chăm chú, đáy mắt nhuốm đầy quyến luyến.

Tô Nhiễm cười nhẹ, “Vây nghĩa là nếu em không tài nào đón nhận tình yêu của anh, thì chúng ta cũng không thể làm bạn bè?”

Mộ Thừa vừa cười vừa lắc đầu, “Tiểu Nhiễm, làm gì có chuyện đó? Làm bạn với em, tốt hơn đánh mất em hoàn toàn.” Anh nhìn cô, “Anh đã từng nói, anh chỉ muốn cho em hạnh phúc, nếu em cho rằng em hải lòng với quyết định này, vậy anh sẽ nghe theo em vô điều kiện, nhưng anh có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?” Tô Nhiễm khẽ hỏi.

Mộ Thừa nắm chặt tay cô, anh không nỡ buông ra. Anh biết thả tay lần này có nghĩa là từ bỏ mãi mãi. “Không được từ chối sự quan tâm của anh, nhưng em đừng hiểu lầm, anh chỉ quan tâm em như một người bạn thân mà thôi.”

“Đương nhiên em không từ chối rồi. Nếu lỡ hôm nào đó em không có gì để ăn, vậy em sẽ đến xin anh, phiếu ăn tốt như anh sao em bỏ được.” Tô Nhiễm nói đùa.

Mộ Thừa nở nụ cười, dù ánh mắt anh không cam lòng, nhưng vẫn cố tỏ vẻ thoải mái, “Anh phải thu lão mới được.”

“Đồ keo kiệt.” Tô Nhiễm bật cười.

Mộ Thừa cũng cười ngây ngô.

So với trước đây hai người càng gần gũi nhau hơn.

“Mộ Thừa, anh phải hạnh phúc.” Thanh âm của cô hoà quyện vào không gian tựa như một lời căn dặn.

Mộ Thừa đắm đắm nhìn cô, cuối cùng cũng gật đầu.

Ngoài cổng bệnh viện.

An Tiểu Đoá tiễn cô ra, nhẹ giọng trấn an, “Tiểu Nhiễm, cậu đừng lo lắng suốt ngày mà, đứa bé rất khoẻ mạnh, một chút bất ổn cũng không có.”

Khi ánh hoàng hôn vừa buông xuống, Tô Nhiễm cảm thấy không khoẻ nên đến thẳng bệnh viện tìm Tiểu Đoá. Tô Nhiễm sợ đứa bé xảy ra vấn đề gì đó, cô dọa An Tiểu Đoá hốt hoảng, lật đật sắp xếp

cho cô khám phụ khoa, cuối cùng mọi chuyện đều do Tô Nhiễm sợ bóng sợ gió.

Biết kết quả xong, Tô Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, có thể trưa nay ăn đồ gì đó không hợp nên cô mới cảm thấy như vậy.

An Tiểu Đoá nhìn Tô Nhiễm, “Cậu định nuôi đứa bé này một mình thật à?”

“Có gì không được?” Tô Nhiễm điềm nhiên như không.

An Tiểu Đoá lắc đầu bất đắc dĩ, “Cậu tưởng đây là nước ngoài ư? Mẹ đơn thân rất vất vả. Vả lại cậu muốn sinh con ra mà không cho nó hộ khẩu?”

Tô Nhiễm thở dài thườn thượt, “Mình không nghĩ nhiều như vậy. Dù phải ra nước ngoài sống, mình cũng muốn sinh đứa bé này.”

An Tiểu Đoá thấy cô kiên trì, buộc lòng phải thôi, thở sụt một hơi.

“Thôi mình về nha.”

“Có việc thì gọi điện cho mình.”

Tô Nhiễm gật gù, đang định xoay người bước đi, cánh tay bỗng bị kéo lại đằng sau, cô vô thức thốt lên sợ hãi, quay đầu liền bắt gặp đôi mắt của Lê Minh Vũ. Cô phát hoảng trợn to mắt.

An Tiểu Đoá cũng ngây người.

Hai người lo trò chuyện cùng nhau nên không chú ý Lê Minh Vũ đi từ đâu đến.

“Anh, anh, anh sao lại ở đây?” Tô Nhiễm lắp bắp, có vẻ như cô đang rất sợ.

Lê Minh Vũ kéo cánh tay Tô Nhiễm, thấy dáng vẻ cô hoang mang anh cau chặt mày, “Câu này để anh hỏi em mới đúng.” Ngày hôm nay, anh sắp xếp thời gian đến bệnh viện thăm đồng liêu, nào ngờ gặp Tô Nhiễm và An Tiểu Đoá đang trò chuyện ngoài cổng. Hơn nữa, anh còn thấy sắc mặt Tô Nhiễm phờ phạc, nên anh liền nghĩ Tô Nhiễm đến khám bệnh.

“Tôi? Tôi....” Tô Nhiễm bị anh hỏi đến choáng váng, cô cân nhắc một lát, vội vã trả lời, “Tôi đến tìm Tiểu Đoá nói vài chuyện.”

“Vậy ư?” Lê Minh Vũ sẫm soi Tô Nhiễm, bắt gặp ánh mắt né tránh

của cô, anh càng nhúu chặt mày, ngoái nhìn An Tiểu Đoá...

“Tiểu Đoá, Tô Nhiễm không khoẻ chỗ nào?”

“Cậu ấy... cậu ấy...” An Tiểu Đoá nuốt nước bọt căng thẳng, mắt Lệ Minh Vũ như con dao sắc bén. Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, cô hết đường lẩn tránh, “Cậu ấy...” Trong lúc nhất thời, cô tìm không ra lý do đáp lời anh.

“Tôi bị đau dạ dày.” Tô Nhiễm bình tĩnh nói.

Lệ Minh Vũ hạ ánh mắt xuống mặt cô, như đang thẩm định lời nói của cô có bao nhiêu chân thật. Tô Nhiễm lặng lẽ nhìn anh, cố gắng tỏ ra bình thường. May mà đứa bé còn nhỏ, nếu không thì bụng lộ ra ngoài, muốn nói dối cũng khó.

Tô Nhiễm đang ngẫm nghĩ, Lệ Minh Vũ bỗng vươn tay trước mặt cô, giọng nói trầm thấp vang lên, “Đưa kết quả kiểm tra anh xem.”

Hả...

Tô Nhiễm bần thần...

Quyển 7 - Chương 20: Suôn Sẻ

Yêu cầu của Lê Minh Vũ trực tiếp mà thẳng thắn, tiến ngay đến trọng điểm, nhất thời Tô Nhiễm và An Tiểu Đoá chỉ biết đờ đẫn nhìn anh.

Vàng sáng chói loá khiến mọi thứ trong mắt cô đều trở nên mờ mờ ảo ảo, nhưng người đàn ông này lại không chút nào nhạt nhoà, đôi mắt sắc bén của anh tựa như lưỡi dao nhắm thẳng vào Tô Nhiễm.

Không khí hanh khô không một gợn gió thổi qua.

Người nhà, bệnh nhân tới lui trước cổng bệnh viện đều không tìm được liếc nhìn họ. Hình ảnh của họ trái ngược hoàn toàn với dòng người hối hả ngược xuôi.

Một lát sau, Tô Nhiễm gắng tỏ vẻ bình tĩnh, “Yêu cầu của anh có kỳ lạ quá không?”

Lê Minh Vũ không dời mắt, thần sắc càng nghiêm khắc, giọng nói điềm nhiên ẩn chứa mệnh lệnh vang lên, “Đưa kết quả kiểm tra anh xem.”

An Tiểu Đoá đứng bên cạnh vô thức giơ tay lau mồ hôi, không biết do sợ hãi hay trông thấy vẻ mặt chăm chú của Lê Minh Vũ ở khoảng cách này khiến cô không tài nào đối diện.

Dừng xe xong, Đồng Hựu đi đến từ bên kia, khó tin nhìn cảnh trước mắt. Thật lòng mà nói, anh luôn mờ mịt chuyện giữa Lê Minh Vũ và Tô Nhiễm, rốt cuộc hai người này là sao?

“Bộ trưởng, chúng ta nên vào phải không ạ?” Đồng Hựu lướt mắt qua đồng hồ, hỏi Lê Minh Vũ. Không phải anh không hiểu chuyện, nhưng đi thăm bệnh mà đến trễ thì không phải phép.

Tô Nhiễm nghe Đồng Hựu nói vậy, chột cau mày lo lắng. Cô quan sát Lê Minh Vũ, anh đột nhiên tới bệnh viện là vì bị bệnh ư?

Tựa hồ đọc hiểu về lo lắng của cô, miệng Lê Minh Vũ hơi cong lên, ánh mắt dịu dàng ngắm nhìn gương mặt cô, anh cao giọng: “Đồng Hựu, cậu vào trước giải thích dùm tôi, xong việc tôi sẽ vào thăm ngay.” Ánh mắt anh không hề rời khỏi mặt Tô Nhiễm.

Đồng Hựu gật đầu đi vào trước.

Nhờ vậy Tô Nhiễm mới biết anh đến thăm người quen, chứ không phải bản thân anh bệnh. Đôi lông mày chau lại của Tô Nhiễm vô thức thả lỏng, nỗi lo lắng trong lòng bất giác tan biến. Có điều về mặt thay đổi này của cô không thoát khỏi con mắt Lê Minh Vũ, ý cười thấp thoáng trên môi anh càng lớn hơn...

Nét mặt anh biến hoá khiến gò má Tô Nhiễm nóng ran, hàng mi rủ xuống, lòng trĩu nặng phiền muộn, quan tâm anh làm gì? Còn để anh phát hiện ra.

“Em muốn đứng đây với anh đến trời tối đen luôn à?” Lê Minh Vũ cười, “Anh nói rồi anh không ngại lãng phí thời gian cùng em.”

Tô Nhiễm cắn mạnh môi, cô biết con người này không đạt được mục đích thì không từ bỏ. Cô sa sầm mặt, cầm giỏ xách lấy kết quả kiểm tra đưa anh, cất giọng nhàn nhạt, “Trên đó viết rõ, anh tự xem đi.”

Lê Minh Vũ nhận lấy, đúng là kết quả kiểm tra dạ dày, chỉ số tạm coi là bình thường, nhưng có hiện tượng bị viêm, anh nhàu mày, “Bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ nói ăn uống đúng giờ là được.” Cô hít một hơi sâu, trả lời bằng giọng lãnh đạm.

Lê Minh Vũ nghe vậy liền bất mãn, “Em ăn không đúng giờ?”

Tim Tô Nhiễm khẽ nhói lên, lại sợ anh hỏi đông hỏi tây, cô ngược nhìn Lê Minh Vũ, “Anh quan tâm nhiều làm gì? Chuyện của tôi không cần anh để ý, anh mau vào thăm bệnh đi.”

Tô Nhiễm thốt ra những lời này, về mặt Lê Minh Vũ trở nên khó coi vô cùng.

An Tiểu Đoá thấy vậy, vội đến gần cười với Lê Minh Vũ, “Anh yên tâm đi ạ, sau này em sẽ trông chừng Tiểu Nhiễm. Cậu ấy không sao, bác sĩ cũng dặn cậu ấy ăn uống điều độ là bình thường ngay thôi.”

Sắc mặt Lê Minh Vũ lúc này mới thoáng dịu lại, anh nhìn Tô Nhiễm một lúc lâu rồi đảo mắt qua Tiểu Đoá, giọng nói ôn hoà lịch sự, “Tiểu Đoá, em là bác sĩ, sau này phiền em nhắc nhở cô ấy nhiều hơn.”

“Dạ được, anh yên tâm.” An Tiểu Đoá lật đật hứa hẹn.

Lê Minh Vũ quay đầu nhìn Tô Nhiễm lần nữa, vài giây sau mới thu hồi tầm mắt, đi vào trong bệnh viện.

Cảm giác khẩn trương bập bênh trong không khí đột nhiên tan biến.

“Làm mình sợ muốn chết, mình cứ tưởng anh ấy bắt mình dẫn đi gặp bác sĩ khám cho cậu.” An Tiểu Đoá vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Tô Nhiễm không nói tiếng nào, nhưng ban nãy cô cũng rất sợ. May mà lúc đến khám thai, cô tiện thể kiểm tra luôn dạ dày, vì cô sợ dạ dày không khoẻ sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa bé, không ngờ ra đến cổng gặp phải Lê Minh Vũ, nhờ tờ giấy kiểm tra vừa rồi mà thoát khỏi anh.

“Tiểu Nhiễm, mình thấy Lê Minh Vũ lo cho cậu lắm. Hai người đã ly hôn, nhưng anh ấy vẫn đối xử với cậu như vậy, thật lòng mình thấy anh ấy rất đàn ông.” An Tiểu Đoá nói nhỏ.

Ánh mắt Tô Nhiễm tối sầm, “Tiểu Đoá, có nhiều chuyện cậu không biết đâu. Nói chung lúc nào cậu cũng phải đứng về phía mình.”

An Tiểu Đoá biết hỏi cũng không được gì, bèn gật gù đồng ý.

Đợi Tô Nhiễm lên taxi, An Tiểu Đoá mới từ từ đi vào, cô cố tình kéo dài thời gian để không chạm mặt Lê Minh Vũ, nếu không thấy cô trả lời ấp úng, thế nào anh cũng hoài nghi.

An Tiểu Đoá buồn bực, thở dài thườn thượt, mắt lơ đãng lia đến một bóng người ở gần đó, cô nhìn thoáng qua rồi mặc kệ đi tiếp.

Cái bóng đó càng táo tợn đuổi theo.

An Tiểu Đoá bỗng dừng chân, nhìn chằm chằm cái bóng in trên mặt đất, cúi kính nói, “Hoà Quân Hạo, tôi biết là cậu, cậu còn giả vờ giả vệt gì nữa? Đừng có nghĩ ống kính của cậu giấu được tôi, có trốn thế nào cũng không lừa được tôi đâu!”

Hoà Quân Hạo đang cầm máy chụp hình, gương mặt thanh ý cười rạng rỡ, “Không ngờ nha, tôi cứ tưởng cô không biết tôi.”

“Cậu hoá thành tro tôi cũng nhận ra.” An Tiểu Đoá nói, nhú mày khó chịu, “Chụp tôi làm gì?”

An Tiểu Đoá biết chuyện Tô Nhiễm có một người em trai cùng cha khác mẹ đã được vài năm. Hoà Quân Hạo rất hay quan tâm Tô Nhiễm. Lúc trước khi anh đi du học, lần nào được nghỉ về nước cũng đến thị trấn Hoa Điền thăm Tô Nhiễm, có lần vô tình gặp An Tiểu Đoá ở đó, từ đó cô cũng biết Hoà Quân Hạo. Hoà Quân Hạo không giống như cô tưởng tượng, anh không hề ra vẻ cậu ấm con chiêu, mà ngược lại tính tình anh hiền lành, vui vẻ. Điều này làm An Tiểu Đoá ít nhiều cũng có thiện cảm với anh, nhưng An Tiểu Đoá ghét cay ghét đắng nhà họ Bạch, cô thấy bất bình thay Tiểu Nhiễm và dì Vân.

Hoà Quân Hạo nhún vai cười, “Cái gì mà chụp? Từ này dùng không đúng lắm, nói đúng phải là hoàn thành tác phẩm nghệ thuật. Cô chính là nhân vật chính trong tác phẩm nghệ thuật của tôi.”

Quyển 8 - Chương 1: Cách Duy Nhất Cứu Nhà Họ Hoà

Nếu anh nói anh yêu em, vậy em có thể dừng bước, đừng đi nữa? Có thể xoay người, trao nhau vòng ôm ấm áp?

Lời nói của Hoà Quân Hạo khiến An Tiểu Đoá càng cau chặt mày, cô vốn đang phiền muộn chuyện Tô Nhiễm nên chẳng còn tâm trạng phân tích cái gọi là tác phẩm nghệ thuật, cô vung tay, “Tôi không có thời gian vớ vẩn với cậu, cậu đừng chụp nữa, xoá hết hình chụp tôi ban nãy đi.”

Nghe vậy, Hoà Quân Hạo cười toe toét, giơ máy chụp hình, “Đồng chí An Tiểu Đoá, máy chụp hình của tôi là máy chuyên nghiệp, sao đồng chí nói giống như máy kỹ thuật số, muốn xoá là xoá ngay được?”

“Cậu đang xâm phạm đời tư, xâm phạm quyền chân dung riêng tư của tôi!” An Tiểu Đoá đứng lại, liếc Hoà Quân Hạo, “Cậu đừng có gặp tôi thì An Tiểu Đoá này An Tiểu Đoá nọ, đồ xác xược không biết lớn nhỏ, cậu phải gọi tôi là chị Tiểu Đoá biết chưa.”

Hoà Quân Hạo mặc kệ, anh giơ một ngón tay, lắc tới lắc lui trước mắt cô, “Cô sai rồi, tôi quen cô, có gì phải e ngại? Vớ...” Hoà Quân Hạo cười xán lạn, “Tôi cần sửa cách nói năng của cô, tôi gọi An Tiểu Đoá là để cô có vẻ trẻ trung hơn.”

An Tiểu Đoá nhìn anh đăm đăm một lúc.

Hoà Quân Hạo bị nhìn đến rợn người, anh vẩy tay trước mặt cô, “Tuy tôi hết sức tự tin với vẻ ngoài của mình, nhưng tôi đẹp đến nỗi cô không nở rời mắt ư?”

An Tiểu Đoá giả vờ buồn nôn, “Tôi từng gặp người tự cao tự đại, nhưng chưa thấy ai đạt đến trình độ cao như cậu. Cậu tưởng cậu là Phan An chuyển thế à? Thôi nằm mơ đi.”

“Ơ? Cô gặp Phan An rồi? Sao biết tôi không điên trai bằng anh ta?” Hoà Quân Hạo cười ngoác miệng, hàm răng trắng bóng sáng lấp lánh.

An Tiểu Đoá nhếch mày, miệng mồm người này cũng chẳng vừa gì.

“Ngày nào cậu cũng sống vô tâm như thế này ư?” Cô cất giọng hỏi, Hoà Quân Hạo là con trai duy nhất của nhà họ Hoà, tuy do vợ lẽ sinh ra, nhưng dù thế nào cũng là người trong gia đình, bây giờ nhà họ Hoà đang rối loạn, anh còn tâm trạng xách máy đi khắp nơi chụp hình?

Hoà Quân Hạo đương nhiên hiểu ý An Tiểu Đoá, nhún vai, “Vô tâm có gì xấu? Việc gì phải hành hạ bản thân sống vất vả mỗi ngày? Chụp hình là sở thích lớn nhất của tôi. Mà phải công nhận cô mặc áo blouse trắng, nhìn rất giống thiên sứ. Qua đây nào, tôi chụp thêm vài kiểu cho cô.”

“Đừng có quấy rầy tôi, tôi không rảnh để ý đến cậu.” An Tiểu Đoá đi nhanh vào bệnh viện.

“Cô không rảnh để ý tôi, vậy tôi rồi rồi để tôi bận tâm đến cô là được rồi. Máy chụp kiểu này không cần có qua có lại mới toại lòng nhau đâu.” Hoà Quân Hạo giơ máy chụp hình, đi theo cô vào bệnh viện.

“Cậu làm gì vậy? Tôi phải làm việc.”

“Đúng lúc tôi có thể chụp thiên sứ áo trắng đang cứu chữa cho bệnh nhân. Quảng cáo miễn phí, hay quá còn gì.”

“Aizz... Mình điên mất thôi.”

“Không sao đâu, thiên sứ điên trông cũng rất đẹp.”

Khi Tô Nhiễm đến Hà Điền Cư đã là buổi chiều, ngẩng nhìn căn biệt thự trắng toát trước mắt, cô bỗng thấy lòng mình yên ổn.

Hoá ra cô còn hiểu rất ít về thành phố.

Hà Điền Cư là tên của khu biệt thự này, ngụ ý là sự thanh thản tĩnh tâm giữa chốn thiên nhiên. Ở đây cách xa khu vực thành thị náo nhiệt, chỉ có trời xanh mây trắng và hương hoa cúc thanh mát. Phía

xa hơn là cối xay gió màu trắng, chuyển động chậm rãi trong không gian tĩnh mịch, hình ảnh này có nét gì đó giống với phong cảnh Hà Lan.

Tô Nhiễm không đi vào biệt thự, cô đi đến bờ sông nằm ngược hướng biệt thự, nước sông cũng như nhịp điệu cuộc sống ở đây, thông dong bình thản.

Quả nhiên dưới một gốc cây, Tô Nhiễm đã trông thấy người mình cần tìm.

Hứa Đông, cổ đông lâu năm của tập đoàn Hoà thị, cũng là người cùng ba gây dựng sự nghiệp sớm nhất, suốt mấy ngày qua Tô Nhiễm luôn tìm ông. Hai năm sau khi ba qua đời, Hứa Đông cũng rút khỏi ban giám đốc, đến nước ngoài nghỉ ngơi. Gần đây ông lại quyết định về nước dưỡng lão, vì vậy chọn Hà Điền Cư sinh sống.

Thông qua Hoà Vy, Tô Nhiễm biết Hứa Đông bỏ đi là vì không muốn thấy nhà họ Hoà đổi chủ. Sau khi Lê Minh Vũ khống chế nhà họ Hoà, Hứa Đông chủ động rút lui, nhưng vẫn nắm giữ cổ phần công ty. Cô nghe nói mấy năm nay Lê Minh Vũ luôn âm thầm phái người thuyết phục ông bán cổ phần, nhưng ông sống chết cũng không chịu buông ra. Điều này đủ chứng minh ông còn tình cảm với nhà họ Hoà, đây là nguyên nhân quan trọng khiến Tô Nhiễm tìm ông.

Và một nguyên nhân khác thôi thúc cô đến là dù ông không tham dự cuộc họp cổ đông, nhưng ý kiến của ông rất có tầm ảnh hưởng với ban giám đốc.

Dưới bóng râm, Hứa Đông lặng lẽ ngồi câu cá, mái tóc ông bạc phơ, ông ăn vận quần áo đơn giản, chân mang giày vải, ngồi bất động, trông như đang phiêu diêu.

Tô Nhiễm không dám tùy tiện kêu, cô chỉ đứng ngay bên cạnh chờ đợi.

Cô biết muốn nhờ ông ra mặt giúp đỡ, thì phải thể hiện thành ý của mình cho ông thấy.

Thời gian chậm chậm trôi đi, ánh mặt trời mỗi lúc một gay gắt hơn, Tô Nhiễm đắm mình dưới cái nắng oi ả, mồ hôi túa đầy trán, ướt sũng tóc, nhưng cô vẫn kiên trì đứng đợi. Hồi còn bé cô đã gặp

Hứa Đông, cô tin Hứa Đông còn nhớ cô là ai, từ đó sẽ hiểu mục đích cô đến nơi này.

Hứa Đông vẫn ngồi im, mắt hướng về xa xa, không biết bao lâu trôi qua, cần câu đột nhiên giật giật, cuối cùng Hứa Đông cũng động đây, ông thu dây tức thì, một con cá to màu đỏ trời lên khỏi mặt sông, tiếp theo liền bị Hứa Đông bỏ vào thùng bên cạnh.

Mắt Tô Nhiễm đột nhiên sáng ngời, rốt cuộc cũng đợi được rồi. Cô liền có gắng nghĩ cách xem nên thuyết phục Hứa Đông về giúp như thế nào.

Hứa Đông thu cần câu xong, ông đứng dậy, không hề ngó ngang Tô Nhiễm, xách thùng đựng cá định bước đi, Tô Nhiễm quỳnh quáng, toan mở miệng lại nghe giọng hiền từ của Hứa Đông cất lên, “Cá cầu vòng ngon tuyệt, Tiểu Hoà Nhiễm, con có lộc ăn rồi đây.”

Một câu “Tiểu Hoà Nhiễm” khiến cô rơm rớm nước mắt. Các cổ đông lâu năm trong Hoà thị đều thích gọi cô như vậy, nhưng đây đã là chuyện từ lâu rất lâu, bây giờ nghe gọi như thế nào, cô bất giác nhớ tới lúc bé, lòng đông đầy biết bao nỗi niềm.

Nhờ cách gọi thân quen này, mà nỗi lo sợ của cô chợt vơi bớt, Hứa Đông không chỉ nhận ra cô, mà ông còn kêu cô như trước đây, vậy rõ ràng tập đoàn Hoà thị còn chỗ đứng trong lòng ông, có thể ngày trước ông bỏ đi chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Nghĩ vậy, Tô Nhiễm cảm thấy tự tin hơn chút ít.

Hứa Đông đã đến tuổi hưởng thụ nghỉ ngơi, ông có hai người con định cư ở nước ngoài. Hiện tại, ông sống cùng vợ ở Hà Điền Cư, tận hưởng cuộc sống an nhàn thanh thản.

Cá cầu vòng được vợ Hứa Đông nấu thành các món đủ sắc đủ vị, họ hết sức nhiệt tình với Tô Nhiễm, nhưng Tô Nhiễm không có tâm trạng ăn uống. Cô trò chuyện một lát, nói rõ mục đích đến đây, cô tin ông còn cảm tình với nhà họ Hoà, dù không muốn quay lại Hoà thị, ông cũng sẽ giúp đỡ.

Hứa Đông trầm mặc, vợ ông thấy vậy cũng thức thời tránh đi.

Trái tim cô lơ lửng chờ câu trả lời từ ông.

Một lát sau, Hứa Đông cất giọng than thở: “Tiểu Nhiễm à, con hay

chị con muốn đấu với Lê Minh Vũ?” Nói đoạn, ông lắc đầu, “Phần thắng chỉ là số không.”

Lòng Tô Nhiễm run lên.

“Rất khó nắm bắt nhược điểm của Lê Minh Vũ. Chẳng lẽ con không thấy cậu ta tuy trẻ tuổi, nhưng dồn ép mấy cổ đông già như chú đến mức bỏ đi sao? Đến ba con còn không phải đối thủ của cậu ta, thì hai đứa con gái như bọn con có là gì?” Giọng nói Hứa Đông nặng nề.

Tô Nhiễm thoáng nghệt thờ, “Chú Hứa, lẽ nào cái chết của ba con liên quan đến anh ta thật ư?”

“Chuyện này...” Hứa Đông ngập ngừng, cau chặt mày, “Không có bằng chứng nên chú không tiện nói nhiều. Chú chỉ biết bốn năm trước ba con thật sự muốn dùng cuộc hôn nhân chính trị kiềm chế và uy hiếp Lê Minh Vũ. Con không thể trách ba con có suy nghĩ như vậy, từ góc nhìn của một người kinh doanh, khi tiền tài vững mạnh, thì sẽ muốn khống chế đến giới chính trị, thế nhưng Lê Minh Vũ có phải người dễ điều khiển? Cuối cùng chẳng phải cậu ta nắm trọn vẹn nhà họ Hoà ư?”

Đầu mối duy nhất cũng đứt đoạn, Tô Nhiễm thờ dài, không biết cô đang cảm thấy nhẹ nhõm hay hụt hẫng, lòng cô rối rắm như tơ vò. Cô vừa muốn biết sự thật khiến ba nháy lầu là gì, vừa hy vọng mọi chuyện không liên quan đến Lê Minh Vũ.

“Chú Hứa, tiếng nói của chú luôn có giá trị trong thương hội. Lê Minh Vũ cũng không có quyền can thiệp. Mong chú niệm tình ba con, trở về giúp ban giám đốc quản lý Hoà thị, chỉ con chỉ biết quản lý toà soạn, còn nói đến kinh doanh thì chị con lực bất tòng tâm.”

“Mọi thứ đều do một tay chị con gây nên, rút cuộc để người của Lê Minh Vũ lấp vào chỗ trống, chuyển thành thời thế của cậu ta.” Hứa Đông lắc đầu bất lực, “Thực ra hôm nay chú không còn cách nào trở lại. Mọi cổ đông hay người trong thương hội đã mất lòng tin với chị con, chuyện này không phải cứ nói một hai câu là giải quyết thấu đáo. Hơn nữa, thế lực của Lê Minh Vũ thẩm thấu mọi ngóc ngách trong thương hội và nhà họ Hoà, chú chỉ có lòng mà không có

sức.”

“Chứ Hứa, lẽ nào hết cách thật sao?” Tô Nhiễm nói giọng buồn buồn.

“Cách...” Hứa Đông nhíu mày suy nghĩ, “Có lẽ là có, mà còn là cách duy nhất.”

“Cách gì ạ?” Mắt Tô Nhiễm sáng rực rỡ.

“Chính là con.” Hứa Đông chăm chú đáp lời.

“Con.” Cô sững sốt.

“Đúng vậy, may ra chỉ có con mới giúp nhà họ Hoà hồi sinh.” Lời nói của Hứa Đông chứa đựng thâm ý khó đoán, “Kỳ thực khi ba con còn sống, cơ cấu kinh doanh của Hoà thị đã mất cân bằng. Ngày xưa nhiều cổ đông đầu tư là vì thương hiệu ‘Gia đình điều chế nước hoa’, nhưng không ngờ ba con từ bỏ nghề điều chế nước hoa, chuyển sang kinh doanh mảng khác, điều này từng khiến nhiều cổ đông bất mãn. Con biết tại sao Lê Minh Vũ được lòng của các cổ đông một cách nhanh chóng không? Tất cả đều nhờ vào một loại nước hoa.”

Ngón tay Tô Nhiễm run rẩy, “Midi!”

“Đúng vậy, chính là Midi của con.” Vẻ mặt Hứa Đông âm trầm, “Lê Minh Vũ được mọi người ủng hộ khôi phục việc kinh doanh nước hoa, và thực tế cậu ta đã làm vậy. Hoà thị thâm nhập thị trường nước hoa lần nữa, đến khi nước hoa Midi của con xuất hiện, Hoà thị mượn Midi khuếch trương, lượng tiêu thụ của Midi ngoài thị trường khiến người cùng nghề đều trở mắt ngơ ngàng.”

Bàn tay Tô Nhiễm siết chặt, tới lúc này cô mới biết bản thân đã bị Lê Minh Vũ lợi dụng triệt để! Anh là trộm cướp! Anh không chỉ chiếm nước hoa, còn chiếm mọi thứ, cả trái tim và thể xác của cô. Cô thất bại thảm hại, chìm sâu vào tình yêu vô vọng dành cho anh, trong mắt anh cô chỉ là một trò đùa thôi ư?

Lê Minh Vũ, rốt cuộc lòng dạ anh thâm sâu đến mức nào? Sao anh lại đáng sợ như thế nào chứ?

“Chú Hứa, con không hiểu ý chú. Chú cho rằng con có thể cứu nhà họ Hoà, chẳng lẽ kêu con điều chế ra nước hoa khác?”

Hứa Đông gật đầu nghiêm túc, “Con nói đúng, hơn nữa nước hoa

này khác với nước hoa cháu thường thấy bên ngoài. Con là đời sau của nhà họ Tô, khứu giác của con nhạy bén bẩm sinh, muốn dành lại niềm tin của cổ đông, con phải..." Ông ngừng giây lát, chăm chú nhìn Tô Nhiễm, "Làm Đào Tuý xuất hiện lần nữa."

"Sao ạ?" Tô Nhiễm khiếp sợ, cô tuyệt đối không ngờ Hứa Đông nghĩ ra cách như vậy.

"Trên thị trường nước hoa, Đào Tuý là một kỳ tích, chỉ nó mới giúp Hoà thị vững chắc. Tuy Midi cũng khá, nhưng nó sẽ mau chóng bị các thương hiệu khác thay thế, chỉ có Đào Tuý là tuyệt tác vĩnh hằng chứa đựng biết bao hồi ức và văn hoá trong đó. Mặc cho bao nhiêu mẫu mã là trụ cột vững chãi." Ánh mắt Hứa Đông sáng ngời, "Tiểu Nhiễm, con phải điều chế được Đào Tuý, vậy mới có khả năng bắt chẹt Lê Minh Vũ, đồng thời nhận được niềm tin của các cổ đông. Dựa vào đó, con có thể tham gia ban giám đốc, Hoà thị sẽ có hy vọng."

Tô Nhiễm lo nơm nớp, "Chú Hứa, nhưng con chưa ngửi Đào Tuý bao giờ, càng không biết cách điều chế ra nó, làm sao có khả năng tạo ra Đào Tuý?"

"Vấn đề nằm ở chỗ Đào Tuý biến mất trên thị trường từ lâu. Nếu muốn điều chế, thì chỉ có thể hỏi mẹ con. Mẹ con là con cháu nhà họ Tô, chắc chắn biết cách điều chế Đào Tuý, và lại..." Hứa Đông căn dặn cô, "Con phải nhớ, mùi hương của Đào Tuý là độc nhất vô nhị, khi còn điều chế nhất định phải giữ mùi nguyên sơ của nó, đừng thay đổi dù chỉ là một chút. Đào Tuý đi vào trí nhớ của rất nhiều người, nếu con tùy tiện thay đổi một chút gì đó, nó sẽ đi ngược hoàn toàn, sẽ phá huỷ ấn tượng đẹp đẽ mà nó từng lưu lại cho người đời. Con phải cân nhắc cẩn thận, không làm thì thôi, đã làm thì phải đến nơi đến chốn."

Tô Nhiễm hiểu ý ông, cũng biết không thể tùy tiện đụng vào Đào Tuý. Một khi đã chạm tới, có nghĩa là Đào Tuý do cô làm phải có khả năng khơi gợi hồi ức của mọi người. Cô không được phạm bất cứ lỗi lầm nào, mỗi mùi hương gợi mở biết bao ký ức quý giá, ký ức này tượng trưng cho năm tháng đáng nhớ trong cuộc đời. Điều này

trên quý xiết bao, cô có dám sơ suất?

“Chứ Hứa, con cảm ơn chú, con biết phải làm thế nào rồi.” Cô gật mạnh đầu.

Có lẽ ông trời cho cô chiếc mũi nhạy cảm, mục đích là để cô... khôi phục đào tuý.

“Con hãy đi tìm mẹ con, biết đâu mẹ con có cách.” Hứa Đông gật đầu vui mừng, ánh mắt tràn ngập chờ mong và chúc phúc của bậc cha chú dành cho con cháu, “Chú hy vọng một ngày nào đó cả hai người con gái của Tấn Bằng sẽ đường đường chính chính ngồi trên ghế giám đốc, tranh quyền tranh thế với đàn ông.”

Tô Nhiễm nhìn Hứa Đông, một lúc lâu sau cô gật đầu nghiêm túc.

Quyển 8 - Chương 2: Từ Chối

Bệnh viện, phòng làm việc của bác sĩ trưởng khoa phụ sản.

Bác sĩ trưởng khoa cầm kết quả kiểm tra của Tô Nhiễm xem tới xem lui, một lúc lâu sau mới ngược nhìn Tô Nhiễm ngồi đối diện, cất giọng chân thành: “Cô Tô, theo ý kiến của bệnh viện chúng tôi, trước khi sinh con cô chỉ được làm nhiều nhất là chọn lựa thực vật, song phải đảm bảo rằng nguyên liệu này là thuần khiết thiên nhiên. Những việc liên quan đến điều chế nước hoa, tôi khuyên cô không nên tham gia.”

Tô Nhiễm gật đầu, vẻ mặt cô toát lên một tia khó khăn. Làm nước hoa quan trọng nhất là giai đoạn pha chế mùi hương, nếu cô không được đụng vào, vậy phải tìm ai để hoàn thành “Đào Túy”?

Đây là lần đầu tiên cô làm mẹ, nhưng cũng là lần đầu tiên có muốn làm chút chuyện cho Hoà thị, song hai điều này lại mâu thuẫn nhau.

“Bác sĩ, lẽ nào không còn cách khác?” Cô khẽ hỏi.

Bác sĩ suy xét một hồi, khuyên nhủ tận tình, “Cô Tô, quan điểm tôi đưa ra là xét trên góc nhìn của một người bác sĩ, như vậy chỉ để tốt cho người lớn cũng như đứa bé. Cô thử nghĩ xem, khi điều chế nước hoa, giai đoạn chọn nguyên liệu thì không thành vấn đề, chỉ cần vật liệu thuần chất thiên nhiên thì ổn thoả với người lớn và đứa bé. Thế nhưng, khi cô điều chế nước hoa, cô phải đụng đến hoá chất đúng không? Nếu không thì cũng tiếp xúc với các chất bảo quản, vậy sẽ ảnh hưởng sức khoẻ của cô và đứa bé. Tôi không rõ vì sao cô muốn đích thân điều chế nước hoa, nhưng cô là người am hiểu nước hoa hơn tôi, vấn đề tôi đề cập này, tôi tin cô sẽ biết nguy hại thế nào mà không cần tôi nhiều lời.”

Tô Nhiễm đương nhiên hiểu, khi bác sĩ trưởng khoa nói những điều này, đầu óc cô quay cuồng choáng váng, không ngừng tìm kiếm

người có thể giúp cô. Cô tuyệt đối không để mục đích hoặc thứ gì đó ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa bé. Một lát sau, cô hít thật sâu đáp, “Tôi hiểu.”

“Còn một việc nữa...” Bác sĩ lấy kết quả kiểm tra hai ngày trước, an cần nhìn Tô Nhiễm, “Cô thuộc về thể chất nhạy cảm, hai ngày nay cô có thấy không khoẻ ở đâu không?”

“Thể chất nhạy cảm?” Tô Nhiễm ngẩn người, cô không rõ “Thể chất nhạy cảm” trong lời bác sĩ nói là gì, cô vô thức lắc đầu, “Gần đây ngoài nôn mửa thì tôi không còn cảm giác gì khác. À, thỉnh thoảng tôi bị đau đầu với mệt mỏi.”

“Đây là phản ứng bình thường khi mang thai, không có gì phải lo.” Bác sĩ gật đầu nhẹ nhẹ.

“Bác sĩ, vậy con tôi có sao không?” Tô Nhiễm vội vàng hỏi, nỗi sợ hãi dâng tràn trong lòng.

Bác sĩ thấy vẻ mặt cô khác thường, nhẹ giọng an ủi: “Cô đừng khẩn trương, ý tôi là mong cô nghỉ ngơi nhiều hết mức có thể. Người thuộc thể chất nhạy cảm khá phổ biến. Những người này thường bị điều kiện ngoại cảnh ảnh hưởng cảm xúc, dẫn đến hiện tượng sinh non ở thời kỳ đầu thai kỳ, nhưng chỉ cần cô điều hoà tâm trạng thì không sao.”

Tô Nhiễm đặt tay lên bụng, đôi mắt nhuốm vẻ lo âu thoáng dịu bớt, cô thở dài thườn thượt, “Chỉ cần đứa bé khoẻ mạnh là được.”

“Cô yên tâm, mọi số liệu kiểm tra đều chứng tỏ đứa bé rất khoẻ mạnh.” Bác sĩ mỉm cười.

Tô Nhiễm gật đầu, đôi mày đượm ý cười

Thị trấn Hoa Điền đắm mình trong hương hoa thơm ngát.

Mùa hè oi bức dường như không ảnh hưởng tí nào đến nơi đây. Cây cối xanh um tùm, từng cơn gió mát thổi bay cái nóng hanh khô, tạo nên một thị trấn Hoa Điền đông ấm hạ mát.

Tô Nhiễm băng qua vườn hoa, liền bắt gặp bóng dáng bận rộn của Tô Ánh Vân và Tiêu Quốc Hào từ xa, rừng hoa rực rỡ màu sắc điểm tô bầu trời thêm tươi sáng. Cảnh này khiến Tô Nhiễm cảm thấy

vui vẻ thoải mái hẳn, hương hoa nhè nhẹ như tơ nhện say mê lòng người. Tới đây, mọi ưu sầu phiền lo của cô đều tan biến hết.

Tô Ánh Vân nhìn thấy Tô Nhiễm, tháo nón che nắng xuống, chỉ cần lều trắng dựng cạnh đường ra vườn hoa.

Lều màu trắng cũng là một điểm đặc sắc ở thị trấn Hoa Điền, hầu như mỗi nông dân chuyên trồng hoa ở đây đều sẽ dựng một cái như thế ở vườn của mình, đây là nơi ăn uống và nghỉ ngơi tạm thời, là không gian mở của vườn hoa, chỉ cần ngồi phía trước ngắm nhìn làn gió lướt qua vườn hoa như sóng biển dập dềnh cũng là một cách hưởng thụ cuộc sống.

Khi còn bé, Tô Nhiễm thường ngồi hóng mát, đánh một giấc ngủ trưa thoải mái trong lều trắng lộng gió, hôm nay trở về đây, lại ngồi trong không gian xưa kia, cô mới hiểu cái gì là thiên đường.

Trà lài thơm mát là đặc sản của thị trấn Hoa Điền, cũng là thức uống phổ biến của mọi người dân ở đây. Vào mùa hè, dân thị trấn Hoa Điền sẽ pha trà lại tưới uống giải khát, tới mùa đông sẽ sấy khô để dành uống từ từ hoặc tiếp đãi khách phương xa.

Tô Ánh Vân rót một tách trà lài, đặt trước mặt Tô Nhiễm, quan sát vẻ mặt của cô, cất giọng lo lắng, “Tiểu Nhiễm, mẹ cứ thấy sắc mặt con không được tốt.”

Mẹ không hề biết việc cô mang thai. Thứ nhất là do cô chưa kịp nói, thứ hai là cô thực sự không biết phải nói như thế nào. Ngoài cô biết chuyện mang thai bốn năm trước ra, thì chỉ có một mình mẹ. Bốn năm sau, cô lại có con với cùng một người đàn ông, cô không dám tưởng tượng sau khi mẹ biết chuyện này thì sẽ phản ứng ra sao. Cô chầm chậm uống một hớp trà, nói nhỏ, “Chắc dạo này con hơi nhiều việc.”

Rất tự nhiên khi cô đổ hết mọi thứ lên công việc.

Tô Nhiễm liếm môi, nhìn Tô Ánh Vân, “Mẹ, mẹ nhớ Hứa Đông không ạ?”

“Hứa Đông?” Thần sắc Tô Ánh Vân thoáng cứng đờ, đưa mắt khó hiểu về Tô Nhiễm, “Ông ấy là cổ đông lâu năm của ba con, nhưng mẹ nghe nói ông ấy ra nước ngoài sống, tại sao con lại nhắc đến ông

ấy?”

Tô Nhiễm hít một hơi sâu, kể đầu đuôi ngọn nguồn chuyện gặp Hứa Đông cho mẹ nghe. Tô Ánh Vân nhíu mày, trầm ngâm một hồi, rồi nói: “Chọn lựa năm đó của chú Hứa con là đúng. Nhà họ Hoà đổi chủ, phàm là người có chút tình cảm với nhà họ Hoà đều sẽ làm vậy. Con muốn trở về ban giám đốc, thì phải giành được lòng tin của các cổ đông lâu năm.”

“Chú Hứa cũng nói vậy, chỉ cần con có được bản lĩnh chiếm được niềm tin của các cổ đông thì chú ấy đảm bảo sẽ giúp con trong thương hội và ban giám đốc.” Tô Nhiễm nói giọng chắc nịch.

Tô Ánh Vân nghe ra ám chỉ gì đó trong lời nói của Tô Nhiễm, bà nghi hoặc, “Hứa Đông định giúp con như thế nào?”

“Mẹ, lần này không phải chú Hứa giúp, mà là con phải tự giúp bản thân. Con ...” Ánh mắt Tô Nhiễm trong vắt ngời sáng ngóng nhìn Tô Ánh Vân, “Con phải điều chế ra được...Đào Tuý.”

Đào Tuý là thương hiệu, là niềm tự hào của nhà họ Tô.

Thế nhưng Tô Ánh Vân rất hiếm nhắc tới Đào Tuý, ít nhất là hiếm đề cập với Tô Nhiễm.

Trong ấn tượng của Tô Nhiễm, số lần Tô Ánh Vân nhắc Đào Tuý trước mặt cô chỉ đếm trên đầu ngón tay. Khi còn bé cô không hề biết Đào Tuý là gì, sau này lớn lên nhờ những người bên cạnh cô mới biết nhà họ Tô trước kia lợi hại nhường nào.

Từ trước đến giờ, cô không hiểu Đào Tuý là niềm tự hào của nhà họ Tô, thì tại sao mẹ không nhắc tới? Vì vậy trước khi mở lời cô đã cân nhắc thận trọng, có lẽ mẹ không thích nói chuyện về Đào Tuý là do ba.

Quả nhiên, sau khi nghe Tô Nhiễm nói, vẻ mặt bình thản của Tô Ánh Vân đột nhiên thay đổi, bờ vai bà run bần, hai mắt trợn tròn như vừa nghe thấy chuyện kinh thiên động địa.

“Con nói gì?”

Tô Nhiễm không ngờ mẹ phản ứng mạnh như vậy, giọng cô khàn khàn nhắc lại lần nữa, “Chỉ có điều chế thành công Đào Tuý mới cứu được Hoà thị. Mẹ, mẹ còn giữ cách pha chế Đào Tuý phải không ạ?”

Ai ngờ, Tô Ánh Vân đứng bật dậy, vẻ mặt căng thẳng đi tới đi lui, cuối cùng bà khuya tay lia lịa, “Con không được phép đụng đến Đào Túy, đừng nói là mẹ không có công thức pha chế, dẫu có đi chẳng nữa, mẹ cũng không đưa cho con!”

“Mẹ?” Tô Nhiễm sợ ngây người, lật đặt đứng dậy.

Tô Ánh Vân kéo cô, khuyên bảo, “Tiểu Nhiễm, coi như mẹ xin con, con đừng chạm vào Đào Túy, cũng đừng nghĩ cách điều chế nó được không?”

“Vì sao?” Tô Nhiễm khó hiểu.

Ánh mắt bà ngờ ngàng, mặt mày tái mét, tựa hồ bà đang lâm vào hồi ức đáng sợ nào đó, Tô Nhiễm thấy vậy càng không hiểu, nhẹ nhàng hỏi, “Mẹ, có phải trước đây xảy ra chuyện gì không? Chẳng lẽ Đào Túy không phải là niềm tự hào của nhà họ Tô ư?”

“Là niềm tự hào, song cũng là ma quỷ...” Tô Ánh Vân thều thào, ánh mắt thống khổ cùng cực.

Tô Nhiễm càng nghe càng mơ hồ, “Mẹ...”

“Con đừng hỏi nữa, tóm lại mẹ sẽ không để con điều chế Đào Túy, càng không cho phép con tìm hiểu sự tình liên quan đến nó!” Thái độ Tô Ánh Vân cứng rắn, ra lệnh.

Tô Nhiễm hốt hoảng, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng thấy mẹ nóng nảy như vậy bao giờ, cô cắn chặt môi, không cam lòng, “Không có Đào Túy, Hoà thị sẽ không qua nổi.”

“Tiểu Nhiễm, mẹ hiểu tâm trạng của con, nhưng trong lòng mẹ Hoà thị chẳng là gì nữa rồi.” Tô Ánh Vân nhìn Tô Nhiễm, vươn tay xoa tóc cô, cất giọng trù ẻo: “Mẹ thà để tâm huyết của ba con biến mất, cũng không thể nhìn con điều chế Đào Túy.”

Tô Nhiễm hoàn toàn hoá đá.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Đào Túy là niềm tự hào của nhà họ Tô, sao lại trở thành ma quỷ trong mắt mẹ? Thà từ bỏ Hoà thị cũng không nhượng bộ chuyện Đào Túy? Cô thật sự không hiểu...

Khu vực thành thị phần hoa sầm uất, khác hẳn một thị trấn Hoa

Điền thanh bình yên tĩnh, màn hình led khổng lồ trên toà nhà cao tầng ở khu thương mại liên tục đổi nội dung, đủ loại âm thanh, đủ loại ngôn ngữ tràn ngập thành phố, tựa như dòng người và xe cộ đông đúc ngùn ngụt hoà hợp với nhau, cùng hoà tấu lên một thành phố nhộn nhịp hối hả.

Khu CBD (CBD viết tắt của Central Business District), người dân giăng đầy biểu ngữ, xe hoa sặc sỡ màu sắc du hành, âm thanh hò hét vui mừng hoà lẫn thanh âm xem thường phản đối. Tô Nhiễm đứng lặng trong dòng người náo nhiệt, ngửa cổ nhìn nội dung đang chiếu trên màn hình led.

Hoá ra cuộc bỏ phiếu kết thúc, kết quả đã công bố khắp nơi.

Hạ Minh Hà liên nhiệm thành công.

Không biết tại sao, lòng cô chợt thấy buồn phiền, trông dáng vẻ cười toe toét của Hạ Minh Hà trên màn hình, cô bất giác nhớ đến ánh mắt oán hận bị tổng giam vào tù của Trình Nhật Đông. Có một người ba như vậy, không biết là may mắn hay bất hạnh, nhưng lần này chắc chắn không may. Biết đâu Trình Nhật Đông nghĩ thế nào cũng không ngờ ba ruột sẽ giẫm đạp lên bản thân để leo đến đỉnh cao quyền lực!

Nhưng đây không phải vấn đề cô quan tâm. Trình Nhật Đông cầm hờn thế nào cũng là trừng phạt đáng tội, còn Hạ Minh Hà là gặp may, liên nhiệm nghĩa là ông ta sẽ đại diện đảng phái của mình chống đối đảng phái mà Lê Minh Vũ thay mặt, hay đảng tranh giành là chuyện thường thấy ở các quốc gia, và dân chúng được dùng như đầu súng chĩa vào đối phương để đạt lợi ích.

Ví dụ như ở nước Pháp, khi tổng thống nhậm chức đề ra cách thức, việc làm khác nhau cho tầng lớp người nghèo và người giàu.

Cánh báo chí liên tục phỏng vấn đưa tin tuyến cử, trên màn hình chợt chiếu đến cuộc phỏng vấn có liên quan Lê Minh Vũ, Tô Nhiễm nhìn chăm chú Lê Minh Vũ trên màn hình led, dường như anh luôn trầm tĩnh và thông dong xuất hiện trước ống quay. Đối mặt với kết quả liên nhiệm thành công của Hạ Minh Hà, đối mặt với giới truyền thông, anh vẫn giữ vững phong độ dĩ vãng, không tiếc lời chúc phúc

và vui mừng thay Hạ Minh Hà. Nếu không biết nhất định sẽ cho rằng quan hệ giữa hai người rất tốt.

Giới chính trị giống như một bếp lò tu luyện, đem mọi khao khát và trạng thái tình cảm con người mài luyện thành dáng vẻ êm dịu, nhẵn bóng không chút góc cạnh. Bởi vì chỉ như vậy, con người mới có thể an toàn trong đó, mới có thể dồn đối phương vào chỗ chết một cách bất ngờ!

Đến khi màn hình chuyển sang nội dung khác, Tô Nhiễm mới định thần, nhắc tay xoa cần cổ đau nhức, cô vừa quay người muốn đi, chợt giật mình hoang mang.

Ở gần quảng trường của khu thương mại, trong đoàn người tất bật ngược xuôi có một bóng hình đứng im không nhúc nhích. Anh đứng lặng hoà mình vào dòng người qua lại, ánh mặt trời toả nắng lên vóc người anh, hắt bóng to lớn xuống mặt đất. Âu phục phẳng phiu tô thêm đường nét cho đôi chân thẳng tắp, giày da thủ công cao quý và sang trọng, áo sơ mi ngắn tay cởi hai cúc để lộ làn da màu đồng gợi cảm quyến rũ.

Chẳng rõ anh đã đứng đó bao lâu, mọi người chung quanh di chuyển, chỉ mình anh là bất động, tựa hồ trời đất vạn vật đều nằm trong tay anh, làn môi mỏng khẽ vẽ thành một đường cong nhẹ nhàng, đôi mắt đen nhìn cô không chớp mắt.

Tô Nhiễm vô cớ lúng túng, một nỗi bi thương khó tả mau chóng thay thế niềm vui vỡ oà trong nháy mắt nhìn thấy anh.

Sự xuất hiện của anh hệt như vàng sáng rạng ngời chói loà đôi mắt Tô Nhiễm, che lấp mọi người xung quanh.

Lệ Minh Vũ đứng một hồi, trông thấy cô xoay người bỏ đi, anh cong môi cười, sải bước về trước.

Quyển 8 - Chương 3: Đánh Rơi Lọ Thuốc

Vài người đi đường nhận ra Lê Minh Vũ dừng bước sẫm soi anh, thậm chí có vài thiếu nữ mắt tròn tròn phát sáng.

Nhưng Tô Nhiễm khác hẳn những thiếu nữ đó, thấy anh cô chỉ muốn bỏ trốn lập tức, theo mỗi bước chân đến gần của anh, hai chân cô như đóng đinh tại chỗ.

Mãi đến lúc Lê Minh Vũ đứng trước mặt, cúi nhìn cô.

Cô ngước nhìn, cần cổ lại nhói đau.

Mùi hổ phách dịu nhẹ lan toả trong không khí, lấp đầy hơi thở Tô Nhiễm, dấy lên nỗi đau trong tim.

“Em tỏ ra không nhìn thấy anh, nhưng lại đứng lặng người trước màn hình.” Lê Minh Vũ nhìn cô, ngữ điệu dịu dàng thấp thoáng ý cười, “Anh có thể hiểu thành em rất quan tâm anh không?”

Tim Tô Nhiễm đập thành thạch, nhưng cô gắng kiềm chế cảm giác rung động thân quen, lướt mắt qua màn hình rồi dừng trên mặt anh, cất giọng nhàn nhạt, “Đối thủ tái đắc cử nên kích thích mạnh tới anh à?”

Ngụ ý là anh đang nói nhăng nói cuội.

Lê Minh Vũ hiểu ý của cô, nhếch miệng, “Cứ coi là vậy đi, nhưng kích thích hay không thì chưa biết.”

Tô Nhiễm không đếm xỉa đến anh, xoay người muốn đi.

“Mấy ngày nay anh luôn nghĩ một vấn đề.” Giọng nói thản nhiên của Lê Minh Vũ truyền đến từ phía sau, khiến Tô Nhiễm đứng lại.

Thấy cô ngoái đầu nhìn mình, anh cười thoả mãn, “Đã ly hôn nhưng muốn quay lại với nhau thì phải làm sao? Anh nghĩ đến nát đầu, cuối cùng cũng nghĩ được một cách.”

Tô Nhiễm chỉ biết lời nói của anh không tốt đẹp gì, cô nổi cáu, nghe anh tiếp tục, cô chắc chắn anh nói chưa dứt câu.

Quả nhiên, đôi mắt đen ngòm ẩn hiện nét cười nhìn Tô Nhiễm, từ tốn nói: “Bắt đầu từ hôm nay, anh theo đuổi em lại từ đầu được không?”

Tô Nhiễm nghe vậy, ngớ ngàng nhìn anh rồi đảo mắt sang xung quanh. May mà mọi người chỉ đứng nhìn từ xa, nếu không mấy lời này của anh sẽ khiến tất cả bất ngờ.

Cô cúi kính đi đến trước mặt anh, hạ thấp giọng, “Lệ Minh Vũ, anh điên à? Đứng ngoài đường mà nói linh tinh gì vậy?”

“Sao vậy, em sợ anh mất hình tượng à?” Anh mỉm cười.

“Tôi sợ mất mặt vì đi cùng anh.” Cô nhấn mạnh.

Lệ Minh Vũ không giận, anh bật cười, “Nói vậy, em bằng lòng với ý kiến vừa nãy của anh rồi?”

“Đồ bất bình thường!”

“Em đừng quên, em từng gả cho người bất bình thường này đấy.” Anh nói giọng mờ ám, rồi đứng ngoài đường ôm choàng cô vào lòng.

Đám người đứng theo dõi từ nãy đến giờ hét toáng lên, có cô gái còn trợn trừng hai mắt ngóng nhìn.

“Lệ Minh Vũ, anh muốn diễn trò gì vậy?” Tô Nhiễm nghiêng răng.

“Trong mắt em, anh làm bất cứ thứ gì cũng có mục đích phải không?” Lệ Minh Vũ hỏi khẽ.

“Ừ.” Cô trả lời rất thẳng thắn.

Lệ Minh Vũ ôm ghì cô, không màng lưu tâm ánh mắt của mọi người xung quanh, “Vậy em nói thử xem, lúc này anh có mục đích gì?”

Tô Nhiễm cười nhạt, “Có thể được bộ trưởng cao quý từ bỏ chính sự, chạy đến đây diễn kịch với tôi, thì chỉ cổ phần Hoà thị mới có sức hút như vậy mà thôi.”

Nghe cô nói xong, anh giả vờ lắc đầu tiếc nuối, “Tô Nhiễm à Tô Nhiễm, em nói xem, chẳng phải em quá hiểu anh hay một chút cũng không hiểu?”

“Nói thật lòng, tôi chẳng hiểu anh chút nào, nếu không sẽ không bị anh lừa.” Tô Nhiễm vô tình lọt vào bẫy của anh.

Lệ Minh Vũ vờ như hiểu ra, anh gật đầu, nở nụ cười, “Đúng là em

không hiểu anh thật. Vậy để anh nói em biết mục đích lúc nào của anh là gì, em chịu không?”

Tô Nhiễm giương mắt nhìn anh một cách cảnh giác.

Anh ôm cô chặt hơn. Đối với người ngoài, động tác này hết sức thân thiết. Có vài cô gái hét lên, nước mắt giàn giụa, chắc hẳn đã xem Lê Minh Vũ thành thần tượng, bắt gặp thần tượng ôm một người phụ nữ khác, lòng người hâm mộ sẽ tê tái một nỗi chua xót khôn cùng.

Tô Nhiễm phát giác ánh nhìn xăm soi của mọi người, không kìm được than thầm. Có lẽ cái mọi người quan tâm không phải là thân phận bộ trưởng, dù anh chỉ là một người bình thường, thì ngoại hình xuất sắc của anh cũng thu hút không biết bao ánh nhìn chẳng? Hơn nữa đứng ngoài đường phố đông đúc, anh lại còn hành động thái quá!

Tô Nhiễm vùng vẫy, nhưng anh càng ôm chặt hơn, cô bất lực, đành dính sát vào người anh. Bờ môi anh lướt nhẹ qua gò má, rồi ghét sát tai cô, giọng nói trầm trầm ngọt ngào hạ xuống...

“Anh giận không thể muốn em ngay lập tức!” Vẻ mặt anh thông dong vô cùng, nhưng lời nói đen tối ngoài sức tưởng tượng, anh cười nhẹ bổ sung, “Giống đêm đó ở trong xe.”

Tô Nhiễm run bắn, thừa dịp anh thả lỏng tay, cô đẩy mạnh anh ra, giận dữ liếc anh.

Anh cười rạng rỡ, nhìn cô bằng ánh mắt trêu tức, “Lên xe.” Giọng anh tuy nhẹ nhàng nhưng hết sức kiên quyết.

Tô Nhiễm đề phòng, “Anh đừng nằm mơ.”

“Em đừng lo, anh vẫn chưa đói khát đến mức vậy đâu. Em lên đi, anh đưa em về.” Ngữ khí của anh ôn hoà cực kỳ. Lạ lùng thật, tâm trạng của anh hôm nay có vẻ như rất tốt.

Tô Nhiễm luôn ôm tâm lý mâu thuẫn, người đàn ông này, có chuyện gì mà không làm được, lỡ cô lên xe rồi anh khoá chặt...

Dường như hiểu thấu tâm tư của cô, anh nhoẻn miệng cười, “Vậy anh để em lựa chọn. Thứ nhất, em chủ động lên xe với anh, thứ hai, anh bằng em lên xe. Em nghĩ cách nào hợp với mình, hmmm?”

“Anh...” Hai cách đều ra cùng một loại kết quả.

Anh đi về phía cô...

“Anh đứng im đó!” Cô vội vàng thốt ra, nhìn anh dăm dăm, nói giọng bất đắc dĩ, “Tôi lên xe với anh.” Cô không muốn bị anh bồng lên xe giữa chốn đông người, lỡ anh làm vậy thật, mặt mũi cô biết giấu ở đâu.

Lệ Minh Vũ cười vui vẻ, đôi mắt sáng bừng lộ vẻ hài lòng.

Suốt đường đi, Tô Nhiễm không nói tiếng nào, nhạc Jazz du dương trong xe, tựa hồ đang phối hợp với ánh nắng rực rỡ bên ngoài, người đàn ông chạy xe trông có vẻ rất nhàn rỗi, bàn tay anh nắm tay lái vững vàng, thành thạo chạy xe.

Cô không tài nào hiểu nổi, đối thủ của anh đã tranh cử thành công, thì tại sao anh không dốc lòng vào công việc, mà qua đây quấy rầy cô? Lẽ nào, nhà họ Hoà quan trọng hơn sự nghiệp ư?

Một lát sau, xe đến trước cửa phòng làm việc, Tô Nhiễm dợm xuống xe liền bị người đàn ông ngồi cạnh kéo lại, anh cười, “Em gấp gì chứ?”

Tô Nhiễm thất kinh, “Anh lại muốn gì nữa?”

Lệ Minh Vũ cười tươi rói, hai cánh tay khoẻ mạnh rắn rỏi ôm vòng eo cô, nhốt cô trong phạm vi bản thân, “Rõ ràng em quan tâm anh việc gì phải vội vàng né tránh anh?”

Do ở rất gần anh nên hơi thở đàn ông phả ra càng thanh mát dễ ngửi, tựa như rượu ngon ủ ngàn năm toả hương thơm ngào ngạt xung quang, khiến cô hoang mang. Giọng anh văng vẳng trên đầu, men theo hơi thở lần vào tim Tô Nhiễm, cô như chú chim hoảng hốt mù mịt, hàng mi dài như đang vỗ cánh bất lực, ánh mắt mơ màng tràn đầy cảnh giác nhìn anh.

“Anh nói linh tinh gì vậy? Ai quan tâm anh?” Cô cau mày, dùng ngữ khí sắc lạnh che giấu nội tâm bất an.

Lệ Minh Vũ không lên tiếng, anh chỉ hơi nhếch mày, cười bình thản nhìn cô, “Phụ nữ đều thích nghe một đường nói một nẻo chẳng?”

Tô Nhiễm bị anh nhìn đến nóng ran, muốn tỏ vẻ hờ hững nhưng trái tim cô đập mạnh hơn bao giờ hết, cô nén cơn giận, cất giọng nhàn nhạt, “Cám ơn anh đưa tôi về, tôi muốn xuống xe.” Không tiếp tục chủ đề ban nãy, bởi vì nó quá mức nặng nề và nhạy cảm với cô. Cô không muốn trải lòng thêm lần nào nữa với anh, cô biết bản thân rất ngốc, biết người đàn ông trước mắt tồi tệ, bụng dạ thâm sâu nhưng cô vẫn cắm cúi lao vào, khiến mình chịu đầy tổn thương giống hệt bốn năm trước.

Lệ Minh Vũ không hề định thả cô, cánh tay càng siết chặt hơn.

Tô Nhiễm phát giác ra điều gì đó khác thường, hai tay chống trước ngực Lệ Minh Vũ, nhướn mắt nhìn anh, cất giọng khó chịu, “Bỏ ra.”

“Đã lên xe của anh, em phải biết là anh không dễ thả em đi.” Anh điềm nhiên cong môi.

Sống lưng cô chợt lạnh buốt, bầu không khí ngột ngạt trong xe dần chuyển lạnh, hệt như chỉnh máy điều hoà xuống mức thấp nhất, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Lệ Minh Vũ cúi gằm đầu, trán anh tì sát trán cô, mỉm cười, “Anh chỉ muốn mùi hương của em lưu trên anh lâu hơn thôi.”

“Đừng...” Tô Nhiễm túm chặt một bàn tay không an phận, hốt hoảng nhìn anh, “Đừng đụng tôi, tôi xin anh, đừng gặp tôi nữa.”

“Tại sao đừng?” Anh vừa cười, vừa hỏi, nhưng dường như anh không hề nổi giận, “Anh muốn em, anh chưa che giấu điểm này bao giờ.”

“Tôi...” Tô Nhiễm cứng lưỡi, miệng há hốc, một lát sau cô cụp mi, đôi lông mày cau lại, “Anh làm nhiều chuyện đáng xem thường như vậy, làm sao tôi có thể quay lại với anh.”

Thần sắc Lệ Minh Vũ nặng trĩu, nhưng mau chóng khôi phục vẻ trầm tĩnh cố hữu, anh hừ một tiếng, nâng mặt cô, “Không muốn anh chạm em. Được rồi, vậy em trả lời anh, em có quan tâm anh không?”

Tô Nhiễm hoàn toàn hoá đá, ngẩng đầu nhìn anh hồi lâu.

“Anh... nói mơ hồ quá.” Cô ghen ngào. Có quan tâm anh hay không, rốt cuộc có ý gì?

Thấy cô cố tình lảng tránh, anh buồn phiền nhíu mày, xoay mặt cô đối diện với mắt mình, ngữ khí nghiêm túc.

“Trả lời anh.”

Gương mặt anh dọa Tô Nhiễm phát hoảng, đôi mắt đỏ tối tăm như lốc xoáy giữa đại dương, tựa hồ mang theo cơn giận hoặc như cưỡng chế câu trả lời của cô. Bờ môi cô run run, ánh mắt nghiêm khắc đó đã kích mạnh tinh thần của cô, cô kiên trì, “Không quan tâm.”

Nếu như trái tim cô đã trầm luân, vậy cô muốn giữ chút ít tôn nghiêm cuối cùng cho bản thân.

Ngón tay đang giữ khuôn mặt cô chột tăng lực, thậm chí cô cảm thấy sự nguy hiểm dần toả ra từ người anh, giây phút này cô lại hối hận vô cùng, cô quên rằng bản thân đã là mẹ, tôn nghiêm dĩ nhiên quan trọng, nhưng không quan trọng bằng con của cô.

Khi đàn ông đối mặt với phụ nữ, cách giải toả cơn giận trong lòng có rất nhiều, nhưng dùng chuyện chần gối nam nữ là cách trừng phạt trực tiếp nhất, mà anh đến tận bây giờ chưa bao giờ kiêng kị dùng cách thức này. Vì vậy, ngay lúc này cô cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Cô thở gấp gấp, không biết do khẩn trương hay vẻ giận dữ trong mắt anh.

Lệ Minh Vũ luôn giữ chặt gương mặt cô, đôi mắt đen khoá chặt mọi biểu tình trên đó. Ngay khi cô cho rằng anh sẽ bức ép cô lần nữa, giọng anh khản đặc cất lên...

“Nhìn anh.” Anh mềm nhẹ lên tiếng, nhưng ngữ điệu không cho phép làm trái, “Nhìn thẳng vào anh.”

Tô Nhiễm vô ý thức nhìn thẳng đôi mắt đen thẫm, dù không biết anh muốn gì, nhưng ánh mắt cô luôn tràn ngập cảnh giác.

“Tới lúc nào em mới không sợ anh nữa?” Đáy mắt anh đọng đầy đau đớn, nhưng rất nhanh tan biến, nhanh đến mức cô còn nghĩ bản thân nhìn lầm.

Chẳng rõ vì sao, ánh mắt của anh khiến cô... xót xa vô ngần.

“Tôi...tôi không sợ anh.” Cô tỏ vẻ nhẫn tâm, nhưng cô phát hiện giọng nói thoát ra khỏi miệng vô lực biết bao, “Tôi chỉ không muốn gặp anh.”

“Nhưng anh muốn gặp em!” Lê Minh Vũ gắt giọng, khác xa vẻ điềm tĩnh ban nãy một trời một vực, anh híp mắt, tay chuyển sang vai cô, ngón tay ghì mạnh như muốn khảm sâu vào bả vai Tô Nhiễm.

Nỗi đau đớn, xót xa đến tận cùng tràn dâng lòng cô.

Tô Nhiễm nhú mày, im lặng chịu đựng cơn đau nhức anh gây ra trên cơ thể cô.

“Nhìn anh!” Giọng nói khá gắt gỏng truyền xuống, không khó nhận ra tính nhẫn nại của anh đã tiêu hao hết, vừa nãy anh còn kiềm chế, đến cuối cùng cũng bùng nổ.

Tô Nhiễm ngang bướng, cúi gầm đầu không nhìn anh.

Anh buông vai cô ra, hai bàn tay ôm lấy gương mặt cô, cố định vào ghế xe, “Tô Nhiễm, em muốn bức anh phát điên ư?”

Tô Nhiễm trợn trừng mắt.

“Anh đúng là điên mới ngày ngày đêm đêm nhớ em. Em biết anh nhớ em đến mức nào khi em không ở cạnh anh không?” Thanh âm của anh mãnh liệt tựa hồ cuồng phong đánh mạnh vào màng tai Tô Nhiễm, bàn tay bóp chặt gương mặt cô khiến cô ngộp thở...

“Anh tưởng rằng mình sẽ quên được em, sẽ sống bình thường như trước đây. Nhưng bây giờ, ngày nào anh cũng như một thằng ngốc, chỉ muốn biết em đang làm gì! Chỉ muốn trông thấy bóng dáng em, dẫu là nhìn từ xa! Tô Nhiễm, anh nhớ em, anh muốn em ở cạnh anh mỗi ngày. Mẹ nó, anh chịu dần vật đủ rồi! Chúng ta bắt đầu lần nữa, không được sao em? Nếu không được, anh thật sự không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì, em muốn anh trở nên xấu xa tồi tệ? Tồi tệ đến tận cùng?”

Tô Nhiễm nghẹn ngào, cô nhìn anh chăm chú, anh đang nói gì? Anh nhớ cô? Ngày ngày đêm đêm đều nhớ cô? Có thật không?

Giờ khắc này, sắc mặt cô trắng đến mức không một chút sắc hồng thức tỉnh Lê Minh Vũ, cảm xúc kích động và giận dữ như bị nhấn chìm vào nước lạnh tức thì, anh đột nhiên định thần, hiểu ra bản thân đang làm chuyện gì.

Bàn tay Lê Minh Vũ thả lỏng, lưu lại vết đỏ trên gương mặt trắng ngần của cô, đôi mắt anh sâu hun hút hiện vẻ đau đớn.

Không ngờ anh lại dọa cô phát hoảng.

Một hồi sau, ánh mắt anh đảo qua mặt cô lần nữa, thấy cô vô thức né tránh, lòng anh đau xót khôn nguôi, anh vươn tay dịu dàng sờ vào vết đỏ hằn lại.

Giọng anh có vẻ mệt mỏi cất lên, nhưng chấn động Tô Nhiễm vô cùng!

Anh nhìn thẳng hai mắt Tô Nhiễm, giọng anh nghiêm túc nhấn mạnh từng chữ từng từ, nghiêm túc đến đổi cõi lòng Tô Nhiễm nát tan thành từng mảnh vụn trong nháy mắt!

Anh nói, “Em là người anh quan tâm nhất trên cuộc đời này, anh sẽ không bao giờ thương tổn em nữa. Tô Nhiễm, em tin anh được không?”

Tô Nhiễm run rẩy, đôi mắt tròn tròn ngơ ngàng, nước mắt chực trào ra đọng lại nơi khoé mắt.

“Anh chỉ mong, em và anh quay lại với nhau. Nếu không thể, cũng cho anh một cơ hội theo đuổi em từ đầu.” Anh ve vuốt đôi lông mày run run của Tô Nhiễm, giọng anh thâm tình, “Anh chưa bao giờ theo đuổi bất cứ người phụ nữ nào, cũng chưa bao giờ biết mùi vị nhớ nhung một người là thế nào nhưng bây giờ anh thật sự rất muốn chúng ta trở về bên nhau.”

Nước mắt cô tuôn trào, đọng trên ngón tay nhuộm đầy mùi hồ phách của Lệ Minh Vũ.

“Tô Nhiễm, anh không thể không có em.” Anh hạ thấp tiếng nói, nước mắt cô tuôn như mưa nhưng không xối được nỗi đau đớn vô của anh. Anh giơ tay lau nước mắt cho cô, tựa như quyến luyến chạm vào vật báu vô giá.

Tô Nhiễm oà khóc nức nở, cổ họng cô tắc nghẹn, không tài nào nói nên lời.

Lệ Minh Vũ đau lòng, anh cúi đầu, hôn gò má ướt đẫm nước mắt, rồi phủ môi hôn cô dịu dàng.

Cô lặng người để mặc nụ hôn mềm mại của anh vít chặt môi mình, đôi mắt cô mờ ướt.

Bao nhiêu rung động kéo đến thì bấy nhiêu nỗi niềm đau đớn dấy

lên trong lòng cô.

Rốt cuộc Tô Nhiễm cũng đẩy Lê Minh Vũ ra, nước mắt không ngừng tuôn chảy.

“Lê Minh Vũ, rốt cuộc anh muốn thế nào? Anh muốn gặp tôi thì gặp tôi, muốn có tôi thì tôi phải quay về với anh sao? Tại sao mọi thứ đều là anh quyết định? Chúng ta đã ly hôn, tại sao tôi phải nghe theo anh? Tôi không muốn yêu anh, cũng chẳng muốn hận anh, nhưng tại sao lúc nào cũng khiến tôi vừa yêu vừa hận anh? Anh nói tôi biết đi anh muốn cái gì? Anh muốn tôi phải làm thế nào? Lê Minh Vũ, người sắp phát điên là tôi, không phải anh!” Cô gào to, sau đó mở cửa xe.

“Tô Nhiễm...”

“Bỏ tôi ra!” Tô Nhiễm hất tay Lê Minh Vũ, nước mắt giàn giụa chạy vào phòng làm việc.

Tay Lê Minh Vũ cứng đờ giữa không trung, ngơ ngác trông theo bóng hình đã khuất sau cánh cửa. Trong không khí vẫn phảng phất hương thơm thuộc về cô, nhẹ nhàng đầm đăm như chính con người cô. Anh hoá đá, đáy mắt ngập tràn vẻ khó tin. Nếu anh không nghe sai, thì vừa rồi cô nói với anh... tại sao lúc nào cũng khiến tôi vừa yêu vừa hận anh?

Thật không?

Anh có nghe lầm chẳng?

Cô hận anh, nhưng cũng yêu anh?

Bốn năm sau, cô vẫn yêu anh?

Ý nghĩ này đột nhiên nổ tung lồng ngực Lê Minh Vũ, trái tim anh đập thình thịch, các mạch máu bỗng xộc thẳng đến cổ họng, mùi vị ngọt ngào ấm áp kích thích mọi dây thần kinh trong cơ thể.

Tô Nhiễm!

Tô Nhiễm!!!

Đầu óc anh không ngừng gào thét tên cô, mỗi lần gào thét anh lại thấy cuộc sống chưa bao giờ vui sướng như lúc này, dường như trời đất vạn vật đều dung hợp tạo nên cảm giác đầy đủ mãn nguyện.

Bàn tay nắm tay lái run run, giây tiếp theo anh liền tắt máy. Đúng rồi, anh phải vào phòng làm việc hỏi rõ, anh muốn chứng minh mình

không nghe sai!

Lệ Minh Vũ vỡ oà trong niềm hạnh phúc, anh cầm chìa khoá dợm bước xuống xe, ánh mắt vô tình lướt qua sàn xe...

Một lọ màu trắng nhỏ nằm lẫn lốc trên thảm xe, nếu vừa rồi anh không quay người xuống xe sẽ không trông thấy nó. Sự nghi hoặc áp chế niềm vui, anh khom người nhặt lên, cau mày trầm ngâm, đây là cái gì?

Có vẻ là một lọ thuốc.

Anh mở ra xem, bên trong vẫn còn một nửa, đổ vài viên ra tay ngửi thử nhưng không ngửi thấy mùi gì. Anh quan sát một lúc, trên lọ không có nhãn hiệu, tạm thời anh không biết nó là gì nhưng anh chắc chắn nó rơi từ giỏ Tô Nhiễm. Không chừng ban nãy cô đẩy anh ra nên lọ thuốc rớt xuống.

Lệ Minh Vũ nắm chặt lọ thuốc, lia mắt qua phòng làm việc, anh ngấm ngấm giây lát rồi khởi động xe, giẫm ga chạy đi.

Quyển 8 - Chương 4: Bị Lừa

Tô Nhiễm về đến phòng làm việc khóc bù lu bù loa một hồi. Sau đó, cô khoá chặt phòng ngủ, trùm kín chăn khóc nức nở, dường như khóc cho bao nỗi oan ức suốt mấy năm qua.

Vì sao anh phải nói như vậy?

Nếu anh nói sớm một chút, nếu anh nói như vậy sớm một chút, phải chăng sẽ không ra nông nỗi như hôm nay, anh thế này thì có ý gì chứ?

Cô càng khóc càng cảm hận bản thân, cô lại ngu ngốc mềm mỏng. Lúc nghe anh nói, cô không dám nhận định liệu lời của anh có phải là một vở diễn khác hay không.

Ánh mắt anh nghiêm túc và ngữ khí anh trịnh trọng đến nỗi lòng cô đau đớn khôn nguôi. Cô không muốn tin anh nữa, nhưng tim cô rất đau, rất đau, rất đau....

Ánh nắng nhợt nhạt bao trùm trên người Tô Nhiễm, như một bàn tay dịu dàng một đứa bé bất lực, vỗ về nỗi bất an và nước mắt của cô...

Bệnh viện tư nhân.

Một lọ thuốc nhỏ lăn từ khoa ngoại đến khoa nội, rồi lăn từ khoa nội đến khoa tiêu hoá, cuối cùng bác sĩ trưởng khoa tiêu hoá cười thần bí, gọi trưởng khoa phụ sản xuống.

Lệ Minh Vũ chẳng màng thân phận bộ trưởng của mình, anh lo lắng ngồi đợi trong phòng làm việc của bác sĩ trưởng khoa. Thoạt đầu trông thấy lọ thuốc, anh nghĩ nó là thuốc dạ dày, vì trước đó anh đã xem kết quả kiểm tra của Tô Nhiễm, anh sợ cô còn che giấu bệnh tình gì đó. Nhưng thấy trưởng khoa phụ sản bước vào, lòng anh liền loé lên một tia nghi hoặc, phải chăng là... thuốc tránh thai.

Trưởng khoa phụ sản đổ vài viên ra ngoài, kiểm tra một lúc, hớn hờ nói với Lệ Minh Vũ, “Đây là thuốc chống nôn mới nhất.”

“Thuốc chống nôn?” Lê Minh Vũ chờ đợi, thất thần hỏi, “Thuốc chống nôn là gì?”

Trưởng khoa phụ sản nhoẻn miệng cười, “Đương nhiên là thuốc chống nôn dành cho phụ nữ mang thai. Thuốc này đã trải qua thí nghiệm lâm sàng, không có bất cứ ảnh hưởng nào với sức khoẻ của người mẹ và thai nhi, ở mức độ nào đó sẽ giảm bớt các phản ứng khó chịu khi phụ nữ mang thai.” Nói đoạn, trưởng khoa phụ sản nhìn Lê Minh Vũ bằng ánh mắt chân thành, “Bộ trưởng, vợ của anh có thai rồi ư? Chúc mừng anh.”

Lúc này, Lê Minh Vũ tròn mắt, ngây ngẩn nhìn miệng trưởng khoa phụ sản bật ra từng chữ, anh loáng thoáng nghe cái này cái nọ rồi chúc mừng gì gì đó.

“Bộ trưởng?” Trưởng khoa phụ sản và bác sĩ trưởng khoa tiêu hoá thấy bộ dáng anh như vậy, họ phát hoảng gọi anh.

Lê Minh Vũ hoàn toàn hoá đá, không chút phản ứng.

“Bộ trưởng, anh có sao không?” Bác sĩ trưởng khoa tiêu hoá hoảng sợ. Bộ trưởng thường đến bệnh viện này kiểm tra sức khoẻ, nếu họ bất cẩn gây ra vấn đề gì đó, họ sẽ không gánh nổi trách nhiệm.

Sắc mặt trưởng khoa phụ sản tái mét, cô nghĩ rằng bản thân đã nói sai, không chừng không phải vợ bộ trưởng...

Khi hai người đang vắt óc suy nghĩ, Lê Minh Vũ đột nhiên đứng phắt dậy, chìa tay về phía trưởng khoa phụ sản, nói thẳng thừng, “Đưa thuốc cho tôi.”

“Ờ?”

Lê Minh Vũ không chờ được nữa, đến gần giật lấy lọ thuốc, chẳng nói chẳng rằng chạy khỏi phòng làm việc của bác sĩ trưởng khoa.

“Bộ trưởng...” Hai người nơm nớp lo sợ gọi với theo sau.

Thế nhưng Lê Minh Vũ đã phóng như bay đến trước cửa thang máy, rồi thấy thang máy mãi vẫn chưa đến liền chạy cầu thang bộ xuống bãi đậu xe ngầm. Anh hót hơ hót hải tra chìa khoá mở cửa xe, ngón tay anh run lẩy bẩy, cầm mãi vẫn không vào ổ.

Lệ Minh Vũ cào tóc, vút xe ở đó, chạy khỏi bãi đậu xe, bắt một chiếc taxi.

An Tiểu Đoá vừa làm xong thủ tục chuyển khoa, đang vui vẻ nghĩ cách chúc mừng bản thân đã trở thành một bác sĩ chuyên khoa ngoại thần kinh, liền thấy Lệ Minh Vũ nhăm thẳng về bên này.

An Tiểu Đoá âm thầm kêu rên, chuyện lo sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Quả nhiên, Lệ Minh Vũ đến tìm cô. Bắt gặp cô trong phòng làm việc, anh giơ tay kéo cô qua, nhìn cô chăm chăm, “Tiểu Đoá, nói cho anh biết, Tô Nhiễm mang thai con anh phải không?”

Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, cái gì nên đến vẫn phải đến.

An Tiểu Đoá hít sâu một hơi, cánh tay lại bị Lệ Minh Vũ nắm đến phát đau, lúc này cô mới hiểu tại sao Tô Nhiễm sợ Lệ Minh Vũ, ngay bây giờ người đàn ông này khác xa đáng về bình thường.

Trời ơi, cô phải nói thế nào?

“À...Bộ trưởng, chuyện, chuyện này làm sao em biết được ạ?” Cô nghĩ cách, chuyện này không thể tùy tiện nói anh biết, cũng không thể không nói anh biết. Nhưng trước tiên cô phải nắm rõ thái độ của Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ không nói nhiều lời, đặt mạnh lọ thuốc xuống bàn, “Chắc thuốc này em kê cho Tô Nhiễm? Anh đã kiểm tra đây là thuốc chống nôn!”

Anh không tìm ngay Tô Nhiễm chỉ vì một lý do đơn giản, dựa theo tính cách Tô Nhiễm, dẫu thật sự mang thai, cũng không có khả năng cô nói anh biết. Vậy cách duy nhất là phải phá vỡ phòng tuyến An Tiểu Đoá. Trước đây bắt gặp hai người ngoài cổng bệnh viện, đích thật về mặt hai người quá lạ vô cùng, nhưng lúc đó anh không ngần ngại gì nhiều, bây giờ nhớ lại người biết rõ nhất chính là An Tiểu Đoá.

An Tiểu Đoá đưa mắt qua lọ thuốc trên bàn, cô hoảng sợ tột cùng.

Trời ơi, sao thuốc này ở trong tay anh?

“Hihi...bộ trưởng, thuốc này, thuốc này...” Tính sao đây? Cô phải nói dối thế nào bây giờ? Một bên là bộ trưởng cô không dám đắc tội, một bên là bạn thân nhiều năm, làm sao cũng mất lòng một người.

Ông trời ơi, làm ơn phái người mang con đi, nếu không con sẽ bị hù dọa chết mất.

Lệ Minh Vũ nheo mắt, gần giọng, “An Tiểu Đoá, em là bác sĩ, chắc em biết thuốc chống nôn ảnh hưởng thế nào với phụ nữ có thai và đưa bé. Vừa rồi anh đã nhờ bác sĩ uy tín kiểm tra, lọ thuốc chống nôn này chứa hàm lượng chì! Em muốn hại Tô Nhiễm, muốn hại con anh?”

“Ờ?” An Tiểu Đoá đơn thuần choáng vàng, vội vàng xua tay, “Hàm lượng chì? Không, không phải đâu bộ trưởng, thuốc này không hề độc hại! Đây là thuốc chống nôn mới nhất, cũng là thuốc tốt nhất hiện nay trên thế giới, nó không ảnh hưởng đến người mẹ và thai nhi. Chẳng phải dạ dày Tiểu Nhiễm không khoẻ sao ạ? Người mắc bệnh dạ dày khi mang thai là khổ sở nhất, lần trước Tiểu Nhiễm nôn cả máu, lúc đó em mới giới thiệu thuốc chống nôn này cho cậu ấy, chẳng những không ảnh hưởng đến đứa bé mà còn giảm bớt cảm giác buồn nôn và bảo vệ niêm mạc dạ dày lúc đói. Thuốc này không có hàm lượng chì...”

Cô rối rắm giải thích, một lát sau Lệ Minh Vũ liền cắt ngang, anh đã nghe được chuyện mình muốn, ngón tay anh run run vỗ vai An Tiểu Đoá, giọng nói trầm tĩnh cố hữu có vẻ xúc động...

“Được rồi Tiểu Đoá, anh tin em. Em thực sự là bạn tốt của Tô Nhiễm. Cảm ơn em!” Nói xong, anh cầm lọ thuốc, đi một mạch ra khỏi phòng làm việc.

Tô Nhiễm, anh muốn gặp Tô Nhiễm ngay tức khắc!

An Tiểu Đoá bần thần, Lệ Minh Vũ đến rồi đi như cơn gió lướt qua, tốc độ quá nhanh khiến cô không kịp phản ứng. Hồi lâu sau, cô mới tìm thấy giọng nói bản thân, cô lẩm bẩm, “Ông trời ơi, con, con bị lừa rồi ư?”

Quyển 8 - Chương 5: Tâm Tư Thay Đổi

Đoạn đường đến phòng làm việc không xa, cũng không gần. Tuy Lê Minh Vũ hận không thể nhào ngay vào phòng làm việc của Tô Nhiễm nhưng vẫn phải dẫn lòng ngồi sau xe đợi hết đèn đỏ này đến đèn đỏ khác.

Vẻ mặt anh trông rất nghiêm túc, lưng ưỡn thẳng cứng ngắc, không tựa vào ghế ngồi, một tay nắm tay cầm cửa, một tay cuộn thành quyền đặt trên đùi, làn môi mỏng mím thành đường thẳng, đôi lông mày thanh thoát còn nhíu lên, nhưng thế nào cũng không đập rộn bằng trái tim anh.

Trái tim anh như muốn bật tung khỏi lồng ngực!

Loại trạng thái chưa bao giờ có sản sinh kể từ lúc anh biết sự thật thông qua An Tiểu Đoá.

Đúng rồi, có thể do anh chưa từng làm ba nên cảm giác lúc này khác hơn bất cứ lúc nào hết.

Ngày hôm nay, anh đã làm ba, cảm giác này quá đổi thiên liêng, quá đổi thần kỳ. Anh sắp có một đứa bé kéo dài huyết thống, chảy xuôi dòng máu của bản thân. Một đứa con thuộc về anh!

Dường như anh đang run rẩy giữa niềm vui hoà lẫn nỗi xúc động, cảm giác này tuyệt vời hơn thành tích đạt được trong giới chính trị, nó mạnh mẽ đến mức khiến anh đánh mất vẻ trầm tĩnh thâm căn cố đế trước mặt người ngoài.

Tài xế nhận ra Lê Minh Vũ ngay lúc anh bước lên xe, anh ta muốn bắt chuyện nhưng không dám mở miệng nói, anh ta thường quan sát Lê Minh Vũ qua kính, bắt gặp dáng ngồi cứng đờ của Lê Minh Vũ, gương mặt anh ta hơi khấn trương và lúng túng, bất chấp phải phép hay không, vội vàng hỏi, “Bộ trưởng, anh ngồi sau xe nên khó chịu?”

Từ trước đến giờ, anh ta không hề nghĩ sẽ có ngày được chở bộ

trưởng Lệ tiếng tăm lẫy lừng. Bộ trưởng Lệ là người dân chúng kính yêu. Kể từ khi anh nhậm chức, anh như trở thành ngôi sao xuất hiện trong các bản tin trên tivi, anh thận trọng và cơ trí khiến dân chúng khâm phục. Thời gian trôi qua, rất nhiều cử tri sẽ hối hận khi đã bỏ phiếu bầu một chính khách nào đó, nhưng bộ trưởng Lệ khiến tất cả dân chúng bầu anh đều cam tâm tình nguyện.

Lệ Minh Vũ hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, nên không nghe thấy giọng nói nơm nớp lo sợ của tài xế.

Tài xế càng luống cuống, tấp xe vào ven đường, ngoái đầu nhìn Lệ Minh Vũ. Ở khoảng cách gần gũi thế này, một người đàn ông như anh ta cảm thấy xấu hổ vô cùng, đều là đàn ông nhưng tại sao ngoại hình và vóc dáng của người ta lại tuyệt như vậy chứ?

“Bộ trưởng, anh có sao không?”

Hồi lâu sau, Lệ Minh Vũ mới biết xe đã dừng lại, anh sức tỉnh táo, thấy tài xế dò xét mình bằng ánh mắt lo lắng, anh cố nén cười, miệng hơi nhếch lên, vô thức bật ra, “Tôi làm ba rồi.”

Tài xế ngẩn người, đột nhiên anh ta hiểu ra, vui mừng khôn xiết, “Vợ anh có thai ư? Trời ơi, tốt quá, chúc mừng bộ trưởng!” Thanh âm của anh ta kích động, nhưng không phải hớn hờ vì chuyện bộ trưởng được làm ba, mà vì bộ trưởng chia sẻ việc riêng với anh ta. Điều này đối với anh ta là vinh hạnh, thể hiện sự tôn trọng của người khác dành cho mình, nên anh ta rất phấn khích và sung sướng.

Lệ Minh Vũ cũng không che giấu niềm vui của mình, bàn tay đang siết chặt thả lỏng, ngón tay không ngừng gõ gõ lên đùi.

“Bộ trưởng, anh ngồi ngay ngắn đi, tôi sẽ chở anh đến nơi thật nhanh!” Thanh âm của tài xế như vỡ oà, anh ta thoáng nhớ tới trách nhiệm của mình, vừa muốn đập ga, sức nhớ gì đó, quay đầu hỏi, “Bộ trưởng, anh vừa biết tin này à?”

Lệ Minh Vũ gật đầu, thoải mái chia sẻ tâm tư của mình với người khác.

“Ôi chao, bộ trưởng, vậy là không được rồi, anh không thể đi gặp vợ mình bằng tay không.” Tài xế lật đật đưa lời khuyên, “Vợ anh ngày hôm nay khác hoàn toàn với bình thường, anh phải bày tỏ tấm

lòng của mình mới được.”

Lệ Minh Vũ loáng cái tỉnh ngộ, vỗ chân một cái, “Đúng vậy, chờ tôi đến trung tâm thương mại.”

“Haiz, vừa nhìn là biết bộ trưởng không có kinh nghiệm rồi, lúc này mua cái gì cũng không bằng tặng hoa.” Tài xế vừa cười vừa nói, chỉ cửa hàng hoa tươi bên cạnh, “Phụ nữ thích những thứ lãng mạn này, bây giờ anh mua tặng vợ mình một bó hoa, còn ý nghĩa hơn một sợi dây chuyền kim cương.”

Lệ Minh Vũ khiêm tốn nghe chỉ dạy như một cậu học trò nhỏ, gật gù tán thành, vỗ vai anh tài xế, “Đúng là cao thủ!” Nói xong, anh mở cửa xe, vọt đến cửa hàng hoa tươi.

Cửa hàng hoa tươi không lớn, nhưng trang hoàng rất tinh tế, hương hoa thơm ngào ngạt khắp nơi.

Chủ cửa hàng là một cô gái trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi, đang tập trung cắm hoa, nên hết sức bất ngờ khi có một người đàn ông bỗng dưng xông vào, như cơn gió ồa mạnh đến cửa hàng. Cô gái hốt hoảng, cứ tưởng rằng mình gặp cướp, bèn ngược nhìn, nhất thời hai mắt sáng lấp lánh, ngập tràn tim hồng!

Một người đàn ông siêu đẹp trai!

Đẹp đến nỗi đầu óc cô váng vất, nhưng người đàn ông này trông rất quen mắt, nhất thời lại không nhớ đã gặp ở đâu.

Lệ Minh Vũ chỉ lo để ý đến hoa, không hề ngó ngang ánh mắt của chủ cửa hàng.

Ngày thường, anh trầm tĩnh thận trọng, nhưng bước vào cửa hàng hoa tươi, anh chỉ biết trợn to mắt ngó ngang!

Anh phải chọn hoa nào tặng Tô Nhiễm đây?

Anh có thể biết tên của hầu hết các loài hoa, thậm chí còn biết tính năng và công dụng, nhưng có người nói tặng hoa cho phụ nữ phải chú ý đến ngôn ngữ của loài hoa. Anh chỉ biết đàn ông thường mua hoa hồng tặng phụ nữ.

Song Tô Nhiễm có thích hoa hồng không?

Anh thần thờ một hồi, chủ cửa hàng thử ướm lời, “Anh cần mua

hoa gì ạ?” Ông trời ơi, người đàn ông này điển trai quá, nhìn gần thích mắt thật, có điều người đàn ông này thấy quen quen thì phải?

Lệ Minh Vũ nghĩ nát đầu cũng không ra, cuối cùng dờ mắt sang hoa hồng, “Hay là lấy hoa hồng đi.”

Chủ cửa hàng thấy anh ngần ngừ, dợm cất tiếng, thì tivi chuyển sang tin tức, cô gái đảo mắt về hướng đó, giây sau liền hoá đá, trừng mắt nhìn người đàn ông cao lớn anh tuần trước mặt. Trời đất ơi, khách quý ghé thăm!

“A...” Cô gái chột hét to, còn suýt nhào tới ôm Lệ Minh Vũ, anh giật mình, cô gái nén nỗi lòng hưng phấn, “Anh là bộ trưởng Lê phải không ạ?”

Lệ Minh Vũ gật đầu, anh nào còn tâm tư trò chuyện, anh chỉ dốc lòng suy nghĩ nên mua hoa gì mà thôi.

Cô gái tự biết mình không có cơ hội, ai cũng biết bộ trưởng Lê là người đàn ông mẫu mực của gia đình, hình của vợ anh từng xuất hiện trên tivi, vợ anh xinh đẹp dịu dàng, có lẽ người phụ nữ như vậy mới xứng đôi với anh.

“Bộ trưởng Lê, hoa đây ạ, mời anh chọn.” Tuy cô gái không dám mơ mộng hão huyền, nhưng không cách nào ngăn cảm giác vui sướng tốt độ của mình. Khi phụ nữ nhìn thấy đàn ông điển trai, nhất là những người trưởng thành thận trọng, có sự nghiệp thành công thì trong lòng sẽ dâng lên một nỗi niềm lâng lâng khó diễn tả thành lời.

“Tôi mua tặng vợ thì nên chọn hoa nào?” Lệ Minh Vũ khiêm tốn, nhờ chủ cửa hàng tư vấn.

Chủ cửa hàng ước ao, có thể lấy một người đàn ông ưu tú thế này, thì người phụ nữ đó kiếp trước phải làm bao nhiêu chuyện tốt? Cô gái hớn hờ chọn hoa giúp Lệ Minh Vũ, “Vợ anh thích hoa hồng không ạ?”

Lệ Minh Vũ nhìn một chút, vẻ mặt hơi chần chừ, “Hình như mọi người thường tặng hoa hồng.”

Chủ cửa hàng cũng ý thức được điều này, ngẫm nghĩ giây lát, hỏi, “Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của anh chị? Hay sinh nhật vợ anh?”

“Không phải.” Lệ Minh Vũ mỉm cười, ánh mắt đang ngắm hoa thoáng nét dịu dàng, “Vợ tôi có thai rồi.”

Chủ cửa hàng càng ganh tỵ, có thể sinh con cùng một người đàn ông ưu tú thế này là chuyện hạnh phúc biết bao. Trời ơi, người phụ nữ đó quá đổi may mắn. Dẫu nghĩ băng quơ, nhưng cô gái vẫn thầm chúc phúc, bộ trưởng là một người đàn ông thành công, mong muốn một người đàn ông như thế này sẽ sống hạnh phúc vui vẻ mãi mãi.

“Bộ trưởng Lệ, hay là...hoa diên vĩ.” Cô gái cầm một bó hoa diên vĩ lớn, cất giọng hưng phấn.

Lệ Minh Vũ lia mắt qua hoa diên vĩ, sắc xanh đậm như đại dương bao la, thần bí mà dịu dàng, nhìn rất thích, gật đầu đồng ý, “Lấy hoa này đi.”

Hoa diên vĩ là loài hoa mỹ lệ trong cổ tích, màu sắc sâu xa như đôi mắt thâm tình của người đẹp ngủ trong rừng, thông qua mảng lớn xanh đậm này, anh như trông thấy nụ cười mềm mại của Tô Nhiễm, cảm giác rung động và yêu thương vô tận bất giác dấy lên.

Chủ cửa hàng chú tâm gói hoa, đưa Lệ Minh Vũ, “Bộ trưởng Lệ, chúc mừng anh đã làm ba.”

Lệ Minh Vũ nghe rất thích, từ ‘ba’ chưa lúc nào gần gũi như lúc này, anh bắt đầu mong ngóng có người gọi anh là ba...

Tô Nhiễm khóc nức nở cả buổi, may có Tiêu Diệp Lỗi gọi điện nên cảm xúc của cô cũng thoáng dịu bớt.

Trong điện thoại, Tiêu Diệp Lỗi nói rằng biết Tô Nhiễm muốn điều chế Đào Túy, hứa sẽ ủng hộ, tìm kiếm nguyên liệu cho cô. Tô Nhiễm cảm động khôn nguôi, cô cần rất nhiều sự giúp đỡ và ủng hộ mới có thể hoàn thành việc pha chế nước hoa.

Cúp điện thoại, Tô Nhiễm lại lâm vào trầm tư. Tiêu Diệp Lỗi có thể giúp tìm nguyên liệu, nhưng khi điều chế thì phải làm sao? Tuy cô quen biết vài nhà điều chế hương, nhưng chỉ giúp nhau vì lợi ích, nếu bắt tìm một người tin tưởng tuyệt đối, cô không thể tìm ra.

Cô bất giác nhớ một người, người bạn chuyên gia hương liệu của Lạc Tranh, tên của cô ấy rất đẹp... Lưu Ly. Tuy mũi của chuyên gia hương liệu không nhạy bén bằng những người chuyên điều chế

nước hoa, nhưng Lạc Tranh bảo rằng Lưu Ly chuyên nghiên cứu mùi hương tự nhiên, những người như vậy khi làm một việc sẽ rất nghiêm túc. Hơn nữa, một người có thể để Lạc Tranh khen ngợi không ngớt lời, nhờ cô ấy giúp nhất định không lầm.

Thế nhưng Tô Nhiễm sức nhớ Lưu Ly vẫn chưa về nước. Nếu chờ Lưu Ly thì e là không kịp thời gian, lọ màu đen kia vẫn ở phòng thí nghiệm của Lưu Ly, bây giờ lại đến chuyện Đinh Minh Khải bị giết hại xem như đầu mối của chuyện này đã đứt quãng.

Tô Nhiễm đang phiền muộn, điện thoại đột nhiên đổ chuông. Cô cầm lên xem, là An Tiểu Đoá gọi cô.

“Giờ này mà gọi mình, không giống phong cách của cậu nha. À, cậu biết kết quả chưa?” Tô Nhiễm nghe điện thoại, hỏi thẳng An Tiểu Đoá. Cô nhớ hôm nay là ngày có kết quả thi chuyển khoa của An Tiểu Đoá.

An Tiểu Đoá ở đầu dây bên kia thở dài thườn thượt, ngữ khí uể oải, nói, “Mình chuyển tới khoa ngoại thần kinh rồi.”

“Thật ư? Hay quá, chúc mừng cậu.” Tô Nhiễm nghe thấy cũng vui vẻ vô cùng, không hề chú ý giọng nói khoang khác của An Tiểu Đoá, “Tối nay mình mời cậu một bữa thịnh soạn, chúc mừng cậu thi đậu.”

“Haiz...” An Tiểu Đoá thở dài ử ử.

“Cậu sao vậy?” Lúc này Tô Nhiễm mới thấy cô là lạ.

“Tiểu Nhiễm, rốt cuộc mình cũng biết tại sao cậu sợ Lê Minh Vũ. Lê Minh Vũ lừa mình, mình còn chưa hiểu gì hết, thì anh ấy đã đạt được mục đích.” An Tiểu Đoá oà khóc, “Mới đánh có hiệp một, mà mình đã thua thê thảm...”

Quả nhiên, Tô Nhiễm cả kinh, sống lưng cô lạnh toát, giọng cô lắp ba lắp bắp....

“Cậu, cậu nói gì với anh ta?” Dường như cô đã biết An Tiểu Đoá nói gì với Lê Minh Vũ.

“Mình, mình....” An Tiểu Đoá cũng cà lăm, giọng nói nấc nghẹn, “Lê Minh Vũ, anh ấy, anh ấy biết cậu mang thai...”

“Cậu nói gì?” Tô Nhiễm kêu thất thanh, suýt quăng điện thoại ra xa.

“Tiểu, Tiểu Nhiễm, cậu bình tĩnh...”

“Chuyện này xảy ra lúc nào?” Tô Nhiễm vội vàng hỏi. Toàn thân cô lạnh buốt, cô đưa mắt về phía cửa phòng, giống như dã thú có thể xông tới đây bất cứ lúc nào.

Thanh âm An Tiểu Đoá càng áy náy...

“Một tiếng trước...”

“Một tiếng trước?” Giọng Tô Nhiễm đột ngột chói tai, “Sao cậu không gọi sớm cho mình?”

“Mình, mình sợ... không biết nói sao với cậu.” An Tiểu Đoá khóc nức nở, “Mình là người kín miệng thế nào, đâu phải cậu không biết. Nhưng bị con cáo Lệ Minh Vũ lừa gạt, chuyện này lọt ra ngoài mất mặt lắm.”

“An Tiểu Đoá!” Tô Nhiễm tức giận hét to, đầu óc Tô Nhiễm rối như mớ bòng bong, lúng túng nói, “Không nói nữa, cậu cúp máy đi.”

“Tiểu Nhiễm, cậu giận mình à?”

“Mình hận không thể nhổ hết răng của cậu.” Tô Nhiễm liền cúp máy, nỗi bất an dâng tràn trong lòng.

An Tiểu Đoá lại gọi điện cho Tô Nhiễm, nhưng cô làm gì còn tâm trạng nghe máy, suy nghĩ một hồi, cô lại nhướn mắt xem đồng hồ. Thôi không được rồi, bây giờ chỉ còn một cách, cô lật đặt lên lầu hai.

Quyển 8 - Chương 6: Muốn Trốn? Bỏ Ngay Ý Định Đó Đi!

Năm, sáu phút sau, Tô Nhiễm từ lầu hai đi xuống, kéo theo vali, rồi cầm điện thoại bỏ vào giỏ xách. Cô không kịp nghĩ ngợi nhiều, cô chỉ muốn trốn khỏi nơi này thật nhanh. Một giờ trước, Lê Minh Vũ biết cô mang thai, liệu anh gặp cô thì sẽ thế nào đây.

Một người đàn ông tồi tệ cùng, cũng không cho phép bị lừa dối như vậy.

Tới lúc này, cô đành tìm khách sạn trú đỡ rồi từ từ tính tiếp.

Cứ như vậy, một tay Tô Nhiễm kéo vali, một tay cầm giỏ xách, vội vã mở cửa phòng, nhưng giây sau đôi mắt cô đã trợn to, toàn thân tựa hồ bị chạm điện, cô đứng chết trân.

Bên ngoài cửa phòng, Lê Minh Vũ như thần thánh từ trên trời giáng xuống, anh đang giơ tay giữa không trung định nhấn chuông, còn tay kia ôm một bó hoa diên vĩ to. Xem chừng, anh đến tìm cô.

Lê Minh Vũ không ngờ Tô Nhiễm sẽ mở cửa bất ngờ, gương mặt anh tuấn thoáng ngây ra, ánh mắt chuyển thành dịu dàng và nồng nàn yêu thương nhìn cô.

So với thần sắc thong dong của anh, con mắt Tô Nhiễm trợn tròn như sắp rớt ra ngoài, cô ngơ ngàng, nhìn chằm chằm người đàn ông ngoài cửa. Một lúc sau.

“A...” Rốt cục, cô cũng có phản ứng, tay cô buông lỏng, vali ngã xuống nền nhà, cô xoay người bỏ chạy như gặp phải ma quỷ.

Lê Minh Vũ thoát sựng sốt, ánh mắt đảo qua vali nằm trên nền nhà, vốn dĩ thấy không vui, nhưng trông thấy dáng vẻ đáng yêu như con thỏ bỏ trốn của cô, anh cong môi cười, đi vào phòng, đóng cửa, chẳng nói chẳng rằng sải bước lên lầu.

Tô Nhiễm đang leo cầu thang, ngoái đầu trông thấy anh đuổi theo, cô sợ hãi run rẩy, bước nhanh hơn. Lê Minh Vũ phát hoảng, vội vàng

nói với theo sau, “Em đứng lại, đừng làm hại con!”

Không nhắc tới đứa bé thì thôi, chứ vừa nghe anh thốt ra, Tô Nhiễm đã sợ thất kinh, chạy thẳng một mạch vào phòng ngủ.

Lệ Minh Vũ vội bước theo sau, anh vừa chạm tay đến cửa phòng ngủ, một tiếng ‘tạch’ vang lên, cửa phòng đóng sầm lại, rồi khoá chặt.

Anh thảng thốt, lập tức cười khổ.

Anh vung tay gõ cửa, “Mở cửa đi em.”

Tô Nhiễm áp sát người vào cửa, tiếng đập cửa bên tai như đập vào lòng cô, sự khẩn trương, thấp thỏm lo ấu và một thứ tình cảm không tên quấy lên trong sâu thẳm trái tim.

“Em mở cửa được không? Anh muốn nói chuyện đằng hoàng với em.” Thanh âm ấm áp của Lệ Minh Vũ vang lên.

“Chúng, chúng ta không có gì để nói...” Giọng Tô Nhiễm hốt hoảng và bất lực.

Bốn năm trước, cô có con với anh, nhưng lúc đó anh không hề hay biết, mọi thứ chỉ có một mình cô đối mặt. Bốn năm sau, cô có con với anh lần nữa, nhưng anh đã phát hiện, cuộc sống yên ổn của cô dần biến hoá. Song cô không dám đối mặt với tất cả vào lúc này.

Ngoài cửa, Lệ Minh Vũ bật cười...

“Ai nói chúng ta không có gì để nói? Anh với em nói về con được không?”

Ông trời ơi!

Tô Nhiễm sờn hết gai óc, anh cố tình đến đây, đến cướp con của cô ư?

“Cốc, cốc, cốc!” Lệ Minh Vũ tiếp tục gõ cửa, nhẫn nại nói: “Em muốn dùng dằng như thế này mãi ư?”

Bên trong, Tô Nhiễm hít thật sâu, cắn mạnh môi, một lúc sau cô cũng đầu hàng. Cô biết rõ nếu không mở cửa, anh sẽ luôn chờ bên ngoài, anh tuyệt đối không bỏ cuộc, chi bằng sớm giải quyết cho xong.

Cửa phòng chậm rãi mở ra, cô ngửa đầu đối mắt với người đàn ông đứng ngoài cửa.

Lệ Minh Vũ cong môi cười, nắm chặt tay nắm cửa, ép người vào

trong, sau đó cửa phòng đóng sầm lại.

Tim Tô Nhiễm đập thình thịch.

Anh dồn cô vào tường, hai cánh tay ôm cô, vừa để cô không thể trốn thoát vừa tạo chỗ tựa, giúp cô không bị đau. Gương mặt điển trai cúi xuống, mắt cười dịu dàng, nhưng giọng nói hết sức nghiêm túc...

“Tại sao gạt anh, hmmm?”

“Chuyện này anh không cần biết.” Cô lãnh đạm đáp. Cô hối hận, thật sự rất hối hận. Nếu biết sẽ thế này, còn lâu cô mới mở cửa.

Lệ Minh Vũ nâng cằm cô, nhấn mạnh: “Đây là con anh, anh là ba của con. Em nói xem, anh có cần biết hay không?”

“Anh muốn cướp đứa bé?” Tô Nhiễm vô thức giơ tay che bụng mình, đôi mắt tròn tròn hoảng sợ.

Động tác này như sấm sét đánh vào trí nhớ Lệ Minh Vũ, anh nhớ Tô Nhiễm từng làm như vậy vài lần trước đây. Một lần là trên xe đêm đó, còn lần khác hình như là...lúc nào?

Nhất thời anh không thể nhớ ra. Nhưng nỗi buồn bực chưa bao giờ có bỗng dâng tràn cõi lòng. Đáng chết, tối hôm đó anh lại mất kiểm soát, đối xử tồi tệ với cô, may là đứa bé không sao, nếu không anh sẽ ân hận cả đời.

Thấy cô hoảng hốt, Lệ Minh Vũ thương xót khôn cùng, anh giơ tay mơn trớn gương mặt cô, làn da cô lạnh lạnh, xem chừng anh thật sự dọa cô sợ rồi. Lệ Minh Vũ cúi mặt, nói nhỏ, “Anh không muốn cướp đứa bé. Anh chỉ muốn gia đình ba người chúng ta sống vui vẻ hạnh phúc.”

“Vui vẻ hạnh phúc?” Ánh mắt Tô Nhiễm hoang mang, lẩm bẩm lại những từ này, rồi nhìn anh, “Anh nghĩ chúng ta ở bên nhau sẽ hạnh phúc?”

Bọn họ sẽ hạnh phúc?

Khi cô biết mọi thứ anh làm là để đạt được nhà họ Hoà?

Khi cô biết anh vì tài sản nhà họ Hoà, suýt khiến cô thê thảm?

Khi cô biết anh có thể là hung thủ giết ba?

Khi cô biết anh không hề phủ nhận mình giết Đinh Minh Khải?

Cho tới hôm nay, anh chưa từng giải thích với cô dù chỉ là một từ...

Lệ Minh Vũ mỉm cười, “Chúng ta sẽ hạnh phúc.” Bàn tay anh run run chậm chậm đặt lên bụng cô, tựa hồ đang cảm thụ niềm vui sướng của một sinh mệnh mới, “Cả nhà chúng ta nhất định rất hạnh phúc.”

Tô Nhiễm hoàn toàn hoá đá.

Phút chốc cô lại có chút ngần ngừ...

“Anh...thích đứa bé này?”

“Đương nhiên.” Anh trả lời thẳng thắn, đáy mắt lấp lánh vẻ hạnh phúc và mừng vui khi được làm cha lần đầu, niềm vui này như lây sang Tô Nhiễm.

“Anh cần em.” Lệ Minh Vũ nhìn cô, “Anh cũng cần đứa bé này, nó là con của anh và em, là báu vật duy nhất trên cuộc đời này.”

Tô Nhiễm cảm thấy ngón tay anh mỗi lúc một run hơn, ngữ khí của anh nghiêm túc khiến lòng cô đau đớn. Cô ngơ ngác nhìn anh, cô tuyệt đối không ngờ anh sẽ khát khao đứa bé này như vậy. Anh giống như một người chưa bao giờ có hạnh phúc, rốt cuộc cũng giành được hạnh phúc, một người không biết mùi vị vui vẻ, rốt cuộc cũng tìm thấy vui vẻ. Ngắm nhìn gương mặt chăm chú của anh, lòng cô bỗng lâng lâng, nhẹ nhõm, hay là... anh thật sự khao khát phần ấm áp này?

Quyển 8 - Chương 7: Hành Vi Thái Quá

Tô Nhiễm bất ngờ cảm động những lời nói của Lê Minh Vũ. Dường như anh chờ mong đứa bé này từ rất lâu rồi, vẻ mặt nghiêm túc phác họa rõ nét sự quan tâm của anh. Thế nhưng, Tô Nhiễm không biết mình có nên tin tưởng anh hay không.

Đối với Lê Minh Vũ mà nói, đứa bé này tới rất đúng lúc, vào thời điểm anh không biết phải dùng cách nào giữ cô bên cạnh, đứa bé đã xuất hiện. Vì vậy, cơ hội tuyệt vời thế này làm sao anh bỏ qua? Nhưng quan trọng hơn hết, anh thật sự khao khát được làm ba, cảm giác này rất hạnh phúc và thần kỳ. Hay đây là tình phụ tử.

Anh nhớ An Tiểu Đoá kể rằng dạ dày của Tô Nhiễm không khỏe, trong lúc mang thai có lần cô nôn đến nôn ra máu.

Chắc chắn khi biết mình mang thai, cô rất hoang mang. Anh thấy cô giống như một đứa bé, một đứa bé thì làm sao chăm sóc tốt cho con?

Vì vậy bắt gặp ánh mắt ngằn ngừ của cô, thấy cô né tránh, Lê Minh Vũ đau tái lòng, anh giơ tay mơn trớn gò má Tô Nhiễm, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính, “Từ hôm nay trở đi, để anh chăm sóc cho em và con, được không?”

Trái tim cô đập rộn theo lời nói của Lê Minh Vũ, cô ngửa đầu, ánh mắt chất chứa bi thương nhìn anh, “Tôi phải làm sao để tin anh?”

Yêu và trách nhiệm đôi khi là hai chuyện trái ngược nhau, tâm tình của cô lúc này chính là như vậy.

Lê Minh Vũ hiểu nút thắt trong lòng cô, anh thở dài, ôm ghì cô vào lòng, “Em có thể không tin mọi việc và lời nói của anh, nhưng em phải tin anh một câu.” Nói đoạn, anh nắm chặt bờ vai cô, nói giọng tha thiết, “Em chỉ cần tin, anh tuyệt đối không hại em và con.”

“Theo ý anh, tôi và đứa bé là vật sở hữu của anh nên không sao,

còn mọi thứ liên quan đến nhà họ Hoà và sinh mệnh của những người khác, tôi nên mặc kệ bỏ ngoài tai, phải không?” Tô Nhiễm lạnh giọng.

Ánh mắt sâu hun hút của anh nhìn cô chăm chú. Vài phút sau, anh cong môi dịu dàng, nói, “Lúc này em chỉ nên nghĩ xem mình sẽ làm mẹ như thế nào. Con là quan trọng nhất, phải không?”

Đôi mắt Tô Nhiễm đong đầy thất vọng đóng chặt.

Anh vẫn chọn giấu diếm.

“Tôi đã chuẩn bị tốt tâm lý làm mẹ, tôi không cần anh quan tâm.” Cô cất giọng lãnh đạm.

Lệ Minh Vũ nhướn mày, “Chuẩn bị của em là xách hành lý trốn đi?”

Tô Nhiễm cắn môi, “Dù tôi làm như vậy, tôi cũng sẽ chăm sóc tốt cho con.”

Anh cau mày nghiêm khắc, ngữ khí trở nên cứng rắn...

“Em cho rằng, anh sẽ để em mang thai con anh chạy loạn ư?”

“Đương nhiên anh không đồng ý.” Tô Nhiễm nhìn anh, cười nhàn nhạt, “Nhưng tôi không muốn khi đứa bé khôn lớn biết ba mình chẳng khác gì một kẻ giết người.”

Lệ Minh Vũ vô thức nhúu chặt mày.

Cô lặng thinh, hất tay anh, đi sang bên khác ngồi xuống, tóc loà xoà che khuất gò má, để lộ chiếc cằm nhỏ xinh có vẻ hốc hác.

“Tôi sống ở đây rất tốt, miễn là anh đừng tới quấy rầy tôi.” Cô nói.

Ánh mắt Lệ Minh Vũ dừng trên cô, anh cứng đờ người, một lát sau anh nói, “Em nghĩ ngơi đi.” Anh đi thẳng một mạch khỏi phòng ngủ.

Tô Nhiễm ngẩng phắt đầu, thở dài thườn thượt.

Không biết ngủ thiếp bao lâu, Tô Nhiễm sực tỉnh dậy, mở choàng mắt nhìn sắc trời tối sẫm bên ngoài, phảng phất như quên hết mọi việc đã xảy ra. Từ sau khi mang thai, cô bị biếng ăn, lúc nào cũng chỉ muốn ngủ, đôi khi đang làm việc sẽ thiếp đi lúc nào không hay, đến lúc mở mắt đầu óc lại mụ mị rối loạn.

Điện thoại nhấp nháy sáng, cô cầm lên xem thì thấy một tin nhắn

thoại của An Tiểu Đoá. Tô Nhiễm mở lên nghe, giọng An Tiểu Đoá lí nhí vẻ như đang nhõng nhẽo... “Tiểu Nhiễm, mình xin lỗi mà. Đừng giận mình được không?”

Cô lại xem đến danh sách gọi nhớ, tất cả đều của Tiểu Đoá.

Tô Nhiễm cười khổ, thật sự cô không hề nghe điện thoại đồ chuông.

Cô nhắn tin dỗ dành An Tiểu Đoá, rồi báo rằng Lê Minh Vũ đã tới, chuyện gì nên đối mặt thì phải đối mặt. Gửi tin nhắn xong, Tô Nhiễm mơ màng thả hồn ra ngoài cửa sổ.

Hôm nay, Lê Minh Vũ tới rồi đi, chắc chắn anh sẽ không từ bỏ dễ dàng. Sau này...

Vừa nghĩ đến đây, Tô Nhiễm đột nhiên nghe thấy tiếng động truyền từ dưới lầu lên. Cô run rẩy, sợ ăn trộm đột nhập liền hốt hơ hốt hải chạy đến cửa, dí sát lỗ tai vào đó lắng nghe. Quả nhiên, thanh âm từ dưới lầu vọng lên.

Trời ơi, không phải ăn trộm vào nhà thật chứ?

Trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực!

Cô đang không biết tính thế nào, thì tiếng bước chân truyền đến từ lầu một hướng dần lên lầu hai, mỗi lúc một gần hơn, gần đến nỗi Tô Nhiễm có thể biết rõ... bước chân đó đang hướng về phòng ngủ của cô!

Khí lạnh bỗng dựng lan toả toàn thân, xông thẳng lên đại não Tô Nhiễm, cô như con nhím đang xù lông cảnh giác. Nếu trước đây, chắc chắn cô sẽ sợ chết khiếp, nhưng bây giờ cô không hề thấy sợ hãi, đứa bé trong bụng khiến bản năng làm mẹ của cô trở dậy mạnh mẽ. Cô rón rén cầm gậy bóng chày cất sau cánh cửa. Cây gậy này là đồ trước Quân Hạo chơi xong rồi để ở đây, hôm nay vừa dịp phát huy công dụng của nó.

Tô Nhiễm trốn trong bóng tối, nghe tiếng bước chân đến gần... cô nín thở, nắm chặt gậy bóng chày, giơ lên cao chuẩn bị ra đòn!

Tiếng bước chân dừng trước cửa phòng ngủ!

Tô Nhiễm vào tư thế sẵn sàng, chỉ cần người bên ngoài đặt chân vào đây, cô sẽ giáng xuống tức khắc!

Tay nắm cửa chậm rãi xoay tròn, cửa phòng dần mở ra...

Một cái bóng cao lớn kéo dài từ ngoài hành lang, cái bóng đó vừa bước vào cửa, Tô Nhiễm nhắm nghiền mắt hét to, vung gậy vào đầu của bóng đáng đó!

Vốn dĩ Lê Minh Vũ vào phòng ngủ để xem Tô Nhiễm dậy hay chưa, nhưng vừa đặt chân vào trong, đã nghe tiếng Tô Nhiễm quát to, sau đó một làn gió mát đảo qua, ánh mắt Lê Minh Vũ hoảng hốt, lật đật lách người sang bên. Gậy bóng chày đập mạnh xuống sàn nhà, Tô Nhiễm đánh hụt suýt ngã sõng soài.

Lê Minh Vũ vội vàng vươn tay kéo cô, cơ thể cô nhào vào lòng anh.

Tô Nhiễm hoảng hồn nào còn tâm trạng phân tích người đàn ông vào nhà là ai, vả lại phòng ngủ tối om như mực, cô mở miệng kêu cứu, thậm chí còn dấm đá Lê Minh Vũ, nhưng thanh âm kêu cứu còn chưa thoát hết, anh đã phủ môi cô.

Hơi thở quen thuộc khiến Tô Nhiễm run bắn, lúc này mới biết người đàn ông vào phòng là ai, nhưng sợ quá hoá giận, cô cắn lưỡi Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ phát ra tiếng kêu đau đớn, thả cô ra.

Cô nghiêng rằng giận dữ, trừng mắt nhìn Lê Minh Vũ. Người đàn ông đáng chết, chẳng phải về rồi ư? Tại sao còn quay lại đây?

Lê Minh Vũ khẽ cười, áp sát cô...

“Em sao thế? Xem anh như ăn trộm đột nhập vào nhà thật ư?”

Tô Nhiễm thở dồn dập, đáp, “Anh còn đáng ghét hơn ăn trộm.”

Anh bật cười, xoa đầu cô, “Em thông minh lắm, vậy là anh yên tâm rồi. Nếu có ăn trộm, em thừa sức đối phó.” Anh lia mắt qua gậy bóng chày nằm lẩn lố trên nền nhà. May là ban nãy anh phản ứng nhanh, chứ trúng cú đánh đó, thế nào anh cũng đầu rơi máu chảy.

Nhớ đến cảnh đó, anh càng thích Tô Nhiễm, công nhận bộ dạng vừa rồi của cô rất đáng yêu.

Tô Nhiễm bực bội, cố hít thở đều đặn.

Lê Minh Vũ dỗ dành Tô Nhiễm, ôm chầm cô, “Được rồi, do anh sai, anh dọa em sợ.” Giọng nói trầm trầm đầy vẻ nuông chiều cất lên.

Lệ Minh Vũ buồn cười, nhưng thật sự không nhin được, bật cười thành tiếng. Anh cúi thấp hôn vầng trán ướt sũng mồ hôi của Tô Nhiễm, ngữ khí có vẻ trêu chọc...

“Nhưng anh mà là ăn trộm, anh sẽ không cướp gì hết, chỉ cướp mỗi mình em.”

Tô Nhiễm ngẩng phắt đầu, vừa then vừa giận, cúi kinh trả lời, “Không phải anh đi rồi hả?”

“Ai nói anh đi?” Lệ Minh Vũ giả vờ khó hiểu, “Anh chỉ ra ngoài dọn đồ Đồng Hựu chuẩn bị vài thứ mà thôi.” Anh buông cô ra, chẳng nói chẳng rằng đi khỏi phòng ngủ.

Tô Nhiễm ngẩn ra, một lúc sau cũng lặng lẽ rời khỏi phòng.

Trong nháy mắt đặt chân ra ngoài, cô tựa hồ bị sét đánh trúng, đứng chết lạng tại chỗ!

Lệ Minh Vũ tay dài chân dài đã lên đến lầu một, mà lầu một lại biến thành “Trung tâm mua sắm”!

Dưới lầu, ngoại trừ vali của cô, là bao lớn bao nhỏ nằm đầy nền nhà, Đồng Hựu biến thành nhân viên vận chuyển, đi đi lại lại ôm hết đồ chơi này đến đồ chơi khác vào trong, còn Lệ Minh Vũ xắn tay áo ngồi xổm xuống, tự lắp ráp... nôi em bé.

Tô Nhiễm ghen ngào quan sát “khung cảnh đồ sộ” trước mặt. Ông trời ơi, anh đang làm gì vậy?

“Bộ trưởng, để tả giấy em bé ở đâu?” Giọng Đồng Hựu chứa chan vui sướng dội lên từ dưới lầu.

Tô Nhiễm vội vàng chạy ra hành lang!

Lúc này, Đồng Hựu đang ôm mấy bao tả giấy lớn đứng giữa đống đồ, đầu Đồng Hựu như bị vùi lấp trong mấy bao tả giấy đó. Tô Nhiễm bất giác ấn ngực, cô không nằm mơ chứ? Không đúng, tim cô đập mạnh hơn bình thường cơ mà. Sau đó, giọng nói Lệ Minh Vũ càng khiến cô ngỡ ngàng...

“Cậu để tả giấy trên ghế sofa đỡ đi, một lát tôi sẽ dọn dẹp. Cậu thấy chiếc xe trẻ em tôi đặt giao tới chưa.”

Đồng Hựu đặt tả giấy xuống, hớn hờ đi ra phòng khách.

Tô Nhiễm xuống lầu, trong quá trình di chuyển, chân cô mềm

nhữn vô lực, cô buộc phải nắm tay vịn cầu thang bước đi. Cô dừng ngay bậc thang cuối cùng, không phải cô không muốn xuống, mà là...không còn chỗ để đặt chân!

“Rốt cuộc anh làm cái gì vậy hả?” Cô điên mất thôi.

Lệ Minh Vũ xoay đầu nhìn cô, mỉm cười, “Anh định biến căn phòng nhỏ trên lầu thành phòng cho con. Em thấy nôi này đẹp không?” Anh chỉ chỉ vào nôi em bé mà mình lắp ráp, “Chất liệu đảm bảo 100% thiên nhiên, không nhiễm bẩn, không có bất cứ ảnh hưởng nào với sức khỏe của con.”

Tô Nhiễm nuốt khan, trông thấy gương mặt tự hào đang khoe nôi em bé của anh, cô có gắng kiềm chế cảm giác váng vất, ngồi xuống bậc thềm, cất giọng yếu ớt, “Tôi tận mắt chứng kiến anh ra khỏi cửa, anh vào lại đây bằng cách nào?”

“Anh đi đánh thêm chìa khoá.” Lệ Minh Vũ ra vẻ bận rộn, tự nhiên trả lời cô. Anh đứng dậy thu dọn đồ chơi, quần áo em bé và một loạt bao tã giấy...

Tô Nhiễm kinh ngạc, lầu một bày ngổn ngang đồ đạc, đến cô còn không tìm thấy chỗ đặt chân, nhưng một người đàn ông cao ta như anh có thể bước qua bước lại giữa chốn đó. Vẻ mặt anh tươi vui thoải mái, ngay cả giọng nói cũng tràn ngập mùi vị hạnh phúc!

Song lời anh nói khiến Tô Nhiễm chấn động!

“Anh trộm chìa khoá của tôi đi đánh thêm chìa khác.” Cô đứng bật dậy, tức giận liếc anh, “Lệ Minh Vũ, anh đừng đừng là bộ trưởng, lén trộm chìa khoá của người khác đi làm thêm chìa mới, anh có thấy mất mặt không?”

“Người khác nào? Em là vợ của anh.” Lệ Minh Vũ nở nụ cười, vừa kiểm tra đồ đạc giao tới vừa nhẹ giọng đáp. Cuối cùng, anh ngẩng đầu nhìn cô, nói, “Nếu em nhàn rồi, em mang quần áo anh lên lầu, treo gọn vào tủ giúp anh.”

“Sao? Quần áo?” Tô Nhiễm giật mình, rốt cuộc cũng bắt gặp túi đồ nằm trong góc phòng, đầu cô nổ tung, “Chẳng lẽ anh...muốn dọn đến đây?”

Lệ Minh Vũ như kiểm tra thấy thiếu món gì đó, anh cau mày đứng

dậy, không để ý tới câu hỏi của Tô Nhiễm, anh lục tung đồ đạc hồi lâu, cuối cùng tìm thấy một món đồ chơi trong mấy hộp lớn tinh tế đựng quần áo em bé, anh cầm lên cười thoả mãn.

Tô Nhiễm thấy rõ, cái anh cầm chính là con vịt bóp chíp màu vàng...

Thấy cô thờ người, Lê Minh Vũ nói nhanh, “Thôi, em đứng đấy đi, để anh tự làm.” Anh không nỡ để cô xuống đây, lỡ vấp té thì...

Sau đó, Lê Minh Vũ chẳng còn thời gian trả lời nghi vấn của Tô Nhiễm, anh bận rộn sắp đặt từ lầu dưới lên đến lầu trên, mang đồ đạc của trẻ sơ sinh và bản thân lên lầu hai hết chuyến này đến chuyến khác. Tô Nhiễm ngây người quan sát anh đi xuống lầu, rồi ôm bao lớn bao nhỏ sải bước lên lầu hai. Tô Nhiễm cứ đứng nhìn như vậy đến mức choáng váng.

Phòng khách lầu ngày một ít đồ dần, nhưng phòng nhỏ trên lầu hai lại được bày biện thành phòng em bé.

Tô Nhiễm vô thức đứng ngoài cửa phòng, theo dõi anh ngồi dưới đất dán những miếng hình dễ thương lên nôi em bé, lòng cô bỗng lâng lâng khó tả. Những việc vặt vãnh này chẳng là gì so với chính sự, nhưng nét mặt anh rất chăm chú, chăm chú sắp xếp từng món đồ chơi, chăm chú bày biện nôi em bé, chăm chú treo rèm với hoạ tiết hoạt hình đáng yêu lên cửa sổ...

Hình như Lê Minh Vũ còn chuẩn bị làm ba kỷ lưỡng hơn cả cô.

Cảm giác này quá đổi mới mẻ.

Ít ra cô không ngờ Lê Minh Vũ sẽ khấn trương như vậy.

Nhìn anh bận rộn, cô có chút không đành lòng.

Một hồi sau, Tô Nhiễm liến môi, đè nén nỗi lòng hoảng loạn, nói, “Hình như anh quên rằng tôi và anh đã ly hôn.”

Lê Minh Vũ đứng dậy, xoa tay, nhìn cô, “Chưa, nhưng anh nghĩ tái hôn và việc sớm muộn gì cũng xảy ra.” Anh cười nhả nhận.

Tô Nhiễm nghe trái tim đập rộn trong lồng ngực.

Cô chưa kịp lên tiếng trả lời, giọng Đồng Hựu vang lên từ dưới lầu, “Bộ trưởng, xe trẻ em giao tới rồi.”

Lê Minh Vũ chẳng nói chẳng rằng rời khỏi phòng.

Tô Nhiễm ngẩn ngơ đi theo anh, dõi nhìn bóng lưng anh, đỉnh đầu cô tựa hồ có một đàn quạ đen bay qua...

Cứ như vậy, phòng làm việc vốn thuộc riêng Tô Nhiễm bị Lê Minh Vũ dùng hành vi “trộm cướp” chiếm đóng!

Trong mắt Tô Nhiễm, kỳ thực hành vi này cũng như ăn trộm đột nhập vào nhà, nhưng ăn trộm thật sự thì lấy cắp tài sản, còn Lê Minh Vũ thì chiếm trọn phòng làm việc của cô. Tô Nhiễm nhận ra người đàn ông trưởng thành này dường như không biết cái gì gọi là xấu hổ. Anh ngang nhiên xem phòng làm việc của cô thành nơi ở của mình, đã vậy còn mượn cơ phụ nữ mang thai không nên đụng vào nước hoa, anh dọn sạch sẽ mọi dụng cụ rồi biến nó thành phòng sách của mình, hoàn toàn biến bản thân từ khách thành chủ.

Về đêm, không khí oi bức khó chịu.

Lê Minh Vũ đẩy nhẹ cửa phòng ngủ, bước gần đến người phụ nữ nằm trên giường. Trong chớp mắt ngồi xuống, anh chú ý thấy Tô Nhiễm run lên, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Anh cong môi cười. Người phụ nữ này, xem ra không biết đối mặt với anh thế nào nên mới giả bộ ngủ.

Anh đi đến cửa sổ, hơi khép lại, rồi ngồi cạnh cô lần nữa. Anh cúi đầu ngắm gương mặt đáng yêu đang giả vờ ngủ say sưa của Tô Nhiễm.

Trên giường, Tô Nhiễm hơi nghiêng người sang hướng trái ngược Lê Minh Vũ, tấm chăn đắp hờ lên vùng bụng chưa lớn lắm của cô, do đang mang thai nên ngực cô căng tròn hơn trước, đường cong mềm mại trên cơ thể càng quyến rũ. Tay cô siết chặt một góc chăn, nhưng vì căng thẳng nên ngón tay có vẻ trắng bệch.

Lê Minh Vũ cúi xuống hôn tay Tô Nhiễm, cảm thấy cô run run, anh cười ngược nhìn cô, tiếp tục hôn nhẹ nhàng lên đôi môi cô. Hồi lâu sau, anh dứt ra, đứng dậy hít thật sâu.

Đây cũng là nguyên nhân khiến anh chủ động chọn phòng sách, người phụ nữ này luôn toả ra một mùi hương cuốn hút, chỉ cần phơn phớt qua mũi, anh sẽ không tài nào kiềm chế. Anh không muốn vì dục vọng của mình mà hại cô và con.

Vốn dĩ anh định bỏ đi, nhưng lại không nhịn được quay đầu nhìn cô. Dưới ánh sáng mờ nhạt, gương mặt cô ửng đỏ, mắt nhắm chặt, ngón tay ghì chặt trắng bệch, Lê Minh Vũ càng nhìn càng yêu thương, buồn cười lại găng nhịn để cô không cảm thấy xấu hổ. Song, một trò đùa dai chột lướn qua đầu anh. Bàn tay Lê Minh Vũ thò vào trong áo cô, lướn từ đùi ngược lên trên, rồi dừng tại cặp mông tròn trịa, chầm chậm vuốt ve.

Tô Nhiễm nằm trên giường run rẩy. Cô giả vờ ngủ vì không biết đối mặt với anh như thế nào, nhưng nào ngờ anh lại không bỏ đi, còn cố tình lợi dụng cô.

Cơ thể cô căng cứng như dây đàn, lúc này tình giác sẽ rất xấu hổ.

Nhìn gương mặt Tô Nhiễm đỏ bừng bừng, Lê Minh Vũ càng muốn trêu chọc cô nhiều hơn, anh cười rặng rỡ. Bỗng dưng giờ khắc này anh rất muốn ngắm nghía đáng vẻ xinh xắn không thể nhịn nổi của cô.

Một tay khác của anh bắt đầu không biết phận, nắn bóp ngực Tô Nhiễm, dây áo ngủ tụt khỏi vai, ngón tay anh gian ác vân vê nụ hoa mẩn cảm.

Cô đã giả bộ ngủ nhưng vẫn thoát không khỏi anh. Cô thở dốc, con mắt nhắm càng chặt, trái tim đập thình thịch.

Lê Minh Vũ hôn gương mặt nóng ran của Tô Nhiễm, sau đó anh vùi mặt lên ngực cô, há miệng ngậm nụ hoa trên đó.

“Ừm...” Tô Nhiễm cắn chặt răng, cảm thấy người nhẹ bẫng.

Lê Minh Vũ cố tình trêu đùa cơ thể nhạy cảm của Tô Nhiễm. Đang mơ mơ màng màng, cô cảm thấy bàn tay anh chuyển qua nơi tư mật, thò vào bên trong vuốt ve. Cô làm sao chống trả nổi trò đùa này, và lại đang mang thai nên cơ thể cực kỳ nhạy cảm. Cảm giác rất lâu rồi mới gặp trời dậy mạnh mẽ.

Lẽ ra cô phải sợ, hay mở mắt đẩy anh ra, thế nhưng động tác của anh dịu dàng mang đến cho cô cảm giác an toàn và chìm đắm.

Hơi thở của người đàn ông ở trên nóng hổi phả vào gò má cô. Nụ hôn nồng nhiệt hạ xuống dần dần. Anh áp sát vào thân dưới cô,

miệng lưỡi anh không ngừng nghỉ, ra sức liếm mút ở bên dưới.

Cả người Tô Nhiễm căng cứng.

Mãi đến khi...

“A...” Một tiếng rên dài bật ra từ miệng Tô Nhiễm. Thân thể cô căng cứng đến cực hạn. Một luồng khí nóng không biết ở đâu ra thổi vào tận góc sâu nhất trong cơ thể cô. Cứ như vậy, dưới sự khiêu khích cao siêu của Lê Minh Vũ, cô bị đẩy lên đỉnh cao khoái lạc.

Tiếng hét phụ nữ kéo Lê Minh Vũ đoạt lại lý trí, anh vội vàng đứng dậy hít sâu vài hơi. Anh chỉ định chọc cô, nhưng anh không cầm lòng nổi càng làm càng nhiều. Lê Minh Vũ hạ mắt xuống “thứ” thể hiện bản năng tính dục của đàn ông, không khỏi cười khở. Rốt cuộc ai dẫn vật ai?

Anh lại hít sâu, cố nén dục vọng đắp chặn cho cô, nhưng trước khi rời đi vẫn không quên hôn cô một hồi.

Anh nói nhỏ, “Ngủ đi.”

Khi cửa phòng khép kín, Tô Nhiễm mở choàng hai mắt, thở hổn hển, đôi má nóng ran, cô thể vẫn đang run rẩy.

Người đàn ông đều cáng này, biết cô vờ ngủ mà vẫn giờ trò.

Chỉ cần nhớ đến hình dạng bản thân giả bộ ngủ đập vào mắt anh, quan trọng hơn lại phối hợp phát ra tiếng rên rỉ theo miệng lưỡi và tay anh, cô giận không thể đào lỗ chui xuống ngay.

Sát vách phòng cô truyền đến tiếng tắm rửa...

Cô biết anh đang bốc hoả.

Lòng cô chợt thấy ấm áp và hạnh phúc.

Ánh mắt Tô Nhiễm ngơ ngàng phóng ra màn đêm bên ngoài. Tô Nhiễm bỗng mất hết cảm giác buồn ngủ.

Quyển 8 - Chương 8: Anh Là Nhạc Bất Quần

Mang thai là việc trọng đại trong đời người.

Tô Nhiễm cho rằng mang thai là việc đơn giản và thường tình, nhưng nhìn thấy Lê Minh Vũ khẩn trương lo lắng, cô bỗng nghĩ thầm phải chăng mang thai rất phức tạp, và chỉ một mình cô mới cho rằng nó đơn giản?

Lê Minh Vũ dọn sạch phòng điều chế nước hoa và tịch thu máy vi tính của cô, anh còn quy định cô không được dùng điện thoại quá một tiếng mỗi ngày, nếu vi phạm anh sẽ tịch thu. Anh như vậy báo hại cô cũng khẩn trương theo. Bản thảo không thể nộp đúng hẹn, cô phải gọi điện thoại xin lỗi nhà xuất bản, còn việc làm nước hoa, cô cũng chỉ biết tìm kiếm trước nguyên liệu.

Ngắm tới ngắm lui, cô cảm thấy chuyện này khá buồn cười.

Cô hứa với Hoà Vy và Hứa Đông sẽ điều chế Đào Tuý để quay về ban giám đốc Hoà thị chống đối thế lực của Lê Minh Vũ. Nhưng cô lại có thai với Lê Minh Vũ, bây giờ còn chung sống với anh dưới một mái nhà.

Từ sau khi Lê Minh Vũ “chiếm đóng” phòng làm việc, anh cũng điều chỉnh lại thời gian làm việc, trước đây anh tham dự tiệc tùng xã giao rất nhiều, đôi khi đến nửa đêm mới về nhà. Nhưng hai ngày nay, anh về nhà rất đúng giờ, sau đó lại chui vào phòng sách xử lý công việc, nếu buộc phải ra ngoài xã giao, người anh cũng không có mùi rượu. Còn Tô Nhiễm cùng lắm chỉ đi dạo gần đó, nên thời gian chung đụng của hai người rất nhiều.

Đối mặt với kiểu sống chung thế này, từ đầu đến cuối Tô Nhiễm đều bị vây trong mâu thuẫn, cô bắt đầu hoang mang, bắt đầu bất lực, song cô buộc phải thừa nhận Lê Minh Vũ đích thực là một người chồng tốt, và chắc chắn là một người cha tuyệt vời. Có điều mỗi khi

nhìn anh, cô sẽ nhớ cảnh ba nhảy lầu thê thảm, nhớ anh vì lợi ích của bản thân đánh tan thế lực của nhà họ Hoà trong giới kinh doanh, âm mưu chiếm cổ phần Hoà thị.

Có lẽ đưa bé thật sự thay đổi tính cách của anh, nhưng tổn thương vẫn là tổn thương, nó không thể như phấn viết bảng muốn bôi là sạch ngay. Có vài tổn thương và nỗi sợ hãi vì bị lừa dối sẽ in dấu đến suốt đời.

Ngay khi Tô Nhiễm không biết phải đối mặt với chuyện sống chung này thế nào, ông trời lại sắp xếp nhiều lối rẽ cho cô bước đi. Nhiều năm sau khi hồi tưởng quãng thời gian này, cô vừa thấy xúc động vừa đau đớn, vì đây là lúc hạnh phúc của cô bắt đầu. Trải qua quá nhiều tổn thương và đau đớn, cuối cùng cũng lay động được ông trời.

Hôm nay, Lê Minh Vũ cố tình dành một ngày dẫn Tô Nhiễm đi khám thai.

Hai người khám thai xong rồi ghé ăn tối, sau đó về đến phòng làm việc thì nắng chiều đã giáng một màu đỏ au khắp bầu trời.

Tắt xe, Lê Minh Vũ không xuống ngay, anh rút kết quả khám thai sáng nay của Tô Nhiễm ra xem, cong môi cười, “Con người thật kỳ diệu, lúc đầu nhìn chỉ như hạt đậu.”

Tô Nhiễm xoay đầu nhìn kết quả kiểm tra trên tay anh, thấy anh mỉm cười ngấm nhìn chăm chú hình ảnh trên đó, lòng cô lâng lâng khó tả, cô hít sâu, vươn tay giật lấy.

Lê Minh Vũ nhìn cô, đáy mắt thấp thoáng ý cười, cất giọng nhẹ nhàng, “Lát nữa anh nấu cháo rau củ cho em ăn thêm.”

Tô Nhiễm không hề nghi ngờ, trả lời ngay, “Tôi đặt bánh ngọt của Từ Ký rồi.”

“Dạ dày của em không khoẻ, ăn đồ ngọt sẽ khiến dạ dày tiết nhiều axit. Nói chung em không được ăn.” Lê Minh Vũ nhẫn nại giải thích.

Tô Nhiễm hết há miệng, rồi cắn môi, “Cháo rau củ khó ăn lắm.”

“Em yên tâm, anh sẽ nấu cho em ăn, đảm bảo em sẽ ngon miệng.” Lê Minh Vũ thấy cô đồng ý, niềm vui dấy lên trong lòng anh, anh nhoẻn miệng cười, xoa đầu cô, “Em phải nghe lời để tốt cho em

và con.”

Tô Nhiễm gật đầu. Cô chưa nghi ngờ khả năng nấu ăn của anh bao giờ.

Đôi khi cô nghĩ nếu bản thân không biết nhiều chuyện về anh, nhất định cô sẽ cho rằng anh là người đàn ông tuyệt nhất trên đời. Khi làm việc thì anh nghiêm túc, đối mặt với chính trị anh lừa tôi gạt thì thông dong trầm tĩnh, anh dịu dàng và ân cần khiến phụ nữ hoang mang mê đắm. Người đàn ông tốt như vậy, ai ngờ được lòng anh ta thâm sâu khó đoán?

Thấy cô nhìn bản thân không chớp mắt, Lê Minh Vũ cười, “Em sao thế?”

Lúc này Tô Nhiễm mới phát hiện mình nhìn anh chăm chú quá lâu, cô vội vàng xoay đầu, đôi mắt to trong vắt ngấm hoàng hôn bên ngoài, cô chớp mắt, sắc mây hồng nhuộm mắt cô càng mỹ lệ.

Một lúc sau, cô hỏi, “Anh đọc ‘Tiểu ngạo giang hồ’ của Kim Dung chưa?”

Lê Minh Vũ ngậy ra, mỉm cười, “Anh đọc rồi, em muốn xem tiểu thuyết kiếm hiệp?”

“Anh thích ai nhất trong Tiểu ngạo giang hồ?” Cô nhìn anh.

Lê Minh Vũ thấy cô có vẻ muốn ‘thảo luận văn học’ cùng mình, anh cười hứng thú, dựa người vào ghế xe, nhướn mày hỏi, “Chắc Lệnh Hồ Xung, dù gì anh ta cũng là nam chính.”

Tô Nhiễm nhún vai, chẳng ừ hử gì cả.

“Em nghĩ khác à?” Anh mỉm cười nhìn cô.

Tô Nhiễm gật đầu, “Tôi không hề thích Lệnh Hồ Xung. Lúc đầu đọc ‘Tiểu ngạo giang hồ’, tôi thích sư phụ của Lệnh Hồ Xung – Nhạc Bất Quần.”

“Ồ?” Lê Minh Vũ nhớ hình tượng Nhạc Bất Quần được miêu tả trong truyện.

“Nhưng càng đọc tôi càng thấy mình thích sai người.” Giọng Tô Nhiễm nhẹ nhàng, ánh mắt tiếc nuối, “Tôi bị bộ mặt hiền lành của Nhạc Bất Quần đánh lừa, đọc về Nhạc Bất Quần tôi hiểu rằng, người cực thiện mới là người cực ác.”

Lệ Minh Vũ nhìn cô buồn bã, anh mỉm cười nhưng không nỡ quấy nhiễu cảm xúc của cô, dẫu sao cũng rất khó nghe cô trò chuyện nhiều thế này với mình. Anh ngẫm nghĩ giây lát, “Thực ra lòng tham của Nhạc Bất Quần đã biểu hiện ngay từ đầu, chỉ do em không nhận thấy mà thôi.”

“Anh nói đúng, con người như vậy mới là thâm sâu khó đoán.” Tô Nhiễm cười quái lạ, lại nhìn Lệ Minh Vũ chăm chăm, “Không ngờ anh hiểu Nhạc Bất Quần như vậy đấy. Nhưng cũng chẳng có gì ngạc nhiên, bởi vì anh chính là Nhạc Bất Quần thời hiện đại.”

Lệ Minh Vũ sức hiểu ra, cô đánh một vòng lớn chỉ để mắng anh là Nhạc Bất Quần. Anh hết nói nổi, nhưng tức cười tính cách trẻ con của cô, “Vậy anh có cần cảm ơn em đã coi trọng anh không?”

Tô Nhiễm biết da mặt anh dày hơn người, cô tỏ vẻ khinh bỉ, mặc kệ anh.

“Xem chừng em chỉ thích mỗi Nhạc Bất Quần mà thôi.” Anh cười nhạo.

“Sai!” Tô Nhiễm trừng mắt nhìn anh, “Tôi thích một nhân vật khác.”

“Ai?”

Quyển 8 - Chương 9: Vụ Việc Ngoài Ý Muốn

Tô Nhiễm nở nụ cười rạng rỡ, nhìn anh chăm chăm, cô giơ tay rồi chăm chăm nắm thành nắm đấm, gằn từng chữ, “Đông Phương Bất Bại!”
Ồ...

Lệ Minh Vũ ngây người, sau đó anh lắc đầu, cười bất lực.

Anh nói, “Được rồi. Vậy... tiểu thư Đông Phương Bất Bại, tiểu thư có thể xuống trước, để tại hạ chạy xe vào gara không.”

Tô Nhiễm khinh bỉ bộ mặt chế nhạo giả dối của anh, cô im lặng mở cửa đi xuống xe.

Lệ Minh Vũ mỉm cười, dáng vẻ vừa rồi của cô rất đáng yêu. Anh khởi động xe chạy xuống gara...

Tô Nhiễm bước lên bậc thềm, định lấy chìa khoá thì cửa tự động mở toang...

Cô ngạc nhiên đẩy cửa, bỗng giật mình trợn to mắt, tay cô mất hết sức lực, chìa khoá rơi xuống đất.

Phòng khách lộn xộn, mọi đồ đạc trang trí đều bị ném lung tung.

Tô Nhiễm cảm thấy choáng váng. Đây là...

Lệ Minh Vũ đi đến, thấy Tô Nhiễm đứng chết lặng tại chỗ, anh lo lắng tiến lên, chưa kịp hỏi cô, ánh mắt anh đã ngẩn ra nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tô Nhiễm đảo mắt lên lầu hai, toan vào trong xem xét, Lệ Minh Vũ đã giữ lại, cô ngoảnh đầu nhìn anh. Sắc mặt anh nghiêm túc, ra lệnh, “Chúng ta phải báo cảnh sát, không nên đụng vào hiện trường.”

Cô hiểu ý anh, gật đầu theo bản năng.

Người bên sở cảnh sát mau chóng đến nơi, hai chiếc xe cảnh sát đậu ngoài cửa khiến phòng làm việc càng náo nhiệt. Cảnh sát lục

soát hiện trường, hỏi chuyện, rồi Tô Nhiễm cùng cảnh sát đi vào trong xem có mất đồ hay không.

Cuối cùng, mọi người hết sức kinh ngạc vì không mất thứ gì, thậm chí tiền để ở ngoài cũng không mất.

Cảnh sát khó hiểu, ăn trộm cạy cửa vào nhà, mà không cướp thứ gì đi? Là do không có đồ cần thiết, hay...đang trộm cắp thì nghe chủ nhà trở về nên trốn?

Vậy chỉ có hai khả năng hợp lý nhất.

Nếu đã không phải vì tài sản, thì là không kịp thời gian ăn trộm.

Có điều Lê Minh Vũ thấy khả năng sau là quá nhỏ.

Cảnh sát rời khỏi, anh kiểm tra quanh phòng làm việc lần nữa.

Lầu trên lầu dưới đều bị bới tung, chứng tỏ ăn trộm đột nhập vào đây khá lâu, theo lẽ thường tình sẽ đủ thời gian ăn cắp tài sản. Do đó, anh suy ra ngày hôm nay phòng làm việc bị trộm là do Tô Nhiễm giữ một thứ mà không nên giữ.

Tô Nhiễm hoang mang, ngồi run run trên ghế sofa, Lê Minh Vũ khoá kín cửa rồi đến ôm cô, cô cũng không giãy ra, túm chặt áo sơ mi của anh.

“Anh xin lỗi.” Anh cúi xuống hôn trán cô. Anh cảm thấy buồn bực và sợ hãi, nếu lúc đó ăn trộm vẫn còn trong phòng, Tô Nhiễm đi vào một mình sẽ rất nguy hiểm.

Tối buổi tối, Lê Minh Vũ lau dọn khắp lầu trên lầu dưới. Tô Nhiễm ngồi trên ghế sofa nhìn anh bận rộn dọn dẹp, cảm thấy bức rức vô cùng. Nếu hôm nay không có anh ở đây, cô thật sự không biết phải đối mặt với chuyện này như thế nào.

Đợi dọn xong mọi thứ, Lê Minh Vũ rót cho cô một ly nước, ôm cô vào lòng trấn an, “Không sao đâu, mọi việc cứ giao cho cảnh sát.”

Cô uống một hớp nước, gật đầu, nói, “Tiền tôi để ở đây không hề bị mất. Rốt cuộc tên trộm này muốn thứ gì? Tôi nghĩ không ra.”

Đây cũng là việc Lê Minh Vũ không nghĩ ra, anh nhìn cô, “Gần đây, em có đặc tội với ai, hay nghĩ đến người nào đáng nghi không?”

Tô Nhiễm lắc đầu, cau mày, “Không có, từ lúc sống ở phòng làm việc, cuộc sống của tôi rất đơn giản, tôi chỉ qua lại với người quen,

không có gì khác lạ.”

Lệ Minh Vũ biết cô sợ, anh nhẹ nhàng xoa dịu, “Em đừng nghĩ gì nữa, không chừng chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

Phòng khách nhà họ Hạ.

Tiếng bát tai vang lên, sau đó má phải của Hạ Đồng đỏ bừng bừng, cô ta nhìn chăm chăm Hạ Minh Hà, nước mắt chảy giàn giụa.

“Tại sao con lại nghĩ ra cách ngu thế này hả? Từ trước đến giờ, con rất thông minh, nhưng mọi thứ đã tan tành bởi sự ngu ngốc ngày hôm nay của con!” Hạ Minh Hà nổi giận.

Hạ Đồng nén khóc, ôm gò má bên phải, giọng cô ta vừa ảm ức vừa cáu kỉnh, “Lẽ nào vì một cái lọ con không biết mà giết người ư? Con không nghĩ ra cách tìm được cái lọ đó, nên mới phải người đến phòng làm việc của nó.”

“Cuối cùng thế nào? Đồ thì không tìm được, mà còn thu hút cảnh sát! Con cho rằng cảnh sát sẽ bỏ qua?” Hạ Minh Hà giận đến run người.

“Con chưa nói là không tìm được.” Hạ Đồng rống to.

Hạ Minh Hà căm giận cảnh cáo Hạ Đồng, “Tốt nhất con nên giải quyết! Tô Nhiễm, mau chóng tìm lấy cái lọ đó, nhưng không được dùng cách ngu dại như vậy lần nữa. Nếu tìm không được, con giết Tô Nhiễm cho ba!”

Hạ Đồng khóc nức nở, “Cái lọ đó là gì? Vì sao phải giết người?”

“Con nhớ cho rõ, Tô Nhiễm không chết thì ba chết!” Hạ Minh Hà quát lạnh, “Lẽ nào con muốn thấy nhà họ Hạ chúng ta sụp đổ?”

Hạ Đồng hoá đá, cô ta không ngờ một Tô Nhiễm nhỏ bé như thế lại có sức ảnh hưởng đến gia đình mình, cô ta cố kiềm nước mắt, “Tô Nhiễm đang sống chung với Lệ Minh Vũ, rất khó ra tay.”

“Khó cái gì mà khó? Chẳng lẽ Lệ Minh Vũ ở cạnh nó suốt hai mươi bốn tiếng một ngày? Con canh khi nào nó ở một mình, ra tay ngay cho ba.” Hạ Minh Hà khuya tay sốt ruột, nói giọng ra lệnh.

Hạ Đồng ghen ngào, không dám nói chuyện.

Sau khi Hạ Đồng đi ra, Hạ Minh Hà uể oải dựa người vào ghế sofa

pha, ông ta châm xì gà hút. Chưa bao lâu sau, một cánh cửa nằm bên hông phòng sách chậm chậm mở, Bạch Sơ Diệp lẳng lơ bước ra.

“Minh Hà, con gái anh lo nỗi chuyện này không?” Bạch Sơ Diệp mặc váy ngủ hai dây màu đen, chất vải mỏng tanh không cách nào che hết đường cong gợi cảm trên người bà ta. Bà ta ngồi bên Hạ Minh Hà, sà vào lòng ông ta.

Trong phòng sách có bố trí thêm một phòng nghỉ, vì vậy thời điểm Hạ Đồng ở nhà, đây sẽ thành nơi yêu đương vụng trộm của bà ta và Hạ Minh Hà.

“Hạ Đồng rất nghe lời, anh sẽ giải quyết hậu quả giúp nó, thế nào cũng có cách.” Hạ Minh Hà ôm bà ta, ngón tay ông ta không ngừng mơn trớn trên da thịt Bạch Sơ Diệp.

Bạch Sơ Diệp thở hổn hển, càng áp người vào sát ông ta, “Do Bạch Lâm không tốt, làm việc cầu thả, nếu không con Tô Nhiễm rẻ mạt kia cũng chẳng nắm được nhược điểm.”

“Mọi việc có thể xoay chuyển, Đinh Minh Khải vừa chết, cảnh sát mới cũng phải tốn thời gian để làm quen vụ án. Đinh Minh Khải trước giờ chỉ toàn làm việc một mình, nhiều chứng cứ có thể chưa trình cho cấp trên, vì vậy chúng ta sẽ lợi dụng sơ hở này, thu dọn người cần tiêu diệt.” Đáy mặt Hạ Minh Hà toát lên vẻ hung ác.

Bạch Sơ Diệp cất giọng êm dịu, “Minh Hà à, dù thế nào, anh cũng phải bảo vệ em.”

“Anh vì em, đến cả người cũng dám giết, em còn muốn anh thế nào nữa?” Hạ Minh Hà cười với bà ta, sau đó liền đẩy Bạch Sơ Diệp ngã lên ghế sofa, nằm đè lên người bà ta, vùi đầu vào ngực bà ta cắn mút liên hồi.

Bà ta rên rỉ sung sướng, quặp chặt thắt lưng Hạ Minh Hà.

Thật ra cái chết của Trần Trung là một lời nói dối do Bạch Sơ Diệp và Bạch Lâm đắp nặn. Mọi chuyện xảy ra rất đơn giản, người giết Trần Trung thực chất là Bạch Lâm, và người xúi giục Bạch Lâm là Bạch Sơ Diệp.

Bạch Sơ Diệp không muốn giết Trần Trung vì ông ta làm việc lâu

nằm cho nhà họ Hoà, nhưng bà ta không giết không được, bởi vì Trần Trung... phát hiện việc bà ta và Hạ Minh Hà ngoại tình!

Có một buổi tối, Hạ Minh Hà vui vẻ nên uống say mềm, xông vào nhà họ Hoà, quần Bạch Sơ Đệp giao hoan, lúc đó may mắn là mọi người trong nhà đã chìm sâu vào giấc ngủ. Có điều Bạch Sơ Đệp không tài nào ngờ nổi đến nửa đêm trời mưa to xối xả, Trần Trung lo lắng cho cây cối trồng ở vườn hoa nên lợi mưa quay lại nhà họ Hoà, vô tình bắt gặp Hạ Minh Hà vội vàng bỏ đi sau một hồi triền miên với Bạch Sơ Đệp.

Lúc đó Hạ Minh Hà đi vội vội vàng vàng nên không phát hiện Trần Trung, nhưng Bạch Sơ Đệp trông thấy.

Bạch Sơ Đệp không thể tự tay giết Trần Trung bịt miệng, nên mượn tay Bạch Lâm giết thay!

Bà ta những tưởng mọi chuyện đã xong xuôi, nhưng không ngờ sau đó Tô Nhiễm sản sinh nghi vấn cái chết của Trần Trung. Hôm Đinh Minh Khải giữ một mình Tô Nhiễm ở lại, bà ta đã thấy nghi ngờ, mà Hạ Minh Hà cũng không muốn đêm dài lắm mộng, một là làm hai là không, vì vậy ông ta chọn cách giết Tô Nhiễm.

Trên ghế sofa pha đen trong phòng sách, một đôi nam nữ quần quýt dây dưa, quần áo và váy rơi lả tả dưới mặt đất. Đến khi cơn hoan ái kết thúc, Hạ Minh Hà bồng Bạch Sơ Đệp vào chiếc giường trong phòng nghỉ, ông ta thờ hông hộc tựa vào đầu giường, bàn tay quàng lên người Bạch Sơ Đệp không quên nắn bóp ngực bà ta.

Bạch Sơ Đệp đã quen được Hoà Tấn Bằng ‘chăm sóc kỹ lưỡng’. Mỗi lần quan hệ với Hạ Minh Hà, bà ta đều thấy bất mãn. Và lần này cũng không ngoại lệ, bà ta chưa thoả mãn, vùi đầu vào giữa hai chân ông ta khiêu khích, dụ dỗ ông ta tiếp tục hành vi hèn mọn.

Dẫu sau Hạ Minh Hà cũng lớn tuổi, còn Bạch Sơ Đệp lại đang ở độ tuổi như sói như hổ. Bà ta cố gắng cả buổi mà Hạ Minh Hà cũng không có phản ứng, bà ta bức dọc ngẩng đầu, thấy Hạ Minh Hà trầm tư suy nghĩ, bà ta đánh ông ta một cái, “Anh nghĩ gì thế?”

Hạ Minh Hà cúi nhìn Bạch Sơ Đệp, cất giọng sâu xa, “Dẫu giết được Tô Nhiễm, Hoà Vy cũng là mối uy hiếp với con trai em.”

“Anh muốn loại luôn Hoà Vy?” Bạch Sơ Diệp thất kinh.

Hạ Minh Hà cười thâm độc, “Chốc lát giết chết hai cô gái xinh đẹp thì tiếc quá. Anh đành phải giết Tô Nhiễm, nhưng Hoà Vy...” Ánh mắt ông ta nhìn Bạch Sơ Diệp chất chứa âm mưu, “Nếu không tại Tô Nhiễm và Lệ Minh Vũ, con trai anh sẽ không ngồi tù. Và nếu không e ngại Lệ Minh Vũ, anh đã trói Tô Nhiễm giao cho con trai anh.”

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Trái tim bà ta lơ lửng không yên, một phần là sợ hãi, một phần là hưng phấn.

“Anh định để Hoà Vy thay Tô Nhiễm, dù sau hai đứa này nhìn cũng rất giống nhau.” Hạ Minh Hà vỗ lưng bà ta, cười độc ác, “Nhật Đông không quên được Tô Nhiễm, Hoà Vy lại trông có vẻ là lời và nóng bỏng hơn Tô Nhiễm, để Hoà Vy hầu hạ con trai anh, thuận tiện giúp em tiêu diệt tận gốc nhà họ Hoà.”

“Con trai anh đang ở tù đấy.” Bà ta nhắc nhở.

“Thì sao? Quan trọng là chúng ta hại đời được hai đứa con gái của Hoà Tấn Bằng thôi.” Hạ Minh Hà cười hết sức nhẫn tâm.

“Anh đấy, xấu xa vừa thôi.” Bạch Sơ Diệp hừ một tiếng, “Em thấy người muốn hưởng thụ đầu tiên là anh thì có.”

“Anh thấy hứng thú với Tô Nhiễm hơn Hoà Vy.” Đáy mắt Hạ Minh Hà chột u tối đầy dục vọng, “Tô Nhiễm nhìn không nóng bỏng như chị nó. Nhưng từ nó toát lên vẻ mềm mại làm tan chảy đàn ông, chắc chắn ở trên giường rất mê người. Lệ Minh Vũ rõ là có số hưởng.” Nói hết lời, đầu ông ta tưởng tượng ra Tô Nhiễm với tư thế lỏng lẻo uốn lượn, thân dưới ông ta bắt đầu rục rịch, hưng phấn.

Bạch Sơ Diệp cũng phát hiện cơ thể ông ta biến hoá, bà ta nổi cáu, mắng, “Anh đúng là già dê!”

Hạ Minh Hà không hề kiêng nể bà ta, ông ta cười lạnh lùng, lật người đè bà ta xuống dưới thân lần nữa.

Đêm khuya, Tô Nhiễm chìm trong giấc ngủ chập chờn.

Vàng trán Tô Nhiễm ướt sũng mồ hôi.

Cô mơ thấy bác sĩ cầm dụng cụ thọc sâu vào cơ thể, sau đó là mảng máu lớn đỏ sẫm đập vào mắt, rồi cô mơ thấy vài người bịt mặt

đột nhập vào phòng, cầm dao đâm vào bụng cô...

“A...” Cô hét to sợ hãi, bật người ngồi dậy, đôi mắt trong veo tràn ngập kinh hoàng.

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra lập tức, ánh đèn ngoài hành lang kéo bóng Lê Minh Vũ dài tít tắp, anh đi đến ngồi xuống cạnh cô, “Em gặp ác mộng?”

Một lúc lâu sau, Tô Nhiễm mới định thần, cô gật đầu thay cho câu trả lời.

Lê Minh Vũ xót xa, anh nhìn gương mặt tái nhợt của cô, cúi đầu đặt nụ hôn lên trán cô, nhẹ giọng trấn an, “Không sao đâu, có anh ở đây.”

Anh làm việc trong phòng sách, thỉnh thoảng sẽ ghé vào phòng ngủ kiểm tra xem cô thế nào. Anh biết cảnh tượng ngày hôm nay dọa cô, nên sợ cô gặp ác mộng. Quả nhiên, cô vẫn mơ thấy ác mộng.

Quyển 8 - Chương 10: Lo Được Lo Mất

Mục đích ăn trộm vào nhà chỉ có hai thứ, thứ nhất là vì tiền bạc, thứ hai là vì đồ vật. Vì tiền bạc thì dễ xử lý, có thể hiểu là thừa dịp trộm cắp tài sản, không sắp xếp trước, không biết chủ nhà là ai. Nhưng vì đồ vật thì khác, nó chứng minh nơi này bị theo dõi, mọi thứ đều nhắm vào cô, lần này chưa ra tay được, thì sẽ có lần sau. Vậy xem ra ở đây rất nguy hiểm.

Tô Nhiễm có thể nghĩ ra điều này, đương nhiên Lê Minh Vũ cũng đoán được. Bởi vậy khi cô tỉnh giấc từ ác mộng, anh lập tức đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng trấn an cô, nhưng lòng anh âm thầm tính toán.

Tô Nhiễm không hiểu Lê Minh Vũ nghĩ gì, cả người cô chìm đắm trong cơn ác mộng ban nãy, thậm chí còn thấy bụng mình đau âm ỉ, cô nhú mào, tiếng rên khẽ khàng bật ra.

“Em sao vậy?” Lê Minh Vũ thấy trán cô đầm đìa mồ hôi, đáy mắt chứa đầy vẻ lo lắng.

“Bụng tôi đau...” Cô thều thào.

Lê Minh Vũ sững sờ, anh căng thẳng thay ngay quần áo cho Tô Nhiễm, rồi bế cô ra khỏi phòng làm việc.

Bệnh viện tư nhân, khoa phụ sản.

“Bác sĩ Mạch, vợ tôi thế nào?”

Khi bác sĩ dìu Tô Nhiễm đi đến, Lê Minh Vũ đang ngồi trên ghế sofa lật đật đứng dậy, ôm cô vào lòng rồi ngồi xuống, hỏi bác sĩ.

Bác sĩ Mạch là bác sĩ phụ sản nổi tiếng, cô kinh nghiệm hơn ba mươi năm trong nghề, đồng thời bà cũng là một trong những cổ động của bệnh viện tư nhân này. Bà tự nhiên cũng biết Lê Minh Vũ, một là vì thường thấy anh trên tivi, hai là vì Lê Minh Vũ là một trong những khách hàng quan trọng, bệnh viện họ phụ trách theo dõi sức khỏe

của anh.

Bác sĩ Mạch tháo khẩu trang xuống, nhìn Lê Minh Vũ mỉm cười, “Bộ trưởng Lê yên tâm, vợ cậu không sao, đứa bé bình thường khoẻ mạnh.”

Tô Nhiễm dựa trong lòng Lê Minh Vũ, nghe cách xưng hô của bác sĩ Mạch, cô hơi cau mày nhưng không nói gì.

“Nhưng vừa nãy vợ tôi nói mình đau bụng.” Lê Minh Vũ vẫn lo lắng.

Bác sĩ Mạch nhìn Tô Nhiễm, nhẹ nhàng hỏi, “Cô còn khó chịu không?”

Tô Nhiễm ngẩng đầu, nhìn bác sĩ, “Sau khi kiểm tra thì không thấy đau nữa.”

Bác sĩ Mạch cười, “Hai người đừng lo lắng, đứa bé rất khoẻ mạnh, chỉ cần cô chú ý nghỉ ngơi là được.”

Lê Minh Vũ cúi nhìn Tô Nhiễm, vỗ nhẹ đầu cô.

Thấy anh như vậy, bác sĩ Mạch nhoen miệng cười, “Bộ trưởng Lê, kỳ thực khi phụ nữ mang thai thường sẽ lo được lo mất, càng quan tâm đến đứa bé trong bụng thì càng thì càng như vậy. Có nhiều phụ nữ mang thai ngày nào cũng nơm nớp không yên, lo đứng dậy thì sanh non, ngồi thì sợ con bị thương, nằm thì sợ đè trúng con, nói chung nhiều vấn đề lắm. Tôi nghĩ vợ cậu cũng thế. Vì thế tôi khuyên hai người nên nghĩ thoáng một chút, đừng trông gà hoá cuốc. Nếu cứ tiếp tục thế này, đến đứa bé cũng thấy mệt.”

Lê Minh Vũ gật đầu, “Cám ơn bác sĩ Mạch.”

Hai người về đến phòng làm việc đã là rạng sáng, ánh đèn xa xôi nhuộm sáng đường chân trời đen thẳm.

Lần này, Lê Minh Vũ đã biết rút kinh nghiệm, anh chờ Tô Nhiễm theo đậu xe, sau đó cùng nhau trở lại phòng làm việc.

Vất vả một buổi, Tô Nhiễm cảm thấy rất mệt, cô phờ phạc nằm trên giường. Ánh trăng chiếu sáng lên gò má cô, đôi mắt to trong vắt mở thao láo.

“Em ngủ đi, đừng lo.” Lê Minh Vũ thấy cô không ngủ, anh ngồi

bên giường, giơ tay vén tóc loà xoà trước trán cô sang bên.

Ánh mắt Tô Nhiễm loé lên một tia chần chờ, một hồi sau cô nói, “Ban nãy tôi đau bụng thật mà.”

Nghe cô nói, anh không khỏi cười khẽ, “Chẳng phát bác sĩ Mạch đã nói rồi ư, phụ nữ có thai thường hay lo nghĩ lung tung, vừa rồi em cũng đã xem kết quả, mọi thứ đều bình thường.”

“Tôi mơ có người muốn hại con.” Tô Nhiễm lạnh toát người. ngón tay túm chặt chân trắng bệch.

“Em chỉ bị chuyện hôm nay làm cho sợ mà thôi.” Lệ Minh Vũ kéo tay cô lên hơn, xoa nhẹ trán Tô Nhiễm, đáy mắt anh ẩn hiện vẻ suy tư, “Tối mai theo anh về Bán Sơn.”

“Về Bán Sơn?” Tô Nhiễm giật mình.

Anh gật gù, “Ở đây không an toàn.”

Tô Nhiễm hơi ngần ngừ.

Thấy cô do dự, anh cúi sát người, áp má vào mặt cô, nói nhỏ, “Dù em ghét anh hơn nữa, em cũng phải suy nghĩ cho con. Em cũng thấy chuyện hôm nay, đối phương đột nhập không phải vì tiền, nhưng anh nghĩ không ra mục đích cụ thể của người đó, lỡ có lần sau thì biết tính thế nào? Nếu anh không ở cạnh, em gặp nguy hiểm phải tính sau? Còn con nữa đúng không?”

“Tôi...”

“Về Bán Sơn là an toàn nhất. Nghe lời anh, được không?” Lệ Minh Vũ cố sức khuyên nhủ, giọng nói dịu dàng đầy từ tính. “Dù chỉ là vì con.”

Tô Nhiễm giương mắt nhìn anh, một lúc sau cô gật nhẹ đầu đồng ý.

Thật sự chỉ là vì con...

Nhìn cô đồng ý, lòng Lệ Minh Vũ dâng trào cảm giác vui sướng và thoả mãn chưa từng có, đôi môi mỏng hơi cong lên, “Ngày mai đi làm về, anh đến đón em. Em không cần mang theo thứ gì hết!”

Tô Nhiễm bắt gặp niềm vui vỡ oà trong mắt anh, cô ngây người, nhưng vẫn gật đầu nghe theo.

“Em ngủ đi.” Lệ Minh Vũ cúi đầu đặt nụ hôn lên trán cô.

Tô Nhiễm chậm chậm nhắm mắt, hàng mi dài vẫn run run như vũ. Ngay lúc anh đắp chăn cho cô, cô bỗng mở to mắt, nắm chặt tay anh, giọng nói yếu ớt thoáng run rẩy.

“Anh...anh có thể chờ tôi ngủ, rồi mới ra được không?” Cô sợ mơ thấy cơn ác mộng đó.

Lòng Lê Minh Vũ ấm áp, tay anh và tay cô, mười ngón đan vào nhau không rời, anh dịu dàng đáp, “Được.”

Lúc này Tô Nhiễm mới yên lòng nhắm mắt, hơi thở nhẹ nhàng dần có quy luật. Hồi lâu sau, hàng mi của cô không còn run rẩy, hơi thở mỗi lúc một ổn định hơn, rốt cuộc cô cũng chìm sâu vào giấc ngủ.

Người đàn ông ngồi ngay đầu giường mỉm cười ngắm cô, thấy đáng vẻ bất lực của cô, anh càng yêu thương. Sau đó, anh cũng nằm xuống, giang tay ôm người phụ nữ đang ngủ say vào lòng.

Tô Nhiễm phát ra tiếng khe khẽ, khuôn mặt vô thức tìm kiếm nơi an toàn và ấm áp nhất. Có lẽ đã tìm thấy nơi ấm áp và tư thế mình thích, cô cọ cọ mặt lên ngực anh, đôi lông mày giãn ra, hai chân cuộn tròn khoác lên đùi anh, tựa như dây leo quấn lấy người anh.

Quyển 8 - Chương 11: Rời Khỏi

Anh cúi đầu ngắm cô, một nỗi niềm yêu thương dấy lên từ nơi đáy lòng sâu thẳm. Anh lắc đầu cười khổ, “cực cưng” trong lòng anh ngủ say sưa, dáng vẻ dựa dẫm của cô khiến anh hạnh phúc, nhưng dẫu sau anh cũng là người đàn ông bình thường, cơ thể anh sẽ tự nhiên có phản ứng sinh lý quen thuộc. Lệ Minh Vũ thờ dài bút rút, anh sợ dứt ra cô dậy, nên đành cắn chặt răng kiên trì.

Bàn tay anh vuốt ve tấm lưng mềm mại của Tô Nhiễm, ôm ghì cô vào lòng.

Tô Nhiễm, số phận đã định anh thua trên tay người phụ nữ này.

Cùng đêm, Tô Ánh Vân cũng ngủ không ngon giấc. Khi Lệ Minh Vũ bế Tô Nhiễm vào bệnh viện ở đầu bên kia thành phố, thì bên thị trấn Hoa Điền, bà cũng sức tỉnh từ ác mộng, váy ngủ ướt sũng mồ hôi.

Đèn đầu giường được bật sáng, Tiêu Quốc Hào đứng dậy, “Bà gặp ác mộng?”

Tô Ánh Vân nhắm nghiền mắt giãy lát rồi mở to, một lúc sau bà mới định thần, gật đầu, nhìn ông, “Xin lỗi đã đánh thức ông.”

Tiêu Quốc Hào thờ dài, giơ tay lau mồ hôi thay bà, cất giọng lo lắng, “Mấy hôm nay bà thường gặp ác mộng, hay là ngày mai đến bác sĩ khám xem thế nào?”

“Tôi không sao, chắc do ban ngày làm nhiều việc quá.” Bà nói khẽ.

“Ngày mai, bà ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, đừng ra vườn hoa.” Tiêu Quốc Hào nói.

Tô Ánh Vân im lặng, gật đầu.

Sáng ngày hôm sau, Tiêu Quốc Hào ra vườn hoa từ sớm, Tô Ánh

Vân thức dậy dọn dẹp vài thứ, sau đó rời khỏi nhà. Nhưng bà không đến vườn hoa, mà leo lên chiếc xe lửa nhỏ đến thành phố.

Hai tiếng đồng hồ sau, bóng dáng của bà đã lơ mờ xuất hiện ở nghĩa trang.

Hôm nay không phải ngày cúng tế, vì vậy nghĩa trang vắng vẻ, trong khuôn viên to lớn cũng chỉ có một mình bà.

Sau khi đến viếng Hoà Tần Bằng, Tô Ánh Vân rẽ qua ngôi mộ kia, bà dừng bước trước đó.

Ánh nắng xuyên qua tầng mây, chiếu xuống nghĩa trang.

Trên bia mộ, Cố Hoài Dương và Giang Lăng cười rạng rỡ, trái ngược với gương mặt phờ phạc của Tô Ánh Vân. Bà lấy đồ cúng ra ngoài, đốt đèn cầy, ánh mắt nhìn hình người chết chăm chú. Một hồi say, bà chậm chậm nói, “Hoài Dương, Giang Lăng, tới khi nào anh chị mới có thể tha thứ cho nhà họ Tô chúng tôi?”

Mấy đêm nay, bà thường mơ thấy hai người họ, mơ thấy toàn thân họ đều là máu, dùng ánh mắt căm hận nhìn bà, rồi bà mơ thấy họ kéo Tô Nhiễm xuống mồ. Mỗi lần tỉnh dậy, sống lưng bà lạnh toát, cả người bà run cầm cập, vì vậy bà buộc phải tới nghĩa trang, thấp cho họ nén nhang.

Cố Hoài Dương trên hình cười nhàn nhạt, còn Giang Lăng cười đầm đìa dịu dàng.

Tô Ánh Vân đau lòng nhắm chặt hai mắt, đầu bà vang vọng âm thanh từ nhiều năm về trước...

“Ánh Vân, tôi xin chị, chúng ta là bạn bè bao năm qua, tại sao chị lại hành xử như vậy?”

Thanh âm sắc lạnh bỗng xuyên thủng màng tai bà, Tô Ánh Vân trợn to mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Giang Lăng!

Giang Lăng đã từng vì Cố Hoài Dương khổ sở cầu xin bà.

Hai tay Tô Ánh Vân run rẩy vượt hình Giang Lăng, giọng bà khàn khàn: “Chị luôn trách cứ tôi phải không? Chắc chắn chị luôn trách tôi. Đối với chị, Hoài Dương là mọi thứ, là cả thế giới, mà tôi lại đối xử như thế với anh ấy và chị.” Nói đoạn, giọng bà nghẹn ngào, “Thế nhưng tôi không có cách nào khác, vì con mình tôi không thể chọn

lựa khác. Nếu thời gian quay lại, tôi vẫn sẽ làm vậy. Dù đến tuổi già, tôi phải sống trong áy náy và ân hận, tôi cũng tình nguyện làm vậy.”

Một cơn gió lướt qua đột ngột thổi tắt nến.

Tay Tô Ánh Vân cứng ngắc, bà cúi mình, rất lâu sau bà đưa mắt nhìn hình hai người trên mộ bia, cười bất lực, “Tôi biết anh chị không tha thứ cho tôi. Vì vậy mới khiến con gái tôi muốn điều chế Đào Tuý lần nữa? Tại sao anh chị phải trút xuống nó? Khi đó nó còn quá bé, nó chẳng hiểu gì cả, xin anh chị hãy hận tôi. Người hại anh chị chết năm đó là tôi.”

Nước mắt tràn khoé mi bà, tuôn trào như thác lũ.

“Hoài Dương, Giang Lăng, rốt cuộc con của anh chị ở đâu? Rõ ràng ngày xưa anh chị nói với tôi con của anh chị là con gái, tại sao hôm nay lại biến thành con trai?” Tô Ánh Vân ngã ngòai, vô lực nhìn chữ khắc trên đó, nhìn hình hai người, ánh mắt bà bỗng sắc bén, “Con anh chị muốn hại Tiểu Nhiễm của tôi phải không? Hoài Dương, Giang Lăng, tôi tuyệt đối không để chuyện này xảy ra. Nếu có báo ứng, vậy hãy báo ứng một mình tôi thôi. Tấn Bằng đã chết, anh chị còn giữ tôi sống trên đời làm gì?”

Mây đen xa xa kéo đến che khuất ánh mặt trời chói chang, sắc màu bi thương và âm u bao trùm mặt Tô Ánh Vân, trải tràn trên nghĩa trang...

Chuyện mang thai đôi khi muốn giấu cũng không giấu được bao lâu. Giống như Tô Nhiễm, tuyệt đối không muốn Lệ Minh Vũ biết, nhưng cuối cùng anh vẫn khám phá ra. Không bao lâu sau, Mộ Thừa cũng biết tin này. Tô Nhiễm chợt nghiệm ra một điều, muốn việc nào đó trở thành bí mật vĩnh cửu, vậy chỉ nên giữ cho bản thân, nếu có người thứ hai biết thì nó chẳng còn là bí mật nữa rồi.

Cô không trách An Tiểu Đoá. An Tiểu Đoá là một cô gái đơn giản, còn Mộ Thừa là người từng trải, muốn biết chuyện này thông qua An Tiểu Đoá dễ như trở bàn tay.

Buổi sáng, Mộ Thừa chủ động hẹn Tô Nhiễm gặp mặt.

“Em định sau này sẽ thế nào?” Trong quán cà phê, Mộ Thừa nhìn

Tô Nhiễm ngồi đối diện, cất giọng ôn hoà.

Ánh nắng rọi bóng lên cửa kính, chiếu vào ly nước cam, hắt ra ánh ngược sáng long lanh. Tô Nhiễm cầm ống hút, khuấy nhẹ nước cam trong ly, một lát sau cô nói, “Em vẫn chưa nghĩ nhiều, em chỉ muốn dưỡng thai.”

Mộ Thừa nhìn cô, “Em gầy đi nhiều quá.”

Cô cười dịu dàng, “Ai mang thai cũng vậy. Em nghĩ em sẽ phát tướng ngay thôi. Em nghe nói phụ nữ mang thai qua hết giai đoạn đầu thì sẽ ăn uống được lắm.”

Mộ Thừa nở nụ cười.

Hai người trầm mặc giây lát, Tô Nhiễm hỏi, “Gần đây anh khoẻ không? Tiểu Đoá chuyển đến khoa ngoại thần kinh, chắc chắn sẽ thành trợ thủ đắc lực cho anh.”

Mộ Thừa cầm tách cà phê uống một hớp, đáy mắt lộ ý cười, “Anh biết em muốn nói gì. Anh công nhận Tiểu Đoá là một thiên tài khoa ngoại thần kinh, cô ấy rất hợp với nghề này, nhưng bây giờ anh và cô ấy chỉ là bạn thân, chuyện gì cũng kể nhau nghe.”

“Chỉ là bạn thân?”

“Ừ, chỉ là bạn thân.” Mộ Thừa đặt tách cà phê xuống, “Bạn thân sẽ bền chặt hơn người yêu. Tiểu Đoá là một cô gái tốt, anh không muốn làm lỡ tương lai của cô ấy. Dẫu sao chuyện tình cảm cũng cần sự tự nguyện của hai phía.”

Tô Nhiễm thở dài, “Em hiểu.”

“À, đúng rồi, hai ngày nữa anh đi Đức. Anh không ngờ em có thai, nếu biết trước anh đã xin đi trễ hơn.”

Tô Nhiễm ngó người, “Đi Đức? Tu nghiệp? Hay toạ đàm?”

“Cả hai đều không phải.” Mộ Thừa mỉm cười, ngữ khí thông dong, “Bệnh viện Mason của Đức mời anh sang hợp tác.”

“Bệnh viện Mason? Bệnh viện tư nhân nổi tiếng của Đức, xếp thứ ba trên thế giới. Mộ Thừa, em chúc mừng anh.” Tô Nhiễm cất giọng vui mừng.

Mộ Thừa chỉ mỉm cười, không có vẻ vui mừng như cô, “Xem ra em không hề lưu luyến anh ở lại.”

“Mộ Thừa...” Tô Nhiễm thoáng lúng túng.

Mộ Thừa xua tay cắt ngang cô, anh cười, “Anh đùa thôi, em đừng bận tâm. Anh từng nói chỉ cần em vui vẻ là được.”

Ánh mắt cô chưa đầy xúc động.

Hai người tiếp tục trò chuyện, cuối cùng Mộ Thừa cũng vào đề, “Tiểu Nhiễm, kỳ thực anh luôn muốn hỏi em một chuyện nhưng không biết hỏi thế nào.”

Tô Nhiễm buông ly nước cam, “Chuyện gì thế anh?”

Mộ Thừa sa sầm mặt, anh nhìn cô, “Bốn năm trước, chỉ vì chuyện ly hôn mà em mắc chứng OCD (Rối loạn ám ảnh cưỡng chế), thật không? Hay còn chuyện gì khác mà anh không biết?”

Cô sững sốt, cả buổi sau mới yếu ớt trả lời, “Chỉ vì chuyện ly hôn mà thôi.”

“Em nói thật?”

“Em nói thật.”

Mộ Thừa ngần ngừ, quan sát gương mặt thiếu tự nhiên của Tô Nhiễm, đang muốn hỏi thêm, thần sắc của anh hơi thay đổi nhìn sau lưng Tô Nhiễm. Tô Nhiễm đang nghĩ xem phải trốn tránh thế nào, thì thấy Mộ Thừa biến sắc mặt, cô trong theo đường nhìn của anh, khuôn mặt vốn đang dịu dàng chợt căng thẳng.

Lệ Minh Vũ im hơi lặng tiếng xuất hiện đằng sau cô.

Bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc của hai người, Lệ Minh Vũ nhếch miệng cười, đáy mắt toát lên vẻ trầm tĩnh và chững chạc thâm căn cố đế, anh tiến lên ngồi cạnh Tô Nhiễm, nhìn Mộ Thừa ở đối diện, “Trùng hợp thật.”

Mộ Thừa cười cười, “Đúng là ngay ngắn vừa vặn.”

Tô Nhiễm hiểu làm gì có chuyện trùng hợp ở đây.

Lệ Minh Vũ cũng chẳng giấu diếm hành vi của bản thân, anh làm trò trước mặt Mộ Thừa, ôm chầm eo Tô Nhiễm, rủ rỉ bên tai cô, “Em đi xa thế này sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.” Anh cố tình bổ sung, “Nói cậu biết chuyện em mang thai chưa?”

Người tinh tường vừa nghe là hiểu ngay ngụ ý của Lệ Minh Vũ.

Tô Nhiễm ngược đầu liếc Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ phớt lờ, nhìn một thừa ngời đối diện, cất giọng từ tốn, “Cậu, bắt đầu từ hôm nay cậu chuẩn bị tiền mừng cho con của cháu và Tô Nhiễm là vừa đấy.”

Đôi mắt Mộ Thừa vụt lên một tia u ám, nhưng vẫn mỉm cười, “Chúc mừng hai người.”

“Chúng ta cùng vui.” Lệ Minh Vũ cầm ly nước cam của Tô Nhiễm lên uống một hơi, rồi đặt xuống bàn, “Nghe nói bên bệnh viện Mason cầu Đức mời cậu sang làm việc, biết tin này cháu rất mừng. Nhưng tiếc quá, vậy là cậu không thể dự tiệc đầy tháng con của cháu và Tô Nhiễm.”

Mộ Thừa cười bất đắc dĩ, lắc đầu, “Minh Vũ, đúng là không có chuyện gì gạt được cậu.”

Lệ Minh Vũ cong môi cười, “Việc của cậu, đương nhiên cháu phải quan tâm.”

Mộ Thừa uống một hớp cà phê cuối cùng, cầm cặp xách, nhìn Tô Nhiễm và Lệ Minh Vũ, “Tôi có việc phải đi trước, Minh Vũ...” Anh trầm tư giây lát, ánh mắt lướt qua Tô Nhiễm rồi đọng trên Lệ Minh Vũ, “Đối xử tốt với Tô Nhiễm.”

“Dĩ nhiên.” Lệ Minh Vũ nhoen miệng cười.

Tô Nhiễm đứng dậy, “Mộ Thừa, chừng nào anh đi?”

“Khoảng vài ngày nữa, khi nào đi anh sẽ báo em... bọn em biết.” Mộ Thừa hạ thấp giọng.

Tô Nhiễm gật đầu, đôi mắt theo hướng Mộ Thừa bỏ đi.

Lệ Minh Vũ tươi cười, ánh mắt tràn ngập vẻ đắc thắng và thoả mãn.

Một hồi sau, cô ngồi xuống nhìn Lệ Minh Vũ thờ ơ uống nước cam, cô cau mày, “Lệ Minh Vũ, anh diễn dở quá đấy.”

Lệ Minh Vũ phì cười, “Diễn dở mà cũng có người diễn chung.”

Tô Nhiễm chẳng muốn đấu võ mồm với Lệ Minh Vũ. Vốn dĩ cô muốn hỏi Băng Nụ thế nào, không ngờ anh chen ngang, làm cô quên hết mọi việc. “Hình như anh nhàn rồi lắm thì phải.”

“Công việc làm mãi cũng chẳng hết, anh phải nghỉ ngơi thích hợp để thư giãn.” Cái cố của anh có vẻ rất quang minh chính đại.

Tô Nhiễm nhướn mày, “Anh nghĩ ngại bằng cách theo dõi tôi?”

“Anh chỉ đảm bảo em an toàn mà thôi.” Lệ Minh Vũ nhào người kéo cô vào lòng, cười khế, “Đảm bảo em không bị người hoặc việc không liên quan quấy rầy.”

Tô Nhiễm nổi đoá, “Anh chính là một trong số đó.”

“Vậy à?” Tâm trạng Lệ Minh Vũ rất tốt, anh cười toe toét, “Đó là vinh hạnh của anh.”

“Anh...”

“Vừa lúc em cũng ra ngoài, vậy theo anh về văn phòng, chờ anh xử lý xong công việc rồi về Bán Sơn.” Anh dịu dàng đưa ra đề nghị cắt ngang lời cô nói.

Tô Nhiễm biết nói nhiều cũng chẳng thay đổi được gì, cô thở dài, “Tôi phải mang theo vài thứ về Bán Sơn. Hơn nữa, anh ở văn phòng giải quyết công việc, tôi đến đó sẽ thấy buồn chán.”

Thấy cô nói cũng có lý, anh gật đầu.

Về đến văn phòng, Lệ Minh Vũ mở máy vi tính trước tiên, màn hình loé sáng, hiện lên trên màn hình là chín ô vuông... giám sát hình ảnh! Nhìn rõ ràng hơn sẽ thấy đó là phòng làm việc của Tô Nhiễm.

Để chắc chắn lúc nào cũng nắm rõ tình hình của Tô Nhiễm, bảo vệ cô không bị người lạ đe dọa, anh nhân lúc cô không chú ý lắp camera giám sát vào các góc phòng, để khi làm việc vẫn biết tình hình ở nhà của cô.

Thật lòng mà nói, anh không muốn làm vậy, nếu Tô Nhiễm biết chuyện này, cô sẽ rất giận. Nhưng sau khi bị ăn trộm đột nhập, anh buộc phải đề cao cảnh giác.

Trong màn hình giám sát, Tô Nhiễm vừa vặn đi vào phòng tắm, xem ra cô chuẩn bị tắm rửa.

Trông cô có vẻ lười biếng, bước vào phòng tắm, cô cởi ngay quần áo mặc sang bên.

Lệ Minh Vũ đang xử lý công việc, lơ đãng ngược nhìn cảnh trong màn hình, anh vô thức dừng động tác, đôi mắt bỗng trầm xuống, đặt bút máy sang bên, thích thú ngắm nhìn mỹ nữ tắm rửa.

Anh chưa bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ rình coi cô thế này. Đối

với anh, trông thấy cô biếng nhác ăn quà vặt qua màn hình, vậy là vui lắm rồi. Nhưng không ngờ hôm nay anh còn được chứng kiến cả cảnh tắm rửa của cô. Cách theo dõi lên lút này khiến anh thấy rất kích thích!

Lúc này Tô Nhiễm trong màn hình đã khoả thân. Cơ thể cô mềm mại dưới làn nước càng xinh đẹp cuốn hút, vóc người mảnh mai, vòng eo nhỏ nhắn và bụng cô hơi to lên vì mang thai nhưng phải nhìn kỹ mới thấy. Bờ vai của cô mảnh dẻ, hai chân thon dài hài hoà với cặp mông trắng ngần, bầu ngực căng tròn hơn sau khi có thai.

Quyển 8 - Chương 12: Nhìn Thấy

Lệ Minh Vũ dán mắt vào màn hình, đôi đồng tử đen ngòm đục ngầu, hơi thở của anh càng lúc càng nặng nề.

Đối với anh, cô rất quyến rũ và gợi cảm, nhưng anh không ngờ ngắm cô khoả thân bằng cách này càng khiến anh điên cuồng. Lệ Minh Vũ là một người đàn ông bình thường, vì Tô Nhiễm mang thai nên đã nhiều ngày chưa được đụng đến ‘thức ăn mặn’, cảnh tượng ngày hôm nay chắc chắn là châm thêm dầu vào lửa, một nơi nào đó trong cơ thể anh cấp tốc căng tràn dục vọng, cả người căng cứng.

Anh phóng to ô vuông đang quay cảnh trong phòng tắm, chiếm trọn màn hình lúc này là cảnh Tô Nhiễm lười biếng tắm rửa, hình ảnh với độ phân giải cao làm cảnh tượng sống động như thật, sắc nét đến độ từng tắc da thịt mềm mại đều sáng choang.

Lệ Minh Vũ kiểm soát không nổi bản thân, ngón tay anh chầm chậm vuốt ve cơ thể cô qua màn hình, đôi mắt anh dừng trên mặt cô, rồi dịch xuống bộ ngực căng tròn, phảng phất như đầu ngón tay đã sờ đến làn da mềm mịn ấy. Tô Nhiễm hai mươi sáu tuổi, từ cô toát ra sức hấp dẫn của một người phụ nữ trưởng thành khiến anh khó lòng kiềm chế.

Kỳ thực mỗi lần hoan ái qua đi, anh đều cảm thấy bản thân tồi tệ và đáng trách. Trong mắt anh, Tô Nhiễm chỉ là một cô gái nhỏ nhắn, anh lớn hơn cô sáu tuổi, lẽ ra anh phải yêu thương săn sóc cô, nhưng mỗi khi anh chạm mặt Tô Nhiễm, anh chỉ như thiếu niên tuổi mới biết yêu không khống chế được bản thân.

Nhịp thở của Lệ Minh Vũ mỗi lúc một dồn dập, cổ họng anh trở nên khô rát như có ngọn lửa thiêu đốt khắp cơ thể, bàn tay đặt trên bàn làm việc siết chặt thành quyền, vàng trán nổi rõ gân xanh.

Nếu tiếp tục ngắm nghía cô thế này, chắc chắn anh sẽ ghen quá

thành bệnh.

Nhưng anh không nỡ dời mắt khỏi màn hình, Tô Nhiễm là thuốc phiện của anh, dù cô không làm gì cũng khiến anh mê đắm.

Ngay khi dự vọng sắp thiêu đốt anh thành tro tàn, cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa. Lệ Minh Vũ giật mình, anh tắt ngay màn hình, hít sâu vài hơi, cất giọng trầm thấp, “Vào đi.”

Đồng Hựu đi vào, trông thấy trán Lệ Minh Vũ ướt đầm mồ hôi, Đồng Hựu ngây người, “Bộ trưởng, anh...”

“Tôi không sao, trong phòng hơi nóng.” Lệ Minh Vũ điềm nhiên như không.

Đồng Hựu nghi ngờ, nóng ư? Trong phòng làm việc có máy điều hoà mà nóng ư...

“Cậu có chuyện gì?” Lệ Minh Vũ hỏi.

“À, bên trên báo đã đến giờ họp.” Đồng Hựu vội vàng báo cáo.

“Bây giờ?”

“Dạ, bây giờ.”

Lệ Minh Vũ trầm mặc chốc lát, tắt máy vi tính cẩn thận, thu dọn vài tài liệu, “Đi thôi.”

Hai người ra khỏi phòng.

Sau khi tắm rửa xong, Tô Nhiễm cảm thấy hơi mệt, cô cất túi đồ đã sắp xếp gọn gàng sang bên, xoa huyết thái dương, chuẩn bị ngủ một giấc. Từ lúc mang thai đến giờ, cơ thể cô lúc nào cũng lờ đờ, đôi khi vừa dậy lại buồn ngủ, ngáp ngắn ngáp dài liên tục.

Nhưng còn chưa đặt lưng nằm xuống, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tô Nhiễm không muốn mở cửa, nhưng chuông cửa vang liên hồi.

Rõ ràng người này biết trong nhà có người.

Cô đành đi xuống lầu một. Trong nháy mắt mở cửa phòng, Tô Nhiễm hoàn toàn hoá đá.

Nắng chiều chiếu sáng gương mặt Hạ Đồng, cô ta tháo kính mát, mỉm cười với Tô Nhiễm, “Có thể mời tôi vào không?”

Tô Nhiễm đứng ở cửa, giấu vẻ kinh ngạc trong ánh mắt, nhìn Hạ

Đồng, “Không ngờ người đến là cô. Có việc gì à?” Cô không định cho Hạ Đồng vào trong.

Hạ Đồng đọc hiểu ý nghĩ của cô, nhếch miệng, “Tôi chẳng ở không, không việc mà đến tìm cô à.”

“Tôi và cô không có gì để nói.” Tô Nhiễm thờ ơ trả lời.

“Việc liên quan tới Lệ Minh Vũ, cô có hứng thú không?” Hạ Đồng xuất chiêu.

Tô Nhiễm sững sốt, “Cô có ý gì?”

“Không có ý gì hết.” Hạ Đồng cười nhạt, “Tôi biết cô đang chung sống mập mờ với Lệ Minh Vũ, nhưng trước khi quyết định ở cùng anh ấy, phải chẳng cô nên tìm hiểu anh ấy là người như thế nào để yên tâm? Hôm nay tôi tới đây là giúp cô hiểu rõ bộ mặt không muốn ai biết của Lệ Minh Vũ.”

Tô Nhiễm nhíu mày.

“Sao nào? Còn không định cho tôi vào ư? Cách thức tiếp đãi khách khứa thế này mất lịch sự quá đấy. Huống hồ, hôm nay tôi tới là giúp cô cơ mà.” Hạ Đồng hừ một tiếng.

Thấy cô ta luôn miệng lấy Lệ Minh Vũ làm cớ, Tô Nhiễm nghĩ một lát, cũng để cô ta vào trong. Sau khi đóng cửa, cô nhìn Hạ Đồng đang ngó dáo dác xung quanh, “Cô muốn nói gì?”

Hạ Đồng xoay người, ánh mắt cô ta sắc lạnh...

“Tô Nhiễm, lọ màu đen cô lấy từ nhà họ Hoà đâu?” Trước khi tới đây, cô ta đã kiểm tra kỹ càng, phòng làm việc của Tô Nhiễm tuy ở khu sầm uất, nhưng chỗ này thuộc đoạn đường vắng vẻ. Và buổi chiều là thời điểm vắng vẻ nhất. Tuy buổi tối hành sự thì tốt hơn, nhưng Lệ Minh Vũ luôn ở cạnh Tô Nhiễm, rất khó ra tay. Vì thế lúc này là thời gian dễ hành động nhất.

Tô Nhiễm tưởng cô ta sẽ nói đến đề tài cô ta nhắc ban nãy. Nhưng không ngờ Hạ Đồng đột nhiên hỏi câu này, cô hơi ngây ra, sau đó cô sực hiểu, “Hoá ra ăn trộm đột nhập vào đây là do cô làm!”

Lẽ ra cô phải nghĩ ra điều này sớm hơn. Đồ không thuộc về cô chỉ có lọ nhỏ màu đen mang từ nhà họ Hoà về. Từ đó suy ra, người đột nhập vào đây không phải vì tài sản, mà là tìm đồ. Đồ đó chính là

lọ nhỏ màu đen!

Điều cô cảm thấy khó hiểu nhất chính là Hạ Đồng có quan hệ gì với lọ màu đen đó?

Hạ Đồng đến gần Tô Nhiễm, cười xem thường, “Người như tôi, tại sao phải đi ăn trộm? Mấy việc đơn giản thế này chỉ cần ngoéo tay là có người làm thay.”

“Cô liên quan gì đến lọ màu đen ấy? Hay là cô giết Trần Trung?” Tô Nhiễm lui về sau, lén lút lấy điện thoại.

Hạ Đồng sừng sờ, giết Trần Trung? Là cái quái gì chứ?

Ngay lúc đang thù người, cô ta đột nhiên bắt gặp động tác của Tô Nhiễm phản chiếu qua gương, cô ta bước nhanh lên, giật lấy điện thoại của Tô Nhiễm. Tô Nhiễm không ngờ sức cô ta mạnh như vậy, cô chệnh choáng, ngã xuống đất.

“Muốn báo nguy? Cô nằm mơ đi!” Hạ Đồng lắc lắc điện thoại, cô ta tắt máy, ném sang bên.

“Cô muốn làm gì?” Tô Nhiễm cảm thấy toàn thân cô ta toả đầy sát khí, cô nhích người ra sau, nhưng cú ngã vừa rồi làm chân cô đau đốn vô cùng. Lúc này cô chỉ lo lắng cho con mình, tay cô vô thức đặt lên bụng, may mắn bụng cô vẫn bình thường, không nhói đau.

Ban ngày ban mặt thế này, có lẽ Hạ Đồng không dám làm gì vượt quá giới hạn?

Đáng tiếc, Tô Nhiễm tâm tính lương thiện nghĩ sai rồi. Đôi khi, phụ nữ tàn nhẫn không cần nhiều lý do, chỉ một người đàn ông là đủ. Hạ Đồng trông thấy áo sơ mi nam đặt trên ghế sofa, cô ta biết đó là áo của Lê Minh Vũ. Anh là người coi trọng việc ăn mặc, vì vậy quần áo của anh đều là hàng hiệu cắt may thủ công.

Tô Nhiễm cũng dõi theo hướng nhìn của cô ta, cô hơi sừng sốt, áo sơ mi này là do tiệm giặt ủi vừa giao đến sáng nay. Thấy ánh mắt Hạ Đồng khác thường, cô bất chợt căng thẳng, tốn sức vịn tường đứng dậy, nhìn cô ta một cách cảnh giác.

Hạ Đồng sẫm soi Tô Nhiễm, gần giọng, “Tôi hỏi cô lần cuối cùng, lọ màu đen đó đâu?”

“Hạ Đồng, cô điên rồi phải không? Ai sai cô làm như vậy? Ba cô –

Hạ Minh Hà?” Ngữ khí của Tô Nhiễm lạnh lùng, mắt cá chân đau nhức làm trán cô túa đầy mồ hôi, thấm ướt mái tóc.

Hạ Đồng cười khẩy, “Tôi điên cũng do mấy người bức ép tôi! Tô Nhiễm, cô bỏ Lê Minh Vũ sớm thì có phải tốt hơn không? Tôi yêu Lê Minh Vũ. Nếu không có cô, cô đoán anh ấy có quay về bên tôi không?”

Sống lưng Tô Nhiễm lạnh toát, quan sát vẻ điên cuồng trong mắt cô ta.

“Đưa lọ màu đen đỏ cho tôi!” Hạ Đồng bước tới trước, ánh mắt tàn nhẫn tột độ.

“Hạ Đồng, cô muốn huỷ hoại tương lai của mình ư?” Tô Nhiễm lùi về sau, cắn răng chịu đau.

“Gặp mấy người mà còn tương lai à? Hoà Vy tài giỏi, cũng bị mấy người làm cô ta sống dở chết dở đấy thôi?” Hạ Đồng cong môi cười lạnh...

“Tô Nhiễm, cô biết tôi không muốn hại cô, chỉ cần cô ngoan ngoãn giao lọ màu đen đỏ ra, tôi sẽ tha cho cô. Tuy tôi rất muốn giết cô chết, nhưng cô nói đúng, tôi không nên huỷ hoại tương lai của mình.”

Tô Nhiễm bắt gặp thái độ mâu thuẫn của cô ta, cô nói bình tĩnh, “Tôi không có.”

“Cô nói dối!”

“Trước đó cô đã lục soát, nếu nó ở chỗ tôi thật, cô còn phải đích thân đến đây?” Tô Nhiễm nghĩ cách kéo dài thời gian. Ánh mắt cô lướt lên đồng hồ treo tường, Lê Minh Vũ thường hay gọi kiểm tra cô. Nếu cô đoán không sai, thì khoảng mười phút nữa anh sẽ gọi điện. Điện thoại di động đã bị tắt máy, anh gọi không được sẽ gọi đến điện thoại bàn.

Lê Minh Vũ là người cẩn thận, nếu điện thoại bàn cũng không ai nghe máy, anh nhất định sẽ về đây. Bởi vì anh biết, hôm nay cô chỉ ở nhà.

Cô cần kéo dài thời gian đến lúc anh gọi điện là được.

Hạ Đồng không rõ suy nghĩ trong lòng Tô Nhiễm, cô ta kéo Tô Nhiễm, “Tô Nhiễm, tôi cảnh cáo cô, cô đừng tưởng lần này thoát khỏi

tôi. Đưa đồ tôi cần, mọi việc sẽ êm đẹp trôi qua, còn không đừng trách tôi thiếu tình người. Dù xảy ra chuyện thật, tôi cũng có cách làm cảnh sát điều tra không ra. Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn vâng lời tôi.”

Nghe vậy, Tô Nhiễm càng chắc chắn Hạ Minh Hà đứng đằng sau hậu thuẫn cô ta. Chuyện này chắc chắn liên quan đến ông ta, vì vậy Hạ Đồng mới ngang nhiên xuất hiện trước mặt cô, nhưng cô nghĩ không ra Hạ Minh Hà dính dáng gì với Bạch Lâm, vì lọ màu đen đó là tìm thấy trong phòng Bạch Lâm.

Cô tiếp tục câu giờ, nhìn Hạ Đồng, “Thứ cô cần ở trên lầu.” Tô Nhiễm chỉ lên trên, “Nó ở trên phòng sách.”

Hạ Đồng thích thú, cô ta dợm bước lên lầu nhưng bỗng ngần ngừ, kéo Tô Nhiễm đi theo, “Cô tự lấy nó đưa cho tôi!” Cô ta sợ Tô Nhiễm lên giờ trò sau lưng mình.

Tô Nhiễm hít sâu một hơi, nếu không sợ cô ta làm bị thương đứa bé, còn lâu cô mới nghe theo cô ta. Cô trầm mặt giây lát, bước lên cầu thang, do mắt cá chân đang đau nên cô đi rất chậm, Hạ Đồng sốt ruột quát lớn, “Cô đi mau lên!”

Cô bắt lực chỉ xuống chân mình, “Vừa rồi cô làm tôi bị thương.”

Hạ Đồng nghiêng răng, đành nhẫn nại theo Tô Nhiễm bước từng bước lên lầu.

Đến gần năm phút sau, Tô Nhiễm mới dẫn Hạ Đồng lên đến phòng sách. Đương nhiên mọi thứ đều do cô cố tình kéo dài thời gian. Cô mở cửa phòng sách, sắc mặt Hạ Đồng khó coi, cô ta chỉ cần liếc sơ là biết nhiều đồ đạc trong căn phòng này thuộc về Lệ Minh Vũ.

“Mau tìm nó cho tôi!” Cô ta ghen tị, đẩy mạnh Tô Nhiễm vào trong.

Tô Nhiễm vội vàng đỡ lấy khuôn cửa, quay đầu nhìn cô ta bằng ánh mắt căm hận, Hạ Đồng cũng không tỏ ra yếu thế, cô ta nói giọng hung ác, “Cô mau đưa nó cho tôi, đừng chuốc thêm phiền phức vào người!”

Tô Nhiễm cắn răng, từ từ đi đến, mở một ngăn tủ chứa đủ lọ thủy tinh, cô cân nhắc giây lát, lấy đại một lọ đưa Hạ Đồng, “Của cô đây.”

Cô đã đưa lọ màu đen cho Lạc Tranh từ lâu, bây giờ cô đành hy vọng Hạ Đồng chưa thấy nó bao giờ để cô có thể đánh lừa cô ta.

Hạ Đồng cầm lên xem, nhìn cô hoài nghi, “Bên trong là gì?”

Tô Nhiễm nghe cô ta hỏi vậy, càng chắc chắn cô ta không biết lọ màu đen là gì, cô đáp thản nhiên, “Thì lọ màu đen cô cần.”

Hạ Đồng nghi ngờ, “Lọ màu đen đó?”

“Lọ màu đen đó bị vỡ, nên tôi chiết thứ bên trong vào lọ thủy tinh khác, đây là nguyên nhân khiến cô tìm không thấy.” Tô Nhiễm bịa đặt lý do.

Hạ Đồng chần chờ, cầm lấy, chỉ những lọ thủy tinh khác trong tủ, “Còn những cái kia?”

“Nước hoa mẫu.” Tô Nhiễm trả lời bình thản.

Hạ Đồng ném một túi đen, ra lệnh, “Bỏ hết vào trong cho tôi.”

Tô Nhiễm cười nhạt, làm theo ý cô ta. Hạ Đồng sợ bị cô lừa nên làm như vậy, nhưng đáng tiếc, cô ta không biết lọ màu đen là gì.

Xong xuôi mọi thứ, Hạ Đồng cầm lấy, khinh thường Tô Nhiễm, “Cô chỉ điều chế nước hoa, đừng tưởng mình là thám tử này nọ. Tô Nhiễm, sau này cô đừng nhúng tay vào những việc vớ vẩn, nếu không mọi chuyện chẳng kết thúc đơn giản thế này đâu.”

“Đồ cô cần đã có, cô còn chưa đi?” Tô Nhiễm nói lãnh đạm.

Hạ Đồng dường như không có ý làm hại Tô Nhiễm, cô ta trừng mắt nhìn Tô Nhiễm, rồi đi khỏi phòng sách. Tô Nhiễm vô thức thở phào nhẹ nhõm, tính toán xem nên kết thúc chuyện này thế nào. Cô trầy trật rời khỏi phòng sách, nhưng không ngờ Hạ Đồng vẫn còn ở ngoài hành lang. Sắc mặt cô ta cực kỳ khó coi, nhìn chăm chú vào bên trong phòng ngủ đang mở rộng cửa!

Phòng ngủ chính nằm kế bên phòng ngủ phụ. Phòng ngủ chính là nơi cô ngủ, còn phòng ngủ phụ được Lê Minh Vũ trang trí thành phòng trẻ con, bên trong bày biện nôi em bé, đồ chơi đủ màu sắc và hình em bé đáng yêu dán đầy trên tường...

Tô Nhiễm có dự cảm chẳng lành, thấy Hạ Đồng bước vào phòng ngủ, cô cũng đi theo. Hạ Đồng tiến đến cạnh giường, cầm một áo ngủ nam được gấp gọn gàng trên đó lên xem.

Lòng Tô Nhiễm chột chùng xuống, hai ngày qua Lê Minh Vũ luôn ở phòng sách. Nhưng sáng nay thức dậy cô mới biết tối hôm qua anh cũng ngủ ở phòng ngủ chính với cô.

Trên áo ngủ nhuộm đầy mùi hương của Lê Minh Vũ, Hạ Đồng thờ dờn, vút áo ngủ sang bên, cô ta phát điên xông vào phòng ngủ phụ. Bắt gặp đồ dùng em bé bên trong, cô ta quay phắt đầu dò xét Tô Nhiễm bằng ánh mắt sắc lạnh đầy sát khí.

Tô Nhiễm vô thức lùi ra sau, vừa rồi tuy bị Hạ Đồng uy hiếp nhưng cô không hề thấy nguy hiểm. Nhưng bây giờ cơn ghen đã đốt sạch lý trí của cô ta, cô ta đột nhiên trở nên hung ác.

Hạ đồng nghiêng rằng, nhìn Tô Nhiễm chằm chằm, “Cô có con với anh ấy?”

Tô Nhiễm che bụng mình theo bản năng, bước lùi về sau.

“Cô dựa vào cái gì mà có con với anh ấy? Cô có tư cách gì mang thai con của anh ấy! Cô là đồ quái gở!” Hạ Đồng sắc giọng, ánh mắt cô ta kích động, sáp đến gần Tô Nhiễm, “Minh Vũ tuyệt đối không để loại đàn bà như cô có con với anh ấy!”

Hạ Đồng luôn ao ước một ngày nào đó sẽ gả cho Lê Minh Vũ, khao khát sinh con cho anh, thế nhưng phòng trẻ con trước mắt đã thiêu rụi một chút mong đợi cuối cùng của cô ta!

Lê Minh Vũ ở đây, chắc chắn anh biết Tô Nhiễm đã mang thai. Cô ta không chấp nhận chuyện này xảy ra.

Tô Nhiễm biết lúc này nói gì cũng vô ích, cô muốn đuổi cô ta ra khỏi cửa ngay lập tức, nhưng khi cô đang trầm lặng, Hạ Đồng đột nhiên cười to, vẻ mặt cô ta vừa như mỉa mai vừa như thương hại...

“Tô Nhiễm ơi Tô Nhiễm, hai chị em cô đều ngu như nhau, có điều ngu nhất vẫn là cô! Haha...” Cô ta chỉ Tô Nhiễm, ngữ khí có vẻ nóng nảy, “Cô tưởng Lê Minh Vũ yêu cô? Tôi nói cô biết, anh ấy chỉ lợi dụng cô mà thôi. À, cả con Hoà Vy đại dột nữa chứ! Lê Minh Vũ chỉ xem hai chị em cô như quân cờ để sai khiến, vậy mà cô vẫn mù quáng muốn sinh con cho anh ấy? Đúng là nực cười!”

“Tôi không muốn nghe cô nói linh tinh, cô đã lấy được đồ cô cần, cô mau ra cuốn xéo khỏi nhà tôi!” Tô Nhiễm bất an nắm chặt tay vịn

cầu thang, lạnh lùng đuổi cô ta.

“Tôi nói linh tinh?” Hạ Đồng cười tươi rói, “Tôi cứ tưởng cô thông minh, nhưng không ngờ cô và chị cô đều ngu đến hết thuốc chữa. À phải rồi, còn cả ông già nhảy lầu của cô nữa chứ. Mấy người coi Lê Minh Vũ là cứu tinh, là cừu non ư? Anh ấy là sói, là sói muốn ăn tươi nuốt sống mấy người!”

Tô Nhiễm sửng sốt, nhìn cô ta, “Cô muốn nói gì?” Tại sao Hạ Đồng lại nhắc đến ba cô?

“Cô chưa biết thật à? Nghe cũng đúng, tại sao Lê Minh Vũ phải nói sự thật với cô?” Hạ Đồng cười thâm độc, “Tôi nói thật cho cô hay, bốn năm trước chính Lê Minh Vũ bức chết ba cô, không ngờ bốn năm sau cô lại chung sống với người giết ba mình, thậm chí còn muốn sinh con cho anh ta? Haha...”

“Ý cô là gì?” Tô Nhiễm như bị ai đó quất mạnh vào đầu, toàn thân cô bỗng lạnh buốt.

Đây không phải là lần đầu cô nghe chuyện này, nhiều người khác nhau cùng đề cập chung một chuyện, vậy chứng minh nó là sự thật. Lúc trước, Đinh Minh Khải nói với cô, giọng anh có vẻ ngần ngừ nên cô không dám kết luận có liên quan đến Lê Minh Vũ hay không. Nhưng thái độ của Hạ Đồng rất chắc chắn, Tô Nhiễm cảm giác cô ta nắm rõ chuyện bốn năm trước.

Hạ Đồng cười lạnh, “Trợn tròn mắt ngạc nhiên? Bây giờ có phải cô đang rất hối hận vì mang thai con Lê Minh Vũ không? Nếu năm đó anh ấy không thu thập bằng chứng phạm tội hối lộ của ba cô, ba cô cũng không bị anh ấy dồn ép đến mức nhảy lầu đâu!”

“Cô nói dối! Tại sao ba tôi phải hối lộ?” Tô Nhiễm run rẩy, ngón tay cô trắng bệch.

Hạ Đồng cười nhạt, “Ba cô có hối lộ hay không, tôi hiểu hơn ai hết, bởi vì...” Cô ta dừng trước mặt Tô Nhiễm, ánh mắt cô ta cực kỳ phóng đảng, “Bốn năm trước, tôi và ba cô rất gần gũi.”

Tô Nhiễm ngộp thở, rất gần gũi...là ý gì?

“Không hiểu à? Thôi, dẫu sao cũng đã nói cô nghe, tôi không ngại làm người tốt đến cùng.” Hạ Đồng khinh bỉ Tô Nhiễm, “Bốn năm

trước, Lê Minh Vũ bảo tôi chủ động tìm kiếm chứng cứ ba cô hội lộ quan chức cấp cao. Cô tưởng chuyện bộ trưởng tiền nhiệm bị thất thế là ngẫu nhiên? Không đâu, mọi thứ đều là kiệt tác của Lê Minh Vũ. Sau đó, Lê Minh Vũ lại nhắm đến ba cô, nhưng ba cô đề phòng chắc chắn, nên anh ấy không tài nào tìm thấy sơ hở. Vì vậy, anh ấy giả vờ qua lại với nhà họ Hoà, đồng ý kết hôn với cô, trở thành người nhà của mấy người. Có điều anh ấy vẫn không tìm được kẽ hở của ba cô, vậy nên...”

Cô ta cười gian ác, “Lê Minh Vũ muốn tôi trợ giúp. Tôi yêu Lê Minh Vũ, nên có thể làm mọi thứ vì anh ấy, gồm cả việc bán đứng nhan sắc và thân thể của tôi. Tôi những tưởng ba cô sẽ không mắc mưu, nào ngờ ông ta cũng háo sắc như ai. Tôi cho ông ta hưởng khoái lạc vài ngày, ông ta si mê tôi, tưởng tôi thật lòng với ông ta, vậy là kể hết bí mật kinh doanh cho tôi biết. Ôi cha, ba cô đúng là con quỷ già phong lưu.”

“Không...không thể nào...” Tô Nhiễm hoàn toàn chết lặng. Một nỗi bi thương chưa từng thấy, cảm giác khó tin, sự dơ bẩn và thối nát ngoài sức tưởng tượng bất chợt trói chặt Tô Nhiễm. Cô nghẹn ngào, bụng cô co rút đau đớn, trán túa đầy mồ hôi lạnh.

“Rõ là đáng thương! Tô Nhiễm à, tôi thích lên giường với Minh Vũ hơn ba cô, anh ấy mạnh hơn ông già của cô nhiều!” Đôi mắt Hạ Đồng đê mê hồi tưởng, “Lê Minh Vũ ở trên giường cường tráng, mãnh liệt...”

“Đủ rồi!” Tô Nhiễm hét thất thanh, ngón tay cô tê cứng.

Văn phòng chính phủ, phòng làm việc của bộ trưởng.

Cuộc họp kết thúc, Lê Minh Vũ từ chối mọi tiệc tùng xã giao, anh quay về phòng làm việc, liền mở ngay máy vi tính xem tình hình ở nhà của Tô Nhiễm. Nhớ đến cảnh ban nãy, bụng dưới của anh lại khó chịu, anh bật cười bất lực, người phụ nữ này đúng là hại anh thảm thương vô cùng.

Màn hình giám sát vừa sáng lên, anh liền nghe thấy thanh âm của Hạ Đồng... Tôi cho ông ta hưởng khoái lạc vài ngày, ông ta si mê tôi,

tưởng tôi thật lòng với ông ta, vậy là kể hết bí mật kinh doanh cho tôi biết. Ôi cha, ba cô đúng là con quỷ già phong lưu...

Đôi mắt anh đờ đẫn, sau đó anh nghe thấy Tô Nhiễm thống khổ hét to... Đủ rồi!

Thân hình cao lớn chệnh choáng, anh lật đật tắt điện chạy ra khỏi phòng làm việc.

“Bộ trưởng, hôm nay...” Đồng Hựu toan gõ cửa, thì gặp anh bất ngờ xông ra, bộ dạng anh dọa Đồng Hựu thắng thốt, “Bộ trưởng...”

“Dẹp hết đi!” Lệ Minh Vũ sai bước chạy ra ngoài, chỉ chừa mệnh lệnh vang dội ra sau.

Đồng Hựu sững sờ cũng chạy theo Lệ Minh Vũ...

Quyển 8 - Chương 13: Cấp Cứu

Lầu hai phòng làm việc.

Bầu không khí kinh khủng vô cùng tận.

Tô Nhiễm run rẩy nắm chặt tay vịn cầu thang, sắc mặt cô yếu ớt như người chết, bờ môi hồng hào tái nhợt, cô giận dữ trừng mắt nhìn Hạ Đồng, giọng cô vô lực nhưng lạnh như băng đá: “Cô đi ra ngoài cho tôi!”

Hạ Đồng chiếm thế thượng phong, làm sao dễ dàng bỏ đi? Cô ta vui vẻ nhìn Tô Nhiễm khổ sở, cô ta thích thấy Tô Nhiễm mất khống chế và chật vật thế này, như vậy mới xoa dịu phần nào nỗi đau của cô ta.

Mỗi khi nghĩ đến việc Tô Nhiễm có cốt nhục của Lệ Minh Vũ, Hạ Đồng chỉ muốn xô Tô Nhiễm ngã từ lầu hai.

“Sao nào? Nghe không vào à?” Hạ Đồng cười nhạt, đi về phía Tô Nhiễm, “Cô không muốn nghe chuyện của tôi với ba cô, hay của tôi với Lệ Minh Vũ?”

“Cuốn xéo!” Bụng Tô Nhiễm nhức nhói, cảm giác đau thắt này khác hoàn toàn cơn đau dưới mắt cá chân, trán và lưng cô đều đầm đìa mồ hôi.

“Ô kìa kìa, đáng thương thật đấy.” Hạ Đồng táo tợn, nâng cằm Tô Nhiễm, đôi mắt gian ác của cô ta đối diện với đôi mắt trong veo của Tô Nhiễm, “Thời điểm ba cô nhảy lầu bốn năm trước, nói không chừng Lệ Minh Vũ cũng có mặt ở đó, cầm chứng cứ hối lộ quan chức cấp cao của ba cô, bức bách ba cô vào đường chết. Tô Nhiễm à, cô và Hoà Vy đúng là hai chị em, hai chị em cô đều đê tiện như nhau. Lệ Minh Vũ dồn ép ba cô chết, mà các cô còn mơ mộng kết hôn với anh ấy, rồi cô còn có cả con với anh ấy, đúng là thú vị. Haha...”

“Cuốn xéo! Tôi kêu cô cuốn xéo...” Tô Nhiễm gần như điên cuồng đẩy mạnh cô ta, ngay sau đó cảm thấy giữa hai chân mình ướt nhẹp, nổi đau đớn thấm thoát tăng vọt!

Hạ Đồng không ngờ cô sẽ phản kháng, cô ta suýt bị Tô Nhiễm đẩy té xuống cầu thang, cô ta túm tay vịn, ngã ngồi trên bậc thang, đau đớn hết to, “Cô...”

Âm thanh bén nhọn vừa vang lên, Hạ Đồng bỗng trợn to mắt...

Một dòng máu đỏ sẫm chạy ra từ hai chân Tô Nhiễm...

“A...” Tô Nhiễm đau khổ hét lên, cô đè bụng mình, cả người ướt sũng mồ hôi, máu tươi nhuộm đỏ vạt váy, cô ngã quỵ trên thảm trải sàn.

“A!” Hạ Đồng hốt hoảng, đầu óc cô ta trống rỗng, tay chân run rẩy. Vào lúc này...

“Tô Nhiễm!” Giọng nói lo lắng của đàn ông vang lên. Nghe thấy âm thanh thân quen, Hạ Đồng trợn tròn mắt ngơ ngàng, cô ta kinh hãi quan sát một người đàn ông xông vào phòng làm việc.

Vẻ mặt của Lê Minh Vũ không khác gì ma quỷ nhào đến lần hai. Trông thấy Tô Nhiễm quỵ trên thảm trải sàn, vẻ kinh hãi chiếm trọn đôi mắt Lê Minh Vũ, anh mau chóng lao đến ôm cô, bàn tay vững vàng của mọi khi run run, màu đỏ sẫm giữa hai chân cô tựa như con dao sắc bén cứa nát tim anh.

“Con...” Tô Nhiễm bất lực dựa vào lòng Lê Minh Vũ, đôi mắt cô mơ màng, làn môi nhợt nhạt run rẩy.

“Xe cấp cứu, mau gọi xe cấp cứu!” Lê Minh Vũ vừa quát Đồng Hựu theo sau vừa ôm chầm Tô Nhiễm. Nỗi sợ hãi chưa từng có quấy lên từ nơi sâu thẳm trái tim, nó như báo rằng anh sắp đánh mất một thứ gì đó. Anh không thể để cô gặp chuyện không may!

Lần đầu tiên Đồng Hựu chứng kiến cảnh tượng thế này, anh vội vàng gọi đến trung tâm cấp cứu gần nhất. Anh chưa bao giờ thấy Lê Minh Vũ mất kiểm soát bản thân như thế này.

Mặt mày Tô Nhiễm tái mét, Lê Minh Vũ cũng không đợi nổi nữa, anh bồng cô bước nhanh xuống lầu.

“Bộ trưởng, xe cấp cứu gần đến rồi.” Đồng Hựu hiểu anh, nhưng

vấn lý trí nhắc nhở anh đừng làm lỡ thời gian cứu chữa.

“Tôi chạy xa ra đó chặn xe!” Lệ Minh Vũ sốt ruột.

Đồng Hựu hiểu ý anh, ánh mắt Đồng Hựu dừng trên người Hạ Đồng, “Bộ trưởng, cô ta...”

Lúc này, Lệ Minh Vũ mới ngó đến Hạ Đồng. Từ nãy đến giờ, cô ta luôn lơ đãng nhìn Lệ Minh Vũ, trong tích tắc chạm phải mắt anh, cô ta run bắn hoảng hốt.

Ánh mắt anh lạnh lẽo, tàn nhẫn và cay nghiệt!

Tim Hạ Đồng nát vụn. Cô ta chưa từng gặp Lệ Minh Vũ căng thẳng vì một người phụ nữ, kể cả khi gặp chuyện không may, anh cũng chỉ thong dong bình tĩnh, không hề lo sợ. Nhưng ngày hôm nay cô ta đã thấy, từ lúc bước vào phòng làm việc, trong mắt và lòng anh chỉ có Tô Nhiễm, đôi mắt anh chứa đầy hoang mang, cử chỉ thân thiết và nuông chiều đều thuộc về một mình Tô Nhiễm....

“Đồng Hựu, cậu canh chừng cô ta cho tôi!” Anh giận dữ ra lệnh.

Đồng Hựu gật đầu.

Lệ Minh Vũ bế Tô Nhiễm ra khỏi phòng làm việc tức thì.

Xe cấp cứu gấp rút băng qua khu vực thành thị, vượt đèn đỏ, chạy thẳng đến bệnh viện gần nhất.

Nhân viên cấp cứu sơ cứu khẩn cấp cho Tô Nhiễm, Lệ Minh Vũ ngồi bên nắm chặt tay Tô Nhiễm, bàn tay anh to lớn ấm áp phủ lấy bàn tay lạnh giá của cô, đôi mắt anh đong đầy yêu thương và lo lắng.

Máu đỏ thấm ướt áo sơ mi và quần tây của Lệ Minh Vũ, hình ảnh này trông có vẻ đáng sợ nhưng anh không quan tâm, anh chăm chú nhìn Tô Nhiễm, kéo tay cô đặt lên môi mình, bàn tay còn lại run run lau văng trán rịn mồ hôi của Tô Nhiễm, lòng anh không ngừng xót xa và ân hận!

Nếu anh không tham gia cuộc họp đó, nếu anh sớm phát hiện Hạ Đồng đến phòng làm việc tìm Tô Nhiễm, vậy cô sẽ không chịu đựng nỗi đau đớn vô ngần như lúc này! Là anh hại cô, nỗi đau đớn của cô là do một mình anh gây nên!

Tô Nhiễm vẫn chưa hôn mê, cô nằm im lìm bất động liên tục, “Đau...

đau quá...”

“Mình gần đến bệnh viện rồi.” Giây phút này, Lê Minh Vũ ghét bản thân mình vô cùng, vinh hoa phú quý để làm gì? Anh không cách nào gánh chịu nỗi đau cho cô. Nếu có thể, anh tình nguyện mình đau đớn gấp bội thay cô!

Nước mắt không ngừng tuôn chảy, thanh âm của cô càng lúc càng yếu ớt, “Cứu, cứu con của tôi...con...”

Lòng Lê Minh Vũ đau như cắt siết tay Tô Nhiễm.

Mộ Thừa vừa làm xong phẫu thuật đang đứng ký tên ở bàn ý tá, An Tiểu Đoá đi đến, cô hưng phấn nhìn Mộ Thừa: “Anh đúng là cao thủ, dây thần kinh mỏng manh như vậy mà qua tay anh chẳng hư hao chút nào, lợi hại thật.”

“Em cũng rất khá, vừa chuyển khoa đã giúp được anh, em có năng khiếu với nghề này lắm.” Mộ Thừa cười cười, ký tên xong, đưa trả y tá.

“Đó là nhờ em có thầy giỏi chỉ dạy.” An Tiểu Đoá cũng ký tên, cười mỉm chi. Hai ngày nữa là Mộ Thừa đi Đức, tuy cô không nỡ để anh và Băng Nụ rời khỏi đây, nhưng cô hiểu việc cảm tình không thể gò ép. Thà như vậy, chi bằng cô và anh cứ là bạn tốt mãi mãi.

Trong lúc hai người đang cười nói, có một y tá trẻ tuổi vừa đi vừa xoa cổ, một y tá khác sóng vai bên cạnh hỏi, “Kêu cậu đến phòng cấp cứu giúp đỡ, mà sao trông cậu giống mới đi đánh giặc về thế?”

“Cậu đừng nói nữa, cậu không biết bên phòng cấp cứu bận thế nào đâu, nếu không họ cũng chẳng điều người qua giúp làm gì.” Y tá trẻ tuổi nói tiếp. “Người bệnh càng lúc càng nhiều, nhìn mà thấy phiền. Nay, biết mình vừa gặp ai dưới lầu không?”

“Ai hả, cậu làm không lo làm, cứ thừa nước đục thả câu thế ư?”

“Bộ trưởng Lê Minh Vũ đấy, cậu biết mình mê anh ấy còn gì. Ban nãy mình hỏi được một ít, nghe xong mà hết hồn hết vía, anh ấy đưa một thai phụ đến đây, chảy máu quá trời luôn...”

“Vợ anh ấy à?”

“Mình không biết, lúc đó rối lắm...”

Mộ Thừa và An Tiểu Đoá nghe thấy, lật đật chạy khỏi khoa ngoại thần kinh!

Bên ngoài phòng cấp cứu, Lệ Minh Vũ siết chặt, chống hai tay lên cửa sổ, đôi mắt anh lơ lơ vô hồn.

Bóng lưng rộng lớn của anh tựa như cánh chim điều hâu bay lượn cô đơn khắp chân trời, đáy mắt anh ngập vẻ buồn đau, hối hận và lo lắng. Anh nhớ rất nhiều việc liên quan đến bản thân, nhà họ Tô, nhà họ Hoà, và cả Tô Nhiễm....

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cái anh nhớ nhất cũng chỉ là nụ cười bốn năm trước và bốn năm sau của cô...

Nếu có thần linh, anh nguyện quỳ xuống cầu xin cho Tô Nhiễm và đứa bé bình an vô sự.

Lệ Minh Vũ nhắm hai mắt, hình ảnh thảm trải sàn ướt sũng máu lấp đầy tâm trí, tim anh run rẩy đau đớn khôn cùng.

Nếu là một hồi nợ máu, vậy nỗi đau của cô, máu tươi của cô cũng đã trả hết từ lâu...

Trong hành lang vắng dội tiếng bước chân gấp gáp, Mộ Thừa và An Tiểu Đoá chạy đến.

“Minh Vũ...” Mộ Thừa đến gần, “Tiểu Nhiễm sao rồi?”

Lệ Minh Vũ không hề ngẩng đầu, giọng anh khàn khàn đánh mất hoàn toàn vẻ trầm ổn thâm căn cố đế, “Đang cấp cứu.”

“Chuyện gì xảy ra với cậu ấy? Tiểu Nhiễm đang khoẻ mạnh, tại sao lại xảy ra chuyện hả?” An Tiểu Đoá nhìn Lệ Minh Vũ, cô vút hết mọi sự kính nể thường ngày, cô hét to. Cô nhớ Tô Nhiễm từng nói... Lệ Minh Vũ sẽ hại chết đứa bé này!

Mộ Thừa kéo An Tiểu Đoá sang bên, ý bảo cô bình tĩnh.

Một bác sĩ khác vội vã bước về phía phòng cấp cứu, Mộ Thừa và An Tiểu Đoá đều nhận ra người này. Dưới những tình huống thông thường, khi cấp cứu chỉ cần một bác sĩ chính và một người giúp là đủ, nhưng lần này lại gọi một bác sĩ nổi tiếng và có thâm niên, lẽ nào...

Lệ Minh Vũ xông lên trước, vội hỏi, “Bác sĩ, vợ tôi có sao không?”

Anh không dám hy vọng xa vời, anh chỉ cầu mong Tô Nhiễm bình an vô sự.

An Tiểu Đoá nhìn Lệ Minh Vũ chăm chú.

Bác sĩ để hai y tá theo sau vào trước, nhìn Lệ Minh Vũ, nói: “Tôi vừa nhận được tin, bà Lệ mất máu quá nhiều, chúng tôi phải truyền thêm sáu túi máu.”

Lệ Minh Vũ chạnh choáng, anh cầu xin, “Bác sĩ, dù có chuyện gì, xin bác sĩ hãy cứu vợ tôi, cứu vợ tôi.”

“Xin anh yên tâm, bác sĩ chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Minh Vũ, cậu mau để bác sĩ vào trong đi.” Mộ Thừa lý trí kéo Lệ Minh Vũ ra.

Lúc này Lệ Minh Vũ mới buông tay, mặt mày anh tái mét, ngã ngồi trên ghế.

Bác sĩ đi nhanh vào phòng cấp cứu.

Hành lang lại rơi vào im lặng.

Mộ Thừa nhìn Lệ Minh Vũ, anh xót xa Tô Nhiễm, càng xót xa Lệ Minh Vũ. Mộ Thừa hiểu Lệ Minh Vũ, một người phụ nữ có thể khiến Lệ Minh Vũ đánh mất lý trí, chẳng phải đó là người phụ nữ Lệ Minh Vũ yêu hay sao? Đáng ra anh nên nghĩ đến điều này, Minh Vũ yêu Tô Nhiễm tuyệt đối không ít hơn Tô Nhiễm yêu Minh Vũ. Có lẽ, tình yêu của Lệ Minh Vũ càng thêm sâu đậm, càng thêm kín đáo.

Mộ Thừa cười khổ, thở dài thườn thượt. Đến lúc này, anh chỉ mong Tô Nhiễm bình an vô sự.

Đèn ngoài phòng cấp cứu rốt cuộc cũng tắt.

Lệ Minh Vũ, Mộ Thừa và An Tiểu Đoá hốt hơi hốt hải lên trước.

Tô Nhiễm được các y tá đẩy ra, cô hôn mê từ lúc đưa vào phòng cấp cứu đến giờ. Lệ Minh Vũ vọt lên trước, thì thầm gọi tên cô, thấy cô nhắm nghiền hai mắt, anh đau đớn vô ngần.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, ánh mắt thoáng mệt mỏi.

“Tiểu Nhiễm, cô ấy sao rồi?” Mộ Thừa đè nén nỗi lo, cất giọng bình tĩnh.

Lệ Minh Vũ cũng lo âu nhìn bác sĩ.

Bác sĩ ra hiệu các y tá đẩy Tô Nhiễm về phòng bệnh, sau đó cô ta quét mắt qua ba người, cô ta quen Mộ Thừa và An Tiểu Đoá, nhìn đến Lệ Minh Vũ, ngữ khí cô ta chuyển lạnh, “Đến phòng làm việc của tôi.”

Lệ Minh Vũ cảm thấy có điều không may. An Tiểu Đoá kéo bác sĩ, “Chúng tôi cũng đi.” An Tiểu Đoá không tin Lệ Minh Vũ, bất kể nguyên nhân tạo nên cục diện này là gì, Lệ Minh Vũ cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

Bác sĩ trầm mặc giây lát, gật đầu đồng ý.

Trong phòng làm việc, bác sĩ đặt tấm phim X quang của Tô Nhiễm lên mặt kính, bật đèn sáng. Lệ Minh Vũ xem không hiểu, nhưng An Tiểu Đoá và Mộ Thừa đều là bác sĩ nên vừa nhìn liền biết đây là hình chụp tử cung của Tô Nhiễm.

“Bác sĩ chẩn đoán cô Tô mang thai là tôi.” Bác sĩ giới thiệu về mình, nhìn vẻ mặt lo lắng của Lệ Minh Vũ, cô ta thờ dãi, “Anh là ba của đứa bé?”

Lệ Minh Vũ gật đầu, “Bác sĩ rốt cuộc vợ và con tôi thế nào?”

“Trước tiên nói về kết quả thế nào đã. Bộ trưởng Lệ, cô Tô suýt chết vì mất quá nhiều máu, may mắn là cô ấy được cứu kịp thời, mới thoát khỏi cái chết. Thế nhưng tôi xin lỗi anh, đứa bé không còn, trên đường đến bệnh viện, cô Tô đã sảy thai.” Bác sĩ báo kết quả cho Lệ Minh Vũ một cách lãnh đạm.

Toàn thân Lệ Minh Vũ run rẩy, đôi mắt ngổ ngàng, một nỗi đau khó tả nhấn chìm anh, anh vô thức siết chặt tay, Mộ Thừa cũng cau mày, còn An Tiểu Đoá thì oà khóc nức nở. Một lúc sau, thanh âm khàn đặc của Lệ Minh Vũ vang lên...

“Vợ tôi, cô ấy không gặp nguy hiểm, phải không?”

“Lẽ nào anh muốn cô ấy có chuyện lần nữa? Hai lần sảy thai khiến cô ấy sắp mất mạng tới nơi rồi!” Giọng bác sĩ lạnh buốt, nhìn Lệ Minh Vũ bằng ánh mắt khó chịu, “Tôi thật sự không hiểu anh làm chồng kiểu gì? Vợ anh từng sảy thai một lần, tại sao anh vẫn không rút kinh nghiệm?”

Quyển 8 - Chương 14: Phần Nộ

“Cái gì?” Hai chữ cùng bật ra từ miệng ba người khác nhau.

Nhất là Lê Minh Vũ, nỗi sợ hãi không thua gì về bi thương của anh. Mộ Thừa thoát đầu là khiếp sợ, sau đó chợt hiểu thấu đáo một việc gì đó. An Tiểu Đoá hoàn toàn hoá đá.

Lê Minh Vũ có phản ứng đầu tiên, anh đứng bật dậy, bàn tay anh cứng rắn như kim sắt túm lấy cánh tay của bác sĩ, sắc mặt anh vừa tái mét vừa đau thương, pha lẫn vẻ nguy hiểm đáng sợ, anh sáng giọng, “Sẩy thai lần nữa? Cái gì là sẩy thai lần nữa? Chuyện gì xảy ra với cô ấy?”

Bác sĩ hô đau, cô ta hoang mang, “Anh, anh không biết việc cô ấy sẩy thai?”

“Tôi biết thì hỏi cô làm gì?” Anh quát to.

Bác sĩ ngây người, lại nhìn Mộ Thừa và An Tiểu Đoá, “Hai người cũng không biết?”

Mộ Thừa thất thần lắc đầu, lòng anh đau đớn khôn cùng. An Tiểu Đoá đẩy Lê Minh Vũ ra, vọt tới trước mặt bác sĩ, đôi mắt ngân ngấn nước, “Tại sao khi biết Tiểu Nhiễm mang thai, cô không nhắc đến tình hình trước đây của cậu ấy?”

Bác sĩ xoa bóp cánh tay, cất giọng mệt mỏi, “Khi khám thai chúng tôi chỉ kiểm tra vị trí của thai nhi, còn muốn nắm rõ hình hình cổ tử cung của thai phụ, phải làm phẫu thuật mới biết.”

Lê Minh Vũ lặng người, chống tay lên bàn, thở gấp gấp, hốc mắt đỏ ửng, hình dáng của anh lúc này rất đáng sợ, bác sĩ phát hoảng lo lắng nắm đấm của anh giáng trúng mình. Nhưng Lê Minh Vũ không có, từ đầu đến cuối anh chỉ cố gắng hít thở điều chỉnh nỗi đau vô ngần trong lòng, lồng ngực anh đập phòng dữ dội, gân xanh trên trán nổi rõ. Vài phút sau, cảm xúc của anh thoáng dịu bớt, anh nhìn

bác sĩ, gằn giọng nói: “Tôi muốn biết rõ vợ tôi như thế nào!”

Bác sĩ cũng nhận thấy anh không biết gì thật, cô ta vô thức nuốt khan, hít thở chậm rãi, chỉ vào phim X quang, “ Đây là cổ tử cung của cô Tô. Kỳ thực, chúng tôi rất hiếm khi chủ động nhắc đến chuyện sảy thai của bệnh nhân. Khi khám siêu âm, chúng tôi thường tập trung vào vị trí và sự phát triển của thai nhi, nhưng trong quá trình phẫu thuật, chúng tôi sẽ biết rõ thai phụ đã từng sảy thai hoặc sinh non trước đây hay chưa.”

Nói đoạn, cô ta hít sâu lấy hơi, giơ tay chỉ vào một vị trí trên phim X quang. “Ở đây là vị trí của thai nhi mà cô Tô bị sảy lần trước. Còn thai nhi lần này nằm ở hướng ngược lại, vì vậy không ảnh hưởng đến lần mang thai này. Trên phim chụp, chúng ta có thể thấy, cô Tô sảy thai lần trước là do tác động của bên ngoài, dẫn đến phẫu thuật nạo hút thai. Chúng ta đều biết, việc nạo hút thai sẽ khiến lớp nội mạc tử cung bị mỏng đi và không cách nào hồi phục. Rất nhiều người không biết kiến thức này, họ cho rằng chỉ cần dưỡng sức thì không sao, nhưng thực tế không hề như vậy. Khi thụ thai, vị trí của thai nhi ảnh hưởng đến sức khoẻ của đứa bé sau khi sinh. Phụ nữ bị sảy thai phải hết sức cẩn thận, nếu thai nhi không nằm ở vị trí từng nạo hút thì rủi ro không cao. Nhưng một khi thai nhi nằm ở vị trí từng nạo thai phải cẩn thận tuyệt đối, đề phòng hiện tượng sảy thai hoặc sinh non.”

An Tiểu Đoá bụm miệng, cô cũng biết kiến thức y khoa đơn giản này, nhưng cô không ngờ Tiểu Nhiễm từng mang thai. An Tiểu Đoá buồn bực, nếu cô biết sớm, cô nhất định chăm non Tiểu Nhiễm kỹ lưỡng.

Mộ Thừa cũng là bác sĩ, đương nhiên hiểu điều này, anh cố nén nỗi đau, hỏi khẽ, “Tiểu Nhiễm sảy thai lần này là do tác động từ bên ngoài?”

Bác sĩ lắc đầu, “Chúng tôi phát hiện lần này cô Tô sảy thai tự nhiên.” Cô ta nhìn Lệ Minh Vũ, “Nếu tôi đoán không sai, lần này cô ấy bị một cú sốc hoặc đau thương quá lớn, phụ nữ khi mang thai kiêng kị những điều này nhất, đặc biệt là cô ấy từng sảy thai nên phải chú ý

hơn. Bộ trưởng Lệ...”

Lệ Minh Vũ nhìn bác sĩ, tim anh đã nát vụn từ lâu.

“Tôi không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hy vọng anh nên chuẩn bị tâm lý. Sẩy thai tự nhiên ảnh hưởng lớn tới phụ nữ hơn là sẩy thai do tác động từ bên ngoài. Cô Tô còn trẻ, cô ấy sẽ nhanh chóng hồi phục, tuy cô ấy xuất huyết nhiều nhưng ít nhất vẫn giữ được cổ tử cung. Trong quá trình phẫu thuật, chúng tôi cũng kiểm tra hai ống dẫn trứng và buồng trứng của cô ấy, may là tất cả vẫn bình thường, chỉ cần sau này điều dưỡng cẩn thận, cô ấy sẽ còn cơ hội mang thai. Nhưng mong anh lưu ý, lần sẩy thai tự nhiên này và lần sẩy thai do tác động bên ngoài hồi trước vẫn còn thương tổn với tử cung của cô ấy. Nếu không cẩn thận sẽ tạo nên quán tính sẩy thai, lúc đó rất phiền phức.” Bác sĩ khuyên nhủ chân thành.

Về mặt Lệ Minh Vũ nặng nề, một lát sau anh gật đầu.

Tô Nhiễm được đưa đến phòng bệnh số sáu.

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, Lệ Minh Vũ bước vội đến phòng bệnh số sáu, đầu óc anh rối rắm như mớ bòng bong, tay anh cuộn thành quyền, đè nén bi thương và căm phẫn từ lúc biết tin đến giờ.

Mộ Thừa đuổi theo sau, kéo lấy Lệ Minh Vũ...

“Minh Vũ, cậu phải nói rõ với tôi...”

Mộ Thừa còn chưa hết câu, Lệ Minh Vũ đang kiềm nén cơn giận đã vung nắm đấm, Mộ Thừa lao đảo ngã vào tường, Lệ Minh Vũ cúi kinh một tay tóm áo blouse trắng của Mộ Thừa, một tay hạ nắm đấm.

Khoé miệng Mộ Thừa rướm máu.

An Tiểu Đoá đuổi theo, bắt gặp cảnh này cô choáng váng, xông lên trước ngăn cản, nhưng sức lực của cô so với Lệ Minh Vũ chỉ như một con kiến.

“Mộ Thừa, anh là thằng khốn!” Lệ Minh Vũ tóm áo Mộ Thừa, ánh mắt lạnh lùng...

“Anh làm gì Tô Nhiễm? Tại sao anh đối xử với cô ấy như vậy? Sẩy thai lần trước là do anh bức cô ấy ư? Cô ấy có thai với anh, anh

lại cầm thú khiến cô ấy sẩy thai? Tôi nhìn anh đủ lắm rồi, tôi có thể xem như giữa anh và Tô Nhiễm chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng lần này lại để tôi biết hoá ra cô ấy từng có con với anh! Anh là bác sĩ của cô ấy, không ngờ anh lại cầm thú đối đãi với cô ấy như vậy!” Nói xong, anh nện thêm một đấm.

An Tiểu Đoá hét thất thanh.

Cú đấm này không trúng Mộ Thừa như mong muốn, anh chụp tay Lệ Minh Vũ, ánh mắt bỗng lạnh buốt, “Lệ Minh Vũ, cậu bị điên phải không? Ai mới là cầm thú? Cậu...”

Mộ Thừa chưa hết lời, một y tá vội chạy đến, vẻ mặt trắng bệch chứng kiến cảnh này, “Bác sĩ Mộ, bệnh nhân ở phòng số sáu đã tỉnh.”

Lệ Minh Vũ nghe thấy, thả Mộ Thừa ra tức thì, anh chạy ngay vào phòng bệnh số sáu, Mộ Thừa xoa khoé miệng, cùng đi với An Tiểu Đoá qua đó.

Quyển 8 - Chương 15: Sự Thật

Phòng bệnh được thiết kế với màu vàng nhạt là chủ đạo, tạo cảm giác dịu dàng và thư thái cho thị giác. Rèm cửa sổ buông rủ che khuất ánh sáng bên ngoài, tựa hồ một bức thành cách ly giữa náo nhiệt và yên lặng.

Tô Nhiễm lặng lẽ nằm trên giường bệnh, ga giường trắng muốt cũng không theo kịp vẻ mặt nhợt nhạt của cô, song thần sắc lúc này của cô đã đỡ hơn trước khi cấp cứu. Cô mở to đôi mắt trong veo, ngơ ngàng nhìn trần nhà như một đứa trẻ bất lực.

Cửa phòng bệnh mở ra, Lê Minh Vũ bước vào trước tiên, sau đó là Mộ Thừa và An Tiểu Đoá.

Tô Nhiễm muốn đứng dậy theo bản năng, nhưng toàn thân đau nhức không sức lực, trên mu bàn tay đang truyền dịch, cô đau nhói vô thức bật ra tiếng rên, đáy mắt vụt lên vẻ kinh sợ.

Lê Minh Vũ đi đến bên giường, ngồi xuống nhìn cô trấn an, anh nói nhỏ, “Em đừng sợ, mọi việc qua hết rồi.”

Tô Nhiễm muốn cử động, nhưng tay chân giống như không thuộc về cô, cô gắng thế nào cũng không có tác dụng, thanh âm đứt quãng của cô vang lên, “Tôi...cơ thể tôi...”

Lê Minh Vũ thấy cô không thể nhúc nhích, anh ngây người, sau đó nhìn Mộ Thừa, cất giọng nôn nóng, “Tại sao lại như vậy?”

Mộ Thừa thở dài thườn thượt, “Cậu đừng lo lắng, thuốc gây mê vẫn chưa tan nên cô ấy mới như vậy.”

Lê Minh Vũ sức hiểu ra, vô thức thở phào nhẹ nhõm, anh giơ tay xoa trán Tô Nhiễm, nhìn cô bằng ánh mắt nồng ấm, “Em nghe thấy không? Chờ thuốc mê tan hết là em bình thường ngay thôi.”

Tô Nhiễm chớp mắt, coi như đang trả lời anh, cô lại dời ánh mắt từ Lê Minh Vũ sang An Tiểu Đoá đứng gần đó. An Tiểu Đoá khóc

suốt từ lúc cô vào phòng phẫu thuật nên đôi mắt An Tiểu Đoá sưng húp, Tô Nhiễm trông thấy, lòng cô chột căng thẳng, thều thào, “Cậu...cậu sao vậy?”

Nghe Tô Nhiễm nói, nước mắt dâng trào lên viền mắt An Tiểu Đoá, nhưng cô ép không để nó chảy xuống, cô cũng ngồi cạnh Tô Nhiễm, cười qua làn nước mắt, “Chẳng phải do cậu dọa mình ư? Tiểu Nhiễm, cậu làm mình lo lắng.”

Một hình ảnh mờ mịt quét qua Tô Nhiễm, mọi trí nhớ trước khi ngất xỉu tràn về.

Hạ Đồng vào phòng làm việc...

Lời cô ta như lưỡi dao rạch nát tim Tô Nhiễm, từng chữ từng câu của cô ta vang vọng trong đầu cô, vũng máu đỏ sẫm xẹt qua mắt cô, bụng cô đau quặn thắt, tiếng còi xe cấp cứu... giống như bốn năm trước.

Đầu óc cô đã tỉnh táo trở lại, Tô Nhiễm đưa mắt nhìn Lê Minh Vũ, cô thảng thốt, đôi môi run run.

Lê Minh Vũ vẫn chưa thay quần áo mới, trên đó còn dính từng mảng máu lớn đáng sợ thuộc về Tô Nhiễm.

“Em sao vậy? Khó chịu ở đâu?” Anh phát hiện vẻ mặt cô thay đổi, nên tưởng cơ thể cô khó chịu, lật đặt hỏi.

Mộ Thừa đứng từ nãy đến giờ đột nhiên cau chặt mày, nỗi lo lắng càng hiện rõ trong mắt anh.

Tô Nhiễm thở hổn hển, dường như con đang hồi tưởng điều gì đó. Thuốc gây mê dần mất hết tác dụng, cả người cô đau đớn như xương gãy thành trăm mảnh, cô trầy trật giờ tay, Lê Minh Vũ xót xa nắm lấy, thì thầm vào tai Tô Nhiễm, “Em muốn gì, nói anh biết đi.”

“Tôi...” Tô Nhiễm nhìn anh, đôi môi cô khô nứt, hàng mi run rẩy toát lên vẻ sợ hãi và bất lực, “Tôi...con tôi đâu? Con đâu...”

Lúc trên xe cấp cứu, tuy cô đau đớn khôn xiết, nhưng cô nhớ mình chảy rất nhiều máu, dấu vết trên quần áo Lê Minh Vũ như minh chứng cho những chuyện đã xảy ra.

Lê Minh Vũ nhíu mày, cố nặn nỗi đau lan tràn trong lòng, anh vuốt ve gò má cô, “Em đừng nghĩ gì hết, chỉ cố gắng dưỡng sức thôi,

được không?”

Anh không biết cách khuyên nhủ người khác, nhất là đối mặt với người phụ nữ mà anh yêu thương.

An Tiểu Đoá cũng lúng túng, sợ Tô Nhiễm hỏi mình, cô đứng dậy tức thì, đến đứng gần Mộ Thừa.

Tô Nhiễm không ngạc nhiên, cô nhận ra điều gì đó trong lời nói trốn tránh của Lê Minh Vũ, cô nhìn Mộ Thừa và An Tiểu Đoá, nói giọng yếu ớt, “Hai người...sẽ không gạt tôi, đúng không? Con...con tôi đâu?”

Trong lúc nhất thời, Mộ Thừa không dám nhìn thẳng vào Tô Nhiễm, anh trầm mặc giây lát, “Tiểu Nhiễm, em ngoan ngoãn nghe lời Minh Vũ, nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Không...” Tô Nhiễm dốc hết sức lực ngồi dậy, đầu cô hơi nhấc lên nhưng rồi lại ngã xuống, Lê Minh Vũ hốt hoảng giữ chặt người cô.

“Em nghe lời anh, nằm im thôi.”

“Anh nói tôi biết đi, con tôi đâu...” Nước mắt giàn dụa trên mặt Tô Nhiễm.

An Tiểu Đoá cắn mạnh môi, thần sắc Mộ Thừa nặng nề khó tả, còn Lê Minh Vũ đau đớn vô ngần. Tuy không hề thảo luận trước, nhưng cả ba người đều ngầm hiểu ý nhau. Không ai trong họ muốn Tô Nhiễm biết sự thật ngay lúc này, họ sợ cô nghĩ không thông, ảnh hưởng đến sức khỏe.

“Em ngoan, đừng khóc nữa.” Lê Minh Vũ đau thắt lòng, anh áp má vào mặt Tô Nhiễm, hôn đi nước mắt của cô.

Anh càng dịu dàng, Tô Nhiễm càng khóc nức nở. Mãi đến khi.... Y tá đến.

“Mấy người làm gì vậy? Tại sao lại để bệnh nhân khóc?” Có lẽ y tá làm việc ở bệnh viện chưa lâu nên không biết Mộ Thừa và An Tiểu Đoá là bác sĩ khoa ngoại thần kinh. Trông thấy Mộ Thừa và An Tiểu Đoá đều mặc áo blouse trắng, y tá cau mày cúi kính nói, “Mấy người là bác sĩ, có biết kiến thức thông thường không? Bệnh nhân vừa làm phẫu thuật nạo thai, mấy người...”

“Im ngay!” Mộ Thừa đột nhiên quát to, vẻ mặt ôn hoà cố hữu trở nên khắc nghiệt tới cùng.

Y tá ngây người. Cô ta đảo mắt qua giường bệnh, rồi đến Lê Minh Vũ ngồi cạnh đó, cô ta hoảng hốt vô cùng, vì vẻ mặt Lê Minh Vũ còn lạnh lùng hơn cả Mộ Thừa, đôi mắt anh cay nghiệt dõi nhìn y tá.

“Mấy, mấy người...” Cô ta lắp bắp.

“Cô mau ra ngoài đi! Chẳng hiểu tại sao bệnh viện lại chọn y tá ngốc như cô!” An Tiểu Đoá phát câu, đẩy cô ta ra ngoài.

Cô trông thấy vẻ mặt của Lê Minh Vũ và Mộ Thừa, nhất là Lê Minh Vũ, cô sợ anh không kiềm chế nổi sẽ giết cô y tá không hiểu chuyện này.

Y tá cũng cảm thấy bất ổn, vội vàng chạy ra ngoài.

Y tá rời khỏi, phòng bệnh im phăng phắc đến đáng sợ.

Lê Minh Vũ trầm mặc.

Mộ Thừa lặng thinh.

An Tiểu Đoá cũng im re.

Tô Nhiễm thần thờ, nước mắt đọng trên khoé mi, ánh mắt cô trống trải và vô hồn.

Cô thế này khiến Lê Minh Vũ đau đớn nát lòng, anh muốn dỗ dành cô nhưng không biết phải nói thế nào. Anh biết chuyện mất đứa bé không thể giấu lâu nhưng anh không muốn cô biết ngay. Anh sợ cô hận anh, anh ích kỷ muốn giấu diếm cô.

Nước mắt dâng lên viền mắt cô cuối cùng cũng chảy xuống, lăn dài trên má, nhỏ giọt xuống gối nằm, rồi biến mất.

Lê Minh Vũ cúi gằm người, ánh mắt anh chan chứa đau khổ và yêu thương. Làm sao anh không hiểu nỗi đau mất con. Với anh, nỗi đau đớn này qua đi chỉ còn lại tuyệt vọng. Lúc này, anh không muốn thấy Tô Nhiễm khóc, nước mắt của cô khiến thế giới của anh sụp đổ và vô vọng.

“Chúng ta sẽ còn có con.” Anh nắm tay cô, đặt một nụ hôn lên đó, “Chờ em hồi phục, chúng ta sẽ sinh một đứa bé khác, được không?”

Mộ Thừa đứng cạnh cửa sổ, anh càng lo lắng quan sát gương mặt tái mét và ánh mắt ngây dại của Tô Nhiễm.

An Tiểu Đoá cũng đến gần hơn, cười gượng, “Đúng đó Tiểu Nhiễm, cậu còn trẻ, bác sĩ đã nói chỉ cần cậu nghỉ ngơi cho khỏe, sau này sẽ còn có con. Chờ cậu xuất viện...”

“Mọi người ra ngoài đi.” Giọng Tô Nhiễm nhàn nhạt cất lên.

“Tiểu Nhiễm...” An Tiểu Đoá lo lắng.

“Tôi rất mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi.” Tô Nhiễm thì thào, sau đó nhắm nghiền mắt.

Phản ứng của cô nằm ngoài dự liệu của mọi người, đến cả Lê Minh Vũ cũng ngạc nhiên, anh cứng đờ người nhìn cô, một lúc lâu sau anh nói, “Vậy em ngủ đi.”

Tô Nhiễm im lặng, hơi thở gấp gáp vừa nãy cũng trở nên bình ổn, dường như cô rất mệt.

Ba người cùng rời khỏi phòng.

Lê Minh Vũ đóng nhẹ cửa, tới khi xoay người đi, mặt anh lạnh như băng giá, Mộ Thừa kéo Lê Minh Vũ, “Cậu muốn làm gì?”

“Cô ấy không hợp với nơi này.” Anh cất giọng lạnh lùng.

Mộ Thừa cau mày, “Cậu muốn chuyển viện?”

Lê Minh Vũ nhìn Mộ Thừa, “Chẳng lẽ không được?”

An Tiểu Đoá nổi nóng, “Sức khỏe của Tô Nhiễm lúc này rất yếu, không thích hợp chuyển viện.”

“Tôi nghĩ khả năng chuyên môn của bác sĩ Mạch sẽ điều trị tốt cho Tô Nhiễm.” Ngữ khí của Lê Minh Vũ hết sức kiên quyết. Khi anh biết mọi thứ từng xảy ra với Tô Nhiễm, anh đã quyết tâm làm vậy, một bên là cậu anh, một bên là vợ anh, anh không biết giải quyết thế nào, cũng chẳng thể để mặc mọi thứ...từ nay về sau, không để Tô Nhiễm gặp gỡ Mộ Thừa dưới bất cứ hình thức nào.

Anh chỉ có thể làm như vậy. So với đánh mất Tô Nhiễm, thì những nỗi đau khác chẳng đáng là gì.

Mộ Thừa đọc hiểu suy nghĩ của Lê Minh Vũ, vừa muốn lên tiếng, lại trông thấy một y tá đi đến, giọng Mộ Thừa lạnh tanh, “Đến phòng làm việc của tôi rồi nói.”

Ánh mắt Lê Minh Vũ trầm xuống

“Nếu cậu muốn biết nhiều chuyện về Tiểu Nhiễm thì đi theo tôi!”

Mộ Thừa nổi đoá, quát Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ cắn răng, đi theo Mộ Thừa vào thang máy.

Mộ Thừa về đến phòng làm việc, xử lý qua loa vết thương trên khoé miệng, ra hiệu Lệ Minh Vũ ngồi xuống, An Tiểu Đoá cũng đi theo, bởi vì chuyện liên quan đến Tô Nhiễm, cô cũng có quyền được biết. Cô cảm thấy bầu không khí ngọt ngào và gượng gạo, bèn rót hai tách trà cho Lệ Minh Vũ và Mộ Thừa, rồi ngồi xuống.

Cơn giận trong lòng Lệ Minh Vũ vẫn chưa tan biến, thấy Mộ Thừa xử lý vết thương xong, anh cười nhạt, “Anh muốn gì? Nguy hiểm cho hành vi đáng thẹn của anh chẳng?”

An Tiểu Đoá rất muốn biết chuyện này, vì vậy cô nhìn Mộ Thừa bằng ánh mắt ngờ vực.

Dù sao Tiểu Nhiễm cũng sống cùng Mộ Thừa suốt bốn năm, chẳng lẽ hai người không hề có gì với nhau trong bốn năm?

Mộ Thừa nhìn ánh mắt căm giận của Lệ Minh Vũ, tựa người vào ghế, “Nếu tôi nói Tiểu Nhiễm từng có con với tôi là thật, thì cậu tính thế nào?”

“Anh khốn nạn...” Lệ Minh Vũ đứng phắt dậy, toan xông lên trước liền bị An Tiểu Đoá kéo lại, cô lắc đầu lia lịa, “Anh bình tĩnh, bình tĩnh một chút được không?”

Mộ Thừa nhìn thẳng vào mắt Lệ Minh Vũ, “Nếu chuyện này là thật, cậu nói tôi biết, cậu có chủ động từ bỏ hay không? Từ nay về sau, cậu sẽ buông tha Tiểu Nhiễm?”

An Tiểu Đoá sửng sốt.

Lệ Minh Vũ mặc kệ An Tiểu Đoá, anh nhào lên trước, chống tay trên bàn làm việc, nhìn Mộ Thừa chăm chăm, gằn giọng, “Anh nằm mơ! Tôi nói cho anh rõ tôi tuyệt đối không từ bỏ, càng không để Tô Nhiễm trở lại với anh!”

“Dù cô ấy từng lên giường cùng tôi, thậm chí còn có con với tôi?” Mộ Thừa nói thẳng.

Cơn giận của Lệ Minh Vũ cháy hừng hực, hai tay vô thức cuộn thành quyền!

An Tiểu Đoá đau đớn cùng cực, cô không tài nào ngờ nổi Mộ Thừa lại từng quan hệ với Tiểu Nhiễm, hơn nữa Tiểu Nhiễm còn...

“Lệ Minh Vũ, tôi chờ câu trả lời của cậu.” Mộ Thừa nhếch mép. So với một Lệ Minh Vũ giận dữ, Mộ Thừa thông dong vô cùng.

Lệ Minh Vũ túm lấy cổ áo của Mộ Thừa trong tích tắc, anh nheo mắt, dí sát mặt vào Mộ Thừa, anh nghiêng rằng, “Anh nghe rõ cho tôi, Tô Nhiễm là vợ tôi, Tô Nhiễm là vợ tôi, tôi không quan tâm trước đây đã xảy ra chuyện gì. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, cô ấy là của một mình tôi, tôi không cho phép bất cứ người đàn ông nào dòm ngó cô ấy. Nếu dám, tôi sẽ...” Giọng anh càng âm trầm lạnh buốt, từng chữ bật ra từ miệng anh đầy tàn nhẫn và kiên quyết, “Muốn mạng anh ta.”

Đôi mắt Mộ Thừa ẩn hiện đau thương nhìn anh.

An Tiểu Đoá cũng bị Lệ Minh Vũ hù dọa, qua vẻ mặt của anh, cô biết anh không nói đùa.

Một hồi sau, Mộ Thừa hỏi, “Cậu yêu Tô Nhiễm?”

Lệ Minh Vũ dán mắt vào Mộ Thừa, cười khẩy, “Liên quan gì tới anh?”

An Tiểu Đoá không nhận được nữa, cô kéo hai người ra, “Hai anh nói rõ được không?” Cô nhìn Mộ Thừa, cố nén nước mắt, “Những điều anh nói có thật không?” Nếu đúng như vậy, người cô căm hận không phải Mộ Thừa, mà là Tiểu Nhiễm! Cô là bạn thân nhất của Tiểu Nhiễm, tại sao cô lại là người cuối cùng biết chuyện này?

Hai người đàn ông trầm mặc một lúc, cuối cùng Lệ Minh Vũ thả Mộ Thừa ra, vẻ mặt anh nhẫn nhịn, áp chế cơn giận vào lòng, anh nhìn Mộ Thừa, giọng nói lạnh nhạt cất lên, “Nói tôi biết người đàn ông đó là ai?”

Anh vẫn chưa mê muội đến mức không phân biệt được mọi chuyện. Bao năm làm việc trong giới chính trị đã rèn luyện lên tính cách vững vàng cho anh. Lý trí trở về giúp anh phát hiện ra điều gì đó không đúng. Anh hiểu tính cách của Mộ Thừa, nếu Mộ Thừa thật sự quan hệ với Tô Nhiễm, Mộ Thừa sẽ không từ bỏ cô, huống chi cô còn có con với Mộ Thừa? Dựa theo tính cách của Mộ Thừa, Mộ Thừa không thể nào để Tô Nhiễm sảy thai.

Nếu từ trước đến giờ anh luôn nghi ngờ Mộ Thừa, thì ngày hôm nay, mọi việc làm và thái độ của Mộ Thừa đã chứng minh rằng Mộ Thừa trong sạch.

Lệ Minh Vũ càng bối rối, ngoài Mộ Thừa thì còn ai?

An Tiểu Đoá ngơ ngời, nhất thời cô không thể hiểu ý của Lệ Minh Vũ. Nhưng Mộ Thừa bật cười bất đắc dĩ, lắc đầu vô vọng. Thảo nào Tô Nhiễm chỉ yêu mỗi Lệ Minh Vũ.

Mộ Thừa liếm môi, anh than nhẹ, “Thật lòng mà nói, tôi cũng rất sốc khi nghe chuyện Tiểu Nhiễm từng sẩy thai. Tôi không hề biết cô ấy từng mang thai.”

Lệ Minh Vũ hoá đá, đầu óc quay cuồng choáng váng.

“Minh Vũ, nếu cậu quan tâm Tiểu Nhiễm, thì chuyển viện không phải là vấn đề cậu nên lo lúc này, cậu cần tìm ngay bác sĩ tâm lý cho cô ấy. Tôi sợ tinh thần của cô ấy có vấn đề.” Mộ Thừa lo âu nhìn Lệ Minh Vũ, “Dáng vẻ cô ấy bây giờ gợi nhớ đến cảnh tôi gặp cô ấy ở bệnh viện tâm thần bốn năm trước. Không đúng, đợi đã...”

Nói đến đây, Mộ Thừa đột nhiên im bật, ánh mắt đông cứng tựa hồ nhớ ra điều gì đó, còn Lệ Minh Vũ cũng nghĩ đến một chuyện quan trọng, vẻ mặt và đôi mắt của Lệ Minh Vũ đều hết sức trầm trọng.

Anh hốt hải kéo Mộ Thừa, giọng anh khản khiết, “Anh không biết chuyện Tô Nhiễm từng sẩy thai. Nói cách khác chuyện này xảy ra trước khi anh gặp cô ấy?”

“Ừ!” Mộ Thừa bất giác đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng, anh bỗng nhìn Lệ Minh Vũ, “Rốt cục tôi cũng hiểu nguyên nhân khiến Tiểu Nhiễm phải vào bệnh viện tâm thần!”

Lệ Minh Vũ chạnh choáng, ngã ngồi trên ghế sofa, mặt mày anh tái mét, “Vì đứa bé...cô ấy vì đứa bé mới vào bệnh viện tâm thần!”

Bốn năm trước, khi Mộ Thừa phát hiện ra Tô Nhiễm là ở bệnh viện tâm thần, nếu lúc đó cô mang thai, thì Mộ Thừa không thể không biết. Còn nếu chuyện Tô Nhiễm mang thai xảy ra trong bốn năm qua, Mộ Thừa cũng không cần giấu diếm anh. Vậy chỉ có một khả năng

duy nhất theo lời nói của Mộ Thừa, Mộ Thừa hoàn toàn không hay biết Tô Nhiễm từng sẩy thai. Hay nói cách khác, Tô Nhiễm có thai rồi sẩy thai trước khi vào bệnh viện tâm thần!

Nếu vậy, bốn năm trước Tô Nhiễm không chỉ trải qua chuyện Hoà Tấn Bằng nhảy lầu tự tử, ly hôn với anh, mà cô còn mang thai ngoài ý muốn, sau đó bất ngờ sẩy thai... Lệ Minh Vũ đột nhiên nhắm chặt mắt, trán anh túa đầy mồ hôi lạnh, anh đau đớn thở hổn hển. Cảm giác khi biết mọi sự thật còn đau đớn hơn cả khoảnh khắc hay tin mình đánh mất đứa con!

Mộ Thừa bỗng đứng kích động, xông lên trước đâm vào mặt Lệ Minh Vũ!

An Tiểu Đoá hốt hoảng, hoàn toàn không hiểu tại sao mọi chuyện biến thành thế này.

Lệ Minh Vũ chết lặng, xụi lơ trên ghế sofa, thần sắc anh đờ đẫn, gò má đau nhức chẳng bằng một phần triệu nỗi đau đớn trong lòng anh.

“Lệ Minh Vũ, tôi phải hỏi cậu mới đúng? Bốn năm trước cậu đối xử thế nào với Tô Nhiễm? Chẳng lẽ cậu không biết chuyện đứa bé?” Mộ Thừa rống to.

“Đứa bé...” Lệ Minh Vũ thều thào, anh luống cuống không biết làm thế nào, “Làm sao có thể? Bốn năm trước cô ấy đã có thai? Làm sao có thể?”

“Cái gì mà làm sao có thể?” Mộ Thừa càng giận dữ, vung tay đâm anh thêm một phát, Mộ Thừa quát lớn, “Bốn năm trước, cậu không hề quan hệ với cô ấy? Đứa bé đó không phải của cậu thì của ai?”

“Tôi...” Lệ Minh Vũ lặng thinh, làn môi run cầm cập. Bốn năm trước anh có quan hệ với Tô Nhiễm, nhưng anh không....

Chuyện nhằm lẫn tệ hại xảy ra trước mắt khiến An Tiểu Đoá hiểu thấu đáo những việc đã xảy ra, cô kinh ngạc che miệng, cất giọng khó tin, “Lẽ nào Tô Nhiễm trúng giải đặc biệt thật...”

“Em có ý gì?” Hai người đàn ông đều nhắm vào cô.

An Tiểu Đoá vốn chỉ lăm bắm cho mình nghe, nhưng bắt gặp hai người dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô chằm chặp, cô vô thức nuốt

khan, toàn thân sờn gai ốc, vội vàng xua tay, “Hai anh, hai anh đừng kích động, để em nói từ từ.”

“Nói mau đi!” Lệ Minh Vũ rít lên.

An Tiểu Đoá vội vàng kể hết chuyện Tiểu Nhiễm nhờ cô tư vấn vào bốn năm trước, ngữ khí của cô ngần ngừ, nhìn Lệ Minh Vũ một cách dè dặt, “Lúc đó, Tiểu Nhiễm còn ngại ngùng hỏi em, cậu ấy hỏi em rằng nửa người có thể mang thai hay không?”

Mộ Thừa khó hiểu, nhíu mày, “Nửa người? Nửa người là gì?”

“Em...” An Tiểu Đoá ngượng ngùng. Cô phải giải thích thế nào đây? Cô đành đưa mắt nhìn Lệ Minh Vũ, muốn nói lại thôi.

Rốt cuộc Lệ Minh Vũ cũng hiểu tất cả, mặt anh trắng đến mức không một chút sắc hồng, một nỗi đau đớn dội vào trái tim anh rồi nổ tung, anh nghẹt thở, gân xanh hiện rõ trên bàn tay siết chặt, một hồi lâu sau thanh âm yếu ớt vang lên, “Bốn năm trước, tôi quan hệ với Tô Nhiễm, nhưng giữ lại màng trinh cho cô ấy.”

Mộ Thừa bỗng hiểu hết mọi việc, vừa muốn xông lên lại bị An Tiểu Đoá ngăn cản, anh phần nộ nói: “Lệ Minh Vũ, cậu muốn tôi mắng cậu không bằng cầm thú, hay hăm mộ bản lĩnh tài giỏi của cậu? Cậu có thù hận với Tô Nhiễm? Tại sao cậu có thể nghĩ ra một cách như vậy để tổn thương cô ấy?”

Lệ Minh Vũ mất hết sức lực, vẻ đàn ông trầm tĩnh hoàn toàn biến mất, anh đau đớn và xót xa tột cùng, đôi mày nhíu chặt, ngón tay anh đang luồn vào tóc run rẩy!

Mộ Thừa mắng anh rất đúng, anh còn tệ hơn cầm thú! Tô Nhiễm vào bệnh viện tâm thần là vì tất cả hành vi đê tiện xấu xa của anh! Giờ khắc này, anh đã hiểu trọn vẹn mọi thứ! Bốn năm sau, anh chỉ biết hoài nghi cô phản bội mình, ngờ vực cô quan hệ với người đàn ông khác, vì anh chắc chắn bốn năm trước anh không hề phá thân Tô Nhiễm, như vậy sẽ không mang thai!

Ai có thể tin gái trinh lại có thai? Thế nhưng mọi việc lạ lùng và ngoài ý muốn vẫn cứ xảy ra!

Lệ Minh Vũ vui đầu khốn khổ. Đầu anh hiện lên đêm Giáng Sinh bốn năm trước, vẻ mặt Tô Nhiễm trắng bệch rời khỏi Bán Sơn, chắc

chấn lúc đó cô đã có con với anh, sau đó không biết tại sao cô lại sảy thai, hẳn khi ấy bác sĩ sẽ ngỡ ngàng gái trinh mà lại mang thai...

Bàn tay Lê Minh Vũ cuộn thành đấm như sắp nát vụn, nổi ăn năn, buồn phiền và đau khổ trói anh đến ngạt thở, giọng nói tắc nghẹn. Trong một ngày ngắn ngủi, anh biết mình đã đánh mất hai đứa con!

Quyển 8 - Chương 16: Điện Thoại

Kỳ thực nỗi đau lúc này vẫn chưa là tất cả, vẫn chưa thấm thía vào đâu. Ta đau vì ta có mong đợi và ước mơ hạnh phúc. Cũng giống như Lê Minh Vũ khi anh biết bản thân mình làm ba, trong đầu anh chỉ toàn hình ảnh một gia đình ba người vui vẻ và ấm áp. Anh nghĩ đến cảnh con ngồi trên xe trẻ em do đích thân anh, cười khúc khích nhìn anh, nghĩ đến dáng vẻ cấp sách đến trường của con, nghĩ đến từ nay về sau anh sẽ không còn cô độc đối diện với cuộc đời...

Chính vì những chờ mong này nên anh mới đau đớn và xót xa vô cùng tận.

Anh những tưởng ngày hôm nay mất đi một đứa con là đã đủ thống khổ, nhưng ngay khoảng khắc này, anh mới cảm nhận rõ ràng đâu là nỗi đau đớn vô bờ!

Nỗi đau đớn vô bờ này vĩnh viễn không thể bù đắp!

Bốn năm trước và bốn năm sau, anh đã đánh mất hai đứa con, Tô Nhiễm vô tội, anh mới là người giết chết con mình.

Trên ghế sofa, Lê Minh Vũ tiều tụy như một con sư tử thất bại, hoặc như một con chim ưng bị tước đi đôi cánh, đôi mắt trầm tĩnh thâm căn cố đế trở nên vô hồn như thủy tinh chìm sâu vào đại dương âm hận, đến cả bờ vai rộng lớn cũng mơ hồ phát run. Một người đàn ông thành công, thông dong đối diện với mọi sóng gió và quyết đoán trong giới chính trị ngày hôm nay lại thất bại và bất lực hơn bất kỳ ai hết.

Anh chưa bao giờ có loại cảm giác đất trời sụp đổ như lúc này!

Mộ Thừa ở một bên có lẽ cũng mệt mỏi, anh dựa người vào bàn làm việc, nhìn chăm chú Lê Minh Vũ, anh trông thấy vẻ hối hận và xót xa trong mắt Lê Minh Vũ, nhưng lúc này âm hận buồn phiền thì

làm được gì? Mọi chuyện cũng đã xảy ra.

An Tiểu Đoá bụm miệng suốt từ nãy đến giờ. Trước đây, cô chỉ cho rằng Tiểu Nhiễm thuật miệng hỏi, vì bốn năm trước Tiểu Nhiễm không hề kể cô nghe về cuộc hôn nhân của mình. Cô không ngờ lúc đó Tiểu Nhiễm nói về bản thân, cô cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Tại sao cô có thể sơ suất như vậy? Nếu lúc đó suy ngẫm kỹ lưỡng, nhất định cô sẽ phát hiện Tiểu Nhiễm có gì đó bất thường. Tiểu Nhiễm không phải người thích thọc mạch vào chuyện người khác, vì vậy phải liên quan đến bản thân thì Tiểu Nhiễm mới nhắc tới.

Cô càng nghĩ càng đau xót.

Cô không tưởng tượng ra nổi bốn năm trước Tiểu Nhiễm xảy ra chuyện gì mới đánh mất đứa bé, Tiểu Nhiễm đã phải chịu đựng một mình như thế nào? Cô luôn tự xưng mình là bạn thân của Tiểu Nhiễm nhưng cô không xứng đáng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng làm việc đều chìm vào không gian tĩnh mịch đáng sợ. Mỗi một người đều sa vào nỗi niềm áy náy và đau khổ khác nhau. Đến khi...

“Bác sĩ Mộ, bạn của anh, à, bệnh nhân nằm ở phòng số sáu của khoa phụ sản không thấy đâu hết, các y tá đang tìm kiếm khắp nơi.” Một y tá vội vã chạy đến, thở hổn hển báo với Mộ Thừa.

Cái gì?

Mộ Thừa ngớ người.

Lệ Minh Vũ cả kinh, không nói không rằng chạy ra phòng làm việc trước tiên.

Mộ Thừa và An Tiểu Đoá lập tức theo sau.

Họ đi được chừng mười phút, Tô Nhiễm cũng biến mất.

Dựa theo lời nói của bác sĩ, thì khi họ chạy tới phòng bệnh số sáu đã không thấy bóng dáng cô.

Lệ Minh Vũ, Mộ Thừa và An Tiểu Đoá chia nhau ra tìm Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm vẫn mặc đồ bệnh nhân, hơn nữa cô còn rất yếu, vậy cô không thể đi xa.

Ngay khi ba người họ sắp lục tung bệnh viện lên tìm kiếm, rồi cuộc cũng có người báo Tô Nhiễm đang ở phòng dưỡng nhi.

Khi Lê Minh Vũ đến hành lang phòng dưỡng nhi, gặp Tô Nhiễm đang đứng đó, anh vô ý thờ phào nhẹ nhõm.

Ba người cùng dừng trước lối vào, đôi mắt Lê Minh Vũ tràn đầy yêu thương dừng trên Tô Nhiễm đang đứng gần đó.

Cả hành lang đều hết sức tĩnh lặng, Tô Nhiễm đứng yên ngắm những đứa bé mới sinh đang khóc, đang cười hay đang đùa với bàn chân được bọc trong bao chân của mình qua cửa kính.

Vẻ mặt cô phờ phạc, mái tóc đen dày hiền thực xoa ngang vai càng làm cô gầy gò. Tô Nhiễm không hề hay biết mọi người náo loạn tìm mình khắp nơi, cô chỉ chuyên tâm ngắm nhìn em bé qua cửa kính, khoé miệng hơi cong lên, gương mặt lộ núm đồng tiền mờ mờ, vẻ mặt hạnh phúc và thoả mãn như một người mẹ vừa trải qua thời khắc vượt cạn thiêng liêng...

Lê Minh Vũ bước gần đến Tô Nhiễm, An Tiểu Đoá muốn đi theo nhưng liền bị Mộ Thừa ngăn cản, anh lắc đầu ra hiệu cô đứng yên ở đây, mà anh cũng không lại gần, chỉ im lặng quan sát Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ cất bước nhẹ nhàng, lòng anh đau đớn khôn nguôi. Dáng vẻ của Tô Nhiễm như lưỡi dao sắc lạnh rạch nát trái tim Lê Minh Vũ, khiến anh nghẹt thở đến cùng cực. Rốt cuộc anh cũng tới cạnh cô, một lúc sau giọng nói trầm trầm có vẻ khản đặc vang lên...

“Sao em không ngoan ngoãn nằm nghỉ?”

Tô Nhiễm không để ý, phớt lờ anh, hai mắt nhìn chăm chú vào những đứa bé bên trong.

Lê Minh Vũ đau thắt lòng, vươn tay ôm cô, anh hạ thấp giọng, “Em vừa làm phẫu thuật, theo anh về nghỉ ngơi, được không?”

Chẳng biết do hơi ấm từ anh lan toả sang cô hay giọng nói của anh quá mức dịu dàng, mà Tô Nhiễm cuối cùng cũng có phản ứng. Cô ngoảnh đầu nhìn Lê Minh Vũ, ánh mắt trong vắt như thủy tinh ngời sáng, cô cười rạng rỡ với anh. Nụ cười của cô làm anh si mê tức thì.

“Em bé dễ thương không?” Cô lại tỉ tẩn vào cửa kính, như một đứa trẻ khao khát ngắm nghía thế giới bên trong.

Đau đớn đột nhiên bủa vây Lê Minh Vũ, giây lát nhấn chìm mọi

ngôn từ lời nói của anh. Hồi lâu sau, anh kéo nhẹ cô về mình, nhìn cô chăm chú, “Em ngoan, nghe lời anh về phòng nghỉ ngơi được không?”

Tô Nhiễm quay đầu luyến tiếc ngắm những đứa trẻ trong phòng, lại nhướng mắt nhìn Lê Minh Vũ, sau đó thấy Mộ Thừa và An Tiểu Đoá đến gần, cô cúi gầm đầu, “Được.” Thanh âm của cô yếu ớt như nụ hoa mới nở, làm người đối diện thương tiếc vô cùng.

Cô bất ngờ nghe lời khiến cả ba người đều ngây ra.

Lê Minh Vũ không nói tiếng nào, bế cô vào phòng bệnh.

Về đến phòng bệnh, Tô Nhiễm lặng lẽ nằm trên giường, Lê Minh Vũ đắp chăn giúp cô, y tá truyền dịch cho cô lần nữa, bác sĩ nhẹ nhõm hẳn, nhìn Mộ Thừa, “Trong lúc truyền dịch, nhờ mọi người trông chừng cô ấy.”

Mộ Thừa và An Tiểu Đoá gật đầu.

Lê Minh Vũ ngồi cạnh giường bệnh, đợi y tá tiêm thuốc xong, anh giờ tay vén tóc trên trán Tô Nhiễm sang bên, cất giọng dịu dàng, “Lần sau không được tự ý tháo kim tiêm chạy lung tung, em làm vậy mọi người rất lo lắng, biết không?”

Tô Nhiễm im lặng nhìn anh, ánh mắt ngàn ngừ, làn môi run rẩy nhưng không nói tiếng nào, chỉ gật đầu nhẹ.

Lê Minh Vũ đau xé lòng cúi thấp đầu, đặt nụ hôn lên trán cô.

Tô Nhiễm bỗng nhắm chặt hai mắt.

An Tiểu Đoá vô thức vỗ ngực, còn Mộ Thừa lo lắng nơm nớp.

Lê Minh Vũ tựa hồ không định rời đi, anh ngồi bên giường trông nom Tô Nhiễm. Thời gian chậm chậm trôi qua, ngay lúc Mộ Thừa và An Tiểu Đoá định rời khỏi phòng tạm thời, điện thoại của Lê Minh Vũ đột nhiên đổ chuông.

Anh đứng dậy, đi ra xa Tô Nhiễm nghe máy. Chẳng rõ đối phương nói gì, sắc mặt Lê Minh Vũ thoáng thay đổi. Sau khi cúp điện thoại, anh đến bên Tô Nhiễm, thấy cô mở to mắt nhìn, anh nói nhỏ, “Anh phải ra ngoài giải quyết vài việc, em ngoan ngoan ở đây chờ anh về, được không?”

Tô Nhiễm nhìn anh giây lát, cô gật đầu nghe lời, rồi nhắm nghiền

mắt.

Lệ Minh Vũ nhìn cô một lúc, anh mới đứng dậy đến chỗ Mộ Thừa và An Tiểu Đoá, “Làm phiền hai người trông chừng cô ấy.”

Mộ Thừa quan sát Lệ Minh Vũ chốc lát, anh gật đầu đồng ý. Kỳ thực, anh rất muốn hỏi Lệ Minh Vũ tại sao Tiểu Nhiễm bất ngờ sẩy thai? Nhưng trông thấy vẻ mặt nặng nề của Lệ Minh Vũ, anh đành đè nén khúc mắt này.

Xe rời khỏi nội thành, những toà nhà phồn hoa hai bên đường mỗi lúc một thưa thớt.

Lệ Minh Vũ siết chặt tay lái, quan sát cảnh vật trước mặt, xe phóng như bay về trước, đầu óc anh không ngừng suy nghĩ về cuộc điện thoại vừa rồi.

“Chào bộ trưởng Lệ, tôi là bác sĩ Vương của bệnh viện tâm thần Thanh Sơn, là bác sĩ khoa thần kinh đã tiếp nhận cô Tô trước đây. Tôi nghe nói anh đến Thanh Sơn ngay lúc tôi đang đi du lịch. Không biết khi nào anh có thể đến Thanh Sơn lần nữa?”

Là bác sĩ Vương của bệnh viện tâm thần Thanh Sơn, sau khi nhận được điện thoại anh liền tranh thủ chạy ngay đến đó. Từ trước đến giờ anh tự cho rằng mình rất hiểu Tô Nhiễm, nhưng đến lúc này anh mới biết suy nghĩ của mình là sai lầm.

Ra khỏi khu thành thị, xe lao thẳng về phía Thanh Sơn. Chưa bao lâu sau bảng tên bệnh viện tâm thần Thanh Sơn đã đập vào mắt Lệ Minh Vũ.

Bác sĩ Vương khoảng chừng năm mươi tuổi, ông ta gầy rộc, diện mạo hơi xấu xí và kỳ lạ, có lẽ vì vậy mà ông ta không được lòng mọi người. Đến bệnh viện tâm thần Thanh Sơn một lần nữa, Lệ Minh Vũ phảng phất bước vào thế giới bệnh nhân mặc đồ trắng vừa như điên dại vừa như bình thường.

Gặp Lệ Minh Vũ, bác sĩ Vương rất niềm nở, ông ta tự mình ra đón anh vào phòng làm việc, rồi còn đích thân rót cho anh một tách trà.

“Bác sĩ Vương, lần trước đến đây tôi chỉ xem một phần bệnh án

của Tô Nhiễm, vậy còn bệnh án trước đó đâu?”

Lệ Minh Vũ vào thẳng vấn đề. Lúc này anh nào còn tâm trạng thường thức trà.

Bác sĩ Vương ngồi xuống, lắc đầu, “Tôi cũng không có bệnh án trước đó.”

Lệ Minh Vũ nhíu mày, “Bác sĩ Vương có ý gì?”

“À, chuyện là thế này. Tôi là bác sĩ đầu tiên tiếp nhận tình trạng bệnh của cô Tô, bệnh án cũng do tôi lập, nhưng sau này mẹ cô Tô đã lấy đi. Tuy tôi biết làm vậy là không đúng quy định, nhưng người nhà bệnh nhân nằng nặc yêu cầu, tôi cũng không thể làm khác.” Bác sĩ Vương vội vàng giải thích.

Lệ Minh Vũ ngẩn ngơ, anh không ngờ bệnh án lại bị Tô Ánh Vân cầm đi.

“Bộ trưởng Lệ, kỳ thực không có bệnh án cũng không sao, tôi nắm rõ tình huống của cô Tô, anh muốn biết chuyện gì cũng có thể hỏi tôi.” Bác sĩ Vương bổ sung.

Lệ Minh Vũ nhìn bác sĩ Vương, âm thầm hít sâu, cất giọng nghiêm túc, “Tôi muốn biết nguyên nhân khiến tinh thần của Tô Nhiễm thay đổi.”

Bác sĩ Vương gật đầu, ông ta hồi tưởng, “Tôi nhớ khi cô Tô được đưa đến bệnh viện Thanh Sơn, thì tinh thần cô ấy đã xuất hiện vấn đề. Lúc tôi tiếp nhận trường hợp của cô ấy, tôi cũng hiểu phần nào tạo nên vấn đề của cô ấy. Theo lời nói của mẹ cô Tô, cô ấy vì sẩy thai bất ngờ nên tinh thần trở nên hoảng hốt. Sau này khi tôi điều trị cho cô ấy, tôi cũng phát hiện chuyện sẩy thai là cú sốc lớn khiến cô ấy suy sụp.”

Lệ Minh Vũ nghe thấy trái tim mình vỡ nát trong tích tắc, nỗi đau xé ruột xé gan dội khắp người anh.

Hoá ra mọi chuyện đúng là vậy!

Vài phút sau, anh cố dần xuống nỗi đau, giọng anh khàn đặc, “Bác sĩ Vương biết nguyên nhân sẩy thai không?”

“Tôi nghĩ anh nên hỏi đương sự hoặc bệnh viện tiếp nhận cô ấy khi đó. Tôi cũng từng muốn tìm hiểu vấn đề này nhưng không cách

nào tìm ra.” Bác sĩ Vương lắc đầu tiếc nuối.

Lệ Minh Vũ trầm tư.

Một lúc sau, anh nhìn bác sĩ Vương, “Khả năng Tô Nhiễm tái phát bệnh có cao không?”

“Nếu cô ấy đã xuất viện thì chứng minh tinh thần của cô ấy hồi phục bình thường. Nhưng người nhà vẫn nên chú ý các tác động từ bên ngoài, vì một khi chứng rối loạn lo âu tái phát, tình hình sẽ càng nghiêm trọng. Người nhà quan tâm cô ấy nhiều hơn thì không có vấn đề gì cả.”

“Tình hình càng nghiêm trọng? Lúc đó sẽ thế nào?” Lệ Minh Vũ nháy cảm hỏi.

Bác sĩ Vương trầm ngâm giây lát, nhìn Lệ Minh Vũ, “Theo nghiên cứu thì tình hình nghiêm trọng nhất là... tâm thần phân liệt.”

Lệ Minh Vũ đột nhiên run bắn.

Bác sĩ Vương thấy vậy, lập tức mỉm cười, “Nhưng anh đừng lo lắng quá, trải qua cuộc điều trị thời gian dài của bốn năm trước thì cô Tô đã bình thường. Hơn nữa, vấn đề tâm lý chẳng qua là nỗi niềm tích tụ trong lòng, giải chuông cùm người buộc chuông.”

Lệ Minh Vũ nhú mày, mắt anh hiện lên nỗi lo vô cớ.

Ra khỏi bệnh viện Thanh Sơn, Lệ Minh Vũ lên xe gọi ngay cho Đồng Hựu, bảo Đồng Hựu tìm mọi địa chỉ của các bệnh viện lớn nhỏ trong thành phố. Anh muốn kiểm bệnh viện Tô Nhiễm đã ở năm đó, tìm hiểu ra nguyên nhân khiến Tô Nhiễm sảy thai mới thôi.

Trước ngày hôm nay, anh không hề biết Tô Nhiễm từng bị sảy thai, bây giờ đã biết thì khả năng tìm ra sẽ cao hơn. Muốn kiểm đúng bệnh viện năm đó quả thực rất khó, vả lại chuyện đã qua bốn năm, có thể tìm đúng bác sĩ năm đó hay không vẫn chưa biết.

Tuy nhiên có một cách khác để biết sự thật là hỏi trực tiếp Tô Ánh Vân, nhưng Lệ Minh Vũ thà tự mình làm, cũng không muốn tìm đến bà.

Quyển 8 - Chương 17: Bệnh Án

Đồng Hựu mau chóng đem số điện thoại, địa chỉ của các bệnh viện lớn nhỏ, công lập, tư nhân trong thành phố cho Lê Minh Vũ. Lê Minh Vũ gọi điện hỏi loại trừ vài bệnh viện không có khả năng, sau đó tự mình lái xe đến những bệnh viện còn lại dò xét.

Trong lúc đó, anh lại gọi Mộ Thừa hỏi tình hình của Tô Nhiễm, nghe Mộ Thừa báo cô đang ngủ, anh cũng yên tâm tiếp tục kiểm tra.

Khi màn đêm buông xuống, anh mới tìm thấy bệnh viện tiếp nhận Tô Nhiễm năm đó.

Đó là bệnh viện công lập không lớn lắm, anh dò hỏi mới biết năm đó Tô Nhiễm gặp bất trắc ở quảng trường gần đây, đáng lẽ phải đưa đến bệnh viện của An Tiểu Đoá làm, nhưng vì bệnh nhân ở nơi đó quá tải, nên đành đưa Tô Nhiễm đến bệnh viện này.

Sau khi tới bệnh viện, Lê Minh Vũ may mắn tìm thấy bác sĩ thực hiện ca phẫu thuật năm đó cho Tô Nhiễm. Bác sĩ vẫn nhớ bệnh nhân tên Tô Nhiễm, nhưng chỉ lắc đầu tiếc nuối. Bệnh án năm đó đã bị người nhà bệnh nhân nằng nặc đòi lấy, bác sĩ nhớ nguyên nhân khiến cô sẩy thai bất ngờ là do một tai nạn xe!

Trở lại trong xe, Lê Minh Vũ mệt mỏi tựa người vào ghế, anh giơ tay xoa trán, nhắm mắt che giấu nỗi đau.

Dù không có bệnh án, anh cũng hiểu chuyện gì xảy ra với cô.

Anh không khó mừng tượng ra cảnh đó: Đêm giáng sinh tuyết rơi trắng xóa, Tô Nhiễm như một cái bóng lang thang ngồi ngoài quảng trường, nhìn thời gian trôi qua trên đồng hồ, cô lạnh run người, muốn đứng dậy đi tiếp nhưng không tránh kịp một chiếc xe chạy tới bất ngờ...

Anh cuộn tay thành quyền nhưng cố gắng thế nào cũng không thể giảm bớt nỗi đau trong lòng. Khi Tô Nhiễm gặp tai nạn, anh đang ở

đâu? Anh đang ở biệt thự Bán Sơn, ngắm tuyết rơi ngoài cửa sổ, mà không hề hay biết Tô Nhiễm gặp tai nạn, thậm chí con của anh cũng mất ngay giây phút đó!

Suốt cuộc đời này, anh không thể nào tha thứ cho bản thân!

Điện thoại đột ngột đổ chuông.

Anh nghe máy, giọng nói đê thấp của Đồng Hựu vang lên, “Bộ trưởng, bộ trưởng Hạ tới đòi dẫn Hạ Đồng về, phải giải quyết thế nào đây ạ?”

Hạ Đồng!

Vừa nghe đến tên cô ta, Lê Minh Vũ chỉ mong giết chết cô ta lập tức!

Đôi mắt anh đầy tàn nhẫn, gằn giọng, “Chuyện này chắc chắn liên quan đến con cáo già đó.”

“Em cũng nghĩ giống anh, nếu không ông ta cũng chẳng biết tin nhanh như vậy.” Đồng Hựu nói: “Bộ trưởng, những lúc thế này anh cần phải bình tĩnh. Em biết anh rất muốn xử lý Hạ Đồng, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc.”

“Ông ta dẫn theo ai đến?” Lê Minh Vũ đê nén cơn giận, hỏi Đồng Hựu.

“Ông ta dẫn theo vài đồng liêu, giả vờ đến xin lỗi anh, nói Hạ Đồng không hiểu chuyện.”

Lê Minh Vũ cười lạnh, “Ông ta thích diễn kịch, vậy tôi cũng diễn cùng ông ta. Cậu cứ để Hạ Đồng về với ông ta.”

“Dạ. Vậy chúng ta làm gì tiếp theo?” Đồng Hựu hỏi.

“Tiếp theo chúng ta sẽ làm nhà họ Hạ...xất bất xang bang!” Lê Minh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi đáp, giọng anh ẩn hiện vẻ nguy hiểm đáng sợ.

Hạ Minh Hà dẫn theo đồng liêu đến đòi người là muốn cáo mượn oai hùm, vì ông ta biết chuyện Hoà Tấn Bằng nhảy lầu mà Hạ Đồng nhắc với Tô Nhiễm là bất lợi cho Lê Minh Vũ. Lê Minh Vũ đau xé lòng vì mất con, nhưng anh sẽ không giận quá mất khôn, tranh sống tranh chết với ông ta. Anh sẽ vui đùa từ từ với họ, để họ biết thế nào là nỗi đau đón chưa chát khi mất đi người thân, quyền thế, địa vị và danh

dự.

Khi Lê Minh Vũ về đến bệnh viện, An Tiểu Đoá đã đi trực đêm. Trong phòng bệnh, ngoài Mộ Thừa luôn trông nom Tô Nhiễm, còn có Tô Ánh Vân. Lê Minh Vũ mệt mỏi đẩy cửa phòng bệnh, trông thấy Tô Ánh Vân, anh hơi ngây ra.

Mắt Tô Ánh Vân đỏ hoe, có lẽ bà đã khóc.

Tô Nhiễm nằm trên giường ngủ rất ngon. Dáng vẻ ngủ say sưa của cô như một đứa bé ngây ngô, vô ưu vô lo.

Lê Minh Vũ bước vào phòng bệnh, cất cặp sách sang bên, vừa định đến gần Tô Nhiễm, giọng Tô Ánh Vân nhẹ nhàng nhưng kiên định cất lên: “Minh Vũ, tôi có chuyện muốn nói với cậu. Cậu theo tôi ra ngoài.”

Nói hết câu, bà đi khỏi phòng bệnh.

Lê Minh Vũ lặng thinh đi theo.

Vườn hoa bệnh viện lặng phắc như tờ, thỉnh thoảng mới có vài y tá đi ngang qua.

Kỳ thực lúc này đã quá giờ thăm bệnh, nếu không ngờ An Tiểu Đoá và Mộ Thừa làm việc ở đây, họ không thể vào trong.

Tô Ánh Vân dừng bước, bà nhìn chăm chăm Lê Minh Vũ, vẻ mặt bà kích động, đáy mắt loá đầy giận dữ như quả boom nổ tung trong tích tắc! Bà run run giơ tay, tát mạnh Lê Minh Vũ một bạt tai.

Có lẽ Lê Minh Vũ cũng lường trước việc này, anh chỉ cau mày, bất động nhìn Tô Ánh Vân bằng ánh mắt quá đổi phức tạp, vừa như oán giận vừa như áy náy.

Khoé mắt bà đỏ hoe, bà phẫn nộ chỉ tay vào mặt Lê Minh Vũ, “Cậu có thù từ kiếp trước với Tiểu Nhiễm? Tại sao cậu lại hại nó như vậy hả?”

Đôi mắt Lê Minh Vũ hiện vẻ căm thù nhưng mau chóng mất tăm, anh cố nén nỗi đau xé nát ruột gan, âm thanh khàn khàn vang lên, “Xin lỗi.” Lời xin lỗi của anh chỉ giới hạn trong những thương tổn gây ra cho Tô Nhiễm. Tô Ánh Vân là mẹ của Tô Nhiễm, anh muốn nói xin lỗi với bà.

“Xin lỗi? Một câu xin lỗi là xong?” Tô Ánh Vân tức giận, “Cậu có biết vì một người đàn ông như cậu mà Tiểu Nhiễm phải trải qua cùng một nỗi đau hai lần không, cậu còn muốn thế nào? Lẽ nào cậu muốn giày vò nó đến chết mới thôi? Tôi không hiểu cậu đối xử với Tiểu Nhiễm như thế nào? Bốn năm trước và bốn năm sau cậu đều làm hại nó!

Lệ Minh Vũ hít sâu một hơi, gân xanh trên trán nổi rõ, vài giây sau anh nhìn Tô Ánh Vân, “Từ hôm nay trở đi, cháu sẽ chăm sóc và chịu trách nhiệm với Tô Nhiễm.”

Tô Ánh Vân đã thất vọng về anh từ lâu, mắt bà hiện ánh lệ, bà cười khinh thường, rút hai tập tài liệu từ giỏ xách ném lên người Lệ Minh Vũ...

“Cậu chịu trách nhiệm? Được, tôi chờ cậu xem hết bệnh án của Tiểu Nhiễm, rồi nói vẫn chưa muộn!”

Ánh mắt Lệ Minh Vũ căng thẳng. Bệnh án?

Bệnh án rơi lả tả trên cỏ, anh khom người nhặt lên, ngón tay anh run rẩy lật ra xem. Bệnh án này là thứ anh đang tìm, một phần của bệnh viện tiếp nhận Tô Nhiễm đầu tiên và một phần của Thanh Sơn.

Tô Ánh Vân nhìn Lệ Minh Vũ nhặt bệnh án, bà cắn răng, giọng bà run run, “Tôi không hiểu chuyện trong giới chính trị, cũng không hiểu lúc trước cậu cưới Tiểu Nhiễm với mục đích gì, nhưng tôi muốn cậu biết, làm đàn ông mà cậu để một người phụ nữ yêu mình trước sau vấp phải hai cú sốc giống nhau là quá thất bại! Những chuyện xảy ra với Tiểu Nhiễm năm đó đều viết rõ ràng trong này, cậu mở to mắt ra xem mình đã làm gì với nó, xem mình tàn nhẫn như thế nào!

Lệ Minh Vũ túm chặt bệnh án. Cho tới ngày hôm nay, anh luôn muốn tìm bệnh án này để hiểu nhiều hơn về Tô Nhiễm, nhưng khoảnh khắc cầm trong tay, anh lại sợ sệt, không dám xem tới.

Từ bệnh viện Thanh Sơn đến bệnh viện tiếp nhận Tô Nhiễm, kỳ thực anh đã hiểu phần nào chuyện năm đó. Nếu nghe kể lại, có thể khả năng tưởng tượng sẽ bắt giặc xoa dịu phần nào sự thật đau lòng, nhưng lúc này cầm hai phần bệnh án ghi chép đầy đủ và chi tiết những việc xảy ra với Tô Nhiễm, anh mới thấy sự thật chấn động

hơn điều anh hiểu rất nhiều.

Vào lúc này, anh không thể và cũng không muốn trốn tránh.

Lệ Minh Vũ mở bệnh án ra xem, cảm giác khẩn trương như mở chiếc hộp pandora bỗng lấp đầy cõi lòng...

Tập tài liệu đầu tiên là bệnh án của bệnh viện từng phẫu thuật cho Tô Nhiễm, bác sĩ thực hiện là trưởng khoa phụ sản. Trang đầu tiên miêu tả hiện trường xảy ra tai nạn giao thông. Những hàng chữ trên đó chứng minh Tô Nhiễm gặp tai nạn xe, đầu bị va đập, máu chảy quá nhiều không thể cầm. Vì vậy khi đó Tô Nhiễm phải làm hai cuộc phẫu thuật do bác sĩ khoa phụ sản và khoa giải phẫu thần kinh thực hiện.

Bệnh án cũng ghi lại quá trình phẫu thuật. Trong lúc phẫu thuật, tim Tô Nhiễm nhiều lần ngừng đập đột ngột, bác sĩ phải cứu cô từ tay thần chết hết lần này đến lần khác. Ngoài ra điều khiến các bác sĩ kinh hãi nhất là đứa bé trong bụng Tô Nhiễm!

Gái trinh lại có thai!

Đây chính là nguyên nhân làm các bác sĩ kinh hãi và chú trọng. Trong y học từng có những trường hợp như vậy, nhưng dù sao đây cũng là số ít hiếm hoi, mà bệnh viện họ lại chưa gặp bao giờ, vì vậy khi phẫu thuật, các bác sĩ đều ngẩn ngơ.

Đứa bé trong bụng Tô Nhiễm đã chết, không lấy ra ngay sẽ nguy hiểm đến tính mạng của cô. Các bác sĩ đành thọc dụng cụ qua màng trinh, tiến hành phẫu thuật.

Đọc đến đây, Lệ Minh Vũ thở hổn hển, bả vai anh run run. Anh không tài nào tưởng tượng nổi Tô Nhiễm phải chịu đựng nguy hiểm và đau đớn to lớn như thế này khi làm phẫu thuật, cũng không cách nào nghĩ ra được tình cảnh tàn nhẫn khi những dụng cụ kia chọc vào cơ thể nhỏ bé và yếu ớt của cô!

Nhất định cô rất sợ, dù lúc đó không biết, thì sau khi phẫu thuật cũng đau đớn khôn xiết.

Bốn năm qua, cô phải kiên cường như thế nào để vượt qua những đau thương trong quá khứ?

Tiếp theo trong bệnh án là tình hình sau khi phẫu thuật của Tô

Nhiệm và thuốc mà các bác sĩ sử dụng, cuối cùng là lời căn dặn của bác sĩ.

Tay Lê Minh Vũ run run mở tiếp phần bệnh án của bệnh viện Thanh Sơn đầy nặng nề! Nếu phần bệnh án đầu tiên kể lại một quá trình đẫm máu, thì bệnh án đến từ bệnh viện tâm thần không chút máu me nhưng đau đớn vô bờ.

Người tiếp nhận Tô Nhiễm chính là bác sĩ Vương. Trong bệnh án, các bác sĩ khoa tâm thần dường như ghi chép theo tâm trạng, không hề có nề nếp bệnh viện, ngoài thông tin về quá trình điều trị thì còn có ý kiến của bác sĩ Vương.

Trang đầu tiên, bác sĩ Vương viết một câu thế này: Tô Nhiễm là bệnh nhân im lặng nhất mà tôi từng gặp. Nếu những người khác trông thấy, nhất định sẽ nghĩ rằng cô ấy bình thường. Nhưng trong con mắt của một bác sĩ như tôi, tình huống tâm lý của cô ấy là căn bệnh nguy kịch.

Lê Minh Vũ đọc tới dòng này, tim anh bỗng đập mạnh, bệnh nhân im lặng nhất...

Anh chợt nghĩ đến đoạn phim mình từng xem!

Anh tiếp tục lật đến trang thứ hai. Trang này ghi lại quá trình điều trị, đánh giá ban đầu của bác sĩ Vương. Tô Nhiễm mắc chứng rối loạn lo âu và chứng OCD (Rối loạn ám ảnh cưỡng chế), khiến thể giới tinh thần của cô hỗn loạn. Đôi khi cô rất ngoan ngoãn phối hợp điều trị, đôi khi sẽ chạy trốn, không để bác sĩ và nhân viên có trách nhiệm tìm thấy. Họ thấy cô thường xuyên làm vậy nên đành canh chừng cô chặt chẽ, thời gian hoạt động tự do hằng ngày của cô không vượt quá nửa tiếng đồng hồ.

Bác sĩ Vương còn nhắc đến việc Tô Nhiễm bài xích nghiêm trọng với các màu sắc xung quanh. Cô thích ở nơi sáng sủa và phản ứng gay gắt với không gian tối tăm. Mặt khác, sau thời gian dài theo dõi, các bác sĩ cũng phát hiện cô có hành vi tự ngược đãi bản thân, trên người thường xuất hiện nhiều vết thương. Do đó, các bác sĩ buộc phải trói cô lại một chỗ.

Ngoài ra, bác sĩ Vương còn đề cập một vấn đề!

Ông ta phát hiện sau mỗi lần Tô Nhiễm tự làm mình bị thương, cô đều căng thẳng che chở bụng mình. Khi các bác sĩ trói cô, cô cũng sẽ vô thức giơ tay che bụng. Thoạt đầu, bác sĩ Vương không chú ý tới động tác này, nhưng một thời gian dài ông ta mới nhận ra rằng trong tiềm thức Tô Nhiễm vẫn tin tưởng đứa bé còn sống, bản năng người mẹ thôi thúc cô giơ tay bảo vệ con mình không bị thương.

Đọc đến đây, phòng tuyến tâm lý của Lê Minh Vũ hoàn toàn sụp đổ!

Anh khép bệnh án, đôi mắt chứa đầy buồn phiền!

Khi anh xem đoạn phim của Tô Nhiễm ở bệnh viện Thanh Sơn, mỗi khi cô bị trói, anh đều thấy cô đặt hai tay lên che chở bụng mình! Anh không sao ngờ được hành động này của cô lại là động tác bảo vệ đứa bé!

Tay anh run cầm cập theo nỗi hối hận và đau thương trong lòng, ngay cả động tác hít thở đơn giản cũng làm anh đau buốt.

Anh sức nhớ đến một việc!

Lần đó ở trong xe, khi anh chiếm hữu Tô Nhiễm, từ đầu đến cuối cô đều đặt tay lên bụng che chắn. Lúc ấy, anh cho rằng cô sợ đau nên mới làm vậy, chứ không hề biết thời điểm ấy cô đã mang thai!

Rốt cuộc anh đã đối xử tồi tệ như thế nào với cô?

Khi đó cô đã có con với anh, nhưng anh lại cầm thú ép buộc cô quan hệ với mình!

Về mặt hối hận và tự trách của Lê Minh Vũ đập vào mắt Tô Ánh Vân, cơn giận của bà vơi bớt. Thế nhưng tổn thương cũng đã xảy ra, lúc này hối hận và tự trách thì có ích gì? Con người sợ nhất là làm nên những chuyện khiến mình ân hận, bởi vì không có cách nào bù đắp, mùi vị ân hận đáng sợ sẽ giày vò và đeo bám suốt cuộc đời!

Một lúc sau, Lê Minh Vũ mới lên tiếng, về mặt anh khốn khổ, giọng anh khàn khàn truyền đến...

“Bác hãy đưa cháu hai phần bệnh án này.”

Quyển 8 - Chương 18: Lựa Chọn

Tô Ánh Vân không hiểu ý Lê Minh Vũ, bà sẫm soi anh một lúc, “Đến lúc này, bệnh án đã không còn quan trọng, việc quan trọng là đợi Tiểu Nhiễm khoẻ hơn, tôi sẽ đưa nó về thị trấn Hoa Điền. Từ nay trở đi, mong cậu đừng làm phiền nó nữa.”

Lê Minh Vũ đặt hai phần bệnh án sang bên, ánh mắt anh kiên định và nghiêm túc nhìn Tô Ánh Vân...

“Cháu sẽ không để bất kỳ người nào đưa Tô Nhiễm đi. Dù là người thân của cô ấy, cháu cũng không cho phép.”

Ánh mắt Tô Ánh Vân hơi ngây ra, giọng bà đột nhiên không vui, “Cậu có ý gì? Chẳng lẽ cậu muốn tiếp tục làm hại Tiểu Nhiễm của tôi?”

Gương mặt Lê Minh Vũ khôi phục vẻ bàng quang nhất quán xưa nay, anh trầm mặc giây lát, cất giọng kiên quyết, “Trong lòng cháu, Tô Nhiễm luôn là vợ cháu. Đối với cháu, dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, cô ấy chưa bao giờ rời xa cháu.”

Tô Ánh Vân giật mình, nhìn Lê Minh Vũ một cách ngỡ ngàng.

Lê Minh Vũ đứng dậy, ánh mắt anh lạnh lùng dừng trên Tô Ánh Vân, nhưng giọng anh vẫn toát vẻ dửng dưng, không chút cảm xúc...

“Đối với người phụ nữ từng có con hai lần với cháu, cháu biết phải bảo vệ cô ấy như thế nào. Cô ấy ở với cháu sẽ tốt hơn thị trấn Hoa Điền.”

“Không được!” Tô Ánh Vân vô thức bác bỏ. Bà không biết vì sao ánh mắt lạnh lùng của Lê Minh Vũ thân quen đến mức bà cảm thấy hoảng loạn, khiến bà bỗng nhớ tới một người. Bà hít thật sâu, ngữ khí càng cứng rắn...

“Cậu và Tiểu Nhiễm không còn là vợ chồng. Từ giờ trở đi, cậu đừng can thiệp vào chuyện của Tiểu Nhiễm.”

Lệ Minh Vũ nhếch miệng cười, đáy mắt bình thản và thông dong, “Nhất định cháu sẽ tái hôn với cô ấy!”

Tô Ánh Vân hoàn toàn hoá đá.

Hai người duy trì trầm mặc hồi lâu.

Bà thấy ánh mắt anh lạnh lẽo và kiên trì, còn anh lại thấy vẻ sợ hãi trong mắt bà.

Tô Ánh Vân cau mày, “Tôi không biết phải tiếp tục tin tưởng cậu thế nào. Tô Nhiễm là con gái của tôi. Với tư cách là một người mẹ, tôi chỉ muốn bảo vệ con tôi bình an.”

“Tiêu chuẩn của một người mẹ tốt có rất nhiều, nhưng như vậy không có nghĩa là tham gia vào mọi việc của con mình. Có lẽ ông trời đã định duyên phận cho cháu và Tô Nhiễm, dù đó có là nghiệt duyên!” Lệ Minh Vũ nhìn Tô Ánh Vân, giọng anh gay gắt, “Biết đâu ông trời khiến Tô Nhiễm chịu nhiều khổ sở như vậy và để máu và đau đớn của cô ấy bồi thường tội lỗi do bậc làm cha làm mẹ gây ra.”

“Cậu nói gì?” Tô Ánh Vân giật nảy mình, thanh âm vô cùng kinh hãi.

Lệ Minh Vũ cười thản nhiên, “Không có gì. Cháu chỉ đột nhiên nghĩ vậy. Bác yên tâm, từ hôm nay cháu sẽ chăm sóc tốt cho Tô Nhiễm.” Dứt câu, anh cầm ngay bệnh án, xoay người đi khỏi.

Tô Ánh Vân chết lặng dõi theo hình bóng xa dần của Lệ Minh Vũ, lòng bà lạnh buốt. Bà phảng phất thấy bóng dáng thân quen kia hoà hợp vào Lệ Minh Vũ, tạo nên một con người bằng xương bằng thịt rõ ràng.

Bà bất giác nghĩ đến chữ khắc trên tấm bia...Con, Cố.

Có khi nào Lệ Minh Vũ là con trai của người đó?

Tô Ánh Vân rùng mình, chẳng biết là do gió lạnh hay do suy nghĩ hoang đường này dọa bà, bà vô thức chà xát hai tay. Không thể nào, bà đã gặp hai người lớn nhà họ Lệ, họ đối xử quá đối thân thiết với Lệ Minh Vũ, không hề giống như diễn kịch. Càng quan trọng là bà nhớ rõ những người đó khi còn sống chỉ có một đứa con gái.

Sự việc quá mức phức tạp!

Tô Ánh Vân thấy hoảng loạn vô cớ.

Nhà họ Hạ.

Sau khi mắng mỏ Hạ Đồng kịch liệt một trận, Hạ Minh Hà về phòng sách nghỉ ngơi. Vài phút sau, ông ta rút điện thoại bấm lâu lâu một dãy số.

Đối phương mau chóng nghe máy, âm thanh ngọt xớt của Bạch Sơ Diệp truyền đến.

“Tạm thời đừng đụng đến Hoà Vy.” Hạ Minh Hà vào ngay vấn đề chính.

“Tại sao?” giọng Bạch Sơ Diệp hơi sừng sốt.

Hạ Minh Hà đè nén cơn giận, kể đầu đuôi góc ngọn chuyện xảy ra hôm nay cho bà ta biết, cuối cùng ông ta nói thêm, “Lúc này Hoà Vy mà có chuyện thì thằng ngốc nhất trên đời cũng biết việc này do ai làm.”

“Nhưng chúng ta có thể giả vờ rằng đó là sự việc ngoài ý muốn.” Bạch Sơ Diệp dĩ nhiên không muốn bỏ qua cơ hội tốt thế này.

“Em nghĩ Lệ Minh Vũ là đứa con nít ba tuổi?” Hạ Minh Hà lo lắng, “Bây giờ nỗi lo lớn nhất của anh chính là Lệ Minh Vũ, cậu ta dễ dàng tha cho Hạ Đồng, nói không chừng là đang tính cách đối phó anh! Lần này Hạ Đồng phá hư hết mọi việc, để lộ điểm yếu như vậy, em nghĩ cậu ta ngồi yên? Chắc chắn cậu ta không bỏ qua thế này đâu!”

Bạch Sơ Diệp mỉm cười không đồng tình, “Có khi nào anh nghĩ nhiều quá không? Em thấy Lệ Minh Vũ không dám đối đầu với anh đâu. Hôm nay, anh dẫn theo đồng liêu đến đây, cậu ta cũng hiểu thế lực của anh trong giới chính trị, không muốn thả người cũng phải thả, chẳng lẽ còn chờ cả giới chê cười cậu ta?”

Hạ Minh Hà nhíu mày, “Anh làm việc cùng giới bao năm qua với cậu ta, anh hiểu con người cậu ta như thế nào. Cho tới nay, cái cậu ta muốn là lật đổ anh, chứ không phải sợ anh. Tóm lại, em phải nghe lời anh, đừng dây vào Hoà Vy, chúng ta nên tính toán kỹ lưỡng. Và lại hai ngày tới anh đi Pháp một chuyến.”

Bạch Sơ Diệp vừa nghe, ngữ khí liền cáu kỉnh, “Lại đi thăm vợ anh chứ gì?”

“Dù sao cô ta cũng là mẹ của Đồng Đồng. Hơn nữa, nông trại rượu vàng là đường đi chính yếu của anh, anh phải đích thân qua xem xét có sơ suất chỗ nào hay không.” Hạ Minh Hà thở dài thườn thượt.

Bạch Sơ Diệp ở nơi khác hiển nhiên mất hứng, “Chính anh nói sẽ ly hôn với cô ta.”

“Phải phải, anh nói thế. Chờ mọi việc sóng yên biển lặng, anh nhất định ly hôn với cô ta. Em đừng nổi cáu.” Hạ Minh Hà lật đật đổ dành.

Bạch Sơ Diệp thở dài, “Ai thèm nổi cáu với anh. Anh thích ly hôn hay không là chuyện của anh. Bây giờ, em chỉ nghĩ đến việc đưa con trai em lên chức chủ tịch Hoà thị thôi.”

“Em đừng lo, chỉ cần anh dẹp xong Lê Minh Vũ, con trai em chắc chắn thành chủ tịch Hoà thị.” Hạ Minh Hà hứa hẹn.

Lúc này, tâm tình của Bạch Sơ Diệp mới dịu xuống, “Lê Minh Vũ mưu mô như vậy, anh nghĩ ra cách chưa?”

“Trong giới chính trị, cậu ta không có bất cứ khuyết điểm nào để bắt thóp. Mấy năm qua, cậu ta lại được dân chúng tin yêu. Bây giờ, anh chỉ biết lợi dụng chuyện Hoà Tấn Bằng nhảy lầu để đánh đổ cậu ta, tìm cách chứng minh hoà tấn bằng bị giết. Tới lúc đó, cậu ta có là quan chức tốt đến mấy cũng phải ngồi tù một gông. Khi ấy, chẳng phải nhà họ Hoà dễ như chơi với em ư?”

“Anh nói đúng, tên cảnh sát điều tra vụ án hoà tấn bằng cũng chết rục xương rồi, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Hạ Minh Hà cười nhạt, “Vu oan giá hoá! Không có bằng chứng, chúng ta sẽ giúp cảnh sát tạo nên bằng chứng mới.”

“Thì ra anh...” Bạch Sơ Diệp bỗng hiểu hết mọi thứ.

“Vậy nên em cứ ngoan ngoãn vâng lời anh. Tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ, chờ anh trở về từ Pháp anh sẽ tự mình giải quyết Lê Minh Vũ.” Hạ Minh Hà hơi nheo mắt. ông ta biết phải xử lý sớm chuyện này, nếu không ông ta sẽ bị Lê Minh Vũ ăn tươi nuốt sống.

Bạch Sơ Diệp hít sâu một hơi, gật đầu đồng ý.

Bệnh viện.

Lệ Minh Vũ ngồi trong phòng hút thuốc, một tay kẹp thuốc lá, một tay lật bệnh án. Dưới chân anh là hăng hà sa số tàn thuốc, chẳng biết anh đã xem đi xem lại bệnh án bao nhiêu lần, mỗi lần xem là một lần cảm thụ đau đớn khôn cùng mà Tô Nhiễm từng phải trải qua.

Kể từ lần Tô Nhiễm yêu cầu anh cai thuốc đến nay, đây là lần đầu tiên anh hút thuốc. Anh bất lực và vô vọng, chỉ biết dùng khói thuốc xoa dịu phần nào nỗi đau xé ruột xé gan.

Mãi lâu sau, anh đứng dậy, bước ra ngoài để từng làn gió lạnh buốt lướt qua người, rồi quay về phòng bệnh.

An Tiểu Đoá đến thay Mộ Thừa, vì bệnh nhân xảy ra vấn đề nên Mộ Thừa phải qua đó xem tình hình thế nào.

Khi Lệ Minh Vũ đẩy cửa đi vào, An Tiểu Đoá vội vàng quệt gò má ướt sũng nước mắt.

Tô Nhiễm nằm trên giường bệnh, gương mặt đã đỡ phờ phạc hơn sau khi nghỉ ngơi. An Tiểu Đoá đứng dậy, nhường chỗ cho Lệ Minh Vũ. Anh ngồi xuống, ngắm nhìn dáng vẻ ngủ say của cô, một lúc sau anh nói với An Tiểu Đoá: “Xin lỗi, đã làm phiền em. Em làm việc của mình đi, để anh trông nom cô ấy.”

“Tiểu Nhiễm là bạn thân nhất của em, em không thấy phiền.” Thanh âm của An Tiểu Đoá khá nghẹn ngào.

Lệ Minh Vũ vươn tay đắp chăn cho Tô Nhiễm, ánh mắt anh luôn dừng trên mặt cô. Vài phút sau, anh hỏi: “Khi nào thì Tô Nhiễm được xuất viện?”

“Cậu ấy đã ổn định, một hai ngày nữa có thể xuất viện.” An Tiểu Đoá đáp.

Lệ Minh Vũ gật đầu, anh không nói tiếng nào kéo tay Tô Nhiễm đến môi mình, đặt nụ hôn lên đó.

An Tiểu Đoá không thấy vẻ mặt Lệ Minh Vũ. Thế nhưng cô cảm nhận được sự nuông chiều và yêu thương mà Lệ Minh Vũ dành cho Tô Nhiễm thông qua động tác của anh. Cô trầm ngâm giây lát, thấy bản thân ở đây là dư thừa nên quay người đi ra.

Đi đến cửa, cô dừng chân ngoái nhìn Lê Minh Vũ, “Anh sẽ tốt với Tiểu Nhiễm, phải không?”

Lê Minh Vũ không xoay lại, anh vẫn nhìn Tô Nhiễm chăm chú, cất giọng chắc nịch, “Phải.”

An Tiểu Đoá gật đầu. Cô đã từng hoài nghi và căm ghét người đàn ông này, nhưng bây giờ cô có thể cảm nhận nỗi đau của anh chẳng hề ít hơn những ai yêu thương Tô Nhiễm. Cô liếm môi, nói từ tốn, “Tiểu Nhiễm từng nói với em cậu ấy không muốn anh biết sự tồn tại của đứa vé vì anh sẽ làm hại nó. Em nghĩ Tiểu Nhiễm nói vậy là vì anh từng tổn thương cậu ấy. Trong tình yêu, đau thương quá nhiều sẽ khiến con người mất đi phương hướng và cảm giác an toàn. Em hy vọng anh sẽ quý trọng Tiểu Nhiễm, để cậu ấy lại cảm thấy an toàn khi ở cạnh anh.”

Sống lưng Lê Minh Vũ cứng đờ, anh lặng thinh, nắm chặt tay Tô Nhiễm.

An Tiểu Đoá cũng không nói thêm lời nào, lẳng lặng rời khỏi phòng bệnh.

Phòng bệnh lại sa vào yên lặng.

Tô Nhiễm chìm sâu vào giấc ngủ, cô hít thở đều đều, hàng mi dài rủ xuống tạo thành bóng quạt cong cong hai bên sống mũi thẳng, trông rất đáng yêu và ngây ngô. Lê Minh Vũ ngẩng nhìn say sưa, anh giờ tay vuốt nhẹ gò má Tô Nhiễm, rồi chậm chậm cúi đầu, đặt một nụ hôn khe khẽ lên bờ môi cô.

Anh thật sự rất sợ, sợ rằng cô tỉnh giấc sẽ chối bỏ anh.

Vì vậy, đối với anh, được nhìn cô ngủ lúc này là một niềm hạnh phúc, là khoảnh khắc bình lặng đáng quý.

Chỉ một ngày ngắn ngủi, anh đã nếm trải cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Hôm nay là một ngày dài dằng dặc khó qua nhất trong cuộc đời Lê Minh Vũ. Nó nghiền nát hết tự tin, kiêu ngạo, thù hận trong quá khứ, chỉ chừa cho anh một nỗi xót xa ân hận, nuối tiếc và mệt mỏi vô bờ.

Anh rất mệt, chưa lúc nào anh cảm thấy mệt mỏi và bất lực như

giây phút này.

Nửa đêm, Lê Minh Vũ đột nhiên tỉnh giấc, lúc này anh mới biết mình ngủ thiếp đi từ khi nào không hay.

Anh đứng dậy xoa bả vai, trong tích tắc ánh mắt rơi vào giường bệnh bỗng ngáy ra, anh cau chặt mày, đôi đồng tử đen láy ngập tràn lo lắng.

Tô Nhiễm đã biến mất.

Anh bước vội đến giường, sờ lên đó vẫn còn hơi ấm, vậy chứng tỏ cô xuống giường chưa bao lâu. Anh cố gắng trấn tĩnh, suy nghĩ chốc lát, đột nhiên nghĩ đến một nơi, anh lao khỏi phòng bệnh tức khắc.

Quả nhiên Lê Minh Vũ gặp Tô Nhiễm ở hành lang phòng dưỡng nhi.

Đây là hành lang khép kín, một bên là phòng dưỡng nhi, một bên là vách tường với ánh đèn nhè nhẹ.

Tô Nhiễm như cái bóng nhỏ nhắn đáng thương.

Cô đứng áp trán vào cửa kính, hơi nhếch miệng cười, ngắm nhìn em bé bên trong phòng dưỡng nhi.

Lê Minh Vũ đau xót nhìn nụ cười này của cô, anh khẩn trương bước khẽ khàng lên trước, ánh mắt lo lắng trở nên dịu dàng, anh nói nhỏ: “Khuya rồi, sao em còn đến đây?”

Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh một cái, phảng phất đang cố gắng phân biệt anh là ai.

Lê Minh Vũ thấy đôi mắt cô ngơ ngác, tim anh nhói đau. Anh ôm cô, hạ thấp giọng nói: “Em sao thế? Em khó chịu phải không?”

Tô Nhiễm lắc đầu, đẩy anh ra, tiếp tục nhìn những đứa bé mới sinh trong phòng dưỡng nhi, cô khẽ hỏi, “Khi nào chúng ta mới được về nhà?” Giọng cô mềm nhẹ chất chứa ước ao.

Lê Minh Vũ thoát sững sốt, anh vui mừng, ôm ghì cô, “Em muốn về nhà? Được. Sáng mai chúng ta làm thủ tục xuất viện, em chịu không?”

Tô Nhiễm gật đầu, mỉm cười với anh.

Anh cũng cười theo cô, nhưng lòng vẫn cảm thấy không yên.

Cô lại quay đầu nhìn bên trong, chỉ vào một đứa bé nằm gần cô nhất, cất giọng dịu dàng: “Anh nhìn con ngủ rất ngon. Liệu ngày mai con theo chúng ta về nhà có khóc không?”

Lệ Minh Vũ ngớ người, ngỡ ngàng nhìn Tô Nhiễm trước mắt.

Tô Nhiễm không hề hay biết về mặt của Lệ Minh Vũ, nói lảm bảm một mình, “Bác sĩ đáng ghét thật, mình đã khoẻ rồi mà vẫn không bằng con đến cho mình, hại mình phải chạy từ trên lầu xuống đây thăm con.” Nói đến đây, cô hớn hờ nhìn Lệ Minh Vũ, “Nhưng chỉ cần đến ngày mai thôi. Về đến nhà, lúc nào chúng ta cũng được gặp con.”

“Nhiễm...” Lòng Lệ Minh Vũ đau như cắt, đôi tay ôm cô run rẩy không ngừng...

Ánh nắng chói chang xuyên qua rèm cửa chiếu vào Tô Nhiễm mặc đồ bệnh nhân đang ngồi đằm đằm trên giường.

Bác sĩ Vương ngồi cạnh Tô Nhiễm, ông ta quan sát cô cẩn thận, “Cô Tô, cô còn nhớ tôi không?”

Tô Nhiễm nhìn ông ta, ánh mắt thấp thoáng ôn hoà, gật đầu, “Cháu nhớ. Chú là bác sĩ Vương.”

Bộ dạng của cô khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc. Lệ Minh Vũ căng thẳng, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi. Mộ Thừa và An Tiểu Đóa đưa mắt nhìn nhau. Tô Ánh Vân cũng lo nơm nớp đặt tay lên ngực. Chuyện Tô Nhiễm nằm viện cũng kinh động đến Tiêu Quốc Hào và Tiêu Diệp Lỗi. Tuy Tiêu Diệp Lỗi giận không thể giết Lệ Minh Vũ chết ngay tức thì, nhưng anh vẫn tỏ vẻ bình tĩnh đỡ Tô Ánh Vân, anh sợ bà ngất xỉu đột ngột vì bệnh tình của Tô Nhiễm.

Hành vi bất ngờ tối qua của Tô Nhiễm làm Lệ Minh Vũ vô cùng lo lắng. Cả đêm anh đều mở to mắt trông chừng cô. Trời vừa sáng, anh gọi ngay cho bác sĩ Vương. Bác sĩ Vương nghe thấy, liền đến đây lập tức.

Trên đường đến bệnh viện, bác sĩ Vương gọi điện tìm hiểu tình hình của Tô Nhiễm, ông ta cảm thấy lo lắng với biểu hiện quá mức

bàng quang của cô sau khi tỉnh dậy. Đợi đến khi tới phòng bệnh, gặp Tô Nhiễm ngồi lặng trên giường bệnh, ông ta phảng phất thấy cô gái mắc chứng rối loạn lo âu của bốn năm trước.

Ngay khi ông ta tiếp cận Tô Nhiễm để chữa trị, cô lại bất ngờ nhận ra ông ta. Điều này khiến ông ta kinh ngạc vô cùng.

Bác sĩ Vương trầm mặc, ông ta vừa định nói chuyện, Tô Nhiễm chủ động lên tiếng trước, cô cong môi cười lãnh đạm, ánh mắt ẩn hiện ánh lệ, “Bác sĩ Vương sợ thần kinh của cháu có vấn đề nên hôm nay tới đây?”

Mọi người ngạc nhiên, kể cả bác sĩ Vương cũng sững sốt nhìn cô.

Chốc lát sau, bác sĩ Vương mới có phản ứng. “Cô Tô, cô nhớ chuyện gì xảy ra với mình không?”

Nụ cười trên môi Tô Nhiễm đông cứng, thế vào đôi mắt ngân ngấn nước là vẻ đau xót vô tận, cô gật đầu nhẹ, đặt tay lên bụng, “Con của cháu đã mất.”

Đôi mắt bác sĩ Vương tràn ngập hoài nghi.

Còn những người khác đều đổ dồn ánh mắt sang Lệ Minh Vũ, bởi vì chính anh nói tâm lý của Tô Nhiễm khác thường, gọi bác sĩ Vương tới cũng là anh, nhưng Tô Nhiễm ở trước mắt lại vô cùng tỉnh táo.

Khi tất cả mọi người đều nghi ngờ Lệ Minh Vũ, thì chỉ có một mình Mộ Thừa cau chặt mày cùng lo lắng với Lệ Minh Vũ. Mộ Thừa quan sát Tô Nhiễm tỉ mỉ. Tuy giọng nói của cô vẫn giống như trước và cô nắm rõ tình hình của mình, nhưng Mộ Thừa cứ cảm thấy có gì đó khang khác, còn khác ở đâu thì anh không biết, vì anh không phải bác sĩ tâm lý.

Lệ Minh Vũ không tài nào hiểu nổi, anh tiến lên trước, ngồi gần cô, cất giọng nhẹ nhàng, “Em nhớ tối qua em đi đâu không?”

Tô Nhiễm nhìn anh, “Tôi đến phòng dưỡng nhi.”

“Vậy em nhớ mình nói gì không?” Anh hỏi tiếp.

“Tôi nói em bé rất đáng yêu.” Cô đáp nhàn nhạt.

“Còn gì nữa?” Lệ Minh Vũ nhìn cô chăm chú.

Tô Nhiễm nhìn anh bằng ánh mắt bức dọc, cô trả lời lạnh nhạt,

“Hết rồi.”

“Nhiễm...” Anh gọi khẽ tên cô.

Tô Nhiễm ngó ra, đôi đồng tử thoáng qua vẻ hoảng hốt, ngửi khí lạnh tanh, “Anh không có tư cách gọi tôi như vậy.” Thanh âm của cô tuy nhỏ nhẹ nhưng Lê Minh Vũ nghe rõ ràng từng chữ.

Anh hoàn toàn hoá đá.

Bác sĩ Vương dò xét cô, ông ta nhíu mày, ngẫm nghĩ một hồi, rồi nói, “Cô Tô, chồng cô bảo tối qua cô nhắc đến đứa bé, cô nói rằng con của hai người đang nằm trong phòng dưỡng nhi, cô muốn bông nó về nhà, cô có nhớ mình từng nói vậy không?”

Tô Nhiễm cười lạnh lùng, “Cháu không hề nói như vậy. Và anh ta cũng không phải chồng của cháu, cháu đã ly hôn với anh ta.”

Bác sĩ Vương khá bối rối.

Cô lại nhìn vẻ mặt khó coi của Lê Minh Vũ, gằn giọng, “Lê Minh Vũ, đứa bé không còn nên bây giờ anh muốn trút hết mọi thứ lên tôi chứ gì?”

“Em nghĩ linh tinh gì vậy?”

“Chẳng lẽ tôi nói sai? Anh tưởng tôi mắc bệnh tâm thần hay mong tôi mắc bệnh tâm thần?” Giọng Tô Nhiễm lạnh như băng đá.

“Anh...” Lê Minh Vũ không biết phải nói thế nào cho đúng. Anh thật sự bị oan, tại sao mọi chuyện lại thành thế này?

Tô Ánh Vân không chịu được nữa, hiển nhiên bà cũng xót con gái của mình, bà vội nói: “Bác sĩ Vương, tôi nghĩ chuyện này chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Bác sĩ Vương thở dài một hơi. Sau khi phụ đạo tâm lý cho Tô Nhiễm, ông ta nói với Lê Minh Vũ, “Bộ trưởng Lê có thể ra ngoài một chút không?”

Lê Minh Vũ đi theo ra ngoài.

Trong hành lang, bác sĩ Vương cau mày, ông ta vào thẳng trọng tâm, “Bộ trưởng Lê, tinh thần của vợ anh rất bình thường.”

“Nhưng tối qua cô ấy đã nói những câu đó.” Lê Minh Vũ khẳng định.

Bác sĩ Vương sầm soi anh, cất giọng ngờ vực, “Anh chắc mình

không nghe nhầm chứ?”

Ánh mắt Lê Minh Vũ đột nhiên nghiêm khắc...

“Bác sĩ Vương có ý gì?”

Bác sĩ Vương thở dài thườn thượt, “Kỳ thực chúng ta có thể hiểu thành thế này. Khi một sự việc xảy ra quá đột ngột sẽ tác động đến cả hai phía, không chỉ tâm lý của người trong cuộc bị ảnh hưởng, mà cả người nhà cũng thấy ám ảnh. Có lẽ anh đau lòng quá mức nên xuất hiện một vài vấn đề như này sinh ảo giác hay nghe lầm.”

“Ý bác sĩ Vương là vợ tôi không sao, trái lại tôi có vấn đề phải không?” Lê Minh Vũ cười nhạt.

“Bộ trưởng Lê, anh đừng hiểu lầm. Tôi chỉ phán đoán theo biểu hiện bên ngoài. Thực tế, anh cũng thấy vợ anh rất bình thường, cô ấy biết rõ bản thân xảy ra chuyện gì và tôi cũng không tìm thấy bất cứ dấu hiệu nào khác thường.” Bác sĩ Vương vội vàng giải thích, ông ta nói tiếp, “Nếu anh thật sự lo lắng cho vợ mình, vậy anh hãy đưa cô ấy đến Thanh Sơn theo dõi một thời gian. Chúng ta cũng không nên loại bỏ khả năng ủ bệnh của cô ấy.”

“Không cần!” Lê Minh Vũ thẳng thừng từ chối, “Đừng nói tình huống tâm thần của cô ấy lúc này không sao, kể cả khi cô ấy có chuyện thật, tôi cũng không bao giờ dẫn cô ấy đến Thanh Sơn!” Vừa nghĩ đến đoạn phim đó, tim anh lại đau đớn rướm máu. Nơi đó không phải dành cho con người, nếu người bình thường vào đấy cũng sẽ phát điên.

Bác sĩ Vương có vẻ xấu hổ, ông ta hiểu ý Lê Minh Vũ.

“Vậy...vậy, bộ trưởng Lê...”

“Ngày hôm nay đã làm phiền bác sĩ Vương. Nếu vợ tôi có gì bất thường, tôi sẽ liên lạc sau. Cảm ơn bác sĩ Vương.” Lê Minh Vũ cắt ngang ông ta, mời về ngay lập tức.

Bác sĩ Vương gật đầu, “Vâng chào anh.”

Ánh mắt Lê Minh Vũ cũng sâu xa khó đoán trông theo bóng lưng của ông ta.

Mãi lâu sau, anh hít một hơi sâu rồi thở ra, lòng anh nặng nề và buồn phiền khác thường...

Chạng vạng ở nhà họ Hoà.

Hoà Quân Hạo thu dọn vài thứ rồi đi xuống lầu.

Bạch Sơ Diệp ngồi thưởng thức trà ngoài phòng khách, gặp anh đeo balô bước xuống, bà lật đật hỏi, “Con đi đâu?”

Hoà Quân Hạo dợm lên tiếng, cửa phòng khách đột ngột mở toang, Hoà Vy đi vào, trông thấy Bạch Sơ Diệp, vẻ mặt cô trở nên lạnh buốt. Hoà Vy ngó lơ bà ta đi lên lầu, Hoà Quân Hạo liền gọi cô, cất giọng lo lắng, “Chị hai, em nghe nói chị ba đang nằm viện.”

Hoà Vy khựng lại, nhú mày, “Nằm viện? Tại sao phải nằm viện?”

Quyển 8 - Chương 19: Còn Có Một Từ Gọi Là

“Chị ba...bị sẩy thai.” Hoà Quân Hạo cất giọng khó khăn.

“Sao?” Hoà Vy ngây người. Một hồi sau, cô mới có phản ứng, “Nó, nó bị sẩy thai? Con của ai? Tại sao lại sẩy thai? Cậu nghe tin ở đâu?”

“Chị hai, đương nhiên chị ba có con với chồng chị ấy. Ngoài anh rể ra thì còn ai vào đây? Tại sao chị ấy sẩy thai thì em không kịp hỏi. An Tiểu Đoá, bạn thân của chị ba báo em biết tin này.” Hoà Quân Hạo biết Hoà Vy một lòng một dạ thích Lê Minh Vũ, nhưng anh nghĩ có vài việc cần làm cho rõ ràng, vì thế anh quyết định nói sự thật. Từ trước tới giờ, anh luôn cho rằng chị ba Tô Nhiễm và Lê Minh Vũ mới là một đôi, vậy nên anh muốn thức tỉnh chị hai.

Không biết do nghe tin Tô Nhiễm có thai với Lê Minh Vũ hay Tô Nhiễm bị sẩy thai hay là do cả hai mà Hoà Vy run bắn. Cô thờ hốt hốt tựa hồ đang cố gắng khống chế bản thân.

Hoà Quân Hạo hít sâu, rồi thở dài một hơi, “Chị hai, kỳ thực lúc này chị ba rất cần người nhà quan tâm.”

Hoà Vy ngược nhìn Hoà Quân Hạo.

Anh liếm môi, “Vẫn còn một việc mà chị không biết. Đó là bốn năm trước khi chị đuổi chị ba ra khỏi Bán Sơn, chị ấy đã mang thai, nhưng cũng chính đêm hôm đó, chị ấy bị đụng xe, chẳng những chị ấy bị sẩy thai mà còn bị đưa vào bệnh viện tâm thần.”

Hoà Vy bàng hoàng, sống lưng cô lạnh toát!

Cô đột nhiên nhớ đến lễ Giáng Sinh tuyết rơi trắng xóa của bốn năm trước, Tô Nhiễm phờ phạc vào phòng sách, rồi ra đi với hai bàn tay trắng sau khi ký tên. Khi ấy, cô luôn đứng trước cửa sổ, ngóng nhìn bóng lưng Tô Nhiễm khuất dần trong làn tuyết trắng....

Nhưng lúc đó, cô không biết Tô Nhiễm có thai!

Cô càng không ngờ Tô Nhiễm lại gặp tai nạn, bị chuyển vào bệnh viện tâm thần! Cô không biết, một chút cũng không biết!

Hoà Vy siết tay, khoé mắt cô ửng đỏ, nỗi đau đớn không tên bao trùm Hoà Vy ồ ạt.

Hoà Quân Hạo vỗ vai cô trấn an, “Chị hai, em biết chị giận chị ba cướp mất Lê Minh Vũ. Nhưng tại sao chị không nghĩ nếu người đàn ông đó yêu chị thật lòng, thì người phụ nữ khác có cướp được anh ấy không? Bốn năm trước và bốn năm sau, anh ấy chưa bao giờ thuộc về chị, có lẽ trong lòng anh ấy chỉ có một mình chị ba mà thôi.”

Mắt Hoà Vy đỏ hoe, nhìn anh một cách khó tin, “Cậu nói dối.”

“Em nói dối hay chị đang lừa mình dối người?” Hoà Quân Hạo lắc đầu bất đắc dĩ, “Chị hai, chị biết rõ chuyện tình cảm không thể gò ép miễn cưỡng. Chị hãy tự vấn lương tâm của mình, để giành Lê Minh Vũ, chị đã làm bao nhiêu chuyện trái lương tâm? Nhưng đến cuối cùng thì sao? Lê Minh Vũ vẫn không ngó ngang đến chị. Chị hai, chị tổn thương người khác cũng tổn thương chính mình. Kể từ lúc em về nước đến giờ, em rất hoang mang, em không biết người chị hai kiên cường và tự tin của em trước kia đã đi đâu.”

“Cậu im đi...” Hoà Vy túm tay vịn cầu thang, nói giọng yếu ớt.

“Chị hai, chị đừng trốn tránh nữa, được không? Chị tỉnh táo lại đi!” Hoà Quân Hạo đỡ Hoà Vy, từng lời từng chữ thốt ra từ anh đều ngập tràn sức mạnh...

“Lần trước khi chị ba chính thức ký đơn ly hôn với Lê Minh Vũ là em đến đón chị ấy về phòng làm việc. Chị biết khi đó em thấy gì trong mắt Lê Minh Vũ không? Em thấy anh ấy luyến tiếc, ánh mắt anh ấy nhìn chị ba chan chứa yêu thương. Khi ấy, em nhận ra rằng Lê Minh Vũ yêu chị ba vô cùng. Có lẽ số phận đã định hai người họ thuộc về nhau, dù chia xa bao lần cũng có cách kéo họ về với đối phương. Chị hai, chị từ bỏ đi thôi. Bao lâu nay chị cứ mãi miết cố gắng, chẳng lẽ chị không thấy mệt?”

“Cậu đừng nói nữa, tôi kêu cậu đừng nói nữa!” Hoà Vy đẩy Hoà Quân Hạo, nước mắt chảy tràn khoé mi.

Bạch Sơ Diệp ngồi uống trà bên cạnh không chịu được nữa, bà ta

đi đến kéo Hoà Quân Hạo, nói nhỏ: “Quân Hạo, con bớt xen vào chuyện của hai chị đi. Con từng tuổi này, một người bạn gái cũng chưa dẫn về cho mẹ xem mắt, thì biết cái gì là tình yêu?”

Hoà Quân Hạo cúi kinh, “Mẹ à, mẹ đừng dỗi đề tài được không? Con không có bạn gái và con hiểu chuyện tình yêu hay không là hai việc khác nhau hoàn toàn. Mà mẹ đừng can thiệp chuyện này.” Dứt lời, anh tiếp tục nhìn Hoà Vy, “Ngày thường chị xem em là trẻ con, có thể thấy lời em nói là vô ích và không đáng đếm xỉa. Nhưng em nghĩ tình yêu chân chính sẽ không chỉ có mỗi đau đớn. Nếu tình yêu này khiến chị chìm đắm trong đau khổ vô cùng tận, vậy chị nên nghĩ xem phải chăng mình cần từ bỏ nó. Những gì cần nói, em đều đã nói. Bây giờ, em đi thăm chị ba. Nếu chị thông suốt thì cũng nên đến thăm chị ấy.”

Gương mặt Hoà Vy hơi co rúm, vẻ đau xót dâng tràn trong mắt cô.

Hoà Quân Hạo vừa xoay người đi, giọng cô run run vang lên, “Quân Hạo, cậu biết không, yêu phải một người đàn ông như Lê Minh Vũ đã định là số phận của tôi sẽ muôn kiếp chôn vùi. Tôi đã dẫn sâu vào đó, biết rằng tất cả đều sai, nhưng đến khi quay đầu lại đã quá muộn màng. Anh ấy là một người đàn ông có thể khiến phụ nữ cam tâm tình nguyện sống chết vì anh ấy.”

“Nhưng chị nên biết trong tình yêu còn có một từ gọi là ‘Thành Toàn’”. Hoà Quân Hạo ngoái đầu nhìn Hoà Vy, cất giọng điềm nhiên như không: “Chị đã có thể sống, có thể chết vì người đàn ông này, vậy tại sao chị không học cách thành toàn cho anh ấy? Yêu một người đâu nhất thiết phải có bằng được, thành toàn cũng là một cách để chị chứng minh tình yêu, chị càng yêu anh ấy thì càng mong anh ấy sống hạnh phúc, đúng không? Nếu hạnh phúc của anh ấy không có ở chỗ chị, tại sao chị không giúp anh ấy tìm kiếm? Chị hai, chị ngẫm lại xem chị có yêu Lê Minh Vũ thật không? Hay chị chỉ muốn có cho bằng được? Nếu là vế sau thì đó không phải là yêu, mà là ích kỷ. Bởi vì sự ích kỷ của chị, chị không ngừng tổn thương người đàn ông chị yêu, không tiếc tổn thương người thân và bạn bè của mình, thậm

chí còn tồn thương cả bản thân, có đáng để làm vậy không?”

Hoà Vy thẳng thốt nhìn Hoà Quân Hạo.

Hoà Quân Hạo thờ dài sườn sượt, chẳng nói chẳng rằng mở cửa ra ngoài.

“Quân Hạo, mẹ đi cùng con đến thăm Tiểu Nhiễm.” Bạch Sơ Diệp nói.

“Mẹ...” Hoà Quân Hạo vội nói, “Con thấy mẹ không nên đi, con sẽ gửi lời thăm của mẹ đến với chị ấy. Dì Vân chắc chắn ở bệnh viện, mẹ đi không tiện.”

Bạch Sơ Diệp trầm mặc giây lát, gật đầu đồng ý.

Hoà Quân Hạo bước ra cửa.

Hoà Vy ngồi phịch xuống cầu thang, nước mắt chảy giàn giụa, trông cô bất lực vô cùng.

Bạch Sơ Diệp đến gần Hoà Vy, “Tiểu Vy à, con đừng nghe em con nói bậy, nó chẳng biết gì đâu, nó...”

“Bà không có tư cách dạy bảo tôi!” Hoà Vy lạnh lùng cắt lời bà ta, cô quệt nước mắt, đi lên lầu.

Bạch Sơ Diệp nhìn bóng lưng của cô chăm chăm, nghiến răng giận dữ. Con nhỏ đáng chết, đúng là chán sống!

Quyển 8 - Chương 20: Quyết Định

Trong phòng nghỉ của bệnh viện.

“Tôi sẽ dẫn Tô Nhiễm về Bán Sơn.” Lệ Minh Vũ buông ly nước trong tay, giọng anh hết sức kiên định.

Câu nói của anh khơi dậy nhiều ý kiến khác nhau.

Tô Ánh Vân phản đối trước tiên, “Không được, vừa rồi cậu cũng thấy cảm xúc của Tiểu Nhiễm, làm sao có khả năng nó theo cậu về Bán Sơn? Tôi không đồng ý.” Thời điểm trong phòng bệnh, Tô Nhiễm đã thể hiện rõ thái độ căm ghét Lệ Minh Vũ, bà không muốn nhìn Tiểu Nhiễm xảy ra chuyện lần nữa.

“Lúc này, Tô Nhiễm ở cạnh cháu là thích hợp nhất.” Lệ Minh Vũ nói.

Tô Ánh Vân lắc đầu, tỏ rõ mình phản đối.

Tiêu Diệp Lỗi cười nhạt, “Ở cạnh anh? Anh làm hại Tiểu Nhiễm chưa đủ? Sao nào, thấy cô ấy không đi theo bác sĩ Vương thất vọng lắm phải không?”

“Diệp Lỗi...” Hoà Quân Hạo nói giọng nhẹ nhàng, “Tại sao cậu nghĩ như vậy?”

“Không phải do tôi nghĩ như vậy, mà là tất cả mọi người đều nghĩ như vậy!” Tiêu Diệp Lỗi chỉ vào mặt Lệ Minh Vũ, đối mặt bằng thái độ lạnh nhạt, “Có điều tôi muốn nghe anh nói nguyên nhân gì khiến Tô Nhiễm sảy thai lần này?”

Lệ Minh Vũ bình tĩnh nhìn Tiêu Diệp Lỗi, trả lời thản nhiên, “Tôi thừa nhận lần này tôi biết chuyện Tô Nhiễm mang thai quá muộn màng, và lần sảy thai này cũng là sơ sẩy của tôi. Vì vậy, tôi càng mong muốn cô ấy có thể ở cạnh tôi, để tôi có cơ hội chăm sóc cô ấy cẩn thận hơn.”

“Điểm quan trọng nhất ở đây là Tiểu Nhiễm không muốn trông

thấy anh!” Tiêu Diệp Lỗi châm chích.

Lệ Minh Vũ nhìn Tiêu Diệp Lỗi, nhếch miệng lạnh lùng, “Cậu yên tâm. Dù cô ấy không sống cạnh tôi thì cũng chẳng đến lượt cậu trông lo cô ấy. Dẫu sao cậu cũng chỉ là em trai cô ấy!”

“Anh...”

“Đủ rồi, đừng làm ồn nữa!” Tô Ánh Vân đau đầu, bà xua tay, “Tôi đã quyết định sau khi Tiểu Nhiễm xuất viện, tôi sẽ dẫn nó về thị trấn Hoa Điền!”

Hiển nhiên Lệ Minh Vũ không từ bỏ, anh đưa mắt nhìn Tô Ánh Vân, “Cháu đã nói cháu sẽ chăm sóc cho cô ấy!”

Tô Ánh Vân ngớ ra.

Bầu không khí có vẻ ngọt ngào và xấu hổ.

Hoà Quân Hạo lên tiếng, “Dì Vân, thực ra con thấy để anh rể chăm sóc chị ba thì tốt hơn...”

“Anh rể? Anh rể nào? Họ đã ly hôn!” Tiêu Diệp Lỗi bất mãn.

“Diệp Lỗi!” Hoà Quân Hạo lườm anh, “Cậu sợ thiên hạ chưa đủ loạn ư? Đúng là họ đã ly hôn, nhưng chúng ta buộc phải thừa nhận chị ba còn yêu anh rể. Muốn tháo chuông cần tìm người buộc chuông, người có thể giúp chị ấy loại bỏ mọi khúc mắc không phải cậu, cũng không phải tôi, lại càng không phải dì Vân, ngoài anh rể ra thì chẳng còn ai thích hợp hơn!”

“Cậu dựa vào đâu để nói Tiểu Nhiễm còn yêu anh ta?” Tiêu Diệp Lỗi nổi đoá.

Hoà Quân Hạo thở dài bất lực, “Nếu chị ba không yêu thì tại sao chị ấy phải có con với anh ấy? Tại sao phải lo lắng cho con của anh ấy?”

Tất cả mọi người đều ngớ ngàng, không sao trả lời được. Còn ánh mắt Lệ Minh Vũ nhìn Hoà Quân Hạo thoáng vẻ xúc động.

Là Hoà Quân Hạo đánh thức anh!

Tô Nhiễm yêu anh, nếu không tại sao cô phải như vậy? Tất cả đều do anh sai, anh chỉ biết nghĩ đến cảm giác của mình, mà tổn thương cô ấy không biết bao nhiêu lần!

Tiêu Diệp Lỗi tức giận nghẹn ngào.

Hoà Quân Hạo thấy Tiêu Diệp Lỗi không cam lòng, còn Tô Ánh Vân thì do dự, anh đảo mắt qua An Tiểu Đoá ra hiệu cho cô. An Tiểu Đoá là một cô gái nhạy bén, cô liêm môi, lập tức phát biểu ý kiến...

“Dì, Diệp Lỗi, kỳ thực Quân Hạo nói rất đúng, cởi chuồng cần người buộc chuồng. Cháu tin bộ trưởng Lệ sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Nhiễm.” Trước đó cô từng hỏi Lệ Minh Vũ, câu trả lời của anh vẫn đọng mãi trong đầu cô. Một chữ “Phải” đơn giản nhưng biểu đạt trực tiếp quyết định của anh, cô tin anh là người chăm sóc Tiểu Nhiễm tốt hơn bất cứ người nào ở đây.

“An Tiểu Đoá, cô làm nhảm gì vậy?” Vẻ mặt Tiêu Diệp Lỗi hết sức lạnh lẽo.

“Tôi chỉ ăn ngay nói thật.” An Tiểu Đoá trừng mắt nhìn Tiêu Diệp Lỗi, “Mọi việc đều do cậu không rõ ràng mà thôi. Cậu phải nhớ kỹ Tiểu Nhiễm là chị của cậu, lẽ nào cậu không mong chị mình được hạnh phúc?” Cô biết Tiêu Diệp Lỗi có tình cảm với Tiểu Nhiễm từ lâu, nhưng suy nghĩ của Tiêu Diệp Lỗi quá cực đoan và cô không hề tán thành phần cảm tình này.

Tiêu Diệp Lỗi cắn răng, nhìn Mộ Thừa trầm mặc suốt từ nãy đến giờ, “Ngay cả anh cũng đồng ý với quyết định sai lầm này?”

Mộ Thừa luôn trầm ngâm cuối cùng cũng ngẩng đầu, thấy mọi người chia thành hai luồng ý kiến, anh thở dài một hơi, “Tôi nghĩ để Minh Vũ chăm sóc Tiểu Nhiễm là thích hợp nhất.”

“Cái gì?” Tiêu Diệp Lỗi thất kinh. Chẳng phải anh là tình địch của Lệ Minh Vũ ư? Tại sao phải nói giúp tình địch của mình?

Tô Ánh Vân không ngờ Mộ Thừa sẽ ủng hộ Lệ Minh Vũ, bà chần chừ quan sát Mộ Thừa.

“Tiểu Nhiễm từng là bệnh nhân của tôi, vì vậy dù đứng ở góc nhìn của một người bác sĩ hay bạn bè cô ấy, tôi đều thấy Tiểu Nhiễm ở cạnh Minh Vũ là thích hợp nhất. Có một số vấn đề không thể lảng tránh, càng trốn tránh thì càng tích tụ sâu nặng hơn trong lòng, cứ như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.” Mộ Thừa phân tích, “Giống như Tiểu Nhiễm trốn tránh suốt bốn năm qua, nhưng bốn năm sau thì sao, chẳng phải vấn đề vẫn tồn tại ư? Lẽ nào mọi người

muốn chuyện đó xảy ra lần nữa?”

Tô Ánh Vân im thin thít, Tiêu Diệp Lỗi cuộn tay không biết nói thế nào.

Lệ Minh Vũ đứng lên, “Bất luận thế nào, tôi cũng không để Tô Nhiễm rời khỏi tôi lần nữa.” Dứt câu, anh xoay người ra khỏi phòng nghỉ.

Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau.

Khi gần đến phòng bệnh của Tô Nhiễm, Mộ Thừa đuổi theo gọi Lệ Minh Vũ lại.

Lệ Minh Vũ xoay người nhìn Mộ Thừa.

Mộ Thừa tiến lên trước, vẻ mặt do dự, anh đè thấp giọng nói, “Cậu định khi nào làm thủ tục xuất viện cho cô ấy?”

“Càng sớm càng tốt.”

Mộ Thừa gật đầu, “Cũng đúng, tình huống của Tiểu Nhiễm lúc này đã tương đối ổn định, không cần nằm viện nữa, nhưng cậu dẫn cô ấy về Bán Sơn, tôi thấy hơi lo lắng.”

“Chẳng phải ban nãy anh đồng ý với tôi ư?” Lệ Minh Vũ nhíu mày.

“Không phải ý này, ý tôi là...” Mộ Thừa nói đoạn, tựa hồ đang tìm từ biểu đạt ý của mình, “Tôi thấy tinh thần của Tiểu Nhiễm không được bình thường.”

Lệ Minh Vũ rơi vào trầm tư. Anh cũng nghĩ giống Mộ Thừa.

“Khi cậu đón cô ấy về, cậu phải quan sát tỉ mỉ tình hình của cô ấy, nếu có gì khác lạ phải báo ngay cho tôi.”

“Đưa cô ấy đến Thanh Sơn nữa? Tôi tuyệt đối không đồng ý!”

“Không, tôi không khuyên cậu đưa Tiểu Nhiễm đến mấy chỗ đó lần nữa. Khi Tiểu Nhiễm sống ở Paris, cô ấy có một bác sĩ tâm lý riêng tên Mark. Có lẽ anh ấy có thể giúp Tiểu Nhiễm.” Mộ Thừa gợi ý.

Lệ Minh Vũ trầm tư giây lát, gật đầu rồi nhướng mắt nhìn anh, cất giọng chân thành, “Cám ơn anh.”

“Tôi chỉ hy vọng cậu đối đãi tốt với cô ấy.” Mộ Thừa cũng dốc lòng với Lệ Minh Vũ.

“Anh yên tâm, tôi sẽ không để những người đàn ông khác thừa nước đục thả câu.” Lệ Minh Vũ nhìn Mộ Thừa, nở nụ cười nhàn nhạt

vờ như đùa giỡn, lại như nói từ lời tận đáy lòng.

Mộ Thừa hiểu ý Lê Minh Vũ, anh chỉ biết mỉm cười, lắc đầu bất đắc dĩ.

Trong phòng bệnh im lặng đến bất ngờ, khi Lê Minh Vũ đẩy cửa đi vào, anh phảng phất có thể nghe thấy tiếng không khí chuyển động và tiếng hít thở của bản thân.

Rèm cửa sổ trong phòng được kéo ra, che chắn mọi thứ ở ngoài với bên trong. Ánh nắng dịu nhẹ xuyên qua lớp vải mỏng manh chiếu sáng một khoảng trong phòng. Tô Nhiễm ngồi quỳ trên giường bệnh, hướng mặt về cửa sổ, đưa lưng ra phía cửa, nắng vàng ấm áp bao trùm lên cô, bộ đồ bệnh nhân màu trắng trên người cô phảng phất như một chiếc bóng xa xôi có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Nhiễm...” Anh ngồi xuống giường, đau xót nhìn về mặt vừa rời của cô.

Anh nhớ thái độ trước đó của cô, rồi lại nhớ đến bao nhiêu nỗi đau đón mà cô từng trải, lòng anh ngổn ngang trăm mối.

Tô Nhiễm nhìn anh một lúc lâu, đôi mắt cô trong suốt ngân ngấn nước khiến người đối diện không tài nào đọc hiểu. Đúng vậy, trong suốt. Lê Minh Vũ chỉ biết dùng từ ‘trong suốt’ để miêu tả anh mắt cô lúc này. Nó quá mức trong suốt làm anh sản sinh vô tận ảo giác.

Anh vừa định chạm vào mặt cô, đã thấy ánh mắt cô mơ hồ loé sáng, túm tay áo Lê Minh Vũ như một đứa bé bất lực. Cô mở miệng nói, thanh âm của cô nhỏ nhoi và yếu ớt, nếu không chú ý sẽ không thể nghe rõ lời nói của cô.

Tô Nhiễm nói, “Có phải không cần Nhiễm nữa không?”

Nhưng những lời này rơi vào tai Lê Minh Vũ hết sức rõ ràng, giọng cô khê khàng như hạt mưa nhỏ đọng vào lòng anh, khiến anh hoàn toàn hoá đá. Từ trước đến giờ, dẫu Tô Nhiễm bất lực thế nào cũng không nói với anh như vậy, cảm giác này quá đối lạ lòng. Cô như một đứa bé sợ bị người lớn vứt bỏ, hoặc như một bóng ma lạc đường trong rừng xanh sâu thẳm, cô mở to mắt ngơ ngác nhìn anh chăm chú, nhìn mỗi một biểu hiện trên mặt anh, khuôn mặt cô cũng lộ vẻ lo âu.

Tô Nhiễm thế này khiến Lê Minh Vũ yêu thương vô cùng, cô như mũi khoan dùi liên hồi vào da thịt anh, anh ôm choàng cô vào lòng, đặt nụ hôn lên trán cô, rồi tựa cằm lên đầu cô, giọng nói trầm thấp giàu từ tính vang lên...

“Dù lúc nào hay ra sao, anh đều cần em.”

“Thật không?” Tô Nhiễm dựa trong lòng anh, cô ngước đầu, ánh mắt vui mừng.

“Thật.” Lê Minh Vũ xót xa nhìn cô, anh nâng mặt cô lên, đôi mắt chứa chan thâm tình, “Nhiễm, em là vợ anh, cả đời này anh sẽ không để em rời xa anh.”

Ánh mắt Tô Nhiễm mù mờ nhưng cô mau chóng mỉm cười thoải mái, chủ động vươn tay ôm cổ anh.

Lê Minh Vũ hơi giật mình. Tuy cô chủ động ôm anh khiến anh ngây người và ngạc nhiên, nhưng nỗi niềm vui sướng vô ngần tích tắc lấp đầy lòng anh, cảm giác hạnh phúc như dòng điện tê dại lan hết cơ thể anh. Mùi hương thơm mát từ cô khi dựa vào lòng anh khiến anh có cảm giác thành tựu hơn bao giờ hết.

Rốt cuộc anh cũng hiểu thế nào là “Ngàn vàng đổi lấy một nụ cười người đẹp”. Cảm giác này quả thực rất tuyệt vời.

Một lúc sau, Tô Nhiễm cất giọng, khuôn mặt cô vẫn dán vào ngực anh, “Nhiễm muốn về nhà.”

Người đẹp trong lòng lại mềm mại nhờ anh, đừng nói muốn về nhà, ngay lúc này kêu anh nhảy từ trên nóc bệnh viện xuống, anh cũng cam tâm tình nguyện. Lê Minh Vũ ôm chặt eo cô, anh cúi đầu áp trán mình vào trán cô, giọng anh nồng ấm, “Sáng mai, chúng ta về nhà, được không?”

“Ừm.” Tô Nhiễm gật đầu, cười rạng rỡ.

Bị người đẹp mê hoặc, lý trí của Lê Minh Vũ hầu như tan biến hết...

Lê Minh Vũ vô thức dừng chân, chầm chậm đóng cánh cửa sau lưng mình. Trong tích tắc, anh lại không dám phá tan khung cảnh quá mức bình yên như tranh vẽ này.

Chẳng rõ Tô Nhiễm đang nhìn gì, cô chỉ trầm mặc, bất động như

một bức tượng.

Một hồi sau, Lê Minh Vũ mới nhẹ nhàng tiến gần đến cô, anh sợ mình sẽ đánh vỡ phần bình lạng khác thường này. Anh dừng bên cạnh cô, dịu dàng đặt tay lên vai cô.

Sự đụng chạm bất ngờ khiến Tô Nhiễm hơi giật mình, tựa như cô vừa tỉnh dậy từ trong mơ, cô quay phắt đầu nhìn người đàn ông sát bên.

Trong tích tắc này, Lê Minh Vũ trông thấy vẻ bối ngỡ và oán hận vô bờ loé lên từ mắt cô.

Ngày hôm sau, Lê Minh Vũ liền làm thủ tục xuất viện cho Tô Nhiễm, rồi mua bao lớn bao nhỏ thuốc men theo lời dặn của bác sĩ. Loay hoay suốt mấy giờ liên tục, nhưng vẻ mặt anh thoả mãn vô cùng.

Để phòng ngừa Tô Nhiễm lại đến phòng dưỡng nhi, xuất viện là cách tốt nhất.

Đồng Hựu chạy xe đến đón, Tô Nhiễm ngồi đằng sau xe. So với ngày hôm qua, thần sắc của cô lại khôi phục vẻ trầm mặc và dửng dưng. Lê Minh Vũ cũng không nghĩ gì nhiều, anh chỉ muốn đón cô về Bán Sơn, bắt đầu cuộc sống chỉ có anh và cô lần nữa.

Mộ Thừa và An Tiểu Đoá cũng xuống lầu tiễn hai người, Tô Ánh Vân đứng cạnh xe nhìn Tô Nhiễm, bà nói: “Tiểu Nhiễm, con quyết định theo cậu ta về ư?”

Tô Nhiễm có vẻ hoảng hốt cô quay đầu nhìn Tô Ánh Vân nhưng không nói tiếng nào.

An Tiểu Đoá đau nhói lòng, cô tiến đến gần, “Tiểu Nhiễm, cậu nói gì đi, đừng dọa mình sợ.”

Lúc này Lê Minh Vũ đang lên xe từ một phía khác, anh ngồi cạnh Tô Nhiễm, cười nói ôn hoà, “Chẳng phải chúng ta đã bàn rồi ư?”

Tô Nhiễm gật đầu, nhìn Tô Ánh Vân và An Tiểu Đoá, “Nhiễm muốn về nhà.”

Lê Minh Vũ cười thoả mãn, nắm tay cô vuốt ve.

Tô Ánh Vân thấy Tô Nhiễm nói vậy cũng biết không thể miễn

cưỡng cô, bà đành gật đầu, căn dặn một hồi rồi thôi.

Xe lăn bánh rời khỏi bệnh viện. Tô Ánh Vân đứng trông theo, thờ dài lo lắng. An Tiểu Đoá cũng không nghĩ gì nhiều, còn ánh mắt Mộ Thừa thì đầy vẻ ngờ vực...

Quyển 8 - Chương 21: Biệt Thự Bạch Lan

Xe chạy thẳng về Bán Sơn, suốt đường đi Tô Nhiễm đều trầm mặc, cô dựa nghiêng đầu vào ghế nhìn bên ngoài chăm chăm, đôi mắt cô trống rỗng và vô hồn, chẳng rõ đang nghĩ gì.

Lệ Minh Vũ luôn nắm tay cô, gần tới Bán Sơn, anh kéo cô đến gần mình, nhẹ giọng hỏi: “Em nghĩ gì thế?”

Tô Nhiễm không nhìn, cũng chẳng trả lời anh.

Thấy vậy, Lệ Minh Vũ chỉ mỉm cười.

Cái anh muốn rất đơn giản, anh chỉ hy vọng cô chịu theo anh về. Anh từng nghĩ dẫn cô về phòng làm việc, nhưng ở đó còn có phòng em bé trang hoàng sắc sỡ sắc màu trẻ con. Anh mong quá khứ đau xót trôi qua hết và dĩ vãng không còn ảnh hưởng đến cô.

Đồng Hựu chạy xe thường quan sát mọi thứ qua kính, anh vô thức thở dài buồn bã. Anh chỉ hy vọng hai người có thể như lúc trước, bắt đầu lại lần nữa.

Biệt thự Bán Sơn vẫn như mọi khi.

Tô Nhiễm xuống xe, lẳng lặng đứng trước biệt thự ngắm nghía vào trong. Lệ Minh Vũ lấy mọi thứ từ trong xe ra ngoài, thấy cô nhìn biệt thự chăm chú, anh cũng lướt mắt theo, rồi xoay đầu cười với cô, “Chúng ta đến nhà rồi, vào thôi.”

Đồng Hựu mang thuốc Tô Nhiễm phải uống thường ngày đi phía sau.

Vào biệt thự, sau khi Lệ Minh Vũ thu xếp gọn gàng mọi thứ, dọn mở miệng kêu cô lên lầu nghỉ ngơi, thì vẻ mặt lãnh đạm của cô bỗng thay đổi, đôi mắt tròn to sợ hãi ngó dáo dác xung quanh, trán cô túa đầy mồ hôi...

Đồng Hựu cũng thấy khác lạ. Anh vừa để đồ xuống ghế sofa,

liền phát hiện Lê Minh Vũ cứng đờ người, bàng hoàng nhìn Tô Nhiễm.

“Nhiễm...” Lê Minh Vũ sai bước vội lên trước, kéo cô đến gần, nhẹ nhàng trấn an, “Em sao vậy? Đây là nơi chúng ta từng sống, em không nhớ sao?”

Đồng Hựu cũng hoảng hốt nhìn Tô Nhiễm, sắc mặt cô trắng không một chút sắc hồng, hai hàm răng va vào nhau lập cập, cô dựa vào lòng Lê Minh Vũ, nhưng không vì sự trấn an dịu dàng của anh mà bình tĩnh, trái lại cô dốc sức đẩy anh ra khỏi mình, rồi ngồi xồm xuống, hai tay ôm đầu hét thất thanh!

“A...” Tiếng hét thê lương như thanh kiếm sắc bén xuyên thấu bầu không khí tĩnh lặng.

Tiếng thét thảm thiết suýt đâm thủng màng tai Lê Minh Vũ, anh giữ cô, “Nhiễm...”

“Nhiễm...” Tô Nhiễm lại hét lên, thanh âm càng sắc nhọn hơn vừa rồi. Cô tiếp tục xô Lê Minh Vũ ra xa mình, mà lần này anh chệnh choạng, suýt ngã sõng xoài.

“Bộ trưởng!” Đồng Hựu phát hoảng, lật đật đỡ Lê Minh Vũ. Đồng Hựu kinh sợ nhìn đăm đăm Tô Nhiễm đang run lẩy bẩy, giọng anh nhát gừng, “Bộ trưởng, vợ anh, chị ấy làm sao vậy?”

Lê Minh Vũ cố kiềm nén nỗi lòng lo lắng, ép bản thân tỉnh táo quan sát Tô Nhiễm. Anh phát hiện ánh mắt cô nhìn xung quanh rất kỳ lạ, đó là ánh mắt sợ hãi và tuyệt vọng xuất phát từ nội tâm của cô.

Anh nuốt khan, hít sâu rồi đến gần cô. Anh không ôm cô, anh chỉ cô gắng giữ giọng mình nhẹ nhàng...

“Nói anh biết, em làm sao vậy?”

Tô Nhiễm cuộn người vào góc tường, không dám ngước đầu, nghe anh hỏi, cô dè dặt ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy vẻ hoảng loạn lia xung quanh, môi cô run run, “Nhiễm...Nhiễm không muốn ở đây... không muốn...”

Lê Minh Vũ đảo mắt một vòng, đau xé lòng nhìn dáng dấp cô, anh muốn trấn an cô nhưng giọng anh tắc nghẹn. Đầu anh bất giác nhớ đến hình ảnh trong đoạn phim ở bệnh Thanh Sơn và lời nói của bác

sĩ Vương...

“Cô ấy chỉ thích hoàn cảnh sáng sủa và không gian với tông màu nhạt sẽ giúp cô ấy bình tâm. Tại sao như vậy thì chúng tôi không rõ.”

Hoàn cảnh sáng sủa....

Căn biệt thự này năm đó cô sửa sang thành màu tối theo sở thích của anh, mọi thứ ở đây đa phần là màu đen và tông màu sẫm tối! Lẽ nào cô không thích màu sắc nơi đây?

Anh trầm mặc, đôi mày rậm cau chặt, anh quay nhìn Đồng Hựu, ra lệnh, “Câu mang đồ vào xe, chạy đến khu Hoa Phủ.”

“Khu Hoa Phủ? Bộ trưởng, chẳng phải anh ... chưa bao giờ đến đó ư?” Đồng Hựu sửng sốt.

Ngoài hai nơi ở Bán Sơn và nội thành, thì Lê Minh Vũ còn một căn biệt thự tại khu Hoa Phủ. Nhưng Đồng Hựu nắm rõ khi Tô Nhiễm không ở Bán Sơn, anh sẽ ở văn phòng hoặc về biệt thự trong nội thành. Còn khu Hoa Phủ, anh hầu như không đến.

Đồng Hựu từng hỏi Lê Minh Vũ nguyên nhân nhưng anh không trả lời, anh chỉ căn dặn người đến đó quét tước đúng giờ, đổi mọi thứ bày biện cũ thành mới. Nói chung anh không sống ở đó.

Mà ngày hôm nay, anh đột nhiên nhắc khu Hoa Phủ? Có gì đó quá kỳ lạ.

Lê Minh Vũ đỡ Tô Nhiễm đứng dậy, anh sợ cô đẩy mình ra nên ôm cô thật chặt. Lê Minh Vũ nhìn thần sắc nghi ngờ của Đồng Hựu, anh nghiêm giọng, “Còn chưa đi lấy xe?”

“À, dạ.” Đồng Hựu lập tức làm theo.

Khu Hoa Phủ nằm ở một đầu khác của thành phố, phải vượt biển mới đến được đây.

Từ nội thành đến đây mất mấy tiếng chạy xe, còn từ Bán Sơn thì khoảng hai tiếng đồng hồ.

Ở đây bình lặng, không phồn hoa và sầm uất, nó như một thành phố độc lập, có hệ thống đường sá và cột mốc riêng biệt.

Khu Hoa Phủ là nơi sạch nhất trong thành phố, đi đến đâu cũng sạch trơn không một cọng rác, dù mặc đồ trắng nằm lên trên đường

cũng không sợ bản.

Nội thành có quá nhiều dân nhập cư và người ngoại quốc đến sống, nhưng khu Hoa Phủ là nơi dành cho người già hoặc người giàu có về hưu tịnh dưỡng. Mỗi con đường đều thẳng tắp trải cỏ khắp hai bên, trên mặt cỏ là những căn biệt thự màu trắng na ná nhau với sân vườn trồng cây anh đào.

Khi xe chạy vào khu Hoa Phủ, Lê Minh Vũ có cảm giác như cả thế hệ trôi qua, gần hai mươi năm rồi anh không đến nơi này. Ở đây chứa đựng biết bao kỷ niệm vui sướng và đau buồn của anh.

Lê Minh Vũ hơi chau mày, từng dòng hồi ức vụt qua đầu anh, anh giơ tay xoa huyệt thái dương. Đột nhiên anh cảm thấy gió mát phả vào mặt, anh liền xoay đầu trông thấy Tô Nhiễm hạ cửa sổ, nhoài hơn nửa người ra ngoài .

Anh không ngăn cản cô vì rất hiếm khi cô thấy hứng thú với gì đó và ở đây ít xe nên sẽ không nguy hiểm.

Ở đây vắng vẻ, dân cư thưa thớt. Thỉnh thoảng mới có vài người dắt chó đi dạo, hay đẩy xe em bé ngang qua, con đường rộng thênh thang cũng chỉ có mỗi xe của họ, nhưng mọi người trên đường vẫn tiếp tục ung dung không chú ý đến.

Tô Nhiễm hiển nhiên rất hứng thú với nơi này, ánh mắt cô tò mò, ló đầu ra ngắm nghía xung quanh. Lê Minh Vũ bảo Đồng Hựu chạy xe chậm lại, anh nở nụ cười cưng chiều nhìn về mặt tươi vui của Tô Nhiễm.

Xe rẽ chừng năm sáu con đường rồi dừng trước một biệt thự màu trắng. Người lạ mới tới chắc chắn sẽ lạc đường bởi vì khu phố hay nhà cửa đều giống hệt nhau, nếu khác thì chỉ khác cách trang trí bên trong.

Lê Minh Vũ bước vào biệt thự, ba cây ngọc lan trắng trong sân xum xuê xòe tán dưới ánh mặt trời, lúc này đang là mùa hoa nở, từng nụ hoa đua nhau nở rộ trên nhánh cây, hương hoa thơm ngát lan tỏa mọi nơi.

Đồng Hựu đem đồ vào nhà trước, Lê Minh Vũ đến bên Tô Nhiễm, ôm cô từ đằng sau, anh áp cằm lên gương mặt nghiêng của cô, mùi

hương thanh mát từ ngọc lan trắng và hương thơm thuộc riêng cô khiến anh cảm thấy thoải mái và yên lòng.

“Em thích ở đây không?” Anh hỏi nhỏ.

Tô Nhiễm không lên tiếng nhưng cô gật đầu đáp lại. Cô chạm vào búp hoa trắng giữa nhánh cây, hương hoa tươi mát nhuộm vào ngón tay cô. Ánh nắng rọi sáng càng tôn lên vẻ xinh xắn cho tay Tô Nhiễm.

Lệ Minh Vũ dõi nhìn tay cô, trước mắt anh dần xuất hiện một hình ảnh khác.

“Mẹ ơi, cây này là cây gì?”

“Cây này là ngọc lan trắng, sau này sẽ rất cao.”

“Cao hơn con luôn sao?”

“Chuyện này à, mẹ nghĩ có thể sẽ cao hơn con.”

“Tại sao phải trồng ngọc lan trắng vậy mẹ?”

“Chúng ta thường gọi ngọc lan trắng là mím cười. Mẹ mong muốn gia đình mình lúc nào cũng sống vui vẻ và đầm ấm.”

Từng dòng hồi ức dấy lên trong đầu Lệ Minh Vũ, lòng anh đau nhói.

“Đây là mím cười...” Tô Nhiễm bất giác mở miệng, cô ngắt một đóa hoa ngọc lan trắng đặt gần chóp mũi, vừa hít thật sâu vừa khép hờ mắt, khóe miệng cong lên.

Hương hoa ngọc lan trắng rất đặc biệt, có thể coi là mùi đặc biệt và khó quên nhất trong tất cả các loài hoa. Khi nó còn nhỏ, chúng ta có thể trồng trong bồn, khi lớn trở thành cây cao trong sân vườn, khi hoa nở rộ thì tỏa hương nhẹ nhẹ khắp sân, nhưng khi hái hoa cài vào tóc, ép trong sách hay quần áo, mùi hương lưu lại rất lâu.

Lệ Minh Vũ hơi dờ dẩn, anh không ngờ cô cũng biết biệt danh của nó. Trông thấy cô cười, anh không kìm được cúi xuống hôn lên má cô. Cô vẫn nhắm mắt, nụ cười rạng rỡ như đang rung động...

Tiêu Diệp Lỗi về đến chỗ ở của mình, anh vừa bật đèn liền giật mình bắt gặp Hòa Vy với vẻ mặt phờ phạc đang ngồi trên ghế sofa, anh cau mày, nói nhàn nhạt, “Hình như đây là nhà tôi thì phải?”

Nói hết câu, anh thay giày, đi thẳng lên lầu hai.

Hòa Vy nhìn Tiêu Diệp Lỗi, đứng dậy đi theo anh.

Trên lầu hai ngoài phòng ngủ, thì tất cả các phòng còn lại được sửa thành một căn phòng tắm nắng lớn, bên trong trồng đủ hoa và cây cỏ sặc sỡ màu sắc, có loại sinh trưởng trong đất hữu cơ, có loại dùng máy nuôi trồng, nom như một khu vườn thực sự.

Tiêu Diệp Lỗi đẩy cửa đi vào, khuấy động bầu không khí ẩm ướt và tươi mát bên trong.

Anh mặc áo blouse trắng, kiểm tra một loạt, rồi đến bàn làm việc kiểm tra số liệu đo được.

Hòa Vy đứng ngoài, dựa người vào cửa, ngửi khí mệt mỏi, “Cậu đừng quên, đây là chỗ Hòa thị cho cậu, tôi có chìa khóa cũng là bình thường.”

Tiêu Diệp Lỗi lướt mắt qua Hòa Vy, cười bất đắc dĩ, “Cô chẳng hiểu cái gì gọi là quyền riêng tư.”

“Cái đó thì tùy người.” Hòa Vy không có tâm trạng tranh cãi với Tiêu Diệp Lỗi, cô vén tóc lúng túng, muốn nói lại thôi.

Tiêu Diệp Lỗi đi tới một nhóm cây, ngồi xổm xuống kiểm tra, thấy cây cối tăng trưởng tốt, anh cong môi vui mừng. Suốt quá trình, anh đều đưa lưng về phía Hòa Vy nhưng tựa hồ có con mắt đằng sau quan sát cô, anh cất giọng thản nhiên, “Cô muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

Hòa Vy cười gượng, lắc đầu, một lúc sau mới hỏi, “Tiểu Nhiễm... bệnh thế nào?”

“Xuất viện rồi.” Anh nói, quay đầu lại, “Bây giờ mới hỏi đến cô ấy hình như hơi muộn.”

Hòa Vy ngây ra, “Về thị trấn Hoa Điền à?”

“Không, Lệ Minh Vũ dẫn cô ấy đi.” Ánh mắt Tiêu Diệp Lỗi mơ hồ đau xót, giọng nói trầm trầm.

Hòa Vy run rẩy, đôi mắt vụt lên một tia khổ sở.

“Nếu lúc đó có cô ở đó, không chừng nhất trí dễ dàng hơn. Nhưng đáng tiếc tôi và dì Vân chỉ có hai phiếu chống chọi với ba phiếu, cuối cùng thua tươi bời.” Tiêu Diệp Lỗi cảm nhiệt kể vào đất trồng.

Hòa Vy cắn môi. Kỳ thực cô rất muốn đến bệnh viện, thậm chí cô đã tới bệnh viện nhưng chỉ đứng ngoài cổng, hai chân cô cứng ngắc

như bị đổ chùi. Cô biết Lê Minh Vũ ở bên trong, cũng biết anh luôn bên cạnh chăm lo cho Tô Nhiễm, nhưng chính vì vậy cô không biết phải cư xử thế nào khi chạm mặt anh.

Một hồi sau, cô thở dài rầu rĩ, hỏi, “Về Bán Sơn?”

“Chắc vậy, tôi chẳng rõ lắm.”

Hòa Vy nhìn anh, “Không ngờ cậu dễ bỏ cuộc như vậy.”

Tiêu Diệp Lỗi cười nhạt, vuốt nhẹ lá cây, “Bây giờ làm gì cũng không được. Nhưng chúng nó phát triển khỏe mạnh, tôi có thể làm mọi thứ mình muốn.”

“Đây là...”

Tiêu Diệp Lỗi nhếch mép, “Đây là thứ tôi sắp đặt cho Tô Nhiễm.”

Hòa Vy ngơ vực, không sao hiểu nổi.

Bệnh viện.

An Tiểu Đóa tắt điện thoại với vẻ mặt thâm trầm khó đoán.

Mộ Thừa kiểm tra xong các phòng bệnh, viết lời dặn dò của bác sĩ rồi đi vào phòng nghỉ, anh cầm một ly nước cam ngồi xuống, thấy vẻ mặt An Tiểu Đóa hoảng hốt, anh hỏi một cách thân thiết, “Em sao thế?”

An Tiểu Đóa ngược nhìn Mộ Thừa ngồi đối diện,, sắc mặt hơi bần thần, cô cầm ly nước cam của mình uống một hớp, nói, “Em lo cho Tiểu Nhiễm, vừa nãy em gọi điện hỏi thăm mà cậu ấy không ở Bán Sơn.”

“Không ở Bán Sơn? Vậy ở đâu?” Mộ Thừa ngây ra.

“Em nghe bộ trưởng Lê nói hình như cái gì mà Hoa với Phủ đó.”

An Tiểu Đóa nhớ lại lời mình nghe được trong điện thoại.

Mộ Thừa nhăn mày, “Khu Hoa Phủ?”

“Đúng rồi, chính là khu Hoa Phủ.” An Tiểu Đóa vỗ đầu, hoài nghi nhướn mắt nhìn Mộ Thừa, “Là ở đâu thế anh?”

Mộ Thừa không trả lời, thần sắc khó hiểu.

“Mộ Thừa?” An Tiểu Đóa lo lắng.

Mộ Thừa nhướn mắt nhìn cô, vội nói, “À, không sao. Đó chỉ là một căn biệt thự ở xa, nó giống như thị trấn nhỏ riêng biệt.”

An Tiểu Đóa gật gù, cất giọng lo âu, “Tại sao Tiểu Nhiễm không ở Bán Sơn? Liệu tinh thần của cậu ấy có vấn đề không?”

Nỗi lo của cô không phải là dư thừa, vì đây cũng là điều Mộ Thừa canh cánh trong lòng. Anh thở dài thườn thượt, “Anh cũng sợ. Hay ngày mai anh với em đến đó thăm Tiểu Nhiễm.”

“Được.” An Tiểu Đóa gật đầu liên tục.

Khu Hoa Phủ.

Màn đêm bên ngoài lặng phắc, đèn trong sân sáng trưng hòa quyện vào vì sao trên trời, giọt thối lướt qua đài phun nước đang mở, bắn tia nước lên cây ngọc lan trắng.

Sau khi Lê Minh Vũ giải quyết xong công việc, anh dọn dẹp quanh phòng cho gọn gàng. Anh quyết định thời gian này làm việc ở nhà, xã giao không cần thiết sẽ hủy hết, còn công việc quan trọng sẽ hợp trực tuyến.

Làm xong mọi thứ, anh đẩy cửa đi vào phòng ngủ, thấy Tô Nhiễm ngồi ôm chân trên giường lặng lẽ ngắm trăng bên ngoài, anh đến ngồi cạnh cô, nói dịu dàng, “Em mệt rồi, để anh dẫn em đi tắm.”

Tô Nhiễm nhìn anh, bất ngờ lên tiếng, “Cửa sổ chưa khóa.”

Mắt Lê Minh Vũ lóe lên một tia kinh ngạc, anh nhìn cửa sổ, cong môi cười, “Em vào phòng tắm trước, để anh đi khóa cửa.”

Nghe vậy, Tô Nhiễm lại cau mày đứng dậy, tự mình đi khóa cửa. Lê Minh Vũ bỗng đứng ngơ người.

Tô Nhiễm đứng trước cửa sổ một lúc, sau đó cô cứ lặp lại động tác đóng mở ba lần rồi mới thở dài thỏa mãn, xoay người đi vào phòng tắm. Lê Minh Vũ ngăn cô lại, ôm ghì vào lòng, “Ở đây rất an toàn, em đừng lo.”

Tô Nhiễm xô anh ra, không nói tiếng nào đi vào phòng tắm.

Lê Minh Vũ đau thắt lòng, ánh mắt anh nặng nề theo cô vào phòng tắm.

Trong phòng tắm đang mở nước nóng, hơi nước bốc lên mịt mù.

Nếu là thường ngày, nhất định Tô Nhiễm sẽ đuổi anh ra, nhưng hôm nay hơi bất ngờ theo cô vào phòng tắm. Trái lại, cô còn tự nhiên

cởi áo đầm trắng, thắt lưng, tụt váy lót đến mắt cá chân, cuối cùng là quần con...

Cơ thể phụ nữ quyến rũ không mảnh vải che thân hiện ra trong hơi nước nghi ngút, đập vào mắt Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ đang dựa vào cửa phòng tắm, đôi mắt bỗng u ám, yết hầu chuyển động, cả người anh căng cứng...

Anh thở hắt ra, muốn dời tầm nhìn sang nơi khác nhưng đôi mắt anh như bị dán chặt, tham lam nhìn chằm chằm phía trước.

Tô Nhiễm bước vào bồn tắm, cô ngồi xuống, khẽ vẩy nước lên da mình, phảng phất như thiếu nữ mềm mại tắm gội ngoài suối.

Rốt cuộc Lê Minh Vũ không kìm nổi nữa, anh tiến đến ngồi cạnh cô.

Lê Minh Vũ vươn cánh tay rắn chắc ôm cô từ phía sau, anh cúi gằm mặt, đầu mũi lướt qua tóc chạm vào tai cô, sau đó âm thầm đặt tay lên ngực Tô Nhiễm.

Song Tô Nhiễm vẫn không đẩy anh ra, cô khép hờ mắt tựa hồ đang hưởng thụ sự dịu dàng của anh.

“Nhiễm...” Anh rử rử bên tai Tô Nhiễm, cố kìm nén dục vọng của bản thân.

Tô Nhiễm bỗng mở to mắt, đôi mắt mơ màng lén vẻ lo sợ, cô đẩy Lê Minh Vũ, chạy ra khỏi phòng tắm.

Lê Minh Vũ thoát ngay người, lập tức chạy theo cô.

“Nhiễm...”

Lê Minh Vũ đột nhiên khựng lại, anh thấy Tô Nhiễm đứng trước cửa sổ, kiểm tra tỉ mỉ, sau đó cô chạm tay vào tựa hồ đang xác nhận rằng cửa đã khóa hay chưa.

Tô Nhiễm khóa thân hoàn toàn, ánh trăng rọi xuống đường cong trên cơ thể cô, Lê Minh Vũ cả kinh sai bước lên kéo rèm cửa sổ lại, xoay người cô đối diện với mình, vẻ mặt nghiêm túc...

“Em làm gì vậy?”

Mặc dù không ai có thể nhìn thấy cảnh này, nhưng anh ích kỷ không muốn cô phơi bày dưới ánh trăng.

Ngữ điệu của anh hơi nghiêm khắc, Tô Nhiễm dường như sợ hãi,

cô cắn môi, hốc mắt đỏ hoe, ăm ực mở lời, “Cửa sổ...cửa sổ chưa khóa...”

Quyển 8 - Chương 22: Giày Vò

Lệ Minh Vũ thẩn thờ, anh nhìn thoáng qua cửa sổ, đôi lông mày chau lại, giữ vai cô, “Em khóa cửa sổ rồi.”

Tô Nhiễm ngớ ngàng, cô cần môi ngược nhìn anh với vẻ mặt ảm ức.

Thấy cô như vậy, Lệ Minh Vũ đau lòng vừa buồn chán thái độ nóng nảy của bản thân, anh cố gắng bình tĩnh, “Nhiễm, em vào tắm đi.”

Tô Nhiễm ủ rũ xoay người, đi được hai bước cô lại ngoái nhìn cửa sổ.

Lệ Minh Vũ không nhin nổi nữa, anh bỗng cô đi vào phòng tắm.

Hòa Quân Hạo đi chơi đến khuya mới về nhà, vừa mở cửa đi vào, liền gặp Bạch Sơ Diệp và Bạch Lâm ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, mắt họ hừng hực lửa giận nhắm vào anh, anh sờ sờ cổ họng, cố tình nói, “Mẹ với cậu làm sao thế? Định giả làm xác chết dọa người sao?”

Bạch Sơ Diệp nhíu mày, chỉ vào đồng hồ trên tường, “Con xem mấy giờ rồi?”

Hòa Quân Hạo giương mắt nhìn sơ, mỉm cười, “Sao vậy mẹ? Hằng ngày, con toàn về giờ này mà.”

“Mẹ và cậu cố tình thức đợi con lâu lắm rồi.”

Hòa Quân Hạo đổi dép đi trong nhà, lười biếng thả người xuống đầu bên kia ghế sofa, “Có chuyện gì sao mẹ? Cậu với mẹ có việc muốn hỏi con?”

Bạch Lâm lật đật hỏi, “Quân Hạo, Tiểu Nhiễm sao rồi?”

Hòa Quân Hạo ung dung, “Sao tự dung cậu quan tâm chị ba vậy?”

“À...”

“Thằng nhóc này, đều là người nhà với nhau, chẳng lẽ không được quan tâm?” Bạch Sơ Diệp nói nhanh.

“Đúng đấy, Tiểu Nhiễm là người nhà, nghe nói con bé có việc, đương nhiên cậu không yên lòng rồi.” Bạch Lâm sức có phản ứng, nặn một nụ cười, “Vả lại hồi trước nếu không có Tiểu Nhiễm, cậu đã bị bọn cho vay nặng lãi chém chết từ đời nào rồi.”

Hòa Quân Hạo nhún vai tỏ vẻ bất cần, “Ồ.”

“Ồ cái gì mà ồ, mau nói mẹ biết Tiểu Nhiễm sao rồi?” Bạch Sơ Diệp sốt ruột.

Hòa Quân Hạo thở dài, ngồi dậy, “Chị ấy xuất viện rồi, chắc không có gì đáng lo.”

“Vậy... đứa bé không cứu được thật à?” Bạch Lâm truy hỏi.

Hòa Quân Hạo nhướn cao mày, nhìn Bạch Lâm bằng ánh mắt do dự, một hồi sau mới đáp, “Chẳng phải con nói rồi ư, chị ấy bị sảy thai nên mới nằm viện.”

“Chao ôi, đúng là đáng thương.” Bạch Lâm cúi đầu, buông tiếng thở dài.

“Bây giờ Tiểu Nhiễm ở đâu? Vẫn sống với Lệ Minh Vũ?” Bạch Sơ Diệp căng thẳng, hỏi Hòa Quân Hạo.

Hòa Quân Hạo mỉm cười, “Cứ coi là vậy, dẫu sao anh ấy cũng dẫn chị ba đi rồi.”

“Thằng nhóc này, sao lại hờ hững thế chứ? Chị ba của mình ở đâu mà cũng không biết.” Bạch Sơ Diệp tức giận.

“Chị ba bình an vô sự là mừng rồi. Còn chị ấy và Lệ Minh Vũ sống ở đâu là việc của riêng họ. Mẹ, có phải mẹ buồn lo vô cớ quá không?” Hòa Quân Hạo gác chéo chân, cười hỏi vặn bà ta.

Bạch Sơ Diệp há hốc miệng, nhìn Hòa Quân Hạo đăm đăm, bà ta xua tay, “Thôi được rồi, thằng nhóc này nói chuyện chẳng có câu nào dễ nghe. Con mau đi ngủ đi.” Nói hết lời, bà ta đứng dậy định lên lầu.

Bạch Lâm cũng lắc đầu với Hòa Quân Hạo, dợm về phòng nghỉ ngơi.

“Mẹ, cậu...” Hòa Quân Hạo đột nhiên gọi hỏi.

Hai người khựng lại, xoay đầu nhìn Hòa Quân Hạo.

Hòa Quân Hạo quan sát họ, tuy vẻ ngoài vẫn cười vẫn nói nhưng ánh mắt nghiêm túc...

“Mẹ với cậu quan tâm chị ba thật không?”

Bạch Sơ Diệp và Bạch Lâm bị hỏi đến cứng họng, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Bạch sơ điệp nói, “Con nói vậy là sao? Mẹ và cậu đương nhiên quan tâm chị ba của con, quan tâm mà cũng giả ư?”

“Ờ.” Hòa Quân Hạo nhún vai mỉm cười, giơ tay ra vẻ xin tha thứ.

Bạch Sơ Diệp đè nén nổi bất mãn, cắn dận thêm vài câu rồi về phòng.

Phòng khách lại sa vào tĩnh lặng. Người làm đều đã ngủ hết, chỉ còn Hòa Quân Hạo ngồi ngoài phòng khách cùng đêm dài dằng dặc. Vẻ mặt anh vừa cô đơn vừa buồn bã. Vài phút sau, anh rút điện thoại, ấn một dãy số, sau đó nằm căng thẳng.

Điện thoại reng một lúc lâu mới có người nghe máy, giọng nữ biếng nhác truyền đến, “Cậu muốn chết hả, khuya lắm rồi mà còn gọi cho tôi?”

“Làm gì có chuyện đó. Đồng chí An Tiểu Đóa, mới giờ này mà ngủ rồi?” Hòa Quân Hạo mỉm cười.

“Anh hai ơi, anh không biết xem giờ ư? Một giờ rưỡi sáng mà sớm?”

“Giờ này mới bắt đầu cuộc sống về đêm mà.”

“Này, cậu gọi tôi làm gì? Có gì thì nói, không thì cúp, đừng phiền tôi ngủ. Ngày mai, tôi còn một ca phẫu thuật nữa.”

“Tôi nghiệp quá, ngày mai cô phải tốn sức hoạt động thể lực và trí tuệ ư? Nhưng cô đừng lo, ngày mai tôi mới cô đi ăn, bồi bổ cho cô.” Hòa Quân Hạo cười cười.

“Được thôi, có người mời thì phải ăn chứ. Nhưng ngày mai không được, ngày mốt đi.

“Ngày mai có hẹn à?”

“Đi thăm chị cậu.”

“Tiện mà, dẫn tôi đi với.”

“Sao cậu bám tôi như keo dính chuột vậy? Tại sao phải dẫn cậu đi?”

Hòa Quân Hạo cười ngoác miệng, “Thì nơi nào có cô là nơi đó có tôi.”

“Đồ điên, có gì mai cậu đợi điện thoại đi.” An Tiểu Đóa cũng không từ chối. Trước khi cúp máy, cô uy hiếp, “Tôi cảnh cáo cậu, cậu mà gọi tôi vào nửa đêm nữa là tôi bóp chết cậu.”

Hòa Quân Hạo cười, không nói tiếng nào.

Lần đầu tiên trong đời, Lê Minh Vũ mới cảm thấy thất bại như lúc này.

Vốn dĩ anh tưởng chuyện tắm rửa cho một người phụ nữ chẳng khó khăn gì, nhưng cuối cùng anh mới phát hiện suy nghĩ của mình quá đổi ngây thơ.

Tô Nhiễm trầm mặc ngâm nhìn trong bồn tắm. Nhưng trong lúc tắm, vài lần cô muốn đứng dậy, hỏi cửa sổ đã đóng chưa, làm Lê Minh Vũ khấn trương và lo lắng. Cô không tự tắm, nên Lê Minh Vũ đành kiên trì tắm cho cô. Nếu là trước đây, anh sẽ rất vui mừng được phục vụ, thậm chí còn tắm uyên ương, nhưng giờ khắc này cả người anh đều căng cứng, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Anh không cầu gì nhiều. Anh chỉ mong Tô Nhiễm ngồi yên, để anh suôn sẻ tắm cho cô là được.

Tay Lê Minh Vũ mơn trớn da thịt Tô Nhiễm, cô cười nũng nịu, né tránh, “Ngứa.”

Một câu nói ngắn gọn nhưng khiến Lê Minh Vũ suýt vỡ tung.

Anh dốc sức kiềm nén nhu cầu sinh lý của bản thân, tắm gội sạch sẽ giúp Tô Nhiễm, cẩn thận lau khô người cho cô, rồi bồng cô về giường.

Tô Nhiễm lại vô thức quay đầu nhìn cửa sổ.

Lê Minh Vũ thấy vậy, liền nằm nghiêng che chắn, xoay mặt cô đối diện với mình, anh hạ thấp giọng, “Nghe lời anh, ngủ đi.”

Tô Nhiễm tủi thân, rụt người lại.

Anh thở dài, ôm cô vào lòng.

Kỳ thực anh biết bản thân đang trốn tránh, Tô Nhiễm lúc này không hề giống một người mới sẩy thai. Lẽ ra cô phải căm hận anh như lúc ở bệnh viện, nhưng bây giờ cô chỉ trầm mặc.

Tô Nhiễm dựa trong lòng anh vẫn chưa ngủ, cô xoay nhẹ người.

“Em sao vậy?” Lệ Minh Vũ phát hiện Tô Nhiễm chưa ngủ, anh cúi đầu nhìn cô.

Tô Nhiễm ngẩng lên, đôi mắt cô có vẻ dè dặt, “Không cần Nhiễm, không thích Nhiễm nữa, phải không?”

Lệ Minh Vũ ngó người.

Thấy anh không trả lời, Tô Nhiễm rơm rớm nước mắt, hàng mi dài khẽ chớp cũng ầm ứót, “Không cần Nhiễm nữa sao? Không thích Nhiễm...”

“Không, không phải.” Anh vội vàng trả lời, cúi thấp đầu đặt nụ hôn lên trán cô, cất giọng dịu dàng, “Anh cần em, anh thích em.”

Có ông trời làm chứng, anh sắp bị cô giày vò đến điên rồi.

Hai mắt Tô Nhiễm tràn ngập vui sướng, nước mắt dần rút đi, “Thật không?”

“Thật.” Anh lau nước mắt thay cô, đáp lời một cách trù mẩn. Cô cũng từng hỏi anh như vậy khi ở bệnh viện, không rõ là do mất đứa bé nên cô cảm thấy không an toàn hay do nguyên nhân gì khác? Anh cũng không dám đào sâu suy nghĩ.

Tô Nhiễm nghe vậy mới yên tâm, cô nheo mi cười tươi, vùi mặt vào ngực anh, hai tay cô ôm thắt lưng anh, bám chặt vào người anh.

Cánh tay đang ôm cô căng cứng, cơ bắp săn chắc trên người anh tủa đầy mồ hôi, biểu hiện của việc kiềm nén ham muốn.

Lệ Minh Vũ hít sâu, cố gắng đè nén lửa cháy bùng bùng trong lồng ngực, anh lại cúi nhìn Tô Nhiễm. Khuôn mặt cô thả lỏng, hơi thở đều đều bình ổn. Cô đang ngủ!

Anh hạ thấp đầu ngậm vành tai cô, khiến cô hơi giật mình, giọng nói khàn đặc của anh rót vào tai cô, “Nhiễm, anh thích em...”

Một câu thích khiến ngực anh bất giác phát run.

Anh thích cô, thật sự rất thích cô.

Hơi thở đàn ông nóng hổi phả qua tóc Tô Nhiễm, có lẽ cảm thấy ngựa ngửa, nên Tô Nhiễm bật ra một tiếng “ưm”, khuôn mặt cô cọ cọ vào ngực anh, dấy lên một tròng cười khế khàng từ Lệ Minh Vũ.

Tô Nhiễm đang ngủ mơ màng ngộ ngoạ, cô lại áp sát vào anh, bờ môi cô dịu dàng thốt lên...

“Nhiễm cũng thích ba...”

Lòng Lệ Minh Vũ vui sướng nở hoa nghe nửa câu đầu, nhưng cách xưng hô đằng sau khiến anh ngớ ra, anh nhồm người dậy quan sát Tô Nhiễm với vẻ mặt không thể tin nổi. Mãi lâu sau, tay anh run cầm cập chạm vào gò má cô, nói nhỏ, “Nhiễm, em vừa gọi anh là gì?”

Đáng tiếng Tô Nhiễm chỉ như một đứa bé ngây thơ ngủ say sưa.

Lệ Minh Vũ lạnh buốt, nổi sợ hãi và hoang mang vô cớ nhấn chìm anh.

Khoảng hơn hai giờ sáng, sấm chớp đi đùng đột ngột quét ngang bầu trời, mưa rơi đồm độp lên cửa kính.

Một luồng khí khác thường phá rối Lệ Minh Vũ đang ngủ, mùi mưa và gió lạnh xông vào mũi anh. Trong tiềm thức lúc này của anh, anh nhận ra cửa sổ đang mở. Giây tiếp theo, anh hoàn toàn tỉnh giấc vì tiếng mưa rơi phảng phất như mưa đá đập mạnh lên cửa kính.

Có điều anh không có tâm trạng nghiên cứu điều này, anh chỉ cảm thấy tay mình trống không. Tô Nhiễm đã biến mất!

Anh đứng bật dậy, nhưng phòng ngủ tối om, đèn mở hồi đêm cũng tắt ngúm. Một tia chớp sáng lòa vụt lên, ánh vào người phụ nữ đứng cạnh giường. Lệ Minh Vũ giật thót tim, người đó là Tô Nhiễm!

Cô mặc váy ngủ trắng nom như một linh hồn, càng đáng sợ hơn chính là con dao đang giơ cao trên tay phải của cô, lưỡi dao sắc bén chiếu sáng về mặt của cô! Đó là vẻ mặt mang nặng oán hận, đôi mắt trong veo dĩ vãng chứa tràn căm giận!

“Nhiễm!” Lệ Minh Vũ kinh hãi nhìn, nhưng anh chỉ thốt được tên cô.

Cô rít lên một tiếng rét buốt, cầm dao đâm về phía anh.

Ánh mắt Lê Minh Vũ căng thẳng, anh hoảng sợ lách người, con dao bèn vạch rách ga giường.

“Nhiễm...” anh nhào lên trước, muốn ôm lấy cô.

Tô Nhiễm rút dao ra, nhắm đến anh...

Lại một tia chớp khác lóe giữa đêm đen, thấp sáng khắp phòng trong tích tắc!

Lê Minh Vũ thấy rõ vẻ mặt dữ tợn và đáng sợ của Tô Nhiễm, nỗi hận nơi mắt cô còn sắc bén hơn cả con dao trong tay cô. Cô nhìn anh, tiếng hét to cuồng loạn của cô hòa vào mưa gió bên ngoài, mái tóc cô lòa xòa như ma quỷ đến từ địa ngục. Con dao cầm trong tay cô lóe sáng.

“Lê Minh Vũ, anh chết đi!” cô gọi chính xác tên anh, một luồng sáng sắc bén lướt qua Lê Minh Vũ.

“Ừm...” Lê Minh Vũ hừ đau đớn, một nhát dao tàn nhẫn đâm trúng anh.

Từ nãy đến giờ, anh luôn ôm ghì Tô Nhiễm. Cô đâm anh rất mạnh. Con dao găm sâu trên hõm vai anh, chỉ chừa lại cán dao hiện ra ngoài.

Máu rướm qua lưỡi dao, chảy xuống...

Lê Minh Vũ cắn răng, nhúu mày chịu đựng, ánh mắt đầy khiếp sợ.

“Nhiễm...” Anh gọi tên cô. Cô hận anh lắm, phải không? Nỗi oán hận trong mắt cô càng khiến anh đau đớn hơn vết thương trên da thịt!

Tô Nhiễm sợ ngây người.

Trong nháy mắt đâm anh, cô cũng đã sợ ngây người! Cô xô anh ra, lui về sau liên tục, rồi ngã phịch trên giường. Cô men theo sầm chớp bên ngoài nhìn anh bị thương, rồi nhìn đến bàn tay run rẩy của mình...

Mưa mỗi lúc một nặng hạt hơn.

Tia chớp lóe sáng chiếu gương mặt Tô Nhiễm càng trắng bệch.

Lê Minh Vũ ngã ngòai dưới đất, lưng tựa vào tường, vết thương đau đớn khiến anh hít thở dồn dập, mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, anh nhìn Tô Nhiễm một cách ngỡ ngàng.

Cô hận anh, hận đến mức có thể cầm dao giết anh!

Tô Nhiễm hoảng hốt như vừa tỉnh dậy từ ác mộng. Cô trợn to mắt quan sát người đàn ông đang tựa vào tường, màu máu đỏ thẫm nhuộm đầy mắt cô, làn môi cô run run, hơi thở loạn nhịp.

“Nhiễm...” Lệ Minh Vũ cất giọng khó khăn, anh đau đến ngạt thở.

Tô Nhiễm đến gần Lệ Minh Vũ, ánh mắt ngây dại và sợ hãi của cô bất giác biến hóa.

Lệ Minh Vũ phát hiện cô khác thường, anh cố nhích người, “Nhiễm, em muốn làm gì?”

Tô Nhiễm không trả lời, tầm nhìn của cô dừng trên con dao đang găm vào hõm vai Lệ Minh Vũ. Đôi mắt cô bỗng lóe sáng, cô bước lên trước, ngồi xổm xuống, vươn tay đến gần con dao...

Lệ Minh Vũ sực hiểu ra ý đồ của cô. Nhưng anh chưa kịp lên tiếng thì cô đã hành động!

Con dao bị rút ra bất ngờ, tích tắc sau tiếng kêu đau đớn của Lệ Minh Vũ vang lên!

Tô Nhiễm thả lỏng tay, con dao rơi xuống thảm trải sàn.

Sau đó...

“A...” Tô Nhiễm hét chói tai, nhìn máu chảy mỗi lúc một nhiều trên vai Lệ Minh Vũ, hai tay cô ôm chặt đầu, cuồn người nép sát vào giường.

“Nhiễm...” Lệ Minh Vũ muốn đến ôm cô, nhưng cơ bắp toàn thân anh cứng đờ, trán đổ đầy mồ hôi lạnh. Máu và mồ hôi trên ngực lẫn vào nhau tán ra một mùi hương kỳ lạ.

Trước khi ngất lịm, anh chỉ kịp sờ soạng tìm điện thoại, bấm gọi, rồi không biết gì nữa...

Khi Mộ Thừa và An Tiểu Đóa chạy đến khu Hoa Phủ vừa lúc gặp bác sĩ gia đình đi ra. Mộ Thừa biết anh ta là bác sĩ do Lệ Minh Vũ thuê. Mộ Thừa thấy thế, lật đặt dừng xe, bước xuống đuổi theo bác sĩ...

“Chào bác sĩ Đình, xin hỏi anh có chuyện gì vậy?”

Bác sĩ Đình dợm lên xe thì khựng lại, quay đầu bèn trông thấy Mộ

Thừa. Anh ta biết Mộ Thừa là họ hàng của Lê Minh Vũ và là bác sĩ nổi tiếng. Anh ta có vẻ như thở phào nhẹ nhõm, vội nói: “Anh vào khuyên bộ trưởng đi. Hết đường lại đi nuôi người điên trong nhà, không chết thì cũng còn có nửa mạng.”

Mộ Thừa ngó ra.

An Tiểu Đóa cũng bước lại nghe thấy mấy lời này, cô cau mày, “Anh nói ai là người điên?”

“Thì vợ anh ấy, tan tan hợp hợp chẳng rõ đang làm cái gì? Bây giờ thì hay rồi, suýt nữa còn bị người đàn bà đó giết chết!” Giọng điệu của bác sĩ Đinh không được tốt lắm.

“Rốt cuộc là thế nào?” Mộ Thừa giật mình, vội vàng truy hỏi.

Bác sĩ Đinh chỉ vào trong biệt thự, “Rạng sáng hôm nay tôi nhận được điện thoại của bộ trưởng. Tôi vội vã đến, cảnh tượng trong nhà suýt nữa đã dọa chết tôi. Nửa thân trên của bộ trưởng toàn là máu, anh ấy ngã nằm trên sàn nhà, gần đó còn có một con dao nằm lẫn lổc. Vợ anh ấy, ôi trời, chẳng biết có đáng để coi là vợ không, tóm lại bộ trưởng cứ liên tục gọi cô ta là vợ mình, người đàn bà đó cứ im thin thít ngồi cạnh giường, tôi nghi ngờ cô ta không được bình thường.”

“Này, anh ăn nói tích chút đức, được không?” An Tiểu Đóa nổi nóng, “Anh có tận mắt chứng kiến cậu ấy cầm dao đâm bộ trưởng bị thương không hả?”

“Việc này...” Bác sĩ Đinh cứng họng, anh ta xấu hổ, “Việc này mà còn chứng kiến tận mắt? Trong phòng chỉ có hai người, không phải cô ta thì ai làm? Chẳng lẽ bộ trưởng định tự tử? Đúng là buồn cười! Lẽ ra tôi báo cảnh sát rồi, nhưng bộ trưởng cứ nói là mình bất cẩn làm bản thân bị thương. Thiệt tình tôi chẳng thấy ai như anh ấy, tự chuốc họa vào thân. Mọi chuyện đã thế mà còn bao che người đàn bà đó, chẳng lẽ anh ấy định chết dưới hoa mẫu đơn?”

“Nếu cậu ấy không muốn báo cảnh sát thì thôi. Cậu ấy bị thương nặng không? Có cần đến bệnh viện không?” Mộ Thừa nói ôn hòa.

Bác sĩ Đinh trầm mặc chốc lát, anh ta lắc đầu, “Tôi cũng khuyên anh ấy đến bệnh viện nhưng anh ấy nằng nặc không chịu đi. Anh ấy

bảo tôi sát trùng và băng bó vết thương giúp anh ấy là được. Tôi thấy thương bộ trưởng quá, mà cũng may là sức khỏe của anh ấy rất tốt. Chứ người khác gặp chuyện này thì tiêu từ lâu rồi.”

Mộ Thừa và An Tiểu Đóa không nghe nổi nữa.

Sau khi tiễn bác sĩ Đinh, họ lập tức đi vào trong.

Hoa ngọc lan trắng rơi đầy trong sân là kết quả của cơn mưa xối xả đêm qua. Hương hoa thơm mát đan xen mùi mưa phảng phất trong không khí.

Lệ Minh Vũ nằm trên giường truyền nước biển, vai băng bó lớp băng dày, sắc mặt anh hơi tái.

Khi Mộ Thừa và An Tiểu Đóa đi vào, vừa lúc trông thấy Tô Nhiễm dựa người vào ghế sofa, váy ngủ màu trắng của cô dính máu, trên thảm không thấy con dao mà bác sĩ Đinh nhắc đến nhưng khắp không khí phảng phất mùi máu tươi.

“Tiểu Nhiễm...” An Tiểu Đóa sải bước tới cạnh Tô Nhiễm, giơ tay ôm vai cô, nói sốt ruột, “Chuyện gì xảy ra?”

Mộ Thừa đến bên giường, hết đảo mắt qua Tô Nhiễm rồi lại tới Lệ Minh Vũ.

Tô Nhiễm ngược đầu, vẻ mặt cô giống hết thời điểm ở bệnh viện, cô cất giọng dửng dưng, “Tối qua mình ngủ thẳng đến nửa đêm thì thấy anh ta tự cầm dao đâm bản thân.”

“Sao?” An Tiểu Đóa và Mộ Thừa đồng loạt kinh hãi.

Mộ Thừa quay đầu dò xét Lệ Minh Vũ nằm trên giường bằng ánh mắt nghi vấn.

Lệ Minh Vũ mỉm cười mệt mỏi, nhưng anh không phản bác, chỉ nói từ tốn, “Do tôi bất cẩn làm mình bị thương.”

Mộ Thừa hoàn toàn hóa đá.

“Không, không thể nào...” An Tiểu Đóa khá thẳng tính, cô buột miệng nói ra, đưa mắt nhìn Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm nhếch miệng cười nhạt, nhìn Lệ Minh Vũ, dần từng tiếng rành rọt, “Đời mà, chẳng có chuyện gì là không thể. Chắc anh ta thấy bản thân hại chết hai đứa con nên nghĩ quẩn chẳng.”

“Ờ?” An Tiểu Đóa há hốc, thần sắc vô cùng ngạc nhiên.

“Tiểu Đóa, em dẫn Tiểu Nhiễm ra phòng khác nghỉ ngơi đi.” Mộ Thừa bảo An Tiểu Đóa.

An Tiểu Đóa cũng thấy Tô Nhiễm có vẻ mệt mỏi, cô gật đầu, kéo Tô Nhiễm ra khỏi phòng ngủ.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Mộ Thừa kéo ghế đến cạnh giường, anh trầm ngâm nhìn Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ cười nhàn nhạt, hơi nhích người dậy nhưng vô tình chạm phải vết thương nên anh cau mày, “Sao nào? Anh định hỏi tội tôi à?”

Mộ Thừa lắc đầu bất lực, nhìn anh chăm chú, ngữ khí nghiêm túc và chân thành...

“Minh Vũ, cậu che chở cô ấy như vậy là hại cô ấy, cậu biết không?”

Quyển 8 - Chương 23: Đau Đớn Tột Cùng Đối Lấy Hạnh Phúc Vô Tận

Mộ Thừa chân thành và nghiêm túc khuyên Lệ Minh Vũ. Có điều Lệ Minh Vũ chỉ mỉm cười, không nói tiếng nào. Mộ Thừa sốt ruột, hạ thấp giọng nói, “Minh Vũ, cậu hiểu tình trạng của Tiểu Nhiễm hơn ai hết, lẽ nào cậu vẫn cho rằng cô ấy bình thường? Hôm nay cô ấy có thể làm cậu bị thương, thì ngày mai cô ấy cũng có khả năng giết cậu!”

“Tôi suýt tin anh đang quan tâm tôi.” Ánh mắt Lệ Minh Vũ bàng quan như không nhìn thẳng Mộ Thừa.

Mộ Thừa đành thở dài, “Tôi đang quan tâm cậu! Minh Vũ, tôi hiểu tính cách của cậu. Dẫu cậu biết Tiểu Nhiễm khác thường, cậu cũng không dẫn cô ấy đến bệnh viện.” Anh hiểu nguyên nhân Lệ Minh Vũ không đến bệnh viện. Nếu Lệ Minh Vũ tới bệnh viện, tình trạng của Lệ Minh Vũ sẽ thu hút cảnh sát, lúc đó Tô Nhiễm sẽ gặp phiền phức.

“Nếu anh đã hiểu rõ quyết định của tôi thì đừng phí sức khuyên bảo tôi nữa.” Lệ Minh Vũ nhích người, trán anh cau lại vì động đến vết thương, ngữ khí cực kỳ kiên quyết, “Tôi tuyệt đối không đưa cô ấy đến loại bệnh viện tâm thần như Thanh Sơn.”

“Cậu nghe tôi nói, Minh Vũ...” Mộ Thừa làm sao không biết loại bệnh viện kinh khủng đó, anh sa sầm nhìn Lệ Minh Vũ, “Chúng ta có thể mời bác sĩ tâm lý, giống như Mark, anh ấy nắm rõ tình trạng bệnh của Tiểu Nhiễm.”

“Người từng giúp đỡ Tô Nhiễm trở lại bình thường là anh, chứ không phải bác sĩ tâm lý.” Lệ Minh Vũ mỉm cười nhưng ý cười không hề hiện trong mắt.

Mộ Thừa lắc đầu nhẹ, “Bốn năm trước, Tiểu Nhiễm chỉ biết làm

hại bản thân, không tổn thương người khác. Thay vì nói tôi giúp cô ấy hết bệnh, hãy nói cô ấy tự mình bình phục. Tôi chỉ là bác sĩ bình thường, làm sao bản lĩnh lớn như vậy? Lòng người rất phức tạp, có lẽ hồi đó chỉ là trùng hợp nên tôi mới giúp được Tiểu Nhiễm.” Mộ Thừa hít một hơi sâu như đè nén nỗi niềm bất đắc dĩ và cô đơn khó hiểu trong lòng. Anh nói tiếp, ánh mắt cực kỳ kiên định....

“Nhưng vừa nãy tôi thấy tình trạng của cô ấy khác hẳn bốn năm trước. Ánh mắt của cô ấy quá đỗi lạnh lùng, đến mức tôi còn tưởng mình đang gặp người xa lạ. Điều này rất bất thường.”

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm về cô ấy. Bác sĩ tâm lý từng nói tháo chuông cần người buộc chuông. Dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng muốn thử.” Lệ Minh Vũ kiên quyết.

Mộ Thừa ngẩn ra, “Dù cậu có bị thương lần nữa?”

“Dù cô ấy có giết tôi, tôi cũng muốn tự mình chăm sóc cô ấy.” Lệ Minh Vũ nói.

Mộ Thừa thẳng thốt, một lát sau mới nói, “Minh Vũ, cậu cần gì làm khổ mình? Rõ ràng là cậu có thể nhờ bác sĩ...”

“Tôi không muốn khi cô ấy tỉnh táo biết mình từng điều trị tâm lý, như vậy chỉ nói cho cô ấy biết cô ấy từng là bệnh nhân tâm thần. Hơn nữa...” Ánh mắt trầm tĩnh thâm căn cố đế chứa chan tình cảm, “Đây là tôi nợ cô ấy.”

Bốn năm trước và bốn năm sau, anh đều thiếu cô. Dù quá khứ như thế nào thì ngày hôm nay nhìn lại, người tổn thương nặng nề nhất vẫn là Tô Nhiễm.

Mộ Thừa thấy anh kiên quyết cũng đành thôi: “Minh Vũ, tôi sợ cô ấy tiếp tục như vậy, bệnh sẽ càng nặng.”

“Đến lúc đó, tôi sẽ liên lạc Mark, phối hợp với anh ấy chữa trị cho Tô Nhiễm.” Lệ Minh Vũ đáp.

Mộ Thừa gật đầu. Nghe Lệ Minh Vũ nói vậy, anh cũng yên tâm phần nào. Anh lại nhìn Lệ Minh Vũ, cười gượng, biểu hiện nhỏ nhen của anh không qua khỏi Lệ Minh Vũ, Lệ Minh Vũ đưa mắt chất vấn Mộ Thừa.

Mộ Thừa nhún vai, nói thẳng suy nghĩ trong lòng, “Tôi nghĩ phải

yêu như thế nào để không đau đớn như tình yêu của hai người.”

Lệ Minh Vũ sững sốt, khoe miệng anh cứng ngắc, môi mím lại. Lệ Minh Vũ không trả lời nhưng ánh mắt hiện vẻ suy tư.

Mộ Thừa cũng không chờ anh đáp lời, vỗ vai bên không bị thương của anh, đứng dậy định đi.

Khi Mộ Thừa bước đến cửa, Lệ Minh Vũ chọt cho Mộ Thừa một đáp án chính xác và chân thành nhất...

“Đôi khi đau đớn tốt cùng đổi lấy hạnh phúc vô tận.”

Bờ vai Mộ Thừa run bần, xoay đầu nhìn anh một cách kinh ngạc. Mộ Thừa cười cười, “Minh Vũ, tới hôm nay tôi thật sự chịu thua rồi.”

Lệ Minh Vũ nở nụ cười.

“Còn một chuyện nữa...” Mộ Thừa nhìn anh ôn hòa, “Có thể hạnh phúc thật không? Ý tôi là trải qua biết bao đau khổ còn có thể hạnh phúc thật không?”

Lệ Minh Vũ không chút do dự...

“Mộ Thừa, lần này tôi chỉ muốn cho cô ấy hạnh phúc.”

Mắt Mộ Thừa nao nao, vài giây sau anh cong môi cười. Anh tin tưởng đây là lời hứa đầu tiên và duy nhất mà Lệ Minh Vũ dành cho một người phụ nữ.

Trong phòng khách, An Tiểu Đóa muốn trò chuyện với Tô Nhiễm nhưng không thể nào làm được.

Tô Nhiễm ngồi trên ghế sofa, cô không nói chuyện cũng chẳng nghỉ ngơi. Còn An Tiểu Đóa thì như tự nói một mình, dĩ thế nào Tô Nhiễm cũng không nói chuyện.

“Tiểu Nhiễm, hóa ra bộ trưởng Lệ còn căn biệt thự này nữa. Trước giờ mình chưa nghe cậu nhắc bao giờ, có phải cậu cũng không biết không?”

“Tiểu Nhiễm, biệt thự này rất đẹp nhưng tông màu trang trí quá sáng, đúng không? Mọi thứ đều là màu trắng, nom sạch sẽ ngoài sức tưởng tượng.”

“Tiểu Nhiễm, cậu sống chung với bộ trưởng Lệ thế nào? Hai người có vui không?”

“Tiểu Nhiễm...” An Tiểu Đóa ngồi xuống cạnh Tô Nhiễm, cô độc thoại một mình gần mười phút nên cũng hơi mệt, cô nắm tay Tô Nhiễm, hỏi nhỏ: “Cậu có thể kể mình biết tối qua xảy ra chuyện gì không? Cậu đâm bộ trưởng Lê bị thương phải không?”

Rốt cuộc Tô Nhiễm cũng có phản ứng, vai cô run run, đưa mắt nhìn An Tiểu Đóa.

“Cậu nói chuyện đi, Tiểu Nhiễm.” An tiểu đóa thấy cô có phản ứng, vội vàng thúc giục.

Thanh âm của Tô Nhiễm trong trẻo nhưng lạnh lùng...

“Anh ta tự làm bản thân bị thương, mọi người bị anh ta lừa mà cũng không biết.”

“Tiểu Nhiễm...”

“Sao vậy, đến cậu cũng không tin mình?” Ánh mắt Tô Nhiễm dừng đọng, ngữ khí lạnh như băng đá khiến An Tiểu Đóa giật mình.

“Mình... mình không có ý này...”

Từ biệt thự đi ra, An Tiểu Đóa hơi thất thần, nghĩ đến giọng điệu và thái độ lạnh lùng của Tô Nhiễm, cô sờn gai ốc, hốt hoảng quên cả việc lên xe.

“Tiểu Đóa...” Mộ Thừa gọi cô, thấy cô mơ màng, anh cất giọng ngờ vực, “Sao em lơ đãng vậy?”

An Tiểu Đóa trầm ngâm nhìn Mộ Thừa. Đến khi cả hai lên xe, cô mới mở miệng, “Em cứ cảm thấy Tiểu Nhiễm là lạ sao đó.”

Thần sắc Mộ Thừa nghiêm túc nhưng anh không nói tiếng nào.

“Cậu ấy... liệu có vấn đề gì không?” An Tiểu Đóa bắt gặp vẻ mặt của Mộ Thừa, lòng cô run nhẹ.

Mộ Thừa gật đầu, “Anh cũng lo như em.”

“Nhưng...” An Tiểu Đóa trầm tư, nói chần chừ, “Có khi nào bộ trưởng Lê nói dối không?”

Mộ Thừa ngó ra, “Tại sao em nghĩ vậy?”

An Tiểu Đóa cắn môi, “Em không dám tin Tiểu Nhiễm khác thường. Cậu ấy nói Lê Minh Vũ đang nói dối. Đột nhiên em nhớ tới trước đây Tiểu Nhiễm từng nói nếu Lê Minh Vũ biết cậu ấy mang

thai, đứa bé nhất định gặp chuyện. Quả nhiên, sau khi Lê Minh Vũ biết Tiểu Nhiễm mang thai, cậu ấy liền gặp chuyện không may. Trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp vậy?”

“Vậy nên em nghi ngờ mọi thứ do Minh Vũ gây ra?” Mộ Thừa nhìn cô.

“Nói không chừng là vậy.” Cô gật đầu kiên quyết, “Em luôn thấy rất lạ. Bốn năm trước anh ấy đối xử tuyệt tình với Tiểu Nhiễm nhưng bốn năm sau anh ấy tốt đến bất ngờ. Anh ấy là một người thâm trầm khó đoán, ai biết anh ấy sẽ làm chuyện gì sau lưng chúng ta.”

Mộ Thừa thờ dãi, nhìn An Tiểu Đóa chăm chú, “Dù cậu ấy thật sự làm nhiều chuyện lén lút sau lưng chúng ta thì em cũng yên tâm, cậu ấy tuyệt đối không tổn thương Tiểu Nhiễm một lần nào nữa.”

“Vì thế anh nghĩ mọi chuyện đều do Tiểu Nhiễm?” Đôi mắt An Tiểu Đóa ẩn hiện vẻ đau xót.

Mộ Thừa gật đầu, “Tuy anh không muốn thừa nhận nhưng đây là sự thật. Có điều tình trạng bệnh của Tiểu Nhiễm khác hoàn toàn bốn năm trước, anh cũng không rõ tình trạng hiện tại của cô ấy.”

“Vậy phải làm sao?” An Tiểu Đóa sốt ruột nhìn anh.

“Chỉ có thể theo dõi từng bước một mà thôi. Em phải hiểu rằng thế giới tinh thần của con người là thế giới dễ nguy trang nhất. Nếu nói Tiểu Nhiễm luôn che giấu mặt khác của mình thì dù gặp bác sĩ tâm lý cũng không thể tìm thấy bệnh trạng chính xác. Vì vậy, chúng ta chỉ có thể chờ.”

An Tiểu Đóa nhướn mày, gật đầu.

Bỗng dưng có người gõ cửa xe, cả hai đang trầm tư sức giật mình, An Tiểu Đóa xoay đầu nhìn liền gặp Hòa Quân Hạo đang cười toét miệng bên ngoài.

An Tiểu Đóa hạ cửa sổ xuống, giọng cô bức bối, “Cậu chạy tới đây làm gì? Lúc nào cũng thích dọa người.”

Hòa Quân Hạo nhếch mép cười, “Xuống xe.”

“Hả?”

“Bác sĩ Mộ không ngại chứ?” Hòa Quân Hạo nhào người vào trong xe của Mộ Thừa.

Mộ Thừa bật cười.

An Tiểu Đóa còn chưa kịp phản ứng, hòa quân hạo đã mở cửa xe. Anh lôi cô đi xềnh xệch, còn cô thì hét toáng lên.

“Tạm biệt bác sĩ Mộ.” Hòa Quân Hạo vẫy tay chào Mộ Thừa.

Mộ Thừa nhoẻn miệng cười, gật gù hiểu ý.

“Này, Mộ Thừa...” An Tiểu Đóa phát giác Mộ Thừa định chạy xe, lật đật kêu anh.

Chỉ tiếc xe vẫn lẳng bánh đi xa.

“Này...” An Tiểu Đóa đuổi theo vài bước nhưng chỉ thấy đuôi xe mờ dần trong không khí.

Hòa Quân Hạo cười tươi rồi quan sát An Tiểu Đóa.

An Tiểu Đóa thờ hồn hển xoay người, giậm chân giậm cẳng đến gần Hòa Quân Hạo, cô tức giận và bất mãn, “Cậu điên ư?” Cô đang lo nghĩ tình trạng của Tiểu Nhiễm, còn chưa thảo luận đến nơi đến chốn với Mộ Thừa thì Hòa Quân Hạo đã cắt ngang, đương nhiên cô giận dữ cực kỳ.

Hòa Quân Hạo nhún vai, “Sao thế?”

“Sao thế? Tôi phải hỏi cậu sao thế mới đúng. Chẳng phải cậu nói muốn cùng tôi đi thăm Tiểu Nhiễm ư? Bây giờ mới đến là sao chứ? Làm sao tôi về đây?” An Tiểu Đóa trừng mắt nhìn anh.

“Chị ba còn có anh rể, đương nhiên không cần tôi quan tâm. Tôi tới đây tìm cô, hôm qua không phải đã hẹn ư?” Hòa Quân Hạo mỉm cười.

“Tôi không có tâm trạng đi ăn với cậu.” An Tiểu Đóa bực bội đáp.

“Làm gì đi nữa thì cũng phải ăn uống đầy đủ. Ba mẹ nuôi cô khôn lớn thế này, rồi cô nhịn đói tự hại bản thân, vậy làm sao đền đáp công ơn của họ? Cô không thấy xấu hổ ư?” Hòa Quân Hạo xoay bước đến gần, vẫn cười toe toét như cũ.

An Tiểu Đóa phớt lờ.

Hòa Quân Hạo lắc đầu, kéo cô lại.

“Kéo tôi làm gì?” Cô nóng nảy.

“Xe ở đằng kia, không lẽ cô muốn đi bộ về? Ở đây rất khó gọi xe đấy.” Anh vừa nói vừa cười.

An Tiểu Đoá ngoảnh đầu liền trông thấy một chiếc xe đậu dưới bóng cây.

“Thấy cậu chạy xe đến nên tôi tha thứ cho tính lạnh nhạt của cậu.” An Tiểu Đoá thở dài thườn thượt, bước về phía xe.

Hoà Quân Hạo nhin cười, lấy chìa khoá xe.

Sau khi cả hai lên xe, Hoà Quân Hạo khởi động máy, rồi anh còn chu đáo khoá hết cửa xe hai bên, An Tiểu Đoá thần thờ đảo mắt nhìn Hoà Quân Hạo, “Tại sao khoá cửa?”

“Lên xe của tôi thì phải theo tôi đi ăn. Tôi biết tâm trạng của cô không tốt, sợ cô nhảy khỏi xe nên phải khoá cửa lại.” Hoà Quân Hạo cười xấu xa.

“Hoà Quân Hạo, cậu...”

“Ngồi vững rồi chứ gì!” Hoà Quân Hạo không cho cô cơ hội nói chuyện, đạp mạnh chân ga phóng xe ngay tức khắc.

“A...” An Tiểu Đoá hét âm lên...

Lệ Minh Vũ mượn người giúp việc phụ trách ba bữa ăn và lau dọn khắp các phòng mỗi ngày theo giờ. Để tránh những suy đoán và phiền phức không cần thiết, anh mời người giúp việc Philippines.

Bữa ăn tối được người giúp việc nấu theo kiểu Trung hợp với yêu cầu của Lệ Minh Vũ. Sau khi anh xử lý xong công việc, người giúp việc cũng đã về.

Từ khi bị thương đến nằm trên giường, anh cũng chỉ nghỉ ngơi được vài tiếng. Anh phải giải quyết xong đồng tài liệu cần đích thân anh xét duyệt, kiểm tra và đối chiếu mới có hiệu lực. Lệ Minh Vũ đã quen công việc rườm rà này từ lâu nhưng lúc này anh cứ thấy lo nơm nớp, muốn biết xem Tô Nhiễm đang làm gì.

Cửa phòng sách khép hờ, anh đứng dậy, vô tình bắt gặp một bóng dáng đứng ở cửa. Ánh mắt anh lập tức dừng chính xác vào đó, người ấy không ai khác ngoài Tô Nhiễm.

Anh muốn nói với cô nhưng cô đã chạy trốn như con thỏ nhỏ sợ bị phát hiện.

“Nhiễm...” Lệ Minh Vũ xoay bước, mở rộng cửa phòng sách.

“Nhiễm, em đứng lại!” Anh gọi theo cô.

Không ngờ rằng Tô Nhiễm đứng lại thật.

So với dáng vẻ lạnh lùng ban ngày, Tô Nhiễm lúc này có vẻ đáng yêu và vô hại cực kỳ.

Tim Lê Minh Vũ đập nhanh một nhịp, anh đến gần cô tựa hồ đã quên hết tối qua cô nguy hiểm và tàn nhẫn thế nào dù trên vai vẫn còn băng lớp băng trắng dày.

Thấy anh đến gần, Tô Nhiễm cúi thấp đầu không dám nhìn anh, người cô run lên từng cơn, trông như một đứa trẻ làm sai, sợ người lớn trách phạt.

“Nhiễm...” Anh nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, “Vừa nãy em nhìn anh?”

Phòng sách nằm cuối hành lang, không có khả năng cô đi ngang qua.

Tô Nhiễm càng run rẩy, mắt lấp lánh ánh lệ vẻ như sắp khóc.

Lê Minh Vũ đau lòng và lo lắng, “Em sao vậy?”

Cô tránh tay anh, ngồi cuộn người vào góc tường, vùi mặt vào hai tay, bờ vai run lẩy bẩy, “Nhiễm biết... Nhiễm biết không cần Nhiễm nữa...”

Lê Minh Vũ ngây ra, tim anh như bị bóp nghẹn, anh lại chỗ cô ngồi xổm xuống, dán mắt vào cô, “Em ngốc quá, làm gì có việc anh không cần em?”

Tô Nhiễm ngẩng đầu, vẻ mặt tủi thân, chỉ tay vào vết thương trên vai anh, “Mẹ ghét Người. Mẹ còn làm Người bị thương, Người cũng không cần Nhiễm nữa...”

Bàn tay Lê Minh Vũ đang muốn an ủi cô đột nhiên khựng lại giữa không trung, anh khiếp sợ tột độ!

Thời gian như ngừng trôi. Bầu không khí vụt lên một tia kỳ dị khó tả.

Lê Minh Vũ không nói tiếng nào, Tô Nhiễm luống cuống, đôi mắt trong vắt ửng đỏ, nước mắt lăn dài trên má, vẻ mặt vừa ấm ức vừa sợ sệt nhìn anh như một đứa trẻ lo lắng bị vứt bỏ.

Một lát sau, giọng Lê Minh Vũ trầm trầm thoáng run rẩy cất lên,

anh nhìn cô bằng ánh mắt khó tin và dò xét.

“Nhiễm, em nói gì?”

Tô Nhiễm điềm điềm đáng yêu nhìn anh, cô thở thè, “Đến cả Người cũng ghét Nhiễm phải không?”

Bàn tay Lê Minh Vũ ôm mặt cô, nhìn cô không hề chớp mắt, hỏi nhỏ: “Nhiễm, vừa rồi em nói mẹ đâm anh bị thương, phải không?”

“Ừm.” Tô Nhiễm gật đầu, đôi mắt ngân ngấn nước lộ vẻ vô tội và chăm chú, sắc mặt sợ hãi, “Nhiễm thấy mẹ cầm dao, trên đó dính nhiều máu...”

“Nhiễm...” Lê Minh Vũ vội vàng ôm cô, nỗi sợ trong lòng anh không thua gì vẻ mặt lo sợ của cô. Anh nuốt khan, hỏi, “Vậy anh là ai?”

Tô Nhiễm giương mắt, cất giọng ảm ức, “Ba.”

Lê Minh Vũ hoàn toàn hoá đá!

Tại sao lại như vậy?

Tại sao cô lại biến thành thế này?

“Nhiễm, em gọi anh là gì?” Ngón tay anh phát run, sống lưng lạnh toát.

“Ba...” Tô Nhiễm hoảng hốt kêu anh.

Lê Minh Vũ đứng bật dậy, cảm xúc của anh cực kỳ kích động.

Tô Nhiễm vẫn ngồi yên, ngửa đầu nhìn anh, cô rung rung nước mắt đáng thương, “Mẹ không cần Nhiễm nữa, ba cũng không cần Nhiễm...” Nước mắt ảm ức chảy xuống, cơ thể cô run rẩy, giọng thủ thỉ ngập tràn tuyệt vọng.

Rất lâu sau, anh cố gắng trấn tĩnh, cúi thấp người đỡ cô đứng dậy, đặt tay lên mặt cô, “Em đừng nói vậy. Anh không thể không có em.”

Anh phải làm sao đây?

Chuyện anh lo sợ vẫn xảy ra!

Mấy ngày nay, anh tự động viên mình rằng Tô Nhiễm không sao. Dù tối qua cô làm anh bị thương, anh cũng ép mình nghĩ rằng đó là cách cô trút hận thù. Anh thà tin cô căm ghét anh nên mới đối xử tuyệt tình với anh như vậy, chứ không muốn tin cô khác thường.

Nhưng bộ dáng Tô Nhiễm lúc này khiến Lê Minh Vũ không tài nào tiếp tục lừa dối bản thân. Cô không bình thường, và lại tình trạng của cô khác hoàn toàn bốn năm trước.

Nước mắt vẫn đọng trên mặt Tô Nhiễm nhưng cô cười rạng rỡ, đứng dậy đến ôm Lê Minh Vũ, giọng cô ngây thơ cất lên, “Ba không đau nữa. Nhiễm thổi vù vù cho ba.” Sau đó, cô cởi áo sơ mi của anh, thổi nhẹ lên bờ vai đang băng bó.

Vòm ngực Lê Minh Vũ phập phồng, dờ khóc dờ cười nhìn cô.

Ông trời đang trừng phạt anh ư?

Vợ anh trở thành con anh, rồi còn gọi anh là ba?

“Được rồi, anh không đau nữa.” Anh ôm chầm cô, cố gắng nén giọng thật dịu dàng. Dáng vẻ cô dè dặt giống như một đứa trẻ sợ bị vứt bỏ, cố sức lấy lòng người lớn. Giờ khắc này dường như anh cũng xem cô thành con của mình. “Em đói chưa, mình ăn cơm, chịu không?”

“Ba dứt ăn.” Tô Nhiễm nhong nhẹo, niềm vui sướng lan toả từ tận đáy mắt cô.

Lê Minh Vũ nhìn cô yêu thương. “Ừ.” Anh xoa đầu cô như cưng chiều con mình, trái tim anh tan chảy theo dáng vẻ nũng nịu của cô.

Không khí trong phòng ăn hài hoà vô cùng.

Tô Nhiễm ngoan ngoãn ngồi cạnh Lê Minh Vũ, cô vui vẻ ngồi đợi Lê Minh Vũ dứt từng miếng thức ăn cho mình. Chốc chốc, cô còn hiếu kỳ xoay tới xoay lui với lấy chén đĩa thuỷ tinh đặt trên bàn ăn nhưng lần nào cũng bị cản trở. Cuối cùng thấy cô không tập trung ăn cơm, mặt anh nghiêm lại, giả vờ nghiêm túc, “Em không ngoan ngoãn ăn cơm là anh giận đấy.”

Nghe vậy, Tô Nhiễm nhút nhát đưa mắt nhìn anh, rón ra rón rén thả chai rượu đang cầm trong tay về chỗ cũ, đầu cúi gằm, ngồi im trên ghế.

Quyển 8 - Chương 24: Ngây Ngô

Lệ Minh Vũ không nỡ nghiêm giọng với cô, anh thở dài, ngữ khí trầm thấp và mềm mỏng, “Chẳng phải em hứa với anh là ngoan ngoãn ăn cơm à?”

“Nhưng Nhiễm muốn ăn bánh kem.” Tô Nhiễm hạ giọng phản đối.

Sở thích này của cô không hề thay đổi.

Anh buồn cười nhíu mày, cô vẫn thích đồ ngọt như mọi khi.

“Không được, em phải ăn cơm xong rồi mới ăn đến bánh kem.”

Anh nhấn nạt dỗ dành cô như đang khuyên bảo một đứa bé.

Thực tế thì lúc này cô chẳng khác gì một đứa bé.

Hành động, cử chỉ, ánh mắt và giọng điệu đều ngây ngô như trẻ con.

“Không. Nhiễm muốn ăn bánh kem.” Tô Nhiễm lắc đầu.

“Em ăn cơm xong rồi ăn bánh kem, không thôi dạ dày sẽ khó chịu.” Lệ Minh Vũ khuyên nhủ tận tình như người làm ba thực thụ.

Có điều đôi khi phụ nữ chỉ như một đứa trẻ. Vậy nên Tô Nhiễm hết sức kiên trì...

“Nhiễm muốn ăn bánh kem! Nhiễm muốn ăn bánh kem! Nhiễm muốn ăn bánh kem!”

“Được rồi, anh cho em ăn.” Lệ Minh Vũ đành chiều theo, lấy bánh kem, nói nhẹ nhàng, “Em chỉ được ăn một chút, còn lại thì ăn cơm xong mới ăn tiếp.”

“Ừm.” Cô vui vẻ đáp.

Bữa cơm này khiến Lệ Minh Vũ vừa lo lắng vừa buồn cười.

Anh vất vả dỗ cô ăn hết nửa chén cơm, cầm khăn giấy lau miệng cho cô, đúng lúc này điện thoại đột nhiên có chuông. Anh lướt mắt qua màn hình lại thấy một dãy số xa lạ.

Điện thoại đổ chuông thu hút sự chú ý của Tô Nhiễm, cô vươn tay

định bắt lấy, Lê Minh Vũ liền chụp hai tay cô, tay còn lại cầm điện thoại lên nghe.

Cuộc gọi này là của Tô Ánh Vân.

“Cậu dẫn Tiểu Nhiễm đi đâu? Tại sao không ở Bán Sơn?” Có vẻ bà không có cách tìm kiếm chỗ ở của hai người nên mới gọi điện.

Khoé miệng vốn dịu dàng của Lê Minh Vũ bất giác đông cứng, anh đáp thản nhiên, “Bây giờ cô ấy rất khoẻ.” Hỏi một đằng trả lời một nẻo chứng tỏ anh không muốn bà biết tình hình thật sự của cô.

“Tiểu Nhiễm là con gái của tôi, tôi có quyền biết nó ở đâu.” Giọng Tô Ánh Vân lạnh lùng.

“Bác yên tâm, cô ấy đang an toàn ở cạnh cháu.” Lê Minh Vũ gần giọng: “Xin lỗi, cháu không muốn người khác quấy rầy cuộc sống của cháu và Tô Nhiễm.” Đối phương còn chưa kịp trả lời thì anh đã tắt máy.

Điện thoại lại đổ chuông, Lê Minh Vũ thẳng thừng chuyển thành chế độ im lặng.

Thấy Tô Nhiễm ngoái đầu nhìn điện thoại chằm chằm, anh nhìn vào đôi mắt hiếu kỳ của cô, khẽ nói, “Em ăn cơm đi.”

Tô Nhiễm dừng mắt tên mặt anh, gờ tay chạm vào giữa ấn đường của anh.

Xúc cảm mềm nhẹ khiến anh hơi ngây ra. Lúc này anh mới biết thì ra từ nãy đến giờ mình luôn cau mày.

Đôi lông mày nhíu chặt giãn ra, vẻ mặt lại dịu dàng, “Anh không sao đâu.”

Tô Nhiễm mỉm cười.

Lê Minh Vũ nhìn cô chăm chú, lòng anh chua xót và khổ sở khôn xiết, anh kéo cô đối diện với mình, nói rõ từng chữ, “Nhiễm, em nhìn anh.”

Cô nhướng mắt nhìn anh một cách hiếu kỳ.

“Anh là Minh Vũ.” Hơi thở đàn ông phả vào mũi cô.

Tô Nhiễm liếm môi, ngoan ngoãn gọi, “Ba.”

Anh thở dài thườn thượt, nói lần nữa, “Anh là Minh Vũ, em thấy rõ không?”

“Ba.”

“Nhiễm...” Lê Minh Vũ cúi thấp đầu, áp trán mình vào trán cô, cất giọng bất lực, “Anh là Minh Vũ, là chồng của em.”

“Minh Vũ...” Tô Nhiễm phát hoảng lặp lại lời nói của anh.

Ánh mắt anh sáng ngời, ngược nhìn cô tức khắc, “Em nhớ ra anh rồi?”

“Minh Vũ... Ba...” Cô nói ngằn ngừ như đứa bé sợ làm người lớn nổi giận, vẻ mặt cô hết sức dè dặt.

Lê Minh Vũ đành mỉm cười. Anh cũng không biết mình đang chịu thua Tô Nhiễm hay là đầu hàng số phận.

Thấy anh cười, Tô Nhiễm cũng cười theo.

Nụ cười của cô tươi mát và ấm áp làm chao đảo cả cõi lòng của Lê Minh Vũ. Nhất thời, anh cũng không muốn sửa lời của cô cho đúng. Anh cúi thấp đặt nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô. Trong tích tắc, môi anh hạ xuống, anh bất giác nhớ đến một câu... Tình cảm không biết bắt đầu từ lúc nào mới là mối tình thấm thiết sâu đậm.

Từ trước đến giờ anh luôn có tình cảm với cô.

Vì vậy, dù cô trở thành thế nào, không cần biết cô có nhận ra anh là ai hay không, anh vẫn cần cô.

Hiển nhiên Tô Nhiễm không hiểu nổi hành động của anh, ánh mắt cô hoang mang.

Thấy ánh mắt hoang mang của cô, anh phì cười, tay anh chạm vào bờ môi ươn ướt của cô, nói giọng nòng ấm, “Anh thích em nên mới làm vậy.”

Vẻ hiếu kỳ và hoang mang tan biến hết trong mắt cô, thay vào đó là niềm vui sướng vỡ oà. Cô vươn tay ôm gáy anh, bắt chước hành động vừa nãy, cô phủ môi mình lên môi anh, sau đó khẽ nói, “Thích ba...”

Quyển 8 - Chương 25

Vào đêm, Tô Nhiễm ngoan ngoãn lên giường ngủ.

Để tránh cảnh tối qua xảy ra lần nữa, Lê Minh Vũ luôn thức canh bên giường.

Đến khi chắc chắn Tô Nhiễm ngủ say, anh mới yên lòng đắp chăn cho cô, chỉnh đèn trên đầu giường tối hơn, sau đó ra khỏi phòng.

Lê Minh Vũ lên mạng tìm tài liệu nhưng chỉ thấy vài thông tin mơ hồ, không đào sâu vào vấn đề chuyên môn. Kỳ thực anh biết mình đang lo Tô Nhiễm bị tâm thần phân liệt.

Nếu như vậy, chứng tỏ tâm lý của cô đã lâm vào tình trạng gay go nhất!

Trong phòng sách, Lê Minh Vũ mệt mỏi dựa người vào ghế. Từ lúc bị thương đến giờ, anh không có nhiều thời gian nghỉ ngơi nên sắc mặt nom khá phờ phạc. Thế nhưng lúc này anh lại không thể nghỉ ngơi vì còn quá nhiều vấn đề canh cánh trong lòng.

Anh lơ đãng dừng mắt trên laptop của Tô Nhiễm, nó như đứa trẻ đơn độc bị bỏ rơi. Từ lúc sống ở biệt thự này, anh sai người mang hết đồ đạc cô đến đây, sau đó laptop này cũng cất ở phòng sách.

Anh mở laptop lên, màn hình loé sáng, hình nền cô dùng là ảnh một đôi bông màu đen.

Lê Minh Vũ ngớ ra. Anh chưa bao giờ động đến laptop của cô. Anh không ngờ cô dùng đôi bông này làm hình nền. Anh biết đôi bông này, nó là đôi bông ngọc trai đen mà anh tặng cô. Hơn nữa, một chiếc của đôi bông này vẫn ở chỗ anh.

Anh không hề nghĩ đến việc trả nó cho cô. Bởi vì trong tiềm thức của mình, anh cho rằng một ngày đưa cô, cô sẽ biến mất tăm, không bao giờ quay trở lại. Ý nghĩ này hết sức buồn cười nhưng anh luôn tin như vậy.

Tim anh đau nhói. Hoá ra cô rất trân trọng đôi bông mà anh tặng

cho cô!

Anh mở tất cả thư mục và tài liệu trong máy của cô lên xem, càng xem anh càng buồn bã. Trước giờ, anh luôn nghĩ mình rất hiểu Tô Nhiễm nhưng thực tế không phải như vậy.

Rồi anh còn đọc được một đoạn nhật ký...

Hôm nay, tôi biết mình đã mang thai!

Thoạt đầu, tôi cảm thấy khiếp sợ nhưng sau đó lòng tôi tràn đầy chờ mong, thậm chí tôi còn tham lam hy vọng mình sẽ sinh đôi một trai một gái. Khi ấy, tôi sẽ đặt những cái tên đáng yêu cho con.

Tôi mong mình có một cô con gái dễ thương. Tôi sẽ mua quần áo đẹp nhất, cột tóc kiểu xinh nhất cho con. Tôi tin mình sẽ là người mẹ tốt và tuyệt vời nhất trên đời.

Cô viết rất ngắn nhưng Lê Minh Vũ xem rất lâu.

Anh lướt mắt qua ngày tháng viết nhật ký, đó là quãng thời gian khá dài trước khi Tô Nhiễm sẩy thai. Thì ra cô giấu anh lâu như vậy. Chỉ cần nghĩ cô khổ sở mang thai một mình, mong chờ con sinh ra thì anh đau xé lòng.

Lê Minh Vũ day trán, lòng anh nặng nề muôn phần, đoạn nhật ký này tựa hồ đánh vỡ hy vọng duy nhất của anh. Dựa theo tình trạng hiện tại, Tô Nhiễm đã xem mình thành con của anh và cô.

Nếu như vậy, Tô Nhiễm không chịu đựng được nỗi đau mất con, khiến tâm lý của cô sản sinh ảo tưởng.

Lê Minh Vũ thử tìm kiếm thông tin về bệnh tâm thần phân liệt. Anh mới biết có nhiều người cũng lâm vào tình trạng như Tô Nhiễm, khi con người ôm quá nhiều mong muốn, gặp phải cú sốc to lớn, tinh thần sẽ đi theo hướng cực đoan. Có người sẽ phân thành nhiều mặt tính cách khác nhau, tựa hồ một cái xác trong biển đời rộng lớn.

Anh còn thấy có người xem mình thành cún con, mèo con...

Đọc đến đây, sống lưng Lê Minh Vũ lạnh toát. Xem ra Tô Nhiễm vẫn may mắn vì chỉ xem mình thành đứa con chưa sinh ra đời.

Anh nên làm gì bây giờ?

Lẽ nào dẫn Tô Nhiễm đến bác sĩ tâm lý?

Lê Minh Vũ đang chìm vào dòng suy nghĩ đau đớn, đột nhiên

nghe thấy tiếng hét thất thanh truyền đến từ phòng ngủ. Anh hoảng hốt, xông ngay ra ngoài.

Trong phòng ngủ, Tô Nhiễm run bần bật ngồi trên giường.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Lê Minh Vũ là cô lại cầm dao muốn gây thương tích, nhưng nhìn kỹ mới thấy không phải. Anh bước nhẹ vào trong, liền gặp Tô Nhiễm ngẩng phắt đầu, gương mặt cô đầm đìa nước mắt.

“Em sao vậy?” Anh luống cuống, chẳng màng nhớ đến tối qua cô nguy hiểm như thế nào, lật đật ôm cô.

Tô Nhiễm cũng ôm chặt anh, cánh tay cô đụng trúng vết thương, nhưng anh cắn răng chịu đựng, để mặc cô ôm mình.

“Sợ...” Cô vỡ oà nước mắt.

Lúc này, Lê Minh Vũ mới thấy trán cô ướt sũng mồ hôi, thần sắc lo lắng thoáng dịu bớt, anh thuận thế ngồi xuống, hỏi nhỏ, “Em gặp ác mộng?”

Cô vùi đầu vào trong lòng anh gật gù.

“Em đừng sợ, không sao đâu.” Anh thở phào nhẹ nhõm, dịu dàng trấn an Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm ngửa mặt, nhìn anh với vẻ tội nghiệp, “Ba không được bỏ Nhiễm...”

Lòng anh đông đầy hạnh phúc, giây phút này anh bỗng ích kỷ nghĩ rằng, nếu Tô Nhiễm cứ như vậy mãi cũng tốt... Anh vội vàng thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man, đoạt lại lý trí, ôm cô dựa vào đầu giường, lau nước mắt và mồ hôi giúp cô, “Anh lúc nào cũng cần em, anh sẽ bảo hộ và chăm sóc em suốt đời.”

Tô Nhiễm kéo áo sơ mi của anh quệt nước mắt.

Lê Minh Vũ bật cười, nhìn cô bằng ánh mắt nuông chiều.

“Em ngủ đi, ngoan.” Anh hạ thấp giọng nói.

Tô Nhiễm mở to mắt nhìn anh, có lẽ giọng anh quá mức trầm ấm mê hoặc cô nên ánh mắt cô hơi mơ màng, chớp chớp hàng mi dài.

“Nhắm mắt ngủ.” Đầu anh cúi thấp, mắt anh dạt dào ý cười ở rất gần cô.

Tô Nhiễm vẫn không nhắm mắt, đôi đồng tử sáng ngời vụt lên về ngây ngô,, cô lại vùi mặt vào lòng anh, cất giọng nũng nịu, “Nhiễm rất thích ba...” Tô Nhiễm hít sâu mùi hương thanh mát của anh, một mùi hương luôn tạo cảm giác an toàn cho cô.

Tô Nhiễm ngóc đầu, đặt nụ hôn lên môi anh, dùng cách này để biểu đạt ý mình thích anh.

Hành động này của cô như châm dầu vào lửa, ham muốn kìm nén bao ngày của Lê Minh Vũ thoáng cái nổ tung. Anh đè cô xuống, phủ môi, hôn cô ngẫu nhiên.

“Ba...” Có lẽ động tác của anh quá mức hung hãn mãnh liệt làm Tô Nhiễm đau, cô yếu ớt kêu anh.

Động tác của anh đột nhiên khựng lại!

Tiếng “ba” này dậy lên cảm giác tội lỗi trong Lê Minh Vũ.

Ông trời ơi, rõ ràng người anh ôm là vợ anh, tại sao lại khiến anh cảm thấy như mình đang loạn luân?

“Nhiễm...” Lê Minh Vũ thở dốc nằm đè lên người Tô Nhiễm, vùi mặt vào tóc cô, giọng anh khản đặc, còn cơ thể căng cứng.

Tô Nhiễm nhăn mặt, “Đau...”

Anh vội vàng lật người, mới biết ngón tay của mình đang thăm dò bên trong cô. Anh gượng cười, chậm chậm rút ra.

Lê Minh Vũ ôm cô lần nữa, hôn trán cô, điều chỉnh hơi thở của mình, rồi nói, “Ngủ đi.”

“Ba ngủ với Nhiễm.” Tô Nhiễm kéo tay anh.

Lê Minh Vũ gật đầu, cố nén dục vọng đang cháy hừng hực.

Không bao lâu sau, Tô Nhiễm đã chìm sâu vào giấc ngủ, còn anh không tài nào chợp mắt nổi.

Rốt cuộc loại giày vò này còn kéo dài bao lâu?

Trong ngăn kéo loáng thoáng truyền ra tiếng rung rung, thu hút sự chú ý của Lê Minh Vũ. Anh xem xét thì thấy điện thoại của Tô Nhiễm có một tin nhắn thoại, anh nhấn nghe, một giọng nữ trong vắt vang lên...

“Chào cô Tô, do tôi gọi mãi mà không ai nghe máy nên đành lưu lại lời nhắn. Tôi là Lưu Ly, bạn của Lạc Tranh, tôi đã chứng cất dung

dịch trong lọ màu đen cô gửi, tôi gửi kết quả cho cô như thế nào?
Mong cô mau chóng hồi âm.”

Anh vô thức đưa mắt nhìn Tô Nhiễm nằm trong lòng mình, cô vẫn ngủ say sưa như một đứa trẻ không rành sự đời.

Khoảng mười phút sau, Lê Minh Vũ mới cầm điện thoại của cô lên trả lời, nhấn rõ ngày mai có người đến lấy.

Đối phương mau chóng nhấn lại địa chỉ.

Nhận được địa chỉ, Lê Minh Vũ gửi tin nhắn cho Đồng Hựu, bảo Đồng Hựu ngày mai đến lấy kết quả.

Sau đó, anh liền tắt điện thoại.

Bóng tối ngày càng dày đặc nhưng anh lại không buồn ngủ, anh trầm ngâm xoay đầu nhìn Tô Nhiễm...

Quyển 8 - Chương 26: Hù Dọa

Khi những tia nắng đầu tiên xuất hiện cũng báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Màn đêm tĩnh mịch biến mất, thành phố nhộn nhịp bước vào một ngày làm việc mới. Dòng người đông ngùn ngụt chạy khắp các nẻo đường khác nhau. Trong những toà nhà cao tầng, mọi người hối hả làm việc vì mình mà cũng vì người khác.

Tuy nhiên cũng có những người sống trái với nếp sinh hoạt này.

Họ khác nhân viên chức, khác phương thức làm việc, không cần thức khuya dậy sớm, không cần nhìn sắc mặt ông chủ mỗi ngày. Song so với nhân viên công chức, có lẽ áp lực của họ cũng không nhỏ hơn bao nhiêu.

Lưu Ly chính là một trong số đó.

Cô sống cách xa nội thành sầm uất. Sau chuyến đi dài gần hết nửa vòng trái đất, việc đầu tiên cô về đến nhà chính là tận hưởng bầu không khí trong lành và ánh nắng ấm áp.

Môi trường sống ở biển khá mát mẻ và ôn hoà.

Là một chuyên gia hương liệu nổi tiếng, ngoài những mùi hương tự nhiên cần thiết thì trong nhà cô không hề có bất cứ hoa cỏ hay tinh dầu thơm nồng nặc. Tất cả chỉ vì một nguyên nhân rất đơn giản.

Ngay khi cô định mở cửa sổ hít thở không khí thì “nguyên nhân” này vừa lúc đến nhà.

Nguyên nhân này chính là Lạc Tranh. Lạc Tranh bị dị ứng với phấn hoa.

Lạc Tranh còn chưa nhấn chuông thì cửa đã tự động mở ra. Lạc Tranh mỉm cười, đẩy cửa đi thẳng vào.

“Sao nào? Có mua quà cho mình không?” Lạc Tranh vào thẳng vấn đề.

Lưu Ly bưng một tách trà dựa người vào cửa, nhìn Lạc Tranh đối

dép đi trong nhà, cô nhún vai, “Trong lúc trăm công nghìn việc mà mình còn giúp cậu, đã là quà tặng tốt nhất rồi.”

“Phải tính rõ với mình thế hả?” Lạc Tranh nhoẻn miệng cười, ngồi xuống ghế sofa, rót một tách trà.

“Anh em ruột còn tính toán với nhau thì nói chi đến mình.” Lưu Ly oán trách, thả người xuống ghế sofa, “Nói thì nói vậy thôi. Kể mình biết cậu quen với nhà điều chế hương từ lúc nào? Cậu biết mình rất thích làm việc với nhà điều chế hương, nhờ cô ấy làm cho mình một lọ nước hoa cũng hay.” Cô thích làm nước hoa, nhưng đáng tiếc mũi cô không thính nên buộc phải từ bỏ ước mơ này.

Lạc Tranh uống một hớp trà, “Là một khách hàng của mình. Đúng rồi, chắc cậu đã gặp cô ấy đến lấy kết quả của lọ màu đen mình gửi đó.”

“Ừ, kết quả đã được lấy đi nhưng mà cô ấy không tới.” Lưu Ly nói.

Lạc Tranh sững sốt, “Ô Nhiễm không tới lấy ư?”

“Ô Nhiễm không tự mình đến lấy mà nhờ người tới lấy.” Lưu Ly đặt tách trà xuống, lướt mắt qua đồng hồ, “Khoảng một tiếng trước.”

“Ờ?” Lạc Tranh thảng thốt. Làm gì có chuyện này? Lúc đó Ô Nhiễm nói sẽ tự mình đến lấy cơ mà. Dù cô không biết lọ màu đen đó là gì nhưng cô cảm thấy Ô Nhiễm rất coi trọng nó.

“Sao vậy?” Lưu Ly thấy cô là lạ, hỏi giọng quan tâm.

Lạc Tranh lắc đầu, cô trầm mặc chốc lát, lại hỏi, “Người đến lấy nhìn như thế nào?”

Lưu Ly cố gắng nhớ lại, sau đó kể Lạc Tranh nghe đặc điểm của người này.

Lạc Tranh hoảng hốt, bởi vì thông qua lời miêu tả của Lưu Ly, cô biết người này là Đồng Hựu, trợ lý riêng của Lệ Minh Vũ. Đồng Hựu tới lấy kết quả nghĩa là tuân theo quyết định của Lệ Minh Vũ. Nói như vậy Ô Nhiễm có biết hay không là hai chuyện khác nhau.

“Kết quả đó quan trọng lắm à?” Lưu Ly cất giọng ngần ngừ, cau mày, “Nhưng mình thấy cậu đừng lo lắng quá, vì tối qua cô Tô gửi tin nhắn cho mình mà.” Lưu Ly lấy điện thoại đưa Lạc Tranh xem.

Lạc Tranh xem tin nhắn xong lại càng nơm nớp không yên. Lưu Ly chưa từng tiếp xúc với Tô Nhiễm nên không biết, nhưng cô khá hiểu Tô Nhiễm, tin nhắn văn tắt kiểu này tuyệt đối không phải cách nói năng của Tô Nhiễm. Về mặt Lạc Tranh khó coi, chẳng lẽ Tô Nhiễm gặp chuyện gì đó bất khả kháng.

Lạc Tranh lật đật gọi điện cho Tô Nhiễm.

Đối phương nghe điện thoại, Lạc Tranh sốt ruột, “a lô” ngay tức khắc.

Ai dè...

“Luật sư Lạc? Chẳng hay có chuyện gì không?” Giọng đàn ông trầm thấp đầy từ tính truyền qua điện thoại, khiến cô bất giác rùng mình.

“Bộ trưởng Lệ?” Lạc Tranh thoát kinh ngạc, cố hồi phục về bình tĩnh, nói, “Làm ơn cho tôi gặp Tô Nhiễm. Cảm ơn anh.”

“Có chuyện gì quan trọng, luật sư Lạc cứ nói với tôi. Tô Nhiễm không tiện nghe máy.”

Lạc Tranh càng tin mình đoán không sai, cô hít thật sâu, ánh mắt vụt lên một tia sắc bén, “Tô Nhiễm bị gì?”

“Cô ấy đang ốm nhẹ.”

“Chỉ đơn giản vậy.”

Giọng đàn ông nhàn nhạt cất lên, “Vậy theo luật sư Lạc, cô ấy phải thế nào?”

Một câu phản vấn khiến Lạc Tranh á khẩu không sao trả lời. Đúng vậy, Tô Nhiễm phải thế nào? Trước khi chưa gặp Tô Nhiễm và nắm rõ tình huống của Tô Nhiễm, cô không thể tùy tiện. Cô lại nói, “Nếu Tô Nhiễm bị ốm, người làm bạn như tôi cũng nên đến thăm cô ấy. Xin hỏi anh Tô Nhiễm đang ở đâu?”

“Tám lòng của luật sư Lạc, coi như Tô Nhiễm đã nhận. Nhưng gần đây cô ấy cần nghỉ ngơi, không thích tiếp khách khứa.”

“Bộ trưởng Lệ, Tô Nhiễm không thích tiếp khách hay anh cấm cô ấy?” Lạc Tranh nói.

“Luật sư Lạc, thân là nhân viên chấp pháp, hẳn cô hiểu rõ lời nói không chắc chắn thì không được nói bậy.”

“Được thôi, vậy tôi chắc chắn với những lời mình nói ra.” Giọng Lạc Tranh lạnh tanh, “Kết quả phân tích lọ màu đen đang nằm trong tay bộ trưởng Lệ?”

“Ờ?” Ngữ khí của anh hồ hững, “Những lời này là của một nhân viên chấp pháp ư?”

Lạc Tranh áp chế cơn giận. Cô biết bản thân đang nói chuyện với một người thế nào. Cho tới nay, cô đều tránh tiếp xúc với giới chính trị. So với giới kinh doanh thì lừa anh gạt, giới chính trị còn mưu mô và hiểm ác hơn nhiều. Vì vậy, cô thà chết vì làm tư vấn cho giới kinh doanh còn hơn là cố vấn cho chính phủ.

Nhưng hôm nay cô buộc phải đối mặt với người đàn ông này, vì Tô Nhiễm không chỉ là khách hàng mà từ lâu cô đã xem Tô Nhiễm là bạn của mình. Cô không biết bạn mình ra sao nên cô không thể thờ ơ. Dẫu cô biết mình không tài nào thắng nổi người đàn ông này, nhưng cô cũng muốn biết chút ít về Tô Nhiễm.

“Bộ trưởng lệ, hồi trước tôi hứa với Tô Nhiễm sẽ đích thân đưa kết quả cho cô ấy, nhưng hôm nay anh đã phái người đến lấy, thành ra tôi không thực hiện đúng lời hứa với Tô Nhiễm.” Cô nói lãnh đạm, “Ít ra tôi cũng phải rõ Tô Nhiễm có biết chuyện này không.”

“Luật sư Lạc, cô rất chuyên nghiệp, cũng rất quan tâm bạn bè. Tô Nhiễm sống cùng tôi, đương nhiên cô ấy biết tôi lấy kết quả đi. Luật sư Lạc đừng bận lòng nhiều về điều này.”

Lạc Tranh ghen hòng. Người đàn ông này rất giỏi đả kích người khác. Dù cô đặt ra nghi vấn thế nào, anh cũng sẽ mềm mỏng khéo léo lảng tránh. Việc này khiến cô cực kỳ khó chịu.

Cô không thể tìm hiểu về Tô Nhiễm, còn anh cũng không có khả năng nói cho cô biết.

“Bộ trưởng Lệ...”

“Luật sư Lạc, kỳ thực con người không nên ép bản thân sống quá mệt mỏi.” Anh cắt ngang Lạc Tranh, cười nhạt, “”Tôi nghĩ gần đây luật sư Lạc đã quá vất vả, có lẽ lúc này cô nên trông nom việc cá nhân của mình thì tốt hơn.”

Lạc Tranh run bắn, “Anh có ý gì?”

Điện thoại truyền đến tiếng cười khe khẽ của đàn ông. Anh không giải thích, chỉ nói thản nhiên, “Cho tôi gửi lời hỏi thăm Thương Nghiêu, có thời gian tôi sẽ hẹn anh ta đến Phẩm Trai dùng trà.”

Nói hết câu, anh liền tắt máy.

Lạc Tranh hoàn toàn hoá đá!

Không thể nào...

Lệ Minh Vũ biết anh ta? Không chỉ biết mà có vẻ như hai người này còn là bạn bè.

Cô từng nghe nói “Phẩm Trai” là quán trà nổi tiếng nhất thành phố. Mọi loại trà trong đó đều là thượng hạng, giá cả khiến người nghe phải lú lẫm. Người tới đó uống trà không giàu có thì cũng sang trọng.

Đầu óc Lạc Tranh xoay vòng vòng.

Lưu Ly lo lắng, “Cậu không sao chứ? Rốt cuộc có chuyện gì không?”

Một hồi sau, Lạc Tranh mới định thần, cô lắc đầu bất đắc dĩ, nói nhỏ, “Mình không sao, mình chỉ thấy thế giới này...quá nhỏ...”

Nhỏ ư?

Lưu Ly chau mày khó hiểu...

Đêm hôm qua, tình trạng của Tô Nhiễm khá ổn định, cô cũng không có dấu hiệu cầm dao gây thương tích cho người khác.

Sau khi cúp điện thoại, Lệ Minh Vũ quan sát Tô Nhiễm đang ngồi chơi xếp hình. Ánh mắt lạnh lùng lúc vì cuộc gọi vừa rồi cũng khôi phục vẻ dịu dàng nhìn cô, ý cười thấp thoáng ở khóe miệng mờ mờ nấp nấp.

Trò chơi xếp hình là cách tốt nhất để thu hút sự chú ý của bệnh nhân, đây là thông tin mà anh tìm thấy trên mạng. Dù cách này không thể chữa hết bệnh nhưng chí ít cũng giúp bệnh nhân tĩnh tâm.

Có điều cách thức này phải dựa trên sự thích của bệnh nhân.

Từ tối qua đến giờ, cô luôn duy trì dáng vẻ của một đứa trẻ, vì vậy anh lại cảm thấy mù mờ. Nếu nói cô bị tâm thần phân liệt thì làm sao cô giữ nguyên một trạng thái lâu như vậy?

Trong lúc anh trầm mặc thì Tô Nhiễm có vẻ chán xếp hình, xếp đi xếp lại nhiều lần vẫn không xong, cô ném phăng miếng xếp hình, từng mảnh ghép nhỏ rơi lả tả trên nền nhà.

Lệ Minh Vũ đành mỉm cười, chìa tay ra với cô, “Tới đây.”

Tô Nhiễm đứng dậy, rón rén đi đến chỗ Lệ Minh Vũ. Lệ Minh Vũ bật cười, kéo cô ngồi xuống đùi mình, anh hỏi nồng hậu, “Không thích?”

“Không phải...” Cô hạ thấp giọng.

Lệ Minh Vũ biết cô sợ anh giận nên không dám nói thật, anh trầm tư, rút một túi dán từ ngăn kéo, bên trong đó là lọ màu đen Đồng Hựu mang về, anh hỏi, “Nhớ cái này không?”

Anh đã đọc kết quả nhưng chỉ thấy thành phần của lọ màu đen này là tinh dầu nho đen, sau khi hoá nghiệm thì biết rằng nó có tác dụng bảo vệ sức khoẻ. Anh không rõ Tô Nhiễm lấy thứ này từ đâu, cũng không biết cô dùng nó làm gì nhưng theo mức độ hiểu cô của anh thì nếu cô nhờ người khác giúp đỡ, vậy chứng minh lọ màu đen này cực kỳ quan trọng với cô.

Đôi mắt cô khó xử nhìn lọ màu đen, cô bặm môi, nhíu chặt mày.

“Nói anh biết em lấy thứ này ở đâu?” Lệ Minh Vũ gắng hỏi.

Tô Nhiễm chẳng nói chẳng rằng, cô nhìn chăm chú, đột nhiên vươn tay bắt lấy.

Lệ Minh Vũ thu tay, đặt lọ màu đen sang bên, anh ngăn cô lại, truy hỏi: “Có phải em nhớ ra gì không?”

“Không phải đồ của Nhiễm.” Tô Nhiễm nũng nịu.

“Vậy là đồ của ai?” Ánh mắt anh sáng ngời, tiếp tục hỏi cô.

Tô Nhiễm im lặng, đôi mắt lóng lánh ánh lệ, có lẽ cô muốn phản bác nhưng chỉ bĩu môi, sau đó cô xô anh chạy đến ghế sofa tiếp tục chơi xếp hình.

Vẻ mặt của cô không gạt được Lệ Minh Vũ, anh đi lại ngồi cạnh cô, “Nghe lời, nói anh biết.”

“Đừng mà...” Cô lắc đầu lia lịa, nói bướng bỉnh.

Lệ Minh Vũ càng khẳng định cô nhớ rõ, anh nhướn người ra trước, hai tay giữ vai cô, cất giọng dụ dỗ, “Nếu em nói anh biết, tối

nay anh mua bánh kem em thích ăn nhất cho em, chịu không?”

“Không...” Tô Nhiễm vẫn lắc đầu, cô bối rối, “Nhiễm, không thể nói.”

Anh nghĩ ra cách khác, bèn nhìn Tô Nhiễm, cố tình nói, “Nếu không nói, đêm nay anh sẽ để em ngủ một mình, lúc đó sẽ có ma tới bắt em đi.”

Tô Nhiễm run lẩy bẩy, ngón tay cô bỗng thả lỏng, miếng xếp hình rơi xuống. Hiển nhiên những lời này của anh đã có tác dụng, sắc mặt cô kinh hãi, ôm cổ Lệ Minh Vũ tức thì, giọng cô run run, “Không được, Nhiễm không muốn ngủ một mình...”

Quyển 8 - Chương 27: Email Lạ

Lệ Minh Vũ nghĩ hành động tồi tệ nhất cuộc đời mình chính là bây giờ, anh dùng đến thủ đoạn tệ hại nhất để hỏi ra kết quả mình cần. Nhưng anh không nỡ thấy Tô Nhiễm phát hoảng, lại vô ý thức ôm chặt cô.

Bộ dạng cô lúc này chẳng khác gì một đứa bé vài tuổi. Anh dọa dẫm cô như vậy thì khác gì dọa nạt một đứa bé?

“Vậy nói anh biết được không?”

Tô Nhiễm hít mũi, gương mặt cô đỏ bừng, một lúc sau cô nói nhỏ, “Vậy Nhiễm nói nhưng không được nói người khác nghe.”

“Được.” Tim Lệ Minh Vũ đập thành thịch.

Tô Nhiễm căng thẳng, ngó dáo dác xung quanh, cô ghé sát tai anh thì thầm, “Đây là đồ của mẹ, Nhiễm thấy mẹ lấy ra từ phòng kia kia.”

Lệ Minh Vũ thoát sững sốt, anh nghĩ đến Tô Ánh Vân, nhưng sau đó sức nhớ mẹ trong miệng Tô Nhiễm chính là bản thân cô, anh hỏi, “Mẹ lấy ở phòng nào?”

“Ừm...” Tô Nhiễm trầm mặc chốc lát, “Ở một ngôi nhà rất lớn rất lớn có căn phòng kia vừa tối om vừa bừa bộn. Trong nhà lớn đó có một dì rất đẹp.”

Lệ Minh Vũ chần chờ, “Nhà lớn nhìn như thế nào?”

“Trong đó có nhiều hoa, còn có thiên thần trên cửa kính.” Tô Nhiễm nghiêng đầu suy nghĩ.

Kỳ thực nói đến đây, Lệ Minh Vũ nghĩ đến... nhà lớn họ Hoà.

Hoà Tấn Bằng thích văn hoá Châu Âu nên ông trang trí hoa văn thiên sứ trên gác lửng. Anh từng đến nhà họ Hoà nhưng khi ấy anh không để tâm lắm bề ngoài của ngôi nhà. Hôm nay dựa theo lời nói của Tô Nhiễm thì lọ màu đen này chắc chắn lấy từ đó. Có điều lấy từ

phòng của ai?

Vừa tối om vừa bề bộn?

Gác lửng?

Đầu óc Lê Minh Vũ vụt qua một ý nghĩ... Bạch Lâm?

Tuy anh chỉ tới nhà lớn họ Hoà đúng một lần nhưng ấn tượng khắc sâu trong trí nhớ của anh. Anh từng đi qua phòng của Bạch Lâm. Người ta hay nói căn phòng cũng như con người, con người như thế nào thì căn phòng như thế nấy.

Thế nhưng căn phòng của Bạch Lâm rất lộn xộn, dù ông ta cố gắng ăn mặc chỉnh chu thế nào thì dáng vẻ và lời nói cũng lộ bản chất lôi thôi lếch thếch. Nói cách khác hoàn cảnh tạo nên khí chất và cách ăn nói của một con người.

Bạch Lâm là điển hình tiêu biểu.

Từ tính cách và lời nói của Bạch Lâm không khó nhận ra ông ta là một người tệ hại, sống không có nguyên tắc.

Có thể Tô Nhiễm lấy thứ này từ phòng ông ta, lọ màu đen là đồ Bạch Lâm dùng qua.

Lê Minh Vũ rơi vào trầm tư.

Khi màn đêm bao phủ khắp nơi, phòng sách trong biệt thự vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Xem xong mọi tài liệu lấy về từ chỗ của Lưu Ly. Lê Minh Vũ thờ dài thườn thượt.

Thành phần chính của lọ màu đen là tinh dầu nho đen. Theo chú thích của Lưu Ly thì tinh dầu nho đen này chứa axit béo không bão hoà, dùng để bảo vệ sức khoẻ và làm thuốc. Qua phân tích, tinh dầu nho đen có hàm lượng axit linoleic cao giúp tuần hoàn máu huyết, giảm mỡ trong máu. Đối với nữ giới có kích thích hormone sinh trưởng, có thể đề phòng chứng xơ cứng động mạch, tụt huyết áp. Người dùng nó lâu dài sẽ kiểm soát phần nào biến chứng của bệnh tiểu đường.

Anh nhìn lọ màu đen trước mắt, lại nhớ tới lời nói của Tô Nhiễm, thứ này hẳn là của Bạch Lâm. Vậy có thể Bạch Lâm mắc chứng bệnh kể trên hoặc ông ta muốn ngăn ngừa bệnh.

Thế nhưng đây là đồ của Bạch Lâm thì sao? Vì sao Tô Nhiễm phải phân tích nó? Và lại còn nhờ chuyên gia hương liệu?

Anh cau mày lật từng trang tài liệu.

Anh muốn hỏi tiếp Tô Nhiễm nhưng cô rất kín miệng, dù anh uy hiếp thế nào, cô cũng không nói, khiến anh hết cách, đành phải thôi.

Lệ Minh Vũ đột nhiên dừng động tác lật tài liệu.

Anh sức nghĩ tới một việc liên quan đến lọ màu đen này!

Anh nhớ một lần phòng làm việc của Tô Nhiễm bị đột nhập. Lúc ấy, anh cũng hoài nghi phải chăng người đó muốn tìm thứ gì ở chỗ cô, vậy có khi nào là tìm lọ màu đen không?

Nếu đúng là vậy, rốt cuộc lọ màu đen chứa bí mật gì? Hoặc Bạch Lâm đang giấu diếm điều gì?

Dựa theo thời gian của bản báo cáo thì...

Lệ Minh Vũ bỗng cầm lấy điện thoại gọi Đồng Hựu.

Đồng Hựu nhanh chóng nghe máy.

“Cậu phải làm hai việc này lập tức.” Anh mệnh lệnh, “Việc đầu tiên, điều tra bệnh sử của Bạch Lâm, xem ông ta có bệnh cao huyết áp hay tiểu đường không. Việc thứ hai, tìm hiểu thời gian qua Tô Nhiễm tiếp xúc với những ai.” Anh đọc thời gian ghi trên bản báo cáo cho Đồng Hựu biết.

Đồng Hựu ghi nhớ, nói, “Dạ, em sẽ làm ngay.”

“Cậu làm càng nhanh càng tốt.”

Khi anh tắt điện thoại thì trời đã về khuya.

Vốn dĩ Lệ Minh Vũ muốn xem tình hình của Tô Nhiễm như thế nào, nhưng sức nhớ việc gì đó, anh lại mở laptop của Tô Nhiễm lên. Trên màn hình báo Tô Nhiễm có email mới!

Email này không hề khiến Lệ Minh Vũ kinh ngạc bởi vì mấy ngày nay cô nhận được khá nhiều email hỏi về chuyện bản thảo và nước hoa.

Vì vậy khi thấy email này, anh không để tâm lắm nhưng sau đó đối phương lại gửi thêm một lá khác, chứng tỏ có việc rất gấp.

Anh xem thử thì thấy người này mới gửi email lần đầu cho cô...

Đêm khuya với email của người xa lạ.

Lệ Minh Vũ mở lên đọc, một nỗi đau đớn vô cớ dấy lên trong tim anh.

Nội dung email vô cùng đơn giản nhưng khiến anh khiếp sợ cực kỳ.

Email viết thế này: Chào bạn, biết bạn tìm và lưu lại địa chỉ email này để liên lạc. Mong bạn thông cảm vì mình vừa đi du lịch về nên trả lời hơi muộn. Chuyện liên quan đến số 45 đường Hoa Đôn mình đã kể hết trên diễn đàn. Gia đình mình sống ở đó cũng không lâu lắm nên mình chỉ biết bao nhiêu đó thôi. Mình có thể gửi hình chụp khi gia đình mình vừa dọn đến đường Hoa Đôn. Phía sau đó chính là số 45 đường Hoa Đôn, bạn có thể thấy rõ dáng vẻ của căn biệt thự đó.

Anh mở ảnh lên...

Đó là một tấm hình chụp gia đình ba người đang cười vui vẻ trước biệt thự, mà sau lưng họ là số 45 đường Hoa Đôn! Ảnh chụp này có vài vấn đề, cảnh chính lại biến thành số 45 đường Hoa Đôn nằm phía sau, còn người trong ảnh trở nên rất nhỏ, dường như muốn ghi lại khung cảnh đằng sau.

Như vậy gia đình này hẳn ở cạnh số 45 đường Hoa Đôn.

Biệt thự số 45 đường Hoa Đôn đẹp đẽ sang trọng, tượng trưng cho địa vị cao quý của chủ nhân, nhưng đáng tiếc ngày hôm nay nó đã thành một ngôi nhà hoang.

Lệ Minh Vũ hít sâu, vừa muốn tắt máy thì vô tình lướt mắt đến một góc trên đó. Anh nhúu mày nhìn, ngoài gia đình ba người trong bức ảnh còn xuất hiện thêm một cái bóng khác.

Anh phóng to lên, đường nét của cái bóng đó càng lúc càng rõ nét!

Ngón tay đang đặt trên chuột lăn của Lệ Minh Vũ khựng lại, ánh mắt anh có vẻ thảng thốt và khó tin! Cái bóng này không phải ai khác mà chính là anh.

Anh vội vàng thu bức ảnh về kích cỡ bình thường, sau đó nhìn ngày chụp trên đó, toàn thân anh cứng đờ! Vài năm trước đây, anh từng ghé qua số 45 đường Hoa Đôn nhưng không ngờ lại bị chụp vào bức ảnh này.

Lệ Minh Vũ tắt máy tính, tim anh đập dồn trong lồng ngực.

Đối phương gửi anh này cho Tô Nhiễm xem!

Anh không ngờ cô tìm hiểu số 45 đường Hoa Đôn, vậy chứng minh cô rất quan tâm đến vụ án của Đinh Minh Khải. Nếu cô thấy ảnh này, chắc chắn cô sẽ nghi ngờ anh, tuy cái bóng đó mờ và nhỏ nhưng cũng đủ để nhận ra.

Ánh mắt anh u ám, xoá ngay email...

Cô không đọc được sẽ không biết chuyện liên quan đến đường Hoa Đôn.

Dẫu có lúc anh đã muốn cô biết toàn bộ sự thật, tưởng tượng cảnh đứng dừng dừng nhìn cô khóc. Hồi đó nghĩ như vậy, lòng anh sẽ khởi động một dòng nước thôi thúc thái độ tốt hay xấu của anh đối với cô.

Nhưng bây giờ anh không muốn như vậy, anh chỉ mong bí mật này chôn vùi mãi mãi.

Khi Lệ Minh Vũ về phòng ngủ, Tô Nhiễm đã chìm sâu vào giấc ngủ, gối nằm tụt khỏi đầu cô, còn chăn đắp bị cô đạp rơi xuống giường. Lệ Minh Vũ đứng ở đầu giường ngắm cô, thần sắc lạnh lùng hiện vẻ dịu dàng, anh cúi người nhặt chăn, lại nhẹ nhàng nâng đầu cô đặt lên gối. Sau đó anh nằm xuống cạnh cô, vươn tay ôm cô vào lòng.

Tô Nhiễm không bị giật mình, cô vẫn hít thở đều đều, nhưng cả người cô cuộn tròn, chỉ chừa một góc giường nhỏ phía sau cho anh.

Lưng cô dán sát vào ngực của anh, anh áp mặt vào gáy cô, hít sâu mùi hương thơm mát trên người cô.

Vào đêm khuya tĩnh mịch, tư thế ngủ thế này khiến lòng anh bất giác đông đầy nuông chiều và yêu thích cô hơn. Trong không khí pha lẫn hơi thở của anh và cô tựa hồ trời đất chỉ còn hai người họ.

Tô Nhiễm vô thức rên một tiếng, cô cựa quậy người, Lệ Minh Vũ liền xoay người cô lại, ôm chặt cô vào lòng, khuôn mặt cô cọ cọ lên ngực anh, cuộn hai chân trong bắp đùi anh.

Lệ Minh Vũ không nhắm mắt ngủ, anh nâng mặt cô lên, ngắm gương mặt người phụ nữ ngủ say trong lòng mình qua ánh trăng.

Đầu anh cúi thấp đặt nụ hôn lên mũi Tô Nhiễm, rồi anh lại ôm chặt cô, tựa cằm vào đầu cô.

“Nhiễm... em hãy quên hết tất cả...đừng nghĩ ngợi nữa...chúng ta...sẽ làm lại từ đầu.” Giọng anh khe khẽ thấp thoáng bất lực rót bên tai cô.

Đồng Hựu dùng hết đêm qua để tìm hiểu việc Lệ Minh Vũ giao cho.

Trong điện thoại, Đồng Hựu báo cáo bệnh tình của Bạch Lâm, nói ông ta có thói quen dùng dược phẩm bảo vệ sức khỏe. Về mặt Lệ Minh Vũ âm trầm lắng nghe.

“Bộ trưởng, còn việc của phu nhân...” Đồng Hựu nói về Bạch Lâm, rồi lại nhắc đến Tô Nhiễm.

Quyển 8 - Chương 28: Người Khách Bất Ngờ

Kỳ thực anh đã đoán được phần nào chuyện xoay quanh Tô Nhiễm, tối qua khi thấy ảnh chụp đó, anh biết việc này liên quan mật thiết đến Đinh Minh Khải. Quả nhiên, Đồng Hựu cũng nhắc tới Đinh Minh Khải.

“Đinh Minh Khải.” Đồng Hựu nói, “Em cho rằng trong khoảng thời gian đó, người mà vợ anh thường tiếp xúc nhiều nhất là Đinh Minh Khải.”

Lệ Minh Vũ trầm ngâm, anh hơi ngẩng đầu, gương mặt nghiêng nửa sáng nửa tối trong nắng, “Vậy quãng thời gian Đinh Minh Khải còn sống.”

“Dạ, Đinh Minh Khải còn sống nhưng khi ấy Trần Trung đã chết.” Đồng Hựu nhắc anh.

Lệ Minh Vũ bỗng nhớ Đinh Minh Khải điều tra vụ án của Trần Trung. Anh nhớ Đinh Minh Khải âm thầm tìm Tô Nhiễm, nói cách khác... Đinh Minh Khải nhờ Tô Nhiễm giúp điều tra vụ án Trần Trung bị giết?

“Còn tìm hiểu được gì nữa?” Anh đến trước cửa sổ, vờ mặt u ám, anh vừa nói điện thoại, vừa quan sát cô gái đang đứng ngoài sân với một nỗi niềm thương yêu khó nói thành lời.

“Để tra rõ ngọn nguồn, em còn sai người bí mật xâm nhập khi hồ sơ của cảnh sát. Nhờ vậy em biết trong kết quả khám nghiệm tử thi của Trần Trung viết rằng trên miệng vết thương trí mạng của ông ta đọng một ít dịch thể chưa được xác định. Lúc Đinh Minh Khải còn sống luôn lên điều tra chuyện này. Sau khi anh ta mất, thanh tra cao cấp mới cũng từng tìm hiểu nhưng không có chứng cứ xác thực nên đành phải thôi.”

Lệ Minh Vũ mím môi, ánh mắt loé lên một tia lạnh lùng. “Nói vậy

người giết Trần Trung chết có thể là Bạch Lâm.”

Suy ra người đột nhập vào phòng làm việc của Tô Nhiễm lục tung đồ đạc có thể do Bạch Lâm phái tới.

“Dựa theo những điều này, khả năng Bạch Lâm là hung thủ rất cao.” Đồng Hựu cũng đồng ý với suy nghĩ này, anh hạ thấp giọng hỏi, “Bộ trưởng, chúng ta sẽ can thiệp chuyện này?” Anh biết mấy năm qua Lê Minh Vũ luôn gây khó dễ cho nhà họ Hoà.

Lê Minh Vũ nheo mắt, tầm nhìn của anh dừng trên Tô Nhiễm ở dưới sân, anh trầm ngâm một hồi, “Trước tiên tôi cần biết động cơ giết người của Bạch Lâm. Theo lý thuyết, ông ta không thể vô duyên vô cớ giết một người trồng hoa. Hơn nữa phải tìm hiểu rõ ràng Bạch Sơ Điệp có biết chuyện này hay không.” Anh dặn dò, “Chuyện này cậu phải tiến hành bí mật, đừng để lộ ra ngoài.”

“Em hiểu rồi.” Đồng Hựu nói. “À, bộ trưởng, con cáo già Hạ Minh Hà đang ở Pháp.”

“Người bên chúng ta tới chưa?”

“Dạ rồi, bên mình đang chờ ông ta mắc câu.”

“Tốt.” Lê Minh Vũ nhếch môi, rủa mi che lấp vẻ tàn nhẫn trong mắt, “Vợ ông ta không phải loại người đơn giản, khi tiếp xúc cần chú ý cẩn thận.”

“Dạ, lần trước khi người của chúng ta đến Pháp đã giành được niềm tin của bà ta, lần này sẽ đơn giản hơn.” Đồng Hựu đáp, “Với Hạ Minh Hà hình như đang nhắm đến thị trường chứng khoán.”

“Việc này cũng bình thường, con cáo già đó làm gì cũng tích trữ thêm của cải cho mình.” Lê Minh Vũ hừ lạnh, “Tìm được ông ta nhắm đến công ty nào không?”

Đồng Hựu hít sâu một hơi, nói từ tốn, “Hoà Thị.”

Đáy mắt Lê Minh Vũ dấy đầy sát khí, đầu óc nhanh chóng quy kết mọi đầu mối với nhau, “Cậu tìm hiểu Hạ Minh Hà và Bạch Sơ Điệp có dính dáng gì với nhau không dù là quan hệ lén lút hay xã giao ngoài xã hội.”

“Bộ trưởng, hai người này có thể liên quan đến nhau?” Đồng Hựu ngờ vực, Bạch Sơ Điệp và Hạ Minh Hà là hai người hoàn toàn xa lạ.

“Cậu mau làm đi.” Lệ Minh Vũ không giải thích, thản nhiên căn dặn.

“Dạ.”

Sau khi xử lý xong công việc, Lệ Minh Vũ lại tham dự một cuộc họp trực tuyến của chính phủ, bàn bạc từng hạng mục công việc. Anh giống như một con quay xoay vòng vòng cố gắng dồn hết công việc của một ngày làm trong vài tiếng đồng hồ.

Gần đến giờ ăn trưa, Lệ Minh Vũ ra khỏi phòng sách. Khi anh đi xuống lầu, người giúp việc Philippine đang bận bịu dưới nhà bếp, còn Tô Nhiễm vẫn đứng ngoài sân hái hoa ngọc lan trắng, hết như lúc anh nói chuyện điện thoại với Đồng Hựu.

Hoa ngọc lan trắng vốn nở rộ khắp cây, bây giờ chỉ còn lại lá cây xơ xác.

Lệ Minh Vũ khựng người, thoát đầu anh không nghĩ ngại gì nhiều, chỉ tưởng cô cảm thấy chán nên đứng đây giết thời gian, nhưng bây giờ anh cảm thấy cô rất kỳ lạ. Hoa ngọc lan trắng rải đầy dưới chân cô, mùi thơm nồng đậm lấp kín không khí. Hành vi dị thường này của cô càng thu hút sự chú ý của anh.

Anh bước vội lên kéo cô.

Cô trầm mặc khác hẳn dáng vẻ nhõng nhẽo và gần gũi với anh của hai ngày trước.

“Nhiễm, em làm gì thế?” Anh hỏi khẽ, nhìn đám hoa ngọc lan trắng bị cô giẫm lên, anh bất giác ngộp thở.

Tô Nhiễm ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt đen ngòm sáng loáng của anh, cô nói lãnh đạm, “Hái hoa.”

Lệ Minh Vũ nhìn hoa ngọc lan trắng dưới đất, dợm mở miệng nói thì cô đã ngồi xổm xuống, nhặt lên một đoá hoa, rồi xé nát từng cánh.

“Nhiễm?” Lệ Minh Vũ ngẩn ra, bàng hoàng chứng kiến hành động của cô.

Tô Nhiễm để ngoài tai, cô lặp lại động tác vừa rồi. Từng đoá ngọc lan trắng đều nát vụn qua tay cô.

Một hồi sau, cô mới ngược nhìn anh, đột nhiên nở nụ cười lạnh

như băng...

“Anh thích những bông hoa này?”

Lệ Minh Vũ không biết mình nên gặt đầu hay lắc đầu, anh cảm thấy căng thẳng vô cớ. Anh mím bờ môi mỏng, nhìn cô không chớp mắt.

Thấy anh không trả lời, Tô Nhiễm cười, “Anh xót những bông hoa bị hái này?”

Lệ Minh Vũ thở dài, ngồi xổm quan sát cô, “Nhiễm, em về phòng nghỉ ngơi, được không?”

“Chắc chắn anh rất xót chúng.” Tô Nhiễm vươn tay chạm vào ấn đường của anh, xúc cảm mềm mại và ấm áp từ đầu ngón tay cô khiến anh hạnh phúc khôn nguôi.

Cô điều anh lại trông thấy vẻ tàn nhẫn và tuyệt tình hiện hữu trong mắt Tô Nhiễm...

“Anh càng xót xa, tôi càng thích thú...” Thanh âm của cô bình thản như dòng nước chảy xuôi êm đềm.

Anh nhìn cô ngớ ngàng.

Tô Nhiễm chẳng nói chẳng rằng nhưng cô nở nụ cười vừa tàn nhẫn vừa đắc ý.

Tô Nhiễm đứng trước nhà bếp nhìn người giúp việc bận rộn chuẩn bị bữa ăn.

Người giúp việc là một người phụ nữ trung niên với vóc dáng thô kệch và nước da ngăm đen. Lúc này, chị ta đang vụng về làm thịt một con cá sống.

Con cá tụt khỏi tay chị ta, nó nảy lên thót vài cái, lại rơi xuống đất, rồi giãy đành đạch khỏi nhà bếp, chắt lỏng nhờn nhớp dính đầy giày Tô Nhiễm, người giúp việc hốt hoảng, lật đật đi lại định bắt lấy nó.

Con cá thờng ngoi ngóp, quấy đuôi liên tục.

“Làm gì vậy?” Sắc mặt Tô Nhiễm nặng nề, giọng cô nhàn nhạt hỏi chị ta.

Người giúp việc đang bắt cá giết mình. Bắt đầu từ lúc làm việc ở đây, chị ta chưa nghe cô nói chuyện bao giờ, vì vậy chị ta cứ tưởng

Tô Nhiễm bị câm. Hôm nay, cô bất ngờ lên tiếng khiến chị ta sợ thót tim.

“Tôi, tôi định hấp cá...” Chị ta đáp.

Lệ Minh Vũ cũng đi đến, thấy cô đứng nói chuyện với người giúp việc, anh đứng quan sát cô.

“Trước đây chị chưa từng giết cá bao giờ?” Mặt Tô Nhiễm đành lại.

Người giúp việc lắc đầu, rồi gặt đầu lia lịa.

Tô Nhiễm chẳng muốn nhiều lời, cô khom người nhặt cá, đi thẳng vào nhà bếp. Người giúp việc bèn oai oái giành làm.

Nhưng Tô Nhiễm không hề dừng lại. Cô tiến đến bồn nước, đập đầu con cá vào vách bồn, thấy nó thoi thối giãy dụa, cô tiếp tục quăng nó lên thớt, cầm con dao lớn chặt mạnh!

Chỉ vài giây ngắn ngủi, cả con cá đã đứt làm đôi.

Người giúp việc bần thần bùm miệng.

Còn Lệ Minh Vũ đứng bên ngoài chứng kiến cảnh Tô Nhiễm giết cá cũng mím chặt môi. Anh đột nhiên nhớ đến từ... giết người!

Giết cá không cần phải làm như Tô Nhiễm ban nãy, nhưng tựa hồ cô lại dùng hành động đó để phát tiết.

Tô Nhiễm trước đây nhìn thấy cá là đã sợ hãi, chứ đừng nói đến sát sinh. Thế nhưng hôm nay cô lại giết chết cá một cách hung hãn, tính tình cô thay đổi quá nhiều khiến anh bất an. Người phụ nữ luôn quấn anh, gọi anh là ba tựa hồ đã biến mất. Từ sáng đến giờ, Tô Nhiễm đã thành người khác, thành một người phụ nữ từng cầm dao đâm anh bị thương đêm đó.

Anh bỗng nghẹt thở vô cùng.

Một lát sau, cô đi ra ngoài.

Cô cười như không nhìn anh, “Sao thế, sợ à?” Nói đoạn, cô ghé sát anh, nhếch miệng châm biếm, gần giọng, “Lúc trước tôi cũng giết con anh như vậy đấy.”

Lệ Minh Vũ run bắn, túm lấy cánh tay Tô Nhiễm, “Em nói cái gì?”

Tô Nhiễm nhìn anh đăm đăm, đáy mắt vụt lên vẻ hung ác, cô hất tay anh ra, đi ra ghế sofa ngồi.

Lệ Minh Vũ ngáy người vài giây, anh vừa muốn hỏi cô thì chuông cửa vang lên.

Người giúp việc chạy khỏi nhà bếp, toan mở cửa thì Lệ Minh Vũ nói nhàn nhạt, “Đi làm cơm đi.”

Người giúp việc gật đầu, vừa đi vào trong bếp vừa ngoái đầu nhìn đôi nam nữ kỳ lạ này. Chị ta không chắc họ có phải vợ chồng hay không, người đàn ông chăm sóc hết sức chu đáo cho người phụ nữ, nhưng người phụ nữ không hề cảm kích.

Chuông cửa vang liên hồi.

Tô Nhiễm dường như không nghe thấy, cô vẫn ngồi yên, nhấn remote mở tivi, lúc này đài truyền hình đang chiếu một vở kịch cũ rích.

Lệ Minh Vũ đi mở cửa. Anh nhìn qua mắt mèo, sắc mặt anh trầm xuống, đôi mắt u ám.

Anh mở rộng cửa.

Người tới không phải ai khác, mà chính là Tô Ánh Vân từng thắc mắc nơi ở hiện tại của Tô Nhiễm không bao lâu trước đây.

Gặp Lệ Minh Vũ mở cửa, vẻ mặt bà hơi khác lạ, có chút gì đó khiếp sợ và kinh hoàng.

Lệ Minh Vũ đứng chặn ngay cửa, hiển nhiên không muốn cho bà vào trong, anh hỏi, “Bác có việc?”

Tô Ánh Vân lúng túng, nhưng cô gắng đè nén nỗi lòng hoang mang và ngờ vực, nói nhẹ nhàng, “Tôi đến thăm Tiểu Nhiễm.”

Bà biết địa chỉ này nhờ vào An Tiểu Đoá.

Trong tích tắc nghe thấy địa chỉ, tim Tô Ánh Vân vỡ nát, khu Hoa Phủ này...như con dao đâm từng nhát vào lòng bà. Bao hồi ức vui sướng và đau buồn đều ủa về, lấp đầy trí nhớ khiến bà không sao yên lòng.

Rồi đến khi tới căn biệt thự hết sức quen thuộc này, nỗi lòng lo lắng của bà càng sâu sắc.

Khi Lệ Minh Vũ mặc áo sơ mi màu đen mở cửa, Tô Ánh Vân như tỉnh dậy từ cả một thế hệ xa xôi, bà phảng phất thấy hình ảnh của bao năm trước đây với một người đàn ông điển trai hiền hậu chậm

rãi mở cửa...

Hai khuôn mặt chồng chất vào nhau, cuối cùng giọng nói lạnh tanh của Lê Minh Vũ kéo bà trở về hiện thực!

Tô Ánh Vân kinh hoàng. Trước khi tới đây, bà từng khẩn vái cầu xin họ đừng ở căn biệt thự đó, nhưng cảnh tượng lúc này đã phá tan lời khẩn xin của bà.

Lê Minh Vũ mím môi, ánh nắng rọi xuống gương mặt nghiêng của anh nom càng sắc bén, đôi mắt anh mờ sương lạnh bao trùm mùa hè oi ả nắng gắt.

Anh hơi hé miệng, một câu hỏi khiến tất thảy can đảm của Tô Ánh Vân đều tan tác...

“Bác đang lo chuyện gì?”

Tim Tô Ánh Vân hốt hoảng, rung mạnh một nhịp bởi vì giờ khắc này, bà bắt gặp sự hận thù trong mắt anh! Bà cảm nhận rõ ràng thái độ xa cách và dừng dưng của anh.

Lời nói của anh thâm trầm và đầy ngụ ý khó đoán, như thể xem thấy nội tâm của bà, biết bà sợ hãi căn biệt thự này.

Bà nhú mày, “Tôi lo chuyện gì?”

Ánh mắt anh càng âm u, khoé miệng nhếch lên thờ ơ, cất giọng điềm nhiên như không, “Tô Nhiễm ở đây, cháu sẽ chăm sóc cẩn thận cho cô ấy, vì vậy bác không cần lo lắng.”

Hoá ra ý anh là vậy.

Tô Ánh Vân thở dài, cố che đậy suy nghĩ của bản thân, bà nhìn anh không định để mình vào trong, bèn nói kiên quyết, “Ít nhất cậu cũng phải để tôi biết tình trạng của Tiểu Nhiễm, nó là con tôi!”

Lê Minh Vũ im lìm, sau đó anh bất ngờ nghiêng người.

Trước khi bước vô nhà, bà bất giác lia mắt qua hoa ngọc lan trắng rơi trên sân, rồi vội vàng dời tầm nhìn, đóng ngay cửa phòng.

Về mặt bà không lọt khỏi tầm mắt Lê Minh Vũ, anh sa sầm, môi mím thành đường thẳng.

Trong phòng khách, Tô Nhiễm ngồi trầm tư trên ghế sofa. Theo lẽ thường, khi Lê Minh Vũ đứng nói chuyện với Tô Ánh Vân ngoài cửa hẳn là cô phải nghe thấy, nhưng cô chỉ bất động như khúc gỗ,

đôi mắt trống rỗng vô hồn.

“Tiểu Nhiễm...” Tô Ánh Vân bước vội về phía Tô Nhiễm, bà ngồi cạnh cô, phủ tay lên mặt cô, cất giọng yêu thương, “Mẹ đến thăm con, con khoẻ hơn chưa?”

Lệ Minh Vũ đứng ở một bên, người giúp việc thấy có khách, vội vã dọn trà nước bánh trái, rồi thức thoir lui xuống bếp.

Tô Nhiễm im thin thít, tựa hồ cô không hay biết Tô Ánh Vân đã đến.

“Tiểu Nhiễm?” Tô Ánh Vân thấy mình kêu mấy tiếng mà cô vẫn không phản ứng, tức giận quay đầu lườm Lệ Minh Vũ.

“Tại sao Tiểu Nhiễm lại như vậy?”

Lệ Minh Vũ không trả lời, anh nói, “Bác thăm xong chưa? Nếu xong rồi, mời bác về cho, Tô Nhiễm cần nghỉ ngơi.”

Tô Ánh Vân điên tiết, bà đứng bật dậy, nhìn Lệ Minh Vũ chằm chặp, “Thái độ của cậu là sao? Tại sao Tiểu Nhiễm lại trở nên như vậy? Ngày hôm nay dù cậu có lý do chính đáng, tôi cũng phải dẫn con gái tôi đi!” Bà kéo Tô Nhiễm ra ngoài.

Lệ Minh Vũ chắn trước mặt hai người, anh dùng mắt trên mặt Tô Nhiễm, rồi nỏi đoá nhìn Tô Ánh Vân, “Tô Nhiễm muốn ở lại.”

“Nhảm nhí!” Tô Ánh Vân bắt mắh, “Tình trạng Tô Nhiễm thế này, tại sao cậu không dẫn nó đến bác sĩ?” Bà lo lắng không yên. Đáng về Tô Nhiễm lúc này khiến bà nhớ tới bốn năm trước.

Lệ Minh Vũ cố ý đứng yên, gương mặt anh cực kỳ kiên quyết, “Cháu sẽ không để cô ấy gặp chuyện không may.”

“Nhưng bây giờ nó đã có chuyện, cậu còn...”

“Mẹ...” Tô Nhiễm trầm mặc từ nắy đến giờ đột nhiên lên tiếng chen ngang Tô Ánh Vân, đôi mắt cô vẫn mờ màng.

Lệ Minh Vũ và Tô Ánh Vân ngó người, nhất là Tô Ánh Vân, bà vội quay đầu nhìn cô...

“Tiểu Nhiễm, con nhận ra mẹ?”

Mắt Tô Nhiễm dần trở trong veo đối diện với Tô Ánh Vân, tuy gương mặt cô không chút biểu cảm nhưng ít nhất cô có thể biểu đạt điều mình muốn nói, “Mẹ, con cảm ơn mẹ đã đến thăm con. Nhưng

con ở đây rất tốt.”

“Tiểu Nhiễm...” Tô Ánh Vân nhìn cô xót xa, “Vừa nãy con dọa mẹ sợ lắm, con biết không? Mẹ cứ tưởng con...” Nói đoạn, bà đột nhiên nín thinh, song lòng bà nhẹ nhõm hẳn.

Ít ra thì điều bà lo sợ đã không xảy ra. Bốn năm trước, ngày nào tinh thần của Tô Nhiễm cũng hoảng hốt, sau đó cô còn tự làm hại bản thân, bà hết cách nên mới đưa cô đến bệnh viện Thanh Sơn. Khi đó, cô mơ mơ màng màng, không nghe bất cứ ai nói mà cũng chẳng nhận ra bà.

Vừa rồi cô ngơ ngơ ngác ngác, bà suýt tưởng cô lại bệnh giống bốn năm trước.

Có điều một tiếng gọi “mẹ” giúp bà yên lòng. Thấy cô có phản ứng, nỗi lo lắng kia cũng biến mất.

Tô Nhiễm nhìn Tô Ánh Vân, nói từ tốn, “Con không sao đâu.”

“Theo mẹ về nhà, được không?” Tô Ánh Vân lo nơm nớp.

Đôi mắt Lệ Minh Vũ nhìn Tô Nhiễm bỗng trở nên căng thẳng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt sốt ruột của anh, cô ngoảnh đầu nhìn anh dịu dàng và chứa chan yêu thương, ánh mắt như vậy khiến anh như thấy Tô Nhiễm của bốn năm trước.

Cô xoay đầu nhìn Tô Ánh Vân, lắc đầu từ chối, “Con sẽ ở đây.”

Lệ Minh Vũ vô thức thở phào nhẹ nhõm, nhưng Tô Ánh Vân giật nảy người...

“Ở đây làm gì?”

Bà sợ biệt thự này, bà ghệt thở vì mùi hương ngoài sân, bà đau mắt vì cách trang trí quá mức sáng sủa.

Bà ghét nơi này, càng không muốn để Tô Nhiễm ở đây.

Tô Nhiễm nói tiếp, “Con ở đây tốt lắm, mẹ đừng lo cho con.”

“Thế nhưng...”

“Nếu cô ấy thích ở đây, cháu nghĩ bác nên tôn trọng quyết định của cô ấy.” Lệ Minh Vũ cố dần xuống sự khó hiểu.

Thần sắc Tô Nhiễm nom khác ngày thường hoàn toàn.

Tô Ánh Vân thở dài thườn thượt. Dù bà không đành lòng nhưng Tô Nhiễm đã trưởng thành, bà không thể ép cô làm theo ý mình. Bà

buộc phải thôi, gặt đầu, thả tay Tô Nhiễm.

Trước khi ra về, bà nhìn thoáng qua Tô Nhiễm, Tô Nhiễm lại ôn hoà dõi theo bà.

Lệ Minh Vũ duy trì sự lễ phép lịch sự của một người chủ nhà, tiễn bà ra cửa.

Khi Tô Ánh Vân ra đến sân, bà dừng lại lướt nhìn quanh sân, rồi đảo mắt ngắm biệt thự, thấy Lệ Minh Vũ nhú mày, bà cố tỏ vẻ bình thản, nói ra nghi ngờ trong lòng.

“Biệt...biệt thự này của cậu?”

Lệ Minh Vũ nhìn bà, giấu nhem ánh mắt hiểu thấu đáo, ra vẻ điềm nhiên, “Phải.”

“Từ trước đến giờ cũng là của cậu?” Tô Ánh Vân kinh hãi.

Quyển 8 - Chương 29

Có lẽ phát hiện mình hơi lớn tiếng, Tô Ánh Vân hắng giọng, về mặt bà thoáng bối rối.

So với sắc mặt lúng túng của bà, Lê Minh Vũ càng thông dong bình tĩnh, đôi mắt anh sắc bén sâu thẳm, anh nói nhàn nhạt, “Cháu vừa mua mấy năm trước. Vì xa nội thành nên cháu hiếm khi đến đây.”

“Ừ.” Tô Ánh Vân như tháo xuống gánh nặng, bà thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt Lê Minh Vũ loé lên hận thù dõi theo bóng lưng của bà.

Khi bà dợm bước lên xe, anh đột nhiên hỏi, “Có vẻ như bác rất thân thiết với người chủ trước.”

Động tác mở cửa xe của bà khựng lại, đôi mắt bà thoát hoảng sợ, bà xoay đầu nhìn anh.

“Bác đừng hiểu lầm, cháu chỉ nghĩ người chủ trước chắc chắn rất thích hoa. Nhưng đáng tiếc là những cây ngọc lan trắng ngoài sân trước giờ cháu không chăm sóc đến, nếu bác quen họ, cháu muốn nhờ bác đưa lại họ những cây ngọc lan trắng này.” Lê Minh Vũ cười thản nhiên nhưng đáy mắt không hề có ý cười.

“Ồ, việc đó...” Tô Ánh Vân hơi luống cuống, bà nói quanh co lấy lệ. Bà định phủ nhận nhưng trông thấy người đứng trước mặt thì bao lời muốn thốt ra lại cấp tốc thay đổi.

“Họ...đã mất rồi. Vì vậy những cây bạch lan trắng này vẫn nên ở đây.”

Bà biết thái độ hôm nay của mình khó coi cực kỳ, vì vậy Lê Minh Vũ không thể không nhìn thấy, chỉ bằng phủ nhận để anh thêm ngờ vực, thì bà đành thừa nhận qua loa.

Lê Minh Vũ nhếch mép, “Đáng tiếc quá.”

Tô Ánh Vân vội đổi đề tài, “Nhờ cậu chăm sóc cho Tiểu Nhiễm.”

“Đây là việc cháu phải làm.” Anh đáp lãnh đạm.

Tô Ánh Vân gật đầu, mở cửa xe. Trong nháy mắt đóng cửa, bà thấy người thanh niên đó xoay người vào nhà, bóng lưng của anh cao ngất và nho nhã hất xuống bậc thềm nom quen thuộc đến mức bà cảm thấy bất an.

Kỳ thực bà muốn hỏi Lê Minh Vũ rằng cậu có quen người đó không, nhưng bà không dám thốt thành lời. Bà không biết mình trốn tránh điều gì hay bà đang nghĩ rằng mọi chuyện đã chấm dứt thật sự? Không bao giờ có người nhắc tới, cũng chẳng ai nhớ đến nữa?

Bà thở dài bất đắc dĩ, lại lướt mắt qua ngôi biệt thự luôn lẫn lộn trong trí nhớ bà. Bà sợ hãi nhìn lảng sang chỗ khác, nói với tài xế, “Chạy xe.”

Xe lăn bánh rời khỏi khu Hoa Phủ.

Ở bên này, Lê Minh Vũ âm trầm đóng cửa, miệng anh mím chặt. Nếu ánh mắt có thể thiêu huỷ tất cả, chắc chắn cánh cửa này đã tàn rụi từ lâu.

Khi Hoà Vy xuống lầu định đi làm, Bạch Sơ Diệp vừa vặn bước ra khỏi phòng ăn, bà ta cười vồ vập, “Dì đã sai người nấu tổ yến cho con, con ăn rồi đi làm. Con nhìn mình xem, con gầy sọp đi rồi.” Dứt lời, bà ta kêu người làm bưng tổ yến lên lập tức.

Hoà Vy hừ lạnh, ngồi xuống ghế sofa, nhìn Bạch Sơ Diệp, nói nhàn nhạt, “Có gì thì bà nói thẳng đi, đừng tốt bất ngờ như vậy.”

Bạch Sơ Diệp hơi biến sắc mặt, vài giây sau bà ta nở nụ cười, đến gần Hoà Vy, “Đã vậy, dì cũng không vòng vo nữa. Tiểu Vy à...” Bà ta rón rén nhìn cô, liếm môi, “Con xem đi, Quân Hạo về nước cũng lâu rồi, dì định bảo nó đến Hoà Thị làm việc, con...”

“Muốn cho nó vào ban giám đốc?” Hoà Vy cười khẩy.

“Chẳng lẽ không thể?” Bạch Sơ Diệp ngồi xuống, nói, “Quân Hạo là con trai duy nhất của nhà họ Hoà, hơn nữa nó cũng có cổ phần Hoà thị, nó chỉ thiếu mỗi kinh nghiệm quản lý mà thôi.”

Hoà Vy bắt gặp vẻ mặt nôn nóng của bà ta, cô đột nhiên cong môi, “Vậy tiếp theo bà tính thế nào? Có phải cũng kêu Bạch Lâm về

ban giám đốc không?” Từ xưa đến nay, cô luôn gọi Bạch Lâm như vậy.

Bạch Sơ Diệp cứng họng.

“Nói thẳng đi.” Hoà Vy lạnh lùng nhìn Bạch Sơ Diệp, cô hừ lạnh một tiếng, “Trước tiên là cho Quân Hạo vào ban giám đốc, sau là Bạch Lâm, cuối cùng đến bà, phải không dì Diệp?”

Cô hiếm khi gọi dì Diệp, một tiếng dì Diệp hôm nay chói tai cực kỳ.

Bạch Sơ Diệp giật mình, ánh mắt bà ta mất tự nhiên, nhú mày, “Tiểu Vy, con nói gì thế?”

“Tôi hiểu sai ý bà à? Ồ, vậy để tôi đổi cách nói khác.” Hoà Vy cố tỏ vẻ ôn hoà nhìn bà ta, “Bà muốn con và em bà vào ban giám đốc, để bà buông rèm chấp chính?”

“Con...” Bạch Sơ Diệp đứng bật dậy, nhìn Hoà Vy chăm chăm, hơi thở bà ta loạn nhịp, “Làm gì có chuyện dì nghĩ như vậy? Tiểu Vy, dì biết con luôn có thành kiến với dì, nhưng con không thấy như thế là quá oan ức cho dì ư? Quân Hạo cũng là con của ba con, nó vào Hoà thị làm thì có gì to tát. Tại sao con lại chĩa mũi dùi vào dì?”

“Tại sao chĩa mũi dùi vào bà? Bản thân bà không hiểu?” Hoà Vy cũng đứng dậy, “Phải chăng bà cho rằng Quân Hạo là con của ba nên có quyền vào ban giám đốc, càng có lý do ngồi trên vị trí chủ tịch? Tôi không quan tâm nó có muốn như vậy hay không nhưng dã tâm của bà đã bị tôi nhìn thấu đáo. Dì Diệp à, cho dì ở lại trong nhà lớn này là tôi đã nể mặt ba lắm rồi, dì đừng được voi đòi tiên.”

Sắc mặt Bạch Sơ Diệp hết sức khó coi.

“Quân Hạo vào công ty làm việc cũng được, nhưng nó phải bắt đầu từ dưới lên, như vậy mọi người mới phục. Còn Bạch Lâm thì dẹp đi, ông ta quen bài bạc, ai trong ban giám đốc cũng biết rõ điều này.” Hoà Vy cầm giỏ xách đi ra ngoài cổng, bước được vài bước thì ngừng lại, cô nhìn Bạch Sơ Diệp cười nhạt.

“À, quên nói bà biết, dù tôi không làm chủ tịch, thì tôi cũng mời người về quản lý, chứ không đến phiên nhà họ Bạch mấy người.” Nói hết câu, cô tao nhã bước ra ngoài.

Bạch Lâm vừa lúc đi xuống, nhìn mặt mày tái mét của Bạch Sơ Diệp, ông ta hỏi, “Sao thế? Con nhỏ xấu xa đó lại gây sự với chị?”

“Con nhỏ chết tiệt!” Mắt Bạch Sơ Diệp vụt tia hưng ác, bà ta nghiêng răng, “Đã vô tình thì đừng trách tôi không nể nghĩa!” Nói đoạn, bà ta nhìn Bạch Lâm, “Bỏ cánh của nó, để xem nó bay như thế nào!”

Bạch Lâm ngớ ra. Ông ta trông thấy vẻ lạnh lùng và tàn nhẫn trong mắt Bạch Sơ Diệp.

Quyển 9 - Chương 1: Bày Mưu Tính Kế

Có đôi khi em không trông thấy nỗi đau đớn của tôi, nhưng bi thương của em lại hằn sâu vào mắt tôi, bén rễ nảy mầm trong tim tôi.

Gần đây, mọi thứ đều có vẻ bình lặng, thuận buồm xuôi gió. Song chỉ người nhìn xa trông rộng mới hiểu những biến động nằm sau vẻ yên ổn này, nó phảng phất như dòng nước ngầm lướt dưới lớp băng lạnh buốt, có vẻ như tĩnh lặng nhưng ẩn chứa nguy hiểm đằng sau.

Giới chính trị cũng như lớp băng này, càng yên bình thì càng nguy hiểm.

Thời gian này, Hạ Minh Hà như cá gặp nước, sau bao biến động nhỏ về mặt danh dự, ông ta bắt đầu nỗ lực gây dựng lại hình tượng và niềm tin yêu của dân chúng. Ông ta đề xuất những cải cách có lợi cho dân chúng, dân chúng cũng từng bước nhìn nhận và đặt kỳ vọng vào ông ta.

Ông ta có thể xem như đã thành công phần nào, thành công đến từ sự lôi kéo khắp nơi!

Thời tiết bước vào những ngày hè oi ả nhất, cũng có nghĩa là mùa thu sắp đến.

Trong phòng hội nghị của chính phủ, máy điều hoà được bật ở công suất cao nhất.

Do công việc đang ở giai đoạn đầu sôi lửa bỏng, Lê Minh Vũ phải đích thân chủ trì cuộc họp này. Anh vận áo sơ mi màu sáng phối với quần tây xám, trông càng nho nhã và cao quý.

Người phụ trách từng khâu cẩn thận báo cáo công việc và kế hoạch trong thời gian tới. Họ cố gắng phối hợp nhịp nhàng và theo kịp tiết tấu làm việc của Lê Minh Vũ.

Ai cũng biết Lê Minh Vũ là một người làm việc cực kỳ nghiêm túc

và khó tính. Có lần một người phụ trách báo cáo công việc nói miên man suốt nửa phút, liền bị anh phê bình nghiêm khắc! Người phụ trách đó được điều từ phòng ban khác qua nên cảm thấy uất ức và không phục, cho rằng Lê Minh Vũ cố tình gây sự. Sau đó, Lê Minh Vũ đích thân làm thế anh ta, dùng hành động thực tế để dạy anh ta biết trọng điểm của báo cáo là gì!

Kết quả khỏi nói ai ai cũng biết! Người phụ trách ấy được điều đến từ đâu thì bị đá văng lại nơi đó.

Vì vậy người làm việc cạnh Lê Minh Vũ đều không phải hạng tầm thường, ít nhất họ cần có thần kinh thép, nếu không chỉ thấy Lê Minh Vũ hơi nhúu mày thì sẽ luống cuống, không làm nên việc gì.

Có điều nhờ tính cách nghiêm khắc mà anh tạo ra được khá nhiều thành tích vẻ vang. Đây cũng là nguyên nhân giúp anh liên nhiệm thành công.

Mọi người còn truyền tai nhau rằng người nào có thể làm việc cho Lê Minh Vũ trong suốt một năm, dù đi đến đâu cũng được xem trọng.

Cuộc họp này dài hơn ba giờ đồng hồ, Lê Minh Vũ sắp xếp và đưa ra ý kiến căn kẽ từ hoạch định cho đến thực thi kế hoạch.

Cuộc họp kết thúc, Đồng Hựu thu dọn tài liệu, anh gõ cửa, rồi đi vào phòng làm việc của Lê Minh Vũ.

“Huỷ hết mọi tiệc tùng xã giao không cần thiết này. Sau này đừng để tôi phải nhắc nhở.” Lê Minh Vũ vừa vào đến phòng làm việc không bao lâu, anh nói nhàn nhạt, lướt mắt qua danh sách những bữa tiệc xã giao mà thư ký trình lên.

Thư ký sợ hãi, mặt mày tái mét.

Thấy Đồng Hựu đi vào, Lê Minh Vũ ra lệnh cho thư ký, “Ra ngoài làm việc đi.”

“Dạ.” Thư ký nhẹ nhõm hẳn, cô xoay người nhìn Đồng Hựu bằng ánh mắt biết ơn. Ai cũng biết Lê Minh Vũ yêu cầu rất cao với trợ lý riêng, nếu làm việc sai phạm dù chỉ một chút đều sẽ bị thay thế người khác lập tức.

Cô là thư ký vừa được điều đến. Khi biết mình làm thư ký cho Lê Minh Vũ, cô vui sướng nôn nao suốt mấy ngày liền, ai cũng biết anh

là một người đàn ông thành công, là tâm điểm của giới chính trị. Anh có ngoại hình xuất sắc, phong thái khiêm tốn, khí chất trầm tĩnh. Anh thân thiện và ôn hoà với dân chúng, sở hữu mọi ưu điểm và là mẫu đàn ông lý tưởng trong mắt phụ nữ.

Nhưng niềm vui của cô mau chóng tàn lụi.

Ngày đầu tiên nhận việc, cô đã bị đả kích trầm trọng!

Ở phòng ban cũ, năng lực làm việc của cô rất khá. Vì vậy ngày đầu tiên đến nhận việc, cô không cho rằng Lê Minh Vũ là một cấp trên khó chiều. Cô sắp xếp mọi việc theo thói quen mình từng làm cho cấp trên trước đây. Nhưng cô đã quên Lê Minh Vũ là Lê Minh Vũ, anh làm việc có nguyên tắc và yêu cầu riêng của bản thân.

Rốt cuộc vì tự ý sắp xếp nên bị Lê Minh Vũ phê bình gay gắt. Anh nói rằng lịch làm việc do cô sắp xếp quá tệ hại, lãng phí thời gian của anh.

Thư ký tủi thân, oà khóc nức nở. Có ai trong giới chính trị mà không kéo bè kéo cánh? Cô chỉ vì muốn tốt cho anh, mới sắp xếp như vậy, ở phòng ban khác cách làm việc giống cô cũng là bình thường mà thôi. Tại sao bộ trưởng Lê lại kêu lãng phí thời gian?

Kể từ ngày đó, cô biết bộ trưởng Lê không tuyệt vời như thái độ anh thường tỏ ra với người ngoài. Khi làm việc, anh là cấp trên hay bắt bẻ và nghiêm khắc nhất mà cô từng biết.

Vì vậy cô rất sợ anh. Chỉ cần thấy anh nhíu mày là hai chân cô mềm nhũn, sợ anh tức giận đuổi việc cô. May là Đồng Hựu đi vào, cô mới thoát được đại nạn này.

Thấy thư ký hốt ha hốt hải chạy ra, Đồng Hựu đóng cửa, lần đầu tiên anh nói một câu không hề dính dáng đến công việc.

“Bộ trưởng, thỉnh thoảng em thấy anh không nên dồn ép những ánh mắt hâm mộ biến thành sợ hãi anh. Em thấy anh dọa cô ấy sợ đến bủn rủn tay chân.” Nói hết câu, anh giao tài liệu cho Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ nhận lấy mở ra xem, ánh mắt anh dừng trên những hàng chữ nghĩa trong tập tài liệu, cất giọng dừng dừng, “Chính phủ là nơi làm việc nghiêm túc, không phải trường học mở mang kiến thức.”

Đồng Hựu đành nhún vai, tập trung vào công việc...

“Hạ Minh Hà có vẻ rất hứng thú với lần hợp tác này, anh xem nguồn vốn điều tiết của ông ta...” Anh chỉ tay lên chữ số trong tài liệu, tiếp tục nói: “Hình như ông ta không hề nghi ngờ.”

“Trước giờ, cậu làm việc tôi rất yên tâm. Chúng ta bày binh bố trận bao lâu qua, làm sao Hạ Minh Hà có thể nhìn ra kẻ hở?” Lệ Minh Vũ nhếch miệng cười nhạt, tay anh chỉ vào con số ước lượng tiền vốn, “Tạm thời cứ giữ nguyên mức này, tôi muốn ông ta mất hết tất cả.”

Đồng Hựu gật đầu, “Anh yên tâm, chúng ta sẽ thả dây dài câu cá lớn. Hiện nay, Hạ Minh Hà đang cò kè với người của chúng ta, theo kinh nghiệm và sự hiểu biết của em về ông ta, ông ta rất muốn nắm bắt hợp đồng này, vì vậy ông ta mới trưng mặt ra mặt cả.”

“Người được lợi nhất là ông ta, đương nhiên ông ta phải bỏ tiền vào. Như vậy, bà xã ông ta càng bận rộn.” Lệ Minh Vũ hơi nheo mắt.

“Dạ, ông ta không thể lấy tiền của chính phủ làm việc riêng quá mức lộ liễu, vậy nên ông ta phải tìm cách rửa tiền. Bộ trưởng, anh xem...” Đồng Hựu trải thêm một tập tài liệu khác lên bàn, “Em đã bí mật điều tra ra trước đây khi ông ta mượn có xây dựng công trình công cộng, ông ta đã nhận một khoản tiền lớn từ dân chúng, tuy nhiên số tiền này lại không cánh mà bay. Hiển nhiên, nó đã gọn trong túi Hạ Minh Hà.”

Lệ Minh Vũ tức giận và bất bình chăm chăm nhìn số tiền kẻch xù trên tài liệu.

Anh cuộn tay mình thành quyền, đường nét trên gương mặt nghiêng càng có vẻ lạnh lùng và cứng ngắc, làn môi mỏng nhếch thành một đường cong sắc bén...

“Nếu vậy thì nguồn vốn của ông ta từ đây mà ra. Ngoài trừ nhận của hối lộ, ông ta còn tìm cách rút túi hết tiền thuế của nhân dân! Đồng Hựu...” Anh nhướn mắt nhìn Đồng Hựu, “Cậu tìm cách moi hết số tiền này của ông ta. Ông ta ăn chặn bao nhiêu, tôi muốn ông ta nhả ra bấy nhiêu!”

“Dạ.”

“Cậu phải chú ý kỹ đến nông trại rượu vang, đó là con đường rửa tiền duy nhất của ông ta.”

“Dạ.”

Lệ Minh Vũ hơi cong môi khép tài liệu lại. Anh trầm mặc một lát, nhìn Đồng Hựu, “Việc tôi kêu cậu điều tra sao rồi?”

Đồng Hựu là người không bao giờ lãng phí thời gian làm những chuyện vô ích. Anh mỉm cười, trả lời Lệ Minh Vũ bằng giọng chắc nịch...

“Có lẽ ông trời đang giúp chúng ta.” Anh bổ sung thêm, “Bạch Sơ Diệp và Hạ Minh Hà thật sự có quan hệ với nhau.”

Lệ Minh Vũ không hề nghi ngờ năng lực làm việc của Đồng Hựu. Khoé miệng của anh càng cong hơn, “Nói tôi nghe một chút.”

Đồng Hựu bèn kể hết đầu đuôi ngọn nguồn, cuối cùng còn nói, “Vì vậy em ngờ vực Bạch Lâm chỉ là bia đỡ đạn trong cái chết của Trần Trung. Người nắm đằng chuôi hẳn là Bạch Sơ Diệp và Hạ Minh Hà.”

“Bạch Lâm hữu dũng vô mưu, nói không chừng ông ta cũng bị lợi dụng.” Lệ Minh Vũ gật đầu trầm ngâm, “Thật không ngờ người tình cũ của Hạ Minh Hà là Bạch Sơ Diệp.”

“Đúng là không nhìn ra, Bạch Sơ Diệp lúc nào cũng ra vẻ hiền lành, vậy mà thấy Hoà Tấn Bằng vừa chết thì liền quan hệ bất chính với Hạ Minh Hà.” Đồng Hựu nói vẻ xem thường.

“Tôi không quan tâm ngày xưa họ yêu đương thế nào. Có điều nếu Hạ Minh Hà dính líu đến việc giết người thì việc này càng thú vị.”

“Ý của anh là...” Đồng Hựu đưa mắt nhìn anh, nói ngắn gọn, “Anh muốn cảnh sát tham dự vào?”

“Chuyện cảnh sát can thiệp chỉ là sớm hay muộn. Dẫu sao chúng ta cũng không thể ra mặt vạch trần ông ta, thời điểm này chưa phải lúc.” Lệ Minh Vũ nói thông dong.

“Người làm quan chức sợ nhất là thân bại danh liệt. Người thân bại danh liệt sợ nhất là đến chỗ dung thân cuối cùng cũng mất.” Lệ Minh Vũ dần từng tiếng rành rọt, “Chúng ta chỉ đẩy một người lên đỉnh cao chói vót, sau đó ngồi tận hưởng cảm giác nhìn ông ta từ trên cao rớt xuống.”

“Anh muốn để lộ lần hợp tác này ra ngoài?” Đồng Hựu hỏi.

“Đối với loại người như ông ta, chỉ trừng phạt bao nhiêu đó là quá nhẹ.” Lệ Minh Vũ nói lãnh đạm.

Đồng Hựu gật đầu. Anh hiểu ý của Lệ Minh Vũ.

Một hồi sau, Lệ Minh Vũ đứng dậy, anh bước đến bên cửa sổ ngắm thành phố sầm uất bên dưới, bóng lưng anh cao lớn và tao nhã có vẻ áp lực lớn lao, giọng anh quá đỗi bình thản cất lên lần nữa...

“Đồng Hựu, cậu cho rằng bao nhiêu đây là bồi thường đủ tính mệnh của con tôi?”

Đồng Hựu ngần ra, anh đáp, “Người làm hại vợ anh là Hạ Đồng nhưng em nghĩ nếu nhà họ Hạ gặp nạn, Hạ Đồng cũng không còn chỗ nương thân. Tới khi ấy...”

“Tôi đã quá mệt mỏi vì việc trả thù. Lần này, tôi chỉ mong báo ứng giáng xuống ông ta rõ ràng và hợp lý hơn thôi.” Giọng Lệ Minh Vũ nhàn nhạt xen ngang.

Đồng Hựu lặng thinh giây lát, nói, “Em biết phải làm thế nào.”

Lệ Minh Vũ trầm mặc.

Đồng Hựu biết Lệ Minh Vũ lại nhớ tới Tô Nhiễm. Mỗi khi Lệ Minh Vũ trầm tư, hơn phân nửa đều vì Tô Nhiễm. Nhưng Đồng Hựu không hiểu trước giờ bộ trưởng là người bình tĩnh và sáng suốt, tại sao vẫn không hiểu tình cảm của bản thân? Hay anh biết bản thân mình muốn gì nhưng không dám thừa nhận?

Về mặt công việc, Đồng Hựu là trợ lý tốt của bộ trưởng, còn cuộc sống thì anh đành chịu.

Một người đàn ông dù lý trí và chính chắn thế nào, khi gặp một cuộc hôn nhân hồngбет đều sẽ tiểu tụy và suy sụp.

Anh khẽ thở dài, “Bộ trưởng, em ra ngoài làm việc.”

“Đồng Hựu, cậu đợi một chút.” Lệ Minh Vũ đột nhiên xoay người, anh ngồi vào ghế, chỉ tay về ghế sofa bên cạnh, “Cậu ngồi trước đã.”

Đồng Hựu thoát sững sốt, sau đó cũng ngồi xuống.

“Anh còn cần dặn gì ạ?”

Về mặt Lê Minh Vũ mất tự nhiên, anh vuốt cằm, rồi như thể vừa quyết định xong một việc trọng đại, anh nói, “Đồng Hựu, cậu yêu đương bao giờ chưa?”

“Sao?” Đồng Hựu đang chăm chú đợi Lê Minh Vũ dặn dò công việc, nhưng không ngờ Lê Minh Vũ sẽ nói như vậy, anh ngớ người, miệng há hốc kinh ngạc,

Lê Minh Vũ hơi lúng túng. Dẫu sao đàn ông với nhau nếu không phải là hết cách thì cũng không nói việc riêng tư, nhất là về mặt tình cảm. Anh hắng giọng, hai tay cài vào nhau, nhìn Đồng Hựu, “Tôi nghĩ cũng đến lúc cậu nghĩ đến việc lập gia đình.”

Đồng Hựu choáng váng, đứng bất dậy, “Bộ trưởng, em không hiểu ý anh...”

“Cậu ngồi xuống.” Anh lại kêu Đồng Hựu.

Đồng Hựu đành nghe lời ngồi xuống.

Lê Minh Vũ suy tư, lục tìm trong ngăn kéo cả buổi, rút ra một tấm hình, “Cậu xem có thích cô gái này không?”

Đồng Hựu chần chừ, đảo mắt qua ảnh chụp. Bức ảnh chụp một cô gái xinh xắn tầm hai mươi tuổi, nhưng mà...

“Bộ trưởng không thích.”

“Đương nhiên tôi không thích. Tôi đang hỏi cậu cơ mà.” Lê Minh Vũ chỉ tay vào ảnh chụp.

Về mặt Đồng Hựu lúng túng, “Bộ trưởng, anh định làm gì?”

“Ờ...” Khả năng dùng từ của Lê Minh Vũ đột nhiên trở nên nghèo nàn vô cùng, anh suy nghĩ chốc lát, “Thực ra chuyện là thế này. Bộ trưởng Tả có một người con gái. À, cô gái trong ảnh đấy. Cô gái này tên là Tả Giai Tuệ, vừa tốt nghiệp đại học ở nước ngoài. Lão Tả nhìn trúng cậu, hy vọng tôi có thể làm mai, sắp xếp cho cậu và con gái ông ấy gặp nhau.”

Đồng Hựu nghẹn ngào...

“Bộ trưởng, ý của anh là...coi mắt?”

“Hả? Ờ, đúng đấy. Đi coi mắt, cậu gặp thử cô gái này, xem có ấn tượng không.” Bộ trưởng Tả cũng là người làm việc chu đáo và tận tâm trong giới chính trị. Ông ta có một cô con gái rệu, cứng như

cứng trướng, húng như húng hoa. Ông ta chọn tới chọn lui đối tượng cho con gái mình, cuối cùng lại chọn trướng Đồng Hựu.

Đồng Hựu là trợ lý đắc lực của Lê Minh Vũ, năng lực làm việc của anh khiến bạn bè đồng trang lứa theo không kịp.

Đồng Hựu cũng có ngoại hình xuất sắc như Lê Minh Vũ, là hình mẫu lý tưởng của nhiều cô gái.

Quyển 9 - Chương 2: Mâu Thuẫn Chị Em

“Bộ trưởng, anh...sao lại nhắc tới việc này?” Đồng Hựu không sao hiểu nổi.

“Lão Tả nhờ tôi suốt mấy hôm nay, tôi cũng không biết từ chối thế nào.” Lệ Minh Vũ xòe hai bàn tay ra vẻ bất đắc dĩ, “Cậu làm việc cho tôi bao nhiêu năm qua, bây giờ cũng đến lúc cậu nghĩ việc cá nhân của mình.” Anh nói hết sức nghiêm túc.

“Bộ trưởng, loại tiểu thư cưng chiều từ nhỏ này không hợp với em đâu.” Có ông trời làm chứng, anh ghét những cô gái nhà giàu quyền quý. Dựa theo kinh nghiệm giao tiếp của mình, những cô gái này tự gương mặt, giọng nói cho đến cử chỉ đều ẻo lả và màu mè, nhìn là ghét ngay tức thì.

Lệ Minh Vũ mỉm cười, “Tôi nghe nói cô gái này được lắm. Suốt mấy năm du học, cô gái này đều tự đi làm thêm. Rồi tự đi học tự đi làm, cô gái này không hề nhắc tên ba mình, cũng chẳng khoe gia cảnh. Cô gái này sống rất độc lập, cậu nên suy nghĩ lại.”

Đồng Hựu chẳng nói chẳng rằng.

Mãi lâu sau, Đồng Hựu mới đáp, “Bộ trưởng, việc này là mệnh lệnh?”

“Ờ...đương nhiên không phải.” Mấy chuyện này sao có thể bắt Đồng Hựu phục vụ quên mình?

“Ồ, vậy không phải mệnh lệnh thì em không cần làm theo. Bộ trưởng, anh cảm ơn ý tốt của bộ trưởng Tả giúp em.” Đồng Hựu nói nhanh, “Nhưng em vẫn chưa nghĩ đến chuyện này.”

“Đồng Hựu...”

“Em sợ mình còn vài việc chưa làm với cũng muộn rồi, em xin phép ra trước.” Đồng Hựu nói lảng sang chuyện khác.

Lệ Minh Vũ lặng thinh.

“Ảnh chụp này vẫn nên trả về chỗ cũ.” Đồng Hựu cười cười, biến khỏi phòng làm việc.

“Đồng...”

Lệ Minh Vũ chưa nói hết câu thì cửa phòng làm việc đã đóng sầm lại.

Nhiều năm làm việc chung với nhau, đây là lần đầu tiên Đồng Hựu làm trái lời anh.

Nghĩ mãi cũng không biết làm sao, anh đành lắc đầu. Xem ra anh không có duyên làm mai làm mối. Lão Tả nhờ anh là nhờ nhằm người rồi! Bây giờ anh phải vắt óc suy nghĩ cách ăn nói rõ ràng để lão Tả không buồn lòng khi con gái mình bị Đồng Hựu từ chối.

Khi Lệ Minh Vũ từ văn phòng chính phủ về đến nhà thì trông thấy một chiếc xe đậu ngoài sân biệt thự. Vẻ mặt anh đột nhiên trầm xuống, anh đạp ga chạy nhanh vào trong.

Người giúp việc luôn chờ anh đi họp về vội vàng mở cửa.

Lệ Minh Vũ nhíu mày, quát người giúp việc, “Tôi đã dặn chị không có sự cho phép của tôi thì không được để bất cứ người nào vào nhà. Ai kêu chị cho cô ta vào đây?”

Người giúp việc vô tội vừa định giải thích thì Lệ Minh Vũ đã đặt cặp xách xuống, xoay bước lên lầu hai.

Trong phòng ngủ lầu hai hết sức yên lặng.

Tô Nhiễm ngồi lặng trên giường.

Bên cạnh Tô Nhiễm còn một người mặc váy màu hồng. Khuôn mặt người đó cũng hao hao giống cô, nhưng lúc này lại sinh động khác thường. Điều này cũng không thể trách được vì sắc mặt Tô Nhiễm trắng bệnh, hơn nữa cô còn mặc váy ngủ trắng, nom như một cái bóng mờ nhạt.

“Ai cho cô vào đây? Đi ra ngoài!” Lệ Minh Vũ đẩy cửa đi vào, trông thấy người phụ nữ ngồi cạnh Tô Nhiễm, thần sắc của anh vừa lạnh lùng vừa khó coi.

Hoà Vy ngoảnh đầu nhìn anh, khuôn mặt xinh xắn thấp thoáng vẻ hờn tủi. Cô đứng dậy, lo lắng nép sang một bên.

Kỳ thực cô rất muốn đến thăm Tiểu Nhiễm. Cô hỏi mẹ mới biết Tiểu Nhiễm được đưa đến khu Hoa Phủ. Tới tận hôm nay, cô mới biết Lê Minh Vũ còn một ngôi biệt thự ở đây.

Biết bao nỗi niềm chua xót và khổ sở dấy lên lòng cô. Dường như anh không hề tiếc bất cứ thứ gì, sẵn lòng đem hết mọi thứ mình có trên cuộc đời này cho Tô Nhiễm.

Lê Minh Vũ không màng ngó ngang Hoà Vy, anh ngồi xuống nhìn Tô Nhiễm chăm chú. Một lúc sau, anh vươn tay vén tóc ra sau vành tai giúp cô.

Tô Nhiễm im thin thít, vòng tay ôm lấy hai chân.

Anh kéo chân đắp lên chân cô. Hoà Vy đứng một bên dõi theo động tác vừa tự nhiên vừa yêu thương của anh, lòng cô càng xót xa đau đớn.

Dù cô làm bao nhiêu việc, trả giá đắt thế nào, cô cũng không giành được sự quan tâm và thương yêu của người đàn ông này.

Hồi lâu sau...

“Anh lo lắng cho nó như vậy, tại sao còn để nó tổn thương?” Ngữ khí của Hoà Vy sắc bén, “Anh biết Hạ Đồng gây nên chuyện này, tại sao còn tha thứ cho cô ta?”

Lê Minh Vũ không xoay nhìn Hoà Vy, anh chỉ dừng mắt trên Tô Nhiễm. Tô Nhiễm thấy anh nhìn mình, cô cũng cười ngọt ngào, khôi phục dáng vẻ trẻ con.

“Cô biết rồi à?” Anh véo má Tô Nhiễm một cách cưng chiều, giọng anh điềm nhiên như không.

“Anh tưởng người khác không biết việc Hạ Minh Hà dẫn đồng liêu đến đòi Hạ Đồng về thì giấu được em? Lê Minh Vũ, lẽ ra tin này đã xuất hiện lảng nhảng trên báo nhưng nhờ mối quan hệ rộng rãi của em, tin này mới không lan truyền ra ngoài!” Hoà Vy đến gần, nhìn thẳng vào mặt anh.

“Nói vậy, tôi phải cảm ơn cô.” Anh nở nụ cười nhàn nhạt. Sau đó, anh đứng dậy nhấn gọi một số máy riêng, cất giọng hỏi, “Hôm nay vợ tôi ăn thế nào?”

Anh đang hỏi chuyện người giúp việc. Vì sáng nay phải tham dự

một cuộc họp quan trọng nên anh dặn người giúp việc về trễ hơn để trông nom Tô Nhiễm.

Người giúp việc vội báo anh biết chuyện ăn uống của Tô Nhiễm. Nghe vậy, Lê Minh Vũ cong môi hài lòng, anh vươn tay xoa đầu Tô Nhiễm như đang khen một đứa bé ngoan ngoãn vâng lời.

Hoà Vy nghe anh gọi Tô Nhiễm là “vợ tôi”, cô càng khó chịu, trừng mắt nhìn Lê Minh Vũ, “Anh có ý gì?”

Có lẽ Hoà Vy quá lớn tiếng làm Tô Nhiễm giật mình. Cô vô thức ngoái nhìn Hoà Vy bằng ánh mắt sợ hãi, ở giây sau cô liền nhào đến ôm chặt cổ Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ nổi đoá, liếc Hoà Vy, anh vội dỗ dành Tô Nhiễm, “Không sao đâu. Em đừng sợ.”

Hoà Vy không hiểu tình trạng của Tô Nhiễm, cô bức dọc kéo mạnh Tô Nhiễm, nói to, “Tiểu Nhiễm, em bị gì vậy? Tại sao em không nhận ra chị?”

Tô Nhiễm hoảng hốt nhìn Hoà Vy chăm chăm, cô khiếp sợ hét to.

“Tiểu Nhiễm...” Dẫu Hoà Vy ghen ghét thế nào cũng không vứt bỏ được tình thân, cô lo lắng, “Chị là chị của em, em làm sao vậy?”

“A...” Tô Nhiễm giãy giụa, trợn to mắt hoảng hốt.

“Đủ rồi, buông cô ấy ra!” Lê Minh Vũ không nhịn nổi nữa, anh đẩy Hoà Vy ra, ôm Tô Nhiễm vào lòng. Ánh mắt anh giận dữ rơi trên mặt Hoà Vy, giọng anh âm trầm đáng sợ.

Hoà Vy ngã sang bên, cánh tay đập mạnh vào tường. Cô đau đớn rơm rớm nước mắt nhưng điều làm cô đau nhất là trong mắt Lê Minh Vũ chỉ có mỗi Tô Nhiễm.

Anh mang hết mọi dịu dàng yêu thương cho một người phụ nữ, nhưng trút tất cả tàn nhẫn và lạnh nhạt cho mọi phụ nữ, bao gồm cả cô trong đó!

Sau khi trấn an được Tô Nhiễm, Lê Minh Vũ mới đứng lên nhìn Hoà Vy, nói hờ hững, “Cô việc thì đến phòng sách nói.”

Hoà Vy cắn răng đi theo anh.

Phòng sách được cách âm hoàn toàn với âm thanh bên ngoài.

Trong phòng phảng phất mùi hương của anh. Hương thơm này

dịu dịu dễ ngủi nhưng khiến cô bối rối vô cùng.

Lệ Minh Vũ đứng trước cửa sổ, rút một điếu thuốc, ngậm vào miệng châm hút, rồi nhả khói. Một loạt động tác liền mạch toát lên vẻ cao quý và nho nhã của anh.

Anh từng hứa với Tô Nhiễm sẽ cai thuốc nhưng kể từ lúc cô bệnh, anh thường cảm thấy trái tim mình rất đau. Vì vậy, đôi khi anh phải hút một hai điếu thuốc để giải toả phần nào nỗi đau trong lòng. Song anh chỉ hút thuốc mỗi khi không có mặt Tô Nhiễm.

Hoà Vy yêu nhất động tác này của anh. Tuy anh chỉ thờ ơ nhưng trái tim cô vẫn rung động khôn xiết.

“Hoà Vy, tôi sẽ chăm sóc Tô Nhiễm chu đáo. Sau này, cô đừng đến đây nữa.” Anh đưa lưng về phía cô, ngắm nhìn ánh nắng âm áp bên ngoài.

“Anh buông tha Hạ Đồng? Hay tới bây giờ anh vẫn chưa quên cô ta?” Thanh âm của Hoà Vy chưa xốt.

Lệ Minh Vũ hút một hơi thuốc rồi phả ra, “Điểm khác biệt lớn nhất giữa cô và Tô Nhiễm là cô luôn muốn kiểm soát người khác, nhất là đàn ông.” Nói đoạn, anh quay người, đôi mắt hiện vẻ chế nhạo, “Để đạt được mục đích chế ngự đàn ông, cô không tiếc giờ trò đe dọa anh ta. Thế nhưng cô không biết mình đã phạm vào điều đố kỵ nhất.”

“Em chỉ muốn đòi công bằng cho Tô Nhiễm.” Hoà Vy nghe anh nói, lòng cô đau buốt.

“Tô Nhiễm là người phụ nữ của tôi, đương nhiên tôi sẽ lấy lại công bằng cho cô ấy.” Lệ Minh Vũ đáp lạnh tanh.

“Nhưng lúc này nó hoàn toàn bất bình thường!” Tim Hoà Vy rướm máu.

Rốt cuộc anh cũng công nhận Tô Nhiễm là người phụ nữ của anh. Suốt bao năm qua, cô luôn mong mình là người của anh, nhưng anh thì sao, từ đầu đến cuối anh không hề hứa hẹn bất cứ điều gì với cô.

Cô cảm thấy rất mâu thuẫn. Cô lo lắng cho Tô Nhiễm, thống hận tổn thương Hạ Đồng gây cho Tô Nhiễm, đồng thời cũng đau xót mơ hồ khi phát hiện mình không bao giờ có cơ hội đạt được Lệ Minh Vũ.

Bởi vì em gái của cô đã chiếm trọn sự chú ý của anh.

Ánh mắt Lê Minh Vũ nhìn Tô Nhiễm ban nãy chứa chan dịu dàng, hành động săn sóc yêu thương của anh chứng minh rõ anh chỉ một lòng một dạ với Tô Nhiễm. Tình cảm như vậy tựa hồ con dao bén nhọn đâm nát tim Hoà Vy.

Lê Minh Vũ dập thuốc, nói với Hoà Vy, “Tôi sẽ lo liệu việc đó, miễn là người ngoài đừng quấy rầy Tô Nhiễm.”

“Em là chị của Tiểu Nhiễm!” Hoà Vy nói thêm.

“Thì sao?” Lê Minh Vũ nhìn cô, cười nhạt, “Dù là tôi hay cô, bốn năm trước hay bốn năm sau đều tổn thương cô ấy sâu nặng.”

Một câu nói tước hết mọi ngôn từ lời nói của Hoà Vy. Cô chệnh choạng ngã ngồi xuống ghế sofa.

“Vì vậy, Tô Nhiễm như bây giờ cũng tốt, cô ấy không cần chịu đựng quá nhiều đau khổ, không phải mâu thuẫn giữa quyền lợi và tình thân.” Ánh mắt anh tối tăm mờ mịt.

Hoà Vy ngược nhìn gương mặt nghiêng với đường nét góc cạnh của Lê Minh Vũ, tim cô bất giác đập thành thịch, cô đứng dậy đến gần anh.

“Minh Vũ... Tiểu Nhiễm đã như vậy, chẳng lẽ anh không thể dời mắt sang em?” Cô giang tay ôm anh từ đằng sau, áp mặt vào lưng anh...

“Em luôn chờ đợi anh. Nếu anh thích diện mạo của Tiểu Nhiễm, vậy thì em nhìn giống nó, tại sao không thể...”

Lê Minh Vũ cũng nhìn cô, vài giây sau anh nâng cằm cô lên như thể dò xét, anh cười nhẹ, “Không giống, cô và cô ấy làm sao giống nhau?”

Hoà Vy nhón chân, đặt nụ hôn lên môi anh.

Cô yêu anh, rất yêu rất yêu anh...

Khi môi cô vừa chạm đến môi anh, anh liền nhú mào, xô cô ra, đáy mắt hiện vẻ chán ghét.

“Lê Minh Vũ, anh ...”

“Sau này cô đừng đến đây quấy rầy Tô Nhiễm. Về đi.” Anh đuổi cô thẳng thừng.

Trái tim Hoà Vy như bị ai đó bóp nghẹt, “Lệ Minh Vũ, nếu cả đời Tô Nhiễm đều như vậy, có phải anh cũng không bỏ nó?”

“Phải.”

“Dù anh bị người khác trêu chọc sống chung với người phụ nữ có vấn đề thần kinh?”

“Phải.”

Hơi thở của Hoà Vy rối loạn, “Vậy anh cho em biết đi...” Cô nói chậm chậm, “Anh yêu nó, phải không? Anh yêu Tô Nhiễm?”

Cô cảm giác anh yêu Tô Nhiễm nhưng cô muốn chính miệng anh nói câu đó.

Lệ Minh Vũ nhìn cô, đôi đồng tử đen ngòm cuồn cuộn muôn vàn nỗi niềm.

Ngay khi Hoà Vy nghĩ anh sẽ không trả lời, giọng điệu trầm trầm của anh bất ngờ vang lên...

“Phải. Tôi yêu cô ấy. Tôi yêu cô ấy vô cùng.”

Hoà Vy ngây ngẩn cả người, cô nhìn đắm đắm người đàn ông đứng trước mắt!

Chẳng phải anh luôn xem thường tình yêu nam nữ sao?

Một người đàn ông kiêu căng và ngạo mạn giống anh, lại chủ động thừa nhận anh yêu Tô Nhiễm?

Cô biết anh yêu Tô Nhiễm...

Song cô không thể kiềm chế bản thân... Cô thà mình không hề nghe Lệ Minh Vũ nói như vậy. Nhưng người buộc anh thừa nhận tâm tư của bản thân lại chính là cô! Anh không chỉ nhìn thẳng vào thế giới tình cảm của mình, mà anh còn khẳng định với cô rằng anh yêu Tô Nhiễm vô cùng.

Một người đàn ông như anh có thể nói thẳng thắn như thế, thì tình cảm mà anh dành cho Tô Nhiễm đã sâu đậm đến nhường nào?

“Em không hiểu...em thật sự không hiểu.” Hoà Vy lắc đầu nguầy nguậy, cả người cô như bị rút hết sức lực, “Vì sao là nó? Vì sao anh chọn yêu nó?”

Lệ Minh Vũ cong môi cười, “Có thể chọn lựa yêu người nào ư?”

Nếu có thể chọn lựa, anh tuyệt đối không yêu Tô Nhiễm. Có trời

mới biết anh có thể yêu bất cứ người phụ nữ nào nhưng tuyệt đối không phải Tô Nhiễm. Đây là điều anh tự nhủ với bản thân từ cách đây rất lâu, thế nhưng anh vẫn yêu cô.

Nước mắt Hoà Vy lăn dài trên gương mặt...

“Nó có gì đáng giá để anh yêu? Nó có tư cách gì...”

Quyển 9 - Chương 3: Kẻ Thù Của Đối Thủ Chính Là Bạn Bè Của Mình

Lệ Minh Vũ trầm mặc, anh hơi nhướn mày...

“Tô Nhiễm bướng bỉnh, không nghe lời. Cô ấy có vẻ ngoài dịu dàng thủy mị nhưng thực tế lại có nguyên tắc và lý lẽ cực kỳ buồn cười. Hoà Vy...” Anh nhìn cô chân thành và chăm chú, “Cô ấy thua kém cô rất nhiều. Tô Nhiễm không mạnh mẽ cũng không thành đạt. Cô ấy không có bản lĩnh quản lý và kinh doanh phát đạt một toà soạn lớn như cô. Cô ấy không xem đàn ông là niềm vui giống cô, không khôn khéo và lanh lợi như cô. Khuyết điểm của cô ấy còn nhiều hơn cả ưu điểm. Thậm chí tôi có thể kể ngay với cô hàng loạt tật xấu của cô ấy.”

“Vậy vì sao...” Hoà Vy nhìn anh ghen ngào.

“Nhưng tôi không biết phải làm thế nào. Tôi chỉ yêu một mình cô ấy.” Lệ Minh Vũ cười bất đắc dĩ, thần sắc đáng vẻ hạnh phúc, “Có lẽ cô ấy không phải là người tuyệt vời nhất nhưng tôi đã lún sâu vào tình yêu với cô ấy, tôi không quay lại được nữa.”

Hoà Vy cắn mạnh môi, nỗi đau đớn trong lòng cô càng sâu đậm.

“Hoà Vy...” Anh nói chậm rãi, “Tôi chỉ muốn yên ổn yêu Tô Nhiễm.”

Hoà Vy gạt nước mắt, nhìn anh chăm chú, “Lệ Minh Vũ, em muốn biết anh đã từng có tình cảm với ai khác ngoài Tô Nhiễm hay chưa?”

“Không có.” Anh trả lời thẳng thắn và quả quyết.

“Vậy em thì sao? Bốn năm qua, em luôn ở cạnh anh, lẽ nào anh không có chút xíu tình cảm nào với em?” Hoà Vy cất giọng khàn đặc.

Lệ Minh Vũ nhìn thẳng vào mắt cô, “Không có.”

Môi Hoà Vy bật máu, cô cố kìm nén cơn đau trong lòng, “Anh biết anh tàn nhẫn thế nào không?”

“Như vậy cũng tốt hơn để cô sống ảo tưởng cả đời.” Anh nói điềm nhiên như không.

Nước mắt dâng tràn lên viền mắt Hoà Vy nhưng cô ép không để nó chảy xuống, cô hít thật sâu, đè nén cảm giác cay cay nơi sống mũi, cô gật đầu, “Em hiểu. Lê Minh Vũ, em luôn cho rằng mình rất hiểu anh, nhưng hôm nay em mới biết em chẳng hiểu một chút nào về anh.”

Lê Minh Vũ trầm mặc, không nói tiếng nào.

“Em hy vọng...anh sẽ đối xử tốt với Tiểu Nhiễm.” Hoà Vy cầm giỏ xách, chạy thẳng khỏi phòng sách.

Trong phòng lại rơi vào yên tĩnh.

Hiểu ư?

Đến anh còn chẳng thể hiểu mình thì huống chi người khác...

Lê Minh Vũ vừa về đến phòng ngủ thì anh sợ thót tim!

Trên bệ cửa sổ, Tô Nhiễm nhoài hơn nửa người ra ngoài, hai chân cô lắc lư đung đưa, tựa hồ đang cố gắng với lấy đồ gì đó. Lê Minh Vũ phát hoảng, sai bước dài ôm choàng lấy cô.

Tô Nhiễm mượn đà bứt một dây thừng xuân, vè mặt cô hớn hờ, “Yeah, bứt được rồi.”

Lê Minh Vũ ôm cô xuống, nỗi lo lắng của anh hoá thành cơn giận dữ, anh không khống chế được cảm xúc, lớn tiếng với cô, “Em làm gì thế?”

Tô Nhiễm đang vui sướng vì bứt dây thừng xuân giật mình, ngón tay cô thả lỏng, dây thừng xuân rơi xuống thảm trải sàn, đôi mắt cô hiện đầy sợ hãi.

“Tại sao không ngoan ngoãn đợi anh? Em bứt cái này làm gì?” Giọng điệu Lê Minh Vũ vẫn cứng rắn như cũ, hai tay anh siết vai cô, ánh mắt anh vừa sợ sệt vừa căng thẳng, “Nếu anh tới muộn một lát, lỡ em ngã xuống dưới thì sao?”

“Nhiễm... Nhiễm bứt cái này...” Tô Nhiễm như một đứa trẻ tội

thân, cô khiếp sợ, nước mắt chảy tràn khoé mi.

Vừa trông thấy nước mắt của cô, Lê Minh Vũ lại cúi lòng, anh thở dài ôm chặt cô, “Em có biết lúc này anh lo lắng lắm không?”

“Ba...” Tô Nhiễm nghẹn ngào.

Mắt Lê Minh Vũ vụt tia thất bại, gương mặt nghiêng của anh căng cứng...

“Tô Nhiễm, em nghe cho rõ đây. Anh là chồng của em! Là chồng của em!”

Tô Nhiễm mở to mắt nhìn anh, gương mặt cô ướt sũng nước mắt.

Cô như vậy buộc anh phải đầu hàng, không sao nghiêm khắc được.

Ban đêm, Tô Nhiễm chìm sâu vào giấc ngủ.

Dưới ánh sáng nhẹ nhàng trong phòng, anh ngắm người phụ nữ nằm trong lòng mình chăm chú. Anh nhìn gương mặt trắng ngần mềm mại, nhìn dáng ngủ ngon lành của cô, ánh mắt anh sáng người và nhẹ nhõm tựa hồ đã quyết định một việc quan trọng. Một lúc sau, anh rút cánh tay đang đỡ Tô Nhiễm gối đầu ra, cầm điện thoại đi khỏi phòng ngủ.

Ánh đèn ngoài hành lang kéo bóng anh dài tít tắp.

Anh bấm gọi một dãy số xa lạ.

Chưa bao lâu sau, đối phương đã nghe máy.

Ở một nơi khác của trái đất, lúc này có lẽ là ban ngày.

“Chào bác sĩ Mark. Tôi muốn nhờ anh đến...”

Dù anh không nữ gọi điện cho Mark nhưng anh biết mình phải làm vậy mới tốt cho cô...

Nông trại rượu vang ở Pháp.

So với nhịp sống hối hả trong nước, nơi đây thanh bình và yên ả. Những công nhân vườn nho đang bận rộn làm việc.

Thời điểm này là mùa hoa nở rộ khoe sắc muôn nơi.

Ở một ao cá, Hạ Minh Hà đang nhàn nhã ngồi thả câu.

Mãi đến khi cần câu giật giật, Hạ Minh Hà mới kéo lên. Một con

cá to béo đã mắc gọn lưỡi câu của ông ta.

Ông ta tươi cười, vừa bỏ cá vào thùng, một tràng vỗ tay vang lên từ phía sau ông ta. Hạ Minh Hà đảo mắt liền nhìn thấy Giả Ny.

Kể từ lúc Giả Ny bị Lệ Minh Vũ lật đổ khỏi chức bộ trưởng, ông ta cũng ở ẩn.

“Đúng là khách quý. Thật không ngờ bộ trưởng Giả cũng đến Pháp nghỉ ngơi.” Hạ Minh Hà mỉm cười, thu hồi cần câu.

“Hiếm khi có dịp được bộ trưởng Hạ gọi tôi như vậy.” Giả Ny ngồi xuống nhìn ông ta, “Tôi đến đây để tìm ông.”

“Tôi?” Hạ Minh Hà có vẻ kinh ngạc.

Giả Ny lướt mắt nhìn con cá nằm gọn trong thùng, ông ta cười, “Con cá này bị nhốt trong không gian tù túng, muốn phát huy cái gì cũng khó.”

Hạ Minh Hà đương nhiên hiểu ngụ ý của Giả Ny, ông ta nhếch mép, “Nghìn dặm xa xôi đến đây tìm tôi, chẳng lẽ chỉ muốn khuyên tôi phóng sinh con cá này? Ông nói đi. Dẫu sao chúng ta cũng là đồng liêu, có việc gì cứ thẳng thắn, đừng ngại ngùng.”

“Tôi thích tính cách thẳng thắn của bộ trưởng Hạ!” Giả Ny gật gù, ánh mắt nhìn mặt nước phía trước của ông ta dần biến hoá, “Tôi cũng chẳng giấu ông làm gì. Từ lúc bị Lệ Minh Vũ làm mất hết chức vị, tôi luôn thấy rất bất công, tôi không cam tâm mở mắt nhìn cậu ta dùng thủ đoạn leo cao.”

“Ông cần tôi giúp đỡ?” Hạ Minh Hà cười cười.

“Không, không phải ông giúp tôi mà là...” Khoé miệng Giả Ny lạnh như băng, nói rành rọt từng chữ, “Tôi giúp ông đánh đổ Lệ Minh Vũ!”

Hạ Minh Hà ngây ra vài giây. Đôi mắt ông ta thấp thoáng đắc ý nhưng vẫn cố tình ra vẻ hồ hững, “Lời này sâu xa thâm thúy quá nên tôi không hiểu.”

“Bộ trưởng Hạ, chắc ông cũng hiểu câu kẻ thù của đối thủ chính là bạn bè của mình?” Giả Ny lấy cần câu của Hạ Minh Hà, gắn mồi vào lưỡi câu, rồi phất xuống nước, ông ta nhếch miệng nói, “Đã như vậy tại sao chúng ta không cùng câu con cá lớn hơn?”

Hạ Minh Hà hồ nghi dõi mắt theo cần câu, bình tĩnh suy xét ý tứ

của Giả Ny.

Từ sau khi Giả Ny mất chức bộ trưởng, Hạ Minh Hà nghe nói ông ta nghỉ ngơi an dưỡng, mấy năm qua rất hiếm tiếp xúc với đồng僚. Nhưng không ngờ hôm nay Giả Ny lại đến Pháp, nắm rõ nơi ở của Hạ Minh Hà, có lẽ ông ta không thể xem thường mục đích đến đây của Giả Ny.

Song trong giới chính trị tôi lừa anh gạt từ xưa đến nay, Hạ Minh Hà không thể chắc chắn mục đích của Giả Ny là hoàn toàn bí mật, vì vậy ông ta cần xác định Giả Ny đứng chung một chiến tuyến với ông ta.

Hạ Minh Hà trầm ngâm giây lát rồi mỉm cười, giả vờ thờ ơ, “Câu cá lớn? Haha. Tôi nghĩ ông đã hiểu lầm. Câu cá chỉ là sở thích bình thường của tôi. Tôi nghĩ ông tìm người khác thì hay hơn.”

Chuyện đối phó với Lệ Minh Vũ nói nhỏ cũng không nhỏ, mà nói lớn cũng không lớn. Ông ta không muốn phức tạp hơn nữa.

Giả Ny thấy Hạ Minh Hà dè chừng, ông ta nhoẻn miệng cười, “Bộ trưởng Hạ còn e dè tôi. Tôi lặn lội đến đây, chẳng lẽ bộ trưởng Hạ vẫn chưa yên tâm?”

“Haha...” Hạ Minh Hà cười ôn hoà, giọng ông ta hết sức bình thản, “Nếu ông muốn ôn chuyện xưa, đương nhiên tôi rất sẵn lòng.”

“Bộ trưởng Hạ, tôi nghĩ ông cũng hiểu rõ trước đến giờ chúng ta không hề có mâu thuẫn.” Giả Ny nói.

“Đã thế thì tôi thấy chúng ta chẳng có gì bất mãn với nhau.” Hạ Minh Hà không hề tức giận, ông ta bật cười.

Giả Ny ngoái đầu nhìn ông ta, “Con người thường bất mãn nhau vì lợi ích. Chúng ta chỉ cần nhất trí mục tiêu, dẫu bất mãn nhau thì vẫn có thể hợp tác.” Ông ta từ tốn nói, “Người tinh mắt luôn biết ông và Lệ Minh Vũ ngầm đấu đá nhau. Và lại tôi còn biết rõ một sự thật mà nhiều người không biết.”

“Việc gì?” Hạ Minh Hà nhìn ông ta cảnh giác.

Giả Ny bàng quan như không, khoé mắt ẩn hiện vẻ khoái chí...

“Cô ba nhà họ Hoà bất ngờ sẩy thai hình như liên quan đến con gái rượu của ông?”

Một câu nói khiến Hạ Minh Hà nghệt ra vài giây, sau đó ông ta nói, “Xem chừng ông rất hiểu tôi và mọi việc xoay quanh tôi.”

“Không hiểu thì làm sao biết bộ trưởng Hạ là đối tượng hợp tác tốt nhất của tôi.” Giả Ny nắm dây cần câu, nói nhàn nhạt, “Tuy làm này ông dẫn được con mình về nhưng hãy ngẫm nghĩ xem liệu Lê Minh Vũ có bỏ qua? Ông khiến cậu ta mất mát quá lớn, sớm muộn gì cậu ta cũng đòi lại món nợ này.”

Hạ Minh Hà cười nhạt, “Cậu ta có bản lĩnh lớn vậy?”

Sắc mặt Giả Ny trầm xuống, ông ta nhìn Hạ Minh Hà bằng ánh mắt nghiêm túc, “Ông tưởng rằng lúc này gió êm sóng lặng là cậu ta sợ ông? Luận về thủ đoạn hay đồng liêu trong giới chính trị, có thể chúng ta và Lê Minh Vũ ngang bằng nhau. Thế nhưng luận về tính nhẫn nại và chịu đựng, ông hay tôi đều không phải đối thủ của Lê Minh Vũ. Điều đáng sợ nhất của con người chính là sự nhẫn nại. Bộ trưởng Hạ, tôi nghĩ ông cũng hiểu nguyên tắc, ‘người ở lại sau cùng mới là người chiến thắng’.”

“Ý ông là Lê Minh Vũ đang bày mưu tính kế?” Hạ Minh Hà trầm tư. Ông ta luôn xem Lê Minh Vũ là cái gai trong mắt, song ông ta cũng cho rằng gừng càng già càng cay, dù mưu tính hay bụng dạ Lê Minh Vũ thâm sâu thì cuối cùng cũng thất bại dưới tuổi tác và kinh nghiệm sống của ông ta. Vì thế, ông ta không hề lo nghĩ đề phòng.

Nhưng vào lúc này ông ta lại do dự và dao động!

Đúng như lời Giả Ny, Lê Minh Vũ là một con người thâm trầm và khó đoán.

Hạ Đồng lại làm hại Lê Minh Vũ mất con nhưng mọi thứ lại diễn ra quá bình lặng, vậy chứng minh sự việc không hề đơn giản. Một người có thể kiềm chế cơn giận hừng hực thường rất đáng sợ.

“Vì vậy...” Giả Ny bắt gặp ông ta do dự liền cười, “Bộ trưởng Hạ, người trong giới chính trị có thể hợp tác cùng ông cũng chỉ có một mình tôi, bởi rằng Lê Minh Vũ là đối thủ chung của cả tôi và ông.”

Hạ Minh Hà hiểu mối hận của ông ta. Ông ta bị Lê Minh Vũ đẩy đổ mất chức và dựa theo cách nói chuyện vào lúc này chứng minh ông ta không thể nuốt trôi mối hận đó. Hạ Minh Hà nhếch miệng cười,

“Đã vậy tôi cũng muốn biết ông tính thế nào.”

Ánh mắt Giả Ny tàn ác, “Đơn giản thôi. Chúng ta phải đá cậu ta ra khỏi chức bộ trưởng kinh tế.”

“Ồ? Xem ra ông vẫn luyện tiếc cái chức đó lắm.”

“Không ai thắng được quyền lực và chức vị. Nếu tôi tham gia tranh cử lần nữa cũng chẳng có gì quá đáng.” Giả Ny cười, “Tôi chỉ mong tập đoàn tài chính đứng sau bộ trưởng Hạ chiếu cố tôi một chút.”

Hạ Minh Hà cũng không phản bác, ông ta hỏi, “Vậy tôi muốn biết ông có thể cung cấp những gì.”

“Bộ trưởng Hạ, ông đừng nghĩ mình tranh đua bao năm qua với Lê Minh Vũ thì hiểu cậu ta, chưa chắc ông hiểu cậu ta bằng tôi.” Giả Ny nói nghiêm túc, “Muốn đánh bại Lê Minh Vũ, chúng ta phải tìm trúng điểm yếu của cậu ta, nếu không làm gì cũng vô ích.”

“Tôi rất muốn biết điểm yếu của cậu ta, có điều nó nằm ở đâu?”
Hạ Minh Hà nói thẳng.

“Bốn năm trước, người ngoài đồn thổi xôn xao rất nhiều về cái chết của Hoà Tấn Bằng, thậm chí cảnh sát còn hoài nghi việc này do Lê Minh Vũ gây ra.”

“Tôi biết việc này. Chính con gái tôi cũng thấy nghi ngờ nhưng tiếc là không có bằng chứng xác thực. Tôi suy đoán năm đó Lê Minh Vũ nắm bằng chứng hối lộ của Hoà Tấn Bằng rồi bức ép ông ta nhảy lầu.”

“Đôi khi suy đoán cũng có thể thành hiện thực.” Giả Ny cười nói, “Chỉ cần chúng ta chứng minh cậu ta vì tiền tài danh vọng, muốn leo cao trong giới chính trị nên sẵn sàng hại chết Hoà Tấn Bằng để bày mưu chiếm đoạt lợi ích của thương hội và nhà họ Hoà. Đó là điểm yếu của cậu ta.” Giả Ny vừa nói xong thì cần câu mà ông ta đang cầm giật mạnh, mặt nước phẳng lặng gợn sóng, ông ta giơ cần câu, một con cá lớn liền bị kéo lên.

Hạ Minh Hà cười ngoác miệng, “Kỹ thuật câu cá của ông tài tình hơn tôi.”

“Có thể hứng thú của bộ trưởng Hạ khác tôi, nhưng tôi và ông có

cùng sở thích câu cá. Vì vậy...” Giả Ny bắt cá bỏ vào thùng, ông ta ám chỉ, “Chúng ta chỉ cần nắm rõ tính cách của cá thì việc lớn sẽ thành công. Ông cứ nhìn con cá này xem, chẳng phải nó cắn câu nhanh hơn ban nãy ông câu sao?”

“Haha...” Hạ Minh Hà gật gù tán thành, “Xem ra lần nào chúng ta phải hợp tác thật rồi.”

Giả Ny cũng mỉm cười, không nói thêm lời nào.

Quyển 9 - Chương 4: Phân Tích Của Mark

Khi chuyên gia tâm lý Mark đến nơi thì đã là chiều hôm sau. Anh ta còn chưa kịp quen với múi giờ thì đã lật đật đến thăm Tô Nhiễm.

Do bác sĩ Mark không thích tiếp xúc với cánh báo chí, nên trước khi gặp anh ta, tiềm thức Lê Minh Vũ cho rằng anh ta là một ông già với mái tóc hoa râm. Dù anh ta không già thì ít nhất cũng phải hơn năm mươi tuổi.

Vậy nên khi anh ta nhấn chuông cửa, trong nháy mắt Lê Minh Vũ mở cửa, anh bất ngờ phát hiện bác sĩ Mark nổi tiếng chỉ xấp xỉ tuổi anh!

Mark là bác sĩ tâm lý nổi tiếng, nên khả năng thấu hiểu suy nghĩ người khác của anh ta chẳng hề thua kém Lê Minh Vũ. Anh ta hiểu ý Lê Minh Vũ, cười nhẹ nhàng, chủ động vươn tay...

“Tôi xin lỗi nếu tuổi của tôi làm anh thấy hoang mang nghi ngờ. Chào bộ trưởng Lê, tôi là Mark.”

Lê Minh Vũ hơi ngớ ra. Dù sao cũng hiếm có người đọc hiểu nội tâm của anh, anh lập tức cười thông dong, bắt tay anh ta.

Mark kiểm tra Tô Nhiễm một lúc rồi đi đến gõ cửa phòng sách, đôi đồng tử xanh thắm của anh ta vụt tia căng thẳng.

Lê Minh Vũ rót cho anh ta một tách trà, vào thẳng vấn đề, “Tình trạng của vợ tôi thế nào?”

“Tiểu Nhiễm là vợ anh?” Mark gần gũi và thân thiện, không ra vẻ mình là bác sĩ tâm lý nổi tiếng. So với vẻ trầm tĩnh và thông dong của Lê Minh Vũ, anh ta trông như một người anh cả với áo sơ mi ca rô đơn giản phủ lên áo ba lỗ bên trong, quần jean thoải mái. Anh ta cao bằng Lê Minh Vũ, sức vóc anh ta to lớn đúng dáng vẻ của người phương tây.

Khi hỏi câu này, anh ta đang nhét một miếng bánh vào miệng, cầm tách trà tu ừng ực, đôi mắt xanh mát như nước biển lộ vẻ kinh ngạc.

Lệ Minh Vũ ung dung đánh giá vẻ mặt anh ta, trả lời chắc nịch, “Đúng vậy, cô ấy là vợ tôi.”

“Ờ.” Mark gật đầu đầy ngụ ý, “Vậy thì tôi hiểu rồi.”

“Anh có ý gì?” Lệ Minh Vũ khó hiểu.

Mark đặt tách trà xuống bàn, nhìn Lệ Minh Vũ, “Khoảng bốn năm trước, tôi từng thôi miên sâu cho cô ấy. Lúc đó tôi thấy trong tiềm thức cô ấy luôn giấu kín tên của một người, mặc dù tôi dẫn dắt thế nào, cô ấy cũng không nói ra tên này. Về sau khi tiếp xúc lâu dài, cô ấy mới vô tình nhắc tới tên bộ trưởng Lệ. Từ ngày đó, tôi cũng hoài nghi phải chăng anh chính là điểm mấu chốt trong tâm lý Tiểu Nhiễm.”

“Tôi nghe nói thôi miên sâu có thể dẫn dắt mọi thông tin cần thiết?” Lệ Minh Vũ hỏi.

Mark nhún vai, nói nghiêm túc: “Thôi miên sau là một cách thể hiện đạo đức nghề nghiệp của chuyên gia tư vấn tâm lý. Điều kiêng kỵ nhất của chúng tôi là các vấn đề cá nhân của người bệnh. Tuy rằng chúng tôi dựa vào đó để phân tích tình trạng bệnh rồi tiến hành điều trị, nhưng anh phải hiểu để làm vậy chúng tôi cần tạo niềm tin tuyệt đối với người bệnh. Thôi miên sâu chưa hẳn đã dẫn dắt mọi thông tin, giống như lần đầu tiên tôi tiếp xúc với Tiểu Nhiễm.”

Lệ Minh Vũ gật đầu, hít sâu một hơi, “Vậy anh có thể nói rõ tình trạng của vợ tôi không?”

Mark trầm ngâm chốc lát, vẻ mặt bình thản chuyển thành chăm chú, “Nói ngắn gọn thì Tiểu Nhiễm đã mắc chứng tâm thần phân liệt. Tình trạng của cô ấy nghiêm trọng hơn bốn năm trước.”

Kết luận này như đập mạnh vào đầu Lệ Minh Vũ. Lồng ngực anh co rút đau đớn, cảm giác ngạt thở khiến anh gần như ngất đi. Một lúc sau, anh cất giọng nói, “Nhưng đôi khi cô ấy rất bình thường.”

“Sau một buổi quan sát Tiểu Nhiễm, tôi phát hiện trong thế giới tinh thần của cô ấy, cô ấy chủ động phân hoá mình thành ba tính

cách. Hay nói cách khác, Tiểu Nhiễm phân liệt thành nhiều nhân cách khác nhau.” Mark cố gắng dùng từ ngữ đơn giản nhất để nói về vấn đề học thuật phức tạp...

“Tôi tìm thấy ba tính cách riêng biệt trong Tiểu Nhiễm. Thứ nhất là tính cách thật của cô ấy, trạng thái này là thời điểm cô ấy gần như tỉnh táo nhất, thứ hai là sự tích tụ tâm lý trong cô ấy, thứ ba là tính cách theo trí tưởng tượng của cô ấy.”

Lệ Minh Vũ nhú mào, “Mark, anh có ý gì?”

“À, nói đơn giản là thế này.” Mark trầm tư suy nghĩ, “Trước đó, anh đã nói tình trạng của Tiểu Nhiễm với tôi. Hôm nay tôi quan sát thì thấy khi Tiểu Nhiễm phân liệt ra tính cách thứ hai là xuất phát từ nỗi niềm áy náy và day dứt trong lòng. Chúng ta có thể giải thích thế này, bốn năm trước và bốn năm sau, Tiểu Nhiễm mất đi hai đứa con. Nếu bốn năm trước việc sảy thai bất ngờ là cú sốc của cô ấy, thì bốn năm sau đã đập tan mọi ước muốn và hy vọng của cô ấy. Cô ấy rất yêu thương và trông mong đứa trẻ này. Ngoại trừ đứa bé thì cô ấy cũng luôn thấy mâu thuẫn và khó nghĩ với tình cảm dành cho anh.”

Nói đoạn anh ta nhìn Lệ Minh Vũ, “Nói thẳng ra là Tiểu Nhiễm vừa yêu vừa hận anh nên tinh thần cô ấy mới phân liệt ra tính cách thứ hai. Tính cách này là nguy hiểm nhất. Khi cô ấy sa vào tình trạng này, cô ấy có xu hướng gây hại cho người khác, làm ra những chuyện không sao ngờ được.”

Lệ Minh Vũ đột nhiên nhớ lần cô cầm dao đâm mình đêm đó, cánh hoa ngọc lan trắng rơi đầy sân và con cá bị chặt đôi.

“Còn tính cách thứ ba rất dễ giải thích, khi Tiểu Nhiễm ngây thơ là đang phân liệt thành trẻ con.” Mark tiếp tục giải thích, “Từ trước tới giờ, Tiểu Nhiễm mất đi hai đứa con. Bởi vì đó là người đàn ông cô ấy yêu nên con cái có ý nghĩa rất quan trọng. Thời điểm cô ấy mất đi đứa con thứ hai, trong tiềm thức của cô ấy đã phân liệt thành tính cách trẻ con. Nói cách khác, khi cô ấy ở tình trạng này là lúc cô ấy xem mình như một đứa trẻ.”

Lệ Minh Vũ hiểu ý của Mark, thần sắc anh khốn khổ, anh hít sâu đè nén cơn đau trong lồng ngực, “Từng có bác sĩ bảo rằng vợ tôi

bình thường.”

Mark cười, “Chuyện này cũng dễ hiểu thôi. Đó là do chúng tâm thần phân liệt không biểu hiện một sớm một chiều. Anh cũng biết tính cách con người phức tạp, cũng vì khúc mắc mà tích tụ nỗi niềm trong lòng. Giai đoạn ban đầu của bệnh nhân tâm thần phân liệt rất khó nhận ra, vì tiềm thức của bệnh nhân sẽ bảo vệ mình, dần dần bệnh tình thay đổi mới nhìn ra điểm khác thường.”

“Trạng thái của Tiểu Nhiễm khá phức tạp. May mắn là tính cách thứ nhất và thứ ba của cô ấy vô hại. Khi phân liệt thành loại thứ nhất thì cô ấy sẽ trầm lặng, loại thứ ba thì ngây thơ hiền lành. Như vậy cũng không khó trị liệu lắm.”

“Phải trị liệu thế nào? Quá trình trị liệu có vất vả không?” Lệ Minh Vũ hỏi Mark.

Mark mỉm cười, “Quá trình trị liệu chắc chắn vất vả, rất cần sự phối hợp của bộ trưởng Lệ. Anh phải biết người bị bệnh tâm thần đa số đều cô đơn. Nếu có người nhà và chồng bầu bạn, tỷ lệ khỏi bệnh sẽ cao hơn.”

Lệ Minh Vũ gật đầu đồng ý. Nếu anh có thể giúp Tô Nhiễm mau chóng khỏe lại, anh sẵn lòng ở cả ngày bên cạnh cô.

“Chúng ta sẽ làm thế nào?”

Ánh mắt của Mark loé tia nghiêm túc...

“Kỳ thực trong quá trình trị liệu bệnh tâm thần phân liệt, cách trực tiếp và hữu hiệu nhất là thâm nhập vào tiềm thức người bệnh, giữ lại tính cách gốc của cô ấy, để những tính cách khác tự giết nhau.”

“Tự giết nhau?” Lệ Minh Vũ thờ người vài giây, “Ý anh là sao?”

“À...” Mark nghĩ cách giải thích khác để gạt bỏ từ ngữ bạo lực, anh ta trầm mặc một lúc, rồi nói, “Con người có thất tình lục dục, vì vậy tính cách con người mới muôn màu muôn vẻ. Có điều chúng ta không hiểu trên thực tế người bình thường có hai phương diện tính cách khác nhau. Nói theo góc nhìn của tâm lý học là bản ngã phải chống lại mặt khác của mình. Một cái là tính cách trời sinh, một cái là hình thành qua hoàn cảnh và thói quen sống. Người bình thường có thể tự cân đối nên mới duy trì một cá thể hoàn toàn tỉnh táo.”

Lệ Minh Vũ gật đầu.

“Người bình thường chúng ta có thể tự điều tiết mỗi loại tình cảm như yêu, hận, tình, thù...nhưng nếu chịu đả kích quá lớn, thì một loại tình cảm nào đó sẽ trở nên mãnh liệt. Khi một con người chịu kích thích mạnh và tình cảm bị ảnh hưởng thì tâm lý sẽ gặp vấn đề. Bệnh nhân mắc chứng tâm thần phân liệt chính là vậy.”

“Biến đổi bệnh lý phụ thuộc vào mặt tình cảm của bệnh nhân. Ví dụ có người bệnh phân liệt thành tám loại tính cách khác nhau, điều này chứng minh mọi mặt cảm xúc đều gặp vấn đề, hình thành lên từng cá tính độc lập.”

Lệ Minh Vũ thất kinh, “Vậy tôi có thể hiểu thành cá tính độc lập này giống như từng con người riêng biệt, dù ở trạng thái nào cũng là thanh tỉnh và có lý trí?”

“Đúng vậy.” Mark khâm phục khả năng nắm bắt của Lệ Minh Vũ, gật đầu lia lịa, “Đây cũng là cách chúng tôi dùng để trị liệu cho bệnh nhân.”

“Bệnh nhân tâm thần phân liệt dù rơi vào trạng thái nào cũng có khả năng suy xét độc lập, nhưng nó không thể giống người bình thường.” Mark nói tiếp tục, “Ví dụ như khi Tiểu Nhiễm lâm vào tính cách thứ nhất, cô ấy có vẻ như bình thường, nhưng thực chất cô ấy chỉ trầm mặc, không muốn tiếp xúc với người khác. Hoặc khi cô ấy ở tính cách thứ hai là thù hận, thì cảm xúc oán hận sẽ khống chế não cô ấy. Kiểu thù hận này sẽ không thay đổi vì bất cứ điều gì. Nói trắng ra trong Tiểu Nhiễm có ba con người khác nhau. Tôi cần tìm đâu là tính cách thật nhất của cô ấy, sau đó để hai tính cách kia tự giết nhau.”

“Tính rủi ro có cao không?” Điều duy nhất Lệ Minh Vũ quan tâm là Tô Nhiễm có chịu đau khổ hay không.

Mark trầm tư suy nghĩ, cầm tách trà uống một hớp, anh ta vô thức cau mày.

“Nói vậy trong quá trình điều trị sẽ gặp rủi ro?” Lệ Minh Vũ nhìn thấy sự do dự của anh ta, thần sắc anh thoáng khắc nghiệt.

“Đúng vậy, khi điều trị sẽ có rủi ro.” Mark trả lời thành thật, “Quá

trình chữa bệnh tâm thần phân liệt là trận đấu chung của bác sĩ và những mặt phân liệt trong bệnh nhân. Nói trên góc độ tâm lý, những tính cách phân liệt này như con người riêng biệt, muốn giết chết nó, bảo vệ tình cách chân thật không phải chuyện đơn giản. Và rủi ro lớn nhất là khi còn chưa tìm được tính cách chân thật, thì tính cách phân liệt đã giết chết bản ngã của bệnh nhân.”

“Như vậy nghĩa là gì?”

“Nghĩa là...” Mark hít sâu, “Tính cách chân thật bị giết, bệnh nhân bị tâm thần phân liệt vĩnh viễn.”

Lệ Minh Vũ chấn động, ngón tay vô thức siết chặt.

Anh sợ Tô Nhiễm không về được nữa!

“Mark, dù thế nào anh cũng phải chữa cho vợ tôi. Bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu tôi đều sẽ phối hợp hết mình với anh.” Anh cất giọng trầm thấp.

Mark gật đầu, nói giọng chân thành, “Tuy tôi không rõ vì sao hai người ra nông nỗi này. Nhưng tôi dám khẳng định cô ấy yêu anh. Đây là điểm mấu chốt, chỉ cần chúng ta tìm lại tình yêu của cô ấy, nhất định cô ấy sẽ hết bệnh. Trong thời gian chữa bệnh, ngoài thời miên trị liệu, thì phải phối hợp thêm nhiều cách khác để tăng hiệu quả.”

Lệ Minh Vũ gật đầu, sắc mặt anh chăm chú thoáng vẻ xúc động...

Biên giới Đức Áo.

Thị trấn nhỏ này thanh bình với nhiều dân bản xứ nhiệt tình và chất phác.

Đồng Hựu đang ở một nông trại rượu vang, cố gắng tìm kiếm rượu tuyết nguyên chất.

Trên thế giới, ba quốc gia hay sản xuất rượu tuyết là Áo, Canada và Pháp, nhưng mùi vị rượu tuyết của Đức là chính thống nhất. Vì thế Đồng Hựu liền bay đến biên giới Đức Áo. Nơi đây không có nhiều nông trại rượu vang lớn nhưng khả năng thu hoạch của người dân bản xứ lại nằm ngoài sức tưởng tượng.

Nếu không vì đối phó với Hạ Minh Hà, anh tuyệt đối không đến

nơi này.

Người dân bản xứ nói liên tục với Đồng Hựu, nhưng anh nghe khá khó khăn vì họ nói tiếng Đức không được chuẩn lắm, vậy nên anh phải dõi theo cử chỉ tay chân của họ để suy đoán.

Quyển 9 - Chương 5: Bản Lĩnh (18+)

Đồng Hựu đi vào quầy, cầm đồ chuẩn bị nếm rượu.

Nào ngờ khi Đồng Hựu vừa định uống thử, người dân bản xứ đột nhiên nói gấp gáp vẻ như không bằng lòng. Đồng Hựu sửng sốt, lắng nghe chăm chú nhưng vẫn không hiểu anh ta nói gì. Anh với vốn tiếng Đức thông thạo bỗng trở nên ngốc nghếch, chẳng hiểu gì hết.

Khi hai người đang giằng co, một tràng cười bất ngờ vang lên phía sau họ...

"Anh ta hỏi rằng nếu anh không chắc mua rượu thì không được thử."

Đồng Hựu quay lại, liền gặp một cô gái đội nón lười trai, ăn vận đơn giản và dễ thương. Cô gái mỉm cười, bắt chuyện với người dân bản xứ, sau đó cô đến cạnh Đồng Hựu, quan sát anh một lượt từ trên xuống dưới, rồi nói, "Nhìn anh mặc comple chần chu là biết hiếm khi anh tới thị trấn này."

"Cô là..." Đồng Hựu thấy cô có vẻ quen mắt nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

Cô gái nhún vai, không trả lời câu hỏi của Đồng Hựu. Cô ngoảnh đầu nói với người dân bản xứ vài câu, anh ta gật đầu bỏ đi.

"Đi nào!" Cô gái nở nụ cười với Đồng Hựu.

Đồng Hựu hơi nheo mắt, "Đi đâu?"

Cô gái giả vờ hoài nghi, "Chẳng phải anh muốn tìm rượu tuyệt ngon nhất ư? Hôm nay là ông trời giúp anh, để em gặp anh. Em sẽ dẫn anh đi tìm rượu tuyệt ngon nhất."

Đồng Hựu ngậy ra, "Không phải ở đây à?"

"Nhìn sơ là biết anh ít khi uống rượu này rồi. Muốn biết rượu tuyệt ngon hay không thì chỉ cần ngửi là được." Cô gái bĩu môi, "Còn chưa chịu đi? Rượu tuyệt ngon không có ở đây đâu, mà em cũng không dư thời gian với anh."

Cô gái bỏ đi ngay tức thì.

Đồng Hựu lặng người vài giây, rồi sai bước đuổi theo.

"A..."

Tiếng thét thất thanh phá tan không gian vốn đang yên lặng!

Lệ Minh Vũ vẫn luôn bất an ngồi trên ghế sofa nghe thấy, liền xông thẳng lên lầu hai, đẩy mạnh cửa phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, Tô Nhiễm khiếp sợ trợn tròn hai mắt, trán cô túa đầy mồ hôi, trông thấy Lệ Minh Vũ, cô liền nhào ngay vào lòng anh.

Vẻ mặt của Mark căng thẳng cực kỳ.

"Chuyện gì vậy?" Lệ Minh Vũ ôm chặt Tô Nhiễm, anh xoa lưng dỗ dành cô, đôi mắt anh sắc lạnh dừng trên người Mark.

Mark bất đắc dĩ, xòe một bàn tay, "Tôi vừa thử thôi miên cho Tiểu Nhiễm, cố gắng dẫn dắt cô ấy nhưng không ngờ tiềm thức của cô ấy

khóa chặt, không cách nào làm được."

"Cô ấy rất sợ." Lệ Minh Vũ ghì đầu cô vào ngực mình.

"Quá trình thâm nhập vào tiềm thức là điều mà bệnh nhân sợ nhất. Huống chi, cô ấy đã mất niềm tin với tôi." Thần sắc của Mark thấp thoáng vẻ thất bại.

"Vậy bây giờ phải làm thế nào?"

"Chúng ta chỉ có thể tiến từng bước một, tôi sẽ kê thuốc cho cô ấy, hy vọng là có tác dụng trợ giúp tinh thần. Tối nay tôi sẽ tìm cách khác." Mark đứng dậy, thở dài thườn thượt.

Khi Lệ Minh Vũ tiễn Mark về, anh ta có vẻ ngần ngừ, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

"Anh sao thế?" Lệ Minh Vũ hỏi.

"Bộ trưởng Lệ, tôi cần nhắc anh điều này. Chúng rối loạn lo âu và chứng OCD mà Tiểu Nhiễm mắc bốn năm trước đã chuyển hóa thành tâm thần phân liệt của ngày hôm nay. Tâm thần phân liệt không phải chỉ cần chăm sóc hết lòng là khỏi được. Những tính cách phân liệt có suy nghĩ như con người độc lập, nên chúng sẽ nghĩ cách trốn tránh trị liệu. Anh đừng bao giờ xem thường những lực lượng tinh thần này. Dù cô ấy rơi vào tính cách thứ ba cũng rất đáng sợ, khi ấy cô ấy sẽ dùng dáng vẻ điềm đạm đáng yêu khiến anh nhẹ dạ, lơ là đề phòng. Anh cần phải nhớ đó không phải là con người thật của Tiểu Nhiễm, đừng bao giờ để mình bị đánh lừa."

Lệ Minh Vũ bất giác căng thẳng, anh gật mạnh đầu hiểu ý của Mark.

Màn đêm buông xuống.

Trông chừng Tô Nhiễm ăn tối xong xuôi, Lệ Minh Vũ liền lên phòng sách làm việc. Chỉ giờ này, anh mới yên tâm giải quyết công việc, vì đây là lúc Tô Nhiễm đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Khi anh xong việc đã là một giờ sáng.

Lệ Minh Vũ sợ mình đánh thức Tô Nhiễm nên anh sang phòng dành cho khách tắm rửa.

Sau khi tắm rửa, anh chỉ quấn khăn tắm bên hông rồi đi ra ngoài.

Anh bước đến tủ rượu, rót một ly rượu vang.

Khi anh vừa nhấp một hớp rượu, âm thanh nhỏ bé và yếu ớt đột nhiên vang lên sau lưng anh.

Lệ Minh Vũ xoay người, tay cầm ly rượu vang bỗng sững lại, cả người anh cứng đờ, ánh mắt anh cũng u tối.

Người đang đứng sau phía sau anh lúc này là Tô Nhiễm.

Thay vì ngủ trên phòng, thì cô lại lả lướt bước về phía Lệ Minh Vũ với dáng vẻ phong tình vạn chủng.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Tô Nhiễm ăn mặc hết sức hở hang. Cô mặc váy ngủ hai dây màu đen, khuôn ngực căng tròn lấp ló dưới lớp vải ren mỏng manh, nom cô quyến rũ vô cùng. Chiếc váy cô đang mặc rất ngắn, nó chỉ vừa đủ để che chắn cặp mông đầy đặn của cô, còn đôi chân thon dài trắng ngần phơi bày hoàn toàn ra ngoài.

Anh nhớ chiếc váy này là anh mua cho cô. Anh mong có một ngày cô sẽ mặc nó, sà vào vòng ôm của anh, nhưng cô lại ghét bỏ vứt nó lăn

lốc.

Không ngờ hôm nay cô lại mặc chiếc váy này!

Anh biết cô mặc sẽ rất đẹp nhưng không sao tưởng tượng được lại đẹp như thế này.

"Nhiễm..." Lệ Minh Vũ ngây người vì vẻ đẹp và hành động táo bạo chưa từng có của cô. Anh chưa gặp Tô Nhiễm thế này bao giờ, lồng ngực anh đột nhiên cháy bỏng hưng phấn và ham muốn mãnh liệt.

Tô Nhiễm áp mình vào vòm ngực trần của Lệ Minh Vũ, sau đó cô đặt ly rượu trên tay anh sang một bên, gọi tên anh nhẹ nhàng...

"Minh Vũ..."

Tiếng gọi này thiêu rụi mọi lý trí của Lệ Minh Vũ, anh không kìm được vươn tay ôm chặt Tô Nhiễm, cảm nhận hương thơm và da thịt mềm mại của cô...

Tô Nhiễm cọ cọ trong lòng anh, cô ngẩng mặt thầm thì tên anh, rồi nhón chân đặt nụ hôn lên môi anh...

Cơ thể phụ nữ mềm mại kích thích mạnh mẽ thần kinh của Lệ Minh Vũ. Bao ham muốn cháy bỏng bị anh kiềm chế suốt thời gian qua đột nhiên trỗi dậy. Với anh mỗi lần ôm cô ngủ là một lần giày vò khổ sở không nói nên lời.

Mà đêm nay, cô lại chủ động, mùi hương thơm ngát của cô khiến toàn thân anh nóng hực. Trong nháy mắt cô chạm môi mình vào anh, anh bỗng trở nên chủ động, cúi thấp đầu, giữ gáy cô, làm nụ hôn này càng trở nên cuồng nhiệt.

Tô Nhiễm bật ra những tiếng đê mê, ngực cô phập phồng dán vào vòng ngực vững chãi của anh.

"Minh Vũ..." Cô thở thè tên Lê Minh Vũ, cọ người lên tay anh, nói giọng nỉ non, "Muốn em đi, Minh Vũ..."

Lê Minh Vũ thở hắt ra, vùi mặt vào cổ Tô Nhiễm, giọng anh khàn đặc, "Bây giờ em chưa khỏe nên không được. Em ngoan ngoãn đi ngủ, được không?"

Anh muốn chiếm hữu cô vô cùng nhưng nghĩ đến sức khỏe của cô, anh không đành lòng, cũng không cho phép bản thân có những suy nghĩ hoang đường.

"Minh Vũ... không chịu..." Tô Nhiễm vặn vẹo, kéo tay anh vuốt ve bộ ngực mềm mại của mình. Động tác này làm dây váy ngủ tuột khỏi vai cô, làn da trắng ngần của cô nửa che nửa đẩy đập vào mắt anh.

Cô khiến hơi thở anh trở nên gấp gáp, từng thớ thịt run lên trong sự mất kiểm soát của anh. Anh không ngờ sẽ có ngày Tô Nhiễm chủ động quyến rũ anh thế này. Khả năng kiểm soát bản thân của anh rất cao nhưng chỉ cần một nụ cười, một ánh mắt, hay thậm chí cô chẳng cần làm gì, anh cũng tự động đầu hàng trước cô.

"Nhiễm! Đi lên lầu ngủ." Anh giả vờ nghiêm khắc nhưng bàn tay anh lại dính chặt trên người cô. Da thịt cô mềm mại khiến anh không thể khống chế trái tim đang run rẩy.

Anh không phải cậu trai trẻ mới lớn, nhưng Tô Nhiễm của đêm nay lại biến anh thành một chàng thiếu niên bồng bột!

"Không, em không chịu..." Tô Nhiễm mỉm cười dịu dàng. Cô tựa hồ hiểu thấu ánh mắt lưỡng lự của anh, cô càng cười tươi, kéo tay anh

di chuyển xuống dưới, rồi thò vào váy ngủ...

"Em..." Yết hầu của Lê Minh Vũ bỗng dựng rung lên.

Cô không hề mặc quần con!

"Minh Vũ, em yêu anh..." Khi anh không thể làm theo lý trí, cô lại thốt ra câu này.

Lê Minh Vũ ngây người, bờ vai rộng của anh cứng nhắc. Một lúc sau, anh ôm mặt cô, gương mặt nghiêng điển trai toát lên vẻ xúc động và hạnh phúc khó nói thành lời...

"Nhiễm, em vừa nói gì? Em lặp lại lần nữa đi."

Tô Nhiễm chủ động hôn cuồng nhiệt lên đôi môi ấm nồng của anh. Mãi lâu sau, cô mới dừng nụ hôn, nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng si mê. Cô vòng tay ôm chầm lấy cổ anh, nói giọng thủ thỉ, "Em yêu anh!"

Gương mặt Lê Minh Vũ sáng bừng hạnh phúc, làn môi mỏng mỉm cười vui sướng.

"Minh Vũ, em là của anh..." Mặt cô ghé sát mặt anh, môi cô cũng kề sát môi anh. Hơi thở thơm ngát của cô phả lên miệng anh, tay cô lại làm những việc mà cô không hề dám trước đây. Cô miệt mài thưởng thức thân thể anh...

Sự khiêu khích của cô như ngọn lửa cháy hừng hực châm vào khát khao mãnh liệt luôn ẩn giấu trong anh. Lê Minh Vũ kiềm chế dục vọng đang trào dâng làm mình đau buốt, anh túm chặt tay cô, giọng anh khô khốc, "Nhiễm... em..."

Tô Nhiễm lại bịt miệng anh bằng một nụ hôn sâu nồng nhiệt, toàn thân cô quấn chặt lấy người anh.

Lệ Minh Vũ thở dốc, cố gắng kiềm chế bản thân.

Khi đàn ông đối mặt với người phụ nữ mình thương yêu, thì khả năng kiềm chế bản thân cao đến đâu cũng sẽ lặn mất tăm.

Tô Nhiễm mỗi lúc một táo bạo hơn. Cô đẩy anh nằm xuống ghế sofa, dặng chân cưỡi lên bụng anh. Cô cúi đầu hôn cơ thể anh từ trên xuống dưới...

Đối với chuyện nam nữ, từ trước đến nay Lệ Minh Vũ không quen ở thế bị động. Anh là người đàn ông bình thường, anh thích dẫn dắt cô, thích nghe tiếng rên rỉ mềm mại khổ sở của cô, thích ngắm nhìn khuôn mặt ửng hồng vì ham muốn của cô... nhưng ngày hôm nay, anh phải kiềm chế thôi thúc ném cô lên giường để tận hưởng mùi vị ngọt ngào của cô, để mặc cô vô tư cọ xát trên người mình, chỉ vì anh sợ làm cô bị thương.

Có điều Lệ Minh Vũ nghĩ sai rồi!

Tô Nhiễm chủ động còn điên cuồng hơn cả anh.

Anh say sưa ngắm nhìn đường cong quyến rũ trên cơ thể cô.

"Nhiễm..." Lệ Minh Vũ thở hổn hển, anh nâng mặt cô, luồn tay vào tóc cô, vẻ như ngằm đồng ý.

Tô Nhiễm cười xấu xa, chậm rãi cởi khăn tắm quấn trên người anh...

Quyển 9 - Chương 6: Dịu Dàng Và Nguy Hiểm (18+)

Tô Nhiễm nằm sấp trên người Lê Minh Vũ, ngón tay cô lần từ thắt lưng của anh xuống đến một vật nóng rẫy khác thường...

Tô Nhiễm nhìn thẳng vào mắt anh, rồi tay cô chà xát vào bộ phận đàn ông đã dựng đứng của anh. Lê Minh Vũ thở hổn hển, đôi mắt anh tối sầm tố cáo anh đã mê loạn.

Dưới ánh đèn, cơ thể cô hiện ra lộng lẫy như trong mơ, làn da trắng muốt và mái tóc đen nhánh làm anh bị kích thích mạnh.

"Nhiễm..." Anh nhấc cầm cô, ngắm cô bằng ánh mắt khát khao điên cuồng, anh không muốn chờ đợi thêm một giây, một phút nào nữa...!

Thế nhưng anh lo lắng cho sức khỏe của cô!

Tô Nhiễm tựa hồ nhìn thấy sự giao tranh giữa dục vọng và lý trí của anh, cô mỉm cười hiền hậu, hôn nhẹ phía sau tai anh, "Anh không muốn em ư?"

Muốn!

Quý tha ma bắt anh muốn vô cùng!

Cổ họng Lê Minh Vũ khô rát, anh vô thức vòng tay ôm eo cô.

Tô Nhiễm cười quyến rũ, cô nhẹ nhàng chuyển động để nơi mềm mại ướt đẫm cọ xát với vật cứng cáp của anh.

Váy ngủ đen đã tặc lên lưng cô, đỉnh đồi trắng như ngọc lộ ra hoàn toàn, hai nụ hoa nở rộ run nhè nhẹ đập vào mắt Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ làm sao có thể nhịn được lời mời cám dỗ như vậy. Anh lập tức ngửa đầu ngậm nụ hoa trên ngực Tô Nhiễm mút mạnh.

Tô Nhiễm ngửa đầu, thở hắt một tiếng, rên rỉ gọi tên anh.

Thanh âm của cô như bùa chú rút sạch lý trí của Lê Minh Vũ. Người đàn ông trầm tĩnh và vững vàng thường ngày nay biến mất hoàn toàn. Mỹ nhân trong lòng anh đã xóa tan bản tính kiêu ngạo và biết kiềm chế cố hữu của anh.

Anh vùi mặt vào ngực cô, còn tay thuận theo eo cô dịch chuyển xuống dưới, hơi nhấc hông cô lên cao, từ từ tiến vào nơi mềm mại của cô.

Tô Nhiễm khó nhọc thở dồn, cơ thể được lấp đầy bỗng co thắt.

Lê Minh Vũ kêu một tiếng đầy khoan khoái.

Khoái cảm mãnh liệt khiến động tác của anh nhanh hơn, càng lúc càng kích thích, càng lúc càng mãnh liệt.

Đêm khuya tĩnh mịch, một đôi nam nữ triền miên đốt cháy nhiệt độ trong phòng.

Khi Lê Minh Vũ bỗng Tô Nhiễm đứng dậy, một cánh tay đang ôm cổ anh của cô hạ xuống, với lấy con dao trong đĩa trái cây bên cạnh!

Đôi mắt lờ mờ say mê của cô vì sắp thực hiện được kế hoạch trở nên kỳ dị!

Lệ Minh Vũ hoàn toàn trầm luân trong dự vọng không hề hay biết hành động khác thường của cô. Anh đứng dậy nhắc người Tô Nhiễm, để chân cô quặp chặt hai bên hông anh. Bộ phận đàn ông của anh như thanh sắt nóng bỏng xuyên vào cửa động ướt át, sau đó anh bế cô đi đến gần cửa sổ, ấn chặt cô vào tường.

Sự cọ xát làm anh hưng phấn, tất cả các dây thần kinh của anh bị kích thích, một nguồn khoái cảm không từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Thanh âm của Tô Nhiễm như muỗi kêu thôi thúc Lệ Minh Vũ nhấn vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Ánh mắt anh ngày càng thắm lại, động tác vẫn dịu dàng nhưng lực đạo ngày càng lớn. Khuôn mặt cô mê mê dụ dỗ anh vùi mặt vào cổ cô, anh vừa hôn vừa liếm láp làn da cô, có lúc anh cắn mạnh để lại vết đỏ trên da Tô Nhiễm.

Mỗi cú nhấn người của anh đều như rung động đến trái tim Tô Nhiễm.

"Nhiễm..." Anh ngược nhìn cô chăm chú.

Lưng anh ướt sũng mồ hôi, cơn hoan lạc này khiến anh thỏa mãn và hạnh phúc vô cùng.

Đôi mắt mê ly của Tô Nhiễm dần trở nên trong vắt, cô cười dịu dàng nhìn anh, ngực cô nhấp nhô theo từng động tác của anh, còn cánh tay vẫn ôm ghì cổ anh. Lệ Minh Vũ mê mẩn, lẩm bẩm tên cô bằng giọng nũng nịu thương yêu. Đúng lúc này, con dao cô giữ trong tay từ nãy đến giờ chầm chậm vung lên...

Khi Lê Minh Vũ hơi nhích người, muốn tiếp tục hôn cô, thì tình cảnh tàn nhẫn phảng chiếu trên gương mặt bất giác làm đau đớn mắt anh. Anh trông thấy Tô Nhiễm đang giơ dao muốn nhắm vào giữa lưng mình!

Lê Minh Vũ kinh hãi lách người, lưỡi dao trật mục tiêu, cứa lên cánh tay anh. Anh túm cổ tay Tô Nhiễm, gương mặt bỗng nhiên u tối đáng sợ.

Tô Nhiễm thấy anh phát hiện, cô liền giãy dụa xô anh ra, ánh mắt cô tràn đầy căm ghét và thù hận. Cô nắm chặt con dao không buông, hét to đau đớn, như thể đang trút tiết nổi thống khổ khi kế hoạch thất bại!

Cánh tay phải của Lê Minh Vũ bị trúng một dao, nhưng may là vết thương không chảy máu nhiều lắm. Có điều nỗi đau da thịt này không là gì với anh, so với đợt trước cô đâm lên hõm vai anh thì lần này đã may mắn hơn rất nhiều.

Bắt gặp đôi mắt hận thù như muốn giết người của cô, con ngươi đen ngòm của anh cũng cuộn trào tức giận.

"Thả tôi ra! Thả ra!" Tô Nhiễm nghiêng răng giận dữ, trừng mắt nhìn anh.

Lê Minh Vũ mặc kệ cô. Bao buồn lo chôn sâu trong lòng nổ tung trong nháy mắt. Anh siết mạnh cổ tay Tô Nhiễm, cô đau buốt bất giác thả lỏng tay.

Con dao dính máu của anh rớt xuống nền nhà...

Tô Nhiễm vùng vẫy dữ dội hơn, anh bèn bóp mặt cô giận dữ...

"Tại sao? Tại sao em phải hận anh như vậy?" Đôi mắt anh lạnh như

bằng, cơn giận dữ đã khiến anh quên rằng cô chỉ là một bệnh nhân.

Tô Nhiễm giãy mặt liên tục.

"Nhìn anh!" Lệ Minh Vũ quát lên, anh càng bóp mặt cô mạnh hơn, buộc cô phải nhìn thẳng vào mình. Tô Nhiễm cau mày, có vẻ như anh đã làm cô đau.

"Em cũng biết đau? Em biết anh đau như thế nào không?" Giọng anh trầm thấp thoáng vẻ chua xót khổ sở vì cô hận anh. Anh phải làm thế nào cô mới thôi hận anh? Cô hận anh đến đổi sẵn sàng giết chết anh?

"Bỏ tôi ra..." Tô Nhiễm không thoát khỏi anh nên đành la to chống cự lại.

"Anh không bỏ!" Lệ Minh Vũ quát lạnh. Anh nhấn người vào cơ thể cô, động tác anh lỗ mãng khiến cô hét lớn sợ hãi.

"Em muốn anh phải làm thế nào, phải làm thế nào?" Từng cú thúc mạnh của anh thâm nhập vào thân dưới Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm thở không ra hơi, lại bị Lệ Minh Vũ hôn mãnh liệt, khác hoàn toàn vẻ ôn hòa thường ngày. Anh cắn mút thô lỗ lên da thịt Tô Nhiễm.

Anh không biết phải đối xử thế nào với cô, anh bất lực, anh thật sự không biết phải làm thế nào nữa rồi!

Hai hàng lệ tuôn trào khỏi khóe mi Tô Nhiễm, cô vỡ òa nước mắt...

Lệ Minh Vũ đột nhiên ngậy người, anh ngỡ ngàng nhìn cô, vòm ngực anh phập phồng như vừa tỉnh dậy từ cơn điên cuồng của bản thân.

Anh đang làm gì vậy?

Anh biết rõ cô không giống bình thường, nhưng anh lại nổi giận với cô?

Anh nhìn cô, cơ thể anh bỗng cứng ngắc, những dấu hôn xanh tím trên người cô như đang cười nhạo ý chí yếu kém của anh, làm anh xót xa khôn cùng, nhưng nước mắt trên mặt cô mới là thứ khiến anh đau đớn vô cùng tận.

Anh yêu thương cô, tại sao lại tổn thương cô?

Anh cúi đầu, hôn nước mắt trên mặt cô, hạ thấp giọng nói, "Em đừng khóc, anh đau lắm."

Tuy cô làm hại anh, nhưng anh không đành lòng nhìn cô như vậy.

Tô Nhiễm càng khóc nức nở.

Lệ Minh Vũ đau xé lòng, lặng lẽ ôm cô đến ngồi trên ghế sofa...

Quyển 9 - Chương 7: Hy Vọng

Ngày hôm sau, Tô Nhiễm ngủ thẳng đến chiều mới tỉnh dậy.

Khi Mark đến khu Hoa Phủ, anh ta trông thấy vết thương đã được xử lý qua loa, không hề băng bó trên cánh tay Lê Minh Vũ, bèn hỏi anh, "Anh bị sao thế?"

Lê Minh Vũ nhìn vết thương trên cánh tay, anh cười khổ, cất giọng bất đắc dĩ, "Tôi không sao."

Mark tựa hồ nhìn thấu tâm tư của anh, anh ta trầm mặc giây lát, con ngươi xanh thắm thoáng ngời sáng, mỉm cười vỗ vai Lê Minh Vũ, "Người Trung Quốc có câu 'anh hùng khó qua ải mỹ nhân', chẳng hay bộ trưởng Lê đã nghe câu này bao giờ hay chưa?"

Lê Minh Vũ ngớ người vài giây, anh bật cười lắc đầu, "Đúng vậy, anh hùng khó qua ải mỹ nhân." Tối qua may mà anh phát hiện được. Nếu không hôm nay Mark đến đây, thì anh đã không còn trên đời này.

Mark cười ngoác miệng, một lúc sau mới lên lầu trị liệu cho Tô Nhiễm.

Hôm nay, anh ta cố ý sắp xếp thêm vật lý trị liệu, vì vậy sau khi Tô Nhiễm chữa trị bằng phương pháp thôi miên, Mark và Lê Minh Vũ lại dẫn Tô Nhiễm đến bệnh viện.

Trên xe, Mark ngồi đằng sau, còn Tô Nhiễm ngồi ở ghế phụ, Lê Minh Vũ lái xe. Mỗi lần anh đánh tay lái, tay áo của anh lại xê xích lên xuống để lộ vết thương trên cánh tay.

Suốt đường đi, Tô Nhiễm đều lặng thinh. Thoạt đầu cô nhìn bên ngoài, vài phút sau đó cô lại nhìn Lê Minh Vũ chăm chú.

Lê Minh Vũ thấy cô xoay đầu về phía mình, anh cũng quay sang nhìn cô. Bất gặp ánh mắt cô dừng trên cánh tay mình, bao nỗi niềm yêu thương nổi lên trong lòng anh.

Lê Minh Vũ giờ tay xoa đầu cô, anh không nói chuyện nhưng vẻ mặt anh dịu dàng đến khác thường.

Tô Nhiễm vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm lên vết thương trên cánh tay anh.

Mark ngồi sau xe quan sát biểu hiện của Tô Nhiễm. Anh ta vui mừng khôn xiết khi thấy Tô Nhiễm luôn nhìn cánh tay Lê Minh Vũ. Một cảm giác tốt lành của bác sĩ với bệnh nhân trào dâng trong lòng anh ta.

Tô Nhiễm không hề rời mắt khỏi Lê Minh Vũ, có lúc cô còn vươn tay muốn chạm vào vết thương trên cánh tay anh, nhưng cứ mỗi lần như vậy cô lại nhịn xuống, thu tay về.

Lê Minh Vũ tập trung chạy xe nên chẳng hay biết việc này.

Mãi đến khi..

"Tại sao anh bị thương?" Giọng Tô Nhiễm lí nhí vừa như đau xót vì vết thương của anh vừa như ngạc nhiên không thể tin nổi.

Lê Minh Vũ sững sốt nhìn cô, anh đột nhiên đạp phanh, tắt xe vào ven đường, "Em vừa nói gì?"

Tô Nhiễm cau mày, cô chỉ cánh tay anh, "Tại sao lại bị như vậy?"

Lệ Minh Vũ vỡ òa vui sướng, anh đảo mắt qua Mark, thấy anh ta mừng rỡ và khẩn trương rướn người về trước, nom anh ta vô cùng kích động.

"Em không nhớ?" Lệ Minh Vũ hỏi giọng nhát gừng, nhưng anh cảm thấy rất hạnh phúc vì vẻ mặt của Mark. Kỳ thực chỉ cần dựa vào ánh mắt của Tô Nhiễm, anh cũng có thể nhận ra lúc này cô đang tỉnh táo.

Ánh mắt này là ánh mắt thực sự của cô.

Cô sẽ giả vờ lạnh lùng mặc kệ anh, nhưng thực tế cô lại quan tâm và lo lắng cho anh.

Lẽ nào...

Mark ra hiệu Lệ Minh Vũ bình tĩnh lại, để anh tiếp tục quan sát Tô Nhiễm. Bệnh nhân tâm thần phân liệt có thể phơi bày ra tính cách thật là một dấu hiệu khả quan.

Tô Nhiễm có vẻ không hiểu ý Lệ Minh Vũ, cô nhíu mày, "Tôi quên chuyện gì?" Dứt câu, cô lại vô tình bắt gặp đôi mắt của Mark, thần sắc cô càng hoài nghi...

"Mark? Sao anh tới đây? Tại sao hai người đi chung với nhau?" Cô ngó dáo dác xung quanh, "Chúng ta đang đi đâu? Tôi..."

Tô Nhiễm còn nói chưa hết câu, Lệ Minh Vũ đã giang tay ôm choàng cô vào lòng. Lồng ngực anh đập phồng phảng phất như anh đã tìm thấy vật mình đánh mất.

"Anh... buông tôi ra." Tô Nhiễm mắc cỡ, quát khế Lệ Minh Vũ.

Làm gì có chuyện Lệ Minh Vũ chịu buông ta! Anh lại càng ôm cô chặt hơn.

Mark mỉm cười. Anh ta tin Tô Nhiễm sẽ sớm trở lại bình thường, bởi vì cô là một cô gái dũng cảm...

Quyển 9 - Chương 8: Nỗi Giận

Tại một nông trại tư nhân ở Đức.

Sau khi cô gái nhận ly rượu tuyệt vời màu vàng đặc trưng từ dân bản xứ, cô bèn cười hỏi dân bản xứ vài câu, rồi đi tới cạnh Đồng Hựu, đưa ly rượu cho anh...

"Anh nếm thử đi!"

Dưới bóng lều che nắng, Đồng Hựu đang ngồi hóng mát, anh nhận lấy uống một hớp, vị ngọt nồng đậm lan khắp khoang miệng của anh.

Mùi vị rượu tuyệt khác với rượu nho bình thường, chỉ cần lướt qua đôi chút thì người uống cũng thấy ngà ngà say.

"Anh thấy thế nào?" Cô gái kéo ghế ngồi cạnh anh, cời nón quạt lia lịa.

Đồng Hựu gật đầu, "Đúng là người khác hẳn mùi rượu ban nãy." Khi rượu này còn chưa uống vào miệng, mùi thơm của nó sẽ phảng phất trong không khí.

Cô gái cười khoái trá, cô nhú mày, "Đương nhiên! Anh mà uống qua rượu tuyệt này rồi, thì anh sẽ thấy mùi vị rượu ở những nông trại khác của Đức nhạt nhẽo vô cùng."

"Em rất hay nghiên cứu rượu tuyệt?" Đồng Hựu mỉm cười với cô.

Cô gái lắc đầu, "Không, làm gì có chuyện đấy!"

"Không mà có thể tìm thấy loại tốt nhất trong hàng hà sa số nông trại làm rượu tuyệt?"

"Lẽ nào phải nghiên cứu mới tìm được đồ ngon? Suy nghĩ kiểu này của anh rất có vấn đề. Tìm hiểu đâu phải chỉ có một cách là nghiên cứu. Em không phải bartender, cũng chẳng phải chuyên gia rượu, làm theo cách cũ rích của anh mà tìm được rượu tuyệt ngon nhanh đến vậy ư?" Cô gái châm biếm Đồng Hựu.

Đồng Hựu có vẻ rất hứng thú, "Ồ? Vậy nhờ em chỉ bảo tôi một chút."

"Đúng vậy, anh phải nghe em chỉ bảo! Em thấy cách nhìn nhận vấn đề của anh quá phiến diện, như vậy không tốt chút nào." Cô gái cầm ly rượu của Đồng Hựu uống một hớp, cô cười nói, "Người ta hay nói 'đi một ngày đàng, học một sàng khôn', em từng nếm qua rất nhiều món khác nhau, cứ như vậy thì có kinh nghiệm."

Đồng Hựu chần chờ, "Em đang trêu tôi?"

"Làm gì có chuyện đấy!"

"Em còn quá trẻ, em có thể đi được bao nhiêu nơi?" Đồng Hựu cảm thấy hiếu kỳ.

Cô gái nhú mày, "Anh nhìn đi, anh lại đang dùng ánh mắt và tiêu chuẩn của bản thân để đánh giá người khác. Em cho anh xem cái này..." Cô rút năm sáu cuốn sổ cỡ nhỏ dày cộm ra khỏi giỏ xách, đưa Đồng Hựu.

Đồng Hựu ngơ ngác không hiểu gì hết. Anh mở ra xem lại thấy trong đó dán rất nhiều tấm hình cỡ nhỏ, có hình chụp người, phong cảnh, động vật,...

"Em đã đi hết những nơi này?" Đồng Hựu hết sức ngạc nhiên, "Hình đều do em chụp hết ư?" Trên mỗi tấm hình đều có in kèm ngày tháng được chụp.

Có rất nhiều nơi trong hình quen thuộc với anh, có nơi anh đã từng ở qua, nhưng cũng có nơi anh chưa đến lần nào.

"Dĩ nhiên! Anh nhìn này..." Cô gái chỉ vào một tấm hình, "Sau khi tốt nghiệp, em đã tham gia tổ chức phi chính phủ đến đây. Con nít ở nơi này rất đáng yêu. Nếu tay trái anh cầm kẹo, tay phải anh cầm tiền, thì những đứa trẻ này sẽ chọn kẹo ngay tức khắc vì tiền không xài được ở đây."

Đồng Hựu gật gù, có rất nhiều vùng miền nghèo khổ như thế này trên thế giới, nhưng chưa từng có tấm hình nào sống động đến vậy.

"Vì vậy chưa chắc chuyên gia mới làm được điều này. Đôi khi kiến thức cũng được tích lũy từ việc giúp đỡ người khác. Ví dụ như bây giờ, em đang giúp anh." Cô gái cất hình vào giỏ xách, cười nheo miệng với Đồng Hựu.

Lúc này, Đồng Hựu mới để mắt tới cô gái này. Cô gái này đi chung với anh từ lúc nào nhỉ?

"Có phải... chúng ta đã gặp nhau ở đâu không?" Anh ngần ngừ một hồi, cuối cùng không tìm được nữa, anh bèn hỏi cô gái.

Cô gái mỉm cười, nói với vẻ vừa như đùa vừa như nghiêm túc, "Anh hay dùng cách này bắt chuyện với phái nữ?"

"Tôi... không có." Đồng Hựu xấu hổ. Anh vốn định nói anh không thích làm quen với phái nữ, nhưng vừa định nói thì lại cảm thấy khá

buồn cười, vì vậy anh liền đổi sang cách khác.

"Ờ, bạn gái của anh rất xuất sắc?" Cô gái chớp mắt, tiếp tục hỏi anh.

"Ồ..." Đồng Hựu lúng túng.

Cô gái nhướn người ra trước, cười ngoác miệng, "Liệu câu hỏi đó của em có bị xem là xâm phạm đời tư không?"

"À, nó... không phải." Đồng Hựu trả lời bằng giọng lắp bắp.

"Vậy anh có bạn gái rồi?" Cô gái lại hỏi.

Đồng Hựu vội nói, "Không, không, tôi không có bạn gái."

Trả lời xong câu này, Đồng Hựu mới phát hiện hình như anh đang bị cô gái này dắt mũi dẫn đi thì phải?

Cô cong cong khóe miệng hài lòng, tựa như đã phát hiện ra bí mật nào đó của anh, "Rượu tuyệt phải dùng chung với thịt bò nướng, anh muốn thử không?"

"Ở đây làm gì có thịt bò nướng?" Đồng Hựu khó hiểu.

"Chỉ cần mình muốn thì sẽ có." Cô gái đứng dậy, trợn to mắt nhìn anh, "Em đoán anh chưa bao giờ ăn thịt bò nướng đất sét."

"Nướng đất sét là sao?"

"Ừm..." Cô gái ngẫm nghĩ giây lát, "Đại khái là không ướp nhiều nguyên liệu như món Tây, để mọi thứ đều có mùi vị nguyên chất nhất."

Đồng Hựu càng thấy thú vị, anh nhún vai coi như tán thành, "Em tự mình làm? Có cần tôi giúp gì không?"

"Anh chỉ cần ăn giúp em là được. Em rất thân với dân ở đây, họ mến khách cực kỳ." Cô gái vươn tay, "Anh cứ ở đây chờ đợi tay nghề của em. Em bảo đảm khi anh nếm thử món này rồi, sau này đi đến bất cứ câu lạc bộ xa hoa nào, cũng không thể có cảm giác giống hôm nay."

Đồng Hựu thấy cô gái rất có lý, anh cười đồng ý.

Tô Nhiễm phải làm một loạt vật lý trị liệu thần kinh được Mark hẹn trước. Do Mark quen biết với bệnh viện nên Tô Nhiễm được đối xử thoáng hơn những bệnh nhân khác. Cả buổi điều trị, cô rất phối hợp, song trong quá trình trạng thái của cô cũng có khi tốt khi xấu. Nhưng may mắn là loại tính cách thứ hai không xuất hiện.

Trong lúc Mark đang xử lý vết thương giúp Lê Minh Vũ, thì trông thấy vết sẹo trên hõm cổ anh, anh ta không khỏi thất kinh.

"Vết thương này cũng do Tiểu Nhiễm?"

Lê Minh Vũ chỉ trầm mặc, mỉm cười cho qua.

Nhưng Mark là bác sĩ tâm lý nên chỉ cần nhìn cũng hiểu chuyện gì xảy ra. Anh ta giơ ngón tay cái với Lê Minh Vũ...

"Bộ trưởng Lê, anh lợi hại thật đấy. Tôi từng tiếp xúc với nhiều bệnh nhân và người nhà bệnh nhân, nhưng hiếm người nhà nào chịu chăm sóc cẩn thận và không rời bỏ họ như anh."

Anh vừa dứt lời thì Tô Nhiễm cũng được y tá dẫn đến. Lê Minh Vũ nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh cố hữu hiện vẻ dịu dàng, anh nói nhanh với Mark, "Cô ấy là vợ của tôi, đây là việc tôi phải làm." Nói xong, anh

liền đi đến chỗ Tô Nhiễm, ôm cô vào lòng.

Mark biết anh rất yêu Tô Nhiễm nên cũng cảm thấy vui mừng. Thế nhưng anh ta cũng rất tò mò, tại sao hai người yêu nhau thế này lại xảy ra chuyện bốn năm trước. Hay mỗi người đều có một bí mật chôn sâu, Lệ Minh Vũ không kể, anh ta cũng chẳng tiện hỏi.

Mark đứng dậy cầm báo cáo mà y tá đưa đến, thần sắc anh ta thâm trầm khó đoán.

"Cô ấy thế nào?" Lệ Minh Vũ hỏi ngay.

"Bệnh lý biến đổi không làm ảnh hưởng đến thần kinh sợ hãi của cô ấy. Anh phải hiểu rằng tinh thần của Tiểu Nhiễm bốn năm trước và bốn năm sau đều xuất hiện vấn đề. Lúc đầu, tôi sợ bệnh tình của cô ấy chèn ép lên thần kinh sợ hãi, nhưng dựa theo kết quả này thì mọi vấn đề của cô ấy chỉ do tâm lý tích tụ thành bệnh mà thôi. Bệnh tình hình thành từ loại nguyên nhân này có thể trị hết hoặc không, chúng ta cần tiếp tục vật lý trị liệu, phụ đạo tâm lý và dùng thuốc trợ giúp. Còn nói về thời gian khỏi bệnh, mức độ bệnh tình thuyên giảm thì phải xem sự quan tâm của người thân và khả năng tự điều tiết của cô ấy."

Lệ Minh Vũ quay đầu nhìn Tô Nhiễm, anh nói nhỏ nhẹ, "Dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không rời bỏ em."

Tô Nhiễm ngẩng đầu, mỉm cười ngây ngô với anh.

Trông thấy vẻ mặt vui cười của cô, niềm hạnh phúc bất giác trỗi dậy trong lòng anh, anh càng ôm cô chặt hơn.

Mark nhìn hai người cũng cảm thấy cảm động, anh ta cười chúc phúc.

Y tá đứng cạnh chứng kiến bằng ánh mắt ước ao. Có ai không biết bộ trưởng Lệ? Anh trong ti vi phong độ trầm ổn, làm việc nghiêm túc khiêm tốn, nhưng không ngờ ngoài đời anh lại yêu thương vợ đến vậy. Anh đúng là một người đàn ông tốt, đến cô ta cũng cảm nhận được tình cảm sâu sắc của anh dành cho vợ mình.

Cô ta lặng lẽ đánh giá người phụ nữ đang dựa trong lòng Lệ Minh Vũ. Cô ta cảm thấy khó hiểu vô cùng. Nếu nói về diện mạo thì người phụ nữ này cũng được coi là xinh xắn, nhưng không đủ đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành, thêm nữa khuôn mặt lại trắng bệch theo kiểu của người bệnh.

Y tá nghĩ thầm xét theo điều kiện của bộ trưởng Lệ thì dư sức tìm được người phụ nữ khác xinh đẹp, phong tình vạn chủng hơn gấp trăm lần. Vậy tại sao anh phải yêu thương một bệnh nhân tâm thần?

Cô ta không sao hiểu nổi.

Cô ta hắng giọng, đi tới học tủ lấy còng tay kim loại, cô ta cười tươi như hoa với Lệ Minh Vũ, "Bộ trưởng Lệ, em để còng tay này ở đâu thì được ạ?"

Mark nhìn thấy đồ vật hơi ngớ ra, anh ta muốn ngăn cản nhưng Lệ Minh Vũ đã xoay đầu qua xem.

Gương mặt ôn hòa của Lệ Minh Vũ chuyển thành lạnh lùng, anh lướt mắt qua còng tay rồi đến y tá, giọng anh trầm xuống...

"Bệnh viện dùng cách này để đối đãi với bệnh nhân?"

Giọng điệu và gương mặt anh trông có vẻ bình thản nhưng thực chất đang ẩn giấu nguy hiểm...

Tiếc là y tá chưa có kinh nghiệm nên không hề nhận thấy, cô ta chỉ cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô ta hơi đáng sợ, cô ta bất giác rùng mình.

"Bộ trưởng Lệ, bệnh nhân tâm thần phân liệt có nhiều thời điểm rất nguy hiểm, họ có khả năng tấn công người khác, vì vậy để kiểm soát hành vi của họ, đây là cách tốt nhất giúp người nhà và người xung quanh không bị làm hại." Giọng nói lạnh lạnh của y tá vang lên.

Vẻ mặt Lệ Minh Vũ càng lạnh lùng.

Mark vội cười nói với y tá, "Cô mang đi đi, cô ấy không cần thứ này."

"Nhưng mà cô ấy rất nguy hiểm..." Cô ta khó hiểu. Lẽ nào thà để mình bị thương, cũng không muốn áp dụng cách bảo vệ bản thân?

Tô Nhiễm tựa hồ cũng nhìn thấy còng tay, cô run bần bật sợ hãi, chạy nhào đến góc tường, ngồi ôm chặt hai chân.

"Nhiễm..." Lệ Minh Vũ đau đớn, sai bước lại ôm cô. Anh thì thầm, xoa lưng cô dỗ dành, sau đó ngoái đầu quát y tá...

"Cầm nó đi chỗ khác!"

Sao?

Y tá choáng váng, cô ta kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt. Đáng vẻ lúc này của anh khác hoàn toàn trên ti vi.

"Bộ trưởng Lệ..."

"Cuốn xéo!" Lệ Minh Vũ giận tím tái mặt mày, giọng anh phần nộ như

muốn phá tan bệnh viện.

Y tá hoảng hốt. Tại sao người đàn ông cô ta hâm mộ và kính trọng lại quát cô ta? Cô ta giàn giụa nước mắt, chạy ào ra ngoài.

Mark sờ mũi, lúng túng đến gần anh, "Bộ trưởng Lệ, kỳ thực cô ta chỉ suy nghĩ cho người nhà bệnh nhân. Bởi vì cô ta tiếp xúc với nhiều bệnh nhân có xu hướng bạo lực nên mới làm theo lệ cũ của bệnh viện."

"Lệ cũ?" Lệ Minh Vũ hừ lạnh một tiếng, "Tôi không có quyền can thiệp vào chuyện của người khác, nhưng không ai có quyền đối xử như vậy với Tô Nhiễm."

"Đúng! Đúng! Tô Nhiễm không cần thứ đó!" Mark lật đật hòa theo.

Lệ Minh Vũ không nói gì nữa, anh ôm chặt Tô Nhiễm đang hoảng sợ tột cùng, nhẹ nhàng vỗ về cô. Ngữ khí và vẻ mặt lạnh buốt của anh lại mau chóng chuyển thành dịu dàng...

Quyển 9 - Chương 9: Người Đứng Đằng Sau

Cô gái ăn không nhiều lắm. Cô cười mỉm chỉ ngồi đợi Đồng Hựu ăn xong, "Anh thấy thế nào?"

Đồng Hựu lau miệng, mỉm cười, "Ngon lắm. Cám ơn em, hôm nay tôi làm phiền em nhiều quá."

"VẬY... đây có phải món thịt bò nướng ngon nhất mà anh từng ăn không?" Cô gái tiếp tục hỏi.

"Không!" Đồng Hựu nói.

Cô gái sững sờ.

Đồng Hựu cười toe toét...

"Đây là món ngon nhất mà tôi từng được ăn."

Cô gái hơi ngớ người, bật cười vui vẻ, "Không ngờ anh lại vui tính như vậy đấy!"

Đồng Hựu thấy cô cười, trái tim anh bất giác rung nhẹ. Cô gái này vô tình xuất hiện trong tầm mắt của anh, làm lòng anh trỗi dậy một cảm giác lâng lâng là lạ.

Nụ cười của cô tự nhiên trong sáng khiến anh thấy thoải mái và dễ chịu vô cùng.

"Em tên gì?" Anh luôn cảm thấy cô rất quen mắt, hình như anh đã gặp cô ở đâu.

Cô gái nhìn lảng sang chỗ khác, rồi phảng phất đọc hiểu suy nghĩ của anh, cô cười khẽ, "Em với anh gặp gỡ, đâu có nghĩa là quen nhau từ trước. Tên chỉ là một cách xưng hô, anh có thể gọi em A Miêu, còn em sẽ gọi anh A Cầu."

Đồng Hựu phì cười, tâm tình anh vô cớ tốt hẳn.

"À, anh định đi đâu tiếp theo?" Cô gái chống cằm nhìn anh chăm chú.

Đồng Hựu cười nhẹ nhàng, "Paris, Pháp."

"Ừm..." Cô gái gật đầu một cách khó hiểu.

"Em... có hứng thú đi cùng tôi không?" Đồng Hựu bất ngờ hỏi cô, đến cả anh cũng cảm thấy lúng túng khi hỏi cô thế này.

Cô gái cười hì hì, "Anh đang mời em?"

Đồng Hựu đỏ mặt, anh xấu hổ, "Chẳng phải em đi chơi ư?"

"Ai nói với anh em đi chơi?" Thần sắc cô gái có vẻ không vui, cô lờm anh, "Con người anh lúc nào cũng thích dùng suy nghĩ của mình đánh giá người khác."

Đồng Hựu bối rối, anh uống cạn ly rượu, cất giọng gượng gạo, "Tôi không có ý đó."

Cô gái nhún vai tỏ vẻ bất cần, "Sao cũng được. Dù gì anh cũng không hiểu em. Em không đi Pháp đâu, chúc anh thuận buồm xuôi gió."

Đồng Hựu trầm mặc, không nói tiếng nào nhưng anh lại cảm thấy khá hụt hẫng.

Cô gái bất ngờ rút máy chụp hình khỏi giỏ xách, "Chụp tấm hình, được không?"

Đồng Hựu gật đầu đồng ý.

Cô gái cười ngọt ngào cầm máy chụp hình chạy đến cạnh Đồng Hựu, mau chóng chụp hai tấm.

Cô gái kẹp một tấm vào quyển sổ nhỏ của mình, một tấm khác nhét vào tay Đồng Hựu...

"Tặng anh làm kỷ niệm."

Đồng Hựu nhận lấy, vô thức cất vào túi áo.

"Tạm biệt anh!" Cô gái dọn dẹp đồ đạc xong xuôi, mỉm cười vẫy tay chào Đồng Hựu.

Đồng Hựu cười chუმ chím. Tạm biệt ư? Anh bắt đầu trông mong được gặp cô lần nữa...

Quá trình trị liệu của Tô Nhiễm rất thành công. Dưới sự kiên trì của bác sĩ Mark, loại tính cách thứ hai và thứ ba của cô dần được khống chế. Có khoảng thời gian gần nửa tháng, cô luôn duy trì trạng thái trầm lặng, không thích nói chuyện của loại tính cách đầu tiên.

Đồng thời trong quá trình điều trị, Mark cũng gặp khá nhiều nguy

hiếm. Có lần anh ta suýt bị tính bạo lực ở trạng thái thứ hai của Tô Nhiễm bóp chết. Mỗi khi Tô Nhiễm lâm vào trạng thái đó, sức lực của cô mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng cũng may có Lê Minh Vũ giúp đỡ. Nếu không Mark chưa trị hết bệnh cho Tô Nhiễm thì anh ta đã xuống địa ngục.

Việc Tô Nhiễm im lặng suốt nửa tháng, khiến Lê Minh Vũ vui mừng khôn xiết. Như vậy chứng minh hai nhân cách khác của cô đang bị áp chế, sẽ dần biến mất theo thời gian. Mark cũng nói khi nổi uất ức cuối cùng của cô trở dậy mạnh mẽ thì bệnh tình của cô sẽ khỏi hẳn.

Nhưng nút thắt sau cùng này nằm ở điểm nào, phải dùng cách gì để mở thì Mark và Lê Minh Vũ vẫn không nghĩ ra.

Trong thời gian này có vài vụ việc trọng đại xảy ra.

Thanh tra cao cấp Vu Kim của tổ trọng án điều tra vụ án Trần Trung lần nữa.

Có người gửi đến một sở cảnh sát một chứng cứ chính xác, nên cảnh sát liền đến nhà họ Hòa bắt Bạch Lâm.

Người ngoài đồn thổi um sùm rằng nhà họ Hòa đang gặp hạn, phạm sao thái tuế kể từ lúc Hòa Tấn Bằng chết đến nay, nên mới gặp nhiều chuyện như vậy.

Thực ra, Vu Kim cũng không biết bằng chứng vụ án do ai gửi đến.

Bằng chứng này là một lọ màu đen và bảng kết quả ghi đầy đủ thành phần của nó. Ngoài ra, còn liệt kê từng phân tích của Đinh Minh Khải về việc Trần Trung trước khi Đinh Minh Khải chết. Cuối cùng, người này còn nhắm thẳng mục tiêu về Bạch Lâm. Sau khi cảnh sát nghiệm

chứng, liền chính thức bắt giam Bạch Lâm.

Khi Bạch Lâm bị đưa đi, Bạch Sơ Diệp khóc đến chết đi sống lại, còn Hòa Quân Hạo thì nghiêm mặt ngồi cạnh bà ta, mãi đến lúc Hòa Vy về nhà...

"Tiểu Vy, dì xin con, con làm ơn cứu Bạch Lâm giúp dì." Bạch Sơ Diệp như nhìn thấy cứu tinh, bà ta nắm chặt tay Hòa Vy.

"Mẹ..." Hòa Quân Hạo kéo bà ta.

Hòa Vy phiền chán xô bà ta ra, "Giết người đền mạng là chuyện hiển nhiên. Nếu Bạch Lâm gây ra việc này, ông ta phải gánh lấy hậu quả." Ở bên ngoài, cô đã trông thấy xe cảnh sát giải Bạch Lâm đi. Cảnh này khiến cô ngạc nhiên vô cùng nhưng nhớ đến dáng vẻ của Bạch Sơ Diệp, cô lại thấy cực kỳ hả hê.

"Tiểu Vy..."

"Mẹ, mẹ muốn chị hai làm gì? Cậu phạm tội giết người, dù có nộp tiền bảo lãnh cũng không có khả năng được tha." Hòa Quân Hạo nói.

"Thế nhưng mẹ không thể nhìn cậu con chịu tội." Vẻ mặt Bạch Sơ Diệp thống khổ.

Hòa Vy cười nhạt, "Đúng là nực cười. Lẽ nào mạng của Bạch Lâm là mạng người, còn Trần Trung thì không phải?" Cô hiểu nếu cảnh sát không có bằng chứng xác thực, họ sẽ không bắt người vô cớ.

Bạch Sơ Diệp ngã ngồi trên ghế sofa, cất giọng buồn bã, "Làm sao đây? Vậy phải làm sao?"

"Mẹ..." Hòa Quân Hạo cũng ngồi xuống, "Con sẽ đến sở cảnh sát

nghe ngóng. Nếu được thì con sẽ mời luật sư cho cậu."

Bạch Sơ Diệp gật đầu, "Đành phải làm như vậy thôi."

Hòa Vy lặng thinh. Cô lãnh đạm lấy đồ rời khỏi nhà.

Khi màn đêm bao trùm khắp nơi, nhà lớn họ Hòa chìm vào không gian tĩnh mịch đáng sợ. Trong căn nhà rộng lớn, ngoài người giúp việc và quản gia thì chỉ còn mỗi Bạch Sơ Diệp. Hòa Quân Hạo luôn túc trực ở sở cảnh sát để thăm hỏi sự tình đến tận tối muộn vẫn chưa về nhà.

Bà ta ngồi trên ghế sofa, bứt rứt cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống.

Cả buổi sau, bà ta cũng quyết định gọi điện thoại.

"Chẳng phải đã dặn thời gian này không được gọi điện thoại cho anh ư?" Giọng Hạ Minh Hà nghe vừa yếu ớt vừa khản đặc.

"Minh Hà, em hết cách nên mới gọi anh." Bạch Sơ Diệp nói giọng ghen ngào, "Hôm nay, Bạch Lâm bị cảnh sát bắt đi, em nghĩ họ tìm thấy chứng cứ Bạch Lâm giết Trần Trung nên mới làm vậy. Em phải làm gì đây?"

"Làm gì là làm gì? Giết người đền mạng là xong." Hạ Minh Hà nói hời hợt.

"Anh nói gì vậy?" Bạch Sơ Diệp khó chịu, "Nó là em trai của em, làm sao em có thể giương mắt nhìn nó bị phán tội?"

"Hồi đó, em lợi dụng cậu ta giết người, sao không nghĩ đến việc này?" Giọng Hạ Minh Hà bức bối, "Sơ Diệp, giờ này em mới mềm lòng, có muộn quá chẳng? Em nên nhớ Vu Kim khó chơi hơn Đinh Minh Khải. Và lại vụ Trần Trung điều tra trước giờ, bây giờ tìm thấy hung thủ, coi như kết thúc."

"Nhưng..." Thanh âm của Bạch Sơ Diệp sốt ruột nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh, "Lỡ Bạch Lâm khai những việc không nên khai thì sao? Đúng là nó giết Trần Trung, nhưng hồi đó do em nói Bạch Lâm dỏ trò đòi bại, nên Trần Trung mới giận quá mất khôn. Nhớ cảnh sát điều tra biết em liên quan việc này, anh cho rằng anh sẽ thoát khỏi trách nhiệm?"

Đầu dây bên kia trầm mặc, không nói tiếng nào. Một hồi sau, Hạ Minh Hà mới lên tiếng, "Em muốn anh làm gì?"

"Anh hãy nghĩ cách cứu nó, sau đó em sẽ đưa nó ra nước ngoài." Bạch Sơ Diệp uy hiếp ông ta, "Anh nhớ kỹ Bạch Lâm, em và anh đứng chung một thuyền, anh phải nghĩ cách cứu nó ra."

Hạ Minh Hà thờ dài, có vẻ như ông ta vừa trở mình, "Em tưởng dễ lắm à? Nói thật nhé, anh cũng nghe nói chuyện này, nhưng anh nghĩ cảnh sát có thể hành động nhanh chóng là do Lê Minh Vũ bày trò. Nếu anh ra mặt, không chừng trúng kế của cậu ta."

"Em không quan tâm. Anh phải cứu Bạch Lâm cho bằng được. Nó là em trai em, em không thể nhìn nó gặp chuyện không may!" Thái độ Bạch Sơ Diệp hết sức kiên quyết, khác hoàn toàn dáng vẻ dịu dàng thường ngày.

Hạ Minh Hà suy xét vài giây, "Được rồi! Anh sẽ nghĩ cách."

Bạch Sơ Diệp nhẹ nhõm hẳn, lúc này bà ta mới có tâm trạng tán tỉnh

ông ta, cất giọng mềm mại, "Anh ở đâu thế?"

Ngẫm lại đã hai tháng bà ta chưa gặp Hạ Minh Hà, nên ít nhiều cũng nhớ nhung ông ta.

Hạ Minh Hà không trả lời rõ ràng, nói nhàn nhạt, "Cũng mấy chỗ hay tới. Hết việc thì cúp máy đi."

"Ờ kìa, Minh Hà..."

Một giọng nữ quyến rũ xen ngang Bạch Sơ Diệp...

"Anh đáng ghét quá! Nãy giờ mà vẫn chưa nói điện thoại xong."

Giọng nói này ngọt ngào và trẻ trung vô cùng, không cần nhìn người cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ...

Bên kia điện thoại lại truyền đến tiếng giường lún xuống.

Bạch Sơ Diệp nghe thấy, bà ta nổi giận, "Hạ Minh Hà, cô ta là ai?"

Hạ Minh Hà cũng chẳng màng che giấu, ông ta cười cười, "Cô là gì, thì cô ấy là thế."

"Anh có ý gì?" Bạch Sơ Diệp nghiêng răng giận dữ.

"Vậy cũng không hiểu? Cô là tình nhân của tôi, cô ấy cũng vậy, như nhau cả thôi. Vì thế cô tức giận làm gì?" Hạ Minh Hà trả lời trâng tráo, "Có điều cơ thể cô ấy xinh đẹp hấp dẫn hơn cô. Tóm lại, cô đừng gọi điện quấy rầy tôi."

"Hạ Minh Hà, anh..."

"Tôi sẽ nghĩ cách lo liệu chuyện em cô. Cô nên ngoan ngoãn vâng lời, chớ gây thêm phiền phức cho tôi. Nếu không đừng trách tôi trở mặt." Hạ Minh Hà chen ngang lời bà ta một cách cương quyết.

Bạch Sơ Diệp giận tím tái mặt mày.

Hạ Minh Hà cũng gấp rút đổ dành tình nhân bé nhỏ, ông ta phũ phàng tắt ngay điện thoại.

Trong nháy mắt cúp điện thoại, Bạch Sơ Diệp nghe thấy tiếng thờ đốc chói tai của đàn bà... Bà ta biết đó là âm thanh bị đàn ông chiếm hữu...

Bạch Sơ Diệp oán hận nắm tay thành đấm...

Ở một nơi khác của thành phố.

Trong phòng sách, Lê Minh Vũ ngồi trên ghế dựa đen, một tay lật tài liệu, một tay nghe điện thoại. Nom anh có vẻ như vừa từ bên ngoài trở về không bao lâu. Anh vẫn đang mặc comple, cravat thắt ngay ngắn, tay áo sơ mi cài măng séc toát vẻ sang trọng theo từng cử chỉ điệu bộ của anh.

"Nếu đúng như vậy, khả năng Bạch Lâm bị giam giữ là rất cao?" Anh hỏi dừng dưng nhưng ánh mắt lộ vẻ suy tư.

"Dạ, bộ trưởng. Vụ Kim nhận được chứng cứ chắc chắn nên anh ta mới bắt người. Điều này rất kỳ lạ." Đồng Hựu đáp lời.

"Chứng cứ gì?"

"Kết quả phân tích của lọ màu đen."

Lệ Minh Vũ nhú mào, "Có người lấy cắp bằng chứng của chúng ta?"

"Không anh, bằng chứng vẫn còn ở chỗ của em." Đồng Hựu trả lời lập tức, "Bộ trưởng, chuyện này quá đổi lạ lùng. Chắc chắn có người nắm bằng chứng y hệt chúng ta, đem giao cho cảnh sát."

Chưa nhận được mệnh lệnh của Lệ Minh Vũ nên Đồng Hựu không dám tự ý hành động, bởi anh biết Lệ Minh Vũ chưa giao chứng cứ cho cảnh sát là vì Lệ Minh Vũ muốn tìm hiểu ngọn nguồn, sau đó dùng nó khống chế Hạ Minh Hà.

Nhưng bây giờ có người đi trước một bước. Người này không hề đơn giản.

Lệ Minh Vũ lặng thinh một hồi, anh nói bình thản, "Chúng ta cứ thuận theo tự nhiên. Cậu phải chú ý chuyện này, xem có sơ hở gì không. Nhưng cậu nhớ không được nhúng tay, cũng không được ra mặt."

"Em hiểu." Đồng Hựu nói, "Có điều chuyện này sẽ bất lợi với anh."

Làm sao Lệ Minh Vũ không hiểu điều này. Anh mỉm cười, "Có người định giải quyết tôi, nhưng lại muốn đợi tôi và Hạ Minh Hà đấu sống đấu chết. Đồng Hựu, tôi thấy tìm người này không khó đâu, chúng ta chỉ cần tìm hiểu mục đích và lợi ích khi anh ta làm việc này là gì thì sẽ hiểu ngay."

"Em hiểu."

Lệ Minh hỏi tiếp, "Bên Hạ Minh Hà có động tĩnh gì không?"

"Tạm thời thì chưa. Nhưng bên Pháp thì ông ta mắc câu rồi." Đồng

Hựu nói, "Ông ta bỏ ra rất nhiều tiền, coi bộ ông ta thích hạng mục này cực kỳ."

"Tốt, vậy cậu cứ thả dây dài cho ông ta mắc vào." Lệ Minh Vũ điềm tĩnh chỉ thị, "Muốn câu cá lớn, phải thả dây dài. Chúng ta cứ cho ông ta ăn ngon, để ông ta hết đường lui."

"Dạ." Đồng Hựu nghe lời.

Sau khi dặn dò Đồng Hựu, Lệ Minh Vũ lại gọi thêm vài cuộc điện thoại bàn giao công việc, xử lý hết tài liệu rồi ra khỏi phòng sách.

Trong phòng ăn, chị Phi - quản gia đang chăm Tô Nhiễm ăn cơm.

Do người giúp việc Philippines không chu toàn được mọi thứ, nên hai tháng trước Lệ Minh Vũ đã thuê chị Phi. Ngoài coi sóc nhà cửa, chị ta còn trông lo cho Tô Nhiễm.

Vốn dĩ Lệ Minh Vũ muốn mời thêm vài y tá nhưng Mark không đồng ý. Anh ta khuyên anh nên xây dựng hoàn cảnh sống bình thường cho cô, đừng để cô nghĩ mình không bình thường.

Từ ngày có chị Phi, Lệ Minh Vũ cũng yên tâm làm việc. Thậm chí anh còn ra ngoài dự họp, nhưng lúc nào cũng cố gắng chạy về sớm với cô.

Lệ Minh Vũ đi vào phòng ăn, bèn trông thấy Tô Nhiễm đang ăn cháo, cô cúi đầu chăm chú húp từng muỗng cháo vẻ như không biết anh vừa bước vô.

Chị Phi là một người nhiệt tình thẳng thắn, chị ta cười đơn đả, "Cậu ăn cơm luôn không? Để tôi đi lấy ngay cho cậu."

Lệ Minh Vũ gật đầu, ngồi xuống cạnh Tô Nhiễm.

Chị Phi nhanh nhẹn dọn món ăn nóng sốt, thơm nức mũi lên cho Lệ Minh Vũ.

Sau đó, chị Phi đứng một bên cười vui vẻ nhìn họ.

Lệ Minh Vũ ngẩng đầu, nói với chị ta, "Chị cũng ngồi xuống dùng bữa."

Chị Phi phát hoảng, xua tay lia lịa, "Không cần! Không cần! Như vậy không đúng phép tắc." Chị ta là tôi tớ, nào dám ngồi ăn với chủ?

"Không sao đâu. Ở đây chị đừng để tâm đến mấy việc này, chị ngồi xuống ăn chung. Gần đây, tôi làm phiền chị rất nhiều." Lệ Minh vũ cười hiền hậu, cất giọng chân thành.

Rất khó tìm được quản gia tốt như chị Phi. Thoạt đầu, ai nghe nói chăm sóc bệnh nhân tâm thần cũng ngao ngán, không chịu nhận việc. Sau đó, anh đưa ra mức lương cao gấp mười lần thì người đến xin việc nhiều vô cùng. Anh chọn tới chọn lui, cuối cùng quyết định thuê chị Phi làm việc. Anh muốn chị Phi vì anh thấy thương hoàn cảnh của chị ta, vả lại chị ta đã là mẹ nên biết cách chăm sóc cho người khác hơn.

Sự thực chứng minh anh muốn chị Phi làm việc là quyết định đúng đắn. Chị Phi không chỉ chăm nom Tô Nhiễm cẩn thận, mà sau vài lần bị cô hù dọa, chị ta càng yêu thương săn sóc cô hơn. Nói chung, người như chị Phi rất khó tìm.

Từ trước đến giờ, anh không coi trọng vấn đề giai cấp, chỉ cần chị ta tốt với Tô Nhiễm, anh sẽ đối đãi thân thiện như người nhà.

Chị Phi đang muốn từ chối thì Tô Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu nhìn chị ta, nói từ tốn, "Chị ngồi xuống ăn đi. Chị cũng vất vả cả ngày rồi."

Hết chương 9

Quyển 9 - Chương 10: Anh Có Tình Cảm Với Em

Tô Nhiễm bất ngờ lên tiếng khiến Lê Minh Vũ vỡ òa vui sướng. Anh muốn nói chuyện với Tô Nhiễm, nhưng cô lại cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Anh há hốc miệng kinh ngạc, sau đó lại mỉm cười ngấm cô.

Tuy buồn vì thái độ lạnh nhạt của cô nhưng anh vẫn thấy vui vẻ vô cùng.

"Chị Phi, ngồi xuống cùng ăn cơm đi." Nếu Tô Nhiễm đã nói thế, dĩ nhiên anh phải nghe theo.

Chị Phi thấy từ chối không được nên đành ngồi xuống dùng cơm.

Chị Phi là người nhập cư trái phép. Nhiều năm trước, chị Phi kết hôn với dân bản xứ để hợp thức hóa việc sinh sống ở đây. Vốn dĩ cuộc sống của chị Phi rất êm đềm, nhưng một tai nạn xe bất ngờ đã cướp đi sinh mệnh của chồng chị ta. Kể từ đó, chị ta một thân một mình kiếm sống để nuôi con. Chị Phi làm đủ nghề từ quét dọn, rửa chén cho đến giúp việc nhà. Chị ta không ngại sang hèn, khó khăn vất vả, cũng vì vậy mà chị ta nhận được cơ hội làm việc ở đây.

Chị Phi chỉ biết cần cù làm việc nên hầu như không xem tin tức. Trước khi làm ở đây, chị ta không hề biết chủ mình làm gì, chị ta chỉ thấy chủ giàu có, biệt thự xa hoa sang trọng.

Về sau chị ta mới biết địa vị của chủ mình, vì vậy chị ta càng kính

trọng tình yêu sâu đậm mà anh ta dành cho vợ mình. Nếu đổi lại người đàn ông khác, không chừng đã bị bệnh tình của vợ bức đến phát điên từ lâu.

Chị Phi quyết định làm việc chăm chỉ hơn trước. Thứ nhất là vì khoản tiền lương hậu hĩnh, thứ hai là vì chị ta thấy vợ anh ta rất đáng thương. Đa số thời gian cô đều trầm lặng, dù thấy chồng về cũng không nói tiếng nào. Mỗi khi chứng kiến cảnh đó, chị ta cảm thấy rất khó chịu, lẽ ra là một cô gái hạnh phúc, hưởng thụ vinh hoa phú quý, nhưng tại sao phải chịu đau khổ thế này?

Chị Phi nhìn đôi nam nữ ngồi đối diện. Chị ta cảm nhận rất rõ anh ta yêu thương vợ mình. Anh ta có quyền có thể, ngoại hình hay nội hàm đều hơn người, nhưng cảm xúc của anh ta lại thay đổi chỉ vì một người. Anh ta sẽ vì một câu nói của vợ mình mà vui vẻ, cũng sẽ vì vợ mình trầm mặc mà lạc lõng hụt hẫng.

Anh ta phải yêu vợ đến mức nào mới như thế này?

Cả buổi cơm, Lê Minh Vũ luôn chăm chú gấp thức ăn cho Tô Nhiễm, anh còn chu đáo bóc vỏ từng con tôm đặt vào bát của cô, còn Tô Nhiễm chỉ im lặng dùng bữa.

Một lúc lâu sau...

"Nhiễm, ngày mai em muốn món gì? Để chị Phi nấu cho em ăn." Lê Minh Vũ cất giọng yêu thương.

"Đúng đấy, ngày mai cô chủ muốn ăn món gì?" Chị Phi cũng nói theo, cố gắng xoa dịu bầu không khí quá mức tĩnh lặng, tuy rằng ngày nào cũng vậy.

Tô Nhiễm vẫn không trả lời, vẻ như không nghe thấy Lê Minh Vũ nói

chuyện.

Chị Phi lúng túng nhìn Lê Minh Vũ. Có điều chị ta không phải lúng túng vì mình, mà là cảm thấy thay anh. Anh là một người đàn ông thành đạt nhưng lại bị vợ mình lạnh nhạt trước mặt người làm. Việc này thật sự rất mất mặt!

Nhưng Lê Minh Vũ không hề lúng túng, anh mỉm cười nhìn Tô Nhiễm, xoa đầu cô, nói giọng hiền hậu, "Không sao đâu! Khi nào em thích ăn món gì thì cứ nói cho anh và chị Phi biết."

Mắt Tô Nhiễm đột nhiên lóe sáng. Khoảng chừng hai phút sau, cô đặt muống xuống bàn.

"Em sao vậy?" Lê Minh Vũ cũng dừng động tác, anh còn tưởng cô không chịu ăn, bèn than vãn, "Không được, em ăn ít quá, phải ăn thêm mới được."

Tô Nhiễm nhìn chị Phi với ánh mắt lơ mờ khó hiểu, "Mình quên việc gì sao?" Cô cảm thấy đầu óc mình trống trơn, từng mảnh ghép của những chuyện đã qua hời hợt lướt qua suy nghĩ của cô.

"Cô chủ đã quên..."

"Cô chủ? Chị gọi ai là cô chủ?" Tô Nhiễm không thể hiểu nổi.

Chị Phi thảng thốt, "Cô chủ và cậu chủ chẳng phải là..."

"Tôi và anh ta đã ly hôn từ lâu." Đôi mắt Tô Nhiễm hờ hững, giọng cô nhàn nhạt cất lên.

"Sao?" Chị Phi bần thần.

Lệ Minh Vũ đứng bật dậy, kéo cô ra khỏi phòng ăn ngay tức khắc, để mặc chị Phi há hốc kinh ngạc...

Trong phòng ngủ.

Lệ Minh Vũ nhấn Tô Nhiễm ngồi xuống giường, anh khẩn trương quan sát cô, hỏi nhỏ, "Nhiễm, em đang nghĩ gì vậy?"

Anh rất kích động vì anh thấy rõ ràng lúc này cô đang tỉnh táo.

Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh với vẻ bức bối, "Ai cho anh nói bậy bạ với chị Phi? Tôi và anh ly hôn rồi."

"Được! Được! Anh sai!" Lệ Minh Vũ vội vàng nhận lỗi, rụt rè nắm tay cô, "Nhiễm, em nhận ra anh, đúng không?"

Tô Nhiễm rút tay về, cô đảo mắt xung quanh, nói lãnh đạm, "Đây là đâu? Chỗ anh và Hạ Đồng yêu đương bất chính?"

"Nhiễm..." Lệ Minh Vũ vừa vui mừng vừa bất đắc dĩ. Anh vui mừng vì cô biết Hạ Đồng, còn anh bất đắc dĩ là vì cô coi anh thành kẻ phong lưu phóng đãng.

"Em biết Hạ Đồng?"

Tô Nhiễm nhìn anh một cách chán ghét, "Tôi không chỉ nhận ra cô ta, mà tôi còn nhớ cô ta đã hại chết con của tôi!" Cô xô Lệ Minh Vũ ra xa mình, ánh mắt thoáng vẻ u tối, "Anh dẫn tôi tới đây để khoe khoang chuyện gì? Hay anh thấy anh hại tôi chưa đủ?"

Nghe cô nói, Lệ Minh Vũ đau đớn khôn cùng. Anh ôm chặt cô vào

lòng mình...

"Nhiễm, anh không muốn làm hại em. Ba mẹ anh từng sống ở đây. Ngoài em ra, anh không dẫn bất cứ người phụ nữ nào đến đây."

"Anh bỏ tôi ra..." Giọng Tô Nhiễm nghẹn ngào nhưng vẫn quật cường đẩy Lệ Minh Vũ.

"Anh không bỏ." Lệ Minh Vũ ôm cô chặt hơn, "Anh không bao giờ để em rời khỏi mình nữa."

Anh biết bệnh của cô có lúc tốt lúc xấu, nhưng cô tỉnh táo như hôm nay vẫn là lần đầu tiên. Mark đã nói tình trạng của cô thay đổi theo thời gian, dần dần sẽ khỏi bệnh nếu số lần tỉnh táo của cô xuất hiện nhiều lần hơn.

Mắt Tô Nhiễm nhòe nước, cô dựa vào lòng anh, "Anh đừng dẫn vật tôi nữa. Đứa bé đã không còn, anh không cần chịu trách nhiệm với tôi. Tôi thật sự chịu không nổi đả kích nữa."

Lệ Minh Vũ hơi kéo cô ra, hai tay anh ôm mặt cô, nói nghiêm túc, "Nhiễm, anh sẽ không để em đi nữa, anh có tình cảm với em."

Tô Nhiễm trợn to mắt ngơ ngàng. Một hồi sau, cô mới có phản ứng, cô thì thào khó tin, "Anh... nói gì?"

Môi anh nhếch thành đường cong dịu dàng, tựa như sự dịu dàng thoát ra từ nơi sâu thẳm trong tim. Ngón tay cái ấm áp của Lệ Minh Vũ mơn trớn bờ môi cô. Đôi môi này chỉ là của một mình anh.

Đôi mắt cô trong vắt không giấu nổi ngạc nhiên và hoảng hốt...

Ánh mắt này khiến Lệ Minh Vũ vô cớ yêu thương, anh rủ rỉ bên tai

cô, "Nhiễm, em đừng nghi ngờ anh. Anh thật lòng với em."

Tô Nhiễm run bắn người, một tia phức tạp nổi lên trong mắt cô...

Tô Nhiễm muốn lên tiếng nhưng thốt mãi cũng không nên lời, làn môi cô run run, rồi lại quay về trạng thái trầm mặc, cô chỉ lặng lẽ nhìn anh. Trong đôi mắt sâu hun hút của anh phảng chiếu dáng vẻ bất lực của cô.

Lệ Minh Vũ lại nở nụ cười, cúi đầu đặt nụ hôn lên trán cô.

"Anh sẽ chờ em." Anh thở dài một hơi, ôm cô vào lòng

Hết Chương 10

Quyển 9 - Chương 11: Giành Những Thứ Tốt Nhất Cho Cô Ấy

Gần đây, Đồng Hựu đi không ngừng nghỉ từ Pháp đến Đức, rồi lại vòng từ Đức về Pháp.

Sau khi dự buổi tiệc tối nay, tài xế lái xe chở Đồng Hựu về chỗ ở, còn anh ngồi phía sau nhắm tịt mắt nghỉ ngơi. Đồng Hựu ngà ngà say nên đầu óc anh mơ hồ để vụt mất cảnh đẹp bên ngoài.

Thời tiết Paris dần se lạnh, sương mù giăng kín khắp nơi, dòng người ngược xuôi trên đường tồ điểm thêm nhiều sắc màu rực rỡ cho khung cảnh xung quanh.

Đèn giao thông ở đại lộ Saint - Michel chuyển sang đèn đỏ, xe cũng chậm chậm ngừng lại.

Đồng Hựu mở choàng mắt ngấm nhìn bên kia đường một cách trầm lặng. Đồ ăn ở buổi tiệc anh tham dự tối nay được chính tay các siêu đầu bếp nổi tiếng chế biến. Từ món khai vị, món chính đến tráng miệng đều do họ dày công chuẩn bị, có điều anh lại cảm thấy quá nhạt nhẽo. Dù đồ ăn thức uống thơm ngon, cũng không khơi nổi cảm giác mong chờ của anh.

Cảm giác này phải diễn tả thế nào đây?

Nó giống như... vị ngọt ngào bất ngờ nào đó.

Đúng là anh cảm thấy nó thiếu ngọt ngào.

Nó như vị ngọt bền lâu của rượu tuyết lan tràn trong miệng.

Đồng Hựu bất giác nghĩ đến cô gái mình gặp ở Đức. Cô đã từng nói, rượu tuyết dùng kèm với thịt bò nướng có thể là món ăn khiến anh cả đời khó quên.

Nói vậy cô đoán đúng rồi!

Từ ngày anh ở Paris đến giờ, anh ăn món gì cũng vô vị, chẳng có hứng thú gì cả.

Đồng Hựu hít sâu như thể người được mùi thơm của thịt bò nướng và rượu tuyết.

Đồng Hựu cảm thấy mình rất buồn cười. Anh quay đầu ra ngoài cửa xe, bất giác nhìn thấy... một bóng người quen thuộc!

Tim anh đập mạnh một nhịp. Thoạt đầu anh tưởng mình bị ảo giác, nhưng sau đó anh thấy bóng dáng đó đang ngửa đầu nhìn chăm chú một tấm poster.

Đồng Hựu khẩn trương, vội vàng vỗ vai tài xế ngồi trước, "Dừng xe lại."

Sau khi rời khỏi khu Hoa Phủ, tâm trạng Hòa Vy hết sức tồi tệ.

Hơn hai tháng ròng rã, cô đều sống trong mâu thuẫn và u tối vô bờ. Cô không yên lòng về Tiểu Nhiễm, lo lắng cho bệnh tình của Tiểu Nhiễm, sợ Tiểu Nhiễm sống khó chịu ở khu Hoa Phủ; nhưng mặt

khác cô lại không dám đến thăm tiểu Nhiễm. Hòa Vy biết rõ mình nên quên Lê Minh Vũ, vì người đàn ông này chưa từng thuộc về cô.

Nhưng suốt hai tháng qua, chỉ cần nghĩ đến anh thì lòng cô lại quặn đau.

Cô thở dài sườn sượt, chán chường cầm cốc rượu brandy lên uống một hớp. Hòa Vy rất hiếm khi uống rượu mạnh, nhưng lúc này cô tình nguyện làm bạn với rượu. Thỉnh thoảng cô lại cảm thấy Tiểu Nhiễm mới là người hạnh phúc nhất. Tiểu Nhiễm không cần gánh vác nhà họ Hòa, dù bị bệnh vẫn có Lê Minh Vũ ở cạnh chăm nom.

Con người sống ở đời dù có sự nghiệp thành công, cũng không bằng nắm tay người mình yêu thương đi hết cuộc đời.

Hòa Vy cười ngây ngốc, cốc thủy tinh lóng lánh ánh đèn đủ sắc phảng chiếu lên gương mặt cô.

Cô ngửa đầu, dốc sạch cốc rượu. Sau đó, cô lại đặt cốc lên quầy bar, gõ gõ mặt bàn. Bartender Ann mỉm cười đến gần cô, anh chống tay trên quầy bar...

"Say? Say thì đừng uống nữa! Em về nghỉ ngơi đi."

Ann là một bartender nổi tiếng, từng nhận nhiều giải thưởng danh giá của quốc tế. Anh thường được mời đến các quán bar cao cấp nổi tiếng để đào tạo nhân viên ở đó. Mỗi nơi Ann đến, anh chỉ dừng chân lâu nhất là ba tháng, nhưng anh lại sống ở thành phố này gần hai năm qua.

Hòa Vy quen anh nhờ một lần tạp chí của cô cần người mẫu ảnh bìa.

Khi ấy, tạp chí của Hòa Vy chọn một nữ diễn viên nổi tiếng nhưng khi

cô ta tới chụp ảnh lại ra vẻ hách dịch, kén chọn đòi hỏi linh tinh, nhiếp ảnh gia và biên tập hình ảnh không biết giải quyết thế nào, nên nhờ Hòa Vy ra mặt giải quyết.

Không ngờ Hòa Vy còn chưa đứng ra dàn xếp việc chụp ảnh, thì nữ diễn viên này đã trách móc toàn bộ ê kíp, chuyên viên trang điểm, trang phục tài trợ đều bị cô ta chê bai tồi tệ. Hòa Vy nổi giận cắt ngay hợp đồng với cô ta, thậm chí còn thông báo bất cứ quảng cáo, ảnh bìa nào có cô ta xuất hiện đều không được đăng tải và phát hành ra ngoài.

Sau đó, cô phá vỡ quy định cũ, để mắt đến một bartender tên Ann. Hành động này của cô khiến mọi người trong tòa soạn và giới thời trang đều bất ngờ.

Do tạp chí mà Hòa Vy làm chủ biên dành riêng cho giới nữ, nên chưa từng dùng ảnh bìa là phái nam bao giờ. Thêm nữa Ann chỉ là bartender, nghề này có vẻ bấp bênh, như thế sẽ hạ thấp đẳng cấp của tòa soạn.

Có rất nhiều lý do khiến Hòa Vy chọn Ann làm người mẫu. Ann là một bartender tài năng nhận được nhiều giải thưởng lớn và nổi tiếng. Anh không chỉ có ngoại hình cao lớn xuất sắc như diễn viên điện ảnh. Nghề nghiệp của anh sẽ mang đến cảm giác thần bí và tò mò cho các độc giả nữ, vì vậy họ càng thấy bị thu hút.

Làm sao cô có thể bỏ qua một người như Ann?

Số báo đầu tiên với ảnh bìa là Ann phát hành bán hết sạch chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. Tòa soạn của Hòa Vy phải in ấn thêm để thỏa lòng độc giả. Đây cũng là số báo bán chạy nhất từ trước đến nay. Vì vậy sự thực chứng minh cách nhìn của Hòa Vy rất độc đáo.

Mọi người trong giới ai cũng bất ngờ về thành công của Hòa Vy. Sức hút của Ann càng tăng vọt.

Sau này, nữ diễn viên kia tới xin lỗi Hòa Vy, hy vọng cô thu hồi thông báo. Dẫu sao tạp chí của Hòa Vy cũng có chỗ đứng ổn định và sức ảnh hưởng trên thị trường, nên hình ảnh của cô ta bị thiệt hại nghiêm trọng. Nhưng Hòa Vy là người cứng rắn, đặc tội vẫn là đặc tội. Hòa Vy từ chối lời xin lỗi của cô ta.

Bắt đầu từ ngày đó, Hòa Vy càng gần gũi với Ann.

Ann là một người đàn ông hấp dẫn. Hòa Vy rất thích ngắm dáng vẻ chăm chú pha chế rượu của anh, khi đó cô cho rằng tình yêu và tình dục có thể phân chia rõ ràng. Vì vậy mỗi lần thấy Ann pha rượu, nhìn ngón tay anh ve vuốt miệng ly nhẹ nhàng, Hòa Vy lại nghĩ ở trên giường anh có dịu dàng như thế không?

Không lâu sau cô cũng xảy ra quan hệ với Ann.

Ann đương nhiên không từ chối một cô gái trẻ trung xinh đẹp như Hòa Vy. Họ cùng trải qua một đêm tuyệt vời với nhau. Giống như sự tưởng tượng của Hòa Vy, Ann ở trên giường tuyệt đối là bạn tình hoàn mỹ.

Có điều ánh mắt Ann nhìn Hòa Vy mỗi lúc một say đắm hơn theo thời gian, Hòa Vy đột nhiên sợ hãi khôn xiết. Tình dục chỉ là nhu cầu sinh lý giữa người với người, nhưng còn tình yêu cô không cách nào cho anh.

Ann quả thực đã yêu Hòa Vy, đây là nguyên nhân khiến anh lưu lại thành phố này suốt thời gian qua. Nhưng Hòa Vy chỉ muốn làm bạn bè với anh giống như cô đã nói từ lúc bắt đầu, cô chỉ sẵn lòng làm bạn giường của anh mà thôi.

Ann cảm thấy rất thất bại. Anh có thể chấp nhận trong lòng cô còn người khác, nhưng anh không chịu được việc cô chưa bao giờ thử đón nhận tình cảm của anh.

Hai người cứ dây dưa như vậy trong hai năm. Trọn vẹn hai năm dài đằng đẳng, Hòa Vy vẫn không có tình cảm với anh.

Trong quán bar, tiếng nhạc xập xình dần chuyển sang điệu blues du dương lãng mạn.

Hòa Vy hơi say, cô nhú mào, ngửa đầu nhìn Ann, "Anh thôi nói nhảm đi! Rót cho em một ly nữa."

Ann đứng bất động, nhẩn nại khuyên cô, "Em uống năm ly rồi. Dạo này em cứ đắm chìm trong men rượu, như vậy không hay đâu. Nếu em cô đơn thì nói với anh, anh sẽ ở cạnh em. Vì sao em phải dùng chất cồn gây tê bản thân?"

Ánh mắt Hòa Vy dừng trên Ann hồi lâu, cô cười ha ha, "Phụ nữ theo đuổi anh nhiều không đếm hết, tại sao anh không chịu thế?"

Kỳ thực điều kiện của anh rất tốt.

Ann nhún vai, thần sắc anh thấp thoáng bất lực, anh nâng cằm cô lên, nói rõ từng chữ, "Em biết anh không có hứng thú với những người phụ nữ khác, anh chỉ đợi một mình em."

Hòa Vy bật cười, "Em cũng đang chờ người."

"Thế ư? Lệ Minh Vũ? Anh ta tốt như vậy ư?" Ann mỉm cười, nhưng ánh mắt anh chứa đầy đau đớn.

"Anh ấy tốt nên mới thuộc về người khác!" Ánh mắt Hòa Vy cô đơn, cô nói lảng sang chuyện khác, "Này, ở đây mở cửa ra kinh doanh, chẳng lẽ khách mua rượu mà anh không bán ư?"

Ann đành lắc đầu. Anh pha cho cô một ly rượu brandy với lá bạc hà, giúp cô uống vào đỡ khó chịu hơn.

Hòa Vy hiểu sự quan tâm của anh, cô bất giác thấy ấm áp. Cô cầm ly rượu, dõi theo bóng lưng của Ann, cô chợt hỏi, "Anh chưa nói em biết tên tiếng Trung và những việc cá nhân liên quan tới anh."

Ann cười, không nói tiếng nào. Mãi đến khi anh pha xong một ly rượu khác, anh mới cất giọng khẽ khàng, "Em chưa bao giờ hỏi anh."

"Vậy bây giờ em hỏi anh!"

"Tên tiếng Trung của anh là Giang Dã, còn việc cá nhân thì, ừm..." Anh giả vờ suy ngẫm, "Anh 30 tuổi, còn độc thân, vậy đủ chưa?"

Hòa Vy phì cười, lẩm bẩm tên anh, "Giang Dã? Tên anh nghe rất quen!"

"Thế hả? Chắc trùng tên thôi." Giang Dã mỉm cười, không giải thích gì thêm. Anh đặt ly rượu xuống, "Lát nữa em nhớ uống cái này để không bị đau đầu."

"Đây là cái gì?"

Giang Dã nhìn cô, "Quyển luyện giai nhân!"

"Quyển luyện giai nhân? Tên nghe rất hay."

Giang Dã rướn người sát Hòa Vy, môi anh áp vào tai cô...

"Anh chỉ pha chế vì em, hy vọng em sẽ quên anh ta. Dẫu sao chẳng nữa... anh mới là người đàn ông đầu tiên của em!"

Hòa Vy bỗng hít thật sâu. Cô giương mắt nhìn liền bắt gặp vẻ trịch thượng thấu hiểu trong mắt Giang Dã, cô sực giật mình. Nhưng còn chưa hiểu rõ nó tượng trưng cho điều gì, Giang Dã đã cười nòng hậu, xoay người đi.

Trái tim Hòa Vy rung mạnh.

Anh nói đúng, lần đầu tiên của cô là cho anh...

Thậm chí cô còn nhớ rõ đêm đó trên giường, khi Giang Dã thấy cô còn trinh trắng, anh kinh ngạc và mừng rỡ vô cùng. Sau đó cô và anh triền miên cả đêm cùng nhau...

Mấy năm nay, cô thay bạn trai như thay áo. Có thể nói ra sẽ khiến người khác khó tin, nhưng cô quen bạn trai chỉ để tìm kiếm cảm giác an toàn. Cô chưa từng lên giường với họ, chắc chắn Lê Minh Vũ cũng không tin cô còn trong trắng.

Bốn năm qua, cô luôn muốn trao thân cho Lê Minh Vũ, nhưng không ngờ cô lại dành lần đầu tiên của mình cho Giang Dã chỉ quen biết được vài ngày.

Hòa Vy hoảng loạn, thu hồi suy nghĩ.

Nhìn Giang Dã tỉ mỉ pha chế rượu, cô hít sâu, rồi cầm ly rượu lên uống. Nào ngờ có người cướp lấy ly rượu của cô. Cô nhướng mắt lên liền cau mày căm ghét!

Lại là Hạ Đồng!

Bởi vì Tô Nhiễm bệnh nên Mộ Thừa cũng lùi ngày đi trễ hơn. Hôm nay, Mộ Thừa lại đến khu Hoa Phủ. Anh vừa dừng xe thì trông thấy Tô Nhiễm đang ngồi dưới cây ngọc lan trắng, ánh nắng dịu nhẹ lặng lẽ chiếu xuống người cô.

Thời tiết tương đối lạnh nên Tô Nhiễm cũng đội nón len trắng giữ ấm.

Mộ Thừa đến gần cô, anh cúi thấp người, gọi tên cô.

Tô Nhiễm bình thản nhìn anh một cái, rồi tiếp tục ngắm nghía cây ngọc lan trắng.

Cửa phòng mở ra, Lê Minh Vũ đi ra ngoài. Tuy anh không thích người khác quấy rầy cuộc sống của mình và cô, nhưng dẫu sao Mộ Thừa cũng tốt bụng nên anh không thể đuổi về, buộc lòng phải mời Mộ Thừa vào nhà.

"Anh vào đi!" Lê Minh Vũ kéo Tô Nhiễm về với mình, nói với Mộ Thừa.

Trong phòng khách của biệt thự phảng phất mùi hương nhè nhẹ, y hệt hương thơm trên người Tô Nhiễm.

Chị Phi vội vàng bưng trà bánh lên thiết đãi Mộ Thừa.

Ánh mắt Mộ Thừa dừng trên Tô Nhiễm, một hồi lâu sau anh nói, "Cô ấy luôn như thế này ư?"

Lê Minh Vũ ngồi cạnh Tô Nhiễm, giang tay ôm cô vào lòng tỏ rõ quyền sở hữu. Không phải anh không tin Mộ Thừa, nhưng suy cho

cùng Mộ Thừa cũng có tình cảm với Tô Nhiễm, càng những lúc như thế này, anh càng phải cẩn thận mới được!

"Trạng thái này là tốt nhất của cô ấy." Anh nói nhàn nhạt. Từ lần trước cô tỉnh táo đến giờ đã được vài hôm, Tô Nhiễm lại quay về trầm mặc. Nhưng Lê Minh Vũ có đủ nhẫn nại để đợi cô bình phục vì anh nhìn thấy hy vọng.

Mộ Thừa làm sao không rõ tâm lý đề phòng của Lê Minh Vũ, anh đành mỉm cười đối phó, "Chỉ cần cậu luôn ở cạnh cô ấy là được."

"Dĩ nhiên!" Lê Minh Vũ nở nụ cười, nhìn Tô Nhiễm dựa trong lòng mình.

Tô Nhiễm ngẩng đầu, mở to đôi mắt trong veo nhìn anh.

Lê Minh Vũ cười tươi hơn, ánh mắt anh ngập tràn ấm áp, anh cúi xuống hôn trán cô.

Mộ Thừa thoáng lúng túng, cầm ly trà uống một hớp. Anh im lặng suốt một phút, sau đó nói, "Cậu biết chuyện ba mẹ cậu sống riêng chưa?"

Lê Minh Vũ sững sốt, "Tôi không biết. Có chuyện gì giữa họ vậy?"

Mộ Thừa lướt mắt qua Tô Nhiễm, "Bởi vì cô ấy."

Lê Minh Vũ không hiểu ý Mộ Thừa.

"Tôi nghĩ gần đây cậu cũng chịu áp lực khá nhiều. Dù việc Tiểu Nhiễm bệnh không lộ ra ngoài, nhưng ba cậu không tán thành cậu và cô ấy sống chung. Mẹ cậu rất thích Tiểu Nhiễm, vậy nên tranh cãi với ba cậu, hai người bất đồng ý kiến nên âm ỉ đòi ở riêng." Mộ Thừa

nhún vai, cất giọng bất lực.

Lệ Minh Vũ cảm thấy khó xử, anh lắc đầu mệt mỏi, "Vài ngày nữa tôi sẽ về xem thế nào, rồi nói rõ ràng với ba mẹ."

"Cậu muốn nói rõ việc gì?" Mộ Thừa nhìn anh chăm chú.

Lệ Minh Vũ cười cười. Mộ Thừa là người thông minh, cũng đoán được phần nào ý tứ của Lệ Minh Vũ. Lệ Minh Vũ suy tư chốc lát, anh ôm Tô Nhiễm chặt hơn, rồi xoay đầu nhìn cô bằng ánh mắt chan chứa yêu thương, "Tôi muốn dành tất cả mọi thứ tốt nhất cho cô ấy!"

"Ý cậu là..."

Ánh mắt Lệ Minh Vũ nhìn Tô Nhiễm càng dịu dàng...

"Tôi sẽ tái hôn với cô ấy, dành cho cô ấy một đám cưới trang trọng và tuyệt vời nhất."

Mộ Thừa ngây người.

Lệ Minh Vũ mỉm cười với Mộ thừa, "Anh sao thế? Tôi dọa anh sợ ư?"

"Cậu..." Mộ Thừa hơi chần chờ, "Hai người định làm lại từ đầu? Có điều Tiểu Nhiễm chưa hết bệnh."

"Thì có sao đâu? Tôi sẽ chăm sóc cô ấy suốt đời." Lệ Minh Vũ cười toe toét, vẻ mặt anh hết sức tự nhiên.

Tô Nhiễm dựa vào ngực Lệ Minh Vũ, thấy anh cười vui vẻ, cô cũng hiếu kỳ nhìn anh chăm chăm. Có lẽ niềm vui của anh lây lan sang cô,

cô cũng cười nhẹ nhàng.

"Minh Vũ, tôi nghĩ chuyện này nên được cả nhà đồng tình thì tốt hơn. Ba cậu..."

"Tôi sẽ thuyết phục ba. Tôi và Tiểu Nhiễm đã lãng phí quá nhiều thời gian, bây giờ tôi chỉ muốn được ở cùng cô ấy. Tôi chỉ muốn như vậy thôi." Lệ Minh Vũ nói nghiêm túc.

Mộ Thừa làm sao không hiểu tâm tư của Lệ Minh Vũ, anh cũng cất giọng chân thành, "Vậy xem như cậu đã quyết định rồi?"

"Tôi đã quyết định!" Lệ Minh Vũ cong môi nói, "Có thể sống cùng người phụ nữ mình yêu thương đến hết cuộc đời mới là hạnh phúc."

"Người phụ nữ mình yêu thương..." Mộ Thừa lắng nắm lại lời nói của Lệ Minh Vũ. Cuối cùng Lệ Minh Vũ cũng chịu nhìn thẳng vào thế giới tình cảm của mình.

Mộ Thừa nhìn Lệ Minh Vũ, "Dù thế nào, tôi cũng chân thành chúc phúc cho cậu và cô ấy."

"Cám ơn anh." Lệ Minh Vũ mỉm cười, đáy mắt lộ vẻ chờ mong.

An Tiểu Đóa thờ hồn hển chạy vào phòng cấp cứu. Cô kéo màn che, liền thấy Hòa Quân Hạo đang nằm trên giường bệnh, áo sơ mi cởi bay hết bốn cúc, để lộ thớ thịt săn chắc, làn da màu lúa mì gợi cảm.

"Chẳng phải bị thương ngay cánh tay ư? Tại sao phải cởi quần áo của cậu ta?" An Tiểu Đóa quát lạnh.

Mấy y tá có mặt ở đó gặp cô đi vào, lật đật chào hỏi lễ phép, "Bác sĩ An."

"Tránh ra!" An Tiểu Đóa tiến lại chỗ Hòa Quân Hạo nằm, cô đeo găng tay vào, lườm mấy y tá đang cười trộm. Mấy y tá này đúng là thừa dịp dở trò dè xồm!

Cô nhìn đến Hòa Quân Hạo.

Hòa Quân Hạo cũng mở to đôi mắt vô tội nhìn An Tiểu Đóa, cô lắc đầu khó chịu, hỏi han, "Đến mấy khoa khác kiểm tra luôn rồi?"

Một y tá vội nói, "Dạ. Anh Hòa không bị gì hết, nhưng cánh tay bị thương nên khoa chỉnh hình đòi anh ấy qua đó tiếp nhận khám chữa."

"Khoa chỉnh hình đòi khám chữa? Khoa giải phẫu thần kinh còn chưa kiểm tra đấy!" An Tiểu Đóa liếc cô y tá đó. Bác sĩ Bạch của khoa chỉnh hình nổi tiếng mê trai đẹp, định giờ trò với Hòa Quân Hạo ư? Mơ đi!

Mấy y tá lặng thinh, cố gắng nhin cười.

"Hòa Quân Hạo, bây giờ tôi khám cho cậu, đau chỗ nào thì phải nói tôi biết." An Tiểu Đóa cúi đầu nhìn anh, cất giọng điềm tĩnh.

Hòa Quân Hạo gật gù.

"Chỗ này đau không?" An Tiểu Đóa nhấn vào gáy Hòa Quân Hạo.

Hòa Quân Hạo lắc đầu.

"Ở đây?"

"Không đau."

An Tiểu Đóa kiểm tra một lượt lại không tìm được dấu hiệu bất thường nào từ Hòa Quân Hạo. An Tiểu Đóa nói, "Có thấy đau đầu không?"

"Không..." Hòa Quân Hạo định đáp là "không đau" thì thấy đôi mắt An Tiểu Đóa thoáng nét giận dữ cảnh cáo anh, anh lập tức chữa lại, tỏ vẻ đau đớn khó chịu, "Không dễ chịu chút nào, đầu hơi hơi đau."

An Tiểu Đóa nhếch mép, ánh mắt cô nhìn anh như muốn nói "coi như cậu thức thối". An Tiểu Đóa nói với mấy y tá, "Tôi thấy não Hòa Quân Hạo có dấu hiệu bị chấn động, cần chụp cắt lớp não. Mấy cô báo với bác sĩ Bạch rằng khoa giải phẫu thần kinh nhận bệnh nhân trước rồi!" Nói dứt lời, cô tháo găng tay ném vào sọt rác, vén màn che, đi ra ngoài.

Mấy y tá thè lưỡi, đưa mắt nhìn nhau.

Hòa Quân Hạo thì nhoẻn miệng cười, nhảy khỏi giường bệnh.

Phòng làm việc

"Kể mau! Người nào xui xẻo bị cậu đụng phải thế?" An Tiểu Đóa đặt ly nước trước mặt Hòa Quân Hạo, cô buồn cười nhìn anh.

Hòa Quân Hạo đảo mắt một vòng, "Người ta đụng tôi! Thắng xe của người đụng tôi không ăn, còn tôi thì muốn tránh ra nên nhào lên cây."

"Đáng thương quá!" An Tiểu Đóa xót xa nhìn cánh tay băng bó của

Hòa Quân Hạo. May mắn là anh chỉ bị thương nhẹ.

Hòa Quân Hạo buông một tiếng thở dài, nhìn cô, "Cô qua đây đi!"

An Tiểu Đóa đi tới, ngồi bên người Hòa Quân Hạo.

Hòa Quân Hạo bèn vươn tay không bị thương ôm choàng An Tiểu Đóa.

"Làm gì?" Cô không xô Hòa Quân Hạo ra, nhưng lại liếc xéo anh.

Hòa Quân Hạo vùi mặt vào cổ An Tiểu Đóa, nói nhỏ, "Cô an ủi tâm hồn yếu đuối bị thương của tôi một chút đi mà! Chẳng phải ở bệnh viện có chương trình phụ đạo tâm lý dành cho nạn nhân gặp sự cố bất ngờ ư?"

An Tiểu Đóa đẩy anh, "Cậu thôi giả vờ đi!"

"Ui da..." Hòa Quân Hạo ôm cánh tay bị thương, cắn răng chịu đau.

"Cậu đừng giả bộ với tôi. Cậu chỉ trầy xước ngoài da, đến máu còn không chảy giọt nào, làm gì mà đau đến vậy." An Tiểu Đóa nín cười.

"An Tiểu Đóa, có người nào làm bác sĩ như cô không?" Hòa Quân Hạo lắc đầu tủi thân.

Quyển 9 - Chương 12: A Miêu A Cầu Gặp Nhau

"Vậy có bệnh nhân giống cậu ư?" An Tiểu Đóa nhìn Hòa Quân Hạo, "Ý đáng mình chuẩn nên cứ dụ dỗ con gái người ta."

Hòa Quân Hạo tỏ vẻ vô tội, "Tôi cũng là người bị hại mà. Mấy bác sĩ với y tá ở bệnh viện cô bắt tôi cởi áo, làm sao tôi dám không nghe."

"Chảnh chọe!" An Tiểu Đóa bĩu môi, "Cơ mà cậu bị sao vậy, đi đứng thế nào lại không chú ý xe cộ?"

Hòa Quân Hạo khôi phục vẻ đứng đắn, "Mấy ngày nay tôi toàn ở sở cảnh sát. Vụ án của cậu tôi sắp ra tòa nhưng cảnh sát vẫn không cho gặp ông ấy. Tôi cũng không biết phải tìm luật sư giúp đỡ thế nào, đầu óc tôi cứ lẩn quẩn mãi chuyện này."

An Tiểu Đóa gật đầu. Cô cũng biết chuyện Bạch Lâm.

"Nhưng cậu của cậu giết người. Dù có mượn luật sư bào chữa, phiên tòa này cũng chưa chắc thắng." Không phải cô muốn tát nước lạnh vào anh, mà cô chỉ muốn nhắc anh nhớ.

"Chí ít cũng phải thử một lần. Tôi hiểu tính cậu mình, bình thường cậu ấy thích khoe khoang ra vẻ, nhưng thực tế cậu tôi rất nhát gan. Có thể việc này không đơn giản như bề ngoài của nó." Hòa Quân Hạo buông tiếng thở dài.

An Tiểu Đóa nhìn gương mặt nghiêng của anh, cô vô cớ xót xa. Cô cầm tay anh an ủi, "Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Cậu đừng lo lắng,

tôi sẽ cùng cố gắng với cậu."

Hòa Quân Hạo mỉm cười nhìn cô, anh dịu dàng trở tay nắm gọn tay cô.

Paris, Pháp

Đồng Hựu xuống xe. Anh đi theo cô gái đến đường La Harpe, La Parcheminerie, La Huchette, rồi đến đường Saint Severin, thì thấy cô dừng trước một cửa hàng lưu niệm.

Đồng Hựu thở phào một hơi. May mắn là cô đã ngừng bước, nếu không anh sẽ đi theo đến mệt đứt hơi. Anh rất khâm phục phụ nữ, vì đôi khi họ chẳng mua sắm gì nhưng có thể dành thật nhiều thời gian đi dạo khắp nơi.

Đồng Hựu muốn gọi cô gái, nhưng lại không biết kêu thế nào. Anh bật cười lúng túng. Chẳng lẽ anh gọi cô là "A Miêu"? Anh bước đến gần hơn, loáng thoáng nghe thấy cô đang trả giá một món hàng nào đó bằng tiếng Pháp.

Cô gái đang ngắm nghía một món đồ đôi hình con mèo, trông rất đáng yêu.

Chủ cửa hàng lắc đầu lia lịa, không chịu giảm giá. Còn cô gái cũng không chịu thua. Cô vừa mặc cả với chủ cửa hàng, vừa nắm chặt hai món đồ hình con mèo.

"Cô à! Giá cô đưa ra thấp quá, tôi bán không được đâu!" Chủ cửa hàng giật con mèo.

"Giá vậy mà còn thấp gì nữa! Lúc ở Hi Lạp, em cũng thấy con mèo y chang, mà người ta bán bằng một nửa giá của chị thôi. Em trả giá như vậy là để chị lời nhiều quá rồi còn gì!" Cô gái kéo con mèo lại.

"Thế cô đến Hi Lạp mua đi!" Chủ cửa hàng nổi đóa.

"Chị không bán cho em thì đừng hối hận! Dù sao chị cũng bày ra bán, em phải trả giá được thì mới mua chứ! Người phương Tây có ai mua mấy món hàng lưu niệm thế này đâu!" Cô gái nhăn mặt, tỏ vẻ khó chịu.

"Ai nói cô biết người ta không mua?"

"Em..."

"Bà chủ, tôi mua hai con mèo này. Chị gói lại đi!" Một giọng nam trầm trầm dễ nghe đột nhiên xen ngang lời cô gái. Cô quay đầu nhìn liền thấy...

"A Cầu?" Cô gái kinh ngạc, "Sao anh lại ở đây? Thật là trùng hợp!"

Đồng Hựu thoát ngượng ngùng, sau đó anh mỉm cười, "Đúng vậy, trùng hợp quá!" Anh rút tiền đưa cho chủ cửa hàng.

Chủ cửa hàng hớn hờ, gói hai con mèo lại cho anh.

Đồng Hựu giờ giờ bịch hàng, anh nhoẻn miệng cười, "Em tên A Miêu thật à? Nếu không sao lại thích mèo như vậy?"

"Em thích sưu tầm đồ có hình con mèo. Thế..." Cô gái chỉ con mèo trên tay anh, "Anh... định tặng nó hay mua cho mình?"

Đồng Hựu giả vờ suy nghĩ, "Tôi mua tặng!"

"Ừm..." Ánh mắt cô gái thoáng vẻ thất vọng.

Đồng Hựu như hiểu thấu tâm tư của cô, anh cố tình cười cười, "Không ngờ hôm nay mình lại gặt hái được nhiều thứ thế này!" Anh nói xong, bèn xoay người bỏ đi.

Cô gái lật đật đuổi theo, "Này, vậy anh bán hai con mèo đó cho em, được không? Cùng lắm thì... cùng lắm thì em trả thêm tiền cho anh. Anh mua cái khác tặng người ta."

"Không được. Bạn tôi chỉ thích hai con mèo này!" Đồng Hựu nhún vai từ chối.

"Nhưng... nhưng..." Nhưng cô rất thích chúng!

Đồng Hựu ngoảnh đầu nhìn cô gái. Anh thấy mặt cô đỏ bừng chạy theo mình, lòng anh bỗng lâng lâng khó tả, anh cười với cô, "Hay mình tính thế này đi! Ở đằng trước có quán cà phê. Em cùng tôi đi uống nước, tôi sẽ cân nhắc xem có nên bán lại hai con mèo này cho em không."

"Anh nói thật không?" Đôi mắt cô gái hiện vẻ vui sướng.

"Thật!" Đồng Hựu gật đầu.

Cô vội túm tay anh, "Vậy còn chần chờ gì nữa! Đi thôi!"

Đồng Hựu phì cười, cùng cô sang quán cà phê.

Những quán cà phê theo kiểu cổ điển có rất nhiều ở khu này. Để hợp với phong cách, bàn ghế trong quán cũng được làm với vẻ cũ kỹ, trông như sự thăng trầm qua năm tháng.

"Tại sao anh vẫn ở Paris?" Cô gái nhận ly cà phê Đồng Hựu đưa, cô cười ngọt ngào với anh.

Đồng Hựu cười dịu dàng, uống một hớp cà phê, "Tôi còn vài việc chưa giải quyết xong."

"Ừm." Cô gái gật đầu, mắt cô dán chặt vào hai con mèo trong tay Đồng Hựu.

Đồng Hựu trông thấy rõ ràng, nhưng vẫn thản nhiên hỏi cô, "Em tới Paris làm gì? Chẳng phải lúc tôi mời em đi cùng, em nói không đi ư?"

"Em đến đây thăm bạn!"

"Bạn trai?"

"Ồ?" Cô gái sửng sốt, cười bí hiểm, "Anh đang tìm hiểu đời tư của em?"

Đồng Hựu xấu hổ, "Xin lỗi em, tôi không nên hỏi chuyện này."

Cô gái cũng nhún vai, uống cà phê.

"Em định ở Paris lâu không?" Anh hỏi tiếp tục.

"Ừm... em muốn nghỉ ngơi thêm ba bốn ngày nữa, rồi mới quyết định."

"Em ở đâu?" Đồng Hựu ra vẻ hồ hững hỏi cô.

Cô gái cũng không kiêng cử. Cô nói thẳng tên khách sạn cho anh biết.

Đồng Hựu gật gù, không hỏi thêm gì.

Ánh mắt cô gái sáng rực rỡ nhìn theo hai con mèo kia.

"Em nói rất đúng!" Đồng Hựu đột nhiên nói chuyện.

"Sao? Ờ, từ xưa đến nay em nói câu nào cũng rất đúng. Nhưng anh muốn nhắc đến câu nào?" Cô gái lập tức thu hồi tầm mắt khỏi hai con mèo, hỏi anh.

Quyển 9 - Chương 13: Đồ Máu

Đồng Hựu chống trán mỉm cười, anh lén đưa mắt nhìn cô, "Rượu tuyệt ăn chung với thịt bò nướng em làm rất ngon!"

"Thấy chưa! Em đã nói nó là món ăn khiến anh khó quên nhất mà." Cô gái khoa tay múa chân vui vẻ, cười rạng rỡ, "Vậy anh muốn ăn nữa không?"

"Chẳng lẽ em định làm ngay tại đây?" Đồng Hựu nhướn mày khó hiểu.

"Tất nhiên không rồi! Nhưng em sẽ có cách làm món thịt bò nướng cho anh ăn. Còn chuyện nấu nướng ở đâu thì anh đừng lo." Cô gái nói với giọng bí hiểm.

Đồng Hựu cười, không nói lời nào.

"Có điều..." Cô gái lướt mắt qua hai con mèo, "Em không làm miễn phí đâu!"

Đồng Hựu không nhin được, phì cười. Anh cũng quyết định không chọc ghẹo cô nữa. Đồng Hựu đẩy hai con mèo mình mua đến trước mặt cô, anh nói, "Tôi tặng em!"

"Sao?" Cô gái không ngờ anh sẽ rộng rãi tặng ngay cho mình. Mắt cô sáng trưng, rồi lại giả vờ từ chối anh, "Thế thì... kỳ lắm. Anh đã tốn nhiều tiền mua chúng mà."

"Không sao đâu, tôi tặng em."

"Anh tặng em? Anh không cần em trả đồng nào hết, thật không?" Cô gái kéo hai con mèo vào lòng, niềm vui sướng tột độ không giấu nổi trong mắt cô.

Đồng Hựu cười, gật đầu nhìn cô.

Cô gái lật đật mở gói hàng bọc hai con mèo ra, cẩn thận vuốt ve hoa văn khắc trên chúng. Cô vui quá!

Đồng Hựu cầm ly cà phê lên uống, nhưng ánh mắt anh luôn dừng trên mặt cô. Nhìn vẻ mặt vui mừng của cô, lòng anh bỗng ngọt ngào khôn xiết!

Thấy anh nhìn mình chăm chú, cô gái bối rối đặt con mèo xuống bàn, vô thức liếm môi, "Hai con mèo này... chẳng phải anh mua tặng bạn ư?"

"Em cũng là bạn của tôi." Đồng Hựu thông thả đáp lời.

"Bạn anh rất thích mấy món đồ có hình con mèo?"

"Chẳng phải em cũng thích ư?"

"Ồ... Vậy em cảm ơn anh!" Cô gái gật gù thoải mái, vội vã cất vào giỏ xách, vẻ như sợ bị cướp mất.

Đồng Hựu cười nòng ảm, "Thế hai con mèo này có đủ đổi một bữa thịt bò nướng không?"

"Đủ! Đủ! Đừng nói là ăn một bữa, mười bữa cũng vô tư luôn!" Cô gái gật đầu lia lịa.

Đồng Hựu im lặng, anh vừa cười vừa ngắm cô.

Không chỉ ăn một bữa là do cô nói đấy nhé!

Quán bar rực rỡ ánh đèn về đêm.

Khi Giang Dã giải quyết xong công việc, quay lại đã không thấy bóng dáng Hòa Vy. Anh vội kéo một nhân viên lại hỏi, "Cô Hòa đâu?"

Nhân viên gãi đầu, "Em không biết. Nãy giờ em lu bu làm việc nên không để ý. Chắc chị ấy về rồi."

Chết tiệt thật!

Giang Dã cau mày, vội vội vàng vàng đi tìm.

Mà ở một phía khác của quán bar, Hòa Vy vui người vào ghế sofa, cúi kinh nhìn Hạ Đồng ngồi đối diện, còn Hạ Đồng lại hồ hởi nhấp từng hớp rượu.

"Đúng là ông trời không có mắt, tạo sao ông ấy có thể để loại người như cô sống ung dung mãi nhỉ?" Hòa Vy khoanh hai tay trước ngực, cất giọng lạnh lùng.

Hạ Đồng cười bất cần, "Cô muốn ám chỉ điều gì? Định so sánh tôi với cô à?"

"Cô hiểu tôi nói gì cơ mà!"

"À, hóa ra cô muốn nhắc tới em gái Tô Nhiễm của mình." Hạ Đồng

dựa người vào ghế sofa, cô ta rút một điếu thuốc ra châm hút, rồi phả khói vào mặt Hòa Vy.

"Rốt cuộc cô đã nói gì với em tôi? Lẽ nào cô không cảm thấy áy náy chút nào ư? Tại cô mà em tôi sẩy thai đấy!" Hòa Vy oán giận nhìn gương mặt trang điểm tinh tế của cô ta. Cô chỉ muốn tát ngay vào bộ mặt trơ tráo của Hạ Đồng.

Hạ Đồng nhìn cô, "Kêu tôi áy náy? Tôi phải áy náy chuyện gì thế? Nó có con với Minh Vũ, bây giờ đã sẩy thai thì tốt quá còn gì. Đáng đời nó, tôi hả lòng hả dạ vô cùng, chẳng lẽ cô không thấy vậy?"

"Cô có phải con người không?" Hòa Vy nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh buốt, "Cô hại chết một mạng người mà cô ăn nói như vậy được ư?"

"Ồ, giờ này lại nhớ tới tình chị em cơ đấy? Tôi nghe cảm động xiết bao!" Hạ Đồng giả bộ thương tiếc, "Sao cô không xem mình đối xử với Tô Nhiễm như thế nào, rồi hăng nói tôi? Cô có mặt mũi để nói tôi ư? Và lại tôi làm gì có khả năng khiến nó sẩy thai. Nó bị vậy là do sức khỏe quá yếu, tự nó sẩy thai thì liên quan gì tới tôi?"

Hòa Vy giận dữ trừng mắt nhìn cô ta, "Hạ Đồng, cô giống hệt ba cô. Không biết xấu hổ là gì!"

"Cô nói ai không biết xấu hổ?" Hạ Đồng biến sắc, vẻ mặt châm biếm của cô ta chuyển thành không vui.

Hòa Vy nhếch miệng nói nhàn nhạt, "Tôi nói sai à? Ba cô Hạ Minh Hà dựa thế mẹ cô để trèo cao, rồi ở ngoài bao vô số nhân tình, còn cô thì sao? Thân là cành vàng lá ngọc, lại mang tiếng gái bao hạng sang. Cho phép tôi được hỏi cô Hạ, cô quan hệ với bao nhiêu thằng đàn ông rồi?"

"Cô... nói bậy!" Hạ Đồng nổi giận, chỉ tay vào mặt Hòa Vy, "Tôi cấm cô ăn nói lung tung, nếu không tôi sẽ kiện cô tội phỉ báng."

"Được thôi, vậy tôi cũng muốn biết mình nói thật hay nói bậy." Hòa Vy nhìn cô ta đăm đăm, cô uống một hớp rượu, "Hạ Đồng, cô đừng quên tôi làm bên báo chí. Nếu tôi muốn bới móc đời tư của cô và ba cô là chuyện rất dễ dàng."

Hạ Đồng cuộn tròn tay, cô ta hừ lạnh, "Muốn bới móc đời tư? Thế thì cô hãy bới móc đời tư của Lê Minh Vũ! Tôi không ngại nói cô biết, Tô Nhiễm sẩy thai là vì biết sự thật về anh ta. Tôi không làm hại nó, người hại nó thật sự là Lê Minh Vũ."

Hòa Vy cau mày.

"Sao thế? Vừa nghe đến người tình cũ của mình thì do dự à? Ha ha..." Hạ Đồng phản kích, "Nhưng mà cũng đúng, hai chị em cô đều bị Lê Minh Vũ lừa bỡn hả hê. Một đứa thì sẩy thai, một đứa thì trở mặt với em mình vì anh ta. Đúng là hay thật!"

Nhìn gương mặt Hạ Đồng dạt dào đắc ý, cơn giận kìm nén từ nãy đến giờ của Hòa Vy nổ tung.

"Tôi có ý này hay lắm!" Hạ Đồng cười cười nhìn cô, "Bây giờ cô hạ mình nài nỉ Lê Minh Vũ cưới cô luôn đi, dù sao cô với Tô Nhiễm cũng là chị em, ai hầu hạ anh ta chẳng được. Hoặc cả hai cùng hầu hạ anh ta một lúc cho mới lạ. Tô Nhiễm vừa sẩy thai, người tình của cô cũng vắng vẻ. Lúc này cô ăn nằm với anh ta nhiều vào, cố gắng để mình có thai, vậy là được như cô mong muốn thôi!"

"Im miệng!" Đầu Hòa Vy nhói đau. Nghe cô ta nói vậy, cô càng giận dữ.

"Cô dám nói mình không hề nghĩ vậy? Cô đứng ra vẻ thanh cao trước mặt tôi. Tôi với cô, ai mà chưa từng lên giường với Lê Minh Vũ." Hạ Đồng mĩa mai, "Cô mang thai và sau này em cô có sinh đẻ được hay không là hai chuyện khác nhau. Bây giờ cô cứ lấp tậm khiếm khuyết đó giúp nó. Tôi thấy chuyện này hay quá mà."

"Im miệng! Tôi kêu cô im miệng!" Hòa Vy giận dữ, đứng phắt dậy. Cô mơ màng đập bể chai rượu bên cạnh, nhắm phần chai bể bén nhọn tới Hạ Đồng!

Mảnh chai đâm trúng bụng Hạ Đồng, máu đỏ tươi thấm ướt tay Hòa Vy trong tích tắc...

Quyển 9 - Chương 14: Tâm Linh Tương Thông

Hòa Vy lơ đãng say nhìn Hạ Đồng. Một mảnh thủy tinh sắc nhọn găm vào bụng cô ta, làm máu đỏ tươi chảy tràn ra ngoài. Quán bar lấp lánh ánh đèn và xập xình tiếng nhạc. Mọi người không ai hay biết cảnh máu me đầm đìa bên đây.

Đến khi...

Giang Dã chạy tới. Anh ra ngoài tìm Hòa Vy suốt từ nãy tới giờ, nhưng không nhìn thấy cô nên đành quay về quán bar. Giang Dã không ngờ khi mình trông thấy Hòa Vy, sẽ chứng kiến luôn cảnh tượng như vậy.

Bụng Hạ Đồng đau đớn, cô ta định thần, hét to hoảng hốt. Cô ta chệnh choáng cúi nhìn vùng bụng ướt sũng máu của mình.

Tiếng hét chói tai của cô ta như âm thanh sóng biển giữa đại dương, nhưng nó lại thu hút khách có mặt gần đó. Ở giây sau, đám người đông đúc cũng gào to hoảng loạn.

Lúc này, Hòa Vy mới có phản ứng. Cô cô thả tay, chai thủy tinh vỡ găm sâu vào bụng Hạ Đồng. Mối Hòa Vy run lấy bầy, cô lùi liên tục ra sau. Cô đột nhiên nhận ra mình vừa làm chuyện gì, mặt mày cô tái mét, không chút sắc hồng.

"Cô, cô..." Hạ Đồng loạng choạng, khổ sở giơ ngón tay nhuốm đầy máu chỉ mặt Hòa Vy.

"A..." Hòa Vy phát hoảng, xoay người bỏ chạy.

"Hòa Vy..." Giang Dĩ lo lắng nơm nớp. Anh muốn đuổi theo Hòa Vy nhưng Hạ Đồng lại ngã nằm xuống đất. Mọi người bu xung quanh la hét om sòm, khiến anh phải ở lại gọi xe cấp cứu.

Hòa Vy hoảng sợ lái xe chạy xe ra đường. Kính xe phản chiếu vẻ mặt trắng bợt của Hòa Vy, hai hàm răng đánh cầm cập vào nhau, tay chân cô cứng ngắc, không chút sức lực.

Đầu óc cô rối loạn nhưng vẫn phản phát bóng dáng Hạ Đồng!

Cô không biết tại sao mình nông nổi như vậy, cũng không biết tại sao mình chọn lựa chạy trốn. Cô chỉ cảm thấy sợ hãi như đất trời sụp đổ, xung quanh cô chỉ còn một màu xám ảm đạm.

Cô thấy tay mình dính rất nhiều máu của Hạ Đồng, nhưng cô không đủ tỉnh táo để quan tâm đến vết thương của cô ta.

Hòa Vy quỳnh quáng, quẹo xe vào một con đường lạ lẫm, chạy nhào về một cây to trước mắt.

Không biết do khẩn trương hay nguyên nhân gì khác, bàn chân đang đặt trên phanh xe của cô vô thức giẫm xuống khiến xe va vào thân cây. Túi khí an toàn trong xe bung ra che chắn Hòa Vy, cô đập mạnh vào đó, lực phủ ngũ tạng của cô cuộn lên khiến cô ngạt thở, đầu óc đau đớn váng vất.

Tai nạn bất ngờ giúp Hòa Vy tỉnh táo đôi chút, nhưng cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng lại nhấn chìm cô, cô òa khóc nức nở.

Không biết bao lâu sau, cửa xe đột nhiên bị gõ mạnh.

Đôi mắt Hòa Vy nhòe nước ngược lên đối diện với Tiêu Diệp Lỗi...

Vào thu, trời thường sáng chậm hơn, sương mù buổi sớm giăng khắp trời, nom thời tiết âm u và lạnh lẽo. Nhìn bầu trời lúc này, người ta sẽ dễ nhầm hiện tại chỉ mới bốn năm giờ sáng.

Lệ Minh Vũ thức giấc, anh mở choàng mắt đối diện với trần nhà. Chẳng biết tại sao tim anh đập rất mạnh, anh quay đầu nhìn sang bên. Bên kia giường trống không!

Tô Nhiễm đi đâu?

Lệ Minh Vũ giật mình, vội vàng mặc quần áo, ra khỏi phòng ngủ.

Anh vừa bước xuống lầu, thì chị Phi cũng thẳng thốt chạy vào, chị ta cất giọng lo âu, "Cậu chủ, cậu có thấy cô chủ đâu không? Từ sáng tôi không thấy cô ấy!"

Dự cảm chẳng may trong lòng Lệ Minh Vũ bất ngờ tăng mạnh.

"Sáng sớm, cô chủ ra vườn tưới nước cho cây ngọc lan trắng. Tôi thấy vậy nên cũng không cản cô ấy, rồi tôi tranh thủ vào nhà làm điểm tâm. Đến khi tôi trở ra thì cô ấy đã biến mất, còn ống nước thì chảy ào ào."

"Cửa biệt thự có mở không?"

"Chị Phi gật đầu, "Cửa có mở với trong ga ra thiếu một chiếc xe. Liệu cô ấy có...."

Lệ Minh Vũ bàng hoàng. Trước đây, Tô Nhiễm không có bằng lái nên cô chưa bao giờ chạy xe. Tại sao cô lại...

Anh lật đặt mặc áo khoác, cầm chìa khóa một chiếc xe khác, vội vội vàng vàng ra ngoài.

Giờ này còn khá sớm nên đường phố trong nội thành vẫn chưa đông đúc.

Tô Nhiễm tấp xe vào ven đường. Cô mờ mịt bước xuống, đưa mắt nhìn người dòng người hối hả xung quanh.

Cô không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết tại sao lái xe đến đây. Cô cứ mơ màng chạy khỏi khu Hoa Phủ, lái xe thẳng đến con đường phồn hoa này.

Cô ngỡ ngác đi bộ khoảng mười phút đồng hồ. Đến một khu phố dành cho người đi bộ, Tô Nhiễm dừng chân, ngửa đầu nhìn tòa nhà cao chót vót trước mắt.

Tòa nhà Tô Nhiễm đang nhìn lúc này chính là tòa soạn của Hòa Vy, sản nghiệp của nhà họ Hòa.

Ánh nắng xuyên thấu tầng mây, xua tan sương mù.

Tô Nhiễm đứng bất động dưới lầu suốt một tiếng đồng hồ. Gương mặt cô mơ hồ như đang cố gắng nhớ tới việc gì đó.

Người đi làm dần đông hơn, mỗi người bước ngang qua Tô Nhiễm đều không kịp được xoay đầu nhìn cô.

Trong lúc này, một người đàn ông bước nhanh về phía Tô Nhiễm, ánh mắt anh ta vỡ òa vui sướng nhìn cô.

Tô Nhiễm đứng lặng giữa lòng người. Khi thấy nhiều người vào trong tòa nhà, cô tựa hồ cũng động lòng, nhắc chân định đi vào. Nhưng cánh tay cô lại bị giật mạnh...

Cô ngơ ngàng nhìn người đàn ông xa lạ bất chợt túm lấy mình.

Người đàn ông này rất cao. Anh ta ăn mặc thoải mái, cúc áo trước ngực mở phanh để lộ vòm ngực săn chắc, thần sắc anh ta mệt mỏi, cằm lún phún râu. Trông thấy cô, anh ta có vẻ rất vui, giọng nói trầm ấm của anh ta vang lên...

"Hòa Vy, em đi đâu vậy? Em có biết anh đang tìm em, em..."

Giang Dã khựng lại, anh cảm thấy có gì đó khang khác. Anh kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mắt.

Anh biết mình nhận lầm người. Gương mặt người phụ nữ này hao hao như Hòa Vy nhưng tuyệt đối không phải Hòa Vy.

"Cô... cô là ai?" Giang Dã hỏi.

Tối hôm qua sau khi xe cấp cứu chạy đi, Giang Dã cũng lái xe tìm Hòa Vy. Anh bắt gặp xe Hòa Vy bị hỏng ở con đường vắng vẻ gần quán bar, nhưng không thấy cô đâu. Anh kiếm cô khắp nơi, cuối cùng anh chỉ còn biết đến chỗ làm việc chờ cô.

Không ngờ anh đợi được rồi! Nhưng khi anh vui mừng đến gần, anh phát hiện người phụ nữ này chỉ giống Hòa Vy, chứ không phải cô.

Tô Nhiễm sững sốt nhìn người đàn ông trước mắt, cô hé môi lặp lại cái tên Giang Dã vừa kêu, "Hòa Vy... Hòa Vy..."

"Cô biết Hòa Vy?" Giang Dã nghi ngại, liệu hai người này có quan hệ gì với nhau không, nếu không tại sao cả hai lại giống nhau đến vậy. Anh ghì vai Tô Nhiễm, vội hỏi, "Cô biết cô ấy ở đâu ư? Tôi đang tìm cô ấy."

Tô Nhiễm hoàn toàn phớt lờ Giang Dã, cô tiếp tục lẩm bẩm tên Hòa Vy.

"Nếu cô biết Hòa Vy ở đâu thì nói tôi biết đi, được không? Tôi rất lo lắng cho cô ấy." Giang Dã thấy mọi người đổ dồn ánh mắt về bên này, anh hạ thấp giọng nói, sắc mặt anh ngập tràn lo âu.

Có lẽ Giang Dã làm Tô Nhiễm đau, cô cau mày khó chịu, giãy dụa khỏi anh, xoay người bỏ đi.

"Này, cô khoan..." Giang Dã sai bước tiến lên, anh giữ lấy cô lần nữa, "Mong cô nói tôi biết Hòa Vy đang ở đâu."

"Thả ra..." Tô Nhiễm phát hoảng, giọng nói của cô yếu ớt nhưng lộ rõ phản kháng.

"Tôi thật sự..."

"Bỏ cô ấy ra!" Một giọng quát chói tai và nghiêm khắc vang lên từ phía sau.

Giang Dã ngoảnh đầu, anh nhìn thấy một người đàn ông cao lớn bước nhanh về phía mình. Anh ta khó chịu xô Giang Dã ra xa Tô Nhiễm, ôm chầm cô vào lòng.

Người này...

Giang đã nhắm mắt, anh vừa bồn thần vừa buồn cười.

Tô Nhiễm tựa vào vòm ngực ấm áp quen thuộc, nỗi sợ hãi của cô biến mất hoàn toàn, cô giang tay ôm thắt lưng anh.

Lệ Minh Vũ thu hồi ánh mắt lạnh lùng. Thấy Tô Nhiễm lạnh run, anh cởi áo khoác choàng lên vai cô, rồi ôm chặt cô. Nỗi lo lắng của anh cuối cùng cũng dịu hẳn.

Anh chạy xe vòng hết khu Hoa Phủ nhưng không tìm được cô. Vậy nên anh đành dùng quyền hạn của mình, sai cấp dưới đi kiểm tra camera quan sát trên mọi con đường trong sáng nay, nhờ thế anh mới biết Tô Nhiễm xuất hiện ở đây.

"Lệ Minh Vũ?" Giang đã nói giọng ngằn ngừ. Lệ Minh Vũ sốt ruột vì người phụ nữ này, lẽ nào đây là em gái Hòa Vy? Hòa Vy nhắc rất ít về Lệ Minh Vũ, nhưng anh cũng biết sơ sơ mọi chuyện. Anh biết Lệ Minh Vũ chọn kết hôn với em gái của Hòa Vy, chứ không phải cô. Suốt mấy năm qua, Hòa Vy luôn canh cánh chuyện này trong lòng.

Ngày hôm nay gặp Lệ Minh Vũ, Giang đã hiểu tại sao.

Lệ Minh Vũ nhìn người phụ nữ đó với muôn vàn lo lắng và yêu thương. Có lẽ anh cũng đang tìm cô nên khi nhìn thấy cô, anh có vẻ nhẹ nhõm hẳn. Ánh mắt dịu dàng của anh tựa hồ chỉ dành cho một mình cô.

Giang đã hiểu rồi, Hòa Vy vĩnh viễn không có hy vọng.

Một người đàn ông như Lệ Minh Vũ sẽ phân biệt rõ ràng yêu và không yêu.

Lệ Minh Vũ nhìn Giang Dã, thần sắc lạnh lùng khôi phục vẻ trầm tĩnh thâm căn cố đế, anh cất giọng nhàn nhạt, "Đừng làm phiền cô ấy!"

"Anh đang cảnh cáo hay ra lệnh cho tôi?" Giang Dã mỉm cười.

"Tôi đang nhắc nhở cậu." Lệ Minh Vũ lãnh đạm trả lời, mắt anh lóe tia châm biếm, "Cô ấy là vợ của tôi. Vợ tôi không phù hợp với tiêu chuẩn săn người đẹp của Giang thiếu đâu."

Giang Dã không mấy để tâm cách xưng hô của Lệ Minh Vũ. Giang Dã nhướn mày, nhìn Tô Nhiễm một cách hiếu kỳ, "Thì ra vợ anh là em gái của Hòa Vy."

Lệ Minh Vũ không đoái hoài gì đến Giang Dã. Anh không nói tiếng nào, định ôm cô rời đi. Anh không hiểu tại sao Tô Nhiễm đến chỗ này...

Giang Dã gọi với theo sau...

"Lệ Minh Vũ, tôi đang tìm Hòa Vy."

Lệ Minh Vũ ngạc nhiên, quay đầu nhìn Giang Dã.

Giang Dã thở dài, vẻ mặt anh nom khá bất lực và buồn bã, "Kỳ này Hòa Vy gặp chuyện rồi. Tôi phải tìm cô ấy cho bằng được."

Lệ Minh Vũ thản nhiên lên tiếng, "Chuyện của Hòa Vy liên quan gì đến tôi và vợ tôi? Cậu muốn tìm thì tìm, nói với tôi làm gì?"

"Biết đâu có việc khiến anh cảm thấy hứng thú thì sao?"

Lệ Minh Vũ nhấn nại nhìn anh.

Giang Dã đến gần hai người, anh nói nghiêm túc, "Tối hôm qua, Hòa Vy ở quán bar đã đâm Hạ Đồng bị thương."

Sao cơ?

Lệ Minh Vũ ngệt mặt ra.

"Sáng nay, Hạ Đồng đã qua cơn nguy hiểm, nhưng cô ta vẫn còn hôn mê." Thần sắc Giang Dã nặng nề, chất chứa nhiều phiền muộn, "Tối qua, Hòa Vy uống rượu say, đâm cô ta bị thương rồi bỏ trốn, rất nhiều người ở quán bar chứng kiến cảnh đó. Hiện cảnh sát đang tìm cô ấy khắp nơi. Tôi phải tìm ra Hòa Vy trước khi cảnh sát gặp được cô ấy."

Việc này không phải việc nhỏ. Lệ Minh Vũ suy tư một lúc, anh nhìn Giang Dã, "Nhà họ Giang có thế lực, mà muốn tìm một người khó thể ư?"

Giang Dã sa sầm, "Tôi không muốn vì chuyện này mà quấy rầy người khác."

"Chuyện Hòa Vy đâm Hạ Đồng bị thương sớm muộn gì báo chí cũng đăng tin, cậu không muốn họ biết cũng không được." Lệ Minh Vũ cảm thấy cần nhắc nhở anh.

"Tới đó rồi tính tiếp!" Giang Dã buồn bực khua tay, anh cào tóc, "Lẽ nào anh không định giúp tôi? Anh hãy giúp tôi tìm Hòa Vy, tôi rất lo cho cô ấy."

"Lần đầu tiên tôi mới thấy Giang thiếu lo lắng cho người khác đấy!" Đôi mắt Lệ Minh Vũ thoáng thân thiết nhìn Giang dã.

Giang Dã cười khổ, anh lắc đầu bất đắc dĩ...

"Nếu tôi nói tôi yêu Hòa Vy, anh tin không?"

"Cậu yêu Hòa Vy?" Lệ Minh Vũ nhú mày, vẻ như không thể hiểu lựa chọn của Giang Dã, anh mỉm cười, "Sở thích của cậu đúng là khác người."

"Cô ấy tốt hơn tưởng tượng của anh rất nhiều. Ở trong mắt tôi, Hòa Vy chỉ là một cô bé bốc đồng mà thôi." Giang Dã nói câu phản bác Lệ Minh Vũ.

"Cô bé? Cũng phải. Đôi khi tàn nhẫn không phải là người lớn, mà là những đứa trẻ không hiểu biết!" Lệ Minh Vũ cất giọng lạnh nhạt.

Giang Dã thở dài, "Rốt cuộc anh có giúp hay không?"

Lệ Minh Vũ nhướn mày, "Giúp, nhưng không phải vì Hòa Vy, mà là vì Tô Nhiễm và cậu." Dứt lời, anh lại ôm chầm Tô Nhiễm, ánh mắt anh nồng nàn yêu thương nhìn cô.

Giang Dã trông thấy rõ tình cảm Lệ Minh Vũ dành cho Tô Nhiễm, anh mới mỉm cười yên lòng.

Sau khi về khu Hoa Phủ, Lệ Minh Vũ vội vàng sai chị Phi nấu trà gừng. Suốt đường về nhà, Tô Nhiễm không nói tiếng nào nhưng cô hắt hơi liên tục.

Tô Nhiễm không đi vào phòng ngủ, cô ôm gối cuộn tròn mình trên ghế sofa, tay bầu chặt điều khiển ti vi.

Lệ Minh Vũ cầm lại điều khiển ti vi, anh ôm cô nói nhỏ, "Về phòng nghỉ ngơi, được không em?"

Tô Nhiễm nhìn anh, cô lắc đầu, với người muốn giật lại điều khiển ti vi.

Cô không chịu về phòng nên anh cũng thôi, ngồi đợi chị Phi nấu xong trà gừng. Anh mở ti vi, rồi đưa điều khiển ti vi cho Tô Nhiễm. Tô Nhiễm cầm lấy, cô mở lung tung các kênh. Anh không biết cô muốn xem gì, nhưng vẫn ngồi cùng cô. Thấy hai chân Tô Nhiễm đỏ bừng vì lạnh, anh xót xa ôm chân cô, sưởi ấm cho cô.

Một cảm giác nhồn nhột làm Tô Nhiễm bật cười, muốn rút chân lại. Lệ Minh Vũ càng ôm chân cô chặt hơn. Cô cười tươi rạng rỡ, anh không kìm được cúi đầu phủ môi hôn cô.

Kể từ lần suýt chết dưới "hoa mẫu đơn", anh không hề dám đụng đến cô. Không phải anh không muốn, mà anh sợ mình làm cô bị thương. Nhưng mỗi khi nhớ đến dáng vẻ chủ động của cô, nhu cầu sinh lý của anh lại trỗi dậy.

Nụ hôn của anh mỗi lúc một cuồng nhiệt, còn Tô Nhiễm trong lòng anh vẫn dịu dàng như nước.

Ngay lúc Lệ Minh Vũ bốc hỏa, đang định ôm cô vào phòng ngủ thì một bản tin trên ti vi thu hút sự chú ý của anh...

"Tin tức mới nhất: Khoảng mười hai giờ đêm qua, một quán bar ở phía nam thành phố đã xảy ra vụ việc gây thương tích cho người khác. Người bị thương là doanh nhân Hạ Đồng. Ba của cô là bộ trưởng Hạ Minh Hà, mẹ là chủ một nông trại rượu vang nổi tiếng ở Pháp. Những người chứng kiến kể lại người đâm Hạ Đồng bị thương là Hòa Vy, một nhân tài trong giới thời trang, cũng là chủ tịch Hòa thị.

Theo những người có mặt kể lại thì cả hai xảy ra tranh chấp, nên đôi bên mất bình tĩnh, dẫn đến sự việc đáng tiếc này. Hiện cảnh sát đang tìm kiếm tung tích của Hòa Vy, còn Hạ Đồng bị thương nặng, phải nằm viện theo dõi. Phía chúng tôi sẽ tiếp tục đưa tin về vụ việc này."

Lệ Minh Vũ cau mày suy tư. Chưa gì tin tức đã truyền ra ngoài, chứng tỏ Hạ Minh Hà sẽ không bỏ qua. Anh vô thức quay đầu nhìn Tô Nhiễm đang chăm chú xem ti vi. Khi ti vi chiếu đến hình Hòa Vy, ánh mắt cô lộ rõ xúc động.

Cô cũng ngoảnh đầu nhìn anh, ánh mắt cô chuyển thành cầu khẩn.

Một nỗi niềm vui sướng bỗng ứa đến Lệ Minh Vũ. Anh sức hiểu nguyên nhân khiến cô bỏ đi vào sáng nay. Dù bây giờ tinh thần của cô chưa tỉnh táo, nhưng Hòa Vy là chị của cô, giữa hai chị em sẽ có tâm linh tương thông.

Bây giờ cô đang vì Hòa Vy nhờ anh giúp đỡ, dù cô không chủ động nói ra, nhưng anh hiểu ánh mắt của cô.

Lệ Minh Vũ cười hiền hậu, chỉ vào má mình, anh nói nhỏ, "Hôn anh một cái."

Tô Nhiễm không hề nghĩ ngợi, cô ngửa mặt ngoan ngoãn hôn lên má anh.

Lệ Minh Vũ hạnh phúc khôn xiết, cảm giác lâng lâng ngọt ngào quấy lên từ nơi sâu thẳm trong tim anh. Anh cúi đầu hôn cô một hồi rồi mới thỏa mãn thả cô ra, vươn tay cầm di động gọi điện.

Tô Nhiễm ôm gối lặng lẽ đợi anh nói chuyện, vẻ lo lắng trong mắt cô dần biến mất.

Sau khi cúp máy, anh ôm choàng cô, cất giọng dịu dàng, "Anh đã phải người đi tìm Hòa Vy. Cô ấy sẽ không sao."

Tô Nhiễm không nói tiếng nào. Cô ôm cổ anh, tựa người vào ngực anh.

Cơ thể phụ nữ nóng hổi khiến Lê Minh Vũ giật mình, anh áp má lên trán cô, đôi mày bỗng chau lại, anh cố giữ giọng mình thật bình tĩnh, "Anh ôm em về phòng nghỉ ngơi."

Tô Nhiễm cũng cảm thấy khó chịu, cô gật đầu, nhắm nghiền hai mắt.

Lê Minh Vũ bồng cô lên, cũng vừa lúc chị Phi bưng trà gừng đi ra.

Lê Minh Vũ liền căn dặn chị ta, "Chị Phi, chị mang trà gừng vào phòng, rồi gọi điện kêu bác sĩ đến đây ngay."

Trông thấy gương mặt Tô Nhiễm đỏ bừng, chị Phi cũng giật thót tim, vội vàng làm theo.

Sau khi bác sĩ gia đình tiêm thuốc giảm sốt cho cô, anh ta cẩn thận dặn dò Lê Minh Vũ: "Sức đề kháng của bà Lê rất yếu, có thể do cô ấy từng làm phẫu thuật nên ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe. Sau này, anh phải trông nom cô ấy cẩn thận hơn."

Lê Minh Vũ nghe bác sĩ nói, lòng anh nóng như lửa đốt, nhưng anh vẫn bình tĩnh tiễn bác sĩ ra về.

Trong phòng ngủ, Tô Nhiễm im lặng đưa mắt nhìn thuốc truyền từng chút vào cơ thể mình.

Lệ Minh Vũ quay lại phòng ngủ. Nhìn dáng vẻ của cô, anh xót xa vô ngần. Anh ngồi bên Tô Nhiễm, vuốt ve tóc cô, nói khẽ khàng, "Sau này không được tùy hứng như vậy nữa, em nghe không?"

Tô Nhiễm ngờ vực nhìn anh.

Thấy vậy, lòng Lệ Minh Vũ mềm nhũn, anh cúi đầu hôn trán cô, thở dài một hơi, "Không sao. Anh sẽ trông chừng em. Em không biết chăm sóc mình, anh sẽ chăm sóc cho em, chăm sóc cho em đến hết đời."

Quyển 9 - Chương 15: Lừa Cười

Sau khi bị bệnh, Tô Nhiễm càng trầm lặng, thỉnh thoảng cô chỉ ho khan vài tiếng.

Ngoài lúc Lê Minh Vũ đi nghe điện thoại thì anh luôn ngồi bên giường chăm nom cô.

Tô Nhiễm mở to mắt nhìn bình thuốc truyền từng giọt vào mình. Có lẽ cảm thấy chán nên cô nắm tay anh, vặn vẹo ngón tay anh thành nhiều kiểu khác nhau.

Lê Minh Vũ im lặng, mắt anh đượm ý cười nhìn cô. Anh nắm lấy tay Tô Nhiễm, đan tay mình vào tay cô, rồi vui vẻ nhìn cô lặp lại động tác này.

Cảnh tượng lúc này rất bình lặng, bình lặng như ngày đến rồi đi, mang theo ước mong về một cuộc sống hạnh phúc.

Sau khi Tô Nhiễm truyền thuốc xong, cô lại nằng nặc đòi đi tắm. Anh cũng không ngăn cản, để cô tự vào phòng tắm. Lê Minh Vũ cười khổ nhìn theo bóng lưng cô. Thời gian này với anh đúng là vừa ngọt ngào vừa cay đắng.

Không bao lâu sau, phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

Lê Minh Vũ dựa người vào ghế sofa, anh nhắm mắt, hít vào mùi thuốc kháng sinh và hương thơm thanh mát của cô đang phảng phất trong không khí. Đường cong trên cơ thể Tô Nhiễm dần hiện lên

trong đầu Lê Minh Vũ. Đáy mắt anh sa sầm, anh hít sâu một hơi, cố gắng khống chế dục vọng của mình.

Đúng lúc này, điện thoại của anh bỗng "ting tang" ngân lên, xoa dịu phần nào ham muốn của Lê Minh Vũ.

Anh nghe máy, giọng nói dễ nghe của thư ký truyền đến.

Lê Minh Vũ dặn dò thư ký, "Báo với bên công chứng dời lại một ngày." Khi nói câu này, đôi mắt đen ngòm của anh nhìn chăm chăm vào cửa phòng tắm.

Sau khi căn dặn thư ký xong, Lê Minh Vũ mỉm cười thỏa mãn cúp điện thoại.

Lẽ ra ngày mai, anh sẽ dẫn Tô Nhiễm đến phòng công chứng đăng ký kết hôn, nhưng hôm nay cô bệnh nên anh phải lùi lại một ngày. Muộn hơn một ngày đã là quá sức chịu đựng của anh. Nếu có thể, anh chỉ muốn điều người bên công chứng đến đây tiến hành thủ tục ngay cho họ.

Anh quyết định tái hôn với cô không phải vì xúc động nhất thời, lại càng không phải vì áy náy.

Anh biết mình cần Tô Nhiễm. Anh làm vậy chỉ vì anh yêu cô. Anh muốn bắt đầu lại với cô. Trước đây, anh định đợi đến khi cô khỏe mới tái hôn, nhưng anh không chờ được nữa. Dù cả đời này cô vẫn như vậy, anh cũng muốn cô, anh muốn mình đường đường chính chính có cô, khiến cô trở thành bà Lê của riêng mình.

Anh biết dẫn cô đi đăng ký thế này, khi cô tỉnh táo sẽ trách cứ anh. Anh cũng chưa bao giờ nghĩ có một ngày anh lại đi lừa người khác kết hôn với mình, nhưng vì cô anh sẵn lòng làm vậy.

Tô Nhiễm tắm xong đi ra ngoài. Cô sấy khô tóc, định lên giường nằm nghỉ thì Lê Minh Vũ đứng dậy, ôm chặt cô từ phía sau.

Lưng Tô Nhiễm dán sát vào ngực anh. Cô kinh ngạc quay đầu nhìn Lê Minh Vũ, anh lại cúi thấp đầu phủ môi hôn cô...

Chuyện Hòa Vy đâm Hạ Đồng bị thương lan truyền khắp nơi chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi.

Cảnh sát đến tận thị trấn Hoa Điền tìm Tô Ánh Vân. Tô Ánh Vân nghe tin, bà sốc vô cùng. May mắn có Tiêu Quốc Hào đỡ bà, không thì bà đã té ngã. Sau khi cảnh sát ra về, Tiêu Quốc Hào gọi đi nhiều nơi hỏi thăm tung tích của Hòa Vy.

Khi ti vi đưa tin về việc này, Bạch Sơ Diệp lại không hề hay biết. Cả ngày, bà ta chỉ bất an gọi điện cho Hạ Minh Hà nên không hay chuyện của Hòa Vy.

Gọi mãi không được, bà ta tức tối dập điện thoại. Bà ta run rẩy tức giận. Giỏi lắm Hạ Minh Hà, muốn qua cầu rút ván ư? Dù ông ta muốn kết thúc thì cũng phải giúp bà ta qua cửa này rồi mới thôi.

Bạch Sơ Diệp lo lắng không biết Bạch Lâm có nói năng lỗ lòi hay không. Ngộ nhỡ Bạch Lâm nói gì đó bị cảnh sát bắt thóp, vậy người gặp chuyện không may sẽ là bà ta, mà không phải Hạ Minh Hà.

Bà ta không muốn công sức đắp nặn hình tượng dịu dàng của mình ngàn ấy năm sụp đổ trong nháy mắt. Ít nhất bà ta cũng không muốn Quân Hạo biết về việc này.

Bà ta thở hổn hển ngồi trên ghế sofa, bản tin trên tivi cũng vừa lúc kết thúc. Bà ta phiền muộn tắt tivi, định cầm điện thoại lên gọi tiếp cho Hạ Minh Hà thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Bạch Sơ Diệp ngạc nhiên coi giờ. Giờ này không thể nào là Quân Hạo về nhà.

Quản gia nhanh chóng mở cửa. Không ngờ rằng ở ngoài cửa lúc này lại là những con người xa lạ.

"Mọi người là..." Bạch Sơ Diệp tiến lên, nghi ngại nhìn họ. Người đàn ông đi đầu trông khá quen mắt, nhưng nhất thời bà ta không nhớ đã gặp ở đâu.

Người đàn ông đi đầu giơ thẻ, các cấp dưới đi sau cũng vậy...

"Tôi là Vu Kim, thanh tra cao cấp của tổ trọng án. Họ là cấp dưới của tôi."

Bạch Sơ Diệp thoáng nhớ bà ta từng thấy người đàn ông này trên tivi. Anh ta theo dõi vụ án của Đinh Minh Khải. Tim bà ta đập mạnh, bà ta hỏi, "Hôm nay mọi người tới là vì chuyện của em tôi?"

Bà ta sợ mình bị họ bắt đi!

Vu Kim hơi sững sốt, "Chẳng lẽ bà Hòa chưa biết chuyện gì xảy ra?"

Bạch Sơ Diệp hoang mang, nhưng vẫn cố chống chế, bà ta nuốt khan, lắc đầu lia lịa.

Hết Chương 15

Quyển 9 - Chương 16: Cố Tình Hãm Hại

Vưu Kim thấy bà ta không giống nói dối, anh ta gật đầu, kể chuyện Hòa Vy đâm Hạ Đồng bị thương cho bà ta biết. Sau đó, anh ta nhìn Bạch Sơ Diệp, hỏi: "Hôm nay Hòa Vy có về nhà không?"

Bạch Sơ Diệp hoảng hốt, một hồi sau bà ta mới vỡ lẽ...

Cảm ơn trời đất, cảnh sát không phải đến bắt bà ta!

Vưu Kim hồ nghi, "Bà Hòa, bà không sao chứ?"

"Ồ? Tôi không sao, không sao." Bạch Sơ Diệp vội vàng điều chỉnh cảm xúc, tỏ vẻ lo lắng, "Hòa Vy không về nhà. Hai hôm nay, tôi bận bịu quá nên không xem tin tức. Tại sao lại xảy ra chuyện này? Vết thương của Hạ Đồng nghiêm trọng lắm không?"

Hèn chi Hạ Minh Hà không nghe điện thoại của bà ta. Thì ra con gái ông ta gặp chuyện.

Vưu Kim trả lời, "Hiện Hạ Đồng còn nằm theo dõi ở phòng săn sóc đặc biệt. Cô ấy vẫn đang hôn mê, vết thương khá nghiêm trọng. Chúng tôi cần tìm Hòa Vy, để tìm hiểu chuyện gì xảy ra."

"Xin lỗi nhưng Hòa Vy không về nhà." Bạch Sơ Diệp thở dài, bà ta lắc đầu, cố ý nói lảm bảm, "Con bé này điên rồi ư? Sao lại bốc đồng như thế, chỉ một người đàn ông..."

"Bà Hòa, bà vừa nói gì?" Vưu Kim nghe thấy rõ ràng.

Bạch Sơ Điệp giả vờ bưng tỉnh, bà ta lật đặt che miệng, rồi tựa hồ không biết trốn tránh thế nào lại thả tay xuống, bà ta cười xấu hổ, "Không có gì, không có gì đâu."

Bà ta càng làm thế, Vưu Kim càng nghi ngờ. Anh ta cau mày, nói nhàn nhạt, "Bà Hòa, nếu bà biết việc gì, mong bà hãy hợp tác với cảnh sát chúng tôi. Bà nên hiểu rằng biết chuyện mà không báo là phạm pháp."

"Tôi... tôi không có..." Bạch Sơ Điệp đáp ấp úng. Thấy Vưu Kim đành mắt nhìn mình, bà ta cố ý thở dài buồn bã, nghiêng người sang bên, "Mời vào trong rồi nói."

Vưu Kim nhếch miệng, dẫn cấp dưới vào nhà.

Quản gia mang bánh trái lên mời khách, rồi lui xuống lập tức.

Vưu Kim làm gì còn tâm trạng uống trà, anh ta ngồi nghiêm túc nhìn Bạch Sơ Điệp, "Bà Hòa, bà nói được rồi chứ?"

Bạch Sơ Điệp bưng tách trà nhấp một hớp, bà ta đưa mắt nhìn Vưu Kim, "Kỳ thực tôi cũng không hiểu hết toàn bộ sự việc. Tôi chỉ thỉnh thoảng thấy khi Hòa Vy về nhà thì nổi giận, la hét om sòm. Bốn năm qua con bé luôn bất mãn Hạ Đồng, thậm chí còn từng tranh chấp với Hạ Đồng nhiều lần."

"Tại sao? Vì việc kinh doanh?"

"Không phải, vì..." Bạch Sơ Điệp nói đoạn, bà ta đặt tách trà xuống, "Lệ Minh Vũ, bộ trưởng đương nhiệm Lệ Minh Vũ."

Vưu Kim sững sốt.

Mấy cấp dưới có mặt cũng đưa mắt nhìn nhau.

"Tôi nghĩ mọi người cũng nghe phong phanh tin này. Hòa Vy yêu Lê Minh Vũ từ rất lâu rồi, nhưng Hạ Đồng lại bám theo Lê Minh Vũ. Tôi nhìn Hòa Vy khôn lớn trưởng thành, nên rất hiểu con bé. Con bé khá nóng tính, gặp phải Hạ Đồng không thuận mắt thì..." Bạch Sơ Diệp khéo léo dừng lại. Bà ta nói dở chừng để người đối diện tự suy diễn tiếp...

Vưu Kim miễn cảm hỏi bà ta, "Ý bà là dựa theo tính cách của Hòa Vy, việc đâm người bị thương này là có chủ ý từ lâu?"

"Sao?" Bạch Sơ Diệp giả vờ ngạc nhiên nhìn Vưu Kim, bà ta lắc đầu nguầy nguậy, "Không! Ý tôi không phải thế. Tôi chỉ nói lý do khiến Hòa Vy tranh cãi là vì đàn ông, nhưng còn chuyện Hòa Vy có vì hận thù trong lòng mà đâm Hạ Đồng bị thương hay không, thì tôi không biết. Tôi không thể nói linh tinh chuyện này."

Vưu Kim nhìn bà ta, sau đó anh ta đứng dậy, "Cám ơn bà đã cung cấp đầu mối cho chúng tôi. Khi nào có tin tức về Hòa Vy, mong bà báo chúng tôi biết. Chuyện này gây náo động khắp thành phố, nếu cô ấy muốn trốn chạy là hoàn toàn không có khả năng. Chi bằng bà khuyên cô ấy ra tự thú, khai rõ ràng mọi việc với cảnh sát, không chừng sẽ được khoan hồng."

Bạch Sơ Diệp cũng đứng lên, bà ta gật đầu, "Tôi nhất định phối hợp với cảnh sát."

Vưu Kim rút danh thiếp đưa bà ta, Bạch Sơ Diệp nhìn sơ, đột nhiên hỏi...

"Cảnh sát Vưu, cho tôi hỏi... vụ án của Bạch Lâm có tiến triển gì

không? Bên chúng tôi có thể mời luật sư không?"

"Vụ án đang được thẩm tra. Còn việc mời luật sư thì phải tiến hành nhanh, vì khi tìm ra chứng cứ xác thực, chúng tôi sẽ kết án." Vu Kim nói một cách công tâm.

Bạch Sơ Diệp liên tục gật đầu, bà ta bất giác căng thẳng vô cùng...

Khi Hòa Vy tỉnh dậy từ ác mộng, ngoài trời đã tối đen.

Tóc tai Hòa Vy ướt đầm mồ hôi, chảy dọc xuống gò má. Cô thở gấp gấp, cảm giác sợ hãi và bất an trỗi dậy mạnh mẽ trong lòng cô hơn bao giờ hết. Hòa Vy đã tỉnh táo, cũng đồng nghĩa cô nhớ đến một việc, càng có nghĩa là cô phải đối mặt với nó.

Ai nói tỉnh giấc từ ác mộng thì sẽ không sao?

Đôi khi thế giới trong cơn ác mộng không hề tàn nhẫn như hiện thực.

Hòa Vy lại nhớ đến chuyện xảy ra trước khi cô tông xe.

Trong không gian kín sang trọng, cô cầm chai rượu bế đâm vào bụng Hạ Đồng, màu máu đỏ thẫm không ngừng hiện trong đầu cô, rồi cô thấy Hạ Đồng ngã vào vũng máu. Cô không biết tại sao mình gây ra chuyện này, tại sao xốc nổi muốn giết cô ta...

Hơi thở của Hòa Vy loạn nhịp, bàn tay cô lạnh buốt tê tái.

Mọi thứ đều do cô say rượu? Vậy nên nghe Hạ Đồng châm chọc, cô mới đánh mất lý trí? Rốt cuộc cô đã làm gì?

Hòa Vy vùi đầu vào chăn. Từng cơn giá lạnh bao trùm lên cô. Cô không biết Hạ Đồng ra sao, có khi nào cô ta chết rồi không? Nếu cô ta chết hoặc tàn phế, cô phải tính thế nào? Nhất định có nhiều người đang tìm cô.

Khoan đã...

Hòa Vy ngẩng phắt đầu, đảo mắt nhìn xung quanh.

Đây là đâu?

Không gian được trang hoàng sạch sẽ ngăn nắp, màu sắc sáng sủa, nom giống phòng ở của đàn ông...

Cô kinh hãi. Sao cô lại ở trong phòng đàn ông?

Cô nhú mày suy nghĩ, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Tiêu Diệp Lỗi bùng cháo đi vào, anh mỉm cười với cô, "Cô thấy thế nào rồi? Còn đau đầu không?"

Hòa Vy chợt nhớ lúc cô tông xe thì gặp một người đàn ông. Hóa ra người đó là Tiêu Diệp Lỗi.

Cô thốt ra tiếng rên khe khẽ, giơ tay xoa trán thì sờ thấy trên đó đang dán băng gạc, còn cánh tay cô đau âm ỉ.

"Tôi ngủ bao lâu rồi?" Cô hỏi Tiêu Diệp Lỗi. Lúc này cô mới phát hiện giọng nói của mình khàn đặc, khó nghe vô cùng.

Hết Chương 16

Quyển 9 - Chương 17: Hình Cũ

Tiêu Diệp Lỗi đặt cháo xuống bàn, "Cô ngủ gần hai ngày rồi."

"Sao cơ?" Hòa Vy thẳng thốt.

Tiêu Diệp Lỗi mỉm cười, "Xe của cô bị hư tan nát, coi ra cô phải mua một chiếc mới."

Hòa Vy thờ dãi, ngẩng đầu nhìn anh, "Cậu biết tôi gặp chuyện?"

Một câu nói thẳng thắn đúng phong cách của Hòa Vy. Tiêu Diệp Lỗi nhún vai, "Ừ, tin cô đâm Hạ Đồng lan truyền khắp nơi. Bây giờ cảnh sát đang truy tìm cô."

"Hả? Coi tôi như tội phạm giết người thật ư? Tôi chỉ lỡ tay, Hạ Đồng nói năng quá đáng, lúc đó tôi lại say..." Hòa Vy nói lúng búng.

"Cô nói với tôi cũng vô dụng. Với tư cách là một người bạn, tôi hiểu cảm giác của cô, nhưng cảnh sát phá án cần chứng cứ. Khi đó lại có nhiều chứng kiến cô làm Hạ Đồng bị thương." Tiêu Diệp Lỗi cất giọng từ tốn.

Hòa Vy nhìn anh chằm chằm, "Cậu định giải tôi đến sở cảnh sát?"

"Cô còn nơi khác để trốn?" Tiêu Diệp Lỗi hỏi vặn Hòa Vy.

"Tôi không định trốn tránh trách nhiệm. Nhưng, nhưng chuyện này tới quá đột ngột, tôi chưa kịp chuẩn bị tâm lý." Răng Hòa Vy đánh cằm

cập vào nhau, nghĩ đến việc đi tù, cô sợ toát mồ hôi.

Không thể nào. Dù có chết, cô cũng không muốn đến chỗ đó!

"Hòa Vy, cô bình tĩnh đã!" Tiêu Diệp Lỗi giữ vai cô, anh nói nghiêm túc, "Cô yên tâm, tôi không nói ai biết cô ở đây. Ban nãy, ba gọi điện hỏi cô ở đâu, tôi cũng nói mình không biết."

"Chú Tiêu gọi điện hỏi tôi ở đâu? Vậy mẹ tôi cũng biết ư?" Mặt mày Hòa Vy tái mét.

Tiêu Diệp Lỗi thở dài, "Chuyện ồn ào khắp nơi, muốn dì Vân không biết cũng khó. Tôi còn nghe nói cảnh sát đến tận thị trấn Hoa Điền tìm cô."

Hòa Vy nghẹn ngào, gương mặt cô ướt sũng nước mắt.

"Tôi phải làm gì đây? Tôi không muốn ngồi tù, tôi không muốn..."

"Cô yên tâm, ở đây rất an toàn, cảnh sát sẽ không tìm đến. Chờ vài ngày nữa, chuyện này lắng xuống, tôi sẽ sắp xếp cho cô trốn ra nước ngoài."

"Cậu kêu tôi nhập cư trái phép?"

"Đành phải làm vậy. Tôi nghĩ sân bay cũng nhận được lệnh truy tìm cô."

Môi Hòa Vy run run, cô do dự cuộn tay. Lương tâm và cõi lòng sợ hãi đang giằng xé cô...

"Đừng chần chừ nữa. Bây giờ chỉ còn cách đó thôi, tôi cũng không muốn nhìn cô ngồi tù." Tiêu Diệp Lỗi vỗ vai cô, "Tôi sẽ trông chừng

Hòa thị thay cô. Sau một thời gian làm việc, cổ đông cũng có ấn tượng đôi chút về tôi."

Hòa Vy mệt mỏi gật đầu, "Cám ơn cậu."

Tiêu Diệp Lỗi cười cười, "Lúc trước nhờ cô cho tôi cơ hội, lần này tôi giúp lại cũng rất bình thường. Cô ăn hết chén cháo này rồi ngủ tiếp."

Hòa Vy nhìn chén cháo đặt cạnh giường, cô gật đầu nghe theo.

Tiêu Diệp Lỗi đứng dậy định đi ra ngoài. Anh vừa mở cửa phòng, Hòa Vy đột nhiên hỏi...

"Hạ Đồng... bị thương nặng không?"

"Bây giờ vẫn còn hôn mê."

Hòa Vy bất giác căng thẳng. Chắc chắn Hạ Minh Hà sẽ mượn cớ này đối phó Hòa thị... Áp lực nặng nề đè nén lên cô. Nếu biết mọi việc tồi tệ thế này, cô sẽ không làm vậy.

Bạch Sơ Diệp ngần ngừ không biết có nên gọi cho Hạ Minh Hà hay không.

Hạ Đồng gặp chuyện không may, nói không chừng vợ ông ta cũng về nước. Nếu bây giờ bà ta chủ động liên lạc, vậy khác nào tự lộ mặt cho vợ ông ta biết? Bà ta đi tới đi lui, nghĩ một hồi lại thôi.

Bạch Sơ Diệp ngồi xuống ghế sofa. Trầm tư cả buổi, bà ta gọi điện cho người khác. Đối phương nhanh chóng nghe máy.

"Quân Hạo, mẹ mặc kệ con thích làm gì. Con phải dẹp ngay sở thích chụp hình cho mẹ." Giọng nói nghiêm khắc của bà ta cất lên, "Con phải về Hòa thị, chị và cậu con đều gặp chuyện hết rồi, nhà họ Hòa chỉ còn trông vào một mình con."

Đối phương lặng thinh, không nói tiếng nào.

Bạch Sơ Diệp không đợi Hòa Quân Hạo trả lời, bà ta dập máy ngay tức khắc.

Khóe miệng bà ta bất giác nhếch lên đắc ý. Hòa Vy đúng là xốc nổi. Vừa định đối đầu với bà ta thì lại tự mình gây chuyện phiền phức. Bây giờ muốn Hạ Minh Hà không giải quyết Hòa Vy cũng khó.

Tính ra thế lại hay. Tô Nhiễm gặp chuyện, chưa biết tình trạng thế nào, Lệ Minh Vũ suốt ngày chỉ lo lắng cho Tô Nhiễm, làm gì có thời gian để ý tới Hòa thị. Hòa Vy đâm Hạ Đồng bị thương rồi bỏ trốn, giờ chỉ còn mỗi Quân Hạo. Bạch Sơ Diệp nghĩ thầm chẳng biết có phải ông trời đang giúp bà ta nên tạo thời cơ giúp Quân Hạo đường đường chính chính ngồi lên ghế chủ tịch hay không.

Hòa Vy...

Mắt Bạch Sơ Diệp lóe tia hung ác. Bà ta dám chắc sau khi Vu Kim nghe bà ta nói, anh ta sẽ không bỏ qua vụ này. Dù Hòa Vy may mắn tránh khỏi nạn này, nhưng một người từng bị xét xử như cô, liệu còn tư cách ngồi trên ghế chủ tịch Hòa thị?

Mọi thứ của nhà họ Hòa sớm muộn gì cũng thuộc về bà ta!

Hôm sau là một ngày u ám, mây đen giăng kín trời.

Gió thổi lồng lộng khắp phòng khách, chị Phi vội vàng đi đóng cửa sổ, nhìn thời tiết âm u ngoài trời, chị ta không khỏi lo lắng, "Cậu chủ ra ngoài không mang theo dù. Cậu ấy về thế nào cũng mắc mưa." Nói hết câu, chị Phi nhìn Tô Nhiễm đang ngồi chơi xếp hình, thấy cô thờ ơ, chị ta đành lắc đầu cam chịu.

"Cô chủ, cô gọi điện quan tâm cậu chủ đi." Chị Phi tiến đến gần Tô Nhiễm, chị ta nói nhẹ nhàng.

Tô Nhiễm vẫn thờ hững như trước, cô không trả lời.

"Haiz..." Chị Phi buông một tiếng thở dài.

Tô Nhiễm bỏ miếng xếp hình xuống, cô lên tiếng, "Anh ấy nói sẽ họp khoảng hai tiếng, còn dự báo thời tiết đưa tin trận mưa này chỉ kéo dài một tiếng."

"Cô chủ?" Ánh mắt chị Phi bất chợt sáng trưng, chị ta thẳng thốt dò xét Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm lại kệ mặc chị ta, tiếp tục xếp hình.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên. Chị Phi ra mở cửa rồi hoàn toàn hóa đá.

"Chào chị, tôi là Vu Kim, thanh tra cao cấp của tổ trọng án. Chị cho tôi hỏi anh Lê Minh Vũ và cô Tô Nhiễm có nhà không?" Để tìm được nơi này, anh ta phải tốn biết bao công sức.

Chị Phi vừa nghe đến cảnh sát thì hoảng hốt xoay đầu nhìn Tô Nhiễm, "Cô chủ, người ở sở cảnh sát..."

Vưu Kim thừa dịp nhìn vào bên trong. Anh ta trông thấy một cô gái trầm ngâm ngồi xếp hình, anh ta biết đó là Tô Nhiễm. Thấy cô ngồi yên, anh ta nói thẳng...

"Cô Tô, chị cô đâm Hạ Đồng xong thì bỏ chạy. Xin hỏi cô có liên lạc với chị cô không?"

Tô Nhiễm hoàn toàn không nghe thấy, cô chăm chú ngồi xếp hình. Vưu Kim kinh ngạc, anh ta định hỏi, chị Phi lại nói, "Cảnh sát Vưu, tôi nghĩ cô chủ không giúp được gì cho anh. Hơn nữa, cậu chủ không có nhà, hay hôm khác anh lại đến."

Vưu Kim cau mày, anh ta cảm thấy Tô Nhiễm là lạ, "Cô ấy sao vậy?"

"Sức khỏe của cô chủ dạo này không tốt. Cô ấy không thích giao tiếp với người khác." Chị Phi giải thích.

Vưu Kim lại nhìn Tô Nhiễm...

"Cô Tô, chị cô xảy chuyện, chẳng lẽ cô không quan tâm?"

"Cảnh sát Vưu, anh cần gì phải làm vậy? Cô chủ của tôi..."

"Vết thương của Hạ Đồng nghiêm trọng không?" Tô Nhiễm bất ngờ cắt ngang chị Phi, cô bỏ miếng xếp hình xuống bàn rồi đứng dậy, "Chị Phi mời cảnh sát Vưu vào đi."

"Cô chủ?" Chị Phi sửng sốt nhưng vẫn mời Vưu Kim vào nhà.

Vưu Kim đi vào, ngồi đối diện Tô Nhiễm. Anh ta vừa đề cập tình huống của Hạ Đồng vừa quan sát Tô Nhiễm. Anh ta cứ cảm thấy cô khác thường nhưng cụ thể thế nào thì không biết.

Tô Nhiễm chăm chú lắng nghe. Đợi Vu Kim nói hết, cô cất giọng ôn hòa, "Xin lỗi, tôi không rõ chuyện Hòa Vy. Chị ấy không tới đây."

Vu Kim thấy cô không giống nói dối, anh ta đành gật đầu, "Có phải quan hệ giữa Hạ Đồng và Hòa Vy rất xấu không?"

Tô Nhiễm căn môi, "Mối quan hệ giữa họ khá tốt, chứ không xấu như anh nói. Hòa Vy không phải người tự nhiên gây sự, tôi nghĩ chuyện này có hiểu lầm."

"Ồ?" Vu Kim nhếch mày, "Ý cô là Hạ Đồng chủ động trêu chọc Hòa Vy?"

"Tôi nghĩ là vậy." Tô Nhiễm mỉm cười, "Cả hai đều là người có cá tính mạnh nhưng tôi hiểu Hòa Vy, chị ấy sẽ không vô duyên vô cớ làm người khác bị thương. Còn Hạ Đồng... thì tôi không biết."

Vu Kim nở nụ cười, "Tôi nghe nói hai cô ấy nảy sinh mâu thuẫn là do Lê Minh Vũ, anh ấy nghĩ thế nào? Xảy ra chuyện lớn như thế này, chẳng lẽ anh ấy không có phản ứng?"

"Do Lê Minh Vũ?" Giọng Tô Nhiễm dịu dàng cất lên, "Tôi cam đoan Hòa Vy sẽ không làm chuyện điên rồ vì đàn ông."

"Cô chắc chắn?"

"Chị ấy là chị tôi!"

Vu Kim thấy cô không muốn nói về Lê Minh Vũ, anh ta cũng không hỏi thêm. Tô Nhiễm tiễn anh ta ra cửa. Khi gần ra đến bên ngoài, Vu Kim lại nói...

"Cô Tô, tôi không hiểu chuyện giữa cô và Lê Minh Vũ. Tôi chỉ muốn

nhắc cô vụ án bốn năm trước của ba cô tuy đã kết thúc và cảnh sát Đinh cũng không còn, nhưng chúng tôi vẫn bảo lưu cách nhìn về Lê Minh Vũ. Nếu anh ta dính đến chuyện này, là một người không từ thủ đoạn để đạt mục đích thì anh ta có đáng để cô lưu luyến không? Cô Tô, ai cũng có quyền chọn lựa đường đi riêng. Tôi mong cô suy nghĩ về con đường sau này của mình."

Tô Nhiễm hơi giật mình, nụ cười trên môi cô thoáng đông cứng.

Vưu Kim nhìn cô vài giây, sau đó anh ta cũng ra về.

Bên ngoài trời, sấm chớp nổ đì đùng, mưa rơi nặng hạt đổ xuống khắp nơi.

"Cô chủ, cô có sao không?" Chị Phi hỏi Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm vô thức lắc đầu.

"Ơ, mưa rồi, mong là trời sẽ mau tạnh mưa." Nhìn bầu trời âm ư, lòng chị Phi cũng chùng xuống.

Tô Nhiễm không nói tiếng nào xoay người đi lên lầu.

"Cô chủ, tôi hầm canh cho cô xong rồi. Tôi..."

"Tôi mệt lắm, không có việc gì thì đừng quấy rầy tôi." Tô Nhiễm nói lãnh đạm, bước lên lầu hai.

Chị Phi thở dài. Cô chủ này quá lạ lùng, chị ta không thể hiểu cô đang nghĩ gì.

Tô Nhiễm lên đến lầu hai. Sấm sét ngoài trời ánh lên gương mặt trắng bệch của cô. Lời nói của Vu Kim quang quẩn mãi trong đầu cô. Cô ôm chặt đầu tựa hồ bất cứ trí nhớ nào cũng có thể phá tan não cô. Nhiều hình ảnh ngấn ngủ đan xen vào đầu cô. Ánh mắt cô một lát lại lạnh lùng, một lát lại trở nên bi thương

Tô Nhiễm thở gấp gấp, tay cô run rẩy không thôi, khuôn ngực phập phồng mãnh liệt, gương mặt cô trở nên kỳ dị, nom như có nhiều con người đang cùng đối chọi nhau trong cô.

"Ưm..." Cô bật ra tiếng rên rỉ, chống tay vào cánh cửa bên cạnh. Nhưng không ngờ cửa phòng lại mở ra...

Tô Nhiễm nhướng mắt nhìn vào trong. Căn phòng này là nhà kho của biệt thự. Cô không có ấn tượng mấy về khu Hoa Phủ. Từ lúc đến đây, nơi cô ở nhiều nhất là phòng ngủ, phòng khách và sân vườn. Cô chưa từng đặt chân vào nhà kho.

Tô Nhiễm đứng ngoài cửa một lúc rồi cô cũng bước vào, đóng cửa phòng lại.

Nhà kho lớn gấp ba lần phòng ngủ. Đồ đạc trong đây được phân loại gọn gàng theo vật dụng cũ và đồ dùng thường ngày. Căn phòng này thường ngày chỉ có chị Phi đi vào, theo lẽ không có gì đáng để xem. Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại thu hút Tô Nhiễm. Trong phòng tối om. Do phòng nằm ở hướng bắc nên ánh sáng không chiếu tới, cũng bởi vì thế mới chọn làm nhà kho.

Tô Nhiễm cảm thấy rất hiếu kỳ, nhất là với những vật dụng cũ cất trong đây. Cô không hiểu tại sao không vứt chúng đi, mà lại xếp vào đây.

Tô Nhiễm đi sâu vào trong. Một chiếc bàn trang điểm ở góc phòng

đập vào mắt cô. Tô Nhiễm cảm thấy bàn trang điểm này rất đẹp. Cô lướt tay cảm thụ đường nét thiết kế tinh tế trên đó.

Cô tò mò mở ngăn kéo của nó ra, lại trông thấy một thứ nom như cuốn sách nằm bên trong. Cô chần chừ cầm ra xem.

Tim Tô Nhiễm vô cớ đập mạnh một nhịp. Một nỗi sợ không tên bất giác bủa vây cô.

Tô Nhiễm mở ra lại thấy bên trong trắng trơn. Cô dợm cất nó vào tủ thì ngón tay vô tình sờ trúng một tấm hình kẹp trong góc.

Tô Nhiễm nhìn sơ qua tấm hình, nhưng nào ngờ cảnh chính trên đó lại dọa Tô Nhiễm hoảng hốt.

Trên tấm hình có tổng cộng bốn người. Diện mạo của họ trông khá trẻ nhưng Tô Nhiễm vẫn nhận ra họ. Trong đó có hai người hết sức quen thuộc với cô.

Một người là Lê Thiên, một người là Mộ Mạn Vân. Họ đứng chung với hai người khác. Mà điều khiến Tô Nhiễm sợ hãi lại chính là hai người đó.

Tô Nhiễm sợ hãi vô thức lật úp tấm hình. Nhưng mặt trái tấm hình lại viết...

“Ba Cố Hoài Dương, mẹ Giang Lăng chụp cùng hai bác ở khu Hoa Phủ. Con, Minh Vũ ghi.”

Cảm giác ghệt thở như cây kiếm nhanh chóng đâm xuyên yết hầu Tô Nhiễm. Cô thảng thốt thả tấm hình, ngã quỵ xuống nền nhà!

Cô nhớ đến...

Ngôi mộ đôi của cặp vợ chồng đó, hình người đàn ông và người phụ nữ trên tấm bia...

Chữ khắc trên mộ... con, Cố...

Từng đoạn đối thoại của ngày trước lại lướt qua đầu cô...

“Minh Vũ, anh có biết Cố Hoài Dương không?”

“Không biết...”

“Tiểu Nhiễm, họ là bạn thân nhất của nhà họ Hòa, tiếc là đã chết vì hỏa hoạn...”

“Minh Vũ, anh từng gặp mẹ em trước đây, phải không?”

“Không có.”

“Ô Nhiễm, đây là ba anh Lê Thiên, mẹ anh Mộ Mạn Vân.”

“Ô Nhiễm, chỉ con mới cứu được Hòa thị, con phải điều chế ra được ‘Đào Túy’.”

“Ô Nhiễm, cô có tư cách gì có con với Minh Vũ?”

"Tôi nói thật cho cô hay, bốn năm trước chính Lê Minh Vũ bức chết ba cô, không ngờ bốn năm sau cô lại chung sống với người giết ba mình, thậm chí còn muốn sinh con cho anh ta? Ha ha..."

"Cô tưởng Lê Minh Vũ yêu cô? Tôi nói cô biết anh ta chỉ lợi dụng cô mà thôi. À, cả con Hòa Vy đại dột nữa! Lê Minh Vũ chỉ xem hai chị em cô như quân cờ để sai khiến, vậy mà cô vẫn mù quáng muốn

sinh con cho anh ta? Đúng là nực cười!"

"Cuốn xéo! Tôi kêu cô cuốn xéo..."

"A..." Tô Nhiễm quỳ rạp trên mặt đất, cô ôm đầu hét to. Những chuyện đã xảy ra bỗng dưng ùa về. Cô cảm thấy mình tỉnh táo hơn bao giờ hết. Tất cả mọi thứ đều đâm xuyên qua đầu óc mơ màng của cô.

Chữ viết trên tấm hình không ngừng xuất hiện trước mắt cô. Cô biết đó là chữ của Lê Minh Vũ. Cả đời cô cũng không quên được nét chữ của anh!

Anh viết gì?

Ba Cố Hoài Dương, mẹ Giang Lăng...

Chẳng phải Lê Thiên và Mộ Mạn Vân là ba mẹ của anh ư? Vì sao anh gọi họ là bác trai bác gái...

Rốt cuộc anh là Lê Minh Vũ hay... Cố Minh Vũ.

Tô Nhiễm run rẩy, thở hổn hển sợ hãi. Một bí mật lớn về anh lại vô tình bị cô khám phá. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Vì sao mọi người đều lừa dối cô?

Cô phát hiện mình không hiểu chút nào về mẹ và Lê Minh Vũ. Nhất là Lê Minh Vũ, anh dẫn cô đến đây làm gì?

Ngay lúc này, Tô Nhiễm sợ người đàn ông này vô cùng.

Cô hoang mang cuộn tròn người trong góc, tấm hình vàng ố cũng nằm lẩn lốc trên nền nhà. Nụ cười cuốn hút của Cố Hoài Dương

đang ánh rõ ràng vào mắt cô. Tấm hình này còn chân thật hơn cả hình trên ngôi mộ đó. Cô cảm thấy mình rất ngốc, khuôn mặt của người đàn ông này giống hệt Lê Minh Vũ, tại sao cô lại không nghĩ ra?

Bên ngoài hành lang bất chợt truyền đến tiếng bước chân...

Tô Nhiễm trợn mắt kinh hãi.

Anh về rồi...

Hết chương 17

Quyển 9 - Chương 18: Bán Đứng

Cửa phòng vừa phát ra tiếng, Hòa Vy đã sợ núp đi. Tiêu Diệp Lỗi đi vào, anh lắc đầu chịu thua, “Tôi đây.” Anh vừa nói vừa đặt thức ăn lên bàn.

Lúc này Hòa Vy mới yên lòng, cô lừ đừ đi ra. Cô buồn bã ngồi xuống ghế, hỏi Tiêu Diệp Lỗi, “Bên ngoài sao rồi?”

Cô không dám xem tin tức, không dám đọc báo, cô chỉ như một con chuột chui rúc trong này.

“Cảnh sát đang tìm cô. Tôi nghe phong phanh rằng Hạ Minh Hà phải nhiều người tìm cô. Nếu cô lọt vào tay ông ta là coi như xong.” Tiêu Diệp Lỗi cất giọng bình thản.

Hòa Vy cầm lấy nhưng không đụng đến thức ăn, cô đặt đũa xuống “VẬY còn Hòa thị?”

“Giá cổ phiếu không khả quan mấy.”

Hòa Vy cụp mi, cô buông một tiếng thở dài ủ rũ. Một hồi sau, cô ngược lên nhìn anh bằng ánh mắt kiên quyết, “Diệp Lỗi, tôi nghĩ kỹ rồi, tôi sẽ đi tự thú.”

“Sao cơ?” Tiêu Diệp Lỗi sững sốt.

“Tôi không thể trốn tránh mãi được, phải không?” Ánh mắt Hòa Vy chất chứa bi thương, “Con người không ai là hoàn hảo, sẽ có việc họ làm đúng, có việc họ làm sai. Tôi nghĩ chỉ cần làm lại từ đầu thì mọi thứ vẫn kịp.”

Tiêu Diệp Lỗi cau mày, “Nếu là hồi trước, tôi sẽ đồng ý để cô đi tự thú. Nhưng bây giờ cô đi tự thú, nghĩa là Hòa thị cũng kết thúc.”

Tim Hòa Vy rung mạnh, “Tại sao cậu nói như vậy?”

“Tuy cổ đông khá bất mãn vì cô không hiện diện, nhưng nhiều nhà đầu tư vẫn mong đợi vào Hòa thị. Có điều một khi cô đi tự thú thì nghĩa là chủ tịch Hòa thị mang tội danh giết người. Tới lúc đó, họ sẽ

bán tổng bán tháo cổ phiếu của Hòa thị.” Tiêu Diệp Lỗi nói nghiêm túc, “Cô nghĩ thử xem, chúng ta không biết tình trạng hiện tại của Tiểu Nhiễm. Dù cô ấy có ở đây, cũng không cách nào giành niềm tin của cổ đông. Vì vậy có chuyện gì xảy ra, cô cũng không được lộ diện.”

“Lẽ nào tôi phải trốn tránh cả đời?”

“Ít nhất phải trốn đến khi Hạ Đồng tỉnh. Nếu như xác định cô ta không chết thì chuyện này sẽ dễ giải quyết hơn.” Tiêu Diệp Lỗi nói.

Hòa Vy vô thức gật đầu.

Đúng là bây giờ cô chỉ còn một mình, cô ra tự thú thì ai lo cho Hòa thị? Ngộ nhớ cô đi tự thú, Hòa thị gặp chuyện thì sẽ có cớ cho người khác nhào vào chiếm đoạt, cô không muốn phá tan tâm huyết của ba.

“Diệp Lỗi, cậu hãy tìm Quân Hạo, kêu nó về công ty. Nó là đứa con trai duy nhất trong nhà, cổ đông thấy nó sẽ nghĩ đến ba tôi, họ sẽ nể mặt phần nào.” Hòa Vy đưa ra ý kiến.

Mắt Tiêu Diệp Lỗi lóe tia đắc ý nhưng anh mau chóng che giấu, anh gật đầu đồng tình, “Cô đừng lo, tôi sẽ sắp xếp tất cả thay cô.”

Hòa Vy thở dài, gật gù nghe theo Tiêu Diệp Lỗi.

“Mười hai giờ đêm nay có thuyền, tôi đã thu xếp cho cô.” Tiêu Diệp Lỗi cất giọng nhẹ nhàng.

“Đêm nay?”

“Ừ, đêm dài lắm mộng. Bên ngoài đang rất hỗn loạn, cô càng ở đây càng dễ gặp nguy hiểm. Vì vậy cô đừng chần chừ nữa, cứ đến nước ngoài trốn trước đi.” Tiêu Diệp Lỗi đứng dậy đi ra ngoài. Chốc lát sau, anh lại đi vào, cầm theo một cái túi da, “Đồ dùng cá nhân, vé tàu và tiền để hết trong này. Cô đi đường phải chú ý an toàn. Thuyền trưởng là bạn của tôi, tôi đã kêu anh ta chuẩn bị cho cô một căn phòng, ở đó sẽ an toàn.”

Hòa Vy cầm lấy túi da, lòng cô chua xót khôn cùng, “Cám ơn cậu.”

Tại sao cô lại ra nông nổi này?

“Cô mau ăn đi. Ăn rồi lên đường.” Tiêu Diệp Lỗi cười nhàn nhạt,

nhìn chăm chăm Hòa Vy.

Hòa Vy không để tâm đến lời nói của anh. Cô cầm đĩa lên ăn...

Tiếng bước chân đến gần nhà kho mỗi lúc một rõ ràng hơn.

Mỗi tiếng phát ra đều như giẫm lên trái tim Tô Nhiễm.

Cô biết Lê Minh Vũ đã về. Anh về sớm hơn giờ anh nói tới nửa tiếng đồng hồ. Tô Nhiễm sợ hãi, hơi thở của cô loạn nhịp, cô lo anh sẽ đi vào nhà kho.

Không biết tại sao nhưng cô có cảm giác bí mật này là một mặt chân thực nhất trong con người anh. Liệu anh có... giết cô không? Trong hành lang truyền loáng thoáng giọng nói của Lê Minh Vũ.

“Chị Phi, cô ấy đâu?”

“Cô chủ nói mình mệt muốn lên phòng nghỉ ngơi. Ờ, sao cô ấy không ở trong phòng?”

Ngay sau đó là tiếng mở cửa các phòng.

Trái tim Tô Nhiễm như muốn bật tung ra ngoài. Tô Nhiễm trợn to mắt nhìn lối đi nhỏ trước mắt, cô áp người vào bàn trang điểm, tấm thép sau lưng làm cô đau nhói.

Cô đã nhớ hết mọi thứ, cô đã nhớ hết mọi thứ rồi! Tuy cô không biết tại sao thời gian qua mình lại vô tri vô giác nhưng bây giờ cô đã nhớ hết mọi việc xảy ra. Thậm chí cô còn nhớ tại sao mình đánh mất đứa con thứ hai!

Cái chết của ba, cái chết của Đinh Minh Khải, căn biệt thự ma quái bí ẩn cùng những lời Hạ Đồng từng nói...và cả cảnh sát Vưu nói với cô...

Tô Nhiễm đang nghĩ ngợi thì cửa nhà kho bị đẩy ra. Ánh sáng từ bên ngoài hắt vào trong. Trên lối đi nhỏ của nhà kho phản chiếu bóng dáng đàn ông to lớn.

Tô Nhiễm khản trương, cô đã không còn đường lui. Cái bóng đó dần ngừng lại, bao trùm lên cô.

Cô ngước đầu nhìn thẳng vào đôi mắt ngạc nhiên của anh.

Bên ngoài trời, sấm sét lại xẹt qua, sắc mặt cô trắng bợt như tờ giấy!

“Nhiễm, sao em lại ở đây?” Lệ Minh Vũ lên tiếng.

Tô Nhiễm trừng mắt nhìn anh. Cô muốn kiềm chế nỗi sợ trong lòng mình, giả vờ thoải mái sà vào lòng anh. Nhưng cô phát hiện giọng nói của mình tắc nghẹn, cả người cô cứng như bị đồ chì. Cô không biết phải làm gì ngoài nhìn anh chăm chú.

Cô phát hiện ra bí mật lớn của anh...

Dựa theo tính cách của anh, anh sẽ tha cho cô ư?

Người đàn ông trước mắt giống hệt người đàn ông trên tấm hình đó. Trái tim cô đập dồn dập như muốn vỡ tung.

Ba của anh là Cố Hoài Dương! Ba mẹ của anh là bạn thân của ba mẹ cô!

Thế nhưng...

Anh phủ nhận mọi thứ. Từ đầu tới cuối, anh đều lừa gạt cô. Hay cái chết của Cố Hoài Dương và Giang Lăng không đơn giản như mẹ nói...

“Nhiễm?” Lệ Minh Vũ thấy mặt mày cô tái mét. Anh tưởng cô phát bệnh, anh lo lắng ngồi xổm xuống, giơ tay muốn chạm vào cô.

Ngay lúc này, Tô Nhiễm lại hất tay Lệ Minh Vũ, hoảng hốt chạy ra ngoài.

“Nhiễm!” Lệ Minh Vũ hết sức kinh ngạc. Anh muốn đuổi theo nhưng vô tình trông thấy tấm hình nằm nơi góc tường. Anh nhặt lên xem, sắc mặt anh bỗng trắng bệch.

Một lúc sau, Lệ Minh Vũ cũng chạy đuổi theo cô.

Đêm khuya thăm thẳm, một bóng người nhỏ bé xuất hiện ở bến tàu.

Hòa Vy ăn mặc kín đáo, cô đội nón lười trai, đeo kính râm, tay cầm theo một túi da. Đôi mắt nhắm nhìn dòng nước phẳng lặng của cô lộ vẻ mờ mịt và bất lực.

Cô cảm thấy có lỗi với ba mẹ. Cô không biết mình có thể bảo vệ tâm huyết của ba hay không, còn có mặt mũi gặp lại mẹ hay không. May là còn Tiêu Diệp Lỗi, anh hứa sẽ lên nói mẹ biết cô đã bình an.

Hòa Vy giơ tay xem đồng hồ, lúc này đã gần mười hai giờ, ngoài

khởi vẩn êm ả nhưng không nhìn thấy bóng dáng của chiếc thuyền nào cả.

Hòa Vy vô cớ lo âu. Cô đang đứng đợi thì một chiếc xe mù đen đột nhiên thẳng gấp, đèn xe chiếu thẳng vào cô. Bến xe vốn tĩnh mịch bỗng nhộn nháo khác thường vì sự xuất hiện của chiếc xe này. Hòa Vy giơ tay che mắt. Đến khi mắt cô thích ứng với ánh sáng, cô thấy có ba chiếc xe đen đậu gần cô. Cửa xe mở ra, vài người đàn ông mặc comple đen đi lại chỗ cô!

Hòa Vy sợ hãi, bỏ chạy lập tức. Mấy người đàn ông mặc comple đen liền đuổi theo cô.

Hòa Vy hoảng hốt, giờ này là qua mười hai giờ, nhưng thuyền vẫn chưa tới, cô ít nhiều cũng biết chuyện gì xảy ra. Một nỗi bi thương tràn dâng cõi lòng Hòa Vy.

Ngoài bến tàu có rất ít đèn nên màn đêm tối om bao phủ khắp không gian. Hòa Vy thoát khỏi đại lộ, chạy về một con đường nhỏ. Cô cảm giác được mấy tên mặc đồ đen đang đuổi theo và sắp tóm được cô.

Hòa Vy dốc sức chạy nhanh hơn.

Thế nhưng cô chạy nhanh thế nào cũng không thoát khỏi mấy tên mặc đồ đen. Một tên trong đó vươn tay tóm lấy cô...

“Con nhỏ chết tiệt, xem mày còn chạy đi đâu?”

Hòa Vy cảm thấy tay mình bị giật mạnh, cô trông thấy khuôn mặt hung dữ như ma quỷ của hắn ta. Đằng sau hắn ta lại là ba người khác đang xông tới chỗ cô...

“Thả ra! Thả tôi ra!” Cô gào lên thất thanh, cố gắng đá hắn ta ra xa.

“A...” Hắn ta hét lên đau đớn, bất giác thả lỏng tay.

Hòa Vy cầm túi da đập liên hồi lên đầu hắn ta. Hắn ta mất thăng bằng ngã nằm xuống đất. Cô tiếp tục bỏ chạy, ba tên đồng bọn đỡ hắn ta dậy, rồi đuổi theo Hòa Vy.

“Đuổi theo nó, đừng để nó chạy mất!” Tên áo đen bị Hòa Vy đánh la hét om sòm.

Màn đêm mờ mịt che dấu bóng dáng Hòa Vy. Hơn nữa, cô lại

mặc quần áo màu đen nên càng trốn dễ dàng hơn. Bên cạnh con đường nhỏ là một khu rừng rậm rạp, cây cối um tùm che khuất mọi ánh sáng. Hòa Vy nghe thấy tiếng bước chân chạy vào rừng cây, cô hoảng sợ nhưng vẫn cố ép bản thân bình tĩnh.

Hòa Vy nhanh trí xé rách một góc áo vắt lên cành cây bên trái, rồi trốn ngay vào bụi cỏ bên phải.

Cô không chạy nổi nữa, chỉ biết im lặng quan sát động tĩnh.

Ba tên áo đen mau chóng đuổi đến. hai tên chạy về bên trái, còn một tên chạy qua hướng ngược lại.

Hòa Vy nằm rạp xuống đất. Cô liên tục cầu nguyện trong lòng, cô khẩn xin ông trời giúp cô tránh khỏi kiếp nạn này.

Đúng lúc này, những tiếng bước chân lộn xộn tiến đến gần cô hơn, tim cô như muốn nhảy tung khỏi ra ngoài.

Quả nhiên ba tên áo đen quay lại chỗ cũ, một tên trong đó lên tiếng, “Đêm nay có xới tung hết chỗ này cũng phải tìm được con nhỏ đó. Nếu không chúng ta trở về cũng không biết ăn nói thế nào.”

“Tao thấy con nhỏ đó trốn mất rồi. Chúng ta cứ bảo đã xử lý xong nó. Dẫu sao ông ta đã nói giải quyết thế nào cũng được.”

“Mày bị ngu hả? Con nhỏ đó hại con ông ta nằm mê man trên giường chưa biết sống chết. Ông ta kêu tự giải quyết nhưng cũng phải để ông ta nhìn thấy xác của nó mới được!”

Hai tên khác trầm mặc, không nói tiếng nào.

“Đi tìm tiếp đi!”

Ba người lại chia ra tìm kiếm.

Hòa Vy trốn gần đó nghe rõ cuộc đối thoại của họ, cô lạnh toát người, nhưng bây giờ cô đã hết chỗ trốn. Cô đành mở to mắt nhìn một tên áo đen trong đó cầm đèn pin rọi về phía cô...

Cô trợn to mắt, vừa định bỏ chạy thì một bàn tay đè cô xuống. Cô còn chưa thốt lên thì miệng đã bị che lại...

“Suyt. Anh đây, em đừng kêu lên!”

Hòa Vy quay phắc đầu, men theo ánh sáng yếu ớt cô trông thấy người đang ở gần cô.

Người đó chính là Giang Dã!

Thần sắc Giang Dã nặng nề, anh ra hiệu cô đừng lên tiếng. Anh ôm chầm cô vào lòng, mắt nhìn chằm chằm vào một tên áo đen đang ở gần.

“Một lát nữa lợi dụng hấn xoay người, chúng ta sẽ chạy ngược lại đường cũ. Em nhớ không được phát ra tiếng!” Giang Dã hạ thấp giọng nói, anh căn dặn Hòa Vy.

“Nhưng em còn...”

“Tin anh!” Giang Dã trấn an cảm xúc của cô, anh cất giọng bình tĩnh.

Hòa Vy dựa vào ngực Giang Dã, cô cảm động ngược nhìn gương mặt nghiêm túc của anh.

Trong lúc Hòa Vy suy tư, Giang Dã đột ngột lên tiếng, “Đi thôi!”

Giang Dã rón rén dẫn Hòa Vy băng qua bụi rậm. Ánh đèn phía sau yếu dần, cô quay đầu lại nhìn, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Ai ngờ... Cô bất cẩn giẫm trúng cành cây!

“Ai?” Đèn pin của một tên áo đen chiếu qua, hấn chạy đến bên này ngay tức khắc.

Hòa Vy sợ hãi trừng mắt nhìn, Giang Dã thả tay Hòa Vy, ném áo khoác cho cô...

“Đứng đây chờ anh!”

“Giang Dã...” Hòa Vy kinh hãi.

Ba tên áo đen đồng loạt nhào tới. Nương theo ánh đèn pin, Hòa Vy thấy Giang Dã tránh khỏi nắm đấm của một tên. Anh xoay người túm cánh tay hấn ta, đánh trả một đấm. Động tác của Giang Dã nhanh nhẹn thành thạo. Đèn pin rơi xuống mặt đất, rồi bị giẫm nát trong lúc đánh nhau, cả cánh rừng chìm trong bóng tối. Hòa Vy chỉ còn nghe tiếng kêu la thảm thiết nhưng không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Cô hoảng loạn đi lại, cô gắng lần mò đèn pin nhưng tìm mãi cũng không có. Cô sợ hãi tột cùng, trong không khí lan tràn mùi máu tươi.

Cô nhúu mày hoảng hốt thì một người túm lấy cổ tay cô. Cô phát hoảng hét lên.

“Không sao hết.” Một giọng nói trầm thấp hỗn hển cất lên, sau đó

cô rơi vào một vòng ôm ấm áp.

“Giang Dã? Anh có sao không? Anh có bị thương không?” Hòa Vy vừa mừng vừa sợ, cô vội vã hỏi anh.

“Anh không sao, chúng ta đi mau!” Giang Dã kéo Hòa Vy rời đi.

Quyển 9 - Chương 19: Tình Táo

Khu Hoa Phủ chìm trong mưa rền gió dữ, khác hẳn cảnh trời quang mây tạnh ở nội thành.

Lệ Minh Vũ lái xe trong mưa tìm Tô Nhiễm. Mưa rơi ào ạt nhưng cô lại không mang theo bất cứ thứ gì mà chạy ùa ra ngoài. Lệ Minh Vũ rất lo lắng.

Cần gạt nước quét liên tục nhưng mưa vẫn xối ào ào lên kính xe.

Tô Nhiễm cứ như không khí biến mất trong màn mưa. Lệ Minh Vũ sốt ruột nhưng vẫn dần lòng tìm kiếm tỉ mỉ. Anh túm chặt tay lái, mắt anh lướt tìm khắp nơi.

Cơn mưa xối xả như nhấn chìm khu Hoa Phủ vào màn sương mờ ảo. Khi xe quẹo qua một khúc cua... Lệ Minh Vũ đột nhiên thắng gấp.

Đèn xe xuyên qua màn mưa tạo nên hai luồng sáng mạnh, rọi vào hình bóng Tô Nhiễm đứng giữa con phố phía trước, đưa lưng về xe. Cô bước đi chậm rãi như một linh hồn không nơi nương náu.

Lệ Minh Vũ căng thẳng, vội vàng cầm dù xuống xe. Bóng dù màu đen dừng trên đỉnh đầu Tô Nhiễm, che đi rét mướt cho cô.

“Nhiễm, theo anh về nhà.” Lệ Minh Vũ giữ cô lại. Anh cẩn thận che dù cho Tô Nhiễm, còn cả người anh ướt sũng mưa. Anh lo lắng và xót xa nhìn mặt mày tái mét của cô.

Tô Nhiễm dừng chân, cô ngẩng đầu nhìn anh, mái tóc cô ướt sũng dán bên má, trông cô chật vật cực kỳ. Đôi mắt cô chứa đầy đau thương, “Về nhà? Nhà ở đâu?”

Lệ Minh Vũ nhìn cô chăm chú. Anh phát hiện mắt cô trong vắt khác thường, nó không ngờ ngạc hay lạnh lùng như mọi lần trước đây. Lần đầu tiên, anh trông thấy ánh mắt này của cô. Anh thở dài, nói dịu dàng với cô, “Em đừng giận. Em đứng dưới mưa như vậy sẽ

bệnh, em ngoan ngoãn theo anh về, được không?”

Giọng anh rót vào tai cô nghe thâm tình và thân thiết khôn xiết. Tô Nhiễm nhìn anh không chớp mắt, cô nói, “Gần đây, tôi bị gì vậy?”

Lệ Minh Vũ thoát sững sốt, rồi vỡ oà vui sướng. Anh ghì vai cô, lại sợ cảm xúc của mình dọa cô sợ hãi, anh cất giọng nhẹ nhàng, “Nhiễm, em nhớ hết rồi?” Tuy ngữ điệu của anh khẽ khàng nhưng vẫn không giấu nổi niềm vui.

Tô Nhiễm cau mày, “Tôi nhớ nhưng tôi thấy mình như nằm mơ...”

Đầu cô lướt qua rất nhiều hình ảnh: Cô thấy vào đêm khuya vắng lặng, Lệ Minh Vũ nằm ôm cô. Anh xoa lưng cô, dỗ cô chìm vào giấc ngủ. Cô ngủ thiếp đi nhưng cảm thấy mình an toàn hơn bao giờ hết. Rồi cô thấy xung quanh mình toàn là máu. Mùi máu tanh nồng đậm khiến cô suýt ngất đi.

Nhưng bây giờ cô lại thấy mơ hồ không rõ, thậm chí cả hình ảnh ấm áp cũng biến mất. Vì vậy cô mới chạy ào vào mưa, cô muốn nước lạnh xối cô tỉnh táo. Cô muốn biết chuyện gì xảy ra. Có điều... Mưa rơi càng lớn, trí nhớ cô càng mơ hồ.

Mãi đến khi Lệ Minh Vũ kéo cô, giọng nói của anh vang lên bên tai cô. Đầu cô đột nhiên bật ra một câu... Anh có tình cảm với em.

Câu này là anh nói ư? Anh là một người đàn ông cao ngạo, anh sẽ nói như vậy với cô sao?

Khi cô nhìn thấy gương mặt mừng rỡ của anh, Tô Nhiễm cũng hiểu gần đây cô có vấn đề.

Lệ Minh Vũ không nghĩ ngợi nhiều. Anh nghe cô nói vậy, lại hạnh phúc ôm ghì cô.

Lệ Minh Vũ cởi áo khoác choàng lên vai cô, ôm cô thật chặt vào phòng. Khoảnh khắc này phảng phất chỉ còn có anh và cô giữa trời đất, thiên sơn vạn thủy cũng không cách nào ngăn cản họ ôm nhau.

Tô Nhiễm tựa vào người anh, hít vào mùi hổ phách khiến tim cô đập loạn nhịp. Mùi hương này dù ở bất cứ lúc nào cũng làm cô mê đắm. Tô Nhiễm lên tiếng, “Tình trạng của tôi nghiêm trọng hơn bốn năm trước, phải không?”

Cô có thể nhớ rõ chuyện của bốn năm trước. Cô nhớ tại sao

mình mắc bệnh tâm thần, tại sao đập đầu vào góc tường, thế nhưng cô không nhớ nổi chuyện xảy ra gần đây. Trí nhớ của cô tựa hồ chỉ dừng ở ngày Hạ Đồng xuất hiện.

“Em đừng bận tâm, nó không quan trọng.” Lê Minh Vũ lại ôm đầu cô vào sát ngực mình, anh cúi đầu hôn trán cô, “Tất cả đều qua hết rồi. Em đừng nghĩ nữa, nó không quan trọng.”

“Không quan trọng?” Tô Nhiễm ngửa đầu, cô chần chờ nhìn anh.

Lê Minh Vũ cười ôn hoà, tay anh xoa gáy cô, “Ngoài em ra, những việc khác đều không quan trọng.”

Tô Nhiễm thẳng thốt nhìn Lê Minh Vũ. Anh chưa bao giờ nói như thế này với cô.

“Vậy còn ba mẹ anh?”

Cô không ngốc. Khi cô nhìn thấy tấm hình, cô đã mơ hồ dự cảm được điều gì đó. Nếu không có nguyên nhân sâu xa, tại sao Lê Minh Vũ phải đổi họ của mình? Cô lại nhớ những lời nói úp mở của mẹ trước đây. Bây giờ ngẫm nghĩ lại, cô dám chắc đã có chuyện xảy ra.

Lê Minh Vũ và mẹ đều có chuyện giấu diếm cô, lẽ nào chuyện này không đơn giản như họ nói?

Gió lạnh thổi qua, Lê Minh Vũ đột nhiên cứng đờ người. Cô không biết phản ứng của anh là do gió hay do cô nói. Gương mặt nghiêm của anh nghiêm lại, khiến cô cảm thấy bất an. Anh không trả lời câu hỏi của cô. Anh mím môi, mắt anh lộ vẻ bối rối.

Tô Nhiễm không muốn ép anh trả lời. Cô cảm thấy mình là kẻ ngốc nhất trên đời này. Có lẽ tất cả mọi người đều biết nhưng chỉ một mình cô ngơ ngác, không biết gì hết. Cô cảm thấy có thứ gì đó bao phủ lên mọi việc, một khi đâm thủng, rất nhiều sự thật như cái chết của ba, của Đinh Minh Khải...sẽ hiện ra.

Tô Nhiễm bình tĩnh nhìn anh, “Tôi chỉ muốn hỏi anh một câu duy nhất?”

Lê Minh Vũ nhìn cô, “Em muốn hỏi gì?”

Giọng nói mềm mại của Tô Nhiễm cất lên, “Tôi đã từng hỏi anh câu này trước đây, bây giờ tôi muốn hỏi lần nữa.” Tô Nhiễm hít sâu một hơi, cô nói từng chữ rành rọt, “Anh có biết người tên Cố Hoài

Dương hay không?”

Môi Lê Minh Vũ mím thành đường cong sắc bén, gương mặt anh đánh lại lạnh lùng.

Tô Nhiễm trông thấy biểu hiện của anh, cô cười buồn bã đẩy anh ra, chạy ào ra ngoài.

“Nhiễm...” Lê Minh Vũ giật mình, ném phăng cây dù giữ cô lại.

“Bỏ ra!” Tô Nhiễm đột nhiên rất kích động, cô gào lên với anh, đôi mắt cô ngập tràn bi thương, “Anh còn gạt tôi bao nhiêu chuyện? Tôi thấy anh rất đáng sợ.”

“Theo anh về!” Lê Minh Vũ không biết phải giải thích thế nào. Anh đành cạy mạnh giữ cô lại.

Mưa to xối xả dội hai người ướt đầm đìa.

Tô Nhiễm đánh anh thùm thụp, “Tôi không muốn về với anh!” Cô cho anh cơ hội nhưng anh vẫn không nói thật với cô. Tô Nhiễm nước mắt giàn giụa, cô gào to, “Lê Minh Vũ, tôi tưởng mình đã hiểu anh dù chỉ một chút. Nhưng giờ tôi mới biết mình chỉ là một con ngốc. Tôi không hiểu gì về anh!”

“Nhiễm...”

“Bỏ tôi ra!”

“Không bỏ!” Nước mưa như trút làm gương mặt Lê Minh Vũ càng cương nghị. Anh quát khế, “Anh đã nói cả đời này anh sẽ không từ bỏ em nữa.”

“Thả tôi ra, anh thả tôi ra...” Tô Nhiễm giãy dụa một hồi rồi kiệt sức, cô mềm oặt người ngất đi.

Ánh đèn dịu nhẹ chiếu sáng khắp phòng ngủ.

Đến khi Lê Minh Vũ thay xong quần áo sạch đi ra, bác sĩ gia đình cũng vừa xong việc.

“Bác sĩ, cô ấy có sao không?”

“Cô ấy không sao, có thể do hôm trước cô ấy bị sốt, sức khỏe khá yếu nên mới ngất đi. Để cô ấy ngủ một giấc là được.” Bác sĩ nói.

Lê Minh Vũ nghe vậy mới yên tâm. Anh bèn kêu chị Phi tiễn bác sĩ về.

Mark vẫn ngồi đợi ngoài ghế sofa. Lệ Minh Vũ đi vào phòng ngủ, đắp chăn cho Tô Nhiễm, rồi đóng cửa đi ra.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mark hỏi Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ ngồi xuống, thần sắc anh căng thẳng, “Cô ấy trong thấy thứ không nên thấy nên bỏ chạy ra ngoài.”

Mark không hiểu ý Lệ Minh Vũ.

“Bệnh của cô ấy dường như vì việc này mà chuyển biến tốt lên.”

Lệ Minh Vũ thản nhiên nói lái sang chuyện khác.

Mắt Mark bỗng sáng ngời, “Anh chắc chứ?”

“Tôi thấy cô ấy rất tỉnh táo.” Lệ Minh Vũ nói quả quyết.

Mark gật đầu, “Đợi ngày mai cô ấy tỉnh dậy, tôi sẽ kiểm tra lại.”

“Tình huống hiện tại có thường xảy ra không?” Lệ Minh Vũ hỏi tiếp.

Mark suy tư vài giây, “Tình huống bất ngờ tỉnh táo rồi phát bệnh lại rất ít xảy ra. Chỉ cần dừng để người bệnh gặp cú sốc quá lớn thì sẽ không sao.” Mark uống một hớp trà, anh ta nói, “Thực ra trải qua nhiều đợt chữa trị, Tiểu Nhiễm có thể tỉnh lại cũng rất bình thường. Tâm lý con người vốn là một thứ màu nhiệm, có thể giây trước còn mê man, nhưng cũng có thể giây sau vì nguyên nhân nào đó mà tỉnh lại được bản ngã. Vì vậy, anh đừng lo lắng quá.”

Thần thái Lệ Minh Vũ mệt mỏi. Anh thở phào một hơi, gật đầu với Mark.

Chị Phi vừa tiễn bác sĩ ra về, vào phòng khách mở cửa sổ. Chị Phi cất giọng vui vẻ, “Cậu chủ, bên ngoài hết mưa rồi.”

Lệ Minh Vũ ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài. Mưa đã ngừng rơi, bầu trời trong xanh như chiếc gương sáng loáng vừa được gột rửa. Khoé miệng Lệ Minh Vũ bắt giắc cong lên.

Trời đã tạnh mưa, tuy sau này có thể sẽ có bão táp nhưng anh tin mọi việc sẽ trở nên tươi đẹp hơn.

Quyển 9 - Chương 20: Cầu Hôn (1 2)

Hôm sau là một ngày trong xanh nhưng thời tiết dường như lạnh hơn.

Tô Nhiễm bước dọc theo hàng cây ngô đồng Pháp nằm ven đường, ngược nhìn lá cây bay phất phới trên đầu mình. Cô thầm than vãn, thời gian trôi qua quá nhanh, mới đó mà đã đến mùa thu.

Tô Nhiễm dừng chân ở một quán cà phê. Cô chọn ngồi bên ngoài để cảm nhận buổi chiều ấm áp ánh nắng mùa thu và ngắm nhìn dòng người ngược xuôi qua lại.

Một chiếc lá vàng khô lướt qua mắt Tô Nhiễm rơi xuống mặt bàn. Cô buồn hiu hắt cầm nó lên xem.

Cô đã nghe chị Phi kể sơ sơ chuyện về Hoà Vy, cô cũng đã gọi điện cho mẹ. Mẹ mừng vì cô khỏi bệnh, nhưng lại lo lắng cho Hoà Vy. Tới lúc này, Tô Nhiễm mới biết gần đây xảy ra chuyện gì. Tất nhiên cô không có khả năng nghe chuyện này từ miệng Lê Minh Vũ. Anh rất kín miệng, không chịu kể bất cứ chuyện gì cho cô. Anh chỉ nói với cô, “Em khoẻ là tốt rồi.”

Vậy nên mọi công lao đều thuộc về chị Phi. Từ khi cô tỉnh lại, chị Phi kể rõ ngọn nguồn mọi việc cho cô biết. Đồng thời, chị Phi còn nhấn mạnh Lê Minh Vũ đối xử với cô tốt cỡ nào, khoan dung bản tính ngang ngược của cô ra sao.

Hôm nay khi Lê Minh Vũ đi làm, cô vẫn đang ngồi dùng bữa. Chị Phi nấu cho cô rất nhiều món ngon và dĩ nhiên cô ăn không hết. Thế là chị Phi buột miệng nói: “Cô chủ sắp làm cô dâu nên phải ăn nhiều một chút mới được. Nếu không chiều nay cậu chủ dẫn cô đi đăng ký kết hôn, cô sẽ không có sức đâu.”

Tô Nhiễm thảng thốt tột cùng! Vì thế lợi dụng lúc chị Phi không chú ý, cô trốn khỏi khu Hoa Phủ. Tô Nhiễm không biết mình phải làm

thế nào. Hôm qua, cô thật sự rất hận Lê Minh Vũ. Khi tất cả trí nhớ ùa về, cô hận anh giấu diếm, hận anh khiến Hạ Đồng đến phòng làm việc của cô, hận anh liên quan đến chuyện bốn năm trước, càng hận anh là một phần nguyên nhân làm mất đi đứa con thứ hai. Nhưng khi nghe chị Phi kể Lê Minh Vũ chăm sóc cẩn thận như thế nào, lòng cô lại vô cớ mềm nhũn...

Cô muốn yên lặng. Cô muốn suy nghĩ cô và Lê Minh Vũ sẽ tiếp tục như thế nào. Trước khi chưa nghĩ ra, cô làm sao có thể hồ đồ đi đăng ký kết hôn với anh? Quan trọng hơn là cô muốn biết tình hình hiện tại của Hoà Vy và Hoà thị.

Đối diện quán cà phê Tô Nhiễm đang ngồi là một quảng trường rộng lớn. Bờ cầu trên quảng trường bay tràn ra tìm kiếm thức ăn. Có vài đứa bé nghịch ngợm chạy đùa làm đàn bồ câu vỗ cánh bay lên. Nơi bồ câu bay qua là một màn hình lớn đang chiếu tin tức.

“Vào bốn giờ mười phút sáng nay, một cuộc ẩu đả nghiêm trọng khiến một người thiệt mạng đã xảy ra tại trại tạm giam thành phố. Theo tin tức chúng tôi nhận được, người chết là Bạch Lâm, em rể của Hoà Tấn Bằng – người sáng lập tập đoàn Hoà thị. Một ngày trước, Bạch Lâm vừa bị sở luật chính đệ đơn tố cáo ông là chủ mưu sát hại quản gia Trần Trung. Nhưng vào sáng nay theo lời kể của những người chứng kiến, trong lúc Bạch Lâm tranh chấp với người khác, đầu ông va đập mạnh dẫn đến mất nhiều máu đã chết ngay tại chỗ. Phía cảnh sát vẫn đang điều tra nguyên nhân chính xác của vụ việc này.”

Ly cà phê trong tay Tô Nhiễm đổ tràn ra ngoài. Cô sửng sờ nhìn màn hình!

Bạch Lâm chết rồi? Hoá ra người giết Trần Trung chính là Bạch Lâm!

Tô Nhiễm sực nhớ tới lọ màu đen đỏ, thấm thoát như cả thế hệ đã trôi qua. Nhất định thời gian quan xảy ra rất nhiều việc. Thế nhưng trí nhớ của cô bị dừng ở một điểm nào đó đã bỏ lỡ một vài sự việc. Cô gọi điện thoại cho Lạc Tranh nhưng đáng tiếc Lạc Tranh lại báo cô biết lọ màu đen đỏ đã bị Lê Minh Vũ lấy đi.

Chẳng lẽ Lê Minh Vũ biết rõ cô muốn làm việc gì, muốn điều tra chuyện gì?

Tô Nhiễm hít sâu nhưng vẫn không thể kiềm nén cơn hoảng loạn trong lòng. Cô không biết mình là vì tâm lý hay cái chết của Bạch Lâm khiến cô bất giác hoang mang.

Làm sao mọi thứ lại trùng hợp như vậy? Hoà Vy gặp chuyện, Bạch Lâm lại chết, nói cách khác trong Hoà thị đã không còn người của nhà họ Hoà!

Tô Nhiễm phát run, việc này là trùng hợp hay...có ai đó sắp xếp?

Đúng lúc này, Tô Nhiễm cảm thấy trên đầu mình tối om, mùi thân quen hoà quyện với hương cà phê xộc vào mũi cô. Tô Nhiễm nhướng mắt, cô nhìn thấy một đôi mắt đàn ông sâu thẳm có vẻ không vui.

Cô thở dài, nặn ra nụ cười miễn cưỡng, “Chẳng lẽ tôi đi đến đâu, anh cũng tìm được?”

“Anh đã nói thật lòng tìm một người không khó.” Lê Minh Vũ ngồi xuống ghế đối diện cô. Anh vẫn mặc comple cắt may thủ công tinh tế và sang trọng như mọi khi.

Lê Minh Vũ thản nhiên dời ly cà phê của cô sang một bên, đồng hồ trên cổ tay anh làm chói loà mắt Tô Nhiễm, “Đến giờ rồi, chúng ta đi thôi.” Giọng anh bình tĩnh mà tự tin như thể chuyện này đã được cô đồng ý từ lâu.

Tô Nhiễm cau mày hỏi anh, “Đi đâu?”

Lê Minh Vũ nhìn cô, đáy mắt anh đông đầy ý cười, anh vén phần tóc bị gió thổi loà xoà của Tô Nhiễm giúp cô, anh cất giọng điềm nhiên như không, “Đi đăng ký kết hôn.”

“Anh chưa hỏi ý kiến của tôi.” Tim Tô Nhiễm đập mạnh, cô nhú mày bức bối.

Lê Minh Vũ chau mày, anh cong môi cười, “Được thôi, vậy bây giờ anh hỏi ý kiến của em.”

“Anh...”

“Em lấy anh, được không?” Lê Minh Vũ bất ngờ cầm một chiếc hộp xinh xắn. Anh mở nó ra, vừa nhìn cô vừa cười nói.

Lời cầu hôn này của anh nghe như không có thành ý, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy tay anh đang run. Hôm nay là lần đầu tiên tự mình chọn nhẫn cầu hôn. Có ông trời chứng giám tuy giọng nói của anh thông dong nhưng trong lòng anh lại bối rối như tơ vò. Anh sợ cô từ chối!

Bốn năm trước, hôn nhân của anh và cô đến hết sức tự nhiên. Anh không có nghiêm túc cầu hôn cô, dù là chiếc nhẫn cưới bồ câu cũng do anh sai thư ký đi mua. Nhưng bốn năm sau, anh rất muốn đường đường chính chính có cô. Anh muốn mang lại mọi thứ trọn vẹn và hoàn chỉnh nhất cho cô.

Tô Nhiễm nhìn chiếc nhẫn anh cầm, cô đột nhiên bật cười.

“Em nhớ chiếc nhẫn này không?” Lê Minh Vũ rút chiếc nhẫn ra khỏi hộp.

Tô Nhiễm buông một tiếng thở dài. Nhớ! Cô đương nhiên nhớ chiếc nhẫn kim cương này! Bốn năm trước, Lê Minh Vũ được mời tham dự một cuộc triển lãm nữ trang. Khi ấy, cô trông thấy chiếc nhẫn này nằm ở nơi thu hút nhất. Viên kim cương sáng lóng lánh thúc giục cô bước lại gần xem. Cô công nhận cô chưa bao giờ thấy chiếc nhẫn nào đẹp như nó. Đêm đó có vài người khách muốn mua nhưng người bên tổ chức đều từ chối khéo léo. Tô Nhiễm vừa lấy làm tiếc vừa cảm thấy may mắn. Sở dĩ cô tiếc là chiếc nhẫn đẹp như vậy chỉ có thể nhìn, chứ không thể có. Còn thấy may mắn là vì nó sẽ không bị người khác mua đi. Về sau cô lại nghĩ chiếc nhẫn này có bán, cô cũng không mua nổi.

Ngày ấy, cô càng nhìn càng thích chiếc nhẫn, nó trông tinh tế và xa hoa hơn chiếc nhẫn trứng bồ câu của cô. Có điều ngày hôm sau cô lại hay tin chiếc nhẫn đó đã bị một người bí mật mua đi.

Ngày hôm nay của bốn năm sau trông thấy chiếc nhẫn ở trước mắt. Cô cảm thấy khó tin vô cùng.

Lê Minh Vũ cười cười, trả lời thắc mắc của cô. Anh tròng mắt nhìn Tô Nhiễm, “Chiếc nhẫn này đã đợi em suốt bốn năm qua.”

Tô Nhiễm thẳng thốt, “Người mua nhẫn năm đó là anh ư?”

Lê Minh Vũ mỉm cười, anh không giải đáp câu hỏi của cô.

“Tại sao?” Cô vô thức lăm bằm.

Lệ Minh Vũ nhướn người ra trước. Anh cười nuông chiều với cô, “Bốn năm trước lúc dự triển lãm em chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn này nên anh biết em rất thích nó. Vì vậy, anh dứt khoát mua nó cho em.”

Lúc đó anh muốn cho cô một bất ngờ nhưng ngẫm nghĩ cứ thấy buồn cười nên anh cất mãi trong ngăn kéo. Có vài lần, anh muốn mang nhẫn tặng cô nhưng lần nào cũng bất bản thân bỏ ngay ý nghĩ đó. Bây giờ nhớ lại mới thấy bốn năm trước, anh đã quan tâm đến cảm thụ của cô.

“Người chịu trách nhiệm triển lãm nói không bán cơ mà...”

“Vì vậy em cũng biết anh vất vả thế nào mới mua được nó.” Lệ Minh Vũ tươi cười kéo tay cô qua. Anh chậm rãi đeo nhẫn vào ngón tay của cô. “Chỉ em mới xứng đáng có nó.”

Sao cơ...

Tô Nhiễm nghệt mặt nhìn chiếc nhẫn đeo trên ngón tay mình. Dưới ánh nắng dịu dàng, đường nét kim cương góc cạnh toả sáng lộng lẫy.

“Nó sinh ra là dành cho em.” Lệ Minh Vũ nắm tay Tô Nhiễm, say đắm nhìn dáng vẻ ngơ ngác của cô, “Em nhìn đi, nó rất hợp với em.”

Tô Nhiễm nhìn đến ngất ngây. Lệ Minh Vũ lén nhếch miệng cười đắc ý, anh lợi dụng thời cơ dụ dỗ cô, “Mình đi thôi em. Bên đăng ký đang chờ chúng ta.”

Tô Nhiễm bị anh kéo đứng dậy. Cô vừa muốn đi theo anh thì sức định thần, giấy khỏi tay anh.

Lệ Minh Vũ buồn bã, ngoảnh đầu nhìn cô.

“Anh biết giữa tôi và anh còn tồn tại nhiều vấn đề chưa giải quyết không?” Tô Nhiễm ngồi xuống. Cô cời nhẫn, cắm nó vào hộp, “Tôi không thể đăng ký kết hôn với anh.”

“Nếu mọi vấn đề đều được giải quyết thì sao?” Lệ Minh Vũ cũng vào chỗ ngồi, anh nghiêm túc hỏi cô.

Tô Nhiễm nhìn thẳng vào mắt anh, “Nếu mọi vấn đề đều được giải quyết, nếu tôi biết anh không có gì giấu diếm, tôi sẽ đồng ý đeo

chiếc nhẫn này.”

Cô biết anh đối xử với cô rất tốt. Tuy thời gian qua, cô mơ hồ với nhiều việc nhưng cô cảm nhận được tình cảm anh dành cho cô. Cô muốn tin tưởng anh lần nữa.

Lệ Minh Vũ hít một hơi sâu, “Nhiễm, cái chết của ba em không liên quan đến anh.”

“Còn chuyện hối lộ mà Hạ Đồng nhắc đến?”

“Thực tế thì...” Lệ Minh Vũ nhìn cô, anh nói thẳng, “Khi ấy ba em đã đút lót tiền bất chính, người bên phòng điều tra đã tiến hành tìm hiểu ba em.”

“Nói cách khác ba tôi trốn tránh trách nhiệm nên nhảy lầu tự tử?”

“Anh nghĩ là vậy.”

Tô Nhiễm nhìn Lệ Minh Vũ chăm chăm, “Vậy vì sao...anh lại chú tâm đến việc ba tôi hối lộ? Còn kêu Hạ Đồng thu thập bằng chứng? Nếu người bên điều tra thương nghiệp không có chứng cứ chính xác, tại sao lại kiểm tra ba tôi?”

Lệ Minh Vũ ngần ngừ vài giây, anh nói nhàn nhạt, “Em phải hiểu chuyện ba em bị điều tra chỉ là sớm hay muộn thôi.”

Nghe anh trả lời, Tô Nhiễm đành cười khổ, cô lắc đầu bất lực, “Vậy tôi hỏi anh...” Cô buông một tiếng thở dài, “Đinh Minh Khải do anh giết, đúng không?”

“Không!”

“Hung thủ là ai?”

Lệ Minh Vũ hơi cup mắt, anh đáp, “Anh tin cảnh sát sẽ điều tra chuyện này.”

“Vậy căn biệt thự đó là thế nào với anh?”

“Không là gì hết.”

“Còn khu Hoa Phủ?” Tô Nhiễm dò xét anh, “Biệt thự ở khu Hoa Phủ là sao?”

“Đó là một chỗ ở cũ.”

“Nhà của gia đình anh?”

“Ừ.”

Tô Nhiễm nhướng người ra trước, cô nhấn mạnh, “Nhà họ Cố?”

Lệ Minh Vũ mím môi, ánh sáng soi lên gương mặt nghiêng của anh tạo nên một đường viền khó đoán. Anh nhìn cô chăm chú, nói nhẹ nhàng, “Ừ.”

Tô Nhiễm không ngờ anh sẽ thẳng thắn thừa nhận. Cô sững sốt và khó tin, “Tôi không rõ, thực sự không rõ...”

“Sự tình rất đơn giản.” Lệ Minh Vũ cất giọng điềm tĩnh, “Khi anh còn nhỏ thì ba mẹ ruột của anh đã mất. Ba mẹ nuôi là bạn thân của ba mẹ nên lúc anh còn bé, họ đã nuôi dưỡng và sữa họ cho anh.”

“Nhưng tôi từng hỏi anh...”

“Chuyện nhà họ Lệ nhận nuôi anh là bí mật. Ở giới chính trị biến hoá khôn lường, chẳng biết khi nào họ sẽ dùng thân thể của anh làm vũ khí công kích. Anh không sợ mình bị chỉ trích nhưng anh không muốn ba mẹ nuôi cũng bị liên lụy, nói xấu làm họ mất uy tín. Vì vậy khi em nhắc tới Cố Hoài Dương, anh mới nói anh không biết.” Lệ Minh Vũ cắt ngang lời cô, giọng anh nhẹ nhàng như thể đang nói chuyện không liên quan đến bản thân.

“Hình như anh không có tình cảm mấy với ba mẹ ruột của mình.” Tô Nhiễm nghi ngại nhìn anh.

“Họ qua đời khi anh còn quá nhỏ, có nhiều chuyện anh không nhớ rõ nên tình cảm phai nhạt cũng là bình thường.” Lệ Minh Vũ mỉm cười.

Tô Nhiễm cảm thấy nửa tin nửa ngờ Lệ Minh Vũ. Bởi vì trước đây mỗi lần hỏi anh, anh đều kín như bưng, không nói cô nghe. Nhưng hôm nay, anh lại thông dong giải đáp thắc mắc của cô.

Dường như hiểu thấu tâm tư của Tô Nhiễm, Lệ Minh Vũ nở nụ cười. Anh dịu dàng kéo tay Tô Nhiễm, cài tay mình vào tay cô, “Anh nói em biết là để em hiểu anh rất muốn tái hôn với em.”

Tô Nhiễm trầm mặc nhìn anh. Cô nghe thấy tiếng lòng mình dao động về anh. Cô cup mi, cắn mạnh môi, “Anh biết ngày xưa ba mẹ tôi và ba mẹ anh từng là bạn thân của nhau không?”

Thần sắc của Lệ Minh Vũ hơi đờ ra nhưng khi cô nhướn mắt lần, anh lại che giấu vẻ mặt đó. Anh tỏ vẻ hoài nghi nhìn cô, “Thật không? Anh chưa nghe nói chuyện này bao giờ.”

“VẬY...” Tô Nhiễm biết câu hỏi của mình hơi tàn nhẫn nhưng cô vẫn nói ra, “Be mẹ ruột của anh chết như thế nào?”

Lúc trước mẹ đã nói cô biết nhưng cô muốn nghe sự thật từ chính miệng Lê Minh Vũ.

Đôi mắt Lê Minh Vũ tối tăm khó đoán, anh cầm ly cà phê của cô uống một hớp, anh điềm tĩnh trả lời, “Nghe ba mẹ nuôi nói họ chết trong một trận hoả hoạn.”

“Hoả hoạn ở căn biệt thự đó? Anh còn chút ấn tượng nào không?” Tô Nhiễm hỏi dồn Lê Minh Vũ.

“Nhiễm...” Lê Minh Vũ thở dài thườn thượt, anh nắm chặt tay cô, “Những gì biết về ba mẹ ruột, anh đã kể hết với em. Anh cũng từng hỏi ba mẹ nuôi chuyện này nhưng họ chỉ bảo là tai nạn bất ngờ. Anh biết em ngờ vực chuyện của Đinh Minh Khải nhưng anh thật sự không biết tại sao anh ta chết ở căn biệt thự đó. Thậm chí anh cũng không hiểu lí do vì sao mà mọi chứng cứ lại hướng về anh. Việc này để cảnh sát giải quyết, không được sao em?”

Lê Minh Vũ nói đến mức Tô Nhiễm xiêu lòng. Cô cảm thấy anh không giống nói dối. Cô đau xót nhìn màn hình lớn ngoài quảng trường, “Anh biết tin Bạch Lâm bị đánh chết không?”

“Anh vừa biết sáng nay.” Việc Bạch Lâm cũng là nguyên nhân khiến anh mới sáng sớm đã rời khỏi nhà. Dĩ nhiên anh sẽ không nói tình huống thực tế với Tô Nhiễm.

“Thật lòng tôi không muốn nghi ngờ anh nhưng tại sao lại trùng hợp đến vậy? Trước đó thì Hoà Vy gặp chuyện không may, rồi giờ Bạch Lâm lại chết.”

“Ý em là sao?”

“Từ trước tới giờ, anh luôn quan tâm đến Hoà thị.”

“Em muốn nói anh hãm hại Hoà Vy trước tiên, sau đó mướn người giết Bạch Lâm? Như vậy anh sẽ danh chính ngôn thuận tiêu diệt Hoà thị, đúng không?”

“Thực tế thế lực của anh đã thẩm thấu vào Hoà thị từ lâu.” Tô Nhiễm nhìn anh chăm chăm, trong lòng lại cầu xin mọi chuyện không liên quan tới anh. Cô biết cái cân trong tim cô đã nghiêng về anh nhưng

càng như vậy, cô lại càng thống khổ.

Mắt Lê Minh Vũ loé vẻ nghiêm túc, anh thả tay cô ra, nặng nề lên tiếng, “Nhiễm, anh muốn bảo vệ em. Thậm chí anh còn mong em luôn bệnh như vậy, để em không phải bận tâm lo nghĩ nhiều việc.”

Tô Nhiễm vô thức rùng mình, “Tôi không hiểu ý của anh...”

“Em nhớ mình từng tìm chuyên gia hương liệu nhờ phân tích đồ không?”

Tô Nhiễm gật đầu, “Nhưng anh đã lấy nó đi.”

“Đúng vậy nhưng anh không đẩy Bạch Lâm vào trại giam, mà em trai ngoan của em...Tiêu Diệp Lỗi đã làm.” Lê Minh Vũ nhấn mạnh từng chữ.

“Sao cơ? Diệp Lỗi? Không thể nào...cậu ấy sẽ không làm vậy.”

“Anh chỉ tìm hiểu được người báo án là cậu ta, còn tại sao cậu ta có chứng cứ giống em thì anh không biết. Còn một việc chắc chắn em không thể ngờ là sau khi Hoà Vy đâm Hạ Đồng bị thương. Tiêu Diệp Lỗi đã dẫn Hoà Vy đi trốn. Cậu ta lừa cô ấy, bảo sẽ giúp cô ấy nhưng lại gọi người của Hạ Minh Hà đến, Hoà Vy suýt bị họ giết chết.”

Tô Nhiễm há hốc miệng kinh ngạc.

Lê Minh Vũ gờ tay gọi phục vụ lấy nước ấm cho Tô Nhiễm. Nếu có thể giấu, anh thật sự không muốn cô biết chuyện này. Hai việc trước sau đều dính đến Tiêu Diệp Lỗi. Anh rất bất ngờ khi nhận được điện thoại của Giang Dã vào rạng sáng nay. Giang Dã tức giận kể anh nghe từng chuyện xảy ra, rồi còn đòi giải quyết Tiêu Diệp Lỗi. Nhưng anh cản Giang Dã lại. Sau cuộc gọi đó, anh ngẫm nghĩ xâu chuỗi từng sự việc mới thấy mục đích Tiêu Diệp Lỗi vào Hoà thị làm việc không hề đơn giản.

Tô Nhiễm không tin nổi, “Tại sao cậu ấy phải làm vậy?”

“Có thể là vì tiền tài hoặc quyền lực.” Lê Minh Vũ đáp thản nhiên. Thực ra còn một lý do anh không dám nói ra. Anh biết Tiêu Diệp Lỗi vì Tô Nhiễm, chỉ có cô ngốc nghếch mới không cảm nhận được tình yêu của Tiêu Diệp Lỗi dành cho cô. Đôi khi vì muốn có một người phụ nữ, đàn ông sẽ làm rất nhiều việc để đạt cho bằng được. Hiển

nhiên Tiêu Diệp Lỗi là một trong số đó.

Tiêu Diệp Lỗi từng vì Tô Nhiễm đánh Trình Nhật Đông suýt tàn tật, chỉ vậy thôi cũng đủ thấy Tiêu Diệp Lỗi yêu Tô Nhiễm vô cùng.

Tô Nhiễm run tay cầm ly nước ấm lên uống. Cô không tin nổi sự thật này.

“Hoà Vy đang ở đâu?” Cô thất thần hỏi Lê Minh Vũ.

“Em muốn biết?” Lê Minh Vũ tựa lưng vào thành ghế, hờ hợt hỏi cô.

Tô Nhiễm gật đầu, “Tất nhiên.”

Lê Minh Vũ nhàn nhạt bắt chéo chân, “Nhiễm, anh biết em quan tâm Hoà Vy. Anh đảm bảo cô ấy bình an vô sự, sẽ không ngồi tù vì chuyện này.”

“Hạ Minh Hà sẽ không tha cho Hoà Vy.” Tô Nhiễm hiểu chuyện này không dễ giải quyết.

“Nhưng anh có cách khiến Hạ Minh Hà không truy cứu trách nhiệm.” Lê Minh Vũ nói chắc như đinh đóng cột.

Tô Nhiễm sững sờ nhìn anh.

“Chỉ cần...” Lê Minh Vũ nhướn người ra trước, anh mở hộp nhẫn, đặt nó vào lòng bàn tay, mỉm cười với cô, “Em cam tâm tình nguyện đeo chiếc nhẫn này, đi đăng ký kết hôn với anh.”

Tô Nhiễm nhìn anh. Anh không đeo nhẫn trực tiếp lên tay cô như vừa nãy, mà anh đặt hộp nhẫn trong lòng bàn tay chờ đợi cô. Gương mặt anh tươi cười tràn ngập tự tin và chắc chắn, như thế anh biết thế nào cô cũng đồng ý tái hôn với anh.

Tô Nhiễm liếm môi, cô thở dài, “Anh phải dùng thủ đoạn uy hiếp tôi mới chịu ư?”

Đôi mắt sáng của Lê Minh Vũ thoáng buồn bã, nụ cười của anh tắt lịm, anh nhìn cô chăm chú, “Em sai rồi, Nhiễm. Hôm nay, anh chỉ tranh thủ cơ hội.”

“Anh...”

Anh xen vào lời nói của cô, “Trái qua nhiều việc nhưng ông trời vẫn đưa đẩy chúng ta ở bên nhau. Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, anh và em vẫn luôn gắn kết theo một cách nào đó. Đây

chính là duyên phận!”

“Tôi cho rằng người giống anh sẽ không tin vào số mệnh.”

“Anh đã trải qua quá đủ cuộc sống ngoài nỗi sợ hãi thì chỉ còn sự cô đơn và trống trải.” Lệ Minh Vũ hạ thấp giọng nói.

Tô Nhiễm cúi gầm đầu, bàn tay cô khế siết lại. Cô biết anh còn có việc giấu cô nhưng chính xác là việc gì thì cô không nghĩ ra. Dù cô có tiếp tục hỏi anh, anh cũng sẽ không trả lời cô.

Lệ Minh Vũ im lặng nhìn Tô Nhiễm, nhẫn nại chờ đợi câu trả lời của cô.

Tô Nhiễm biết anh muốn cô trả lời như thế nào. Cô giương đôi mắt lên đối diện với anh, “Tôi muốn biết anh dùng cách gì bảo đảm Hoà Vy không sao?”

Thấy cô có ý thoả hiệp, Lệ Minh Vũ cười toe toét...

“Em không cần biết anh dùng cách gì. Em chỉ cần tin anh, anh cam đoan Hoà Vy sẽ bình an, có thể về Hoà thị làm việc bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

Tô Nhiễm bật cười, cô bắt đắc dĩ nhìn anh, “Đúng là không có lý do để từ chối anh.”

“Em sẽ không từ chối vì em là thuộc về anh!” Lệ Minh Vũ nhoen miệng cười. Anh đặt nhẫn vào tay cô, giọng nói trầm thấp của anh cất lên mê hoặc cô, “Em đeo lên đi.”

Khoé miệng Lệ Minh Vũ cong lên, anh vừa cầm nhẫn vừa nâng tay Tô Nhiễm chuẩn bị đeo nó cho cô. Tô Nhiễm cũng không rút tay lại, chờ đợi anh đeo nhẫn vào ngón tay mình. Chẳng biết tại sao chiếc nhẫn trước mắt, Tô Nhiễm lại cảm thấy một trách nhiệm vô hình đè nặng lên mình...

Tô Nhiễm khấn trương, vô thức nuốt khan. Đeo nhẫn này nghĩa là cô đã đồng ý tái hôn với anh, mỗi ngày đều sống bên cạnh anh....

Tô Nhiễm lén nhìn anh theo bản năng. Cô thấy vẻ mặt anh chăm chú và nghiêm túc, còn đôi mắt anh đong đầy chờ mong. Lòng Tô Nhiễm cũng lâng lâng, cô rủi mi trấn an nỗi niềm hoảng loạn.

Có điều là... Ngay khi nhẫn vừa trượt vào ngón tay Tô Nhiễm thì một chiếc xe máy phóng nhanh về phía cô. Đôi nam nữ đang chìm

trong xúc động còn chưa có phản ứng thì người lái xe máy đã chuẩn xác cướp đi chiếc nhẫn Lệ Minh Vũ đang cầm.

Do xung lượng rất lớn, Tô Nhiễm bị hất sang một bên, cô ngã xuống đất. Tất cả diễn ra quá nhanh. Khi mọi người xung quanh la lên thì tên cướp đã chạy xa.

“Nhiễm...” Lệ Minh Vũ lật dật đỡ cô dậy. Tên cướp chết tiệt, dám ban ngày ban mặt cướp đồ của anh!

Tô Nhiễm nhìn anh lắc đầu.

“Ở đây chờ anh.” Anh sai bước nhanh về chiếc xe đang đậu ven đường của mình.

“Minh Vũ...” Tô Nhiễm chạy theo anh, “Anh định chạy đi đâu? Bây giờ đang kẹt xe, anh không đuổi kịp đâu.”

“Mẹ kiếp!” Anh giận dữ đập tay lái.

Anh nghiêng răng rút điện thoại ra gọi. Đợi đối phương nghe máy, anh lập tức căn dặn, “Vừa rồi có một tên cướp đi xe máy cướp nhẫn cầu hôn của tôi. Biển số xe của hắn là XH4088. Phái người tìm về ngay cho tôi.”

Dám cướp đồ của anh, chán sống!

Sau khi phân phó xong mọi việc. Lệ Minh Vũ cẩn thận kiểm tra xem Tô Nhiễm có bị thương hay không, “Em không sao thật chứ?”

Tô Nhiễm lắc đầu nguầy nguậy.

“Nhất định phải tóm được nó. Đúng là coi trời bằng vung!” Lệ Minh Vũ hỏn hển lên tiếng.

Tô Nhiễm nở nụ cười rạng rỡ. Đây là lần đầu tiên cô trông thấy bản tính trẻ con của Lệ Minh Vũ. Nhớ đến dáng vẻ muốn đuổi theo tên cướp đã lấy đi chiếc nhẫn của anh, cô lại không nhịn được cười.

Lệ Minh Vũ đang nổi giận đùng đùng nhìn thấy cô cười lại nghệt ra nhìn cô.

Tô Nhiễm mím môi nhìn anh. Cô chủ động kiễng chân, hôn lên má anh.

Quyển 9 - Chương 21: Lễ Vật

Một nụ hôn nhẹ nhàng khiến lòng Lê Minh Vũ nở hoa. Gương mặt trang nghiêm của anh thoáng ngó ra. Anh xúc động khôn nguôi nhìn Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm thấy Lê Minh Vũ ngơ ngác, cô bật cười, nũng nịu đảo mắt, “Chiếc nhẫn đó quan trọng với anh lắm à?”

“Nhẫn không quan trọng, em mới quan trọng.” Lê Minh Vũ trả lời. Anh si mê nhìn nụ cười của cô.

Đôi má Tô Nhiễm nóng ran, cô giương mắt nhìn anh, “Minh Vũ, chỉ cần anh giúp Hoà Vy, em nhất định sẽ lấy anh!”

Trái tim Lê Minh Vũ tan chảy, anh ôm chầm cô vào lòng, thở nhẹ thoả mãn, “Anh hứa với em Hoà Vy sẽ không sao.”

Tô Nhiễm nhắm mắt tựa vào ngực anh, cô chưa bao giờ cảm thấy an toàn như lúc này...

Màn đêm tĩnh lặng bao trùm lên mọi nơi.

Giang Dã vừa bước ra khỏi phòng tắm thì điện thoại của anh cũng cùng lúc vang lên. Giang Dã vắt khăn tắm lên lưng, cầm điện thoại đi vào phòng sách. Anh vừa lau tóc vừa nhận điện thoại.

“Giang Dã, tôi tặng cậu một món quà.” Người gọi điện cho Giang Dã chính là Lê Minh Vũ.

Giang Dã mỉm cười, “Mấy khi được bộ trưởng Lê chiếu có đến tôi. Đúng là vinh hạnh của tôi.”

“Cậu hãy đứng ra dàn xếp chuyện của Hoà Vy.” Lê Minh Vũ cất giọng nhàn nhạt.

Giang Dã thôi cười, sắc mặt anh trở nên nghiêm túc, “Anh nói đi.”

“Tôi sẽ đưa cậu một thứ, chỉ cần cậu xem nó thì sẽ biết giúp Hoà Vy như thế nào.” Lê Minh Vũ nói úp úp mở mở.

Từ trước tới nay, anh và Lê Minh Vũ không tiếp xúc nhiều với

nhau nhưng lần này Lê Minh Vũ chủ động giúp anh, nhất định là có nguyên nhân, “Tôi muốn biết tại sao anh lại giúp Hoà Vy.”

“Đơn giản thôi, tôi muốn kết hôn.”

“Sao cơ?” Giang Dã sửng sốt, “Anh...kết hôn với ai?”

Lê Minh Vũ ở đầu dây bên kia khẽ cười, “Em gái Hoà Vy, Tô Nhiễm.”

Giang Dã sực nhớ tới cô gái có gương mặt hao hao giống Hoà Vy mà anh gặp ở trước cao ốc hôm đó, lại nghe Lê Minh Vũ thẳng thắn thừa nhận, anh cười cười, “Giờ thì tôi đã hiểu.”

“Giang Dã, cậu nhớ không được giải quyết việc này ở đây.”

“Anh yên tâm, tôi biết phải làm thế này. Anh giúp tôi nhiều như vậy, làm sao tôi có thể gây thêm phiền phức cho anh.”

“Vậy thì được.”

Giang Dã cào tóc, “Anh có thân với thằng nhóc Tiêu Diệp Lỗi không?”

“Cậu định làm gì?”

“Tôi muốn xử nó!”

“Bây giờ chưa phải lúc.”

“Giữ thằng đó lại là tai hoạ.” Giọng Giang Dã hết sức lạnh lùng, “Tôi biết luật pháp ở đây rất nghiêm khắc, không làm bậy được. Nhưng anh đừng lo, tôi sẽ dẫn nó đến chỗ khác hoặc Đài Loan xử lý gọn gàng.”

“Bây giờ cậu xử cậu ta cũng không được gì, trái lại càng rút dây động rừng. Tôi còn dùng cậu ta.”

Giang Dã trầm mặc một lúc mới đáp, “Được, tôi nghe lời anh.”

“Thằng nhóc này mau giải quyết chuyện của Hoà Vy đi, nghe chưa?”

“Sao tôi cứ thấy anh gấp hơn cả tôi nữa nhỉ?”

“Nói nhảm, kết hôn ai mà không gấp?”

“Oh! Oh!” Giang Dã phì cười lắc đầu. Người này mấy khi chịu mở miệng vui đùa.

Sau khi tắt máy, Giang Dã cầm khăn lau tóc một lúc rồi định đi ra ngoài. Nhưng anh vừa mở cửa thì phát hiện Hoà Vy không biết dậy

từ khi nào, cô kinh ngạc đứng ngay cửa phòng sách nhìn anh. Thấy anh bước ra, ánh mắt cô bỗng hiện vẻ hoảng loạn.

“Em dậy rồi?” Mắt Giang Dã sáng ngời, anh vui vẻ hỏi Hoà Vy.

Suốt đường anh chở cô về đây, cô cứ thấp thỏm lắm lắm rất nhiều chuyện. Đến khi về đến nhà thì cô đã mệt mỏi ngủ thiếp đi. Hoà Vy vô thức lùi về sau. Người đàn ông anh tuấn trước mắt đột nhiên trở thành ma quỷ đáng sợ trong mắt cô.

“Em sao vậy?” Giang Dã cảm thấy kỳ lạ, anh bèn tiến lên trước định kéo cô.

“Đừng đụng vào tôi!” Hoà Vy sợ hãi rụt về sau.

“Được rồi, anh đứng yên ở đây, em đừng lui ra sau.” Giang Dã vội vàng dừng lại, anh cất giọng thân thiết với cô.

Hoà Vy cũng dừng bước, cô nhìn anh đăm đăm, “Giang Dã, anh là ai?”

Không phải cô cố tình nghe lén anh nói điện thoại, mà là cô tỉnh dậy, nhìn thấy khung cảnh xa lạ, cô hơi hoang mang. Cô nhớ Giang Dã đưa cô đi, vì thế cô muốn tìm anh. Nhưng không ngờ cô lại vô tình nghe thấy anh nói chuyện điện thoại.

Giang Dã liếm môi. Kỳ thực trông thấy cô đứng ở cửa, một dự cảm không hay bất giác trỗi dậy trong lòng anh, “Hoà Vy, bây giờ không phải lúc thảo luận vấn đề này.”

“Rốt cuộc anh là ai?” Hoà Vy cố chấp hỏi anh.

Giang Dã biết không thể giấu cô, anh nói khẽ khàng, “Chúng ta ngồi xuống nói chuyện, được không?”

Hoà Vy gật đầu nhìn anh.

Sau khi nói chuyện với Giang Dã, Lê Minh Vũ lại gọi cho Đồng Hựu đang ở Paris. Đồng Hựu nghe Lê Minh Vũ dẫn dò, anh ngạc nhiên vô cùng. Lần đầu tiên kể từ lúc đi làm, anh mới phản bác ý kiến của Lê Minh Vũ...

“Bộ trưởng, anh làm vậy là không hợp lý.”

Giọng nói trầm trầm của Lê Minh Vũ vang lên, “Đây là cách duy nhất.”

“Bộ trưởng, em không hiểu quyết định của anh. Khó khăn lắm chúng ta mới tìm ra chứng cứ phạm tội của hạ mình hà. Nếu lần này bỏ qua thì không biết khi nào mới có cơ hội thứ hai. Chúng ta đang mạo hiểm.” Đồng Hựu sốt ruột ngăn cản Lê Minh Vũ.

“Tôi hiểu nhưng biết đâu ông trời muốn tôi tóm lấy nhược điểm khác lớn hơn của ông ta. Tóm lại, cậu cứ nghe theo tôi, phải người đưa đồ cho Giang Dã càng nhanh càng tốt.” Lê Minh Vũ ra lệnh.

Đồng Hựu thở dài, anh gật đầu, “Dạ.”

Sau khi hay tin Bạch Lâm qua đời, Bạch Sơ Diệp xụi lơ trên ghế sofa. May mắn có Hoà Quân Hạo ở cạnh, anh trấn an bà ta một hồi rồi đến sở cảnh sát tiến hành thủ tục.

Khắp nhà họ Hoà đều chìm trong không khí đau thương. Bạch Sơ Diệp lặng người cầm điện thoại lên lâu, nhốt mình trong phòng ngủ.

Chẳng biết Bạch Sơ Diệp gọi cho ai. Nhưng bà ta gọi đến cháy máy, đối phương mới chịu nghe điện thoại. Bạch Sơ Diệp gào lên kích động, “Cái chết của Bạch Lâm liên quan đến ông, đúng không?”

“Cô gọi để hỏi việc này?” Giọng Hạ Minh Hà lạnh như băng.

“Tôi gọi để hỏi việc này! Hạ Minh Hà, ông hại chết em trai tôi?”

“Sao cô ngốc thế, cô hỏi kiểu này thì ai trả lời cô?” Hạ Minh Hà lạnh nhạt đáp lời, “Tôi chán nghe giọng cô rồi, thế nên tôi cũng chẳng ngại nói cô biết. Chuyện em trai cô là lần cuối cùng tôi giải quyết giúp cô.”

“Hạ Minh Hà, ông giúp tôi ư? Ông đã giết chết Bạch Lâm!”

“Chẳng phải cô sợ Bạch Lâm hờ hênh với cảnh sát ư? Bây giờ giải quyết xong rồi còn gì. Bạch Lâm đã chết, không còn ai khai ra cô!” Hạ Minh Hà cười nhạt.

“Hạ Minh Hà, ông khốn nạn...” Bà ta còn chưa nói hết thì Hạ Minh Hà đã gác máy. Bạch Sơ Diệp nổi điên ném điện thoại lên tường.

Trên ghế sofa ngoài phòng khách, Hoà Vy trầm lặng ngồi đối diện với Giang Dã. Không gian to lớn như muốn nuốt chửng lấy cô. Hoà Vy lướt mắt xung quang, rồi nhìn Giang Dã, “Dù anh là

bartender nổi tiếng thì cũng không thể mua được biệt thự ở đây. Theo tôi biết khu này không phải có tiền là mua được.”

Cô chưa từng đến chỗ ở của anh. Mỗi lần ôn tồn trước đây, cô và anh đều đến khách sạn. Giang Dã nhướn người ra trước, mười ngón tay của anh đan vào nhau, tựa hồ anh đang lựa lời để nói thật với cô.

“Nói đi, anh là ai?” Hoà Vy nhìn anh.

“Hoà Vy...” Giang Dã thở dài sườn sượt, “Anh thật sự là bartender.”

Hoà Vy im lặng nhìn anh.

Giang Dã cắn răng, hồi lâu sau anh lên tiếng, “Em nghe nói đến tập đoàn Đại Hoa chưa?”

Hoà Vy trợn to mắt, cô đứng bật dậy, chỉ tay vào anh, “Anh nói gì? Đại Hoa? Anh nói tập đoàn Đại Hoa?”

Giang Dã gật đầu.

“Ba anh là Giang Chấn Hải?”

Giang Dã lại gật đầu.

“Anh...anh là con trai út của Giang Chấn Hải?”

“Phải.”

Hoà Vy cảm thấy mình như đang nằm mơ. Trời ơi, cô quen với con trai út của chủ tịch tập đoàn Đại Hoa. Cô đã từng cố gắng tiếp xúc, tìm kiếm đầu tư từ tập đoàn này nhiều lần nhưng lần nào cũng bị từ chối thẳng thừng. Cô đã thấy hình của Giang Chấn Hải. Con người Giang Chấn Hải khá khiêm tốn, ông ta ít nhận lời phỏng vấn của báo chí nhưng có một lần tình cờ nhắc tới tên con trai út mà ông ta cưng chiều nhất. Nếu không cô đã không thấy tên anh nghe quen tai.

“Anh là cậu ấm cô chiêu, tại sao lại làm bartender?” Hoà Vy không tài nào hiểu nổi.

Giang Dã nhún vai, “Sở thích.”

Hoà Vy ghen ngào, không biết nói thế nào, “Ba anh chấp nhận sở thích của anh? Chẳng lẽ ông ấy không giận ư?”

Giang Dã nhìn cô chăm chú, “Ông ấy có nổi giận nhưng may là ông ấy rất thương anh, dung túng cho anh làm vậy.”

“Làm sao có chuyện đó được?”

“Chuyện này rất dễ hiểu.” Giang Dã mỉm cười, mắt anh dán chặt vào khuôn mặt của cô, “Bởi ba anh biết lần này anh thật lòng với một cô gái. Ông ấy hiểu anh chưa bao giờ sống yên ở một nơi lâu như vậy.”

Hòa Vy thấy ánh mắt anh nồng cháy yêu thương nhìn mình, tim cô bỗng nhiên đập mạnh.

“Hoà Vy, cô gái đó là em.” Giang Dã không chút nào che giấu, “Từ hôm nay trở đi, anh sẽ chính thức theo đuổi em, sẽ không để em có cơ hội trốn tránh anh.”

“Anh...” Hoà Vy há hốc miệng, “Nhưng em là đào phạm.”

“Vì vậy chỉ anh mới giúp được em.” Giang Dã nhìn cô chăm chú, anh cất giọng nghiêm túc, “Em phải tin anh. Anh tuyệt đối không nhìn người phụ nữ của mình gặp chuyện không may.”

Quyển 9 - Chương 22: Hâm Nóng Tình Yêu

Đôi khi đêm đến là một kiểu bình yên nhưng đôi khi lại khơi gợi chút gì đó mờ ám.

Tuy Tô Nhiễm đã sống ở khu Hoa Phủ hơn một tháng qua nhưng số lần cô tỉnh táo chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Sau sự việc mất nhẫn ngoài phố, Tô Nhiễm bị Lê Minh Vũ dẫn về với lý do “an ninh xã hội” không tốt. Căn biệt thự ở khu Hoa Phủ này rất xa lạ với cô, ít nhất đến lúc này cô cũng không có ấn tượng mấy về nó.

Mà đêm nay khi bóng tối lan tràn khắp nơi, lòng cô lại vô cớ bất an. Tới giờ này, chị Phi vẫn chưa thu dọn phòng dành cho khách, vậy chứng minh Lê Minh Vũ không hề dằn dò chị ta.

Tô Nhiễm tắm xong từ sớm, cô muốn tranh thủ lúc Lê Minh Vũ chưa ngủ lên phòng trước tiên. Như vậy dù ở chung một phòng với anh, cô cũng không quá lúng túng. Nhưng khi cô xoa mái tóc ẩm ướt đi vào phòng ngủ, lại trông thấy Lê Minh Vũ đang ở bên trong. Hình như Lê Minh Vũ vừa tắm xong, nên anh vẫn còn vây khăn tắm bên hông, cười đứng trước cửa sổ nói chuyện điện thoại.

Nghe tiếng mở cửa, anh quay đầu lại, thấy Tô Nhiễm mặc áo ngủ đứng ngay cửa phòng, khoé miệng cương nghị của anh bèn nhếch lên. Tô Nhiễm giật bản mình, lập tức xoay người muốn đi. Ai ngờ Lê Minh Vũ lại bước nhanh đến, vòng tay ôm eo cô từ đằng sau. Anh cúi đầu cười với cô rồi tiếp tục nghe điện thoại.

Tô Nhiễm giãy dụa nhưng anh lại ôm cô chặt hơn. Cô ngại người trong điện thoại nghe thấy sẽ hiểu lầm nên không dám lớn tiếng. Mà Lê Minh Vũ tựa hồ hiểu thấy suy nghĩ của cô, ý cười trong mắt anh đậm hơn. Tô Nhiễm trừng mắt nhìn Lê Minh Vũ, vươn tay đánh anh nhưng tất cả đều vô ích. Lê Minh Vũ càng đắc ý, anh cúi đầu ngậm lấy môi cô. Hành động táo tợn này khiến Tô Nhiễm tròn mắt. Ở

khoảng cách gần anh thế này, cô nghe thấy người ở trong điện thoại đang cẩn thận báo cáo công việc với anh. Nhưng người đàn ông đáng ghét này lại...

Nếu đôi phương biết sắp của mình xấu xa như thế này, nhất định sẽ há hốc mồm ngạc nhiên.

Mãi đến khi thấy cô chịu thua, Lê Minh Vũ mới mỉm cười ngừng hôn. Anh cẩn nhẹ môi Tô Nhiễm một cái vừa như cảnh cáo lại như trêu đùa. Nụ cười chòng ghẹo của anh đập vào mắt cô khiến tim cô rung mạnh... Tô Nhiễm cũng thôi giãy dụa, bất mãn nhìn anh chăm chăm.

Lê Minh Vũ ôm cô vào lòng. Sau khi nghe đối phương báo cáo một lượt, anh nói lãnh đạm, “Trước tám giờ rưỡi sáng mai, tôi muốn thấy báo cáo...” Lê Minh Vũ chăm chú sắp xếp công việc nhưng tay lại ung dung vuốt ve thắt lưng Tô Nhiễm.

Do đang đứng sát vào Lê Minh Vũ nên Tô Nhiễm có thể cảm nhận mọi thứ trên cơ thể anh. Ánh mắt khó chịu của cô bỗng dịu hẫng. Giọng anh trầm trầm nồng hậu dần dò công việc như từng hòn đá chất ngồn ngang trong lòng cô.

Do anh vừa tắm xong nên mái tóc ướt sũng nước nhỏ giọt lên xương quai xanh quyến rũ của anh. Tô Nhiễm vô thức nuốt khan nhìn xuống vị trí đọng nước lấp lánh. Lúc này, cô mới ý thức mình đã nhìn anh quá lâu.

Lê Minh Vũ lại hất cằm với Tô Nhiễm, mặt mày anh tràn ngập ý cười như nhìn thấy nỗi xấu hổ của cô. Anh vẫn sắp xếp các công việc với cấp dưới, nhưng bàn tay đặt bên hông Tô Nhiễm gian xảo dờn lên trên, phủ lấy một bên ngực của cô. Thấy cô phát hoảng, anh dùng mắt ra hiệu cô không được lên tiếng. Tim Tô Nhiễm đập dồn dập. Cô vô thức nhìn anh thò tay vào áo ngủ ôm lấy ngực mình. Tô Nhiễm cảm nhận rõ nụ hoa của mình run rẩy trong lòng bàn tay ấm áp và to lớn của anh. Một nỗi xao xuyến khác thường đột nhiên trỗi dậy trong lòng cô.

Cuộc gọi dài dòng buồn chán rốt cục cũng kết thúc. Tô Nhiễm đỏ mặt đẩy anh ra. Cô không dám nhìn thẳng đôi mắt đen láy đượm ý

cười của anh. Cô cụp mi đi lấy gối nằm của mình. Có điều Tô Nhiễm còn chưa xoay người, Lê Minh Vũ đã sáp tới, giang tay ôm cô từ phía sau.

“Đi đâu?” Giọng anh trầm ấm ẩn thấp thoáng ý cười rót vào tai Tô Nhiễm.

“Em, em...ngủ ở phòng dành cho khách.” Tô Nhiễm nghiêng đầu né tránh hơi thở ấm áp đang vờn bên tai cô.

Lê Minh Vũ phì cười, anh nén giọng mình nghe thật cuốn hút, “Anh cho em đi chưa?”

Tô Nhiễm đờ người, cô thở gấp kháng nghị, “Anh muốn làm gì? Anh không được động tay động chân. Thả ra!”

Lê Minh Vũ ôm cô chặt hơn, anh khế cười, “Trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng, em nói anh muốn làm gì?”

“Anh...đồ háo sắc! Ừm...” Cô xoay đầu lờm Lê Minh Vũ lại bị đôi môi của anh phủ lấy môi cô. Nụ hôn này cuồng nhiệt và nóng bỏng hơn cả ban nãy. Đầu lưỡi của anh thâm nhập vào miệng Tô Nhiễm cuốn lấy lưỡi cô. Lê Minh Vũ giơ tay giữ ót Tô Nhiễm khiến cô không thể trốn tránh, phải ngửa đầu đón nhận nụ hôn nồng cháy của anh.

Thời gian trôi qua rất lâu, lâu đến mức Tô Nhiễm hoa mắt chóng mặt, anh mới từ từ rời khỏi đôi môi cô. Lê Minh Vũ nhìn cô, anh cong môi cười thoả mãn. Ánh mắt anh thăm lại cho thấy anh muốn cái gì. Cũng bởi vì quá rõ ràng anh muốn làm gì nên mặt cô mới đỏ ửng.

“Em, em còn chưa khoẻ hẳn.” Tô Nhiễm buột miệng thốt ra một câu đã thấy nụ cười trên môi anh càng sâu hơn. Tô Nhiễm bối rối, không biết làm sao. Trời ơi, vừa rồi cô nói vậy khác gì đang tự mình ám chỉ đâu chứ!

Khoé miệng Lê Minh Vũ giật giật nhưng đang nhin cười, anh nói nhỏ vào tai cô, “Hơn một tháng rồi.”

“Anh...” Cô ngược lên nhìn rồi lại bị ánh mắt nóng rực nhuộm đầy dục vọng của anh dọa hoảng hốt.

Anh ôm ghì cô, cố tình nói, “Nhiễm, anh muốn em...”

“Không, em không...” Tô Nhiễm hốt hoảng, cô lắc đầu nguầy

nguyệt.

“Chúng ta cũng đâu phải lần đầu tiên, em vẫn còn sợ anh ư?” Lê Minh Vũ cười gian trá, anh hạ thấp giọng nói, “Em sợ anh hay sợ anh lấp đầy em.”

“Không được nói!” Tô Nhiễm then thùng che miệng anh. Tại sao anh lại xấu như vậy?

Anh cười ha hả nhìn dáng vẻ then thùng của cô. Tô Nhiễm giật mình, lật đật rút tay lại.

“Nhiễm, em bắt nạt anh?” Lê Minh Vũ áp trán mình lên trán cô, anh thì thầm, “Em biết anh không thể thiếu em nên cố tình giày vò anh, phải không?”

“Em không có...”

“Anh thấy rõ em nghĩ vậy.” Anh cười và hôn mũi cô. Sau đó, anh nghiêng mặt, đặt nụ hôn lên gò má Tô Nhiễm đến hõm vai của cô rồi mút nhẹ. Giọng anh vì động tác thân mật này càng mơ hồ không rõ, “Nhiễm, em sẽ không bỏ anh cũng giống như anh không thể xa em...”

“Không phải...” Tô Nhiễm phản bác nhưng giọng cô lại nhỏ như muỗi kêu, khiến lời kháng nghị của cô cũng trở nên vô nghĩa.

Lê Minh Vũ cười thản nhiên, “Vây để anh đoán suy nghĩ của em.”

Tô Nhiễm ngớ ngàng trở mắt nhìn anh. Lê Minh Vũ trao cô nụ cười nòng hậu. Anh thì cầm lên đầu cô, nói nhẹ nhàng, “Em lo lắng cho Hoà Vy, muốn biết cô ấy ở đâu.”

“Đây là sự thật, không cần đoán cũng biết...” Cô lúng túng đáp lời anh.

Lê Minh Vũ mỉm cười, anh nói tiếp, “Em muốn gặp Tiêu Diệp Lỗi.”

Tô Nhiễm ngẩng phắt đầu nhìn anh.

“Em không cần dùng ánh mắt này nhìn anh. Mọi thứ em nghĩ đều viết hết trên mặt nên chẳng khó đoán tí nào.” Anh trêu mếu ngắt mũi cô.

Tô Nhiễm nổi cáu liếc anh.

Đôi mắt Lê Minh Vũ để lộ ý cười, “Em muốn gặp Tiêu Diệp Lỗi, hỏi cậu ấy có làm những chuyện đó hay không. Em cũng muốn về

nhà họ Hoà xem Bạch Sơ Diệp có chịu nổi cú sốc khi bà ta biết tin Bạch Lâm mất hay không. Em còn muốn biết chuyện Đinh Minh Khải bị giết hại có tiến triển gì không. Ngoài ra, em càng muốn về phòng làm việc điều chế ‘Đào Tuý’ cứu vãn Hoà thị.”

Tô Nhiễm há hốc miệng kinh ngạc nghe anh nói.

“Nhưng em không được đi đâu hết, em phải ngoan ngoãn ở cạnh anh.” Lê Minh Vũ cười nói bổ sung thêm.

“Tại sao...” Cô hỏi anh.

Lê Minh Vũ véo má cô, “Vì em lương thiện, nhìn ai cũng thấy họ tốt, muốn dốc sức giúp đỡ họ, nhưng như vậy em sẽ thiệt thòi, bị họ lợi dụng mà không hay.”

Tô Nhiễm giận dữ liếc xéo anh, “Em có thể hiểu anh đang mắng em ngốc không?”

Lê Minh Vũ phì cười, anh xoa đầu cô yêu thương, “Ai nói em ngốc? Em hiểu ẩn ý của anh mà ngốc ư?”

“Anh...đều vừa thôi!” Tô Nhiễm bị anh chọc tức, giơ tay định đánh anh.

Lê Minh Vũ cười khùng khục, né tránh cú đánh của cô. Anh kéo tay cô vào ngực mình, “Muốn nghe quan điểm của anh không?”

Tô Nhiễm nhăn nhó, cô nhìn anh một lúc rồi gật đầu, để anh vừa nói vừa ôm cô ngồi xuống giường.

“Anh hiểu tâm trạng của em nhưng em nghĩ xem, nếu tìm được Tiêu Diệp Lỗi thì sao? Cậu ta sẽ thú nhận với em? Em là người dễ mềm lòng, thế nào nghe cậu ta nói vài câu là cũng tin ngay. Em phải bình tĩnh nhìn nhận mọi thứ. Bạch Lâm chết bất ngờ nhưng có chuyện em không biết là cả Bạch Lâm và Bạch Sơ Diệp đều biết em cầm lọ màu đen đi. Em nghĩ Bạch Sơ Diệp sẽ nghe em giải thích? Bạch Sơ Diệp không phải người đơn giản. Em nhớ việc người lạ đột nhập vào phòng làm việc không?” Anh xoay người đặt cô nằm xuống giường, thân hình cao lớn của anh phủ xuống người cô.

Tô Nhiễm chỉ tập trung nghe anh nói nên không chú ý đến tư thế mờ ám giữa họ. Nghe anh hỏi, cô bèn gật đầu, “Nhớ.”

“Chuyện đó liên quan đến Bạch Sơ Diệp. Còn người đột nhập vào

phòng làm việc lúc trước cũng không phải vì tiền mà là để kiếm lọ màu đen.” Lúc này, Lê Minh Vũ đang từ tốn cởi áo ngủ của Tô Nhiễm. Bàn tay anh chui vào mơn trớn da thịt ấm áp của cô.

“Chị em ghét Bạch Sơ Diệp không phải không có lý do, mà cũng chỉ có một mình em mới coi bà ta là người tốt.” Tay anh luồn ra sau lưng Tô Nhiễm, thành thạo cởi khoá áo lót của cô.

Hơi thở của Tô Nhiễm loạn nhịp nhưng không phải vì động tác của anh, mà là do lời anh nói. Cô không muốn tin Lê Minh Vũ nhưng anh nói rất chắc chắn, không muốn tin cũng khó.

“Vụ Đinh Minh Khải sẽ có cảnh sát lo liệu.” Lê Minh Vũ vén vạt áo của Tô Nhiễm, ngón tay anh lặng lẽ chui vào mép quần lót, ve vuốt nơi mẫn cảm của cô. Ngực khí của anh vẫn tỉnh bơ như không có gì xảy ra.

Xúc giác dị dạng khiến Tô Nhiễm bật người ngồi dậy, anh lại đè cô xuống, nhốt cô vào phạm vi thuộc về mình. Dây áo lót rời khỏi vai Tô Nhiễm rơi xuống, khuôn ngực trắng ngần hoàn toàn hiện ra dán vào lồng ngực của anh.

“Anh biết em lo nghĩ chuyện gì. Nhưng anh không hiểu tại sao Đinh Minh Khải gọi em đến căn biệt thự đó. Anh có thể nói em biết, mọi thứ anh ta nghĩ chỉ là sự chấp nhất của anh ta. Anh từng nói anh không liên quan đến cái chết của ba em.”

Bắt gặp ánh mắt thản nhiên và chân thành của anh, Tô Nhiễm bỗng thấy dao động. Hay là mọi lời anh nói đều là sự thật...

“Việc em muốn điều chế ‘Đào Tuý’...” Anh dừng một chút rồi nói tiếp, “Suy nghĩ của em đúng, nó có thể giúp nhà họ Hoà vượt qua khó khăn.”

“Hử anh biết tại sao em muốn điều chế ‘Đào Tuý’.” Tô Nhiễm đọc không hiểu nội tâm của anh.

Lê Minh Vũ cong môi cười. Anh thẳng thừng kéo quần lót của cô xuống, cơ thể hai người ép sát vào nhau.

“Anh biết em muốn đối phó anh.”

Tô Nhiễm ngạc nhiên nhìn anh.

“Vì thế em càng phải ở cạnh anh.” Lê Minh Vũ mỉm cười. Anh xoa

từ bắp đùi Tô Nhiễm xuôi dần lên trên. “Chỉ có ở lại cạnh anh, em mới hiểu được anh. Như vậy em mới biết người biết ta, có khả năng đạt được mục đích của em hơn.”

“Anh đúng là...quái gở.” Tô Nhiễm chột dạ, phảng phất như anh nói trúng tim đen của cô.

“Khi nào chúng ta sống với nhau lần nữa, em sẽ không còn thấy anh kỳ lạ.” Yết hầu của Lê Minh Vũ chuyển động. Anh nhìn cô chăm chú, cúi thấp đầu hôn cô.

Tô Nhiễm cảm thấy cả người mình đều nóng lên, cô chống tay trước ngực anh, nhúu mày khó chịu, “Em đã nói anh giúp Hoà Vy thì mới...”

“Anh cam đoan trong vòng ba ngày, Hoà Vy sẽ bình an vô sự.” Lê Minh Vũ vừa chen ngang lời Tô Nhiễm vừa thông thả nắn bóp ngực cô.

Tô Nhiễm không thể tin nổi, trong vòng ba ngày...

“Thế nên em phải thực hiện lời hứa. Nếu không...” Lê Minh Vũ cười xấu xa.

“Nếu không thì sao?” Nói xong câu đó, cô mới phát hiện hai người có bao nhiêu ‘gần gũi’. Cô sợ hãi nhồm người dậy lại bị anh đè xuống...

“Em nói thử xem?” Anh nhoẻn miệng cười, đáy mắt anh chứa đầy ham muốn. Tô Nhiễm còn chưa lên tiếng, anh đã cúi đầu tham lam cắn mút không bỏ qua bất cứ chỗ nào trên cơ thể cô.

Trên chiếc giường to lớn mềm mại, Tô Nhiễm thờ hồn hển đón nhận khoái cảm do anh mang đến. Bên ngoài màn đêm càng nồng đậm, cảnh tượng kiều diễm và nóng bỏng trong phòng càng dâng cao.

Quyển 10 - Chương 1: Ấm Áp

Cứ như vậy, khi tôi trải qua biết bao tổn thương, khi tôi bắt đầu hoài nghi mọi thứ, tôi lại phát hiện mình vẫn có thể yêu. Tôi những tưởng mình không còn chờ mong, vì mỗi lần yêu là một lần tôi khổ sở giả vờ thành ngọt ngào, khiến tôi rơi từ thiên đường xuống địa ngục, khiến tôi tan nát chùn bước. Nhưng khi tôi biết tôi còn yêu anh, mà anh vẫn yêu tôi như thuở đầu tiên, tôi mới nhận ra yêu là một nỗi đau ăn sâu vào máu thịt. Đau đớn như khiến tôi chết đi, rồi lại hồi tỉnh trong tình yêu, tìm thấy ánh hào quang rực sáng....

Lá phong đỏ, cây ngô đồng vàng vọt, ngọc lan trắng trong sân bắt đầu dự trữ năng lượng đón mùa mới lại về. Một năm có bốn mùa là quy luật tự nhiên của tạo hoá. Nó giống như cuộc sống trải qua nhiều thăng trầm, bãi bể nương dâu để đi đến sự bình yên.

Tiết trời mỗi lúc một lạnh hơn. Những giọt sương long lanh còn chưa tan hết như những viên ngọc sáng lóng lánh.

Tô Nhiễm mở choàng mắt tỉnh dậy. Cô thần thờ đứng lên theo bản năng, mái tóc ngắn bù xù của cô giờ đã trở nên dài hơn. Sau khi rửa mặt, cô đi ra khỏi phòng tắm, dờ dẫm nhìn bên kia giường. Như vậy là cô lại sống chung với Lê Minh Vũ ư? Đêm triền miên yêu thương hôm qua khiến gương mặt Tô Nhiễm trông hồng hào rạng rỡ. Tô Nhiễm để khăn bông sang bên, vỗ nhẹ ngực trấn an bản thân. Cô đảo mắt nhìn phía bên kia giường lộn xộn. Có lẽ anh đã dậy từ sớm. Dưới giường vẫn còn rơi là tá đồ lót của cô, cô mím môi thu dọn nhanh chóng.

Tô Nhiễm ra khỏi phòng ngủ, chị Phi vừa lúc bước lên lầu hai. Thấy cô đã dậy, chị ta cười nói sang sảng, “Cô chủ dậy rồi, cậu chủ đang ở phòng ăn đấy.”

Tô Nhiễm thoáng nghệt thờ. Thì ra anh vẫn chưa đi.

“Anh ấy đợi tôi dùng bữa?” Nhớ tới những ngày sống cùng anh trước đây, anh tựa hồ đã quen vừa ngồi đọc báo vừa đợi cô dùng bữa.

Chị Phi lại lắc đầu, “Không phải, tiên sinh căn dặn tôi đừng gọi cô dậy, để cô ngủ.”

Tô Nhiễm hơi sững sốt, mặt trời đã lên cao lắm rồi.

“Cô chủ, hay cô ngủ thêm một lát đi. Tôi thấy cô vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn.” Chị Phi thân thiết nhìn cô.

Khuôn mặt Tô Nhiễm nóng bừng, cô vội nói, “Không, tôi...tôi hơi đói bụng.”

“Ờ.” Chị Phi hồ nghi nhìn cô.

Tô Nhiễm đi xuống phòng ăn. Ánh nắng từ ngoài rọi vào phòng bao phủ lên người đàn ông ngồi không xa. Áo sơ mi và quần tây cắt may thủ công bao phủ khung xương to lớn nhưng không cách nào giấu đi đường nét cường tráng của anh.

Tia sáng màu vàng ấm áp rơi vào gương mặt điển trai của anh. Vàng trán rộng của anh, đôi lông mày đen, sống mũi cao thẳng, làn môi mỏng hơi mím, quai hàm vuông vắn quyến rũ,... Vào lúc này, anh đang tao nhã cầm tách cà phê uống một hớp, sau đó đặt lại lên bàn.

Tô Nhiễm không biết là vì ánh nắng mặt trời chói mắt hay anh quá sáng ngời mà cô nhìn đến ngẩn ngơ, quên cả việc bước vào phòng ăn.

Đến khi...

Lệ Minh Vũ đột nhiên quay đầu, trông thấy cô đôi mắt trầm tĩnh thâm căn cố đế lộ vẻ dịu dàng. Đôi môi của anh nhếch lên một đường cong hạnh phúc.

Tô Nhiễm cup mi, trái tim cô đập thành thịch. Chị Phi đi xuống thấy cô đứng ngoài cửa, bèn cảm thấy kỳ lạ hỏi cô, “Cô chủ, tại sao không vào ăn sáng?”

“Ừm.” Tô Nhiễm ngại ngùng đi vào, ngồi xuống dưới cái nhìn lấp lánh ý cười của Lệ Minh Vũ.

Chị Phi bưng đồ ăn sáng lên cho cô rồi đi ra làm việc.

Trong phòng ăn chỉ còn hai người họ. Cảm giác này khiến Tô Nhiễm nhớ về những ngày trước đây.

Cô cầm ly sữa lên uống giảm bớt căng thẳng.

“Sao em không ngủ thêm?” Lệ Minh Vũ cất giọng điềm nhiên, giọng anh loáng thoáng ý cười vờn quanh đầu cô.

Tô Nhiễm bối rối buông ly sữa xuống, cô nói nhẹ nhàng, “Ngủ không được.”

Lệ Minh Vũ thấy Tô Nhiễm đỏ mặt lại nhớ dáng vẻ cô đứng ngoài phòng ăn nhìn anh, lòng anh mềm nhũn. Anh cầm bánh sandwich lên ăn, sau khi nuốt xuống, anh hỏi cô, “Em mệt không?”

Sao cơ?

Tay cầm nĩa của Tô Nhiễm khựng lại, cô ngơ ngác giương mắt nhìn anh.

Lệ Minh Vũ cười cười, anh nói, “Anh hỏi em tối qua anh có làm em mệt không?”

Mặt Tô Nhiễm đỏ phừng phừng, cô trả lời cũng không được, mà không trả lời cũng không xong. Trống ngực Tô Nhiễm đập mạnh liệt, cô không ngờ người đàn ông này lại xấu xa hỏi cô câu này trên bàn ăn.

“Sao thế?” Lệ Minh Vũ biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm nhìn đôi mắt đượm ý cười của anh, cô chum chim môi, “Không có gì.”

“Ồ.” Lệ Minh Vũ giả vờ dăm chiêu suy nghĩ, anh gật mạnh đầu, “Vậy đêm nay anh phải ‘cố gắng’ hơn mới được.”

“Anh...” Tô Nhiễm bị chọc đến nổi đoá, cô giận dữ định đổ đĩa thức ăn lên mặt anh.

Lệ Minh Vũ phá lên cười thích thú, anh nhìn cô tràn ngập yêu thương. Tô Nhiễm ngây người, hoá ra anh cười...nhìn rất đẹp.

Dùng xong bữa sáng, Lệ Minh Vũ cũng chuẩn bị đi làm.

Tô Nhiễm đi theo anh tới phòng thay quần áo, cô lưỡng lự dõi nhìn bóng lưng của anh. Lệ Minh Vũ thấy bóng dáng nho nhỏ của cô trong gương, anh nhếch mép nhưng không nói tiếng nào. Anh mở ngăn kéo đựng cravat ngoài đầu nhìn cô.

Tô Nhiễm nhìn anh một cái, chọn cravat phù hợp với màu áo sơ mi và comple của anh. Cô nhón chân thành thạo thắt cravat cho anh.

Thắt xong cravat, cô lại tìm kẹp cravat và măng-séc phối cho anh.

Sau khi làm xong mọi thứ, Tô Nhiễm thở phào nhẹ nhõm. Lệ Minh Vũ lại thân mật giang tay ôm cô vào lòng.

“Làm gì? Không đi là muộn đấy!” Tô Nhiễm then thùng.

Hơi thở đàn ông ấm áp phả vào gò má và tai của Tô Nhiễm, mùi hổ phách dịu dịu như một liều thuốc độc mê hoặc cô, anh cất giọng quyến rũ cô...

“Tại sao sáng nay nhìn trộm anh, hmm?”

Mặt Tô Nhiễm nóng ran, cô rủ mắt, “Anh đừng có chảnh choẹ. Em nhìn anh hồi nào?”

“À.” Lệ Minh Vũ gật đầu, anh không vạch trần cô, “Thì ra là anh tự mình đa tình.”

Tô Nhiễm kinh ngạc ngẩng phắt đầu, bắt gặp đôi mắt của anh ngời sáng nhìn cô.

“Anh không đi làm à?” Cô hơi sợ ánh mắt của anh. Đôi mắt anh sâu thẳm như đại dương, cô sợ mình rơi vào đó.

Lệ Minh Vũ cũng không vội vã đi làm, anh rủ rỉ vào tai cô, “Em nhắm mắt lại đi.”

Tô Nhiễm cảm thấy ngờ vực.

“Nhắm mắt.” Giọng nói thâm tình dễ nghe rót vào tai cô.

Tô Nhiễm nhắm tịt mắt, không biết anh muốn làm gì.

Chốc lát sau, Tô Nhiễm cảm thấy vành tai mình ngứa ngứa, ngón tay ấm ấm của anh chạm vào da thịt cô.

“Được rồi.” Lệ Minh Vũ lên tiếng.

Tô Nhiễm mở mắt, cơ thể cô bị anh kéo đến trước gương.

Cô hoài nghi nhìn người đàn ông trong gương rồi sờ vật trên lỗ tai đập vào mắt cô. Tô Nhiễm bỗng nhiên ngẩn người. Món đồ trên tai cô chính là đôi bông ngọc trai đen.

“Vật hoàn cố chủ.” Lệ Minh Vũ ôm cô từ đằng sau, cánh tay anh siết chặt để lưng cô càng dán sát vào ngực anh. Hình bóng hai người trong gương nom xứng đôi vô cùng.

Lệ Minh Vũ mỉm cười ngấm nhìn cô gái trong gương.

Tô Nhiễm sững sờ nhìn đôi bông ngọc trai đen trên vành tai. Mọi việc giữa bốn năm trước và bốn năm sau như mới vừa xảy ra hôm qua. Trong đầu cô hiện lên rất nhiều việc, mọi thứ tựa hồ đều liên quan đến đôi bông này, nó như đường thẳng nối liền thời gian bốn năm.

“Xin lỗi.” Lệ Minh Vũ cúi đầu nói bên tai cô, “Từ hôm nay trở đi, anh nhất định quý trọng em. Hy vọng mọi việc vẫn chưa quá muộn.”

Trái tim Tô Nhiễm lại bắt đầu đập điên cuồng. Cô nghiêng mặt nhưng vẫn không né được hơi thở gần gũi của anh.

“Em đã nói chỉ cần anh...” Thực ra cô rất muốn hỏi anh chuyện liên quan đến Hoà Vy nhưng cô không biết mở lời như thế nào.

Lệ Minh Vũ biết suy nghĩ của cô, anh mỉm cười ôm chặt cô, “Em yên tâm, chuyện anh hứa với em nhất định sẽ làm được.”

Lúc này Tô Nhiễm mới yên lòng. Tuy người đàn ông này thâm trầm khó đoán nhưng anh là một người trọng chữ tín. Anh đã hứa thì chắc chắn làm được.

“Cám ơn anh.” Cô nói chân thành với anh.

Lệ Minh Vũ cười cười, nhướn cao mày, “Cám ơn thì không cần, dù gì em cũng phải kết hôn với anh.”

Tô Nhiễm liếc xéo anh. Người đàn ông này không chỗ nào là không tranh thủ. Cô cất giọng nhàn nhạt, “Anh không cần nhắc nhở liên tục như thế này.”

Lệ Minh Vũ nhoẻn miệng cười, anh hạ thấp đầu áp sát vào cô, “Anh phải đi rồi.”

“Ừm.” Tô Nhiễm cúi gầm đầu trả lời.

“Em không nói với anh lái xe cẩn thận à?” Anh lại hỏi.

Tô Nhiễm ngược lên lườm anh. Nhưng lại thấy anh có vẻ trông mong, cô cắn môi, “Lái xe cẩn thận.” Nói hết lời, tim Tô Nhiễm rung mạnh. Câu này là dành cho bà xã nói với ông xã cơ mà.

Tô Nhiễm ngẩng lên thấy anh nhìn mình khoái chí, cô giận đến đỏ mặt.

Lệ Minh Vũ bật cười, anh ghì đầu cô, đặt nụ hôn nhẹ nhàng lên

trán cô, “Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về.”

Tô Nhiễm trầm mặc đối đáp lại anh.

Lệ Minh Vũ bước ra cửa. Đến khi bóng anh khuất dần trong ánh nắng, Tô Nhiễm đang đứng trước gương. Cô thở dài thườn thượt, lẽ nào cô và anh có thể... thử rồi lại thử.

Quyển 10 - Chương 2: Tả Giai Tuệ

Hạ Đồng mơ màng mở mắt nằm trên giường bệnh. Cô ta tỉnh lại từ ngày hôm qua.

Sau khi tỉnh dậy, bác sĩ đã kiểm tra tổng quát cho cô ta. Sức khỏe của cô ta dần ổn định hơn nhưng vết thương vẫn cần phải tĩnh dưỡng. Vết thương bị đâm khi ấy rất sâu, dẫn đến nhiễm trùng nghiêm trọng. Đây cũng là nguyên nhân khiến cô ta mê man suốt mấy ngày liền.

Có điều Hạ Minh Hà và mẹ Berry của Hạ Đồng không ai vui mừng vì cô ta tỉnh dậy. Nhất là Berry, bà ta chực trào nước mắt, xót xa ngồi bên giường bệnh nhìn con mình.

Một lúc sau, giọng nói ồm ồm của Hạ Minh Hà vang lên, “Đừng khóc nữa. Con tỉnh rồi mà còn khóc suốt mướt. Cô làm thế người ta lại tưởng con mình đã chết.”

“Anh nói cái gì?” Berry ngoái đầu, giận dữ quát ông ta.

Hạ Minh Hà thở dài, “Ý tôi là bây giờ y học rất phát triển, con sẽ không sao.”

Berry liếc xéo ông ta, “Nếu anh chăm sóc tốt cho con, con sẽ không khốn khổ như vậy! Sớm biết anh không quan tâm con, thì tôi đã dẫn con đi theo mình từ bé.”

“Cô mà chăm sóc con chẳng biết con phải vào bệnh viện bao nhiêu lần.”

“Anh còn mặt mũi nói tôi? Anh...”

“Ba, mẹ...” Hạ Đồng đau đầu. Do nhiều ngày không nói chuyện nên giọng cô ta khàn đặc.

Họ vội vàng ngậm miệng lại.

Hạ Đồng mệt mỏi nhìn họ, cô ta khó khăn lên tiếng, “Bác sĩ nói thật không? Sau này con không thể có con được ư?”

Đây là tai hoạ của cô ta. Khi biết tin này, cô ta chỉ muốn chết.

Về mặt Hạ Minh Hà nặng nề. Berry rung rung an ủi cô ta, “Con đừng lo, chờ con khoẻ lên, mẹ sẽ dẫn con ra nước ngoài điều trị. Con đừng nghe bác sĩ ở đây nói linh tinh.”

“Thật không mẹ? Mẹ, con sẽ khoẻ phải không?” Hạ Đồng giàn giụa nước mắt.

“Con sẽ khoẻ, nhất định sẽ khoẻ.” Berry đau xót cầm chặt tay cô ta.

Hạ Minh Hà đau buốt lòng. Cơn giận của ông ta trào dâng mãnh liệt, ông ta nhìn Hạ Đồng, “Con yên tâm, ba nhất định đòi công bằng cho con!”

Hạ Đồng nhìn Hạ Minh Hà, ánh mắt cô ta thoáng u tối, cô ta uể oải đáp, “Đến bao giờ cuộc sống kiểu này mới chấm dứt?”

“Hoà Vy dọa con sợ? Sau này con không sinh được con? Ba sẽ tính món nợ này với nhà họ Hoà!” Hạ Minh Hà tỏ vẻ hung hãn, ông ta dịu giọng nói với Berry, “Mấy ngày nữa tôi đi Pháp, cô ở đây chăm sóc tốt cho con.” Nói xong, ông ta sải bước nhanh khỏi phòng bệnh.

Hạ Đồng lo lắng dõi theo cửa phòng bệnh. Berry nói khẽ, “Con đừng suy nghĩ nhiều, con khoẻ lại mới là quan trọng nhất.”

Hạ Đồng gật đầu, cô ta cụp mi che giấu nỗi bi ai trong mắt...

Hạ Minh Hà bước ra bệnh viện, một chiếc xe đen đậu sát vào ông ta. Ông ta căn dặn cấp dưới vài câu rồi mới chui vào xe. Xe lặng lẽ lăn bánh rời đi.

Thoạt đầu, Hạ Minh Hà liên tục gọi điện dặn dò công việc. Sau khi xong xuôi mọi thứ, ông ta cất di động, tựa lưng vào ghế xoa bóp hai bên thái dương đau nhức. Tầm mắt ông ta vô thức lướt ra ngoài, chuẩn bị nghỉ ngơi. Nhưng mà...

Đôi mắt sắp nhắm lại của ông ta đột nhiên mở ra nhìn ngoài cửa sổ rồi nhìn con đường trước mắt. Ông ta khó chịu vỗ ghế ngồi của tài xế, ngữ khí của ông ta hơi bất mãn, “Chạy xe kiểu gì vậy? Đường này không ra sân bay.”

Tài xế tỉnh bơ tiếp tục lái xe.

Hạ Minh Hà tức giận, nhào người ra trước, hét vào tai tài xế,

“Cậu là tài xế được sắp xếp chạy thể ca? Tôi muốn đuổi việc cậu!”

Tài xế mắt kiên nhẫn nhìn qua kính, “Tôi chưa từng thấy ai to mồm như ông.”

Anh ta đánh cua gấp, xe liền ngoặt một vòng lớn.

Hạ Minh Hà không thắt dây an toàn ngã đập vào cửa, đầu ông ta va mạnh theo quán tính, mắt ông ta trợn tròn, rồi ngất lịm.

Tài xế nhìn đằng sau qua kính chiếu hậu, cười thoả mãn, “Đúng rồi đấy. Hành khách đi xe phải yên lặng mới không ảnh hưởng đến tài xế.”

Xe cấp tốc vòng lại, chạy ngược hướng ra sân bay...

Paris, Pháp.

Thang máy khách sạn từ từ dừng ở tầng hai mươi, cửa mở ra... Đồng Hựu đứng chần chờ chốc lát, rồi nắm chặt túi xách bước vào hành lang dài.

Anh dừng trước một căn phòng nằm gần hành lang, chỉnh sơ cravat và comple, hít sâu một hơi, giơ tay nhấn chuông.

Chuông cửa vang lên hai tiếng mềm mại.

Cửa phòng mở toang. Một cô gái ăn mặc bình thường đứng ngay cửa. Trông thấy Đồng Hựu, cô gái hơi bất ngờ, đôi mắt trong vắt như hồ nước mùa thu thoáng ngó ra.

“Tôi có làm phiền em không?” Đồng Hựu cũng hiểu mình hơi đường đột, giọng anh có vẻ xấu hổ.

Cô gái mỉm cười, lách người sang bên, “Làm phiền thì tới rồi. Lễ nào em nói phiền thì anh sẽ đi? Mời vào.”

Đồng Hựu cười đi vào trong.

Phòng cô ở là dạng căn hộ, có phòng khách và phòng ngủ được thiết kế đặc biệt. Cô ở đây vài ngày nên bày biện hết mọi đồ mang theo ra ngoài. Nhìn cách trang hoàng của cô không giống mấy cô gái quen bày bừa trong khách sạn.

Trong phòng loáng thoáng mùi hoa quả thanh mát và hương thơm tự nhiên của cô. Đồng Hựu hít sâu hưởng thụ cảm giác thoải mái này. Cô gái đưa anh một ly cà phê, vừa cười vừa nói, “Làm gì

mà mua nhiều đồ vậy?”

Đồng Hựu mau chóng phản ứng. Anh nhận ly cà phê, “Em hứa làm thịt bò nướng cho tôi ăn. Vậy mà em biến mất từ hôm đó tới giờ.”

Cô gái cuộn mình trên ghế sofa, cô cắn môi nghiêng mặt nhìn anh, “Tại người ta không tìm được anh. Paris nói lớn không lớn nhỏ không nhỏ, muốn ra đường gặp ngay anh đâu phải dễ?”

Đồng Hựu vỡ lẽ, không khỏi nhíu mày trách mình sơ ý. Anh đi lại, rút điện thoại của mình đưa cô.

Cô gái hơi ngớ ra, “Gì thế?”

“Em lưu số điện thoại của mình vào đi.” Đồng Hựu nói.

Cô gái cười tủm tỉm nhận lấy điện thoại, cô bấm một chút rồi bật cười...

“Có mật mã bảo vệ.”

Đồng Hựu ngồi xuống uống cà phê, anh nói ra một dãy số.

Cô gái hiếu kỳ nhìn anh, “Trong điện thoại anh chắc chắn có nhiều thông tin quan trọng của khách hàng. Anh dễ dàng nói em biết mật mã, anh không sợ ư?”

“Cô gái nhỏ như em thì làm được gì?” Đồng Hựu mỉm cười phản đối.

“Anh nói cứ như mình già lắm đấy.” Cô che miệng cười, lưu số điện thoại của mình vào.

Đồng Hựu nhận điện thoại nhìn lướt qua, anh nhếch miệng thoải mái. Anh lại bấm gọi số đó. Điện thoại của cô mau chóng đổ chuông. Cô gái ngơ ngác đứng dậy đi lấy điện thoại. Trông thấy dãy số trên đó, cô lắc lắc điện thoại với anh...

“Xong rồi.”

“Lưu vào nữa mới tính là xong.” Đồng Hựu nhắc nhở cô.

Cô gái lại ngồi xuống ghế sofa, cười tươi như hoa, “Ừ, nhưng lưu anh tên gì đây? Chẳng lẽ gọi là A Cầu?”

Đồng Hựu cúi đầu nhìn dãy số cô lưu trong điện thoại mình, không ngờ cô lại lưu thành “A Miêu”. Anh lắc đầu, “Tôi tên Đồng Hựu. Đồng ghép từ nhân và đông, Hựu của che chở.”

“Tên anh nghe thật manly quá.” Cô gái vừa cười nói vừa lưu tên

anh vào điện thoại.

“Còn em?” Đồng Hựu hỏi tiếp.

“Em à...” Cô gái đảo mắt tinh nghịch, “Anh gọi em là A Miêu mà. Dù gì em cũng thích mèo.”

Đồng Hựu chau mày, nhướn người ra trước...

“Em gái à, em phải thành thật.”

“Em không thành thật hồi nào? Em giả dối mà cho anh biết số điện thoại của em ư? Huống hồ em còn làm cả thịt bò nướng cho anh ăn, em rất có thành ý.” Cô gái đứng lên đi khỏi phòng khách.

Đồng Hựu biết cô đi nấu ăn. Anh đành lắc đầu bất đắc dĩ. Có một cái tên mà cô lại chơi trò thần bí với anh. Đồng Hựu uống ca phê, mùi vị thơm nồng lan toả khắp miệng anh. Anh chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như lúc này.

Anh đi tới nhà bếp nhìn cô, “Cần tôi giúp gì không?”

“Khỏi, đây là bí quyết gia truyền của em. Nhỡ anh học trộm thì sao?” Cô gái đẩy anh ra ngoài.

Đồng Hựu nhin cười nhìn cô một hồi, rồi xoay người đi ra. Phòng khách nằm liền phòng ngủ. Vốn dĩ anh không định đi chung quanh nhưng mùi thơm ngát trong phòng ngủ hấp dẫn anh vào trong.

Ngay đầu giường bày ra vài tấm hình của cô. Trên đó còn trưng một hàng ly nhỏ xinh xắn, hình như mùi thơm toả ra từ đó. Đồng Hựu tới gần giường. Đầu anh bất giác hiện cảnh cô như chú mèo nhỏ nhả ôm gối dựa vào giường, tim Đồng Hựu rung động mạnh.

Đồng Hựu cố dập tắt suy nghĩ khó hiểu này, cười giễu thần kinh của mình có vấn đề.

Anh cầm một tấm hình để ở đầu giường lên xem. Hình như cô rất thích chụp hình, đi đến đâu cũng sẽ chụp lại làm kỷ niệm. Anh nhovn miệng cười ngắm nghía tấm hình hồi lâu, rồi đặt xuống xăm một tấm khác lên xem...

Tấm hình này không xa lạ với Đồng Hựu vì anh cũng có một tấm y chang. Tấm hình chụp lúc họ gặp nhau lần đầu ở Đức. Do hai người chụp chung nên lúc đó cô chụp tới hai tấm. Cô đưa anh một tấm, còn một tấm khác thì giữ lại cho mình.

Khi ấy anh khá bận rộn nên cất tấm hình này mãi trong cặp xách, không có thời gian lấy ra xem. Hôm nay nhìn lại mới thấy rõ cô cười rất ngọt ngào đáng yêu, đôi mắt của cô trong vắt sáng trưng.

Ngắm nhìn một lúc Đồng Hựu sức nhớ một việc, đầu óc anh nổ tung! Anh từng thấy một tấm hình cũng có nụ cười như vậy trước đây! Anh kinh ngạc nhớ tới đối tượng coi mắt Lê Minh Vũ giới thiệu cho anh trước đây. Cô gái trên tấm hình đó cũng cười xán lạng như thế này.

Đồng Hựu nuốt khan, lưỡng lự không dám kết luận. Đúng lúc này...

“Này, tự tiện vào phòng con gái là mất lịch sự lắm đấy.” Đằng sau anh vang lên tiếng nói cười của cô.

Đồng Hựu xoay cười bắt gặp cô cười tươi nhìn mình, anh nghệt mặt chốc lát.

Cô gái thấy anh cầm tấm hình chụp chung lần trước, cô cười, “Em thấy tấm hình này khá tuyệt, phong cảnh đằng sau chúng ta rất đẹp.”

Đúng là phong cảnh rất đẹp. Đồng Hựu cất giọng chần chờ, “Em là...con gái của lão Tả?”

Cô gái thờ người ra, nụ cười trên môi thoáng cứng lại.

Thấy dáng vẻ này của cô, anh càng chắc chắn, “Em là Tả Giai Tuệ?”

Cô gái liếm môi giật lấy tấm hình trong tay anh. Cô trầm mặc nhét tấm hình vào một đồng hình chụp khác. Đồng Hựu kéo cánh tay cô...

“Em là Tả Giai Tuệ phải không?” Anh không biết mình bị làm sao. Anh cảm thấy hơi bất ngờ nhưng thật sự anh rất...kích động.

Cô gái cúi đầu không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận. Cô giương mắt liếc xéo Đồng Hựu, thấy anh nhìn bản thân chằm chằm, cô nói...

“Thịt bò nướng xong rồi. Mau đi ăn thôi, kéo nguội mất ngon.” Cô xoay người định đi.

Đồng Hựu túm lấy tay cô gái, ánh nói thẳng thừng, “Tôi biết em là Tả Giai Tuệ. Không chỉ biết em là Tả Giai Tuệ, tôi còn dám khẳng

định em biết chuyện coi mắt.”

Nếu không biết chuyện coi mắt, cô sẽ không xấu hổ thế này, càng không thừa nhận thân phận của mình. Lý do duy nhất giải nghĩa cho chuyện này là cô biết anh.

Nói vậy anh bị cô gái này lừa gạt rồi!

Cô gái nghe Đồng Hựu nói vậy thì vung mạnh tay, ngửa đầu nhìn anh, “Đúng vậy, em chính là Tả Giai Tuệ, là người muốn đi coi mắt nhưng lại bị anh từ chối!”

Đồng Hựu sững sốt, không ngờ cô sẽ thừa nhận thẳng thắn.

“Tả Giai Tuệ, em làm vậy là có ý gì?”

“Lẽ ra em phải hỏi anh mới đúng. Vì sao anh không gặp em?” Tả Giai Tuệ mặc kệ mọi thứ, chống nạnh nhìn anh.

Sao cơ...

Đồng Hựu chối quanh co, không biết phải nói thế nào. Thực ra lúc đó anh nghĩ rất đơn giản. Anh cảm thấy tình yêu phải trông vào duyên phận, coi mắt là cách thức không đáng tin. Một đôi nam nữ xa lạ đi xem mắt để kết hôn hoặc yêu đương rất buồn cười.

Dĩ nhiên anh không thể nói vậy với Tả Giai Tuệ. Nhất là khi cô đang dùng đôi mắt bi thương nhìn anh. Đồng Hựu trầm ngâm suốt mấy phút, giọng anh hơi tắc nghẹn, “Do lúc đó chúng ta không quen nhau.”

“Còn bây giờ?”

“Sao?”

“Em nói bây giờ anh biết em rồi chứ?” Tả Giai Tuệ tiến lên tỏ vẻ hung dữ nhìn anh.

“À thì...biết chút chút.” Đồng Hựu thụt lùi về sau, cố nặn ra nụ cười làm lành.

“Hức!” Tả Giai Tuệ hừ lạnh, chỉ tay vào ngực anh, “Đồng Hựu anh nghe rõ cho em. Từ giờ trở đi, bốn tiểu thư sẽ chính thức theo đuổi anh, theo đuổi đến khi anh đồng ý mới thôi! Trên thực tế, anh cũng đâu ghét em!” Nếu như ghét cô, anh sẽ không chủ động đến khách sạn tìm cô.

Đồng Hựu há hốc mồm thảng thốt. Được một cô gái theo đuổi

thẳng thắn và lộ liễu như vậy là lần đầu tiên anh trải qua.

“Em...”

“Ngực anh cứng quá, đau tay em rồi.” Tả Giai Tuệ rút tay về xoa bóp.

“Em có sao không?” Đồng Hựu quan tâm cô.

“Anh quan tâm em?” Tả Giai Tuệ nghiêng đầu anh, đáy mắt lấp đầy vẻ xảo quyệt.

Đồng Hựu nghẹn họng, không nói tiếng nào.

“Này, anh không ghét em phải không?” Tả Giai Tuệ chủ động khoác tay Đồng Hựu, ngửa đầu cười hỏi anh.

Đồng Hựu nói, “Cái đó không cần phải hỏi.”

“Vậy thì khỏi hỏi.” Tả Giai Tuệ cười kiêu ngạo.

Lần đầu tiên, Đồng Hựu nhìn thấy mẫu con gái thế này. Cô thẳng thắn, can đảm, trực tiếp diễn tả tâm ý của mình, nhưng không khiến anh chán ghét. Bao nhiêu năm đi làm, con gái thích anh không ít nhưng anh chỉ cần nhìn sơ là hiểu thấu suy nghĩ và ý đồ của họ. Chỉ có Tả Giai Tuệ làm anh có cảm thấy khác hẳn.

“Em biết tôi là ai, ngay lúc ở Đức em đã biết tôi.” Đồng Hựu không gạt tay cô ra, anh nhìn gương mặt nghiêng của cô.

Tả Giai Tuệ nhú mày, “Dĩ nhiên. Khi đó anh từ chối gặp em, em rất giận. Em muốn biết anh là thần thánh phương nào mà không thèm đi coi mắt. Vậy nên em biết anh đi Đức em cũng đi Đức.”

“Nói vậy trùng hợp gặp mặt là do em dựng lên.” Đồng Hựu hỏi.

Tả Giai Tuệ im lặng, “Ở Đức là em cố tình nhưng hai lần gặp nhau tại Pháp là vô tình. Em không ngờ sẽ gặp lại anh, em còn tưởng anh đi từ lâu rồi.”

“Nói vậy em đến Đức là để thoả cơn giận?”

“Lúc đầu là vậy nhưng bây giờ thì khác.” Tả Giai Tuệ cười toe toét. “Ừm...” Tả Giai Tuệ nghiêng đầu suy tư, cô ôm tay anh chặt hơn, “Em phát hiện em đã bắt đầu thích anh.”

Đồng Hựu đành lắc đầu chịu thua. Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, lòng anh bỗng ngọt ngào khôn xiết.

Quyển 10 - Chương 3: Tung Tích Chiếc Nhẫn

Buổi chiều trong lành và mát mẻ. Lệ Thiên ngồi trong phòng khách đọc báo, còn Mộ Mạn Vân thì tưới hoa ngoài vườn. Sau khi quản gia mở cửa, bà tươi cười mừng rỡ buông vò nước xuống, “Hôm nay sao rảnh rồi tới đây?”

Lệ Minh Vũ đi vào, nhìn lướt qua Lệ Thiên đang cúi đầu đọc báo, rồi nhìn Mộ Mạn Vân, anh nói khẽ, “Việc này là nhờ ba.”

Mộ Mạn Vân sửng sốt vì bà thấy sắc mặt Lệ Minh Vũ rất khó coi.

Lệ Thiên ngẩng đầu, đặt báo xuống nhìn Lệ Minh Vũ, “Lên phòng sách nói chuyện.” Ông đi thẳng một mạch lên lầu.

Lệ Minh Vũ đè nén cơn giận, dậm bước đi thì Mộ Mạn Vân kéo lại...

“Minh Vũ, chuyện gì vậy con?”

“Không có gì đâu mẹ, chỉ do ba cố chấp quá thôi.” Lệ Minh Vũ vỗ vai bà trấn an.

Thần sắc Mộ Mạn Vân u buồn, việc khiến Lệ Minh Vũ chủ động qua đây mà là việc nhỏ ư?

Bà thở dài, “Tiểu Nhiễm sao rồi con?”

“Cô ấy khoẻ rồi mẹ.” Lệ Minh Vũ trả lời.

Mắt Mộ Mạn Vân ánh lên tia vui mừng, “Thật không? Vậy các con...”

“Bọn con vẫn sống cùng nhau.” Lệ Minh Vũ hiểu ý của bà, anh nghiêm túc nói thêm, “Con sẽ tái hôn với cô ấy.”

Mộ Mạn Vân im lặng nhìn anh, bà hỏi, “Con chắc chắn?”

“Dạ rồi.”

Mộ Mạn Vân gật đầu, “Thế thì tốt quá. Mẹ nghĩ ba mẹ ruột của con ở dưới cửu tuyền biết được sẽ yên lòng an nghỉ. Mẹ hiểu mục đích con về rồi. Con mau lên giải thích cho ba rõ.”

“Con sẽ làm.” Lệ Minh Vũ gật đầu bước đi về phía cầu thang, nhưng đi đến phân nửa, anh bỗng quay về ôm Mộ Mạn Vân, cất giọng chân thành, “Con cảm ơn mẹ.”

Mắt Mộ Mạn Vân xúc động giăng một tầng sương mờ, bà vỗ lưng anh, “Thằng con này ngốc quá. Chúng ta là người nhà, cảm ơn mẹ làm gì. Con mau lên đi.”

Lệ Minh Vũ gật đầu xoay người lên lầu hai.

Mộ Mạn Vân đứng lặng người lau nước mắt. Quản gia cũng trông thấy cảnh vừa rồi, bà mừng rỡ cười nói, “Cậu chủ thay đổi thật rồi.” Bà đã làm quản gia nhiều năm qua ở nhà họ Lệ. Chính mắt bà nhìn thấy Lệ Minh Vũ lớn khôn. Trong ấn tượng của bà, cậu chủ không phải là người thích diễn đạt tình cảm ra ngoài. Cậu chủ không bao giờ hành động như hôm nay.

Mộ Mạn Vân làm sao không biết Lệ Minh Vũ thay đổi? Bà ghen ngào lên tiếng, “Đúng vậy. Tôi luôn muốn nó dùng yêu thương bù đắp lại thù hận. Tiểu Nhiễm thật sự có bản lĩnh thay đổi nó.”

Quản gia gật đầu đồng tình.

Phòng sách tối hơn bên ngoài rất nhiều, không gian trong phòng cũng như tâm trạng của chủ nhân.

Lệ Thiên ngồi trên ghế sofa thấy Lệ Minh Vũ đi vào, ông nói, “Ngồi đi.”

Lệ Minh Vũ ngồi xuống nhìn Lệ Thiên, anh chìa tay ra với ông.

Lệ Thiên nhíu mày, “Chuyện gì?”

“Chiếc nhẫn.”

Lệ Thiên hừ lạnh, “Con làm mất nhẫn nên đến tìm ba.”

“Ba...” Lệ Minh Vũ nhướng người ra trước, chụm tay vào nhau, anh nhìn ông chăm chú, “Con biết hôm đó ba sai người cướp nhẫn của con.”

Lệ Thiên nhìn chằm chằm anh, ông nhếch mép nói, “Con càng lúc càng có bản lĩnh.”

“Việc này không khó tìm hiểu.” Lệ Minh Vũ từ tốn đáp lời.

“Nhẫn là ba kêu người cướp đi. Ba muốn giúp con tỉnh táo, kiểm

điểm xem mình đang làm gì!” Giọng Lệ Thiên đành lại.

Lệ Minh Vũ điềm tĩnh nhìn ông, “Ba, xin ba trả lại nhẫn cho con.”

“Con không thay đổi quyết định?” Lệ Thiên chau mày khó chịu.

“Không! Con đã quyết định chắc chắn.” Lệ Minh Vũ nhìn thẳng vào mắt ông.

Lệ Thiên đập bàn, ông gầm lên, “Con quên ba mẹ mình chết như thế nào rồi ư? Con muốn kết hôn với con nhỏ đáng chết đó ư?”

“Khi ấy Tô Nhiễm còn bé.” Lệ Minh Vũ thở dài, “Cô ấy không biết năm đó xảy ra chuyện gì, lẽ nào vì vậy...lại khiến cô ấy chịu trách nhiệm cả đời?”

“Vậy ba mẹ nó thì sao? Con nít không hiểu chuyện, người lớn cũng không có đầu óc luôn ư? Con đừng quên ba mẹ nó từng là bạn thân của ba mẹ con, nhưng họ đối xử thế nào với ba mẹ con? Cuối cùng họ vẫn bán đứng ba mẹ con!” Lệ Thiên nghiêng răng trèo trẹo, “Con không nhớ ư?”

Lệ Minh Vũ cau mày, “Con không tha thứ cho hành động của họ, nhưng không có nghĩa con phải bắt chước họ dùng thủ đoạn trả thù. Con đã quá mệt mỏi cuộc sống chỉ toàn thù hận. Con nghĩ ba mẹ con có linh thiêng cũng muốn con sống thanh thản.”

“Hàm hồ!” Lệ Thiên đứng bật dậy, ông nổi giận, “Dù con muốn tha thứ, ba cũng không cho phép.”

“Ba, con biết ba thân thiết với ba mẹ con. Nhưng như vậy không có nghĩa là ba phải giết người thay cho ba con. Tay của ba đã nhuộm máu. Vụ Kim vẫn đang điều tra vụ án Đinh Minh Khải. Ba vẫn muốn tiếp tục dùng thủ đoạn báo thù?” Lệ Minh Vũ thở dài, anh nói với ông.

“Con là đứa bất hiếu nên mới nói ra những lời thế này.” Lệ Thiên đi tới bàn làm việc kéo hộp tủ, ông rút một chiếc hộp ném cho anh, “Muốn cưới thì cưới đi. Sau này ba sẽ không quan tâm đến con.”

Lệ Minh Vũ cầm lại hộp, anh đứng dậy nhìn ông, “Ba, hai mạng người vẫn không khiến ba thức tỉnh sao? Thống hận một người có rất nhiều cách, không nhất thiết phải cướp đi mạng sống của người đó. Ba làm vậy khác gì vợ chồng Hoà Tấn Bằng?”

Lệ Thiên thần thờ, ánh mắt ông trở nên cảnh giác, “Hai mạng người, con có ý gì?”

Lệ Minh Vũ nhìn ông một cách phức tạp....

“Không phải hai mạng người? Một người là Đinh Minh Khải, người kia là...Hoà Tấn Bằng.”

Lệ Thiên run bắn người, ông hoảng hốt, “Hoà Tấn Bằng nhảy lầu liên quan gì đến ba?”

Lệ Minh Vũ bất đắc dĩ nhìn ông, “Đúng là ông ta nhảy lầu, nhưng người xúi ông ta dùng cách đó giải quyết mọi thứ, chẳng lẽ không phải ba?”

Quyển 10 - Chương 4: Xứng Đôi Vừa Lửa

Lệ Thiên nhìn Lệ Minh Vũ chăm chú, một hồi sau ông nói, “Con biết từ khi nào?”

“Con đã biết từ lâu nhưng con không nói. Con luôn mong ba dừng lại, có điều con không ngờ Đinh Minh Khải lại chết.”

Hơi thở của Lệ Thiên nặng nề.

“Bốn năm trước, con rất muốn Hoà Tấn Bằng chết.” Lệ Minh Vũ ngồi xuống, tiếp tục nói, “Vì vậy con không ngừng thu thập bằng chứng phạm tội của ông ta, con cũng không ngờ mình lại tìm được. Ngày đó con đã mang nó đến gặp Hoà Tấn Bằng.”

“Nhưng cuối cùng con không cầm bằng chứng uy hiếp ông ta.”

“Vì vậy ba đã đi.” Lệ Minh Vũ nói rõ ràng từng chữ.

Lệ Thiên nhìn anh rất lâu. Ông đột nhiên bật cười, “Nếu ba và con tiếp tục đứng chung một chiến tuyến, chúng ta sẽ mau chóng đạt được mục đích. Minh Vũ, đúng là không có gì gạt được con.”

“Con tin ba mẹ con không muốn thấy ba như thế này.” Lệ Minh Vũ nói, “Ba cho rằng Hoà Tấn Bằng chết rồi là thôi sao?”

“Sau này ba ra sao, ba không quan tâm. Tiền đồ và tính mạng hiện giờ của ba là nhờ ba con ban cho! Ba tuyệt đối không để ông ấy chết không nhắm mắt.” Lệ Thiên cất giọng quả quyết.

“Một mình Hoà Tấn Bằng là đủ lắm rồi.” Lệ Minh Vũ lắc đầu bất lực.

Lúc trước, anh định dùng chứng cứ phạm tội của Hoà Tấn Bằng, buộc ông ta giao quyền quản lý Hoà thị cho anh. Anh muốn ông ta mất hết tất cả, nhưng sau đó anh thay đổi chủ ý, không dùng đến nữa. Ngày hôm sau, anh lại phát hiện bằng chứng biến mất. Anh bất ngờ nhận được tin Hoà Tấn Bằng đã nhảy lầu tự tử. Mãi đến sau này, anh âm thầm điều tra sự tình, mới phát hiện người lấy đi chứng

cứ là ba nuôi Lệ Thiên của anh. Lệ Thiên đã chủ động lấy chứng cứ uy hiếp ông ta. Vậy nên Hoà Tấn Bằng mới nhảy lầu tự tử.

Khi biết tin anh chỉ biết than vãn thế sự trên người.

Thấy anh nhìn mình, ông nói, “Con muốn bắt đầu lại với con đó? Con có nghĩ nếu một ngày nào đó nó biết sự thật sẽ thế nào không?”

“Con sẽ không để cô ấy biết sự thật.” Ánh mắt Lệ Minh Vũ hết sức nghiêm túc.

Lệ Thiên cười nhạt, “Con đừng quên, giấy không bọc được lửa.”

“Con muốn được nhìn thấy cô ấy mỗi ngày, che chở cô ấy cả đời!”

“Con muốn đối nghịch với ba?”

“Con không muốn ba mẹ con chết không nhắm mắt.”

Lệ Thiên thờ hờn hển không nói tiếng nào.

“Ba, dừng lại đi. Mẹ rất muốn sống yên ổn.”

Lệ Thiên hơi sững sờ, ông nhìn Lệ Minh Vũ, “Con cũng muốn?”

“Con cũng muốn.” Anh nói cương quyết với Lệ Thiên.

Hoàng hôn ở khu Hoa Phủ rất tĩnh lặng. Một vùng ngoại ô thanh bình, không ồn ào náo nhiệt như nội thành.

Hôm nay là lần đầu tiên Tô Nhiễm dụng tâm tận hưởng không khí ở khu Hoa Phủ.

Buổi hoàng hôn vào cuối thu như điểm sắc màu lên toàn bộ bầu trời, hắt ánh đỏ xuống gương mặt của những người qua đường. Họ cười vui vẻ, gặp nhau sẽ chào hỏi, thậm chí có người còn mang đồ ăn mình nấu qua tặng hàng xóm.

Phố xá ở đây trong lành thoáng đãng. Trời về thu, lá cây ngô đồng rơi rụng phủ mặt đường vàng rực, phối cùng những căn nhà màu trắng, trông càng ấm áp và sang trọng.

Tô Nhiễm nắm chặt khăn choàng, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Khoé miệng cô cong lên hạnh phúc. Có lẽ trải qua quá nhiều đau khổ, cô mới cảm nhận được bình yên là niềm hạnh phúc lớn nhất.

Có ba thanh niên căng tràn sức sống thanh xuân đạp xe ngang qua. Mỗi con đường ở đây đều hao hao giống nhau, vì vậy Tô Nhiễm

luôn có gắng ghi nhớ đường đi, cô sợ mình đi lạc.

Thoạt đầu, cô có cảm giác như mình đang dậm chân tại chỗ, nơi nào nhìn cũng giống nhau. Về sau cô bước đi theo quán tính lại không còn thấy như vậy.

Tiếng kèn xe đột nhiên truyền đến đằng sau Tô Nhiễm. Cô quay đầu lại, chiếc xe đậu bên cạnh cô. Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt của Lê Minh Vũ.

Dưới ráng chiều đỏ rực, Tô Nhiễm đứng yên nhìn anh. Sắc màu diễm lệ chiếu đôi đồng tử trong mắt cô đỏ lên, nhìn rất đẹp. Trông thấy Lê Minh Vũ, cô giơ tay xem đồng hồ, tò mò hỏi anh, “Anh về nhà sớm vậy?”

“Hôm nay, anh đã từ chối hết mọi tiệc tùng xã giao.” Lê Minh Vũ cười trả lời cô.

Tô Nhiễm hiếu kỳ nhìn anh.

Anh lại đáp, “Anh muốn về sớm gặp em.”

Đôi má Tô Nhiễm trông có vẻ đỏ bừng, không rõ là do lời nói của anh hay những đám mây đỏ hồng nơi chân trời.

Lê Minh Vũ mở cửa xe bước xuống. Anh khoá cửa xe lại, nắm tay cô.

“Làm gì nữa?”

“Đi dạo với em.” Lê Minh Vũ mỉm cười.

Tô Nhiễm hơi ngớ ra. Thấy cô ngần ngừ, ý cười trên mặt anh càng đậm, “Em sao thế?”

“Không có, không có gì...” Tô Nhiễm cúi mặt không nhìn anh. Kỳ thực vừa rồi nhìn thấy anh, lòng cô bỗng rung động mãnh liệt.

Lê Minh Vũ cười nắm tay cô, bước từng bước về trước.

“Xe của anh...”

“Để đó không sao. Ở đây không có ăn trộm.” Anh nháy mắt với cô.

Trái tim Tô Nhiễm đập nhanh một nhịp. Cô cắn môi, cố gắng không nhìn đôi mắt thấp thoáng ý cười của anh.

Lúc này, có người ra ngoài mua đồ ăn, cũng có người nấu nướng xong xuôi ở nhà. Trong không khí phảng phất mùi thức ăn thơm nức

mũi. Cảm giác này rất hạnh phúc, rất an toàn.

Có một người phụ nữ đẩy xe em bé đi ngang qua. Đứa bé ngồi trong xe nhìn Tô Nhiễm và Lê Minh Vũ cười khanh khách. Người phụ nữ dừng lại, dịu dàng vén chần gọn gàng cho đứa bé.

Tô Nhiễm ngậy người nhìn đứa bé trong xe đẩy. Một nỗi đau nhức vô ngần cấp tốc lan tràn tim cô. Lê Minh Vũ đứng cạnh hiểu thấu suy nghĩ của Tô Nhiễm, anh giang tay ôm vai cô trấn an.

Đứa bé trong xe đẩy rất đáng yêu và lanh lợi. Đứa bé quơ tay lấy một quả banh nhỏ, nhưng sức trẻ con có hạn nên nắm thế nào cũng không được. Quả banh trượt khỏi, rớt ra ngoài.

“Đứa bé này nghịch quá.” Người phụ nữ nói khẽ.

Lê Minh Vũ lại cười đi tới chỗ đó. Anh lượm quả banh lên, đặt vào xe đẩy em bé. Người phụ nữ vội vàng cảm ơn, anh mỉm cười giơ tay nựng đứa bé.

Đứa bé tươi cười, miệng không ngừng ê a.

Tô Nhiễm cúi người nhìn Lê Minh Vũ khom người cạnh xe đẩy em bé. Trông thấy ánh mắt anh ấm áp nhìn đứa bé lúc này, sẽ chẳng ai nghĩ anh là người khôn khéo trong giới chính trị.

Có lẽ anh thật sự rất thích trẻ con.

Cô nhớ đến dáng vẻ của anh khi biết mình có con. Anh mua nhiều đồ cho con, tỉ mỉ trang trí phòng em bé. Đến lúc này, cô vẫn không cách nào xóa đi ám ảnh về hai đứa con đã mất, vì thế cô không dám quay lại phòng làm việc.

Người phụ nữ cười nói, “Hai anh chị là vợ chồng mới cưới?”

Tô Nhiễm sửng sờ, Lê Minh Vũ lại nở nụ cười, “Đúng vậy.”

Người phụ nữ cười tươi hơn, “Hai anh chị nhìn rất xứng đôi. Gia đình tôi vừa từ nước ngoài về đây. À, chúng tôi sống ở căn nhà đằng trước. Có thời gian mời hai anh chị đến chơi.”

Lê Minh Vũ đứng dậy, khoé miệng anh ẩn hiện ý cười, anh gật đầu, “Cảm ơn chị.”

Người phụ nữ cười chào rồi đi về.

Tô Nhiễm nhìn theo, cô không khỏi giật mình, “Chị ấy nhiệt tình quá, chị ấy không sợ chúng ta là người xấu ư?”

“Khu này không có người xấu, mọi nhà đều như nhau. Ở đây khác với nội thành. Trong nội thành, dù em sống chung ở một toà nhà, hàng xóm gặp nhau cũng chẳng cười chào tiếng nào. Nhưng ở đây thì ngược lại. Hàng xóm quan tâm lẫn nhau. Người mới đến sống sẽ nấu nhiều đồ ăn ngon chiêu đãi mọi người.” Lệ Minh Vũ nói với Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm gật gù, trong lòng lại dâng tràn muôn vàn cảm xúc.

Hai người tiếp tục tản bộ.

Khi hai người đi ngang qua một căn nhà lớn màu trắng, cửa sân mở toang, họ thấy có một bà cụ ngồi cạnh con mèo, chẳng biết loay hoay làm gì.

“Bà, bà làm gì thế?” Lệ Minh Vũ đứng lại, anh gọi bà cụ bên trong.

Bà cụ ngẩng đầu, thấy Lệ Minh Vũ, bà cười toe toét vẫy tay với anh, “Ồ kìa, mau vào đi. Bà đang làm bánh gạo.”

Lệ Minh Vũ cười kéo Tô Nhiễm đi vào sân. Sau đó anh ra vòi nước ngay góc sân rửa tay, rồi ngồi xuống ghế đá vo bánh gạo phụ bà, “Sao hôm nay bà làm nhiều bánh vậy?”

“Cháu bà sắp về. Ba mẹ nó đã ra sân bay đón. Cháu bà vừa xuống máy bay thì gọi nói thêm bánh gạo. Cháu Cố lát nữa cũng cầm một ít về ăn. Bên này bà làm xong rồi, cháu nếm thử đi.” Nói hết lời, bà lại nhìn Tô Nhiễm, cười hi hỏ, “Cháu Cố gái càng lúc càng đẹp. Lại đây ăn thử nào. Chẳng phải cháu thích ăn bánh gạo bà làm lắm sao, cháu thử xem hôm nay bà làm có ngon hơn ngày thường không.” Bà cụ đưa bánh gạo cho Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm dờ dẫm, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Lệ Minh Vũ kéo cô ngồi xuống, anh nói thầm, “Bà biết ba mẹ ruột của anh.”

Tô Nhiễm loáng cái hiểu ra. Bà cụ xem hai người họ thành Cố Hoài Dương và Giang Lăng. Tô Nhiễm mỉm cười nhận bánh gạo. Cô nghĩ thầm bà cụ này chắc hẳn biết nhiều về ba mẹ anh.

“Cháu Cố gái, sao không ăn?” Bà cụ quan tâm cô.

Tô Nhiễm vội cắn một miếng. Bánh gạo rất ngon, vị ngọt ngào lan khắp miệng cô.

“Bà ơi, bánh ngon lắm.”

“Hai cháu thích là bà vui rồi. Bà làm nhiều lắm. Hai cháu mà không tới, bà cũng định mang qua. À, Tiểu Vũ của hai cháu đâu? Lâu rồi bà không gặp nó.” Bà cụ hỏi thăm.

Tô Nhiễm trầm lặng.

Lệ Minh Vũ cười, “Tiểu Vũ đi học rồi bà.”

“Ồ, thời gian qua nhanh quá, mới chớp mắt mà Tiểu Vũ đi học rồi.” Bà cụ than thở.

Tô Nhiễm cảm thấy nghi ngại. Có vẻ như Lệ Minh Vũ là con một của Cố Hoài Dương và Giang Lăng, vậy đứa con gái mà mẹ nói là sao?

Tô Nhiễm hoàn toàn mù mờ...

Quyển 10 - Chương 5: Trước Là Tiểu Nhân, Sau Là Quân Tử

Màn đêm sâu thẳm như đại dương.

Khi Hạ Minh Hà tỉnh lại, ông ta phát hiện mình bị trói chặt, mắt bị kín mít, may mắn là miệng không bị gì che lấp, ông ta hót hơ hót hải hô hoán kêu cứu. Vài giây sau, ông ta nghe thấy hàng loạt tiếng bước chân rầm rập. Ông ta chưa kịp la tiếp, bụng ông ta đã bị đâm mạnh.

Hạ Minh Hà đau điếng người, trán rịn đầy mồ hôi, ông ta cắn răng, “Mấy người là ai? Bắt tôi tới đây làm gì? Định cướp của ư?”

“Cướp của? Mạng của ông cho cá ăn cũng chả thềm.” Một người đàn ông nói nhàn nhạt.

Hạ Minh Hà không biết mình đắc tội với ai, ông ta muốn lên tiếng lại nghe người đàn ông nói, “Mở trói cho ông ta.”

Vài người đi lại nới lỏng dây cho ông ta. Hạ Minh Hà vội vàng tháo đồ bị mắt, ngó dáo dác xung quanh. Chỗ ông ta đang ở rất xa hoa, không tối tăm và kinh khủng như ông ta tưởng tượng. Ông ta lại nhìn những người có mặt ở đó, nói giọng sợ hãi, “Đây là đâu? Mấy người là ai?”

Trước mắt ông ta là vài người mặc đồ đen, ở giữa họ là một người đàn ông ngồi thoải mái trên ghế. Có lẽ anh ta là ông chủ của họ. Anh ta trông rất trẻ, diện mạo điển trai xuất chúng. Ánh mắt anh ta loé vẻ khinh thường và bốn cợt.

“Cậu...” Hạ Minh Hà cảm thấy anh ta quen mắt nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

“Bộ trưởng Hạ, bao lâu rồi ông không ra biển?” Người đàn ông lười biếng lên tiếng.

Lúc này, Hạ Minh Hà mới biết mình đang ở trên du thuyền. Du thuyền này sang trọng, chứng minh anh ta làm vậy không phải để cướp của.

“Cậu muốn gì?” Hạ Minh Hà nhìn anh ta một cách cảnh giác.

Một người có thể sai người giả mạo tài xế của ông ta thì không phải hạng xoàng. Và lại, bắt cóc viên chức chính phủ đâu phải chuyện thường.

Anh ta nhìn ông ta hứng thú, “Để tôi giới thiệu đôi chút về mình. Tôi tên Giang Dã, hôm nay tôi hơi đường đột mời bộ trưởng Hạ đến đây.”

Giang Dã?

Hạ Minh Hà như bị quất mạnh vào đầu. Giang Dã con trai cưng của Giang Chấn Hải!

Hạ Minh Hà nuốt khan, dè dặt nhìn Giang Dã, “Cậu bắt tôi làm gì? Cậu cần gì?”

Giang Dã nói từ tốn, “Dĩ nhiên không phải vì tiền.”

Hạ Minh Hà cũng biết điều này. Nhà họ Giang giàu có cao quý, còn ông ta là viên chức nhà nước, giàu có đến mấy cũng không bằng nhà họ Giang. Có điều ông ta không hiểu mình chộc thiếu gia nhà họ Giang từ lúc nào?

“Rốt, rốt cuộc cậu muốn gì?” Ông ta lắp bắp hỏi.

Giang Dã không trả lời, đưa mắt nhìn thuộc hạ đứng cạnh.

“Mấy, mấy người định làm gì?” Hạ Minh Hà thụt lùi, tuy đã được cời trối nhưng ông ta vẫn sợ vô cùng.

Thuộc hạ của Giang Dã đến gần Hạ Minh Hà, vung tay đánh ông ta bôm bốp. Hạ Minh Hà hoảng hốt gào thét thất thanh. Đánh đến khi Giang Dã hài lòng, anh kêu họ dừng lại, đứng lên nhìn ông ta từ trên cao.

Mặt mũi Hạ Minh Hà sưng vù, khoé miệng ông ta rớm máu.

Giang Dã cúi người xuống nâng mặt ông ta, giả vờ không nổi, “Ờ kìa, tôi chỉ kêu mấy cậu bắt chuyện với bộ trưởng Hạ. Mấy cậu không hiểu chuyện rồi, có đánh cũng đừng nên đánh vào mặt chứ.”

Hạ Minh Hà thấy Giang Dã có vẻ nho nhã nhưng tuyệt đối không

phải người hiền lành.

Giang Dã thả tay, lắc đầu bất mãn, “Đánh tiếp! Nhớ, không được đánh vào mặt.”

“Dạ, thiếu gia.” Thuộc hạ của Giang Dã tiến lên. Hạ Minh Hà run lấy bầy, ông ta chưa thốt được chữ nào đã bị đánh đấm túi bụi.

Giang Dã phờn phơ ngồi xuống, nghe Hạ Minh Hà gào khóc thảm thiết. Mãi đến khi cảm thấy vừa lòng, anh ra lệnh, “Dừng.”

Thuộc hạ dừng đánh, lui người sang bên.

Hạ Minh Hà quỳ rạp dưới đất, trông chật vật cực kỳ. Comple của ông ông bê bết máu, mất hết hình tượng ngày thường.

Giang Dã hào hứng nhìn ông ta, “Cử tri mà thấy dáng vẻ này của ông thì hay quá.”

Hạ Minh Hà dù sao cũng là bộ trưởng có tên có tiếng. Nghe nói vậy, ông ta gầm lên, “Giang Dã, tôi không thù không oán với cậu, tại sao cậu đối với tôi như vậy?”

“Ờ.” Giang Dã nhíu mày, “Tất nhiên ông không thù không oán với tôi. Bộ trưởng Hạ, hôm nay mời ông đến là có chuyện nhờ vả ông.”

“Nhờ vả tôi? Nực cười đây là thái độ cậu nhờ tôi?” Hạ Minh Hà chịu đau, “Cậu không biết muốn nhờ vả người khác thì phải hạ mình ư? Cậu làm vậy là nhờ tôi?”

“Hạ mình?” Giang Dã mỉm cười, “Tiếc quá, tôi chỉ toàn trước là tiểu nhân, sau là quân tử!”

Hạ Minh Hà thận trọng nhìn anh.

Giang Dã điều chỉnh tư thế ngồi, lười biếng nói, “Nói thẳng vậy. Tôi nghe nói con ông đã tỉnh. Việc tôi nhờ ông rất đơn giản, hãy kêu con ông huỷ kiện Hoà Vy, còn ông không được phép truy cứu chuyện này.”

Hạ Minh Hà cười nhạt, “Thì ra bắt tôi tới là vì chuyện này. Đúng là buồn cười. Hoà Vy làm con tôi sau này khó có thể sinh con đẻ cái, cậu nghĩ tôi sẽ bỏ qua?”

“Bộ trưởng Hạ, ông nói sai rồi đấy. Chúng ta đâu thể làm cái việc ‘chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thấp đèn’. Tôi nghe nói con gái ông hại Tô Nhiễm – em gái Hoà Vy sẩy thai, thậm chí còn khiến cô ấy

bị bệnh rất lâu. Ông nói món nợ đó phải tính thế nào?” Nụ cười trên mặt Giang Dã hết sức hiền lành.

Hạ Minh Hà nhìn anh chòng chọc, ông ta cứng họng không biết trả lời thế nào.

“Nhưng ông đừng lo. Tôi tin sẽ có người tính món nợ của Tô Nhiễm riêng với ông. Hôm nay, tôi chỉ bắt ông tới là vì chuyện của Hoà Vy.”

Hạ Minh Hà khinh khinh nhìn Giang Dã, “Cách bàn bạc của cậu là kêu thuộc hạ đánh tôi? Giang Dã, tôi nói cậu biết, cậu có đánh chết tôi, tôi cũng không tha cho Hoà Vy!”

Giang Dã ung dung thở dài, “Chúng ta lịch sự với nhau một chút vậy. Để tôi cho ông nghe một đoạn ghi âm giải trí.”

Giang Dã búng tay, trong không gian liền vang lên tiếng đàn bà thở dốc, tiếng thở hổn hển của đàn ông và cả âm thanh da thịt va chạm vào nhau.

Giang Dã nhướng mày vẻ như hiếu kỳ. Hạ Minh Hà chờ đợi, ông ta cảm thấy khác thường.

Tiếng nam nữ giao hoan kéo dài chưa đến năm phút thì im bặt, người đàn ông nằm ngửa bật hộp quẹt, hẳn là châm thuốc hút.

“Tình thế bây giờ đang căng thẳng, em cố gắng tìm anh ít thôi.” Giọng đàn ông cất lên.

Âm thanh này vọng ra, sắc mặt Hạ Minh Hà cũng trắng bệch.

Đoạn ghi âm truyền tiếp ra một giọng nữ mềm mại, “Em đã nghe anh xúi Bạch Lâm giết Trần Trung, bây giờ còn rắc rối gì nữa? Anh từng hứa với em Bạch Lâm mà có gì không may, anh sẽ nghĩ cách cứu cậu ấy thoát tội, anh không được thất hứa.”

“Chắc chắn rồi bảo bối của anh. Chúng ta đứng chung thuyền. Bạch Lâm tiêu đời, em cũng tiêu đời, anh cũng tiêu đời, hiệu ứng domino mà.” Người đàn ông nói chuyện.

“Nhưng dẫu sao đi nữa Trần Trung cũng trung thành và tận tâm với nhà họ Hoà, ông ta còn một đứa con nhỏ.”

“Ai kêu ông ta nhìn thấy anh và em? Em không giải quyết thì đó là mầm mống của tai hoạ.” Giọng đàn ông nghe rất gian ác.

Người đàn bà trở mình, “Minh Hà, Hoà Tấn Bằng chết rồi, chừng nào anh mới ly hôn cưới người ta hả?”

“Chán làm bà nhỏ nhà họ Hoà rồi à?” Người đàn ông bật cười.

“Làm bà nhỏ nhà họ Hoà sao bằng với vợ của chính khách.”

Người đàn bà cất giọng phong tình.

“Bảo bối à, em đã theo anh biết bao lâu nay, chỉ cần ổn định hơn, anh sẽ thoả mãn yêu cầu của em.”

Tiếp sau đó là tiếng cười đùa của hai người...

Nghe xong đoạn ghi âm, Giang Dã chống trán, anh nhếch mày thích thú, “Bộ trưởng Hạ, chỉ có năm phút ngắn ngủi thôi ư? Sức chiến đấu của ông khác xa một trời một vực với thực lực trong giới chính trị nhỉ?”

Mấy người đứng quanh cũng cười hả hê. Hạ Minh Hà giận tím tái mặt mày.

“Sao? Đoạn ghi âm này có giúp ông thay đổi ý kiến không?” Giang Dã nín cười nhìn ông ta.

“Cậu muốn dùng nó uy hiếp tôi? Cậu không biết tí gì về pháp luật ư? Cậu cũng thừa biết đoạn ghi âm này không thể làm bằng chứng trình toà.” Hạ Minh Hà chống chế.

“Ai nói tôi trình lên toà án?” Miệng Giang Dã nhếch lên, “Tôi định đưa đoạn ghi âm này cho cánh báo chí, đóng góp cho sự nghiệp đồn thổi của họ. Ông nghĩ đoạn ghi âm này lọt ra ngoài thì sẽ thế nào? Chắc chắn có nhiều cái hay ho lắm đây. Thứ nhất, ai ai cũng sẽ biết ông già yếu bất lực, chưa tới năm phút là xong. Thứ hai, mọi người sẽ tò mò muốn biết ông quyến rũ vợ của Hoà Tấn Bằng như thế nào. Có khi nào hai người sợ lộ chuyện quan hệ bất chính nên giết Hoà Tấn Bằng chẳng? Nói không chừng, năm ấy Hoà Tấn Bằng cũng tình cờ bắt gặp hai người thông dâm nên bị giết chết.”

“Tôi không có giết Hoà Tấn Bằng!” Hạ Minh Hà gầm gừ.

Giang Dã cười, “Coi kìa, ở đây chỉ có mấy người ít ỏi, ông thanh minh thì được, chứ đoạn ghi âm này truyền ra ngoài, ông có cãi trăm cái miệng cũng vô ích.”

“Cậu...” Hạ Minh Hà nghiêng răng trèo trẹo.

“Chỉ cần ông đồng ý với yêu cầu của tôi, tôi sẽ cho ông đoạn ghi âm này. Trao đổi như vậy hẳn sẽ khiến ông bằng lòng.” Giang Dã nhướng cao mày.

“Cậu kêu tôi tha cho Hoà Vy?” Hạ Minh Hà híp mắt.

“Ông còn chọn lựa khác?” Giọng điệu Giang Dã lạnh tanh, “Dựa theo tính tình của tôi, có khi tôi cũng không khống chế được bản thân, không biết mình sẽ gây ra chuyện gì. Bộ trưởng Hạ, đổi chác này có lợi cho đôi bên. Lẽ nào ông muốn hả giận nhất thời mà đánh mất tiền đồ của mình?”

Hạ minh hà lạnh nhạt nhìn anh, “Làm sao tôi biết cậu có sao chép lại hay không?”

“Tôi đã nói tôi trước là tiểu nhân, sau là quân tử. Ông ngoan ngoãn phối hợp, mọi việc sẽ đâu vào đấy.” Giang Dã nói.

Đoạn ghi âm này do Lê Minh Vũ giao cho anh. Kỳ thực, anh và Lê Minh Vũ đều hiểu đoạn ghi âm này không thể lật đổ Hạ Minh Hà, cùng lắm nó chỉ tạo nên dư luận xã hội, ảnh hưởng đến lần tranh cử tới của ông ta. Lê Minh Vũ muốn hất đổ ông ta hoàn toàn nên còn đang tìm chứng cứ thiết thực khác. Nhưng Giang Dã chỉ cần đoạn ghi âm này để giúp Hoà Vy.

Hạ Minh Hà im thin thít, cuộn tay cam chịu.

Giang Dã nhếch miệng cười hài lòng...

Nghĩa trang vắng lặng âm u.

Lá khô rơi đầy trên mộ của Hoà Tấn Bằng. Tô Ánh Vân phẩy chúng xuống, đặt bó cúc trắng lên mộ của ông.

Tô Ánh Vân nhìn hình của Hoà Tấn Bằng hồi lâu, bà buông tiếng thở dài, “Vì cô ta, ông có thể từ bỏ gia đình, nhưng cô ta có đến viếng ông không?”

Cô ta mà bà nói chính là Bạch Sơ Điệp.

“Ông không còn gì để lo nghĩ, nhưng tôi cầu ông phù hộ con lớn bình an thoát khỏi tai ương, con út sống vui vẻ hạnh phúc.”

Mấy ngày trước, có một chàng trai tên Giang Dã gọi điện báo với bà, Hoà Vy đã bình an. Nhưng bà không tài nào an lòng, chuyện như

vậy sao có thể nói xong là xong? Vì vậy, bà mới đến đây khẩn Hoà Tấn Bằng ở dưới cửa tuyên phụ hộ con cái bình an.

Ở góc khác của nghĩa trang, Lê Minh Vũ đang sờ tấm hình trên ngôi mộ đôi, ánh sáng nhẹ nhẹ chiếu lên người anh, in bóng xuống mặt đất.

“Nếu lần này, con thật lòng muốn kết hôn với Tô Nhiễm, ba mẹ có trách con không?” Anh nhìn chăm chú hai tấm hình trên mộ.

Không gian xung quanh im ắng, không một gợn gió.

Lê Minh Vũ mỉm cười, “Con đã chán ngán, mệt mỏi với cuộc sống trước đây. Ba mẹ, có lẽ con sẽ khiến ba mẹ thất vọng, nhưng con rất yêu Tô Nhiễm.”

“Nếu ba mẹ gặp cô ấy, con tin ba mẹ sẽ tha lỗi cho cô ấy, sẽ thích cô ấy. Cô ấy là một cô gái tốt, cả đời này con sẽ không từ bỏ cô ấy lần nữa. Xin ba mẹ hãy tha thứ cho tình cảm của con. Con muốn được hạnh phúc, muốn được sống vui vẻ với người con yêu như ba mẹ.”

Tô Ánh Vân cúng Hoà Tấn Bằng xong, bà định ra về. Bà lau nước mắt, vô tình nhớ đến hai người khác, lòng bà chùng xuống. Bà men theo con đường nhỏ xuống dưới, từ xa đã trông thấy ngôi mộ đôi của một cặp vợ chồng. Tô Ánh Vân loáng thoáng thấy có người vừa từ ngôi mộ đôi đó đi ra. Bà thừ ra vài giây, rồi lật đật chạy xuống chỗ đó. Tuy bóng dáng người đó mơ hồ nhưng cảm giác thân quen khiến bà hãi hùng.

“Này...” Bà gào với theo.

Người đó dừng lại, bóng lưng anh ta toả ra vẻ lạnh như băng. Tô Ánh Vân không dám đi lên trước, bà thở hồng hộc đứng nhìn. Bà sợ hãi tột độ. Bà không dám mong người đó quay lại vì bà đã đoán được người đó là ai. Nhưng người đó lại chậm rãi xoay người, dáng vẻ mờ mờ của người đó từ từ hiện ra rõ ràng.

Quyển 10 - Chương 6: Công Bằng

Hơi thở của Tô Ánh Vân loạn nhịp, trái tim bà như nát thành từng mảnh vụn. Dù đứng từ xa, bà vẫn trông thấy rõ dáng vẻ của gương mặt nghiêng đó. Tuy chỉ là một bên gương mặt, nhưng cảm giác quen thuộc khiến bà như bị lảng trí. Người đàn ông chỉ đứng nghiêng mặt một chút, rồi lập tức đi xa khỏi tầm mắt của Tô Ánh Vân.

Thời gian như lắng đọng lại khoảnh khắc này. Đến cả gió cũng ngừng thổi. Quạ đen kêu quác quác bay trên trời cũng im ắng kinh khủng.

Hai chân Tô Ánh Vân như bị đổ chùi, bà trợn to mắt vì vừa rồi bà nghĩ mình đã nhìn thấy Cố Hoài Dương....

Khoảng bốn năm phút sau, Tô Ánh Vân mới có phản ứng, bà chạy vào phòng làm việc của quản lý nghĩa trang.

Quản lý đang thành thơi ngồi uống trà, cười khùng khục coi tivi, thấy Tô Ánh Vân xông vào, đập mạnh bàn, quản lý mất hứng nhưng vì nguyên tắc khách hàng là thượng đế, anh ta vẫn nhẫn nại hỏi, “Xin hỏi có thể giúp được gì?”

Tô Ánh Vân dăm chiêu suy tư, “Tôi muốn hỏi sáng nay có bao nhiêu người tới viếng nghĩa trang?”

Quản lý ngớ ngời, hiển nhiên vấn đề bà hỏi quá kỳ lạ.

“À, cậu đừng hiểu lầm. Tôi vừa thấy một người quen nhưng không biết cậu ta tới viếng ai.” Tô Ánh Vân giải thích.

“Ờ, bác nói anh Cố phải không?” Quản lý cười cười, “Sáng nay chỉ có bác và anh Cố đến viếng mộ. Nếu bác gặp người khác thì chắc chắn là anh ấy rồi.”

“Anh Cố? Anh Cố nào?” Trái tim Tô Ánh Vân đập loạn.

“Người đến viếng ngôi mộ đôi, anh ấy hay đến viếng cặp vợ chồng đó.” Quản lý giải thích.

Tô Ánh Vân bàng hoàng, “Cậu nói cậu ta....họ Cố?”

“Đúng thế, anh ấy ghi trong sổ như vậy mà.” Quản lý gật đầu.

Tô Ánh Vân ngạt thở, “Tôi có thể xem sổ đăng ký không?”

“Chuyện này thì...” Quản lý khó xử.

Tô Ánh Vân rút tiền lén lút đưa anh ta, “Nhờ cậu giúp cho. Tôi chỉ muốn xem có phải người quen của tôi hay không thôi.”

Quản lý lúng túng nhưng vẫn cất tiền vào túi quần, nói với bà, “Bác chờ một chút.”

Một chốc sau, anh ta cầm quyển sổ mở ra trang đăng ký của ngày hôm nay cho Tô Ánh Vân xem, “Ở đây.”

Tô Ánh Vân nhìn theo ngón tay anh ta, bà chết đứng!

Bởi vì trên đó viết...ba chữ Cố Minh Vũ!

Lá mùa thu rơi rụng phất phơ ngoài trời, trong phòng ngủ ấm áp hương thơm hạnh phúc. Song hành với lá rơi lặng thanh bên ngoài là âm thanh nhỏ như muỗi kêu của phụ nữ, loáng thoáng với tiếng thở dốc và tiếng gầm mẫn nguyện của đàn ông. Dưới giường là quần áo nam nữ rơi lá tả trên thảm trải sàn màu trắng. Khuôn mặt trắng ngần Tô Nhiễm ửng hồng. Mồ hôi trên trán Lệ Minh Vũ chảy xuống ngực Tô Nhiễm, rồi vì vận động kịch liệt mà chảy xuống eo cô. Tô Nhiễm mê man vòng tay ôm chặt cổ anh, giọng cô khàn khàn thốt ra những tiếng rên rỉ mê mê. Lệ Minh Vũ ôm lấy mặt cô, quần lấy môi cô cuồng nhiệt. Không biết họ như vậy đã bao lâu, động tác của anh càng trở nên mạnh mẽ. Khi anh gầm gừ, Tô Nhiễm cũng cứng người, lên đến đỉnh cao khoái lạc...

“Minh Vũ...Minh Vũ...”

Một hồi yêu đương nồng nhiệt hạ xuống. Lệ Minh Vũ xoay người nằm ngửa trên giường, kéo Tô Nhiễm vào lòng, vè mặt anh tràn đầy thoả mãn, đến cả hơi thở cũng toát ra mùi vị sung sướng, “Mệt không?”

Tô Nhiễm yếu ớt gật đầu, cô nhắm nghiền hai mắt, mái tóc bết vào trán được anh vén sang bên nhuộm mùi hổ phách, cảm giác thoải mái này khiến cô buồn ngủ.

Lệ Minh Vũ mỉm cười, anh vò đầu Tô Nhiễm, xoa lưng cô. Tô Nhiễm dựa vào ngực anh, mí mắt cô run nhẹ nhẹ, để mặc anh vuốt ve bản thân.

“Đừng quậy...” Đến khi bàn tay của anh trở nên càn rỡ, cô lí nhí phản đối.

Lệ Minh Vũ phì cười, anh đang định nói chuyện thì điện thoại đặt ngay đầu giường đổ chuông. Anh ôm Tô Nhiễm nằm lên ngực mình, với tay lấy điện thoại nghe máy.

Tô Nhiễm mơ màng nghe thấy giọng nói quen tai, nhưng vì vừa rồi hao tổn nhiều sức lực nên cô mệt mỏi rã rời, mất hết khả năng phân tích. Thời gian trò chuyện rất ngắn, ngắn đến mức cô không nghe Lệ Minh Vũ trả lời bất cứ điều gì. Chốc lát sau, Lệ Minh Vũ cúi đầu hôn cô một hồi, anh thủ thỉ vào tai cô, “Anh ra ngoài giải quyết công việc, bữa tối chờ anh về ăn.”

Tô Nhiễm vô thức gật đầu, trở người, ngủ say sưa...

Tơi hoàng hôn, trời lại âm u mưa lả tả. Trong một quán cà phê ở khu phố dành cho người đi bộ, do trời mưa nên khách cũng vắng vẻ đến đáng thương. Có vài người đi đường chạy ùa vào núp dưới chỗ ngồi che dù ngoài trời đục mưa. Cửa quán cà phê đẩy ra, chuông gió treo ngay cửa rung lên. Lệ Minh Vũ đi vào, nhân viên trong quán bước nhanh lại nhận dù của anh đem cất. Anh cởi áo khoác, phúi nước đọng trên đó xuống, rồi vắt áo lên cánh tay, đi về chỗ ngồi trong góc. Phía sau anh có vài người mở cửa bước vào, cuốn theo mùi mưa lạnh tanh vào trong.

Lệ Minh Vũ đi thẳng vào chỗ ngồi trong cùng, Tô Ánh Vân đã chờ từ lâu. Thấy Lệ Minh Vũ đến, Tô Ánh Vân bất giác đứng lên, ánh mắt bà chứa muôn vàn cảm xúc phức tạp và lo lắng khó nói thành lời nhìn anh.

Lệ Minh Vũ để áo khoác sang bên. Anh ngồi xuống, nhân viên lễ phép hỏi anh dùng gì, Lệ Minh Vũ không nhìn Tô Ánh Vân, anh nói bình thản, “Chút nữa tôi sẽ gọi.”

Nhân viên mỉm cười rời đi.

Lệ Minh Vũ dựa người vào ghế, anh chẳng nói chẳng rằng điềm tĩnh nhìn Tô Ánh Vân, phảng phất như đang đợi bà chủ động lên tiếng.

Tô Ánh Vân không biết phải nói từ đâu, bà cầm ly cà phê lên uống, nhẹ giọng hỏi anh, “Tiểu Nhiễm sao rồi?”

“Cô ấy rất tốt, sức khỏe đã hồi phục.” Lệ Minh Vũ trả lời nhàn nhạt.

“Vậy tôi cũng yên tâm.” Tô Ánh Vân thở phào nhẹ nhõm.

Thấy bà như vậy, miệng Lệ Minh Vũ nhếch lên lạnh lùng, anh cố tình nhấn giọng, “Chưa kịp nói bác biết, cháu và Tô Nhiễm sắp kết hôn.”

“Sao?” Tay Tô Ánh Vân phát run, mắt bà lộ vẻ kinh hoàng, lưỡng lự và...hoảng sợ.

“Cháu nghĩ Tô Nhiễm cũng sắp nói bác biết.” Lệ Minh Vũ mỉm cười nhưng mặt anh lạnh như băng.

Mưa ngoài trời đột nhiên rơi lớn hơn, quấy động nỗi bất an lan tràn vào không khí.

Tô Ánh Vân thở hổn hển, tựa hồ có chuyện muốn tuôn ra nhưng đến miệng lại không cách nào thốt thành lời.

Lệ Minh Vũ trông thấy nhưng giả vờ chờ đợi. Nhân viên mang ly nước lạnh lên mời anh, anh chậm rãi uống nước, đối lập hoàn toàn với một Tô Ánh Vân khản trương và khủng hoảng.

Hồi lâu sau, Tô Ánh Vân mới bật ra, “Không được, tôi...tôi không đồng ý cho cậu và Tiểu Nhiễm sống chung.”

“Con cháu tự có phúc của con cháu. Tô Nhiễm đã lớn, dù bác là mẹ cô ấy, bác cũng không có quyền ngăn cản cô ấy hạnh phúc.” Lệ Minh Vũ cười nhạt, mắt anh loé tia mỉa mai như có như không.

Tô Ánh Vân bắt gặp vẻ mỉa mai của anh, bà đau xé lòng, bà liếm môi, nhìn anh kiên quyết, “Cậu lấy Tô Nhiễm là để cho nó hạnh phúc? Tôi không thấy cậu và nó sống chung sẽ có hạnh phúc.”

Lệ Minh Vũ cười cười, “Đây là nguyên nhân bác hện cháu?”

“Phải, tôi xin cậu hãy tha cho Tiểu Nhiễm.” Tô Ánh Vân hít sâu một hơi.

“Lý do.” Lê Minh Vũ bâng quang lên tiếng.

Tô Ánh Vân há hốc miệng, không nói ra lý do.

Lê Minh Vũ mỉm cười, không nói tiếng nào đứng dậy cầm áo khoác định đi.

“Bởi vì cậu là con của Cố Hoài Dương!” Tô Ánh Vân khó khăn thốt ra câu này.

Bóng lưng của Lê Minh Vũ cứng đờ, bờ vai rộng của anh tản ra sự lạnh lùng vô tận, anh xoay người nhìn Tô Ánh Vân, nụ cười của anh tắt ngúm, quai hàm bạnh ra.

“Nếu cậu ở cùng Tiểu Nhiễm là để báo thù cho ba mẹ, mong cậu tha cho nó, có gì hãy trút hết lên người tôi. Mấy năm qua, Tiểu Nhiễm đã chịu quá nhiều đau khổ.” Tô Ánh Vân thở gấp, bà siết chặt tay, nhìn anh chăm chú, “Cậu đừng dẫn vật nó nữa. Trước đây, tôi không biết thân phận thật của cậu, nhưng bây giờ tôi đã hiểu tại sao cậu lại tổn thương Tiểu Nhiễm hết lần này tới lần khác, tất cả chỉ vì mối hận trong lòng cậu. Tiểu Nhiễm không thể chịu thêm đau đớn, bốn năm qua nó đã mất đi hai đứa con, Tấn Bằng cũng chết, lẽ nào bao nhiêu đó không đủ che lấp hận thù và đau thương trong lòng cậu?”

Lê Minh Vũ nheo mắt, anh cười lạnh, “Hai vợ chồng bà tham lam hại chết hai mạng người, bây giờ bà còn ngồi đây mạnh miệng biện dẫn lý do với tôi.”

“Tôi không mạnh miệng biện dẫn lý do. Tôi...đang cầu xin cậu.” Tô Ánh Vân đau xót nhìn anh, “Tôi chỉ dùng tấm lòng của một người mẹ muốn cầu xin lòng thương hại và tự do cho con mình.”

Lê Minh Vũ cười lạnh lùng, “Thế ư? Tình mẹ của bà quả là bao la dạt dào. Tôi nhớ ngày xưa mẹ tôi cũng van xin bà như vậy.”

Miệng Tô Ánh Vân run bần bật.

“Khi ấy, bà có nghĩ mẹ tôi cũng dùng tấm lòng của một người mẹ van xin bà giúp đỡ không?” Lê Minh Vũ nói từ tốn nhưng tràn ngập khí thế bức người.

“Tôi...lúc đó tôi...” Tô Ánh Vân lắp bắp, bà bất lực cup mắt.

“Bao nhiêu năm qua, tại sao bà ăn chay niệm Phật? Bà tưởng làm vậy là loại bỏ được nghiệp chướng của nhà họ Hoà bà?” Lê Minh Vũ

lại ngồi xuống.

Tô Ánh Vân rùng mình, “Lẽ nào ba mạng người vẫn chưa đủ làm cậu quên đi thù hận?”

“Ba mạng người? Bà nói nghe hay quá! Ngoài Hoà Tấn Bằng, hai sinh mệnh nhỏ đó là máu thịt của tôi. Tô Ánh Vân, bà tính món nợ này tài tình thật.” Ánh mắt Lê Minh Vũ đột nhiên u ám.

Tô Ánh Vân không so đo, bà nhìn thẳng vào mắt anh, “Cậu muốn báo thù thì tìm tôi, vẫn câu nói đó, rời khỏi Tiểu Nhiễm, nó vô tội.”

“Thật không?” Lê Minh Vũ hừ lạnh, “Bà đang thể hiện sở trường cãi chày cãi cối của nhà họ Hoà bà ư? Nếu tôi nhớ không sai, Hoà Tấn Bằng, bà và con gái Tô Nhiễm của bà, ba người nhà bà đều là hung thủ sát hại ba mẹ tôi!”

Bà cố gắng bình tĩnh nói với Lê Minh Vũ, “Ngày đó, Tiểu Nhiễm chỉ là một đứa trẻ, nó mới có hai tuổi, làm sao nó có ý giết người? Tôi biết cậu luôn canh cánh chuyện này, tôi cũng tìm hiểu được ba nuôi của cậu hiện tại là bạn thân của ba cậu, nhờ ba cậu giúp đỡ, ông ấy mới thuận buồm xuôi gió trong giới chính trị.”

Lê Minh Vũ nhếch mép, “Không ngờ, bà lại tìm hiểu được chuyện này.”

“Tôi biết cậu là con của Cố Hoài Dương, dù có khó khăn đến mấy tôi cũng phải tìm cho bằng được.” Tô Ánh Vân nói, “Nhưng ngày xưa cậu cũng chỉ là một đứa trẻ, cậu có thể hiểu bao nhiêu việc của ba mẹ cậu?”

“Bà có ý gì?” Lê Minh Vũ híp mắt.

“Người thật sự thiếu nhà họ Cố của cậu đã chết. Tuy Tiểu Nhiễm vô tâm tưới xăng nhưng hung thủ chỉ có một mình Hoà Tấn Bằng.” Tô Ánh Vân không muốn tiếp tục giấu diếm.

“Bà quên bản thân bà rồi thì phải?” Lê Minh Vũ thờ ơ nhìn Tô Ánh Vân.

“Sự thật là lúc đó tôi biết Hoà Tấn Bằng muốn hại ba mẹ cậu, tôi đến để ngăn cản, không hề nghĩ sẽ phóng hoả.” Tô Ánh Vân hơi lên giọng. Tâm trạng của bà rất kích động, một lúc sau thoáng bình tĩnh hơn bà mới nói, “Hơn nữa, người có ý giết người trước đây là ba

cậu, không phải Hoà Tấn Bằng.”

Lệ Minh Vũ thần thờ.

Tô Ánh Vân mệt mỏi nhìn Lệ Minh Vũ, “Nhưng dù người nào có ý giết người trước tiên thì mất đi tính mệnh vẫn là ba mẹ cậu. Kể từ ngày đó, tôi đã biết có một ngày mình phải kể rõ ngọn nguồn. Gần ấy năm qua, tôi luôn cố gắng chuộc tội cho nhà họ Hoà, chờ đợi nhà họ Cố xuất hiện, vì tôi biết có một số việc không nói rõ sự thật thì nghiệp chướng sẽ còn mãi. Người trong cuộc không ai có thể sống vui vẻ. Con người không biết tạo ra hạnh phúc sẽ không thể cho người khác hạnh phúc.”

Lệ Minh Vũ điềm tĩnh nhìn Tô Ánh Vân. Anh cầm ly nước lên uống, mắt anh ra chiều suy tư, tựa hồ đang phân tích mức độ thành thật trong lời nói của bà.

“Hôm nay gọi cậu tới là để nói cậu biết năm đó xảy ra chuyện gì. Dù cậu nghe rồi hay chưa nghe, tôi đều có nghĩa vụ kể cậu biết tất cả.” Tô Ánh Vân kiên định, bà uống cà phê, nói lại chuyện ngày đó...

Năm ấy, Hoà Tấn Bằng, Tô Ánh Vân, Cố Hoài Dương và Giang Lăng là bạn thân. Tô Ánh Vân và Giang Lăng bằng tuổi nên hai người thân thiết như tri kỷ. Cố Hoài Dương và Giang Lăng yêu nhau từ lâu, họ kết hôn trước Hoà Tấn Bằng và Tô Ánh Vân. Khi Hoà Tấn Bằng và Tô Ánh Vân cưới nhau, Hoà Tấn Bằng chỉ có hai bàn tay trắng, còn nhà họ Tô là quyền quý cao sang. Sau này Hoà Tấn Bằng được nhà họ Tô giúp đỡ gây dựng sự nghiệp riêng. Còn Cố Hoài Dương là một người thông minh tháo vát, ông mở nông trại hoa kinh doanh. Tình bạn giữa bốn người dần phát triển thành đối tác làm ăn. Hoà Tấn Bằng ngừng nhập hương liệu từ nước ngoài, liên kết với nông trại hoa của nhà họ Cố. Nhà họ Cố cũng nghiên cứu tìm hiểu hương liệu mới cung cấp cho việc sản xuất nước hoa của nhà họ Hoà. Cứ như vậy, nhờ quan hệ hài hoà giữa tình bạn và đối tác kinh doanh mà họ càng lúc càng thân thiết.

Nói đoạn, Tô Ánh Vân dừng lại, bà hít thở nặng nề.

Lệ Minh Vũ nhìn bà, “Tôi biết những biểu này. Quan hệ giữa hai

nhà hoà thuận nhưng cuối cùng chia rẽ vì một chai nước hoa. Lẽ nào bà định nói với tôi, nếu năm đó không có ‘Đào Tuý’, quan hệ giữa cả hai nhà sẽ không xấu đi. Ngày ấy, chính mẹ tôi đã cải tiến ‘Đào Tuý’ dựa theo công thức cũ, họ làm nó thơm dai và bền mùi hơn. Ông bà muốn chiếm đoạt nó, nảy sinh ý giết người! Đây là sự thật!”

Tô Ánh Vân lắc đầu, ánh mắt bà bi thương, “Công thức mới của ‘Đào Tuý’ đúng là ngòi châm mâu thuẫn nhưng chuyện không đơn giản như cậu tưởng. Nguyên nhân chính dẫn đến quan hệ giữa hai nhà sụp đổ là...” Bà siết chặt tay, vẻ mặt bà càng khổ sở.

“Là gì?” Lệ Minh Vũ nheo cả hai mắt.

Môi Tô Ánh Vân run run, bà hít sâu điều chỉnh cảm xúc của bản thân, “Nguyên nhân thật sự là có một đêm mẹ cậu và Hoà Tấn Bằng...đã lên giường với nhau.”

Lệ Minh Vũ ngớ ra, cằm anh căng cứng, anh lạnh lùng rít từng chữ qua kẽ răng...

“Bà nói dối!”

Tô Ánh Vân nhìn anh vẻ thương hại, “Tới lúc này, cậu nghĩ tôi có cần thiết nói dối với cậu không?”

Lệ Minh Vũ siết tay, trán anh hiện đầy gân xanh, anh nhìn như đang kiềm nén cơn giận, môi anh cũng mím thành một đường thẳng sắc lẹm.

“Cậu hãy kiên trì nghe tôi nói hết. Có lẽ sự thật sẽ khác với chuyện cậu biết.” Tô Ánh Vân thở dài thườn thượt.

Lệ Minh Vũ nghiêng rằng, mặt mày anh tái mét nhìn bà.

Còn bà lại tiếp tục kể chuyện năm xưa...

Hồi ấy, Hoà thị phát triển nước hoa ra thị trường châu Âu, số lượng tiêu thụ rất tốt, đơn hàng từ nước ngoài tới liên tiếp. Hoà thị phát triển lớn mạnh và ổn định. Nông trại hoa của nhà họ Cố cũng nổi tiếng gần xa. Cố Hoài Dương có khả năng và tầm nhìn xa trông rộng, ông quyết định phát triển việc kinh doanh ra nước ngoài. Thời gian đó, nhà họ Cố và họ Hoà đều làm ăn phát đạt, chuyện vui đến tới tấp. Nhưng cuộc đời không có gì là suôn sẻ trọn vẹn. Ngay khi thời điểm

giữa hai nhà không ngừng cố gắng đã xảy ra một việc phá huỷ hoàn toàn tình bạn.

Vào một bữa tiệc ăn mừng thắng lợi, bốn người vui vẻ uống rượu hơi nhiều. Đến khi tàn tiệc, Hoà Tấn Bằng đề nghị Cố Hoài Dương và Giang Lăng cùng đến nhà họ Hoà uống tiếp. Cố Hoài Dương là một người đàn ông nhiệt tình, ông thương yêu vợ mình vô cùng nên hỏi ý kiến của Giang Lăng. Giang Lăng mệt mỏi muốn về nhà nghỉ ngơi nhưng mọi người đang vui vẻ, bà cũng không muốn làm mất hứng, vả lại do quá bận rộn nên bà và Tô Ánh Vân đã lâu không gặp, thế là bà đồng ý đến nhà họ Hoà tiếp tục ăn mừng.

Tới nhà lớn họ Hoà, quản gia được lệnh chuẩn bị thức ăn và rượu. Sau khi quản gia và người làm lui xuống, họ vui vẻ ăn uống no say. Cứ như vậy, bốn người uống đến say khướt.

Đến nửa đêm, Tô Ánh Vân tỉnh dậy định đi vệ sinh, vừa vặn Cố Hoài Dương cũng thức giấc. Tô Ánh Vân bình thường rất nghiêm túc nhưng do thân thiết nên bà không chú ý chuyện vật vãnh. Bận bè thân nên ông bà không khách sáo, tỉnh giấc liền tranh nhau đi vệ sinh. Tô Ánh Vân đương nhiên giành không lại Cố Hoài Dương. Bà tức giận đứng bên ngoài la hét om sòm, Cố Hoài Dương thì cười sang sảng đắc ý. Tô Ánh Vân lười lên lâu, đành đứng đợi Cố Hoài Dương đi ra. Bà còn không quên cười châm chọc ông. Đến khi bà ra ngoài, lại không thấy Cố Hoài Dương đâu hết. Lúc này, bà mới nhớ Hoà Tấn Bằng và Giang Lăng không thấy.

Tô Ánh Vân kinh ngạc, cũng tỉnh táo phần nào, bà lên lầu hai lại thấy Cố Hoài Dương đứng giữa cửa phòng ngủ, gương mặt anh tuấn của ông đanh lại, hai tay thả xuôi bên hông cuộn tròn, vóc người cao lớn toát lên vẻ đáng sợ mà Tô Ánh Vân chưa bao giờ gặp qua.

Bà vô thức bước chậm lại, nghi ngại đi về phía ông. Cố Hoài Dương không hề biết có người đi lên, ông hung ác nhìn chòng chọc vào phòng ngủ.

Tô Ánh Vân sợ bộ dạng này của ông. Trước giờ, trong lòng Tô Ánh Vân, Cố Hoài Dương luôn là một người anh hiền từ. Ông đối xử lịch sự với mọi người. Dù ai châm chọc, ông cũng không tức giận.

Ông còn có bản lĩnh dũng cảm dành người đang giận vui vẻ lại ngay lập tức. Đây cũng là nguyên nhân khiến Tô Ánh Vân tôn trọng ông từ trong thâm tâm.

Thế nhưng Tô Ánh Vân lạnh người khi thấy sắc mặt tàn nhẫn của Cố Hoài Dương. Bà tiến lên đẩy cánh cửa phòng ngủ còn lại, đột nhiên ngồi phịch xuống đất!

Trong phòng ngủ rộng lớn, trên chiếc giường đặt giữa phòng, Hoà Tấn Bằng đang ôm Giang Lăng ngủ say sưa, mà cả hai người đều khoả thân, quần áo nam nữ rơi lả tả dưới giường...

Hai người họ...

Tô Ánh Vân cảm thấy đất trời sụp đổ dưới chân bà. Bà nghe thấy Cố Hoài Dương gào thét xông vào phòng ngủ, ông kéo Hoà Tấn Bằng đang ngủ say dậy, đấm Hoà Tấn Bằng thùm thụp!

Tô Ánh Vân trở mắt ra nhìn. Nếu có thể, bà cũng muốn đánh Hoà Tấn Bằng nhưng hai chân bà tê cứng, bà tan nát cõi lòng chứng kiến cảnh tượng diễn ra trước mắt.

Chồng của bà đã lên giường với bạn thân nhất của bà!

Hoà Tấn Bằng bị đánh tỉnh lại, ông tựa hồ còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, chất cồn đậm đặc khiến ông tê dại không cảm thấy đau đớn, ông lắc đầu nhìn Cố Hoài Dương vung nắm tay lên...

“Hoài Dương, anh làm gì vậy? Tiểu Vân còn đang ngủ, tại sao anh lại vào đây?”

Cố Hoài Dương đấm ông, quát to, “Mày mở mắt ra nhìn người ngủ bên cạnh mày là ai cho tao!”

Hoà Tấn Bằng nhức nhối, ông lờ mờ quay qua nhìn người phụ nữ bên cạnh, ông trợn mắt ngờ ngàng, nhảy ngay xuống đất, ông run rẩy chỉ lên giường...

“Tại sao lại như vậy?”

Giang Lăng nằm trên giường cũng bị đánh thức, bà trở mình mở mắt. Trông thấy đôi mắt phẫn nộ của Cố Hoài Dương, bà ngờ vực ngồi dậy, muốn nói chuyện lại thấy mình không mặc quần áo, bà giật thót tim. Cố Hoài Dương ngoái đầu nhìn Hoà Tấn Bằng, mặt bà trắng bệch đến cực điểm.

Rốt cuộc bà đã hiểu chuyện gì xảy ra!

“Hoài Dương...em...tối qua không phải anh?” Bà run rẩy thảng thốt, nước mắt bà giàn giụa.

Gương mặt Cố Hoài Dương tái nhợt, ông lặng thim lợm quần áo ném cho Giang Lăng. Đợi Giang Lăng mặc vào xong xuôi. Ông bèn kéo bà rời khỏi nhà họ Hoà.

Bắt đầu từ ngày đó, hai nhà ngăm có khoảng cách với nhau. Nhất là Cố Hoài Dương, ông trở nên xa cách, không qua lại giao du như trước đây. Thậm chí nguyên liệu cung cấp cho nhà họ Hoà cũng không còn chất lượng như xưa.

Còn Giang Lăng bởi vì chuyện này mà mỗi lần đối mặt với Cố Hoài Dương, bà đều e dè, sợ chọc ông nổi giận. Nhưng Cố Hoài Dương rất tốt với bà, ông không nhắc tới chuyện ngày đó. Ông trở nên trầm mặc, trầm mặc đến đáng sợ.

Giang Lăng chủ động tìm Tô Ánh Vân. Giang Lăng biết ngày hôm ấy bà và Hoà Tấn Bằng nhận làm người, ngoài Cố Hoài Dương đau khổ, còn có Tô Ánh Vân. Khi gặp mặt, bà khóc lóc cầu xin Tô Ánh Vân tha thứ.

Tô Ánh Vân làm sao lại trách cứ bà? Bạn bè nhiều năm, Tô Ánh Vân biết Giang Lăng yêu Cố Hoài Dương da diết. Tô Ánh Vân không thể quên nhưng vì say rượu đánh mất bạn bè thân thiết, nỗi đau này lại càng mãnh liệt.

Tô Ánh Vân hứa với Giang Lăng, bà sẽ cố gắng quên hết chuyện này, không cất giữ trong lòng, cũng không nhắc tới. Dù Hoà Tấn Bằng và Cố Hoài Dương cư xử thế nào, tình bạn giữa bà và Giang Lăng vĩnh viễn cũng không thay đổi.

Hai người lại tiếp tục tình bạn như xưa, nhưng quan hệ giữa Hoà Tấn Bằng và Cố Hoài Dương càng lúc càng gay gắt. Vấn đề chủ yếu xuất phát từ Cố Hoài Dương. Ông bắt đầu xoi mói và đả kích mọi đề xuất hợp tác của Hoà Tấn Bằng, có lần đang họp, ông ngang nhiên ném bỏ hợp đồng của Hoà thị.

Hoà Tấn Bằng biết nếu không hoà hoãn được mối quan hệ này sớm muộn gì cũng ảnh hưởng đến việc sản xuất nước hoa của Hoà

thị. Một lần sau khi từ nước ngoài trở về, Hoà Tấn Bằng còn chưa về nhà đã vội vàng đi tìm Cố Hoài Dương, làm hoà với ông.

Biết Cố Hoài Dương thích rượu vang, Hoà Tấn Bằng đích thân đến nông trại rượu tốt nhất, tìm rượu vang quý hiếm tặng. Có điều ông chủ không chịu bán, Hoà Tấn Bằng phải hạ mình năn nỉ. Ông thức suốt ba ngày để hái nho cho ông chủ tỏ thành ý, cuối cùng mới mua được rượu vang.

Khi Cố Hoài Dương thấy Hoà Tấn Bằng mang chai rượu đến, trên mu bàn tay Hoà Tấn Bằng chỉ chút vết thương, nỗi hận của ông cũng giảm đi phần nào. Dù gì cũng là bạn bè nhiều năm, hận đến mấy cũng không bằng lời hối lỗi thật lòng. Hai người cùng nhau uống cạn chai rượu. Uống đến ly cuối cùng, cả hai đều cười quên hết hận thù, quyết định từ nay về sau lại trở thành bạn bè.

Quyển 10 - Chương 7: Từ Hiếu Lâm Đến Thù Hận

Hai nhà tiếp tục làm bạn bè, nhưng số lần gặp gỡ và tụ tập giữa bốn người giảm hẳn, không còn giống như hồi trước chỉ cần gặp hái thắng lợi hay công việc tiến triển là cùng nhau ăn mừng lập tức.

Sau sự việc đó, họ cùng lắm chỉ gặp nhau theo kiểu đàn ông gặp đàn ông, phụ nữ gặp phụ nữ. Mỗi quan hệ nhạy cảm giữa hai nhà quanh quẩn trong một trạng thái kỳ lạ suốt nửa năm dài rỗng rã. Tuy hai nhà đều cố không nhắc tới chuyện xảy ra khi đó nhưng Tô Ánh Vân biết nó như một ngòi nổ, chỉ cần có lửa thì sẽ nổ tung.

Rốt cục ngọn lửa đó cũng tới!

Mọi việc bắt đầu từ bữa tiệc Hoà Tấn Bằng tổ chức cho con gái Hoà Nhiễm, mừng sinh nhật hai tuổi của con. Ngày hôm ấy, cô mặc đồ xinh xắn như công chúa, đón nhận vô vàn lời chúc của mọi người. Tô Ánh Vân là chủ nhân của bữa tiệc, bà muốn dồn sức tiếp khách nhưng phải chăm sóc Hoà Vy và Hoà Nhiễm. Giang Lăng và Cố Hoài Dương cũng tham dự, họ tặng món quà xinh xắn nhất cho hai cô bé.

Hoà Vy và Hoà Nhiễm dù sao cũng là trẻ con. Hai cô bé chơi trò trốn tìm, làm Tô Ánh Vân phải tìm khắp nơi.

Bữa tiệc gần kết thúc nhưng hai cô bé lại không thấy đâu. Tô Ánh Vân đi tìm đủ chỗ. Khi quẹo qua một góc, bà thấy hai cô bé đang ngồi xổm trước cửa sổ chơi đùa. Bà thở phào nhẹ nhõm, định đi lại kéo hai cô bé thì vô tình nghe thấy âm thanh quen thuộc phát ra từ phòng tiếp khách đang khép hờ cửa. Căn phòng này nằm xa đại sảnh nên không gian nơi đây đặc biệt vắng lặng. Bà bước nhẹ lại đó, choáng váng nhìn thấy chõng Hoà Tấn Bằng của bà và Giang Lăng đang ở cùng nhau trong đó! Bà chỉ muốn nhào lên giết chết hai người họ. Ý nghĩ đầu tiên bật ra khỏi đầu bà là...lẽ nào họ lại làm chuyện đó. Lúc bà định bỏ đi lại nghe thấy câu chuyện họ nói nằm ngoài trí tưởng

tượng của bà.

Trong phòng tiếp khách, Giang Lăng khóc lóc sụt sùi, Hoà Tấn Bằng lúng túng đưa khăn giấy cho bà. Tô Ánh Vân nghe Hoà Tấn Bằng nói, “Chị đừng khóc, để người khác thấy lại nghĩ tôi làm gì chị nữa.”

Giang Lăng cầm khăn giấy lau nước mắt, bà nghẹn ngào lên tiếng, “Tôi hối tiếc, ân hận vì hành động ngu ngốc đó mà khiến hai nhà thành thế này.”

“Xin lỗi, tôi muốn xin lỗi chị. Hôm đó, tôi nhìn lầm chị thành Tiểu Vân, bồng chị vào phòng ngủ...”

“Anh đừng nói nữa. Hai chúng ta đừng nên gặp nhau, lỡ bị người khác nhìn thấy lại khó lòng giải thích.” Giang Lăng vội nói.

“Không phải, tôi muốn tìm cơ hội để nói chuyện này. Giang Lăng, chị ngủ lại đêm đó đi. Thực ra đêm đó chúng ta không có quan hệ với nhau, chúng ta chỉ cởi quần áo nằm ngủ cùng giường thôi. Chị biết tôi đau khổ đến thế nào không? Tôi giải thích với Hoài Dương nhưng anh ấy không tin. Anh ấy không sai, dù chúng ta không xảy ra chuyện gì nhưng không thằng đàn ông nào có thể chứng kiến vợ mình khoả thân nằm với thằng khác.” Hoà Tấn Bằng nóng nảy gãi đầu, ông nhìn Giang Lăng, “Hôm nay, tôi tìm chị là mong chị nhớ lại việc đêm đó. Nếu được tôi xin chị nói chuyện này với Tiểu Vân giúp tôi. Tôi nói cô ấy không tin. Chị cũng biết tôi rất yêu Tiểu Vân, tôi không thể mất đi cô ấy. Cô ấy không nhắc tới nhưng tôi biết cô ấy luôn canh cánh trong lòng. Chuyện này vốn là hiểu lầm, tôi và chị hoàn toàn trong sạch.”

Giang Lăng lặng người, hồi tưởng việc đêm đó. Thần sắc của bà thoáng lơ mơ rồi đột nhiên sáng lên như đã xác định được việc gì đó. Bà đỏ mặt, “Có thể...chúng ta không xảy ra chuyện gì với nhau.” Nếu như bà và Hoà Tấn Bằng thật sự lên giường, bà chắc chắn sẽ cảm giác được. Lúc bà tỉnh dậy, cơ thể bà không hề khó chịu khác thường nhưng do khi đó quá hoảng loạn nên bà không nghĩ đến.

Hoà Tấn Bằng vừa xúc động vừa biết ơn Giang Lăng. “Chúng ta thật sự trong sạch, vả lại lúc đó tôi say như chết sao còn khả năng

làm việc khác? Giang Lăng, đối với tôi mà nói, Tiểu Vân rất quan trọng. Cả chị và Hoài Dương cũng là những người bạn quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Tôi muốn mọi chuyện trở lại như xưa. Mọi việc cứ đổ hết lên tôi, để tôi gánh chịu, tất cả đều do tôi không tốt. Tôi hy vọng chị sẽ giúp tôi giải thích rõ ràng.”

Giang Lăng nở nụ cười nhẹ nhõm, có lẽ bà đã bỏ được gánh nặng trong lòng nhưng sắc mặt bà cũng toát vẻ khổ sở, “Chúng ta làm sao giải thích chuyện này với họ? Dù họ nghe cũng chưa chắc đã tin. Nhất là Hoài Dương, anh ấy đã thấy chúng ta ngủ chung, cái gai này rất khó nhổ đi.”

Hoà Tấn Bằng buồn phiền đắm mạnh vào đầu, ông thở dài, “Tôi ngu lắm. Lẽ ra tôi phải dẫn chị đi bệnh viện kiểm tra ngay lúc đó, như vậy sự thật sẽ phơi bày rõ ràng.”

“Bây giờ anh nói thì còn làm được gì?”

Tô Ánh Vân dờ dẫm đứng bên ngoài. Đầu óc bà đầu tiên là trống rỗng, sau đó kích động lạ thường. Hoá ra Hoà Tấn Bằng và Giang Lăng không có quan hệ với nhau. Nhưng Hoà Tấn Bằng nói đúng, nếu ông nói liệu bà và Cố Hoài Dương có tin? Trong phòng khách lạnh phắc như tờ, Hoà Tấn Bằng và Giang Lăng đang cố nghĩ cách giải thích. Tô Ánh Vân do dự không biết có nên đi vào hay không. Đúng lúc này...

“Hai người đang làm gì?” Một giọng nói lạnh lùng tột độ vang lên đằng sau Tô Ánh Vân.

Tô Ánh Vân chưa kịp quay đầu đã thấy Cố Hoài Dương xông lên túm cổ áo của Hoà Tấn Bằng, giơ nắm tay đánh ông. Giang Lăng hoảng hốt, trợn mắt đứng nhìn. Tô Ánh Vân vội đi vào ngăn cản. Giang Lăng cũng lật đật ôm lấy Cố Hoài Dương. Cố Hoài Dương xô mạnh Giang Lăng, nhìn bà hàm hàm, “Anh tin tưởng lần trước hai người là hiểu lầm, nhưng lần này thì sao? Hai người lén hẹn nhau ở đây làm gì?”

Giang Lăng khó lòng giải bày, Hoà Tấn Bằng gào lên, “Cố Hoài Dương, anh nghe rõ cho tôi. Tôi chưa bao giờ quan hệ với vợ anh! Tuy trên thương trường, Hoà Tấn Bằng tôi không phải chính nhân

quân tử nhưng tôi biết đạo lý không được đụng đến vợ bạn! Hôm nay, tôi kêu Giang Lăng tới là để giải thích chuyện hôm đó. Tôi không hề làm gì cô ấy. Tôi mong anh và Tiểu Vân hiểu chuyện này. Tôi biết nói ra anh sẽ không tin nhưng tôi vẫn phải nói với anh!”

Cố Hoài Dương nhào lên, vung nắm đấm, “Mày nói vậy để làm gì? Mày thương hại tao? Mày ăn nằm với vợ tao đã đời, rồi nói láo để chối bỏ trách nhiệm? Mày còn là đàn ông không?”

Tô Ánh Vân sắp điên thật rồi. Bà cố gắng khuyên Cố Hoài Dương, Giang Lăng cũng nói hết nước hết cái với ông, nhưng ông nổi giận dùm dùm, không chữ nào lọt vào tai ông. Cuối cùng, Cố Hoài Dương cảm phẫn kéo Giang Lăng đi về.

Cứ như vậy, hoà bình mà hai nhà dè dặt gìn giữ suốt nửa năm hoàn toàn sụp đổ. Vào thời điểm đó, thị trường tài chính gặp biến động lớn, nhiều công ty không trụ nổi phải tuyên bố phá sản. Hoà thị cũng đối mặt với nguy cơ thiếu vốn. Tô Ánh Vân đề nghị Hoà Tấn Bằng dùng ‘Đào Tuý’ để làm bảo chứng trên thị trường, may ra sẽ có khởi sắc.

‘Đào Tuý’ từng là phép màu của nhà họ Tô, dĩ nhiên Hoà Tấn Bằng không từ chối giới thiệu nó ra thị trường lần nữa. Nhưng muốn nó nổi tiếng vang dội thì phải cải tiến nó. Tiếc là Hoà Tấn Bằng và Tô Ánh Vân không rành về hương liệu. Do vậy, ông đã đến nhờ Cố Hoài Dương giúp đỡ.

Cố Hoài Dương vui vẻ giúp đỡ. Ông còn đem công thức mới của Đào Tuý cho Hoà Tấn Bằng. Hoà Tấn Bằng và Tô Ánh Vân xem qua kết quả phân tích nước hoa, thấy nó vượt trội mẫu cũ, hai người mừng rỡ khôn xiết.

Hoà Tấn Bằng muốn dùng nước hoa này làm sản phẩm chủ đạo của tập đoàn. Chẳng những thế, ông còn định hợp tác với nhà họ Cố rồi chia đều lợi ích cho đôi bên. Có điều Cố Hoài Dương lại đưa ra yêu cầu gây khó dễ cho Hoà Tấn Bằng và Tô Ánh Vân. Ông sẽ đồng ý để Hoà Tấn Bằng dùng nước hoa này với điều kiện Hoà Tấn Bằng phải nhường chức chủ tịch Hoà thị cho ông vô điều kiện. Khi nào đồng ý ký tên chuyển nhượng cổ phần công ty, thoả thuận mới có

hiệu lực.

Hoà Tấn Bằng không ngờ Cố Hoài Dương lại yêu cầu như vậy. Nhiều lần trước đây, Hoà Tấn Bằng đã ngỏ ý mời Cố Hoài Dương trở thành cổ đông của Hoà thị, chuyển giao cổ phần miễn phí cho ông nhưng ông từ chối. Cố Hoài Dương còn rộng rãi nói với Hoà Tấn Bằng, “Tôi và anh là anh em, anh khách sáo với tôi như vậy làm gì?”

Nhưng trong vòng nửa năm ngắn ngủi, cảnh vẫn còn mà người đã mất. Chiêu này của Cố Hoài Dương vừa tàn nhẫn vừa tuyệt tình. Hoà Tấn Bằng trở tay không kịp. Cố Hoài Dương còn trình ra chữ ký đồng ý bán cổ phần của nhiều cổ đông, chứng tỏ ông đã chuẩn bị từ trước.

Hoà Tấn Bằng không còn đường lui, không có ‘Đào Tuý’ Hoà thị sẽ tiêu tan trong cơn bão tài chính. Nếu đồng ý thoả thuận với Cố Hoài Dương, ông vẫn là cổ đông và quản lý hoà thị nhưng ông sẽ trở thành cổ đông lớn thứ hai. Hoà Tấn Bằng biết tất cả đều khởi nguồn từ nửa năm trước. Dù bây giờ giải thích thế nào cũng vô dụng. Trong lòng Cố Hoài Dương, hiểu lầm này đã thành thù hận.

Tô Ánh Vân điều đứng, bà tìm Giang Lăng giúp đỡ. Bà bất ngờ nhận ra Giang Lăng cũng chẳng sống yên ổn. Giang Lăng bị Cố Hoài Dương nhốt cả ngày trong nhà, không cho tiếp xúc với người ngoài. Tô Ánh Vân vỡ lẽ, Cố Hoài Dương không chỉ trách cứ Hoà Tấn Bằng, mà ông còn trút nỗi hận này lên Giang Lăng. Ông không hề đánh đập ngược đãi Giang Lăng. Tình yêu của Cố Hoài Dương dành cho Giang Lăng đã ăn sâu vào máu thịt ông, ông giam giữ bà để lúc nào bà cũng xuất hiện trong tầm mắt của ông.

Tô Ánh Vân đau lòng vì Cố Hoài Dương đã thay đổi.

Tạm không nói đến Hoà thị, nhưng vì hiểu lầm mà ông đổi tính khiến bà không chịu đựng nổi. Bà đến tìm Cố Hoài Dương, ông viện rất nhiều lý do để biện hộ cho mình. Ông phân tích mọi việc nhà họ Cố làm cho Hoà thị suốt mấy năm qua. Nhà họ Cố là đầu mối cung cấp hương liệu quan trọng nhất của Hoà thị, không có nhà họ Cố, Hoà thị sẽ không có địa vị như ngày hôm nay.

Tô Ánh Vân biết không thể thay đổi quyết định của Cố Hoài

Dương. Bà đi tìm kiếm nguồn hương liệu khác nhưng mọi thứ đều vô ích. Hoà Tấn Bằng buộc lòng đồng ý với Cố Hoài Dương, hy vọng giữ được Hoà thị. Quả nhiên, ‘Đào Tuý’ mới thành công đúng như dự đoán. Hoà thị vượt qua khủng hoảng. Dựa theo thoả thuận, Hoà Tấn Bằng phải chuyển chức chủ tịch cho Cố Hoài Dương. Nhưng con người thường biến chất trước quyền lợi. Hoà Tấn Bằng không phục. Hoà thị do một tay ông gầy dựng, còn Cố Hoài Dương chỉ lợi dụng tình thế đoạt Hoà thị, một người cao ngạo như Hoà Tấn Bằng sao có thể nuốt trôi cục tức này? Hoà Tấn Bằng ngang nhiên xé bỏ thoả thuận, công khai tranh giành vị trí chủ tịch cùng Cố Hoài Dương.

Cố Hoài Dương không phải người dễ đối phó. Ông giận dữ cất ngay việc sản xuất Đào Tuý mới. Hoà Tấn Bằng âm thầm điều tra ra Đào Tuý mới thơm lâu hơn là nhờ một loại hương liệu tên “Long Diên Tử” được nhà họ Cố nuôi cấy. Hương liệu này còn quý hơn cả Long Diên Hương.

Hoà Tấn Bằng muốn cướp cách nuôi cấy hương liệu từ chỗ Cố Hoài Dương, để đưa nông trại khác gây trồng, cắt đứt hành vi chiếm đoạt Hoà thị của Cố Hoài Dương. Nhưng Cố Hoài Dương là người thông minh khéo. Ông phát giác ý đồ của Hoà Tấn Bằng, cộng thêm việc Hoà Tấn Bằng dứt khoát xé bỏ thoả thuận, ông càng tức giận. Tình bạn nhiều năm biến mất trong sự hiểu lầm. Tình nghĩa anh em đồng cam cộng khổ bao năm đều vì lợi ích và bất hoà biến thành thù hận.

Tô Ánh Vân biết, cứ tiếp tục tranh chấp sẽ xảy ra chuyện. Bà và Giang Lăng liên lạc với nhau, chia ra khuyên nhủ Hoà Tấn Bằng và Cố Hoài Dương. Nhưng con người đứng trước quyền lợi sẽ trở nên mù quáng. Một người chỉ rắp tâm cướp đoạt giang sơn, còn một người muốn coi giữ giang sơn, hai người không ai nhường ai. Đến khi...Cố Hoài Dương nảy sinh ý nghĩ giết chết Hoà Tấn Bằng!

Một buổi chiều, Hoà Tấn Bằng đang bôn ba tìm kiếm nông trại hoa để hợp tác thì hay tin Cố Hoài Dương mướn người chặn đường giết mình. Điều Cố Hoài Dương để tâm nhất là chuyện giữa Hoà Tấn Bằng và Giang Lăng, hơn nữa sự bất mãn của ông tăng vọt theo việc

Hoà Tấn Bằng lật lọng.

Hoà Tấn Bằng suýt chết, may mắn gặp cảnh sát đi tuần tra mới sống sót trở về. Ông quyết định Cố Hoài Dương đã vô tình, cũng đừng trách ông bất nghĩa. Chỉ cần còn Cố Hoài Dương trên đời, Hoà thị có thể bị cướp đi bất cứ lúc nào. Hoà Tấn Bằng chủ động xuất chiêu, muốn giải quyết Cố Hoài Dương!

Khi đó, gia đình của Cố Hoài Dương đã dọn tới biệt thự số 45 đường Hoa Đôn. Hoà Tấn Bằng lên kế hoạch sai người chặn đường Cố Hoài Dương rồi giết ông. Đường Hoa Đôn hẻo lánh, dễ dàng ra tay.

Tô Ánh Vân vô tình phát hiện việc Hoà Tấn Bằng mướn người giết Cố Hoài Dương vào buổi tối. Bà không muốn giờ mắt nhìn chồng mình phạm pháp, bèn gọi báo Giang Lăng, kêu Giang Lăng đừng để Cố Hoài Dương ra ngoài. Nhưng điện thoại gọi mãi không được. Tô Ánh Vân hết cách, bà đành lái xe đến đó.

Tô Nhiễm nghịch ngợm trốn vào trong xe. Giờ đó là buổi trưa, Hoà Vy đang ngủ ngon lành nên bà tưởng Tô Nhiễm cũng vậy. Ai dè cô lại trốn vào trong xe, Tô Ánh Vân sợ không kịp ngăn cản, đành chờ cô theo đến biệt thự số 45 đường Hoa Đôn.

Giang Lăng mở cửa, khó hiểu nhìn Tô Ánh Vân dẫn Tô Nhiễm đến nhà. Tô Ánh Vân hỏi han về Cố Hoài Dương, Giang Lăng nói Cố Hoài Dương đang tiếp bạn trên lầu. Tô Ánh Vân nghe Giang Lăng nói tối nay Cố Hoài Dương còn phải ra ngoài làm việc, bà vội dặn Giang Lăng dù thế nào cũng không được để Cố Hoài Dương bước ra khỏi cửa. Giang Lăng thấy chuyện rất nghiêm trọng, gật đầu nghe theo.

Ngay khi người lớn đứng ngoài cửa thương lượng để tránh tai kiếp này như thế nào, Tô Nhiễm nho nhỏ lại trông thấy người làm vườn đang tưới hoa. Đợi người làm vườn đi khỏi, cô bèn muốn bắt chước theo. Tô Nhiễm tìm một hời thì tình cờ trông thấy nhiều chai xăng đặt cạnh gara. Con nít làm sao biết thứ đó là gì? Cô cầm lấy từng chai xăng nhỏ, cười khúc khích tưới quanh vườn hoa.

Biệt thự số 45 đường Hoa Đôn thiết kế theo kiểu độc đáo, ngoài con đường nhỏ dẫn vào nhà, vây xung quanh toàn là vườn hoa. Lúc

đó hoa bách hợp nở rộ, bao bọc lấy biệt thự, nhìn rất đẹp và nên thơ.

Nhưng chính vì vậy mới tạo thành đại hoạ!

Khi Tô Ánh Vân dẫn Tô Nhiễm đi về, bà người thấy người Tô Nhiễm nồng nặc mùi xăng. Bà kinh hãi nhận ra Tô Nhiễm vừa làm chuyện gì. Bà chạy ào ra, định báo cho Giang Lăng thì Hoà Tấn Bằng giữ bà lại, không cho bà đi.

Hoà Tấn Bằng biết Tô Ánh Vân tới báo tin. Ông giận dữ quát mắng Tô Ánh Vân, mà khi ông biết Tô Nhiễm đã tưới xăng quanh biệt thự, ông nảy ra ý nghĩ đã làm thì dứt khoát làm cho xong. Ông châm lửa ngay tức khắc.

Tô Ánh Vân vĩnh viễn nhớ kỹ ngày hôm ấy. Chạng vạng hôm đó, gió thổi rất lớn, một ngọn lửa nhỏ gặp xăng đã bùng thành biển lửa, nuốt chửng biệt thự trong nháy mắt!

Bà điếng người, Tô Nhiễm sợ hãi khóc nức nở, Hoà Tấn Bằng lặng lẽ kéo hai người bỏ đi.

Ngày hôm sau, tin tức nhà họ Cố bị cháy truyền đi khắp nơi. Tô Ánh Vân đọc báo mới biết Cố Hoài Dương và Giang Lăng đã chết trong biển lửa. Đến khi đội cứu hoả chạy tới, hai người đã cháy thành tro. Hoà Tấn Bằng tuy hổ thẹn nhưng lại được một đối thủ cạnh tranh, ông hả hê yên lòng ngồi tiếp trên ghế chủ tịch Hoà thị.

Nhưng Tô Ánh Vân luôn sống trong hoàn loạn. Cảnh sát không đủ bằng chứng, không thể điều tra nên họ đành kết án. Cố Hoài Dương và Giang Lăng không có họ hàng, Tô Ánh Vân đã đến lĩnh tro cốt của họ. Bà an táng họ ở một nghĩa trang, xây mộ đất nhất hạ táng cho họ. Kể từ ngày đó, bà bắt đầu ăn chay niệm phật giải trừ tội nghiệt cho Tô Nhiễm và Hoà Tấn Bằng.

Hoà thị càng kinh doanh càng phát đạt, Hoà Tấn Bằng chìm đắm trong tiền tài danh vọng đã quên sạch chuyện này. Tô Ánh Vân tận mắt thấy hành động của Hoà Tấn Bằng năm đó, bà đòi chia tay. Hoà Tấn Bằng dùng dằng không đồng ý, Tô Ánh Vân liền sống riêng với ông. Mãi đến khi Tô Ánh Vân chứng kiến ông tăng tịu với Bạch Sơ Diệp, bà dứt khoát ly hôn. Hoà Tấn Bằng cũng tự đuối lý, buộc phải đồng ý.

Tô Ánh Vân bỏ hết tất cả. Bà cho rằng mọi thứ của nhà họ Hoà đều dư thừa, bà sẽ không dùng những đồng tiền được tạo ra từ sinh mệnh của bạn bè để sống!

Mắt Tô Ánh Vân nhoè nước, giọng nói của bà tắc nghẹn, bà cầm khăn vội quệt nước mắt, “Tôi muốn dẫn cả hai đứa con rời đi. Nhưng khi đó Hoà Vy đang bệnh nặng, tốn rất nhiều tiền chữa trị. Tôi sợ mình không lo được cho nó, theo tôi gặp nguy hiểm, tôi đau đứt ruột để nó lại cho Hoà Tấn Bằng. Nhưng tôi nhất định phải dẫn Tô Nhiễm đi, tôi không muốn nó biết ba nó đã dùng nó để giết người. Ngộ nhớ đồ bề nó sẽ sống dần vật cả đời. Tôi không có khả năng thuyết phục toà án phán cả hai đứa con cho tôi, nhưng tôi lúc nào cũng mong hai đứa con của mình sống hạnh phúc vui sướng. Chỉ tiếc chưa đứa nào làm được...”

Lệ Minh Vũ hoàn toàn hoá đá, mặt mày anh tái mét, một câu cũng không nói nên lời. Những chuyện Tô Ánh Vân kể không ăn khớp với điều anh biết. Ít nhất anh không biết ba ruột của anh là người khơi lên chủ tâm giết người!

Tô Ánh Vân lau nước mắt, bà nghi ngại nhìn anh, “Hồi đó, mọi người đều biết nhà họ Cố sinh một cô con gái, tại sao bây giờ lại thành con trai? Tôi và ba mẹ cậu biết nhau nhiều năm nhưng chưa bao giờ biết sự tồn tại của cậu, tại sao lại như vậy?”

Quyển 10 - Chương 8: Ông Trời Triều Cột

Bên ngoài quán cà phê, trời đã ngừng mưa.

Về mặt Lê Minh Vũ lúng túng, miệng anh mím chặt, một lúc sau anh mới giải đáp thắc mắc của Tô Ánh Vân. “Mẹ tôi là một người khá mê tín.” Anh nói với chất giọng động nôi cửa sổ, “Nghe ba mẹ nuôi kể, lúc tôi ra đời, gia đình tôi sống ở khu Hoa Phủ. Có một người chuyên coi tướng số đi ngang qua nhà, nói sinh nhật của tôi xung khắc với ba mẹ. Ba mẹ có thể sinh tôi nhưng không được tự mình nuôi nấng. Nếu không làm vậy, ba mẹ sẽ liên luy tôi mất mạng. Người coi tướng kêu ba mẹ gửi tôi cho người khác chăm nuôi, chừng nào tôi lên tám mới được rước về. Trong tám năm đó, ba mẹ không hề nhắc đến con của mình.” Nói đoạn, Lê Minh Vũ nặn ra nụ cười miễn cưỡng, “Không ngờ, tôi chưa tròn tám tuổi thì ba mẹ đã chết cháy. Không biết là người coi tướng số đó nói đúng hay sai.”

Tô Ánh Vân thảng thốt, “Vậy con gái...”

“Tôi tin ba mẹ chưa từng nói mình có con gái, phải không?” Lê Minh Vũ nói thản nhiên.

Tô Ánh Vân vỡ lẽ. Đúng vậy! Bà chỉ biết tin Giang Lăng mang thai nhưng quãng thời gian đó cả bốn người đều quá bận nên không gặp nhau. Mãi đến một năm sau khi Giang Lăng đã sinh con, họ mới thật sự có thời gian tụ họp. Hồi đó, bà tận mắt thấy một cô bé trắng nõn đáng yêu. Bà còn nói với Giang Lăng, con gái của chị dễ thương quá. Nhưng Giang Lăng chỉ mỉm cười, không nói tiếng nào.

Thời gian sau, bà cũng hay nhìn thấy cô bé đó. Mỗi lần gặp nhau, bà còn trách Giang Lăng không dẫn con gái đi theo. Giang Lăng chỉ cười, không nói nửa chữ về con cái. Tô Ánh Vân cũng không nghĩ ngợi nhiều. Nhưng bỗng nhiên nghe Lê Minh Vũ nhắc tới, bà cảm thấy quá đổi kỳ lạ.

Lệ Minh Vũ trả lời nghi vấn của bà, “Cô bé đó là con của hàng xóm. Mẹ hay bỗng cô bé về nhà chơi. Bà không thể sống cạnh con mình nên đành nhìn con của người khác để thỏa nỗi nhớ nhung.”

Tô Ánh Vân đau thắt lòng, Giang Lăng đã chịu quá nhiều khổ sở. “Vậy ba mẹ cậu sắp xếp cậu ở đâu?”

“Giống như bà tìm hiểu. Từ bé, tôi đã lớn lên ở nhà họ Lệ. Ba mẹ nuôi là bạn thân của ba mẹ tôi. Ngày xưa, ba tôi từng cứu sống ba nuôi. Ba nuôi luôn mang ơn ba tôi nên nghe chuyện liền nhận nuôi tôi. Thỉnh thoảng, ba nuôi sẽ dẫn tôi về biệt thự sum họp với ba mẹ, bao gồm cả...” Lệ Minh Vũ nhìn Tô Ánh Vân đăm đăm, anh nghiêm giọng, “Ngày cháy đó!”

Tô Ánh Vân đỡ đầu. Bà nhớ Giang Lăng từng nói, Cố Hoài Dương đang tiếp bạn ở trên lầu. Có lẽ người ở trên lầu biệt thự khi đó là Lệ Minh Vũ và ba nuôi của anh.

“Tôi nghĩ bà vẫn còn chuyện giấu tôi.” Lệ Minh Vũ cất giọng nhàn nhạt.

Mặt Tô Ánh Vân đanh lại, ánh mắt bà hoang mang, “Tôi đã kể cậu nghe hết chuyện năm đó, không còn giấu diếm gì nữa.”

“Thế à?” Lệ Minh Vũ cười gằn, anh nheo mắt, bắn cho bà một cái nhìn chòng chọc, “Năm xưa, chính tai tôi nghe mẹ tôi cầu xin bà. Mẹ tôi khẩn nài bà điều gì? Thấy mẹ tôi van xin, bà đã không chút do dự từ chối mẹ tôi.”

Khi đó anh nghe không rõ nhưng thần sắc bi thương vô vọng của mẹ luôn rõ như in trong đầu anh. Anh thậm chí còn nhớ về mặt khước từ thẳng thừng của Tô Ánh Vân. Anh tin mẹ có việc quan trọng nài nỉ Tô Ánh Vân giúp đỡ, nhưng bà lại từ chối, hăm hại ba mẹ anh.

Tô Ánh Vân nghe Lệ Minh Vũ chất vấn, bà ngớ ra vài giây rồi đột nhiên bừng tỉnh, “Tôi nhớ rồi! Mẹ cậu có nhờ tôi nhưng tôi đã từ chối.”

“Mẹ tôi nhờ bà làm gì?”

Tô Ánh Vân liếm môi, mắt bà ra chiều đăm chiêu, “Chị ấy hy vọng tôi đứng ra vạch tội Hoà Tấn Bằng. Chị ấy biết Cố Hoài Dương và

Hoà Tấn Bằng xem nhau như kẻ thù. Tuy Cố Hoài Dương có ý giết Hoà Tấn Bằng nhưng dù sao cũng không thành công. Còn Hoà Tấn Bằng lại lên kế hoạch dồn ép Cố Hoài Dương vào đường cùng. Nếu Cố Hoài Dương thật sự gặp nguy hiểm, chị ấy mong tôi tố cáo Hoà Tấn Bằng.”

Lệ Minh Vũ ngây ngẩn cả người.

“Nhưng tôi đã từ chối chị ấy. Tôi nghĩ ba mẹ cậu sẽ thoát khỏi nguy hiểm. Quan hệ giữa Hoà Tấn Bằng và Cố Hoài Dương không chừng sẽ có cách hoà hoãn. Hoà Tấn Bằng là chồng của tôi, là ba của con tôi. Nếu ông ấy ngồi tù, con tôi phải sống như thế nào? Tôi có thể mặc kệ Hoà thị nhưng không thể nhìn con mình từ nhỏ đã bị người đời giễu cợt, giễu cợt tui nó có một người cha giết người.” Gương mặt Tô Ánh Vân buồn đau, “Tôi thừa nhận mình ích kỷ. Tôi đã dứt khoát từ chối mẹ cậu. Tôi rất mong chị ấy giữ Cố Hoài Dương ở nhà, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết. Nhưng không ngờ tai nạn tới quá nhanh...”

Lệ Minh Vũ mệt mỏi dựa lưng vào ghế, ánh mắt sắc lạnh trở nên vô hồn, gương mặt nghiêng cương nghị toát lên nỗi thống khổ không cách nào che lấp. Gần ấy năm qua, mọi thứ anh tưởng là sự thật đã bị bác bỏ hoàn toàn.

Tô Ánh Vân xót xa nhìn Lệ Minh Vũ, “Cậu cũng ở trong biệt thự, cậu trốn ra bằng cách nào?”

Lệ Minh Vũ hít sâu, kể lại chậm rãi chuyện anh từng trải qua...

Năm đó, anh còn rất nhỏ. Những điều mà anh có thể nhớ là hình ảnh mẹ đau khổ van xin một người phụ nữ đi cùng với một cô bé đến nhà, và trận hoả hoạn khủng khiếp vây quanh biệt thự hôm đó. Lúc xảy ra cháy, anh, ba nuôi và ba mẹ đều ở trên lầu hai. Có điều anh không nhìn thấy bóng dáng của mẹ, ba anh đẩy ba nuôi và anh ra ngoài. Biệt thự chìm trong biển lửa, tất cả xà ngang đều đổ ập xuống đất. Ngay thời khắc anh nghe được tiếng mẹ gào thét đau đớn trong biển lửa, anh đã nhìn thấy gương mặt đẫm máu của bà bên cửa sổ! Ba anh có thể chạy thoát nhưng ông không làm vậy. Ba nuôi cố sức giữ ba anh, không cho ông chạy vào trong nhưng ông xô mạnh ba

nuôi. Anh nhớ rõ mồn một ánh mắt ông nhìn anh khi ấy, đó là ánh mắt đau đớn luyến tiếc của một người sắp lâm chung. Ông căn dặn anh, “Con phải nhớ, nếu ba mẹ chết thì người hại ba mẹ chính là nhà họ Hoà.” Nói xong câu đó, ba của anh chạy vào biển lửa, hy vọng có thể cứu mẹ ra ngoài.

“Cả đời tôi cũng không quên được cảnh ba chạy vào đó. Tiếc là cả ba và mẹ không thể bước ra.” Giọng nói của Lê Minh Vũ khàn đặc.

Hồi bé, Lê Minh Vũ luôn cho rằng ba mẹ không thích anh nên mới đưa anh cho ba mẹ nuôi. Nhưng năm đó nhìn thấy ba liều lĩnh cứu mình, anh đã hiểu ba mẹ rất thương anh. Mỗi khi nằm xuống anh lại mơ thấy khuôn mặt bông rộp bết máu của mẹ và bóng lưng ba biến mất trong biển lửa.

Tim Tô Ánh Vân đau nhói, “Ba cậu sẵn sàng đánh đổi tính mạng vì mẹ cậu. Tôi chưa bao giờ hoài nghi tình cảm giữa họ.”

Cố Hoài Dương sinh ra trong một gia đình khá giả. Ở vùng quê của Cố Hoài Dương, nhà ông cũng được coi là danh gia vọng tộc. Tô Ánh Vân từng nghe Giang Lăng kể chuyện xưa. Hồi ấy, hoàn cảnh gia đình của Giang Lăng khó khăn, bà phải đến nhà họ Cố làm công kiếm tiền. Nói thẳng là người làm của nhà họ Cố, hầu hạ cậu chủ Cố Hoài Dương. Thời gian trôi qua, Cố Hoài Dương đã yêu Giang Lăng dịu dàng mỹ lệ từ lúc nào không hay. Ông mặc kệ chuyện gia đình ép hôn, bày tỏ ý định chung sống với Giang Lăng. Nhà họ Cố không đồng ý, giận dữ đuổi việc Giang Lăng, ép buộc Cố Hoài Dương phải lấy con dâu đã được sắp đặt sẵn.

Nhưng Cố Hoài Dương yêu Giang Lăng tha thiết. Ông không được gia đình cho phép nên đã bỏ trốn cùng Giang Lăng, cắt đứt quan hệ với gia đình. Sau khi hai người bỏ trốn, họ kết hôn, sống nương tựa vào nhau.

Đến sau này, nghe nói nhà họ Cố xuống dốc, Cố Hoài Dương quay về thăm nom người nhà nhưng người nhà của ông đã chết hết trong thiên tai. Tuy Cố Hoài Dương giận gia đình đối xử tàn nhẫn với Giang Lăng, nhưng chết là hết, ông chỉ biết thở dài than vãn.

Vì vậy, nghe Lê Minh Vũ kể chuyện, bà biết chắc chắn Cố Hoài Dương sẽ chạy vào cứu Giang Lăng nhưng đáng tiếc họ đã bỏ mạng trong đó.

“Sau này, cậu hợp táng cho họ lần nữa?”

Lê Minh Vũ không phủ nhận, “Ba mẹ tôi sinh cùng chỗ, chết cũng phải cùng nhau.”

Tô Ánh Vân gật đầu, mắt bà trống rỗng.

“Hôm nay, tôi đã nói hết chuyện năm xưa với cậu. Minh Vũ, vẫn là câu nói đó, nếu trong lòng cậu còn thù hận, xin hãy trút lên người tôi, đừng hại người vô tội.” Khi bà biết anh là con trai của Cố Hoài Dương, bà đã hiểu hết mọi thứ. Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, mọi việc anh làm đều là để trả thù nhà họ Hoà. Anh đã dùng Tô Nhiễm như một công cụ trả thù!

“Hại người vô tội? Bà ám chỉ ai?” Một nụ cười mỉa mai và oán hận hiện lên miệng anh.

Tô Ánh Vân nóng nảy, nhướn người ra trước, “Năm đó, Tiểu Nhiễm còn rất bé, nó chỉ có hai tuổi.”

“Nhưng cô ấy có tham gia.” Lê Minh Vũ cất giọng lạnh tanh.

Theo phân tích hiện trường của cảnh sát, biệt thự cháy là do có người rưới xăng lên vườn hoa quanh nhà. Hồi ấy, ba nuôi của anh trông thấy một cô bé lẩn quẩn nơi vườn hoa, cộng thêm phân tích từ cảnh sát, ông đã suy đoán Tô Nhiễm là người tưới xăng. Đây chính là nguyên nhân khiến ba nuôi căm hận Tô Nhiễm. Từ nhỏ tới lớn, ông luôn luôn nói vậy với anh, nhắc nhở anh nhà họ Hoà đã hại ba mẹ anh thế nào. Thật không ngờ chân tướng lại đúng như vậy.

Ông rất thân thiết với ba mẹ anh. Ngày xưa, ba anh từng cứu sống ông, về sau ba anh còn giúp ông tiến vào giới chính trị. Trong trận cháy năm đó, ba anh không chỉ cứu mạng ông lần thứ hai, mà còn trịnh trọng nhờ ông chăm sóc cho anh và trả thù nhà họ Hoà. Ba nuôi luôn khắc ghi điều trong lòng.

Tô Ánh Vân trông hết sức lo lắng, “Minh Vũ, mấy năm qua Tiểu Nhiễm chịu khổ chưa đủ ư? Phải làm gì cậu mới tha cho nó?”

Lê Minh Vũ chọn lựa trầm mặc, đôi mắt sâu hun hút của anh

phẳng lặng không chút dao động.

Hơi thở của Tô Ánh Vân rối loạn, bà cuộn tay thành đấm, “Tôi biết dù tôi có nói gì cũng không thể xoa dịu mối hận trong lòng cậu. Thế nhưng Tiểu Nhiễm vô tội, nó không hề biết chuyện xảy ra năm đó.”

“Vậy cứ để cô ấy không biết đến hết đời.” Lệ Minh Vũ cất giọng điềm nhiên.

Tô Ánh Vân sửng sò, “Cậu nói gì?”

Bà không hiểu ý của Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ nhìn bà, vẻ mỉa mai trong mắt anh mất hút, thế vào đó là sự nghiêm túc...

“Gặp lại Tô Nhiễm vào bốn năm sau, tôi đã quyết không để cô ấy rời xa mình.” Anh nói thêm, “Hôm nay lại càng như vậy, tôi sẽ tái hôn với cô ấy.”

“Tại sao? Tại sao cậu phải làm vậy? Cậu không buông tha nó được ư? Cậu vẫn muốn dẫn vật nó?...”

Lệ Minh Vũ cắt ngang Tô Ánh Vân...

“Đối với Tô Nhiễm, tôi đã quên hết hận thù từ lâu.”

Vẻ mặt kích động của Tô Ánh Vân đông cứng.

“Tôi yêu cô ấy, tôi muốn cho cô ấy hạnh phúc, chỉ đơn giản là vậy.” Giọng Lệ Minh Vũ bình thản nhưng lộ rõ tình cảm sâu đậm.

Tô Ánh Vân nghệt mặt, há to miệng, không nói nên lời.

Lệ Minh Vũ thở dài, “Thay vì tiếp tục hận thù, chẳng thà vui vẻ yêu thương cô ấy. Tình yêu khiến con người hạnh phúc, không dày vò như thù hận.”

“Minh Vũ, cậu nói thật chứ?” Giọng Tô Ánh Vân run run.

Câu trả lời này nằm ngoài sức tưởng tượng của bà. Đầu óc bà trong một lúc không thể gánh nổi tin tức và sự chuyển biến quan trọng này.

Lệ Minh Vũ chỉ nói, “Tôi hy vọng, chuyện này giấu Tô Nhiễm mãi mãi. Nếu sự thật thống khổ đến vậy, đừng để cô ấy biết, cứ như vậy cả đời là được.”

Tô Ánh Vân nhìn Lệ Minh Vũ, bà cảm động khôn xiết. Tuy anh không thề non hẹn biển nhưng bà là người từng trải, bà cảm giác

được tình cảm sâu sắc anh dành cho Tô Nhiễm. Tay bà càng siết chặt, bà cố gắng kiềm nén cơn run rẩy, “Cám ơn cậu, tôi thật lòng... cám ơn cậu.”

“Tôi chỉ muốn phần tình cảm này trở nên thuần khiết hơn mà thôi.”

Tô Ánh Vân cảm kích nhìn anh, bà dè dặt lên tiếng, “Xin cậu...xin cậu làm cho Tiểu Nhiễm hạnh phúc.”

Lệ Minh Vũ biết bà muốn nhận được lời hứa hẹn của anh. Nếu là trước đây, anh sẽ không mấy may đoái hoài đến bà, nhưng hôm nay việc đã sáng tỏ, vướng mắc của anh đã giảm bớt phần nào. Anh nhìn thẳng vào mắt Tô Ánh Vân...

“Chỉ cần chuyện này có thể giấu diếm Tô Nhiễm vĩnh viễn.”

Anh không phải kiểu đàn ông thích hứa hẹn bằng miệng, anh chỉ biết dùng hành động để chứng minh.

Tô Ánh Vân hiểu ý anh, bà cười chua xót, “Tính tình của cậu giống hệt ba cậu. Có lẽ ông trời trêu đùa mới khiến nhà họ Cố và nhà họ Hoà biến thành như vậy.”

Lệ Minh Vũ trầm ngâm, không đáp lời Tô Ánh Vân.

Mưa rồi cuộc cũng ngừng rơi, cầu vồng sáng chói vắt ngang qua bầu trời. Lệ Minh Vũ và Tô Ánh Vân kẻ trước người sau đi ra quán cà phê, bước về hai phía khác nhau. Mọi thứ lặng lẽ kết thúc như lúc bắt đầu.

Quán cà phê vẫn vắng tanh như lúc đầu. Lá cây sum xuê che khuất bóng dáng một người khách. Một nhân viên tiến lại gần người khách ngồi đưa lưng về tán cây rợp lá, “Chị có muốn đổi ly cà phê khác không? Cà phê của chị nguội rồi.” Người khách này rất kỳ lạ, cô ta ngồi cả buổi mà chẳng hề đụng đến một giọt cà phê.

Lá xanh che khuất vẻ mặt của người khách nhưng không cách nào che lấp giọng nói run rẩy của cô ta, “Không cần, tính tiền giúp tôi.”

“Dạ, chị chờ em một chút.” Nhân viên phục vụ vội vàng đi thanh toán.

Chỗ này vừa vặn kế bên nơi Lệ Minh Vũ và Tô Ánh Vân ngồi ban

nãy. Tô Nhiễm đứng dậy rời khỏi, nước mắt lăn dài trên đôi má cô....

Quyển 10 - Chương 9: Có Yêu Mới Biết Quý Trọng

Hoà Vy tỉnh dậy cũng trùng hợp nhìn thấy cầu vồng. Cầu vồng sáng chói chiếu vào cửa kính, toả ra vàng sáng nhiều màu sắc. Hoà Vy không kìm được bước lại gần, khuôn mặt nhợt nhạt của cô ngập tràn ước ao.

Giang Dã không biết đang làm gì. Trong biệt thự to lớn chẳng thấy bóng dáng anh.

Nỗi lo và sợ hãi qua đi, được nhìn thấy cầu vồng sáng lấp lánh, Hoà Vy đã đưa ra một quyết định quan trọng... cô sẽ đi tự thú! Cô không thể để bản thân làm hồng danh dự của nhà họ Hoà. Dù cô có thể trốn tránh một lúc, nhưng làm sao có thể sống như vậy cả đời? Tự thú? Tự thú sẽ dễ chịu hơn ngày tháng bị truy nã! Cô không muốn sống như vậy!

Xưa nay, Hoà Vy cô làm gì cũng xốc nổi. Cô không muốn người khác nói này nói nọ bản thân. Cô sẽ chủ động đi tự thú, ít nhất cô cũng không thấy thẹn với lương tâm. Phạm sai lầm thì phải chịu trách nhiệm, đây là lẽ sống ở đời!

Cô không có lý do cũng không có tư cách tiếp tục trốn tránh!

Hoà Vy để lại cho Giang Dã một tờ giấy, cô thu dọn đồ đạc, đứng soi mình trong gương, chỉnh trang lại quần áo, đánh son lên đôi môi tái nhợt. Dù chịu hình phạt, cô cũng phải giữ cho mình gương mặt đẹp nhất, đây... là tôn nghiêm sống của cô!

Hoà Vy ra khỏi cửa, gọi xe đến thẳng sở cảnh sát. Đến sở cảnh sát, xe nghênh ngang chạy đi, để lại một mình Hoà Vy đứng lặng bên ngoài.

Nhìn nơi uy nghiêm trước mắt, Hoà Vy lại cảm thấy thoải mái và kiên định hẳn. Khi một người quyết định đối mặt và chịu trách nhiệm về việc mình làm, dẫu biết trước hậu quả, thì tảng đá nặng trong lòng

cũng tự biến mất, không còn cảm giác thần thờ mất hồn, không còn nôn nóng bất an, chỉ còn lại sự bình an.

Hoà Vy hít sâu, đi một mạch vào sờ cảnh sát, “Tôi là Hoà Vy, tôi đến tự thú.”

Tô Nhiễm bước xuống xe, rào từng bước vào khu Hoa Phủ. Khu Hoa Phủ sau cơn mưa càng im ắng. Nhờ hôm trước Lệ Minh Vũ dẫn cô đi dạo, cô đã thấy đường xá ở đây đỡ lạ lẫm hẳn. Cô bước vu vơ trên đường, đoạn đối thoại của mẹ và Lệ Minh Vũ không ngừng vang vọng trong đầu cô. Điều khiến cô đau lòng nhất chính là quyết định của anh. Hoá ra con người cô rất xấu xa nhưng cuối cùng anh đã tha thứ cho cô... Tô Nhiễm nghệt thở, cô nhắm chặt hai mắt, đặt tay trên ngực nhưng không thể nào giảm bớt nỗi đau. Anh đã phải khó khăn cỡ nào để quên đi hận thù? Nước mắt tràn khoé mi Tô Nhiễm, mỗi giọt nước mắt chảy xuống, tim cô lại quặn đau. Cô không biết mình về đây bằng cách nào. Thậm chí cô còn thấy mình không nên về đây! Cô có tội, phải không?

Tại sao năm đó cô lại tội tệ đến vậy?

Cầu vòng đằng sau Tô Nhiễm dần biến mất, trời chuyển dần về màn đêm...

“Tại sao cháu khóc?” Một giọng nói hiền từ vang lên bên tai cô.

Tô Nhiễm rơm rớm nước mắt ngẩng lên. Cô trông thấy bà cụ làm bánh gạo.

“Sao khóc vậy cháu?” Bà cụ ngồi xuống ghế, xót xa nhìn cô, “Cháu nhìn mình kìa, có gì vướng mắc cũng đừng nên khóc? Cháu mà khóc là Hoài Dương đau lòng lắm.”

Tô Nhiễm ngơ ngác nhìn bà cụ. “Bà, tại sao Hoài Dương lại đau lòng?”

Cô biết bà cụ đã coi cô và Lệ Minh Vũ thành Giang Lăng và Cố Hoài Dương. Ngày đó, Lệ Minh Vũ ở cạnh, cô không tiện hỏi nhiều. Cô rất hiếu kỳ về Giang Lăng và Cố Hoài Dương.

“Cháu ngốc quá. Hoài Dương là chồng của cháu, đương nhiên phải thương cháu rồi. Cháu quên rồi ư? Lần cháu bị sốt cao, thẳng

bé Hoài Dương lo sốt vó. Nó mời bác sĩ đến tận nhà khám cho cháu mà vẫn không yên lòng. Sau đó, nó lại hớt hơ hớt hải chạy qua nhà bà xin thuốc cho cháu uống bớt đau đầu. Cháu bị một chút xiu bệnh là Hoài Dương đã lo lắng cuống cuồng. Hoài Dương tốt với cháu lắm.” Bà cụ vừa cười vừa nói, giơ tay lau nước mắt cho cô.

Tô Nhiễm phảng phất thấy một hình ảnh ảm áp, hình ảnh Cố Hoài Dương chăm lo từng chút một cho Giang Lăng bị bệnh.

“Bà, Hoài Dương hay tới làm phiền bà lắm ư?”

Bà cụ lắc đầu, “Đâu có, hai đứa cháu đúng là vợ chồng, không thích làm phiền người khác. Chỉ khi cháu bệnh hay Hoài Dương đi công tác sợ cháu cô đơn, mới đến làm phiền bà. Bà là bà già vô dụng, mà được hai đứa tin tưởng, bà vui lắm. Đúng rồi, tại sao cháu ra đây một mình? Hoài Dương đâu? Cơ mà sao cháu khóc?”

“Cháu...không sao, cháu chỉ bị bụi bay vào mắt.” Tô Nhiễm ấp a ấp úng trả lời.

“Ừ.” Bà cụ gật đầu, “Cháu đừng khóc nữa. Hoài Dương không muốn thấy cháu khóc đâu, chỉ cần cháu khóc là Hoài Dương chẳng làm được chuyện gì.”

Lòng Tô Nhiễm nhói đau. Một đôi vợ chồng yêu thương nhau da diết. Nếu không phải tại cô, nếu không phải tại cô...

Sở cảnh sát bận bịu, điện thoại không ngừng đổ chuông.

Trong phòng thẩm vấn, Hoà Vy ngồi yên chờ đợi. Gương mặt trang điểm tỉ mỉ của cô lộ vẻ thanh thản. Cô không còn sợ gì nữa, cô đã chủ động đi tự thú, sẵn sàng chịu trách nhiệm cho việc làm của mình. Ngồi trong phòng thẩm vấn lúc này khiến lòng cô bình lặng, nỗi sợ hãi nhiều ngày qua cũng tan biến hết.

Một hồi sau, Vu Kim mới đi vào phòng thẩm vấn. Cảnh sát đứng cạnh anh ta rót cho Hoà Vy một ly cà phê. Hoà Vy bình tĩnh uống hớp, cô cười bình thản, “Không ngờ, cà phê ở sở cảnh sát lại ngon như vậy.”

Vu Kim giương mắt nhìn cô, “Đúng vậy, mùi vị rất ngon. Cô Hoà uống xong ly này, có thể ra về.”

Bàn tay cầm ly cà phê của Hoà Vy khựng lại, cô nhìn Vưu Kim bằng ánh mắt khó hiểu.

“Vụ cô cố tình gây thương tích đã huỷ bỏ. Đối phương không kiện cô nữa. Vậy nên làm xong thủ tục, cô có thể đi về.” Vưu Kim cất giọng lãnh đạm.

“Anh nói sao?” Hoà Vy thất kinh. Hạ Minh Hà nôn nóng giết cô chết, mà bây giờ không kiện cô ư?

Vưu Kim nhìn cô, anh ta nói không chút khách sáo, “Cô Hoà, chúng tôi hy vọng có thể giữ gìn trị an cho xã hội, không muốn người phạm tội sống nhớn nhor ngoài vòng pháp luật. Nhưng đối phương không kiện thì phải làm sao? Đến cả nạn nhân Hạ Đồng cũng nói đêm đó uống say, bất cẩn làm mình bị thương. Chúng tôi không đủ chứng cứ khởi tố cô.”

Hoà Vy hết sức thảng thốt. Không chỉ Hạ Minh Hà từ bỏ, mà Hạ Đồng cũng sửa lại lời khai? Rốt cuộc chuyện này là sao?

Vưu Kim thấy cô im thin thít, anh ta nhíu mày, “Cô Hoà, tôi rất tò mò chuyện gì đã xảy ra? Hay cô có bản lĩnh che giấu chân tướng sự thật?”

“Cảnh sát Vưu, anh cho rằng một người sẵn sàng tự thú thì có thể giở trò gì?” Hoà Vy cất giọng nhàn nhạt.

Vưu Kim không nói, “Ký tên xong, cô có thể ra về.”

Anh ta là nhân viên cảnh sát, không có bằng chứng thì không thể nói bậy. Hoà Vy đành theo nhân viên cảnh sát ra làm thủ tục, sau đó đi khỏi sở cảnh sát.

Bầu trời bên ngoài đã nhá nhem tối. Hoà Vy ngoảnh đầu nhìn sở cảnh sát, nhớ tới lời nói của Vưu Kim, cô càng thấy hồ nghi. Đúng lúc này, một chiếc xe ngừng bên cạnh cô, cửa xe hạ xuống, để lộ khuôn mặt tươi cười của Giang Dã.

Trong nhà hàng Tây, âm nhạc du dương lãng mạn chảy tràn trong không khí.

Giang Dã đưa Hoà Vy ly rượu vang, anh mỉm cười, “Nếm thử đi, anh cố tình chọn rượu ngon nhất để dỗ dành em.”

Hoà Vy không uống, cô nhìn ly rượu, rồi nhìn Giang Dã, “Anh đã làm gì?”

Giang Dã xuất hiện ở sở cảnh sát, bình tĩnh ngồi trong xe chờ cô đi ra, vậy chứng tỏ anh biết cô sẽ bình an vô sự. Suy ra chuyện Hạ Minh Hà và Hạ Đồng bỏ kiện liên quan rất lớn đến anh.

Nghe cô hỏi, ý cười trên miệng Giang Dã càng sâu, “Vậy không hay sao em?”

“Rốt cuộc anh đã làm gì?” Hoà Vy truy hỏi.

“Cũng không có gì. Nếu không phải anh có nhược điểm của Hạ Minh Hà, ông ta làm sao chịu từ bỏ ý đồ?” Giang Dã đáp lời thản nhiên nhưng không nói trọn vẹn sự thật.

Cái Hoà Vy quan tâm không phải là nhược điểm của Hạ Minh Hà, mà là việc làm của Giang Dã. Cô giật mình, “Tại sao nhược điểm của Hạ Minh Hà lại lọt vào tay anh? Còn ai tham dự vào chuyện này?”

Giang Dã cầm ly rượu lắc nhẹ, mùi rượu thơm bay lên, anh nhìn cô yêu thương, “Em đừng hỏi được không? Nói chung em không sao là mừng rồi.”

Hoà Vy ăn không nổi, cô lo Hạ Minh Hà sẽ trả thù. Ông ta là cáo già, làm sao có thể chịu thua?

Thấy cô như vậy, Giang Dã tự nhiên không đành lòng, anh buông ly rượu, thở dài kéo tay cô...

“Hoà Vy, em biết anh yêu em phải không?”

Tay Hoà Vy phát run, cô nhướng lên nhìn anh. Đôi mắt của anh sáng lóng lánh như vàng trắng trên bầu trời.

“Có một số việc anh ích kỷ không muốn để em biết, có một số việc phải để em tự quyết định.”

Hoà Vy không hiểu ý của anh.

Giang Dã nhìn cô không chớp mắt, “Sở dĩ lần này thuận lợi ít nhiều là nhờ Lệ Minh Vũ. Nếu không có anh ta, anh cũng không cứu được em.”

Hoà Vy sửng sốt, “Là anh ấy? Anh ấy... tại sao lại giúp em?”

Giang Dã khẽ thở dài, “Vì em là chị của Tô Nhiễm. Tô Nhiễm hứa với Lệ Minh Vũ, chỉ cần anh ta đảm bảo em sẽ bình an vô sự, cô ấy

sẽ tái hôn với anh ta.”

Hoà Vy cười gượng, “Đúng vậy, trên đời này chỉ có Tô Nhiễm mới khiến Lệ Minh Vũ chủ động xen vào.”

“Hoà Vy, anh muốn nói với em...” Giang Dã nắm chặt tay Hoà Vy, anh xót xa nhìn cô, “Lệ Minh Vũ trước giờ chỉ là của một người phụ nữ khác. Lẽ ra anh không nên nói em biết sự thật, làm vậy em sẽ càng dành tình cảm cho Lệ Minh Vũ. Nhưng anh không thể ích kỷ mặc kệ chọn lựa của em. Anh biết trong tim em luôn có anh ta, anh chỉ mong em có thể chia một chỗ nhỏ trong tim em cho anh.”

Hoà Vy ngơ ngàng nhìn Giang Dã, “Anh hẳn biết khi em biết toàn bộ sự thật, em chỉ có thể yêu Lệ Minh Vũ nhiều hơn mà thôi.”

“Anh biết.”

“Vậy anh có biết em không thể yêu anh?”

“Anh biết.” Vẻ đau xót vụt lên trong mắt Giang Dã, anh đè thấp giọng nói, “Anh có thể ép em ở cạnh anh nhưng anh không muốn thấy em sống buồn bã.”

Hoà Vy siết tay, cô cắn môi, “Nếu em nói em muốn đi tìm anh ấy ngay thì sao?”

Giang Dã thần thờ, anh nói lí nhí, “Anh muốn ngăn cản em, vì anh biết chỉ cần em bước ra khỏi đây sẽ không bao giờ quay lại.”

Hoà Vy hít sâu, một nỗi đau không tên bủa vây tim cô.

Ánh mắt lạc lõng của Giang Dã khiến cô cảm thấy tâm hồn mình trống rỗng, cô rút tay lại, “Em phải đi tìm anh ấy. Giang Dã, em muốn gặp anh ấy.”

Mắt Giang Dã tràn ngập nỗi đau. Anh lặng lẽ nhét chìa khoá vào tay cô...

Thực ra, bà cụ đang quan tâm cho Tô Nhiễm nhưng cô lại cho rằng bà xem mình là Giang Lăng. Bà cụ cầm rất nhiều bánh gạo cho cô, bà cụ cười nói về Cố Hoài Dương và Giang Lăng. Tô Nhiễm biết trí nhớ của bà không tốt, nó chỉ dừng ở thời điểm có Cố Hoài Dương.

Mãi đến khi mặt trời xuống núi, những đám mây hồng man mác buồn bao phủ lên bầu trời, Tô Nhiễm mới rời khỏi nhà bà cụ. Trên

đường về, Tô Nhiễm nhận được điện thoại của chị Phi. Chị Phi hỏi cô ở đâu, chị ta nói cậu chủ gọi điện báo sắp về tới nhà. Tô Nhiễm nhìn quanh cũng không biết mình đang ở chính xác đường nào, cô trả lời qua loa, “Tôi về ngay.”

Cúp điện thoại, cô đưa mắt nhìn lên bầu trời nửa sáng nửa tối, thì ra bầu trời không phải tối ngay tức khắc, mà nó giống như một đường ranh giới chuyển giao từ sáng đến tối. Tô Nhiễm bất giác nghĩ tới trận hoả hoạn đó, trận hoả hoạn do chính tay cô gây ra, trận hoả hoạn cướp đi tính mạng của hai người,...nhưng tại sao cô lại không có chút ấn tượng nào về nó?

Tô Nhiễm nhớ bà cụ kể rất nhiều chuyện về Cố Hoài Dương và Giang Lăng. Cô là hung thủ hại chết một đôi vợ chồng yêu thương nhau. Cuối cùng cô đã hiểu tại sao Lệ Minh Vũ hận cô. Đổi lại là cô, cô cũng sẽ hận như vậy.

Tô Nhiễm quẹo qua một khúc cua, trông thấy đường xá quen thuộc, cô lại vô thức dừng bước, không biết nên đi tiếp hay không.

Trong lúc Tô Nhiễm còn đang suy tư, một chiếc xe dừng trước mặt cô. Cô nhìn thấy Hoà Vy mở cửa bước xuống.

Mắt Tô Nhiễm sáng lên, “Hoà Vy?”

Hoà Vy cất chìa khoá, khẽ cười với cô, “Tiện nói chuyện không?”

Tô Nhiễm gật đầu, “Dĩ nhiên.”

Trong phòng sách tối om.

Hạ Minh Hà ngồi trên ghế sofa, tay ông ta kẹp một điếu xì gà, trên trán ông ta còn dán một miếng băng lớn. Sắc mặt ông ta u tối, nom hết sức khó coi.

Có điều trong phòng còn một người khác có sắc mặt xấu xí hơn cả ông ta. Người này chính là Giả Ny. Sau khi nghe Hạ Minh Hà nói, ông ta trầm mặc, không nói tiếng nào.

Nhà họ Giang can dự vào là điều nằm ngoài sức tưởng tượng của họ. Họ không ngờ Lệ Minh Vũ lại quen biết nhà họ Giang.

Hạ Minh Hà hút một hơi thuốc, ông ta dụi điếu xì gà vào gạt tàn, nhè ra một làn khói mù mịt, đôi lông mày của ông ta cau chặt, “Phải

tranh thủ giải quyết Lệ Minh Vũ.”

“Nhưng chúng ta chưa đủ bằng chứng, muốn cậu ta sụp bẫy quá khó.” Giả Ny nhìn Hạ Minh Hà, ông ta đề nghị, “Nếu muốn cậu ta bại trận, chúng ta vẫn phải chờ.”

“Không còn cách nào khác!” Hạ Minh Hà thở hỗn hển, “Nhuộc điểm cầu tôi đã rơi vào tay người khác, lần này là một đoạn ghi âm, lần sau không biết lại đến thứ gì. Ông còn muốn chờ gì nữa? Chẳng lẽ chờ Lệ Minh Vũ ra tay rồi chúng ta mới phản kích.”

“Nhưng chúng ta chưa đủ bằng chứng.”

“Tôi đã nói chứng cứ không đủ thì tự tạo ra chứng cứ. Vấn đề giải quyết được bằng tiền, đâu còn là vấn đề. Lệ Minh Vũ có thể cắn chúng ta bất cứ lúc nào. Tới đó có đủ bằng chứng cũng chẳng làm nên chuyện gì.” Hạ Minh Hà híp mắt, giọng nói ông ta đanh lại.

Giả Ny nhìn ông ta, “Ông muốn tạo chứng cứ giả?”

“Đối với chính khách mà nói, chứng cứ đúng hay không không quan trọng. Quan trọng là có giữ được danh dự hay không. Dù chứng cứ giả thì sao? Lệ Minh Vũ sợ nhất là dư luận. Dư luận bất lợi, cậu ta sẽ ngồi yên trên ghế bộ trưởng? Cứ cho là cậu ta ngồi được, liệu cấp trên có bỏ qua? Ông nghĩ, cấp trên không muốn tìm người gánh hết tội lỗi để yên ổn à?”

Giả Ny bần chồn không yên, “Minh Hà, tôi và Lệ Minh Vũ từng tiếp xúc nhiều với nhau, không tính đến việc có hiểu cậu ra hay không, tôi thấy cách làm này quá mạo hiểm. Tôi và ông không biết Lệ Minh Vũ có bao nhiêu quân bài trong tay, lỡ cậu ta chờ chúng ta chui đầu vào lưới thì sao?”

“Tôi không có thời gian quan tâm nhiều. Nói chung tôi bắt buộc phải ra tay lần này. Lệ Minh Vũ đúng là khinh người quá đáng.” Hạ Minh Hà vung tay lên bất mãn.

Giả Ny không nói không rằng nhưng thần sắc ông ta đầy bất an.

Hôm nay, An Tiểu Đoá phải trực đêm. Sau khi thay đồ bác sĩ, cô cầm danh sách những bệnh nhân phải đi kiểm tra lên xem. Một y tá ngồi ngoài bàn trực nói bí hiểm với cô, “Bác sĩ An, có người kiểm

chị.”

An Tiểu Đoá khó hiểu, “Ai?”

Khuya rồi còn ai tìm cô?

Mộ Thừa và Băng Nụ đã đi Đức. Mộ Thừa thắng phiên toà tranh giành quyền nuôi Băng Nụ. Anh cho phép mẹ của Băng Nụ ghé thăm cô bé vài lần trong năm. Khi Mộ Thừa đi, khoa ngoại thần kinh cũng có thêm vài bác sĩ mới. Các bác sĩ nam mới đến không ai đẹp trai như Mộ Thừa nên chẳng còn ai quan tâm đến bên này. Có điều mấy ngày gần đây, các y tá lại bàn luận, vì Mộ Thừa ra đi, một Hoà Quân Hạo lại đến. Tuy Hoà Quân Hạo không phải bác sĩ nhưng được chú ý vô cùng.

Vậy nên sau khi An Tiểu Đoá hỏi xong câu này, cô mơ hồ dự cảm lẽ nào người đến là Hoà Quân Hạo?

Y tá cười trộm, không trả lời cô.

An Tiểu Đoá buông bệnh án, cô đẩy cửa đi vào phòng nghỉ, trông thấy ngay Hoà Quân Hạo nằm ngủ trên ghế sofa. Mấy ngày không gặp trông anh gầy rộc, đường nét gương mặt anh càng góc cạnh.

Hắn là anh đã tới từ lâu. Trên bàn còn đặt hai hộp kem đã chảy thành nước. An Tiểu Đoá nhẹ lại ghế sofa, nhìn anh chăm chú. Cô bỗng phát hiện Hoà Quân Hạo nhìn rất điển trai.

An Tiểu Đoá im lặng ngắm nhìn Hoà Quân Hạo. Rất lâu sau, cô tìm một chiếc áo blouse trắng khoác lên người anh, ra khỏi phòng nghỉ đi kiểm tra bệnh nhân.

Kiểm tra xong hết bệnh nhân, An Tiểu Đoá tranh thủ đi mua thức ăn, rồi mới quay lại phòng nghỉ. Cô đẩy cửa đi vào, Hoà Quân Hạo đã dậy. Anh chán chường ngồi lật xem tài liệu cô để cạnh, thấy cô đi vào, anh mỉm cười. Ánh mắt anh tuy vẫn mệt mỏi nhưng lại sáng lấp lánh khác thường.

An Tiểu Đoá đặt đồ ăn trước mặt anh, cô cầm lấy tài liệu, “Đừng lật lung tung đồ của tôi.”

Hoà Quân Hạo cười, anh nhún vai cầm đồ ăn, “Sao cô biết tôi chưa ăn?”

“Bây giờ, chỗ của tôi đã thành nơi lánh nạn của cậu. Hoà Quân

Hạo, đây là lần thứ mấy cậu ngủ ở đây? Đâu phải cậu không có nhà, tại sao không quay về đó?” An Tiểu Đoá tuy tỏ vẻ trách cứ nhưng vẻ mặt cô hết sức dịu dàng.

Hoà Quân Hạo thờ dài, “Chỗ của tôi nằm xa Hoà thị.”

“Xem đây là khách sạn thật hả?” An Tiểu Đoá cười cười, chọc Hoà Quân Hạo, “Cậu mà cứ thế này, viện trường sẽ đến thu phí của cậu đấy.”

“Tôi chỉ tính toán trước mà thôi.” Hoà Quân Hạo ăn cơm, anh gật đầu hài lòng, “Nếu một hôm nào đó, tôi mệt quá rồi đổ bệnh thì cũng tiện khám chữa.”

“Ày, cậu nói như mình hay lắm không bằng.” An Tiểu Đoá cười hi hi nhìn anh, “Nhưng tôi rất hiếu kỳ, mấy ngày nay cậu bận gì vậy?”

“Sao? Bây giờ hiểu được cảm giác ‘một ngày không gặp như cách ba thu’ rồi à?” Hoà Quân Hạo nháy mắt với cô.

An Tiểu Đoá tỏ vẻ buồn nôn.

Hoà Quân Hạo phì cười.

“Nói năng đứng đắn chút đi. Cậu bận gì thế?” An Tiểu Đoá tò mò hỏi Hoà Quân Hạo.

Hoà Quân Hạo húp một muỗng canh, anh dừng vài giây, “Giải quyết công việc công ty. Cô biết mà, Hoà thị không để ý là loạn ngay. Mẹ tôi một hai ép tôi cho bằng được, tôi đành phải đau khổ đến Hoà thị làm lại từ đầu.”

“Ờ, đúng là tội cậu thật.” Nhớ tới dáng vẻ vừa nãy của anh, An Tiểu Đoá chỉ muốn cười.

Hoà Quân Hạo lắc đầu lia lịa, “Quá tội cho tôi luôn đấy! Tôi không có hứng thú với mấy chuyện kinh doanh. Tôi chẳng hiểu mẹ tôi nghĩ gì, mướn đại một giám đốc về chẳng phải xong ngay ư?”

An Tiểu Đoá liếc xéo anh, “Cậu là con trai duy nhất của nhà họ Hoà. Cậu không gánh vác trách nhiệm này thì để cho ai? Từ bé, Tiểu Nhiễm đã rời khỏi nhà họ Hoà, còn Hoà Vy không biết ra sao, đương nhiên cậu phải gánh vác gia đình.”

Hoà Quân Hạo thờ dài, “Tôi chỉ mong chị hai bình an vô sự.”

“Tiểu Nhiễm khoẻ rồi, còn Hoà Vy chưa biết làm sao.”

“Hạ Minh Hà không chính thức kiện chị hai, có vẻ mọi việc đã thay đổi.” Hoà Quân Hạo cất giọng nhàn nhạt, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ.

“Đôi khi không có tin tức cũng là chuyện tốt.” An Tiểu Đoá an ủi.

Hoà Quân Hạo buông một tiếng thở dài chán nản.

Đợi anh ăn xong, An Tiểu Đoá dọn dẹp sơ qua. Hoà Quân Hạo ngược nhìn cô, anh đột nhiên lên tiếng, “Cô còn luyến tiếc anh ta không?”

Những lời này có vẻ đột ngột, An Tiểu Đoá nghệt mặt vài giây, cô mỉm cười, “Cậu nói gì thế?”

“Cô biết tôi đang nói ai.” Hoà Quân Hạo nhìn cô chăm chăm.

An Tiểu Đoá nói, “Chuyện tình cảm thuận theo duyên phận, đúng không? Anh ấy đi, duyên phận cũng hết. Tôi sẽ không làm khổ mình.”

Hoà Quân Hạo thở phào nhẹ nhõm, vài phút sau như hạ quyết định nào đó, anh nói...

“Vậy...vậy chúng ta thử đi.”

Sao cơ?

An Tiểu Đoá sững sốt nhìn anh.

“Ý anh là anh và em thử yêu nhau đi.” Hoà Quân Hạo nhìn cô dịu dàng, khoé miệng lộ ý cười nhẹ.

An Tiểu Đoá hoàn toàn hoá đá...

Hoà Vy bất ngờ đến thăm làm Tô Nhiễm vừa vui mừng vừa hoang mang.

Sau khi gọi điện báo về trễ, Tô Nhiễm hỏi Hoà Vy, “Chị sao rồi? Em nghe nói Hạ Đồng đã tỉnh?”

“Ừ. Hôm nay chị đã đến sở cảnh sát tự thú.”

Tô Nhiễm sững sốt.

“Nhưng Hạ Minh Hà không khởi tố chị, khi cảnh sát lấy lời khai, Hạ Đồng đã nói là tự làm mình bị thương.” Hoà Vy lạnh nhạt nói.

“Sao...có thể như vậy?” Tô Nhiễm kinh ngạc, “Hạ Minh Hà làm sao có thể dễ dàng buông tha?”

Hoà Vy suy tư, cuối cùng hít sâu một hơi, nhẹ giọng, “Bởi vì có Giang Dã, hơn nữa Lệ Minh Vũ cũng nhúng tay vào.”

Tô Nhiễm nghe được cảm thấy khó hiểu, đáy mắt lộ vẻ nghi ngờ.

Hoà Vy không chút nào che giấu, đem mọi chuyện kể cho Tô Nhiễm, Giang Dã là ai, cùng với Lê Minh Vũ giải quyết chuyện này như thế nào. Quan trọng là, Lê Minh Vũ nắm chứng cứ bất lợi của Hạ Minh Hà giao cho Giang Dã, như vậy chuyện mới được giải quyết dễ dàng.

Gió thu thổi qua, lá rơi rụng lá tả.

Tô Nhiễm nghe thấy, nhưng không nói câu nào.

Hoà Vy nhìn Tô Nhiễm, suy tư nói: “Giang Dã nói cho chị biết, Lê Minh Vũ giúp đỡ lần này, là bởi vì em muốn anh ấy cứu chị, chỉ có khi chị bình an vô sự, em mới đáp ứng anh ấy tái hôn.”

Ngón tay Tô Nhiễm bỗng run lên, hàng lông mi khẽ chớp, Hoà Vy nói những lời này như một dòng điện sượt qua đáy lòng cô, Tô Nhiễm cảm thấy khó nói nên lời lan tràn nơi cổ họng.

“Chị biết Lê Minh Vũ cùng Hạ Minh Hà trông ngoài mặt thì hợp nhau, nhưng trên thực tế là muốn đối phương thất bại, chị biết em không thể nào nhớ rõ, Giang Dã nói, lần này Lê Minh Vũ mang chứng cứ giao ra, có nghĩa là đã mất đi một cơ hội đánh bại đối thủ.” Hoà Vy thở dài một hơi, nhìn cô chăm chăm, “Lê Minh Vũ làm vậy, tất cả là vì em.”

Tô Nhiễm ngược mắt nhìn Hoà Vy, nghe cô nói nảy sinh suy nghĩ.

“Có thể em sẽ thấy chị nói rất vô lý.” Hoà Vy cười cười, “Bốn năm trước, chị cũng không muốn từ bỏ anh ấy, thật ra cho tới bây giờ chị đều nhìn ra được trong suy nghĩ của Lê Minh Vũ em mới là quan trọng, anh ấy vẫn rất quan tâm em, lo lắng cho em, mà chị không hiểu tại sao anh ấy lại luôn lạnh nhạt với em. Nhưng bốn năm sau, chị cảm giác được anh ấy thật sự rất quan tâm mới cùng em sống chung một chỗ, thậm chí vì em anh ấy có thể làm bất cứ điều gì, đàn ông như vậy, anh ấy đã cho em được một tình yêu rất thâm trầm, cũng là một tình yêu sâu nặng. Chị biết trừ em ra, không còn bất kỳ người con gái nào có thể khiến anh ấy làm tất cả như vậy.”

Tô Nhiễm liếm môi, “Hoà Vy, em...” Cô chần chừ giây lát, muốn

nói lại thôi.

“Tiểu Nhiễm, chị khuyên em, tình yêu là phải biết quý trọng, nếu không bỏ lỡ rồi cả đời sẽ tiếc nuối.” Hoà Vy nhìn Tô Nhiễm, nhẹ nhàng nói.

Lòng Tô Nhiễm nhẹ rung lên, “Hoà Vy, xin lỗi...” Thật ra Tô Nhiễm biết rất rõ, Lệ Minh Vũ từ đầu đến cuối cũng không hề để tâm đến Hoà Vy, chẳng qua tiếp xúc với nhau, đều là vì thù hận đời trước, kể từ đó, để cho Hoà Vy tự lọt vào vực sâu của đáy lòng, Lệ Minh Vũ là người khó đoán, lại là người mà khiến phụ nữ mê muội, đương nhiên cũng tự đa tình.

Nhưng đau xót nhất là, Tô Nhiễm yêu Lệ Minh Vũ, Hoà Vy cũng yêu Lệ Minh Vũ, mà Lệ Minh Vũ, chỉ là vì hận thù.

Nói như vậy, Hoà Vy cũng do cô hại, cho nên hai từ xin lỗi muốn nói nhưng chẳng thể nào mở lời.

Hoà Vy hiểu lầm ý Tô Nhiễm, cười nói, “Chị thực sự yêu anh ấy, nhưng tình yêu sâu nặng đến mức nào cũng cần được đáp lại mới tuyệt vời. Tới nay, chị biết Lệ Minh Vũ không hề yêu chị. Khi chị biết anh ấy có thể từ bỏ chứng cứ quan trọng để giúp một người anh ấy xem là người lạ, chị biết anh ấy không chỉ yêu em tha thiết, mà còn muốn chăm sóc em trọn đời.”

Hơi thở của Tô Nhiễm loạn nhịp.

“Hoà Vy, chị không biết đâu, em rất xấu, em rất xấu...” Cô thều thào, lúng túng không biết làm sao, “Em không biết mình còn tư cách để yêu anh ấy hay không?”

“Tại sao lại nói vậy?” Hoà Vy không hiểu.

Tô Nhiễm run lấy bầy siết chặt tay

Hoà Vy nhìn thấy Tô Nhiễm có việc giấu diếm, cô nhú mày, “Tiểu Nhiễm, em gặp chuyện gì? Chuyện gì xảy ra với em?”

“Em...” Tô Nhiễm lưỡng lự, khó mở lời.

Hoà Vy thấy cô bối rối, bèn nói nhẹ nhàng, “Tiểu Nhiễm, em không muốn nói, chị cũng không ép em. Tuy chị không rõ chuyện gì xảy ra nhưng chị phải nhắc em, đàn ông như Lệ Minh Vũ đừng nên bỏ lỡ nữa.”

Nghe Hoà Vy nói trái tim cô đập dồn dập, nhưng cuối cùng cô cũng không nói ra sự thật. Bí mật này là điều mà mẹ và Lê Minh Vũ cùng muốn giữ gìn, một mình cô biết là đủ rồi, Hoà Vy biết càng ít càng tốt.

Tô Nhiễm gật đầu, nở nụ cười với Hoà Vy.

Hoà Vy thấy cô cười, cũng cảm thấy thoải mái.

“Chị đến tìm em?” Tô Nhiễm lại hỏi.

Hoà Vy nói thẳng, “Vốn dĩ chị định tìm Lê Minh Vũ.”

“Tìm Lê Minh Vũ?” Tô Nhiễm sững sốt.

Hoà Vy giải thích, “Chị định tìm Lê Minh Vũ để nói những lời này mà thôi. Quan trọng nhất là chị muốn xem thái độ của anh ấy đối với em, nhưng nhìn thấy em thì chị đã thay đổi ý định. Chị chắc chắn Lê Minh Vũ yêu em, người cần biết trân trọng chính là em.”

Má Tô Nhiễm nóng ran.

“Vậy chị...còn tìm anh ấy nữa không?”

Hoà Vy cười mỉm chi, “Chị nghĩ không còn cần thiết.”

Tô Nhiễm nhìn Hoà Vy.

Hoà Vy nở nụ cười, “Bây giờ quan trọng nhất là Hoà thị, chẳng biết thằng nhóc Quân Hạo có làm được trò trống gì không.”

“Chị định giải quyết Diệp Lỗi thế nào?”

Mắt Hoà Vy ảm đạm, cô hít sâu, “Chị chưa nghĩ đến. Chuyện này có nói cũng chỉ làm mất mặt lẫn nhau. Muốn xử lý cậu ấy, cần có bằng chứng chính xác, giờ chỉ còn cách trông chừng cậu ấy.”

“Chị nghĩ cậu ấy hợp tác với Hạ Minh Hà?”

“Có lẽ là vậy. Nếu không tại sao cậu ấy lại bán đứng chị cho Hạ Minh Hà? Không chừng lúc đến họp cổ đông, cậu ấy sẽ giết mình.” Hoà Vy nghiêng răng.

“Em có thể nói chuyện với cậu ấy.” Tô Nhiễm biết bản tính Tiêu Diệp Lỗi không phải xấu.

“Chị nghĩ cậu ấy sẽ không nói thật với em. Một con người đã thay đổi dù em nói thế nào cũng không chuyển biến được gì.” Hoà Vy lắc đầu, “Em phải làm ra được ‘Đào Tuý’.”

Hai chữ ‘Đào Tuý’ này như con dao đâm vào tim Tô Nhiễm, cô hít

sâu một hơi để giảm bớt đau đớn, “Em không biết mình có làm được hay không.”

“Tiểu Nhiễm, em cũng biết có rất nhiều người dòm ngó Hoà thị. Họ chờ Hoà thị xuống dốc, Hạ Minh Hà chính là một trong những số đó. Ông ta cố tình đối phó Lệ Minh Vũ, điều tra Lệ Minh Vũ có bao nhiêu thế lực trong Hoà thị. Một khi ông ta muốn phản công. Ông ta sẽ lấy chuyện này làm cớ. Chị sợ mục đích hợp tác của cậu ấy và ông ta là vì điều này.”

Tô Nhiễm dăm chiêu.

“Cho nên, hiện tại bây giờ, chúng ta ngoài sáng, kẻ địch trong tối, chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức để vượt qua cửa ải khó khăn này, Hoà thị là tâm huyết của ba đối với ba hay với em với chị đều rất quan trọng.” Hoà Vy nói một cách nghiêm trọng.

Tô Nhiễm trầm mặc hồi lâu, một lúc sau ngước mắt nhìn Hoà Vy, “Quan trọng đối với ba và với chúng ta sao?”

Hoà Vy định thần suy nghĩ một lúc, “Chị đã từng nghe nói qua về ‘Đào Tuý’, nhưng mùi hương cụ thể thế nào thì lại không biết.”

“Đào Tuý đời sau so với đời đầu thì thời gian giữ mùi hương dài hơn và thơm dai hơn, mùi hương ngửi thấy nhu hoà hơn mềm mại hơn một chút, đây cũng là nguyên nhân cốt yếu mà ‘Đào Tuý’ đời sau hơn hẳn ‘Đào Tuý’ đời đầu.” Sắc mặt Tô Nhiễm ngưng đọng.

Ánh mắt Hoà Vy sáng lên, “Em biết cách điều chế?”

“Em có thể dựa theo cách miêu tả của những người từng dùng qua để thử, nhưng có vài thứ không tìm được.” Tô Nhiễm cau mày.

“Thứ gì?”

“Một hương liệu kéo dài mùi hương, gọi là ‘Long Diên Tử’.”

“Long Diên Tử là gì? Không phải Long Diên Hương ư?” Hoà Vy không hiểu.

Tô Nhiễm lắc đầu, “Nó là một loại hương liệu dùng vào giai đoạn cuối.

“Em nói tìm không được? Vậy tất là trên đời này không còn?”

“Không còn.” Tô Nhiễm thở dài, “Theo em biết hương liệu này là giống quý hiếm, không tìm được nữa. Muốn làm ‘Đào Tuý’ đời sau

còn khó hơn cả lên trời.”

“Vậy phải tính sao?” Hoà Vy không hiểu về hương liệu nên cũng chỉ biết lo lắng suôn.

Tô Nhiễm buông ra một câu, “Chị yên tâm, em sẽ không ngồi nhìn Hoà thị gặp chuyện. Nếu không tìm được Long Diên Tử, em sẽ cố tìm cách để làm giống nó. Mong là em làm được.”

Cô thầm cầu khẩn trong lòng nhưng ánh mắt vẫn đầy lo âu.

Quyển 10 - Chương 10: Cầu Hôn Lần Thứ Hai

Ở biệt thự, Lê Minh Vũ đã về nhà từ sớm. Có lẽ thấy Tô Nhiễm muộn quá còn chưa về, anh cầm lấy chìa khoá xe, định đi ra ngoài. Tô Nhiễm đúng lúc đi vào, trông thấy vậy, cô hơi bất ngờ, “Anh định ra ngoài?”

Lê Minh Vũ ngoảnh đầu nhìn cô, anh mỉm cười, cất chìa khoá về chỗ cũ, “Không, anh định đi tìm em.” Anh kéo cô lại quan sát một lượt từ trên xuống dưới, “Em đi đâu thế?”

“Chẳng phải em đã gọi điện thoại báo em đến nhà bà ăn bánh gạo à?” Tô Nhiễm để anh kéo mình, cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen ôn hoà của anh.

Lê Minh Vũ nở nụ cười nuông chiều, anh cũng không hỏi thêm.

Màn đêm buông xuống, bao phủ khắp nơi, bầu trời sau cơn mưa sáng sủa và trong veo như đôi mắt của trẻ con, sáng lấp lánh muôn vàn vì sao.

Sau khi ăn tối, Tô Nhiễm tự tay xay hạt cà phê, pha cho anh uống. Cô gõ cửa phòng sách hai tiếng, bên trong vọng ra tiếng nói dễ nghe...

“Vào đi.”

Cô đẩy cửa bước vào, mùi cà phê thơm nồng cũng ùa theo vào trong.

Lê Minh Vũ kinh ngạc, anh vội nhận lấy ly cà phê, cất giọng nồng hậu, “Em mang lên cho anh làm gì?”

“Ly cà phê này là do tự em pha cho anh. Anh nếm thử đi.” Miệng Tô Nhiễm nhếch lên một đường cong dịu dàng.

Đôi mắt Lê Minh Vũ loé vẻ mừng rỡ, “Thật không?” Anh uống ngay một hớp, gật đầu lia lịa, “Ngon quá.”

“Khen cho có phải không?” Tô Nhiễm cười toe toét.

“Làm gì có!” Lệ Minh Vũ đặt ly cà phê xuống bàn, anh kéo cô ngồi xuống ghế sofa, mỉm cười nhìn cô, “Em thấy anh giống nói dối không?”

“Làm sao em biết được? Con người anh lòng dạ thâm sâu khó đoán, ai biết anh nói câu là thật, câu nào là giả?” Tô Nhiễm ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh, cô cố tình chòng ghẹo anh.

Lệ Minh Vũ nhú mày, “Em thấy anh nói gì lừa em?”

“Lẽ nào anh chỉ toàn nói thật với em?” Tô Nhiễm tranh cãi.

“Chuyện này thì...” Anh giả vờ trầm tư, “Đôi khi cũng khó tránh lời nói dối thiện ý.”

Tô Nhiễm bật cười.

Dưới ánh đèn ấm áp, nụ cười của cô hết sức cuốn hút, Lệ Minh Vũ nhìn đến xao xuyến, anh không nén nổi tình cảm, cúi thấp đầu hôn cô. Tô Nhiễm cũng không né tránh, cô nhắm mắt chờ đợi. Sau một nụ hôn triền miên, gương mặt cô đỏ bừng.

Lệ Minh Vũ hiếm khi trông thấy dáng vẻ dịu hiền của cô, anh lưu luyến nhìn cô.

Thấy anh nhìn mình không chớp mắt, Tô Nhiễm xấu hổ cụp mắt, cô nói nhỏ xiu, “Anh nói anh muốn chăm sóc em cả đời, thật không?”

Mắt Lệ Minh Vũ xao động muôn vàn cảm xúc...

“Dĩ nhiên.”

Tô Nhiễm rủ rỉ, “Nhưng nếu em từng làm hại anh thì sao?”

Lệ Minh Vũ sững sốt, anh cười véo mũi cô, “Bốn năm trước và bốn năm sau, anh đều tổn thương em. Nếu em có làm hại anh thì anh vẫn còn nợ em.”

“Không, là em nợ anh mới đúng.” Tô Nhiễm đáp ngay.

Lệ Minh Vũ nhìn cô, đáy mắt anh hiện lên một tia chần chờ. Anh kéo cô vào lòng, nâng cằm cô lên, thủ thỉ hỏi cô, “Em nợ anh cái gì?”

Tô Nhiễm há to miệng, giọng anh rất thấp rất nhẹ nhưng thấp thoáng một tia chất vấn. Câu nói của cô đã khiến anh chú ý.

Tô Nhiễm không thốt thành lời. Cô muốn nói hết tất cả với anh, cô muốn hỏi anh cảm thấy thế nào khi đối diện với kẻ thù là cô, nhưng mọi câu hỏi của cô đều biến mất trong vẻ dịu dàng của anh.

“Không, em cảm thấy em thiếu anh rất nhiều...thời gian.” Cô trả lời thì thào, rồi chủ động sà vào lòng anh, giang tay ôm chặt thắt lưng của anh.

Nếu anh không muốn nhắc, cô cũng không đề cập. Nếu có thể, cô chỉ muốn dùng phần đời còn lại của mình để bù đắp cho anh. Sau khi biết sự thật, nỗi oán hận của cô với anh đã tiêu tan, cô chỉ còn cảm thấy tiếc nuối và hối lỗi.

Lệ Minh Vũ không hiểu suy nghĩ của cô. Anh chỉ thấy tối nay cô quá mức đáng yêu và đằm đằm, tim anh rạo rực như bị mèo cào. Lệ Minh Vũ siết chặt cánh tay, anh cúi thấp đầu nhẹ đặt nụ hôn lên tóc cô...

“Chúng ta đi đăng ký kết hôn được không em?” Anh hỏi lí nhí.

Tô Nhiễm ngẩng đầu, mắt cô sáng lấp lánh như ngàn vì sao.

“Hoà Vy bình an vô sự mà em.” Anh nói, một tia nường chiều vụt qua mắt anh.

“Em biết.” Tô Nhiễm nhìn xuống, “Hôm nay chị ấy đã đến tìm em.”

Vẻ ngạc nhiên quét qua mắt Lệ Minh Vũ.

Tô Nhiễm lại ngước lên, đón nhận ánh mắt của anh, “Hoà Vy bình an vô sự, anh sẽ có việc ư?”

Anh cười, “Tại sao lại hỏi vậy?”

“Em biết anh đã bỏ cơ hội đánh đổ Hạ Minh Hà.”

“Anh có thể hiểu thành em đang lo lắng cho anh không?” Khoé mắt Lệ Minh Vũ hiện ý cười thật sâu.

Tô Nhiễm cũng không giấu diếm, cô nói thẳng thắn, “Đúng vậy, em lo lắng, rất lo lắng cho anh.”

Câu nói của cô như làm tan chảy trái tim Lệ Minh Vũ, anh ôm chặt cô, chỉ muốn hoà nhập cô vào máu thịt của mình, “Nhiễm, em biết anh chờ em nói câu này bao lâu rồi không?”

Tiếng tim đập của anh vang lên bên tai cô. Mỗi một nhịp đập vững chãi đều khắc sâu vào lòng cô, khiến cô hạnh phúc vô biên. Đến lúc này Tô Nhiễm mới nhận ra quên hết cũng là một kiểu hạnh phúc. Khi cô và anh lựa chọn chôn giấu sự thật, không ngờ niềm vui lại có thể đến đơn giản và thuận lợi như vậy.

“Đáng giá không?” Tô Nhiễm khẽ khàng hỏi anh. Cô tham lam hít thở mùi hương ấm áp của anh, nó như bến đỗ an toàn khiến lá lục bình trôi lơ lửng là cô có nơi nương tựa.

Lệ Minh Vũ nâng mặt cô lên, hơi thở nóng hổi của anh phả vào mũi cô, “Ngàn vàng khó đổi nụ cười mỹ nhân. Đáng giá.”

Mắt Tô Nhiễm đầy cảm kích, giọng cô nghe hơi nghẹn ngào, “Anh phải hứa với em, anh không được để bản thân gặp chuyện không may.”

Anh cười ấm áp, “Anh hứa với em.”

Tô Nhiễm dựa vào lòng anh, cảm thụ cơ thể nóng ấm của anh.

“Nói vậy, em đồng ý rồi?” Lệ Minh Vũ hỏi cô bằng giọng nhắc gùg.

Sự rón rén của anh lọt vào tai Tô Nhiễm, cô hạnh phúc cọ mặt vào ngực anh, buông một hơi thở dài thoải mái, cô cố ý nói, “Anh cầu hôn em như vậy ư? Chẳng có thành ý gì.”

Lệ Minh Vũ vui như mở cờ trong bụng, anh vỗ nhẹ lưng cô, cất giọng sung sướng, “Em chờ anh.” Anh lật đật đi lại chiếc tủ cạnh giá sách.

Tô Nhiễm ngửa cổ nhìn anh cả buổi, không hiểu anh đang làm gì.

Chưa bao lâu sau, Lệ Minh Vũ đã cầm ra một chiếc hộp tinh tế, Tô Nhiễm nghệt mặt nhìn anh. Anh bèn đi lại, mở hộp ra, nhẫn kim cương toả sáng lấp lánh.

“Anh dùng một chiếc nhẫn cầu hôn được không?” Anh nhìn cô cười.

Tô Nhiễm kích động đứng bật dậy, cô chỉ vào nhẫn, “Không phải mất rồi ư?” Nhớ tới cảnh ngày đó, cô xót xa khôn xiết.

“Anh tìm được rồi.”

“Ai cướp đồ của anh vậy?” Tô Nhiễm hiếu kỳ.

Lệ Minh Vũ dùng nụ cười che giấu nỗi buồn trong mắt, anh nói sơ sài, “Một tên tội phạm thôi, không quan trọng, anh giao cảnh sát xử lý rồi.”

Tô Nhiễm gật đầu, không chút nghi ngờ.

Trong lúc nhất thời, cô và anh đều im thin thít.

Hai người mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau cả buổi, Tô Nhiễm bật cười, “Anh không thấy mình phải nói gì với em à?”

Lệ Minh Vũ then thùng, anh đằng hắng, rút nhẫn ra khỏi hộp, “Em...em có đồng ý lấy anh không?” Nói hết câu, anh lại đưa mắt nhìn cô.

Tô Nhiễm chờ đợi lại không thấy anh tiếp tục, cô hỏi, “Xong rồi?”

Lệ Minh Vũ có phản ứng, cầm nhẫn dợm đeo vào tay cô.

“Này, anh làm gì thế?” Tô Nhiễm rút tay lại.

“Đeo nhẫn.”

“Có nhiều đó mà coi là cầu hôn em thành công rồi hả?”

“Anh phải làm gì nữa?” Lệ Minh Vũ không hiểu.

Tô Nhiễm ra chiều suy tư, “Em xem phim với đọc tiểu thuyết thấy đàn ông cầu hôn rất lãng mạn.”

“Lãng mạn?” Lệ Minh Vũ tròn tròn mắt ngơ ngác, “Lãng mạn là gì?”

Tô Nhiễm nhin cười, đưa tay vỗ đầu anh như nựng nịu thú cưng, “Chuyện này...anh cứ từ từ suy nghĩ, hoặc tìm một người có kinh nghiệm học hỏi. Tóm lại anh phải đổi kiểu cầu hôn lãng mạn, em mới đồng ý.”

“Nhiễm...”

Tô Nhiễm hôn má anh một cái, cô cười tràn trề hạnh phúc.

Quyển 10 - Chương 11: Lời Thoại Kinh Điển

Nhà hàng tây, khách khứa thưa thớt dần, cuối cùng cũng chỉ còn lại một bàn. Nhưng nhân viên nhà hàng vẫn lễ phép, đứng nghiêng người đợi phục vụ khách. Họ không hề vì bàn cuối cùng rề rà chưa chịu về mà tỏ thái độ khó chịu.

Khoảng hơn mười phút sau, một nhân viên tiến lên mỉm cười, “Thưa anh, anh có muốn dọn món khác lên không?”

Bên ngoài, trời đã tối đen. Ánh đèn sáng tựa làm thành phố càng xa hoa. Cửa kính nhà hàng phản chiếu ra gương mặt nghiêng cô đơn của Giang Dã. Anh ngồi lặng người, nghe nhân viên hỏi, anh nói nhàn nhạt, “Không cần.”

Anh đã đợi cô suốt mấy giờ đồng hồ, đợi từ hoàng hôn cho đến tối mịt. Nỗi cô đơn vô biên lan tràn tìm anh, nó như cơn nước thủy triều cuốn phăng chút ít mong muốn cuối cùng của anh. Ánh trăng lặng lẽ buông xuống mọi nơi, anh biết mình đang cố tình lãng tránh sự thật.

Hoà Vy yêu Lê Minh Vũ! Khi cô rời khỏi nhà hàng, anh tựa hồ đoán được kết cục.

Nhân viên nghe Giang Dã nói vậy cũng đành gật đầu, đứng sang một bên.

Cửa nhà hàng bị đẩy ra, một chuỗi tiếng chuông êm tai vang lên như cơn gió mát đêm khuya ve vuốt gương mặt. Một nhân viên trông thấy, muốn báo là nhà hàng đã đóng cửa, nhưng lại nghe người khách đó nói...

“Anh đợi em về à? Anh ăn nhiều đây đủ no không?”

Giọng nói thân quen như liều thuốc kích thích khuấy động Giang Dã, anh quay phắt đầu lại, mắt ngập tràn niềm vui.

Hoà Vy mỉm cười với anh.

Giang Dã ngơ ngác như đang nằm mơ, anh thều thào lên tiếng, “Anh tưởng... em không quay lại.”

“Nếu tưởng vậy, tại sao anh còn ngồi thờ ở đây?” Hoà Vy hỏi Giang Dã.

Đôi mắt Giang Dã thoáng sáng lên, “Em lấy xe của anh đi, anh phải ở đây đợi em.”

Miệng Hoà Vy cong lên, cô để chìa khoá trước mặt anh, “Vậy thì...em trả lại chìa khoá cho anh. Anh đi đi.”

Giang Dã nheo mắt, túm lấy tay cô, “Muốn đi thì cùng đi!” Anh rút tiền để lên bàn, kéo Hoà Vy rời đi.

Cùng thời điểm bên Paris lại là một tình cảnh khác.

Đồng Hựu buông điện thoại, anh cau mày, trầm lặng nhìn trần nhà chằm chằm.

Sau khi nấu xong một bữa ăn ngon lành, Tả Giai Tuệ ra khỏi nhà bếp thấy dáng vẻ dờ dẩn của anh, cô hết sức buồn cười. Tả Giai Tuệ thích thú cầm máy chụp hình chĩa về Đồng Hựu.

Đồng Hựu giật mình, quay đầu nhìn Tả Giai Tuệ đứng đối diện cười giả lả với mình, anh lắc đầu ngao ngán, “Tôi đã nhắc em bao nhiêu lần là không được chụp hình tôi.”

“Em đâu có chụp anh, tại anh cản trở ống kính của em mà.” Tả Giai Tuệ làm mặt xấu với anh.

Đồng Hựu đành câm nín chịu thua. Kể từ ngày Tả Giai Tuệ tuyên bố theo đuổi anh, cô đã chính thức quấy nhiễu nơi ở của anh. Cô không chỉ ngang nhiên lấy chìa khoá sơ cua trong cặp xách của anh, mà còn xem đây là chỗ mình ở. Mỗi lần về nhà, anh đều thấy ngay cô cười ngây ngô chào đón anh. Dĩ nhiên là buổi tối cô ngủ riêng ở phòng khác, nhưng nói thế nào thì đây cũng là một kiểu sống chung.

Đồng Hựu đã quen sống yên lặng. Mà Tả Giai Tuệ cũng không rảnh rang, hằng ngày cô đều tìm thấy một việc mới mẻ để làm. Chỉ vài ngày ngắn ngủi, nơi ở của anh đã được cô trang hoàng khác hẳn, mất hết dáng vẻ ban đầu. Khắp nơi đều trưng đầy hoa tươi, đồ trang trí và đủ loại hình chụp của cô.

Thời gian này sống cùng Tả Giai Tuệ, anh chợt nhận ra một điều, chụp hình chưa chắc phải ra ngoài, chỉ cần ở trong phòng cũng chụp được vô vàn kiểu khác nhau.

Tả Giai Tuệ có một đồng lý luận đặc biệt cộc mác tên cô. Cô nói với anh, “Chờ đến ngày anh quen với sự tồn tại của em, anh muốn sống thiếu em cũng khó.”

Đồng Hựu rất khâm phục khả năng nói chuyện đồng dục của cô. Nhưng lạ lùng thay, anh lại không cảm thấy chán ghét hay bài xích cô. Anh có thể vô tư để cô xen vào cuộc sống thường nhật của anh.

Đồng Hựu không có tài hùng biện tuyệt vời như Tả Giai Tuệ. À không, nói đúng là anh không biết cãi chày cãi cối như cô. Mỗi lần như vậy, anh đều chọn lựa im lặng. Đây là kinh nghiệm anh đúc kết được từ ngày sống với cô. Anh biết nếu nói lại với Tả Giai Tuệ, người thua cuộc luôn luôn là anh.

Tả Giai Tuệ thấy anh lặng thinh thì cười toe toét. Cô ngồi cạnh Đồng Hựu, huých anh một cái, cô cười xảo quyệt, “Ừa? Sao ngoan vậy?”

Đồng Hựu phớt lờ, anh nghiêng người, ngồi đưa lưng lại với cô.

Ai ngờ Tả Giai Tuệ lại chủ động xáp vào anh, cô cười hì hì, “Nói đi, em trai có chuyện gì không vui? Chị gái sẽ giải đáp giúp em.”

Đồng Hựu vốn định qua kia ngồi hóng gió để mặc Tả Giai Tuệ, nhưng đảo mắt lại thay đổi chủ ý, anh nhìn cô, “Cầu hôn con gái như thế nào mới là lãng mạn?”

Ban nãy, Lê Minh Vũ gọi điện cho anh. Vốn dĩ anh tưởng có chuyện quan trọng nên đứng ưỡng thẳng lưng chờ đợi, nào ngờ Lê Minh Vũ lại nói, “Cậu nghĩ cầu hôn thế nào mới là lãng mạn?”

Một câu hỏi chẹn ngang cổ họng Đồng Hựu. Bình thường, Lê Minh Vũ hỏi, tất nhiên anh phải trả lời. Nhưng lần này, anh không có đáp án vì anh không biết lãng mạn là gì. Anh đành hỏi Lê Minh Vũ, “Bộ trưởng, anh còn chuyện gì khác không?”

“Không, chuyện này thôi, chuyện cấp bách.” Lê Minh Vũ nói nghiêm túc với anh.

Đồng Hựu đau đầu, không biết giải quyết thế nào. Nhưng anh

cũng mừng cho Lệ Minh Vũ. Có lẽ Lệ Minh Vũ định cầu hôn Tô Nhiễm.

Hỏi Tả Giai Tuệ, biết đâu cô lại có cách.

Tả Giai Tuệ nghe Đồng Hựu nói, cô bèn cười tươi rói, thẳng thắn dạng chân ngồi lên đùi anh, vươn tay ôm chầm cổ anh, “Anh định cầu hôn em sao? Anh yêu, anh chỉ cần mua nhẫn là lãng mạn nhất với em rồi.”

Đồng Hựu bất giác nghệt thở. Anh cúi đầu nhìn hai cục bông mềm mại đang áp sát vào ngực anh. Mặt Đồng Hựu hơi ửng đỏ, một chỗ nào đó trong cơ thể anh lại đáng thẹn có phản ứng.

“Em đúng là thích tự mình đa tình.” Anh muốn đẩy cô ra. Một cô gái cứ dán sát vào người anh thế này, khiến anh hoang mang. Anh không ngờ khả năng kiềm chế của bản thân lại tệ đến vậy.

“Thì anh nói cầu hôn mà.” Tả Giai Tuệ càng ôm chặt hơn, cô chu miệng nói.

Trái tim Đồng Hựu mềm nhũn, dưới người anh cũng xảy ra biến hoá rõ rệt. Thế là anh xô cô ra, nhúu chặt mày, “Tôi đang hỏi giúp người khác.” Có ông trời làm chứng, vừa rồi anh chỉ muốn lật người, đặt cô dưới thân anh.

“Đồng Hựu, anh định giết người hả?” Tả Giai Tuệ bị đẩy sang bên, cánh tay của cô đập vào ghế sofa. Cô đau đón nhe răng, gào to với anh.

“Bị giết đỡ hơn bị hiếp!” Đồng Hựu bực bội lầm bầm. Nếu con nhóc này cứ tiếp tục cọ tới cọ lui trên người anh, anh sẽ không kiềm chế được mình. Đừng thấy ngày thường cô cởi mở mà hiểu lầm cô sống thoáng. Dựa theo quần áo ngủ cotton cổ hữu của cô sẽ biết cô rất bảo thủ. Tuy hành động của cô hơi tùy tiện nhưng anh biết cô không phải cố tình quyến rũ anh, mà là cô thật lòng quý mến anh, muốn gần gũi anh hơn.

Tiếp xúc với Tả Giai Tuệ chưa nhiều nhưng mẫu con gái coi tình yêu là thứ tươi đẹp nhất trên đời như cô, anh làm sao nhẫn tâm tổn thương?

Đồng Hựu nói nhỏ nhưng Tả Giai Tuệ vẫn nghe rõ ràng. Cô hiểu

làm ý Đồng Hựu, cô tức giận đứng bật dậy, “Họ Đồng kia, anh có ý gì? Em làm gì cưỡng hiếp được anh? Em không có mê trai!”

Đồng Hựu ngớ người, anh dờ khóc dờ cười, “Không phải, ý tôi là...” Anh muốn giải thích rõ nhưng không biết nói làm sao. Lẽ nào anh nói với cô là anh có ý xâm phạm cô?

“Được rồi, tôi nói sai, em mau nghĩ như thế nào mới là lãng mạn giúp tôi đi. Con gái mấy em không phải thích lãng mạn lắm ư? Chắc hẳn em có rất nhiều ý hay.”

“Hừ, liên quan gì tới em? Anh tự nghĩ đi!” Tả Giai Tuệ nổi giận ùng ùng, cô xoay người đi về phòng, đóng sầm cửa lại.

Đồng Hựu hoá đá. Trời ơi, cô gái này giận lên cũng dữ dần quá...

Tô Nhiễm lên giường sớm, nhưng cô không ngủ. Cửa phòng ngủ bị đẩy nhẹ, ánh đèn ngoài hành lang rọi vào phòng. Cô biết anh vào, bèn trở người, nằm đưa lưng về phía anh.

Vài giây sau, một bên giường khác lún xuống, anh vòng tay ôm cô vào lòng, vòm ngực của anh áp vào lưng cô.

Tô Nhiễm im thin thít nhắm nghiền mắt, để mặc anh ôm mình.

Lệ Minh Vũ biết Tô Nhiễm chưa ngủ, anh mỉm cười, cúi đầu cắn nhẹ vành tai của cô. Anh rất quen thuộc vị trí mẫn cảm của cô, quả nhiên anh nhìn thấy cô rụt cổ lại. Anh lại kéo tay cô lên miệng hôn một cái.

Tô Nhiễm vẫn nhắm mắt, cô cười cười. Nhưng rồi cảm thấy hơi khác thường, cô mở to mắt, vừa lúc bắt gặp Lệ Minh Vũ đang định đeo nhẫn lên ngón áp út của cô.

“Ê...” Tô Nhiễm vừa tức vừa buồn cười, cô đánh anh, “Không cho chơi xấu!” Cô rút tay lại, khiến kế hoạch của anh hoàn toàn thất bại.

Cô giật lấy chiếc nhẫn, cất vào ngăn kéo của tủ đầu giường, cô liếc xéo anh, “Anh mà còn dám chơi xấu, em sẽ đổi ý.”

“Đừng! Đừng! Anh không dám nữa, được chưa?” Lệ Minh Vũ vội bật người dậy, giơ tay đầu hàng.

Tô Nhiễm lại bật cười nhìn anh.

Lệ Minh Vũ kéo cô lại, nằm đè lên cô, anh khẽ khàng nài nỉ, “Em

yêu, nói cho anh biết em muốn gì được không?”

Tô Nhiễm bỗng cười phá lên như nghe thấy người ngoài hành tinh nói chuyện, “Anh gọi em là gì?”

Sao...

Lệ Minh Vũ ngượng ngùng, anh liếm môi, “Em yêu...”

Tô Nhiễm cười thích thú lăn người sang bên, “Trời ơi, anh gọi nghe ghê quá! Em nổi hết da gà rồi này.”

“Anh cũng vậy.” Lệ Minh Vũ nở nụ cười ngây ngô.

“Anh khờ quá.” Tô Nhiễm cười với anh. Trái tim cô đập loạn nhịp, cô dạn dĩ ôm anh, “Minh Vũ, anh...ngốc lắm.”

Anh ngốc nên mới từ bỏ trả thù, anh ngốc nên mới chọn giấu diếm sự thật vĩnh viễn.

Lệ Minh Vũ không hiểu ý cô nhưng anh thật sự rất hạnh phúc, anh ôm xiết cô, “Thích bắt nạt anh lắm à?”

Tô Nhiễm ngược lên, mắt cô sáng như sao trời, “Anh xem phim ‘Lời đề nghị khiếm nhã’ chưa?”

Lệ Minh Vũ sửng sốt, anh ngẫm nghĩ vài giây, “Hình như anh xem rồi.”

“Anh nhớ lời thoại cảm động nhất trong phim không?”

Lệ Minh Vũ mỉm cười. Có thể anh không nhớ chính xác nhưng anh biết lời thoại khó quên của bộ phim đó.

Tô Nhiễm biết anh nhớ, cô nhìn anh chăm chú, “Em có từng nói em yêu anh chưa?”

“Chưa.” Đáy mắt Lệ Minh Vũ tràn ngập ấm áp.

“Em yêu anh.”

“Vĩnh viễn cũng vậy?”

“Vĩnh viễn.”

Quyển 10 - Chương 12: Bị Cầu Hôn

Màn đêm huyền ảo như tấm nhung đen trải dài trên nền trời, còn những vì sao sáng lấp lánh như kim cương điểm xuyết lên đó.

Giang Dã phóng xe như bay trên đường. Nhiều toà nhà cứ trôi vùn vụt qua mắt Hoà Vy. Vốn dĩ cô rất gan dạ nhưng bị anh lôi xềnh xệch lên xe, lướt vèo vèo trên đường thế này, thì lá gan của cô có lớn cỡ nào cũng mềm nhũn.

Hoà Vy không nhịn nổi nữa, cô quay đầu gào lên với anh, “Này, anh chạy chậm thôi chứ.”

Giang Dã bỏ ngoài tai, anh không những không chạy chậm mà còn tăng tốc vút nhanh trên đường.

Khi cảnh vật quen thuộc hiện dần ở con đường trước mắt, Giang Dã quẹo cua, thả chậm tốc độ lại. Chưa đầy năm phút sau, Giang Dã và Hoà Vy đã tới biệt thự của anh.

“Giang Dã, anh...” Hoà Vy chưa thốt hết câu hỏi đã bị Giang Dã kéo xuống xe.

Giang Dã lôi thẳng Hoà Vy lên phòng ngủ ở lầu hai. Cô đã từng ở căn phòng này, trong không khí vẫn còn loáng thoáng mùi hương của cô. Giang Dã đẩy Hoà Vy ngã xuống giường, người anh cũng áp xuống theo.

“Giang Dã...” Hoà Vy bị anh nằm đè lên, cô trợn to mắt nhìn anh. Anh lại mặc kệ Hoà Vy, tay anh nhích đến cổ áo mở bung của cô giật mạnh, cúc áo sơ mi rơi tứ tung lên sàn nhà. Giang Dã nhìn Hoà Vy chăm chú, anh thành thạo cởi khoá áo ngực, rồi đến váy của cô...

Hoà Vy biết anh muốn làm gì nhưng cô không hiểu tại sao anh lại đột ngột đến vậy. Hoà Vy chống tay trước ngực anh, muốn mở miệng hỏi nhưng Giang Dã lại túm lấy hai cổ tay của cô giữ cố định trên đỉnh đầu, anh cúi xuống, cuồng nhiệt ép khuôn miệng nóng hổi

của mình vào môi cô.

“Ừm...” Hoà Vy giã dựa, một bàn tay khác của Giang Dã lại cởi sạch quần áo cô. Giây sau đó, cô nghe thấy tiếng kéo khoá quần của anh...

Giang Dã hôn cô điên cuồng, anh sục lưỡi vào miệng cô khuấy đảo. Còn tay anh lại tắt bật tách hai đùi cô, đẩy người vào trong!

Hoà Vy bất ngờ cắn mạnh môi anh. Giang Dã đau nhói cau chặt mày. Cơ thể cô bỗng được khoả đầy, khoái cảm tê nhói từng cơn xông lên tận não...

“Ừm...” Giang Dã thả miệng Hoà Vy, những tiếng rên rỉ không sao kìm được thốt khỏi miệng cô.

Giang Dã cúi thấp đầu, nói vào tai cô...

“Nói anh biết em yêu ai?”

Hoà Vy cắn mạnh môi.

“Nói!” Anh hơi rút ra, rồi tức thì đâm thúc vào nơi sâu nhất.

Cơ thể Hoà Vy chấp chới, đầu cô trống rỗng dao động theo tiết tấu mạnh mẽ của anh.

Hoà Vy bập bẹ, “Em...em yêu...ừm...”

Giang Dã lại hung hăng chiếm hữu môi cô, ngăn chặn mọi lời nói sắp bật ra từ miệng cô. Anh không dám nghe cô nói tên một người đàn ông khác. Vừa hôn cô cuống quýt, anh vừa luật động mạnh hơn, thúc đẩy Hoà Vy say lịm trong khoái cảm.

Anh buông lỏng bàn tay, đang túm cổ tay Hoà Vy, chuyển xuống ôm ghì gáy cô. Hơi thở Hoà Vy mỗi lúc một dồn dập theo động tác hoang dại của anh...

“Hoà Vy, em nghe rõ cho anh, em là của anh. Mặc kệ em yêu ai, từ hôm nay trở đi em chỉ được yêu một mình anh, không yêu cũng phải yêu.”

Những lời này vừa thắm kín vừa nặng nề, như bàn thạch đè nén trái tim Hoà Vy. Hoà Vy sửng sốt, rồi lại phiêu dạt lên đến thiên đường theo động tác của anh.

Không khí trong phòng ngủ mỗi lúc một nóng bỏng. Lửa dục bùng phát không chỉ thiêu đốt Giang Dã, mà còn cả Hoà Vy. Cô chủ động

vòng tay ôm cổ Giang Dã, cảm nhận cơ ngực rắn chắc của anh. Âm thanh hoan lạc kéo dài bất tận, lấp đầy không gian. Màn đêm bên ngoài nồng đậm, lấp lánh ánh sao. Đôi nam nữ trong phòng ngủ quấn chặt lấy nhau không ngừng không nghỉ...

Đồng Hựu vừa thức dậy đã nhận được điện thoại của Lê Minh Vũ, Đồng Hựu nghe máy, câu nói đầu tiên của người trong điện thoại lại là, “Nghĩ ra cách chưa?”

Câu hỏi này xua tan hết cơn buồn ngủ của Đồng Hựu. Mặt mày anh đăm chiêu ử dột, “Bộ trưởng, hay anh giao cho em việc khác đi.”

“Bây giờ tôi chỉ cần cậu làm duy nhất chuyện này.” Lê Minh Vũ nói.

“Nhưng em không nghĩ ra.” Đồng Hựu cào tóc. Lần đầu tiên, anh cảm thấy đau đầu đến thế này.

Lê Minh Vũ ở trong điện thoại buông một tiếng thở dài, anh nói, “Tại sao cậu lại ngốc đến thế nhỉ? Nghĩ tiếp cho tôi đi!” Nói xong, Lê Minh Vũ cúp kính tắt máy cái rụp.

“Alo? Alo?” Đồng Hựu quát thẳng vào điện thoại, đáng tiếc chỉ còn lại những tiếng tút tút dài đáp trả anh.

Buông điện thoại xuống, Đồng Hựu thốt ra một tiếng rên ử rữ. Suy nghĩ một lúc, anh quyết định đi tìm Tả Giai Tuệ giúp đỡ. Dẫu sao cô cũng là con gái, nhất định hiểu những vấn đề như thế này. Tối qua, anh đã cặm cụi lên mạng tìm kiếm cả đêm nhưng chẳng tìm được cách cầu hôn nào gọi là lãng mạn.

Tả Giai Tuệ hình như còn giận anh. Hôm qua, sau khi cô thở phò về phòng, cô cũng chẳng đoái hoài tới anh.

Đồng Hựu kiên trì đi tới phòng cô. Anh vừa giơ tay định gõ cửa, Tả Giai Tuệ đã bất ngờ đi ra. Gặp anh đứng ngay cửa, cô lạnh lùng lên tiếng, “Tránh ra.”

Đồng Hựu sững sờ, quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, thấy cô ăn mặc chảnh chu, thậm chí còn trang điểm thanh tú, anh không khỏi tò mò, “Em định ra ngoài?”

“Dĩ nhiên, nhìn là biết ngay mà.” Thái độ của Tả Giai Tuệ vẫn tẻ

như hôm qua, cô bước ra ngoài cửa.

Đồng Hựu xem giờ, “Sao em đi sớm vậy? Em đi đâu? Hay để tôi đưa em đi?”

Tả Giai Tuệ mới tốt nghiệp đại học, thời gian này của cô chỉ dùng để nghỉ ngơi và du lịch. Vì vậy thường ngày khi Đồng Hựu ra ngoài, cô còn lười biếng ngủ say sưa trên giường. Nhưng hôm nay cô lại dậy sớm, còn định ra đường vào giờ này.

Tả Giai Tuệ mang giày, bắn cho anh một cái lườm sắc lẹm, “Không dám làm phiền anh, hôm nay tôi đi coi mắt!”

“Sao?” Đồng Hựu bị sốc, anh vội kéo tay cô...

“Coi mắt? Em coi mắt ai?”

“Ai cần anh quan tâm?” Tả Giai Tuệ hất tay Đồng Hựu, cô nổi giận đùng đùng nhìn anh, “Hôm nay, tôi sẽ đi gặp một người đàn ông tuyệt vời, tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần.” Cô làm ồn xong, liền phóng ngay ra ngoài.

Đồng Hựu choáng váng đứng chết trên tại chỗ. Đến khi tiếng bước chân của cô xa dần, anh mới cau mày đi tới đi lui, anh giận giữ rít lên. “Con nhỏ đáng ghét, chưa gì đã vội lập gia đình.”

Tuy rằng mở miệng ra là mắng cô, nhưng Đồng Hựu vẫn không khống chế được hành động của bản thân. Anh nhanh chóng rửa mặt, lật đặt đẩy chìa khoá xe chạy theo.

Xe chạy qua khắp các con đường phồn hoa trong thành phố. Có lẽ ông trời nghe được van xin trong lòng Đồng Hựu nên khi chạy ngang qua một quán cà phê ngoài quảng trường, anh bắt gặp Tả Giai Tuệ đang ngồi ngay cửa sổ, Đồng Hựu không hề nghĩ ngợi, lập tức tắt xe vào ven đường, đẩy cửa đi thẳng vào quán cà phê.

Đồng Hựu tận mắt chứng kiến Tả Giai Tuệ ngồi đối diện với một người đàn ông. Dáng vẻ của người đàn ông đó cũng tao nhã lịch sự, nhưng Đồng Hựu lại thấy chướng mắt cực kỳ. Chỉ cần thấy sơ Tả Giai Tuệ tươi cười với anh ta là cơn bực của anh lại tăng lên gấp bội.

Đồng Hựu thấy anh ta đưa cho Tả Giai Tuệ một hộp gắm, Tả Giai Tuệ nhận lấy mở ra xem, cô gật gù hài lòng, cười tươi như hoa.

Đồng Hựu nghe thấy tiếng trái tim mình nát vụn. Không cần nghĩ

cũng biết hộp gấm đó là gì. Đã vậy anh còn thấy Tả Giai Tuệ gật đầu, anh không tài nào kiểm soát được bản thân. Nhân viên trong quán còn chưa kịp chào đón, anh đã xông thẳng tới chỗ Tả Giai Tuệ.

Tả Giai Tuệ đang vui vẻ nghe người đàn ông ngồi đối diện nói chuyện, không biết sự xuất hiện của Đồng Hựu. Sực cảm thấy hai mũi nhọn sắc lẹm chĩa vào sau lưng, cô rùng mình, xoay đầu lại gặp ngay đôi mắt u ám của Đồng Hựu.

Người đàn ông ngồi đối diện cũng kinh ngạc, anh ta nghệt mặt ra nhìn.

Đồng Hựu tiến đến gần nhìn thấy rõ ràng đồ trong tay Tả Giai Tuệ. Quả nhiên anh đoán không sai, đúng là nhẫn, chết tiệt!

Đồng Hựu lôi cô đứng dậy tức khắc. Anh cướp nhẫn khỏi tay Tả Giai Tuệ, ném sang một bên, rồi hăm hực định kéo cô đi.

“Này anh...”

“Im miệng!” Đồng Hựu không nghe cô nói, tức giận lôi cô đi.

Người đàn ông ngồi đối diện đứng dậy, tiến lên ngăn cản Đồng Hựu. Anh ta nhìn Đồng Hựu, mỉm cười, “Anh này, anh có quá bất lịch sự với cô ấy không?”

Ánh mắt Đồng Hựu nhìn anh ta trở nên thiếu thân thiện, anh gằn giọng, “Tôi không phải người Pháp, không thích giả vờ lịch sự. Còn anh...” Về mặt anh càng ngày càng xấu xí khó coi, “Cút xa ra! Cô ấy đã có chồng sắp cưới.”

“Này, họ Đồng kia...”

“Em im lặng cho tôi!” Đồng Hựu quát ầm lên.

Tả Giai Tuệ thức thời ngậm miệng, anh chàng này nổi cáu thật đáng sợ!

Người đàn ông đứng chắn trước Đồng Hựu không chịu thôi, anh ta nở nụ cười, “Tôi biết cô ấy có chồng sắp cưới nên mới tới gặp.”

“Nói gì? Đồ cặn bã...” Đồng Hựu túm cổ áo của anh ta.

Tả Giai Tuệ sợ hãi vội cản lại. May là quán cà phê vắng khách, chủ quán trông thấy cũng hốt hơ hốt hải khuyên ngăn.

Người đàn ông thấy Đồng Hựu giận dữ, anh ta quỳnh quáng giải thích, “Tôi nghĩ anh đã hiểu lầm. Sở dĩ tôi gặp cô Tả là để đưa nhẫn

cho cô ấy.”

“Nhẫn cũng chuẩn bị luôn rồi? Anh đứng với cô ấy ư? Anh tưởng gặp cô ấy một lần là cô ấy đồng ý lời cầu hôn của anh ngay?” Đồng Hựu tức giận, muốn đánh anh ta.

Anh ta sợ xanh mặt, “Không phải. Tại sao tôi lại muốn cầu hôn cô Tả? Cô ấy chỉ đặt nhẫn ở chỗ tôi. Nhẫn làm xong, tôi đến giao hàng cho khách mà.”

Cái gì?

Đồng Hựu bần thần, tay anh vô thức thả lỏng.

Người đàn ông tóm lấy cơ hội tức thì, anh ta chỉ vào chiếc nhẫn, nói với Tả Giai Tuệ, “VẬY...nhẫn tôi giao rồi, tôi về.” Anh ta cầm cặp xách, phóng khỏi quán cà phê.

Mọi người xung quanh thấy chỉ là hiểu lầm nên ngoảnh lại tiếp tục thưởng thức cà phê, không để ý tới bên này.

Đồng Hựu đứng thừ ra. Một hồi sau, anh mới quay qua nhìn Tả Giai Tuệ. Tả Giai Tuệ cười gian xảo, từ tốn ngồi xuống ghế, loay hoay đeo thử chiếc nhẫn trong hộp gấm.

“Này, rồng phun lửa, anh định đứng đó bao lâu nữa? Anh định đứng đó làm tượng hả? Anh cản trở việc buôn bán của người ta kia kìa.” Cô nín cười, biếng nhác nháy mắt với anh.

Đồng Hựu bây giờ mới có phản ứng, anh ngồi xuống nhìn cô trân trân, “Làm vậy là sao?”

“Gì mà sao này sao kia?” Tả Giai Tuệ thong dong cầm ly cà phê lên uống.

“Em nói với tôi em đi coi mắt.” Đồng Hựu hơi nheo mắt.

Tả Giai Tuệ nhướn người ra trước, cô cười hì hì, “Ờ? Anh lo lắng cho em hả?” Cô giơ tay xem đồng hồ, ý cười nơi khóe miệng càng sâu, “Còn chưa tới nửa tiếng thì đã tìm thấy em, Paris nhỏ lắm sao anh? Vậy chứng minh anh lo lắng thật rồi.”

Đồng Hựu chợt hiểu mình đã bị lừa, “Em chọc tôi?”

“Làm gì có!” Tả Giai Tuệ mỉm cười.

“Nhẫn này là sao?” Đồng Hựu càng nhúu chặt mày.

Tả Giai Tuệ lắc lắc hộp gấm, “Nhẫn này em định mang đi cầu hôn

chồng sắp cưới của em.”

“Em nói cái quái gì thế?” Đồng Hựu nổi giận giật lất hộp nhẫn mở ra xem. Đúng là có cả nhẫn nam. Con giận trong lòng anh tăng vọt, anh nhìn cô chồng chọc, “Em đào đâu ra chồng sắp cưới? Em làm càn gì vậy?”

Tả Giai Tuệ cười tươi roi rói, cô nháy mắt, “Chẳng phải hồi nãy anh cũng nói với người ta là em có chồng sắp cưới ư?”

Đồng Hựu dờ dẫm, anh quẩn bách đằng hắng, “Tôi chỉ cứu em.”

“Cứu em?” Tả Giai Tuệ nhấn mạnh.

“Nhìn sơ là biết người đàn ông đó si mê em. Nếu em coi mắt kiểu người như anh ta, sau này em sẽ hối hận.” Đồng Hựu hung hăng lên tiếng.

Tả Giai Tuệ cười rất thoải mái, “Em làm gì để ý anh ta. Trong lòng em chỉ có một mình chồng sắp cưới của em mà thôi.”

“Tại sao tôi không biết em có chồng sắp cưới?” Đồng Hựu khó chịu, lông mày của anh càng cau chặt.

Tả Giai Tuệ cười tủm tỉm, “Vốn dĩ em chưa dám chắc chắn. Em không biết cách gọi này có thể gắn vào người nào đó hay không ngờ người nào đó còn sốt ruột hơn cả em. Thế nên mọi chuyện đã đâu vào đấy mất rồi.”

“Nói gì lạ vậy?” Đồng Hựu không hiểu.

Tả Giai Tuệ chỉ hộp găm trên tay anh, “Anh muốn biết chồng chưa cưới của em là ai chẳng? Ai cầm hộp găm thì người đó là chồng tương lai của em.”

Sao cơ?

Đồng Hựu ngơ ngác nhìn chiếc hộp trong tay mình.

Tả Giai Tuệ sung sướng cầm lại hộp găm. Cô rút chiếc nhẫn ra khỏi hộp, cô chu miệng nói, “Anh Đồng Hựu, anh có đồng ý lấy em không?”

Đồng Hựu trố mắt nhìn, “Em...em...”

“Không từ chối coi như đồng ý.” Tả Giai Tuệ huýt sáo một cái, đeo nhẫn lên ngón áp út của anh, “Kể từ ngày hôm nay, anh chính là chồng chưa cưới của em. Anh nhớ chọn ngày tốt để tổ chức đám

cưới nha.”

Đồng Hựu choáng váng đầu óc, làm sao mà trong tích tắc anh đã đính hôn rồi thế này?

Quyển 10 - Chương 13: Đại Hội Cổ Đông

Dù thị trường chứng khoán làm ảnh hưởng ít nhiều đến Hoà thị nhưng nhìn chung Hoà thị cũng coi như vận hành ổn định. Có điều nhiều nhân viên lại đang lo âu không biết sóng gió này có dẫn đến việc giảm biên chế hay không.

Do Tiêu Diệp Lỗi có khả năng nên anh được khá nhiều cổ đông ủng hộ. Gần đây, Hoà Quân Hạo cũng đến Hoà thị làm việc. Nhưng cổ đông lại đứng theo phe Tiêu Diệp Lỗi, tích cực hỗ trợ anh cải tổ toàn bộ tập đoàn, Hoà Quân Hạo phản đối kịch liệt việc giảm biên chế, phản đối hành động tự bảo vệ mình mà mặc kệ mọi người kiểu này của Hoà thị. Dĩ nhiên cũng có số ít cổ đông ủng hộ Hoà Quân Hạo. Vì thế ban giám đốc lại chia thành hai phe. Mỗi lần họp đều không ngừng tranh chấp.

Chín giờ sáng nay, Hoà thị lại bắt đầu cuộc họp cổ đông của tuần này. Vị trí ghế chủ tịch vẫn trống không. Tiêu Diệp Lỗi và Hoà Quân Hạo ngồi hai bên trái phải bàn họp như đại diện cho sự đối lập.

Thư ký phát tài liệu cho mọi người. Tiêu Diệp Lỗi bắt đầu trình bày quan điểm của bản thân. Anh đề xuất kế hoạch điều tiết tổng thể Hoà thị, phục vụ cho mục đích cải cách của anh.

Hoà Quân Hạo nhìn lướt qua tài liệu, anh cau mày, đặt nó sang bên.

Tiêu Diệp Lỗi trông thấy vẻ mặt của Hoà Quân Hạo, khoé miệng anh xếch lên mỉa mai. Trong mắt anh, Hoà Quân Hạo chỉ là một thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch, chẳng biết tí gì về kinh doanh. Muốn đấu với anh, kết cục chỉ có bị đuổi khỏi ban giám đốc mà thôi.

Tiêu Diệp Lỗi từ tốn khép tài liệu, anh hắng giọng. Hôm nay, anh xuất hiện nghiêm túc với dáng vẻ của một thương nhân. Comple trên người anh che mất hoàn toàn bóng dáng cao ngạo bốc đồng của

ngày xưa, tạo nên vẻ thâm trầm chững chạc.

Tiêu Diệp Lỗi vừa đứng dậy định nói chuyện, cửa phòng họp lại bất thành lình mở toang. Các cổ đông đều bất ngờ, Tiêu Diệp Lỗi cũng đưa mắt nhìn, còn Hoà Quân Hạo lại vui sướng reo lên...

“Chị hai, chị ba!”

Người đi vào phòng họp không phải ai khác ngoài Hoà Vy và Tô Nhiễm.

Hoà Vy gật đầu với Hoà Quân Hạo, cô nhìn thoáng qua Tiêu Diệp Lỗi. Tiêu Diệp Lỗi hơi ngớ người, rồi mau chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, nhếch mép cười với Hoà Vy, “Chào mừng cô quay về.”

“Chào mừng thật chứ?” Hoà Vy cười nhạt, đi tới chính giữa bàn họp, cô nói lớn, “Tôi còn chưa tới, mà ở đây đã có người sốt ruột rồi.”

Các cổ đông đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt họ phơn phớt ngượng ngùng.

Tiêu Diệp Lỗi cười khinh khỉnh. Nhìn đến Tô Nhiễm, ánh mắt anh lại tràn đầy trù ối hận...

“Sao cô lại tới đây?”

Tô Nhiễm không biết đối mặt với Tiêu Diệp Lỗi như thế nào. Từ lúc bước vào đây, cô đã cảm thấy Tiêu Diệp Lỗi thay đổi. Đôi mắt anh xa lạ sâu xa, cô nhìn không hiểu. Anh không còn là Tiêu Diệp Lỗi mà cô biết trước đây. Một Tiêu Diệp Lỗi kiêu ngạo, tính cách ngay thẳng, có gì nói đó đã biến mất.

Các cổ đông cũng hiếu kỳ nhìn Tô Nhiễm, có lẽ họ không ngờ cô lại đến đây.

Hoà Vy ngồi xuống ghế chủ tịch, “Hẳn mọi người ở đây đều biết Tô Nhiễm. Tô Nhiễm có cổ phần của Hoà thị nên từ hôm nay cô ấy cũng là thành viên trong ban giám đốc, có quyền tham gia mọi cuộc họp, càng có quyền đề xuất ý kiến phát triển Hoà thị.”

Hoà Quân Hạo vỗ tay tỏ ý chào đón Tô Nhiễm, các cổ đông cũng vỗ tay theo.

“Chị ba, chị ngồi đây này.” Anh chủ động nhường chỗ của mình cho Tô Nhiễm, cười khúc khích gọi cô.

Tô Nhiễm gật đầu, đi qua.

Tiêu Diệp Lỗi cũng cong môi cười, ngồi xuống.

“Được rồi, mọi người tiếp tục đề tài ban nãy đi.” Hoà Vy nói thản nhiên.

Thư ký đặt tài liệu trước mặt Hoà Vy và Tô Nhiễm.

Tiêu Diệp Lỗi tiếp tục nói. Anh bày tỏ quan điểm muốn tổ chức lại Hoà thị. Tô Nhiễm hồ nghi nhìn Tiêu Diệp Lỗi, “Diệp Lỗi, làm vậy chẳng phải là giảm biên chế ư?”

“Đúng thế.” Tiêu Diệp Lỗi đặt kế hoạch xuống bàn, anh gõ nhẹ lên đó, “Giảm biên chế mới giảm được chi phí của Hoà thị xuống mức thấp nhất. Lọc máu biến chất, thế máu mới để kích hoạt tài năng. Đây là cách tốt nhất để vượt qua khó khăn.”

Đôi lông mày của Tô Nhiễm cau lại.

Hoà Vy mỉm cười, nhìn cổ đông, “Ý kiến của mọi người thì sao?”

Các cổ đông đều phát biểu ý kiến, chia thành hai phe khác nhau. Đại đa số cổ đông đều đồng tình với Tiêu Diệp Lỗi.

“Quân Hạo, cậu nghĩ thế nào?” Hoà Vy nhìn Hoà Quân Hạo.

Hoà Quân Hạo lắc đầu, “Em không tán thành ý kiến này. Anh ta muốn đuổi hết nhân viên gạo cội trong Hoà thị. Họ là những người đã theo Hoà thị từ ngày đầu tiên. Họ làm việc cẩn trọng thì có gì sai?”

“Cậu sai rồi! Tuy nhân viên gạo cội có thể đại diện cho văn hoá công ty, nhưng có một số người lại cật lực làm lâu năm nên lên mặt, họ không cố gắng đúng với cương vị của mình, cứ thành thói ngồi chơi chờ về hưu. Kiểu nhân viên này hãy thẳng tay sa thải, còn hơn lãng phí vị trí đó của những người có khả năng.”

Đông đảo cổ đông đều xôn xao nhiều ý kiến trái chiều.

Tô Nhiễm khép lại tài liệu, cô nhìn Tiêu Diệp Lỗi, “Nói theo lời cậu cũng không phải vô lý. Thế nhưng tôi thấy những người cậu muốn sa thải đều đứng đầu các phòng ban. Họ làm việc nhiều năm trong Hoà thị, lãnh đạo phần lớn nhân viên, cấp dưới chỉ nghe ý kiến của họ mà thôi. Một mai cậu đụng đến những nguyên lão này, cấp dưới của họ sẽ bỏ đi. Hoà thị lại mang tiếng xấu. Hơn nữa, việc giảm biên chế hàng loạt rất dễ bị báo chí lên án. Người ngoài nhìn vào sẽ phỏng

đoán Hoà thị có vấn đề, làm vậy không chỉ không cứu Hoà thị mà còn khiến Hoà thị hoàn toàn suy sụp.”

Tiêu Diệp Lỗi nheo mắt nhìn Tô Nhiễm. Anh không ngờ Tô Nhiễm nhảy bèn vậy.

“Cô ba, cô vừa tới đã nói rõ ràng đâu ra đấy. Chẳng lẽ cô có diệu kế cứu Hoà thị?” Một cổ đông nó giọng khiêu khích.

Tô Nhiễm lặng thinh chốc lát.

Hoà Vy ngồi ngay ghế chủ tịch lên tiếng...

“Đây cũng là nguyên nhân dẫn Tô Nhiễm đến tham dự cuộc họp ngày hôm nay. Tô Nhiễm đã tìm được cách cứu vãn Hoà thị.”

Các cổ đông nhìn nhau, xì xầm bàn tán không ngừng. Tiêu Diệp Lỗi cũng chẳng bất ngờ, anh trầm mặc nhìn Tô Nhiễm.

Hoà Quân Hạo hài lòng nhìn Tô Nhiễm, “Chị ba, chị có cách thật ư? Cách gì vậy? Chị hãy nói ra cho mọi người cùng bàn bạc.”

Tô Nhiễm quét mắt khắp các cổ đông. Có người mang thần sắc lo lắng, có người hờ hững, cũng có người mỉa mai cô. Tuy cô chưa từng tiếp xúc với việc kinh doanh nhưng cô hiểu ý Hoà Vy. Cô cũng như Hoà Vy đều bị dồn vào ngõ cụt, dù thế nào cũng phải dốc hết khả năng.

Cô nhìn các cổ đông, cất giọng kiên định, “ ‘Đào Tuý’ có thể cứu Hoà thị, tôi sẽ làm nó sống lại.”

Quyển 10 - Chương 14: Yêu

Tin Tô Nhiễm vào ban giám đốc và chủ động kiến nghị sản xuất ‘Đào Tuý’ lan truyền khắp nội bộ cổ đông Hoà thị. Họ gật đầu nghe theo đề xuất của cô với nhiều tâm trạng khác nhau. Có cổ đông coi thường, còn có cổ đông chờ mong kỳ tích.

Tô Nhiễm không quan tâm đến suy nghĩ của họ, cô chỉ muốn dồn hết tâm sức suy nghĩ cách điều chế ‘Đào Tuý’.

Sau khi họp xong, cô về thị trấn Hoa Điền.

Thị trấn Hoa Điền vẫn thanh bình như mọi khi. Mùa này muôn hoa héo hắt, khác xa vẻ rạng rỡ của mùa thu. Tô Nhiễm đi vào thị trấn Hoa Điền, trông thấy Tiêu Quốc Hào cần cù làm việc, cô cảm động khôn xiết. Cô tới hỏi thăm ông. Tiêu Quốc Hào không ngờ cô lại về đây, ông mừng không thốt nên lời. Ông lật đật dẫn cô về nhà.

Tô Ánh Vân ở Phật đường, tiếng gõ mõ theo tiết tấu đều đặn vang vọng ra ngoài. Tô Nhiễm đứng ngoài cửa một lát, rồi mới rón rén đi vào ngồi xuống đệm cối cạnh mẹ. Cô nhắm hai mắt, nghe tiếng mõ giòn tan. Mọi muộn phiền trong lòng cô đều tan biến hết.

Thoáng chốc sau, cô mở mắt bụi ngủ nhìn dáng vẻ tiêu tụy của Tô Ánh Vân. Từ nhỏ tới lớn, cô không hiểu tại sao mẹ tin Phật. Sau khi ly hôn với ba, mỗi ngày bà đều đến Phật đường thành tâm tụng kinh. Tới hôm nay Tô Nhiễm mới biết mẹ làm vậy là vì cô.

Tô Nhiễm thở dài, lòng cô chua xót khôn cùng. Tô Ánh Vân ngừng lại, bà đặt mõ sang bên, quay đầu nhìn Tô Nhiễm bằng ánh mắt yêu thương.

“Sao con lại về đây?”

Tô Nhiễm nhìn tượng Phật thờ cúng trên cao, cô tĩnh tâm quỳ lạy, rồi trả lời bà, “Mẹ, con muốn điều chế ‘Đào Tuý’.”

Tay Tô Ánh Vân phát run, mặt bà thoáng bối rối.

“Mẹ?” Tô Nhiễm nhìn bà. Cô hiểu tại sao vẻ mặt bà lại biến hoá.

Tô Ánh Vân cũng phát hiện vẻ mặt mình thay đổi quá rõ ràng, bà đăng hắng, “Con phải biết lúc ‘Đào Tuý’ có mặt trên thị trường, con vẫn chưa ra đời.”

“Mẹ, cái con muốn làm là ‘Đào Tuý’ đời sau.” Tô Nhiễm sửa lại lý do khước từ của bà. Cô hiểu mẹ đang cố tình dời sang đề tài khác.

Tô Ánh Vân vô thức cau mày, bà buột miệng hỏi, “Minh Vũ biết chuyện này không?”

Tô Nhiễm cố ý hỏi, “Tại sao phải để anh ấy biết?”

Một câu hỏi của Tô Nhiễm khiến Tô Ánh Vân cứng miệng, không trả lời được. Bà gượng gạo viện cớ, “Chẳng phải con sống chung với cậu ấy ư? Mẹ thấy cậu ấy rất lo cho con, con làm gì cũng nên bàn bạc trước với cậu ấy.”

Tô Nhiễm cup mi, lòng cô đau nhói. Mẹ và Lê Minh Vũ đã quyết định giấu hết mọi sự thật, làm sao cô không hiểu nỗi khổ tâm của hai người? Tô Nhiễm thở dài, “Con tin anh ấy sẽ không phản đối.”

Ánh mắt Tô Ánh Vân lộ vẻ ngần ngừ.

“Dạo này con đang tìm tài liệu về ‘Đào Tuý’ đời sau, một số người từng dùng kể lại đại khái con cũng biết sơ sơ công thức. Mẹ xem thử, góp ý cho con.” Tô Nhiễm rút một tập tài liệu đưa cho Tô Ánh Vân.

Tô Ánh Vân hiểu tính Tô Nhiễm, bà đành cầm lấy mở ra xem, mắt bà loé vẻ kinh ngạc nhìn Tô Nhiễm, “Gần được rồi.”

“Mẹ, nếu con đúng thì công thức này còn thiếu một loại hương liệu.”

Tô Ánh Vân lắc đầu buồn bã, “Đáng tiếc nó không còn trên đời.”

“Con biết đó là Long Diên Tử, chỉ có nó mới giúp hương cuối của ‘Đào Tuý’ trở nên hoàn mỹ.”

Một tia kinh hãi quét qua mắt Tô Ánh Vân, “Vì vậy cứu Hoà thị có rất nhiều cách, hà tất gì phải tìm hiểu về ‘Đào Tuý’. Con và chị con nên nghĩ cách khác.”

“Lúc nãy chú Tiêu nói đã tìm ra hương liệu tương tự có thể dùng cho hương cuối. Con muốn làm thử.” Tô Nhiễm nói giọng kiên định.

Thần sắc Tô Ánh Vân u tối, “Tiểu Nhiễm, tương tự không có

nghĩa là giống hệt. Con hãy bỏ cuộc đi.”

“Mẹ...” Tô Ánh Vân nắm lấy tay bà, “Con hiểu nỗi lo của mẹ. Nhưng mẹ yên tâm, con không bao giờ liều lĩnh đưa thứ con không chắc chắn ra ngoài thị trường. Mẹ phải giúp con đánh giá ‘Đào Tuý’ do con làm có đạt chuẩn hay không.”

Tô Nhiễm đã nghĩ rất kỹ. ‘Đào Tuý’ chính là mấu chốt trong hận thù của hai nhà. Cô sẽ dùng chính nó để cởi bỏ mọi khúc mắc. Lệ Minh Vũ là người hết sức nhạy cảm. Nếu hỏi quá nhiều, anh sẽ nghi ngờ cô ngay. Cô chỉ còn cách khai thác từ mẹ, tìm đường điều chế ra ‘Đào Tuý’ đời sau.

Tô Ánh Vân che giấu vẻ lo âu, bà nhẹ nhàng gật đầu.

Cuối cùng Tô Nhiễm cũng bước vào phòng làm việc. Cô không ngờ căn phòng dùng làm phòng em bé, chất chứa biết bao hy vọng trông mong đã khôi phục về hình thái ban đầu, tựa hồ như chưa từng thay đổi.

Tô Nhiễm như thể đã quên hết mọi thứ. Cô đứng tựa ngay cửa nhìn vào trong phòng, cô phảng phất thấy cảnh Lệ Minh Vũ đang sung sướng bày trí đồ dùng em bé. Cô nhớ nụ cười của anh khi ấy là xuất phát từ nội tâm.

Sau quá nhiều chuyện, Tô Nhiễm mới nhận ra giữa cô và Lệ Minh Vũ, người đau khổ nhất không phải là cô, mà là anh.

Trong tích tắc đau đớn bỗng lan tràn khắp tim cô. Tô Nhiễm hít sâu đè nén chua xót, cô dợm xoay người thì đôi cánh tay đàn ông lại bất ngờ ôm eo cô, mùi hổ phách dịu dịu lảng lẽ toả ra...

Tô Nhiễm không cần quay đầu cũng biết là ai. Hơi thở của anh đã dung hợp vào máu thịt cô từ lâu. Có lẽ từ rất sớm, cô đã không thể nào rời bỏ anh. Cô tựa lưng người vào ngực anh, cảm nhận tiếng trái tim anh đập mạnh, lòng cô dâng lên muôn vàn cảm xúc yêu thương. Tô Nhiễm không kìm được, xoay người ôm thắt lưng của anh, áp mặt vào ngực anh.

“Sao anh lại tới đây?” Giọng cô khẽ khàng nhưng chan chứa tình yêu say đắm.

Anh mỉm cười, “Sợ bà xã bỏ trốn, anh phải bám theo mới yên lòng.”

Tô Nhiễm hạnh phúc vô bờ, cô ngước lên nhìn anh chăm chú, giả vờ trách cứ, “Nghe hay quá, ai là bà xã của anh?”

Lệ Minh Vũ cười, anh ôm xiết eo cô, buông một tiếng thở dài, “Em thích dẫn vật anh lắm phải không?”

“Ai kêu anh ngốc, nghĩ có một cách mà nghĩ hoài không ra.” Tô Nhiễm chòng ghẹo anh.

Tô Nhiễm muốn xoay người đi, anh lại kéo lấy. Hơi thở ấm áp của anh phả vào mũi cô, vẻ mặt anh trông như đang năn nỉ, “Nhiễm, hay chúng ta đi đăng ký trước, rồi anh từ từ nghĩ cách, được không?”

Tô Nhiễm nháy mắt tinh nghịch với anh, “Anh đường đường là bộ trưởng, mà bày đặt bắt chước người khác mặc cả à? Anh coi việc cầu hôn em là đi chợ mua đồ ăn ư?”

“Nhiễm...” Lệ Minh Vũ lắc đầu lia lịa, anh vừa định nói tiếp thì đúng lúc điện thoại đổ chuông.

Tô Nhiễm đi tới bên khác, để anh nghe điện thoại.

Lệ Minh Vũ nhìn cô, rồi nhận điện thoại. Chẳng biết đối phương nói gì với anh nhưng Tô Nhiễm thấy vẻ mặt vui cười của anh thay đổi, đôi mắt trầm tĩnh trở nên lạnh như băng. Suốt quá trình nghe điện thoại, anh không nói bất cứ câu nào. Đến khi gác máy, anh chỉ cất giọng nhàn nhạt, “Đợi xem tình hình rồi tính tiếp.”

Cô bất giác giật thót tim, thấy anh cúp điện thoại, Tô Nhiễm vội hỏi anh, “Chuyện gì vậy anh?”

Lệ Minh Vũ nhìn xa xăm như đang suy tư. Rõ ràng anh không nói tiếng nào nhưng quanh người anh lại toả ra giá rét, không gian xung quanh cũng như phủ thêm lớp băng lạnh buốt.

Anh nhìn Tô Nhiễm, xoa đầu cô, anh dặn dò, “Em ở đây, anh giải quyết xong công việc sẽ đến đón em.”

Tô Nhiễm vô thức gật đầu, “Anh đi mau đi, đừng lo cho em.”

Lệ Minh Vũ nhìn cô thật lâu như muốn nói gì đó nhưng lại không thốt ra. Anh giữ lấy mặt cô, cúi đầu đặt nụ hôn lên trán cô, rồi vội vã bỏ đi.

Tô Nhiễm đứng thờ người. Đến khi xe Lê Minh Vũ đi xa, cô mới thất thần đi vào phòng điều chế nhưng không cách nào tập trung làm việc. Dựa theo nét mặt của Lê Minh Vũ, cô chắc chắn đã có chuyện nghiêm trọng xảy ra. Liệu có liên quan tới công việc của anh không?

Cô không dám suy đoán lung tung. Tô Nhiễm cố dần xuống nỗi bất an nhưng nó cứ như cơn nước thủy triều lấn lướt đầu óc cô...

Trời sẩm tối, Tô Nhiễm không ở phòng làm việc chờ Lê Minh Vũ, mà chủ động đến văn phòng chính phủ tìm anh. Nhưng nào ngờ vừa gần đến cửa, cô đã thấy đầy người đứng vây ngoài sảnh văn phòng.

Trông thấy tình hình bất thường, cô bèn kêu tài xế dừng xe ở đằng xa. Cô đi lại nhìn, mới biết đám đông này là phóng viên!

Nỗi bất an của cô càng sâu đậm, Tô Nhiễm vào văn phòng chính phủ bằng cửa sau.

Cô đi thang máy thẳng lên phòng làm việc của Lê Minh Vũ. Trên tầng này rộn rã tiếng bước chân, điện thoại đổ chuông liên tục, còn ầm ĩ hơn cả bên ngoài. Những nhân viên nhìn thấy Tô Nhiễm đều lúng túng gật đầu chào, rồi lại loay hoay giải quyết công việc. Ánh mắt quá mức lạ lùng của họ khiến cô càng bồn chồn không yên. Bắt gặp thư ký của Lê Minh Vũ đi tới, Tô Nhiễm vội chặn lại, “Bộ trưởng có trong phòng không?”

Thư ký đang cúi gằm đầu xem tài liệu bị âm thanh đột ngột dọa hoảng hốt. Cô ta giật mình, tay bất giác thả lỏng, tài liệu rơi lác đác xuống sàn. Cô ta định nổi cáu, lại thấy người đó là Tô Nhiễm thì nén xuống, mặt mày cô ta cũng bối rối như những đồng nghiệp khác, “Dạ, bộ trưởng đang họp.”

Tô Nhiễm thấy cô ta có vẻ khác thường, cô hơi nhúu mày, muốn khom người nhặt tài liệu lên giúp, thư ký lại lật đật cúi xuống lượm lên, cô ta cười nói, “Chị vào phòng làm việc của bộ trưởng chờ đi ạ. Bộ trưởng còn đang họp, chưa biết lúc nào mới xong.”

Tô Nhiễm gật đầu, muốn hỏi tiếp nhưng thư ký đã vội vã rời đi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tô Nhiễm thở dài, đành vào phòng làm việc của anh ngồi đợi.

Khi Hoà Vy ngồi ngẩn người trước máy tính, Giang Dã cũng vừa vặn tắt xong đi ra. Thấy Hoà Vy thừ ra, anh hiếu kỳ đến gần xem thử. Có điều vừa lướt mắt qua màn hình, vẻ mặt anh đã biến sắc rõ rệt.

Đột nhiên phát hiện Giang Dã ở sát bên mình, Hoà Vy đang dồn hết lực chú ý vào máy tính giật bắn mình, cô đứng phắt dậy nhìn anh.

“Anh lặng lẽ đứng sau lưng em làm gì? Anh hù em sợ hết hồn.” Hoà Vy vỗ ngực, cô oán giận nói với Giang Dã.

Giang Dã cũng mất hết phong độ ngày xưa, anh cúi kính nhìn máy tính chòng chọc.

Ánh mắt Hoà Vy cũng trở nên thiếu tự nhiên, cô đưa tay toan tắt máy tính, Giang Dã lại kéo cô vào lòng.

“Anh...”

“Tới giờ vẫn không quên được anh ta?” Giọng Giang Dã trầm xuống, mắt anh lộ rõ không vui.

Hoà Vy thấy anh mất hứng, cô thở dài, “Em vô tình nhìn thấy trên mạng, không muốn em chú ý cũng khó.”

Giang Dã xoa đầu cô, “Em muốn giúp anh ta?”

Hoà Vy cười khổ, “Anh ấy là một người cao ngạo, anh nghĩ anh ấy cần em giúp ư? Sợ rằng em không có khả năng giúp anh ấy. Đối phương rõ ràng muốn dí anh ta vào đường cùng.”

“Em đau lòng?” Giang Dã nhìn Hoà Vy trân trân.

“Nếu em có đau lòng thì cũng là vì Tiểu Nhiễm, không phải vì anh ấy.” Hoà Vy thông dong nhìn thẳng vào mắt anh.

Thấy Hoà Vy nói thật lòng, Giang Dã ôm ghì đầu cô hôn nhẹ lên khoé miệng cô, “Anh nghĩ em không tiện ra mặt. Nhưng em đừng lo, nếu anh ta cần, anh sẽ nghĩ cách giúp đỡ anh ta. Coi như anh trả ơn anh ta.”

Quyển 10 - Chương 15: Trù Tính Cho Tình Yêu

Hoà Vy ngẩng đầu nhìn anh, cô cười chúm chím, “Ừ.”

Cô chưa từng nghĩ bản thân sẽ có quan hệ mật thiết với Giang Dã. Từ ngày quen biết anh, cô chỉ xem anh như một trò chơi. Trong tim cô chỉ khắc sâu Lệ Minh Vũ. Còn Giang Dã đối với cô mà nói là dòng suối mát trong veo, anh luôn đứng đằng sau đợi cô, đợi cô bị thương sẽ đến tìm anh dựa dẫm.

Kể từ lúc được Giang Dã cứu, Hoà Vy mới biết con người thật của anh. Anh tự cao tự đại, tính tình nóng nảy, cơn giận của anh đến cũng nhanh mà đi cũng vội. Vẻ nho nhã của anh mỗi lần ở cạnh cô trước đây đều hoàn toàn biến mất. Cô cảm nhận được tình yêu cháy bỏng của Giang Dã dành cho bản thân, nó như muốn thiêu rụi cô trong đó.

Thấy cô đồng ý, nỗi lo của anh cũng vơi bớt, anh ôm cô chặt hơn, “Hoà Vy, chúng ta kết hôn đi.”

Hoà Vy thắng thốt, không nói nổi thành lời.

“Chúng ta kết hôn đi.” Anh nhìn vào mắt cô, lặp lại câu nói đó lần nữa bằng chất giọng kiên quyết, không cho phép thương lượng.

Hoà Vy luống cuống cụp mắt, cô nói thều thào, “Giang Dã, chuyện này... hơi đột ngột.”

“Đột ngột?” Giang Dã nâng cằm cô lên, buộc cô đối diện với mắt anh, “Anh chỉ biết anh rất yêu em, anh muốn kết hôn với em.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng! Hoà Vy, em chỉ có thể gả cho anh.” Giang Dã ngang ngược cắt đứt câu nói của Hoà Vy. Anh cúi xuống áp miệng mình vào miệng Hoà Vy, chặn hết mọi lời nói của cô.

Hoà Vy hơi phản kháng, anh ôm chặt, hôn cô sâu thêm. Cuối cùng động tác giãy dụa của cô cũng ngừng lại, Giang Dã kéo tay cô

vòng lên cổ mình, rồi bỗng cô thẳng vào phòng ngủ...

Tiếng mở cửa bất ngờ đánh thức Tô Nhiễm. Trông thấy Đồng Hựu, cô mới biết mình đã ngủ thiếp từ lúc nào không hay.

Đồng Hựu không ngờ Tô Nhiễm lại ở trong phòng làm việc của Lê Minh Vũ, anh hơi ngớ ngời, sau đó hỏi cô, “Bộ trưởng đâu ạ?”

“Anh ấy đang họp.” Tô Nhiễm đáp.

Đồng Hựu gật đầu, “Vậy em qua phòng họp ngay đây.” Đồng Hựu nói hết câu, bèn muốn đi ra.

“Đồng Hựu...” Tô Nhiễm đứng dậy gọi anh.

Đồng Hựu khựng lại, xoay người nhìn cô.

“Liệu chuyện...chuyện ồn ào bên ngoài có ảnh hưởng xấu đến Minh Vũ không?” Tô Nhiễm thử ướm lời.

Nghe Tô Nhiễm hỏi, Đồng Hựu hơi ngần ngừ, “Em nghĩ bộ trưởng sẽ có cách xử lý. Cái chết của ba chị tuyệt đối không liên quan tới anh ấy. Còn chuyện báo chí đồn thổi về thân thể của anh ấy chỉ là hiểu lầm mà thôi. Mọi việc sẽ đâu vào đấy, chị đừng lo lắng.” Nói dứt câu, Đồng Hựu bước vội khỏi phòng làm việc.

Cửa phòng đóng lại, Tô Nhiễm ngã ngồi xuống ghế sofa. Cô nghe rõ tất thảy lời nói của Đồng Hựu. Chẳng trách mọi người trong văn phòng đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô. Thì ra chuyện này có liên quan đến nhà họ Hoà.

Đồng Hựu có nhắc đến thân thể, lẽ nào thân phận thật của anh đã bị bại lộ?

Tô Nhiễm cảm di động lên mạng. Không cần tốn sức tìm kiếm cũng thấy tin tức trên khắp các trang web với tiêu đề giật gân...Từ doanh nhân trở thành viên chức chính phủ, dùng việc công trả thù cá nhân. Đăng kèm theo đó là hình chụp Lê Minh Vũ và lý lịch của anh. Bài bác nhắc tới thân thể của anh, phân tích từng bước gia nhập vào giới chính trị để báo thù nhà họ Hoà, thậm chí còn phán đoán anh dùng quyền hành phân bố thế lực của bản thân trong Hoà thị và hội thương nhân, dồn Hoà Tấn Bằng vào đường chết.

Tô Nhiễm kinh hãi, cô bất lực nhìn việc làm vô lương tâm của

cánh báo chí. Vấn đề quan trọng hiện tại là ai có khả năng tra ra gốc gác của Lê Minh Vũ, việc làm này chứng tỏ đối phương đã âm mưu từ lâu.

Chuyện này liên quan đến nhà họ Hoà, Tô Nhiễm không thể coi mình như vô hình, cái gì cũng không hay.

Tô Nhiễm đang suy tư thì cửa phòng bị đẩy ta. Cô lật đặt cắt điện thoại vào giỏ xách, ngẩng đầu nhìn Lê Minh Vũ bước vào, theo sau anh là Đồng Hựu và một trợ lý.

Trông thần sắc của anh khá mệt mỏi. Nhìn thấy Tô Nhiễm, mắt anh hiện vẻ thanh thản, anh nói lỏng cravat nhìn cô, “Sao không đợi anh tới đón?”

Tô Nhiễm xót xa nhìn anh, “Em xong việc sớm nên đến đây chờ anh.”

Lê Minh Vũ thu lại ánh mắt uể oải, anh mỉm cười, xoay đầu dặn dò Đồng Hựu và trợ lý, “Cứ làm theo lời tôi dặn.”

“Dạ.” Đồng Hựu và trợ lý đáp lời, sau đó rời khỏi phòng làm việc.

Lê Minh Vũ ngồi xuống ghế sofa, giơ tay xoa mi tâm.

Tô Nhiễm đặt áo comple của anh sang bên, rồi xoa thái dương giúp anh, “Mệt không? Anh đói bụng chưa? Để em đi mua đồ ăn cho anh.”

Lê Minh Vũ nhắm nghiền mắt. Sau khi Tô Nhiễm nói hết câu, anh mở mắt, kéo cô ngồi xuống lòng mình. Anh cong môi cười, giơ tay xoa đầu cô...

“Chúng ta chưa bao giờ đi du lịch với nhau nhỉ?”

Tô Nhiễm hơi dờ ra, một tia hoài nghi quét qua mắt cô, cô vòng tay ôm cổ anh, “Sau này, chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian cùng đi du lịch, phải không anh?”

Lê Minh Vũ kinh ngạc, mắt anh lộ rõ niềm vui. Tô Nhiễm lại trầm mặc, buồn bã cụp mi. Khi biết toàn bộ sự thật về anh và nhà họ Hoà, cô đã từ bỏ mọi oán hận với anh. Trong mối thù này, cô và anh đều chịu tổn thương nặng nề. Kể từ khoảnh khắc biết hết mọi việc, cô đã quyết định bắt đầu lại với anh. Cô không biết sóng gió này sẽ ra sao, cô chỉ cần anh bình an vô sự là được.

Lệ Minh Vũ ôm Tô Nhiễm, anh hồ nghi nhìn nụ cười của cô. Anh giữ mặt cô, cất giọng ôn hoà, “Bây giờ mình đi du lịch, em chịu không?”

Tô Nhiễm ngạc nhiên, “Ngay bây giờ?”

“Đúng vậy, ngay bây giờ.” Anh khẳng định.

“Nhưng...” Tô Nhiễm dừng một chút, cô liếm môi, “Tại sao anh lại muốn đi du lịch?”

Lệ Minh Vũ tặng cô một nụ cười nồng ấm, “Anh muốn dẫn em đi thư giãn.”

Tim Tô Nhiễm thoáng nghẹn lại, cô làm sao không hiểu ý của anh? Chắc chắn không thể chặn đứng tin tức nên anh muốn dẫn cô rời xa nơi thị phi này. Anh không muốn cô biết nhiều, hành động của anh khiến cô vừa cảm động vừa đau xót. Cô mới là người gây nên mọi việc, làm sao nỡ nhìn anh gánh vác một mình?

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, “Minh Vũ, thực ra xảy ra chuyện gì bên ngoài, em...biết hết rồi.”

Nụ cười của Lệ Minh Vũ cứng lại, miệng anh mím thẳng trong tích tắc.

Tô Nhiễm nói, “Anh giấu em được bao lâu? Cứ cho là anh và em đi du lịch, vậy thì khi trở về em vẫn biết, đúng không?”

“Em đừng nghe tin đồn, nó chỉ là trò công kích giữa các chính khách mà thôi.” Lệ Minh Vũ khẽ cười, anh vuốt tóc cô.

Trái tim Tô Nhiễm đập dồn dập. Cô đột nhiên muốn thú nhận với anh. Cô muốn nói cô biết sự thật, cô biết anh hao tổn tâm tư, cô biết ba mẹ anh do cô hại chết, nhưng những lời này trào đến miệng lại bị cô đè xuống. Làm sao cô nhẫn tâm bóc trần nỗi khổ tâm của anh? Cô biết không phải anh muốn ôm nỗi đau một mình, mà là anh muốn quên, muốn chôn vùi hồi ức thống khổ, nên anh không muốn người khác bị cuốn vào. Nếu cô thừa nhận, dựa theo tính cách của Lệ Minh Vũ, anh sẽ nghĩ cô muốn bù đắp cho anh. Chẳng phải cô lại làm anh thêm khổ sở?

Lệ Minh Vũ thấy cô lưỡng lự, anh mỉm cười, “Em muốn nói gì?” Giọng anh trầm trầm rót bên tai cô.

Cô cười ôm chầm anh, gối đầu lên vai anh, “Không có gì, em biết đây là trò đùa nhằm chán, em không để tâm. Em chỉ mong anh bình an mà thôi.”

Tô Nhiễm vẫn lựa chọn giả vờ hồ đồ. Dù thân thể thật sự hay cổ phần trong Hoà thị đều là điểm yếu trí mạng của Lê Minh Vũ, hướng hồ lần này đối phương lại dùng cả hai để công kích anh. Cô hiểu chuyện này không đơn giản. Cách duy nhất giúp được anh trong tình huống này là dớt bớt sự chú ý của dư luận...Đào Tuý ra đời lần nữa sẽ khiến những lời đồn đại của cánh báo chí tự sụp đổ.

Có lẽ Lê Minh Vũ không ngờ cô sẽ không truy vấn anh, càng không ngờ cô không lo lắng cho Hoà thị, mà lại lo lắng cho anh. Cơ thể anh cứng đờ, nhất thời không biết nói thế nào cho phải.

Tô Nhiễm nháy mắt với anh, cô vờ như khó hiểu, “Anh sao thế?”

“Em...” Lê Minh Vũ bần khoản, “Không có gì muốn hỏi anh sao?”

“Anh muốn em hỏi anh chuyện gì?” Tô Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh.

Lê Minh Vũ há miệng, anh mỉm cười, “Không có gì.”

Tô Nhiễm ôm anh, cô buông một tiếng thở dài, nhìn vào mắt anh, “Em tin anh có thể giải quyết mọi khó khăn. Người đàn ông em yêu làm sao bị khó khăn lấn lướt.”

Cô thẳng thắn khiến Lê Minh Vũ nghẹn ngào, không nói nên lời. Anh cảm động không phải vì cô tin anh, mà là vì cô chủ động nói anh là người đàn ông cô yêu.

“Nhiễm...” Anh hôn má Tô Nhiễm, rồi không muốn để cô biết mình đang xúc động, anh bèn giả vờ ngậm ngùi, “Ai nói anh không bị khó khăn lấn lướt? Ít nhất em vẫn chưa chịu đeo nhẫn cầu hôn của anh.”

Tô Nhiễm cười tủm tỉm, “Chỉ tại anh ngốc, nghĩ mãi không ra cách. Được rồi anh đừng nghĩ nữa.”

“Sao vậy?” Lê Minh Vũ vừa khấn trương vừa đề phòng, “Ngày nào anh cũng nghĩ...”

“Nhẫn đâu?” Tô Nhiễm nở nụ cười, cô cắt ngang lời anh.

Ma xui quỷ khiến thế nào Lê Minh Vũ lại rút hộp nhẫn từ trong ngăn kéo, anh ngơ ngác đưa cô.

Tô Nhiễm nhin cười nhìn dáng dấp của anh, cô mở hộp nhẫn, chủ động đeo nó lên ngón áp út. Cô giơ tay lên ngắm nghía, nở nụ cười hạnh phúc, “Không lớn không nhỏ vừa y! Em đeo đẹp không?”

“Nhiễm, em...” Lệ Minh Vũ nói lấp bắp.

“Cái gì mà em em? Anh ngốc lắm, nghĩ hoài không ra cách, làm em tội nghiệp vô cùng.” Tô Nhiễm vờ như vô tội nhìn anh, cô nói lí nhí, “Em chỉ sợ đến khi hoa tàn ít bướm, anh vẫn chưa nghĩ được cách. Ai kêu...em muốn lấy anh làm gì.” Gò má Tô Nhiễm đỏ ửng, cô ngượng ngùng vùi mặt vào ngực anh.

Trái tim Lệ Minh Vũ bỗng chốc bay khỏi lồng ngực, cả người anh nhẹ bẫng, bàn tay anh run rẩy kích động vì lời nói và hành động của cô. Như thể không chắc chắn, anh hỏi lại cô, “Em đồng ý thật không?”

“Anh đổi ý hả?” Tô Nhiễm cố tình hỏi anh.

Lệ Minh Vũ lắc đầu lia lịa, “Em không sợ cơn dông này làm anh mất hết tất cả ư? Đến lúc đó, anh sẽ không còn là bộ trưởng, mất hết danh dự và tiền tài.”

Tô Nhiễm đặt tay lên má anh, cô mỉm cười, “Em chỉ muốn khi bạc trắng đầu, em và anh vẫn nắm tay nhau đi ngắm mặt trời lặn. Minh Vũ, anh sẽ không mất hết tất cả. Anh còn có em! Trong sinh mệnh của em cũng vì có anh mà trở nên trọn vẹn hạnh phúc.”

“Em nghĩ vậy thật không?”

Tô Nhiễm gật đầu, dựa người vào lòng anh, “Minh Vũ, hãy để em ở cạnh anh suốt đời. Sau nhiều sóng gió, liệu em và anh đã không còn đủ sức chịu đựng chia ly nữa không?” Cô muốn bồi thường anh, yêu thương anh. Nếu anh đã khổ tâm nghĩ cách thành toàn cho hạnh phúc ở kiếp này của cô và anh, vậy tại sao cô không bắt chước anh? Cô không muốn tiếp tục lãng phí thời gian. Nếu không vì phong ba này, cô sẽ không nhìn thẳng vào trái tim mình. Cô khát khao được chung sống với anh. Dù gặp trắc trở, cô cũng không muốn xa anh.

Lệ Minh Vũ thặng thình, anh bất giác ôm cô thật chặt. Không muốn chia lìa sao chỉ là một mình cô?

Diễn biến sự việc vượt xa sức tưởng tượng. Tin tức không ngừng biến hoá thành đủ loại đả kích Lê Minh Vũ. Các phòng ban liên quan bắt đầu nhúng tay điều tra nguồn tung tin đồn này. Tuy chức vị của Lê Minh Vũ không bị ảnh hưởng nhưng nhiều công việc đã lên lịch sẵn của anh phải tạm dừng. Phòng đối ngoại của chính phủ cũng tham gia, cố tìm cách đánh tan mọi lời đồn đại.

So với vẻ hùng hực của người ngoài, Tô Nhiễm lại điềm nhiên như không có gì xảy ra. Hằng ngày, cô đều đi đi về về hai nơi là phòng làm việc và biệt thự khu Hoa Phủ. Do lượng việc giảm bớt, các buổi tiệc xã giao của anh cũng ít hẳn. Mỗi khi anh đi làm về, Tô Nhiễm đã ở nhà chờ anh. Cô mở đèn sáng trưng, nấu thức ăn ngon đợi anh về nhà. Tô Nhiễm nhạy bén vờ như không chú ý đến mọi việc bên ngoài, hằng ngày cô chỉ chăm sóc và trò chuyện vui vẻ với anh.

Tô Ánh Vân, Hoà Vy, An Tiểu Đoá và Mộ Thừa cũng biết chuyện. Họ hỏi cô, cô cũng chỉ trả lời, “Minh Vũ có thể giải quyết ổn thoả.”

Có một hôm, Lê Thiên đến tìm Tô Nhiễm. Lê Thiên có chuyện muốn nói nhưng ông không bật nên lời. Tô Nhiễm biết mục đích đến của ông. Cô bình thản pha trà mời ông, không hề nhắc tới công gai bên ngoài và Lê Minh Vũ.

Trước khi ra về, Lê Thiên không kìm được hỏi cô, “Lẽ nào con không hiếu kỳ về tin đồn ư?”

Tô Nhiễm nhẹ nhàng đáp lời, “Giới chính trị nhiều thị phi, ba phần thật bảy phần giả. Nếu con tò mò, chẳng khác nào để đối thủ chiếm thế thượng phong. Con chỉ muốn chăm sóc Minh Vũ thật tốt, còn những việc khác con không quan tâm.” Tô Nhiễm khéo léo trả lời câu hỏi của ông. Cô hiểu ý Lê Thiên. Lê Thiên nhất định nghĩ cô sẽ hiếu kỳ về thân thế của Lê Minh Vũ. Từ đó, mọi ân oán vướng mắc của đời trước sẽ dần lộ ra.

Lê Thiên nhìn Tô Nhiễm hết sức phức tạp, ông như thể dùng ánh mắt hoàn toàn mới quan sát cô.

Hôm nay, Tô Nhiễm mang nước hoa mẫu đến nhờ Tô Ánh Vân nhận xét. Thời gian này, bà đã đổi ý, dần chịu giúp đỡ Tô Nhiễm điều

chế Đào Tuý. Có điều khi ngửi thấy hương nước hoa, bà chỉ thờ dài, lắc đầu bất lực.

Đây là lần thất bại thứ ba của Tô Nhiễm. Hai lần thất bại trước đều do sai hương cuối, lần này cũng không ngoại lệ.

Tiêu Quốc Hào thờ dài, ông nhìn Tô Nhiễm, “Tiểu Nhiễm, tại chú Tiêu vô dụng. Chú cứ tưởng hương liệu này giúp được con, nhưng không ngờ nó lại khác biệt đến thế.”

Tô Nhiễm cất nước hoa mẫu vào giỏ, cô trấn an ông, “Chú Tiêu, chú đừng nói vậy. Chú giúp con rất nhiều, nếu không có chú, con không thể làm được nước hoa mẫu nhanh thế này. Mùi này đã gần giống ‘Đào Tuý’, ai chưa từng dùng chắc chắn sẽ thích nó. Con tin mẫu này có thể tiêu thụ tốt ngoài thị trường.”

Tô Ánh Vân vỗ vai cô, “Con đừng bỏ cuộc, càng khó khăn lại càng gần đến thành công.”

Tô Nhiễm gật mạnh đầu.

Tổ điều tra của chính phủ đã đến tập đoàn Hoà thị. Bộ phận kinh doanh của Hoà thị bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Các cổ đông không ngừng tạo áp lực cho cô và Hoà Vy, nhất là cô. Do cô nói sẽ đưa Đào Tuý ra thị trường lần nữa nên mọi ánh mắt đều dồn hết vào cô. Có thể nói áp lực của cô không ít hơn Lệ Minh Vũ là bao.

Khó khăn lắm văn phòng mới yên tĩnh lại được. Những vì sao sáng trưng vẫn đọng trên bầu trời như thường nhật, có điều lòng người lại không ngừng lưu động.

Đồng Hựu gõ cửa đi vào, thấy Lệ Minh Vũ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, anh lưỡng lự định lui ra ngoài thì nghe Lệ Minh Vũ nói, “Chuyện gì?”

Đồng Hựu tiến lại, nói từ tốn, “Bộ trưởng, trễ rồi, anh nghĩ cậu ấy có tới không?”

Lệ Minh Vũ mở mắt, nhìn lướt qua đồng hồ, “Cậu nghĩ sao?”

“Em...” Đồng Hựu do dự, “Em nghĩ cậu ấy đã hợp tác với Hạ Minh Hà thì đâu còn cần tới tìm anh.”

Lệ Minh Vũ nhướng người ra trước, anh chống cằm nhìn Đồng

Hựu, “Hay tôi với cậu cược một ván nhỉ?”

“Cược một ván? Ngay bây giờ?” Đồng Hựu sừng sốt.

“Sao nào? Không dám?” Lê Minh Vũ cười ung dung.

Đồng Hựu nhếch mép thích thú, anh ngồi xuống ghế, “Ai nói em không dám? Cược thì cược. Bộ trưởng, anh muốn cá cược thế nào?”

Lê Minh Vũ cười toe, anh chỉ đồng hồ trên tường, “Tôi cược trong mười phút nữa, cậu ấy sẽ tới tìm tôi.”

Đồng Hựu sừng sốt, quay đầu xem đồng hồ, rồi lại nhìn Lê Minh Vũ, “Em cá tối nay cậu ấy không tới. Nhưng nếu em thua thì sao?”

“Muốn thua tới thế à?”

“Em mong anh chiến thắng.”

Lê Minh Vũ xoa cằm, anh cười khùng khục, tay gõ lên bàn, “Được! Tôi thắng, cậu phải cưới Tả Giai Tuệ ngay lập tức, dám không?”

Sao cơ...

Đồng Hựu đứng ngây như phỗng. Hoá ra bộ trưởng cũng biết chuyện của anh...

Quyển 10 - Chương 16: Giao Dịch

Nghe Lê Minh Vũ nói vậy, Đồng Hựu then thùng, dáng vẻ thẳng thắn thường ngày cũng trở nên ngập ngừng, “Bộ trưởng, đây...đây là hai chuyện khác nhau.”

Lê Minh Vũ mỉm cười. Trông Lê Minh Vũ hết sức thoải mái, thoải mái đến nỗi người khác phải hoài nghi anh có phải là nhân vật đang bị đồn thổi hay không. Anh dựa người vào ghế, chỉ vào ngón áp út của Đồng Hựu, “Nhấn cũng đeo rồi, sao còn coi là hai chuyện khác nhau?”

Đồng Hựu càng xấu hổ, anh lặng thinh, không biết nói thế nào.

Lê Minh Vũ cười, vui vẻ gõ tay lên mặt bàn, “Yêu cô ấy thì lấy cô ấy, đừng bỏ lỡ.”

Đồng Hựu ngớ người. Một lúc sau, Đồng Hựu mới gật đầu nhìn anh.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Kim đồng hồ chậm rãi di chuyển, vừa chỉ đúng mười giờ, Đồng Hựu đang muốn lên tiếng, cửa phòng lại vang lên tiếng gõ cửa.

Đồng Hựu sửng người.

Lê Minh Vũ không chút kinh ngạc, cất giọng thản nhiên, “Vào đi.”

Thư ký bước vào, nói lễ phép, “Bộ trưởng, có một anh họ Tiêu muốn gặp anh. Anh thấy...”

“Để cậu ta vào.” Lê Minh Vũ điềm nhiên như không.

Thư ký đáp lời rồi ra ngoài.

Đồng Hựu xem đồng hồ, anh khâm phục nhìn Lê Minh Vũ, “Em chịu thua.”

Lê Minh Vũ cong môi cười.

Đồng Hựu đi ra, Tiêu Diệp Lỗi cũng vừa vặn định gõ cửa. Trông thấy Đồng Hựu, Tiêu Diệp Lỗi bàng quan như không.

Đồng Hựu giả vờ bất ngờ, “Anh Tiêu? Đúng là khách quý ghé thăm.”

Tiêu Diệp Lỗi không trả lời, anh cười nhạt, gật đầu với Đồng Hựu. Đồng Hựu cũng không nói gì, đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc rộng lớn chỉ còn lại Lệ Minh Vũ và Tiêu Diệp Lỗi. Muôn vàn ánh sao trên bầu trời tựa hồ cũng bị bóng đêm nuốt chửng.

“Ngồi đi.” Lệ Minh Vũ bắt chuyện.

Tiêu Diệp Lỗi nhếch miệng, ngồi xuống ghế sofa.

Bên kia trái đất là buổi chiều. Dòng người ngược xuôi qua lại ngoài sân bay. Họ bước đi, không dám lãng phí thời gian dù chỉ một giây.

Sau khi tắt điện thoại, thần sắc Mộ Thừa khá nặng nề. Anh vừa gọi điện hỏi thăm Tô Nhiễm. Tuy thời gian này bận bịu nhưng anh cũng nghe tin đồn thất thiệt liên quan tới Lệ Minh Vũ trong nước. Đối với thân thế của Lệ Minh Vũ, Mộ Thừa cũng là người biết rõ ràng. Lệ Minh Vũ không phải người nhà họ Lệ nhưng từ bé đã sống ở nhà họ Lệ. Trên dưới nhà họ Lệ, không ai coi anh là người ngoài.

Nhưng anh không hiểu Lệ Minh Vũ và Tô Nhiễm dường như quá mức bình tĩnh với sóng gió lần này. Đặc biệt là Tô Nhiễm, lẽ nào cô không hiếu kỳ về thân thế của Lệ Minh Vũ? Cô không tò mò mối quan hệ giữa nhà họ Hoà và Lệ Minh Vũ? Có điều anh chỉ là người ngoài, dù anh lo lắng cũng không làm được gì. Anh đàn hỏi thăm cô, mong cô giữ sức khoẻ và tinh thần ở trạng thái tốt nhất.

Trong lúc nghĩ ngợi, khoé mắt của Mộ Thừa lơ đãng đảo tới một bóng người. Mộ Thừa cứng đờ người, anh lập tức đuổi theo, kéo lấy cô gái đang chuẩn bị đăng ký...

“Tiểu Nhiễm, sao em lại...”

Cô gái ngoảnh người lại, câu nói dở dang của Mộ Thừa cũng tắt ngúm.

Gương mặt thanh tú của cô gái có vẻ bất ngờ, cô gái mỉm cười, “Chúng ta quen nhau?”

Mộ Thừa suýt giơ tay dụi mắt. Cô gái đứng trước anh không phải Tô Nhiễm, nhưng vẻ mặt của cô hao hao Tô Nhiễm, khiến anh tưởng lầm là nhìn thấy Tô Nhiễm.

Mộ Thừa biết trên đời này có người giống người. Phát giác hành động của mình quá khiếm nhã, anh vội vàng thả tay, “Xin lỗi cô, tôi nhìn nhầm người.”

Cô gái cũng không tính toán, cô nở nụ cười, gật đầu chào anh.

Ngay nháy mắt cô gái định xoay người đi, một giọng khóc tức tưởi vang lên gần đó.

Mộ Thừa quay đầu, nhìn thấy Băng Nụ khóc, anh vội vàng đi lại chỗ đó.

Mộ Thừa vừa dự xong một hội nghị y học nên bảo mẫu dẫn Băng Nụ đến sân bay đón anh. Lúc đón được anh, Băng Nụ lại đòi đi vệ sinh, bảo mẫu đành dẫn cô bé đi. Nhưng không ngờ Băng Nụ lại khóc nức nở chạy khỏi nhà vệ sinh.

“Sao vậy?” Mộ Thừa tưởng Băng Nụ té ngã, anh lật đật kiểm tra cánh tay cô bé. Thấy không bị thương, anh lo lắng hỏi bảo mẫu.

Bảo mẫu nói, “Ban nãy, váy của Băng Nụ bị rách nên cô bé mới khóc.”

Mộ Thừa nhìn xuống chiếc váy bị rách của Băng Nụ, cảm giác khẩn trương của anh cũng dịu đi.

Băng Nụ tủi thân, chỉ vào dòng người xô bồ, “Người xấu kéo vali...làm rách váy của con...”

“Băng Nụ, ngoan, đừng khóc, váy rách rồi, ba mua váy mới cho con.” Mộ Thừa xót xa lau nước mắt cho cô bé.

Băng Nụ lắc đầu nguầy nguậy, cô bé khóc bù lu bù loa, “Váy này là mẹ Tô Nhiễm mua cho con...”

Lòng Mộ Thừa chùng xuống, ánh mắt anh ảm đạm, lại thấy Băng Nụ oà khóc, anh không biết dỗ dành cô bé như thế nào.

Đúng lúc này, bên tai anh lại vang lên một giọng nữ mềm mại...

“BẠN NHỎ, CON KHÓC NỮA SẼ KHÔNG ĐÁNG YÊU.”

Mộ Thừa ngạc nhiên quay đầu, anh thấy cô gái ban nãy đang cười dịu dàng với Băng Nụ.

Băng Nụ dừng khóc, ngơ ngác nhìn cô gái đang mỉm cười. Mắt cô bé rưng rưng hoài nghi, rồi cô bé bất thành linh vui sướng....

“Mẹ Tô Nhiễm...”

Băng Nụ định nhào vào lòng cô gái thì Mộ Thừa ngăn cản. Anh nói ôn hoà, “Băng Nụ, cô không phải mẹ Tô Nhiễm.”

Băng Nụ hít mũi, ngẩng đầu nhìn cô gái. Cô bé rắm rút cắn môi như thể đã biết không phải Tô Nhiễm.

Cố gái cười tươi, ngồi xổm xuống lau nước mắt trên gò má của Băng Nụ, “Váy bị rách có thể sửa. Nhưng con nít khóc nhè sẽ sưng mắt, như vậy sẽ không đẹp.”

“Thật không?” Băng Nụ nghe lời cô gái.

Cô gái gạt đầu. Nhìn chiếc váy bị rách của Băng Nụ, cô rút ra một kim cái áo, sau đó quần tà váy rách của cô bé thành vài vòng, rồi dùng nó cài cố định lại. Kim cài áo tô điểm thêm vẻ đáng yêu cho váy của Băng Nụ.

“Không phải là được rồi ư?” Cô gái khẽ cười với cô bé.

Băng Nụ trố mắt nhìn, cô bé hét lên sung sướng, “Đẹp quá.” Băng Nụ thích thú sờ váy của mình.

Cô gái đứng dậy, trêu mếu nhìn Băng Nụ.

“Cám ơn cô.” Mộ Thừa nhìn cô gái, “Để tôi gửi lại cô tiền kim cài áo.”

“Không cần. Cái này tôi chuẩn bị thêm lúc thiết kế cho hợp thôi, không đáng giá đâu.” Cô gái từ chối, giơ tay lau mồ hôi túa ra bên thái dương.

Mộ Thừa sững sốt, “Cô là nhà thiết kế thời trang?”

“Anh nói vậy nghe hay quá. Nhưng nói đúng hơn tôi chỉ là thợ may.” Cô gái khiêm tốn đáp lời.

“Dù gì tôi cũng cám ơn cô.” Mộ Thừa cười nòng hậu, nhưng anh phát hiện sắc mặt của cô trông nhợt nhạt khác thường.

“Không có gì, tôi tiện tay thôi.” Cô gái kéo hành lý, “Tôi phải đăng ký rồi, tạm biệt.”

Mộ Thừa gạt đầu, đôi lông mày của anh hơi chau lại, anh chần chừ nhìn bóng cô gái xa dần.

“Ba, cô đó nhìn rất giống mẹ Tô Nhiễm.” Băng Nụ kéo tay Mộ Thừa, nói nũng nịu.

Mộ Thừa ngồi xổm xuống, véo mũi cô bé, “Bây giờ vui chưa? Sau này, con không được khóc nhè ngoài đường nữa, nhớ chưa?”

“Hức.” Băng Nụ chu miệng, cô bé đột nhiên trợn to mắt, chỉ ra xa xa... “Ba, cô cô...”

Mộ Thừa nhìn theo hướng tay cô bé. Anh trông thấy cô gái ban nãy ngã xuống đất, mọi người đứng quanh đều la lên hoảng hốt.

“Gọi xe cấp cứu, coi chừng Băng Nụ.” Anh dặn dò bảo mẫu, chạy lại đẩy mọi người đang đứng coi ra, “Tôi là bác sĩ, mọi người tránh xa một chút.”

Cô gái hôn mê, mặt cô trắng bợt. Mộ Thừa lập tức sơ cứu cho cô gái...

Ở nơi có thành phố đang chìm đắm trong màn đêm lại là một cảnh khác.

Tiêu Diệp Lỗi cười cợt nhìn quanh phòng làm việc, “Nếu là thương nhân có thể thoải mái vùng tiền trang hoàng cho phòng làm việc, vô tư khoe khoang mình giàu có. Nhưng là quan chức chính phủ lại phải gồng gánh chịu khổ. Dù mỗi ngày ăn không biết bao nhiêu tiền hối lộ, cũng không dám phô trương ra ngoài.”

Lệ Minh Vũ bật cười, “Cậu đến để thưởng thức nơi làm việc của tôi?”

Tiêu Diệp Lỗi nhún vai, anh nhìn chằm chằm Lệ Minh Vũ, “Rốt cuộc Tô Nhiễm yêu anh ở điểm gì nhỉ?”

“Tình yêu là một vấn đề phức tạp.” Lệ Minh Vũ nhếch miệng cười.

“Tình yêu?” Tiêu Diệp Lỗi buồn cười, “Người như anh cũng biết yêu? Sao tôi lại thấy tình yêu của anh đều hình thành trên lợi ích nhỉ?”

“Cậu muốn nói gì?” Lệ Minh Vũ dựa lưng vào ghế ngồi.

“Giờ này cũng muộn rồi, tôi không muốn làm lỡ giờ tan tầm của bộ trưởng Lệ. Người ngay không nói vòng vo, tôi tới để thực hiện giao dịch với anh.” Tiêu Diệp Lỗi trở lại chuyện chính.

“Nói ra nghe thử.” Lệ Minh Vũ nói giọng điềm tĩnh.

Tiêu Diệp Lỗi nhìn anh chăm chú, “Anh là người thông minh, hẳn cũng biết tình cảnh hiện nay bất lợi thế nào với anh. Tôi có thể giúp anh vượt qua phong ba, thậm chí còn giúp anh đánh bại đối thủ của mình. Chỉ cần đối thủ của anh thất bại, anh sẽ nhận được những thứ tương ứng từ họ.”

“Đối thủ của tôi? Hình như cậu biết rõ lắm thì phải?” Lệ Minh Vũ nhướn mày, thờ ơ nói.

“Anh đang khổ sở không có chứng cứ bắt thóp Hạ Minh Hà, lại thêm kẻ thù cũ Giả Ny của anh cũng đang về chung chiến tuyến với ông ta.”

Lệ Minh Vũ rút hai điếu thuốc, một điếu đưa Tiêu Diệp Lỗi, còn lại một điếu châm hút, “Diệp Lỗi, tôi đã coi nhẹ cậu, đúng là cậu quan tâm tôi hơi nhiều.”

Tiêu Diệp Lỗi ngậm điếu thuốc vào miệng, anh châm hút một hơi, rồi kẹp vào giữa hai ngón tay, “Tôi tới giúp anh nên phải chuẩn bị trước. Không có khả năng, làm sao tôi dám tới giao dịch với bộ trưởng Lệ?”

Lệ Minh Vũ mỉm cười, “Tốt, nói tôi nghe điều kiện của cậu xem.”

Tiêu Diệp Lỗi nhìn Lệ Minh Vũ, “Ô Nhiễm.”

Lệ Minh Vũ nhướn mày vẻ nghi ngại.

“Chỉ cần anh rời khỏi Ô Nhiễm.” Tiêu Diệp Lỗi nói.

Lệ Minh Vũ cười khó đoán, “Điều kiện của cậu không tệ. Dùng một người đàn bà để đổi lấy vinh hoa phú quý cho tôi.”

“Ngày trước, chẳng phải anh tiếp cận Ô Nhiễm là vì tài sản nhà họ Hoà ư? Bây giờ tôi chỉ dựa theo cách hành xử cũ của anh mà thôi. Anh đừng nói tình yêu này nợ với tôi. Đối với anh, tình yêu mơ hồ lắm, nó không thực tế bằng công.”

Lệ Minh Vũ lắng nghe, “Chỉ nhiều đây thôi à?”

“Sao?” Tiêu Diệp Lỗi sững sốt, nụ cười của anh thoáng sững lại.

“Tôi hỏi, cậu chỉ giúp tôi được bao nhiêu đây thôi ư?” Lệ Minh Vũ cười nhạt, “Nếu Ô Nhiễm chỉ đáng giá như vậy, cậu nghĩ tôi đồng ý đổi chác không? Tôi không phải doanh nhân, nhưng cũng biết sòng

phẳng là thế nào.”

“Chết tiệt, anh thật lòng với Tô Nhiễm...” Tiêu Diệp Lỗi tức giận, đứng dậy đòi đánh Lê Minh Vũ.

Lê Minh Vũ túm lấy nắm tay của Tiêu Diệp Lỗi, anh đứng lên hất Tiêu Diệp Lỗi sang bên. Tiêu Diệp Lỗi lão đảo, ngã ngồi xuống ghế.

“Lê Minh Vũ, tôi cảnh cáo anh! Nếu anh dám làm chuyện có lỗi với Tô Nhiễm, tôi sẽ giết chết anh!” Tiêu Diệp Lỗi nổi giận đùng đùng, quát lên với anh.

Lê Minh Vũ nhìn anh một cách trịnh thượng, anh cất giọng vô cảm, “Tiêu Diệp Lỗi, cậu biết tôi rất thích người thẳng thắn, đã vậy cậu cần gì vòng vo với tôi?” Nói xong, anh chìa tay ra trước.

Tiêu Diệp Lỗi nắm tay Lê Minh Vũ đứng dậy. Anh chỉnh trang quần áo mất trật tự, cảnh giác nhìn Lê Minh Vũ, “Anh có ý gì?”

Lê Minh Vũ ngồi xuống ghế sofa. Anh nhã nhặn pha trà, rót ra hai ly. Mùi trà thơm phảng phất trong không khí. Tiêu Diệp Lỗi không biết anh đang suy tính điều gì. Tiêu Diệp Lỗi định lên tiếng thì điện thoại của Lê Minh Vũ đúng lúc đổ chuông.

Cuộc gọi này là của Tô Nhiễm. Lê Minh Vũ nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, gương mặt anh liền thoáng vẻ dịu dàng. Sự thay đổi nhanh chóng này đập vào mắt Tiêu Diệp Lỗi.

Có lẽ muộn rồi mà anh chưa về nên Tô Nhiễm lo lắng. Biết anh đang giải quyết công việc, cô nhẹ nhàng dặn dò vài câu. Lê Minh Vũ không kìm được cong môi cười, giọng điệu anh cũng đồng dạng nhẹ nhàng, “Em ăn tối trước đi, xong việc anh sẽ về ngay.”

Sau khi tắt điện thoại, vẻ hạnh phúc của Lê Minh Vũ thật lâu cũng không tàn đi.

Ánh mắt Tiêu Diệp Lỗi trở nên phức tạp, anh uống một hớp trà, “Lê Minh Vũ, anh cố tình trêu chọc tôi?” Kẻ ngốc cũng biết Lê Minh Vũ thật lòng với Tô Nhiễm. Thế mà ban nãy còn giả vờ diễn kịch với anh!

Lê Minh Vũ hiểu ý Tiêu Diệp Lỗi. Lê Minh Vũ cũng không vòng vo, anh cất giọng điềm nhiên, “Trêu chọc cậu? Tôi chỉ diễn cùng cậu mà thôi. Cả một vở kịch mà để cậu diễn một mình thì vất vả cho cậu

quá.”

“Anh...” Tiêu Diệp Lỗi buông ly trà, cau mày nhìn Lê Minh Vũ dăm dăm, “Người làm quan quả nhiên thâm độc.”

Lê Minh Vũ phì cười, anh vỗ vai Tiêu Diệp Lỗi, “Yên tâm, người thâm độc hơn cũng bị cao thủ trừng trị.”

“Anh nói Tô Nhiễm?”

Lê Minh Vũ cười toe, anh không trả lời nhưng cũng không phủ định.

Tiêu Diệp Lỗi cầm ly trà đã cạn đập mạnh xuống bàn, “Lê Minh Vũ, con người anh đúng là khó đoán.”

“Suy đoán là một việc vất vả. Không có khả năng thì cậu cố gắng làm gì?” Lê Minh Vũ nhìn anh đầy ý vị, anh cầm ly lên uống, rồi lại rót thêm trà đôi bên, “Cậu nói thẳng tới đây tìm tôi làm gì được rồi.”

“Anh không tin lời tôi? Chỉ cần anh rời xa Tô Nhiễm, tôi sẽ giúp anh bình phục phong ba.” Tiêu Diệp Lỗi nhìn anh chòng chọc.

“Yêu một người là thế nào?” Lê Minh Vũ khẽ cười, anh nhấn giọng, “Yêu một người là mong muốn cô ấy hạnh phúc. Hạnh phúc của Tô Nhiễm luôn ở chỗ tôi, buồn vui giận hờn của cô ấy đều nảy sinh từ tôi. Tôi dám chắc cậu hiểu những điều này. Dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, nếu cậu có thể giành được cô ấy khỏi tôi, thì cậu đã làm từ lâu, hà có gì phải chờ đến hôm nay?”

Tiêu Diệp Lỗi thờ dờn, anh liếc xéo Lê Minh Vũ, nói giọng hung hăng, “Lê Minh Vũ, anh rất đáng ghét! Nếu tôi là Hạ Minh Hà, tôi cũng sẽ tìm cách giết anh.”

“Kể lúc nào cũng xem thấu tâm tư người bên cạnh đúng là rất đáng ghét. Đổi lại là tôi, tôi cũng không thích.” Lê Minh Vũ cất giọng thông thả.

Tiêu Diệp Lỗi nghiêng răng ken két. Tiêu Diệp Lỗi biết tiếp xúc với kiểu đàn ông như Lê Minh Vũ đã định sẵn là thua thiệt. Lê Minh Vũ là một người thông minh, anh luôn biết dùng vẻ trầm tĩnh che giấu nội tâm, nhưng vào lúc người khác không ngờ nhất, lại đâm họ một dao trí mạng.

Mẫu đàn ông như vậy là nguy hiểm nhất.

“Được, vậy tôi nói thẳng với anh. Tôi muốn giúp người, nhưng không phải giúp anh, mà là Tô Nhiễm.” Tiêu Diệp Lỗi nói thẳng thừng.

Lệ Minh Vũ chăm chú đợi Tiêu Diệp Lỗi nói hết.

“Tô Nhiễm, ba lần bốn lượt thử làm ‘Đào Tuý’ nhưng đều thất bại. Tôi tin anh biết tại sao cô ấy thất bại.”

Lệ Minh Vũ gật đầu.

Tiêu Diệp Lỗi nhìn anh, “Ngoài nhà họ Cố của anh có Long Diên Tử, thì thứ này đã biến mất từ lâu.”

“Tôi không tìm được.” Lệ Minh Vũ buông một tiếng thở dài.

Tiêu Diệp Lỗi ngờ vực nhìn anh, “Thật không?”

“Tôi không có lý do gì để lừa cậu.”

Tiêu Diệp Lỗi cầm lấy cặp xách bên cạnh, anh rút một cái chai đưa Lệ Minh Vũ. Lệ Minh Vũ nhận lấy, anh kinh ngạc nhìn Tiêu Diệp Lỗi, “Sao cậu lại có nó?”

“Anh quên tôi học ngành gì ư?” Tiêu Diệp Lỗi nói, “Tôi đã nghiên cứu nó từ rất lâu. Ông trời không phụ lòng người, rốt cuộc tôi cũng thành công.”

“Điều kiện của cậu là gì?” Anh bình tĩnh nhìn Tiêu Diệp Lỗi.

“Anh rất thông minh!” Tiêu Diệp Lỗi mỉm cười, chỉ tay vào cái chai, “Tô Nhiễm cần nhất là Long Diên Tử. Cô ấy chỉ còn thiếu thứ này nữa là thành công, đồng thời cũng cứu được Hoà thị. Tôi sẽ đưa Long Diên Tử cho Tô Nhiễm, nhưng anh...”

Tiêu Diệp Lỗi nhoẻn miệng cười, anh đánh giọng, “Anh phải rút hết thế lực đã ăn mòn trong Hoà thị của anh. Những cổ phần Hoà thị mà anh lén thu mua cũng phải giao ra hết.”

“Cậu cần chúng?” Lệ Minh Vũ mỉm cười.

“Không, mấy thứ đó vô ích với tôi. Tôi muốn anh cho Tô Nhiễm.” Tiêu Diệp Lỗi rút một bản thoả thuận khỏi cặp xách, “Thời gian làm việc ở Hoà thị, tôi đã tìm hiểu được nhiều việc. Những người được liệt kê trong đây đều là người của anh, chỉ cần anh rút họ về, chuyển giao hết mọi tài sản anh có cho Tô Nhiễm, tôi sẽ đưa ngay Long Diên Tử.”

Lệ Minh Vũ lật bản thoả thuận ra xem, ý cười trên khoé miệng anh càng sâu, “Không ngờ cậu lại tài đến thế. Có thể tìm hiểu ra người của tôi trong Hoà thị, không sót một ai.”

“Vì Tô Nhiễm, tôi có thể làm mọi thứ.” Tiêu Diệp Lỗi nheo mắt.

Lệ Minh Vũ đặt bản thoả thuận sang bên, “Tôi tin cậu. Nhưng để đảm bảo cho Tô Nhiễm, cậu đâu chỉ làm những việc này? Nói gì thì nói cách thức của cậu quá mức cực đoan.”

“Kêu anh từ bỏ hết mọi tài sản là cực đoan?” Tiêu Diệp Lỗi cười khinh khỉnh.

“So với bán đứng Bạch Lâm và Hoà Vy, cuộc trao đổi hôm nay của cậu đương nhiên không thể coi là cực đoan.” Mắt Lệ Minh Vũ loé ý cười sâu xa.

Tiêu Diệp Lỗi thoát thăng thốt, anh lập tức đề phòng, “Hoá ra anh cũng biết.”

“Tại sao Bạch Lâm xui xẻo bị cảnh sát bắt? Còn chuyện Hoà Vy, cậu làm quá lộ liễu, muốn Tô Nhiễm không biết cũng khó.” Lệ Minh Vũ giả vờ lắc đầu tiếc nuối.

Tiêu Diệp Lỗi nhìn Lệ Minh Vũ trân trân, ánh mắt thấp thoáng vẻ sắc bén...

“Thì sao? Mục đích của tôi rất đơn giản, chỉ cần Tô Nhiễm có lợi, tôi sẽ làm tất cả.”

“Cậu nghĩ Tô Nhiễm sẽ nhận ý tốt này của cậu?” Lệ Minh Vũ lắc đầu, anh cười hờ hững, “Cậu cho rằng Tô Nhiễm xứng đáng có lại mọi thứ của nhà họ Hoà, vậy nên cậu gài bẫy cho Bạch Lâm bị bắt, sau đó lại muốn loại bỏ Hoà Vy. Cậu muốn giải quyết từng người trong nhà họ Hoà và họ Bạch, giúp Tô Nhiễm danh chính ngôn thuận lấy lại Hoà thị. Nhưng cậu quên rằng Tô Nhiễm không hứng thú với kinh doanh, cô ấy coi trọng người thân. Cậu làm vậy sẽ khiến cô ấy sống trong áy náy.”

“Áy náy cũng tốt hơn là mất hết tất cả.” Tiêu Diệp Lỗi cười nhạt.

“Vậy Hoà Quân Hạo và Bạch Sơ Diệp thì sao? Cậu định làm gì họ?” Lệ Minh Vũ nhướng người ra trước.

“Hoà Quân Hạo chỉ thích chụp hình, nói về kinh doanh thì chẳng

đó biết được gì? Còn Bạch Sơ Diệp, tôi nghĩ anh biết nhiều hơn tôi. Hạ Minh Hà sụp đổ, bà ta còn sức đe dọa ư?” Tiêu Diệp Lỗi nở nụ cười lạnh lùng.

Lệ Minh Vũ nói chân thành, “Nếu không phải vì Tô Nhiễm, cậu sẽ trở thành một thương nhân tài ba.” Anh từng nghe Tô Nhiễm nhắc Tiêu Diệp Lỗi rất thích kinh doanh, nhưng vì cô, Tiêu Diệp Lỗi đã quyết tâm đổi ngành học.

“Anh đang khen tôi?” Tiêu Diệp Lỗi hừ lạnh.

“Tôi chỉ thấy tiếc cho cậu mà thôi.” Lệ Minh Vũ nhếch mép, “Những người tài giỏi làm gì cũng tài giỏi. Long Diên Tử tái sinh cũng nhờ cậu, tôi đúng là coi thường cậu.”

“Không phải chỉ có ba anh Cố Hoài Dương mới là giỏi giang đâu.” Tiêu Diệp Lỗi uống trà.

“Xem ra cậu cũng biết khá nhiều chuyện của tôi.” Lệ Minh Vũ không hề ngạc nhiên.

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” Tiêu Diệp Lỗi phản đối, ngoảnh đầu nhìn anh, “Anh có quyền từ chối điều kiện và yêu cầu của tôi. Dù sao anh cũng không khó khăn lắm mới giành được đồ nhà họ Hoà, tính toán bao nhiêu năm qua, tất nhiên anh luyện tiếc thất bại trong tích tắc.”

“Muốn tôi dùng hết những thứ mình có để đổi lấy Long Diên Tử?” Lệ Minh Vũ cười thâm trầm.

“Đúng thế!” Tiêu Diệp Lỗi thốt ra hai chữ lạnh buốt, “Dựa theo trí thông minh của anh, đương nhiên anh biết Long Diên Tử có ý nghĩa thế nào với Tô Nhiễm. Đối với tôi mà nói, Hoà thị sống hay chết cũng được.”

Tiêu Diệp Lỗi vờ như dừng lại, mỉm cười lướt mắt qua cửa sổ, “Chớp mắt đã gần tới tháng mười hai. Tôi nhớ bốn năm trước, bộ trưởng Lệ cũng đặc cử vào lúc này.”

Lệ Minh Vũ cười cười, anh im lặng ngồi nhâm nhi tách trà.

“Tôi rất mong chờ lễ Giáng Sinh năm nay.” Tiêu Diệp Lỗi thở dài thườn thượt.

Lệ Minh Vũ đặt tách trà xuống bàn, “Cậu rất hận tôi.”

“Ừa, anh cũng biết à?” Tiêu Diệp Lỗi nhú mày, khoé miệng nhếch lên hững hờ.

“Cậu muốn tôi mất hết mọi thứ, lẽ nào không phải hận tôi?” Lệ Minh Vũ hừ lạnh một tiếng, “Điều kiện cậu đề xuất đúng là giúp ích cho Tô Nhiễm. Cậu vừa muốn đảm bảo cuộc sống của Tô Nhiễm, vừa muốn chặt đứt đường công danh của tôi. Vì Tô Nhiễm cậu có thể nghĩ ra trăm phương ngàn kế để lấy hết tất cả của tôi, đúng là khó tin.”

“Lệ Minh Vũ, anh tưởng tôi hận anh chỉ vì Tô Nhiễm?” Tiêu Diệp Lỗi quét mắt lạnh lùng qua anh.

“Còn nguyên nhân khác ư?” Lệ Minh Vũ hứng thú, “Nói nghe thử.”

Sắc mặt Tiêu Diệp Lỗi cực kỳ khó coi, anh nói giọng oán hận, “Ngày trước nếu không phải tại anh, học phần của tôi sẽ không gặp vấn đề! Tôi cũng không cần chạy về trường, rồi bắt cần té gãy chân. Anh biết tôi muốn có học bổng đến cỡ nào không? Anh biết tôi vì học bổng phải cố gắng đến thế nào không? Thế nhưng anh hại tôi mất đi học bổng mà tôi hằng mơ ước! Lệ Minh Vũ, cả đời anh chỉ biết tính kế, coi tiền đồ của người khác, tính mệnh của gia đình anh là quân cờ để thoả mãn mưu tính của anh! Bây giờ, tôi đã có khả năng trả lại cơn giận này, khiến anh trắng tay! Anh nghĩ anh còn con đường khác để chọn không? Một là làm theo lời tôi, dù tái hôn với Tô Nhiễm, cũng không được bày mưu tính kế nhà họ Hoà. Hai là từ chối, anh sẽ gặp phiền phức, tương lai đầy nguy khốn!”

Trong quá trình Tiêu Diệp Lỗi nói chuyện, thần sắc Lệ Minh Vũ luôn bàng quan, như thể anh đứng ngoài mọi việc. Đợi Tiêu Diệp Lỗi nói xong, miệng anh chậm rãi xếch lên, “Được, tôi đồng ý với cậu.”

Tiêu Diệp Lỗi không ngờ Lệ Minh Vũ đồng ý, anh giật mình, “Anh nói sao cơ?”

“Tôi đồng ý với cậu. Nhưng tôi cũng có một điều kiện.” Lệ Minh Vũ hiếm khi kiên trì lặp lại lần nữa câu nói vừa rồi.

“Anh có điều kiện?” Tiêu Diệp Lỗi buồn cười, vẻ như Lệ Minh Vũ không có tư cách bàn bạc điều kiện.

Lệ Minh Vũ cầm ly trà lên uống, cất giọng bình thản, “Tôi ký tên

vào bản thoả thuận của cậu, còn cậu phải giao ngay Long Diên Tử cho Tô Nhiễm.”

“Tất nhiên, chỉ cần tôi tận mắt thấy anh ký tên!” Tiêu Diệp Lỗi cười cười.

Lệ Minh Vũ không nhìn Tiêu Diệp Lỗi. Anh đi tới bàn làm việc, mở bản thoả thuận, ký tên mình lên đó, rồi đưa lại cho Tiêu Diệp Lỗi. Tiêu Diệp Lỗi cầm lấy, đưa mắt nhìn qua, “Bộ trưởng Lệ, đúng là đại trượng phu có được dẫn được.” Tiêu Diệp Lỗi vỗ vai anh, “Tôi thay mặt Tô Nhiễm, trình trọng cảm ơn anh.”

Lệ Minh Vũ nở nụ cười thản nhiên.

Tiêu Diệp Lỗi cất bản thoả thuận vào cặp xách, rồi bỏ đi.

Chốc lát sau, Đồng Hựu đi vào, lưỡng lự lên tiếng, “Bộ trưởng, cậu ấy tới tìm anh làm gì?”

Lệ Minh Vũ đi tới trước cửa sổ, ngắm nhìn màn đêm bên ngoài, “Không có gì, cậu ấy chỉ thanh toán rõ ràng giá trị của tôi.” Anh xoay người lấy áo khoác mặc vào, “Muộn rồi, về thôi.”

Đồng Hựu không hiểu nhưng vẫn gật đầu.

Quyển 10 - Chương 17: Tin Tốt

Khu Hoa Phủ về đêm hết sức yên lặng. Lê Minh Vũ chạy xe vào ga ra, rồi mở cửa đi vào nhà. Ngay nháy mắt bước vào trong, lòng anh bỗng đông đầy hạnh phúc.

Tô Nhiễm vẫn còn thức, nghe tiếng mở cửa, cô bước ra khỏi nhà bếp. Trông thấy anh về, cô mỉm cười, đi lại ôm anh.

Lê Minh Vũ để cặp xách sang bên, giang tay đón lấy cô. Anh nói với vẻ trách cứ, “Sau này không được thức khuya chờ anh về.”

“Còn lâu mới nghe lời anh.” Tô Nhiễm cười hi hi ngửa đầu nhìn anh. Đợi anh cởi giày xong, cô để áo khoác của anh sang bên, “Em đã quen chờ anh về nhà, nhưng không ngờ đêm nay anh lại về muộn đến vậy.”

Lê Minh Vũ cười, cúi đầu hôn má cô.

Tô Nhiễm chọt vui đầu vào ngực anh, cố gắng hít hà.

“Em sao thế?” Anh vừa cười vừa hỏi.

Tô Nhiễm nháy mắt với anh, cô bắt chước động tác của anh, vươn tay xoa đầu anh, “Ngoan quá, em cứ tưởng anh về trễ là tại đi uống rượu.”

Nhờ thế Lê Minh Vũ biết cô vừa làm gì. Anh cười toe toét, “Vậy em có ngửi thấy mùi phụ nữ trên người anh không?”

“Ừa...” Tô Nhiễm suy tư chốc lát, lại ôm chặt anh, cô bĩu môi, “Ngửi ra rồi! Đúng là trên người anh có mùi phụ nữ.”

“Ồ!” Lê Minh Vũ cười, anh ngậm vành tai cô, “Thế có đoán được, anh dính mùi phụ nữ từ tối qua hay sáng nay không, hmmm?”

Tô Nhiễm nghe ra ý xấu của anh, cô đỏ mặt đánh anh, cất giọng hờn dỗi, “Anh là đồ háo sắc!” Nói hết câu, cô lại muốn đi.

Lê Minh Vũ ôm lấy cô từ đằng sau, vùi mặt vào tóc cô, “Đem nay cho anh dính thêm mùi phụ nữ, được không?”

“Anh đáng ghét lắm!” Tô Nhiễm mắc cỡ, đẩy anh sang bên, “Không để ý tới anh nữa. Em đi nấu đồ ăn khuya, anh thay quần áo trước đi.” Tô Nhiễm đi vào nhà bếp.

Lệ Minh Vũ bật cười, theo cô vào nhà bếp.

Tô Nhiễm bận bịu trong nhà bếp, không biết Lệ Minh Vũ cũng theo vào trong. Cô chăm chú chuẩn bị đồ ăn khuya. Đến khi gần xong xoay người lại, mới thấy Lệ Minh Vũ đang dựa ngay cửa, mỉm cười nhìn cô.

Cô cảm thấy ấm áp nhưng vẫn cố tình lườm anh, “Anh đứng đây làm gì, mau lên lầu thay đồ đi!”

Lệ Minh Vũ tiếng lại ôm cô vào lòng. Anh không ngờ có ngày mình lại được hạnh phúc. Ở nhà luôn có một ngọn đèn sáng chờ anh trở về, luôn có người xuống bếp làm đồ ăn cho anh.

Tô Nhiễm cũng không giãy ra, cô lẳng lặng tựa vào lòng anh, cảm thụ nhịp tim mạnh mẽ trong lồng ngực của anh. Cô hít sâu mùi hương trên người anh, nói dịu dàng, “Em nấu gần xong rồi, anh lên lầu thay đồ đi.”

Lệ Minh Vũ cúi xuống hôn trán cô, rồi đi khỏi nhà bếp.

Do Tô Nhiễm thường tự chăm sóc bản thân nên chị Phi đã ngủ từ sớm. Tô Nhiễm chuẩn bị xong bữa ăn khuya, không thấy Lệ Minh Vũ trong phòng ngủ, cô bèn bung đồ ăn tới phòng sách.

Trông thấy Lệ Minh Vũ ngồi thiếp đi trên ghế sofa, cô hơi bất ngờ. Cô không đành lòng gọi anh dậy nên đặt thức ăn lên bàn, ngồi xuống nhìn anh ngủ. Tô Nhiễm xót xa vuốt nhẹ mi tâm của anh.

Cô biết anh rất vất vả, nhưng không biết làm thế nào để gánh vác giúp anh. Cô chỉ mong mỗi ngày về nhà, anh đều cảm thấy ấm áp. Vậy là cô đã mãn nguyện.

Tô Nhiễm đang lưỡng lự có nên đắp chăn cho anh hay không thì một tiếng vang bất ngờ đánh thức người đàn ông đang ngủ say mở choàng mắt.

Tô Nhiễm cũng giật mình, “Mọi chuyện phức tạp lắm hả anh? Em nhìn anh rất mệt.”

Hôm nay là lần đầu tiên kể từ lúc anh gặp chuyện không may, cô chủ động nhắc tới, anh cười cười, “Không sao. Anh ngủ lâu chưa?”

“Mới mấy phút thôi.” Tô Nhiễm thở dài, đưa thức ăn cho anh, “Anh ăn đi. Em pha xong nước tắm cho anh rồi.”

Lệ Minh Vũ nhận lấy đồ ăn. Sau khi ăn xong, anh áy náy nhìn cô, “Em vất vả rồi.”

“Ừa? Bộ trưởng Lệ cũng biết cảm kích ư?” Tô Nhiễm cảm động nhưng vẫn trêu ghẹo anh.

Lệ Minh Vũ kéo cô vào lòng, anh khẽ cười vuốt tóc cô.

Cảm giác lúc này thật tuyệt, tuyệt đến mức cô muốn cứ thế này đến hết đời. Có điều cô không quên được thần sắc mệt mỏi của anh, cô hỏi, “Minh Vũ, anh không sao thật chứ?”

Lệ Minh Vũ thân thiết ngất mũi cô, “Yên tâm, em cứ tin tưởng anh.”

Tô Nhiễm nở nụ cười yên lòng. Cô biết anh nói không sao tức là có sao. Không phải cô tin lời xoa dịu của anh, mà cô tin là anh có bản lĩnh này. Vì vậy cô mới không sốt ruột.

Không biết do tính cách hay do tác phong làm việc nhất quán của anh, anh không bao giờ mang nỗi lòng bên ngoài về nhà. Nhất là gần đây, cô không hề thấy anh nổi giận hay lo lắng vì công việc. Anh khiến cô vừa an tâm vừa xót xa.

“Để em kể anh nghe một chuyện rất hay.” Cô sực nhớ ra một việc, cười ngọt ngào nhìn anh.

Anh hỏi, “Chuyện gì?”

“Diệp Lỗi đã nghiên cứu được Long Diên Tử. Nó sẽ giúp ‘Đào Túy’ thành công.” Tô Nhiễm nói vui vẻ.

Khoé miệng Lệ Minh Vũ hơi nhếch lên, anh xoa đầu cô, “Thật không? Vậy thì tốt quá rồi. Từ giờ, em có thể yên lòng rồi.”

Tiêu Diệp Lỗi coi như biết giữ lời hứa.

Tô Nhiễm nhìn anh, “Nếu em thành công, ngoài Diệp Lỗi ra, thì công lao lớn nhất là thuộc về anh.”

Lệ Minh Vũ mỉm cười, “Tại sao?”

“Bởi vì anh luôn giúp đỡ em, không có anh giúp đỡ, sao em làm

được Đào Tuý?” Tô Nhiễm dựa vào ngực anh. Cô nhớ ngày trước, mỗi khi nghe đến Đào Tuý anh đều thể hiện khác thường. Tuy phản ứng của anh không rõ ràng nhưng cô cảm giác được. Đến sau này biết rõ sự thật, cô mới biết anh căm hận Đào Tuý. Nếu lúc trước không có Đào Tuý, không có Long Diên Tử, nhà họ Hoà và họ Cố sẽ không tranh chấp. Bây giờ khi nhắc tới Đào Tuý, mắt anh chỉ còn trông mong và cổ vũ vô tận. Không phải anh giỏi quên đi thù hận, mà là anh đã từ bỏ.

Thế nhưng cô không từ bỏ, cô biết Đào Tuý là thế nào với anh, cô cũng biết chỉ có nó mới cứu được Hoà thị. Vậy nên cô càng biết ơn tình yêu của Lê Minh Vũ dành cho cô. Anh khiến cô biết tình yêu có thể hy sinh nhiều đến vậy.

Anh có thể hy sinh cho cô, tại sao cô không thể hy sinh cho anh?

Lê Minh Vũ nâng cằm cô lên, mặc dù mắt anh thấp thoáng ý cười nhưng lại lộ vẻ dò xét, “Em nghĩ vậy thật không?” Giải thích của cô khá gượng ép. Không biết tại sao, anh luôn thấy cô quá mức bàng quan, bàng quan như thể đã biết hết mọi việc. Đây là điều anh không muốn nhìn thấy.

Bởi rằng tình yêu không cần thương hại và đồng tình.

“Dĩ nhiên.” Sợ anh nhìn thấu suy nghĩ của mình, cô vội vàng ôm cổ anh, nói nhỏ, “Cái gì anh giúp cũng quan trọng.”

Coi như là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Huống chi mỹ nhân này lại chủ động yêu thương. Anh cười nhìn cô, “Vậy phải cảm ơn anh thế nào?”

Bắt gặp vẻ ham muốn trong mắt anh, mặt cô đỏ bừng bừng, cô tựa đầu vào ngực anh, “Không biết.”

“Không biết?” Lê Minh Vũ cười quỷ quyệt, cúi đầu nói vào tai cô, “Vậy để anh nói em biết. Đêm nay em phải giúp anh thoải mái một chút.”

Anh cố tình nhấn mạnh hai chữ “thoải mái”.

Tim Tô Nhiễm đập dồn dập, lại thấy bàn tay anh lướt lung tung trên người mình, cô ngăn cản, “Minh Vũ, anh mệt rồi, đừng quậy nữa.”

“Em cũng biết anh mệt à?” Lệ Minh Vũ ôm chặt cô, cạ môi vào gáy cô, “Em có nhiệm vụ giúp anh ngủ ngon hơn.”

Tô Nhiễm ra vẻ giận dỗi, cô liếc xéo anh, “Lẽ nào anh không biết mệt ư?”

“Có chứ, anh đang mệt lắm đây.” Lệ Minh Vũ giả vờ nghiêm túc trả lời cô.

“Vậy anh còn...” Tô Nhiễm xấu hổ lên tiếng.

“Tại anh mệt nên mới cần em giúp anh thoải mái.” Lệ Minh Vũ cài tay mình vào tay cô, cất giọng mờ ám, “Đêm nay em nhớ chăm sóc anh.”

Tô Nhiễm không dám ngước lên. Đôi mắt anh quá mức nồng cháy, dù cúi đầu, cô vẫn cảm nhận được sức nóng toả ra từ người anh.

Lệ Minh Vũ cười nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô. Anh vuốt ve gò má Tô Nhiễm, rồi lướt tay xuống mơn trớn bờ vai cô.

Tô Nhiễm đang gục đầu đột nhiên đứng dậy. Cô cởi tụt một bên dây áo ngủ, rồi lại đến bên khác. Áo ngủ rơi xuống đất, sau đó là áo con, quần con...

Cảm thấy hơi thở của anh càng dồn dập, Tô Nhiễm cố tình dựa vào lòng anh, cô cười quyến rũ nắm tay anh, “Em đích thân tắm cho anh, chịu không?” Cô cố tình nhấn nhá hai chữ “đích thân”.

Lệ Minh Vũ bật cười, anh nhéo má cô, “Cô nàng này toàn học cái xấu.”

“Chẳng phải do anh dạy ư?” Tô Nhiễm nũng nịu trả lời. Cô lại chủ động cởi quần áo cho anh, cười ngọt ngào kéo anh vào phòng tắm.

Quyển 10 - Chương 18: Xót Xa

Tin tức đồn thổi về Lệ Minh Vũ càng lúc càng dữ dội. Nhưng Lệ Minh Vũ chỉ trầm mặc đối diện với mọi chuyện, anh vẫn bình thản đi làm như thường ngày.

Tuy anh có thể thần nhiên giải quyết công việc nhưng cấp trên vẫn bức rứt không yên. Hơn nữa, áp lực lớn từ các phòng ban khác khiến cấp trên suýt đình chức Lệ Minh Vũ. Nhưng lại không tìm được ai thay thế công việc của anh nên đành phải thôi.

Tổ điều tra tiến hành kiểm tra Hoà thị nhưng ngạc nhiên là Hoà thị không có bất cứ điều gì liên quan đến Lệ Minh Vũ. Tổ điều tra vẫn tiếp tục công việc nhưng ngày nào cũng phí công vô ích.

Thời gian này Tô Nhiễm đang bận bịu, tập trung điều chế ‘Đào Tuý’ đời sau. Do có Tiêu Diệp Lỗi tích cực giúp đỡ nên công việc của cô diễn ra rất trôi chảy.

Nhiều lần, Tô Nhiễm muốn hỏi chuyện Tiêu Diệp Lỗi nhưng mỗi khi thấy anh mỉm cười, cô lại không cách nào thốt ra nghi vấn trong lòng.

Trưa hôm nay, Tiêu Diệp Lỗi đến quán cơm đặt đồ ăn trước. Tô Nhiễm bận rộn cả buổi sáng cũng tranh thủ nghỉ ngơi. Cô đi xuống dưới phòng làm việc, mở tủ lạnh lấy nước uống, rồi ngồi ngoài ghế sofa coi tivi.

Tin tức liên quan tới Lệ Minh Vũ vẫn phát nhan nhản trên tivi. Dĩ nhiên cũng có nhiều tin tức khách quan phát ra từ trung ương. Tô Nhiễm nhìn chăm chăm tivi. Trên màn hình lúc này là cảnh Lệ Minh Vũ khảo sát công trình bên ngoài. Thời tiết giá rét, đến cả hà hơi cũng ra khỏi nhưng anh chỉ mặc áo khoác phối với comple trang trọng màu tối.

Cô quay đầu nhìn bên ngoài, không khỏi buông một tiếng thở dài,

nhưng ánh mắt cô lại thấp thoáng ý cười.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên. Tô Nhiễm vặn tivi nhỏ lại. Những tưởng Tiêu Diệp Lỗi đã về, không ngờ lại gặp Hoà Vy đứng bên ngoài.

Hoà Vy lạnh cóng tay, “Sướng nhất vẫn là em.”

“Chị từ công ty tới à?” Tô Nhiễm đau lòng nhìn Hoà Vy run cầm cập.

Hoà Vy đổi dép đi trong nhà, cởi áo khoác ra treo lên giá, “Chị vừa xuống công xưởng kiểm tra, sẵn tiện qua coi em làm đến đâu rồi.”

“Công việc rất thuận lợi. Em đã thử mẫu nhiều lần, em có linh cảm mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.” Tô Nhiễm rót tách nước ấm cho Hoà Vy.

Hoà Vy ngồi cầm ly nước, nháy mắt nhìn lên lầu, “Tiêu Diệp Lỗi trên lầu?”

“Cậu ấy ra ngoài đặt đồ ăn nhưng quán cơm rất xa, cậu ấy không về ngay đâu.” Tô Nhiễm biết Hoà Vy vẫn còn vướng mắc trong lòng.

“Dù cậu ta về, chị cũng không ngại. Cậu ta phải xin lỗi chị trước mới đúng.” Hoà Vy hừ lạnh một tiếng.

Tô Nhiễm thở dài, “Em nghĩ cậu ấy cũng có nỗi khổ. Em chắc chắn việc này có nguyên nhân. Máy ngày nay, em luôn muốn hỏi cậu ấy nhưng nhiều việc lại khiến em quên bẵng. Hoà Vy, có khi nào hiểu lầm không? Nếu cậu ấy tàn nhẫn như vậy, cậu ấy sẽ không đưa Long Diên Tử cho em. Cậu ấy đâu cần giúp Hoà thị.”

“Chị cũng đang định nói với em chuyện này.” Hoà Vy tựa người vào ghế sofa, nhấp một hớp nước nóng, rồi đặt ly lại lên bàn, “Em biết chuyện Hoà thị bị điều tra chứ?”

Tô Nhiễm gật đầu.

“Giống như họ nói, quá trình và kết quả điều tra là bảo mật nhưng trùng hợp thay một thành viên trong tổ điều tra là bạn thời đại học của chị. Chị nhờ vả một hồi, bạn chị cũng kể chị nghe.”

“Bạn chị nói thế nào?”

Hoà Vy liếm môi, “Bạn chị nói hồi trước họ nhận được chứng cứ

xác thực nên mới tiến hành việc điều tra. Nhưng khi bắt đầu, họ lại thấy những dấu vết liên quan đến Lệ Minh Vũ trong Hoà thị đã biến mất hoàn toàn.”

Tô Nhiễm có vẻ thờ phào nhẹ nhõm nhưng cô cũng không hiểu nổi, “Không đúng, Minh Vũ thật sự gài người trong Hoà thị. Em biết chuyện này. Hơn nữa anh ấy cũng nắm cả cổ phần của Hoà thị.”

Hoà Vy gật đầu, “Đúng là vậy nhưng đêm trước khi tổ điều tra chính thức làm việc, những người liên quan đến Lệ Minh Vũ đã tự động chuyển giao cổ phần của Hoà thị. Những cổ phần này vốn mua bán lén lút, bây giờ họ rút hoàn toàn, mất hết dấu vết, lại thành vật hoàn cổ chủ. Chị không thể tin được. Nhưng họ đã xoá sạch bằng chứng, đến tổ điều tra cũng chịu thua.”

“Tại sao lại vậy?” Tô Nhiễm khó tin.

Hoà Vy nhìn cô, “Em nghe thêm một việc nữa thì sẽ hiểu.”

Tô Nhiễm ngơ ngác, “Chuyện gì?”

Khuôn mặt Hoà Vy lộ vẻ nghiêm túc, “Em nghĩ mình lấy được Long Diên Tử bằng cách nào?”

Tô Nhiễm nghiệt mặt vài giây, “Diệp Lỗi nuôi cấy ra.”

Hoà Vy cười lạnh, “Tại sao cậu ta lại rộng lượng giúp đỡ em? Em không thấy đáng nghi ư?”

“Hoà Vy, chị ngờ vực chuyện gì?” Tô Nhiễm nghĩ Hoà Vy không chỉ đơn giản là ghi thù chuyện lần trước.

“Chị nghi ngờ nên đã lén tìm hiểu thử. Sự thật khiến chị thảng thốt vô cùng.” Hoà Vy hít sâu một hơi, “Sở dĩ Tiêu Diệp Lỗi đồng ý đưa Long Diên Tử cho em là vì Lệ Minh Vũ đã đồng ý nhường hết cổ phần Hoà thị. Lệ Minh Vũ từ bỏ nên cậu ta mới đưa em Long Diên Tử.”

Hoà Vy lắc đầu ngao ngán, “Tiêu Diệp Lỗi coi như làm được chuyện tốt. Ít nhất giải quyết xong chuyện này trước khi tổ điều tra sờ tới. Lệ Minh Vũ không còn cổ phần Hoà thị, tổ điều tra cũng không có bằng chứng chống lại anh ấy.”

Tô Nhiễm hoàn toàn ngây người. Cô nhớ mấy ngày nay trông anh rất mệt mỏi, lại nhớ anh biết rõ chuyện nhưng không hề nói với cô,

tim cô đột nhiên đau thắt.

Theo sự hiểu biết của cô về Tiêu Diệp Lỗi, nhất định Tiêu Diệp Lỗi tự ý đến tìm Lệ Minh Vũ trao đổi. Còn Lệ Minh Vũ chắc chắn cũng đồng ý với đề xuất của Tiêu Diệp Lỗi để thành toàn cho cô.

Tại sao anh lại ngốc như vậy?

Hoà Vy thấy Tô Nhiễm nhăn mặt, cô không khỏi than vãn, “Tiểu Nhiễm, kỳ thực Lệ Minh Vũ nên trả hết mọi thứ của Hoà thị về nhà họ Hoà. Tiêu Diệp Lỗi làm vậy là có lợi cho chúng ta. Nhưng chẳng hiểu sao chị cứ lấy làm lạ. Chị có cảm giác Lệ Minh Vũ đang hy sinh. Trước giờ, chị luôn xem anh ấy là kẻ trộm, nhưng bây giờ lại có chút đồng tình với anh ấy.”

“Hoà Vy...” Tô Nhiễm nắm tay cô, “Lệ Minh Vũ buông tha nhà họ Hoà thì người được lợi là ai?”

Hoà Vy nhìn cô, “Là em.”

Tim Tô Nhiễm như bị bóp nghẹt.

“Chị rất hận Tiêu Diệp Lỗi nhưng chuyện này cũng không khó nghĩ lắm. Cậu ta làm vậy là vì em.” Hoà Vy nói tiếp, “Sau khi biết chuyện này, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chị là phải chăng Tiêu Diệp Lỗi nhận hết mọi thứ? Nhưng sau khi tìm hiểu cặn kẽ, chị mới biết người hưởng lợi lại là em. Vì vậy, chị càng chắc chắn Tiêu Diệp Lỗi vào Hoà thị chỉ nhằm giúp đỡ em.”

Tô Nhiễm vô thức nhìn Hoà Vy. Cô không hiểu hết ý của Hoà Vy.

Hoà Vy đành lắc đầu, “Người phụ nữ ngốc nhất trên đời này chính là em. Tiêu Diệp Lỗi, cậu ta...” Nói đoạn, Hoà Vy đột nhiên im bặt. Cô bất giác đổi giọng, “Chị nghĩ cậu ta giấu ngấm hại chị là để em hưởng hết tài sản nhà họ Hoà. Từ nhỏ đến lớn, em và cậu ta luôn có quan hệ rất tốt, đến cả chọn ngành học cũng là vì em. Mà hôm nay, cậu ta lại dám ép buộc Lệ Minh Vũ. Có lẽ mọi việc cậu ta làm đã trù tính từ lâu.”

“Nói vậy, em không có tư cách trách cứ cậu ấy.” Tô Nhiễm hiểu Hoà Vy nói vậy không phải vô lý. Cô biết Tiêu Diệp Lỗi rất cố chấp.

“Cậu ta một mực giúp đỡ em, thậm chí không tiếc hãm hại người xung quanh để hỗ trợ em. Hành động này có vẻ cực đoan nhưng xét

về tình là bình thường.” Hoà Vy nói hời hợt, cố nhếch miệng cười nhạt.

Tô Nhiễm thần thờ vì thái độ của Hoà Vy. Cách hành xử này không giống Hoà Vy chút nào. Hoà Vy là một người ân oán phân minh. Tiêu Diệp Lỗi hại Hoà Vy như vậy, dựa theo tính cách Hoà Vy chắc chắn sẽ báo thù. Nhưng bây giờ Hoà Vy lại nói “Xét về tình là bình thường”?

Hoà Vy thấy Tô Nhiễm nhìn mình trân trân, cô đành mỉm cười nhún vai.

Hoà Vy cũng phát hiện, cô đã không còn chấp nhất nhiều chuyện. Tiêu Diệp Lỗi bán đứng cô, hẳn cô phải trả thù, cô yêu Lê Minh Vũ nhiều năm, thậm chí còn vứt bỏ tôn nghiêm để cầu xin anh quan tâm, nhưng bây giờ thì sao? Khi cô lại thấy Lê Minh Vũ trên tivi, cô đột nhiên nhận ra quá nhiều nỗi nhớ, quá nhiều luyến tiếc đã bay thoảng theo gió, chỉ để lại một vệt hồi ức mờ hồ cho cô. Thình thoảng nhớ tới, cô sẽ xem nó như một đoạn quá khứ buồn cười của bản thân.

Hai người đều không nói thêm tiếng nào, phảng phất như mỗi người đều lâm vào nỗi niềm riêng. Nhưng hai người không hề xấu hổ, mà ngược lại chỉ có cảm giác tĩnh lặng theo năm tháng. Ngẫm cũng đúng, từ ngày Lê Minh Vũ xen vào chị em hai người, cô và Hoà Vy chưa từng nói chuyện đàng hoàng với nhau.

Một hồi sau, Tô Nhiễm lên tiếng, “Hoà Vy, Minh Vũ cũng có tư cách trong Hoà thị. Nhà họ Hoà chúng ta không thể độc chiếm mọi thứ.”

Hoà Vy có vẻ kinh ngạc, “Tiểu Nhiễm, em có ý gì?”

Tô Nhiễm không muốn giấu Hoà Vy. Hoà Vy là một người thông minh. Dù cô không nói, Hoà Vy sớm muộn gì cũng biết toàn bộ quá khứ. Tô Nhiễm nói, “Hoà Vy, em không muốn nói rõ lý do. Nhưng em muốn chị biết Long Diên Tử không thuộc về nhà họ Hoà, giờ cũng là lúc nhà họ Hoà chúng ta chuộc tội.”

“Ý em là...” Hoà Vy giật mình, mắt cô đảo vòng như sự liên tưởng đến điều gì đó. Cô kéo tay Tô Nhiễm, “Long Diên Tử thuộc về Lê Minh Vũ?”

Tô Nhiễm không giải thích, cô chỉ gật nhẹ đầu. Long Diên Tử vốn là của nhà họ Cố. Nếu lúc trước không có nhà họ Cố giúp đỡ, nhà họ Hoà làm sao điều chế được Đào Tuý đời sau? Hoà thị làm sao trở thành tập đoàn niêm yết trên thị trường?

Nhà họ Hoà trở thành danh gia vọng tộc là nhờ vào năng lực của nhà họ Cố. Nếu vậy, nhà họ Hoà có quyền gì cướp đi mọi thứ thuộc về Lệ Minh Vũ?

Anh có thể khiến cô yên lòng điều chế Đào Tuý, đưa hết mọi thứ vốn thuộc về anh cho cô. Cô có tài đức gì để hưởng những điều này?

Kỳ thực trên đường tới đây, Hoà Vy cũng cảm thấy ngột ngột. Điều cô hoài nghi đầu tiên là thân phận của Lệ Minh Vũ. Nếu thân phận thật của Lệ Minh Vũ có vấn đề, phải chăng anh tiếp cận nhà họ Hoà có mục đích? Giờ lại nghe Tô Nhiễm nói vậy, cô cũng đoán được phần nào. Tuy chuyện này không nói thẳng nhưng cô cũng không thể đối gạt lương tâm vờ như không biết. Hoà Vy nhìn Tô Nhiễm, “Có phải còn rất nhiều chuyện không tiện nói không?”

“Đôi khi biết ít lại vui sướng hơn.” Tô Nhiễm khẽ cười, “Nhưng dựa theo trí thông minh của chị, sớm muộn gì chị cũng biết. Có điều chị đừng nên hỏi mẹ nữa.”

Hoà Vy hiểu ngụ ý của Tô Nhiễm, lại nghe nhắc tới mẹ, lòng cô càng rõ ràng. Cô gật đầu, không tiếp tục truy vấn Tô Nhiễm, “Em yên tâm, chị biết phải làm thế nào.”

“Cám ơn chị.” Tô Nhiễm cười tươi nhìn Hoà Vy, lòng cô đang đầy hạnh phúc.

“Chị cảm ơn em mới đúng. Chị có lỗi với em rất nhiều. Bây giờ là lúc chị chuộc lỗi với em.” Hoà Vy cười chua xót.

“Chị là chị của em.” Tô Nhiễm mỉm cười, siết chặt tay cô.

Hoà Vy cũng cười, đôi mắt ẩn hiện ánh lệ.

Quyển 10 - Chương 19: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Hồ bơi bằng kính trong nhà phản chiếu nhiều giọt nước lóng lánh như muôn vàn vì sao sáng lấp lánh trên trời. Lệ Minh Vũ bơi bên trong, Tô Nhiễm ngồi đợi anh trên bờ. Ánh đèn lờ mờ kéo bóng cô dài tít tắp.

Lệ Minh Vũ có thói quan tập thể dục mỗi tối, còn cô thì quen ngồi đợi anh.

Nhìn anh bơi thành thạo, Tô Nhiễm bất giác nhớ lời mẹ nói: “Phải làm bạn với một người đàn ông ưu tú, kết hôn với một người đàn ông bình thường.” Ngày trước, mẹ rất lo lắng cho tương lai của cô.

Cô rất muốn cảm ơn ông trời đã nối duyên cho cô và người đàn ông ưu tú như anh. Tuy trải qua quá nhiều đau khổ, hiểu lầm nhưng cô và anh vẫn luôn gắn kết với nhau. Nhưng cũng có lẽ vì vậy cô mới học được thế nào là điềm tĩnh, thế nào là bàng quan. Ở xã hội đấu đá nhau gay gắt, tính cách này rất quan trọng.

Dư luận bên ngoài càng lúc càng bất lợi với anh. Đối thủ của anh tựa hồ muốn đấu đến cùng. Tuy tổ điều ra không tìm được gì trong Hoà thị nhưng dư luận này sinh rất nhiều lời đồn đại không hay.

Chính khách trong sạch sợ nhất là cuộc chiến dư luận. Dù không có gì cũng sẽ đơm đặt lên cho to tác. Cuộc chiến bịa đặt này là đáng sợ nhất.

Tô Nhiễm lo lắng nhưng cũng không thể hiện mảy may nào ra ngoài. Anh càng bình thản, nghĩa là càng nghiêm trọng. Cô không thể tham dự chuyện này. Cô nhúng vào sẽ chỉ khiến anh bị đồn đãi thêm.

Thấy Lệ Minh Vũ từ bể bơi đi lên, Tô Nhiễm vội vàng cầm khăn bông đưa anh. Anh hôn cô một lát, rồi mới quấn khăn quanh lưng. Tô Nhiễm lại dịu dàng lau nửa người trên để trần giúp anh. Sau đó, cô

để khăn bông đã dùng vào sọt quần áo. Lê Minh Vũ nâng mặt cô lên, “Anh không biết tại sao em sợ nước.”

Tô Nhiễm cười bối rối, “Không có gì cả. Em chỉ nhớ hồi bé em từng sẩy chân té xuống nước, sau này cứ thấy nước là em sợ.”

Lê Minh Vũ thấy cô không giống nói dối, anh mỉm cười xoa đầu cô, “Sợ nước thì sau này không cần ở đây đợi anh.”

“Em thích ở đây với anh.” Tô Nhiễm ngượng mặt nhìn anh.

“Chẳng phải em sợ ư?” Giọng nói cam chịu của Lê Minh Vũ thoáng vẻ nuông chiều.

Tô Nhiễm cười với anh “Chỉ cần có anh, em không sợ gì hết.”

Lê Minh Vũ nhìn cô chăm chú, mắt anh thoáng vẻ xúc động, “Được.” Anh lại cúi xuống hôn cô, kéo cô rời đi.

Tô Nhiễm cảm thấy ấm áp khôn xiết, cô đi theo nhưng lại chủ động ôm anh từ đằng sau. Cô áp mặt vào lưng anh, cảm thụ hơi ấm an toàn từ da thịt của anh.

Lê Minh Vũ dừng chân, cài tay mình vào tay cô, anh mỉm cười, “Sao vậy?”

Tô Nhiễm vẫn ôm anh không buông. Cô hít thở mùi hương trên người anh, dốc hết dũng khí nói, “Minh Vũ, chúng ta kết hôn đi.”

Từ sau khi cô đeo nhẫn, tin đồn bên ngoài tựa hồ cũng ngăn cản việc kết hôn của anh và cô. Cô biết anh rất bận, lẽ ra cô không nên lấy chuyện này làm phiền anh. Nhưng cô muốn sống với anh. Cô và anh đã trải qua quá nhiều đau khổ oan ức, đã không thể chịu đựng thêm chia ly.

Người đàn ông này chưa từng chủ động nói yêu cô. Nhưng việc làm của anh luôn khiến cô cảm nhận được anh yêu thương cô, bao dung cô. Dù anh không đồ ngon đồ ngọt nhưng hành động thường ngày của anh đã nói cô biết từ lâu.

Cô không muốn bỏ lỡ anh.

Lê Minh Vũ thoáng cứng người, anh xoay người ôm cô, “Em không sợ tin đồn thật không?”

Tô Nhiễm nhìn anh chăm chú, “Chính miệng anh nói, em mới tin.”

Lê Minh Vũ ôm chầm Tô Nhiễm, vùi mặt vào tóc cô, “Xin lỗi.” Do

anh ích kỷ, anh cứ nghĩ sau khi giải quyết được sóng gió, anh sẽ đường đường chính chính tái hôn với cô.

Tô Nhiễm thoát sủng sớm nhưng rất mau hiểu lý do anh xin lỗi cô, cô cố tình nói, “Xin lỗi em làm gì? Hay anh đã đổi ý?”

“Không được nói bậy.” Lệ Minh Vũ vội cắt lời Tô Nhiễm, anh nhìn cô nghiêm túc, “Ngày mai, chúng ta đi đăng ký, sau đó...”

Tô Nhiễm vươn tay che miệng anh, cô cười dịu dàng, “Ngày mai chúng ta đi đăng ký trước, em không cần hình thức.”

Lệ Minh Vũ cảm thấy chua xót, anh không tán thành với cô, “Em sẽ thiệt thòi.”

“Không có đâu!” Tô Nhiễm cười rạng rỡ, “Em không cần hình thức. Hơn nữa, chúng ta cũng không hợp bày vẽ rình rang.”

Lệ Minh Vũ vừa vui mừng vừa xót xa, anh ôm đầu cô tựa vào ngực anh, rồi hôn lên tóc cô.

Tô Nhiễm làm sao không hiểu tâm tư của anh, “Thấy em thiệt thòi thì sau này càng phải tốt với em.”

Lệ Minh Vũ cười toe, “Được.”

“Còn nữa...” Tô Nhiễm ngược nhìn anh, “Một lát nữa, anh phải thử khăn choàng em mua. Trời càng lúc càng lạnh, anh đi khảo sát lại không có khăn choàng, vậy sẽ dễ bị cảm lạnh.”

Lệ Minh Vũ biết cô đã xem tin tức, anh ấm lòng ôm chặt cô, “Em chuẩn bị gì cho anh cũng là tốt nhất.”

Tô Nhiễm im lặng, nở nụ cười hạnh phúc.

Quyển 10 - Chương 20: Giám Định

Sáng sớm ngày hôm sau, Lê Minh Vũ tích cực chuẩn bị đi đăng ký kết hôn. Khi Tô Nhiễm còn đang chìm trong giấc ngủ, anh đã hăng hái kéo cô dậy khỏi giường, khiến cô thực sự dở khóc dở cười.

Lê Minh Vũ dùng tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời ăn xong bữa sáng, Tô Nhiễm cũng không dám chậm trễ, cô sợ làm anh mất hứng. Sau khi ăn sáng, anh lái xe chở cô vào nội thành.

Tô Nhiễm ngồi bên ghế phụ, thấy anh quẹo cua đột ngột, cô ngăn lại, “Minh Vũ, đừng chạy nhanh quá. Giờ này, người ta vẫn chưa làm việc.”

“Anh đã gọi điện, bên đó sẽ xếp cho chúng ta vị trí đầu tiên.” Lê Minh Vũ nói.

Tô Nhiễm quay đầu nhìn anh. Ánh nắng ban mai ấm áp chiếu vào gương mặt nghiêng của Lê Minh Vũ, cô cảm giác cả cơ thể và tinh thần anh đều đang toát lên niềm vui. Cô bật cười hạnh phúc, thì ra anh cũng có lúc xúc động.

Tới nơi đăng ký, nhân viên cũng vừa đến giờ làm. Thấy Lê Minh Vũ tới, họ nhiệt tình sắp xếp các công việc liên quan.

Tô Nhiễm khấn trương ngồi đợi ngoài ghế.

Bốn năm trước, cô cũng từng khấn trương nhưng khi ấy là hoang mang và hiếu kỳ về đời sống hôn nhân tương lai. Nhưng bây giờ lại giống như đã trải qua quá nhiều việc, cuối cùng cũng tu thành chính quả. Cô không còn hoang mang lo sợ về tương lai, bởi cô biết Lê Minh Vũ chính là người cô muốn, mà cô cũng là người anh cần.

Cô nhìn anh nghiêm mặt kiểm tra giấy tờ liên quan hết lần này tới lần khác, cô hạnh phúc vô bờ. Tô Nhiễm không nén nổi tình cảm kéo anh, cài tay mình vào tay anh.

Lê Minh Vũ nhìn cô, miệng anh hơi nhếch lên, “Em khấn trương?”

Tô Nhiễm cười lắc đầu, cô tựa đầu vào vai anh, thở dài thỏai mẫn, “Em cảm thấy tâm đầu ý hợp thật tuyệt vời.”

“Cô nàng này ngốc quá.” Lê Minh Vũ thân thiết hôn trán cô.

Tô Nhiễm cười hihi, hơi thở của anh làm cô nhón nhột.

Lê Minh Vũ khẽ cười. Anh vừa định kéo cô đứng dậy thì điện thoại lại không biết điều đổ chuông.

“Khoan đã.” Anh nói với cô, rồi nhận điện thoại.

Tô Nhiễm thấy anh không kiêng dè, lòng cô tràn đầy ấm áp.

Do ở rất gần, cô có thể nghe rõ mồn một giọng nói gấp gáp trong điện thoại của Đồng Hựu. Nghe Đồng Hựu nói chuyện, vẻ mặt trầm tĩnh của anh dần dần biến mất.

Tô Nhiễm bỗng lạnh run.

Sau khi cúp máy, đôi lông mày của Lê Minh Vũ chau lại.

Tô Nhiễm thở dài, “Minh Vũ, anh đi giải quyết công việc trước đi.”

“Nhưng chúng ta...”

“Em không chạy trốn được đâu.” Tô Nhiễm mỉm cười, cầm cặp xách nhét vào lòng anh, “Mau đi đi, đến trễ sẽ không kịp. Anh đừng lo cho em. Em tự về nhà được.”

Mắt Lê Minh Vũ nổi lên xót xa, anh ôm cô, cất giọng áy náy, “Anh xin lỗi.”

“Anh mau đi đi. Em ở nhà chờ anh về.” Tô Nhiễm mỉm cười.

Lê Minh Vũ vừa sốt ruột vừa không nỡ rời đi. Anh hôn cô, “Chờ anh.”

Tô Nhiễm gật đầu.

Anh xoay người rời khỏi nơi đăng ký. Ánh mặt trời chiếu bóng anh mỗi lúc một mờ dần.

Tô Nhiễm đứng lặng người nhìn theo anh. Mãi đến khi bóng anh khuất mất, cô mới mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa, dần xuống cảm giác hoảng hốt trong lòng. Cô nghe rất rõ chuyện Đồng Hựu nói với Lê Minh Vũ... “Bộ trưởng, không xong rồi, ông Lê đã đến sở cảnh sát tự thú.”

Đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh Lê Thiên. Ông dùng vẻ hiền từ để che giấu sự tàn nhẫn nhưng tại sao ông lại đi tự thú? Do vì Lê Minh

Vũ hay thật sự có chuyện...

Lệ Minh Vũ gọi xong vài cuộc điện thoại, Vưu Kim cũng vừa vắn ra khỏi phòng làm việc. Vưu Kim nhíu mày nhìn Lệ Minh Vũ, anh ta quay đầu dấn dò cấp dưới, rồi nói với anh, “Bộ trưởng Lệ, để anh đợi lâu, mời đi theo tôi.”

Hai người cùng đi vào phòng làm việc. Vưu Kim đóng cửa lại, ngăn cách với thế giới bận bịu bên ngoài.

“Nếu bộ trưởng Lệ tới nộp tiền bảo lãnh ông Lệ thì tôi xin lỗi. Mọi điều ông Lệ nói đều là sự thật, chúng tôi đã lập hồ sơ chính thức.” Vưu Kim vào thẳng vấn đề.

Lệ Minh Vũ ngồi xuống ghế, vẻ mặt anh bàng quan, “Cảnh sát các anh luôn chú ý đến bằng chứng, chưa gì đã vội chứng minh mọi điều ông ấy nói là sự thật?”

“Tuy ông Lệ không tự tay giết Hoà Tấn Bằng nhưng vì ông ấy uy hiếp, Hoà Tấn Bằng mới chọn nhảy lầu tự sát. Nếu là vụ án bình thường, chúng tôi ít nhiều cũng nghĩ đến tình cảm riêng với bộ trưởng. Có điều ông Lệ lại nói mình cũng giết hại thanh tra cao cấp tiền nhiệm Đinh Minh Khải. Những điều ông ấy khai ăn khớp với bằng chứng mà chúng tôi thu thập được ngoài hiện trường. Chúng tôi không có lý do để nghĩ ông ấy nói dối.” Vưu Kim rút ra hai điều thuốc, cầm một điều đưa cho anh.

Lệ Minh Vũ xua tay, thần sắc anh hết sức nặng nề.

Vưu Kim châm thuốc hút, anh ta rít mạnh một hơi, rồi nhả ra, “Tôi hiểu tâm trạng của bộ trưởng. Thế nhưng anh yên tâm, xét thấy ông Lệ chủ động tự thú, cảnh sát sẽ xin giảm án cho ông ấy trước quan toà, ít nhất cũng giữ được tính mạng.”

“Tôi thấy cảnh sát Vưu không giống người kết án qua loa hay tôi nhìn nhầm rồi?” Lệ Minh Vũ nhếch miệng cười nhạt, “Cái chết của một thanh tra cao cấp quét mất mặt mũi của sở cảnh sát các anh. Vụ án này lại kéo dài mãi chưa kết thúc. Các anh phải gánh trọng trách nặng nề. Bây giờ thì hay rồi. Có người đột nhiên nhận mình là hung thủ, các anh đương nhiên vui mừng.”

Vưu Kim nheo mắt, anh ta dụi thuốc vào gạt tàn, “Nói thật tôi không hiểu ý của bộ trưởng Lê. Ý anh là ông Lê bị oan? Anh có bằng chứng hay cố tình kéo dài thời gian cho ông ấy?”

“Tôi chỉ nhắc nhở cảnh sát các anh mà thôi. Chưa chắc chứng cứ đã đáng tin.” Lê Minh Vũ cất giọng điềm nhiên như không.

Vưu Kim buồn cười, “Nếu nói chứng cứ không đáng tin, vậy nên tin vào cái gì?” Nói đoạn, anh ta mỉm cười, “Hay chuyện này liên quan đến anh giống như dư luận đồn đại. Ông Lê yêu con tha thiết đứng ra gánh tội thay?”

Vẻ châm biếm trong mắt Lê Minh Vũ càng nồng đậm, “Cảnh sát các anh hay phá án như thế à?”

Vưu Kim ngửi thấy mùi khiêu khích trong lời nói của Lê Minh Vũ, anh ta chau mày, “Bộ trưởng Lê, cảnh sát chúng tôi phá án thế nào không đến phiên anh chỉ huy.”

Lê Minh Vũ bật cười, anh từ tốn lên tiếng, “Tôi chỉ nhắc nhở cảnh sát các anh đừng lãng phí tiền thuế do người dân nộp mà thôi.”

“Bộ trưởng có ý gì?” Thấy Lê Minh Vũ ra vẻ trầm tĩnh như thể đã đoán được mọi việc, anh ta thoáng chần chừ, Lê Minh Vũ không giải thích, anh nói nhàn nhạt, “Tôi nghi ngờ vụ án này nhưng tôi không phải người trong ngành. Biết đâu có người tìm được một kết quả tốt nhất thì sao?”

“Ai?” Vưu Kim băn khoăn.

“Chẳng phải nhờ phòng giám chứng sẽ biết ư?” Lê Minh Vũ gợi ý cho anh ta.

“Giám chứng?” Vưu Kim nghệt mặt. Một lúc sau, anh ta đột nhiên đứng dậy, ra khỏi phòng làm việc.

Phòng giám chứng là một nơi quan trọng. Vào lúc này, mọi đồng nghiệp bên giám chứng đều đang bứt rứt, đứng đưa mắt nhìn nhau ngoài hành lang. Thấy Vưu Kim tới, họ như trút được gánh nặng, tổ trưởng vội hỏi anh ta, “Cảnh sát Vưu, cuối cùng anh cũng tới.”

“Tại sao mọi người lại đứng bên ngoài?” Vưu Kim dừng chân, kinh ngạc nhìn họ.

Các đồng nghiệp im thin thít, tổ trưởng chỉ vào bên trong nhưng không thốt nổi thành lời.

Vưu Kim hồ nghi nhìn Lê Minh Vũ tiến lên trước.

Lê Minh Vũ hất vai, ra hiệu anh ta vào xem.

Vưu Kim đẩy cửa phòng giám chứng, một giọng nói biếng nhác chọt vang lên, “Thầy cô cậu dạy cậu như vậy à? Trình độ bây giờ của cậu quay về trường học thêm đi.”

“Anh, anh...” Một giọng nói khác truyền tới lộ vẻ tủi thân.

Vưu Kim nhận ra giọng nói này. Chủ nhân của âm thanh tủi thân là Tiểu Túc. Tiểu Túc là nhân viên giám chứng trẻ tuổi nhất vừa tốt nghiệp năm ngoái. Chàng thanh niên này tính tình hiền lành, ôn hoà, lại làm việc chăm chỉ. Nhưng tại sao hôm nay lại thành ra như vậy?

Anh ta muốn vào xem lại nghe người kia nói tiếp, “Đừng có mà anh này tội nọ. Làm không được việc, ra ngoài hành lang đứng với đám đàn anh đàn chị của cậu đi.”

Vưu Kim không nghe nổi nữa, anh ta đi vào, anh ta muốn xem ai đang ra vẻ ta đây. Nào ngờ anh ta vừa đảo vào trong liền thù người, người đó quá to...

“Anh là ai? Ở đây không cho phép người lạ đi vào!”

Một người đàn ông mặc áo blouse trắng cao lớn đang đứng cạnh máy thí nghiệm. Anh ta đeo găng tay cầm một giá thuỷ tinh. Từ tướng mạo có thể thấy anh ta là con lai. Kỳ lạ thay Vưu Kim nhìn mãi cũng không biết anh ta là ai trong sở cảnh sát.

Sao anh ta lại vào đây, rồi dám đuổi hết đồng nghiệp trong phòng giám chứng ra ngoài hành lang?

Người đàn ông thấy Vưu Kim thoát sừng sốt. Thấy Lê Minh Vũ theo sau Vưu Kim, anh ta khẽ cười, “Tôi là người ngoài? Vậy anh ta là ai?”

Lê Minh Vũ đằng hắng vẻ như đang nín cười.

Sắc mặt Vưu Kim hết sức khó coi, đôi lông mày của anh ta nhíu chặt, “Anh là ai? Ai cho anh tùy tiện vào phòng giám chứng?”

“Anh không nhắc tôi cũng quên.” Người đàn ông nhìn quanh một vòng, cất giọng hời hợt, “Điều kiện ở phòng giám chứng khá tốt, máy

móc thiết bị coi như hiện đại, nhưng cảnh sát Vu là, mấy việc như giám chứng không chỉ dựa vào máy móc tối tân, mà còn phải dựa vào đây.” Anh ta cười cười, chỉ vào đầu mình.

Vu Kim sững người, mắt loé vẻ đề phòng. Người đàn ông này biết thân phận của anh!

“Được rồi, giới thiệu với cảnh sát Vu một chút đi. Dù gì anh cũng không phải người nơi này, muốn bị bắt à?” Lê Minh Vũ đứng đằng sau giải vây, như thể đã quen biết anh ta từ lâu.

Vu Kim đưa mắt nhìn họ, “Hai người quen nhau?”

Người đàn ông cười tháo găng tay ra, anh ta cởi áo khoác để sang bên. Vu Kim nhìn thấy tên trên áo blouse trắng, anh ta nổi điên, “Anh dám mặc áo blouse trắng của người khác, anh...”

“Chào cảnh sát Vu.” Người đàn ông chìa tay với anh ta.

Vu Kim thần thờ, vô thức bắt tay anh ta.

“Hoàng Phủ Ngạn Thương, chuyên viên giám chứng cao cấp quốc tế. Cấp trên của anh mời tôi đến đây.” Người đàn ông mỉm cười, giới thiệu đơn giản.

Vu Kim mở to mắt nhìn, “Anh, anh là Hoàng Phủ Ngạn Thương?” Anh ta thường nghe thấy tên Hoàng Phủ Ngạn Thương. Người trong phòng giám chứng chắc hẳn càng rõ ràng hơn.

Hoàng Phủ Ngạn Thương là một người chuyên tiếp xúc với người chết. Không phải anh ta có khả năng kỳ dị, mà là anh ta giúp đỡ tìm tòi manh mối để điều tra vụ án dễ dàng hơn. Anh ta cho rằng người chết cũng có thể nói. Vu Kim không ngờ anh ta lại trẻ đến vậy!

Hoàng Phủ Ngạn Thương bất bình nhìn Vu Kim, “Ở đây còn ai tên Hoàng Phủ Ngạn Thương khác ư?” Anh ta lại nhìn Lê Minh Vũ, “Anh phải nhớ lần này anh nợ tôi.”

“Tất nhiên.” Lê Minh Vũ đáp thản nhiên.

“Hai người...” Vu Kim ngó người, nhưng may mắn là anh ta còn sót lại một chút lý trí, “Cấp trên mà anh nói là sự sắp xếp của Lê Minh Vũ?”

“Coi như chưa ngốc lắm.” Hoàng Phủ Ngạn Thương tươi cười.

Vưu Kim nổi cáu, lại nghe Lê Minh Vũ nói, “Kết quả sao rồi?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương gấp một ống thủy tinh, anh ta vừa coi chất bên trong biến đổi vừa nói, “Bộ trưởng Lê, sau này kêu tôi giúp đỡ thì phải tìm việc khó một chút. Anh biết vé máy bay bây giờ đắt lắm không?”

“Cảnh sát Vưu sẽ trả tiền cho anh.” Lê Minh Vũ cười cười vỗ vai Vưu Kim.

“Rốt cuộc là sao?” Vưu Kim mất hết kiên nhẫn, anh ta gào lên.

Hoàng Phủ Ngạn Thương ráy tai, anh ta cau mày, “Anh thích hét lắm hả?”

Lê Minh Vũ nói, “Hay là anh nói anh ta biết manh mối vừa phát hiện được đi.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương mỉm cười, đờn chất trong ống nghiệm hoàn toàn đổi màu, mắt anh ta sáng lên, quay đầu nhìn Vưu Kim, “Cảnh sát Vưu hỏi anh một câu. Vết thương dẫn đến cái chết của Đinh Minh Khải ở đâu?”

Vưu Kim khựng người, “Một vật nặng đập vào đầu.”

“Nhưng tôi thấy không phải vậy.” Hoàng Phủ Ngạn Thương thông dong đáp lời, “Vết thương trí mạng của anh ta là nằm ở gan. Nói cách khác anh ta bị trúng độc, trước khi bị người khác đánh lên anh ta đã hấp hối sắp chết.”

Vưu Kim thất kinh, “Anh nói sao?”

Đáp án của Hoàng Phủ Ngạn Thương khiến mọi người hết sức ngạc nhiên, ngoại trừ Lê Minh Vũ. Anh duy trì dáng vẻ trầm tĩnh, tựa hồ đã hoài nghi chuyện này từ lâu. Hoàng Phủ Ngạn Thương vừa nói hết, anh liền hỏi, “Đã có bằng chứng chính xác?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười với Lê Minh Vũ, anh ta cất giọng hờn hờ, “Tôi rất hiếu kỳ, có chuyện gì khiến khuôn mặt vô cảm của anh biến hoá được không?” Anh ta và Lê Minh Vũ không phải bạn chí cốt, nhưng do liên hệ công việc, hai người cũng thường xuyên qua lại. Anh ta cảm thấy Lê Minh Vũ là người không biết biểu đạt cảm xúc. Lê Minh Vũ lúc nào cũng bàng quan như không có gì xảy ra. Biết Lê Minh Vũ bao lâu nay, Hoàng Phủ Ngạn Thương chưa từng thấy

dáng vẻ vui mừng hay giận dữ của anh.

Lệ Minh Vũ không rảnh quan tâm đến thắc mắc của anh ta, anh khoanh tay trước ngực, “Anh định đổi nghề cũng không cần lấy tôi làm ví dụ. Con người tôi không hợp với bác sĩ tâm lý.”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nghe thấy anh mỉa mai, anh ta cười cười, “Tôi cũng nghĩ không bác sĩ tâm lý nào muốn tiếp xúc với kiểu bệnh nhân như anh.”

Tiểu Túc đứng cạnh không khống chế được cảm xúc bản thân. Người đàn ông này đã trách mắng anh ta té tát, dĩ nhiên cậu ta không chịu thua. Cậu ta nghĩ dù gì mình cũng từng là sinh viên tài năng, tốt nghiệp từ trường đại học danh tiếng, cứ cho Hoàng Phủ Ngạn Thương nổi tiếng, cậu ta cũng không nuốt nổi cục tức này. Tiểu Túc gâp hấn, “Nghe nói anh Hoàng Phủ chuyên khám nghiệm tử thi, nhưng giờ anh lại dựa vào ống nghiệm bình thường để kết luận, phải chăng quá cực đoan? Ai cũng biết cảnh sát Đinh Minh Khải đã chết từ lâu, lúc này mới quay lại thu thập đầu mối làm gì còn khả năng.”

Khi Đinh Minh Khải vừa làm cảnh sát, anh ta đã điền vào đơn tự nguyện hiến tạng nội tạng. Anh ta cho rằng thân là cảnh sát, phải đặt lợi ích của nhân dân lên trước. Anh ta tự nguyện hiến tạng nội tạng không hoàn lại cho người cần giúp đỡ. Sau khi anh ta qua đời, người nhà anh ta đau khổ vô cùng nhưng vẫn làm theo ước nguyện của anh ta. Vì vậy, mọi người trong sở cảnh sát càng kính trọng anh ta. Đây cũng là nguyên nhân luôn thôi thúc Vu Kim phá án.

Câu Tiểu Túc vừa nói cũng là thắc mắc của Vu Kim.

Tuy Hoàng Phủ Ngạn Thương nổi tiếng nhưng tác phong làm việc của anh ta hơi quái gở. Vu Kim lại không nhận được chỉ thị của cấp trên. Như vậy càng chứng minh Lệ Minh Vũ lạm dụng chức quyền can thiệp vào cách làm việc của cảnh sát, Vu Kim tất nhiên không hài lòng.

Hoàng Phủ Ngạn Thương cười chống đối, “Cậu sinh viên tài năng này đúng là thiên cận. Cảnh sát Vu, phòng giám chứng của anh cứ tuyển kiểu thế nào thì phá án gì nổi.”

“Anh...” Tiểu Túc giận đến phát run.

“Cậu nghĩ tìm chứng cứ trên thi thể là thế nào? Lẽ nào không có thi thể thì cơ quan nội tạng không còn là của người chết? Nói theo cách của cậu, cậu cứ móc tim cậu quăng ra ngoài. Dù sao cậu cũng làm việc vô lương tâm, cậu giữ nó lại làm gì?” Hoàng Phủ Ngạn Thương bất mãn nói tiếp, “Nếu hồi trước cậu làm việc nghiêm túc, đâu cần tôi ở đây tốn thời gian nghiên cứu lá gan của một người chết.”

Nội tạng của Đinh Minh Khải đã được sử dụng. Trái tim anh ta tặng một cô bé, thận cho một vận động viên. Có điều khi bệnh viện dùng đến lá gan của anh ta thì trong quá trình cấy ghép lại xuất hiện vấn đề. Lá gan vốn dùng được xuất hiện phản ứng bệnh lý, mà trước đây không ai khám nghiệm ra. Biến hoá đột ngột này khiến mọi người hết sức kinh hãi.

Ngoài người ở sở cảnh sát quan tâm đến vụ án của Đinh Minh Khải thì để ý nhất chính là Lệ Minh Vũ. Anh vừa hay tin liền liên lạc với Hoàng Phủ Ngạn Thương. Hoàng Phủ Ngạn Thương cũng tốt bụng, lật đật bay về nước tìm hiểu vụ này.

Tiểu Túc bị nói đến đỏ mặt. Cậu ta muốn thanh minh nhưng không cách nào nói thành lời. Vu Kim nghe thấy đầu mối trong đó, anh ta nhú mày, “Anh Hoàng Phủ, ý anh là...có thể hung thủ thật sự không phải Lệ Thiên?”

“Cái gì mà có thể? Người giết chết Đinh Minh Khải căn bản không phải Lệ Thiên.” Hoàng Phủ Ngạn Thương lờm anh ta với ánh mắt như muốn nói “Ngốc như vậy mà cũng làm được cảnh sát!”

Hoàng Phủ Ngạn Thương nhẫn nại giải thích, “Trước tiên, tôi đã đến bệnh viện xin lại lá gan phát sinh bệnh lý. Sau khi giám định, tôi phát hiện Đinh Minh Khải vô tình trúng độc. Khoảng một giờ sau khi trúng độc, anh ta bắt đầu hen suyễn. Tôi đã xem kết quả khám nghiệm tử thi trước đó. Bên pháp y giám định vết thương trí mạng của anh ta là do bên ngoài tác động, nhưng tôi thấy Đinh Minh Khải khoẻ mạnh, nếu không phải trúng độc, làm sao dễ dàng bị người khác đánh lén? Lệ Thiên tài giỏi đến mấy cũng chỉ là một ông già. Ông ấy sao giết nổi thanh tra cao cấp? Anh không thấy là khó quá

à?”

“Có thể nói thế này, Đinh Minh Khải không trúng độc bình thường, thậm chí không thể gọi nó là độc. Người hạ độc rất thông minh. Hẳn hiểu thói quen sinh hoạt của Đinh Minh Khải. Theo tôi biết Đinh Minh Khải thích ăn thực phẩm lạnh, loại độc này không thể cảm giác được, hay uống nó như nước cũng không sao. Có điều nó tích tụ lâu năm trong cơ thể Đinh Minh Khải gặp phải hơi men sẽ sản sinh ra một loại độc chết người. Chất độc này có thể ẩn núp trong con người suốt mấy tháng, vì vậy bên pháp y đột trước không tìm được nó. Tôi chỉ mới nghe qua loại độc này, mọi người không biết cũng là bình thường.” Hoàng Phủ Ngạn Thương lạnh lùng nhìn Vu Kim, “Còn anh phỏng đoán mọi việc do Lệ Thiên gây ra, cách nói này khiến tôi vô cùng nghi ngờ tính chuyên nghiệp của anh. Lệ Thiên đã chủ động tự thú, ông ấy cần gì che giấu sự thật sát hại Đinh Minh Khải. Lẽ nào anh nghĩ ông ấy còn giấu diếm anh? Đúng là nực cười!”

“Ai cho anh nói cảnh sát Vu như vậy?” Tiểu Túc liếc xéo Hoàng Phủ Ngạn Thương.

“Tiểu Túc...” Vu Kim cất giọng nhàn nhạt, “Phân tích của anh Hoàng Phủ không phải không có lý.”

Tiểu Túc giận sôi máu.

Hoàng Phủ Ngạn Thương dò xét cảnh sát Vu đứng trước mặt với vẻ như trẻ nhỏ dễ dạy.

Lệ Minh Vũ im lặng suốt từ nãy tới giờ cũng mở miệng, “Ngạn Thương, loại độc này là gì?”

Hoàng Phủ Ngạn Thương buông tiếng thở dài, anh ta lắc nhẹ đầu, “Giống như tôi nói ban nãy. Đinh Minh Khải ăn nhầm thức ăn, chứ không phải trúng độc. Ví dụ như thế này, phấn hoa với người bình thường không sao, nhưng người có thể chất mẫn cảm hít phải thì phấn hoa sẽ trở thành thuốc độc. Theo kết quả sơ bộ, thứ này phải ở dạng lỏng thể hàn tạo ra từ quá trình lên men. Nó gần giống...” Anh ta suy nghĩ, mắt anh ta đột nhiên sáng rực lên, “Rượu vang!”

“Rượu vang?” Lệ Minh Vũ và Vu Kim cũng thảng thốt. Tại sao

rượu vang lại thành thuốc độc?

“À, rượu vang chỉ là một giả thiết.” Hoàng Phủ Ngạn Thương giải thích, “Ý tôi là độc tố này hình thành từ men rượu. Theo tôi được biết, nhiều loại rượu vang lạnh thường lấy nho khô ngâm đá làm nguyên liệu, tạo ra mùi vị thơm ngon. Nhưng nhiều người không biết nho ướp trong nước đá sẽ lên men. Nếu hơi men này lẫn vào nước hoặc đồ ăn, nhất là đồ ăn lạnh sẽ sản sinh một loại độc trí mạng. Ai ngờ hơi men có thể hại chết người? Vậy nên tôi mới nói người nghĩ ra được cách giết người này thực sự lợi hại.”

Lệ Minh Vũ nói lẩm bẩm, “Rượu vang lạnh...” Mắt anh lạnh buốt, bởi vì lúc này anh chợt nghĩ tới vợ của Hạ Minh Hà đang ở nông trại rượu!

“Có phải anh nghĩ tới gì không?” Hoàng Phủ Ngạn Thương phát hiện sắc mặt anh khác thường, anh ta vội hỏi.

“Đang nghi ngờ thôi.” Lệ Minh Vũ đáp lời, xoay đầu nhìn Vu Kim, “Cảnh sát Vu, kết quả ngày hôm nay liên quan đến số phận ba tôi. Tôi hy vọng anh xem xét lại.”

Vu Kim hiểu tình hình nghiêm trọng, anh ta gật đầu, “Đương nhiên, điều tra sự thật là trách nhiệm của chúng tôi.”

Lệ Minh Vũ cuộn tay thành nắm. Nếu chuyện này liên quan tới Hạ Minh Hà...

“Bộ trưởng Lệ, anh cũng phải chuẩn bị tâm lý. Dù ba anh không phải hung thủ trực tiếp giết chết cảnh sát Đinh, ông ấy cũng phạm tội cố ý gây thương tích cho người khác. Chúng tôi vẫn phải lưu lại trường hợp này.” Vu Kim nói sự thật.

Lệ Minh Vũ hiểu nguyên tắc này nhưng tội có tình gây thương tích cũng tốt hơn giết người. Đây là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn. Dù thế nào đi chăng nữa, anh cũng không thể mở mắt nhìn đối phương lấy tính mạng người thân của anh làm trò đùa! “Trăm sự trông vào cảnh sát Vu. Khi nào thích hợp, nhờ anh cho tôi gặp ba.”

“Tôi sẽ sắp xếp.” Vu Kim nói.

Lệ Minh Vũ trầm ngâm gật đầu, đôi mắt anh càng thêm tối tăm đáng sợ.

Quyển 10 - Chương 21: Bình Lặng

Đức.

Ánh nắng xuyên qua lá cây, chiếu những tia sáng vụn vặt xuống vườn hoa.

Một thương nhân ăn vận đàng hoàng đứng cạnh Đồng Hựu, trông anh ta rất khép nép.

“Anh Đồng, tôi đã làm theo dặn dò của anh. Không ngờ Berry lại cản tôi nếm thử nho ướp đá.”

Đồng Hựu nhếch mép, “Lý do của bà ta?”

“Bà ta tin tôi sai cổ nên nói chuyện không chút e dè. Thấy tôi ăn nhiều hải sản, bà ta không cho phép tôi nếm thử nho ướp đá, mà sai người lấy rượu tuyết ngon cho tôi. Bà ta nói hải sản là thức ăn thể hàn, dùng chung với nho đông lạnh chuyên sản xuất rượu tuyết sẽ trúng độc.” Người đàn ông nói thêm, “Tôi giả vờ ngạc nhiên. Tôi nói với bà ta tôi rất thích ăn hải sản. Bà ta hoảng hốt dặn tôi uống rượu tuyết và rượu nho không sao, nhưng tuyệt đối không được ăn nho. Có lẽ bà ta sợ tôi không tin, bà ta lại giải thích chi tiết về nho dùng làm nguyên liệu của bà ta. Bà ta nói hơi men trên nho ướp lạnh rất nguy hiểm.”

Đồng Hựu cười nhìn anh ta, “Chuyện này bà ta nghe nói hay đã biết từ lâu?”

Người đàn ông cười kỳ dị, “Bà ta nói chồng bà ta biết.”

“Hạ Minh Hà.” Mắt Đồng Hựu vụt qua tia lạnh buốt. Quả nhiên chuyện này liên quan tới ông ta! Từ lâu, anh đã tìm người khiến Hạ Minh Hà và Berry không nghi ngờ khi tiếp xúc với họ. Tuy Berry là một doanh nhân tài ba nhưng chồng bà ta không sống cạnh nhiều năm, bà ta dĩ nhiên vắng vẻ. Hiển nhiên Berry đã phải lòng người anh phái đến, nếu không bà ta sẽ không ăn ngay nói thật đến vậy.

“Cậu làm khá lắm!” Đồng Hựu đạt được tin tức mình cần, anh rút chi phiếu đưa cho anh ta, “Sau khi về nước, công ty của anh sẽ tai qua nạn khỏi. Giải quyết xong chuyện này, anh có thể làm chuyện anh muốn.”

“Cám ơn anh Đồng.” Người đàn ông sung sướng, cảm ơn lia lịa.

Đợi anh ta đi khuất, Đồng Hựu gọi điện cho Lê Minh Vũ, kể rõ ngọn nguồn mọi việc. Sau khi cúp máy, anh thấy Tả Giai Tuệ như một con gấu koala bổ nhào về anh, giang tay ôm anh từ đằng sau.

“Đồng Hựu, anh xong việc chưa?” Cô cười ngọt ngào hỏi anh.

Hai cục bông gòn mềm mại áp sát vào lưng Đồng Hựu, khiến cổ họng anh căng cứng. Đồng Hựu xoay người muốn đẩy cô ra. Có điều vừa quay qua, anh xấu hổ không ngớt.

Tả Giai Tuệ hẳn là vừa đi từ hồ bơi lên vì cô còn đang mặc áo tắm phong phanh. Cô sống ở nước ngoài quanh năm, đã quen phơi nắng nên da của cô lúc bình thường là màu nâu. Nhưng thời gian này da cô trắng về đúng màu da tự nhiên. Thấy cô ăn mặc kiểu này, Đồng Hựu biết cô định đi phơi nắng. Tuy nhiên anh không muốn trông thấy cô. Tả Giai Tuệ như vậy sẽ dụ dỗ anh.

Đồng Hựu lúng ta lúng túng. Anh biết mình có thiện cảm sâu đậm với cô gái này nhưng anh không phải kẻ sở Khanh lợi dụng con gái người ta.

Thế là Đồng Hựu cau mày bực dọc, “Tại sao không thay quần áo?” Anh lật đặt lấy khăn bông trùm kín người cô lại.

“Em nóng.” Tả Giai Tuệ bĩu môi kháng nghị.

“Hôm nay, có người ngoài tới biệt thự, em định khoe hàng cho người ta xem hả?” Giọng điệu Đồng Hựu nghe rất cáu kỉnh.

“Chẳng phải em chờ người ta đi rồi mới ra ngoài ư?” Tả Giai Tuệ mở to mắt nhìn, cô lại cười hi hí ôm anh, “Đồng Hựu, chừng nào chúng ta kết hôn thế?”

Đồng Hựu bị cô ôm bất ngờ, nơi nào đó trong người anh bắt đầu có phản ứng. Anh lạnh nhạt xô cô ra, nhíu mày nhìn cô. “Tôi chưa từng gặp cô nàng nào nóng lòng như em.”

“Không phải bây giờ gặp rồi ư?” Tả Giai Tuệ phản bác, “Đồng

Hựu, anh không được thất hứa. Anh đã sống chung với em rồi.”

Đồng Hựu nhú mày nhìn dáng vẻ dõng dạc của cô, anh buồn cười, “Sống chung? Đúng thế! Nhưng chúng ta chỉ sống cùng một mái nhà thôi.”

“Nhưng chẳng phải người ngoài nói chúng ta sống chung ư? Ai thèm quan tâm anh với em sống khác phòng. Nói tóm lại sắp của anh đã quả quyết anh lợi dụng em.” Tả Giai Tuệ cười xảo quyệt.

Đồng Hựu vỡ lẽ. Hoá ra cô bắt mí cho Lê Minh Vũ. Anh nói mà, làm gì bộ trưởng nhàn rỗi tìm hiểu việc cá nhân của anh? Đồng Hựu thở dài, “Em còn nói gì với anh ấy?”

“Không có, em không làm gì hết. Em chỉ nói anh với em đi đâu cũng có nhau, sớm chiều đều gắn bó keo sơn. Nếu không anh ấy làm gì kêu anh mau lấy em.” Tả Giai Tuệ cười ha hả vô trách nhiệm.

Đồng Hựu giận kinh khủng. Anh liếc cô tức tối, tay chỉ về cô, “Mau về phòng đi!” Anh phát hiện phương diện nào đó của anh đối với cô mỗi lúc một nghiêm trọng! Anh không muốn khao khát của mình làm hại cô.

Tả Giai Tuệ bĩu môi, cô chỉ xuống hai chân mình, “Không có mang giày, kiểu này đi lên sỏi, đau lắm.”

“Giày đâu?”

“Đứt dây, rớt xuống nước rồi.”

Đồng Hựu thở dài ngao ngán, “Lên đây, tôi cõng em về phòng.”

Tả Giai Tuệ reo hò sung sướng. Cô phóng lên lưng Đồng Hựu, ôm chặt anh, cô vừa cười vừa nói, “Đồng Hựu, lưng anh rộng thật, dễ chịu quá.”

“Đừng cục cựa!” Đồng Hựu quát khế. Con nhỏ này cứ cọ tới cọ lui trên lưng anh.

Sau khi nghe Đồng Hựu báo cáo công việc, thần sắc Lê Minh Vũ sa sầm. Anh dặn dò Đồng Hựu, “Cậu cũng phải theo dõi kỹ bên Pháp. Đợi đến thời cơ thích hợp, chúng ta sẽ khiến Hạ Minh Hà không thể trở mình.”

Đồng Hựu nghe lời căn dặn rồi cúp máy.

Nói chuyện điện thoại xong, Lê Minh Vũ thả người xuống ghế. Tô Nhiễm đẩy cửa đi vào phòng sách, cô không khỏi dừng chân. Phòng sách rất tối, tối đến mức không thấy đồ vật bên trong. Men theo ánh trăng bên ngoài, cô lơ mơ thấy Lê Minh Vũ đang mệt mỏi vùi người vào trong ghế sofa.

Cô bước vào, vòng tay ôm vai anh, “Anh gặp bác Lê chưa?”

Lê Minh Vũ nhắm nghiền mắt, vươn tay kéo cô ngồi xuống cạnh mình. Anh gạt đầu thay cho câu trả lời.

Tô Nhiễm cũng không hỏi lại, cô ngồi bên người anh.

Lê Minh Vũ lại ngả người, anh nhắm mắt gối đầu lên đùi cô. Rất lâu sau, anh mới hỏi cô, “Anh có đè em đau không?”

“Không.” Tô Nhiễm dịu dàng massage đầu cho anh.

Một lực nhẹ nhàng thoải mái và mùi hương trên người cô xua tan nỗi buồn của anh. Thần sắc của anh thả lỏng, vẻ ủ rũ tan dần đi.

Tô Nhiễm lặng thinh, không nói tiếng nào. Cô mỉm cười xoa bóp thái dương cho anh. Nhìn anh nằm trên đùi, cô lại càng yêu thương. Lê Minh Vũ trong ấn tượng của cô là một khối sắt, không biết mệt mỏi. Hôm nay nhìn anh uể oải nằm trong lòng, cô bỗng thấy anh như một đứa trẻ, gợi dậy mẫu tính bao la trong cô.

Lê Minh Vũ đột nhiên mở miệng, “Ba nghĩ chỉ cần ba chủ động nhận tội, mọi việc sẽ ổn thoả.”

Tô Nhiễm không hỏi anh, cô chỉ im lặng chờ anh nói.

Lê Minh Vũ nói tiếp, “Ba nhớ khi đó Đinh Minh Khải trông không giống bình thường, nhưng ba chỉ muốn giết anh ta nên không suy xét nhiều. Bây giờ ngẫm lại, một người khoẻ mạnh như Đinh Minh Khải sao lại bị ba giết dễ dàng đến thế. Đúng là rất đáng nghi.”

Tô Nhiễm thở dài thườn thượt. Cô không cách nào nghĩ ra hình ảnh đầm đìa máu me. Cảnh trong biệt thự hồi ấy vẫn khiến cô sợ thót tim. Như nhận ra tâm trạng của Tô Nhiễm, Lê Minh Vũ bèn kéo tay cô, hôn nhẹ lên cổ tay cô. Cô khẽ cười nhìn anh.

“Hạ Minh Hà làm thật không anh?”

“Còn đang tìm bằng chứng, chỉ cần đến thời cơ thích hợp...” Anh mở choàng mắt, đôi đồng tử đen ngòm loé vẻ tàn nhẫn.

Tô Nhiễm rất quen thuộc ánh mắt mắt này của anh. Cô biết anh sẽ đấu đến cùng với đối phương. “Tóm lại anh không thể để bản thân gặp chuyện. Nếu không em sẽ không tha thứ cho anh.”

Lệ Minh Vũ nở nụ cười, “Em ngốc quá, anh gặp chuyện gì nào? Vưu Kim sẽ điều tra lại vụ này, ít nhất anh cũng yên tâm.” Anh nắm tay Tô Nhiễm, “Ngày mai, chúng ta đi đăng ký.”

Tô Nhiễm khẽ cười, “Qua chuyện này đã. Em mong anh dồn hết tâm trí giải quyết việc mình muốn làm.”

“Lấy em cũng là việc anh muốn làm.” Lệ Minh Vũ nói nhỏ.

“Bây giờ chúng ta cũng đang ở bên nhau.” Tô Nhiễm cúi đầu hôn trán Lệ Minh Vũ, cô nhìn vào mắt anh, “Em luôn ở đây, không rời xa anh. Anh đừng lo.”

Lệ Minh Vũ cảm động vô ngần. Tóc cô rủ xuống gò má của anh, mùi hương thuộc riêng cô khiến anh nhẹ nhõm. Lệ Minh Vũ kéo đầu cô xuống thấp, phủ miệng mình lên môi cô.

Hồi lâu sau, Lệ Minh Vũ mới lưu luyến buông ra, anh nhìn cô chăm chú, “Cảm ơn em.”

Tô Nhiễm mỉm cười, “Anh phải tốt với em cả đời.”

“Được.” Lệ Minh Vũ đáp trịnh trọng.

Tô Nhiễm nghĩ Lệ Minh Vũ đang lo lắng chuyện của ba anh, vì thế cùng những lúc như thế này, cô càng cảm thấy tĩnh lặng thật đáng quý. Lúc này, nói đông dài cũng không bằng một cái ôm ấm áp và sự tin tưởng tuyệt đối vào anh.

“Trời lạnh, em phải chú ý đừng để mình bị cảm.”

“Em biết rồi.” Tô Nhiễm cười chúm chím.

Lệ Minh Vũ thở dài khoan khoái. Anh điều chỉnh tư thế nằm, quay mặt hướng về bụng cô.

“Đào Tuý em điều chế sao rồi?” Anh vừa hỏi chuyện vừa từ tốn vén váy của Tô Nhiễm, là mãi mãi mình trên đùi cô.

“Tất cả đều thuận lợi, ưm...” Hơi thở của anh quấy nhiều đầu cô. Đầu Lệ Minh Vũ chậm rãi chuyển động dưới váy Tô Nhiễm. Tay anh giữ lấy thắt lưng Tô Nhiễm, miệng lười ỉm áp của anh trên đầu vạt trí nhạy cảm qua mảnh che giữa đùi cô.

“Vậy là tốt rồi.” Bởi do động tác mà giọng anh trở nên mơ hồ.

“Minh Vũ...” Tô Nhiễm nói lúng búng, cô vô thức ghì đầu anh.

Tay anh lại bắt đầu sờ soạng cời cúc váy ngủ Tô Nhiễm, biến nụ hôn của anh trở nên tự do. Tô Nhiễm cũng không phản kháng, cô cài tay vào tóc anh, say lịm trong khoái cảm.

Tô Nhiễm từ từ nằm xuống ghế sofa. Lệ Minh Vũ thở hắt ra một hơi, anh phủ người xuống, xoay mặt Tô Nhiễm về phía mình, cuồng nhiệt chiếm lấy môi cô...

Quyển 10 - Chương 22: Đào Túy

Bệnh viện

Ánh nắng ấm áp xuyên qua rèm cửa chiếu lên cô gái thốt ra tiếng rên khe khẽ nằm trên giường bệnh, cô gái mở mắt ngờ vực nhìn quanh.

Y tá đứng lúc đi vào, cô ta mỉm cười, “Chị tỉnh rồi. Chị chờ một chút, để em đi gọi bác sĩ Mộ.” Y tá vội vàng đi ra ngoài.

Thần sắc cô gái càng lộ vẻ nghi ngại, cô cố gắng ngồi dậy, xoa bóp trán, lúc này mới biết mình đang mặc đồ bệnh.

Đây là...

Cô gái cố gắng nhớ lại nhưng càng nghĩ đầu càng đau.

Cửa phòng bệnh mở ra, một người đàn ông mặc áo blouse trắng đi vào. Anh ta rất cao, từ người anh ta còn tỏa ra mùi cam thơm nhẹ.

Người đàn ông này...

Cô ngẩng đầu nhìn tên trên áo blouse trắng của anh ta... bác sĩ Mộ Thừa – trưởng khoa giải phẫu thần kinh.

Trẻ tuổi như vậy mà đã là bác sĩ trưởng khoa.

Hình như anh ta... trông rất quen mắt.

Mộ Thừa quan sát cô, thấy cô có vẻ vẻ hoài nghi, anh mỉm cười, “Tôi là bác sĩ khoa giải phẫu thần kinh của bệnh viện – Mộ Thừa. Cô ngất xỉu ở sân bay, được xe cấp cứu đưa thẳng đến đây.”

Cô gái sực nhớ đến cảnh tượng ở sân bay. Rốt cuộc cô đã nhớ người đàn ông này là ai. Ở sân bay, cô giúp con gái anh ta sửa lại áo đầm. Khi chuẩn bị đi đăng ký thì cô ngất lịm đi.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Cô gái hỏi.

“Không lâu lắm nhưng cô không kịp bay đi Los Angeles.” Mộ Thừa nhận bệnh án y tá đưa cho, không biết viết gì trên đó.

Cô gái ngệt ra, đành lắc đầu cam chịu, “Tiêu rồi, tôi tới không kịp buổi họp báo.”

“Công việc làm không bao giờ hết. Cô Y nổi tiếng trong nghề, sau này còn nhiều cơ hội.” Mộ Thừa viết xong rồi đưa bệnh án lại cho y tá.

Cô gái sững sờ nhìn anh, “Sao anh biết tôi họ Y?”

“Y Lan.” Mộ Thừa cầm tay vào túi áo blouse trắng, anh nói chính xác tên cô. Thấy cô giật mình, anh từ tốn giải thích, “Cấp cứu và nằm viện cần giấy tờ liên quan. Tôi xin lỗi, chưa hỏi ý cô mà tôi đã tự tiện xem hộ chiếu. Tình huống khẩn cấp, mong cô tha thứ.”

Y Lan vỡ lẽ, cô gật nhẹ đầu, “Cám ơn anh, bác sĩ Mộ.” Nói cảm ơn xong, cô bèn muốn xuống giường, “Nhưng tôi không thể nằm viện.”

Mộ Thừa vươn tay ghì cô lại, giọng anh hết sức kiên quyết, “Cô phải nằm viện.”

Y Lan không ngờ thái độ của anh đột nhiên nghiêm túc, cô giật mình, nặn ra nụ cười gượng gạo, “Tôi hiểu sức khỏe của mình hơn ai hết. Bệnh nhân có quyền yêu cầu xuất viện đúng chứ?”

“Nói vậy, cô biết mình bị u mạch máu não?” Mộ Thừa nhìn cô.

Mắt Y Lan vụt vẻ kinh ngạc nhưng nhớ tới anh là bác sĩ giải phẫu thần kinh, dĩ nhiên cô không gạt được anh, “Phải, tôi biết mình bị bệnh này, tôi luôn uống thuốc để kiểm soát bệnh.”

Mộ Thừa thờ dài, “Vậy cô có biết khối u của cô nằm sâu trong não. Ban đầu, cô chỉ chóng mặt, thị lực kém, nhưng bây giờ cô lại bị ngất, chứng minh bệnh của cô đã chuyển biến xấu. Nếu chữa trị trễ hậu quả sẽ càng nghiêm trọng.”

“Gần đây tôi hay mệt, công việc quá bận dễ khiến tôi bị ngất.” Y Lan không phối hợp với Mộ Thừa.

Mộ Thừa cũng hiểu tâm lý bệnh nhân. Nhất là khoa của anh, bệnh nhân nào nằm ở khoa này thì không ai là bệnh đơn giản. Đứng từ góc nhìn của bệnh nhân, bài xích cũng là bình thường. Anh cất giọng chân thành, “Tôi nghĩ thường ngày, cô hay bị đau đầu và cứng gáy. Lần này cô hôn mê, nghĩa là u mạch máu não đã bắt đầu vỡ và xuất

huyết dưới màng nhện. Khi cô hôn mê, tôi đã chụp CT và động mạch não, phát hiện khối u trong mạch máu của cô đã phình to. Tình trạng này rất nguy hiểm. Nếu giải phẫu muộn, tính mạng của cô sẽ bị đe dọa.”

“Tôi biết.” Y Lan không hề kinh ngạc, cô bình tĩnh trả lời.

“Cô biết?” Đến phiên Mộ Thừa ngữ ngàng, anh cau mày, “Cô biết rõ bệnh của mình, mà còn bay ư? Cô có biết khối u mạch máu não của cô đang đối mặt với khả năng nguy hiểm là bị vỡ không?”

“Bác sĩ Mộ, cảm ơn anh đưa tôi đến bệnh viện kịp thời, nhưng tôi không chấp nhận cuộc giải phẫu này.” Y Lan lắc đầu, “U mạch máu của tôi nằm gần não bộ. Theo tôi được biết, kiểu phẫu thuật này mạo hiểm rất lớn. Nếu giải phẫu thất bại, tôi có thể bị mù. Tôi là một nhà thiết kế, tôi không thể mất đi thị lực.”

“Cô Y, bất cứ phẫu thuật nào cũng mạo hiểm. Chẳng hạn phẫu thuật cắt ruột thừa đơn giản, cũng có khả năng bất trắc, dẫn tới chết người. Nhưng hy vọng cô tin tưởng tôi. Nếu tôi đề nghị cô làm phẫu thuật, chắc chắn tôi sẽ cố gắng hết mình.” Mộ Thừa nhìn cô, nhấn giọng rành rọt.

Y Lan ngạc nhiên nhìn anh, “Bác sĩ Mộ, anh rất kỳ lạ. Bác sĩ khác cũng không dám khẳng định như anh. Họ còn không biết khả năng thành công là bao nhiêu phần trăm, sao anh có thể tự tin đến vậy?”

Mộ Thừa nhìn cô, “Cô là một cô gái tốt, tôi hy vọng mình giúp được cô.” Anh không nói năng to lớn, cũng không khoe ra kinh nghiệm và lý lịch của mình như những bác sĩ khác. Anh chỉ nói nhẹ nhàng một câu. Cô giúp Băng Nụ, chứng minh cô là một cô gái hiền lành. Anh không nở mặt kệ kiểu con gái như cô. Còn một nguyên nhân quan trọng nữa là dáng vẻ của Y Lan gợi anh nhớ Tô Nhiễm. Khi anh tiếp nhận Tô Nhiễm hồi trước, Tô Nhiễm cũng hoang mang như Y Lan bây giờ. Gương mặt Y Lan loáng thoáng bóng dáng của Tô Nhiễm, tạo nên cảm giác khác thường trong lòng anh.

Y Lan không ngờ anh sẽ nói ra lý do như vậy, cô cười chịu thua, “Có vẻ như tôi phải nằm viện thật rồi.”

“Đúng vậy, tôi sẽ là bác sĩ chính của cô. Mấy ngày tới, cô phải

tiến hành các xét nghiệm khác. Nếu sức khỏe cô cho phép, tôi đề nghị cô nên phẫu thuật lập tức. Tôi sẽ nói rõ mọi bước trong quá trình phẫu thuật cho cô biết.” Mộ Thừa gật đầu.

Y Lan thở dài không nói gì, cô chỉ gật đầu.

“Người nhà của cô đâu? Khi phẫu thuật cần người nhà ký tên.” Mộ Thừa hỏi.

Y Lan rủ mi như đang kiềm nén cảm xúc, cô nói nhàn nhạt, “Không có, tôi tự ký cho mình được rồi.”

Mộ Thừa ngậy ngẩn cả người.

“Anh chưa từng gặp bệnh nhân nào như tôi, phải không?” Y Lan thấy anh thừ ra, cô mỉm cười kiên cường, “Trên đời này, tôi chỉ có một mình, chỉ như vậy thôi.”

Cô cười xoa dịu bầu không khí, “Lẽ nào tôi không tự quyết định cho mình được?”

Mộ Thừa nở nụ cười, “Được.” Không hiểu tại sao trái tim anh lại chưa xót vô ngần vì những lời này của cô.

Thời tiết trở lạnh. Tháng mười hai lại tới, mùa đông lại về. Một năm bốn mùa cứ thoát tới thoát đi. Đối với Tô Nhiễm và Lê Minh Vũ mà nói, mùa đông này rất quan trọng. Tin đồn về Lê Minh Vũ vẫn lan truyền khắp nơi nhưng đau khổ là không có bằng chứng xác thực nên chỉ coi như tin vịt mà thôi. Lê Minh Vũ và Tô Nhiễm đều bận bịu với công việc. Lễ giáng sinh gần tới, dù gì con người cũng phải vui mừng mới tốt. Sáng hôm nay, ánh nắng rạng rỡ chiếu xuyên qua những tầng mây lơ lửng trên trời, xua tan phần nào ngày đông giá lạnh.

Hôm nay là một ngày trọng đại với Tô Nhiễm.

Trong phòng khách lầu một ngồi đầy người. Tô Ánh Vân, Tiêu Quốc Hào, An Tiểu Đóa, Hòa Quân Hạo, Hòa Vy và Giang Dã đều tới. Lê Minh Vũ ngồi cách khá xa họ, anh trầm mặc không biết đang nghĩ điều gì.

Một lát sau, chuông cửa reo lên. Tô Ánh Vân đi mở cửa, nhìn thấy Tiêu Diệp Lỗi cũng tới. Hòa Vy cau mày, Giang Dã nhìn Tiêu

Diệp Lỗi với vẻ thù địch. Tiêu Diệp Lỗi không quan tâm đến Giang Dã và Hòa Vy, anh nhìn Tô Ánh Vân, “Dì Vân sao rồi?”

Tô Ánh Vân đưa mắt lên lầu, “Tiểu Nhiễm chưa xuống, mọi người đang đợi kết quả.”

Hòa Quân Hạo nói, “Dì Vân, hôm nay mẹ con không tới được. Mẹ kêu con xin lỗi mọi người, hy vọng Đào Túy có thể xuất hiện trên thị trường lần nữa.”

Tô Ánh Vân gật đầu.

Hòa Vy nhìn Hòa Quân Hạo, cất giọng lạnh lùng, “Coi như bà ta cũng hiểu chuyện.”

Sắc mặt Hòa Quân Hạo hơi lúng túng.

An Tiểu Đóa trông thấy dĩ nhiên đau lòng, cô lên tiếng bênh vực, “Chị nói sai rồi. Chị không thích cũng không được nói như vậy. Dù sao đắc tội với chị cũng không phải Quân Hạo.”

“Chưa gì đã thay lòng đổi dạ? Bác sĩ Mộ chưa đi bao lâu cơ mà.” Hòa Vy nói lờ lờ.

“Chị...” An Tiểu Đóa bị nói đến đỏ mặt.

“Tiểu Vy.” Giang Dã gọi cô, ý bảo cô đừng làm khó họ.

Hòa Vy nhún vai bất cần.

Tiêu Diệp Lỗi tìm chỗ ngồi cách xa họ, anh im lặng liếc nhìn Lê Minh Vũ.

Một lúc sau, Tô Nhiễm từ lầu hai đi xuống. Thấy mọi người đã đến đông đủ, cô mỉm cười.

Lê Minh Vũ đứng dậy trước tiên, anh đặt đồ trên tay cô xuống bàn, “Sao rồi em?”

Tô Nhiễm nhin cười, “Mọi người thử là biết ngay mà.” Cô đưa que thử hương cho mọi người.

Mọi người cầm lên ngửi thử. Mỗi lần ngửi xong, lại ngửi thêm hạt cà phê để bên cạnh. Mùi hương vẫn lưu lại trong khoang mũi dù có ngửi tiếp mùi khác. Tiêu Diệp Lỗi, Hòa Vy, Giang Dã đều còn trẻ, dĩ nhiên không biết gì về Đào Túy. Họ chỉ cảm thấy dễ ngửi, còn cái khác thì không biết. Nhưng Tô Ánh Vân lại khác. Bà nhớ mùi của Đào Túy. Vì vậy khi ngửi que thử hương, mắt bà đột nhiên sáng rực

lên. Một cảm giác đã lâu mới có trở dậy trong lòng bà, nó như chìa khóa mở ra hồi ức xa xưa, từng câu chuyện hạnh phúc, vui sướng, thống khổ, tuyệt vọng,... đều hiện lên.

Mùi này giống hệt mùi trong trí nhớ của bà. Trái tim bà đập mạnh bất an, bà vô thức đưa mắt nhìn Lê Minh Vũ. Tô Nhiễm không đưa que thử hương cho Lê Minh Vũ. Lê Minh Vũ lại chủ động lấy ngửi thử. Sau khi ngửi xong, anh nhíu mày đắm chiêu. Anh vĩnh viễn không quên được mùi hương này. Tuy hồi ấy còn bé nhưng với anh nó là mùi vị của hạnh phúc. Có điều niềm hạnh phúc này quá ngắn ngủi. Đào Túy là nỗi hận ngàn ấy năm qua của anh.

Hôm nay ngửi thấy mùi hương giống hệt ngày xưa, nỗi hận trong lòng anh đã tiêu tan thành mây khói. Anh từng cho rằng khi ngửi lại nó, anh sẽ thống khổ. Nhưng anh sai rồi, anh không những không thống khổ, mà anh còn thấy chan chứa hạnh phúc. Anh nhìn Tô Nhiễm, anh hiểu niềm hạnh phúc của mình phát ra từ cô.

“Chị ba, nước hoa này thơm quá. Sau này rót vào một cái chai thật đẹp là tuyệt vời.” Hòa Quân Hạo vui vẻ nói.

An Tiểu Đóa khinh khỉnh liếc anh, “Chẳng phải cậu làm nghệ thuật ư? Từ miêu tả của cậu tầm thường như vậy mà coi được hả? Ít nhất phải dùng vài thuật ngữ chuyên nghiệp chứ.”

“Thuật ngữ chuyên nghiệp gì?”

“Phải giống như quảng cáo, dùng toàn từ khen ngợi Đào Túy.” An Tiểu Đóa lờm anh.

“Phụ nữ như hoa, hoa như phụ nữ. Câu này được chưa?” Hòa Quân Hạo cười gian xảo.

Hòa Vy lắc đầu chán nản nhìn Hòa Quân Hạo, “Đúng là bần nhão không xây được tường. Coi ra cậu chỉ chụp hình được mà thôi.”

Hòa Quân Hạo mặc kệ, anh bật cười thích thú.

Tô Nhiễm tỏ vẻ chịu thua, “Kêu mọi người ngửi nước hoa mà cứ đấu võ mồm không thôi.”

“Tiểu Nhiễm, nước hoa này thơm hơn Midi nhiều, mình thích cực kỳ.” An Tiểu Đóa nói.

“Nhất là hương cuối, nhẹ nhưng thơm dai. Tiểu Nhiễm, em làm

được thật rồi.” Hòa Vy cười rạng rỡ.

Tô Nhiễm cười nhìn Tô Ánh Vân, “Mẹ, mẹ thấy thế nào?”

Tô Ánh Vân gật đầu liên tục, mắt bà lóng lánh nước, “Giống, giống lắm. Minh Vũ...” Bà đột nhiên xoay đầu nhìn Lê Minh Vũ.

Hành động của bà khiến mọi người giật mình. Lê Minh Vũ hiểu ý của bà, anh để que thử hương sang bên, nhìn Tô Nhiễm, “Chúc mừng em, em thành công rồi.”

“Thật không?” Tô Nhiễm làm sao không hiểu vướng mắc của anh. Thấy anh nói vậy, cô hiểu anh đã từ bỏ mọi thứ.

Tô Nhiễm cũng nở nụ cười từ tận đáy lòng.

“Chúc mừng cô!” Tiêu Diệp Lỗi vừa cười vừa nói.

Tô Nhiễm nhìn Tiêu Diệp Lỗi, tâm trạng cô hết sức phức tạp nhưng vẫn nói thật lòng, “Diệp Lỗi, tôi cảm ơn cậu mới đúng. Nếu không có Long diên tử của cậu, Đào Túy sẽ không thành công.”

“Cảm ơn tôi?” Tiêu Diệp Lỗi mỉm cười, nhìn thoáng qua Lê Minh Vũ đầy ẩn ý, “Tôi thấy cảm ơn anh ta mới đúng.”

“Cậu nói sao cơ?” Tô Nhiễm cố tình hỏi.

Lê Minh Vũ nhìn Tiêu Diệp Lỗi, mắt anh tối sầm lại, như thể đang cảnh cáo.

“À, không có gì, tôi thấy anh ta luôn ở cạnh giúp đỡ cô. Không có anh ta giúp đỡ, cô cũng không thể tập trung.” Tiêu Diệp Lỗi hiểu ý Lê Minh Vũ, anh nhếch miệng nói hờ hững.

Tô Nhiễm nhìn Lê Minh Vũ, cô chủ động ôm anh, “Đúng vậy, người đáng cảm ơn nhất là Lê Minh Vũ.”

“Cô nàng này ngốc quá.” Lê Minh Vũ xoa đầu cô, cất giọng yêu thương.

“Nước hoa này được thật chứ?” Tâm trạng Tô Nhiễm rất kích động.

“Được, chắc chắn được.” Lê Minh Vũ nói chắc nịch.

Tô Nhiễm ôm anh chặt hơn.

Cô lại tới cạnh Tiêu Quốc Hào, “Chú Tiêu, con cũng phải cảm ơn chú.”

“Chúng ta là người nhà, cái gì mà cảm ơn với không cảm ơn.”

Tiêu Quốc Hào cũng xúc động, giọng ông nghẹn ngào.

“Nói vậy chúng ta có thể đưa Đào Túy ra ngoài thị trường ngay rồi ư?” Giọng điệu của Hòa Quân Hạo rất hớn hờ.

Hòa Vy nghiền ngẫm chốc lát, “Giới thiệu ngay cũng được. Hơn nữa gần đến phiên giao dịch của Hòa thị, nếu không có tiến triển gì mới, tôi sợ cổ phiếu của Hòa thị sẽ tiếp tục rớt giá.”

“Giới thiệu ngay?” Tô Nhiễm chần chừ.

“Ừ, thì sao?” Hòa Vy hỏi.

Tô Nhiễm nói, “Em sợ không kịp. Giới thiệu ngay sẽ quá hấp tấp. Như vậy chúng ta sẽ phải đẩy mạnh tốc độ ở nhà xưởng, gấp rút sản xuất chai nước hoa theo mẫu thiết kế đã chọn sẵn.”

“Chúng ta buộc phải làm vậy.” Hòa Vy thờ dãi.

Lệ Minh Vũ cất giọng điềm tĩnh, “Nhiễm nói đúng. Giới thiệu ngay là vội vàng, tính phiêu lưu sẽ rất cao. Một mẫu hàng hóa trước khi đưa ra phải dành thời gian bồi dưỡng thị trường mới đạt được hiệu quả tốt. Tôi nghĩ nên giới thiệu vào lễ Giáng sinh. Làm vậy mọi người sẽ có thời gian tuyên truyền sản phẩm, mở rộng việc đóng gói bao bì, tổ chức quảng bá ngoài trung tâm mua sắm nhằm mang lại hiệu quả tiêu thụ cao. Như thế phần thắng của mọi người sẽ lớn hơn.”

“Lễ Giáng sinh giới thiệu? Vậy phiên giao dịch sắp tới phải tính sao?” Giọng Hòa Vy bỗng lạc đi mấy tông.

“Bây giờ đưa tin Đào Túy sẽ tái xuất trên thị trường. Tôi đảm bảo giá cổ phiếu của Hòa thị sẽ được kéo lên.” Lệ Minh Vũ nói sơ ý kiến của mình.

Hòa Vy hiểu ra. Lệ Minh Vũ nói đúng!

Mọi người bắt đầu thương lượng kế hoạch chi tiết. Đào Túy sẽ giới thiệu chính thức vào lễ Giáng sinh. Như vậy thời gian quảng bá sẽ không quá lâu, đối thủ không thể bắt chước. Mà cũng không vì tuyên truyền quá nhanh, chuẩn bị sơ sài vội vàng.

Lệ Minh Vũ lặng lẽ ra khỏi phòng khách, đi tới sân thượng. Cánh cửa trượt che khuất khung cảnh náo nhiệt trong và ngoài phòng khách. Tô Nhiễm đang bàn bạc công việc cũng trông thấy cảnh này. Cô để mọi người tiếp tục thương lượng, cũng đi tới sân thượng. Tô

Nhiễm lặng thinh ôm Lê Minh Vũ từ đằng sau, áp mặt vào lưng anh.

Lê Minh Vũ nghĩ tới ba mẹ. Anh không biết Đào Túy đời đầu có mùi gì, nhưng hương thơm của đời sau vĩnh viễn sống trong tâm trí anh. Đối với Lê Minh Vũ, Đào Túy đời sau là mùi hương của mẹ. Anh nhớ mẹ thích nước hoa này, cũng biết bản thân căm thù nó ra sao. Mùi thơm này đã từng là khối u ác tính khiến anh bứt rứt không yên. Hôm nay, Đào Túy đời sau lại xuất hiện trên đời. Mùi hương này phảng phất trong không khí, nhẹ nhàng men theo hơi thở nhập vào lục phủ ngũ tạng của anh. Tuy anh đã buông hết chuyện cũ từ lâu nhưng anh vẫn nghĩ tới nó... Mãi đến khi cơ thể phụ nữ mềm mại cùng hương thơm Đào Túy dịu dàng tựa vào lưng anh, anh bỗng cảm thấy lâng lâng, nỗi buồn cũng tan biến theo. Lê Minh Vũ nhẹ nhàng mơn trớn cánh tay phụ nữ đang ôm thắt lưng của anh...

“Anh nghĩ gì thế?” Người phụ nữ đằng sau lên tiếng.

Lê Minh Vũ nhoen miệng cười, anh cài tay mình vào tay cô, “Không có gì. Anh thấy thời gian này em rất vất vả.”

“Em vất vả hồi nào?” Tô Nhiễm khẽ cười, cô buột chặt cánh tay, thở dài thỏa mãn, “Minh Vũ, có anh ở cạnh thật tuyệt.”

Trái tim Lê Minh Vũ rung lên. Anh xoay người ôm Tô Nhiễm, nhìn thẳng vào đôi mắt trong vắt của cô. Sau đó, anh lại không nén nổi tình cảm cúi xuống hôn cô. Tô Nhiễm mỉm cười thỏa mãn. Trong mắt anh chỉ còn hình bóng và nụ cười hạnh phúc của cô.

“Có thấy anh ngốc quá không?”

Tô Nhiễm bật cười thành tiếng, “Tại sao lại nói vậy?”

“Em muốn anh lãng mạn nhưng anh không làm được.” Lê Minh Vũ cười nòng ẩm, “Trước khi biết em, anh chưa từng yêu đương. Anh không biết theo đuổi con gái, cũng không biết dỗ dành như thế nào mới khiến cô ấy vui vẻ. Hình như anh rất ít thề non hẹn biển, nói ngon nói ngọt với em.”

“Thể hiện bằng hành động thực tế đáng quý hơn thề non hẹn biển. Đối xử tốt với một người, không nhất thiết phải nói ngon nói ngọt.” Tô Nhiễm cười tủm tỉm nhìn anh.

“Chẳng phải phụ nữ thích như vậy ư?”

Tô Nhiễm nháy mắt với anh, “Không phải chuyện anh biết thì ép anh làm gì?” Nói đoạn, nụ cười của cô càng tươi hơn, “Có trách thì trách anh sinh ra đã đẹp, có thể khiến phụ nữ chủ động tốt với anh. Anh không làm gì, phụ nữ cũng sẽ ôm ấp yêu thương. Vậy anh còn cần hành động lẳng mạn để theo đuổi phụ nữ ư?”

“Không khí có mùi rất chua.” Lê Minh Vũ mỉm cười.

“Chảnh chọe.” Tô Nhiễm giả vờ hờn dỗi, rồi lại cười tươi như hoa.

Lê Minh Vũ cũng cười, mắt anh lấp lánh hạnh phúc.

Hai người ôm chặt lấy nhau, như thể đất trời chỉ còn lại họ... Tô Ánh Vân đứng bên trong cũng trông thấy cảnh này. Nỗi lo trong lòng bà cuối cùng cũng tan biến. Bà mong họ sẽ như vậy mãi mãi...

Tin tức Đào Túy tái xuất gây náo động toàn bộ giới kinh doanh. Giá cổ phiếu của Hòa thị cũng tăng trong phiên giao dịch gần đây. Tình hình của Hòa thị bắt đầu có chuyển biến tốt đẹp.

Không khí giá lạnh nhưng tuyết không rơi, thiếu hẳn cảnh tượng tuyết rơi trắng xóa của bốn năm trước.

Tô Nhiễm thờ dãi đứng trước cửa phòng làm việc. Cô nhìn thân cây xơ xác bên ngoài, không khỏi nhớ tới lễ Giáng sinh bốn năm trước. Tuy bốn năm trước chứa đầy hồi ức đau thương, nhưng hình ảnh Giáng sinh tuyết rơi trắng xóa vẫn rất nên thơ. Cô có cảm giác như tuyết của bốn năm trước chỉ rơi vì trái tim cô đơn của cô. Cô nghe nói ở thành phố này đã lâu lắm rồi không có tuyết rơi.

Ở một nơi khác trong thành phố, mọi cảnh vật xung quanh đều toát lên màu sắc ảm đạm lo lắng.

“Bốp!” Hạ Minh Hà đập mạnh bàn. Ông ta nghiêng răng trèo trẹo, trên trán hiện đầy gân xanh, sắc mặt ông ta hết sức khó coi.

“Tại sao lại như vậy? Chúng ta tính toán chu toàn, tại sao lại xót chiêu này?”

Giả Ny im lặng đứng trước cửa sổ. Ông ta vờ không biết ánh mắt của Hạ Minh Hà đang phóng tới mình. Ông ta bình tĩnh hỏi, “Có lẽ lần này ông trời cũng giúp Lê Minh Vũ.”

“Tôi không tin! Đã gần đến Giáng sinh, cứ tiếp tục như vậy, cậu ta sẽ phản kích chúng ta!” Hạ Minh Hà ngồi xuống, hai tay ông ta không ngừng xoắn vào nhau, chứng tỏ ông ta đang bất an.

“Lần này...” Giả Ny nheo mắt, ông ta buông tiếng thở dài, “Nếu không lật đổ được Lê Minh Vũ, chúng ta sẽ không yên. Cậu ta là người thông minh, chắc chắn biết chuyện này do chúng ta làm.”

Hạ Minh Hà siết tay thành nắm.

“Bây giờ chỉ mong Đào Túy mà họ quảng cáo không giống Đào Túy đời sau trước đây. Rất nhiều người đã từng dùng Đào Túy, dĩ nhiên họ nhớ mùi hương của nó. Lần này chỉ cần khác biệt một chút, chúng ta sẽ có cơ hội chinh Lê Minh Vũ đến chết.” Giả Ny nói, ông ta rút một điếu thuốc ra châm hút.

“Hòa Thị dám tự tin như vậy thì họ đã dự tính việc ông nói. Tô Nhiễm...” Hạ Minh Hà nhìn Giả Ny, “Tôi thực sự coi thường nó. Tôi chỉ nghĩ nó dựa vào khả năng bẩm sinh làm ra vài thứ lật vật, không ngờ nó lại điều chế Đào Túy!”

“Tô Nhiễm rất có bản lĩnh, chúng ta đã coi thường mũi của nó. Nhưng bản lĩnh là một chuyện, nó còn phụ thuộc cả vào nguyên liệu. Ông nói Tiêu Diệp Lỗi đáng tin, vậy tại sao cậu ta cung cấp Long diên tử quý hiếm cho Tô Nhiễm?”

Không nhắc tới điều này thì thôi, nhắc tới Hạ Minh Hà càng tức diên, “Thằng Tiêu Diệp Lỗi chơi hai mang. Nó hợp tác bán đứng Bạch Lâm và Hòa Vy, lừa tôi tin tưởng vào nó. Thằng nhóc này không cho nó một bài học thì khó giải hận trong lòng tôi.”

“Ông muốn dạy dỗ nó? Ông không lo nó nói họ biết chuyện này liên quan tới ông ư?”

Nghe Giả Ny nói vậy, Hạ Minh Hà cười khẩy, “Vậy tôi càng phải giết nó chết, người chết không thể nói năng lộn xộn.”

“Ông muốn giết người diệt khẩu?” Giả Ny thất kinh.

“Sai, tôi chỉ giải hận trong lòng mà thôi. Trên đời này, người bán đứng Hạ Minh Hà nhất định phải chết!” Hai mắt Hạ Minh Hà lóe vẻ tàn nhẫn.

“Chuyện này cần bàn bạc kỹ lưỡng! Nó bán đứng Hòa Vy, nhưng

ở cạnh giúp đỡ Tô Nhiễm, tôi thấy hơi kỳ lạ.”

Hạ Minh Hà cười lạnh buốt, “Đơn giản là muốn lấy công chuộc tội. Thằng nhóc này tuyệt đối không thể giữ lại.”

Thấy ông ta kiên quyết, Giả Ny cũng đành nghe theo.

Hạ Minh Hà cắn răng. Ông ta có cả trăm thắc mắc còn chưa được giải đáp, “Tôi thực sự không hiểu, tại sao chuyện Hòa Tấn Bằng lại mất hết động tĩnh? Đám cảnh sát cũng chỉ hỏi Lệ Minh Vũ lấy lệ. Lệ Minh Vũ rõ ràng có thể lực và cổ phần ở Hòa thị, tại sao lại không điều tra ra manh mối? Thậm chí hội thương nhân cũng im hơi lặng tiếng.”

“Đây là lợi hại của Lệ Minh Vũ, chúng ta không biết được trong đó có vấn đề gì. Cậu ta không dễ đối phó như chúng ta tưởng, đến cả tin đồn hiện tại cũng không ảnh hưởng chút nào tới cậu ta.” Giả Ny nói sự thật, “Việc tôi lo lắng nhất là Đào Túy. Nếu Đào Túy thuận lợi ra thị trường, chúng ta sẽ không còn cơ hội lật đổ Lệ Minh Vũ.”

Hạ Minh Hà gật đầu, “Đây là điều quan trọng nhất nhưng tôi chưa nghĩ ra cách.”

Giả Ny trầm tư, ông ta nhìn Hạ Minh Hà, “Còn một người có thể dùng.”

“Ai?”

“Bạch Sơ Diệp.” Giả Ny gằn giọng.

“Cô ta?” Hạ Minh Hà không tán thành, “Bạch Lâm chết, cô ta cũng không còn trung thành với tôi. Làm sao cô ta chịu giúp đỡ tôi?”

“Không phải giúp đỡ, mà là hỗ trợ lẫn nhau.” Giả Ny nhếch mép, “Cô ta là một người thông minh. Cô ta sẽ biết Đào Túy ra mắt thành công, có nghĩa là con trai của cô ta mất đi cơ hội ngồi trên ghế chủ tịch Hòa thị. Nhưng nếu Đào Túy thất bại, mọi cổ đông sẽ mất hết niềm tin vào hai người con gái của Hòa Tấn Bằng. Lợi dụng rối loạn, ông hoàn toàn có khả năng giúp con cô ta danh chính ngôn thuận ngồi lên ghế chủ tịch tập đoàn Hòa thị. Bên nặng bên nhẹ, tôi nghĩ cô ta sẽ phân biệt rõ ràng.”

Hạ Minh Hà hí mắt, ông ta cười lạnh lùng, “Đúng vậy. Dù sao đã từng lợi dụng, thêm lần này nữa cũng chẳng là gì.”

Quyển 10 - Chương 23: Người Tài Giỏi

Tin tốt về Hoà thị không ngừng xuất hiện trên báo chí. Nhà xưởng nước hoa bắt đầu tăng ca ngày đêm. Mỗi dây chuyền sản xuất đều được quản lý chặt chẽ. Tô Nhiễm đích thân trông coi, kiểm tra tỉ mỉ từng khâu. Gần tới ngày phát hành, cô cảm thấy rất khẩn trương nhưng may mắn có Lê Minh Vũ ở cạnh giúp đỡ, không thôi cô cũng không có cách nào hoàn thành trọng trách này.

Trước đây, cô cũng từng làm nước hoa nhưng cô chỉ hoàn thành giai đoạn pha chế mẫu. Về đóng gói thành phẩm và phát hành, cô chưa từng thử qua. Vì vậy Hoà Vy và Lê Minh Vũ bỗng chốc trở thành chỗ tư vấn, hướng dẫn cô hoàn thành mọi việc.

Ngày hôm nay, sắc trời âm đạm, mây đen giăng kín bầu trời.

Tô Nhiễm tỉnh dậy nhìn thấy bầu trời xám xịt, cô mới biết mình đã ngủ thiếp đi. Cô định ngồi dậy, lại lơ đãng nhìn thấy người đàn ông ngồi tập trung xem tài liệu cạnh bàn trà.

Tô Nhiễm ngấm nhìn tới si mê. Cảm thấy hơi thở của mình tràn ngập mùi hổ phách, cô cup mắt xuống thấy áo khoác của anh đang đắp trên người mình. Dường như có tâm linh tương thông, Lê Minh Vũ cũng ngẩng lên nhìn cô. Loáng cái, đôi mắt anh nhuốm đầy ý cười, giọng nói trầm thấp của anh cất lên...

“Em dậy rồi?”

Tô Nhiễm không chịu ngồi dậy, cô ôm áo khoác của anh vào lòng, lười biếng gật đầu.

Lê Minh Vũ đi lại ngồi cạnh cô, anh đưa cô tập tài liệu, “Anh đã chọn đối tác giúp em. Những công ty này phát triển ổn định trong mấy năm trở gần đây, lại được tiếng tốt trong chính quyền. Em chọn bất cứ công ty nào trong danh sách này đều được.”

Tô Nhiễm giám sát công việc suốt nhiều ngày liền nên mặt phờ

người. Hôm nay không gắng gượng nổi nữa, cô mới mặt dày nhờ đến Lê Minh Vũ giúp đỡ. Nhưng không ngờ trong lúc ngồi đợi, cô lại ngủ thiếp đi, anh đi vào lúc nào cũng không biết. Bây giờ nghe anh nói đã xử lý xong giúp cô, mặt cô loé vẻ ngạc nhiên, “Tài liệu dày như vậy mà anh chọn xong rồi?”

Về mặt kinh ngạc của cô hoàn toàn thoả mãn tính sĩ diện đàn ông của anh. Lê Minh Vũ cười vò tóc cô, “Đồ ngốc, em quên anh làm gì à? Máy năm nay công ty nào mở cửa, công ty nào đóng cửa, chuyện kinh doanh cái gì, hoạt động như thế nào anh đều nắm rõ, vậy nên anh chọn lựa rất dễ.”

Tô Nhiễm đỏ mặt, cô không nhận lấy tập tài liệu mà chủ động dựa vào ngực anh, cô cất giọng nũng nịu, “Thật là, ai giấu cọt anh như vậy chứ? Lần đầu tiên em tiếp xúc với họ, em thấy lạ là đúng rồi.”

Lê Minh Vũ nghe cô phản đối, anh cũng mỉm cười nhìn cô.

Tô Nhiễm thoát khỏi lòng anh, cô cầm tập tài liệu lên, vừa xem vừa khen anh, “Minh Vũ, anh còn nhận xét cho em nữa ư?” Có lẽ sợ cô phải tra cứu thông tin liên quan nên anh còn dụng tâm ghi chú ngắn gọn bên cạnh tên công ty hay tập đoàn đáng tin cậy.

Lê Minh Vũ cười triu mến, “Có phải làm đánh giá đâu mà em kêu là nhận xét.”

Tô Nhiễm đóng tập tài liệu, cô ôm cổ anh, “Minh Vũ, tại sao chuyện em cho là khó lại đơn giản với anh đến vậy nhỉ?”

“Bởi vì em khờ.”

“Đáng ghét.” Cô cười, vươn tay đánh nhẹ anh.

Lê Minh Vũ để mặc cô đánh mình. Anh nắm chặt tay cô, thấy mắt cô có quầng thâm, anh xót xa khôn xiết, “Nếu không tại anh bận rộn, anh sẽ không để em đụng vào những chuyện liên quan đến Đào Tuý. Đạo này nhìn em rất xanh xao.”

“Nếu em giỏi như Hoà Vy thì hay biết mấy. Lúc đó, em có thể làm được nhiều việc to tát, đáng tiếc em chỉ hứng thú với nước hoa, còn kinh doanh thì hữu tâm vô lực.” Tô Nhiễm nói nghiêm túc.

“Phụ nữ không cần gò ép bản thân, cứ làm việc mình thích là được.” Lê Minh Vũ nói chân thành, anh ôm cô vào lòng, “Trên đời

này, không ai là hoàn mỹ.”

Tô Nhiễm cảm thấy ấm lòng nhưng cô vẫn cố tình nói, “Anh có vẻ rất kỳ thị.”

“Anh kỳ thị em?” Lê Minh Vũ cúi đầu nhìn cô, miệng nở nụ cười dịu dàng.

Tô Nhiễm nghiêng ngẫm, cô chớp mắt nhìn anh, “Anh không kỳ thị em nhưng anh kỳ thị phụ nữ thành công có sự nghiệp.”

Lê Minh Vũ chẳng nói chẳng rằng, anh nhún vai, “Nói thật, anh không muốn cưới phụ nữ có sự nghiệp làm vợ. Vì vậy thấy em dần đi theo hướng này. Nếu không em cứ gắng gượng trở thành kiểu phụ nữ ấy, tới lúc đó người chịu khổ lại là anh.”

“Thì ra anh nhỏ nhen như vậy.” Tô Nhiễm lườm anh, cô nhéo má anh, “Đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm, bình thường đối xử tốt với em, ai ngờ lại ghen ghét người tài giỏi.”

“Được rồi, cô nàng tài giỏi.” Lê Minh Vũ chiều chuộng Tô Nhiễm, anh cười nói để mặc cô hồ đồ, “Tài giỏi như em, không đọc tài liệu vẫn tìm được đối tượng hợp tác thích hợp à?”

Tô Nhiễm lật đật rúc vào lòng anh, cô nhõng nhẽo, “Anh biết sở trường của người tài giỏi là gì không?”

Lê Minh Vũ mỉm cười, anh cúi đầu chờ cô nói.

Tô Nhiễm cười xảo quyệt, cô chỉ lên ngực anh, “Đó là biết cách dùng người, giống như em đây, em tìm anh giúp đỡ, dĩ nhiên em tin tưởng anh.” Cô ôm chặt lấy anh nịnh nọt, “Em tin anh sẽ giúp em hết mình. Đối tượng hợp tác anh chọn nhất định là tốt nhất, em không hề lo lắng.”

Lê Minh Vũ giấu ý cười vào đáy mắt, anh giả vờ vờ vờ, “Thì ra đây là người tài giỏi, không ngờ hôm nay anh lại được mở rộng tầm mắt. Nhưng anh thấy người tài giỏi còn một bản lĩnh khác.”

“Bản lĩnh gì?” Tô Nhiễm không thấy vẻ trêu chọc trong mắt anh, cô hỏi nghiêm túc.

Lê Minh Vũ véo mũi Tô Nhiễm, “Đó là nói dối trôi chảy. Khi em cần tới anh thì miệng ngọt còn hơn đường.”

“Ai nói?” Tô Nhiễm biết anh chòng ghẹo nhưng cô không giận

anh, cô nhieu mày, “Lúc em không cần anh, em cũng vậy cơ mà.”

“Lúc không cần anh?” Lê Minh Vũ ôm chầm cô, anh cúi đầu sát vào cô, “Lúc nào là lúc không cần anh?”

Hơi thở của anh khiến Tô Nhiễm ngửa ngáy, cô cười tránh né, “Không biết, em chưa kịp nghĩ tới.”

“Dựa theo kinh nghiệm của anh, đêm nào em cũng dùng tới anh, khi không cần anh chỉ có ban ngày.” Lê Minh Vũ áp mặt vào tai cô. Tô Nhiễm càng né tránh, anh càng dí sát, anh thủ thủ vào tai cô, “Hay anh với em bổ sung thêm vào ban ngày đi. Để em biết em cần anh biết bao nhiêu.”

“Đồ háo sắc đáng ghét!” Tô Nhiễm đỏ mặt, chống tay trước ngực anh, “Anh đừng quậy nữa. Anh là bộ trưởng, không được bắt nạt dân thường.”

Câu nói của Tô Nhiễm chọc Lê Minh Vũ bật cười.

Tô Nhiễm dựa vào người Lê Minh Vũ, cô hít sâu mùi hương trên người anh, “Minh Vũ, anh nói con người không ai hoàn hảo nhưng trong mắt em, không có chuyện gì làm khó được anh.”

“Có chứ, anh có chuyện nghĩ mãi cũng không ra.”

“Thật chứ? Sao em không biết?”

Lê Minh Vũ cười nhìn cô, “Ví dụ như cầu hôn em, tới bây giờ anh vẫn chưa biết cách lãng mạn là gì.”

Tô Nhiễm phì cười, “Em nói chuyện đàng hoàng với anh, anh lại mang em ra làm trò đùa.” Cô cố tình liếc anh, “Em thấy anh vừa phải giải quyết công việc của anh, rồi còn giúp em cả chuyện Hoà thị, em không biết có phải anh làm bằng sắt không? Anh không mệt ư?”

“Như vậy mới làm em thấy anh là ông xã tốt nhất, cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh.” Lê Minh Vũ mỉm cười.

“Chảnh choẹ.” Tô Nhiễm cũng cười, tuy nghiên trong lòng cô lại thừa nhận câu nói này của anh.

Lê Minh Vũ vừa hạnh phúc vừa xót xa nhìn cô, anh hôn cô, “Em ngủ thêm một lát. Anh sẽ giúp em xác định đối tượng hợp tác.”

Anh biết con người cô ghét vướng vào những chuyện rườm rà. Tô Nhiễm khác với Hoà Vy, cô đã quen sống thoải mái theo ý của

bản thân. Tô Nhiễm hạnh phúc gật đầu, cô lại nằm xuống ghế sofa, Lê Minh Vũ đắp áo khoác của mình lên người cô, giờ tay vén tóc loà xoà trước trán cô sang bên. Cảm giác buồn ngủ mau chóng ùa đến Tô Nhiễm. Có anh giải quyết công việc, nỗi lo của cô cũng vơi đi nhiều. Tô Nhiễm nhẹ nhõm chìm sâu vào giấc ngủ.

Quyển 10 - Chương 24: Sự Quan Tâm Của Bạch Sơ Điệp

Buổi chiều Lê Minh Vũ có việc, anh rời khỏi phòng làm việc từ sớm. Còn Tô Nhiễm sau khi ngủ dậy, cô cũng tiếp tục công việc dở dang.

Nhà xưởng không ngừng bận rộn chuẩn bị cho đợt ra mắt Đào Túy sắp tới. Trong lúc Tô Nhiễm đang bàn bạc công việc với cấp dưới, thư ký gõ cửa đi vào báo Bạch Sơ Điệp tới thăm. Tô Nhiễm bất giác sửng người. Từ lúc cô về Hòa thị đến giờ, bà ta chưa từng chủ động tìm cô. Hôm nay, bà ta đột ngột tới tìm cô làm gì? Tô Nhiễm nói, “Để dì ấy vào.”

Bạch Sơ Điệp được mời vào, bà ta mang theo bình giữ nhiệt tới thăm Tô Nhiễm. Bước vào phòng, Bạch Sơ Điệp nhiệt tình để đồ sang bên, bà ta nắm tay Tô Nhiễm, ra vẻ đau lòng nhìn cô, “Con nhìn con này, mới mấy tháng không gặp đã hốc hác đến thế này. Dì nghe nói con điều chế được Đào Túy rồi. Con vất vả quá, chẳng bù cho dì, ngày nào dì cũng ru rú trong nhà không giúp được gì. Dì chỉ biết nấu canh bồi bổ cho mấy đứa. À đây, hôm nay dì cũng mang canh tới cho con. Không biết con có thích uống canh gì nấu hay không nữa.”

“Dì Điệp, dì khách sáo như vậy làm gì? Dì vất vả mang canh tới đây, con áy náy quá.” Tô Nhiễm nhìn đồ nằm trên bàn, cô mỉm cười với bà ta.

“Dì rất lo cho con. Con mới khách sáo đấy, chúng ta đều là người nhà mà.” Bạch Sơ Điệp nhìn quanh phòng. “Chỗ làm ở nhà xưởng kém quá, thua hẳn trụ sở chính. Dì sợ ảnh hưởng tới sức khỏe của con.”

“Mấy ngày nay máy điều hòa đang hư, bận quá nên con chưa kịp kêu người đến sửa, nhưng không sao đâu ạ, trời cũng không lạnh lắm.”

“VẬY sao mà được con? Minh Vũ cũng thật là! Nó không đến đây ư? Ở đây lạnh như ngoài đường rồi còn gì.” Bạch Sơ Diệp cất giọng thân thiết.

Thần sắc Tô Nhiễm không chút cảm xúc, cô cười cười cho qua. Thật lòng mà nói thì phòng làm việc không ấm như trụ sở chính nhưng nó không hề lạnh như kiểu nói khoa trương của bà ta.

“Dì Diệp, nơi sản xuất nước hoa không thích hợp với nhiệt độ cao, như vậy sẽ ảnh hưởng đến mùi hương.”

Bạch Sơ Diệp hiểu ra, “Ồi chao, dì sai rồi, dì quên điều này.”

Tô Nhiễm nhếch miệng cười lấy lệ, cô rót trà cho bà ta, “Dì Diệp, dì uống đi ạ.”

“Con cứ để đó, lát nữa dì uống. Con cố ăn đồ bổ nhiều vào cho tươi tỉnh lên. Hôm nay, dì mang có canh đến, con nếm thử xem.” Bà ta mở bình giữ nhiệt, rót canh cho Tô Nhiễm.

Mùi canh thơm phức xộc vào mũi, chỉ cần ngửi sơ là đã muốn ăn.

Tô Nhiễm cũng ngại từ chối, cô bèn nhận lấy uống.

“Sao hả con?”

Tô Nhiễm gật gù, “Dì Diệp nấu canh rất ngon. Bao nhiêu năm qua, tay nghề của dì vẫn tuyệt như vậy.”

Bạch Sơ Diệp cười nhìn cô, “Con thích uống là dì vui rồi.” Nói đoạn, bà ta tỏ vẻ buồn bã, thở dài thườn thượt.

“Đang tốt lành, sao dì lại thở dài?”

Đôi mắt Bạch Sơ Diệp chứa đầy đau thương, “Dì nhớ tới ba con. Khi ông ấy còn sống, ông ấy rất thích uống canh dì nấu. Bây giờ nhà lớn họ Hòa cô đơn lạnh lẽo. Hòa Vy thì khỏi nói, nó không muốn gặp mặt dì, còn Quân Hạo cứ đi suốt không về nhà, Bạch Lâm lại mất. Cả ngày dì không có ai để nói chuyện, dì chỉ cô độc một mình.”

Bà ta nói một tràng dài, nghe rất đáng thương.

Tô Nhiễm đặt chén canh xuống bàn, “Dì Diệp đừng nghĩ nhiều. Bây giờ, Hòa Vy và Quân Hạo đều bận tối mắt tối mày để giải quyết việc công ty. Để con gặp Quân Hạo, con sẽ kêu nó dành nhiều thời gian hơn cho dì.”

“Haiz, dì chỉ than thở với con một chút mà thôi. Dì nào dám làm lỡ

thời gian của mấy đứa.” Bạch Sơ Diệp lau khóe mắt ướt sũng nước, bà ta nhìn Tô Nhiễm, “Mấy đứa chỉ cần phát hành thành công Đào Túy là dì yên lòng. Ba con ở tuổi vàng biết được chuyện này chắc hẳn vui mừng. Tâm nguyện lớn nhất của ông ấy là nhìn chị em mấy đứa đồng tâm hợp lực quản lý tốt Hòa thị.”

Tô Nhiễm nghĩ tới ba, cũng nghĩ tới ba mẹ ruột của Lê Minh Vũ. Cô buông tiếng thở dài nhưng gương mặt vẫn vô cảm như thường, cô mỉm cười nhìn bà ta, “Ba luôn mong muốn Quân Hạo đến công ty giúp đỡ, bây giờ chẳng phải tốt rồi sao ạ? Tuy kinh doanh không phải sở trường của Quân Hạo nhưng nó rất dễ tâm đến Hòa thị.”

“Nó giỏi đến mấy cũng chỉ là con của vợ lẽ.” Bạch Sơ Diệp đột nhiên thốt ra câu này, nghe không giống ướm lời Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm sửng sốt, cô bật cười, “Dì Diệp, thời buổi này đâu phải như hồi đó nữa, làm gì còn chuyện phân chia con của vợ lớn với vợ nhỏ. Tất cả đều là con của ba, đều công bằng như nhau. Con với Hòa Vy luôn coi Quân Hạo như máu mủ ruột thịt, huống chi nó đúng là em ruột của hai đứa con.” Bạch Sơ Diệp xúc động, “Thật không? Con không coi thường Quân Hạo thật không?”

“Tất nhiên rồi ạ. Quân Hạo là em trai con, tại sao con coi thường nó? Hơn nữa, nó còn là con trai duy nhất trong nhà họ Hòa, trách nhiệm của nó nặng hơn hai đứa con nhiều.”

Cơ mặt Bạch Sơ Diệp run run. Một tia suy xét lướt qua mắt bà ta, phảng phất như bà ta đang đánh giá độ chân thật trong lời nói Tô Nhiễm. Tô Nhiễm thấy bà ta lặng thinh, cô nghiêng đầu gọi bà ta, “Dì Diệp?”

“Sao? À...” Bạch Sơ Diệp giật mình, thoát khỏi thế giới của bản thân. Thấy cô nhìn mình chằm chằm, bà ta vội nói, “Con xem xem dì hồ đồ thật rồi. Hai đứa con tốt với Quân Hạo như vậy, dì còn lo lắng làm gì. Dì đúng là tốn công vô ích, không làm được chuyện gì ra hồn.”

“Ai làm mẹ cũng vậy mà dì.” Tô Nhiễm khẽ cười.

Bạch Sơ Diệp gật đầu, bà ta rót thêm canh cho Tô Nhiễm, “À, Đào Túy sao rồi con? Có thể ra mắt kịp lễ Giáng sinh không?”

Tô Nhiễm nhận lấy chén canh uống một hớp, cô gật gù, “Bọn con đang cố gắng cả ngày lẫn đêm, có lẽ không thành vấn đề.”

“Dì chỉ lo mùi của Đào Túy bị biến đổi.”

“Dì Điệp lo nhiều rồi ạ. Nếu con không chắc, con tuyệt đối không dám làm loại nước hoa này.” Tô Nhiễm vừa cười vừa nói.

“Có hàng mẫu không con? Nếu có cho dì ngửi thử trước nhé. Dì rất hoài niệm hương thơm của Đào Túy.” Mắt Bạch Sơ Điệp lấp lánh ý cười.

“Dì Điệp từng ngửi Đào Túy?”

Bạch Sơ Điệp thở dài, “Hồi trẻ, dì cũng từng ngửi qua. Có điều khi ấy dì nghèo, làm gì có tiền mua Đào Túy? Người ta dùng, dì cũng ngửi được sơ sơ.”

Tô Nhiễm trầm tư, mắt cô có vẻ chần chừ, “Dì Điệp, dì có thể ngửi thử nhưng con không cho dì hàng mẫu được.”

“Dì hiểu.”

Tô Nhiễm đi lại bàn làm việc, cô mở két sắt, lấy hàng mẫu cho Bạch Sơ Điệp. Bạch Sơ Điệp ngửi ngửi, bà ta bỗng dưng kích động, “Đúng là mùi này.”

Tô Nhiễm nở nụ cười, cô không nói không rằng.

“Hay quá! Thế là cứu được Hòa thị rồi.” Bạch Sơ Điệp kéo tay Tô Nhiễm, “Tiểu Nhiễm, con giỏi lắm.”

“Đây là kết quả cố gắng của tất cả mọi người.” Tô Nhiễm nói nhỏ nhẹ, “Nếu dì Điệp thích thì đợi sau khi Đào Túy chính thức phát hành, dì dùng sau cũng được mà.”

“Con bé có lòng với dì quá.” Bạch Sơ Điệp nhìn cô, bà ta đưa nước hoa mẫu lại cho cô. Trông thấy trong két sắt có nhiều tài liệu, bà ta không nhịn được hỏi cô, “Lẽ ra két sắt phải để đồ quý hiếm, tại sao trong đó lại cất nhiều hồ sơ đến vậy?”

Tô Nhiễm mỉm cười, cô cất hàng mẫu vào trong, “Những hồ sơ này không phải bình thường, chúng rất quan trọng.” Cô cầm một tập hồ sơ, nhướn mắt nhìn Bạch Sơ Điệp, “Chẳng hạn như tập hồ sơ này. Bên trong là công thức Đào Túy, bị mất sẽ rất gay go.”

Mắt Bạch Sơ Điệp lia nhanh, “Con mau cất vào đi, đồ này không

để lung tung được đâu.”

Tô Nhiễm gật đầu, khóa kết sắt trước mặt bà ta.

Hai người trò chuyện thêm một lúc rồi Bạch Sơ Điệp ra về. Đến khi bà ta khuất bóng hẳn, Tô Nhiễm vẫn còn đứng trầm tư bên cửa sổ, ánh mắt cô chứa đầy đau thương và bất lực.

Cửa phòng làm việc bất ngờ bị đẩy ra. Sau khi giải quyết xong công chuyện, Lê Minh Vũ lại quay về đây, thấy cô đứng bất động trước cửa sổ, anh đến ôm cô từ đằng sau, “Em thù người ra đó làm gì?”

Tô Nhiễm không quay đầu lại, cô dựa vào ngực anh. Hồi lâu sau, cô thở dài, “Minh Vũ, anh nghĩ Quân Hạo có hận em không?”

Lê Minh Vũ sửng người, anh mau chóng hiểu ý Tô Nhiễm, vòng ôm của anh bất giác siết chặt hơn, “Cậu ấy là một người hiểu chuyện. Em đừng lo.”

“Mong là vậy. Em không thể chịu đựng bất cứ thù hận nào nữa.”

Hai tay Lê Minh Vũ ôm lấy mặt cô, đầu anh cúi thấp, đặt nụ hôn lên môi cô...

Đèn ngoài cửa phòng giải phẫu rất cực cũng tắt. Các y tá đẩy bệnh nhân ra ngoài. Vài phút sau, Mộ Thừa mặc áo blouse trắng cũng đi ra. Anh tháo khẩu trang xuống, thần sắc trông khá mệt mỏi, anh nói với một y tá, “Kêu một y tá đi cùng đến phòng sản sóc đặc biệt. Bệnh nhân không có người nhà, đêm nay cần người ở cạnh chăm sóc.”

Y tá gật đầu, vội vã làm theo lời Mộ Thừa.

Mộ Thừa bước lại bàn y tá. Sau khi dặn dò vài câu, anh định trở về phòng làm việc, lại nghe một y tá ngồi trực ngoài bàn buồng điện thoại xuống nhìn anh, “Bác sĩ Mộ, ca phẫu thuật vừa nãy... viện trưởng kêu không có chữ ký đảm bảo của người nhà không được.”

“Phẫu thuật đã xong rồi.” Mộ Thừa nhíu mày.

“Viện trưởng sợ xảy ra sự cố bất ngờ.”

“Bệnh nhân này không có người nhà, làm sao ký tên? Tình huống thế này viện trưởng phải tự hiểu chứ.”

“Viện trưởng nói không có người nhà thì tìm bạn của cô ấy. Dẫu sao bệnh tình của bệnh nhân này cũng rất nghiêm trọng. Khối u mạch máu của cô ấy khác những bệnh nhân khác, không thể dễ dàng cắt bỏ. Ngộ nhỡ sau khi phẫu thuật xảy ra chuyện lại chỉ có chữ ký của cô ấy, bệnh viện chúng ta sẽ phải gánh trách nhiệm.” Y tá sợ đắc tội với Mộ Thừa, cô ta nói giọng nhác gùng.

Phẫu thuật suốt bốn tiếng đồng hồ, Mộ Thừa đã rất mệt mỏi. Bây giờ lại nghe viện trưởng chấp nhất việc này, đôi lông mày của anh nhíu chặt, anh chìa tay ra, “Đưa đơn phẫu thuật đây.”

Y tá vội vàng đưa anh.

Mộ Thừa cầm bút, anh trầm ngâm ký tên mình lên đó rồi đưa trả y tá. Y tá thảng thốt, “Bác sĩ Mộ, tại sao anh ký tên, lỡ như bệnh nhân có chuyện...”

“Không có lỡ như!” Mộ Thừa cài bút vào túi áo blouse trắng, anh nói nhàn nhạt, “Tôi là bác sĩ chính của cô ấy. Tôi sẽ không để cô ấy gặp chuyện không may.” Dứt lời, anh xoay người đi thẳng ra ngoài.

Các y tá đưa mắt lặng thinh nhìn nhau, họ không dám nói tiếng nào.

Quyển 10 - Chương 25: Giết Người Diệt Khẩu

Khi Y Lan tỉnh dậy đã là buổi chiều. Ánh nắng ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ hệt như vàng trắng tỏa sáng dịu dàng. Cô mở mắt nhìn quanh, lúc này mới biết mình đã rời khỏi phòng phẫu thuật.

Trong phòng bệnh hết sức yên lặng, chỉ có tiếng máy theo dõi vang lên tiết tấu đều đặn, tô điểm thêm nỗi buồn man mác vào một buổi chiều như thế này. Y Lan cảm thấy đầu mình nặng trĩu. Cô hoang mang đưa mắt nhìn xung quanh, hình như cô đang ở phòng săn sóc đặc biệt.

Một nỗi buồn miên man và tủi thân vô cớ trỗi dậy trong lòng Y Lan. Dù phải nằm ở đây, cô cũng chỉ một thân một mình, không có người nhà bên cạnh.

Trong lúc Y Lan buồn bã, cửa phòng bệnh bị mở ra, một dáng người cao lớn đi vào, cô quay đầu, liền trông thấy Mộ Thừa.

"Bác sĩ Mộ..." Y Lan yếu ớt gọi anh. Đầu cô đau như búa bổ, lòng mày cũng vô thức nhúu chặt.

Mộ Thừa tiến lại ra hiệu cô đừng nhúc nhích, anh nói khẽ, "Để tôi khám cho cô."

Y Lan nằm im, dùng ánh mắt biểu thị đồng ý.

Mộ Thừa nhìn lên máy theo dõi, rồi kiểm tra vết thương cho cô. Anh hỏi cô có khó chịu ở đâu hay không, căn dặn cô tỉ mỉ mọi thứ, sau đó

anh lại nói, "Lần này giải phẫu rất thành công. Có điều cô cần nằm viện theo dõi một thời gian."

Y Lan liếm môi, "Cám ơn bác sĩ Mộ. Nếu không phải anh thì không ai dám mổ cho tôi." Do khối u nằm ở vị trí nguy hiểm, nhiều bác sĩ không dám mạo hiểm tiền đồ của bản thân.

Mộ Thừa mỉm cười, "Đây là trách nhiệm của tôi."

"Bác sĩ Mộ, tôi phải nằm viện lâu lắm không?"

Tựa hồ nhìn ra nỗi buồn của cô, anh suy tư chốc lát, "Cô vừa trải qua một cuộc phẫu thuật lớn, tạm thời cô sẽ nằm viện theo dõi một tuần để bác sĩ chúng tôi kiểm tra bất cứ lúc nào, sau đó mới tính tiếp. Thời gian nằm viện, cô có thể tiếp tục công việc nhưng phải hạn chế, không được để quá sức."

Y Lan thở dài, đôi mắt cô trống rỗng vô hồn, "Tôi sợ cảm giác lạnh lùng ở đây."

Trái tim Mộ Thừa rung mạnh. Vẻ mờ mịt trong mắt cô đột nhiên gợi anh nhớ đến Tô Nhiễm. Hồi trước Tô Nhiễm theo anh đi Pháp, cô cũng ngơ ngác như vậy, "Tôi sẽ ở cùng cô."

Một câu nói bất ngờ của Mộ Thừa khiến Y Lan hoàn toàn hóa đá.

Mộ Thừa cũng định thần, ý thức bản thân vừa nói gì, anh bèn đăng hắng, lúng túng giải thích với cô, "Tôi là bác sĩ chính của cô. Tôi sẽ ở cạnh cô. Nếu có vấn đề gì, cô có thể tìm tôi bất cứ lúc nào."

Y Lan đưa mắt nhìn anh, đôi má cô bỗng nóng ran.

Vào lúc này, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, một cái đầu bé xíu thò vào

trong. Mộ Thừa nhìn thấy ngay Cách Lạc Băng.

"Băng Nụ, sao con lại tới đây?" Mộ Thừa thấy bảo mẫu đi sau cô bé.

Băng Nụ bước vô phòng. Cô bé nhõng nhẽo ulla vào lòng Mộ Thừa, rồi mở to mắt, cười ngượng ngùng nhìn Y Lan nằm trên giường.

Bảo mẫu sợ Mộ Thừa trách cứ, cô ta lật đật giải thích, "Cô bé đòi tới, tôi không cản được."

Mộ Thừa cúi nhìn Cách Lạc Băng, anh thở dài, "Con không nghe lời phải không?"

Băng Nụ bĩu môi, cô bé chẳng nói chẳng rằng nhìn chăm chăm Y Lan.

Y Lan vẫn luôn tươi cười nhìn Băng Nụ. Thấy cô bé nhìn mình, lòng cô bỗng ấm áp khôn xiết, cô nhẹ nhàng gọi cô bé, "Con là Băng Nụ?"

Y Lan nhớ đây là cô bé đã gặp ngoài sân bay. Cô thích cô bé ngay từ ánh mắt đầu tiên. Tuy khi ấy cô bé khóc nức nở nhưng cô bé nhìn xinh xắn hết búp bê, đôi mắt cô bé to tròn trong vắt như dòng suối.

Thấy Y Lan hỏi mình, Băng Nụ vui vẻ nhoài người tới gần, cô bé gật mạnh đầu, cất giọng ngọt ngào, "Đầu cô có đau không?"

Y Lan cảm thấy giọng cô bé nghe rất dễ thương. Loáng cái, nỗi buồn của cô tan biến hết, cô bé như ánh mặt trời sưởi ấm lòng cô, "Nhờ ba con, cô bớt đau rồi."

"Ba con là giỏi nhất." Cách Lạc Băng cất giọng tự hào.

"Ừ." Y Lan then thùng nhìn Mộ Thừa. Không biết tại sao, mỗi lần thấy anh, tim cô lại đập loạn nhịp.

Cách Lạc Bằng lấy một món đồ trong ba lô ra đưa cho Y Lan. Y Lan nhìn thấy một cây kẹo thật to, cô mỉm cười, "Đây là gì?"

"Là kẹo mà con thích ăn nhất. Con tặng cho cô, cô ăn kẹo xong sẽ không bệnh nữa." Cách Lạc Bằng nói trịnh trọng.

Mộ Thừa sững sốt. Cây kẹo này là đồ mà cô bé thích nhất. Trước khi họ đi, Tô Nhiễm đã mua nó cho Bằng Nụ. Bằng Nụ không nỡ ăn cây kẹo này. Mỗi lần thấy cô bé thừ người nhìn cây kẹo, anh liền biết cô bé nhớ tới Tô Nhiễm. Không ngờ hôm nay cô bé lại đưa đồ mình thích nhất cho Y Lan. Lẽ nào cô bé có cảm giác thân thiết với Y Lan? Hay vì từ Y Lan có thể thấy hình bóng của Tô Nhiễm?

Y Lan nhận lấy cây kẹo, cô hỏi Cách Lạc Bằng, "Bằng Nụ, con cố tình đến bệnh viện thăm cô?"

"Dạ." Bằng Nụ gật đầu.

Điều này làm Mộ Thừa thêm ngạc nhiên.

"Cám ơn con, Bằng Nụ." Y Lan nở nụ cười, cô chưa bao giờ thấy hạnh phúc như lúc này.

"Cô, cô có thể làm thật nhiều thật nhiều quần áo đẹp ư?"

"Ừ, đợi cô khỏe, cô làm cho con chịu không?"

"Dạ!" Cách Lạc Bằng sung sướng nói.

"Băng Nụ..." Mộ Thừa kéo lấy cô bé, anh nhìn Y Lan, "Cô đừng chiều con nít như vậy."

Băng Nụ chu miệng khó chịu.

"Băng Nụ còn rất nhỏ, hơn nữa tôi cũng rất thích cô bé." Giọng Y Lan nhỏ xíu nhưng chứa đầy niềm vui, "Tôi thấy anh cũng rất thương cô bé nhưng con nít không phải cứ mặc hàng hiệu là được. Có nhiều chất vải không thích hợp với con nít. Chẳng hạn như chiếc áo cô bé đang mặc, đẹp và đắt tiền nhưng lớp ren bên trên sẽ làm cô bé không thoải mái."

Mộ Thừa quan sát Băng Nụ. Anh không khỏi thở dài buồn phiền. Đàn ông nuôi con nít đúng là không sao chu đáo được. Anh tưởng chỉ cần mua quần áo hàng hiệu, ít nhất chất lượng cũng được đảm bảo. Dù gì đi nữa anh cũng không có nhiều thời gian dẫn cô bé ra trung tâm mua sắm chọn lựa.

Băng Nụ rất thông minh, cô bé ngửa mặt làm nũng với Mộ Thừa, "Cô nói đúng lắm. Con không thích quần áo này chút nào đâu ba."

"Băng Nụ, người lớn đang nói chuyện, con không được chen vào." Mộ Thừa lắc đầu ngao ngán.

"Con rất thích cô." Băng Nụ chạy lại chỗ Y Lan.

Mộ Thừa dờ khóc dờ cười dõi mắt theo cô bé.

"Cô, mỗi ngày con đều đến thăm cô được không?"

Y Lan dĩ nhiên yêu mến cô bé, cô nói, "Được, con đến cô vui lắm."

"Con cũng vậy." Băng Nụ cười sung sướng.

Chứng kiến cảnh này, trái tim anh bất giác nhói đau. Y Lan lại nhìn anh, đôi mắt cô phớt vẻ yêu thương đến cả cô cũng không nhận ra. Người đàn ông này luôn khiến cô thấy ấm áp. Có lẽ do nghề nghiệp của anh, trên người anh luôn tỏa ra cảm giác bình yên.

Khi Tô Nhiễm nhận được tin chạy tới bệnh viện, Tiêu Diệp Lỗi vừa được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật. Tô Nhiễm vội hỏi bác sĩ tình trạng của anh, bác sĩ tháo khẩu trang xuống nói với cô, "Xương chân của anh Tiêu bị vỡ, cột sống cũng chịu ảnh hưởng nhưng may là tổn thương không quá nghiêm trọng, nếu không anh ấy sẽ bị liệt. Ngoài ra, lồng ngực anh ấy còn có hiện tượng xuất huyết, trước mắt chúng tôi đã kiểm soát được tình trạng này. Anh ấy cũng bị rất nhiều vết thương ngoài da. Thời gian này, anh ấy phải ở lại bệnh viện theo dõi."

"Cám ơn bác sĩ." Hai chân Tô Nhiễm mềm nhũn. Sao Diệp Lỗi lại ra nông nổi này? Sao Diệp Lỗi lại vào bệnh viện?

Tô Nhiễm định vào thăm Tiêu Diệp Lỗi thì thấy có hai người đàn ông đi lại. Hai người đàn ông giơ thẻ lên với cô, "Cảnh sát, cô là người nhà của anh Tiêu?"

"Hai anh..."

"Bệnh viện báo tin cho chúng tôi, khi anh Tiêu được đưa vào viện đã ở trong tình trạng hấp hối, có vẻ như anh ấy đánh nhau với ai đó, chúng tôi đến để tìm hiểu."

"Đánh nhau?" Tô Nhiễm trợn to mắt. Cô rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Bác sĩ đứng bên cạnh nghe thấy, "Anh Tiêu đang hôn mê chưa tỉnh, hai anh cũng không hỏi được gì."

Cảnh sát chần chừ, họ lại quay qua nhìn Tô Nhiễm. Nhìn vẻ mặt của cô, họ cũng tin cô không biết chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc này một giọng nói trầm ấm bất ngờ vang lên...

"Tôi nghĩ chuyện này chỉ do bệnh viện hiểu lầm. Anh Tiêu bất cẩn té từ trên cao, không liên quan đến ai khác."

Tô Nhiễm nhìn thấy Lê Minh Vũ, anh cũng tới bệnh viện.

Cảnh sát nhíu mày, "Bộ trưởng Lê?" Thời gian trước nhờ cánh báo chí "săn sóc tận tình", bây giờ không muốn nhận ra Lê Minh Vũ cũng khó.

"Nếu hai anh không tin thì chờ anh Tiêu tỉnh dậy rồi hỏi cũng không muộn. Có điều tôi thấy hai anh tiếp tục đợi ở đây là lãng phí thời gian." Lê Minh Vũ nói nhàn nhạt.

Cảnh sát cũng biết lúc này không hỏi được gì. Họ dặn dò vài câu rồi ra về.

Đợi bác sĩ rời đi, Tô Nhiễm hỏi anh, "Minh Vũ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lê Minh Vũ đặt tay lên vai cô, trông anh rất nghiêm túc, "Hạ Minh Hà sai người giết Tiêu Diệp Lỗi. May mắn cậu ta phước lớn mạng lớn, không thôi hôm nay chúng ta đã đến nhà xác gặp cậu ấy."

"Sao cơ?" Tim Tô Nhiễm đập dồn dập, "Vậy phải tính sao đây? Nếu

ông ta biết Diệp Lỗi chưa chết...”

“Em đừng lo. Anh sẽ phái người bảo vệ cậu ta. Chuyện này rất nghiêm trọng. Anh chỉ có chứng cứ sơ sài, chưa đến lúc để cảnh sát tham dự vào. Mọi chuyện cứ chờ cậu ta tỉnh rồi nói tiếp.” Lệ Minh Vũ an ủi cô, mắt anh hiện vẻ suy tư.

Tô Nhiễm gật đầu, cô mệt mỏi dựa vào người anh.

Bệnh viện về khuya im ắng lạ thường, thỉnh thoảng chỉ nghe loáng thoáng tiếng xe cấp cứu. Cả hành lang dài chìm trong ánh sáng trắng toát, xung quanh vắng lặng không một bóng người, trông càng đáng sợ.

Tiêu Diệp Lỗi tỉnh dậy đã là đêm khuya. Anh mở choàng mắt, thấy một người đàn ông đang ngồi đọc báo chăm chú, áo khoác của anh ta để sang một bên. Thấy anh tỉnh, người đàn ông đặt báo xuống, nhưng anh ta không bước lại chỗ Tiêu Diệp Lỗi, anh ta ngồi im nhìn anh.

Tiêu Diệp Lỗi cố gắng trở mình, rồi cười bất lực nằm lại tại chỗ. Tiêu Diệp Lỗi nhìn chăm chăm anh ta, “Không ngờ người đầu tiên tôi gặp sau khi tỉnh lại là anh.”

Lệ Minh Vũ ngồi bắt chéo chân, anh nói từ tốn, “Cậu muốn gặp ai nào? Dù gì gặp tôi cũng tốt hơn là Hạ Minh Hà, đúng không?”

Tiêu Diệp Lỗi ngó người, “Anh biết ư?”

“Tôi là đối thủ một mất một còn của Hạ Minh Hà. Nhất cử nhất động của ông ta đều là mối lo của tôi.”

Tiêu Diệp Lỗi mỉm cười.

“Hình như Hạ Minh Hà muốn loại trừ cậu.”

“Anh không báo án chứ?” Tiêu Diệp Lỗi điều chỉnh tư thế, anh cử động rất khó khăn.

“Cậu nghĩ thế nào?” Lệ Minh Vũ nhếch mép, anh bấm điều khiển nâng giường lên vị trí dễ chịu hơn cho Tiêu Diệp Lỗi.

Tiêu Diệp Lỗi hít sâu, thấy mình bị thương rất nặng, anh tự giễu, “Có lẽ anh cũng đuối cảnh sát đi rồi, nhưng tại sao họ lại tin anh nói nhỉ? Vết thương của tôi đâu có nhẹ.”

“Việc này tùy vào con người.”

Tiêu Diệp Lỗi nhìn lướt bản thân, “Tình trạng của tôi thế nào?”

“Coi như con người cậu được làm từ sắt. Cậu bị gãy xương, máu bầm trong ngực đã được rút hết, nói chung không sao.” Lệ Minh Vũ dựa lưng vào ghế sofa, anh nhìn Tiêu Diệp Lỗi, “Đối phương có bao nhiêu người?”

Một tia tàn nhẫn lướt qua mắt Tiêu Diệp Lỗi, “Ông ta muốn giết tôi chết, anh nghĩ ông ta sẽ dùng ít người à?”

“Ông ta biết cậu có thể đánh đấm nhưng rõ ràng ông ta vẫn coi thường bản lĩnh của cậu.”

Tiêu Diệp Lỗi dừng một chút, tựa hồ vết thương làm anh đau, anh cau mày, “Còn ai biết không?”

“Cậu chưa chết nên tôi không báo cho người nhà của cậu. Ngoài tôi ra, cũng chỉ có một mình Tô Nhiễm biết chuyện.”

“Vậy thì tốt.” Tiêu Diệp Lỗi nhẹ nhõm hăng, “Nếu không phải tôi liều mạng nhảy xuống từ trên cao, có lẽ tôi đã chết trong tay họ.”

“Cậu nghe câu ‘đại nạn không chết ắt có hậu phúc’ chưa?” Lệ Minh Vũ mỉm cười.

Tiêu Diệp Lỗi lờm anh, “Tôi tưởng anh sẽ nói ‘hại người nhưng cuối cùng lại hại mình’, sao nào? Anh không hận tôi à?”

“Hận cậu?” Lệ Minh Vũ buồn cười, “Tôi chỉ biết kẻ thù của địch chính là bạn bè của mình.”

“Anh nghĩ tôi và anh có thể làm bạn?” Tiêu Diệp Lỗi cười nhạt.

Miệng Lệ Minh Vũ xếch lên, “Không thành bạn cũng có thể làm đồng minh. Ít nhất tại thời điểm này, người có thế lực ngang bằng Hạ Minh Hà cũng chỉ có một mình tôi.”

“Anh muốn tôi làm gì?”

“Tiêu Diệp Lỗi, cậu là người thông minh, cậu không thể không nghĩ ra việc này, hẳn cậu đã chuẩn bị từ trước.” Lệ Minh Vũ nở nụ cười tự tin với anh.

Tiêu Diệp Lỗi nhìn anh chăm chú, anh đột nhiên bật cười, “Lệ Minh Vũ, người ta hay bảo con mắt của anh rất tinh. Coi như hôm nay tôi đã lĩnh giáo, khó trách Hạ Minh Hà lại muốn giết chết anh. Chắc đối thủ nào của anh cũng chỉ mong anh chết phải không?”

“Nếu cậu đang khen tôi thì tôi nhận vậy.”

Tiêu Diệp Lỗi lặng thinh. Chốc lát sau anh nói, “Áo khoác của tôi

đâu?”

Lệ Minh Vũ thoáng dăm chiêu. Anh bước tới tủ quần áo lấy ra một chiếc áo comple dính đầy máu.

“Măng - séc.” Tiêu Diệp Lỗi thốt ra hai chữ.

Lệ Minh Vũ lia ánh nhìn qua áo comple, mắt anh hơi híp lại, anh cẩn thận tháo một cái măng séc nhìn khá khác thường, anh lập tức hiểu ý Tiêu Diệp Lỗi. Anh mỉm cười, "Không bị nát chứ?"

"Nếu đã chuẩn bị sẵn, thì tôi phải đảm bảo chứng cứ nguyên vẹn."

Lệ Minh Vũ ngấm nghĩa một lúc, anh nhìn Tiêu Diệp Lỗi, "Cậu có tiềm chất làm mật vụ đấy."

"Hiếm khi tôi được nghe anh nói đùa." Tiêu Diệp Lỗi nói bình thản, "Camera này là mẫu mới nhất hiện nay. Hình ảnh xuất ra từ nó rất chất lượng. Cần tôi dạy anh dùng không?"

Lệ Minh Vũ nói đúng, sức lực của anh không chống lại được Hạ Minh Hà. Anh cần mượn sức để thoát khỏi Hạ Minh Hà.

“Cậu yên tâm dưỡng bệnh, sẽ có người bảo vệ cậu.” Lệ Minh Vũ cất áo vào chỗ cũ. Anh lại hạ đầu giường xuống như lúc đầu, cầm măng - séc rời đi.

“Này...” Tiêu Diệp Lỗi gọi với theo Lệ Minh Vũ.

Lệ Minh Vũ dừng chân, xoay đầu nhìn Tiêu Diệp Lỗi.

“Tôi không phải giúp anh mà là giúp Tô Nhiễm.” Tiêu Diệp Lỗi nhấn mạnh.

Lệ Minh Vũ cười cười, "Tôi biết." Anh đóng cửa, đi khỏi phòng bệnh.

Lệ Minh Vũ về đến khu Hoa Phủ đã là rạng sáng. Mở cửa bước vào nhà, anh thấy Tô Nhiễm vẫn còn thức đợi anh về.

Tô Nhiễm cầm lấy áo khoác và cặp xách của anh, cô lo lắng hỏi, "Diệp Lỗi sao rồi anh?"

"Cậu ta tỉnh rồi, không sao." Anh nói lỏng cravat rồi tháo xuống, cô nhận lấy để sang bên.

"Cậu ấy nói do Hạ Minh Hà gây ra ư?"

Lệ Minh Vũ cũng không che giấu, "Ừ."

Tô Nhiễm vừa bất an vừa tức giận, "Hạ Minh Hà quá đáng lắm! Quan chức chính phủ mà làm vậy được ư? Giết người, ông ta dám giết người!"

"Ông ta còn làm những chuyện quá quắt hơn thế này nhiều." Lệ Minh Vũ cười phản bác. Anh nắm tay cô đi lên lầu hai. Vào đến phòng ngủ, anh mệt mỏi ngồi xuống, gục đầu lên ghế sofa.

"Em đã chuẩn bị nước tắm cho anh." Tô Nhiễm biết anh rất mệt. Cô cũng không muốn chuyện này tiếp tục quấy rầy anh. Nhưng cô tin nếu anh đã đến bệnh viện, chứng minh anh sẽ xen vào việc này. Như vậy cô còn lo lắng làm gì?

Lệ Minh Vũ không đi tắm ngay như thường lệ, anh kéo tay cô, "Cho anh ôm em một lát."

Tô Nhiễm cười ngồi xuống cạnh anh. Cô tựa vào ngực Lê Minh Vũ, anh hạnh phúc ôm siết lấy cô.

"Anh sao thế?" Cô ngược đầu lên. Cô cảm thấy đêm nay anh hơi lạ.

Lê Minh Vũ cúi xuống hôn cô, anh cười nói, "Không có gì! Anh cảm thấy có em thật tuyệt."

Tô Nhiễm cười rạng rỡ, cô im lặng dựa vào người anh.

Cảm giác thỏa mãn này tạo nên một niềm hạnh phúc khó tả trong lòng anh. Trên đời này, không người đàn ông nào chịu được việc có người đàn ông khác dòm ngó đến người phụ nữ của mình. Tiêu Diệp Lỗi làm mọi thứ chỉ vì Tô Nhiễm. Anh cảm thấy khó chịu nhưng anh rõ Tô Nhiễm không biết điều này. Suốt đường về nhà, anh luôn cảm thấy sợ hãi không yên. Nếu một ngày nào đó Tô Nhiễm biết được tình cảm của Tiêu Diệp Lỗi thì sẽ như thế nào? Tiêu Diệp Lỗi là một chàng trai trẻ tuổi, tràn ngập sức sống, còn anh thì sao? Mỗi lần nhìn Tô Nhiễm cười rạng rỡ, anh lại thấy mình già. Anh sợ anh và cô sẽ có khoảng cách.

"Nhiễm..." Anh gọi tên cô.

Tô Nhiễm biếng nhác nhìn anh.

Lê Minh Vũ cũng nhìn cô. Rất nhiều chuyện cứ đọng mãi trong miệng anh. Anh muốn hỏi cô có thấy anh già hay không? Anh muốn hỏi cô có biết Tiêu Diệp Lỗi yêu cô hay không? Anh càng muốn hỏi cô có thể sống bên anh trọn đời hay không...

Tuy nhiên anh không thể thốt bất cứ câu nào ra khỏi miệng mình.

Bàn tay anh mơn trớn gương mặt cô, anh nói rõ ràng từng chữ, "Cả đời này em không được phép bỏ anh."

Chờ đợi cả buổi mà chỉ nghe anh nói một câu như vậy, Tô Nhiễm bật cười thành tiếng. Nhưng trái tim cô lại ấm áp vô ngần, "Ai muốn bỏ anh? Suốt ngày, anh cứ nghi thần nghi quỷ. Anh không muốn ngủ nhưng em buồn ngủ. Bộn rộn nguyên một ngày, em mệt chết rồi đây!"

Nỗi lo của Lê Minh Vũ đột nhiên tiêu tan. Tại anh lo nghĩ nhiều ư? Nghĩ thế, tâm trạng của anh tốt lên bất ngờ. Lê Minh Vũ đứng dậy, anh bỗng cô đi về phía phòng tắm.

"Làm gì đấy?"

"Đi tắm với anh." Lê Minh Vũ phì cười, bế cô bước thẳng vào phòng tắm.

Bầu không khí lạnh buốt bao phủ khắp thành phố. Mùa đông năm nay tựa hồ lạnh hơn mọi năm.

Bạch Sơ Diệp xuống xe, bà ta đeo kính râm, bàn tay ghì chặt áo khoác trên người. Bà ta cảnh giác nhìn khắp bốn phía, sau đó bà ta đi vào một căn nhà.

Căn nhà này cao sáu tầng, không sử dụng thang máy, chỉ có cầu thang theo kiểu truyền thống. Bạch Sơ Diệp đi vào hành lang, leo tầng bậc thang lên lầu sáu. Bà ta đã quen ăn sung mặc sướng nên cứ đi được vài bước, bà ta lại nghỉ một chút. Cuối cùng lên đến được tầng sáu, bà ta thở nhọc khó khăn.

Trên tầng sáu chỉ có duy nhất một căn phòng. Bà ta đứng ngoài cửa một lát, rồi mới giơ tay gõ ba tiếng lên tiếng. Sau ba tiếng gõ cửa của bà ta, cả không gian rộng lớn lại chìm vào tĩnh mịch. Một lúc sau, cửa phòng mở ra, bà ta nhanh chóng chui vào trong, cửa phòng liền đóng lại tức khắc.

"Có đồ chưa?" Bên trong căn phòng chỉ có một mình Hạ Minh Hà. Đóng cửa xong, ông ta sốt ruột hỏi Bạch Sơ Diệp.

"Không ngờ anh lại cẩn thận đến vậy." Bạch Sơ Diệp châm chọc ông ta. Bà ta không ngờ Hạ Minh Hà lại đích thân đến lấy công thức điều chế Đào Túy, có vẻ như ông ta không tin tưởng bất kỳ người nào.

Hạ Minh Hà nghe thấy vẻ châm biếm trong câu nói của bà ta, ông ta cũng không màng nổi giận, "Anh không muốn mọi chuyện trở nên phức tạp mà em."

Bạch Sơ Diệp không đưa đồ ngay, bà ta nhìn ông ta dăm dăm, "Anh hãy nói thật cho tôi biết, tại sao Bạch Lâm lại chết?"

Mắt Hạ Minh Hà lóe vẻ căm kình, thái độ của Bạch Sơ Diệp khiến ông ta chán ghét, nhưng vì cách điều chế Đào Túy, ông ta phải duy trì gương mặt tươi cười. Ông ta tiến lại ôm chầm bà ta, "Bảo bối à, không phải anh đã nói em biết rồi sao? Sau khi anh đánh đổ Lệ Minh Vũ, anh sẽ giúp em điều tra rõ ràng chuyện này."

"Anh đừng gạt tôi!" Bạch Sơ Diệp xô ông ta ra, bà ta nheo mắt, "Ông giết Bạch Lâm đúng không?"

"Mấy việc không có chứng cứ như thế này, em không nên nói bậy." Thần sắc Hạ Minh Hà thay đổi. Ông ta ngồi xuống, chìa tay ra với bà ta, "Đưa cách pha chế cho tôi."

Bạch Sơ Diệp lặng người, bà ta nhìn Hạ Minh Hà đăm đăm.

“Hay là...” Mặt Hạ Minh Hà lạnh như băng, “Cô vốn không tìm được cách pha chế Đào Túy?”

Hết Chương 25

Quyển 10 - Chương 26: Thất Bại Chồng Chất

Bạch Sơ Điệp rút một tập hồ sơ ra khỏi giỏ xách, bà ta phe phẩy nó trước mặt Hạ Minh Hà, "Cách pha chế ở đây, tôi trộm nó từ két sắt của Tô Nhiễm. Một khi chuyện này bại lộ, anh xong việc thì không sao, nhưng tôi sẽ không sống yên ở nhà họ Hòa."

Thấy tập hồ sơ trong tay bà ta, mắt ông ta bỗng dưng sáng rực. Với cách điều chế này, ông ta sẽ khiến Lê Minh Vũ không thể trở mình. Hạ Minh Hà nghiền ngẫm, ông ta nheo mắt, "Em khờ quá. Chúng ta trộm cách thức pha chế để sản xuất nước hoa, gán cho nó cái tên mới, tung ra thị trường trước tiên. Tới lúc đó Đào Túy tự sụp đổ, em còn lo sợ làm gì?"

Bạch Sơ Điệp cân nhắc, cuối cùng bà ta vẫn ném tập tài liệu cho Hạ Minh Hà, "Chỉ mong là anh làm được."

Hạ Minh Hà không rảnh hứa hẹn với bà ta, ông ta lật đặt mở tài liệu ra xem, quả nhiên là cách làm nước hoa Đào Túy. Ông ta không hề nghi ngờ tính chân thật của công thức này bởi vì nó được Tô Nhiễm cất giữ trong két sắt, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ chứng minh đây là tài liệu cơ mật. Trái tim ông ta rộn ràng cảm giác hưng phấn sắp chạm đến thành công. Cảm giác như vậy thường xuyên xuất hiện với ông ta, có điều lần này nó mãnh liệt hơn bao giờ hết, bởi rằng người ông ta đối phó là Lê Minh Vũ.

Ông ta không biết Lê Minh Vũ đã dùng thủ đoạn gì khiến tổ điều tra không tìm ra manh mối, khiến cảnh sát không giống trống khua chiêng vụ án Hòa Tấn Bằng nhảy lều. Tin tức Đào Túy ra mắt lần

nữa khiến mọi người đều tập trung vào Hòa thị. Như vậy càng tạo thêm thời gian cho Lê Minh Vũ phản kích. Ông ta không thể ngồi yên chờ chết, chuyện này càng kéo dài, nguy hiểm càng đe dọa ông ta.

Còn một điều quan trọng nữa là Tiêu Diệp Lỗi chưa chết!

Mỗi khi Hạ Minh Hà nghĩ đến điều này, ông ta luôn cảm thấy bứt rứt không yên. Sự tồn tại của Tiêu Diệp Lỗi là mối uy hiếp với ông ta. Ông ta không ngờ Tiêu Diệp Lỗi có thể thoát khỏi lén của ông ta. Dựa theo tình hình hiện tại, muốn giết Tiêu Diệp Lỗi lần nữa không phải dễ dàng. Vì vậy, cách duy nhất để chiến thắng lúc này là tài liệu trong tay ông ta, chỉ cần đưa nước hoa pha chế theo công thức này ra mắt ngoài thị trường trước Hòa thị, ngày diệt vong của Hòa thị sẽ đến. Lê Minh Vũ và Hòa thị có mối quan hệ mập mờ. Thời điểm này lại gần đến tuyển cử, nếu ông ta thành công thì Lê Minh Vũ thần thông quảng đại tới mấy cũng không thoát được ông ta.

Bạch Sơ Diệp lặng người nhìn đôi mắt sáng kích động của ông ta. Bà ta thầm cầu nguyện Hạ Minh Hà giành được quyền lực của Hòa thị. Tin tức Đào Túy phát hành ngoài thị trường càng lan rộng, bà ta càng lo lắng bồn chồn. Đào Túy thành công có nghĩa Hòa Vy và Tô Nhiễm giành hoàn toàn quyền quản lý Hòa thị, lại có thêm Lê Minh Vũ, con trai bà ta Hòa Quân Hạo sẽ không thể làm chủ tịch Hòa thị. Bà ta không lo kế hoạch của Hạ Minh Hà thành công khiến Hòa thị bị tổn thất. Bà ta nghĩ chỉ cần có tiền, Hòa thị sẽ được cứu. Tới khi ấy, người ngồi trên ghế chủ tịch Hòa thị sẽ là con trai bà ta - Hòa Quân Hạo, chứ không phải hai đứa con gái của Hòa Tấn Bằng!

Hai người đều lâm vào mưu tính xấu xa riêng cho bản thân. Nhưng đúng lúc này tiếng đập cửa lại dội lên dồn dập.

Bạch Sơ Diệp và Hạ Minh Hà giật mình, đưa mắt nhìn nhau.

Tiếng đập cửa liên hồi chứng tỏ người bên ngoài biết chắc trong phòng có người.

Hạ Minh Hà đi mở cửa. Nhìn thấy mấy người đứng ngoài cửa, sống lưng ông ta lạnh toát.

“Bộ trưởng Hạ, chúng tôi là người bên tổ điều tra thương nghiệp. Chúng tôi tình nghi ông dính líu nhiều cuộc giao dịch bí mật. Mời ông theo chúng tôi về làm rõ vụ việc này.” Một người trong đó nói với ông ta.

Hạ Minh Hà run bắn người, ông ta nhú mào, “Mấy người nói lung tung gì thế...”

“Bà Bạch Sơ Diệp cũng phiền bà theo chúng tôi.” Người đàn ông không để Hạ Minh Hà nói hết câu, anh ta nhìn thẳng Bạch Sơ Diệp.

“Cái gì?” Bạch Sơ Diệp thảng thốt, bàn tay run rẩy của bà ta vô tình va trúng tập tài liệu trên bàn. Tập tài liệu rơi xuống thu hút sự chú ý của những người có mặt.

Trong tích tắc, mặt mày Hạ Minh Hà tái mét, còn thần sắc của Bạch Sơ Diệp nhợt nhạt như tro tàn.

Người của tổ điều tra đi lại cầm tập tài liệu lên xem. Anh ta nhìn Bạch Sơ Diệp và Hạ Minh Hà với vẻ khinh thường, “Mời hai người đi theo chúng tôi.” Anh ta đưa tập tài liệu cho cấp dưới.

Hai chân Bạch Sơ Diệp mềm nhũn, bà ta xụi lơ xuống đất...

Trong lúc Tô Nhiễm và Hòa Vy đang họp với các cổ đông, Hòa Quân

Hạo bất chợt xông vào. Tô Nhiễm khựng người nhìn về mặt bối rối của anh, còn Hòa Vy thì nhú mày, “Quân Hạo, cậu cũng là cổ đông, tại sao lại đến muộn?”

Hòa Quân Hạo dừng bước, anh điều chỉnh hơi thở loạn nhịp của mình, “Xin lỗi, em có chuyện tìm chị ba.”

Thần sắc Tô Nhiễm lộ vẻ hoài nghi.

Hòa Vy nhìn Tô Nhiễm rồi nhìn Hòa Quân Hạo, “Ngồi xuống họp, có gì quan trọng để họp xong rồi nói.”

“Không, chuyện này quan trọng hơn.” Hòa Quân Hạo cố chấp, anh nhìn Tô Nhiễm, nói giọng nghiêm túc, “Chị ba cho em vài phút được không?”

Hòa Vy định nổi giận nhưng Tô Nhiễm đứng dậy, lắc đầu với Hòa Vy. Cô nhìn Hòa Quân Hạo, “Đến phòng làm việc, chị ra ngay.”

Hòa Quân Hạo gật đầu, đi ra khỏi phòng họp.

Hòa Vy cau kỉnh, “Tiểu Nhiễm, em đừng dung túng Quân Hạo như vậy. Nó đâu còn là trẻ con. Sáng nay cổ đông đợi nó suốt nửa tiếng, cuối cùng thì sao? Nó chưa nói được một câu xin lỗi thì đã vội vội vàng vàng bỏ đi.”

“Em đi coi nó, tìm hiểu chuyện gì xảy ra, mọi người cứ tiếp tục họp.” Tô Nhiễm xoa dịu Hòa Vy, cô cũng ra khỏi phòng họp.

Trong phòng làm việc, Hòa Quân Hạo lo lắng đi tới đi lui. Thấy Tô Nhiễm mở cửa đi vào, anh nói ngay tức khắc, “Chị ba, mẹ em bị người của tổ điều tra giải đi rồi.”

Tô Nhiễm sửng sờ, cô đặt tập tài liệu lên bàn làm việc, không biết nói gì cho phải.

Hòa Quân Hạo thấy cô im thin thít, anh sốt ruột lên tiếng, “Em không nhờ được chị hai, em chỉ còn trông vào chị ba giúp em. Tại sao người của tổ điều tra lại đưa mẹ em đi? Họ dẫn mẹ em đi làm gì?”

Tô Nhiễm thở dài sườn sượt. Việc gì nên tới cuối cùng vẫn tới, cô nhìn Hòa Quân Hạo, “Em đến tìm chị vì chuyện này?”

Hòa Quân Hạo chần chừ nhìn cô, “Chị biết trước chuyện này ư?”

Tô Nhiễm cup mi, rồi lại nhìn thẳng vào mắt Hòa Quân Hạo, “Phải.”

Hòa Quân Hạo nhìn Tô Nhiễm với vẻ khó tin.

“Quân Hạo...” Cô khó khăn gọi tên anh, “Dì Diệp trộm cách pha chế Đào Túy cho Hạ Minh Hà.”

Hòa Quân Hạo tròn tròn mắt, anh đột nhiên hiểu hết mọi việc, cũng hiểu tại sao người của tổ điều tra đưa mẹ đi. Anh giận dữ và thất vọng siết chặt tay. Năm phút sau, anh xoay người đi thẳng một mạch khỏi phòng làm việc.

Tô Nhiễm không gọi anh lại, cô mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Cô biết ngày hôm nay sẽ tới! Khi cô để Bạch Sơ Diệp nhìn thấy kết quả, cô đã biết ngày hôm nay sẽ tới! Thực ra ngày đó cô đã cho Bạch Sơ Diệp cơ hội. Cô tỏ rõ quan điểm rằng vị trí của Quân Hạo ở nhà họ Hòa là không ai có thể thay thế. Đáng tiếc Bạch Sơ Diệp không chịu tin cô. À không, phải nói là bà ta không tin người của nhà họ Hòa, vì vậy bà ta mới ăn cắp cách pha chế Đào Túy.

Cô không nhìn ra được tâm tư của Bạch Sơ Diệp, ít nhất là trước khi Lệ Minh Vũ nói với cô. Cô không ngờ bụng dạ của bà ta lại xấu xa đến vậy. Khi Lệ Minh Vũ nhắc nhở cô cẩn thận Bạch Sơ Diệp, cô mới biết bà ta thật sự có dã tâm.

Tổ điều tra là do Lệ Minh Vũ gọi tới. Ngay sáng sớm Bạch Sơ Diệp ra ngoài, người của tổ điều tra đã theo dõi bà ta.

Không cần tưởng tượng cũng biết bà ta bị bắt ngay tại trận!

Tô Nhiễm giơ tay xoa thái dương, cô không muốn nghĩ đến mối quan hệ của Bạch Sơ Diệp và Hạ Minh Hà, cũng không muốn nghĩ mối quan hệ giữa họ đã kéo dài bao lâu, cô chỉ cảm thấy thất vọng và đau lòng. Ba cưới bà ta gần ấy năm qua, nhưng tới lúc này bà ta vẫn thà tin người ngoài hơn tin người nhà họ Hòa.

Khi Hòa Quân Hạo chạy tới văn phòng của tổ điều tra thương nghiệp, Bạch Sơ Diệp vẫn chưa đi ra. Khoảng nửa tiếng sau, anh mới thấy Bạch Sơ Diệp bước ra khỏi phòng thẩm vấn. Bà ta trông có vẻ sợ hãi, sắc mặt trắng bệch như giấy. Hòa Quân Hạo vội đi lại đỡ lấy cơ thể run rẩy của bà ta.

Một nhân viên trong tổ điều tra bước ra, anh ta nói lạnh lùng, “Vụ án này đang được điều tra. Bà về chờ tin tức của chúng tôi nhưng thời gian này, chúng tôi sẽ tịch thu mọi giấy tờ cá nhân của bà.”

Bạch Sơ Diệp hoảng hốt, không thốt nên lời.

Hòa Quân Hạo dìu bà ta ra xe. Anh không chạy xe ngay, mà đưa bà ta một chai nước, “Mẹ, mẹ uống nước đi.”

Bạch Sơ Điệp cầm chai nước lên uống. Hồi lâu sau, bà ta mới bình tĩnh nhìn Hòa Quân Hạo, “Quân Hạo, mẹ xin lỗi đã khiến con bận tâm.”

Hòa Quân Hạo không nói chuyện, anh ngồi bất động trên ghế lái.

Bạch Sơ Điệp thấy vẻ mặt anh khó coi, bà ta không dám nói tiếng nào.

Hòa Quân Hạo nói, “Mẹ thật sự lấy cách pha chế Đào Túy cho Hạ Minh Hà?”

Bạch Sơ Điệp biết chuyện này không gạt được anh nhưng bà ta không có dũng khí nói ra sự thật, bà ta cúi đầu, “Quân Hạo, mẹ hết cách...”

Hòa Quân Hạo ngoảnh nhìn bà ta bằng ánh mắt chứa đầy đau đớn và chua xót, “Mẹ hết cách nên muốn hợp tác với Hạ Minh Hà? Con hỏi mẹ, rốt cục mẹ và Hạ Minh Hà có quan hệ gì với nhau?”

Bạch Sơ Điệp trợn tròn mắt ngỡ ngàng. Bà ta thờ dốc nhìn Hòa Quân Hạo, rồi lật đật né tránh ánh mắt của anh, “Mẹ mệt rồi, chở mẹ về nghỉ ngơi.”

“Mẹ...”

“Mau, mau, ông ta ra rồi. Bên kia kia...”

Giữa lúc Hòa Quân Hạo đang muốn hỏi tiếp bà ta, một đám phóng viên ủa tới chặn cửa ra vào, do cửa sổ xe đang mở nên họ có thể chứng kiến rõ mọi chuyện xảy ra bên ngoài.

Phóng viên đến rất đông, dường như họ đã được báo tin từ trước.

Hòa Quân Hạo định đóng cửa sổ lại nghe Bạch Sơ Diệp nói, “Khoan đã.”

Anh đưa mắt nhìn theo bà ta...

Lúc này Hạ Minh Hà đang bước ra đại sảnh. Ông ta dường như đợi cấp dưới chạy xe qua đón nhưng không ngờ lại gặp phóng viên đứng chờ bên ngoài. Hạ Minh Hà sững người ra nhìn, phóng viên thấy thế bèn nhào lên, cấp dưới của ông ta lật đặt ngăn cản.

Hòa Quân Hạo thấy chỉ mới vài tiếng ngắn ngủi, Hạ Minh Hà tựa hồ già đi cả chục tuổi. Khuôn mặt ông ta tiều tụy, khác hẳn dáng vẻ hùng hồn trên ti vi.

Cánh phóng viên còn chưa kịp tiếp cận ông ta thì ba chiếc xe cảnh sát bất ngờ chạy về hướng này. Cánh phóng viên trông thấy bèn lui ra, nhưng vẫn tiếp tục giơ máy ảnh chụp lại cảnh này.

"Tại sao lại nhiều cảnh sát đến vậy?" Bạch Sơ Diệp buột miệng, bà ta sợ họ tới bắt bà ta.

Người trên xe cảnh sát đi xuống, dẫn đầu là thanh tra cao cấp của tổ trọng án - Vu Kim, theo sau anh ta là nhiều cấp dưới.

Tất cả họ đều bước đến chỗ Hạ Minh Hà.

Hạ Minh Hà đứng trên bậc thang nhìn Vu Kim một cách cảnh giác.

Vu Kim lên trước, vài người đi theo anh ta giơ thẻ cảnh sát lên, anh ta nói, "Bộ trưởng Hạ Minh Hà, chúng tôi nghi ngờ ông liên quan đến cái chết của thanh tra cao cấp tiền nhiệm tổ trọng án Đinh Minh Khải, quản gia nhà họ Hòa - Trần Trung, Bạch Lâm, âm mưu giết Tiêu Diệp

Lỗi cùng nhiều vụ án khác có dính líu trực tiếp và gián tiếp tới ông. Mời ông theo chúng tôi đến sở cảnh sát hỗ trợ điều tra."

Hạ Minh Hà cứng đờ người.

Vưu Kim vừa dứt lời, cánh phóng viên không nhin nổi nữa, họ cố gắng xông lên trước, máy ảnh chớp đèn liên tục, nhiều phóng viên nêu ra hàng loạt câu hỏi...

"Cảnh sát Vưu, có phải cảnh sát ra lệnh bắt hay không?"

"Xin hỏi bộ trưởng Hạ liên quan đến những vụ án này có bằng chứng chính xác không?"

"Nếu có chứng cứ xác thực, bộ trưởng Hạ sẽ bị xử phạt như thế nào với những tội danh này? Quan tòa sẽ phán xét ra sao?"

"Bộ trưởng Hạ, gần đến nhiệm kỳ mới của ông, vụ việc lần này hết sức bất lợi với ông, ông có muốn nói gì không?"

Mọi người đều tranh nhau nói, Hạ Minh Hà cảm thấy trước mắt ông ta toàn là màu đen ảm đạm. Ông ta chệnh choáng, đứng không vững, may là có cấp dưới đỡ ông ta, không thôi ông ta đã ngã nhào trước mặt mọi người. Hạ Minh Hà nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vưu Kim, ông ta kiên trì nói, "Tôi phải chờ luật sư của tôi tới, tìm luật sư của tôi!"

"Xin lỗi, bộ trưởng Hạ, do tính chất nghiêm trọng của vụ án, dù luật sư tới ông cũng phải đến sở cảnh sát. Mời ông đi theo chúng tôi." Vưu Kim không hề nể mặt ông ta.

Hạ Minh Hà giận đến run người.

Đúng lúc này...

"Hạ Minh Hà, anh là cầm thú! Đúng là anh giết chết Bạch Lâm, tôi muốn giết anh!" Bạch Sơ Diệp gào lên thê lương. Bà ta nhào tới kéo áo Hạ Minh Hà, ánh mắt căm hận của bà ta tựa hồ có thể giết chết người.

Ban nãy ngồi trong xe nghe thấy hết mọi việc, Bạch Sơ Diệp liền chạy ào ra ngoài, Hòa Quân Hạo cũng đuổi theo sau bà ta.

Trông thấy tình cảnh hỗn loạn, cánh phóng viên càng hưng phấn, họ nhốn nháo nhào lên trước.

"Mẹ..." Hòa Quân Hạo bị phóng viên gạt sang bên, anh không thể tiến đến chỗ Bạch Sơ Diệp nên đành lo lắng gọi bà ta.

Hạ Minh Hà không ngờ Bạch Sơ Diệp lại hành xử như vậy, ông ta nóng nảy vung tay, Bạch Sơ Diệp ngã vào đám đông. Ông ta tức giận liếc xéo bà ta, rồi gầm lên bức dọc, "Đồ đàn bà chanh chua xông từ đâu ra vậy hả?"

"Hạ Minh Hà, ông sẽ không chết tử tế!" Bạch Sơ Diệp mặc kệ đau đớn, bà ta chỉ vào mặt ông ta.

"Mẹ..." Rốt cục Hòa Quân Hạo cũng chen được vào trong, thấy bà ta té dưới đất, anh vội vã đỡ bà ta dậy, phần nộ nhìn Hạ Minh Hà.

Vưu Kim cười lạnh, "Bộ trưởng Hạ, nói thế nào cũng phải chú ý đến hình tượng gần gũi dân chúng của ông chứ! Đi thôi!" Anh ta ra hiệu cho cấp dưới, cấp dưới của anh ta chặn đường, dành lối đi cho Hạ Minh Hà.

Hạ Minh Hà đành bị giải lên xe cảnh sát.

Cảnh phóng viên bám theo nhưng không đuổi kịp xe cảnh sát. Họ hết cách, định quay lại chú ý đến Bạch Sơ Diệp. Hòa Quân Hạo thấy họ bước về chỗ mình, anh đỡ nhanh Bạch Sơ Diệp vào xe. Trước khi cảnh phóng viên theo kịp, anh đã lái xe chạy đi.

Ban ngày ồn ào rồi cuộc cũng lắng xuống về đêm.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Tô Nhiễm thấy Lê Minh Vũ đang dựa đầu giường xem báo, cô đến ngồi bên cạnh anh, nghiêng đầu đọc tin tức.

Lê Minh Vũ buông báo xuống, anh mỉm cười, “Muốn xem cái gì?”

“Biết rõ còn cố hỏi.” Cô lăm bằm trong miệng.

“Tin dài như vậy phải ngày mai mới có. Em đừng nóng ruột.” Lê Minh Vũ dĩ nhiên biết cô quan tâm chuyện gì, anh đặt báo sang bên, giang tay ôm cô.

“Hạ Minh Hà tiêu thật không anh?” Tô Nhiễm hỏi anh.

Lê Minh Vũ cầm ly rượu đặt trên đầu giường lên uống, mắt anh lóe vẻ kiên định, “Vài vụ án giết người cộng thêm rửa tiền ra nước ngoài đủ để xử bắn ông ta mười lần.”

"Cảnh sát Đinh bị giết thật ư?" Tuy Tô Nhiễm luôn ngờ vực nhưng đến lúc sự thật vỡ lẽ, cô vẫn rất kinh ngạc.

"Đã có bằng chứng chứng minh ông ta sai người bom hơi men vào thức ăn của Đinh Minh Khải. Anh Hoàng Phủ cũng đưa ra hàng loạt nhận định xác thực Đinh Minh Khải không phải chết trong tay ba." Nói

đên đây, nỗi lo của anh mới hoàn toàn tiêu tan. Hành động của ba nuôi tuy cực đoan nhưng nếu mở mắt nhìn ông ngồi tù, anh sẽ có lỗi với ba ruột. Hơn nữa vì bảo vệ anh, ba nuôi mới chủ động tự thú. Nếu không cứu ba nuôi, anh mới là bất hiếu.

Tô Nhiễm không khỏi băn khoăn, "Bộ trưởng mà gây ra loại chuyện này đúng là không thể tha thứ."

Lệ Minh Vũ mỉm cười, ôm chầm lấy cô.

"Nhưng ngư ông đắc lợi lại chính là anh." Cô lờm anh.

"Người ta không đụng đến anh, anh cũng không đụng đến người ta. Nếu ông ta coi anh là cái gai trong mắt thì đấu một trận cũng không sao." Lệ Minh Vũ vừa cười vừa nói.

"Anh tính toán lâu như vậy, đâu chỉ là đấu một trận?" Tô Nhiễm làm sao không hiểu những điều này? Kể từ thời điểm Đồng Hựu không ở cạnh anh, cô đã biết anh đang bắt đầu kế hoạch. Đây là cọng dây dài do anh thả ra, không câu được cá lớn, sao anh chịu buông tay?

Lệ Minh Vũ phản bác, "Ví dụ của Hạ Minh Hà cho chúng ta biết rằng đối phó với kẻ thù phải nhắm trúng điểm yếu, nếu không kẻ thù trở mình sẽ rất phiền phức."

Cô thở dài, "Em không biết đối mặt với Quân Hạo như thế nào."

Từ lúc Bạch Sơ Diệp ăn cắp cách pha chế cho đến khi tiếp nhận điều tra, cô biết để đối phó với Hạ Minh Hà, Bạch Sơ Diệp cũng trở thành quân cờ của anh. Tuy bà ta đáng bị trừng phạt nhưng bà ta cũng là mẹ của Quân Hạo. Cô không có lỗi với Bạch Sơ Diệp, nhưng phải đối mặt với Quân Hạo như thế nào đây?

Lệ Minh Vũ hiểu rõ nỗi lo trong lòng Tô Nhiễm, anh ôm chặt cô, "Quân Hạo rất hiểu chuyện. Bạch Sơ Điệp làm nhiều chuyện thiếu đạo đức, bây giờ chỉ mong bà ta khai ra chuyện của Hạ Minh Hà để lấy công chuộc tội, vậy bà ta sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn, Quân Hạo cũng không trách em."

Tô Nhiễm cắn môi, cô gật đầu, chỉ mong là vậy.

"Giáng sinh sắp tới, anh sẽ tặng em một món quà lớn." Lệ Minh Vũ cúi đầu hôn cô, anh nhoẻn miệng cười.

Tô Nhiễm ngẩng lên nhìn anh, "Giáng sinh là ngày anh tuyển cử, em biết rồi, anh nhất định liên nhiệm thành công phải không?"

"Không phải chuyện này."

"Vậy là gì?"

Lệ Minh Vũ trầm mặc, anh nhìn Tô Nhiễm chăm chú, rồi cúi xuống hôn cô chân thành...

Hết Chương 26

Vẫn như mọi khi, cuối tuần không có truyện. Còn 2 chương 27 và 28 nữa là hoàn chính văn. Nhưng chương 27 rất dài, bạn mình không dịch kịp vào mấy ngày cuối tuần do nó còn phải đi làm thêm, vậy nên hẹn mọi người vào thứ 3.

Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ.

Quyển 10 - Chương 27: Là Vui Hay Buồn

Giống như Lê Minh Vũ suy đoán. Ngày hôm sau, tin tức như tuyết trắng rơi khắp nơi. Có điều đối tượng lần này đổi thành Hạ Minh Hà.

Hoà thị trong lúc bận bịu phát hành Đào Tuý không hề bị tin tức về Hạ Minh Hà làm ảnh hưởng. Tuy nhiên cánh báo chí làm sao chịu ngồi yên. Một khi đã muốn bóc lột tin tức thì họ sẽ dùng trăm phương ngàn kế để đào tìm tin tức xưa cũ. Và lại Hạ Minh Hà trước giờ không mấy coi trọng việc giấu diếm gốc gác nên cánh báo chí muốn tìm hiểu quá khứ của ông ta cũng không khó. Cứ như vậy chuyện Hạ Minh Hà và Bạch Sơ Diệp từng yêu nhau bị phanh phui lên khắp các mặt báo. Đồng thời, cánh báo chí còn ám chỉ Hạ Minh Hà có được chức vị như ngày hôm nay là nhờ đổi chác Bạch Sơ Diệp cho Hoà Tấn Bằng. Hoà Tấn Bằng lúc sinh thời từng nuôi dưỡng thế lực trong giới chính trị, vì vậy ngày xưa Hạ Minh Hà có thể thuận lợi thăng quan tiến chức cũng là bình thường.

Thế nhưng tin tức Hạ Minh Hà và Bạch Sơ Diệp tăng tịu với nhau hoàn toàn biến mất trên báo vào ngày hôm sau. Việc này không thể thiếu sự tham gia của Lê Minh Vũ. Anh không tội nghiệp Bạch Sơ Diệp, cũng không giữ gìn mặt mũi cho ai, người duy nhất anh chăm sóc chỉ có Tô Nhiễm. Theo cách nói của Tô Nhiễm là cô không muốn khiến Hoà Quân Hạo lâm vào bế tắc.

Hạ Minh Hà bị cảnh sát điều tra, còn Lê Minh Vũ lại lên như điều gặp gió. Những tập đoàn tài chính lớn giúp đỡ Hạ Minh Hà quay sang hỗ trợ Lê Minh Vũ, tạo tiếng vang lớn tranh thủ phiếu bầu của người dân. Lôi kéo phiếu bầu thì phải diễn thuyết. Thế quái gờ khi Lê Minh Vũ không hề thừa cơ lên giọng. Anh vẫn sinh hoạt như thường lệ, không diễn thuyết nhiều, không tham gia tranh giành phiếu bầu. Cánh báo chí không có tin mới để đào khoét, thế nên họ lại nhắm vào

Hạ Minh Hà.

Lễ Giáng sinh mỗi lúc một đến gần. Hoà thị thoát khỏi tầm ngắm của đối thủ cạnh tranh. Việc phát triển Đào Tuý cũng hết sức thuận lợi. So với Hoà thị khí thế hùng hực, cuộc sống của Hạ Minh Hà ngày càng khó khăn. Đầu tiên ông ta bị tổ điều tra giam cầm, sau đó nữa có tin ông ta qua lại với nhiều gái bao, sau đó nữa lại xuất hiện hàng loạt suy đoán xoay quanh các vụ án giết người liên quan tới Hạ Minh Hà... Cứ như vậy, sở cảnh sát còn chưa kết án chính thức thì ông ta đã dính đầy tiếng nhơ.

Gần tới ngày tuyển cử, mà phe cánh giúp đỡ Hạ Minh Hà ỉu xiu, không biết định làm gì. Còn phe hỗ trợ Lê Minh Vũ lại lớn mạnh bất ngờ, các hạng mục công tác đều ổn thoả đâu ra đấy.

Tô Nhiễm mỗi lúc một bận bịu. Đào Tuý sắp ra mắt thị trường, cô cũng chạy nước rút các công việc cuối cùng. Hoà Vy cũng khẩn trương thu xếp công việc, Giang Dã luôn luôn ở cạnh giúp đỡ cô. Lê Minh Vũ tựa hồ không hứng thú với chuyện tuyển cử. Anh chỉ tham gia lễ tế vài buổi xã giao cho có. Có lúc anh còn từ chối hết tiệc tùng, chạy qua giúp Tô Nhiễm. Thời gian trôi qua nhanh chóng trong không khí bận rộn. Chớp mắt lại gần đến lễ Giáng sinh. Ngày hôm nay khi người người nhà nhà đang tất bật trang trí cây thông, mua quà Giáng sinh thì một tin tức chấn động lan truyền ra ngoài!

Cảnh sát chính thức khởi tố Hạ Minh Hà. Họ tố cáo ông ta giết người, phạm tội thương nghiệp và nhiều vụ án khác đang chờ xử phạt. Toà án phán ông ta tử hình, không cho phép nộp tiền bảo lãnh hay thăm nuôi. Đồng thời, tịch thu toàn bộ tài sản của ông ta ở nước ngoài. Hạ Đồng cũng bị dính dáng.

Luật sư của Hạ Minh Hà cũng không ngờ ngay thời điểm hiện tại lại tuôn ra chuyện Hạ Minh Hà rửa tiền, phạm tội thương nghiệp. Vốn dĩ luật sư của ông ta muốn tranh thủ sự khoan dung có thể nhất cho ông ta. Ngay thời khác Hạ Minh Hà bị cảnh sát chính thức bắt giữ, anh ta cũng không thấy hóc búa như vậy. Thế nhưng khi cảnh sát điều tra Hạ Minh Hà, họ tìm thấy đoạn phim ghi lại chuyện ông ta thuê người giết Tiêu Diệp Lỗi, rồi có nhân chứng vật chứng xác thực

của vài vụ án mạng khác đều liên quan tới Hạ Minh Hà. Trong thời điểm luật sư của ông ta bận tíu tít, lại có người bí mật tặng “một phần quà lớn”, dính dáng đến con đường rửa tiền của Hạ Minh Hà, bằng chứng chứng minh ông ta dùng số tiền đó đầu tư vào nông trại rượu vang ở Pháp và Đức. Bạch Sơ Diệp cũng đồng ý ra toà làm chứng, vạch tội Hạ Minh Hà giờ thủ đoạn hãm hại kẻ đối địch của ông ta. Tất cả chứng cứ đều đầy đủ. Toà án hết sức phẫn nộ. Hối lộ, tham ô, rửa tiền, thuê sát thủ giết người...những điều này có chỗ nào giống quan chức chính phủ không?

Luật sư của Hạ Minh Hà cũng á khẩu không trả lời được. Đến cả cơ hội tranh cãi cũng không có. Bằng chứng rành rành ngay trước mặt, còn cãi gì nữa? Cuối cùng Hạ Minh Hà bị phán tử hình qua lễ Giáng sinh.

Giáng sinh năm nay không yên ả như bốn năm trước nhưng cuối cùng tuyết lại rơi...Đợt tuyết này đã ngừng suốt bốn năm qua. Tuyết trắng xóa bao trùm khắp thành phố đẹp không sao tả xiết. Dân chúng vẫn tức giận vì bị chính khách lừa dối nhưng bầu không khí Giáng sinh như mang lại sinh khí mới cho mọi người. Tuyết rơi suốt một đêm, hôm sau lại đến Giáng sinh. Vạn vật đều như đón lấy niềm vui mới.

Hôm nay là Giáng sinh, cũng là ngày Đào Tuý đời sau xuất hiện lại lần nữa ngoài thị trường. Giống như sự chờ mong của trên dưới Hoà thị, mọi người đón nhận Đào Tuý hết sức nồng nhiệt.

Lúc này, Tô Nhiễm đang chăm chú ngồi xem ti vi trong phòng làm việc. Cô không quan tâm bên ngoài hưởng ứng Đào Tuý như thế nào. Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên là phương châm sống của cô. Cô đã cố gắng hết khả năng để làm ra Đào Tuý, vì vậy cô không còn gì để lo lắng.

Hoà Vy phấn khởi gõ cửa, cô bước vào trong, “Tiểu Nhiễm, đơn đặt hàng Đào Tuý không ngừng tăng lên. Hoà thị được cứu thật rồi.”

“Hay quá.” Tô Nhiễm mỉm cười nhưng mắt cô vẫn dán chặt vào màn hình.

Hoà Vy cười thấu hiểu, cô im lặng ngồi cạnh Tô Nhiễm. Thấy Tô

Nhiễm căng thẳng cuộn tròn tay, cô nắm chặt tay Tô Nhiễm, “Em đừng lo. Anh ấy nhất định không sao.”

Tô Nhiễm gật mạnh đầu.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Khi màn hình chiếu đến cảnh đọc kết quả tuyển cử, Tô Nhiễm đột nhiên nhảy dựng lên, mừng rỡ ôm Hoà Vy. Cô biết anh sẽ chiến thắng!

Lệ Minh Vũ liên nhiệm thành công!

“Hoà Vy, Hoà Vy...” Tô Nhiễm kích động không nói nên lời. Bốn năm trước, cô không hề xúc động như ngày hôm nay. Bởi vì bây giờ cô đã biết rõ mọi việc anh phải trải qua, mọi sự thật anh luôn chôn giấu, vậy nên anh lật đổ được Hạ Minh Hà, chiến thắng lần thứ hai của anh khiến cô mừng đến phát khóc.

Cô vui mừng cho anh nhưng cũng xót xa thay anh.

“Chị nghĩ em cũng không còn tâm trạng ở công ty. Em mau tới chúc mừng anh ấy đi.” Hoà Vy làm sao không hiểu tâm trạng của Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm gật đầu lia lịa, cô vui mừng xách giỏ chạy khỏi phòng làm việc.

Hoà Vy cười vui sướng nhìn theo bóng cô.

Sau buổi diễn thuyết nhậm chức, Lệ Minh Vũ đi thẳng vào phòng nghỉ. Anh mệt mỏi xoa thái dương, rồi lại mỉm cười vui sướng, có điều nụ cười này không liên quan đến việc liên nhiệm thành công.

Ti vi liên tục đưa tin anh đắc cử nhưng anh chỉ nhìn lướt qua.

Đồng Hựu gõ cửa đi vào phòng nghỉ. Bắt gặp Lệ Minh Vũ biếng nhác ngồi xem tivi, anh mỉm cười, “Bộ trưởng, em huỷ hết mọi tiệc tùng xã giao tối nay thay anh rồi đấy. Còn năm phút nữa, chúng ta xuất phát thôi.”

Lệ Minh Vũ đưa tay xem đồng hồ, anh nhếch miệng nói, “Cậu càng lúc càng thông minh!”

“Hôm nay là ngày vô cùng trọng đại của bộ trưởng, ngốc hơn cũng phải biết làm thế nào.”

Lệ Minh Vũ nghe vậy, anh dò xét Đồng Hựu.

Đồng Hựu bị Lê Minh Vũ nhìn đến bối rối, “Sao vậy anh?”

Lê Minh Vũ bắt chéo chân, anh cười toe, “Tôi thấy dạo này cậu rất hay nói đùa.”

Đồng Hựu sừng sốt, vẻ xấu hổ hiện lên trên mặt anh.

“Chuyện gì khiến cậu vui thế?” Lê Minh Vũ cũng hiếm khi tò mò.

“Làm gì đâu anh. Anh suy nghĩ nhiều rồi.” Đồng Hựu gượng gạo hắng giọng.

Lê Minh Vũ cũng không hỏi lại, anh cười cười nhìn chiếc nhẫn trên tay Đồng Hựu, “Loại nhẫn cầu hôn này không thể đeo lâu, đến lúc đám cưới rồi đấy.”

Đồng Hựu khựng người, rồi lại thấy Lê Minh Vũ bật cười đi khỏi phòng nghĩ, anh càng xấu hổ. Từ ngày bị Tả Giai Tuệ ép đeo chiếc nhẫn này tới giờ, nó cứ trở thành trò đùa của Lê Minh Vũ.

Chạy tới nơi tổ chức tuyển cử, Tô Nhiễm nào thấy bóng dáng của Lê Minh Vũ ở đâu. Cô hỏi một nhân viên mới biết anh đã rời khỏi nơi này, cô bỗng cảm thấy buồn bã vô cớ. Cũng đúng, anh đặc cử thành công dĩ nhiên sẽ có nhiều tiệc tùng chúc mừng đang đợi anh.

Tô Nhiễm lấy điện thoại gọi cho anh, ai ngờ anh lại tắt máy. Cô gọi tiếp cho Đồng Hựu, điện thoại cũng không liên lạc được. Có lẽ giờ này hai người đang bận rộn nên không để ý đến điện thoại chẳng?

Tô Nhiễm cảm thấy thất vọng, cô lùi thui bước dọc theo khu phố thương mại sầm uất tràn ngập không khí Giáng sinh. Đi đến một tháp đồng hồ, Tô Nhiễm đột ngột dừng chân. Cô nhớ đây là chỗ cô té xỉu bốn năm trước. Tô Nhiễm mỉm cười hồi tưởng lại mọi chuyện của bốn năm trước, có điều giờ đây cô đã không còn thấy buồn đau. Cô biết nguyên nhân, cô biết tại sao mình có thể bình thản đối diện quá khứ. Hai người yêu nhau, dẫu không ở cạnh nhau cũng sẽ thấy an toàn. Cái cô thiếu bốn năm trước chính là an toàn. Cô của bốn năm sau đứng một mình nơi này đã không còn thấy cô đơn, cô có cảm giác Lê Minh Vũ luôn luôn ở cạnh cô.

Tô Nhiễm đang nghĩ ngợi miên man thì điện thoại của cô đổ

chuông. Cô lật đật rút điện thoại ra nghe, tưởng là Lê Minh Vũ gọi nên cô hỏi ngay, “Anh đang ở đâu?”

Nào ngờ điện thoại lại lặng thinh, không chút tiếng động.

Một cảm giác khác thường trỗi dậy trong lòng Tô Nhiễm, cô đưa mắt nhìn màn hình điện thoại mới biết Giang Dã gọi cho cô.

“Sao vậy? Nước hoa có vấn đề?”

Giọng Giang Dã thoáng run rẩy, anh khó nhọc lên tiếng...

“Tiểu Nhiễm, Minh Vũ gặp tai nạn ở khu Trung Hoàn. Em mau tới, anh ấy...anh ấy đang nguy kịch.”

Điện thoại lập tức trượt khỏi tay Tô Nhiễm, rớt xuống mặt đất đầy tuyết.

Tô Nhiễm chạy tới nơi xảy ra tai nạn, cô không thấy bóng dáng xe cấp cứu ở đâu. Trên quảng trường đông đúc thường ngày nay lại im ắng lạ thường. Ở cuối quảng trường là nhà thờ nổi tiếng nhất thành phố. Nhà thờ này đã có lịch sử mấy trăm năm, xây dựng theo lối kiến trúc Baroque. Tô Nhiễm hoảng hốt tìm kiếm theo bản năng. Nếu nơi này xảy ra tai nạn thì phải có vết tích, ít nhất cũng là màu đỏ của máu nhưng xung quanh cô lại vắng tanh, chỉ toàn một màu tuyết trắng xoá.

Ở đây đã xảy ra chuyện gì? Lê Minh Vũ ở đâu?

Tô Nhiễm hoảng loạn nín thở. Cô run lấy bầy cầm điện thoại nhưng còn chưa kịp gọi đi, cô đã thấy tiếng nhạc Giáng sinh ngân vang theo những bông tuyết tung bay trên trời. Chúng như làn gió mát rượi thổi vào tai Tô Nhiễm, cô nhìn theo hướng phát ra tiếng động, cả người cô hoàn toàn hoá đá!

Vòng xoay ngựa gỗ không thường vận hành ngoài quảng trường lại chậm rãi quay tròn. Âm nhạc vang vọng khắp không gian yên tĩnh. Ánh đèn loé ra vàng hào quang rực rỡ sắc màu trong tuyết rơi. Điều khiến Tô Nhiễm ngạc nhiên hết thảy chính là Lê Minh Vũ ăn mặc nghiêm chỉnh đang ngồi trên vòng xoay ngựa gỗ mỉm cười nhìn cô. Cô còn thấy áo khoác trên người anh lúc này là cái cô đã đặt may bốn năm trước cho anh. Tô Nhiễm trợn tròn mắt nhìn Lê Minh Vũ.

Không phải anh, anh ...gặp tai nạn ư? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiếng nhạc ngừng lại, Lê Minh Vũ đứng dậy bước về phía cô. Tô Nhiễm đột nhiên nhớ tới thời điểm ở Paris, cô và anh cũng đến vòng quay ngựa gỗ. Có điều vẻ mặt của anh khi ấy chỉ toàn nét lo âu, buồn bã.

“Em tới rồi.” Lê Minh Vũ dừng trước mặt Tô Nhiễm, anh cười nói với cô.

Tô Nhiễm há to miệng, cô chớp mắt ngạc nhiên, “Anh, anh không phải...”

“Anh làm sao?” Lê Minh Vũ nhướn mày.

“Không có, không có gì.” Tô Nhiễm không dám nói gỡ, rồi cô định thần, nhào lên ôm chầm anh, “Không có gì là tốt rồi. Minh Vũ, may quá...”

Đôi mắt Lê Minh Vũ thoáng ngó ra. Có điều thấy cô chủ động ôm mình, anh cũng lảng lảng vui sướng, “Anh đợi em lâu rồi.”

Nước mắt Tô Nhiễm chực trào rơi nhưng niềm vui vẫn chiếm thế thượng phong trong lòng cô. Cô đánh Lê Minh Vũ một cái, rồi gắt giọng với anh, “Cách của anh xấu lắm.”

“Xấu?” Lê Minh Vũ cười, “Cứ coi là vậy đi. Anh sợ em không đến.”

“Sao cơ?” Tô Nhiễm không hiểu ý anh.

Lê Minh Vũ còn chưa trả lời câu hỏi của Tô Nhiễm thì đã thấy nhiều người bước ra khỏi nhà thờ. Trong đó có cả Hoà Vy, cô nói, “Tiểu Nhiễm, em chậm chạp quá, chú rể đã tới, chỉ còn thiếu mỗi em làm cô dâu. Em mà không tới, chắc Minh Vũ điên mất.”

“Sao?” Tô Nhiễm kinh ngạc.

“Em đừng nghe Hoà Vy nói linh tinh. Anh lúc nào cũng sẵn lòng đợi em.” Lê Minh Vũ thì thầm bên tai cô, “Nhưng Hoà Vy nói cũng đúng. Anh sợ em không đến. Anh muốn cho em niềm vui bất ngờ nên lúc nãy mới nhờ Hoà Vy nghĩ cách lừa em tới đây.”

Tô Nhiễm vừa nghe đã hiểu hết mọi chuyện xảy ra. Cô chỉ Lê Minh Vũ, cất giọng khó tin, “Ý anh là hôm nay anh kết hôn?”

Lê Minh Vũ dờ khóc dờ cười. Anh ngất mũi Tô Nhiễm, sửa lời cô,

“Không đúng! Em phải nói là hôm nay em gả cho anh!”

Tô Nhiễm mở to miệng ngạc nhiên.

Lệ Minh Vũ kéo tay cô lên hôn, “Nhiễm, anh muốn trên ngón áp út của em sẽ mang nhẫn cưới, thay cho lời hứa trọn đời của em và anh.”

Tô Nhiễm cảm động khôn cùng. Nỗi sợ hãi vừa nãy biến thành niềm vui hiện tại, mắt cô long lánh ánh lệ, cô ghen ngào trả lời, “Minh Vũ, anh rất xấu...”

“Anh làm vậy có được coi là lãng mạn không?” Lệ Minh Vũ hôn lên nước mắt của cô, “Cách này anh phải nghĩ đến nát óc mới ra.”

Tô Nhiễm không kìm được, ôm chặt anh. Cô mặc kệ có lãng mạn hay không, chỉ cần anh bình an vô sự, chỉ cần anh khoẻ mạnh, chỉ cần anh sống trọn đời bên cô...

An Tiểu Đoá cũng vui đùa, “Cô dâu ới cô dâu, áo cưới đã có sẵn, mau đi thay thôi nào.”

Tô Nhiễm lúc này mới để ý hôm nay có rất nhiều người. Hoà Vy, Giang Dã, An Tiểu Đoá, Tiêu Diệp Lỗi, người lớn hai bên, cả Mộ Thừa cũng từ nước ngoài trở về. Tô Nhiễm bồi hồi nhìn Mộ Thừa. Mộ Thừa mỉm cười với cô, “Anh nghĩ Minh Vũ rất nóng lòng được thấy em mặc áo cưới, em mau đi thay đi.”

Tô Nhiễm xoay đầu nhìn Lệ Minh Vũ, Lệ Minh Vũ cũng cười dịu dàng nhìn cô.

Trong phòng nghỉ, Tô Nhiễm ngồi trước gương ngắm nhìn bản thân. Khi mọi thứ đã xong xuôi, cô cảm thấy mình như vừa tỉnh dậy từ giấc mơ. Hoá ra Lệ Minh Vũ đã chuẩn bị sẵn tất cả. Nơi tổ chức đám cưới, chuyên viên trang điểm, nhà tạo mẫu, áo cưới được thiết kế riêng và nhiều thứ khác nữa. Đúng là cô đã coi thường người đàn ông này. Sống cạnh anh mỗi ngày nhưng cô lại không biết anh đã sắp xếp chu đáo mọi thứ, chỉ còn chờ cô đến làm cô dâu.

“Để mình xem nào...” Chuyên viên trang điểm vừa bước ra, An Tiểu Đoá liền nóng vội đi lại ngắm nghía Tô Nhiễm, “Trời ới, đẹp quá.”

“An Tiểu Đoá, em mới thấy Tiểu Nhiễm mặc áo cưới lần đầu à? Lệ Minh Vũ chu đáo quá mức. Anh ấy nhắm mắt lại cũng thuộc lòng từng kích cỡ trên người cô dâu.” Hoà Vy cười nói rôm rả.

“Dĩ nhiên là lần đầu. Hồi trước em không có tham gia, cậu ấy...” An Tiểu Đoá lật đật che miệng xấu hổ.

Tô Nhiễm cũng bối rối, cô vô thức nhìn Hoà Vy.

Hoà Vy hiểu suy nghĩ của hai người, cô cười quàng vai Tô Nhiễm, “Đừng cảm thấy có lỗi với chị. Chị không thềm Lệ Minh Vũ đâu. Để chị nói em biết một chuyện.” Hoà Vy cố tình hăng giọng, “Chị và Giang Dã sắp cưới.”

“Ồ? Thật không? Tuyệt quá còn gì! Chúc mừng chị.” Lòng Tô Nhiễm như nở hoa.

An Tiểu Đoá hớn hờ hỏi, “Chừng nào? Hai người còn chờ gì nữa, làm chung với Tiểu Nhiễm luôn cho rồi.”

Hoà Vy nhú mày, “Chị không thềm đám cưới vào mùa đông.” Hoà Vy nhìn Tô Nhiễm, “Chỉ có Lệ Minh Vũ của em mới gấp gáp như vậy. Giang Dã cũng kêu anh ấy đợi tổ chức đám cưới chung, nhưng anh ấy không chịu, làm như sợ em chạy mất không bằng.”

Trong lúc họ cười nói vui vẻ thì cửa phòng truyền đến tiếng ho nhẹ.

Tô Nhiễm nhìn về hướng phát ra tiếng động. Cô thấy Lệ Minh Vũ đứng dựa người vào cửa cười cười nhìn cô. Bắt gặp mọi người đổ dồn ánh mắt vào mình, anh cười toe...

“Xin hỏi hai cô trả bà xã lại cho tôi được chưa?”

Tô Nhiễm đỏ mặt. Ánh mắt anh nhìn cô nóng bỏng lạ thường.

Cô mặc áo cưới rất đẹp, dĩ nhiên anh đã biết điều này từ bốn năm trước. Thế nhưng lần này cô càng giống thiên thần trên trời giáng xuống. Trải qua năm tháng chia chia hợp hợp, cô lại càng quý báu trong mắt anh.

An Tiểu Đoá đẩy Tô Nhiễm vào lòng anh, “Mau đi đi, chú rể chờ hết nổi rồi kìa.”

Mặt Tô Nhiễm đỏ bừng bừng.

Đám cưới cứ hành rất thuận lợi. Người tham dự không nhiều

nhưng tất cả đều là người thân. Khác hẳn bốn năm trước, Lê Minh Vũ làm đám cưới này bằng tất cả tấm lòng của anh. Tất nhiên lần này anh vẫn không mời cánh báo chí. Anh hiểu Tô Nhiễm không thích khoa trương.

Đến phần đọc lời thề trước mặt cha xứ, tay Tô Nhiễm run cầm cập. Cô len lén quan sát người đàn ông đứng cạnh mình. Tuy không phải lần đầu tiên vào giáo đường cùng anh nhưng cô vẫn căng thẳng khôn xiết. Lê Minh Vũ như thể phát hiện cô đang bồn chồn, anh bèn nắm chặt tay cô. Bàn tay anh bao giờ cũng ấm áp rộng lớn, chỉ cần được anh nắm lấy, cô sẽ không còn thấy hoang mang bất an.

Suốt buổi lễ, Tô Nhiễm luôn cảm thấy mình như đang nằm mơ. Nếu đúng là mơ, cô chỉ mong cả đời này cũng không tỉnh lại.

Lúc nhìn anh trịnh trọng nói với cha xứ, “Tôi đồng ý.”, nước mắt cô không kìm được tuôn rơi. Lê Minh Vũ xoay đầu nhìn cô chăm chú. Anh chậm chậm đeo chiếc nhẫn tượng trưng cho lời hứa trọn đời lên tay Tô Nhiễm.

Lê Minh Vũ sờ má Tô Nhiễm, anh cất giọng dịu dàng, “Em biết tại sao anh chọn ngày hôm nay kết hôn không?”

Tô Nhiễm rưng rưng nước mắt nhìn anh. Có lẽ cô đoán được àm cũng có lẽ là không.

Lê Minh Vũ cúi xuống hôn cô, “Lễ Giáng sinh bốn năm trước, em ký đơn ly hôn, anh để em đi. Bốn năm sau, anh chọn ngày hôm nay nắm tay em lần nữa nhưng anh sẽ không bao giờ để em rời xa anh.”

“Minh Vũ...” Cô ôm chặt lấy anh.

Đám cưới kết thúc trong không khí bình yên. Bên ngoài nhà thờ tuyết tung bay ngập trời. Niềm vui của cô dâu chú rể tựa hồ cũng lan vào không khí Giáng sinh. Tuyết trắng xóa như quà tặng từ ông trời, cầu chúc cho niềm hạnh phúc thiêng liêng này kéo dài vĩnh viễn.

Mọi người đùa giỡn đòi đi phá phòng tân hôn. Tô Nhiễm lúng túng, không biết làm sao, cuối cùng cô phải để Lê Minh Vũ giải quyết. Anh ra vẻ mình là một người chồng mẫu mực....

“Thành thật xin lỗi mọi người! Ngày mai, tôi và Nhiễm còn phải đi

hường tuần trăng mặt, vậy nên thời gian lãng mạn của đêm nay phải ưu tiên cho thế giới hai người của chúng tôi.”

“Ồ kìa, bộ trưởng Lê, anh sắp xếp hay thật đấy! Anh được lợi quá còn gì. Chỉ vậy mà đã bắt cóc chị em tốt của em.” An Tiểu Đoá cũng không sợ Lê Minh Vũ, cô thoải mái trêu đùa anh.

“Bà xã này đã định sẵn là để tôi lừa.” Lê Minh Vũ cười ha ha, vươn tay ôm Tô Nhiễm.

“Vừa đám cưới xong là ra về một ông chồng mẫu mực ngay. Minh Vũ, anh cũng nhập vai nhanh quá.” Hoà Vy cũng chòng ghẹo anh.

Lê Minh Vũ sẵn sàng chống lại đến cùng, “Cô đừng gấp gáp. Không phải bên cạnh cô cũng có người đang ngày ngày ngóng đêm mong ư? Giang Dã nàh cô trông sốt ruột quá kìa.”

Giang Dã bật cười đắc ý. Hoà Vy bị nói đến đỏ mặt nhưng không chịu thôi, “Tiểu Nhiễm, em về dạy lại chồng mình đi. Chồng em bây giờ còn giống bộ trưởng nữa không? Nói năng khó nghe quá đi mất...”

Tô Nhiễm phì cười, Lê Minh Vũ lại nói nhỏ vào tai cô, “Bà xã, em nỡ mắng anh sao?”

“Anh thôi giả bộ vô tội đi.” Tô Nhiễm mỉm cười hạnh phúc. Nghe anh kêu bà xã, lòng cô ấm áp vô cùng.

“Minh Vũ, không lẽ cậu định bỏ đói mọi người?” Mộ Thừa nói vui vẻ.

Dĩ nhiên Lê Minh Vũ đã chuẩn bị từ trước. Anh cười cười, “Tiệc rượu đã chuẩn bị. Hôm nay làm phiền mọi người rồi.”

“Xem ra đêm nay không say không về rồi đấy.” Giang Dã thích thú lên tiếng.

Tiếng trò chuyện sôi nổi của mọi người hoà vào bầu không khí ấm cúng.

Nhưng đúng lúc này...

“Lê Minh Vũ, anh là đồ tiểu nhân vong ơn phụ nghĩa! Tôi giết anh!” Một giọng nói thảm thiết truyền đến từ đằng sau cắt ngang khung cảnh lúc này. Không khí xung quanh đột nhiên chuyển lạnh.

Lê Minh Vũ tập trung dấn dò người dọn tiệc lên, còn Tô Nhiễm ở

gần âm thanh này nhất. Khi khí lạnh ùa đến, cô hết sức kinh hãi, nhào ngay lên người Lệ Minh Vũ!

Tất cả mọi người đều sững sờ!

Đến khi Lệ Minh Vũ nghe thấy tiếng hét thê lương thì đã muộn màng. Anh nhìn con dao nhỏ bén ngót đâm thẳng về bên này, nhưng còn chưa kịp kéo Tô Nhiễm ra, một bóng dáng màu trắng đã đè lên anh. Người phụ nữ trong lòng anh bật ra tiếng kêu đau đớn, ánh mắt anh sững lại... Lòng bàn tay anh bỗng trở nên nhơm nhớp, âm ẩm. Máu đỏ thẫm từ áo cưới Tô Nhiễm nhỏ lên mặt đất đầy tuyết, như đoá hoa nở rộ trong màn tuyết trắng...

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức mọi người trở tay không kịp. Đến khi máu của Tô Nhiễm làm ướt cả mảng tuyết lớn, An Tiểu Đoá mới rít lên sợ hãi.

Lệ Minh Vũ sợ ngây người. Anh nhìn cô mỉm cười trong lòng anh, nhìn sắc mặt cô mỗi lúc một tái đi.

Cô cố đưa tay vuốt má anh, nở nụ cười hài lòng, “Minh Vũ, anh không sao...tốt quá.” Có lẽ nợ máu mà cô thiếu anh vẫn chưa trả hết, mới khiến cô đau đớn như hôm nay. Nhưng rất đáng giá! Nếu Minh Vũ có việc...Cô không thể tiếp tục suy nghĩ, trước mắt cô bất chợt tối sầm, dáng vẻ của anh cũng mờ đi.

Hạ Đồng thụt lùi ra sau. Cô ta ngơ ngác nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt. Tay cô ta thả lỏng, con dao nhỏ ngăm lên người Tô Nhiễm. Sau đó, cô ta cũng chệnh choạng ngã ngồi xuống đất...Cô ta không muốn giết Tô Nhiễm. Cô ta tới đây chỉ một suy nghĩ, cô ta muốn chết với Lệ Minh Vũ, nhưng không ngờ...

“Hạ Đồng! Tôi giết cô!” Hoà Vy gào to, hai mắt cô lạnh buốt đầy sát khí. Cô nhào tới bóp chặt cổ Hạ Đồng.

“Hoà Vy...” Giang Dã lật đật kéo lấy Hoà Vy. Hạ Đồng chết không sao nhưng anh không muốn Hoà Vy đền mạng cho cô ta.

Tình cảnh trở nên hỗn loạn. Lệ Minh Vũ luôn ôm Tô Nhiễm lên tiếng, “Gọi xe cấp cứu.” Giọng anh yếu ớt lạnh buốt như bị rút hết sinh khí.

“Gọi xe cấp cứu!” Lệ Minh Vũ quát to. Đáy mắt anh là vô vàn nỗi

niềm bi thương, phần nộ và tự trách!

An Tiểu Đoá vội vàng gọi điện thoại.

“Minh Vũ, mau đi bệnh viện. Tiểu Nhiễm chảy máu rất nhiều.” Dù sao Mộ Thừa cũng là bác sĩ. Dưới tình cảnh lộn xộn, anh vẫn giữ được bình tĩnh, ra lệnh cho mọi người.

“Nhiễm, em cố chịu một chút...” Lệ Minh Vũ không đếm xỉa tới Hạ Đồng. Tuy anh giận không thể giết cô ta ngay tức khắc nhưng Tô Nhiễm trong lòng anh đang yếu dần đi. Anh không dám trễ nãi, bồng cô đi thẳng ra xe.

Ở cách đó không xa cũng vang lên tiếng xe cảnh sát. Hạ Đồng bủn rủn tay chân, cô ta không còn sức lực để chạy trốn. Đèn cảnh sát càng lúc càng rõ ràng, cô ta cũng biết kết cục của bản thân.

Bên ngoài phòng cấp cứu, Lệ Minh Vũ cúi thấp đầu, tay cuộn chặt chống lên vách tường. Tô Nhiễm đã được đưa vào phòng cấp cứu hơn nửa tiếng đồng hồ. Chưa bao giờ anh thấy thời gian qua chậm như lúc này.

Tô Ánh Vân, Tiêu Quốc Hào và hai người lớn nhà họ Lệ cũng theo đến đây.

Trên hàng ghế dài bên ngoài còn đặt áo cưới dính máu Tô Nhiễm. Lúc này cũng không có y tá hay bác sĩ nào đi tới. Khi An Tiểu Đoá chạy đến, một y tá cũng vừa định vào phòng cấp cứu. Lệ Minh Vũ thấy vậy, bèn nhào lên tóm lấy cô ta...

“Y tá, vợ tôi sao rồi? Bệnh nhân bên trong sao rồi?” Anh như một con thú bị chọc giận, mất hết tính nhẫn nại.

Y tá sợ hãi, “Anh lôi kéo tôi như vậy, tôi, tôi làm sao vào giúp được?”

“Minh Vũ...” Giang Dã kìm anh lại, “Anh như vậy sẽ ảnh hưởng họ cứu Tô Nhiễm.”

Lệ Minh Vũ buông tay. Y tá lập tức đi vào phòng cấp cứu.

“Cảnh sát đã bắt Hạ Đồng. Cô ta đang trong quá trình bị điều tra thì lén chạy đến gây sự. Lần này đã đủ kết tội cô ta.” Giang Dã giận dữ lên tiếng.

Lệ Minh Vũ tức giận đấm mạnh vào tường.

An Tiểu Đoá sợ hãi bịt miệng.

“Tôi gì anh phải vậy? Tôi Nhiễm nhất định không sao.” Tiêu Diệp Lỗi bình tĩnh nói với anh.

Lệ Minh Vũ thả tay xuống, các đốt ngón tay của anh rướm máu nhưng anh không cảm thấy đau đớn, anh nói lầm bầm, “Tôi có lỗi với cô ấy.” Anh có đáng là đàn ông không? Vào thời khác quan trọng nhất, anh đã không bảo vệ được người phụ nữ của mình! Khoảnh khắc Tô Nhiễm nhắm mắt ngã vào lòng anh, đất trời như sụp đổ dưới chân anh! Lẽ ra con dao này phải đâm vào người anh. Sao anh có thể để cô gánh nỗi đau này thay mình?

So với cảm hận Hạ Đồng, anh càng cảm hận bản thân!

Mãi đến khi...Đèn ở phòng cấp cứu tắt.

Các y tá bước ra, theo sau là bác sĩ. Mộ Thừa cũng mặc áo blouse trắng bước ra. Anh tháo khẩu trang xuống, sắc mặt anh tái nhợt, đáy mắt đầy bi thương. Tuy Mộ Thừa là bác sĩ khoa ngoại thần kinh nhưng vào giúp đỡ cũng không có gì đáng trách, vì vậy anh theo Tô Nhiễm vào phòng cấp cứu.

Lệ Minh Vũ xông lên kéo Mộ Thừa, “Cô ấy sao rồi? Cô ấy sao rồi?”

Mộ Thừa nhìn Lệ Minh Vũ, rồi nhìn đến nét mặt thân thiết của mọi người, anh nhắm nghiền hai mắt, đôi mày cau lại toát vẻ đau thương...

“Minh Vũ...” Mộ Thừa khó khăn gọi ra tên Lệ Minh Vũ, anh cố gắng hít sâu nói trọn vẹn cả câu, “Tiểu Nhiễm mất máu quá nhiều. Các bác sĩ đã cố gắng hết sức, cô ấy...”

“Cô ấy làm sao?” Giọng Lệ Minh Vũ lúng búng vang lên. Ngón tay cuộn chặt của anh không ngừng run rẩy. Một dự cảm không hay bỗng nảy ra trong lòng anh. Ngay khoảnh khắc này, anh rất sợ đánh mất...

Mộ Thừa đau khổ nhìn mọi người, “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

“Không...” Tô Ánh Vân chệnh choáng, may là có Tiêu Quốc Hào

đứng cạnh, kịp thời đỡ lấy bà.

“Mộ Thừa, ý anh là Tiểu Nhiễm, em ấy, em ấy đi rồi.” Giọng Hoà Vy run run, nước mắt chảy tràn trên mặt cô.

Mộ Thừa thống khổ nhắm lại hai mắt.

“Không thể nào, không thể nào!” An Tiểu Đoá oà khóc nức nở.

Lệ Minh Vũ đánh mất mọi tri giác, anh đứng lạng người, không còn biết chuyện gì đang xảy ra. Giọng nói Mộ Thừa và tiếng khóc của mọi người đều như âm thanh vang vọng từ cõi xa xăm. Tin tức này đến với anh quá đột ngột, bao nhiêu hy vọng và đợi chờ của anh đều tan thành hư vô...

“Minh Vũ...” Mộ Thừa lo lắng nhìn anh.

Ánh mắt Lệ Minh Vũ trống rỗng vô hồn, dường như anh đã già đi trong nháy mắt. Anh nói lí nhí, “Mộ Thừa, anh là bác sĩ, tại sao không cứu cô ấy? Tôi vừa mới đeo nhẫn cho cô ấy mà...”

Quyển 10 - Chương 28: Giáng Sinh Yêu Thương

“Minh Vũ, xin lỗi, tôi có lỗi với cậu, tôi...” Mộ Thừa không nói nổi nữa. Anh xoay người, đau khổ chống trán.

Trong hành lang tràn ngập tiếng khóc nghẹn ngào. Lê Minh Vũ không khóc nhưng mặt anh tái nhợt khiến người đối diện trông thấy mà đau lòng.

Lúc sau, giọng nói thê lương của anh vang lên, “Nhiễm đâu? Tôi muốn gặp cô ấy, không có tôi ở cạnh, cô ấy sẽ sợ.”

“Minh Vũ...” Mộ Mạn Vân khóc ngã vào lòng Lê Thiên. Thấy con trai như vậy, bà đau lòng khôn xiết.

Mộ Thừa hít sâu, anh chỉ vào phòng cấp cứu, “Vào đi, cô ấy ở bên trong.”

Lê Minh Vũ tiến vào trong, bước đi của anh cứng ngắc như bị đồ chì. Tai anh vẫn đang văng vẳng câu nói của Tô Nhiễm trong nhà thờ, “Tôi đồng ý.”

Đúng vậy! Cô cam tâm tình nguyện kết hôn với anh dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, nhưng ông trời không để họ tránh được sự luân hồi của thời gian. Bốn năm trước, anh lựa chọn tổn thương cô, bốn năm sau cô vẫn bị anh làm hại...

Giang Dã và mọi người cũng đi vào phòng cấp cứu.

Trong phòng cấp cứu, Tô Nhiễm nằm lạng trên bàn mổ. Mặt Tô Nhiễm tím tái, mái róc rủ xuống hai bên mặt cô, làm gương mặt cô càng nhợt nhạt.

Lê Minh Vũ dường như lại ngửi thấy mùi máu tanh nhưng lần này là máu chảy từ người phụ nữ anh yêu thương...

Lê Minh Vũ ngừng lại cạnh cô. Đôi mắt anh thống khổ và tuyệt vọng như chiếc thuyền đơn độc lạc lối ngoài biển khơi lảng lảng

ngóng nhìn Tô Nhiễm. Anh đau đớn sờ mặt cô, rõ ràng cô vẫn còn hơi ấm, đáng vẻ cô quá mức khoan thai, nhìn chỉ như đang ngủ mà thôi.

“Nhiễm...” Giọng anh khàn khàn vang lên. Lệ Minh Vũ loạng choạng chống tay hai bên bàn mổ, ôm cô vào lòng.

Tại sao? Tại sao ông trời phải trêu cợt anh?

Hoà Vy che miệng khóc nức lên, An Tiểu Đoá cũng vỡ oà nước mắt, còn Tô Ánh Vân thì ngơ ngác như bị rút hết linh hồn.

Lệ Minh Vũ nhìn Tô Nhiễm chăm chú, anh đan tay mình vào tay cô, rồi kéo cô lên hôn. Lệ Minh Vũ nhắm nghiền mắt, nước mắt chảy tràn trên khoé mi anh, đọng trên má Tô Nhiễm.

Anh cúi thấp người hôn cô thật sâu. Lòng anh đau như dao cắt.

Khi hôn cô, Lệ Minh Vũ tựa hồ nghe thấy An Tiểu Đoá hét lên. Trong lúc Lệ Minh Vũ còn chưa có phản ứng, anh cảm thấy có hai cánh tay mềm mại nào đó đang ôm chặt gáy anh.

Lệ Minh Vũ sững người lùi về sau, anh trợn mắt nhìn người phụ nữ nằm trên bàn mổ!

Đôi mắt vốn đang nhắm tịt của Tô Nhiễm lờ lững mở to. Cô áy náy nhìn về mặt kính hoàng như gặp phải ma của mọi người, rồi lại nhìn Lệ Minh Vũ, cô cất giọng bức bối, “Nếu em chết thật, anh cũng im thin thít như vậy phải không?”

Lệ Minh Vũ ngớ người, anh mở to mắt nhìn Tô Nhiễm.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Nước mắt của An Tiểu Đoá cũng dừng rơi, đọng lại bên má.

Tô Nhiễm khó nhọc ngồi dậy, cô xoa cổ nhìn Lệ Minh Vũ, rồi thề lưởi xấu hổ, “Xin lỗi, em biết em đùa hơi quá...” Cô chỉ muốn trả thù trò đùa trước đám cưới của anh nhưng không ngờ lại khiến mọi người đau lòng như vậy, nhất là mẹ...

“Tiểu Nhiễm, con, con không sao...” Tô Ánh Vân mừng đến rớt nước mắt.

Lời nói của bà như chất xúc tác đánh thức Lệ Minh Vũ. Anh xông lên trước, siết chặt vai cô, vành mắt của anh đỏ ửng...

“Nhiễm, em còn sống, còn sống...” Ngay lúc này, anh dường như

quên hết mọi từ ngữ biểu đạt.

Tô Nhiễm không trêu anh nổi nữa, “Minh Vũ, anh...khóc?” Cô cảm giác được nước mắt nóng hổi của anh. Tô Nhiễm không ngờ anh sẽ khóc vì cô.

Lệ Minh Vũ không kìm được nữa, anh kéo mạnh cô vào lòng.

“Ừm...”

“Coi chừng.”

Tiếng Tô Nhiễm rên đau và lời nhắc nhở của Mộ Thừa cùng lúc vang lên, Lệ Minh Vũ vội vàng thả tay. Trông thấy Tô Nhiễm chau mày, anh sợ hãi hỏi cô, “Em sao vậy? Nhiễm, em đừng dọa anh.”

Tô Nhiễm dờ khóc dờ cười, “Vết thương trên người em là thật. Tuy vết thương không nghiêm trọng nhưng anh ôm em như vậy, em chịu không nổi.”

Tình huống xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức anh không kịp phản ứng.

Mộ Thừa đi lại kiểm tra, may là không đụng trúng vết thương của cô.

“Chuyện...chuyện này là sao?” Lệ Minh Vũ thều thào. Cuối cùng sau một giây ngớ ngàng, anh cũng có phản ứng, anh túm ngay Mộ Thừa, “Mộ Thừa, anh dám lấy chuyện này gạt mọi người? Chán sống phải không?”

Mộ Thừa bắt đắc dĩ, “Oan cho tôi quá, tôi cũng bị ép buộc. Và lại lúc ở ngoài, tôi cũng không nói là không cứu được Tô Nhiễm. Tất cả đều do mọi người tự suy diễn, sao bây giờ lại trách tôi?”

“Anh luôn miệng nói bác sĩ hết cách, đã cố gắng đến cùng, còn xin lỗi chúng tôi!” Lệ Minh Vũ quát to, “Nhiễm không sao, anh nói mấy lời áy náy như vậy làm gì?”

Mộ Thừa lắc đầu, “Tôi bảo bác sĩ cố gắng đến cùng là nói bác sĩ đã khuyên Tiểu Nhiễm đừng đùa như vậy, nhưng cô ấy mặc kệ, bác sĩ dĩ nhiên hết cách. Còn xin lỗi là vì tội phải lừa gạt mọi người.”

“Chết tiệt thật!” Lệ Minh Vũ giận không thể đấm một cú vào mặt mộ thừa.

“Lệ Minh Vũ!” Tô Nhiễm ngồi trên bàn mổ nghiêm khắc la anh,

“Anh đúng là kiểu chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn! Trước đám cưới, ai lừa em bị đụng xe? Anh biết em đau khổ nhường nào không? Có ai lừa gạt kiểu như anh không? Bây giờ em chỉ để anh nếm thử mùi vị đau khổ, còn mọi người...” Cô nhìn mọi người, cố tình nổi giận, “Mọi người đều theo phe anh ấy lừa tôi, tôi làm vậy coi như là huề.”

Lệ Minh Vũ bỏ Mộ Thừa qua một bên, “Bị đụng xe? Đụng xe gì?”

Tô Nhiễm sững sờ chỉ Giang Dã, “Không phải anh xúi anh ấy gạt em, kêu anh bị đụng xe ư? Còn kêu em lập tức tới chỗ tai nạn, ai ngờ đến nơi lại thấy anh ung dung ngồi trên vòng xoay ngựa gỗ, lẽ nào anh không lừa em?”

Lệ Minh Vũ nhú mày hồ nghi, rồi vờ lẽ quay nhìn Giang Dã, anh hung dữ lên tiếng, “Giang Dã! Không phải cậu nói có cách làm Nhiễm đến với tốc độ nhanh nhất ư? Đó là cách cậu nghĩ ra?”

“Ờ thì...” Giang Dã cười cười, anh ho khan lảng tránh, “Tôi...tôi sợ nhỡ có việc chưa làm. Tiểu Vy, phải không em?” Anh nháy mắt với Hoà Vy.

Hoà Vy đang rung rung nước mắt thấy biểu tình của anh, cô cũng hiểu ra. Hoà Vy biết từ đầu tới đuôi đều là chủ kiến xấu xa của Giang Dã mới đưa đến sự việc như vậy, cô nói nhanh, “À, Tiểu Nhiễm, em không sao thì chị yên tâm rồi. Ờ...chị theo Giang Dã đi làm việc.”

Hoà Vy còn chưa nói hết câu thì Giang Dã đã kéo cô phóng như bay ra ngoài.

Tô Nhiễm giật mình nhìn theo họ.

Lệ Minh Vũ xoay mặt cô lại đối diện với mình, “Thấy chưa? Tất cả đều do Giang Dã bày ra. Làm sao anh có thể nghĩ ra cách quá đáng này lừa em, dọa em đau lòng.”

“Anh nói em lừa anh là quá đáng?” Tô Nhiễm cảm động nhưng vẫn cố ý giận dỗi.

Lệ Minh Vũ cẩn thận ôm cô vào lòng, “Làm gì có chuyện đấy. Chỉ cần em không sao, em muốn lừa anh thế nào cũng được.”

Tô Nhiễm cảm động dựa vào lòng anh.

Những người khác thấy vậy cũng hiểu chuyện, rời khỏi phòng cấp

cứu.

“Không đúng!” Lê Minh Vũ khẩn trương nhìn Tô Nhiễm, “Nếu vết thương của em không nghiêm trọng, tại sao cấp cứu lâu đến vậy?”

Anh cơ hồ tính toán đến từng giây phút, thời gian cô cấp cứu tới gần hai tiếng ba mươi phút.

Tô Nhiễm mỉm cười bối rối, “Vết thương không sâu nhưng khâu lại cần thời gian. Một lát hết thuốc tê em sẽ đau lắm. Lúc em tỉnh lại, em muốn chộc anh nên nhờ Mộ Thừa và các bác sĩ ở đây lâu hơn. Hình như em có gây khó dễ cho Mộ Thừa. Anh ấy không biết nói dối, chắc các bác sĩ cũng sợ lộ chuyện nên vừa ra khỏi phòng là bỏ chạy ngay lập tức.”

Lê Minh Vũ tỉ mỉ nghĩ lại, đúng là các bác sĩ có vẻ lảng tránh, cả dáng dấp của Mộ Thừa cũng lúng túng. Nếu lúc đó anh tỉnh táo, có lẽ sẽ phát hiện ra sơ hở. Mộ Thừa không biết nói dối, vẻ mặt sẽ bán đứng anh hoàn toàn. Thế nhưng khi nghe tin về Tô Nhiễm, Lê Minh Vũ bị sốc nên mới không để ý.

“Cô nàng này thật là!” Lê Minh Vũ ngao ngán rồi lại quý trọng ôm cô, “Em ngốc ư? Thấy dao đâm đến cũng không biết tránh. Mất mạng vì anh có đáng không?”

“Đáng!” Tô Nhiễm trả lời chắc nịch, cô nhìn anh chăm chú, “Anh là ông xã của em nhưng không nhất định lúc nào cũng phải là anh bảo vệ em, phải không?”

Lê Minh Vũ hạnh phúc áp trán lên trán cô, giọng anh run run xúc động, “Đồ ngốc, em là đồ ngốc...”

“Không phải anh yêu đồ ngốc này ư?” Cô nhìn anh, nhớ tới nước mắt ban nãy của anh, hốc mắt cô đột nhiên đỏ hoe.

Lê Minh Vũ nhìn thẳng vào mắt Tô Nhiễm, anh cất giọng nỉ non, “Yêu, anh yêu em, đồ ngốc này.” Anh cúi đầu hôn cô thật lâu.

Tô Nhiễm ngất ngây vui sướng. Người đàn ông này chưa từng chủ động nói yêu cô, ngày hôm nay anh cũng đã chịu nói ra câu này...

An Tiểu Đoá, Tô Ánh Vân và mọi người đứng ở ngoài trông thấy cảnh ấm áp bên trong cũng nở nụ cười chúc phúc.

Vị ngọt hạnh phúc thay thế mùi thuốc khử trùng, hoà tan tuyết trắng tung bay bên ngoài...

Lễ Giáng sinh năm nay rất đẹp, có lẽ cũng là đẹp nhất từ nay về sau... Một lễ Giáng sinh tràn ngập trong màu trắng...

~ ♪ **Hoàn Chính Vãn** ~

Quyển 11 - Chương 1: Ngoại truyện 1: Hạnh phúc thuộc về em (1)

Bốn năm sau, sân bay quốc tế.

Máy bay từng chiếc từng chiếc cất cánh lẫn vào không trung lại không ngừng có máy bay hạ cánh. Loa phát thanh không ngừng phát báo về thông tin chuyến bay.

Nhóm hành khách liên tục đi ra. Đại sảnh sân bay ấm áp đủ để hòa tan tuyết lạnh đang bay lả tả ngoài cửa sổ. Mùa đông, lại vào thời điểm Giáng sinh nên đại sảnh sân bay tràn ngập không khí vui vẻ.

Chẳng bao lâu, một người đàn ông đi ra, thân hình cao lớn, anh tuấn. Áo khoác trên người theo nhịp bước chân tung bay, lúc bước ra thì nâng cổ tay lên nhìn thoáng qua, bộ dáng vội vàng, một tia lo lắng xuất hiện trên gương mặt. Dấu vết thời gian không lưu lại trên gương mặt, chỉ là càng tăng thêm nét thành thực nho nhã.

Rất nhanh sau đó là thanh âm vui sướng của trẻ con vang lên:

“Ba...”

Kèm theo là một thân ảnh nho nhỏ xuyên qua đám người vọt tới đây.

Người đàn ông dừng bước, sau đó càng thêm nhanh chân tiến về phía trước, lúc nhìn đến thân ảnh nho nhỏ đang chạy tới thì ngồi xổm xuống kịp lúc bé con sà vào trong lòng mình. Lại bất ngờ đứng lên, trực tiếp làm cho bé con cuống trên cổ.

Trong lúc nhất thời, tiếng cười như chuông bạc của bé con cùng tiếng cười sang sảng của người đàn ông dung hòa vang lên.

Hai người thỏa mái trong niềm hạnh phúc thu hút ánh nhìn của người xung quanh. Nhìn đến hai người, có lẽ là bé con kia quá mức

xinh đẹp khiến mọi người nhìn không rời mắt thậm chí có người còn dừng chân lại để ngắm nhìn khung cảnh trên.

Cưỡi trên cổ người đàn ông là bé trai khoảng 3 tuổi, khuôn mặt lung linh anh tuấn cùng người đàn ông như khuôn mẫu khắc ra. Ngũ quan như thể là bản sao thu nhỏ của người đàn ông. Chẳng qua ánh mắt càng vô cùng trong suốt, ngây thơ. Ngũ quan nhỏ nhỏ so sánh với người đàn ông thì càng thêm tinh xảo hơn nhiều.

Mái tóc của bé trai rất đẹp, so với mái tóc đen óng tự nhiên của người đàn ông thì của bé trai pha chút rậm nắng, dày đặc như tảo biển, tự nhiên phát ra ánh sáng như mộng ảo. Bé cưỡi trên cổ người đàn ông, cất tiếng cười khanh khách. Cha con hai người nhìn qua thật thu hút.

Vài cấp dưới rất nhanh đi đến, cung kính nói: “Bộ trưởng Lệ, Lệ phụ nhân cũng tự mình đến đón ngài.”

Lệ Minh Vũ đáy mắt vừa vui vẻ vừa lo lắng. Nhìn qua trong đám người là một bóng dáng xinh đẹp, giống như hoa sen lặng lẽ đứng đó. Cho dù trong đám đông vẫn nhận ra trong cái nhìn đầu tiên.

Thời gian trôi qua khiến cho cô càng thêm xinh đẹp, chính là thêm một phần thành thực của phụ nữ và dáng vẻ ngọc ngà, tao nhã. Trên môi nhàn nhạt ý cười, đã sớm chứng kiến một màn cha con đoàn tụ, nhưng không có ý định tiến lên mà chỉ đứng đó nhìn, trong mắt ngập tràn ấm áp cùng hạnh phúc.

“Mẹ...”

Bé trai vui sướng dang hai tay hướng tới người phụ nữ, tươi cười cùng người đàn ông cùng bộ dáng.

Người đàn ông đáy mắt lướt qua tia nhớ nhung rõ rệt, sải bước hướng tới người phụ nữ đang đi tới.

Tô Nhiễm trước sau vẫn cười, đợi người đàn ông đến gần, lại ngẩng đầu nhìn con, cất giọng bất đắc dĩ: “Cố Dương, mau xuống đây. Ba vừa xuống máy bay đã rất mệt rồi!”

Bé trai liền nghe lời, vừa la hét muốn leo xuống. Người đàn ông mỉm cười, đem con thả xuống đất, sau đó bé trai lập tức nói: “Ba, ba đi nhiều ngày nay con đều thực nghe lời mẹ. Mẹ mang thai em trai,

em gái, lúc ba không ở nhà con đều chăm sóc mẹ.”

“Rất ngoan.”

Lê Minh Vũ nhịn không được xoa xoa đầu con. Lại nhìn về phía vợ mình, ánh mắt dừng trên bụng cô lại càng thêm ôn nhu đồng thời cũng lẩn một tia đau lòng. “Không phải không cho em ra sân bay sao? Như thế nào lại không nghe lời?”

Tô Nhiễm tiến lên, tay chỉnh lại vạt áo cho anh, cười cười: “Là con anh la hét muốn tới, nói vài ngày không gặp anh, nhớ anh muốn chết, không có biện pháp, em chỉ có thể cùng đến đây.”

“Chính là con nhớ anh sao?” Lê Minh Vũ nắm tay cô, cúi đầu ở bên tai bỏ xuống một câu.

Tô Nhiễm hạ đôi mắt, hai má có chút nóng lên. “Đừng náo loạn, đều đã làm ba rồi, còn không đứng đắn như vậy.”

Lê Minh Vũ lại cười ha ha, bạc môi hạ xuống cho cô một cái hôn nhẹ, sau đó xấu xa thấp giọng nói: “Muốn anh đứng đắn như lời em nói, như thế nào có con chúng ta? Còn có tiểu bảo bối trong bụng em?”

Tô Nhiễm trừng mắt liếc anh một cái, nhưng cũng nở nụ cười, đi theo anh vào trong xe.

Bốn năm qua, cuộc sống quá yên tĩnh mà hạnh phúc. Tô Nhiễm cũng là sau này nhớ lại thời điểm trước kia mới rõ ràng. Bốn năm trước, lúc Lê Minh Vũ cầu hôn cô, kỳ thật cô đã có bầu, chính là ngay cả bản thân cô cũng không biết, cuối cùng vẫn là Lê Minh Vũ cẩn thận phát hiện ra. Giữa thời kì trăng mật, cả hai đều có tâm trạng sung sướng khi nghĩ về đứa nhỏ. Lê Minh Vũ lại thật cẩn thận. Tô Ánh Vân nghe nói Tô Nhiễm mang thai lúc đầu có điểm lo lắng, sợ bên người chỉ có một người đàn ông không biết cách săn sóc, nào biết Lê Minh Vũ luôn luôn thích đứa nhỏ đã sớm nóng lòng muốn thử, việc chiếu cố phụ nữ có thai rất chu đáo.

Thời điểm khó khăn nhất trong thai kì Tô Nhiễm hoàn toàn không có cảm nhận được vì cả hai lần trước đều sanh non, mà lần này, cô cơ hồ mỗi một ngày đều nôn nghén, Lê Minh Vũ vì cô mà vô cùng khổ tâm, chẳng những xin nghỉ dài hạn, còn đưa cô đến nơi phong

cảnh hợp tâm trạng trên đảo nhỏ. Trời trong, nắng ấm, khí hậu làm cho phụ nữ có thai dễ dàng giảm bớt sầu não, tâm tình tốt lên.

Mang thai 10 tháng, trên cơ bản đều là Lê Minh Vũ tự tay tới chăm sóc, trừ phi anh bắt buộc phải đi công tác.

Lúc đứa nhỏ còn chưa máy thai, phụ nữ thường thay đổi tâm tính, tuy nói Tô Nhiễm đối với đứa nhỏ này cảm thấy vô cùng cao hứng cùng hạnh phúc, nhưng dù sao cũng là một loại sinh lý dẫn đến tâm lý biến hóa, cô thường xuyên muốn khóc, một chút liền phát giận, nhưng Lê Minh Vũ là người đàn ông vô cùng bao dung, lúc cô muốn tranh cãi ầm ĩ cùng phát giận, anh đều chỉ cười, thậm chí mỗi ngày đều chọc cô vui vẻ, vì muốn làm cho cô trải qua thai kì nhanh hơn, một người chưa từng có tế bào hài hước như Lê Minh Vũ thế nhưng mua vô số tập truyện cười, sau đó nhớ kỹ kể cho Tô Nhiễm nghe.

Người xưa nay hiếm hoi nụ cười thế nhưng cười một cái liền không ngừng nghỉ, lúc kể chuyện cười cho Tô Nhiễm nghe. Cơ hồ mỗi lần cười đến rút gân, khiến Tô Nhiễm còn không biết xảy ra chuyện gì. Nhiều lúc Tô Nhiễm là bị bộ dáng của anh chọc cho tức cười.

Lúc thời điểm đứa nhỏ máy thai, Lê Minh Vũ so với Tô Nhiễm còn khẩn trương cùng kích động hơn, bụng càng lớn đứa nhỏ máy thai lại càng rõ ràng, anh có đôi khi buổi tối không ngủ được chỉ nhìn chăm chăm bụng Tô Nhiễm, lúc gặp thai động thì hứng thú giống như nhận được phần thưởng lớn, Tô Nhiễm nhìn anh lại giống như đứa trẻ .

Thời điểm quay phim phụ nữ có thai, Lê Minh Vũ lại phát huy mười phần tính tình bá đạo, anh tuyệt đối không cho phép nhiếp ảnh gia nhìn trộm thân thể của cô cùng con trai trong bụng, kết quả là, một ngày nào đó liền mua trọn vẹn thiết bị chụp ảnh, làm nhiếp ảnh gia chụp ảnh Tô Nhiễm làm Tô Nhiễm dở khóc dở cười.

Đứa nhỏ đủ tháng sinh ra, là bé trai cực kì xinh đẹp, bác sĩ đỡ đẻ lúc thấy đứa nhỏ liền nhin không được cảm thán vài câu, đứa nhỏ kế thừa nét anh tuấn của Lê Minh Vũ cùng vẻ đẹp của Tô Nhiễm, làm

người ta nhìn không dời mắt.

Lệ Minh Vũ đặt cho đứa nhỏ một cái tên đẹp: Lệ Cố Dương, hy vọng nó trong tương lai thuận buồm xuôi gió.

Về tên của đứa nhỏ, Lệ Minh Vũ cùng Tô Nhiễm đều chung nhận thức. Vợ chồng Lệ Thiên đem Lệ Minh Vũ coi là con đẻ, công nuôi dưỡng vô cùng lớn, cho nên anh sẽ không sửa tên đổi họ, chỉ đem họ của chính mình thêm vào nên đứa nhỏ có tên Lệ Cố Dương.

Mà năm nay, Tô Nhiễm lại mang thai, bác sĩ nói là một đôi long phượng thai, Tô Nhiễm rất cục nhẹ nhàng thờ ra, bởi vì cô cùng Lệ Minh Vũ cũng thập phần khát vọng một bé gái.

Biết được Tô Nhiễm mang song bào thai, Lệ Minh Vũ quả thực hưng phấn không biết kể đâu cho hết. Tô Ánh Vân cùng hai ông bà Lệ gia lại càng không dùng từ gì để biểu đạt. Mỗi ngày đều hướng đường Hoa Phủ chạy đến. Lệ Minh Vũ lại bắt đầu tưởng tượng long phượng thai sinh ra sẽ có là bộ dáng gì.

Lệ Minh Vũ lần này đi công tác một tuần, thời gian này với anh mà nói quả thực là sống một ngày bằng một năm. Tiểu Cố Dương lại mỗi ngày trong điện thoại trực tiếp hỏi anh có thể hay không ở lễ Giáng Sinh trở về, nay anh thật đúng là quy tâm giống như tên, vì thế hành trình công việc 2 tuần ép xuống còn 1 tuần, mục đích chính là mau về cùng vợ con.

— — — —

Vào đêm, ngoài cửa sổ tuyết rơi dày đặc.

Hôm nay là ngày Tiểu Cố Dương vui vẻ nhất, sau khi đi theo Lệ Minh Vũ chơi ném tuyết, hai cha con lại đắp một đôi người tuyết thật to, cuối cùng Tô Nhiễm đem một cây cà rốt đặt ở trên người tuyết làm cái mũi, một nhà ba người chơi thật sự là vui vẻ.

Tiểu Cố Dương đã ngủ từ sớm, nó từ nhỏ liền dưỡng thành thói quen tốt, chưa từng làm cho người lớn lo lắng, điều này hoàn toàn quy công cho Lệ Minh Vũ dạy con có cách, tuy nói anh rất thương con, nhưng cũng không cưng chiều, từ nhỏ liền giáo dục Tiểu Cố Dương dưỡng thành thói quen chuyên chú cùng tính nhẫn nại, đây là điều kiện cho con sau này có thể trở thành một người đàn ông xuất

sắc.

Tiểu Cố Dương ba tuổi đã học được làm một ít công việc gia đình đơn giản, chuyện của mình đều tự mình đi làm, nó thích chơi một ít trò chơi phức tạp, ví như nói theo 9 cách, lắp ráp mô hình đơn giản, thậm chí còn đem một ít món đồ chơi mô hình bỏ đi âm thầm làm lên lại. Mộ Mạn Vân nói, Tiểu Cố Dương điểm ấy cùng Lệ Minh Vũ mới trước đây là giống nhau như đúc .

Chơi cả một ngày, Tô Nhiễm nhiều ít có chút mệt mỏi.

Trong phòng tắm, người đàn ông khỏa thân đứng dưới vòi hoa sen, da thịt màu đồng dưới dòng nước chảy xuống khôu gợi vẻ sáng bóng. Một người đàn ông đáng người hoàn mỹ, tỉ lệ cân đối.

Cơ bắp rắn chắc phân bố khắp nơi trên thân thể, đem vẻ nam tính kiêu ngạo, lực lưỡng cùng tao nhã bên trong biểu hiện ra bên ngoài, bọt nước dọc theo đường cong cơ thể anh chảy xuống, như là lưu luyến vẻ lực lưỡng ấy không rời.

Tắm xong, Lệ Minh Vũ quấn một cái khăn tắm ở trên lưng, đơn giản vuốt tóc, Nhìn qua gương, xuất hiện hai má, hình dáng khắc sâu mà anh tuấn, bọt nước còn dán trên gáy, hé ra gương mặt xuất sắc, như nói lên thời gian đối với anh thật ưu ái.

Anh dùng lực lắc đầu, bọt nước dính trên tóc như là tuyến hạt châu bị chặt đứt, bay tung tóe, làm xong anh liền đi ra phòng tắm, tay đẩy cửa vào phòng ngủ.

Quyển 11 - Chương 2: Ngoại truyện 1: Hạnh phúc thuộc về em (2)

Phòng ngủ thực im lặng, có thể nghe được tiếng đồng hồ kêu tích tắc. Ngoài cửa sổ tuyết như trước vẫn lẳng lặng rơi xuống, từng lớp từng lớp.

Vừa đi vào phòng ngủ, Lê Minh Vũ vừa nghe được âm thanh điện thoại di động của mình vang một tiếng, là thanh âm báo tin nhắn, mi tâm nhú lại cảm thấy nghi hoặc, bình thường người tìm anh không có nhân tình lịch sự tao nhã gửi tin nhắn như vậy, trực tiếp điện thoại là được rồi.

Di động vừa vặn ở bên người Tô Nhiễm, nghe được tiếng vang cô theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua, màn hình sáng một chút, đem nội dung tin nhắn từng câu từng chữ ánh vào mắt cô, nguyên bản muốn đưa điện thoại di động qua cho Lê Minh Vũ, khi nhìn đến dòng chữ lại dừng một chút.

Không để ý ngẩng đầu, lại vô tình đối mắt với ánh mắt Lê Minh Vũ lúc đi ra, cô vội vàng hạ đôi mắt, lông mi thật dài che khuất đáy mắt chợt lóe qua bối rối cùng mất tự nhiên.

Về mặt của cô không qua được hai mắt Lê Minh Vũ, thấy cô như thế thì càng thêm khẳng định vấn đề là ở trên tin nhắn, đi tới trước lấy lên, nhìn thoáng qua sau đó nhú nhú đầu mày, rồi không thêm để ý ném sang một bên.

Anh ngồi ở bên giường, thuận thế nằm xuống, bàn tay to thật tự nhiên đặt ở trên bụng cao cao của cô, hai má anh tuần lộc ra rõ ràng chờ mong cùng vui sướng. Tô Nhiễm không nói gì, nằm trên giường lẳng lặng tùy ý anh vuốt ve, nhìn đường cong ngũ quan khắc sâu của anh, trong lòng không khỏi thật sâu cảm thán, theo bản năng khẽ thở

dài một hơi.

Lệ Minh Vũ đem hai má nhẹ nhàng dán tại trên bụng của cô, thấy cô thờ dài nhin không được cười cười. “Một cái tin nhắn đã khiến cho em đa sầu đa cảm?”

Tô Nhiễm nâng tay, ngón tay mảnh khảnh khẽ vuốt hai má anh, nửa đùa nửa thật nói. “Kết hôn rồi, như thế nào còn gầy vạ như thế?”

Cô không phải thật lòng muốn xem tin nhắn của anh, trên thực tế từ lúc biết anh đến ngày xác định quan hệ lại đến khi kết hôn vài năm nay, cô cho tới bây giờ đều không có thói quen xem xét di động của anh, không phải cô không lo lắng, chính là bởi vì tin tưởng anh yêu cô.

Giờ đã khuya, anh lại vừa đi công tác về ngày đầu tiên, bất ngờ đã bị cô nhìn thấy tin nhắn của phụ nữ, tuy nói chính là số lạ, nhưng nội dung tin nhắn làm cho cô rõ ràng phán đoán ra đối phương là phụ nữ, đối phương dùng một loại thập phần thái độ ái muội mời Lệ Minh Vũ đêm mai cùng ăn bữa tối, nội dung đầy hàm ý chủ động câu dẫn của phụ nữ dành cho đàn ông.

Tin chắc phụ nữ cũng có tâm tư nhòm ngó, Lệ Minh Vũ không thể nghi ngờ lại là mẫu đàn ông thành công, vô luận ngoại hình hay là tư chất, đều có thể làm phụ nữ chủ động tới gần bởi sự hấp dẫn trí mạng, cô tin tưởng Lệ Minh Vũ là người có trách nhiệm, là người đàn ông tốt, nhưng là thiên tính của phụ nữ, khi đối mặt với vấn đề này cũng đột nhiên tồn tại uy hiếp, thường thường sẽ giống con nhím ngàm dựng thẳng gai lên cảnh giác.

Có lẽ trong lúc phụ nữ mang thai liền đặc biệt miễn cảm đi, có lẽ là cô hiện tại bởi vì mang thai trong lòng có khác biệt, nhưng hoàn hảo, cô thủy chung tin tưởng anh, tự nhiên cũng sẽ không hỏi nhiều.

Chính là bị anh liếc mắt một cái nhìn thấu tâm tư thật xấu hổ, cho nên mới nói câu đó.

Lệ Minh Vũ cười như không cười nhìn cô, cuối cùng đem thân mình dựa ở đầu giường, tay đặt trên bụng cô, cúi đầu nói: “Ở trong mắt phụ nữ các em, không phải khi kết hôn đàn ông rồi vẫn có sức hút sao?”

Tô Nhiễm trừng mắt nhìn anh, liếc mắt một cái. “Thật là mạnh miệng!”

Lệ Minh Vũ cười đem cô ôm chặt, nhẹ giọng nói. “Ghen tị?”

“Anh là chồng em, người nào làm vợ nhìn đến tin nhắn như vậy không ghen?” Cô không chút nào che dấu suy nghĩ trong lòng, có điểm oán trách.

Lệ Minh Vũ thấy cô như vậy, trong lòng càng thêm xao xuyến, quả thực là yêu thấu bộ dáng của cô, kéo cô qua vội vàng giải thích: “Người này là nữ thừa kế hai ngày trước muốn anh xét duyệt văn kiện thông qua, cho nên mới biết một chút.”

“Xinh đẹp không?” Tô Nhiễm nhìn anh.

Lệ Minh Vũ mím môi cười. “Không rõ ràng lắm, không chú ý.”

“Vậy anh vừa vặn đêm mai đi cẩn thận nhìn một chút.” Tô Nhiễm cố ý đổi, trong lòng lại sớm cời bỏ phòng bị, Lệ Minh Vũ người này có đôi khi xác thực tâm rất ngoan, bất quá cũng chính là điểm ấy, lại làm cho cô buông lỏng tâm tình.

Lệ Minh Vũ nghe lời này xong thì nhúu mày, thấy cô có tâm trêu đùa cũng liền biết thời biết thế, giống như nghiền ngẫm, tự hỏi gật đầu: “Theo như em nói, anh thật muốn đi xem, nói không chừng là một mỹ nhân.”

“Anh –”

Tô Nhiễm lời còn chưa dứt, di động đặt ở đầu giường đột nhiên vang lên, Lệ Minh Vũ lấy lại đây nhìn thoáng qua, Tô Nhiễm lại mắt sắc thấy được mặt trên dãy số, nhúu nhúu mày đầu: “Người này đối với anh thật đúng là không gặp không được.”

Lệ Minh Vũ lại cười cười, trực tiếp nhận điện thoại.

Điện thoại ở một chỗ khác thấy anh nhận máy thì thập phần cao hứng. Bởi vì bị anh ôm ghì vào trong ngực, cho nên có thể rõ ràng nghe được giọng nói ngọt ngào, ôn nhu, như là kẹo đường đầy nữ tính, sức hút mê hoặc. Cô ta nũng nịu yếu ớt một phen cảm kích, một phen đối với anh tán dương, cuối cùng vừa thẹn vừa ngượng ngừng nói anh là mẫu đàn ông lý tưởng để làm bạn trai trong lòng của phụ nữ, càng lúc càng nhiều lời lẽ ám chỉ, dụ hoặc.

Toàn bộ quá trình, Lê Minh Vũ đều bất động thanh sắc nghe, không có đánh gãy lời của cô ta, tùy ý cô ta nói không ngừng. Tô Nhiễm lẳng lặng nhìn hai má anh, mặt không gợn sóng, nhìn không thấu anh suy nghĩ cái gì.

Thẳng đến khi đối phương rốt cục nói đến trọng điểm, muốn hảo hảo nhận thức anh, cũng trăm mị ngàn kiều nói cô ta muốn đến nhà ăn khách sạn, mời anh đêm mai cùng ăn bữa tối. Tô Nhiễm nghe được rõ ràng, cũng càng thêm biết người này có tâm tư, chân thành cảm tạ mà mời cơm hoàn toàn có thể vào ban ngày, mà cô ta cố tình hẹn ban đêm, thậm chí còn tại khách sạn?

Có thể nghĩ, người này tâm tư thực sáng tỏ.

Đây là một loại đơn giản nhất cũng có thể làm đàn ông hiểu rõ phương thức mời.

Lê Minh Vũ nhẩn nại chờ cô ta sau khi nói xong, nhẹ mở miệng, tiếng nói như là mặt hồ bình lặng dường như không dậy nổi chút gợn sóng, anh chính là thản nhiên nói: “Thực xin lỗi, ngày mai tôi muốn cùng vợ đi làm kiểm tra sản khoa, tâm ý của Cố tiểu thư tôi xin nhận.”

“Bộ trưởng Lê—”

“Còn có, tôi không rõ Cố tiểu thư như thế nào biết được số điện thoại của tôi, chính là muốn nhắc nhở Cố tiểu thư một chút, lúc này bình thường đều là thời gian nghỉ ngơi của vợ tôi, tôi không hy vọng bất luận người nào, việc gì quấy rầy đến cô ấy, về sau Cố tiểu thư nếu có công việc có thể cùng thư ký hoặc trợ lý của tôi liên hệ.”

Điện thoại một chỗ khác không đoán được anh nói ngoan tuyệt như vậy, giật mình hồi lâu, Lê Minh Vũ đã tắt điện thoại.

Tô Nhiễm nghe được nhất thanh nhị sở lời này của anh, trong lòng tự nhiên xao xuyến, nhưng miệng vẫn như cũ cười trêu nói: “Không phải nói ngày mai nhanh chân đến xem đối phương có phải là mỹ nhân hay không sao?”

Lê Minh Vũ nhéo cái mũi cô một chút: “Anh thật ra muốn đi, nhưng đáng tiếc thời gian ngày mai của anh tất cả đều dành cho em, không có biện pháp thoát thân.”

Tô Nhiễm nhin cười: “Ngày mai cũng không phải là ngày em kiểm

tra sản khoa.”

“Anh biết, là ngày kia.” Anh nhớ rõ, cho nên mới muốn bay về trước.

“Coi như anh làm nóng thân trước không được sao?” Anh cười đến thực rõ ràng.

Tô Nhiễm trong lòng nổi lên ấm áp, tự nhiên dán tại trong ngực anh, thỏa mãn thở dài. Bắt đầu từ ngày đầu mang thai, mỗi lần kiểm tra sản khoa anh chưa bao giờ quên, cho dù là người đang bên ngoài, anh cũng sẽ tận lực gấp rút trở về, mà cô sau khi mang song bào thai, anh lại khẩn trương vô cùng, dù sao lần này là hai cái, mỗi lần kiểm tra sản khoa anh càng thêm như hình với bóng.

Nghĩ như vậy, cô gắt gao ôm anh, thấy cô như thế, anh nở nụ cười, cúi đầu hỏi: “Làm sao vậy? Còn không yên tâm sao?”

Tô Nhiễm lắc đầu, mềm nhẹ nói: “Chỉ là sợ anh bỏ chạy.”

Nghe như thế, Lê Minh Vũ trong lòng mềm mại, kéo tay cô qua, cùng cô mười ngón đan vào nhau, ôn nhu nói: “Cho dù có một ngày em không cần anh, anh cũng sẽ liều chết không đi, anh còn có thể chạy đến đâu? Nhà của anh, vợ anh, con anh đều ở chỗ này, đánh chết anh cũng không đi.”

Tô Nhiễm nghe xong sau nhin không được nở nụ cười, ngượng ngùng mặt nhìn anh, gắt giọng: “Không biết ngượng.”

Lê Minh Vũ cười xấu xa, đem tay cô kéo qua, bạc môi thiếp lại đầy ái muội nói nhỏ: “Kia..... Làm chuyện càng không biết ngượng nữa được không?”

“Anh..... Chán ghét.” Tô Nhiễm nhìn trong mắt anh nổi lên dục vọng, mặt đỏ lên.

“Bà xã.....” Anh ôm sát cô, giống như đứa trẻ làm nũng: “Anh sắp bị ghen chết.”

“Nói chuyện như thế nào còn giống bộ trưởng? Thật sự là mất mặt.” Tô Nhiễm trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái.

Lê Minh Vũ bất đắc dĩ bắt cào tóc: “Chuyện này cùng bộ trưởng có cái gì quan hệ? Anh trước tiên là đàn ông.”

Tô Nhiễm cười, không nói nữa, tay lại thuận thế trượt xuống

dưới, tiến vào trong chăn, lại phát hiện anh xác thực đã căng cứng như thiết, cười đến lợi hại.

“Em lại giấu cọt anh?” Anh cố ý nghiêm mặt.

Tô Nhiễm cũng không sợ anh, trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái: “Lại đối với em hung dữ, anh liền chính mình tự giải quyết đi.”

“Bà xã –” Anh vội vàng đầu hàng, ôm cô, không biết ngượng cười: “Anh đã có bà xã là em, không phải sao?” Cô bụng càng lúc càng lớn, tuy rằng anh rất muốn, nhưng cũng không dám đụng vào cô, sợ một không cẩn thận làm bị thương cô cùng cục cưng.

Tô Nhiễm tự nhiên hiểu được tâm tư của anh, cười cười, cũng quyết định không bạc đãi anh, tay nắm lấy vật kiêu ngạo của anh, chính là, của anh quá mức nóng bỏng cùng to lớn, muốn một tay nắm hết thật sự có điểm khó khăn.

Trong lòng bàn tay mềm mại của cô làm anh hít sâu một hơi, sau đó thoải mái mà nhẹ nhàng thở ra, nâng nhẹ tay phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, một đôi mắt chim ưng gắt gao nhìn thẳng vào hai má ửng đỏ của cô, ngón tay lại di chuyển xuống, dừng ở trên gáy của cô, rồi sau đó là trước bộ ngực no đủ.

Bởi vì mang thai, ngực của cô càng thêm to lớn đầy đà, thân mình tự nhiên cũng miễn cảm, cô rất nhanh động tình, nhẹn không được cúi đầu xuống dưới, sau đó hé miệng...

Khoang miệng ấm áp làm bụng anh co rút mạnh lại một chút, rồi sau đó thờ dốc càng thêm thô cát, ánh mắt nồng tình cũng trở nên vô cùng thâm thúy.....

Rất nhanh, bên trong độ ẩm bắt đầu tang cao.

Một đôi nam nữ ân ái trình diễn một màn làm người ta đỏ mặt tim đập, hình ảnh lưu luyến, thật lâu không tiêu tan.....

Quyển 11 - Chương 3: Ngoại truyện 2: Bằng lòng với hạnh phúc của ai (1)

Chớp mắt đã tới giữa hè, thời gian lúc nào cũng trôi qua không nhanh không chậm như thế. Cảnh đêm thêm rực rỡ bởi những ánh đèn xa hoa. Những cô gái xinh đẹp đứng đưa trong ánh sáng lấp lánh, đằng sau vẻ ngoài văn minh của những cốc rượu chúc tụng luôn là nụ cười giả tạo.

Nhưng buổi tiệc tối nay thực sự rất đẹp và ngoạn mục.

Tôi lặng nhìn vào đôi má mình trong gương, một vẻ đẹp như trăng lưỡi liềm mờ nhạt sau khi được trang điểm tỉ mỉ dường như có chút lạ lẫm. Trong gương là một cô gái hoàn toàn nữ tính, tóc dài vấn đơn giản gọn gàng sau gáy. Cuối cùng, nhà tạo mẫu lại đem một chiếc vòng kim cương được ba mua cho vận chuyển qua đường hàng không từ Pháp vừa về sáng nay đeo lên cổ tôi.

Tôi không khỏi tắc lưỡi, ánh sáng thanh mảnh phát ra chiếc vòng quả thực không phủ nhận giá trị của nó chút nào.

Trong các con, ba chiều con gái nhất, cho nên hầu hết lần nào ba cũng mua những đồ châu báu quý giá nhất về cho tôi. Theo lời ba, con gái đến tuổi lớn, như vậy mới tạo nên khí chất của một tiểu thư quý tộc.

Thế nhưng tôi lại thiên về tính cách bướng bỉnh, nếu ngồi yên ở đây thì nhìn như là một thực nữ, nhưng chỉ cần có cơ hội là sẽ bại lộ nguyên hình, chỉ mong tối nay tôi sẽ giả vờ tốt để làm vừa lòng người lớn.

Trang điểm xong, người thợ nhìn vào hình ảnh trong gương, cười cười: "Lệ tiểu thư, hôm nay cô thực sự rất đẹp!"

Tôi hướng về phía gương nhẹ nhàng cười, thể hiện giống như

một tiểu thư quý tộc.

Đêm nay có nhiều khách đến tham dự dạ tiệc, theo anh hai nói là từ tất cả các tầng lớp xã hội nổi tiếng, nhà quý tộc giàu có, trên thực tế, từ nhỏ đến lớn loại dạ tiệc này đã quá quen thuộc đối với tôi, chẳng qua tối nay, tôi sẽ là nhân vật chính của bữa dạ tiệc này.

Tôi tên là Lệ Ôn Du, năm nay mười tám tuổi, ba chủ ý mở dạ tiệc hôm nay với mục đích kỷ niệm tôi đã bước vào tuổi trưởng thành.

Dọc theo tay vịn cầu thang thang xoắn ốc chậm rãi đi xuống, gần như tất cả những lời thì thầm trong bữa tiệc đều tập trung vào tôi, tôi tin rằng lúc này tôi khá xinh đẹp, nhưng ai biết so với khung cảnh tuyệt đẹp và sang trọng này, tôi thà chạy chân đất bắt bướm trong hoa viên nhà mình còn hơn.

Xuống cầu thang, tôi nhìn thấy ba. Ông mặc dù đã có ba đứa con nhưng dáng người vẫn cao ráo như trước, dấu vết thời gian trên khuôn mặt ông càng phản ánh thêm sự trưởng thành chín chắn. Bộ âu phục sang trọng đắt tiền làm bóng dáng cao lớn của ông càng thêm rõ ràng hơn. Khi đến tuổi biết chuyện, tôi đã thấy rõ ông là một người đàn ông vĩ đại, bên ngoài, ba là một bộ trưởng được dân chúng kính trọng, trong gia đình, ông lại là một người chồng chu đáo tỉ mỉ, người cha nghiêm khắc với các con trai, và là người cha rất mực hiền từ đối với tôi.

Tôi nghĩ rằng, sau này tiêu chuẩn kén chồng của tôi nhất định phải là một người đàn ông giống như cha mình, nhưng người đàn ông này chắc là khó tìm, bởi vì người đàn ông tốt nhất đã kết hôn với mẹ của tôi rồi!

Bà nội và bà ngoại đều nói tôi mang bóng dáng xinh đẹp của mẹ, mà tôi cũng may mắn được kế thừa hoàn toàn từ mẹ khừu giác nhạy bén, người mẹ mà cả đời này được hưởng hạnh phúc, bởi vì ba yêu mẹ như vậy, trong mắt ba, chỉ có duy nhất mẹ là người khiến ba có sự thay đổi cảm xúc với phụ nữ.

Ánh đèn sân khấu dừng lại trên người tôi, theo bản năng tôi muốn giơ tay lên che mắt nhưng lại kìm lại, dù sao hôm nay không những là tiệc kỷ niệm chúc mừng tôi đã trưởng thành, mà còn để chúc

mừng ba về nghỉ hưu sớm.

Đúng vậy, là về hưu non.

Ba chẳng già đi tẹo nào, nhưng ông đã xin nghỉ hưu sớm, là vì muốn cùng với mẹ du lịch tham quan khắp thế giới.

Trong đại sảnh mẹ đang nép vào trong lòng ba, quả thật, hai người là cặp vợ chồng yêu thương nhau nhất mà tôi từng gặp, mẹ cười rất hạnh phúc, mong rằng về sau tôi cũng được hạnh phúc như mẹ.

Trong đám người, còn có hai bóng dáng cao lớn khác, một là anh ba Lệ Cố Trạch, là người anh chỉ sinh ra sớm hơn tôi có 2 phút. Anh cười có chút gian xảo, chắc là vì nhìn thấy tôi đang làm bộ đoan trang thực nữ, thế nào lát nữa anh ấy cũng sẽ châm chọc tôi cho mà xem. Quả thật, anh ba khá đẹp trai, nói vậy là vì anh kế thừa được vẻ đẹp từ ba và mẹ, anh chàng này sẽ thu hút nhiều ong bướm vây quanh lắm đây.

Để mà nói giống ba nhất, thậm chí có thể nói là giống ba như khuôn đúc thì phải kể đến anh hai Lệ Cố Dương. Anh hai hơn anh ba 4 tuổi, là người tuổi trẻ mà tài cao. Anh ít cười, ánh mắt mang vẻ trưởng thành và cẩn trọng, nhiều lúc, tôi cũng chẳng biết anh đang nghĩ gì.

Năm ấy sau khi anh tốt nghiệp đại học liền tiếp quản sự nghiệp của tập đoàn, không theo con đường quan chức mà đi theo nghiệp kinh doanh. Có lẽ vì thực sự được kế thừa bản chất kinh doanh của ba, nên anh đã trở thành chủ tịch tập đoàn trẻ tuổi nhất trong số các chủ tịch có quyền lực nhất trên thương trường.

Ba tôi đi lên, lịch thiệp đưa tay ra phía tôi, tôi đặt bàn tay mình vào trong lòng bàn tay ba, giờ phút này khiến tôi dường như được trở lại thời thơ ấu được ba dắt tay tới trường.

Chỉ có ba là người hiểu tôi nhất, mẹ tôi nói ba luôn mong muốn có một cô con gái, nên sau khi tôi sinh ra, đồ chơi đã được chất đầy phòng, ba đã chuẩn bị cho tôi đủ loại quần áo váy vóc. Biết tôi thích đàn piano, ba không nói gì tự mình bay ra nước ngoài để đặt làm riêng cho tôi một cây đàn piano thật đặc biệt.

Anh ba tất nhiên có chút không phục, anh ấy nói ba bất công, ba lại cười nói anh ba nên học tập anh hai thì hơn, làm anh khá thất vọng, nhưng anh ba cũng không chịu thua kém, đừng nhìn bề ngoài mà đánh giá, anh ấy có thành tích học tập tốt nhất, học bổng hàng năm trong trường đều rơi vào tay anh ấy làm cho tôi thật là ghen tị. Anh còn được đặc cách vào đại học, sau đó lại tốt nghiệp thủ khoa, tôi thường quan sát thói quen nghỉ ngơi và học tập của anh, phát hiện ra anh chẳng chú ý nghe giảng, cho đến bây giờ tôi cũng không biết chính xác làm thế nào anh ấy có được kết quả học tập tốt như vậy.

Từng nhóm khách quý đều dần dần tiến tới chúc mừng tôi, tất nhiên không thiếu những lời khen ngợi, mà những lời này qua tai tôi cứ như đang nói về ai đó xa lạ vậy.

Vì sức khỏe của mẹ không tốt lắm nên sau đó ba vội qua chăm sóc mẹ. Qua một màn náo nhiệt và ép buộc, không khí dạ tiệc càng trở nên tuyệt đẹp.

Tôi lau mồ hôi lấm tấm trên trán, khó khăn lắm mới thoát được một vài người đang bám riết, cầm lấy chiếc đĩa, bắt đầu xiên hoa quả ăn. Ba quá lo xa, chỉ là tiệc trong nhà mà mời tới rất nhiều nhà quyền quý, người nào người nấy đều rất nổi bật. Nhưng nói thật, thực ra tôi chẳng quen biết mấy người trong số đó.

Mẹ không có cách nào thuận phục được đứa con gái mang tính hoang dã như tôi, ba lại có vẻ chiều tôi, bảo là tôi là đứa con gái mà thích gì được đó, nên mới tạo ra cho tôi tâm lý không phải e dè, nếu theo cái vòng luẩn quẩn này, tôi chỉ có rất ít bạn bè.

Nói tới, chị ấy đã đến. Sau khi nhìn thấy tôi, chị liền mỉm cười, vỗ nhẹ tay vào má tôi nói: "Hôm nay sao em lại ngoan vậy, mà em mặc bộ này đẹp lắm đó!"

Tôi nhét miếng hoa quả vào miệng chị, trừng mắt nhìn chị và nói: "Là vì em chỉ không muốn làm ba mẹ mất mặt mà thôi!", nói đoạn, tôi vờ chìa tay ra trước mặt chị,

"Quà của em đâu? Đừng nói rằng chị không chuẩn bị đó nhé!"

Chị mỉm cười: "Này, em có biết là em rất tham lam không?"

Chị nói xong liền lấy từ trong túi ra một chiếc kẹp tóc trân châu rất tinh xảo đưa cho tôi. "Chị vừa mới tốn công làm xong đó, chị tặng em, đừng có mà đeo đuổi chị nữa đấy!"

Tôi nhìn chiếc kẹp tóc đẹp đến ngây người.

Rồi chị tự nhiên đem nó kẹp lên tóc cho tôi. "Thật đúng là kẹp tóc trân châu làm tăng thêm vẻ đẹp của giai nhân!"

"Này, chị không được giễu cợt em!" Mặc dù tôi thích những thứ như thế này, nhưng lại ít dùng, tay nghề của chị í thật là cao, ngay cả người vốn không thích đeo đồ trang sức như tôi mà cũng không thể bỏ qua được.

Tên chị ấy là Cách Lạc Băng, đúng ra mà nói, chị ấy lớn tuổi hơn tôi, nhưng chúng tôi coi nhau như chị em, vì chênh lệch nhau ít tuổi nên cách nói chuyện có phần ngang hàng. Ba của chị, cũng là ông cậu của tôi, tên Mộ Thừa, nghe nói đã từng là bác sỹ của mẹ tôi, sau đó gặp mẹ kế của Cách Lạc Băng bây giờ và sau đó kết hôn, người đó rất giống mẹ tôi, là một nhà thiết kế trang sức. Chính tay nghề thiết kế trang sức của chị Cách Lạc Băng cũng là tự tay bà ấy dạy cho. Bà ấy đối xử rất tốt với chị, thậm chí còn vì chị mà cả đời không muốn sinh thêm con.

Nhưng khi Cách Lạc Băng đi học đại học, bà ấy lâm bệnh rồi mất, lúc ấy Cách Lạc Băng khóc như muốn chết, vì mẹ kế đối xử với chị ấy quá tốt.

Nhiều năm trôi qua, ông Mộ Thừa cũng không tái hôn, Cách Lạc Băng nói ông thường xuyên tới thăm mộ của bà. Mặc dù có nhiều phụ nữ xung quanh chủ động gần gũi, nhưng lòng ông chỉ có mình mẹ kế.

Nhưng tôi không nghĩ như vậy, tôi nghĩ rằng, người mà ông yêu nhất trong cuộc đời này chính là mẹ tôi, nếu không làm sao ông có thể lấy một người phụ nữ giống như mẹ được? Tôi đã gặp qua bà ấy rồi, thực sự bà rất giống mẹ tôi.

Cách Lạc Băng thu lại nụ cười, nói thầm với tôi: "Này, em nói thật với chị đi, liệu anh trai em có đang yêu người nào không?"

Ách.....

Tôi sửng sốt, "Chị định làm mối đấy à? Hay là chính chị cũng thích anh ấy?"

"Tha cho chị đi, cho dù anh trai của em có thực sự xuất sắc, chị cũng sẽ không phải ăn cỏ ven rìa như vậy đâu." Cách Lạc Băng trừng mắt nhìn tôi, với tay lấy một vài miếng trái cây trên khay, "Có một thiên kim biết mối quan hệ của chúng mình nên mới muốn nhờ vả đó mà. "

"Thôi quên đi, trong lòng anh trai của em chỉ biết có công việc, em cũng chưa từng thấy có người phụ nữ nào làm tim anh ấy rung động cả, chị nói với thiên kim kia là vô vọng rồi, không có kết quả gì đâu!" Tôi nhún vai, đảo mắt nhìn xung quanh.

Trong đám người, bóng dáng anh hai cao lớn vượt trội, chẳng trách anh cực kỳ giống ba. Bộ comple làm cho dáng anh thẳng hơn, anh đang cùng mọi người nói chuyện vui vẻ, không cần nghĩ cũng biết họ đang nói về chủ đề liên quan đến kinh doanh. Mọi cử chỉ của anh hai đều rất lịch thiệp, thiết nghĩ khi ba còn trẻ chắc cũng như vậy.

"Thế chẳng lẽ không còn ai khác sao? Để chị còn biết đường trả lời cho cô thiên kim đó?", Cách Lạc Băng chưa từ bỏ ý định. Tôi thu ánh mắt lại, nhíu mày suy nghĩ: "Chuyện tình cảm vẫn phải do duyên phận. Con trai của bác lại càng không có hy vọng gì. Anh Giang Phong đó (con của Giang Dã và Hòa Vy - editor) tuyệt đối là một công tử đào hoa, ai dính vào người đó sẽ đau khổ. Dù là một nhân tài, sự nghiệp thành đạt nhưng người phụ nữ nào sẽ là đối thủ của anh ta chứ?"

"Vậy con của cậu em thì sao?"

"Chị muốn nói tới Viêm Ân hả?". Tôi lắc đầu, "Xin tha, cậu ta chỉ hơn em có 1 tuổi, sao chị tính giới thiệu bạn gái cho cậu ấy sớm như vậy chứ? Nếu cậu mợ mà biết thì sẽ làm thịt em mất!". Cậu Quân Hạo là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng, mợ An Tiểu Đóa lại còn là bác sỹ phẫu thuật não khoa nổi tiếng không kém, hai người họ dạy con cực kỳ nghiêm khắc, làm sao mà cho con mình tiếp cận với những mớ lộn xộn đó chứ?"

Cách lạc băng kêu rên một tiếng, "Nhưng em còn một người cậu khác cơ mà?"

Chị ấy muốn nói đến cậu Tiêu Diệp Lỗi, nghe thế tôi không nhịn được cười, "Nhìn chị như là muốn chết vì tuyệt vọng vậy, con lớn nhất của cậu ấy còn mới được có mười tuổi thôi!"

Cậu Tiêu Diệp Lỗi kết hôn rất muộn, nghe nói năm đó cậu kỳ thật cũng sở hữu cổ phần trong công ty, cũng không biết vì sao cậu say mê với công việc như vậy mà lại chủ động rời khỏi công ty, sau đó cậu ra nước ngoài, nhiều năm như vậy, tôi cũng chỉ gặp cậu có 2 lần, chỉ cảm thấy là bề ngoài của cậu rất quyến rũ, mà không hiểu sao lại kết hôn muộn như vậy.

Cách Lạc Băng mở to mắt, lắc đầu, bộ dạng tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Tôi bùng miệng cười, huých tay chị, "Chị vẫn cứ lo chuyện bao đồng cho người khác, sao không quan tâm đến bản thân mình đi?". Trong đám người, có một ánh mắt thâm thúy, còn lộ ra vài phần say đắm, tôi tin rằng ánh mắt đó hướng về Cách Lạc Băng.

Chị không để tâm thấy điều đó, trừng mắt nhìn tôi, "Em còn chưa yêu ai, thì chị làm sao mà yêu ai được?"

Tôi hăng giọng, nếu bình thường thì đã đôi co lại với chị, nhưng lúc này lại tốt bụng nhắc nhở chị: "E là việc lập gia đình không phải do chị mà được, chị nhìn qua bên kia xem, chị thấy người đó sao?"

Chị âm thầm nhìn theo ánh mắt tôi, nhưng chỉ liếc mắt một cái rồi lại quay lại ngay, mai má bỗng dựng ửng đỏ, hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp hơn.

"Anh ta là ai vậy?" Tôi trêu chọc thấp giọng hỏi.

"Anh ta" Chị ấy thực sự lắp bắp, cắn môi: "Anh ta là Lăng Triệt, em có nghe nói qua bao giờ chưa?"

Tôi lắc đầu.

"Không có gì, chỉ là hay xem tin tức về kinh doanh thì biết thôi." Chị nhìn tôi bất đắc dĩ, "Anh ta là người thừa kế tập đoàn Lăng Thị."

Quyển 11 - Chương 4: Ngoại truyện 2: Bằng lòng với hạnh phúc của ai (2)

Tôi liếc mắt qua một chút, cố gắng làm mặt tỉnh bơ, khi đó trong ánh mắt anh chàng kia lộ rõ vẻ si mê, mà có vẻ là người không dễ bị bắt nạt, làm tôi liền giả bộ làm động tác kề tai chị thì thầm như những người bạn thân thiết với nhau, thực tế lại có chút lo lắng: "Chị đã từng tiếp xúc qua với người đó sao?"

Ánh mắt đó vẫn dừng trên người chị, có lẽ không có ý định ngừng lại.

Ai ngờ Cách Lạc Bằng nhẹ nhàng lắc đầu, "Chị không biết anh ta, em không phải là không biết tính chị, những người như thế này chị chưa bao giờ chủ động tiếp xúc, nhưng khoảng thời gian này chị thấy anh ta là lại phải điều tra, không ngờ lai lịch anh ta lớn đến vậy."

"Chị không ngại thơ đến mức không biết rằng anh ta theo dõi mình chứ?" Tôi nghiêng đầu nhìn chị cười khế: "Là chị hồ đồ rồi, em chỉ cần nhìn thoáng qua đã biết anh ta có tình ý với chị."

"Đừng nói bừa." Chị vội vàng bịt miệng tôi, hai má đã có điểm phiểm hồng.

"Hả, chị đỏ mặt kìa! Là người này hay còn ai khác làm chị đỏ mặt đây?" Tôi nhìn về một hướng khác, bô bô nói, chị lướt qua, ánh mắt chạm phải ánh mắt của một anh chàng khác.

Chàng trai kia cũng có một vóc dáng nổi bật, nhưng điều bộ lại có chút nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén, khác với ánh mắt say đắm của Lăng Triệt, trái lại tạo cảm giác của một chút xa lánh khó gần, nhưng lại làm người ta khó kìm được ý muốn gần gũi.

Anh ta là

Có chút ấn tượng.

Cách Lạc Bằng bồng giật mình, hơi nhú mào, nhưng ngay sau đó thu lại ánh mắt, không nói gì, quay đầu lại, trong mắt lộ ra một tia suy nghĩ, tôi thấy rõ ràng là anh chàng kia nhìn chăm chăm vào chị không chớp mắt, không có ý định ngừng lại.

"Chị sao vậy?" Tôi tò mò hỏi.

Chị nhẹ nhàng lắc đầu, gần như thì thầm, "Lạ thật, không hiểu sao chị thấy hai người đàn ông này rất quen, cảm giác thực sự là kỳ lạ."

"Hay là chị đã từng gặp họ rồi lại quên?"

"Chị nghĩ là chưa." Chị ấy chắc chắn.

Tôi nhún vai, cũng có thể, nếu thực sự có hai chàng trai xuất sắc như vậy xuất hiện trước mắt thì làm sao mà quên được? Chỉ có điều nhìn Lăng Triệt, rồi lại nhìn anh chàng kia, nhìn mãi cũng ra được chút manh mối, bất giác kéo tay Cách Lạc Bằng: "Chị có phát hiện ra, hai người này rất giống nhau không, hơn nữa..." Tôi cắn chặt môi cố gắng nghĩ.

Cách Lạc Bằng quét mắt sang bọn họ một cái, thấy dáng vẻ của tôi lâm vào trầm tư, liền hỏi: "Hơn nữa làm sao?"

Lông mày đang chau lại của tôi bỗng giãn ra, trong đầu lóe lên một tia sáng, nhớ tới một điều, "Đúng rồi, chính là anh ta!". Tôi ra hiệu cho chị ấy chú ý đến anh chàng kia, "Anh ta là Lăng Phong, là người sáng lập của Tập đoàn được niêm yết trên MDG, nghe nói anh ta có chút quan hệ với Lăng Thị tài phiệt đó!". Tôi mơ hồ nhận ra anh ta vì anh ta hỗ trợ một khoản tiền học bổng lớn cho trường học, lúc đó tôi chỉ đứng xa xa nhìn được anh ta một lần, bây giờ nghĩ lại thì đúng là anh ta rồi, người này trẻ tuổi mà đầy hứa hẹn, tự lập bằng hai bàn tay trắng, lúc ấy rất nhiều nữ sinh vì anh mà la hét inh ỏi.

Cách Lạc Bằng che miệng: "Vậy đây chính là người sáng lập trẻ tuổi sao?"

"Anh hùng xuất chúng thôi." Tôi uể oải đáp.

"Nhưng liên quan gì tới chị?" Cách Lạc Bằng cuối cùng đi thẳng vào vấn đề của mình.

Tôi mím môi cười, "Chắc là hai người bọn họ đều muốn cướp chị

đi làm áp trại phu nhân đó mà!"

"Cái con bé này!"

"Em..." Tôi chỉ muốn trêu chọc chị, nhưng nghe tiếng gọi của ba, vì thế liền cười an ủi chị vài câu rồi vội qua tìm ba.

Lúc tôi đi được đoạn xa liền không kìm được ngoái đầu nhìn thoáng qua, nhìn xa thấy Lăng Triệt đang đi về phía Cách Lạc Băng.

"Ôn Du, con đang nhìn gì đó?" Là tiếng nói của mẹ.

Tôi quay lại, thè lưỡi, rồi lại cười một cách bẽn lễn khi nhìn thấy một cặp vợ chồng trung niên đi cùng một anh con trai diện mạo trông rất tinh tế, nhìn qua đã thấy nề nếp gia giáo.

"Lệnh tiểu thư thật là xinh đẹp, quả thực giống với Lệ phu nhân như đúc!" Người phụ nữ trung niên mở lời, tiến lên kéo tay tôi.

Nụ cười của tôi như mắc kẹt trong cổ họng, loại tình huống này cho dù tôi chưa gặp nhưng cũng có nghe qua, giờ ông trời thực sự là muốn cho tôi gặp đây.

"Ôn Du, con chào hai bác Tịch đi!" - Ba luôn giữ trên miệng nụ cười nhẹ, nhắc nhở tôi.

Trong lòng tôi buông ra một tiếng than, nhưng nghe lời ba tôi vẫn chào hai bác, vẻ mặt duy trì tươi cười, lơ đãng lướt qua khuôn mặt của anh con trai, thấy anh ta lại nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt, toan thân không khỏi nổi hết da gà, lại liền nhìn sang phía ba tỏ vẻ cầu cứu. Tôi biết việc này chỉ có ba mới có thể bảo vệ tôi, mẹ tuy rằng rất xót tôi nhưng dù sao cũng là phụ nữ nên khó nói. Anh chàng này không biết có thành tựu lớn gì, nhưng thực ra tôi đã nghe nói qua về cặp vợ chồng Tịch thị này, bọn họ cũng có vị trí khá quan trọng trong chính trị, mà rất cục đối với các đồng nghiệp của ba tôi, không nên làm họ mất mặt.

Mọi người vui vẻ chuyện trò, anh chàng kia vẫn không nói gì.

Cho đến khi

"Thôi chúng ta để cho bọn trẻ có chút thời gian đi!" Là tiếng nói của mẹ, giọng nói của mẹ dù ở bất kỳ thời điểm nào đều rất dễ nghe, như là hoa nở lặng lẽ, sau khi nói xong, mẹ nháy mắt ra hiệu tôi phải kiên nhẫn, thực ra mẹ vẫn hiểu rõ tôi thích mẫu đàn ông thế nào,

nhưng trong trường hợp này tôi đành phải tìm cách ứng phó thôi.

Hai bác Tịch tất nhiên vui vẻ kéo mẹ rời đi, để lại con trai họ một mình với tôi.

"Ba!" tôi kéo cánh tay của ba, nũng nịu, so với mẹ, tôi lại càng thích làm nũng trước mặt ba, vì bởi vì ông còn biết tôi muốn gì hơn cả mẹ.

Ba nở nụ cười, đẩy mắt lộ rõ vẻ cưng chiều, đưa tay tay vỗ nhẹ vào lưng tôi, lại nhìn về phía anh chàng kia nói: "Đứa con gái này của tôi luôn thích làm nũng, cậu đừng để tâm nhé! "

Anh chàng kia có vẻ vui sướng mà vẫn lo sợ.

"Ba!" Tôi tất nhiên không phục, kéo ba qua một bên, tim gần như nhảy dựng lên vì lo lắng: "Sao ba lại sắp xếp cho con một tên gốc như vậy chứ?"

Nghe xong, ba cười to hơn, "Hay con thích chọn tam lấy tứ sao?"

"Con không có ý đó, hơn nữa, con mới có mười tám tuổi thôi"

"Ba mẹ cũng không định con kết hôn sớm như vậy, nhưng trong trường hợp này chỉ là để đối phó một chút mà thôi." Ba thực sự nói sự thật, giọng nói trầm thắm cho thấy tình yêu và sự kiêu ngạo với tôi, "Nếu con không thích thì con chỉ nói vài câu vâng dạ, rồi tìm cơ rời đi cũng tốt hơn là khăng khải khước từ, đầu năm nay không cần kết thông gia với ai cả. "

"Ba đúng là tốt nhất mà." Tôi nhin được nhoen miệng cười.

"Con đi đi, đừng để cho cậu ta đợi lâu." Ba vỗ lưng tôi, mỉm cười.

Tôi gật đầu, nhìn ba đi về phía mẹ, mới uể oải đi về phía anh chàng kia. Anh ta đang ngồi bần khoăn, mắt tự nhiên, nhất thời không biết nói gì.

"Anh tên là Tịch Vũ à?" Tôi nhớ mẹ anh đã từng gọi anh như vậy.

Tịch Vũ gật đầu, và ngồi xuống đối diện tôi, nhưng sau đó lại đứng bật dậy, làm tôi gật cả mình.

"Cô, cô muốn ăn gì không? Để tôi đi lấy giúp cô?"

Sau đó tôi mới có phản ứng, vội vàng xua tay. Anh ta lại ngồi xuống, hai bàn tay đặt trên đùi chà lên xuống vô thức, có thể thấy anh ta rất lo lắng, tôi vẫn không mở miệng, là đàn ông nên phải chủ

động trước mới phải chứ.

Sau một lúc lâu, rốt cục anh ta cũng mở miệng: "Lệ tiểu thư, cô, cô rất đẹp!"

Người đàn ông này cẩn thận quá mức rồi đấy? Tôi lăm bắm trong lòng, bất giác hỏi: "Anh nói lắp à?"

Tịch Vũ sững sốt, vội vàng xua tay, "Không, không phải....."

Tôi nhìn anh ta, cẩn cẩn môi, quay đầu quét mắt ra xa, muốn xem có người nào giải vây cho mình không rồi lại thất vọng vì không có ai, ngay cả Cách Lạc Băng cũng chẳng biết đi đâu, hai anh chàng ban nãy cũng không thấy dấu vết.

Thở dài, tôi cố gắng làm ra dáng bộ tươi cười lịch sự, "Anh Tịch, anh có thể lấy giúp tôi một ly sâm banh được không?"

"Được được được." Anh ta vội vàng đi lấy.

Thấy anh ta rời đi, tôi nhẹ nhàng thở ra, thực tế anh ta cũng chẳng làm gì, chỉ là không hợp khẩu vị của tôi mà thôi. Chỉ chốc lát sau anh ta liền trở lại, đưa ly sâm banh cho tôi, tôi tò mò: "Anh không uống sao?"

"Trong sâm banh có cồn, mẹ tôi sẽ không cho tôi uống rượu." Anh ta nói lời thành thật.

Trời ạ!

Tôi không nói nên lời, nhưng cố gắng để kìm chế bản thân, sau khi nhấp một ngụm rượu sâm banh, hai người vẫn im lặng, anh ta dường như cảm thấy bầu không khí có chút bối rối, hắng giọng, "Lệ tiểu thư, tôi cảm thấy cần phải giới thiệu bản thân với cô một chút, như vậy mới giúp chúng ta hiểu nhau sau đó mới đi tới kết hôn được."

Sau khi nghe điều này, tôi ngay lập tức trừng mắt, kết hôn?

Tịch Vũ lại không để ý tới biểu lộ của tôi, liếm môi chuẩn bị bắt đầu, tôi đang định ngăn lại, nhưng cánh tay lại bị một cổ kinh lực giữ chặt, tiện đà toàn bộ cơ thể đã bị một cánh tay rắn chắc ôm vào trong lòng.

Đó là một bờ ngực dày ấm áp, tiết ra một chút hương mộc, rất nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu, nhưng mà... Tôi bối rối ngẩng đầu,

nhìn thấy một đôi mắt đen xa lạ cũng đang nhìn xuống, bờ môi khẽ cười tạo thành hình vòng cung rất đẹp.

Anh ta là

Tịch vũ có vẻ sợ hãi, đứng dậy lại ấp úng hỏi, "Lệ tiểu thư, cô, hai người..."

Tôi bị dọa cho ngây ngốc, lại nghe anh chàng này mở miệng nói, tiếng nói như nhung thiên nga gợi cảm tràn ngập từ tính, lại lộ ra một tia hài hước:

"Ôn Du, sao anh vừa đi khỏi là em đã lập tức có ngay người đàn ông khác như vậy chứ?"

Câu này là nói với tôi, nhìn qua vẻ mặt trông rất quen thuộc, làm tôi bối rối.

"Tịch tiên sinh, tôi xin lỗi, ban đầu hôm nay chúng tôi định công khai quan hệ, không ngờ Ôn Du giận tôi vì chút xích mích nhỏ, nếu làm cho tiên sinh hiểu nhầm thì tôi thực sự xin lỗi!" Nói xong lời này, anh ta liền kéo tôi bước đi.

Vẻ mặt của tôi bây giờ thực sự không hơn gì Tịch Vũ, bị người đàn ông ra chiêu bất thường này lôi ra tận đại sảnh, cuối cùng đến hoa viên anh mới buông tay tôi ra.

Anh ta đứng dưới tàng cây, ánh đèn pha lê lộng lẫy luân chuyển trên gương mặt. Lúc này tôi mục sở thị được ánh mắt anh ta mà tôi không chịu nổi, kết hợp với cười đều lộ rõ vẻ mê hoặc.

"Anh là ai? Anh nhận sai người phải không?". Tôi chỉ biết lên tiếng nhắc nhở anh ta như vậy, vì thực tế tôi thật sự không biết anh ta.

Anh ta lại nở nụ cười rực rỡ hơn, từng bước đi về phía tôi, tôi vô thức theo bản năng lùi lại từng bước, anh ta bắt đầu cười nhẹ, và không đợi sự đồng ý của tôi, kéo tay tôi về phía trước, cười nói: "Tôi đã cứu em, mà em không cảm ơn lại còn sợ tôi, tôi đáng sợ như vậy sao? "

Cứu tôi?

Tôi giết mình.

"Không thích tên ngốc kia mà sao phải ép buộc mình?" Anh ta

buông tôi ra, dựa vào thân cây, mặt dày nói.

"Rốt cuộc anh là ai?" Trong lòng tôi lo sợ không yên, anh ta thậm chí còn nhận ra hết thảy mọi việc của tôi, điều này thực sự làm cho tôi cảm thấy rất bất an.

Anh ta hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, trả lời câu hỏi, "Em thật thơm quá đi!"

"Anh!", tôi khó thở, cắn chặt môi, trừng mắt nhìn anh ta một cái rồi quay người bước đi, thực là người điên mà!

Đằng sau, giọng nói của anh ta lười biếng cất lên: "Tôi là Cung Liệt Thiên, tốt nhất em nên nhớ kỹ cái tên này!"

Tôi dừng bước, Cung Liệt Thiên, cái gì ? Ông trùm buôn bán vũ khí? Có lẽ nào lại như vậy? Bởi vì tôi vốn thích những thứ cổ quái, tất nhiên đã nghe thấy tên của người đàn ông này, tuy chưa thấy ảnh anh ta, nhưng tôi biết rằng người này có chỉ số IQ cực cao, được xưng là thiên tài về vũ khí, nghe nói rằng anh ta từ nhỏ đã nghiên cứu chế tạo vũ khí, là con trai trưởng của Cung thị tài phiệt, chỉ là nghe đánh giá không được tốt lắm do anh ta thường xuyên trêu hoa ghẹo nguyệt, là một trong những công tử ăn chơi điển hình.

"Tại sao tôi phải nhớ tên anh?" Tôi hít một hơi thật sâu, quay lại và nhìn anh ta, cho dù anh ta có là thần đi chăng nữa, thì tôi cũng đâu phải phủ phục ngưỡng mộ chứ? Đối với những vị công tử ăn chơi, tôi cực kỳ ghét, cho dù thực tế anh ta đã cứu mình.

Nụ cười của anh càng thêm thâm túy, dưới ánh trăng u mờ, đôi môi mỏng hé mở, hàm răng trắng sáng lộ ra tia tà ác, lại nói một câu khiến tôi phải khiếp sợ:

"Bởi vì tôi coi trọng em, em là bạn gái của tôi, tất nhiên phải nhớ tên tôi rồi!"

Tôi thở hổn hển, cắn môi, anh ta nhìn chằm chằm vào tôi cười, nụ cười thật bình tĩnh và tự nhiên, tôi chưa từng tiếp xúc với người đàn ông nào tà mị không chịu nổi như vậy, bỗng nhiên không biết phải đối phó bằng cách nào, răng cũng sắp bị tôi cắn đứt rồi, cuối cùng chỉ biết cầm tà váy dài chạy trốn chết.

Tiếng cười của gã trai vang vọng phía sau, cùng với lời nói đồng

dạ, "Lệ Ôn Du, em sẽ sớm là của tôi thôi!"

"Anh điên rồi!" Trong không trung, chỉ nghe thấy giọng nói run rẩy của tôi, cuối cùng cho đến khi bỏ chạy vào trong tiền sảnh, tôi kinh hoàng nhìn lại, anh ta vẫn đứng đó, môi vẫn giữ nụ cười, như là chuẩn bị sẵn mọi trong đêm tối.

"Ôn Du, em làm sao vậy?"- Là tiếng nói của anh hai, thế mà làm tôi sợ tới mức phải hét lên một tiếng.

Anh hai nhìn tôi một cách kỳ lạ, thấy trên trán tôi lấm tấm mồ hôi, không thể không phàn nàn, "Có phải em vừa chạy ra ngoài chơi?"

"Không, không, em chỉ, chỉ đơn giản là bị đau bụng vừa đi toilet thôi." Tôi vội vàng khoác tay anh hai, có "cái giá quần áo" là anh hai bên cạnh, trong lòng tôi cảm thấy an toàn hơn bao nhiêu.

Anh hai hơi nhướn mày, ánh mắt sắc bén nhìn lên gương mặt tôi dò xét, tôi có chút chột dạ, nhưng vẫn hướng vào anh tỏ vẻ tươi cười, ánh mắt này của anh hai với ba thực giống nhau, có thể xuyên thấu lòng người.

"Anh ơi, em đói lắm rồi, anh lấy giúp em đồ ăn đi?" - Tôi tất nhiên lại bắt đầu giở bài làm nũng.

Anh hai miễn cưỡng lắc đầu, nhưng cũng vẫn dung túng kéo tôi về phía khu vực ăn uống.

Phía sau, một đôi mắt cười vẫn luôn dõi theo như gai đâm sau lưng, khiến tôi dù không dám quay đầu cũng có thể cảm giác được.

Dạ tiệc vẫn tiếp tục như trước.

Ngoài cửa sổ ánh trăng càng thêm tuyệt đẹp, một làn gió thổi qua, khiến cánh hoa rơi xuống, tôi không còn cố tình chú ý đến đôi mắt kia, chậm rãi đi về phía đám đông, cùng nói chuyện với những người quen biết.

Tôi không biết tình yêu tương lai như thế nào, chỉ muốn có một hạnh phúc thật yên bình.

Mọi việc rồi sẽ tốt thôi, cứ mong là thế đi!

(Kết thúc)

Nội dung từ **Quyển 1 - Chương 1: Chồng về nhà trễ** đến **Quyển 11 - Chương 4: Ngoại truyện 2: Bằng lòng với hạnh phúc của ai (2)**

Truyện được tải từ [TruyenFull](#)

Userscript được viết bởi: [Zzbaivong](#)